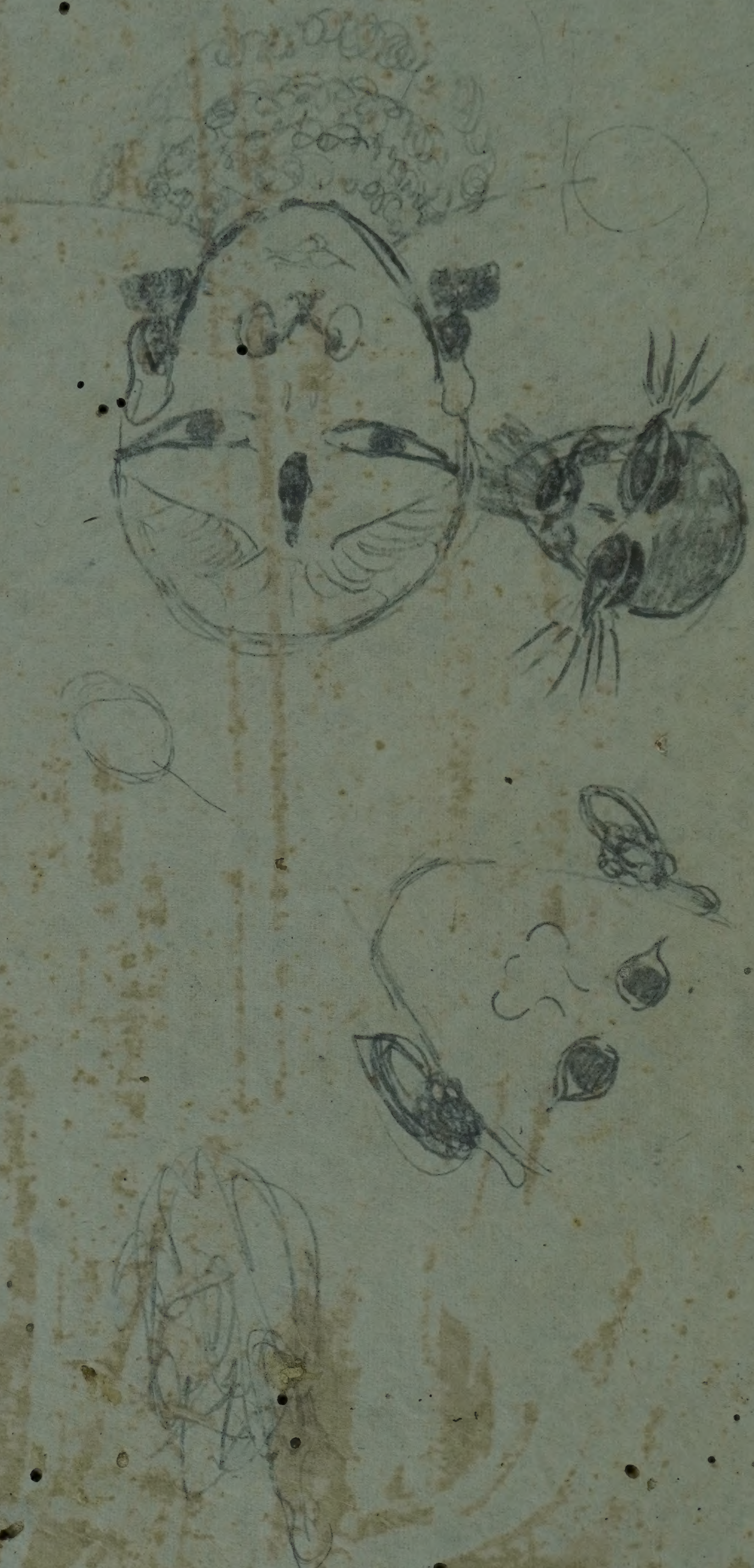

ஸ்ரீ

கம்பராமாயணம்

இரண்டாவது

அயோத்தியா காண்டம்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர்

இயற்றிய உரையுடன்

வை. மு. நரசிம்மன்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் கம்பெனி

1[illegible] சிங்கப்பெருமாள் கோயில் தெரு, திருவல்லிக்கேணி,

சென்னை - 5

ஹேவிளம்பி வருஷ
பங்குனி மீ } 1958 [விலை ரூ. 8—50

ஐந்தாம் பதிப்பு

பாரங்கள் 1 முதல் 40 வரையிலும் 87 முதல் 104 வரையிலும் ஜகன்மோகினி அச்சகத்திலும் மற்றவை ஆனந்தா பார்வதி அச்சகத்திலும் அச்சிடப்பட்டன.

இப்புத்தகத்தில் அடங்கியவை :—

பொருளடக்கம்

முகவுரை

அயோத்தியாகாண்டம் :—

1.	மந்திரப்படலம்	1
2.	மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலம்	76
3.	கைகேசி சூழ்வினைப்படலம்	136
4.	நகர்நீங்குபடலம்	213
5.	தைலமாட்டுபடலம்	372
6.	கங்கைப்படலம்	444
7.	வனம்புகுபடலம்	499
8.	சித்திரகூடப்படலம்	531
9.	பள்ளிபடைப்படலம்	566
10.	ஆறுசெல்படலம்	652
11.	குகப்படலம்	689
12.	திருவடிசூட்டுபடலம்	750
	பிழைத்திருத்தம்	835
	அநுபந்தம்	837
	அரும்பதவகராதி முதலியன	1
	செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி	86

முகவுரை

"தொத்தலர்பூஞ் சுரிகுழற் கைகேசி சொல்லால்
தொன்னகரந் துறந்து துறைக்கங்கை தன்னைப்
பத்தியுடைக் குகன்கடத்த வனம்போய்ப் புக்குப்
பரதனுக்குப் பாதுகமு மரசு மீந்து
சித்திரகூ டத்திருந்தான் றன்னை யின்று
தில்லைநகர்த் திருச்சித்ர கூடந் தன்னுள்
எத்தனையுங் கண்குளிரக் காணப் பெற்ற
விருநிலத்தார்க் கிமையவர்நே ரொவ்வார் தாமே."

"ஒன்று யிரண்டு சுடரா யொருமூன்று மாகிப்
பொன்றாத வேத மொருநான்கொ டைம்பூத மாகி
அன்றாகி யண்டத் தகத்தாகி யப்புறத்து மாகி
நின்றானை யொருவன் னவனீள்கழ னெஞ்சில் வைப்பாம்."

அயர்வறுமமரர்கட்கு அதிபதியான திருமால் நல்லோரைப் பாதுகாக்கவும் தீயோரைநலியவும் அறத்தைநிலைநாட்டவும் தான் மேற்கொண்ட அவதாரங்கள் பல: அவற்றுள் பூர்ணவதாரமாகப் பிரசித்தமான அவதாரங்கள், ராமாவதாரமும் க்ருஷ்ணவதாரமுமாகும். அவற்றுள்ளும், மானுடத்தன்மையில் தெய்வத்தன்மை மறைந்து நிற்கத் தன்னுடைய மாசற்ற ஒழுக்கத்தால் உலகத்தோர்க்கு நல்லறிவூட்டியது இராமாவதாரமேயாகும். ஆனது குறித்தே, பல மொழிகளிலுமுள்ள கவிஞர்பலரும், இந்த ராமமூர்த்தியினிடம் ஈடுபட்டுத் தம்முடைய வாக்கை அந்தப்பிரான் திறத்துத் தந்து தாம் வாய்படைத்த பயனைப் பெறுவாராயினர்.

ஆயினும், இராமசரிதத்தைச் செய்யுளாலியற்றியவர்களுள் முதன்மையான கவி, ஸ்ரீவான்மீகிமுனிவரே யாவர்: வடமொழியில் வேதத்தில்மாத்திர மிருந்த செய்யுள்நடையை இவர்தாம் உலக வழக்கிலும் இயற்றியவர்; ஆனதுபற்றியே, இவரை ஆதி கவியென்பர்.

நமது அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழியில் வடமொழி வான்மீகத்தோடு ஒப்பத் துலங்குஞ் சீர்மையையுடையது, கம்பரென்னும் பெருங்கவிஞர் செய்த இராமாயணமாகும். இந்தப்பெருங் கவிஞர், வான்மீகிமுனிவர் வடமொழியிற் கூறியதை யொட்டித் தமிழில் இராமசரிதையைக் கூறவேணுமென்று கருதினாரென்றாலும், படிப்பார்க்கு இனிமைதோன்றுமாறு கதைப் பகுதியை நயப்படுத்துப்பேசுவாராயினர். இத்தன்மையைப் பாலகாண்டத்திற்கு உரையெழுதி வெளியிட்டதில் ஆங்காங்குக் காட்டியுள்ளேன்.

இந்த அயோத்தியாகாண்டத்திலும் நுட்பமாக ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்துப் பாலகாண்டத்திற்போலவே வேறுபாடுகள் உள்ளன. இம்முறைபற்றியே, நாட்டைவிட்டுப் புறப்பட்ட இராம பிரானைக் கங்கைக்கரைவரையிலுந் தேரின்மீது ஏற்றிச்சென்ற சுமந்திரன் கங்கையைத் தேரைக்கொண்டு கடத்தலியலாதாகை யால் இராமனிடத்துப் பேரன்புபூண்ட குகப்பெருமானுடனே தங்கியிருந்து இராமபிரான் சித்திரகூடஞ் சேர்ந்தானென்றசெய் தியை அந்தக்குகனுடைய ஒற்றர்வந்துகூறவே, 'இனி இராமன் வனத்தினின்று மீண்டுவரான்' என்று துணிவுகொண்டு பின்னர் அங்குநின்று மீண்டுவந்து அயோத்திசார்ந்து தசரதனுக்குச் செய்திசொல்ல, அச்செய்தியைக் கேட்ட பிறகே தசரதனது ஆவி நீங்கிற்றென்று ஸ்ரீவான்மீகிமுனிவர் கூறியுள்ளார். ஒப்புயர்வில் லாப் பண்புகள் யாவும் நிறைந்து தனது அன்பிற்கெல்லாம் ஒரே பற்றுக்கோடான இராமனைப்பிரிந்து அவனது தந்தையான தச ரதன் பலநாள் உயிரோடிருந்தானெனின் அவனை வன்கண்ண னெனக் கூறியதாகுமெனக்கொண்டு, மகாகவியாகிய கம்பர், கானகம் புறப்பட்ட அன்று இரவில்தானே சுமந்திரன் இராமனை விட்டுப்பிரிந்து அயோத்தி வந்துசேர்ந்து இராமன் வனத்திற்குச் சென்றிட்டானென்ற செய்தியைத் தெரிவிக்க, உடனே தசரத சக்கரவர்த்தியின் ஆவி போயிற்றென்று கூறுகின்றார்: இவ்வா றான கோட்பாட்டுடனேதான் மகாகவியாகிய கம்பர் தாம் கூறி யிருக்கின்றாரென்பது "கேட்டேயிருந்தேனெனினுங் கிளர்வா னின்றேயடைய,மாட்டேனாகிலன்றே வன்கணனென்கண்மைந்தா" என்று தசர தன்புலம்பலில் அம்மன்னவர்பிரான்வாக்காகக் கூறியுள்ளதிற்புல னாதல் காண்க. இங்ஙனம் கம்பர் கூறுவது, தசரதன் இராமபிரா னிடத்துக்கொண்ட பேரன்பை எவ்வளவு விளக்குகின்றது என்பது, வான்மீகத்தையும் கம்பர்கவியையும் ஒப்புநோக்கிப் படிப்போர்க்கு நன்கு தெரியும். இவ்வண்ணம் சுவைமிகுமாறு இனிமைப்படுத்துக் கூறுவதையே கம்பர் மேற்கோண்டிருத்த லால், இவரது காப்பியத்தைக் **கம்பநாடக**மென்றும் சிலர் வழங்கு வாராயினர்.

இங்ஙனம் கம்பர் மாற்றிக்கூறுவது மேற்கோளில்லாமலே யாகுமென்று திண்ணமாய்ச் சொல்லுதற்கும் இயலாது. வடமொ ழியில் இராமபிரான் விஷயமாகவுள்ள பலநூல்களைப் படித்துப் பார்த்துச் செல்வோமாயின், ஒவ்வோரிடத்து இக்கம்பர் மாற்றிக் கூறியதுபோலவே கூறியிருப்பதைக் காணலாகும்; படிப்போர்க்கு இப்பொருள் விளங்குமாறு பெரியதொரு விஷயத் தைத் திருட்டாந்தமாகக் கூறுவேன்: உலகமாதாவாகிப் புரு ஷோத்தமனது பத்தினியாகியஸ்ரீசானகிப்பிராட்டியாரைச்சனகிய இராவணன் கையால் தீண்டியெடுத்துச்சென்றானென்று கூறு வதற்குக் கூசிய இந்த மகாகவி "ஆண்டாயிடைத் தீயவ னாயி ழையைத், தீண்டாலெனுமேலுரை சிந்தைசெயாத் தூண்டா னெனலாமுயர்தோள் வலியாற், கீண்டானிலம்யோசனைகீழொடு மேல்," "கொண்டானுயர் தேர்மிசை" என்று கூறினர்; இவ்விஷயம் வடமொழியில் அத்யாத்மராமாயணத்திலே சாயா

சீதையை இராவணன் பூமியோடுபிளந்து தேரின்மீதுவைத்துச்சென்றானென்னும் பொருள் பட, "ததோவிதார்யதரணீம் நகைருத்ருத்யபாஹுபி:— தோலயித்வாரதேக்ஷிப்த்வா, யயௌ க்ஷிப்ரம்விஹாயஸா" என்று கூறியுள்ளது காண்க. தென்மொழியில் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை மேற்கோளாகக்கொண்டு கூறியதும் இவர்வாக்கிற் காணப்படும். இதற்கு உதாரணம் கூனியின் கூனை வில்லுண்டையாலடித்ததுபோல் உள்ளவை.

இக்கம்பர் கூறிய சரிதைமாறுதல்களும் சிற்சில வருணனைப் பகுதியும் வடமொழியிலுள்ள நூல்களிற் காணப்படுவது கொண்டு, மகாகவியாகிய இந்தக்கம்பர் வடமொழியிலும்வல்லவரென்று சிலர் கொள்கின்றனர்: கேள்வியின் மூலமாகக் கதைப்பகுதிகளின் மாறுதல்களை எளிதிலறிந்துகொள்ள வியலுமாதலாலும், பெருங்கவியாகிய இக்கம்பர்க்கு வருணனைப்பகுதியிற் பிறர் கூறியதைக்கொண்டு கூறவேண்டுவதின்றித் தமது இயற்கைப் பேரறிவாலேயே கற்பித்துக்கூறுதற்கு ஏற்ற பேராற்றலிருப்பதாலும் வடமொழியையறிந்தே இங்ஙனம் இசைத்தனரென்று கொள்ளவேண்டுவது இன்றியமையாததன்று.

இந்த ராமாயணத்தில் இவ்வயோத்தியாகாண்டம், உயிர்நிலையான்து: எவ்வாறெனில், கூனியின் சூழ்ச்சியினாற் கைகேயி தன் மனம் மாறுபட்டு இராமபிரானை வனத்திற் செலுத்த, அதுவே இராவணவதத்துக்கு ஏதுவாகி இராமபிரானது சரித்திரந்தோன்றக் காரணமாதலாலென்க. இவ்விஷயத்தைப் பெரும்புலவராகிய கம்பரே "அரக்கர்பாவமு மல்லவ ரியற்றிய வறமுந், துரக்க நல்லருடுறந்தனள் தூமொழிமடமான், இரக்கமின்மை யன்றோ வின்றிவ் வுலகங்களிராமன், பரக்குந் தொல்புக ழமுதினைப் பருகுகின்றதுவே" என்ற பாசுரத்தினாற் சொல்லிப்போந்தார்.

இந்தக்காண்டத்தில் தசரதகுமாரராகப்பிறந்த நால்வர் குணமும் "அகலகில்லேனிறையும்"என்றிருக்கும் பிராட்டியின் தன்மையும் விளங்குவது காணலாம். அன்றியும், அரசியலைநடத்தவேண்டிய முறை, அரசர்தமது முதுமைக்காலத்து நிகழ்த்தவேண்டியவகை, அரசுபுரிவோர் மேற்கொள்ளவேண்டியதன்மை, அரசனில்லாச்சமயத்து நாட்டை நடத்தவேண்டியவகை, பணியாளர் நடந்துகொள்ளவேண்டியநிலை முதலிய அரசுக்குரியனவும், நட்பின் சிறப்பு,பகவானுடையசம்பந்தம் முக்கியமேயன்றிப் பிறப்பினாற்பயனின்றென்பது, ஒருத்தர் ஒரு தீமையைச்செய்வது அவரைச் சார்ந்தார்க்குந்தீமை விளைப்பதாகை, பெரியோரிடத்துநடந்து கொள்ளவேண்டியவகை, பாகவதர்களின் சிறப்பு முதலியனவும் ஆங்காங்குவெளியாகும். அன்றியும்,வசிட்ட முனிவன் இராமபிரானுக்கு உபதேசித்தது, இராமபிரான் தன்வனவாசத்தைக்குறித்து வருந்தி[illegible]யாரைத்தேற்றியது, வனவாசத்தைச் செவியேற்றுச்சீற்றங்கொண்ட இலக்குமணனது சினத்தை இராமபிரான் மாற்றியது, சுமித்திரை இலட்சுமணனுக்குச் சொன்னது, சீதை தான்கானகஞ்செல்வேனென்னப்போந்தது, மீண்டு செல்லுமாறு

இராமன் பணிக்கையில் சுமந்திரன் வருந்தத் தேற்றியது, பரதன் தன்னைப்பிறர் அயிர்க்கப்போகின்றனரே என்று ஐயுற்றுப்பிரதிஜ்ஞைசெய்தது, பரதவசிஷ்டசம்வாதம், தசரதமரணத்தால்இராமன் வருந்துகையில் வசிட்டமுனிவன் அவனைத்தேற்றியது,இராமபரத சம்வாதம்முதலிய இடங்களில்பற்பல நீதிகள் செம்பொருளாகவும் கருத்துப்பொருளாகவும் விளங்குவதைக்காணலாம். இந்தஅயோத்தியாகாண்டத்தில் "ஈசுவரன் சேதநனையங்கீகரித்தால் இச்சேதநனுக்கு உய்வுண்டாகலாமேதவிர, இச்சேதநனுடைய முயற்சியால் எம்பெருமானைக் கால்கட்டிக்கொள்ளுகிறேமென்பது இயலாது" என்ற அரும்பொருள், முக்கியமாக விளங்குமென்பர்.

அறத்தையுணரவேணுமென்னுங் கருத்துக்கொண்டார்க்கு இங்ஙனம் பொதுவாகவும் சிறப்பாகவுமுள்ள தருமத்தைத் தெரிவிப்பதும், ஆஸ்திகர்க்கு இம்மைமறுமைப்பயனை விளைப்பதும், பிறவிப்பெருங் கடலை நீந்துவார்க்குப்புணைபோல்வதுமாகிச் சுவைமிகுந்து துலங்குகின்றது, இந்த அயோத்தியாகாண்டம்.

பல ஆண்டுகட்குமுன்னர் பாலகாண்டத்தைவெளிப்படுத்தியபின் அயோத்தியா காண்டத்தையும் அங்ஙனமே அச்சிட்டுவெளிப்படுத்தவேணு மென்னும் விருப்பத்துடன் அடியேன் உரையெழுதி வருகையில், எனதுஉத்தியோகசாலையில் தலைவராயிருந்த திருவாளர் ராவ் ஸாஹெப் S. வையாபுரி பிள்ளை, B.A., B. L. தாம் பலஏட்டுப்பிரதிகளையொப்பு நோக்கிப் பாடபேதங்களைக் குறித்து வைத்திருப்பதாகச்சொல்லி, அங்கனங்குறித்துள்ள தமதுபுத்தகத்தைத் தந்தனர்; அந்தப்புத்தகத்திற் பாடபேதங்குறிக்கப்பட்டிருந்ததோடு, அக்காண்டத்தில் முன்பின்வரும் ஒப்புமைப்பகுதிகளும் பிறநூலின் ஒப்புமைப்பகுதிகளும் சில குறிக்கப்பட்டிருந்தன: அவர்களது அருமையான உழைப்பு, அவர்களின் புத்தகத்தை நேரிற்கண்டோர்க்குத்தான் தெரியும். இதுவேயுமன்றி, இந்தக்கம்பராமாயணத்து அயோத்தியாகாண்டத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்க்க, எனது உத்தியோகசாலையில் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் ராவ்ஸாஹெப் ஸ்ரீ உ.வே. மு. ராகவையங்கார்ஸ்வாமிகளின் ஏட்டுப்பிரதியும், அரசாங்கக்கையெழுத்துப் புத்தகசாலையினின்று ஐந்துஏட்டுப்பிரதிகளும் கிடைத்தன: இவற்றோடு திருவாளர் மயிலை-ஸி. சிவஞானம் பிள்ளையவர்கள், தி. அ. கனகசுந்தரம்பிள்ளையவர்களின் திருத்தங் குறிக்கப்பட்ட பிரதி என்று ஒருபிரதியும், வேறொரு அச்சிட்ட பழம்பிரதியும்தந்தனர்: பிறகு, எனது உத்தியோகசாலையில் பண்டிதராக இருந்த இலக்கணவிளக்கபரம்பரை - சோமசுந்தரதேசிகரவர்கள் தமது ஏட்டுப்பிரதியை யுதவினர்கள். யான் முன்னமே அவ்வப்போது ஆராய்ச்சியிற் குறித்திருந்தவற்றோடு கிடைத்த இந்தப் பிரதிகளின் பாடங்களும் பதிப்பிற்கு உதவின. இவ்வயோத்தியா காண்டப்பதிப்பு திருத்தம்பெறவேணுமென்ற நன்னோக்குடைய கருத்து தமதுபிரதிகளை உதவிய மகோபகாரிகள்திறத்து யானும்இதனாற்பயனை யடைவோரும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

இந்தநான்காம் பதிப்பு அச்சிடப்பட்டு வருகையில் அடையாற்று கலாக்ஷேத்திரப் பிரதி கிடைத்ததையும் பெரும்பாலும்ஒப்பிட்டுப் பார்த்துச் சிலவற்றைச் சேர்த்துக் கொண்டுள்ளேன்.

இந்தக் காண்டம் முழுவதையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்த விடத்துப் பெரும்பாலும் பாடல்கள் பலவற்றிலும் பாட பேதம் காணப் பட்டதோடு அச்சிட்டபிரதியிற் காணப்படாத சிலபாடல்களும் காணப்பட்டன. சீவகசிந்தாமணியில்கந்தியார்பாடல்இடைச்செருக லாய்ச்சேர்ந்திருப்பதுபோல இந்தக் கம்பராமாயணத்தில் வெள்ளி யம்பலத்தம்பிரானென்ற ஒருவர் இடைச்செருகலாய்ச் சிற்சில பாடல்களைப்பாடிச் சேர்த்தாரென்பது, பிரசித்தமாக வழங்கு கின்றது. அவ்வகை யாகவே வேறும் சேர்ந்திருக்கும்.

இக்காண்டத்திலுள்ள பன்னிரண்டு படலங்களுள் 1-மந் திரப் படலம், 7-வனம்புகுபடலம், 8 - சித்திரகூடப்படலம் என் பதைத்தவிர மற்றையவற்றில் படலப்பெயரும் மாறிக்காணப் பட்டன; இங்ஙனம் அச்சிட்ட பிரதிக்கு மாறுகக் காணப்பட்ட வைகளுள்9-ஆவது பள்ளிபடைப்படலம் என்ற பெயரையும், 10-ஆவது ஆறுசெல்படலம் என்ற பெயரையும், 12-ஆவது திருவடி சூட்டுபடலமென்ற பெயரையும் எடுத்துக்கொண்டு அதற்குக் காரணமும் ஆங்குக் கூறியுள்ளேன். மற்றவற்றுள் 5-ஆவது இலம்பாட்டுப்படலம் என்பது-தசரதன் இல்லாமற்பட்டதை [இறந்ததை]த் தெரிவிக்கும்படலமெனப் பொருள்பட்டு இனிது கதைப்போக்கைத் தெரிவிப்பதற்கு உதவுவதாயினும், இலம்பாடு என்பது மரணமென்ற இப்பொருளில் வழங்கியதற்குமேற்கோள் கிடைக்காமையால் அதனைக் கொள்ளவில்லை: மற்றைப்படிபார்ப் பின் இலம்பாட்டுப்படல மென்பதே மிகவும் பொருத்தமான தாகும். பல ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் 6-ஆவது கங்கைப்படலம் என் பதற்குக் குகப்படலம் என்ற பெயர் காணப்படுவது மிகவும் பொ ருத்தமாயிருப்பினும், அச்சிட்ட பிரதிகளின் மூலமாய் 11-ஆவது படலத்திற்கே குகப்படலமென்ற பெயர் உலகத்திற் பரவியிருத்த லால், இப்போது மாற்றி 6-ஆவது படலத்தைக் குகப்பட லமென்றும் 11-ஆவது படலத்தைக் கங்கைப்படலமென்றும் பதிப் பித்தால், உலகத்தோர்க்கு மயக்கமுண்டாகக் கூடுமென்றுகருதி யான் அங்கனஞ் செய்திலேன்: ஆயினும், 6-ஆம் படலத்திற்குக் குகப்படலமென்றபெயரும், 11-ஆம் படலத்திற்குக் கங்கைப் படலம் அல்லது கங்கைகாண்படலமென்ற பெயருமே யமையு மென்று வற்புறுத்திக் கூறுகின்றேன். எம்மால் ஆறுவது ஆகப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள கங்கைப்படலத்து முதல் 27-பாடல்கள் **கங் கைப்படல**மென்றும், அதற்குமேல் நாற்பத்தொன்பது பாடல்கள் **குகப்படல**மென்றும் அடையாற்றுப் பிரதியில் காட்டப்பட்டுள்ளன. மற்றும் கங்கைப்படலத்தின் "வருந்தித்தான் தர" என்ற 27-ஆம் பாடலுக்குப்பின் "அன்னகாரணத்தையனுமாங்கவர், உன்னு பூசனையர்வுழ்வந்தபின், மின்னுசெஞ்சடை மெய்த்தவர்வேண் டிடப், பன்னசாலையின்பாடிருந்தானரோ" என்ற செய்யுளும் காட் டப்பட்டுள்ளது.

பல பாடங்களுள்ள இடத்துப் பொருட்பொலிவு சொற்செறிவு ஓசைநயம் பிரசித்தமாகவழங்குகை பொருள்கூறஅரியதாகை முதலிய காரணங்களை முன்னிட்டு இந்தப் பதிப்பில் ஒரு பாடத்தை முக்கியமாகக்கொண்டு, மற்றவற்றைப் பிரதிபேதத்திற் காட்டியுள்ளேன். பிரதிபேதத்திற் காட்டியவற்றிற் சில பிரதானமாகக்கொள்ளத் தக்கனவாகவுஞ் சிலர்க்குத் தோன்றலாம். "லோகோ பிந்நருசி: [உலகம் பல்வேறு சுவையுடைத்து]" என்பவாதலால் எல்லாவிடத்தும் யாவரும் இதுவே தக்கதென்று ஒருமனமாக எங்கும் ஒப்புமாறு பதிப்பை அமைப்பது இயலாத செயலாகு மன்றோ?

இவ்வாறு பாடபேதம் மிகுதியாகத் தோன்றுவதற்கு யாது காரணமென்ற ஆராய்ச்சி, கற்போர் மனத்துத் தோன்றலாம். ஒரு நூல் மிகச்சுவையுடைத்தாய் அந்நாட்டுப் பேரறிஞர் பலராலும் பெரிதும் போற்றப்பட்டு, இக்காலத்துப்போல அச்சின்மையால் ஒன்றைப்பார்த்து ஒன்றாகப் பல பிரதிகள் செய்யப்படுமிடத்து, எழுதுவோர் யாவரும் தக்கநல்லறிவுவாய்ந்தவராக இராமைபற்றி உள்ளதையுள்ளபடியே படித்து எழுதுவது அருமையாதலும், அறிஞர் பிரதிசெய்யினும் ஒவ்வோரிடத்து மூலப்பிரதிக்கு வேறாக ஒருசொல்லுள்ளவிடத்து வேறொருசொல் எழுதுவதில் வந்து விடுவது முதலியன இயல்பே யாதலும், ஏட்டுப்பிரதிகளைப்படிக்கும் அறிஞரும் படித்துச்செல்கையில் ஓரெழுத்தை மற்றோரெழுத்தாக மாறுபடக் கருதிப்படிப்பதும், படிப்போர்கள் தத்தமது அறிவுக்கு ஏற்பச் சிற்சில இடத்து இவ்வண்ணமிருப்பின் நலமென்று கருதித் திருத்துவதும், நூலாசிரியரே தாம் முன்எழுதிய பாடம் உலகத்திற் பரவியிருக்க அவ்வப்போது தமக்குத் தோன்றிய திருத்தங்களைச் செய்துகொண்டுவர அத்திருத்தமான பாடமும் பரவியதும் என்ற இன்னோரன்னவையென்க.

கிடைத்த பிரதிகளிலுள்ள பாடபேதங்களையெல்லாம் விடாமற்பதிப்பிக்கவேணு மென்ற நோக்கத்தோடு இந்நூலைப் பரிசோதித்துள்ளேன்: ஆயினும், தக்கதுணை முதலியன இன்மையால் என்கருத்து முற்றிலும் நிறைவேறிற்றில்லை: அன்றியும், ஏட்டுப்பிரதிகள் பலவற்றில் ழகரளகரங்கள் மாறிக்காண்பது இயல்பு ஆதலால் அவை பெரும்பாலும் காட்டப்படவில்லை: மற்றுஞ் சிலவும் காட்டப்படவில்லை: அவை - வடமொழிச் சொற்களில் நகரனகரவேறுபாடுகள், வேற்றுமையுருபுகளிலும் எதிர்கால வினையெச்சங்களிலும் வரும் லகரனகர வேறுபாடுகள், பயம்=பயன் என்றாற் போன்ற போலிகள், என்ன=என்னளென்றாற்போன்ற சொற்கள் முதலியன. இன்னும் பல பிரதிகளைத் தேடிப்பெற்று ஒப்பிட்டுப்பார்த்தாலும் ஆங்காங்குச் சிறந்த பாடபேதங்கள் கிடைக்கு மென்பதும் திண்ணம்.

என் போன்றார்க்கு இராமாயணத்துக்குத் திருத்தமுற உரைகாண்டல் இயலாதாயினும் இந்நூலினிடமுள்ள விருப்பத்தால்

அடியேன் இராமபிரானது திருவருளைமுன்னிட்டு இப்பெருந் தொழிலில் தலையிடலானேன். அடியேனுக்குத் தமிழாசிரியரும் உரையெழுதுவதில் மிக்ககீர்த்திவாய்ந்தவரும் கும்பகோணம் கவர்ன்மெண்ட் காலேஜில் தமிழ்ப்பண்டிதராக விளங்கி எம்மனோரது தீப்பேற்றால் இளம்பிராயத்திலேதானே பரமபதித்தவருமான ஸ்ரீ உ. வே. **வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமிகளும்,** அந்தச் சுவாமிகளுடைய தமிழாசிரியரும் சென்னை பிரஸிடென்ஸிகாலேஜில் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்து காலஞ்சென்றவருமான ஸ்ரீ. உ.வே. **பு. மா. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமிகளும்,** இந்தக் காண்டத்திற் சிற்சில படலங்கட்கு எழுதி வெளியிட்டிருந்த உரைகள் இங்ஙனம் யான் அயோத்தியாகாண்டம் முழுவதற்கும் உரையெழுதி வெளியிடுவதற்குப் பெருந்துணையாயுதவின. அன்றியும், திருவாளர் ராவ் ஸாஹிப் **வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்களின் கம்பராமாயணசாரமும்** இப்பதிப்பிற்கு உதவிற்று.

இந்த அயோத்தியாகாண்டத்திலும் பாலகாண்டத்திற் போலவே, சீர்பிரித்த செய்யுளும் பதவுரையும் என்பவற்றோடு பாடலிற்கூறியுள்ள விடயம் விளங்குமாறு எல்லாச் செய்யுட்குந் தலைப்பும், கருத்து பதசாரம் தொனிப்பொருள் மற்றுங் கூறற்குரிய உரைகள் இலக்கணக்குறிப்புகள் அணிகள் ஒத்தபகுதிமேற்கோள்கள் புராணகதைகள் முதலியனவும் காட்டப்பட்டுள்ளன: அன்றியும், ஒவ்வொரு படலத்துக்கும் அவ்வப்படலத்துக் கதைச் சுருக்கமும் முதனூலுக்கும் வழிநூலான இதற்குமுள்ள வேறுபாடுகளும் காட்டப்பெற்றிருக்கின்றன. மற்றும் செய்யுண்முதற் குறிப்பகராதியும் அரும்பதவகராதி முதலியனவும் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன.

பெரியோரிடத்துக் கற்றுங்கேட்டு முள்ளவற்றில் மறப்பெனும் பகைவன் வாரிக்கொண்டதொழிய அவன்கையில் அகப்படாதபடி நெஞ்சென்னுந்துணைவன் நிறுத்திவைத்தவற்றைக்கொண்டு எழுதிய இந்தஉரையில், சிறப்புக்கள் காணப்படின் அவை என்னுடைய ஆசிரியர் முதலியோருடையன என்றும், குற்றங்காணப்படின் அவை என்னுடையனஎன்றும் கருதுக. என்னுடைய திரிபுணர்ச்சி சோர்வு அறியாமை முதலியவற்றால் இவ்வுரையிற் காணக்கூடியகுற்றங்குறைகளை விவேகிகள் பொறுப்பதன்றி, தாம் கண்ட அக் குறைகளையும் அடியேனுக்குப் புலப்படாத அரிய பெரிய விஷயங்களையும் எடுத்துத் தெரிவிப்பாராயின், அவர்களிடத்துப் பெருமகிழ்வோடு நன்றிபாராட்டிச் சமயம்வாய்க்கும்போது அவ்விஷயங்களைப் பிரசுரஞ்செய்து உலகோர்க்குப் பயன்படுமாறு செய்யவும் முயல்வேன்.

இந்த நான்காம்பதிப்பிற்குத் தமக்குள்ள வேலைகளுக்கு இடையே அச்சுப்பிழைபார்த்தல் தமக்குத்தோன்றிய நுண்ணிய பொருள் முதலியன தெரிவித்தல் என்ற வகையால் பெரும்பாலும் உதவியவர் **விவேகாநந்தாகாலேஜில் தலைமைத் தமிழ் விரிவுரையாளரானவித்துவான் C. ஜகந்நாதாசார்யர் M. A.** என்பவர். அன்னார்க்கு ஸ்ரீராமன் திருவருளால் பலநலங்களும் ஓங்கித்தழைக்க.

இந்தப் பதிப்பில் என்னுடைய சோர்வாலும், அச்சுச்சாலையாரின் அஜாக்கிரதையினாலும் பிழைகள் நேர்ந்திட்டன; அவற்றுள் முக்கியமான பலவற்றிற்குத் திருத்தம் காட்டியுள்ளேன். பல இடங்களில் புள்ளிபெறவேண்டிய எழுத்துக்கள் புள்ளிபெறாமலும், காற்புள்ளி அரைப்புள்ளி முதலியன தவறியும், பாடபேதங்கட்காக இட்டுள்ள எண்கள் தவறியும், இருதலைவளைவுமுதலியன தவறியும் உள்ளன. இப்பிழைகளையெல்லாம் கற்றோரும் கற்போரும் பொறையை மேற்கொண்டு திருத்திப் படித்துக் கொள்வாராக.

"குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்."

எமது உரைகளை உபயோகித்தும் உபயோகிக்குமாறு தூண்டியும் எமக்கு ஊக்கத்தை விளைத்துவருகிற பெரியார் திறத்தில் என்றும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இங்கனம்

மன்மதஸு }
மார்கழி மீ } வை. மு. கோபாலக்ருஷ்ணன்.

ஐந்தாம்பதிப்பு:—இந்தப்பதிப்பு நான்காம் பதிப்பைபயொட்டியே அமைந்துள்ளது. இந்தப்பதிப்பு அச்சாகுங்காலத்தும் அச்சுத்தாளைத்திருத்துதல் முதலியவகையால் பெரிதும் உதவியவர் விவேகாநந்தர் கல்லூரித் தலைமைத்தமிழ்ப்பேராசிரியர் வித்வான் ஸ்ரீ. உ. வே. C. ஜகந்நாதாசாரியர், எம். ஏ. எல். டி. ஆவர். இவருடன் துணைபுரிந்தவர்-ஈகை ஸ்ரீ. E. S. வரதாசாரியர், B. A. இவ்விருவர் திறத்தும் நன்றியறிதலுடையேன்.

ஹேவிளம்பிஸு }
பங்குனி 1958 } வை. மு. நரசிம்மன்

கிம்பராமாயணம்.

இரண்டாவது

அயோத்தியாகாண்டம்.

அயோத்தியில் நிகழ்ந்த விருத்தாந்தங்களைத் தெரிவிக்கும் பாகமென்பது பொருள். இராமன் கங்காநதியைத்தாண்டியது முதல் நடந்தவையெல்லாம் அரணியசம்பந்தமானவை யாயினும், பரதன் அயோத்தியிலிருந்து வருதல் முதலிய கதைகள் கூறப்படுதலால் அவையனைத்தும் அயோத்தியாகாண்டத்தின்பாற் பட்டன.

திருமாலின் அமிசமான இராமன் முதலியோரின் தோற்றம்—உலகத்திற்குத் தம்ஒழுக்கத்தால் நல்லோரைக் காக்கவும் அல்லோரைக் கடியவும்அறத்தை நிலைநிறுத்தற்குமாகும்: அதற்கு ஏற்பவே, கீழ்ப் பாலகாண்டத்தில் நற்குடிப்பிறப்பு நற்குருவின் இன்னருளால் மறைகளெல்லாவற்றையும் நன்னருணர்கை, அதன்பயனாகத் தாடகைமுதலியோரை நலிகை, சிவதநுசை முறித்தல் திருமாலின் வில்லைப்பெறுகை முதலிய பண்புகளும், நல்லில்லறக்கிழத்தியைப் பெறலும் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டன: இந்தக்காண்டத்தில் அந்த அவதார புருடர்கள் நடத்திக்காட்டிய தந்தைதாயர் மொழியைப் பேணுதல் முதலிய பொதுவறங்களும், கடவுட்கு அடிமையாதலும் அவனிட்ட வழக்காயிருத்தலும், அடியார்களின் அருளைப்பெறுந்தன்மையை மேற்கொள்ளலும் முதலிய சிறப்புப் பண்புகளும் கூறப்படுகின்றன. முன்காண்டத்தில் திருமகளோடு சேர்தலும் இக்காண்டத்தில் பூமிதேவியோடு சேர்தலும் சொல்லப்படுகின்றன என்றும், முன்காண்டத்து எல்லாப்பொருளினும் மேம்பட்டநிலையும் இக்காண்டத்தில் எளிவருந்தன்மையும் சொல்லப்படுகின்றன என்றும் கூறுவர். முன் ஆன்மாஅடைதற்கு உரியதான திருமகளோடுகூடிய பொருளின்தன்மை கூறப்பட்டது: இங்கு அந்தப் பரம்பொருளைப்பெறும் அடியவனதுதன்மை கூறப்படுகின்றது என்றலும் உண்டு.

1-ஆவது மந்திரப் படலம்.

சக்கரவர்த்தி தன் திருமகனுக்கு முடிசூட்டக்கருதிக் குலகுருவாகிய வசிட்டனோடும் சுமந்திரன் முதலிய மந்திரியரோடும் ஆலோசித்த கதையைச் சொல்லும் சிறிய பிரிவுஎன்பது பொருள்: மந்திரம்-ஆலோசனை. தசரதசக்கரவர்த்திக்கு நரைதோன்றியதாக, அச்சக்கரவர்த்தி ஒருநாள் தன்வடிவத்தைக் கண்ணாடியிற் கண்டு நரைதோன்றியதை நன்குணர்ந்து மகனுக்கு முடிசூட்டித் தான் பரகதிக்குவேண்டியவற்றைத் தேடுமாறு முயலக்கருதிச் சபாமண்டபத்தையடைந்து மந்திரிமாரை வரவழைத்தான்.

அவர்கள்யாவரும் வந்துகூடியபின் தன்கருத்தை அவர்கட்குத் தெரிவித்தான். அவர்கள் யாவரும் இராமனுக்கு முடிசூட்டுவதை மிகப்பாராட்டியது கண்டு, சுமந்திரனைக்கொண்டு இராமனை வரவழைத்து அப்பிரானிடத்துத் தன்கருத்தைத் தெரிவித்தான். அவ்விராகவபிரானும் தந்தையின்பணி யென்ற காரணத்தினால் மறுக்காமல் முடிசூடுவதற்கு இசைந்தான். சக்கரவர்த்தி மனமுவந்து எல்லாவரசர்க்கும் ஓலைபோக்கி வரவழைத்துத் தான் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டக்கருதியிருப்பதை யாவர்க்கும் தெரிவிக்க, அனைவரும் மகிழ்ச்சியோடுஉடன்படவே, சோதிடம் வல்லோரைக்கொண்டு பட்டாபிஷேகத்துக்கு நாளேற்படுத்தச் சென்றனன். இது இங்ஙனமாக: நால்வர் பெண்பிள்ளைகள் கோசலையிடஞ்சென்று இராமனுக்குப்பட்டங்கட்டச் சக்கரவர்த்தி கருதியிருப்பதைத்தெரிவித்தனர். அந்தத் தேவி அரசன் துறப்பானென்பதனால் ஒருபால் துயரந்தோன்றவும் மங்களச் செய்தி சொன்னவர்க்கு வெகுமதியளித்து அந்தணர்க்குப் பலவகைத் தானங்களைச்செய்தாள். பிறகு இட்சுவாகுவமிசத்தார்க்குக் குலதெய்வமான ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியின் சந்நிதிக்குச்சென்றுஅப்பரமனது திருவடிகளை வணங்கிவலம்வந்து தன்மகனது நன்மையின் பொருட்டுப் பலவகைநோன்புகளை நோற்றுக்கொண்டிருந்தனளென்ற செய்தி இப்படலத்துக் கூறப்படுகின்றது.

1.—கடவுள்வாழ்த்து.

வானின் றிழிந்து [1]வரம்பிகந்த மாபூ தத்தின் வைப்[2]பெங்கும்
ஊனு முயிரு முணர்வும்போ லுள்ளும் [3]புறனு முள[4]னென்ப
கூனுஞ் சிறிய கோத்தாயுங் கொடுமை [5]யிழைப்பக் [6]கோற்றுறந்து
கானுங் கடலுங் கடந்திமையோ ரிடுக்கண் [7]டீர்த்த கழல்[8]வேந்தே.

(இதன்பொருள்.) கூன்உம்-கூனியும், கோ சிறிய தாய்உம்-க்ஷத்திரிய தருமத்தையுடையசிற்றன்னையும், கொடுமைஇழைப்ப-பொல்லாங்கானகாரியத்தைச் செய்தமையால், கோல் துறந்து-(தனக்குஉரிய) அரசாட்சியைவிட்டு, கான்உம்-காட்டையும், கடல் உம்-கடலையும், கடந்து-தாண்டி, இமையோர்-தேவர்களுடையவும், (இம்மையோர்)-இவ்வுலகத்தவர்களுடையவும், இடுக்கண் தீர்த்த-துன்பத்தைப்போக்கியருளிய, கழல் வேந்தே-வீரக்கழலையணிந்த ஸ்ரீராமபிரானே,—வான்நின்று-மூலப்பிரகிருதியிலிருந்து, இழிந்து-தோன்றி, வரம்பு இகந்த-வரம்புகடந்துபரந்த, மா பூதத்தின் வைப்பு எங்குஉம்-(ஐம்)பெரும்பூதங்களின் காரியமாய்ப் பரவியிராநின்றுள்ள பௌதிக பதார்த்தங்கள் தோறும் [ஜகமெங்கும்], ஊன்உம் உயிர்உம் (போல்)-உடலும் உயிரும்போலவும், (உயிர்உம்) உணர்வுஉம் போல்-உயிரும்உணர்வும் போலவும், உள்உம் புறன் உம்-உள்ளும்புறத்தும், உளன் - (நிறைந்து) இருப்பான், என்ப - என்று சொல்லுவர் (ஞானிகள்); (என்றவாறு.)

பரமபுருஷனாகிய மன்றலர் துளவினனே, தசரதன் மதலையாய் ஸ்ரீராமனாகத்திருவவதரித்து இந்தக்காப்பியவரதனத்துக்குக்கதாநாயகனாக இருத்தலால்,கவிச்சக்கரவர்த்தியாகியகம்பர்ஈடுமெடுப்பு

மில்லாத இவ்வுத்தமநாயகனையே வாழ்த்தல்வேண்டுதலின்காண்டந் தோறும் அவன்விஷயமாகவே கடவுள்வாழ்த்துக் கூறத் துணிந்து, பாலகாண்டத்தில் ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்தங்களைச் சொல்லுகிற முறையாலே மூன்றுகவிகளாற் கடவுள்வாழ்த்துக் கூறி, அயோத்தியா காண்டத்தின் இம்முதற்கவியால், அவன் தன்மையைக்காட்டும் வஸ்து நிர்த்தேசரூபமுகத்தாலே இக்காப்பியத்தலைவனாகிய இராமபிரான் உலகத்தைத் திருமேனியாகவுடைய முழுமுதலிறைவனென்கிறார்.

வான்-மூலப்பிரகிருதி; அதை "சுரரறிவருநிலை" என்னும் திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தில் விண்ணென்னும் பதத்திற்குப் பூர்வாசார்யர்கள் செய்தருளிய வியாக்கியானங்களா லறிக. பஞ்சபூத விகாரமன்றிப் பிரபஞ்சமென்பது ஒன்று இல்லையாதலாலும், இப்பிரபஞ்சகாரணமாகிய அவைதாம் இத்துணையவென இவ்வுலகத்து எவராலும் துணியப்படாமையாலும் 'வரம்பிகந்தமாபூதத்தின் வைப்பு' என்றார். ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து அக்கினியும், அக்கினியிலிருந்து அப்பும், அப்பிலிருந்து பூமியுமெனப் பூதங்கள் தோன்றும் முறையை வேதங்கூறுதலால் 'வானின்றிழிந்து......மாபூதம்' என்றா ரெனினும்பொருந்தும்: "வானும்நிலனும் முதலீறில் வரம்பில் பூதம்" என்பர், மேல் நகர்நீங்குபடலத்தில். இங்கு உணர்வென்பது - தர்ம பூதஜ்ஞானம்: அதாவது-ஆன்மாவின்பண்பாய் வெளிப்பட்டுத்தெரியும் அறிவு. 'ஊனுமுயிருமுணர்வும்போ லுள்ளும் புறனு முளனென்ப' என்னுமிடத்து "திடவிசும் பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசைப்,படர்பொருண் முழுவதுமா யவையவைதொறும், உடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்" என்னும் பாசுரத்தின் விசேஷார்த்தங்கள் விசாரித்தறியத்தகும். உள்ளேயிருப்பதற்குஊனுக்குள் உயிரிருப்பதும், வெளிப்பட்டும் இருப்பதற்கு உயிரில் உணர்வு இருப்பதும் உவமையென்க. உயிரும் என்பதை மீண்டுங்கொண்டு பொருளுரைக்கப்பட்டது.

கூனி-மந்தரை; கைகேயிக்குச் சூழ்ச்சி கூறினவ ளாதலின் இவளை முற்கூறினார். சுமித்திரையும் ஸ்ரீராமனுக்குச் சிறியதாயாதலின் அவளை விலக்குதற்கு 'கோத்தாய்' என்றார். சக்ரவர்த்தி சம்பராசுரனுடன் அமர்புரிகையில், கைகேயி, க்ஷத்ரியாணியாய் அவனுக்குப்போர்த்துணையாகி க்ஷத்ரகுணத்தைக்காட்டினவளாதலின் கோத்தாயாயினள்: அவள் அக்காலத்துப் பெற்ற வரங்களாலே ஸ்ரீராமபிரானுக்குக் கொடுமையிழைக்க நேர்ந்ததென்பதைக் குறிக்கின்றதனால், கோத்தாயென்றது - கருத்துடையடைகொளியணி. ஸ்ரீராமபிரான் திருவவதரித்தகாரியம் தலைக்கட்டுதற்குக் காரணமாயிருந்தவளாதலின், கோத்தாயென்றாரென்னவுமாம்; அன்றிக்கே, சிறியகோத்தாய் எனக்கொண்டு, இளவரசனான பரதன் தாய் என்றாரென்னவுமாம்; இனி, இகழ்ச்சிக் குறிப்பாய்க் கோத்தாயென்றா ரெனக்கொண்டு, அற்பகுணமுள்ள தாய் எனவும் பொருள்கொள்ளலாம். கொடுமையிழைத்தல் - மாலைமுடி நீத்து மலர் பொன்னடிநோவப் பெருவனத்திடைப் பதினான்கு வருடங்கள் நகரிலிருந்து பெயர்ந்து திரிதரச்செய்தது. கோல் துறத்தல்-அரசாட்சியை அகங்குளிர்ந்து தானேநீக்கல். காட்டைக் கடத்தல்-தண்டகம்முதலிய அரணியங்களைக் கடத்தல்.

கடலைக் கடத்தல்-கடலில் திருவணைகட்டி இலங்கைசேறல். இரட்டுறமொழிதலால் இமையோர்க்கு என்பதற்கு - இவ்வுலகத்திலுள்ள தண்டகாரணியவாசிகளாகிய மாமுனிகட்கு எனவும் உரைக்கப்பட்டது. அவரிடுக்கண்தீர்த்தலாவது - இராவணன் முதலிய இராக்கதரால் நேர்ந்த துன்பத்தைப்போக்குதல். அண்டர்புகழும் அயோத்திமாநகரந்துறந்து தண்டகாரணியஞ்சென்று தாரமிழந்து வானரசேனையோடு வாரிதியில்வாரதிகட்டி இலங்கையைக்கிட்டித் தன்மனைவியைக் கவர்ந்த மாபாதகனை மாள்வித்து, அவற்கு ஈனத்தொழில் புரிந்துநின்ற இந்திராதியரை விடுவித்துத் தந்தொழிலில் நிறுத்திய பின்பு அயோத்தியடைந்து பட்டாபிஷேகம் பெற்றுப் பதினாயிரம் வருடம் அரசுபுரிந்தமைதோன்ற 'வேந்து' என்றார்.

இனி இக்கவியுள் 'வானின்றிழிந்து' என்றதனால் தருமத்தை நிலைநாட்டுகைக்காக ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஆதியஞ்சோதியுருவை யங்குப்போல் இங்கு வைத்து அயோத்தியில் சக்கரவர்த்தி திருமகனாயவதரித்துப் போந்த பாலகாண்ட சரிதையும், 'கூனுஞ் சிறிய கோத்தாயுங் கொடுமையிழைப்பக்கோற்றுறந்து' என்றதனால் இவ்வயோத்தியாகாண்ட சரிதையும், புருஷகாரபூதையான பிராட்டியின் பிரிவுக்கஞ்சி 'கானும்' என்ற ஒரேசொல்லால் ஆரணிய காண்டசரிதையும், கைங்கரியதுரந்தரர்களான சிறிய திருவடிமுதலியோரைக் கண்டது பிராட்டியைத் தேடுகைக்காதலின் அக்கருத்தையுள்ளடக்கி'கடலும்கடந்து' என்னும்இரண்டு மொழிகளால்கிஷ்கிந்தாகாண்ட சுந்தரகாண்டசரிதைகளும்,இராவணன் வதைக்குப்பயன் தேவர்துயர்தீர்தலும் பெரும்புகழ்விளைதலும் அனைத்துயிரும்அடிபணியவீற்றிருத்தலுமேயாதலின்,'இமையோரிடுக்கண் தீர்த்த கழல்வேந்து' என்றதனால் யுத்த காண்ட சரிதையும், பெருநாடுகாணச் சராசரங்களை வைகுந்தத்து ஏற்றித் தானும் அங்குச்சென்றிருத்தல்தோன்ற, 'உளன்' என்றதனால் உத்தரகாண்டசரிதையும் ஆக ஸ்ரீராமாயணசரிதமுழுதும் இச்செய்யுளில் ஒருவாறு குறிப்பிக்கப்பட்டமை காண்க.

எங்கும்-முற்றும்மை. ஊன், கூன், கொடுமை, கோல், கழல், வேந்து-ஆகுபெயர்கள். என்ப என்னும் முற்றுச்சொல்லுக்கு, ஞானிகள் என்னும் தோன்றுவெழுவாய் வருவித்து முடிக்க.

பிரதிபேதம்:—[1]வரம்பிகழ்ந்த, [2]எய்தி. [3]புறத்தும். [4]என்பான். [5]உரைப்ப. [6]குடை. [7]காத்த. [8]வேந்தை, வேந்தன்.

இது-மூன்றுஞ்சீரும் ஆறுஞ்சீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களுமாய்நின்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

வேறு.

2.—தசரதமன்னவனுக்கு நரை தோன்றுதல்.

†மன்ன[1]னே யவனியை மகனுக் கீந்துநீ
பன்னருந் தவம்புரி பருவ மீதெனக்

† இச் செய்யுளும், அடுத்த செய்யுளும் சில ஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றன. இவை கதைத்தொடர்ச்சிக்குப் பொருத்தமாயிருத்தலாற்கொள்ளத்தக்கன.

கன்ன[2]மூ லத்தினிற் கழற [3]வந்தென
[4]மின்னெனக் கருமைபோய் வெளுத்த தோர்மயிர்.

(இ-ள்.) 'மன்னனே - அரசனே! நீ—, அவனியை - பூமியை (இராச்சிய பாரத்தை], மகனுக்கு - (மூத்த) குமாரனாகிய இராமனுக்கு, ஈந்து-கொடுத்துவிட்டு, பன்ன அரு தவம் புரி-சொல்லுதற்கு முடியாத (பெருஞ்சிறப்பையுடைய) தவத்தைச்செய்வதற்கு ஏற்ற, பருவம்-காலமாகும், ஈது - இந்தக் கிழப்பருவம்', என-என்று, கன்னமூலத்தினில்-காதினடியிலே, கழற-(இரகசியமாகச்) சொல்ல, வந்(த)து என-வந்ததுபோல, மயிர்-மயிரானது,கருமை-(தனது) கறுத்திருக்குந்தன்மை, போய்-நீங்கி, மின் என்-மின்னலைப்போல, வெளுத்தது-வெளுத்துத்தோன்றலாயிற்று; (எ-று.)- ஓர்-அசை.

தசரதமன்னவனுக்குக் காதினடியில் நரைதோன்றியது, இராமனுக்கு அரசைக்கொடுத்திட்டுத் தவஞ்செய்யச்செல்வாயென ஒருவன் உபதேசிப்பதைப்போலுமெனக் குறித்தார்; தற்குறிப்பேற்றவணி. காதினடியில் நரை தோன்றியது, இனி நாம்இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேணுமென்ற கருத்துத் தசரதனுக்குத்தோன்றக் காரணமாதலின், இங்ஙனம் வருணிக்கப்பட்டது. பன்னவரு என்பது, பன்னரு என விகாரப்பட்டது. கன்னமூலம்-கர்ணமூலம் என்ற வடசொல் திரிந்துவந்தது. பி-ம்:— [1]மேதினியையும். [2]மூலத்திலே. [3]வந்தன, வந்தனம். [4]மின்னருங், மென்னருங். (2)

3.—தனக்கு நரைதோன்றியதைத் தசரதன் கண்ணாடியிற் காணுதல்.

[1]தீங்கிழை யிராவணன் செய்த [2]தீமைதான்
ஆங்கொரு [3]நரையதா [4]வணுகிற் றுமெனப்
பாங்கில்வந் திடுநரை [5]படிமக் கண்ணடி
[6]ஆங்கதிற் கண்டன னவனி காவலன்.

(இ-ள்.) 'தீங்கு இழை - (உலகத்தார்க்கெல்லாந்) தீமையைச் செய்கின்ற, இராவணன்—, செய்த-செய்துள்ள, தீமை - பாவமானது, தான்—, ஆங்கு-அப்பொழுது, ஒரு நரையது ஆ-ஒரு நரையாக, அணுகிற்றுஆம்-நெருங்கி வந்து சேர்ந்ததாகும்', என - என்று கருதும்படி, பாங்கில் வந்திடு-தன்னிடத்தே வந்துசேர்ந்த, நரை-நரையை, படிமம் கண்ணடி அதில் - வடிவத்தைக் காணக்கூடிய கண்ணாடியிலே, அவனி காவலன்-பூமியைப்பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தவனான தசரதன், கண்டனன்—; (எ-று.)—நான்காமடியில், ஆங்கு-அசை: அப்பொழுது எனினுமாம்.

இந்தத்தசரதன் தான் நரையுற்றிருப்பதைக் கண்ணாடியிற் கண்ட காரணத்தினால் 'இனி இராச்சியபாரத்தை இராமபிரானிடத்து வைக்கவேண்டுமேதவிர, நாம் கைக்கொண்டிருத்தல்தகாது' என்ற எண்ணத்தைக்கொண்டு இராமபட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய செயலை மேன்மேற் செய்ய, அதனால் இராமபட்டாபி

ஷேகத்தை யுணர்ந்த மந்தரையென்ற கூனியான கைகேயியின் தோழி கைகேயியின்புத்தியைக்கலைத்து இராமபிரானைக் கானகம் புகுத்த, அந்த இராமபிரானது வனவாசமே இராவணசங்காரத் துக்குக் காரணமாதல் பற்றி, 'இராவணன்செய்த தீமைதானுங் கொருநரையதா வணுகிற்றோ' என்று நினைக்குமா றுயிற் றென்க. பி:- ம்:—[1] தீங்குழல். [2] பாவம். [3] நரையதாய். [4] அணுகிற்றுலென, அணுகிற்றோவென. [5] படிவக்கண்ணடி, படிமத்தின் வடிவு. [6] ஆங் கெதிர். (3)

4.—நரையைக் கண்ட தசரதசக்கரவர்த்தி இராமபட்டாபிடேகத்தைக் குறித்து ஆலோசிக்க மந்திரச்சபைசேர்தல்.

மண்ணுறு முரசின மழையி னார்ப்புறப்
பண்ணுறு படர்சினப் பரும யானையான்
கண்ணுறு [1] கவரியங் கற்றை சுற்றுற
எண்ணுறு சூழ்ச்சியி னிருக்கை யெய்தினான்.

(இ-ள்.) பண் உறு - அலங்கரிக்கப்பட்ட, படர் சினம் - மிக்க கோபத்தையும், பருமம்-தவிசினையுமுடைய, யானையான்-யானைப் படையையுடைய தசரதசக்கரவர்த்தி,—மண் உறு - மார்ச்சனை யமைந்த, முரசு இனம்-பேரிகைக்கூட்டம், மழையின் ஆர்ப்புற-மேகம்போல் முழங்கவும், கண் உறு-பெருமைபொருந்திய, கவரி கற்றை சுற்று உற-சாமரைத்திரள் சூழ்ந்துவரவும், (அரண்மனையி னின்றும் புறப்பட்டுவந்து), எண் உறு-(காரியங்களை) ஆலோசித் தற்குப் பொருத்தமாகிய, சூழ்ச்சியின் இருக்கை-மந்திராலோச னைச்சபையை, எய்தினான்-அடைந்தான்; (எ - று.)

முரசினமார்ப்பக் கவரிக்கற்றைவீசத் தசரதன்சூழ்ச்சியினிருக் கையையடைந்தனனென்க. சூழ்ச்சியினிருக்கை-ஆலோசனைமண் டபம். கவரி-சமரமென்னும் மானின் வால்மயிரைக்கொண்டு செய் யப்படுவதோ ரிராசசின்னம். பருமம்-கல்லணை: அது, யானைமுது கின்முற்புறத்து அரசர்ஏறிவீற்றிருத்தற்கு அமைக்கும்ஆசனம். முரசு-முரஜம்: இது, மற்றவாத்தியங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்; அன்றி, முரசு இனம் என்பதற்கு-பேரிகையும் அதற்கு இனமா கிய மற்றைவாச்சிய விசேடங்களும் எனினும் பொருந்தும். கண் உறு என்பதற்கு-விளக்கம் பொருந்திய எனினுமாம். கவரியங் கற்றை, அம்-அல்வழிச்சாரியை; அழகுமாம். தன்கோபத்தை மறைத்தற்குரியகாலத்தே மறைத்து வெளிப்படுத்தற்கு உரிய காலத்தே வெளிப்படுத்தலால், 'படர்சினயானை' என்றார்; "கடுஞ் சினங்கடிந்த காட்சியர்" என்ற இடத்து ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினி யர் 'சினமென்பது கோபத்தின் பின்னாகச் சிறிதுபொழுதுநிற் பது' எனக் கூறியது இக்குக் காணத்தக்கது. 'யானையான்' என் றது, நால்வகைப்படையுள்ளும் யானை சிறந்தமைபற்றி; அது "படைதனக்கியானை வனப்பாகும்" என்பதனாலறிக. யானையான்-யானைபோன்றவன் என்றுரைத்தலுமொன்று. ஆர்ப்புற, சுற் றுற-வினைச்செவ்வெண். பி-ம்:—[1] கவரியின். (4)

5.—மந்திரச்சபையடைந்த மன்னவன் யாவரையும் போக்கித் தனிய னாதல்.

புக்கபின் [1]நிருபரும் பொருவில் சுற்றமும்
பக்கமும் [2]பெயர்கெனப் பரிவி னீக்கினன்
ஒக்கநின் றுலகளித் தி[3]யோகி னெய்திய
சக்கரத் தவனெனத் தமிய னாயினன்.

(இ-ள்.) புக்க பின்-(அவ்வாறு) மந்திராலோசனைச்சபையை அடைந்த பின்பு, நிருபர்உம்-(தன்னுடன்வந்த) அரசர்களையும், பொருவு இல்-ஒப்பு இல்லாத, சுற்றம்உம்-உறவினரையும், பக்கம் உம்-சினேகிதர்களையும், பெயர்களென - நீங்குக என்றுசொல்லி, பரிவின்-அன்புள்ளவசனங்களால், நீக்கினன்-நீக்கி, ஒக்க நின்று-(யாவரிடத்துஞ்) சமமாகநின்று, உலகு அளித்து - உலகங்களைக் காக்க, யோகின் எய்திய-யோகநித்திரைசெய்கின்ற[அறிதுயிலமர்கின்ற], சக்கரத்தவன் என-சக்ரபாணியாகிய திருமாலைப்போல, தமியன் ஆயினன்-தனித்தவனானன்; (எ-று.)

சருவேசுவரனான அச்சக்கரத்தவன் சகலலோகங்களையுங் காத்தற்குத் தமியனாகி யோகநித்திரைசெய்யுமாறுபோல் இச்சக்கரத்தவனும் தன்நாடுகாத்தற்கு வேண்டும் உபாயத்தை ஆலோசிக்கத்தனித்திருந்தா னென்றவாறு. அச்சக்கரத்தவன் என்றதில் சக்கரம் திருவாழி: இச்சக்கரத்தவன் என்றதில், சக்கரம்-ஆஜ்ஞாசக்கரம். எல்லா உலகுக்கும் முதல்வனான சருவேசுவரனைத் தனக்குப் புத்திரனாகப்பெற்ற புண்ணிய முடைமை நோக்கி இச்சக்ரத்தவனுக்கு அச்சக்கரத்தவனை உவமை கூறினார்; உவமையணி. பெருங்காரியமெண்ணுவோர் தனித்திருந்து எண்ணுதல் வழக்காதலால், தமியனாயினனென்றார். அதிகாரத்தினால் யாவரையும் போகச்செய்தல் சக்கரவர்த்திக்கு அமையுமாயினும் அவனது நற்குணாந்தோன்றப் பரிவினீக்கினனென்றார். திருமால் யோகநித்திரை புரிபவனென்பதை "உறங்குவான் போல் யோகுசெய்தபெருமான்", 'யோகொடு கறையறமுயல்வதோர் கடவுள்" என்றவிடங்களிலுங் காண்க. நிருபர் என்றது-சக்கரவர்த்தியாகிய தமக்குத் திறையுய்க்கவந்த வேற்றுநாட்டரசர்களை. பக்கம்-அன்பு என்னும் பொருளுள்ள பக்ஷமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. சுற்றம், பக்கம்-ஆகுபெயர்கள். பெயர்கென-விகாரம். யோகு - யோகமென்னும் வடசொற்றிரிபு. உலகளித்தியோகு-குற்றியலிகரம்; இயோகு என்று பிரித்தலுமாம். பி-ம்:—
[1]நிருவரும். [2]பெயர்கென. [3]யோகம். (5)

6.—தனித்திருந்த மன்னவன் 'மந்திரிமார்வருக' என்று ஏவுதல்.

சந்திரற் குவமைசெய் தரள வெண்குடை
அந்தரத் தளவுநின் றளிக்கு மாணையான்
இந்திரற் கிமையவர் குருவை [1]யேய்ந்ததன்
மந்திரக் கிழவரை வருகென் [2]றேவினன்.

(இ-ள்.) சந்திரற்கு உவமை செய்-சந்திரனுக்கு உவமையாகுதற்குரிய, தரளம்-முத்துக்களாலாகிய, வெள் குடை-வெண்மையாகிய குடையானது, அந்தரத்து அளவும்-ஆகாயத்தளவும், நின்று - (ஓங்கி நிழலைச்செய்து) நிற்ப, அளிக்கும் - (அங்குள்ள தேவர்களையும்) காக்கின்ற, ஆணையான் - ஆணையையுடையவனாகிய சக்கரவர்த்தி,—இந்திரற்கு - தேவராசனுக்கு, இமையவர் குருவை ஏய்ந்த-பிருஹஸ்பதிபகவானையொத்த, தன் மந்திரம்கிழவரை-தன் மந்திராலோசனைக்குஉரியவர்களை, வருக என்று ஏவினன்-வருக என்று நியமித்தான்; (எ-று.)

தசரதசக்ரவர்த்தியின் குடைக்குச் சந்திரனும் உபமானமாயிருக்கத்தக்கவனல்ல னென்பது தோன்ற, அவனை உபமேயமாக்கொண்டு 'சந்திரற்குவமைசெய்தரளவெண்குடை' என்றார்: இது, எதிர்நிலையுவமையணியாம். சம்பரனைத்தொலைத்து வாசவன்முடியை நிலைநாட்டியமை தோன்ற, 'அந்தரத்தளவு நின்றளிக்குமாணையான்' என்றது. தசரதனுடைய மந்திரக்கிழவர் ஒவ்வொருவரும் பிருஹஸ்பதிபகவானுக்குச் சமானரென்பது 'இந்திரற்கிமையவர் குருவையேய்ந்த மந்திரக்கிழவர்' என்றதன் பொருள். மந்திரக்கிழவர்-புரோகிதரும், மந்திரிகளும். த்ருஷ்டி ஜயந்தன் விசயன் சித்தார்த்தன் அர்த்தசாதகன் அசோகன் மந்திரபாலன் சுமந்திரன் என்று எண்மர் மந்திரிமாரும்,வசிஷ்டர் வாமதேவர் என்று இருவர் புரோகிதரும் முக்கியமாக இருந்தனரென்றும், இவர்களைத் தவிரவும் வெறும் மந்திரியாரும் புரோகிதருமிருந்தனரென்றும் வான்மீகத்தா லுணரப்படும். இமையவர் குரு-ப்ருஹஸ்பதிபகவானுக்கு ஒருபெயர்: இது ஸுராசார்ய: என்னும் வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு. நின்று - செயவெனெச்சத்திரிபு. பி-ம்:—[1]ஏய்ந்தனன், ஏய்ந்தன, எய்தன. [2]ஏயினன். (6)

7.—வசிட்டமுனிவன் வருதல்.

பூவரு பொலங்கழற் பொருவின் மன்னவன்
காவலி [1]னாணையின் கடவு ளாமெனத்
தேவரு முனிவரு[2] முணருந் தேவர்கள்
மூவரி [3]னல்வனு முனிவந் தெய்தினன்.

(இ-ள்.) பூ வரு-அழகுபொருந்திய, பொலம் கழல்-பொன்னாற்செய்த வீரக்கழலையணிந்த, பொருவு இல் மன்னவன்-ஒப்பில்லாத தசரத சக்கரவர்த்திக்கு, காவலின் - (புரோகிதமாகிய) காவலினாலும், ஆணையின்-கட்டளையினாலும், தேவர்உம் முனிவர்உம்-தேவர்களும் இருடிகளும், கடவுள் ஆம் என உணரும்-(அவனது குல) தெய்வமென்று மதிக்கத்தக்கவனும், தேவர்கள் மூவரின் நால்வன் ஆம்-திரிமூர்த்திகளிடையே (சேர்த்துச்சொல்லத்தக்க) நான்காமவனுமான, முனி-வசிட்டமாமுனிவன், வந்து எய்தினன்-வந்துசேர்ந்தான்; (எ-று.)

மந்திரியருள் முக்கியனும், புரோகிதனும், குலகுருவும் பிரமவிருடியுமான தலைமைநோக்கி வசிட்டன் வரவுமுதலிற் கூறப்

பட்டது. பூவரு-பூவின் தன்மை யமைந்த என்றும், பூஅரு-பூவை யொத்த அரியஎன்றும் உரைத்தலுமாம். பொன் + கழல்= பொலங்கழல்; "பொன்னென்கிளவி யீறுகெட முறையின், முன்னர்த்தோன்றும் லகாரமகாரஞ், செய்யுண் மருங்கிற் றொடரிய லான" என்பது விதி: பொலம்என்றே தனியாக ஒருசொல் கொள்ளுவர் பிற்காலத்தார். பொரு வில் எனக்கொண்டு-யுத்தஞ் செய்தற்குரிய வில்லைத்தாங்கிய என்றுகூறலு மொன்று. மன்னவன் காவலி னாணையின் கடவுள் ஆம் என என்பதற்கு-சக்கரவர்த்தியினது காவற்றொழிலின் ஆணையின் கடவுளாவன் என்று உலகத்தோர்சொல்ல, தேவரும் முனிவரும்-, உணரும்-தியானிக்கின்ற, தேவர்கள்மூவரின்-மூன்றுதேவரோடு சேர்த்துச் சொல்லத்தக்க, நால்வன்ஆம் முனி என்றும் உரைக்கலாம். ஆணையின் கடவுள்-ஆஜ்ஞாசக்கரத்துக்கு அதிதேவதை. முனிவர்-மனன சீலர். 'என' என்னும் எச்சம், உணரும் என்பதனோடு முடியும். மும்மூர்த்திகளிடத்தும் தனித்தனியே முக்கியமாயுள்ள ஆக்கலும் காத்தலும் அழித்தலுமாகிய மூன்று சக்திகளையும் இவன் ஒருங்கேயுடையனென்பார், 'மூவரினால்வனா முனி' என்றாரென்னலுமாம். பி-ம்:—[1]ஆணைசெய், ஆணையங், ஆணையே, இயாணையின். [2]தேடும். [3]நால்வராம். (7)

8.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள்-ஒருதொடர்: பல்வகைக் குணங்களும் நிரம்பிய மந்திரிமார் வருகையைக் கூறும்.

குலமுதற் றொன்மையுங் கலையின் குப்பையும்
பலமுதற் கேள்வியும் [1]பயனு மெய்தினர்
நலமுத னலியினு நடுவு நோக்குவார்
சலமுத லறுத்தருந் தருமந் தாங்கினர்.

(இ-ள்.) குலம் முதல் தொன்மைஉம்-குலத்தினது முதன்மையாகிய பழமையையும், கலையின் குப்பைஉம் - (அறுபத்தினான்கு) கலைகளின் மிகுதியையும், பல முதல்கேள்விஉம்-பலசிறந்தகேள்விகளையும், பயன்உம்-(அவற்றாலுளவாம்) பயனையும், எய்தினர்-அடைந்தவர்களும், நலம் முதல் நலியின்உம்-(தமக்குவரும்) நன்மைகள் அடியோடு அழிவதாயிருப்பினும், நடுவுநோக்குவார்-நடுவுநிலைமையையே நோக்குபவர்களும், சலம் முதல்-கோபம் முதலானவைகளை, அறுத்து-வேரோடு களைந்து, அரு தருமம்-அருமையாகிய தருமங்களை, தாங்கினர் - மேற்கொண்டவர்களும்,— (எ-று.) இதனால், குடிப்பிறப்பு கலைஞானம் கேள்வி மேற்கொண்ட செயலைப் பயன் தோன்றுமளவும்முயல்கை நடுவுநிலை சினமின்மை அறச்செயலைமேற்கொள்கை என்ற குணங்களைப் பெற்றுள்ளார் அந்த அமைச்சரென்க.

தசரதனுக்கு மந்திரிமார் அறுபதினாயிரவர் வந்தனரென்பதைக் கூறத்தொடங்கிய கவி முதலைந்துகவிகளால் அம்மந்திரிமார் அமைச்சுக்குணம் நிரம்பியவ ரென்பதைக் காட்டுகின்றார். தொல்குடிப்பிறந்தோர் கருத்தும் சொல்லும் செயலும் தம்முண் மாறுகாமையையும் பழி பாவங்கட்கு அஞ்சுதலையும் பிறர்கற்பித்த

லாலும் கல்வியாலுமன்றி இயற்கையில் தாமே யுடையராதல் நோக்கி 'குலமுதற்றென்மை' என்றும், யாவர்க்கும் நன்மை புகட்டி வயப்படுத்தற்கும் எல்லாவிடத்துஞ் சென்று ஆங்காங்குள்ள நல்லோரிடத்து மிகப்பயின்று ஐயந்திரிபறப் பொருள் கோடற்கும் பலகலைகள் இன்றியமையாதிருத்தல் நோக்கி 'கலையின்குப்பை' என்றும், கல்விகற்றவழியும் ஊழ்வினை வயத்தால் மதிமயங்குகையில் நிலைநிறுத்துவனவும் அடக்கம்முதலிய பயப்பனவும் ஆன்றோரிடத்துக்கேட்ட வெளிறிலாக்கேள்வியேயாதலின் 'பலமுதற்கேள்வி' என்றும், அரியகல்விகேள்விகளையுடையார்க்கும் வினைவயத்தால் தக்கபயன் கிடைத்தல் அருமையாயினும் இவர்களுக்கு அது அருமையின்றி எளிதாகக் கிடைத்தலின் 'பயனும்' என்றும், தங்களுக்குப் பெரும்பொருளழிவதாக வரினும் ஊசிமுனையளவும் தமதுசமநிலைமாறுமை நோக்கி 'நலமுதனலியினுநடுவு நோக்குவார்' என்றும், எல்லா நன்மைகளையும் அழிப்பதற்கு ஏதுவாகிய கோபமும் அதனோடு ஒற்றுமையுடையனவாகிய காமலோபமோகமதமாற்சரியங்களும் ஒருங்குசேர்ந்து, கோள் ஸாஹஸம் துரோகம் பொறுமை பிறன்குணஞ்சகியாமை ஒருவன் பொருளையபகரித்தல் காரணமின்றியடித்தல் திட்டுதல் ஆகிய எட்டுத்துக்கங்களையும் உண்டாக்குந்தன்மையனவாதலின் அவற்றை நீக்கினாரென்றமை தோன்ற 'சலமுதலறுத்து' என்றும், பிறராலறிதற்கும் அநுட்டித்தற்கும் அரிய தருமங்களையறிந்து அவற்றிற்குஏற்ப ஒழுகுதலுடைமை தோன்ற 'அருந்தருமந்தாங்கினர்' என்றுங் கூறினர். 'சலமுதலறுத்தருந்தருமந்தாங்கினர்' என்பதற்கு - அரசன் தம்மைக்கோபித்தபோதிலும் அதனை நோக்காது தருமத்தையே நாடிச் சொல்பவரென்றும், நலம்முதல் நலியினும் என்பதற்கு - தமது நன்மைக்குக் காரணமான செல்வம் அழிவதாயிருந்தாலும் என்றும் உரை கூறுவதுமுண்டு. குப்பை-கும்பம் என்ற வடசொல் திரிந்துவந்தது. சலம் என்ற வடசொல்லுக்கு வஞ்சனை யென்றும் பொருள் கூறலாம். கலை=கலா. நோக்குவார் என்பது, எதிர்காலத்தைக் குறியாது தன்மை குறித்து நின்றது. முதல்-முதல வென்பதன் விகாரமாகக்கொண்டு, முதலியவை யெனவும் கொள்ளலாம். பி - ம்:— [1]பலனும். (8)

வேறு.

9. உற்றது கொண்டு மேல்வந் துறுபொரு [1]ளுணருங் கோளார்
மற்றது வினையின் வந்த தாயினு மாற்ற லாற்றும்
பெற்றியர் பிறப்பின் [2]மேன்மைப் பெரியவ ரரிய நூலுங்
கற்றவர் மான நோக்கிற் கவரிமா வனைய நீரார்.

(இ-ள்.) உற்றது கொண்டு - நேர்ந்த காரியத்தைக்கொண்டு, மேல்வந்து உறு பொருள்-மேல்விளையுங் காரியத்தை, உணரும் - ஊகித்தறியவல்ல, கோளார்-புத்திபலமுள்ளவர்களும், அது - அந்த (வேண்டாத) காரியம், வினையின் வந்தது ஆயின்உம் - ஊழ்வினையின்படி வந்ததானாலும், மாற்றல் ஆற்றும் - (அதனை) மாற்றவல்ல, பெற்றியர்-முயற்சித்திற முடையவர்களும், பிறப்பின் [2]மேன்மை பெரியவர் - குடிப்பிறப்பிற்குத்தக்க மேம்பாடு

அமைந்த பெரியோர்களும், அரிய நூல் உம் கற்றவர்-(கற்றற்கு) அருமையான அறிவு நூல்களையும் கற்றவர்களும், மானம் நோக்கின்-மானத்தை நோக்குமிடத்தில், கவரி மா அனைய நீரார்-கவரி மாவை ஒத்த குணமுடையவர்களும்,—(எ - று.) மற்று - வினைமாற்று.

இச்செய்யுளினால், அந்த மந்திரிமார்களின் ஊக்கத்திறனும் பின்வாங்காது முயலுந்தன்மையும், குடிப்பிறப்பிற்கு ஏற்ற ஒழுக்கமுடைமையும், கல்வியறிவும், மானமுடைமையும் கூறப்பட்டன. "மதிநுட்ப நூலோடுடையார்க்கு, அதிநுட்பம்யாவுள முன் நிற்பவை" என்ற திருக்குறளின்கருத்தை இங்குக் காண்க. தனது ஊழ்வினைக்கு ஏற்ப வந்த காலனையும் கண்ணுதற் கடவுளாற் கடிவித்த காளையாகிய மார்க்கண்டேயனைப்போல் ஊழையும் உப்பக்கங்காணவல்லா ரென்பது தோன்ற, 'வினையின் வந்ததாயினு மாற்றலாற்றும்பெற்றியர்' என்றார்: "ஊழையுமுப்பக்கங்காண்பருலைவின்றித், தாழா துஞற்றுபவர்" என்றார் நாயனாரும். அரிய நூல்களாவன-ப்ரஹ்மவித்தையாகிய வேதாந்தம் முதலியன: அமைச்சர்க்கு உரிய நூலுமாம். மானமாவது-எந்நாளும் தந்நிலையிற்றாழாமையும் ஊழால் தாழ்வுவந்தவிடத்து உயிர்வாழாமையுமாம். மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமாப் போல மானங்கெடவரின் இவர் உயிர்நீப்பரென்பது தோன்ற, 'மானநோக்கிற் கவரிமா வனைய நீரார்' என்றார். பி-ம்:—[1]ஒன்றுங்கொள்ளார். [2]மெய்ம்மை.

10. காலமு மிடனு [1]மேற்ற கருவியுந் தெரியக் கற்ற
நூலுற நோக்கித் தெய்வ [2]நுணித்தறங் [3]குணித்த மேலோர்
சீலமும் புகழ்க்கு வேண்டுஞ் [4]செய்கையுந் தெரிந்து [5]கொண்டு
பால்வரு முறுதி யாவுந் [6]தலைவற்குப் பயக்கு நீரார்.

(இ-ள்.) ஏற்ற காலம்உம்-(வினைசெய்தற்கு) ஏற்ற காலத்தையும், இடன்உம்-(அதுசெய்தற்கேற்ற) இடத்தையும், கருவி உம்-(அதற்கேற்ற) சாதனங்களையும், கற்ற-(தாம்) படித்த, நூல் உற - அரசநீதி நூற்பொருள்களுக்கு ஏற்ப, தெரிய நோக்கி - தெளிய ஆலோசித்து, தெய்வம் நுணித்து-தெய்வாநுகூல்யத்தையும் நுட்பமாக ஆராய்ந்து, அறம் குணித்த-இராசதருமத்தைப்பெருக்கிய, மேலோர்-பெரியோர்களும், சீலம்உம்-நல்லொழுக்கத்தையும், புகழ்க்கு வேண்டும் செய்கைஉம் - (தமக்கும் தம்மிறைவற்கும்) கீர்த்தி யுண்டாதற்குக் காரணமான காரியத்தையும், தெரிந்து கொண்டு-அறிந்துகொண்டு, பால் வரும்-(அவைகளின்) பங்காக வருகின்ற, உறுதி யாஉம்-உறுதிப்பொருள்களெல்லாவற்றையும், தலைவற்கு-(தம்) இறைவனுக்கு, பயக்கும்-கொடுக்கின்ற, நீரார்-குணமுள்ளவர்களும்,—(எ - று.)

இதனால் அவ்வமைச்சர் தொழில்செய்யும்வகை உரைக்கப்பட்டது. ஒரு காரியத்தைச் செய்யுங்கால், அதற்குத்தக்க காலத்தையும் இடத்தையும் கருவியையும் தாம் படித்துள்ள அரசநீதி நூல்களுக்கு ஏற்பத் தெளிந்து, ஊழ்வினைகளை யாலோசித்துத் தருமங்களை விருத்திசெய்து, நல்லொழுக்கமும் நற்செய்கையு

முடையராய், அக்காரியத்தில் வரும் நற்பயனைத் தம்மிறைவற்குச் சேர்க்குந் தன்மையுடையவர் அவ்வமைச்சர் என்பதுகருத்து. பால்-பலனென்றுமாம். உறுதி-ஆகுபெயர். ஏற்ற வென்பதனைக் காலமும் இடமும் என்பவற்றோடுங் கூட்டுக. பி-ம்:—[1]பெற்ற. [2]நுனித்து. [3]குறித்தமேலோர், குறித்து நல்லோர், குணித்தநல்லோர். [4]செல்வமும். [5]கொண்டே. [6]தலைவற்கே. (10)

11. **தம்முயிர்க் குறுதி யெண்ணார் தலைமகன் வெகுண்ட போதும்**
[1]வெம்மையைத் தாங்கி நீதி விடாதுநின் றுரைக்கும் [2]வீரர்
செம்மையிற் றிறம்பல் [3]செல்லாத் தேற்றத்தார் தெரியுங் [4]காலம்
மும்மையு முணர [5]வல்லா [6]ரொருமையே [7]மொழியு நீரார்.

(இ-ள்.) தலைமகன் வெகுண்ட போதும் - (தம்) இறைவன் கோபித்த காலத்திலும், தம் உயிர்க்கு உறுதி எண்ணார்-தம் பிராணனுக்கு நன்மையை நினையாராய், வெம்மையை தாங்கி - (அக்கோபத்தினது) கொடுமையை(த்தாம்) ஏற்றுக்கொண்டு, விடாது நின்று-(தம் கொள்கையைக்) கைவிடாமல் நின்று, நீதி உரைக்கும் வீரர்-நீதியையேயிடித்துச்சொல்லும் வீரத்தன்மையுள்ளவர்களும், செம்மையில் திறம்பல் செல்லா தேற்றத்தார்-சன்மார்க்கத்தினின்று தவறாத தேர்ச்சியுள்ளவர்களும், தெரியும் காலம் மும்மைஉம்-(நூல்களால்) அறியத்தக்க முக்காலக் காரியங்களையும், உணரவல்லார்-அறியவல்லவர்களும், ஒருமைஏ மொழியும் நீரார்-ஒருபரிசே பேசுமியல்பினரும்,—(எ-று.)

இதனால், அவ்வமைச்சர்கள் தலைவனுறுதியையே நாடி மந்திராலோசனை சொல்லுந் தன்மை விளக்கப்பட்டது. வெகுண்ட போதும் வெம்மையைத் தாங்கி நீதிவிடாது நின்றுரைக்கும் வீரரெனவே, அரசன் முனியினும் உறுதிநோக்கி யிடித்துக்கூறல் அமைச்சர்க்கு இன்றியமையாக்குணமென்பது பெறப்பட்டது. தம் நிலை மாறக்கூடிய காலத்தும் மாறாதுநின்று இடித்துச் சொல்லவல்ல மனத்திட்பமுடையராதல் பற்றி, வீரரெனப்பட்டார். வெம்மை, செம்மை-ஆகுபெயர்கள். மும்மை, ஒருமையென்பன-தன்மையுணர்த்தாது "இருமை வகை தெரிந்து" என்ற இடத்திற்போல எண்ணினையுணர்த்தி, ஆகுபெயரான் எண்ணுடைப் பொருளைக் காட்டின. ஒருமையே மொழியு நீரார் என்றது-ஒருகாலைக்கு ஒருகால் மாறிப் பேசுமியல்பினரல்லரென்றபடி; அமைச்சர் பலராயிருந்தும் ஒருபடிப்பட ஆலோசனை சொல்பவரெனினுமாம்: இனி, தாம் பலபட ஆராய்ந்து துணிந்தமுடிபை ஆராய்ந்தபடியே பலபடிக்கூறினால் மயக்கத்துக்கு இடமாமென்று அந்தமுடிபு ஒன்றையே தலைவற்குச் சொல்லுந்தன்மையோரென்றலுமுண்டு. பி-ம்:—[1]மெய்ம்மையை. [2]நீரார். [3]செய்யாத். [4]கூறலை. [5]தக்கார். [6]ஒருமையும். [7]மொழியவல்லார். (11)

வேறு.

12. **நல்லவுந் தீயவு நாடி நாயகற்கு**
எல்லையின் [1]மருத்துவ னியல்பி னெண்ணுவார்
ஒல்லைவந் துறுவன வுற்ற பெற்றியின்
தொல்லைநல் வினையென வுதவுஞ் சூழ்ச்சியார்.

(இ-ள்.) நாயகற்கு-(தம்) இறைவனுக்கு, நல்லஉம் - நன்மையைத்தருவனவற்றையும், தீயஉம்-தீங்கைத்தருவனவற்றையும், நாடி-ஆலோசித்து, எல்லையில்-கடைசியில், மருத்துவன் இயல்பின்-வைத்தியன் சுபாவம்போல, எண்ணுவார் - (இதத்தையே) எண்ணுபவர்களும்,-ஒல்லை வந்து உறுவன-விரைவில் வந்துநேர்பவையாகிய துன்பங்கள், உற்ற பெற்றியின்-நேர்ந்த காலத்தில் (அவற்றைப்போக்குதற்கு),தொல்லை நல்வினை என உதவும்-பூர்வ புண்ணியப் பயன்போல வந்துதவுகின்ற, சூழ்ச்சியார்-ஆலோசனைத்திற முள்ளவர்களும்,—(எ - று.)

பிணியாளனுக்கு விருப்பமில்லாவிடினும் மருத்துவன் அவனுக்கு இதமானவற்றையே செய்ய முயலுதல்போல, இம்மந்திரிமாரும்அரசனுடைய விருப்பத்தைப்பற்றிக் கருதாமல் அவனுக்கு வெறுப்பைவிளைப்பினும் நன்மை பயக்குஞ்செயலையே யெண்ணிச்சொல்லுந் தன்மையரென முன்னிரண்டடிகளால்விளக்கியவாறு. கீழ்ச்செய்யுளில் முன்னிரண்டடிகளாற்கூறியதையேஇங்குக் கூறினும்,உபமானமுகத்தால் வேறுவகையாக விளக்குதல்பற்றிக்கூறியது கூறலென்னுங் குற்றத்திற்கு இடமின்மை யறிக. ஆபத்து நேர்ந்திடினும் அவற்றைப் போக்க முயலுந் தன்மை பின்னிரண்டடிகளிற்கூறப்பட்டது. பி-ம்:—[1] மருத்துவர். (*12*)

13. அறுபதி[1]னுயிர [2]ரேனு மாண்டகைக்கு
உறுதியி லோன் [3]றிவர்க் குணர்வென் றுன்ன[4]லாம்
பெறலருஞ் சூழ்ச்சியர் திருவின் பெட்பினர்
மறிதிரைக் கடலென வந்து சுற்றினர்.

(இ-ள்.) திருவின் பெட்பினர் - செல்வப்பெருக்கமுள்ளவர்களும் ஆகிய, அறுபதினுயிரர் ஏன்உம் - அறுபதினுயிரவரேயாயினும், ஆண்தகைக்கு-சக்கரவர்த்திக்கு, உறுதியில்-நன்மைபயக்கும் விஷயத்தில், இவர்க்கு - இவர்களெல்லாருக்கும், உணர்வு-அறிவானது, ஒன்று என்று உன்னல் ஆம்-ஒன்றே என்று நினைக்கத்தக்க, பெறல் அரு சூழ்ச்சியர் - பெறுதற்கரிய மந்திராலோசனையையுடைய மந்திரிகள், மறி திரை கடல் என - மடங்கி வீழ்கின்ற அலைகளையுடைய கடல்போல், வந்து சுற்றினர்-வந்து (ஆலோசனைமண்டபத்தில்) நிறைந்தார்கள்; (எ - று.)

ஆண்டகை-ஆண்மைக் குணமுள்ளவன்: தகை-தகுதி;அதாவது-சற்குணம்; உடையவனுக்கு ஆகுபெயர். அறிவுசூழ்ச்சிகளையுடையரேனும், வறியராயின் ஒருகால் மாறுவராதலின் இவர் அவ்வாறு மாறுதற்குஉரியரல்லரென்பார் 'திருவின்பெட்பினர்' என்றார். திரு-செல்வம்: பெட்பு-பெருமை. கடல் - பரந்தகாட்சிக்கு உவமம். பி-ம்:—[1] ஆயிரம். [2] எனினும்,எண்ணும், என்னும். [3] அறிந்துணர்த்த். [4] ஆய்.

எய்தினரும் நோக்குவாரும் தாங்கினரும் (*8*), கோளாரும் பெற்றியரும் கற்றவரும் நீராரும்(*9*),மேலோரும் நீராரும் (*10*), வீர

ரும் தேற்றத்தாரும் வல்லாரும் நீராரும் (11), எண்ணுவரும் சூழ்ச்சியாரும் (12), பெட்பினரும் ஆகிய சூழ்ச்சியர் வந்து சுற்றினார் (13) என முடிக்க. (13)

14.—வந்த அமைச்சர்கள் வசிட்டனையும் மன்னவனையும் தொழுது வரன்முறையே யிருத்தல்.

முறைமையி னெய்தினர் முந்தி யந்தமில்
அறிவனை வணங்கித்தம் மரசைக் கைதொழுது
இறை[1]யிடை வரன்முறை யேறி யேற்றசொல்
துறையறி பெருமையா னருளுஞ் சூடினர்.

(இ-ள்.) முறைமையின் எய்தினர் - (சூழ்ச்சிமண்டபத்துக்குச் செல்லவேண்டிய) முறைப்படியே வந்தடைந்தஅவ்வமைச்சர்கள், —முந்தி-முற்பட்டு,அந்தம் இல் அறிவனை வணங்கி-முடிவில்லாத பேரறிவுடையனாகிய வசிட்டமாமுனிவனைப் பணிந்து [தண்டனிட்டு], தம் அரசை கைதொழுது-(பிந்தித்) தம்மிறைவனைக் கையால்தொழுது [அஞ்சலிசெய்து] இறையிடை-(தத்தமக்குரிய) இருக்கைகளில், வரல் முறை ஏறி-வரலாற்றுமுறையே யேறி, ஏற்ற சொல்துறை அறி பெருமையான் - தகுதியாகிய சொல் துறைகளை முற்றுமுணர்ந்த பெருமையுள்ள தசரதசக்கரவர்த்தியினது, அருள்உம்-அருள்நோக்கத்தையும், சூடினர்-பெற்றார்கள்;

வந்த அமைச்சர்கள் வசிட்டனையும் தசரதனையும் வணங்கித் தமக்குரிய ஆசனத்தையடைந்தவளவில், 'வரவேண்டியவர் யாவரும் வந்தனரா?' என்று அறியத் தசரதமன்னவன் தன்திருவருணோக்கத்தைச் செலுத்தினனென்க. வந்தவர்கள் வசிட்டபகவானுக்குத் தண்டன் சமர்ப்பித்துச் சக்கரவர்த்திக்கு அஞ்சலி பண்ணினார்களென்பதுதோன்ற'வணங்கி'என்றும்,'கைதொழுது' என்றும் கூறினார். முந்தியென்பதற்கேற்பப் பிந்தியென்பது வருவிக்கப்பட்டது. இறையிடை வரன்முறையேறி யென்பதற்கு-சக்கரவர்த்தியினிடத்து வரன்முறையாக் கிட்டிச்சென்று என்னுமாம். சூடினரென்பதற்கேற்ப அருளைப் பூவாகக்கொள்க. முன் கடவுளென்றதற்கேற்ப, இங்கு அந்தமிலறிவனென்றார். எய்தினரென்பதை, முற்றெச்சமாகக்கொண்டு உரைப்பதுமுண்டு. அருள்-இங்கே, அருளோடுகூடிய பார்வை. பி-ம்:—[1] இடம். (14)

15.—வந்தவர்களைநோக்கித் தசரதன் தன்கருத்தைக் கூறுவேனெனல்.

அன்னவ னருளமைந் திருந்த வாண்டையின்
[1]மன்னவ னவர்முக மரபி னேக்கினன்
உன்னிய [2]தரும்பெற லுறுதி [3]யொன்றுளது
என்னுணர் வனையநீ ரினிது [4]கேண்மெனு.

இதுமுதல் "ஆதலாலிராமனுக்கு (33)" என்னுங் கவியளவும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) அன்னவன் - அந்தத்தசரதமன்னவனது, அருள் அமைந்து - அருளைப்பெற்று, இருந்த - (மந்திரியர் ஆசனத்து)

இருந்த, ஆண்டையின் - காலத்தில், மன்னவன் - சக்கரவர்த்தி, அவர் முகம்-அவர்களுடைய முகங்களை, மரபின் நோக்கினன் - முறையாகப்பார்த்து, 'உன்னியது - (என்னல்) நினைக்கப்பட்டதாகிய, அரு பெறல் உறுதி ஒன்று-பெறுதற்கு அரிய உறுதிப்பொருளொன்று, உளது - உள்ளது; (அதை), என் உணர்வு அனைய நீர்-என்னறிவையொத்த நீங்கள், இனிது கேண்ம்-நன்றாகக் கேட்பீர்கள்,' என-என்று சொல்லத்தொடங்கி,—(எ-று.)—33-ஆங் கவியில் "யாது நுங்கருத்தென" என்பதிலுள்ள "என" என்பதனோடு தொடரும்.

தசரதமன்னவன் அமைச்சர்யாவரும் தத்தமக்கு ஏற்ற இடத்து இருந்தபின் அவர்முகங்களையெல்லாம் பார்த்து 'ஓர் உறுதிப்பொருளெண்ணியுள்ளேன்: அதனைக் கேண்மின்' என்று கூறலாயினனென்க. அறிவு நன்மை தீமைகளைப்பாகுபடுத்துணர்த்துமாறு போலப் பாகுபடுத்துணர்த்த வல்லுநராதலின், அமைச்சரை 'என்னுணர்வனைய நீர்' என்றான். உறுதிப்பொருள் இனிது கேட்டற்கு உரியதாதலால், 'கேண்ம்' என்றான். கேண்ம்-கேளுமென்னுஞ்செய்யுமென் முற்றின் ஈற்றுயிர் சென்றதில் அடக்கலாம்: கேண்மினென என்பதன் விகார மென்னலுமுண்டு: "இரிந்ததேன்" என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளில், 'கொண்மென' என்றவிடத்து, 'கொண்மின் விகாரம்' என நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருத்தல் காண்க. பி-ம்:—[1]மன்னனும். [2]தருமம்போல், கருமமும். [3]என்று. [4]கேட்கென, கேட்குக. (15)

16.—இதுமுதல் 18-கவிகளால், தசரதசக்கரவர்த்தி மந்திரிமாரிடம் இராமனுக்கு முடிசூட்டி இனிதிருக்க எண்ணியதைத் தெரிவிக்கின்றான்..

> **வெய்யவன் குலமுதல் வேந்தர் மேலவர்**
> **செய்கையி னொருமுறை திறம்ப லின்றியே**
> **[1]வையம்யா னுண்டவாண் டுங்கண் மாட்சியால்**
> **[2]ஐயமி லறுபதி னுயி ரம்மரோ.**

(இ-ள்.) வெய்யவன் குலம் முதல் வேந்தர் - சூரியகுலத்தில் முதல்வராயிருந்த அரசர்களாகிய, மேலவர்-(மனு இட்சுவாகுமுதலிய) மேலோர்களது, செய்கையின் - ஒழுக்கத்தில், ஒரு முறை திறம்பல் இன்றியே-ஒரு முறையும் வழுவுதலில்லாமலே, உங்கள் மாட்சியால்-உங்கள் பெருமையால்,யான் வையம் ஆண்ட ஆண்டு-நான் உலகையாண்ட வருடங்கள், அறுபதினுயிரம்-அறுபதினாயிரமாகும்: ஐயம் இல்-(இதிற்) சந்தேகமில்லை; (எ-று.)

யான் அறுபதினுயிரம்வருடம் உங்கள் துணையைக்கொண்டு அரசு ஆட்சி செய்தேனென்பதாம். முறையும் என்னும் உம்மை, விகாரத்தாற்றொக்கது. உங்கள் மாட்சியால்-உங்கள் பேருதவியாலென்றபடி. ஆயிரம்மரோ-விரித்தல். வெய்யவன்-தபநன் என்னும் வடமொழியின் மொழிபெயர்ப்பு. பி-ம்:—[1]வையகமாண்டது நுங்கண், வையமென்புயத்திடை நுங்கண். [2]ஐயிரண்டாயிரத்தாறு தாங்கினேன். (16)

17. கன்னியர்க் கமைவருங் கற்பின் மாநிலந்
[1]தன்னையித் தகைதரத் தருமங் கைதர
மன்னுயிர்க் குறுவதே செய்து வைகினேன்,
என்னுயிர்க் [2]குறுவதுஞ் செய்ய வெண்ணினேன்.

(இ-ள்.) கன்னியர்க்கு-பெண்களுக்கு, அமைவு அரு கற்பின் - பொருந்துதலையுடைய அரிய கற்பினோடு, மா நிலந்தன்னை-பெரிய பூமியை, இ தகை தர-இத்தன்மையான அன்பு பொருந்தவும், தருமம் கைதர-தருமந் தழைக்கவும் (தாங்கி), மன் உயிர்க்கு-நிலைபேறுடைய உயிர்களுக்கு, உறுவதுஏ செய்து வைகினேன்-இதத்தையே செய்துகொண்டிருந்தேன்; (இனி), என் உயிர்க்கு உறுவதுஉம் செய்ய-என்னுயிர்க்கு இதத்தையுஞ் செய்வதற்கு, எண்ணினேன்-கருதினேன்; (எ-று.)

இதுவரையில் உலகிலுள்ள ஜீவராசிகளுக்கு நன்மைசெய்து வந்தேன்: இனி என்னுயிர்க்கு நன்மைசெய்துகொள்ள வெண்ணினேனென்பதாம். மாற்றரசரின்றி நானே ஏகசக்ராதிபதியாய் ஆண்டு வந்தேனென்பான் 'கன்னியர்க்கமைவருங் கற்பின்' என்றும், அன்பும் அறனும் வழுவாது அரசுபுரிந்து வந்தேனென்பான் 'இத்தகைதரத் தருமங்கைதர' என்றுங் கூறினன். முன்னிரண்டடிகளில் "கட்டுடைக்காவலிற் காமர்கன்னியே" என்ற சிந்தாமணியடி ஒப்புநோக்கத்தக்கது. மாநிலந்தன்னை யென்பதற்குத் தாங்கியென ஓர் முடிக்குஞ்சொல் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. என்னுயிர்-இராகுதலை யென்றாற்போல, ஒற்றுமைக்கிழமைப் பொருளில்வந்த ஆரும்வேற்றுமைத் தொகை. கன்னி - கந்யா; ஆரியந்திரிந்த வடசொல். அமைவரும் என்பதனை 'வரிப்புனைபந்து' என்பதுபோலக்கொண்டு பொருந்திவருங் கற்பு என்றலுமாம். கற்பு-தொழிற்பெயர்: பாதிவ்ரத்யத்துக்கு ஆகுபெயர். பாதிவ்ரத்யத்தைக் கற்பென்ற தென்னையெனின்,— கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வம் இன்றெனவும் அவனை இன்னவாறு வழிபடுகவெனவும் இருமுதுகுரவர் கற்பித்தலானும், அந்தணர்திறத்தும் சான்றோர்தேஎத்தும் ஐயர்பாங்கினும் அமரர்ச்சுட்டியும் ஒழுகும் ஒழுக்கம் தலைமகன் கற்பித்தலானும் என்க. உடம்பு அழியினும் உயிர் தான்அழியாது வேறுஉடம்பு பெற்றுநிற்குமாதலின், 'மன்னுயிர்' என்றான். உயிரெனப் பொதுப்படக்கூறிய அதனால், விலங்கு, பறவை முதலியவும் கொள்க. உறுவதுசெய்தல்-பகைபிணி முதலியவற்றால் துன்பம் வராமற்காத்தல். பி-ம்:—[1]தன்மையிற்றகைதர. [2]உறுவது. (17)

18. விரும்பிய மூப்பெனும் வீடு [1]கண்டயான்
[2]இரும்பிய லனந்தனு [3]மிசைந்த யானையும்
பெரும்பெயர்க் கிரிகளும் [4]பெயரத் தாங்கிய
அரும்பொறை யினிச்சிறி தாற்ற வாற்றலேன்.

(இ - ள்.) விரும்பிய - (தவத்தை) விரும்புமாறு, மூப்புஎனும் வீடு-மூப்பென்ற வீட்டை, கண்ட-, யான்-நான், இரு பியல் அனந்தன்உம்-பெரியபிடரையுடைய ஆதிசேஷனும், இசைந்த யானைஉம்-

(திக்குக்களிற்) பொருந்திய யானைகளும் [திக்கஜங்களும்], பெரு பெயர் கிரிகள்உம்-மிக்க பிரசித்திபெற்ற குலாசலங்களும், பெயர-(தம் பாரம்) நீங்கியிருக்கும்படி, தாங்கிய-சுமந்திருந்த, அரு பொறை-(பொறுத்தற்கு) அரிய இவ்விராச்சியபாரத்தை, இனி-இனிமேல், சிறிது-கொஞ்சமும், ஆற்ற-சுமக்க, ஆற்றலேன்-வல்லேனல்லேன்; (எ-று.)

என்னுயிர்க்கு உறுதிசெய்யவெண்ணினே னென்ற மன்னவன், இப்போது மூப்பு மேலிட்டுள்ளதனால் இராச்சியபாரத்தைச் சுமத்தல் தனக்கு வருத்தமா யிருக்கின்ற தென்கின்றான். 'மூப்பெனும் வீடு கண்ட' என்றமையால், புருஷார்த்தங்களிற் சிறந்த வீடுகாணுமை சொல்லாமலே யமையும். ஊக்கங்கொண்டு முயலுஞ் செயலை விட்டொழித்து நிற்கும் நெறியிற் செலுத்துவதனால் 'மூப்பெனும் வீடு' எனப்பட்டது. தவத்தில் மனஞ்செல்லும்படி செய்கின்றது மூப்பு என்பான், 'விரும்பிய மூப்பு' என்றான்: அரசையாண்டு அலுத்தவனுக்கு இளைப்பாறுவதற்கு ஏதுவாதலால், அம்மூப்பு விரும்பப்படுவதாயிற்றென்றலும் ஒன்று. ஆதிசேடனும், திக்கசங்களும், குலமலைகளும் தாங்கும் நிலப்பொறையை அரசன் தன் மகிமையால் தாங்குகிறானென்பது, நூற்றுணிபு. பொறை - சுமக்கப்படுவது; செயப்படுபொருள் விகுதிபெற்று நின்ற பெயர். பி-ம்:—[1]கண்டு. [2]இரும்பயில். [3]இனத்த, எழினல். [4]பெரிதும். (18)

19. §நங்குலக் குரவர்க ணவையி னீங்கினர்
தங்குலப் புதல்வரே தரணி தாங்கப்போய்
வெங்குலப் புலன்கெட வீடு நண்ணினர்
[1]எங்குலப் புறுவரென் [2]றெண்ணி [3]நோக்குகேன்.

(இ - ள்) 'நவையின் நீங்கினர் - குற்றமற்றவர்களாகிய, நம் குலம் குரவர்கள்-எங்கள் குலத்திலவதரித்த பெரியோர்கள், (முதுமைப் பருவத்தில்), தம் குலம் புதல்வர்ஏ - தம்முடைய மேலான் புத்திரர்களே, தரணி தாங்க - பூமிபாரத்தைத் தாங்க, போய்-(தாம் காட்டகத்துப்) போய், வெம் குலம் புலன் கெட - வெவ்விய கூட்டமாகிய ஐம்புலவாசை கெட, வீடு நண்ணினர் - மோக்ஷமடைந்தார்கள், எங்கு உலப்புஉறுவர்-எங்கு முடிவுபெறுவார்கள்?' என்று-, எண்ணி நோக்குகேன் - எண்ணிப்பார்க்கின்றேன்; (எ - று.)

எங்கள்குலத்து முன்னோர் குற்றமற அரசுபுரிந்துமூப்பு அடைந்த பிறகு தமது புதல்வர் அரசினையேற்கத் தாம் தவஞ்செய்து வீட்டுலகை யடைந்தவரை எண்ணிப் பார்க்க, அவர்கள் மிகப்பலராயிருக்கின்றன ரென்பதாம். "நங்குலத்துதித்தவர் நவையுணீங்கினர், எங்குலப்புறுவர்களெண்ணில்" என்று மேல்

§"குணவத்ஸுதரோபிதச்ரிய: பரிணாமேஹி திலீபவம்சஜா:- பதவீம் தருவல்க வாஸஸாம், ப்ரயதாஸ் ஸம்யமிநாம் ப்ரபேதிரே" என்ற ரகுவம்ச ச்லோகம் இங்குக் காணத்தக்கது.

திருவடிசூட்டு படலத்தில் இச்செய்யுளடிகளின் சொல்லும் பொருளும் அமைந்துவருதல் காண்க. எங்கு உலப்புறுவர்-அளவிடமுடியாது மிகப்பல ரென்றவாறு. [1]எங்கு உலப்புறுவனென்று பாடங்கொண்டு-(நான்) எவ்வாறு ஒழிவு பெறுவே னென ஓதுவாருமுளர். குரவர்-குரவ: என்னும் வடமொழியின் திரிபு. ஐம்புலன்-சுவையொளியூறோசைநாற்ற மென்பன. பி-ம்:—[2]எண்ணின். [3]நோக்குவேன், நோக்கிலேன். (19)

20. **வெள்ளநீ [1]ருலகினில் விண்ணி னுகரில்**
தள்ளரும் பகையெலாந் தவிர்த்து நின்றயான்
[2]கள்ளரிற் கரந்துறை காம [3]மாதியாம்
[4]உள்ளுறை பகைஞருக் [5]கொதுங்கி வாழ்வெனோ.

(இ-ள்.) வெள்ளம் நீர் உலகினில்-கடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்திலும், விண்(உலகு)இல் - சுவர்க்க லோகத்திலும், நாகர் (உலகு) இல்-பாதாள லோகத்திலும், தள்ள அரு பகை எலாம்-நீக்குதற்கு அரிய பகைவரையெல்லாம், தவிர்த்து நின்ற-ஒழித்து வெற்றி பெற்றுநிற்கின்ற, யான்-நான், கள்ளரின்-கள்வர்போல, கரந்து உறை-மறைந்துவசிக்கிற, காமம்ஆதி ஆம்-காமம் முதலாகிய, உள் உறை பகைஞருக்கு-உட்பகைவர்க்கு, ஒதுங்கி வாழ்வென்ஓ-அஞ்சி வாழ்வேனோ? [வாழ்தல் தக்கதன்று என்றபடி];

மூவுலகிலுமுள்ள புறப்பகைக்குப் பின்னிடாதுபொருது வெற்றி பெற்ற நான் அகப்பகைக்கு அஞ்சி வாழ்தல் தகுதியோ? அன்று: ஆதலால், இதுவரை புறப்பகைவரை வென்ற யான் அகப்பகையையும் வெல்லக் கருதியுள்ளே னென்றவாறு. காமமாதி என்றது-காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாற்சரியம் என்பனவற்றை; இவைகளை வடநூலார் அரிஷட்வர்க்க மென்பர். தமிழ் நூலார் காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்ற மூன்றில் இவ்வாறனையும் அடக்குவர். ஞானவாசனைக்கண்டு பயப்படுதலின் 'கள்ளரின்' என்றும், அஜ்ஞானவிருளினால் மறைந்து கிடத்தலின் 'கரந்து' என்றும் கூறினர். வாழ்வெனோ, ஓகாரம்-தகுதியின்மை குறிக்கும். பி-ம்:—[1]உலகிடை. [2]கள்வரிற். [3]ஆதியர்ய், ஆதியா. [4]உள்ளுறுமுற்பகை, உள்ளுறை பகைவருக்கு. [5]ஒளித்துவாழ்வதோ, ஒதுங்கிவாழ்வனோ, ஒளித்து வாழவோ. ()

21. **[1]பஞ்சிமென் றளிரடிப் பாவை கோல்கொள**
வெஞ்சினத் தவுணர்தேர் பத்தும் [2]வென்றுளேற்கு
எஞ்சலின் மனமெனும் மிழுதை யேறிய
அஞ்சுதேர் வெல்லுமீ தருமை [3]யாவதே.

(இ-ள்.) பஞ்சி மெல் தளிர் அடி-செம்பஞ்சு ஊட்டிய மெதுவாகிய தளிரையொத்த பாதங்களையுடைய, பாவை - கைகேயியானவள், கோல் கொள-சாட்டைகொண்டு சாரத்தியஞ்செய்ய, வெம் சினத்து அவுணர் தேர் பத்துஉம்-வெவ்விய கோபத்தையுடைய அசுரர்களின் பத்துத்தேர்களையும், வென்று உளேற்கு-வென்றிருப்பவனாகிய எனக்கு, எஞ்சல்இல் - குறைவு அற்ற, மனம்

எனும் - மனமென்கிற, இழுதை-பேய், ஏறிய-ஏறி நடத்துகிற, அஞ்சு தேர்-ஐந்து தேர்களை, வெல்லும் ஈது - வெல்லுந் தொழிலாகிய இது, அருமை ஆவது ஓ - அருமையாகக்கூடியதோ?

சம்பராதியரது பத்துத்தேர் வென்ற எனக்கு ஐந்துதேர் வெல்லுவது அருமையாகக் கூடுமோ? கூடாதென்பதாம். இது-தொடர்நிலைச் செய்யுட்பொருட்பேறணியாம். இதனால் ஐம்பொறிகளையடக்குதல் தனக்கு எளிது என்கின்றனன். அவுணர் தேர்பத்து என்றது - அவுணரைக்கொல்லப் பத்துத்திசையிலுஞ் சென்ற தேர் என்றவாறு; இதுபற்றியே, இவனுக்குத்தசரதனென்ற பெயர்வந்ததும். பத்துத் திசையாவன-நான்கு பெருந்திக்குகளும், நான்கு மூலைத்திக்குகளும், விண்ணும், மண்ணும். மனத்துக்கு எஞ்சலின்மையாவது-புலநுகர்ச்சியின் பூர்த்தி. அஞ்சுதேர்-ஐம்பொறி: அவை-மெய், வாய் கண், மூக்கு, செவி யென்பன. பாவை-ஆகுபெயர். பாவை கோல்கொள—"மடந்தை, கோல் கொள்ள" என்றார் சிந்தாமணியாரும். கோல்கொள்ளுதலாகிய காரணம் தேரைச் செலுத்தலாகிய காரியத்தை யுணர்த்திற்று: உபசாரவழக்கு. மனமெனுமிழுதை-"இழுதை நெஞ்சினேன்" என்பர், பள்ளிபடைப்படலத்தில். பி-ம்:—[1]பஞ்சின், பஞ்சு. [2]ஏவிய. [3]ஆவதே. (21)

22. ஒட்டிய [1]பகைஞர்வந் துருத்த போரிடைப்
பட்டவ ரல்லரேற் பரம ஞானம்போய்த்
தெட்டவ ரல்லரேற் செல்வ [2]மீண்டென
விட்டவ ரல்லரே லியாவர் [3]வீடுளார்.

(இ - ள்.) ஒட்டிய - (நால்வகைச்சேனையுடன்) பொருந்திய, பகைஞர் - பகைவர், வந்து-எதிர்த்துவந்து, உருத்த - சினந்து செய்த, போரிடை-போர்க்களத்தில், பட்டவர் அல்லர்ஏல்-இறந்தவரல்லராயின், பரமம்ஞானம் போய் தெட்டவர் அல்லர்ஏல்-மேலாகிய ஞானமானது கைவந்து தெளிந்தவரல்லராயின்,—செல்வம் ஈண்டுஎன விட்டவர் அல்லர்ஏல்-சகலஐசுவரியமும் இவ்வுலகத்ததே யென்று (அந்தச் சகல ஐசுவரியத்தையும் துறந்து) கைவிட்டவர் அல்லராயின், யாவர் வீடுஉளார்-யாவர் மோக்ஷத்தையடைபவ ராவார்? (எ - று.)

மன்னராயினோர், களத்திடைமடிந்தாயினும் உண்மைஞானம் பிறந்து தெளிந்தாயினும் செல்வநிலையாமைநோக்கித் துறந்தாயினும் வீடுபெறலாமேயன்றி, வேறுவகையால் வீடுபெற முடியாதென்பது கருத்து. பரமஞானமாவது-ஈசுவரனே உபாயமும் உபேயமு மென்றிருக்கை. முன்னிரண்டு தனக்கு இல்லாமையால், மூன்றும்வழியே தான் மேற்கொள்ள வேண்டியதாயிற்றெனத் தசரதன் கூறுகின்றானென்க. ஈண்டென-விரைவாக எனினுமாம். தெட்டவர் - தெளிவு என்னும் பொருளுள்ள தெட்டுஎன்னும் பெயர்ச்சொல்லினடியாகப் பிறந்த பெயர். பி-ம்:—[1]பகைவர். [2]உண்டென, உண்டெனல். [3]வீடுளோர், வீட்டுளார். (22)

23. [1]இறப்பெனு [2]மெய்ம்மையை [3]யிம்மை யாவர்க்கும்
மறப்பெனு மதனின்மேற் கேடு மற்றுண்டோ

[4]துறப்பெனுந் தெப்பமே [5]துணைசெய் யாவிடின்
பிறப்பெனும் பெருங்கடல் பிழைக்க [6]லாகுமோ.

(இ-ள்.) இம்மை-இப்பிறப்பில், யாவர்க்குஉம்-எல்லாருக்கும், இறப்பு-மரணம் (உண்டு), எனும் - என்கிற, மெய்ம்மையை - உண்மையை, மறப்பு எனும் அதனின் மேல்-மறத்தலென்பதற்கு மேற்பட, கேடு-கெடுதி, மற்றுஉண்டுஓ - வேறுஉண்டோ? [இல்லை]; துறப்பு எனும்-துறத்தலென்கிற, தெப்பம்ஏ-மிதவையே, துணை செய்யாவிடின்-உதவிசெய்யாவிட்டால், பிறப்புஎனும் பெரு கடல்-பிறவியென்கிற பெரிய கடலினின்று, பிழைக்கல் ஆகும்ஓ - தப்புதல் கூடுமோ? [கூடாது]; (எ - று.)

"சாவாதவில்லை பிறந்தவுயிரெல்லாம்" என்பது முதலியவற்றாற் கூறிய இறப்புண்மையை ஒருவன் மறந்தானாயின், அவனுடைய மனம் திடங்கொண்டு மிக்க தீவினையுட் புகுத்த, அதனாற் பெரும் பாவம் விளைந்து நரகத்துள் அழுந்தி நிற்குமாறு நேரும்: ஆகையால், உலகத்திற் பிறந்தோன் 'மரணம் நேர்வது திண்ணம்' என்ற இவ்வுண்மையை மறவாது மனத்துக்கொண்டு, பிறவியையொழித்தற்கு இன்றியமையாத துறவினைமேற்கொள்ள வேண்டும்: அங்ஙனம் துறவுப் புணையை மேற்கொண்டால், பிறப்பெனும் பெருங்கடலைப் பிழைக்கலாகு மென்றவாறு. மற்று-இங்கு, பிறிதென்னும் பொருளது. ஓகாரமிரண்டும்-எதிர்மறைப் பொருளன. துறத்தலைத் தெப்பமாகவும், பிறவியைக் கடலாகவும் உருவகப்படுத்தினமையின், இது-உருவகவணி. துணை செய்தல்-கடத்தற்குக் கருவியாய் நிற்றல்: பிழைத்தல்-கரைசேர்தல். பிறவியைப் பெருங்கட லென்றது காரண காரியத்தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றிருவருதலின்: "பிறவிப்பெருங் கடல்" என நாயனார் கூறியதுங் காண்க. பி-ம்:—[1]இறப்பரு. [2]மெய்ம்மையே, மென்மையை, மேன்மையை. [3]இன்மையென்றதை. [4]துறப்பருங். [5]துணைச். [6]ஆவதோ. (23)

24. அருஞ் [1]சிறப் பமைவருந் துறவு மவ்வழி
தெரிஞ் [2]சுற வெனமிகுந் தெளிவு மாய்வரும்
பெருஞ் [3]சிறை யுளவெனிற் பிறவி யென்னுமிவ்
விருஞ்சிறை [4]கடத்தலி னினிது [5]யாவதே.

(இ - ள்.) அரு சிறப்பு அமைவரும் துறவுஉம்-(அடைதற்கு) அரிய சிறப்புப் பொருந்திய துறவும், அ வழி- அந்தத்துறவுமார்க்கத்தை, தெரிஞ்சு-தெரிந்து கொள்ளுதலால் (உண்டாகின்ற), உறவு என-(அத்துறவுமார்க்கத்துக்கு) இனமென்று, மிகும்-சிறந்துள்ள, தெளிவுஉம்-தெள்ளுணர்வும்,ஆய்-ஆகி,வரும்-வருகின்ற, பெரு சிறை-பெரியசிறைகள்[சிறகுகள்], உளஎனின்-உண்டாயின், பிறவி என்னும் - பிறப்பென்கிற, இ இரு சிறை கடத்தலின்-இந்தப் பெரியசிறையை [காவற்சாலையை]க் கடப்பதினும், இனிது - இனிமையைத்தருவது, யாவது-எது? [ஒன்றுமில்லை]; (எ - று.)—ஏ - ஈற்றசை.

ஆன்மாவாகிய பறவைக்குத் துறவையடைதலே மறுமைப் பயணக் கூட்டுவிக்குமென்கிற தெளிந்தஅறிவும், அத்தெள்ளுணர்வினைப் பெற்றதற்கு ஏற்பத் துறவினை மேற்கொள்ளுதலும் என்ற இருசிறைக ளுளவாயின், பிறவிச்சிறையிலிருந்து தப்பி விண்ணுலகத்திற்குப் பறந்துசெல்லலாமென்றவாறு. "சொற்கிடக்கை முறையினும் பொருள்கொள்ளும்முறையே வலியது [பாடக்ரமாபேக்ஷயா அர்த்தக்ரமஸ்ய பலீயஸ்த்வம்]" என்றநியாயம் பற்றித் துறவினை முந்திக்கூறி, அதனைப் பெறுதற்குரிய தெள்ளுணர்வைப் பிந்திக் கூறினாராயினும், தெள்ளுணர்வே துறவை மேற்கொள்ளுவதற்குக் காரணமாகையால், இங்ஙன் கருத்துக் கொள்ளப்பட்டது: "உபாப்யாமேவபக்ஷாப்யாம் ஆகாசேபக்ஷிணம்கதி:-ததைவஜ்ஞாநகர்மப்யாம் ப்ராப்யதே புருஷோத்தம: [வானத்தில் இரண்டு சிறகுகளினால் பறவைகட்குச் செல்லுதல் இயலும்: அவ்வாறே தெள்ளுணர்வும் அதற்குஏற்ற செயலும் என்பவைகளால்தான் (இந்த ஸம்ஸாரத்தினின்று) புருஷோத்தமனை திருமாலை யடைதல் கூடும்]" என்ற மேற்கோள் இங்குக் காணத்தக்கது. அருஞ் சிறப்பு அமை வரும் என்பதற்கு-அடைதற்கு அரிய மோட்சத்தை யடைதற்குக் காரணமான என்றும் உரைக்கலாம். சிறப்பென்பது மோட்ச மென்னும் பொருளதாதலை "சிறப்பீனும்" என்ற குறளிலும் காண்க. இது-ஏகதேசவுருவகம்.

சிறையென்பது-தடுத்துக்காத்தல்: இது இப்பொருளதாதலை "சிறைகாக்குங்காப் பெவன்செய்யும்." "சிறைகனி யுடைந்தசேயரி மழைக்கண்," "கொலைச்சிறை யுய்ந்துபோகு மொருவனை" என்றாற் போல்வன பலசெய்யுளாலும், 'சிறைக்கால், நீர்ச்சிறை' என்னும் வழக்காலும் உணர்க. இஃது-ஆகுபெயராய்ச் சிறைவைத்தானென்றதிற் போலச் சிறைக்கோட்டத்தை யுணர்த்திற்று. தெரிஞ்சு-தெரிந்து என்பதன் போலி. பி-ம்:—[1]சிறை. [2]உறவாவரும், உறவெனவரு, உறவாய்வரு, உறவாமிகு. [3]சிறகு. [4]கிடத்தலின். [5]யாவதோ. (24)

25. இனியது போலுமிவ் வரசை யெண்ணுமோ
துனிவரு [1]நலனெனத் [2]தொடர்ந்து [3]தோற்கலா
நனிவரும் பெரும்பகை [4]நவையி னீங்கியத்
தனியர [5]சாட்சியிற் றாழு முள்ளமே.

(இ-ள்.) து(ன்)னிவரும்-நெருங்கி வருகின்ற, நலன்என - இன்பம் என்றுசொல்லும்படி, தொடர்ந்து-(ஒன்றன்பின்னொன்றாகத்) தொடர்ந்து, தோற்கலா-தோல்வியடையாது, நனி வரும்-மிகுதியாகவருகின்ற, பெரு பகை-(விஷயங்களாகிய) பெரியபகைவர்களால் வரும், நவையின்-குற்றத்தினின்று, நீங்கி-, அ-அந்த, தனி-ஒப்பற்ற, அரசு ஆட்சியில்-மோட்சசாம்ராஜ்யத்தையாளுவதில், தாழும் - விரும்புகின்ற, உள்ளம் - (என்) மனமானது, இனியது போலும்-இனியது போற்காணப்படுகின்ற, இஅரசை-இவ்வுலகத்தரசாட்சியை, எண்ணும் ஓ-(ஒருபொருளாக) மதிக்குமோ? [மதியாது]; (எ-று.)

சுகதுக்கங்களைவிட்டு மோட்சத்தையடைய விரும்பும் என் மனம் இவ்வுலக வாழ்வை விரும்பா தென்பதாம். ஐங்கருவிகண்ட இன்பங்கள் இன்பம்பயப்பனபோலத் தோன்றி ஆன்மாவை நற்கதியிற் சேரவொட்டாது கெடுத்தலால் அவற்றை 'நலனெனத் தொடர்ந்து தோற்கலா நனிவரும்பெரும்பகை' என்றும், இவ்வுலகத்தரசாட்சி விளைவில் துன்புருவா யிருத்தலால், 'இனியது போலு மிவ்வரசு' என்றும் கூறினன். கீழ் மூன்றுகவிகளால் துறவின் சிறப்பை யுணர்த்தி, இக்கவியால் அவ்வகைத்துறவில் தன்மனம் செல்வதைத் தெரிவிக்கின்றான். பகை-ஆகுபெயர். பி-ம்:—[1]புல்லென. [2]தொழுது. [3]தோற்கிலா. [4]நவையு ணீங்கிய. [5]ஆட்சியுட்டாழும். (25)

26. [1]உம்மையா [2]னுடைமையி னுலகம் யாவையும்
செம்மையி னோம்பிநல் லறமுஞ் [3]செய்தனென்
இம்மையி னுதவி[4] நல் லிசை[5]ந டாயநீர்
அம்மையு [6]முதவுதற் [7]கமைய [8]வேண்டுமால்.

(இ-ள்.) யான்-நான், உம்மைஉடைமையின்-உங்களை (மந்திரக்கிழவராகப்) பெற்றிருத்தலால், உலகம் யாவையும்-எல்லாவுலகங்களையும், செம்மையின் ஓம்பி-முறைமைப்படி பாதுகாத்து, நல் அறம்உம் செய்தனென்-சிறந்த தருமங்களையும் செய்தேன்; (இப்படி எனக்கு), இம்மையின்உதவி-இவ்வுலகத்துக்குவேண்டுங் காரியங்களில் உதவிசெய்து, நல் இசை நடாய-நல்லபுகழை யுண்டாக்கிய, நீர்-நீங்கள், அம்மைஉம்-அவ்வுலகப்பேற்றுக்கும், உதவுதற்கு-துணைசெய்தற்கு, அமைய வேண்டும்-உடன்படவேண்டும்; (எ-று.) ஆல்-ஈற்றசை.

நீங்கள் துணையாயமைந்தமையால் முறைதிறம்பாது இராச்சியத்தைப் பாதுகாத்து அறத்தையும்பேணினேன். அப்படிப்பட்ட நீங்கள் மறுமையில் நற்கதி யடைவதற்கும் துணைசெய்ய வேண்டுமெனத் தசரதன் அம்மந்திரிமாரை வேண்டுகின்றனனென்க. சகல சற்குண சாகரமாகிய சருவேசுவரனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றுவந்த புகழுக்கு இவர்களே காரணமென்பான் 'இம்மையினுதவி நல்லிசை நடாய நீர்' என்றான். வேண்டும்-வியங்கோண் முற்று. பி-ம்:—[1]உம்மையே, உம்மையென். [2]உடைமையின், உடைமையால். [3]செய்தனன். [4]என்னிசை. [5]நடாயினீர்க்கு, நடாயினீர். [6]அருளுதற்கு. [7]அருள, ஐயம். [8]வேண்டுமோ. (26)

27. இழைத்த[1]தீ வினைதனைக் [2]கடக்கு மெண்ணுறத்
தழைத்தபே ரருளுடைத் [3]தவத்தி னுகுமேல்
[4]குழைத்ததோ [5]ரமிர்தினைக் கோட் னீக்கிவேறு
அழைத்தநீ விடத்தினை யருந்த [6]லாவதோ.

(இ - ள்.) இழைத்த - (ஒருவன் தான்) செய்த, தீவினைதனை- பாவத்தினின்று, கடக்கும் - தப்பவேண்டுமென்கிற, எண் -

நினைவு, உற-தோன்ற, (அந்த எண்ணத்தை நிறைவேற்றுதல்), தழைத்த-மிகுந்த, பேர் அருள் உடை-பெரிய அருளையுடைய, தவத்தின்-தவத்தினால், ஆகும்எல் - அமையுமானால்,—குழைத்தது-அமைக்கப்பட்டதாகிய, ஓர்-ஒப்பற்ற, அமிர்தினை - அமிருதத்தை, கோடல்-பெற்றுக்கொள்வதை. நீக்கி-விட்டிட்டு, வேறு அழைத்த-(அதற்கு) மாறாகச் சொல்லப்பட்ட, தீ விடத்தினை-கொடிய விஷத்தை, அருந்தல்-உண்ணுதல்,-ஆவதுஓ-தகுமோ? [தகாது]; (எ-று.)—அதுபோலத்தவத்தினைச்செய்யாது சம்சாரத்துள் முழுகியிருத்தல் கூடாது என்றபடி.

தவத்தினால் எல்லாம் எய்தலாயிருக்க அதனைவிட்டு வேறு கருமங்களில் முயலுதல், அமுதத்தைவிட்டு விஷத்தை யுண்பது போலுமென்பது கருத்து. குழைத்தல் - முக்கனி சர்க்கரை கற்கண்டு பால் முதலியவற்றைக் கூட்டிக்குழைத்தலுமாம். இந்தச் செய்யுளில், தீவினையைக்கடத்தல் தவத்தாலாவதாயிருக்க, அமுதத்தினை நீக்கி விடத்தை யருந்தலாகாது என்று முன்னிரண்டடிகளிற் கூறிய வர்ணியத்தில் [வர்ண்யம்-சொல்லவேண்டுவது] வர்ண்யமல்லாத ஒன்றைத் தொடர்புபடுத்திக்கூறியது-வனப்பு நிலையென்னும் லலிதாலங்காரம். "தவத்தின் முன்னில்லாதாம் பாவம்" என்ற நாலடியாராலும் தவத்தினால் தீவினையைப்போக்கலாகுமென்பதை யறியலாம். தவமுடையார்க்கு அருள் சிறந்ததாகலின், 'பேரருளுடைத்தவம்' எனப்பட்டது. பி-ம்:—[1]தொல்வினையையும், தீவினையையுங். [2]கடக்கவெண்ணுதல், [3]தவத்தினார்க்குமேற், தவத்தினுகுமே. [4]குழைந்தபேர். [5]அமிர்தினைக் கோடனீங்கி, அமுதுடைக்கோரநீங்கி. [6]ஆகுமோ. (27)

28. [1]கச்சையங் கடகரி [2]கழுத்தின் [3]கண்ணுறப்
பிச்சமுங் கவிகையும் பெய்யு மின்னிழல்
நிச்சய மன்றெனி னெடிது நாளுண்ட
எச்சிலை [4]நுகருவ [5]தின்ப [6]மாவதோ.

(இ-ள்.) கச்சை-கழுத்திடுகயிற்றையுடைய, கடம் கரி-மதயானையின், கழுத்தின்கண்-பிடர்மீது, உற-பொருந்த, பிச்சம்உம் கவிகைஉம் பெய்யும்-பீலிக்குஞ்சங்களும் வெண்கொற்றக்குடையும் கொடுக்கின்ற, இன் நிழல்-இனிய நிழலானது, நிச்சயம் அன்று எனின்-சாசுவதமல்லவென்றால், நெடிது நாள் உண்ட-அநேக நாள்களா யநுபவித்த, எச்சிலை-உச்சிட்டத்தை [மிகுதியை], நுகருவது-உண்பது, இன்பம் ஆவதுஓ-இன்பம் தருவதாகுமோ? [ஆகாது]; (எ-று.)

யானையின்மே லேறிக்கொண்டிருந்து வெண்கொற்றக்குடையும் மயிற்பிச்சமும் நிழல்செய்யப் பவனிவரும் இவ்வரசச்செல்வம் நிலையில்லை யென்றால், வெகுநாளனுபவித்தஇதையே மறுபடியும் அனுபவித்துக்கொண்டிருத்தல் இன்பந் தராது; ஆதலால், மறுமையை நாட வேண்டுவதே நலமென்பது கருத்து. "ஒருநாயகமாயோட வுலகுடனுண்டவர், கருநாய் கவர்ந்த காலர்சிதைகிய

பானையர், பெருநாடுகாண விம்மையிலே பிச்சைதாங்கொள்வர், திருநாரணன்ருள் காலம்பெறச்சிந்தித்துய்ம்மினோ," "யானையெருத்தம்பொலியக்குடை நிழற்கீழ்ச், சேனைத்தலைவராய்ச் சென்றோரும்-ஏனை, வினையுலப்பவேருகிவீழ்வர் தாங்கொண்ட, மனையாளை மாற்றார் கொள" என்பவை முதலியன காணத்தக்கன. முதலடி-முற்றுமோனை. கச்சையங்கடகரி, அம்-அல்வழிச்சாரியை. பிச்சம்-பிஞ்சமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. பி-ம்:—[1] கச்சடு. [2] பிடரில். [3] கண்ணகன். [4] நுகர்வதின், நுகருமீது, நுகருமது. [5] இழுக்கம். [6] ஆவதே.

29. மைந்தரை யின்மையின் வரம்பில் காலமும்
நொந்தன னிராமனென் னோவை நீக்குவான்
வந்தன [1] னினியவன் வருந்த யான் பிழைத்து
உய்ந்தனன் போவதோ ருறுதி யெண்ணினேன்.

(இ-ள்.) மைந்தரை இன்மையின் - புத்திரரை யுடையனாயில்லாமையால், வரம்பு இல் காலம்உம்-அளவற்றகாலமும், நொந்தனன்-(மனம்) வருந்தினேன்; என் நோவை நீக்குவான் - என்மனவருத்தத்தைத் தீர்க்கும் பொருட்டு, இராமன் வந்தனன் - இராமன் வந்து பிறந்தான்; இனி அவன் வருந்த-இனி அவன் வருத்தப்பட, யான்-, பிழைத்து-தப்பி, உய்ந்தனன் போவது - கடைத்தேறிப்போவதாகிய,ஓர் உறுதி-ஓர்உறுதியான காரியத்தை, எண்ணினேன் ஆலோசித்தேன்; (எ-று.)

இராமனிடத்துப் பூமியைக்காக்கும் பொறுப்பை வைத்திட்டு நான் துறக்க வெண்ணினே னென்பது கருத்து. மற்றைச் செல்வமனைத்தும் இருந்தும் மக்கட்செல்வம்ஒன்று இல்லையானால்அவையனைத்தும் இல்லையானாற்போலாகி மனத்துப் பெருவருத்தத்தை விளைக்குமாதலால், 'மைந்தரையின்மையின் வரம்பில்காலமும் நொந்தனன்' என்றும், இராமனென்றசொல் - மகிழச்செய்பவனென்று பொருள்படுதலால், அவன் என்னோவை நீக்க எனது தவத்தினாலன்றித் திருவுளமிரங்கித் தானேவந்து தோன்றினனென்பான், 'இராமன் வந்தனன்' என்றும் கூறினான். தசரதன் மனம் நொந்ததற்குக் காரணம், தான் காத்துவந்த பிரசைகள் தன்காலத்துக்குப்பின் காப்பாரில்லாமற்போவரே யென்ற கருத்தினாலாகும். பி-ம்:—[1] அவனினி.

இனி இப்பாட்டில், அவன்வருந்த யான்பிழைத்துய்ந்தனன் போவதோ ருறுதி யெண்ணினேன் என்னுஞ்சொற்றொடரால்-அவன் நாடுதுறந்து காடுசென்று வருந்த, யான் அச்சமயத்தில் இவ்வுடலைத் துறந்து பொன்னுடுபோவதாகிய ஒருறுதியை யெண்ணினே னென மேல்விளைவைக் குறிப்பிக்கும் ஓர் கருத்துத் தோன்றுதலும் காண்க. (29)

30. இறந்திலன் செருக்களத் திராமன் றாதைதான்
அறந்தலை [1] நிரம்பமூப் படைந்த பின்னரும்

துறந்தில [2]னென்பதோர் சொல்லுண் டாயபின்
[3]பிறந்தில னென்பதிற் பிறிதுண் டாகுமோ.

(இ-ள்.) 'இராமன் தாதை - இராமன் தந்தையான தசரதன், செருகளத்து இறந்திலன்-போர்க்களத்தி லிறந்தானில்லை; நிரம்ப மூப்பு அடைந்த பின்னர்உம்-மிகுதியாகக்கிழத்தனத்தையடைந்த பிறகும், அறந்தலை-தருமமார்க்கத்தினின்று, துறந்திலன்-(இருவகைப்பற்றுக்களையும்) துறந்தானில்லை,' என்பது-என்பதாகிய, ஓர் சொல்-ஒரு பழிச்சொல், உண்டு ஆயபின் - உண்டானபின்பு, பிறந்திலன் என்பதின்-பிறந்திலே னென்பதினும், பிறிது உண்டாகும்ஓ-வேறு உண்டோ? (எ-று.) தான்-அசை.

போரிலிறந்து வீரசுவர்க்கமடைவது மன்னவர்க்கு ஏற்றது: அஃது நேர்படாதாயின், மூப்பில்துறந்து நல்லுலகு அடைய வேண்டும்: இவ்விரண்டும் நேர்படாவாயின், பழிச்சொல்லைப்பெறலாகுமென்பதாம். பெறற்கரிய மானுடப்பிறவி படைத்ததன் பயன் நற்கதிபெறுதற்கு உரிய வழியிற்செல்வதே யென்றவாறு. பிறந்ததன் பயனையடையாதார் பிறந்தும் பிறவாதாரே யாவரென்க: "ஆற்ற, வறஞ்செய் தருளுடையீராகுமின் யாரும், பிறந்தும் பிறவாதாரில்" என்ற நாலடி இங்குக்காணத்தக்கது. "ஒட்டிய பகைஞர்" என்னும் கவியிற் சொல்லிய பொதுத்தன்மையை இங்குத் தனக்கு ஆக்கிக் கூறுகின்றான். அறமாவது - மநுமுதலியநூல்களில் விதித்தன செய்தலும், விலக்கியன ஒழிதலும்.
பி-ம்:—[1]நிரம்பி. [2]என்றது. [3]பிறந்தனனென்றலாற், பிறந்திலனென்னலாற், பிறந்திலனென்றசொற். (30)

31. பெருமக னென்வயிற் பிறக்கச் சீதையாந்
திருமகண் மணவினை தெரியக் கண்டயான்
அரு [1]மகன் நிறைகுணத் தவனி மாதெனும்
ஒருமகண் மணமுங்கண் [2]டுவப்ப [3]வுன்னினேன்.

(இ-ள்.) பெரு மகன்-ஆணிற்சிறந்தோனாகிய ஸ்ரீராமன், என்வயின் பிறக்க-என்னிடத்திற் பிறக்க, (அவ்விராமனுக்கு), சீதை ஆம்-சீதையாகிய, திருமகள் - திருமகளது, மணவினை - மணக்கோலத்தை, தெரிய கண்ட யான்-கண்ணாரக் கண்ட நான், அரு மகன்-அருமை மகனாகிய அவன், நிறை குணத்து - நிறைந்த குணத்தையுடைய, அவனி மாது எனும்-பூமிதேவிஎன்கிற, ஒரு மகள்-ஒரு பெண்ணை மணக்கின்ற, மணம்உம்-மணத்தையும், கண்டு உவப்ப - கண்டு களிக்க, உன்னினேன்-எண்ணினேன்;

கீழே தான் துறந்து நற்கதி பெறவேண்டுமெனக் கூறின தசரதன், 'இராமனுக்குத் திருமணம் நடந்ததைக் கண்டு களித்தயான் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துப் பார்க்கவும் பேரவாக்கொள்கின்றேன்' என்கின்றனனென்க. பெருமகன், திருமகள், அவனி மாது என்னுஞ் சொன்னிலையால் பெருமாளுக்குப் பிராட்டிகளிருவருள் ஸ்ரீதேவியின் யோகத்தைக் கண்டு களித்தேன்; இனிப் பூதேவியின் யோகத்தைக் காணவிரும்புகிறேன் என்றதாகப்

பொருள் தோன்றுமாறு அறிக. பெருமகன்—புருஷோத்தமன். அகழ்வாரையுந் தாங்குமவளாதலால் பூமிதேவியை, 'நிறைகுணத் தவனி' என்றார். நிறைகுணத்து அவனி-நிறை [கற்பு] என்ற குணத்தையுடைய அவனிஎன்ற பொருளுந் தோன்றும். பி-ம்:—[1]மகள், மறை. [2]உவப்பது. [3]ஆயினேன், ஓங்கினேன். (31)

32. நிவப்புறு நிலனெனு நிரம்பு நங்கையும்
சிவப்புறு மலர்மிசைச் [1]சிறந்த செல்வியும்
உவப்புறு கணவனை யுயிரி னெய்திய
தவப்பயன் [2]ருழ்ப்பது தரும மன்றரோ.

(இ-ள்.) நிவப்புஉறு-உயர்வுபெற்ற, நிலன்எனும்-பூமி யென்கிற, நிரம்பும்-(பெண்மைக்குணங்கள்) நிறைந்த, நங்கைஉம்-பெண்ணும், சிவப்பு உறு மலர்மிசை சிறந்த செல்விஉம்-செந்தாமரை மலரின்மேல் வீற்றிருக்கிற மேலான சீதேவியும் [சம்பத்தும்], உவப்பு உறு-விரும்பத்தக்க, கணவனை—, உயிரின் எய்திய-(தம்) உயிர்போல அடைவதற்குக் காரணமான, தவம் பயன் - தவப்பலனை, தாழ்ப்பது-(நான்) தாமதிக்கச்செய்வது, தருமம் அன்று - தருமமல்ல; (எ-று.)—அரோ-ஈற்றசை.

கீழேதான் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டிச்சகல ஐசுவரியங்களையும் ஆட்சிபுரியுமாறு செய்யவேண்டுமென்று விரும்பியதைத் தெரிவித்த தசரதன், இதனால் அந்த முடிசூட்டுவிபவத்தைத் தாழ்க்காது விரைவிற்செய்யவேண்டுமென்றனனென்க. தனக்குக் கிழத்தன்மை தோன்றியதோடு தான்கண்ட தீக்கனாக்களும், பூமியில் தோன்றும் உற்பாதங்களும், தனக்கு மரணமோ, பட்டாபிஷேகத்துக்கு இடையூறோ உண்டாகுமெனத் தெரிவிப்பது பற்றி, இராமனுக்கு முடிசூட்டத் தசரதன் விரைகின்றானென்பது, முதனூலாற் பெறப்படும். பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பெறுகின்ற அரசனைப் பூமியோடு சகலஐசுவரியங்களும் அடைவதால் மண்மகளுக்கும் பொன்மகளுக்கும் அவன் கணவனாவனென்க. பூமிக்கு உயர்வாவது-எல்லாப் பொருள்களையுந் தாங்கும் ஆற்றலுடைமை, வளம் முதலியவற்றாற் சிறந்திருத்தல். சீதேவிக்குச் சிறப்பாவது-யாவர்க்குஞ் செல்வப் பெருக்கை யுண்டாக்கி இகபர சுகங்களை யனுபவிக்கச் செய்தல். உயிரினெய்திய-உயிர்போல மகனைப்பெற்ற எனப்பொருள்கொண்டு, இவ்விராமனை என் உயிரினும் அரிய மகனைப்பெற்ற, தவத்தின் பயனை யான் பெறுது வீணிற்கழிப்பது தருமமன்றெனக் கூறினானெனவும் கொள்ளலாம். தவப்பயன் தாழ்த்தலாவது-அவனுக்கு முடிசூட்டாமலும் தான் தவம் புரியாமலுமிருத்தல். உயர்ந்த மக்களைப் பெறுதல் உயிர்க்கு உறுதிதேடுகைக்கு ஆதலின், உடனே அதனை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவேண்டுமென் றெண்ணுகின்றேனென்றானென்க. வேந்தர்க்குச் சிறந்தது புவியாதலின் அதனை முற்கூறினார். இனி, 'நிவப்புறுநிலனெனு நிரம்புநங்கையும் சிவப்புறு மலர்மிசைச் சிறந்த செல்வியும் உவப்புறு கணவனையுயிரி

னெய்திய' என்பதற்கு-நிலமகளும் மலர்மகளும் உவந்துகொண்ட கணவனாகிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை மகனாகப்பெற்ற எனவும் பொருள் தோன்றுமாறறிக. பி-ம்:—[1]பெரிய. [2]இழப்பது. (32)

33. [1]ஆதலா லிராமனுக் கரசை நல்கியிப்
[2]பேதமை தாய்வரும் பிறப்பை [3]நீக்குவான்
மாதவந்[4]தொடங்கிய வனத்தை [5]நண்ணுவேன்
யாதுநுங் கருத்தென [6]வினைய கூறினன்.

(இ-ள்.) ஆதலால்-ஆகையால், இராமனுக்கு அரசை நல்கி - இராமனுக்கு அரசாட்சியைக் கொடுத்து, இ-இந்த,பேதமை தாய் வரும்-அறியாமை தாவிவருவதால் தோன்றுந் தன்மையதான, பிறப்பை-பிறவியை, நீக்குவான் - நீக்குதற்கு, மா தவம் தொடங்கிய-பெரியதவத்தைச் செய்யத் தொடங்க, வனத்தை நண்ணுவேன்-அரணியத்தை யடையப்போகின்றேன்; (இவ்விஷயத்தில்), நும் கருத்து யாது-உங்கள் கருத்து என்ன? என-என்று, இனைய கூறினன்-இவைகளைச் சொன்னான்; (எ-று.)

ஸ்ரீராமனுக்கு இளவரசுப் பட்டங் கட்ட மாத்திரம் ஆலோசித்ததாக முதனூலிற் பெறப்படும். பேதமை=பேதைமை: அஜ்ஞானம்: அது நிலையில்லதை நிலையுள்ளதென மாறிநினைக்கும் அவிவேகம்: அது, பிறவிக்கு வித்தாகலின், "பேதமை தாய் வரும் பிறப்பு' என்றார். 'பிறப்பென்னும் பேதைமை' என்றார், நாயனாரும். இனி, பேதமை தாய்வரும் என்பதற்கு-பேதைமை நிறைந்துவரும் எனப் பொருள் கொண்டு, நிலையாப்பொருளை நிலையினவாகவெண்ணி அதனைத் தேடுகைக்காக மிக்கவருத்த முற்றுப் பண்டே அவன்தொண்டாம் உயிரைத் தன்னதென்னுங் களவு முதலியன செய்து மிக்கபாவந்தேடி நரகிற் புகப் பண்ணும் பிறப்பு எனவும் கருத்துக் கொள்ளலாம்; இதனை என்பது - கீழ் "வெய்யவன் குலமுதல்" (16) என்பது தொடங்கி இச்செய்யுள் வரையும் கூறியதைச் சுட்டும். தொடங்கிய-செய்யியவென்னும் வினையெச்சம். பி-ம்:-[1]ஆதலின். [2]பேதைமைத்தாவரு,பேதைமைத் தாய்வரும். [3]நீக்குறும். [4]தொடங்குவான், தொடங்குற. [5]நண்ணுவேற்கு. [6]இனிது.

இனி, இக்கவியுள்—பேது அமை தாய்-கூனியால் (மனம்) பேதித்தலமைந்த தாயான கைகேயி, வரும்-(கொடிய வார்த்தைகளைச் சொல்ல) வரும்: (ஆதலால்), இரா மனுக்கு-(அப்போது) அவ்விடத்திலில்லாத அரசனாகிய பரதனுக்கு, அரசை நல்கி-இராச்சியங் கொடுத்து, பிறப்பை நீக்குவான் - (என்) பிறப்பை நீக்கும்பொருட்டு உதித்தவனாகிய [தான்இல்லாச் சமயத்து என்னை உயிர்துறக்கப் பண்ணுபவனாகிய] ஸ்ரீராமன், மாது அவம் தொடங்கிய-சீதையாகிய பெண் தன்னிடத்து இல்லாமற் போதலாகிய தன்மையைத் தொடங்கும் பொருட்டு,வனத்தை-,நண்ணுவேற்கு (=நண்ணுவிப்பேற்கு)-அடைவிக்க எண்ணங்கொண்ட என் விஷயத்தில், நுங்கருத்துயாது? என்று தசரதன் கூறினன்

என்று ஓர் அமங்கலப் பொருள்தோன்றுமாறு அமைந்துள்ள தென்பர். மாதவந்தொடங்கிய வனத்தை நண்ணுவேற்கு என்பதில், ஒற்றொழித்துப் பதினன்கெழுத்துக்களுளவாதலின், வனத்தை நண்ணுதல் பதினன்கு வருடகால மென்பதும் குறிப்பிக்கப்பட்டதென்பர். (33)

வேறு.

34.—தசரதனுடைய சொல்லைக் கேட்ட அமைச்சரது மனநிலை.

திரண்ட[1]தோளின னிப்படிச் [2]செப்பலுஞ் சிந்தை
புரண்டு மீதிடப் பொங்கிய [3]வுவகைய ராங்கே
வெருண்டு மன்னவன் [4]பிரிவெனும் [5]விம்முறு [6]நிலையால்
இரண்டு கன்றினுக் கிரங்குமோ ராவென விருந்தார்.

(இ-ள்.) திரண்ட தோளினன்-திரண்ட தோள்களையுடையவனாகிய சக்க்ரவர்த்தி, இப்படி செப்பலும்-இவ்வாறு சொல்லுதலும் (இராமன் முடிசூடுவானென்ற காரணத்தினால்), சிந்தை புரண்டுமீதிட பொங்கிய-மனத்தினின்றுபொங்கி மேலிடவழிந்த, உவகையர்-சந்தோஷத்தையுடையவர்களாய், (அவ்வமைச்சர்),—ஆங்கு-அப்பொழுது, மன்னவன்-சக்கரவர்த்தியின், பிரிவு எனும்-பிரிவென்கிற, விம்முறு நிலையால்-இரங்குதற்கு உரிய நிலைமையால், வெருண்டு-பயந்து, இரண்டு கன்றினுக்கு-இரண்டு கன்றுகளுக்கு, இரங்கும்-இரங்குகின்ற, ஓர் ஆ என-ஒருபசுவைப்போல, இருந்தார்—; (எ-று.)

ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகத்தைக் கருதுவதாற் பொங்கிய வுவகையராயினும், மன்னவன் பிரிவிற் பிரியமில்லாது வருந்தினராதலின், இரண்டு கன்றினுக்கு இரங்கும் ஆ அம்மந்திரிகளுக்கு உபமானமாக்கப்பட்டது. இரண்டுகன்றினுக்கிரங்கும்ஆ - இளைய கன்றினிடத்தே மிக்க அவாவுடையதாயினும், மூத்த கன்றை மறுத்துவிட மனமில்லாத பசு; இதனால், அதிகாரத்துக்கு அடங்கியவராகாது அன்புக்கு அடங்கியவரென்றதாயிற்று. பி-ம்:— [1]தோளணல். [2]செப்பவும். [3]உவகையர்ங்கெய்த, உவகையாங்கெய்தா. [4]பிரிவென. [5]வெருவுறு. [6]நிலையார். (34)

35.—தசரதனது சொல்லுக்கு மந்திரிமா ருடன்படுதல்.

அன்ன ராயினு [1]மரசனுக் கதுவல துறுதி
பின்ன ரில்லெனக் கருதியும் பெருநில வரைப்பின்
மன்னு மன்னுயிர்க் கிராமனிற் [2]சிறந்தவ ரில்லை
யென்ன வுன்னியும் விதியது வலியினு மிசைந்தார்.

(இ-ள்.) (மந்திரிமார்), அன்னர்ஆயின்உம்-அத்தன்மையராயினும், அரசனுக்கு - சக்கரவர்த்திக்கு, அது அலது-அவ்வாறு செய்வதன்றி, உறுதி-இதம்,பின்னர்இல்-வேறில்லை, என-என்று, கருதிஉம்-ஆலோசித்தும், பெரு நிலம் வரைப்பில்-பெரிய நிலவுலகத்தில், மன்னும் - அதிகரித்திருக்கிற, மன்உயிர்க்கு - நிலைபேறுடைய உயிர்களுக்கு, இராமனின் - ஸ்ரீராமபிரான்போல,

சிறந்தவர்-சிறந்து தோன்றுபவர், இல்லை—, என்ன-,உன்னிஉம்-நினைத்தும், விதியது வலியின்உம்-விதிபலத்தினலும், இசைந்தார்-(சக்கரவர்த்தியின் கருத்துக்கு) இணங்கினர்கள்; (எ - று.)

கருதியும் உன்னியும் வலியினும் இசைந்தா ரென வியைக்க. இங்கு விதி யென்றது-எம்பெருமான் ஆதியிற்கொண்ட சங்கற்ப விசேடத்தை. பி-ம்:—[1] அரசற்குமதுவலது, அதுவலதரசனுக்கு. [2] மன்னவர். (35)

36.—வசிட்டன் கூறத்தொடங்குதல்.

இருந்த மந்திரக் [1] கிழவர்த மெண்ணமு [2] மகன்பாற்
பரிந்த [3] சிந்தனை மன்னவன் கருதிய பயனும்
பொருந்து மன்னுயிர்க் குறுதியும் பொதுவுற நோக்கித்
[4] தெரிந்து நான்மறைத் திசைமுகன் [5] மகனிவை செப்பும்.

(இ-ள்.) நால் மறை-நான்கு வேதங்களையுடைய, திசைமுகன்-பிரமதேவனுக்கு, மகன்-புத்திரனாகிய வசிட்டமுனிவன்,-இருந்த-(அவ்வாறிசைந்து) இருந்த, மந்திரம் கிழவர்தம் எண்ணம்உம்-மந்திரிகளுடைய கருத்தையும், மகன்பால்-(தன்) மகனிடத்தில், பரிந்த-விசுவாசம் பூண்ட, சிந்தனை-மனத்தையுடைய, மன்னவன்-அச்சக்கரவர்த்தி, கருதிய - நினைத்த, பயன்உம் - நினைப்பையும், பொருந்தும்-பொருந்திய, மன் உயிர்க்கு உறுதிஉம்-நிலைபேறுடைய உயிர்களுக்கு இதத்தையும், பொதுஉற நோக்கி - பொதுவாகப் பார்த்து, தெரிந்து-(சாரம் இதுவென்று) தெளிந்து, இவை செப்பும்-இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்பவனானான்; (எ-று.)—அது மேற் கூறுகின்றார்.

பொதுவுறநோக்கல்-பக்ஷபாதமின்றி நாடல். திசை-நான்கு: நான்கு முகங்களையுடைமையால் பிரமதேவனுக்குத் திசைமுகனென்பது, ஒருபெயர். பிரமதேவனுடைய மானசபுத்திரனாதலின், வசிட்டனை 'திசைமுகன்மகன்' என்றார். பி-ம்:—[1] கிழவரது. [2] தன்பால், மகன்மேற். [3] சிந்தையம். [4] தெரிந்த. [5] திருமகன். (36)

37.—இதுமுதல் ஏழுகவிகள்-ஒருதொடர்: வசிட்டன் தான் இராமபட்டாபிஷேகத்தை யுடன்பட்டதைக் கூறுதலைத் தெரிவிக்கும்.

நிருப நின்குல [1] மன்னவர் நேமிபண் டுருட்டிப்
பெருமை யெய்தினர் யாவரே யிராமனைப் பெற்றார்
[2] கரும மேயிது [3] கற்றுணர்ந் தோய்க்கினிக் கடவ
தரும மும்மிது தக்கதே [4] நினைந்தனை [5] தகவோய்.

(இ-ள்.) நிருப - சக்கரவர்த்தியே! பண்டு - பூர்வத்தில், நின் குலம் மன்னவர்-உன்வமிசத்து அரசர்களாகத் தோன்றி, நேமி உருட்டி-ஆஜ்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்தி, பெருமை எய்தினர்-பெருமை யடைந்தவர்களுக்குள்ளே, இராமனை பெற்றார்-ஸ்ரீராம

னைப் போன்ற புதல்வனைப் பெற்றவர்கள், யாவர்-எவர்? [ஒருவருமில்லை]; கற்று உணர்ந்தோய்க்கு-(கற்றற்குரிய நூல்களைக் கற்று (அவற்றின் பொருளை யுள்ளவாறு) அறிந்த உனக்கு, இது கருமம் ஏ-இது தகுதியான காரியந்தான்: இனி• கடவ தருமம்உம் இது-இனிச் செய்யத்தக்கதாகிய தருமமும் இதுதான்; தகவோய்-அறிவுடையோனே! தக்கது ஏ நினைந்தனை-தக்க காரியத்தையே (செய்ய) ஆலோசித்தாய்; (எ-று.)

உனக்கு முன்னிருந்த சக்கரவர்த்திகள் உன்னைப்போற் பெருமை மாத்திரம் பெற்றனரே யன்றி ஸ்ரீராமனைப் போன்ற சகலகுணசம்பந்நனை நற்புதல்வனைப் பெற்றிலர்: ஆதலால், நீ யாவரினும் உயர்ந்தனை; இனி, தக்கபுத்திரனிடத்து அரசுப் பொறையை வைத்திட்டுத் துறவு பூண்டு தவஞ் செய்யச் செல்லுதல் நினக்குத் தக்கதே என்பதாம். இராமனது குணத்தில் ஈடுபட்டிருத்தலால், அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதைப் பற்றி மாறானகருத்து எவர்க்கும் நிகழாதென்று தெரிவிக்கும் பொருட்டு 'இராமனை யாவரே பெற்றார்?' என்று அவனது பிறர்க்கிலாச் சிறப்பைத் தொனிக்கவைத்தான். சக்கரவர்த்தி யெண்ணத்துக்கு மகிழ்கூர்ந்தவனாதலால், நிருப என்றவளவிலமையாது 'தகவோய்' எனவுங் கூறினான். ஆணையைச் சக்கரமென்றல் வழக்கு. இது-தான் மறுமைக்கு முயலுமாறு புதல்வனிடத்து இராச்சிய பாரத்தை வைத்தல். இது தருமம்-மறுமையின் பொருட்டுத் துறத்தல் முறைமையே. கற்றற்குரிய நூல்களாவன-அறநூலும் நீதிநூலும் யானை குதிரை தேர் படைக்கலம் என்ற இவற்றின் நூல்களும் முதலிய அரசுக்கு உரியனவும், மறுமைக்கு உரிய வேதாந்தமும். பி-ம்:—[1]மரபினோர், முதலினோர். [2]கருமமும்மிது. [3]கற்றுணர்ந்தோர்க்கினி, கற்றுணர்ந்தோர்க்கிது. [4]உரைத்தனை. [5]தகவாய். (37)

38. புண்ணி யந்[1]தொடர் வேள்விகள் யாவையும் புரிந்த
[2]அண்ண லேயினி யருந்தவ மியற்றவு மடுக்கும்
வண்ண மேகலை நிலமகண் மற்றுனைப் பிரிந்து
கண்ணி ழந்தில ளெனச்செயு நீதந்த கழலோன்.

(இ - ள்.) புண்ணியம் தொடர்-புண்ணியந்தோன்றக் காரணமான, வேள்விகள் யாவைஉம் - யாகங்கள் எல்லாவற்றையும், புரிந்த-முட்டின்றி முடித்த, அண்ணலே-பெரியோனே! இனி-இனிமேல், அரு தவம் இயற்றஉம் அடுக்கும் - (நீ) செய்தற்கு அரிய தவத்தை செய்யவுந் தகும்; நீ தந்த-நீ பெற்ற, கழலோன்-வீரக்கழலையணிந்த ஸ்ரீராமபிரான், வண்ணம்-அழகிய, மேகலை-மேகலாபரணத்தையணிந்த, நிலமகள்-பூமிதேவி, உனைபிரிந்து - உன்னை நீங்கியதனால், கண் இழந்திலள் என - கண்ணிழவாதவளாயிருக்கிறுளென்று சொல்லும்படி, செயும்-இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்வான்; (எ - று.)

கீழ் 'இராச்சியபாரத்தை இராமனிடத்துவைத்துத் துறந்து செல்லுதல்தக்கது' என்ற வசிட்டமுனிவன், இனி இராமன் ஒருகுறைவின்றி அரசுசெலுத்தவல்லவனென்பதைக்காரணத்தோடு நிரூபிக்கின்றானென்க. வேள்வியைச் செய்வதினுஞ் சிறந்ததென்

பான் 'அருந்தவம்' என்றும், சிற்றின்பப்பயிற்சியற்றுப் பேரின்ப மெய்த வழிதேடுதல் இன்றியமையா தாதலின், 'அடுக்கும்' என்றும், 'நிலமகள் என்னைப்பிரிந்து யாதாவளோ என்று நீ கலங்கவேண்டா: உன்னினும் உன்மகன் ஆயிரமடங்கு அதிகமாக அரசுபுரிவன் என்பான் 'கண்ணிழந்திலளெனச்செயும்' என்றும், 'அவன் அத்துணை யாற்றலுடையனோ? என்று நீ அதிசங்கை செய்ய வேண்டா' என்பான் 'கழலோன்' என்றுங் கூறினான். அரசன் அன்பானாயினும் அச்சத்தானாயினுங் குடிகளை அறத்தின் வழி நிறுத்தி அவனியைப் புரத்தலால், அவனை நிலமகளுக்கு நேத்ர ஸ்தானமாகச் சாஸ்திரஞ் சொல்லுகையால், 'உன்னைப் பிரிந்து நிலமகள் கண்ணிழந்தவளல்லளெனச்செய்வன் நின் மகன்' என்றான். "யாருஞ்செய்யாத யாக மிவன்செய்து மறந்த" என்று பாலகாண்டத்துக் கூறியபடி எல்லாயாகமுஞ் செய்த நீயே அருந்தவம் முயலுவதற்குந் தக்கவனென்பது,'வேள்விகள்யாவும் புரிந்த அண்ணலே! இனியருந்தவ மியற்றவுமடுக்கும்' என்ற தொடரிற் போதரும். கண்-பெருமையுமாம். மேகலை-மாதரிடையி லணியும் எண்கோவையணி; "எண்கோவைமேகலை" என்றது காண்க. பி-ம்:—[1]புரி. [2]அண்ணனீ.

இனி,கழலோனென்ற சொல்லாற்றலால்,சரணாகதரக்ஷகனான ஸ்ரீராமன் ஞானக்கண் தந்து சராசரமனைத்தையும் வைகுந்தத் தேற்றி வீறுபெறச்செய்ய முன்னடியிடுந்தன்மையுடையோனென்னும் விசேஷார்த்தத்தையும்உட்கொண்டுவசிஷ்டமுனிவன்வெளி யிட்டதாக உய்த்துணரக்கிடக்கின்றது இந்தச்செய்யுளென்பர்.

39. புறத்து நாமொரு [1]பொருளினிப் புகல்கின்ற தெவனோ
அறத்தின் மூர்த்திவந் தவதரித் தானென்ப தல்லால்
[2]பிறத்தி யாவையுங் காத்தவை [3]பின்னுறத் துடைக்குந்
[4]திறத்து மூவரும் [5]திருந்திடத் திருத்துமத் திறலோன்.

(இ-ள்.) 'அறத்தின் மூர்த்தி-தருமமூர்த்தியே, வந்து அவதரித்தான்—,' என்பது அல்லால்-என்று சொல்லுவதன்றி, இனி-, நாம்-யாம், ஒரு பொருள் புறத்து புகல்கின்றது-ஒருபொருளைப் புறத்ததாக எடுத்துச்சொல்லுவது, எவன்-யாது? அத்திறலோன்-அந்த வெற்றியுடையான், யாவைஉம்-எல்லாப்பொருள்களையும், பிறத்து-உண்டாக்கி, காத்து-காப்பாற்றி, பின்-முடிவில், அவை உற துடைக்கும் திறத்து-அவற்றை மிகவும் அழிக்குந் திறனுள்ள, மூவர்உம்-மும்மூர்த்திகளின்செயலும், திருந்திட-திருத்தமடைய, திருத்தும்-திருத்துவான்; (எ - று.)

'இராமபிரான்' காக்குந் தொழிற்கடவுளாகிய திருமாலே யென்று கூறிவிட்டால், பிறகு இராச்சியபாரத்தை அவனிடத்து வைக்கலாமா? அவனாற்காக்கமுடியுமா?' என்பவை முதலிய வினாக்கட்கு வழியில்லையென்பது,'புறத்து நாமொருபொருளினிப் புகல்கின்றதெவனோ?' என்பதன் கருத்து. பிரமனுக்குள் அந்தர் யாமியாகிப்படைத்தும், உபேந்திர மூர்த்திக்குள் அந்தர்யாமி யாகிக் காத்தும், உருத்திரமூர்த்திக்குள் அந்தர்யாமியாகி

அழித்தும் முத்தொழிலும் ஒழுங்குபெற நடக்குமாறு செய்தலின் 'மூவருந் திருந்திடத்திருத்தும்' என்றார்; காரிய மூர்த்திகள் மூவர்க்கும் மேம்பட்ட காரணமூர்த்தி யென்றபடி: "மூவர்காரியமுந் திருத்து மம்முதல்வன்" என்றார் பெரியாரும். பிறத்து-பிறஎன்ற தன்வினையின் மேல்வந்தபிறவினை; இனி, பிறத்து-பிறப்பித்து என்பதன் விகாரம் எனவுங் கூறலாம். யாவையும் ;எனப் பொருட் டன்மை நோக்கிக் கூறினராயினும்,இயங்கியற்பொருள் நிலையியற் பொருள் என்னும் இருவகைப் பொருளுங் கொள்க. பிரமவிருடி யாதலின், வசிஷ்டமகாமுனிவன் ஸ்ரீராமனுடைய நற்குணக்கடலி லாழ்ந்து மெய்ம்மறந்து தத்துவத்தைத் தசரதனுக்கு ஒருவாற் றால் விளக்குகின்றானென்க. பி-ம்:—[1]பொருளினை. [2]பிறத்தல். [3]பின்னின்று, பின்னுதல். [4]திறத்தின். [5]திருத்தின, திருத்திய, திருந்திய. (39)

40. பொன்னு யிர்த்தபூ மடந்தையும் புவியெனுந் திருவும்
இன்னு யிர்த்துணை யிவனென நினைக்கின்ற விராமன்
தன்னு யிர்க்கென்கை புல்லிது தற்பயந் தெடுத்த
உன்னு யிர்க்கென நல்லன்மன் னுயிர்க்கெலா [1]முரவோய்.

(இ-ள்.) உரவோய் - அறிவின்திட்பமுடையாய்! பொன் உயிர்த்த-அழகைப்பெற்ற, பூ மடந்தைஉம்-சீதேவியும் [செல்வ-மும்], புவி எனும் திருஉம்-பூதேவியும், 'இவன்-இவனே, இன் உயிர் துணை-இனிய உயிர்போன்ற துணைவன் [பிராணநாயகன்]', என-என்று, நினைக்கின்ற-நினைக்கப்பெறுகின்ற, இராமன் - ஸ்ரீரா மன், தன் உயிர்க்கு (நல்லன்) என்கை-தன்னுயிருக்கு இனியா னென்று சொல்லுவது, புல்லிது-தகுதியற்றது: தன் பயந்து எடுத்த-தன்னைப் பெற்றெடுத்த, உன் உயிர்க்கு என - உனது உயிர்க்கு (நல்லனாதல்) போல, மன் உயிர்க்கு எலாம் - நிலைபேறு டைய உயிர்களுக்கெல்லாம், நல்லன்-நல்லவன்; (எ - று.)

கீழ்-இராமபிரானைக் காரணமூர்த்தியான திருமாலினவதார மென்ற வசிட்டமுனிவன் அவனது குணங்களைத் தொகுத்துச் சொல்லுகின்றான். உன்னுயிர்க்குறுதி செய்யுமாறுபோல உலகத் துயிர்க்கெல்லாம் இராமன் உறுதியேசெய்வானென்றவாறு. உல கத்துமன்னவர் மன்னுயிரைக் காப்பினும் தம்முயிரினிடத்தும் நசையுள்ளவர்; இவ்விராமனோ தனக்குரித்தல்லாப்பிறர்க் குரி யாளனென்பான், 'தன்னுயிர்க்கென்கை புல்லிது' என்றான். 'இறந்துபோகினுநன்றிதுவல்லது, பிறந்துயான்பெறும் பேறென் பதியாவதோ' "ஆவுக்காயினுமந்தணர்க்காயினும், யாவர்க்கானு மெளியவர்க்காயினுஞ்,சாவப்பெற்றவரே தகைவானுறைதேவர்க் குந் தொழுந்தேவர்களாகுவார்' என்றுமேல்அகத்தியப்படலத்து இராமபிரான் கூறுவதால்,அப்பிரான் பிறர்பொருட்டுத் தன்னுயி ரையும் ஈயுங் கருத்துள்ளவனாதல்பெறப்படுதலறிக.உடற்றிட்பம் இம்மைமறுமைகளைப்பயவாமையின், உரமென்பதற்கு - அறிவின் றிட்பம் என்று உரைக்கப்பட்டது; இனி அரியாசனத்திலிருந்து அரசு புரிந்து ஒன்னலரையொறுத்து உடலைப் பாதுகாத்துவந்த உனக்கு அவ்வுத்தமன்செயல் தெரியுமோவென ஓர்பொருள்

தொனிக்குமாறு 'உரவோய்' என விளித்துக் கூறினனென்னவு மாம். நல்லன் என்பது முன்னுங் கூட்டப்பட்டது. பி-ம்:—[1]உரவோன். (40)

41. வார மென்னினிப் பகர்வது வைகலு மனையான்
பேரி னல்வரு [1]மிடையுறு [2]பெயர்கின்ற பயத்தால்
வீர நின்குல மைந்தனை வேதியர் முதலோர்
யாரும் [3]யாஞ்செய்த நல்லறப் [4]பயனென விருப்பார்.

(இ-ள்.) வீர - பராக்கிரமசாலியே! வைகல்உம் - நாடோறும், வரும்-உண்டாகின்ற, இடையுறு-துன்பங்கள், அனையான் பேரினல்-அந்த ஸ்ரீராமனது திருநாமத்தை யுச்சரிப்பதனால், பெயர்கின்ற-விலகிப்போகின்ற, பயத்தால்-பயனுள்ளதால், வேதியர் முதலோர் யார்உம்-அந்தணர் முதலியோரெல்லாரும், நின் குலம் மைந்தனை-உனது மூத்த குமாரனை, யாம் செய்த நல் அறம் பயன் என-நாங்கள் செய்த சிறந்த தருமபலன் என்று, இருப்பார்-நினைத்திருப்பார்கள்; (என்றால்), இனி—, வாரம்-(குடிமக்களுக்கு அவன் திறத்திலுள்ள) அன்பை, என் பகர்வது-என்ன சொல்லுவது? (எ-று.)

'ஒருவனுடைய பேரைச் சொன்னமாத்திரத்திலேயே இடையூறு யாவும் போமாயின், நேரே அவனைக்காண்பவர்க்கு எவ்வளவு நன்மைகள் நேருமோ? அப்படிப்பட்டவனிடம் குடிமக்கட்குத் தோன்றும் அன்பை அளவிட்டு நம்மாற் கூறமுடியுமோ?' என்று யாவருக்கும் அவ்விராமனிடத்துப் பேரன்புடைமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றான். வாச்யப்ரபாவத்தைவிட தாரக மந்திரமான வாசகத்தின் ப்ரபாவமே சிறந்தமையின், 'பேரினல்வருமிடையுறு பெயர்கின்ற பயத்தால்' என்றான். இடையுறு-இடையூறு என்பதன் விகாரம். 'வீர' என விளித்தலால், பகைவரைப் புடைக்குந் தொழிலே மேற்கொண்ட உனக்குப் பத்தரைப் புரக்குந்தொழிலே மேற்கொண்ட அப்புருஷோத்தமனது அவதாரப்பயன் தெரியாது என ஒருபொருள் தொனிக்குமாறு கூறினனென்ப. பி-ம்:—[1]இடையூறு. [2]பெயர்க்கின்ற. [3]தாம், நாம். [4]ஆகுமென்று, தவமென. (41)

42. மண்ணினு [1]நல்லண் [2]மலர்மகள் கலைமகள் கலையூர்
பெண்ணினு நல்லள் பெரும்புகழ்ச் [3]சனகியோ நல்லள்
கண்ணினு [4]நல்லன் கற்றவர் கற்றிலா தவரும்
உண்ணு நீரினு [5]முயிரினு [6]மவனையே யுவப்பார்.

(இ-ள்.) பெரு புகழ்-பெருங்கீர்த்தியையுடைய, சனகிஓ-ஜாநகியோவென்றால், மண்ணின்உம்-பூமிதேவியினும், நல்லள்-நல்லவள்: மலர்மகள் கலைமகள் கலைஊர் பெண்ணின்உம் நல்லள்-திருமகள் சரசுவதி பார்வதி என்னும் இவர்களினும் நல்லவள்; (இராமனோ) நல்லள் கண்ணின்உம்-(அத்திறத்த) நல்லவளுடைய கண்களைக் காட்டிலும், நல்லன்-நல்லவன்; (ஆகையால்), கற்றவர் கற்றிலாதவர்உம்-கற்றவரும் மற்றவரும், உண்ணும் நீரின்உம்-

பருகுகின்ற நீரைப்பார்க்கினும், உயிரின் உம்-உயிரைப்பார்க்கினும், அவனை ஏ உவப்பார்-அவனையே (மேலானவனாக எண்ணி) விரும்புவார்கள்; (எ-று.)

அரசன் நல்லவனாயினும் அரசிநற்குணமுடையவளின்றியிருப்பின் அரசன் மனந்திரிய நல்லரசாட்சியின்றி விடுமாதலின், இச்செய்யுளில் இராமபிரானோடு அவனது மனைவியும் குணஞ்சிறந்திருத்தலைக் கூறுகின்றான். பொறுமையிற் சிறந்தமையின் 'மண்ணினும் நல்லள்' என்றும், அழகிற் சிறந்தமையின் 'மலர்மகளினும் நல்லள்' என்றும், ஞானத்திற் சிறந்தமையின் 'கலைமகளினும் நல்லள்' என்றும், கற்பிற்சிறந்தமையின் 'கலையூர் பெண்ணினுநல்லள்' என்றும் கூறினான். எல்லாப் பெண்களிடத்துமுள்ள நற்குணங்கள் யாவும் ஒருங்கேயுடைய இவள் பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்திக் கரையேறமாட்டாத ஆன்மாக்களைக் கண்டு கண்கலுழ்ந்து தன் கணவற்குஉரைத்து ஈடேற்றிவைக்கும் இலக்குமியைப்போலன்றி, வானவர் துயர்தீரத் தானே சிறையிருந்தமையால் விசேடமுடைய ளாயினள்: ஆயினும், இவள் தன் திறத்து அபராதம்பண்ணின இராவணன் இறந்ததற்குச் சிறிதும் இரங்காதிருக்க, தான் இரங்கி மிகக்கலுழ்ந்து அவன் தம்பியை அவற்குச் சரமக்கிரியை செய்யும்படியேவினனாதலால், அவளினும் இவ்விராமனிடத்து இரக்கமுடைமை மிகுந்திருப்பதை யோகத்தாலறிந்தவனாதலின் 'நல்லள்கண்ணினும்நல்லன்' என்றான். "தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமே, லென்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்பர்போலும்" என்பவாதலால், இவ்வாறு கூறினனுமாம். ராமநாமாம்ருதத்துக்கு ஒப்பாவதின்றாதலானும் அவ்விராமன் உயிர்க்கு உறுதிசெய்பவனாதலானும், 'உண்ணுநீரினு முயிரினு முவப்பார்' என்றான்; யாவரும் இராமனிடத்திலே அன்பு கொண்டிருக்கிறாரென்பது கருத்து. இனி, உண்ணுநீரினும் உயிரினும் அவனையே உவப்பார் என்பதற்கு-உண்ணுநீரைப் போலவும் உயிரைப் போலவும் அவ்விராமனை மகிழ்ந்துபோற்றுவாரென்றலுமுண்டு. "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்" என்பது, ஆழ்வார் பாசுரம். 'உண்ணுநீரென்றது-நீரோடுகூடிய சோற்றினை: உயிரினும் என்றது-பிராணயாமத்தை, என்றுருமுளர். கலையூர் பெண் - மானை வாகனமாகவுடைய பார்வதி. சனகி=ஜாநகீ: ஜனகனது மகள்: தத்திதாந்தநாமம். பி-ம்:—[1]நல்லன். [2]நாமகண் மலர்மகள், கலைமகள் மலர்மகள். [3]சனகியும்நல்லோர், சனகியின்நல்லன், சனகியுநல்லள், சனகி பேருலகின். [4]நல்லர். [5]உவரினும். [6]இவனை. (42)

43. மனிதர் வானவர் [1]மற்றுளோ ரற்றங்காத் தளிப்பார்
இனி [2]யிம் மன்னுயிர்க் [3]கிராமனிற் சிறந்தவ ரில்லை
[4]அனைய லுதலி [5]னரசநிற் குறுபொரு ளறியின்
புனித மாதவ மல்லதொன் றில்லெனப் புகன்றான்.

(இ-ள்.) அரச-சக்கரவர்த்தியே! மனிதர்-மானுடரும், வானவர்-தேவரும், மற்றுஉளோர்-வேறுள்ளநாகரும் ஆகிய, இ மன் உயிர்க்கு-இந்த நிலைபேறுள்ள உயிர்களுக்கு, அற்றம்-வருத்தங்களை, காத்து-வரவொட்டாமல் தடுத்து, அளிப்பார்-பாதுகாப்ப

வர், இராமனின் இனி சிறந்தவர் - ஸ்ரீராமபிரானினும் மேலாகச் சிறப்புற்றவர், இல்லை-(ஒருவரும்) இல்லை; அனையன் ஆதலின் - (இராமபிரான்) அப்படிப்பட்டவனாதலால், நிற்கு உறு பொருள் அறியின்-உனக்குச் செய்ய அடுப்பதாகிய காரியத்தை ஆலோசிக்குமிடத்து, புனிதம்-பரிசுத்தமான, மா தவம் அல்லது-பெரிய தவமன்றி, ஒன்று இல்-வேறொன்றில்லை, என புகன்றான்-என்று சொல்லி முடித்தான், (வசிட்டன்); (எ-று.)

மக்கள் தேவர் நரகர் என்னும் மூவுலகத்தோரையும் யாதொரு வருத்தமும் நேராதபடி பாதுகாப்பதில் இராமனைவிடச் சிறந்தவ ரில்லை யாதலால், அவனிடத்து இராச்சியத்தை யொப்புவித்து விட்டு, நீ தவஞ்செய்யச் செல்லுதல் தகுதி யென்று வசிட்டன் கூறிமுடித்தன னென்க. கீழ் 35-ஆம் பாட லில் "அரசனுக்கதுவலதுறுதி, பின்னரில்லெனக்கருதியும்...... மன்னுமன்னுயிர்க்கிராமனிற் சிறந்தவ ரில்லை, யென்ன வுன்னி யும்" என வந்தது காண்க. வேண்டிய வேண்டியாங்கெய்தற் பயத்த தாகலின், "புனிதமாதவம்" என்றார். பி-ம்:—[1]மற்றுள வறங்கள் காத்தளிப்போர், மற்றுளாரறங்கள் காத்தளிப்பார். [2]அம். [3]இன்னனிற். [4]அனையது. [5]அரசனுக்கு. (43)

44.—அதுகேட்டு மன்னவன் மகிழ்ச்சியடைதல்.

மற்றவன்சொன்ன வாசகங் கேட்டலு மகனைப்
பெற்ற வன்றினும் பிஞ்ஞகன் [1]பிடிக்குமப் பெருவில்
இற்ற வன்றினு மெறிமழு [2]வாளவ னிழுக்கம்
உற்ற வன்றினும் பெரியதோ ருவகைய னானான்.

(இ-ள்.) அவன்-அவ்வசிட்டமுனிவன், சொன்ன—, வாசகம்-வார்த்தையை, கேட்டலும்-(சக்கரவர்த்தி) கேட்டவளவில்,— (நெடுங்காலம் புத்திரப்பேறு இல்லாத அவன்),— மகனை - புத்திரனை, பெற்ற அன்றின்உம்-பெற்ற அந்நாளினும், பிஞ்ஞகன் பிடிக்கும்-உருத்திரன் (கையிற்) பிடிப்பதான, அ பெரு வில்-அந்தப் பெரிய வில்லானது, இற்ற-ஒடிந்த, அன்றின்உம்-அந்நாளினும், எறி மழு வாளவன் இழுக்கம் உற்ற அன்றின்உம்-வீசுகின்ற குந்தாலிப்படையையுடைய பரசுராமன் தோல்வி அடைந்த அந்நாளினும், பெரியது-பெரியதாகிய, ஓர்-ஒப்பற்ற, உவகையன்-சந்தோஷத்தையுடையவனாக, ஆனான்—; (எ-று.)

பிஞ்ஞகன் வில்லென்றது - மயனாற்செய்யப்பட்டதும் சிவன் எடுத்துப் போர்புரிந்து நிமிவமிசத்தில் தேவராதனிடத்திற் கொடுக்கக் குலமுறையாய்வந்து சனகனாற் பூசிக்கப்பெற்றதுமாகி ஜானகியின் மணத்துக்கு வீரசுற்கமாக ஏற்படுத்தியிருந்த வில்: ஸ்ரீராமன் கையி லெடுக்க அது முறிந்ததென்க. மகனைப்பெற்ற உவகையினும் மருமகளைப் பெற்ற உவகை மேலதாய், மாற்றானை முகம்வணக்கப் பார்த்த உவகை அதனினும் மேலதாயினும், இப் போது வசிட்டன் வார்த்தையாலுண்டாகிய உவகை அதனினும்

மேற்பட்டதாகும்: மேன்மேலுயர்ச்சியணி. ஈன்றகாலத்தினும் வீரனென்று கேள்விப்பட்டபோது மகனிடத்து மகிழ்ச்சி மிக, அவ் வீரத்தன்மையோடு சான்றோனெனப் பெரியோர் தன்மகனைப் புகழ்ந்து கூறக் கேட்டபோது உவகை விஞ்சியதென்க. "தந்தை மகற்காற்று நன்றி யவையத்து, முந்தியிருப்பச்செயல்" என்றவாறு, தான் செய்யவேண்டிய கடமை நிரம்பியமைபற்றி உவகையனுயினுனு மாம். மற்று-வினைமாற்று. பி-ம்:—[1]பிடித்த. [2]வானவன். (44)

45.—இதுவும் அடுத்த கவியும் குளகம்-தசரதன் வசிட்டனைப் புனைந்து கூறுதல்.

அனைய தாகிய வுவகையன் கண்கணீ ரரும்ப
[1]முனிவன் மாமலர்ப் பாதங்கண் முறைமையி னிறைஞ்சி
இனிய சொல்லினை யெம்பெரு மானருள் [2]வழியின்
தனிய னுனிலந் தாங்கிய தவற்[3]கிது தகாதோ.

(இ - ள்.) அனையது ஆகிய உவகையன்-அத்தன்மையான மகிழ்ச்சியையுடையவனுகிய தசரதன், கண்கள் நீர் அரும்ப-கண்கள் நீர்சொரியாநிற்க, முனிவன்-வசிட்டமுனிவனது, மா-பெருமையமைந்த, மலர்-தாமரைமலர் போன்ற, பாதங்கள்-அடிகளை, முறைமையின் இறைஞ்சி-(வணங்க வேண்டிய) முறைமையோடு வணங்கி,— எம்பெருமான்-எம்மிறைவனே! இனிய சொல்லினை-இனியனவே சொன்னுய்: அருள் வழியின்-(தேவரீரது) அருளினுல், தனியன்-அடியேன், நானிலம் தாங்கியது - பூபாரத்தைச் சுமந்தது; அவற்கு-அந்த இராமனுக்கு, இது தகாதுஒ-இச்செய்கை தகுதியற்றதோ? (எ-று.)

ஒருபாற்கோடாது உரைத்ததுபற்றி வசிட்டனை வணங்கி, யானே நுமதுகருணையால் இவ்வுலகத்தை யாண்டிருக்க, சகலகுண சம்பன்னனுன அவ்விராமனுக்கு இவ்வரசாட்சி மிகவும் ஏற்கு மென்றன னென்றவாறு. பெருமகிழ்ச்சியாற் கண்கள் நீரரும்பின. இனி, இப்பாட்டின் சொற்போக்கினுல், இராமன் இனியனுடையுந்தன்மை நோக்கிக் கண்களில் நீர்பெருக, வசிட்டமுனிவனுடைய திருவடித் தாமரைகளை முறைமையின் வணங்கி, 'தேவர் முனிவர் துயர்தீர்த்தலாகிய இனிய காரியத்துக்குத் தக்கபடியே சொல்லியருளினீர்; உலக முழுவதும் உண்டுமிழ்ந்தளிக்கும் உத்தமன் இவ்வுலகத்தையளித்தற்கு வந்தவனுதலின் உம்முடைய அருள்நோக்கால் தாங்கிய என்அரசாட்சி இராமனுக்கு உடனே தகாது' என்றதாக வேறோர் பொருள்படு மென்பர். இறைஞ்சி யென்ற வினையெச்சம், அடுத்த செய்யுளில் 'என்று உரைசெய்து' என்று இயையும். பி-ம்:—[1]முனைவன். [2]அன்றோ, விழியின். [3]அது. (45)

46. எந்தை நீயுவந் திதஞ்சொல வெங்குலத் தரசர்
அந்த [1]மில்லரும் பெரும்புக ழவனியி [2]னிறுவி
முந்து [3]வேள்வியு முடித்துத்தம் மிருவினை முடித்தார்
வந்த தவ்வரு ளெனக்குமென் றுரைசெய்து மகிழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) எந்தை - என் தந்தைபோன்றவனே! நீ—,உவந்து-மனம் மகிழ்ந்து, இதம் சொல-நன்மைகளைச் சொல்ல, எம் குலத்து அரசர்-எங்கள்குலத்துத்தோன்றிய வேந்தர்கள்,அந்தம் இல்-முடிவில்லாத, அரு பெரு புகழ்-பெறுதற்கரிய பெருங்கீர்த்தியை, அவனியில் நிறுவி-உலகத்தில் நிலைபெறுத்தி, முந்து-முற்பட்ட, வேள்விஉம்-யாகங்களையும், முடித்து - நிறைவேற்றி, தம்-தம்முடைய, இரு வினை-இருவினைகளையும், முடித்தார்-வென்றார்; எனக்குஉம் - அடியேனுக்கும், அ அருள் வந்தது-அந்தக் கிருபைவாய்த்தது, என்று-, உரைசெய்து-சொல்லி, மகிழ்ந்தான்-களித்தான், (தசரதன்); (எ-று.)

அரசாண்டு பெரும்புகழ்படைத்து வேள்விமுற்றியிருந்த தசரதன் தான் இருவினை நீங்கிப் பேரின்பமடையுமாறு,வசிட்டன் 'புனிதமாதவ மல்லதொன்று இல்' என்று புகன்றானாதலால், வந்ததவ் வருளெனக்கும்' என்றுபாராட்டிக் கூறுகின்றான். இதஞ்சொல்வதில் தந்தை சிறந்தவனாதலால், 'எந்தை நீயுவந்திதஞ்சொல' என்றான். இம்முனிவனது இதச்சொல் பிறரது இதச்சொல்போலாது இம்மையிற் பெரும்புகழ் நிறுவுதற்கும், முந்து வேள்வி முடித்தற்கும், மறுமையில் இருவினை யொழித்து இன்பமடைதற்கும் உதவியதென்பதாம். முந்து வேள்வியென்றது-அரசர்க்குச் சிறந்த அசுவமேதம் முதலாயினவற்றை. பி - ம்:—[1]இல்லதோர், இல்லவர். [2]நிறுத்தி. [3]வேள்விகள். (46)

47.—மந்திரிமார்கருத்தைச் சுமந்திரன் கூறத்தொடங்குதல்.

பழுதின் மாதவன் பின்னொன்றும் பணித்தில னிருந்தான்
முழுது [1]மெண்ணுறு [2]மந்திரக் கிழவர்தம் முகத்தால்
எழுதி நீட்டிய விங்கித மிறைமகற் [3]கேற்கத்
தொழுத கையினன் சுமந்திரன் முன்னின்று சொல்லும்.

(இ-ள்.) பழுது இல்-குற்றமற்ற, மாதவன்-பெருந்தவத்தோனான வசிட்டமுனிவன், பின்-அதற்குமேல், ஒன்றுஉம் பணித்திலன் இருந்தான் - ஒன்றுஞ்சொல்லாதிருந்தான்; (அப்பொழுது), முழுதுஉம் எண் உறும்-(ராஜகாரியம்) முழுதும் ஆலோசிக்கவல்ல, மந்திரக்கிழவர்-மந்திரிகள், தம் முகத்தால் எழுதி நீட்டிய-தங்கள் முகத்தினா லெழுதிக்கொடுத்த [குறிப்பித்த], இங்கிதம்-அபிப்பிராயத்தை, இறைமகற்கு - சக்கரவர்த்திக்கு, ஏற்க-பொருந்த, சுமந்திரன்-சுமந்திரனென்பவன், தொழுத கையினன்-கூப்பினகைகளையுடையவனாய், முன் நின்று - எதிரில்நின்று, சொல்லும்-சொல்லுபவனானான்; (எ-று.)—அதனை மேல் இரண்டு கவிகளாற் கூறுகின்றார்.

புரோகிதனாகிய வசிட்டன் தன் கருத்தைத் தெரிவித்த பின், மற்றை மந்திரிமார் குறிப்பாகத் தெரிவித்த கருத்தை மன்னவனிடத்துச் சுமந்திரன் கூறத் தொடங்கலாயின னென்க. தவமாவது-"உற்றநோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை, யற்றே

தவத்திற்குரு'' என்பதனு லறிக. தவத்திற்குப் பழுதாவன-பொய் வெகுளி முதலியன. இங்கிதம்-குறிப்பினிகழும் உறுப்பின் தொழில்; அது, இங்கு அவ்வுறுப்பின்றொழிலாற் குறிக்கப்படுங் கருத்திற்கு ஆகியது. சுமந்திரன்-நல்ல ஆலோசனையுடையவன், பி-ம்:—[1] எண்ணும். [2] மந்திரிக். [3] ஏற. (47)

48.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-சுமந்திரன் வார்த்தை.

உறத்த ரும்மர சிராமற்கென் றுவக்கின்ற மனத்தைத்
துறத்தி நீயெனுஞ் சொற்சுடு [1]நின்குலத் தொல்லோர்
மறத்தல் [2]செய்கிலாத் தருமத்தை [3]மறப்பதும் வழக்கன்று
அறத்தி[4]னூங்கினிக் கொடிதென லாவ [5]தொன்றி [6]யாதோ.

(இ-ள்.) 'அரசு-அரசச்செல்வம், இராமற்கு—, உற-பொருந்தல், தரும்-,' என்று-, உவக்கின்ற-மகிழ்கிற, மனத்தை-, நீ துறத்தி எனும் சொல்-நீ (எங்களைப்) பிரிகின்றா யென்கிற சொல்லானது, சுடும்-சுடா நிற்கும்; நின் குலம்-உன்குலத்தில்தோன்றிய, தொல்லோர்-பெரியோர், மறத்தல் செய்கிலா - மறவாத, தருமத்தை-, மறப்பதுஉம்- (நீ) மறந்துவிடுவதும், வழக்கு அன்று-முறைமையல்ல: (ஆதலால்), இனி—, அறத்தின் ஊங்கு - தருமத்தின் மேற்பட, கொடிது எனல் ஆவது-கொடியதென்று சொல்லுதற்கு ஏற்றதாகிய, ஒன்று-ஒருபொருள், யாது-எது? (எ - று.)

இராமன் அரசனுகின்றானென்பதை நினைக்க உவக்கின்ற மனத்தை, நீ துறக்கின்றா யென்பதை நினைக்க, அது சுடுகின்றது; ஆனால், இப்போது செய்யவேண்டுவதுஎது என்பாயோ, பெரியோர்கள் பூண்ட தருமத்தை மேற்கொள்ளவேண்டுவதே யாகும். அறத்தை நோக்குமிடத்துநீ துறக்கவேண்டுவதும் இன்றியமையாததென்று ஏற்படுவதனால், அரசை இராமன்கைக்கொள்வதும் நீ துறப்பதும் ஆகிய இரண்டும் ஒருங்கேநிகழுமாறு ஏற்படுகின்ற அறம் மிகக்கொடிதெனத் தோன்றுகின்றதென்றனனென்க. மறத்தல் செய்கிலாத்தருமமாவது - மூத்தமகனுக்கு முடிசூட்டித் தாம் இப்பேதைமை தாய்வரும் பிறப்பை நீக்குவான் வனத்தை நண்ணி மாதவமியற்றுதல். பி-ம்:—[1] உன். [2] செய்கலாத், செய்திலாத். [3] மறப்பது. [4] ஈங்கினி. [5] இங்கு. [6] யாதே. (48)

49. புரசை [1]மாக்கரி நிருபர்க்கும் [2]புரத்துறை வோர்க்கும்
உரைசெய் மந்திரக் கிழவர்க்கு முனிவர்க்கு [3]முள்ளம்
முரச மார்ப்பநின் முதன்மணிப் புதல்வனை முறையால்
அரச னுக்கிப்பின் னப்புறத் தடுத்தது புரிவாய்.

(இ-ள்.) புரசை-கழுத்தணிகயிற்றையுடைய, மா-பெரிய, கரி-யானைச்சேனையையுடைய, நிருபர்க்குஉம்-அரசர்களுக்கும், புரத்து உறைவோர்க்குஉம் - பட்டணத்து ஜனங்களுக்கும், உரை செய் மந்திரக்கிழவர்க்குஉம்-(இப்படித் தமது அபிப்பிராயத்தைக்)குறிப்பித்த மந்திரிகளுக்கும், முனிவர்க்குஉம் - (வசிட்டன்முதலிய)

முனிவர்க்கும், உள்ளம் முரசம் ஆர்ப்ப-மனத்தில் முரசப்பறையொலிக்க [மனம்மகிழ என்றபடி], நின்-உனது, மணி-நீலமணி போன்ற மேனியையுடைய, முதல் புதல்வனை-மூத்தகுமாரனை, முறையால்-கிரமமாக, அரசன் ஆக்கி-அரசனாகச்செய்து, பின் - பின்பு, அ புறத்து அடுத்தது-(உனக்கு) மறுமைக்கு இதமானதை, புரிவாய்-செய்யக்கடவாய்; (எ - று.)

கீழ்ச்செய்யுளில் இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகமும் தசரதமன்னவனுக்குத் துறவும் ஆக இரண்டும் நேர்பட்டுள்ளன என்று கூறிய சுமந்திரன், இதனால், இராமபட்டாபிஷேகத்தை முதலில் நடத்திவிட்டுப் பிறகு துறவுக்குச் செல்லவேண்டுமென்கிறான். தசரதன் துறந்துசெல்வதில் தனக்கு விருப்பமில்லையாயினும், அறம்பற்றி அதுவும் செய்யவேண்டுவ தாதலால், அச்செயலை நேரே சொல்லாமல் 'அப்புறத்தடுத்தது புரிவாய்' என்கின்றனன். அப்புறத்து அடுத்தது-இராமபட்டாபிஷேகத்துக்குப் பிறகு அடுத்ததாயுள்ள செயல் என்றும் உரைக்கலாம். ஸ்ரீராமன் நீலமணி போலு நிறமுள்ளவ னென்பதை "நின் சிறுவர் நால்வரினுங் கரியசெம்மல் ஒருவனைத் தந்திடுதி" என முன் விசுவாமித்திரன் கூறியதனாலு முணர்க. பி-ம்:—[1]மாற். [2]புறத்து. [3]மகிழ்வாய். (49)

50.—அரசன் சுமந்திரனை நோக்கி இராமனையழைத்துவருக வெனல்.

என்ற வாசகஞ் சுமந்திர னியம்பலு மிறைவன்
நன்று சொல்லினை நம்பியை [1]நளிமுடி சூட்டி
நின்று நின்றது செய்வது விரைவினி னீயே
சென்று கொண்டணை திருமகள் கொழுநனை யென்றான்.

(இ-ள்.) என்ற வாசகம்-என்ற வார்த்தையை, சுமந்திரன்—, இயம்பலும்-சொன்னவளவில்,—இறைவன்-சக்கரவர்த்தி, (சுமந்திரனை நோக்கி), 'நன்று சொல்லினை-நல்லதையே சொன்னாய்; நம்பியை-இராமனுக்கு, நளி முடி சூட்டிநின்று-பெருமைபொருந்திய கிரீடத்தைச் சூடச்செய்து, (பின்) நின்றது-எஞ்சிநின்றது, செய்வது-செய்யத்தக்கது: (அதற்கு ஏற்ப), நீயே-, விரைவினில் சென்று-விரைவாகப்போய்; திருமகள் கொழுநனை-திருமகளையொத்த பெண்ணாகிய சீதையின் கணவனை [இராமனை], கொண்டு அணை-அழைத்துக்கொண்டுவா,' என்றான்—; (எ-று.)

சுமந்திரன் சொல்லியதை இசைந்து தசரதமன்னவன் அவனையே இராமனையழைத்து வருமாறு கூறினனென்க. மநுமுதற்கொண்டு வருஞ்சிறப்பினையுடைய முடியென்பார் 'நளிமுடி' என்றார்: "தடவுங் கயவும் நளியும்பெருமை" என்பது, தொல்காப்பியம். நின்றது-எஞ்சி நின்ற தவஞ்செய்தலை. செய்வது - (நான்) செய்வேனாக என்று உரைப்பாருமுளர்: இப்பொருளில், இச்சொல் வியங்கோள்: திருக்கோவையாரில் 'மறப்பது-வியங்கோள்' என்று பேராசிரியர் உரைத்தமை காண்க. பி-ம்:—[1]நளிர். (50)

51.—சுமந்திரன் அவ்விடத்தினின்று தேருடன் இராகவன் திருமனையிற் புகுதல்.

அலங்கன் மன்னனை யடிதொழு தவன்மன மனையான்
விலங்கன் மாளிகை [1]வீதியின் விரைவொடு [2]சென்றான்
தலங்கள் [3]யாவையும் பெற்றன [4]னுமெனத் தளிர்ப்பான்
[5]பொலங்கொ டேரொடு மிராகவன் றிருமனை புக்கான்.

(இ-ள்.) (*அதைக்கேட்டு*), *அலங்கல் மன்னனை-பூமாலையை யணிந்த சக்கரவர்த்தியை, அடி தொழுது-அடிவணங்கி, அவன் மனம் அனையான்-அத்தசரதன் மனத்தை யொத்தவனான சுமந்திரன், விலங்கல் மாளிகை வீதியின்-மலைபோன்ற மாளிகைகள் நெருங்கிய ராஜவீதியில், விரைவொடு சென்றான்-விரைவாகப் போய், தலங்கள் யாவைஉம் பெற்றனன் ஆம் என-உலகங்களெல்லாவற்றையும் அடைந்தவன்போல, தளிர்ப்பான்-உள்ளங் கிளர்பவனாகி, பொலம் கொள் தேரொடும்-பொன்மயமான தேருடன், இராகவன் திருமனை புக்கான்-ஸ்ரீராமனது திருமாளிகைக்குட் பிரவேசித்தான்;* (எ-று.)

இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கப்போவதைக் கருதித் தனக்குத்தான் இராச்சியங் கிடைப்பதுபோல மனக்கிளர்ச்சியடைந்தவனாகி, சுமந்திரன், தசரதனது திருமாளிகைக்கு இராமபிரானை அழைத்துக்கொண்டுபோக ஒரு தேருடனே இராமனது திருமாளிகை வாயிலை யடைந்து தேரை நிறுத்திவிட்டு, தான் மனையினுள்ளே சென்றனனென்க. அரசன் தான் வேண்டும் பொருளைப் பெறுதல் எளிதாக இயலுமாதலாலும், இராமபிரான் அவ்வவர் குறையை வினவி அவற்றைத் தீர்க்க முயல்பவனாதலாலும், தலங்கள் யாவையும் பெற்றனனு மெனத் தளிர்ப்பானாயினனென்க: "தத்தமக்குற்றவரசெனத் தழைக்கின்ற மனத்தர்" என 78-ஆங் கவியில் வருவதுங் காண்க. மன்னவன் குறிப்பறிந்து நடப்பவனென்பார், 'அவன் மனமனையான்' என்றார். இராகவன்-இரகுவமிசத்திற்பிறந்தவன்; இது தத்திதாந்த நாமபதம். பி-ம்:—[1]*வீதியில்.* [2]*செல்வான்.* [3]*ஏழையும்.* [4]*தர்னென.* [5]*புலன்.* (51)

52.—இலக்குமணனோடும் மனைவியோடும் இருந்த ஸ்ரீராமனைச் சுமந்திரன் காணுதல்.

பெண்ணி னின்னமு தன்னவ டன்னொடும் பிரியா
வண்ண வெஞ்சிலைக் குரிசிலு மருங்கினி திருப்ப
அண்ண லாண்டிருந் தானழ கரு [1]நற வெனத்தன்
கண்ணு முள்ளமும் வண்டெனக் களிப்புறக் கண்டான்.

(இ-ள்.) *பிரியா-(தன்னைவிட்டு ஒருகாலும்) நீங்காத, வண்ணம்-அழகிய, வெம் சிலை குரிசில்உம்-கொடிய வில்லையேந்திய இலக்குமணனும், மருங்கு-பக்கத்தில், இனிது இருப்ப-இனிதாக இருக்க, பெண்ணின் இன் அமுது அன்னவள் தன்னொடுஉம்-பெண்களுக்குள் இனிய அமிருதத்தை ஒத்தவளாகிய சீதாபிராட்டியோடும், அண்ணல்-ஸ்ரீராமபிரான், ஆண்டு இருந்தான் -*

அவ்விடத்திருந்தான்; அழகு - (அச்சேர்த்தியின்) அழகானது, அரு நறவு என-அரிய தேன்போன்று இருக்க, தன் கண்உம் உள்ளம்உம் வண்டுஎன - தன்கண்களும் மனமும் (அத்தேனை யுண்ணும்) வண்டுகள்போல, களிப்புற-மகிழ்ச்சி பொருந்த, கண்டான்-(சுமந்திரன்) பார்த்தான்; (எ - று.)

எல்லாநிலையிலும் பிரியாதிருந்து தொண்டுபூண்டு நடக்கும் இளையபெருமாளும் "அகலகில்லேனிறையும்" என்று உறையும் அம்மலர்மகளும், தன்னிடத்துஒக்கவிருக்கப் பச்சைமாமலைபோன் மேனியச்சுதன் இவ்வயோத்தியுள்ளும் அத்திருமாமணிமண்டபச் செல்வச்சிறப்பை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்க, நித்தியசூரிகள் கண்டு களிக்குமாபோல் கொற்றவனகத்துக் குற்றேவல்புரியுஞ் சுமந்திரனும் தன் தவப்பயனுற் கண்டு மகிழ்ந்தனனென்க. அங் ஙனம் அவ்வழகைக் கண்டு களிப்படைந்த சுமந்திரனுக்கு நற வுண்டுகளிக்கும் வண்டை உவமைகூறினர். பெண்ணின் இன் அமுது அன்னவள் என்பதற்கு-பெண்ணுருவத்தையுடைய இனிய அமிருதமொன்றிருந்தாயின் அதனை ஒத்தவள்என்றலு மொன்று; இது, இல்பொருளுவமை. பி-ம்:—[1]நறவென்ன. (52)

53.—தந்தையின்கட்டளையைச் சுமந்திரன் தெரிவிக்க, ஸ்ரீராமன் தேர்மீது ஏறுதல்.

கண்டு கைதொழு தையவி [1]கடலுடைக் [2]கிழவோன்
உண்டொர் காரியம் வருகென வுரைத்தன னெனலும்
புண்ட ரீகக்கட் புரவலன் பொருக்கென [3]வெழுந்தோர்
கொண்டல் [4]போலவன் கொடிநெடுந் தேர்மிசைக் கொண்டான்.

(இ-ள்.) கண்டு-(அச்சேர்த்தியிலே ஸ்ரீராமனைப்)பார்த்து, கை தொழுது-கைகூப்பிவணங்கி, 'ஐய-ஐயனே! இ கடலுடை கிழ வோன்-இந்த உலகத்துக்கு உரியவனுகிய சக்கரவர்த்தி, ஒர் காரியம் உண்டு வருக என-ஓர்காரியமுளது(ஆதலால் ஸ்ரீராமனை) அழைத்துவருக என்று, உரைத்தனன்-நியமித்தான்', எனலும்-என்றுசொன்ன அளவில்,-புண்டரீகம் கண் புரவலன் - தாமரைக் கண்ணனுகிய ஸ்ரீராமபிரான், பொருக்கென எழுந்து - விரைவாக எழுந்து, ஓர் கொண்டல்போல்-ஒருகரிய மேகம்போல், அவன்-அந்தச் சுமந்திரனது, கொடி நெடு தேர் மிசைக்கொண்டான்-கொடிகள் கட்டிய நெடியதேரை மேற்கொண்டான்; (எ-று.)

தந்தை வரச்சொன்னுனென்றதைக் கேட்டுப் பொருக்கென ஸ்ரீராமன் எழுந்து தேர்மீதுஏறினனென்க. இராமபிரான் இப் போது எழுந்துசெல்வது அரக்கராகியகோடையால் வாடியுள்ள தேவர் முனிவர்களாகிய பயிர்க்கு அவ்வெப்பந்தணிவதற்குப் பரம்பரையாகக் காரணமாகப்போவதனுல், 'கொண்டல்போல் தேர்மிசைக்கொண்டான்' என்ருர். ஐய-அழகுள்ளவனே! என் றலுமாம். கடலுடை - கடலை ஆடையாகவுடையது: பூமி; வட மொழியில் 'அப்திமேகலா' என ஒரு பெயர் பூமிக்கு உள்ளதுங் காண்க. [1]கடலிடை என்றபாடத்துக்கு— "பணிவரும்" என்று

தொடங்குஞ் சிந்தாமணிச்செய்யுளில் கடலைத் தன்னிடத்துடைய தென்பதுபற்றி 'கடலகம்' என்ற தொடர்க்கு - உலகு எனப் பொருள்கொண்டாற்போலப் பூமியென்றே பொருள் கொள்க. மிசைக்கொள்ளல்-ஏறுதல். "பழமுதிர்சோலை மலைகிழவோனே" என்றதிற்போல, கிழவன்-கிழவோனாயிற்று. புண்டரீகம் என்னும் பெயர் வெண்டாமரைக்கே வழங்குவ தாயினும், இங்கு ஸ்ரீராம பிரானது திருக்கண்களுக்கு ஒப்பிடப்பட்டமையின், செந்தாமரைக்குக் கொள்ளத்தக்கது: 'செந்தாமரைக், கண்ணன் செங்கனி வாய்க்கருமாணிக்கம்" என்றார் பெரியோரும். கொண்டல் - கார் மேகம். பி-ம்:—[1]கடற்புவிக். [2]கிழவன். [3]எழுந்தான், எழுந்து. [4]போலப்வன், போற்சென்று. (53)

54.—இராமபிரான் தேர்மீது செல்லுதல்.

முறையின் [1]மொய்ம்முகி லெனமுர சார்த்திட மடவார்
இறை[2]க ழன்றுசங் கார்த்திட விமையவ ரெங்கள்
குறைமு டிந்ததென் றார்த்திடக் குஞ்சியைச் சூழ்ந்த
நறைய லங்கல்வண் டார்த்திடத் தேர்மிசை நடந்தான்.

(இ-ள்.) முரசு-பேரிகைகள், முறையின் - வரிசையாக, மொய் முகில் என-நெருங்கிய மேகம்போல, ஆர்த்திட - முழங்கவும்,—மடவார்-மாதர்களுடைய, இறை கழன்று - முன்னங்கையினின்றும் கழன்று, சங்கு-சங்கவளையல்கள், ஆர்த்திட - (ஒன்றோடொன்று தாக்குண்டு) ஒலிக்கவும்,—இமையவர்-தேவர்கள், எங்கள் குறை முடிந்தது என்று-எங்கள் குறை தீர்ந்ததென்று சொல்லி, ஆர்த்திட-ஆரவாரிக்கவும்,—குஞ்சியை சூழ்ந்த-(தனது) திருமுடியைச் சுற்றியிருந்த, நறை அலங்கல் - தேனுள்ள பூமாலையில், வண்டு-(மொய்த்த) வண்டுகள், ஆர்த்திட - ஒலிக்கவும், தேர்மிசை நடந்தான்-தேரேறிச் சென்றான்; (எ-று.)

இடியுண்டாவது நீர்கொண்ட மேகத்தினிடத்திலேயே யாதலால், நீர்கொண்ட மேகத்தை 'மொய்ம்முகில்' என்றார். முரசு-மங்கள முரசு. அரசகுமாரன் செல்வதுநோக்கி முரசறைந்தன ரென்க. மடவார் இறைகழன்று சங்கு ஆர்த்திட என்றது-மாதர் இராமனது அழகிலீடுபட்டு மெலியக் கழன்ற சங்குவளையல்கள் ஒலித்துக்கொண்டு வீழ்வதனை. இமையவர் - கண்ணிமையாமையாகிய விசேடமுடையவர்; தேவர். சூழ்ந்த அலங்கல் என இயையும். ஆர்க்க என்னாது ஆர்த்திட என்றது, இடையறுமையுணர்த்தற்கு. தங்கள் பிரார்த்தனையால் இவ்வுலகில் அவதரித்த எம்பெருமான் அக்காரியத்தைத் தலைக்கட்ட நினைத்துச் செல்கின்றானென்னுமுண்மை யுணர்ந்தவராதலின், தேவர் ஆர்த்தனர். சுமங்கலிகளின் கைவளை கழலுதலும், தலையிலுள்ள பூக்களில் வண்டுமிதித்துக்கூவுதலும் அபசகுனங்க ளென்பர்: ஒலிக்க என்னும் பொருளுள்ள ஆர்த்திட என்றசொல் பலமுறை வந்தது - சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. சங்கு-ஆகுபெயர். பி-ம்:—[1]இன்முரசார்த்திடமுகிலென. [2]கழன்ற. (54)

55.—இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - ஸ்ரீராமனை வீதியிற்செல்லும்போது கண்ட மாதரார் நிலைமையைக் கூறும்.

பணை* [1]நி ரந்தன பாட்டொலி [2]நிரந்தன வனங்கன்
கணை [1]நி ரந்தன நாணொலி கறங்கின நிறைப்பேர்
அணை [1]நி ரந்தன வறிவெனும் பெரும்புன லணையார்
பிணை [3]நி ரந்தெனப் பரந்தனர் நாணமும் பிரிந்தார்.

(இ - ள்.) *பணை நிரந்தன* - வாச்சியவொலிகள் நிரம்பின; *பாட்டு ஒலி நிரந்தன*-பாடலின்ஓசைகள் நிரம்பின; *அனங்கன் கணை நிரந்தன*-மன்மதபாணங்கள் நிரம்பின; *நாண் ஒலி கறங்கின*-நாணோசை நிரம்பின; (அங்குள்ளமாதர்களது), *அறிவு எனும் பெருபுனல்*-(இராமனைப்பற்றிய) எண்ணமாகிய வெள்ளம், *நிறை*-மனவடக்கமாகிய, *பேர் அணை*-பெரியதாகிய அணையை, *நிரந்தன*-கடந்தன; *அணையார்*-(அறிவாகிய அணையைக்கடக்கப் பெற்றவராகிய) அம்மாதர்கள், *நாணம் உம் பிரிந்தார்*-நாணத்தையும் விட்டவர்களாய், *பிணை நிரந்து என*-பெண்மான்கள் நிரம்பினபோல, *பரந்தனர்*-(வீதியில் வந்து) நிறைந்தார்கள்; (எ-று.)

ஸ்ரீராமன் வீதியிலெழுந்தருளுகையில் பலவாத்தியங்கள் முழங்கவும் மங்களவாழ்த்துப் பாடல் பாடவும், அவைகேட்டு அங்குள்ள மகளிர் தமது நிறையைக் கடந்து வீதிவழியேசென்று அவ்விராமபிரானழகிலீடுபட்டு நாணத்தை விட்டு எங்கும் பரந்தன ரென்பது கருத்து. பணை-கருவியாற் பிறப்பதற்கும், பாட்டு-கண்டத்தாற் பிறப்பதற்குங் கொள்க. அனங்கன்-உருவில்லாதவன். அனங்கனுக்கு மலர்கள் கணையும் வண்டுகள் நாணியுமாதலின், 'கணை நிரந்தன நாணொலிகறங்கின' என்பதற்கு - அப்பொழுது பூமாரி பொழிய, அவற்றின் தேனுண்ணவந்த வண்டுகள் ஒலித்தன வெனப் பொருள் கொள்ளினுமமையும். அறிவைப் புனலென்றமைக்கேற்ப, நிறையை அணையென்றார். அறிவுஎன்பது-இராமபிரானிடத்து ஈடுபாடு. எல்லாரிடத்துங் கலந்து நிற்கும் புருஷோத்தமனாதலின், இராமபிரானிடத்து ஈடுபாட்டினால் மகளிர்கற்புக்கு இழுக்கின்மையறிக. நாணமும், உம்-உயர்வுசிறப்போடு இறந்தது தழுவியது. பி-ம்:—[1]நிரைந்தன. [2]நிரம்பின, நிரைந்தன. [3]நிரைந்தென. (55)

56. நீளெ ழுத்தொடர் [1]வாயினுங் குழையொடு நெகிழ்ந்த
வாள கத்தினொ டரமியத் தலத்தினு மலர்ந்த
வாள ரத்தவேல் வண்டொடு கெண்டைகண் [2]மயங்கச்
சாள ரத்தினும் பூத்தன தாமரை மலர்கள்.

(இ-ள்.) *தாமரை மலர்கள்*—, *நீள் எழு தொடர் வாயின் உம்*-நீண்ட தூண்கள் அமைந்த வாயில்களிலும், *குழையொடு*-குண்டலங்களோடும், *நெகிழ்ந்த ஆளகத்தினொடு*-அவிழ்ந்த கூந்தலோடும், *அரமியம் தலத்தின் உம்*-உபரிகைகளிலும், *அலர்ந்த*-மலர்ந்தன; *வண்டொடு*-வண்டுகளோடு, *வாள்*-வாள்களும், *அரத்தம் வேல்*-உதிரந்தோய்ந்த வேல்களும், *கெண்டைகள்* - கெண்டை

களும், மயங்க-கலந்துநிற்க, சாளரத்தின்உம்-பலகணிகளிலும், பூத்தன—; -(எ-று.)

நிறைகடந்து வீதியில்வந்து ஸ்ரீராமனைப் பார்க்கத்துணியாத பெண்கள் வாயில்களிலும், உபரிகைகளிலும், சாளரங்களிலுமிருந்து பார்த்தன ரென்பது கருத்து. தாமரைமலர்கள்-பெண்களின் முகங்கள். பெண்களின் முகத்தைத் தாமரையாக உருவகஞ் செய்தமைக் கேற்ப, வாயில் முதலியவற்றை நீர்நிலையாக உருவகஞ் செய்யாமையின், இது-ஏகதேசவுருவகவணி. (நீர்த்தாமரை மலர்களில் வண்டொன்றுமே தங்குவதியல்பு;) இம்முகத்தாமரை மலர்களிலோ வண்டொடு வாளும் வேலும் கெண்டைகளும் மயங்கின என்க: உருவகவுயர்வுநவிற்சியணி. புருவம் வாளாகவும், செவ்வரிபடர்ந்த கண் அரத்த வேலாகவும், கருவிழி வண்டாகவும், இடம்விட்டிமாகப் பிறழ்தல்வாய்ந்த கண்கள் கெண்டையாகவும் கொள்ளப்பட்டன. வாள்முதலிய மூன்றும் கண்களையே குறிக்குமெனக்கொண்டு, இயற்கையாகக்காணப்படும்போது கண்கள் வாளையும், பிறர்மீதுபடும்போது அரத்தவேலையும், பிறழும்போது கெண்டையையும் போலு மென்னலும் ஒன்று. மயிரின் நீட்சி தோன்ற அளகமென்ற வடசொல்லை 'ஆளகம்' என நீட்டல்விகாரங் கொடுத்துக் கூறினர். அரமியம்-ஹர்ம்யம்: வடசொல். இனி, தாமரை மலர்கள் வாயிலே குழையோடு நெகிழ்ந்து [மலர்ந்து] இருந்தன: அரமியத்தலத்து அளகத்தினோடு மலர்ந்திருந்தன: சாளரத்தில் மயங்கப் பூத்திருந்தன என மூன்றுமுற்றுக்கவுமாம். [2]மறுகஎன்ற பாடத்திற்கு, முன்னிரண்டடி-மாதரார் முகத்தையும், பின்னிரண்டடி-அவர் கண்களையும் கூறியனவாக வுரைக்க: இனி இச்செய்யுட்கு - தாமரைமலர்கள் குழையோடும் நெகிழ்ந்த வாளகத்தினோடும் மலர்ந்த [விளக்கமுள்ள] வாள் அரத்தவேல் கெண்டைகள் மயங்க, எழுத்தொடர்வாயினும் அரமியத்தலத்தினும் சாளரத்தினும் பூத்தன என்று ஒருமுடிபாக்கி யுரைத்தலும் ஒன்று. பி-ம்:—[1]வாயினுள், வாயினில், வாயிலில். (56)

57. மண்டலந்தரு மதிகெழு மழைமுகி லனைய
அண்டர் நாயகன் [1]வரைபுரை [2]யகலத்து ளலங்கல்
தொண்டை வாய்ச்சியர் [3]நிறையொடு நாணொடுந் தொடர்ந்த
கெண்டை யும்முள கிளைபயில் [4]வண்டொடுங் கிடந்த.

(இ - ள்.) மண்டலம் தரு மதி கெழு-வட்டவடிவமாகிய சந்திரனமைந்த [சந்திரனைப்போலும் முகத்தையுடைய], மழை முகில் அனைய-கார்மேகத்தையொத்த, அண்டர் நாயகன்-தெய்வநாயகனாகிய ஸ்ரீராமபிரானது, வரை புரை அகலத்துள்-மலைபோன்ற மார்பிலுள்ள, அலங்கல்-பூமாலையில், தொண்டை வாய்ச்சியர்-கொவ்வைக்கனிபோன்ற வாயையுடைய மாதரது, நிறையொடு உம் நாணொடுஉம் தொடர்ந்த-நிறையும் நாணமும் பின்தொடரப் பெற்ற, கெண்டைஉம்-(விழிகளாகிய) கெண்டைகளும்,—உள-(அவ்வலங்கலில் தேனை நாடிஏற்கவேவந்து) உள்ளனவாகிய, கிளை பயில் வண்டொடுஉம்-கிளையென்னும் இசையைப் பழகின வண்டுகளொடு, கிடந்த-தங்கின; (எ - று.)

தேனை நாடிவந்த வண்டுகளோடு மார்பழகை நாடி வந்த கெண்டைகளும் மயங்கிக் கிடந்தன என்பதாம். இராமனைக் கண்டவுடனே நிறையும் நாணும் மகளிரினின்று நீங்கின வென்பார். 'நிறையொடு நாணொடுந்தொடர்ந்த கெண்டை' என்றார்; எனவே,மகளிர் இராமனைப் பார்த்தவுடனே அவ்விராமபிரானழகி லீடுபட்டு ஆசைகொண்டன ரென்றதாயிற்று. முழுமதியென்பார் 'மண்டலந்தருமதி' என்றார். மண்டலந்தருமதி - இராமனுடைய திருமுகத்துக்கும், மழைமுகில்-திருமேனிக்கும் உவமை. பரிபாடலில் "கிளைக்குற்றவுழைச் சுரும்பின்" என்றாற்போல, 'கிளைபயில் வண்டு' என்றார். பி-ம்:—[1]மலை. [2]ஆகத்துள். [3]நிறையொடுந், [4]வண்டொடு. (57)

58. [1]சரிந்த பூவுள [2]மழையொடு [3]கலையுறத் [4]தாழப்
பரிந்த [5]பூவுள பனிக்கடை முத்தினம் படைப்ப
எரிந்த பூவுள விளமுலை [6]யிழையிடை [7]நுழைய
விரிந்த பூவுள [8]மீனுடை [9]வானின்றும் வீழ்வ.

(இ-ள்.) மழையொடு-மேகங்களோடு, கலை - சந்திரக்கலைகள், உற தாழ-மிகத்தாழ்தலால், சரிந்த-கீழேசிந்திய, பூ-புட்பங்கள், உள-உள்ளன; (அங்ஙனந் தாழ நோக்கிய முகத்தினின்று,) பரிந்த பூ உள - இரங்கிய குவளைப் பூக்களின்றன்மை யுள்ளனவாகிய, பனி கடை-குளிர்ச்சி பொருந்திய கடைக்கண்கள், முத்து இனம் படைப்ப-முத்துக்கூட்டங்களை யுண்டாக்குவன; எரிந்த பூ உள-தீந்த பூக்களுள்ளனவாகிய, இள முலை-இளமைபொருந்திய தனங்கள், இழை இடை நுழைய-(பூரித்து)ஆபரணங்களினிடையே நுழைய,—விரிந்த பூ உள-மலர்ந்த தாமரைப்பூக்களுள்ளனவாகி, மீன் உடை-மின்னுதலையுடைய ஆடைகள், வானின்றும் - ஆகாயத்தினின்றும், வீழ்வ-வீழ்வன; (எ-று.)

கூந்தலை மழையாகவும், நெற்றியைக் கலையாகவும், கண்களைக் குவளைமலராகவும், கண்ணீரை முத்தினமாகவும், கைகளைத் தாமரைப் பூக்களாகவும் இடையை வானாகவும் உருவகித்தார். நோக்கினவளவில், அவ்விராமபிரா னழகி லீடுபட்டு மகளிர்ஆசை கொண்டா ரென்க. மகளிர் 'மழையொடு கலையுறத்தாழ' எனவே மகளிர் மேல்மாளிகைகளினின்று குனிந்துநோக்கின ரென்றதாயிற்று; கண்ணீர் துளித்தலும், இளமுலை பூரித்தலும், கலை நெகிழ்தலும்-ஸ்திரீகளுக்குக் காமவிகாரங்களால் நிகழ்ந்தன. உடைநெகிழ்வதனையறிந்து கரங்களாற் பற்றிக்கொண்டும் அவை நெகிழ்ந்தன வென்பார், 'விரிந்தபூவுள மீனுடைவானின்றும் வீழ்வ' என்றார். விரிந்த பூக்கள்-கைகளென்க. இனி,மழையொடு-(அவிழ்ந்த) கூந்தலுடனே, கலை-உடைகளும், தாழ்-சோர்ந்து நிற்க, சரிந்த-(அக்கூந்தலினின்று) சொரிந்த, பூ உள-: பனி கடை முத்து இனம் படைப்ப-குளிர்ந்த ஓரங்கள் முத்தினம்போலும் கண்ணீரைச் சொரிய, பரிந்த-வருந்திய, பூ-குவளைமலர் போலுங் கண்கள், உள-: இளமுலை-, இழை இடை நுழைய (தாம்பூரித்து) அணிவடத்திலே நுழைந்து வெளிவர, (அம்முலையிலே), எரிந்த பூ உள-மதன வெப்பத்தால் தீய்ந்துபோன மலர்களுள்ளன; (இராமபிரான்மீது மகளிர் மேன்மாளிகையினின்று சொரிதலால்),

மீனுடைவானின்று வீழ்வனவாகிய விரிந்தபூவுள எனப்பொருள் காணலுமாம்:சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. இழை அணிவடமாதலை "ஆரம்...மாலை யிழைமாதரணிவடப்பெயரே'' என்ற பிங்கலந்தை யாலும் அறிக. மீனுடைவானின் றம்வீழ்வ என்ற தொடர்-ஆகா யத்தினின்று நட்சத்திரங்கள் வீழ்வன வென்றும் பொருள் கொள்ளக் கிடத்தலின், இராமனுக்கு அப்சகுனமாயிற் றென்ற பொருளும் தோன்றுமென்பர். கலை-சந்திரன்பங்கு. மீன்-முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். பி-ம்:—[1]கரிந்த. [2]மழையொடும். [3]கலை யொடுங், கலையறத். [4]தாழ்வ. [5]பூணுள. [6]இடையொடு. [7]நுழைவ. [8]வியனுடை, அந்தர. [9]வானின்று. (58)

59. வள்ளு றைகழித் தொளிர்வன [1]வாணிமிர் மதியம்
தள்ளு றச்[2]சுமந் [3]தெழு தருந் தமனியக் கொம்பில்
[4]புள்ளி நுண்பனி பொடிப்பன [5]பொன்னினிற் பொதிந்த
[6]எள்ளு டைப்பொரி [7]விரிவன வுளசில [8]விளநீர்.

(இ-ள்.) வள் உறை கழித்து-வாரினாலியன்றஉறைகளை நீக்கி, ஒளிர்வன - ஒளிவிடுவனவாகிய, வாள் - வாள்களுடன், நிமிர்-நிமிர்ந்த, மதியம் - சந்திரனை, தள்ளுற - தள்ளாடும்படி, சுமந்து-சுமந்துகொண்டு, எழுதரும் - எழுகின்ற, தமனியம் கொம்பில் -பொற் கொடிகளில், உள சில இளநீர் - உள்ளனவாகிய இரண்டு இளநீர்கள்,—புள்ளி நுண் பனி பொடிப்பன-புள்ளிகளாகிய நுட்பமான பனியரும்புவனவும், பொன்னினில் பொதிந்த - (இடையிடையே) பொற்பொடிபொதியப்பெற்றனவுமாய், எள் உடை பொரி விரிவன-எட்பொரி ஆங்காங்கு விரியப்பெற்றன; (எ-று.)

இராமனைக் கண்ட மாதராரின் தேமலைக்கொண்ட தனங்களில் வியர்வையும் பசலையும் உண்டாயினவென்றவாறு. மகளிர் இவ் வாறானது இராமனிடத்துக்கொண்ட ஆசையினாலென்க. இமை களை உறையாகவும், கண்களை வாளாகவும், முகத்தை மதியாக வும், மாதரைக் கொம்பாகவும், வியர்வையைப் பனியாகவும், தேமலைப் பொன்னாகவும், பசலையை எட்பொரியாகவும், தனங்களை இளநீராகவும் உருவகப்படுத்தினார்; உருவகவுயர்வுநவிற்சியணி. சில என்பது இரண்டு என்னும் பொருளில் வருதலைத் திருமுருகாற் றுப்படையில் "சில்காழல்குல்'' என்பதற்கு 'சில்காழ்-இரண்டு மணிவடங்கள்' என்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்துள்ள மையாலும் அறிக. தமனியம்-தபநீயம் என்னும் வடமொழிச் சிதைவு. பி-ம்:—[1]வானுறை, வாண்மிளிர், வான்மிளிர். [2]சமைத்து. [3]எழுதரு, எழுதர. [4]புள்ளினுட். [5]பொன்னிடைப். [6]எள்ளிடைப். [7]விரவின. [8]வீழ்வ. (59)

60.—இராமன் தம்பியோடு தேரிலேறிச்சென்று தசரதனிருந்த இடத்தைச் சேர்தல்.

ஆய தவ்வழி நிகழ்தர வாட்வ ரெல்லாம்
தாயை முன்னிய கன்றென நின்றுயிர் [1]தளிர்ப்பத்
தூய [2]தம்பியுந் தானுமச் சுமந்திரன் றேர்மேல்
போய கங்குளிர் புரவல னிருந்துழிப் புக்கான்.

(இ-ள்.) ஆயது-அத்தன்மையதாகியசெய்தி, அவழி - அவ்விடத்து, நிகழ்தர-நிகழாநிற்க,— ஆடவர் எல்லாம்-புருஷரெல்லாம், தாயை முன்னிய-தாய்ப்பசுவை நினைத்த, கன்று என நின்று-கன்றைப்போல நின்று, உயிர் தளிர்ப்ப-மனம் மகிழாநிற்க,- தூய-பரிசுத்தனுகிய, தம்பிஉம்-தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனும், தான்உம்-தானுமாக, அ சுமந்திரன் தேர்மேல் போய்—, அகம் குளிர்-மனங் குளிர்ந்திருக்கின்ற, புரவலன்-சக்கரவர்த்தி, இருந்த உழி-இருந்தவிடத்தில், புக்கான்-பிரவேசித்தான்; (எ - று.)

இணைபிரியாத் தம்பியாதலின், தசரதன் இராமனையழைத்துவரக்கட்டளையிட்டபோது இலக்குமணனும் உடன்சென்றானென்றார். இலக்குமணனும் உடன் சென்றதாக முதனூலிற கூறப்பட்டிலது. சீவாத்மாக்கள் பரமாத்துமாவைக் கண்டுழிக் களித்தலியல்பாதலின், 'தாயைமுன்னிய கன்றெனநின்று உயிர் தளிர்ப்ப' என்றாரென்னலாம். "தாய்நாடு கன்றேபோல் தண்டுழாயானடிக்கே, போய்நாடிக்கொள்ளும் புரிந்து" என்றது காண்க. உயிர்-ஈண்டு, மனத்தின் மேற்று; தம்பியுந்தானும்புக்கான் என்றது - "தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென்னலனுண்டான்" என்புழிப் போலப் பால்வழுவமைதி. இருந்துழி-விகாரம். பி-ம்:—[1] தரிப்ப. [2] தம்பியொடுந்தனிச். (60)

61.—இராமன் வசிட்டமுனிவனை வணங்கிவிட்டுத் தசரதனை வணங்கினனுக, அச்சக்கரவர்த்தி இராமனைத் தழுவிக்கொள்ளுதல்.

மாத வன்றனை வரன்முறை வணங்கிவா ளுழவன்
பாத பங்கயம் பணிந்தனன் பணிதலு மனையான்
காதல் பொங்கிடக் கண்பனி யுகுத்திடக் [1]கவிர்வாய்ச்
சீதை கொண்கனைத் [2]திருவுறை மார்பகஞ் சேர்த்தான்.

(இ-ள்.) (அவ்வாறு புகுந்த இராமன்), மா தவன்தனை-பெரிய தபோநிதியாகிய வசிட்டமுனிவனை, வரல்முறை-முறைப்படி, வணங்கி-தொழுது, (பிறகு), வாள் உழவன்-சக்கரவர்த்தியின், பாதம் பங்கயம்-தாமரை மலர் போன்ற பாதங்களை, பணிந்தனன்-வணங்கினன்: பணிதலும்-வணங்கின வளவில், அனையான்-அச்சக்கரவர்த்தி, காதல் பொங்கிட-அன்பு மிகவும், கண் பனி உகுத்திட-(தன்) கண்கள் நீர்த்துளிகளைச் சிந்தவும், கவிர் வாய் சீதை கொண்கனை-முருக்கமலர்போன்ற [சிவந்த] வாயையுடைய சீதாபிராட்டிக்கு நாயகனுகிய ஸ்ரீராமபிரானை, திருஉறை மார்பு அகம் சேர்த்தான்-அரசச்செல்வி வீற்றிருக்கப்பெற்ற மார்பினிடத்து அணைத்துக் கொண்டான்; (எ-று.)

வாள்உழவன்-வாட்போரில் வல்லவன்; "வில்லேருழவர்" என்றார் நாயனாரும். பாதபங்கயம்-வடநூன்முடிபு. இனி, பொங்கு இடக்கண் என்றுபிரிந்து, இடக்கண் துடிப்பதோடே நீரைப் பெருக்க எனவும் பொருள்படும்; ஆகவே, இடக்கண் துடித்தல் ஆடவர்க்கு அபசகுன மாதலால், சக்கரவர்த்தி இராமனைத் தழுவும்பொழுது அபசகுனமாயிற்றென்னவுமாம். பி-ம்:—[1] கனிவாய். [2] திருவுறு, திருவமர். (61)

62.—சக்கரவர்த்தி இராமபிரானைத் தழுவியதன் வருணனை.

நலங்கொண் மைந்தனைத் தழுவின னென்பதென் [1]னளிநீர்
நிலங்க டாங்குறு நிலையினை நிலையிட் [2]நினைந்தான்
விலங்க லன்னதிண் டோளையு மெய்த்திரு விருக்கும்
அலங்கன் மார்பையுந் தனதுதோள் மார்புகொண் டளந்தான்.

(இ-ள்.) நலம் கொள் மைந்தனை-நன்மைகளை (த் தன்னிடத்துக்) கொண்டிருக்கிற புத்திரனாகிய இராமபிரானை, தழுவினன்-தழுவிக்கொண்டான், என்பது என்-என்று சொல்வது என்ன? நளி நீர்-கடல் சூழ்ந்த, நிலங்கள்-நிலவுலகங்களை, தாங்குறும்-சுமத்தற்கு உரிய, நிலையினை-நிலையை, நிலையிட-அளவிட்டறிய, நினைந்தான்-நினைந்து, (அவ்விராமபிரானுடைய), விலங்கல் அன்ன திண் தோளை உம்-மலையையொத்த திடமான தோள்களையும், மெய் திரு இருக்கும் அலங்கல் மார்பை உம்-உண்மையாகிய திருமகள் தங்குகிற பூமாலையை யணிந்த மார்பினையும், தனது தோள் மார்பு கொண்டு-தனது தோளையும் மார்பையும் (அளவுகோலாகக்) கொண்டு, அளந்தான்-அளவிட்டான், (தசரதன்); (எ - று.)

இப்பூபாரத்தைத் தாங்குவதற்குஉரிய தோள்களின் பரப்பும் மார்பின் பரப்பும் உள்ளனவோ என்று தன் தோள்மார்புகளால் அளந்து பார்ப்பதற்காகவே இராமனைத் தசரதன் கட்டிக்கொண்டான் போலு மென்பது கருத்து, தழுவுதலைமறுத்து மார்புகொண்டளந்ததாகக் கூறியது, அபநுதியணியாம். நலமாவன-நல்லறிவு, அடக்கம், பொறுமை, வல்லமை, மனவுறுதி முதலியன. திருமகளுக்குத் தன் மார்பைப் படைவீடாக்கித் தந்து சகலைசுவரிய சம்பன்னனாய்ச் சகலலோகநியந்தாவா யிருக்குங் கள்ளமாய்ப்பிரானுருடைய கனத்த தோள்களையும் மார்பையும், சுள்ளிகொண்டு கடலாழம் பார்ப்பாரைப் போலச் சக்கரவர்த்தி அளந்து பார்த்தது, பிள்ளையென்றெண்ணிய பேரபிமானமேயென்று வியக்கின்றார் கவி யென்க. நளி-பெருமை: கடலினும் பெருநீர் இன்மையின், 'நளிநீர்' என்றது-கடலுக்காயிற்று; நளி-குளிர்ச்சியுமாம். நிலங்கள் தாங்குறும் நிலைக்கேற்ப, மைந்தன் என்பதற்கு-திண்ணியன் என்று உரைப்பினும் அமையும். பி-ம்:—[1]நளிர்நீர், நன்னீர். [2]வேண்டி. (62)

63.—தசரதன் தான் சொல்லவேண்டுவது ஒன்று உண்டு என்று இராமனிடம் கூறத்தொடங்குதல்.

ஆண்டு தன் [1]மருங் [2]கிரீஇயுவந் தன்புற நோக்கிப்
பூண்ட போர்மழு வுடையவன் [3]பெரும்புகழ் குறுக
நீண்ட [4]தோளினுய் நிற்பயந் தெடுத்த [5]யா னின்னை
வேண்டி யெய்திட [6]விரைவதொன் [7]றுளதென விளம்பும்.

(இ-ள்.) ஆண்டு-அவ்விடத்து, தன் மருங்கு இரீஇ-(இராமனைத்) தன் பக்கத்தில் இருத்திக்கொண்டு, உவந்து-மனமகிழ்ந்து, அன்பு உற - அன்புமிக, நோக்கி - பார்த்து, 'பூண்ட - தரித்த,

போர்-போர்க்கு உரிய, மழு-மழுவாயுதத்தை,உடையவன்-உடைய வனாகிய பரசுராமனது, பெரு புகழ் குறுக-பெரிய கீர்த்தி சுருங் கும்படி, நீண்ட-நிமிர்ந்த, தோளினய் - தோள்களையுடையவனே! நின் பயந்து எடுத்த யான்-உன்னைப் பெற்றெடுத்த நான், நின்னை வேண்டி எய்திட-உன்னைப் பிரார்த்தித்து அடையுமாறு, ஒன்று விரைவது - விரைந்து நிகழ வேண்டிய செயல் ஒன்று, உளது-, என-என்று, விளம்பும்-சொல்லுவான்; (எ - று.)—அது மேற் கூறுகின்றார்.

மாமுடிபுனைந்து மாநிலம்புரக்கவேண்டு மென மேற்கூறு தலின், அதற்கு உரிய ஆற்றல் இராமனிடத்து அமைந்துள தென்பதை அவனுக்கு அறிவிக்குமாறு பரசுராமனை வென்ற தைக் கூறுகின்றான். முன்னவதாரமான பரசுராமனதுவலியும் பின்னவதாரமான ஸ்ரீராமனுக்கு வந்துவிட்ட தென்பதுதோன்ற, 'குறுக நீண்ட தோள்' எனப்பட்டது. இத்தொடரில் முரண்டொடை காண்க. உன்னைப் பெற்றதற்குப்பயன் இப்போது யான் வேண்டு வதைத் தருவதே யென்பான் 'நிற்பயந்தெடுத்தயான், நின்னை வேண்டியெய்திட விரைவது' என்றான். இரீஇ-இருத்தியென்பது விகாரப்பட்டு அளபெடுத்தது. எய்திட-எய்தியிட என்பதன் விகாரம். விளம்பும்-செய்யுமென்முற்று ஆண்பாலுக்குவந்தது.
பி-ம்:—[1]அருகு. [2]இருத்தியங்கு. [3]நெடும். [4]தோளைய. [5]நான், [6]ஈவது, வீவது. [7]உண்டென. (63)

64.—இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள்-ஒருதொடர்: தசரதன் தான் வேண்டுவதைக் காரணத்தோடு விரித்துரைத்தல்.

ஐய சாலவு [1]மலசின னரும்பெரு [2]மூப்பும்
[3]மெய்ய தாயது [4]மேவிடப் பெரும்பரம் [5]விசித்த
[6]தொய்யன் மாநிலச் [7]சுமையுறு சிறைதுறந் தினியான்
உய்ய லாவதொர் நெறிபுக [8]வுதவிட வேண்டும்.

(இ-ள்.) ஐய-ஐயனே! சாலஉம் அலசினன் - மிகவும் வருந்தி னேன்; அரு பெரு மூப்புஉம் - (நீக்கிக்கொள்வதற்கு) அரிதாகிய பெரிய முதுமையும், மெய்யது ஆயது-(என்) உடம்பில் தோன்றி விட்டது; (ஆதலால்), பெரு பரம் மேவிட விசித்த - பெரியபாரத் தைப் பொருந்தத் தொடக்கிய,தொய்யல்-துன்பத்திற்குக் காரண மாகிய, மா நிலம் சுமை-பெரியபூபாரமென்கிற, உறு சிறை - மிக்க சிறையை, துறந்து-நீங்கி, இனி யான் உய்யல் ஆவது-இனிநான் பிழைக்கலாவதாகிய, ஓர் நெறி புக-ஒப்பற்ற நன்மார்க்கத்திற் பிரவேசிக்க, உதவிட வேண்டும்-உதவிசெய்யவேண்டும்; (எ-று.)

பலநாள் பூபாரத்தைத் தாங்கி யிளைத்த நிலையில் முதுமை யும் மிக்குத்தோன்றியதனால், யான் இந்தப்பூமியைத்தாங்குவ தாகிய சிறையினின்று விடுபட்டு மோட்சநெறிக்குச் செல்லும் வழியைத்தேடுமாறு நீ உதவவேண்டுமென்று, இதனால் தன் கருத்தைத் தசரதன் சுருக்கமாகக்கூறுகின்றனனென்க. அலசின தேயன்றி எனப்பொருள்தரலால் 'மூப்பும்' என்ற உம்மை-இறந்

தது தழுவியது. தொய்யல்-துவட்சியாய், நிலையற்றதென உரைப்பினும் ஆம். நன்னெறிக்கு ஒப்பின்மையின் 'ஓர்நெறி' என்றான். பி-ம்:—[1] அலசினென். [2]மூப்பு. [3]வெய்யது. [4]வியனிடம், வியலிடம், மெய்விடம். [5]விசித்து. [6]தொய்யருழ்நுகம், தொய்யன்மாநிலஞ். [7]முழுவதுஞ் சுமையுறுசிறை. [8]உதவிடல். (64)

65. [1]உரிமை மைந்தரைப் [2]பெறுகின்ற துறு [3]துயர் நீங்கி
[4]இருமை யும் [5]பெறற் கென்பது [6]பெரியவ ரியற்கை
தரும மன்னநிற் றந்தயான் றளர்வது தகவோ
கரும மென்வயிற் செய்யினென் கட்டுரை கோடி.

(இ-ள்.) உரிமை மைந்தரை பெறுகின்றது-எல்லாவுரிமைகளையுமுடைய புத்திரரை (ஒருவர்) பெறுவது, உறு துயர் நீங்கி-மிக்க துன்பத்தினின்று நீங்கி, இருமைஉம் - இருமையின்பங்களையும், பெறற்கு - அடைதற்பொருட்டாகும், என்பது - என்று சொல்லுவது, பெரியவர் இயற்கை-பெரியோரது இயல்பாயிருக்கின்றது; (அங்ஙனமாக), தருமம் அன்ன நின் தந்த யான் - தருமதேவதையையொத்த உன்னைப் பெற்ற நான், தளர்வது-தளர்ச்சியடைவது, தகவுஓ-தகுதியோ? [அன்று];(ஆதலால்), என்வயின்-என்னிடத்து, கருமம்செய்யின் - உரிய தொழிலைச்செய்ய விரும்பினையாயின், என் கட்டுரை கோடி-எனது உறுதிவார்த்தையைக் கொள்வாயாக; (எ-று.)

சாமானியமாகப் புத்திரரைப்பெறுதல் இருமையும் பெறுதற்கு என்பது பிரசித்தமாயிருக்க, தருமமே வடிவுபடைத்தாற் போன்றுள்ள உன்னைப்பெற்ற நான் இங்ஙனம் தளர்வது தகுதியன்றாதலால், யான் வேண்டியதை நிறைவேற்றவேணுமென்கின்றான் தசரதன். கல்வி கேள்விகளால் நிறைந்து பலவகை நற்குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகிச் சற்காரியங்களைச் செய்து சான்றோராற் புகழ்பெற்று அகங்களிக்கச் செய்தலின் இம்மையையும், நீர்க்கடன் முதலியன செய்து நற்கதியடைவித்தலின் மறுமையையும் பெறச்செய்தலின் 'மைந்தரைப் பெறுகின்றது இருமையும் பெற்ற்கு' என்றார்; "பராவரும் புதல்வரைப் பயக்கயாவரு, முராவருந்துயரைவிட் டுறுதிகாண்பரால்" எனக் கைகேசி சொல்லாக வருவதும் இங்குக் காணத்தக்கது. பி-ம்:—[1]உருமை. [2]பெறுவதும். [3]பிணி, வலி. [4]பெருமையும். [5]பெறும். [6]முன்புளோர், முன்பினோர். (65)

66. மைந்த நங்குல மரபினில் [1]வந்தருள் வேந்தர்
தந்த மக்களே [2]கடைமுறை நெடுநிலந் தாங்க
ஐந்தொ [3]டாகிய முப்பகை [4]மருங்கற வகற்றி
உய்ந்து போயின ரூழிநின் [5]றெண்ணினு முலவார்.

(இ-ள்.) மைந்த-புத்திரனே! நம் குலம் மரபினில்-நமது சிறந்த வமிசத்தில், வந்தருள்-தோன்றிய,வேந்தர்-அரசர்,தம்தம் மக்கள் ஏ - தந்தம்புதல்வரே, கடைமுறை-முதுமைப்பருவத்தில், நெடு நிலம் தாங்க-நெடிய பூபாரத்தை வகிக்க, ஐந்தொடு ஆகிய - பஞ்சேந்திரியங்களாலுண்டாகிய, முப் பகை - முப்பகையையும்,

மருங்குஅற அகற்றி-சுவடுகெட நீக்கி, ஊழி நின்று-(மறுமைக்கு வேண்டிய) முறைமையிலிருந்து, உய்ந்துபோயினர்-பிழைத்துப் போனுர்கள்; (அவ்வாறு உய்ந்து போயினவர்), எண்ணின்உம் - எண்ணினுலும், உலவார்-குறையார் [எண்ணிறந்தோரென்றபடி];

பஞ்சேந்திரியங்களினுலாகிய முப்பகைகளை அடியோடறுத்தாலல்லது துறவுண்டாகி முத்திபெறுதல் அருமைபற்றி 'மருங்கறவகற்றி' என்றுர். "மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யெனப்பேர் பெற்ற, வைவாய வேட்கை யவாவினைக்-கைவாய்க், கலங்காமற் காத்துய்க்கு மாற்றலுடையான், விலங்காது வீடுபெறும்" என்றுர் பிறரும். முன் 16-ஆங் கவியில் "நங்குலக்குரவர்கள்" என்று சொல்லிய விஷயத்தையே இங்குத் தன்மகனுக்குச் சொல்லுகின்றுன். ஊழிஎன்பதற்கு-இவ்வுலகத்திலிருந்து என்றுமாம்: ஊழி உலகென்னும் பொருளதாதலை "ஊழியேழானவொருவர்" என்ற இடத்துங் காண்க. இனி ஊழிநின்று எண்ணினும் உலவார் என்று இயைத்து-ஊழிக்காலமிருந்து எண்ணினுலும் குறைபடாரென்றுமாம். ஐந்தொடு என்புழி ஒடு உருபு ஐந்தாலெனப் பொருள்பட்டு வினைமுதற்பொருளாயிற்று; "கொடியொடு துவக்குண்டான்" என்புழிப்போல். முப்பகை-காமம், வெகுளி, மயக்கம். "காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றன், நாமங் கெடக்கெடு நோய்" என்றது பி-ம்:—[1]மணிமுடி. [2]கடன்முறை. [3]ஆதிய. [4]அழுக்கற, மருங்குறுது, மருங்குற. [5]எண்ணியவுரவோர். (66)

67\. முன்னை யூழ்வினைப் [1]பயத்தினு முற்றிய வேள்விப்
பின்னை யெய்திய நலத்தினு மரிதினிற் பெற்றேன்
[2]இன்னம் யானிந்த வரசிய [3]லிடும்பையி னின்றுல்
நின்னை யீன்றுள [4]பயத்தினி [5]னிரம்புவ தியாதோ.

(இ-ள்.) முன்னை ஊழ் வினை பயத்தின்உம் - முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினைப்பயனுலும், பின்னை முற்றிய வேள்வி எய்திய நலத்தின்உம்-இப்பிறப்பில் முடித்த யாகங்களின்பயனை யடைந்த நன்மையாலும், அரிதின்-அருமையாக, நின் பெற்றேன்-உன்னைப் பெற்றேன்; (பெற்றும்), இன்னம்-இன்னமும், யான்—, இந்த அரசு இயல்-இந்த அரசியலைப்பற்றிய, இடும்பையில்-துன்பத்தில், நின்றுல்-இருந்தால், நின்னை ஈன்று உள பயத்தினின்-உன்னைப்பெற்ற பயனுல், நிரம்புவது-நிறைவது, யாது—? (எ - று.)

உன்னைப் பெற்றதற்குப் பயன், இந்த அரசியலிடும்பையிலிருத்தலோ? அன்று: இதனினின்றுநீங்குவதே என்பது கருத்து. முற்றியவேள்வி-அசுவமேதம், புத்திரகாமேஷ்டி முதலியன. பிள்ளையின்றி வெகுகாலம் வருந்திப் பெரும்பேருகப்பெற்றனனென்பான் 'அரிதினிற் பெற்றேன்' என்றுன். பி-ம்:—[1]பயத்தினை. [2]இன்னும். [3]இடும்பையனென்றுல், இடும்பையனின்றுல். [4]பயத்தினுள். [5]நிரம்பியது. (67)

68\. ஒருத்தலைப்பரத் [1]தொருத்தலைப் பங்குவி னூர்தி
[2]எருத்தி னீங்குநின் றியல்வரக் [3]குழைந்திட [4]ருழக்கும்,
வருத்த [5]நீங்கியவ் வரம்பறு திருவினை மருவும்
அருத்தி யுண்டெனக் கைய[6]வீ தருளிட வேண்டும்.

(இ-ள்.) ஒரு தலை பரத்து-ஒருபக்கம் பாரத்தையும், ஒருதலை பங்குவின்-ஒருபக்கத்தில் நொண்டியாயிருக்குந்தன்மையையுங் கொண்ட, ஊர்தி எருத்தின்-பண்டியிற்கட்டிய எருத்தினுடைய, இயல்-தன்மை, வர - பொருந்த, ஈங்குநின்று - இவ்வுலகத்திலிருந்து, குழைந்து-வாடி, இடர் உழக்கும்-துன்பத்தை யனுபவிக்கச் செய்கின்ற, வருத்தம் - துக்கரூபமாகிய அரசாட்சியினின்று, நீங்கி—, வரம்பு அறு-எல்லையற்ற, அ திருவினை-அந்த மோட்ச சாமிராச்சியத்தை, மருவும் - அனுபவிக்கவேண்டு மென்கிற, அருத்தி-ஆசை, எனக்கு உண்டு-எனக்கு உள்ளது; ஐய-இராமா! ஈது-இதனை, அருளிட வேண்டும்-(நீ) கொடுக்கவேண்டும்; (எ-று.)

அறுபதினாயிரமாண்டு அருந்துயருழந்து அரிய கிழவனான நான் ஒருபக்கம் பாரமும் ஒருபக்கம் நொண்டிக்காலுமாயுள்ள வண்டியிற் கட்டிய எருது எவ்வாறு குழைவுறுமோ அவ்வாறு குழைவுற்றுள்ளேன்; என்னை இதனினின்று விடுவிப்பாயாக என்கிறான் தசரதன். பாரத்தைத்தாங்கும் வல்லமை போன கிழத்தனத்தோடு தான் இராச்சியச்சுமையைத் தாங்கிநிற்றலின், தசரதன் தனக்குப் பெரும்பாரத்தைக் கொண்ட பண்டியிற் பூட்டிய நொண்டியெருத்தை உவமையாக் கூறுகின்றான். வண்டியிற் பூட்டிய எருதுக்குப் பெரும்பாரமும் நொண்டித்தன்மையும் என்று இருவகையான வருத்தமும் நேர்பட்டாற்போலுமென்பான் 'ஒருத்தலைப்பரத்தொருத்தலைப்பங்குவினூர்தி யெருத்தினியல்வர' என்றான். எருது என்னும் உயிர்த்தொடர்க்குற்றியலுகரத்தின் தகரவொற்று வேற்றுமையில் இரட்டி, 'இன்' சாரியை பெற்று, எருத்தின் என வந்தது. ஊர்தி-ஏறிச்செல்லுதற்கு உரியது என்ற காரணம்பற்றி, பண்டியைக் காட்டிற்று. இனி, ஊர்தி எருத்து என்பதற்கு-எருதினது கழுத்து [ஊர்தி-எருது; எருத்து-பிடர்] என்று பொருள்கொண்டு, இத்தொடர்க்கு-ஒருபக்கமான பாரத்தையுடைய வண்டியில் ஒருபக்கத்துப் பூட்டிய பங்குவாகிய எருதினது பிடரின்தன்மை பொருந்த என்று கூறுவாருமுளர். அரசாட்சி சகடமாகக் கூறப்படுவதை "கால்பார்கோத்து ஞாலத் தியுங்குங், காவற் சாகாடு" என்ற புறநானூற்றிலும் காண்க. இனி, முதலடிக்கு-ஒரு பக்கமான பாரத்தைக்கொண்ட வண்டியிற்பூட்டிய ஒருத்தலை [எருதை]ப் போலவும், நொண்டியைச் சுமக்கின்ற வாகனத்தின் எருத்தம் [பிடரி] போலவும் என்று இரண்டு உவமை வந்துள்ளனவாக உரை கூறினாருமுளர். அன்னார் மிக்க வருத்தத்தை யுண்டாக்குவதற்கு முதலுபமானமும், எங்ஙனம் முடவன் ஊர்தியின்மூலமாகவே செல்லவேண்டுமோ அங்ஙனமே அரசும் ஆள்வோன்மூலமாகவே செல்லவேண்டு மென்பதற்கு இரண்டாவது உபமானமும் கூறிய தென்பர். அந்தமில் பேரின்ப மென்பான் 'வரம்பறுதிரு' என்றான். சுட்டு, உலகறி பொருண் மேற்று. பெருவீடாகிய மோட்சத்துக்கு உடையவனாகிக் கண்டாரை நிலைகலக்குங்கட்டழகமைந்த கருமாணிக்கத்தைக்காணவே தான் மெய்ம்மறந்து உடலுருகி ஞானந் தலைசிறப்ப நின்ற தசரதனது வாக்கில் 'அருளிடவேண்டும்' என வந்ததென்னலாம். ஒருத்தலை யெனத் தகர மிரட்டியது, எதுகைநோக்கியும் சந்தவின்ப

நோக்கியு மென்க. பங்குவின், இன்-அசை. பங்கு-வடசொல். பி-ம்: —[1]ஒருதலே. [2]எருத்தம் வீங்கரின்றலம்வர, எருத்தம் வீங்கி நின்றுயல்வர, எருத்தம் வீங்கிநின்றலமர. [3]சுமந்திடர். [4]உழைக்கும். [5]நீக்கி. [6]அதருளிட, ஈதருளிடல். (68)

69. ஆளு நன்னெறிக் கமைவரு [1]மமைதியின் ருக
நாளு நங்குல நாயக னறைவிரி கமலத்
தாளி னல்கிய கங்கையைத் [2]தந்துதந் தையரை
[3]மீள்வி லின்னுல கேற்றின னொருமகன் மேனுள்.

(இ-ள்.) மேல் நாள்-முற்காலத்தில், ஒரு மகன்-ஒருபுருடன் [பகீரதன்], ஆளும்-பெறுதற்குரிய, நல் நெறிக்கு - நல்லவழிக்கு, அமைவரும்-பொருந்திய, அமைதி-தன்மை, இன்று ஆக-(தனது மூதாதையர்க்கு) இல்லாமற் போனதால், (அவர்களை நற்கதியிற் சேர்க்க விரும்பி), நாள்உம்-எந்நாளும், நம் குலம் நாயகன் - நம்முடைய குலதெய்வமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய, நறை விரி கமலம் தாளின் - தேனேடுமலர்கின்ற திருவடித்தாமரையினல், நல்கிய-தரப்பெற்ற, கங்கையை-கங்காநதியை, தந்து-(இவ்வுலகிற்) கொணர்ந்து, தந்தையரை - (தன்) மூதாதைகளை [சகரபுத்திரர்களை], மீள்வு இல் இன் உலகு-மீளுதலில்லாத இனியமுத்தியுலகத்தில், ஏற்றினன்-ஏறச்செய்தனன்; (எ-று.)

'உய்யலாவதோர் நெறிபுக வுதவிடுதல் என்னுற் கூடுமோ?' என்னும் ஆசங்கையைப் பரிகரித்தற்கும், அரியபெரியகாரியஞ் செய்தாயினும் தந்தையை மகன் நல்வழியிற் சேர்க்கவேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தற்கும், அது நம்முடைய குலவழக்கமென்று உணர்த்தப் பகீரதன் சரிதையை யெடுத்துக்காட்டுகின்றுன் தசரதன். திருமால் மாவலிவேள்வியிற்புக்கு ஒருகுறளாய் மூவடிமண் வேண்டிஉலகனைத்தும் ஈரடியா யளந்த நாளில்அவன் சேவடியை நான்முகன் குண்டிகை நீர்பெய்து மறைதொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்திக் கழுவிய நீரான கங்கையைச் சிவபெருமான் சென்னிமேலேறக் கொணர்ந்து கபில சாபத்தாலிறந்த தன் மூதாதையரைப் பகீரதன் பரகதியடைவித்தானென்பது இங்குக் குறித்த கதை. இது, பாலகாண்டத்திலுணர்த்தப்பட்டது. பிரமன் ஆராதித்த திருமால் இட்சுவாகுமன்னவனல் தவஞ்செய்து சத்தியலோகத்தினின்று திருவயோத்திக்குக் கொணரப்பெற்றுச் சூரியகுலமன்னவரால் ஆராதிக்கப்பட்டதனல், 'நங்குலநாயகன்' என்கிருன். அபேதம்பற்றித் திரிவிக்கிரமனையும் இத்திருமாலேயும் ஒன்ருகக்காண்க. மீள்விலின்னுலகு. பரமபதம். பல் தந்தையரைக்காத்த பகீரதன்குலத்துதித்த உனக்கு என்னெருவனைக் காத்தல் அரிதன்றென்று குறிப்பித்தபடி. பி-ம்:—[1]அமைவினஞகி, [2]தாழ்த்து, [3]மீள்விலா. (69)

70. மன்னர் [1]வானவ ரல்லர்மேல் வானவர்க் கரசாம்
பொன்னின் வார்கழற் புரந்தரன் [2]போலிய [3]ரல்லர்

பின்னு மாதவந் [4]தொடங்கிநோன் பிழைத்தவர் [5]பிறரார்
சொன்ம ரு[6]மகற் பெற்றவ ருருந்துயர் துறந்தார்.

(இ-ள்) அரு துயர் துறந்தார் - துறத்தற்கரிய துன்பத்தி னின்று நீங்கினவர்கள்,—மன்னர் (அல்லர்) - இவ்வுலகத்தரசரல் லர்; வானவர் அல்லர்-தேவர்களல்லர்;மேல்-மேலும்,வானவர்க்கு அரசு ஆம் - தேவர்க்கரசனுகிய, பொன்னின் வார் கழல் புரந்தரன் போலியர்-பொன்னாற்செய்த நெடிய வீரக்கழலையணிந்த இந்திர னைப் போன்றவரும், அல்லர்-; பின்உம்-அன்றியும், மாதவம் தொடங்கி நோன்பு இழைத்தவர் (அல்லர்)-பெரியதவத்தைத் தொடங்கி விரதங்களை யநுஷ்டித்தவரு மல்லர்; பிறர் ஆர்-வேறு யாவரெனில்,சொல்மரு மகன் பெற்றவர்-தஞ்சொல்லை மறுக்காத புத்திரனைப் பெற்றவரே யாவர்; (எ-று.)

மண்ணவரும் விண்ணவரும் மாதவரும் துயர் துறந்தாரல்லர்; தன்சொன்மரு மகற் பெற்றவரே துயர்துறந்தவராவ ரென்பது கருத்து. "எழுபிறப்புந்தீயவை தீண்டா பழி பிறங்காப், பண் புடை மக்கட்பெறின்" என்ற திருக்குறள் இங்குக் காணத்தக்கது. எவ்வகைச் செல்வமிருப்பினும் பயனில்லை; நற்குணமுள்ள மகனைப் பெற்றால் எவ்வகைத் தீமையும் தீண்டப்பெறாது இனிது வாழ லாகு மென்க. "பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த மக் கட்பேறல்லபிற" என்பது திருக்குறள். இனி, இச்செய்யுட்கு- அருந்துயர் துறந்தாரும் மாதவந்தொடங்கிநோன்பு இழைத்த வரும் மன்னர் முதலியோ ரல்லர்; சொன்மருமகற் பெற்றவரே: பிறரில்லையெனப் பொருள் கூறலுமாம். பி-ம்:—[1]ஆனவர். [2]நேரி யர். [3]அல்லால். [4]தொடங்கிநோய் பிழைத்தவர், தொடங்கிஞேர் பிழைத்தவர். [5]அல்லர். [6]மகப். (70)

71. **அனைய தாதலி னருந்துயர்ப் பெரும்பர மரசன்**
வினையி னென்வயின் வைத்தன னெனக் [1]கொளல் [2]வேண்டா
புனைபு மாமுடி புனைந்திந்த நல்லறம் [3]புரக்க
[4]நினையல் வேண்டும்யா னின்வயிற் பெறுவதீ தென்றான்.

(இ-ள்.) அனையது ஆதலின் - அப்படியாகையினால் [தந்தை யின் பாரத்தைத் தனயன் நீக்குவதே அரசகுலத்தார்க்கு முறை யாதலால்], அரசன்—, அரு துயர்-அரிய துன்பத்தையுடைய, பெருபரம் - பெரியபூபாரத்தை, வினையின்-கபடத்தினால், என்வ யின் - என்னிடத்தில், வைத்தனன்—, என-என்று, கொளல் வேண்டா - நினைத்துக்கொள்ளவேண்டா; புனையும்-அலங்கரிக் கின்ற, மா முடி-பெருமைபெற்ற கிரீடத்தை, புனைந்து-அணிந்து கொண்டு, இந்த நல் அறம் புரக்க-இந்த (அரசுபுரிதலாகிய) நல்ல தருமத்தைப் பரிபாலிக்க, நினையல்வேண்டும் - நினைப்பாயாக; யான்—, நின்வயின்-உன்னிடத்து, பெறுவது - பெறத்தக்கது, ஈது-இதுவே, என்றான்-; (எ-று.)

உட்பகை புறப்பகைகளைக் களைந்து எவரெவர் எத்திறத் தரோ அவரவர்க்கு அத்திறத்தனுக நன்று ஆவனசெய்து அறம் வழுவாது நடத்தல் மிகக் கடுமைபற்றி, 'பெரும்பரம்' என்றான்.

தருமவியாசத்தால் அரசாட்சியைத் தன்னிடத்துவைத்தானென்றெண்ணுது அரசற்கு ஈது இன்றியமையாத் தருமமென வெண்ணி இதை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ருனென்க. 'கருமமென்வயிற் செய்யின் என் கட்டுரைகோடி' என்றதை, இதனுல் தசரதன் விளக்குகின்ருனென்க. பி-ம்:—[1]கொள. [2]வேண்டாம். [3]புகனி. [4]கினைய. (71)

72.—தாதைகட்டளையென்ற காரணத்தால் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ள இராமன் இசைதல்.

†தாதை யப்பரி சுரைசெயத் தாமரைக் கண்ணன்
காத லுற்றில னிகழ்ந்திலன் கடனிதென் [1]றுணர்ந்தும்
யாது கொற்றவ [2]னேவிய ததுசெய லன்ருே
நீதி யெற்கென [3]நினைந்துமப் பணிதலை நின்ருன்.

(இ-ள்.) தாதை-தகப்பன், அ பரிசு-அவ்விதமாக, உரைசெய-சொல்ல, தாமரை கண்ணன்-புண்டரீகாட்சனுன ஸ்ரீராமன், காதல் உற்றிலன்-(இராச்சியங்கிடைத்ததுஎன்ற) விருப்பத்தைக் கொள்ளாதவனுகியும், இகழ்ந்திலன்-(இராச்சியத்தைவகித்தல் பாரமாயிற்றே என்று) மறுக்காதவனுகியும், இது-இப்பூபாரந் தாங்குதல், கடன்என்றுஉம்-கடமையென்றும்,—கொற்றவன்-அரசன், உணர்ந்து-ஆராய்ந்து, ஏவியது-ஏவினது, யாது-எதுவோ, அது-அதனை, செயல்அன்ருே-செய்தலல்லவா, எற்கு-எனக்கு, நீதி-நியாயம், என-, நினைந்துஉம்—, அ பணி-(இராச்சியத்தையாள ஒப்புக்கொள்ளுதலாகிய) அக்காரியத்தை, தலைநின்ருன்-மேற்கொண்டு நின்ருன்; (எ-று.)

அரசைக் கைக்கொண்டு தந்தையின் துயரத்தை நீக்கல் தனக்குக் கடமையாயினும், பித்ருவாக்கிய பரிபாலனரூப தருமத்தையே மேலாகக் கருதியிருந்தமையைத் தோற்றுவிக்க, 'யாது கொற்றவனேவியது அதுசெயலன்ருே நீதியெற்கென நினைந்து பணி தலைநின்ருன்' என்ருர். விருப்பும் வெறுப்பும் உண்டாய வழி அதன் குணதோஷந் தோன்ருவாதலினுலும், பெரியவரியற்கை யவ்வாருதலினுலும் அவ்விரண்டுமின்றிக் கடனெனத் தான் ஒப்புக்கொண்டமை தோன்றநின்ருனென்பதாம். பி-ம்:—[1]உணர்ந்து, உணர்ந்தது, உணர்ந்தே. [2]ஏவினன். [3]நினைந்துதன், நினைத்துமப். (72)

73.—இராமன் உடன்பாட்டையுணர்ந்த தசரதன் அவனைத் தழுவி விட்டுத் தன்னரண்மனையைச் சேர்தல்.

[1]குரிசில் சிந்தையை மனக் [2]கொண்டகொற்றவெண் குடையான்
தருதி யிவ்வர மெனச் [3]சொலி யுயிருறத் தழுவிச்
சுருதி யன்னதன் [4]மந்திரச் சுற்றமுஞ் சுற்றப்
பொருவின் மேருவும் பொருவருங் கோயில் [5]போய்ப் புக்கான்.

†''துரிதைரபிகர்த்துமாத்மஸாத் ப்ரயதந்தேந்ருபஸூநவோ ஹியத் - ததுபஸ்திதமக்ரஹீதஜ: பிதுராஜ்ஞேதிநபோகத்ருஷ்ணயா'' என்ற ரகுவம்ச ச்லோகம் இங்குக் காணத்தக்கது.

(இ-ள்.) குரிசில்-ஸ்ரீராமனுடைய, சிந்தையை-மனக்கருத்தை, மனம் கொண்ட-மனத்துட்கொண்ட, கொற்றம் வெண் குடையான்-சயம்பெற்ற வெள்ளியகுடையையுடையவனாகிய தசரதன், 'இ வரம்-இந்தவரத்தை, தருதி-தருவாய்', என சொலி-என்று சொல்லி, உயிர் உற தழுவி-(அவனைத்) தன்னுயிரோடு பொருந்தும்படி கட்டிக்கொண்டு [இறுகப்புல்லி], (பின்பு), சுருதி அன்ன-வேதத்தை யொத்த, மந்திரம்சுற்றம்உம்-மந்திரிகளின் கூட்டமும், தன் சுற்ற-தன்னைச்சூழ்ந்துவர, பொருவு இல் மேருஉம் - ஒப்பில்லாத மேருமலையும், பொருவு அரு-ஒப்பாவதற்கரிய, கோயில் - (தன்) அரண்மனையில், போய்புக்கான்-போய்ச்சேர்ந்தான்; (எ-று.)

இங்கிதத்தால் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளுவதற்கு இராமன் இசைந்ததை உணர்ந்த தசரதன் வற்புறுத்துதற்பொருட்டு 'நான் வேண்டும் இவ்வரம் தரவேணும்' என்று மீண்டுஞ்சொல்லி இறுகத் தழுவிப் பிறகு மந்திரிமார் சூழ்ந்துவர ஆலோசனைமண்டபத்தினின்று அரண்மனை போய்ச் சேர்ந்தானென்க. மார்புடன் இறுகப்புல்லிக்கொள்ளுதலா லுண்டாகிய சுகத்தை யநுபவித்தது உயிராதல் பற்றி, 'உயிருறத்தழுவி' என்றார்; உயிரோடொப்பத்தழுவி யென்றுமாம். நன்மைதீமைகளை யாராய்ந்து நடுவுநிலைமையாய்ச்சொல்லி அரசனை நீதிவழிநிறுத்துதல் பற்றி, மந்திரிகளுக்குச் சுருதியை யுவமையாக்கினர்; அன்றி, "திருவுடைமன்னரைக்காணிற் றிருமாலைக்கண்டேனே" என்றபடி மன்னவர் திருமாலின் அமிச மாதலாலும், திருமால் இத்தசரதனைத் தகப்பனாகக்கொண்டமையாலும் இவனை மந்திரிகள் சூழ்ந்து வருவதற்குச் சுருதியை யுவமையாக் கூறின ரென்னவுமாம். மேருவை வாசத்தலமாகக் கொண்டிருக்கும் வானவர்க்கரசனான இந்திரன் இத்தசரதனிடத்தும் இவனுடைய வமிசத்தாரிடத்தும் யாசகனாகியும், வாகனமாகியுங்கிடத்தலால் அவனது வாசத்தலம் எவ்வாறுஒக்குமென்பார், 'மேருவும் பொருவருங் கோயில்' என்றார். பி-ம்:—[1]குருசில். [2]கொண்டு. [3]சொல்லி. [4]மந்திரத்தலைவரும். [5]சென்றடைந்தான். (73)

74.—இராமன் தன்னரண்மனை சேர்தல்.

நிவந்த வந்தணர் நெடுந்தகை மன்னவர் நகரத்து
உவந்த மைந்தர்கண் மடந்தைய [1]ருழையுழை தொடரச்
சுமந்தி ரன்[2]றடந் தேர்மிசைச் சுந்தரத் [3]திரடோள்
[4]அமைந்த மைந்தனுந் தன்னெடுங் கோயில்[5]சென்[6] றடைந்தான்.

(இ-ள்.) நிவந்த-மேலான, அந்தணர்-வேதியரும், நெடுந்தகை மன்னவர்-பெருங்குணமுள்ள அரசர்களும், நகரத்து-நகரத்திலுள்ள, உவந்த-(தன்னை) விரும்பின, மைந்தர்கள்-புருஷர்களும், மடந்தையர்-பெண்களும், உழை உழை தொடர-அருகே தொடர்ந்துவர, சுந்தரம் திரள் தோள் அமைந்த - அழகாகிய திரண்ட தோள்களையுடைய, மைந்தன்உம்-ஸ்ரீராமபிரானும், சுமந்திரன் - சுமந்திரனது, தட தேர் மிசை - பெரியதேரின்மீது (ஏறி), தன்

நெடு கோயில் சென்று அடைந்தான்-(தனது)பெரியதிருமாளிகை யிற் சென்று சேர்ந்தான்; (எ-று.)

மன்னவர் முதலியோர் அன்போடு அருகே தொடர்ந்துவர, சுமந்திரன் கொணர்ந்த தேரின்மீது இராகவபிரான் ஏறிக்கொண்டு தன்னரண்மனைக்குச் சென்றனனென்க. மைந்தனும், உம்மை-இறந்தது தழுவியது. அழகிய தட்பத்தினையுடையராய் அதனால் உயர்ந்தவராதலால், 'நிவந்த அந்தணர்' என்றார். தாடகைமுதலியோரின் மிடுக்கையழித்து நீலகண்டன்வில்லை நீறுபடவொழித்துப் பரசுராமன்வலியைப் பழித்துப் பரந்துதிரண்டு பார்த்தவர் கண்களைக்கவரும் பேரழகு அமைந்ததோ ளென்பார் 'சுந்தரத்திர டோள்' என்றார். பி-ம்:—[1]உழையர்பின். [2]தனி. [3]தடந்தோள். [4]இவர்ந்த. [5]புக்கு. [6]இருந்தான். (74)

75.—தசரதன் மன்னவர்க்குச் செய்திதெரிவிக்குமாறு ஓலைபோக்கி, முடிகவித்தற்கு வேண்டுவன இயற்றுமாறு வசிட்டனிடங் கூறுதல்.

வென்றி வேந்தரை [1]வருகென [2]வுவணம் [3]வீற்றிருந்த
பொன்றி ணிந்ததோட் டரும்[4]பெற லிலச்சினை போக்கி
நன்று சித்திர [5]நளிமுடி கவித்தற்கு [6]நல்லோய்
சென்று [7]வேண்டுவ வரன்முறை யமைக்கெனச் [8]செப்ப.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ-ள்.) (தசரதன் தன்கோயிலை யடைந்தபின்), வென்றி வேந்தரை - வெற்றிபொருந்திய அரசர்களை, வருக - (இவ்விடத்திற்கு) வரவேண்டும், என-என்று எழுதி, பொன் திணிந்த தோடு-(அங்ஙனம் கட்டளையெழுதப்பெற்ற) பொன்னாலாகிய பத்திரிகைகளில், உவணம்-கருடனதுவடிவம், வீறு இருந்த-பெருமையோடிருந்த, பெறல் அரு-பெறுதற்கு அரிய, இலச்சினை - முத்திரையை (இட்டு), போக்கி-அனுப்பி,—(பின்பு வசிஷ்ட முனிவனை நோக்கி), 'நல்லோய் - பகவானே! நன்று - நன்மையாகிய, சித்திரம்-விசித்திரமாகச் செய்யப்பட்ட, நளி முடி-பெருமை பெற்ற கிரீடத்தை, கவித்தற்கு-(இராமனுக்குச்) சூட்டுதற்கு, வேண்டுவ-வேண்டியவைகளை, வரல்முறை-கிரமப்படி, சென்று அமைக்க-சென்று சித்தஞ்செய்தருள்க,' என செப்ப-என்றுசொல்ல,—(எ-று.)—"உரியமாதவ னுள்ளி தென்றுவந்தனன்" என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

கீழ் மந்திரிமாரோடு ஆலோசித்துஇராமனுக்குப்பட்டங்கட்டுவதைத் தீர்மானித்தபின், பலநாட்டு வேந்தர்கட்கும் தான்இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டக் கருதியிருப்பதைத் தெரிவித்து அவர்களுடைய உடன்பாட்டையும் பெறக்கருதிய தசரதன், அவ்வரசர்கட்கெல்லாம் பொன்னோலைகளில் 'இங்கேவருக' என்று தன் கட்டளை யெழுதிக் கருடமுத்திரையை அவற்றின் மேலிட்டு அனுப்பியபின்னர் வசிட்டபகவானைநோக்கிமகுடாபிஷேகத்திற்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாஞ் சித்தஞ்செய்யுமாறு கூறினனென்பதாம். பல நாட்டிலுமுள்ள அரசர்களையும் ஜனங்களையும் தன் கருத்தைத் தெரிவிக்குமாறு பத்திரிகை யெழுதி வரவழைத்துத்

தசரதன் கேகயதேசத்தரசனுக்கும் மிதிலா நகரத்தரசனுகிய ஜநகனுக்கும் அவர்கள்நாடு வெகு தூரத்திலிருப்பதுபற்றிச் செய்தி தெரிவிக்காது இந்த நற்செய்தியைக் கேகயநாட்டரசனும் ஜநகனும் கேட்டுப் பின்னர் இன்பம் அடையட்டுமெனக் கருதினுனென்று முதனூலிலுள்ளது. அரசர் முதலியோர் பிறர்க்கு எழுதும் ஓலையில் தமது இலச்சினையையிட்டுப் போக்குதல், மரபு. சூரியகுலத்து இட்சுவாகுமன்னவன் முதல் மன்னவர்யாவரும் திருமாலைத் தமக்குக் குலதெய்வமாகக்கொண்டு பூசித்துவந்த வைஷ்ணவராதலால், அம்மன்னவர்கள் அத்திருமாலினது கொடியாகிய கருடபகவானையே தமது இலச்சினையாகக்கொண்டுள்ளாரென்பர்சிலர்: "உட்குறுமுவணமுச்சியிற் சுமந்த, முடக்கமையோலை" என்று பெருங்கதையிலும் வருகின்றதால் அங்ஙன் கொள்ளவேண்டுவதின் றென்பது. [3]வீற்றிருந்து என்ற பாடத்தைக்கொண்டு, "உவணம் உயர்ச்சி" என்று திவாகரத்திற் கூறியிருத்தலால், உவணமென்ற சொல்-ஆகுபெயரால் உயர்ந்த ஆசனமாகிய சிங்காதனத்தை யுணர்த்தியதாகவைத்து, சிங்காதனத்து வீற்றிருந்து என்று உரைகூறினுருமுளர். உவணம் வீற்றிருந்த ஓலையென்று கூறலும்உண்டு. உவணம் = ஸுபர்ண:; இலச்சினை-லாஞ்சநம்: வடசொற்களின் சிதைவுகள். பி-ம்:—[1]வருகவென்று. [2]அவணம். [4]பெறும். [5]நளிர். [6]நல்லீர். [7]வேறுள. [8]செப்பும். (75)

76.—வசிட்டன் செல்ல, வந்த மன்னவரிடம் இராமனுக்கு முடிகவிக்கக் கருதியதைத் தசரதன் தெரிவித்தல்.

உரிய மாதவ னெள்ளிதென் [1]றுவந்தனன் [2]விரைந்தோர்
பொருவி றேர்மிசை யந்தணர் குழாத்தொடும் போக
நிருபர் கேண்மின்க ளிராமற்கு நெறிமுறை மையினுற்
றிருவும் பூமியுஞ் [3]சிந்தையிற் சிறந்தன வென்ருன்.

(இ-ள்.) (அதைக்கேட்டு), உரிய மாதவன் - (சூரியவமிசத்தரசர்களுக்குப் புரோகிதஞ் செய்தற்கு) உரியவனுகிய வசிட்டபகவான், ஒள்ளிது என்று உவந்தனன்-நல்லதென்று மகிழ்ந்தவனுகி, விரைந்து—,பொருவு இல்-ஒப்பில்லாத, ஓர் தேர்மிசை-ஒருதேர்மேல் (ஏறி), அந்தணர் குழாத்தொடுஉம் போக-வேதியர் கூட்டத்தோடும்போக,—(சக்கரவர்த்தியானவன்தான் ஓலைபோக்கியதனல் வந்துசேர்ந்த அரசர்களைநோக்கி), 'நிருபர்-அரசர்களே! கேண்மின்கள் - கேளுங்கள்; நெறி முறைமையினல்-அரசநீதி முறைப்படி, இராமற்கு-இராமனுக்கு, திருஉம் பூமிஉம் - ஐசுவரியமும் இராச்சியமும், சிந்தையின் சிறந்தன-(என்) மனத்திற் சிறந்தன', என்ருன்-என்று சொன்னுன்; (எ - று.)

இராச்சியத்தையும் அதற்குஉரியசெல்வத்தையும் தொன்றுதொட்டு வந்த முறைப்படியே இராமனுக்குத் தருதல் தக்கதாகுமென மனத்திற் கருதியுள்ளேனென்று தசரதன் வந்தமன்னவர்களிடம் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தானென்க. சிந்தையின்-மனம்போல என்று உரைத்து, என் மனம் இராமபிரானிடத்துச் சிறந்து நிற்பதுபோலத் திருவும் பூமியும் இராமபிரானிடத்துச்

சிறந்துநிற்கு மெனப் பொருள் காணலுமாம். நெறிமுறைமையி ஞல் இராமற்குத் திருவும் பூமியுஞ் சிந்தையிற் சிறந்தன என் னுஞ் சொற்ருெடரால், கைகேயி கூறும் வரமென்னும் வழிமுறை யால் ஈங்கிராத மன்னனுகிய பரதனுக்குக் [இரா - இங்கேயிராத, மன்-அரசன்.] கொடுக்க அரசச்செல்வமும் பூமியும் என்மனத்திற் சிறந்தன என அத்தசரதன் கருத்துக்கு மாருக வேருேர் பொருள் தோன்றுமென்ப. பி-ம்:—[1]அமைந்தனன். [2]வியந்தே. [3]சிதையிற். (76)

77.—அச்சொல்லைக் கேட்டவர் யாவரும் பெருமகிழ்ச்சியடைதல்.

இறைவன் சொல்லெனு மின்னற வருந்தினர் யாரும்
முறையி னின்றிலர் [1]முந்துறு [2]களிப்பிடை மூழ்கி
நிறையு நெஞ்சிடை யுவகை போய் மயிர்வழி நிமிர
உறையும் விண்ணக [3]முடலொடு மெய்தின ரொத்தார்.

(இ-ள்.) இறைவன் சொல் எனும் - சக்கரவர்த்தியின் சொல் லென்கிற, இன் நறவு-இனியமதுவை, அருந்தினர் யார்உம்-(செவி யாகிய வாயிஞல்) உண்டவர்களெல்லாரும்,-முறையில் நின்றிலர்- முறையில் நில்லாதவர்களாய், முந்து உறு களிப்பிடை மூழ்கி - விரைந்துதோன்றுகின்ற களிப்புக்கடலில் முழுகி, நிறையும் நெஞ் சிடை உவகை-நிறைந்த மனத்தின் சந்தோஷம், போய்-மிகுந்து, மயிர் வழி நிமிர-(தம்மளவில் நில்லாது) உரோமங்களின் வழியாய் வெளிப்பட, உடலொடுஉம்-சரீரத்தோடும், உறையும் விண்ணகம்- (யாவரும்) தங்குதற்குவிரும்புகின்ற சுவர்க்கலோகத்தை, எய் தினர்-அடைந்தவர்களை, ஒத்தார்—; (எ-று.)

அரசன்பேச்சைக்கேட்டோர் யாவரும் நறவருந்தினர்போல நிலை தடுமாறி ஆநந்தத்துண்மூழ்கித் தம்மனத்துள்தோன்றிய உவகையானது உள்ளடங்காது மயிர்க்கூச்சமென்ற வியாசத்தால் வெளிப்பட்டுத் தோன்ற, இவ்வுடம்புடனே சுவர்க்கலோகத்தைச் சார்ந்தவர் போன்று பெருமகிழ்ச்சியடைந்தன ரென்பதாம். "உடம்பொடு துறக்கநக ருற்றவரை யொத்தார்" என்ருர் கடி மணப்படலத்தும். ஆநந்தாநுபவத்துக்குக்காரணமாகிய சுவர்க் கம் உடலொழிந்தபின் கிடைப்பதன்றி முன்புகிடைத்த லருமை பற்றி, உடலொடும்விண்ணக மெய்தினரொத்தார் என்ருர். மூழ்கி யென்றதற்கேற்ப, களியைக் கடலென்க. முறையினில்லாமைக் குக் காரணமாயினமையால், நறவு என்றதற்கு-மதுவென்று உரை கூறப்பட்டது. மயிர்வழிநிமிர்தல்-மயிர்க்கூச்செறிதல். பி-ம்:— [1]முகிழ்ந்துறு, முன்னுறை [2]களியிடை. [3]உயிரொடும். (77)

78.—அவர்கள் யாவரும் தசரதனைத் தொழுது நீ செய்யக்கருதியது நன்றெனத் தெரிவிக்கத் தொடங்குதல்.

ஒத்த [1]சிந்தைய [2]ருவகையி [3]னெருவரி னெருவர்
தத்தமக் குற்ற வரசெனத் [4]தழைக்கின்ற [5]மனத்தர்
முத்த வெண்குடை மன்னனை முறைமுறை [6]தொழுதார்
அத்த [7]நன்றென வன்பினெ [8]டறிவிப்ப தானுர்.

(இ-ள்.) ஒத்த சிந்தையர்-(இராமனுடைய பட்டாபிஷேக விஷயத்தில்) ஒரு தன்மையாக இசைந்த எண்ணத்தை யுடையவர்களும், ஒருவரின் ஒருவர் அரசு தத்தமக்கு உற்ற(து) என உவகையின் தலைக்கின்ற மனத்தர்-ஒருவரைக்காட்டிலும் ஒருவர் இராச்சியம் தத்தமக்குக்கிடைத்ததுபோல (நினைத்து) மகிழ்ச்சிகொண்டு களிக்கின்ற மனத்தையுடையவர்களுமான அவ்வரசர்கள், முறை முறை-வரிசை வரிசையாய் நின்று, முத்தம் வெள் குடை மன்னனை-முத்தினாற்செய்த வெண்கொற்றக்குடையையுடைய சக்கரவர்த்தியை, தொழுதார்-வணங்கி, (அவனைநோக்கி), 'அத்த-ஐயனே! நன்று-(நீர்நினைத்தது) நல்லகாரியமே,' என-என்று, அன்பினொடு-உள்ளன்போடு, அறிவிப்பது ஆனார்-விண்ணப்பஞ் செய்வாராயினர்; (எ - று.)—அதனை மேற்கவியிற் காண்க.

இராமபிரான் செருக்கின்றி யாரோடும் ஒருநீரனாகப் பயின்று அவர்களா குறைவை நீக்குவதனால், அவனுக்கு அரசுகிடைப்பதைத் தமக்குக் கிடைப்பதுபோல யாவரும் பாராட்டுவாராயினரென்க. கீழ்ச் சுமந்திரனைப்பற்றி "தலங்கள் யாவையும் பெற்றானன் றுனெனத் தளிர்ப்பான்" என்றுகூறியதுங் காண்க. பி-ம்:—[1]சிந்தையின். [2]உவகையர். [3]ஒருவரை யொருவர், ஒருவர்க்கங் கொருவர். [4]தளிர்க்கின்ற. [5]தகவோர். [6]தொழுவார். [7]கேளென. [8]அறிவிக்கலுற்றார். (78)

வேறு.

79:—இவ்விராமனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்தல்தக்கதேயென்று மன்னவர் கூறுதல்.

மூவெழு முறைமையெங் குலங்கண் [1]முற்றுறப்
பூவெழு மழுவினாற் பொருது போக்கிய
சேவகன் சேவகஞ் செகுத்த சேவகற்கு
[2]ஆவவிவ் வுலகமீ தறனென் றாரரோ.

(இ-ள்.) மூ எழு முறைமை-இருபத்தொரு தலைமுறை, எம் குலங்கள் முற்றுற-எம்முடைய [ராஜ] குலங்கள் முடிவையடைய, பூ எழு மழுவினால்-கூர்மைமிகுந்த மழுவாயுதத்தால், பொருது-சண்டைசெய்து, போக்கிய-அழித்த, சேவகன்-பராக்கிரமசாலியாகிய பரசுராமனது, சேவகம்-வீரத்தை, செகுத்த-கெடுத்த, சேவகற்கு-மகாவீரனாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு, இ உலகம்-இந்தராச்சியம், ஆவ-அதீனமாகக்கடவது; ஈது-இது, அறன்-தருமமே, என்றார்—; (எ - று.)—அரோ-ஈற்றசை.

இவ்விராமபிரான் மன்னர் யாவரையும் இருபத்தொருதலைமுறை கட்டழித்த பரசுராமனை வலியடக்கிய மகாவீரனாதலால் இவனுக்கு இப்பூமியை யதீனமாக்குதல் தக்கதென்றாரென்க. மூன்றாமடி-முற்றுமோனை. தமது துயரத்தைத்தீர்த்த மகாவீரனென்பதும், இனியும் தம் குறைகளைத் தீர்த்தருளத் தக்கவனென்று தாம் கருதியமையும் தோன்ற, 'குலங்கண்மழுவினாற்

போக்கிய சேவகன், சேவகஞ் செருத்த சேவகன்' என்றார்கள். ஆவ-அகரவீற்று வியங்கோள். பூ-கூர்மையாதலை "மலருங் கூர்மையும்...பூவெனல்" என்ற நிகண்டினாலும், "பூவாட்கோவலர்" என்ற புறநானூற்றாலும் அறிக. பி-ம்:—[1]மூப்புற. [2]ஆவல், ஆக.

1. நறைக்குழற் சீதையு ஞால நங்கையும்
மறுத்துமிங் கொருவற்கு மணத்தின் பாலரோ
கறுத்தமா மிடறுடைக் கடவுட் [1]காலவில்
இறுத்தவற் கன்றியென் றிரட்டர் கூறினர்.

பி-ம்:—[1]காவல்வில்.

2. ஏத்தவந் துலகெலா மீன்ற [1]வேந்தனைப்
[2]பூத்தவ னல்லனேற் புனித வேள்வியைக்
காத்தவ னுலகினைக் காத்த னன்றென
வேத்தவை [3]வியப்புற விதர்ப்பர் கூறினர்.

பி-ம்:—[1]எந்தையைப். [2]பூத்தனன். [3]உவப்புற.

3. பெருமையா னுலகினைப் பின்னு முன்னுநின்று
உரிமையோ டோப்புதற் குரிமை பூண்டவத்
தருமமே தாங்கலிற் றக்க தீண்டொரு
கருமம்வே றிலதெனக் [1]கலிங்கர் கூறினர்.

பி-ம்:—[1]கவுடர்.

4. [1]கேடகல் படியினைக் கெடுத்துக் கேடிலாத்
தாடகை [2]வலிக்கொரு சரமன் றேவிய
ஆடக வில்லிக்கே [3]யாக பாரெனத்
[4]தோடவிழ் மலர்முடித் துருக்கர் சொல்லினர்.

பி-ம்:—[1]கேடகமணியினை, கேடகமடியென. [2]வலிக்கெலாம். [3]அருள்க. [4]தோடகமலர்.

5. கற்றநான் மறையவர் கண்ணை மன்னுயிர்
பெற்ற[1]தா யெனவருள் [2]பிறக்கும் வாரியை
உற்றதே னுலகினி னுறுதி யாதெனக்
கொற்ற[3]வேற் கனைகழற் குருக்கள் கூறினர்.

பி-ம்:—[1]தாயினை. [2]பிறங்கும். [3]வேல்வனை.

6. *வாட்டொழி லுழவநீ [1]யுலகை வைகலும்
மூட்டினை யருளமு துரிமை மைந்தனைப்
பூட்டினை யாதலிற் பொருவி னன்னெறி
காட்டினை நன்றெனக் கங்கர் கூறினர்.

பி-ம்:—[1]உலகின்.

---

*இது அடையாற்றுப் பிரதியில் 30-ஆவது பாட்டாக உள்ளது.

7. †தொழுகழல் வேந்தநின் றொல்கு லத்துளோர்
முழுமுத லிழித்தகை முறைமை யாக்கியீண்டு
எழுமுகில் வண்ணனுக் களித்த விச்செல்வம்
விழுமிது பெரிதென மிலேச்சர் கூறினர்.

8. கொங்கலர் நறுவிரைக் கோதை [1]மோலியாய்
சங்கநீ [2]ருலகத்துட் டவத்தின் றன்மையால்
அங்கண னரசுசெய் தருளு மாயிடிற்
சிங்கள ரிங்கிதிற் சிறந்த தில்லென்றார்.

பி-ம்:—[1]*மௌலியாய்.* [2]*உலகத்து.*

9. ஆதியின் [1] மனுவுநின் னரிய மைந்தர்க்குப்
பாதியு [2]மாகிலன் பரிந்து [3]வாழ்த்துதல்
வேதியர் தவப்பயன் விளைந்த தாமெனச்
[4]சேதிபர் [5]சிந்தனை தெரியச் செப்பினர்.

பி-ம்:—[1]*மனுவினாலமைந்த.* [2]*ஆகிலை.* [3]*வாழ்த்துமவ்.* [4]*சேதியர்.* [5]*சேதனை.*

10. அளம்படு குரைகட லகழி யேழுடை
வளம்படு நெடுநில மன்னர் மன்னனே
[1]உளம்படிந் துயிரெலா முவப்ப தோர்பொருள்
விளம்பினை பெரிதென விராடர் கூறினர்.

பி-ம்:—[1]*உளம்படியுயிர்.*

11. ‡வாய்நனி புரந்தமா மனுவி னூன்முறைத்
தாய்நனி [1]புரந்தனை தரும [2]வேலினய்
நீநனி புரத்தலி னெடிது காலநின்
சேய்நனி புரக்கெனத் தெலுங்கர் கூறினர்.

பி-ம்:—[1]*புரக்கெனத்.* [2]*வேலியாய்.*

12. வையமும் வானமு மதியு ஞாயிறும்
எய்திய வெய்துப [1]திகழும் யாண்டெலாம்
நெய்தவழ் வேலினய் நிற்கும் வாசகஞ்
செய்தவம் பெரிதெனச் சேரர் கூறினர்.

பி-ம்:—[1]*திகழும்.*

13. பேரிசை பெற்றனை பெருத தென்னினிச்
சீரிய தெண்ணினை செப்பு கின்றதென்
ஆரிய நங்குடிக் [1]கதிப நீயுமோர்
சூரிய [2]னுமெனச் சோழர் சொல்லினர்.

பி-ம்:—[1]*அமரனீயுமொர், அபரமானதோர்.* [2]*நீயென.*

---

†*இப்பாடல் தஞ்சைப்பிரதியிலுள்ள தென்கின்றனர்.*

‡*இது முதலுள்ள நான்கு பாடல்கள் சிலபிரதியில் 5-ஆவது பாட்டுக்குப் பின் காணப்படுகின்றன.*

14. ஒன்றிய வுவகைய ரொருங்கு சிந்தையர்
தென்றமிழ் சேணுற வளர்த்த தென்னரும்
என்றுநின் புகழொடு [1] தரும மேமுற
நின்றது [2] நிலையென நினைந்து கூறினர்.

பி-ம்:—[1] தருமமேயுற. [2] நிலையது.

என்ற இப் பதினன்கு கவிகள் "மூவெழுமுறை" என்ற இப் பாடலுக்குப்பின் சிலபிரதியிற் காணப்படுகின்றனவாயினும் பல பிரதிகளிலும் இல்லை; இவை பயிலவழங்கா வென்பர்: மேல் "வேறெலாமன்னரும்" என்றுஒருபாடமிருப்பதைநோக்குமிடத்து இப்பாடல்கள் இருத்தல்கூடுமெனத் தோன்றினமையால், உரையெழுதாவிடினும் பதிப்பிக்கப்பட்டன. (79)

80.—தசரதன் அவர்கள் கருத்தையறிய மீண்டும் வினவத் தொடங்கல்.

[1] வேறிலா [2] மன்னரும் விரும்பி [3] யன்னது
கூறினு ரது[4] மனங் கொண்ட கொற்றவன்
[5] ஊறிய வுவகையை யொளிக்குஞ் சிந்தையான்
மாறுமோ ரளவைசால் வாய்மை கூறினன்.

(இ-ள்.) வேறு இலா மன்னர்உம்-மாறுபடுதலில்லாத அரசரும், அன்னது-அத்தன்மையான வாக்கியத்தை, விரும்பி கூறினர்-விரும்பிச்சொன்னர்கள்; அது மனம்கொண்ட கொற்றவன் - அதனை உள்ளத்தடைத்த சக்கரவர்த்தி, ஊறிய-(உள்ளே) சுரக்கின்ற, உவகையை-சந்தோஷத்தை, ஒளிக்கும்-வெளிக்குக் காட்டாத, சிந்தையான்-மனத்தை யுடையவனுகி, மாறுஉம்-மற்றும், ஓர் அளவை சால் வாய்மை கூறினன்-ஒரு பிரமாணமான வார்த்தையைச் சொன்னன்; (எ-று.)

இராமனுக்குப் பட்டங்கட்டத் தசரதன் கருதியதை யாவரும் மாறுபடாது ஒரேமனமாக ஒப்பித் தனது புத்திரனது பெருமையைப் புகழ்ந்து கூறக் கேட்ட சக்கரவர்த்தி பெருங்களி கூர்ந்தும், அதனை மனத்திலடக்கிக் கொண்டு அவர்கள் கருத்தை உள்ளபடி யுணருமாறு வேறுவகையாக வினவுகின்றன னென்பதாம். [1]'வேறெலா மன்னரும்' என்ற பாடத்துக்கு - வெவ்வேறு நாட்டினரரகவுள்ள எல்லா அரசர்களும் இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வது தகுதியே என ஆமோதித்தனரென்க. அளவைசால் வாய்மை—(உள்ளத்தை) அளப்பதற்குப் பிரமாணமாக இருந்த உண்மையை என்றும் கூறுவர் சிலர். பி-ம்:—[1] வேறலா. [2] மன்னவர். [3] இன்னது. [4] மனக். [5] ஊறினன். (80)

81.—நீங்கள் இராமனுக்குப் பட்டங்கட்ட விரும்புவது எதனுலென்று மன்னவன் மீளவும் வினவுதல்.

[1] மகன்வயி [2] னன்பினுன் மயங்கி யா [3] னிது
புகலநீர் புகன்ற விப் [4] பொம்மல் வாசகம்

உகவையின் மொழிந்ததோ வுள்ள நோக்கியோ
தகவென [5]நினைந்ததெத் தன்மையா லென்ருன்.

(இ-ள்.) (அரசர்களே!) யான் மகன்வயின் அன்பினுல் மயங்கி-புத்திரனிடத்து அன்பினுல் யான் மதிமயங்கி, இது புகல-இந்த வார்த்தையைச் சொல்ல, (கேட்டு), நீர் புகன்ற-நீங்கள் சொல்லிய, இ பொம்மல் வாசகம்-இந்தப் பொலிவாகிய வார்த்தை, உகவையின் மொழிந்தது ஓ-மனஞ்சந்தோஷித்துச் சொன்னதோ? உள்ளம் நோக்கி ஓ-என்கருத்து நோக்கியோ? தகவு என நினைந்தது-தகுதியென்று நினைத்தது, எ தன்மையால்-எவ்வகையினுல்? என்ருன்-என்று (உண்மை கூறுமாறு) வினவினான், (தசரதன்);

எனக்கு இராமனிடத்துள்ள அன்பினுல் அவனை இராச்சியத்தையாளும் வல்லமையுடையனென்று எண்ணி அவனுக்குப்பட்டங்கட்ட வேணுமென்று கருதியிருக்கின்றேன். இந்த என் கருத்து தக்கதோ அல்லது தகுதியற்றதோ? என்பது எனக்குத் தெரியாது. நீங்கள் நடுநிலையாகச் சொல்லுவீர்களென்ற எண்ணத்தினுல்தான் உங்களை வினவினேன். நீங்கள் இராமனுக்குப் பட்டங்கட்டுதல் தக்கதென்பது, மனமுவந்து சொன்ன சொல்லா? அன்றி, என்முகத்துக்கு இச்சையாகச் சொல்லவேணுமென்று சொன்ன சொல்லா? எந்தக்காரணத்தால் இராமனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ்செய்வது தகுதி யென்கிறீர்கள்? இதனைப் பிரமாணமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று தசரதன் வினவின னென்க. ஓ-ஐயப் பொருளன. பொம்மல்-பெருமையென்ருருமுளர்: உகவை-தொழிற் பெயர்; உக-பகுதி. உவகை யென்பது எதுகை நோக்கி, உகவை யென வந்ததாகக் கொள்ளவேண்டுவது இல்லை. பி-ம் — [1]மகஃ. [2]எம்மனம் நானிலம்வழங்க, வழங்கி. [3]அது. [4]அப் பொருமல். [5]நினைந்ததெத்தன்மையாது, நினைந்ததோ தன்மையென்.

82.—இது முதல் நான்கு கவிகள்-ஒருதொடர்: மன்னவர் இராம மகுடாபிஷேகத்திற்கு இசைந்ததற்குக்காரணம் கூறுதலைத் தெரிவிக்கும்.

இவ்வகை யுரைசெய விருந்த [1]வேந்தவை
[2]செவ்விய நின்றிரு மகற்குத் [3]தேயத்தோர்
[4]அவ்வவர்க் [5]கவ்வவ [6]ராற்ற [7]வாற்றுறும்
எவ்வமி லன்பினை யினிது [8]கேளெனு.

(இ-ள்.) இ வகை உரைசெய-இந்தப்பிரகாரம் (சக்கரவர்த்தி) கேட்க,-இருந்த வேந்து அவை-(அவ்விடத்து) இருந்த அரசர் சபை, (சக்கரவர்த்தியைநோக்கி), செவ்விய நின் திருமகற்கு-செவ்வைக் குணமுள்ள உனது புதல்வன்மீது, தேயத்தோர் அவ்வவர்க்கு-அங்கங்கே பற்பல தேசத்துள்ளோருள், அவ்வவர்-யாவரும், ஆற்ற-மிகவும், ஆற்றுறும்-செய்கின்ற, எவ்வம் இல் அன்பினை-குறைவில்லாத அன்பின் தன்மையை, இனிது கேள்-இனிதாகக் கேட்பாய், எனு-என்று சொல்லத்தொடங்கி,-(எ-று.)—"என்றனர்" என-85 ஆங் கவியில் முடியும்.

இராமபிரானிடத்து எல்லாத்தேயத்தவரும் அன்புசெய்யுந் தன்மையைக் கூறுவோ மென்றன ரென்க. அவ்வவர்க்கு என்ற இச்சொல்லின் 'கு' ஏழனுருபுபில் வந்தது, உருபுமயக்கம். அவ்வவர்-யாவருமென்றபடி. பி-ம்:—[1]வேந்தர்கள். [2]செவ்வியோய். [3]தேர்ந்துளோர், தேயத்துள். [4]அவ்வவர். [5]அவ்வவர்க்கு. [6]அமைந்த. [7]ஆறுறும், ஆற்றுமென்று, ஆற்றுமென். [8]கேளென்றூர். (82)

83. **தானமுந் தருமமுந் [1]தகவுந் தன்மை [2]சேர்**
ஞானமு [3]நல்லவர்ப் [4]பேணு நன்மையும்
[5]மானவ [6]வெவ்வையுநின் மகற்கு [7]வைகுமால்
ஈனமில் செல்வம்வந் [8]தியைக வென்னவே.

(இ-ள்.) மானவ-மநுவமிசத்துக்குத்தலைவனே! தானம்உம்-கொடையும், தருமம்உம்-அறமும், தகவுஉம்-ஒழுக்கமும், தன்மை சேர் ஞானம்உம்-மேன்மைபொருந்திய மெய்யுணர்வும், நல்லவர் பேணும் நன்மைஉம்-பெரியோர்களை விரும்பி வழிபடுகின்ற நலமும், (முதலிய), எவைஉம்-எல்லாக்குணங்களும், 'ஈனம் இல்-குறைவற்ற; செல்வம் - அரசச்செல்வம், வந்து இயைக-வந்து பொருந்தக் கடவது,' என்ன - என்றுசொல்வதுபோல, நின் மகற்கு-உன் பிள்ளைக்கு, வைகும்-நிலையாகப் பொருந்தியுள்ளன; (எ-று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

நாங்கள் உன்மகனது மகுடாபிஷேகத்தைப்பற்றி மகிழ்ந்து கூறுவதற்குக் காரணம் அவனிடத்துள்ள நற்குணங்களே யாகுமென்றன ரென்க. இராமனதுகுணம் எங்களை மகிழ்ந்துகூறுமாறு செய்ததன்றி வேறு உன்முகத்துக்கு இச்சகமாகச் சொல்லவேணுமென்று இராமபட்டாபிஷேகத்தை மகிழ்ந்துகூறினோ மில்லையென்றன ரென்றவாறு. "பஹவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்யஸந்திதே [மன்னவனே! உன் புதல்வனிடத்துப் பல கல்யாண குணங்கள் உள்ளன]" என்று வான்மீகத்திற்கூறியது கருதத்தக்கது. நல்லவர்ப்பேணும் நன்மையாவது-மூவிருகுற்றமும் முறைமையிற்கடிந்து காவற்சாகாடு உகைத்தற்குஉரியனாய், தன்னைத் தீநெறிவிலக்கி நன்னெறிச்செலுத்துந் தவத்தாற் பெரியராய முனிவர்மேலும் ஆற்றலாற்சிறந்தோராய அரசர் மேலும் அறிவாற்சிறந்தோராய அமைச்சர்மேலும் பிழை பாராட்டித் தவறு கூறித் தவியாது, பலவூசிகளையுந் தன்வயத்துக் கவர வல்ல காந்தம்போல யாவருடைய கருத்தையும் தன்பணிவாற் கவர்ந்து ஒழுகுந் திறமென்பர். பி-ம்:-[1]தவமும். [2]சால். [3]நல்லறம். [4]பேறும். [5]மானமும். [6]ஐய, கேட்டி. [7]வைகலும். [8]இயைவது, எதிர்ந்தது. (83)

84. **ஊருணி நிறையவு [1]முதவு மாடுயர்**
பார் [2]கெழு [3]பயன் மரம் [4]பழுத்தற் றாகவும்
கார்மழை பொழியவுங் கழனி [5]வாய்ந்தி
வார்புனல் பெருகவும் மறுக்கின் றூர்கள்யார்.

(இ-ள்.) உதவும்-(யாவர்க்கும்) உதவுகின்ற, ஊருணி - குளம், நிறையஉம்-(நீர்) நிறையவும், பார்-ஊரின், மாடு-நடுவே, கெழு - பொருந்திய, உயர்-உயர்ந்த, பயன் மரம் - பயன்படுமரம், பழுத்தற்று ஆகஉம்-பழுத்ததாகவும்,—கார்-மேகம், மழை-மழையை, பொழியஉம்-சொரியவும்,—கழனிவாய்-கழனிகளில், நதி-ஆற்றின், வார் புனல்-மிக்கநீர், பெருகஉம்—, மறுக்கின்றார்கள்-(வேண்டாமென்று) தடுக்கின்றவர்கள், யார்-யாவர்? (எ-று.)

பாழ்போகாது நெடிதுநின்று எல்லார்க்கும் எளிதில் வேண்டும் பலன்களைத் தப்பாது கொடுத்து உதவுகின்ற ஊருணிமுதலியனவற்றிற்கு நீர்நிரம்புகைமுதலியன நேர்படுகையில் அவற்றைத் தடைசெய்வார் இல்லையானாற்போல, நின்மகன் மன்னுயிர்களைப் பாதுகாக்குமாறு மகுடஞ்சூடுதல் உலகத்துப்பிராணிகள் நன்மைபெறுதற்கே காரணமாமாதலால் அதனை மறுப்பார் ஒருவருமில்லை யென்றதாயிற்று. உபமானங்கள் உபமேயப்பொருளைத் தெரிவித்தலால், இச்செய்யுள்-பிறிதுமொழிதலணி. ஊருணியும் பயன்மரமும் எல்லாராலும் எளிதிற் கொள்ளுமாறு உதவுவதிலும், கார்மழை கைம்மாறு கருதாது ஈவதிலும், கழனியிற் பெருகும் நதிப்புனல் யாவர்க்கும் பெரும்பயன் விளைத்தலிலும் உவமையாம். மாடு உயர் எனஎடுத்து - பக்கங்களுயர்ந்த [சுற்றிலும் வேதிகை போடப்பட்ட] எனினுமாம். "ஊருணி நீர்நிறைந்தற்றே யுலகவாம், பேரறிவாளன் திரு", "ஊருணியுற்றவர்க் கூறன் மற்றுயாவர்க்கு மூதியமே" "பயன்மரமுள்ளூர்ப்பழுத்தற்றாற் செல்வ, நயனுடையான்கட்படின்," "நடுவூருள் வேதிகைச் சுற்றுக்கோட் புக்க, படுபனை யன்னர் பலர் நச்சவாழ்வார், குடிகொழுத்தக் கண்ணுங் கொடுத்துண்ணுமாக்க, ளிடுகாட்டுளேற்றைப்பனை", "கற்றையஞ் சுடர்மணி கனகமேனைய, பிற்றை யென்னுதருள் பெரியர் வண்மைபோன், மற்றவனுள்ளபன் மரமுந்தம்பய, னெற்றையு முலப்புறு தீகைசான்றவே" என்றவை இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கவை. ஊருணி-ஊராரால் நீருண்ணப்படுவது: குளம்; இ-செயப்படுபொருள் விகுதி. நிறைதலென்னும் இடத்து நிகழ்பொருளின்றொழில் இடத்தின்மேலேற்றப்பட்டது. பழுத்தற்று=பழுத்தன்று: ஒன்றன்பால் முற்று. பார்-பூமியின் ஏகதேசத்தைக்காட்டிற்று. பி-ம்:—[1]உதவுமாறுயர், உதகமாயொரு, உதவுமாயுயர். [2]நுகர். [3]பமு. [4]பழுத்தது. [5]பாய்நதி, மாட்டுயர். (84)

85. பணை [1]யவா நெடுங்கரப் பரும யானையாய்
நினையவாந் [2]தன்மையை [3]நிமிர்ந்த மன்னுயிர்க்கு
எனையவா றன்பின னிராம னீண்டவற்கு
அனையவா[4]றன்பின வவையு [5]மென்றனர்.

(இ-ள்.) பணை அவாம் நெடு கரம் பருமம் யானையாய் - பனை போன்ற (நீண்ட) கைகளையும் ஒப்பனையையுமுடைய யானைப் படையை யுடையவனே! நினை அவாம் தன்மையை-உன்னை விரும்பும் தன்மையை, நிமிர்ந்த - மிகுதியாகக் கொண்டிருந்த, மன்

உயிர்க்கு-நிலைபேறுடைய உயிர்களிடத்தில், இராமன்—, எனைய ஆறு அன்பினன்-எத்தன்மையான அன்புடையவனாயிருக்கின்றனனோ, அவையும் - அவ்வுயிர்களும், ஈண்டு - இவ்வுலகத்தில், அவற்கு-அந்த இராமனிடத்தில், அனைய ஆறு அன்பின - அத்தன்மையான அன்புடையனவாயிருக்கின்றன, என்றனர்-என்று சொன்னார்கள்; (எ - று.)

நின்னிடத்து விருப்பம் வைத்திருக்கும் உலகத்துயிர்களிடத்தெல்லாம் இராமபிரான் பேரன்புகாட்டிவருவதால் அவ்வுயிர் யாவும் அவனிடம் பேரன்பு பூண்டுள்ளன. ஆதலால், அவ்வுயிர்கள் இராமன் மகுடஞ் சூடுதலிற் பெருமகிழ்ச்சிகொள்ளலாயினவென, வேத்தவையோர் கூறினரென்க. என்றனரென்பதற்கு, 82-ஆங் கவியிலுள்ள வேந்தவை என்பது எழுவாய். இராமபிரான் இளம்பிராயந் தொடங்கி யாவரிடத்தும் அன்பு பூண்டு விசாரிக்குந் தன்மையுட னிருக்கின்றனனென்பதையும், உலகத்தவர் அவ்விராமன் இராச்சியத்தை யாட்சிபுரியவேணுமெனக் கருதியிருக்கின்றனரென்பதையும், கீழ்த்திருவவதாரப் படலத்தில் "எதிர்வருமவர்களை யெமையுடையிறைவன்,முதிர்தரு கருணையின் முகமலரொளிரா, வெதுவினையிடரிலை யினிதுநுமனையும், மதிதருகுமரரும் வலியர்கொலெனவே," "அஃதைய நினதெமதரசெனவுடையே,மிஃதொருபொருளல வெமதுயிருடனேழ், மகிதலமுழுதையுமுறுகவிமலரோ, னுகுபகலளவென வுரைநனி புரிவார்" என்று வந்தவற்றாலுணரலாம். பனையவா நெடுங்கர பருமயானையாய் என்ற இயல்பான பாடத்துக்கு, பனையவாம் நெடுங்கர-பனையையொத்த நீண்டகைகளையுடையவனே! என்று விளியாகக்கொள்க. "பனைத்திரண்டனையதோளாய்" என்றார் சிந்தாமணியாரும். நினை அவாம்[2] தகையனாய என்ற பாடத்துக்கு-உன்னையொத்த தன்மையுடையவனாகி என்று பொருள். அவாம்-அவாவுமென்பது ஈற்றுமிசையுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டது. ஈண்டு உயிரென்றது - பெரும்பாலும், மக்களுயிர்மேனின்றது. உயிர்க்கு, அவற்கு என்பன-உருபுமயக்கம். பி-ம்:—[1] இவர். [2] தன்மையின், தகையனாய். [3] நினைந்த,நினைந்து. [4] அன்பினர். [5] என்பவே.

86.—அரசன் வேத்தவையோர் சொற்கேட்டு மகிழ்ந்து கூறத்தொடங்குதல்.

மொழிந்தது கேட்டலு [1]மொய்த்து [2]நெஞ்சினைப்
பொழிந்தபே [3]ருவகையன் பொங்கு காதலன்
கழிந்த[4]தோ ரிடரினன் களிக்குஞ் சிந்தையன்
வழிந்தகண் ணீரினன் மன்னன் கூறுவான்.

(இ-ள்.) மொழிந்தது-(அவ்வாறு சபையில் வந்தவர்) சொன்னதை, கேட்டலும்- கேட்டவுடனே,—மன்னன் - தசரதன், நெஞ்சினை-மனத்தினில், மொய்த்து - நெருங்கி, பொழிந்த-சொரிந்த, பேர் உவகையன் - மிக்ககளிப்பையுடையவனும், பொங்கு காதலன்-மேன்மேலோங்குகின்ற அன்பையுடையவனும், கழிந்தது ஓர் இடரினன்-நீங்கின ஒப்பற்ற துன்பத்தையுடையவனும், களிக்கும் சிந்தையன்-மகிழும் மனமுடையவனும், வழிந்த கண்

ரீரினன்-ஆநந்தத்தால் (தன்னடைவே) பெருகின கண்ணீரை யுடையவனுமாகி, கூறுவான்-(அவர்களைநோக்கிச்) சொல்வானு யினன்; (எ-று.)—அதனை மேற்கவியிற் காண்க.

தன்மகனைப்பற்றி வேத்தவையோர் கொண்டாடிச் சொன்னது கேட்ட தசரதன், தன் மனத்தினுள்ளடங்காது மிக்குத் தோன்றிய மகிழ்ச்சியினால் இராமபிரானிடத்துப் பரிவு பெருகத் தான் கொண்ட துயரமெல்லாந்தீர்ந்து தனது மிக்கமகிழ்ச்சி ஆனந்தபாஷ்பமாக வெளிப்பட்டுத் தோன்ற அந்த வேத்தவை யோரை நோக்கிக்கூறலாஞனென்க. எல்லா வுலகத்தையும்பாது காக்கும் பேராற்றல் வாய்ந்த ஸ்ரீராமனை அவ்வேத்தவையோரின் கையடை யென மேற்கூறுவது அவ்விராமனிடத்துப் பெரு விருப்பத்தினுலெழுந்த பேரன்பின்செய லென்பார் 'பேருவகை யன் பொங்கு காதலன் கூறுவான்' என்றார். கழிந்தேதாரிட ரினன்-வுடமொழிநடை. இடர்-தன்மூப்பைக் கருதியதனாலான துன்ப மென்னலாம். பி-ம்: —[1]மொய்த்த, [2]நெஞ்சினில். [3]உவகை யிற். [4]பேர்துயரினன், ஓர்துயரினன், என்துயரெனக். (86)

87.—தசரதன் தன் மகனை வேத்தவையோர்க்கு அடைக்கலமெனல்.

செம்மையிற் றருமத்திற் செயலிற் [1]றீங்கின்பால்
வெம்மையி னெழுக்கத்தின் [2]மேன் மை[3]மேவினீர்
[4]என்மக னென்பதென் [5]னெறியி னீங்கிவன்
நுர்மகன் கையடை [6]நோக்கு மீங்கென்றான்.

(இ-ள்.) 'செம்மையின்-நடுவுநிலையாலும், தருமத்தில் - அறத் தினாலும், செயலின்-நற்செய்கையினாலும், தீங்கின்பால் வெம்மை யின்-தீயவைகளினிடத்துக் கடுமையாகக் காட்டும் வெறுப்பினா லும், ஒழுக்கத்தின்-ஆசாரத்தினாலும், மேன்மை மேவினீர்-மேன்மையைப் பொருந்தியிருக்கின்ற அரசர்களே! ஈங்கு இவன்-இதோ இருக்கிற இவன், என் மகன் என்பது என் - என்புதல்வ னென்று சொல்லுவதென்ன? நெறியின்-முறைமையினால், நும் மகன்-(இவன்) நும் புதல்வனே; (இவனை), கையடை-அடைக்கல மாகக் கொண்டு, ஈங்கு - இங்கே, நோக்கும்-பார்த்துக்கொள்ளுங் கள்', என்றான்-என்று சொன்னான், (தசரதன்); (எ - று.)

இவனை என்மக னென்னவேண்டா: உம் மகன்போலவே கருதி, இவனுக்கு யாதொருகுறைவும் வாராமல் நோக்குங்க ளெனத் தசரதன் கூறினனென்க. நோக்கும் என்னும் உம்மீறு பன்மையுணர்த்தி முன்னிலையாய் நிற்றல் "இர்ஈர் மின்னென வரூஉ மூன்றும், பல்லோர் மருங்கினும் பலவற்றுமருங்கினுஞ், சொல்லோரனைய வென்மனார் புலவர்" என்றதனுள் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறியதனு லுணர்க. பி-ம்:—[1]தீங்கிலா, தீங் கென்பார், தீர்கிற்பான். [2]மெய்ம்மை. [3]மேயரீர். [4]எம். [5]இனிதி னாங்கவன், என்னை யீங்கிவன், அறியிரீதிவன், அறியிலீங்கிவன். [6]நோக்குமூங்கென்றான், நோக்குவீரென்றான், நுமக்கென்றோதி னான். (87)

88.—அரசர்களை யனுப்பிவிட்டுத் தசரதன் ராமபட்டாபிஷேகத்துக்கு நன்னாள்குறிக்கச் சோதிடரை மண்டபங் கொண்டு செல்லல்.

[1]அரசரை விடுத்தபி னாணை [2]மன்னவன்
புரைதபு [3]நாளொடு பொழுது நோக்குவான்
உரைதெரி கணிதரை யொருங்கு கொண்டொரு
வரைபொரு மண்டப மருங்கு போயினன்.

(இ-ள்.) அரசரை-, விடுத்த பின் - அனுப்பியபின்பு, - ஆணை மன்னவன்-ஆஜ்ஞையையுடைய தசரதன், புரை தபு நாளொடு - குற்றமற்ற தினத்தோடு கூடிய, பொழுது-ஒருசுபமுகூர்த்தத்தை, நோக்குவான்-பார்ப்பதற்கு, உரை தெரி கணிதரை-சோதிடநூலை யறிந்தவர்களை, ஒருங்கு கொண்டு-உடன் அழைத்துக்கொண்டு, ஒரு-ஒப்பற்ற, வரை பொரு மண்டபம் மருங்கு-மலைபோன்றமண்டபத்தில், போயினன்-போய்ப்புக்கான்; (எ-று.)

பட்டாபிஷேகத்துக்கு ஏற்ற நல்லநாளைப் பார்க்கும்பொருட்டுச் சோதிடரையழைத்துக்கொண்டு அரசன் ஒருமண்டபஞ் சேர்ந்தானென்க. நாளொடு பொழுது-நட்சத்திரத்தோடு முகூர்த்தத்தையும் எனினுமாம். [3]நாளொடு பொழுது போக்குவான் என்ற பாடத்துக்கு, நாளொடு-நாளில் [நாள் பார்ப்பதில்], பொழுது போக்குவான்-பொழுதுபோக்கும்படி என்று வலிந்து பொருள் கொள்ளவேணும். நாளொடு-நாளை நிச்சயிக்குந்திறத்தில் என்று உரைகூறுவாருமுளர். "உப்பகார மொன்றென மொழிப, விருவயினிலையும் பொருட்டாகும்மே" என்றதனால், இங்கு 'தபு' என்பது, படுத்துக் கூறுதலாகிய ஓசைவேற்றுமைபற்றித் தன்வினையிடத்து வந்தது. ஆணை=ஆஜ்ஞா. நோக்குவான்-எச்சம். உரை-ஆகுபெயரால் நூலையுணர்த்தி, இங்குக் கணிதர்க்கு உரிய நூலான சோதிட நூலைக்காட்டும். கணிதர் - கணிதம் வல்லவர். பி-ம்:—[1]அரசவை. [2]மன்னனும். (88)

வேறு.

89.—பட்டாபிஷேகச் செய்தியையுணர்ந்த மங்கையர் நால்வர் உவகையும் அதனைக் கௌசலைக்கு அறிவிக்கச் செல்லுதலும்.

[1]ஆண்ட வந்நிலை யாக [2]வறிந்தவர்
பூண்ட காதலர் பூட்டவிழ் கொங்கையர்
நீண்ட கூந்தலர் நீள்கலை தாங்கலர்
ஈண்ட வோடினர் [3]ரிட்டிடை [4]யிற்றிலர்.

(இ - ள்.) ஆண்டு - அவ்விடத்து, அ நிலை ஆக - அவ்வாறிருக்க,—அறிந்தவர்-(இராம பட்டாபிஷேக சமாசாரத்தை) அறிந்தவர்களாகிய, (மங்கையர் நால்வர்) - நான்குபெண்கள், பூண்ட காதலர்-அன்பு கொண்டவர்களும், பூட்டு அவிழ் கொங்கையர்-(கச்சின்) முடி அவிழப்பெற்ற தனங்களையுடையவர்களும், நீண்ட கூந்தலர்-தாழ்ந்த கூந்தலையுடையவர்களும், நீள் கலை

தாங்கலர்-நீண்ட ஆடைகளைத் தாங்காதவர்களும், இட்டிடை இற்றிலர்-நேரிய இடையிருதவர்களுமாய், ஈண்ட-நெருங்க, ஓடினர்-(கோசலையின் கோயிலுக்கு) ஓடினார்கள்; (எ - று.)

மங்கையர்க்குக் களிப்பின்மிகுதியால் உடல்பூரித்துப் பெருக்கக் கச்சின் முடி தானேயவிழ, ஓடுகின்ற விசையால் தலையவிழ்ந்து கலை நெகிழ்ந்த தென்பதாம். இவரைக் கோசலையின் சேடிய ரென்னலாம். மங்கையர்நால்வ ரென்பது, மேலைக்கவியால் விளங்கும். இட்டு சிறுமை: இது-இதுபொருட்டாதல் "இட்டிடைப் பின்னைகேள்வன்", "கல்பொளிந்தன்ன விட்டுவாய்க்கரண்டை" "இட்டிடையின் மின்னி", என்னும் இடங்களிலுங் காண்க. ஓடுகின்ற விசையைப் பார்த்தால் இடை இற்றுவிடுமோ என்று கருதுமாறு இருந்த தென்பது, 'இட்டிடையிற்றிலர்' என்பதன் கருத்து. ஓடினர் என்பதற்கு எழுவாய்வருவிக்க. பி-ம்:—[1] ஆண்டசையவ்வழி, ஆண்ட வன்னிலை, ஆண்டையந்நிலை, ஆண்டையாணிலை. [2] அறிந்தனர். [3] இற்றிடை. [4] அற்றிலார். (89)

90.—அம்மங்கைமாரின் மகிழ்ச்சிச் செயல்.

ஆடு கின்றனர் [1] பண்டையி னன்றியே
பாடு கின்றனர் [2] பார்த்தவர்க் கேகரம்
சூடு கின்றனர் சொல்லுவ தோர்கிலர்
மாடு சென்றனர் மங்கையர் நால்வரே.

(இ - ள்.) ஆடுகின்றனர்-ஆடுகின்றவர்களும், பண்டையின் அன்றி-(இதற்கு) முன் (தாங்கள் இருந்த) நிலையாகவல்லாமல், [பெருமகிழ்ச்சியால் தம் நிலைமாறி யென்றபடி], பாடுகின்றனர் - பாடுகின்றவர்களும், பார்த்தவர்க்கு-(தாங்கள்) பார்த்தவரெல்லாருக்கும், கரம் சூடுகின்றனர் - அஞ்சலிசெய்கின்றவர்களும், சொல்லுவது ஓர்கிலர்-சொல்லுவது இன்னதென்று அறியாதவர்களுமாகி, மங்கையர் நால்வர்-அந்நான்கு பெண்களும், மாடு - (கோசலையின்) சமீபத்தில், சென்றனர்-போயினர்; (எ-று.)

ஆடுதல் முதலிய இச்செயல்களெல்லாம் ஆநந்தப்பெருக்காலுண்டானவை யென்க. பி-ம்:—[1] பண்ணடைவின்றியே, பண்ணடை யின்றியே. [2] பாத்தவர்க்கேகரம். (90)

91.—உமது உவகைக்காரணத்தைச் சொல்லுங்களென்று கோசலை வினவல்.

கண்ட மாதரைக் காதலி னேக்கினள்
கொண்டல் வண்ணனை நல்கிய கோசலை
உண்டு பேருவ கைப்பொரு [1] ளென்னது
தொண்டை வாயினிர் சொல்லுமி [2] னீண்டென்றாள்.

(இ - ள்.) கொண்டல் வண்ணனை - நீலமேகவர்ணனாகிய ஸ்ரீராமனை, நல்கிய-பெற்ற, கோசலை—,—கண்ட-(இவ்வாறாகவந்து தன்னைக்) கண்ட, மாதரை - பெண்களை, காதலின் - விருப்பத்

தோடு, நோக்கினள் - பார்த்தவளாகி, 'தொண்டை வாயினிர்- கொவ்வைக்கனிபோன்ற வாயை யுடையவர்களே! (உங்களைப் பார்த்தால்), பேர் உவகை பொருள்-பெரிய சந்தோஷ சமாசாரம், உண்டு-உள்ளதாகத் தோன்றுகின்றது: அன்னது - அதனை, ஈண்டு-இப்பொழுதே, சொல்லுமின் - சொல்லுங்கள்', என்றாள்- என்று வினவினாள்; (எ-று.)

"இங்கிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலா: [கோசலநாட்டவர் இங்கிதத்தினால் அறிபவர்கள்]" என்பதற்கு ஏற்ப, அம்மங்கையர் கருதிய வதனை அவர் கூறுமலே குறிப்பான் அறிந்தா ளாதலின், 'பேருவகைப்பொருள் உண்டு' என்று ளென்னலாம். தொண்டை-ஆகு பெயர். கோசலை-கௌஸல்யா என்னும் வடசொல்லின்திரிபு; கோசலதேசத்தரசன் மகள் என்பது பொருள். கோசலம்-உத்தர கோசலம், தக்ஷிணகோசலம் என இரண்டு பிரிவுள்ளது: அவற்றுள் தக்ஷிணகோசலத்தரசன்மகள் இவள். பி-ம்:—[1]உள்ளது. [2]என்றலும், நீரென்றுள். (91)

92.—தசரதன் இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய நிச்சயித்திருப்பதை மங்கைமார் தெரிவித்தல்.

மன்னெ டுங்கழல் வந்து வணங்கிடப்
பன்னெ டும்பகல் பாரளிப் பாயென
நின்னெ டும்புதல் வன்றனை நேமியான்
தொன்னெ டும்முடி [1]சூட்டுகின் றானென்றார்.

(இ-ள்.) 'மன் - அரசர்கள், நெடு கழல் - பெரிய வீரக்கழலை யணிந்தபாதங்களில், வந்து வணங்கிட—,பல் நெடு பகல்-அநேக நாள்கள், பார் அளிப்பாய் - பூமியைக் காப்பாய், என - என்று சொல்லி, நின் நெடு புதல்வன்தனை-உனது ஜ்யேஷ்டகுமாரனாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு, நேமியான்-சக்கரவர்த்தி, தொல் நெடு முடி-பழமையாகிய பெரிய கிரீடத்தை, சூட்டுகின்றான்-சூட்டப்போகின்றான்,' என்றார்-என்று (அம்மங்கையர்) செய்தி தெரிவித்தார்கள்;(எ-று.)

தசரதன் இராமனை வரவழைத்து 'நீ இந்தப் பூமியை யரசாட்சி செய்வாய்' என்று சொன்னான்: இனி விரைவில் தானே குலமுறையாய் வந்த முடியைச் சூட்டப்போகின்றா னென்று அம் மங்கையர் கோசலையிடம் நிகழ்ந்த செய்தியைத் தெரிவித்தன ரென்க. கோசலை இராமன் முதலிய நால்வரையும் தன் புதல்வர் போலவே கருதி அன்பு செய்பவ ளாதலின் 'நின்னெடும் புதல்வன்றனை' என்றது. வணங்கி இட எனப்பிரித்து, வணங்கிக் காணிக்கைகளைக் கொணர்ந்து கொடுக்க என்று பொருள் உரைத்தலுமாம். தொழுத்தையர் சக்கரவர்த்தியின் இயற்பெயரைச் சொல்லார்களாதலால், 'நேமியான்' என்றனர். பரம்பரையாய்வந்த தென்பது விளங்க 'தொன்முடி' எனப்பட்டது. மன், கழல்-ஆகு பெயர்கள். முடி-முடிக்கப்படுவதென்னும் பொருளில் செயப்படு பொருள் விகுதிபுணர்ந்துகெட்ட காரணச் சிறப்புப்பெயர். புதல்வன்றனை-உருபுமயக்கம். நெடும்முடி—விரித்தல். விரைவில்நிகழுமென்பதுபற்றி, சூட்டுகின்றானென்று நிகழ்காலத்தாற் கூறியது. பி-ம்:—[1]சூட்டுகென்றான். (92)

93.– கௌசலைக்கு இராமபட்டாபிஷேகத்தால் தோன்றிய உவகையை மன்னவன் துறப்பானென்ற கருத்து மாற்றுதல்.

சிறக்குஞ் செல்வ [1]மகற்கெனச் சிந்தையிற்
பிறக்கும் பேருவ கைக்கடல் [2]பெட்பற
வறக்கு மாவட வைக்கன [3]லானதால்
துறக்கு மன்னவ னென்னுந் துணுக்கமே.

(இ - ள்.) (அதைக்கேட்ட கோசலைக்கு), மன்னவன்-சக்கரவர்த்தி, துறக்கும் என்னும் துணுக்கம்-துறந்துசெல்வா னென்னும் அச்சமானது, மகற்கு-ஸ்ரீராமனுக்கு, செல்வம் சிறக்கும்என-அரசச்செல்வம் சிறக்குமென்று, சிந்தையில் பிறக்கும் - மனத்திற் றோன்றுகின்ற, பேர் உவகை கடல்-பெரிய சந்தோஷமாகிற கடலானது, பெட்பு அற-பெருமையற, வறக்கும் ஆ-வற்றும்படி, வடவைகனல் ஆனது-வடவைத் தீயையொத்திருந்தது; (எ-று.) —ஆல்-ஈற்றசை.

மகன் முடிசூடுவானென்றதனாலுண்டாகிய களிப்பு, மன்னவன் துறப்பானென்றதனா லுண்டாகிய அச்சத்தால் மிகுதிப்படாமல் அடங்கிநின்றதென்க. உவகையைக்கடலாகவும், துணுக்கத்தை வடவைக்கனலாகவும் கூறியது-உருவகவணி. கீழ் சுமந்திரன் பேச்சில் "அரசு இராமற்கென்று உவக்கின்ற மனத்தைத் துறத்தி நீயெனும் சொற்சுடும்" என வந்தது காணக. வடவை-வடமொழிச் சிதைவு; இஃது, கடலினிடையில் நின்று அதிகரிக்கும் நீரை உறிஞ்சிப்பருகுமாறு முகத்துக்கனல்பெற்றதோர் பெண் குதிரை. வறக்கும் மா வடவைக்கனல் - வற்றச்செய்கின்ற பெரிய படபாக்நி யென்றுமாம். பி-ம்:—[1]மகற்கெனுஞ். [2]பெட்புற. [3]ஆகுமால், ஆனவால். (93)

94.—கோசலை மங்கலச்செய்தி சொன்னவர்கட்கு வெகுமதியளித்துச் சுமித்திரையோடு ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியின் கோயிலுக்குப் போதல்.

அன்ன ளாயு மரும்பெற லாரமும்
[1]நன்னி திக்குவை யுந்[2]நனி நல்கித் [3]தன்
துன்னு காதற் சுமித்திரை யோடும்போய்
மின்னு நேமியன் [4]மேவிட மேவினள்.

(இ-ள்.) (கோசலை), அன்னள் ஆய்உம்-அத்தன்மையளாகியும், அரு பெறல்-அரியபெறுதலையுடைய, ஆரம் உம்-மணிவடங்களையும், நல் நிதி குவைஉம்-உயர்ந்த திரவியங்களின் குவியல்களையும், நனி நல்கி-(செய்தி சொன்ன மங்கையர்நால்வருக்கு) மிகவும் கொடுத்து, (அவர்களை யனுப்பிவிட்டு), தன் காதல் துன்னு-தன் அன்புக்கு விஷயமாகிய, சுமித்திரையோடும்-சுமித்திரையுடனே, போய்—, மின்னும் நேமியன்-விளங்குகின்ற (சுதரிசன மென்னுஞ்) சக்கரத்தை(க் கையில்) தரித்த ஸ்ரீரங்கநாதன், மேவு இடம்-பொருந்தியிருக்குந் திருக்கோயிலை, மேவினள்-அடைந்தாள்;

தன்கணவன் துறக்கப்போகின்றானே யென்பதைக் கருதி மனத்திற்றுணுக்க மெய்தின ளாயினும், கோசலை மங்கலச்செய்தி

சொன்னவர்கட்குச் சிறந்த மணிவடம் முதலியன கொடுத்துப் பின்பு தன் புதல்வனுக்கு நன்மையை வேண்டி, இட்சுவாகுகாலந் தொடங்கிச் சூரியகுலமன்னர்க்குக் குலதெய்வமாக விளங்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியின் கோயிலுக்குச் சுமித்திரையோடுஞ் சென்றனளென்பதாம். கைகேயி இப்பொழுதே வேருயிருந்தனளென்பது குறிப்பு. நிதிக்குவை நல்கி என்பது-செய்தி சொல்லிய மங்கையர்க்கன்றிப் பொதுப்படச் செய்த தானத்தைக் கூறியது என்றுருமுளர்: அந்தணர்க்குத் தானம் ஈதல் 97, 98-பாடல்களில் கூறப்படும். நனி-விசேடித்தவுரிச்சொல். முதலடி-முற்றுமோனை. சுமித்திரை = ஸு-மித்திரா: நல்லமித்திரரையுடையவள்; இயற்கையில் நற்குணமுடையவளேயன்றிச் செயற்கையிலும் அவ்வாறிருப்பவளென்பது பொருள். பி-ம்:—[1]பன்மணி. [2]பல. [3]பின். [4]வைகிடம். (94)

95.—கோசலை திருமாலின் திருவடிகளை வணங்குதல்.

மேவி மென்மல ராணில மாதெனுந்
தேவி மாரொடுந் தேவர்கள் யாவர்க்கும்
ஆவி யும்[1]மறி வும்[2]முத லாயவன்
[3]மாவு லாமலர்ப் பாதம் வணங்கினுள்.

(இ-ள்.) (கோசலை), மேவி-(அங்ஙனம்) அடைந்து, மெல்மலராள்-திருமகள், நிலமாது-நிலமகள், எனும்—, தேவிமாரொடுஉம்-தேவியர்களோடும்,—தேவர்கள் யாவர்க்குஉம்-எல்லாத்தேவர்களுக்கும், ஆவிஉம்-உயிரும், அறிவும்-ஞானமும், முதல்(உம்)-ஆதியும், ஆயவன்-ஆனவனுகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய, மா உலாம் மலர் பாதம் - வண்டுகள் (தேனை யுண்ணும்பொருட்டு) உலாவுகின்ற தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களை, வணங்கினுள்—;

தேவிமாரொடுமுள்ள முதலாயவன் பாதங்களைக் கோசலை வணங்கினளென்பதாம். [3]வாவிமாமலர் என்ற பாடத்துக்கு, வாடா மலரென்பார் வாவிமாமலர் என்றுரென்க. தேவர் முதலிய யாவர்க்கும் ஆவியும் அறிவும் நாதனும் நம்நாராயணனேயாவனென்பது மூன்ருமடியிற் கூறிய பொருள். ஆவியும் அறிவும் முதலாயவன்-ஆவியும் அறிவும் முதலான பொருளாக இருப்பவன் எனினுமாம். பி-ம்:—[1]அமுதும். [2]அமுதாயவன். (95)

96.—வணங்கிய பெருமானிடத்துக் கோசலை இராமனுக்குத் திருவருள்புரிய வேண்டுதல்.

என்வ யிற்றரு மைந்தற் கினியருள்
[1]உன்வ யத்ததென் ருளுல கியாவையும்
மன்வ யிற்றி னடக்கிய மாயனைத்
தன்வ யிற்றி னடக்குந் தவத்தினுள்.

(இ-ள்.) உலகு யாவைஉம்-எல்லாவுலகங்களையும், மன் வயிற்றின்-பெருமைபெற்ற (தன்) திருவுதரத்துள், அடக்கிய-அடக்கிக்கொண்ட, மாயனை-நாராயணனை, தன் வயிற்றின் - தன்னுடைய

வயிற்றிலே, அடக்கும்-அடக்கிய, தவத்தினுள்-தவத்தையுடைய கோசலை,—(அத்தேவர்பிரானை நோக்கி), இனி-இப்பொழுது, என் வயின் தரும் மைந்தற்கு-என்னிடத்துப் பிறந்த ஸ்ரீராமனுக்கு, அருள்-அநுக்கிரகம்புரிவது, உன் வயத்தது-உன்னதீனத்துளது, என்றுள்-என்று பிரார்த்தித்தனள்; (எ-று.)

இராமபிரானது நன்மை உன்திருவருளாற் குறைவின்றிப் பெருக வேண்டுமெனத் திருமாலினிடத்து வேண்டினளென்க. இந்தச் செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளில், உலகியாவையு மன் வயிற்றி னடக்கிய மாயவனென்று ஆதேயத்திற்குப் பெருமையைக் கூறி, அப்படிப்பட்டவனை யடக்கிய வயிற்றவளென்று ஆதாரத்துக்கு [ஆதேயம்-தாங்கப்படு பொருள்: ஆதாரம் - தாங்கும்பொருள்.] மேன்மையைக் கூறியதனால், இது **பெருமையணி:** ஊழிக்காலத்து உறங்கிக்கிடந்த ஆலிலைபோலேயாயிற்று, இவள் வயிறு. அதில், வினையானன்றி இச்சையாலே இவள்தவத்தாற் பிணிப்புண்டு கிடந்தானென்பது தோன்ற, 'தவத்தினுள்' என்றார்: இதுபற்றியே, "என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்" என்றார் பெரியோரும். மாயன்-மாயையையுடையவன்; மாயையாவது-கூடாததையுங் கூட்டுவிக்குந்திறம்; அகடிதகடநாஸாமர்த்தியம்; பிரபஞ்சகாரணமாகிய பிரகிருதியுமாம். மாயவன் என்பதற்கும் இதுவே பொருள்: கருநிறமுள்ளவ னென்றலுமுண்டு. என் வயின், வயின்-ஏழனுருபு: வயிறுமாம். பி-ம்:—[1]உன்வயிற்றது, உன்வயத்தன். (96)

97.—திருமாலை வணங்கியபின், கோசலை தவசியர்க்குக் கோதானங்கள் புரிதல்.

என்றி றைஞ்சியவ் விந்திரை கேள்வனுக்கு
ஒன்று நான்மறை யோதிய பூசனை
நன்றி ழைத்தவ [1]ணல்ல தவர்க்கெலாம்
கன்று டைப்பசு வின்கட னல்கினுள்.

(இ-ள்.) என்று—, இறைஞ்சி-வணங்கி, அ இந்திரை கேள்வனுக்கு-அந்த இலக்குமிநாயகனுகிய நாராயணனுக்கு, ஒன்றும்-தகுந்த, நால் மறை ஓதிய பூசனை-நான்குவேதங்களிலுஞ் சொல்லிய ஆராதனையை, நன்று இழைத்து-விஷேமாகச் செய்வித்து, அவண்-அவ்விடத்திருந்த, நல்ல தவர்க்கு எலாம்-நல்ல தவசிகளுக்கெல்லாம், கன்று உடை பசுவின் கடல்-கன்றையுடைய பசுவின் திரள்களை, நல்கினுள்-(தானஞ்) செய்தாள்; (எ-று.)

அவள் நல்ல எனப்பிரித்து, எழுவாயாகவுமாம். பசு-பால்பகாவஃறிணைப் பெயர். கடனல்கினுள் என்பதைக்கடன்நல்கினுள் என்று பிரித்து, பசுவின் என்பதிலுள்ள 'இன்' சாரியையைக் கடன் என்பதனோடு கூட்டி, பசு-பசுவை, கடனின்-முறைப்படி, நல்கினுள் என்று உரை கூறினருமுளர். பி-ம்:—[1]நல்கித். (97)

98.—கோசலை அந்தணர்க்குப் பலவகைத் தானங்களைப் புரிதல்.

பொன்னு மாமணி யும்புனை சாந்தமும்
கன்னி மாரொடு காசினி யீட்டமும்
இன்ன யாவையு மீந்தன ளந்தணர்க்கு
அன்ன [1]முந்தளி ராடையு நல்கினள்.

(இ - ள்.) அந்தணர்க்கு - வேதியர்களுக்கு, பொன்உம்-பொன்னையும், மா மணிஉம் - பெருமைபெற்ற நவரத்நங்களையும், புனை-பூசுதற்குரிய, சாந்தம்உம்-சந்தனத்தையும், கன்னிமாரொடு-பெண்களையும், காசினி ஈட்டம்உம்-பூமியின் கூட்டத்தையும், இன்ன - இவை போல்வனவாய, யாவைஉம்-எல்லாவற்றையும், ஈந்தனள்-கொடுத்தாள்; (பின்னும்), அன்னம்உம்-அந்நத்தையும், தளிர் ஆடைஉம் - தளிர்போன்றுள்ள வஸ்திரத்தையும், நல்கினள்-கொடுத்தாள்; (எ-று.)

முதலில் நற்றவர்களுக்குத் தானஞ் செய்து, பின் மற்றவர்களுக்கெல்லாம் பொன்முதலிய கணக்கிறந்தன தந்து அன்ன வஸ்திராதிகளும் அளித்தனளென்க. கன்னிமார், மார்-பலர்பாற் பெயர் விகுதி. உம்மைகள்-எண்ணுப் பொருளன. மா-உரிச்சொல். நவரத்நங்களாவன—கோமேதகம், நீலம், பவளம், புட்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வைடூரியம், வைரம் என்பன. சாந்தம், காசினி-சந்தநம், காச்யபீ என்னும் வடசொற்களின் சிதைவு; காச்யபீ-பரசுராமனால் கச்யப முனிவனுக்கு யஜ்ஞதக்ஷிணையாகக் கொடுக்கப்பட்டது. ஈட்டம் - தொழிற்பெயர்; ஈண்டு-முதனிலை. இவை போன்ற தானங்கள்-பூதானம், தானியதானம் முதலியன. அந்தத்தை அணவுவார் - அந்தணர்: என்றது, வேதாந்தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பாரென்றவாறு; "அந்தணரென்போரறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்குஞ், செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்" என்றவாறு அழகியதட்பத்தை [அருளை] யுடையாரென ஏதுப்பெயராகவு மாம். அடையென்பதை அடையென்பதன் விகாரமெனக் கொண்டு, தளிர் ஆடை - துளிர்வெற்றிலை யென்றுருமுளர். பி-ம்:—[1] தானமும். (98)

99.—திருமாலை வணங்கி வலஞ்செய்து பின் கோசலை நோன்புகள் தொடங்குதல்.

நல்கி நாயக னுண்மலர்ப் [1]பாதத்தைப்
புல்லிப் போற்றி வணங்கிப் [2]புரையிலா
மல்லன் [3]மாளிகைக் கோயில் வலங்கொளாத்
தொல்லை நோன்புகள் யாவுந் தொடங்கினள்.

(இ-ள்.) நல்கி-(அங்ஙனம்) தானஞ்செய்து, நாயகன்-அவ்வரங்கநாதனது, நாள் மலர் பாதத்தை-அன்றலர்ந்த தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை, புல்லி-தழுவி, போற்றி - (பலவகையாகத்) துதித்து, வணங்கி-சேவித்து,கோயில்-அவ்வாலயத்தை, வலம்கொளா - பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, (பின்), புரை இலா-குற்ற

மற்ற, மல்லல்-வளப்பம்பெற்ற, மாளிகை - அரண்மனையில், தொல்லை-பழைய, நோன்புகள் யாவும் - விரதங்களெல்லாவற்றையும், தொடங்கினள்-(செய்யத்) தொடங்கினள்; (எ - று.)

தானங்களெல்லாஞ் செய்தது கோயிலிலேயே யென்க. கோசலை அங்ஙனம் தானஞ்செய்தபின் மீண்டும் அத்திருமாலின் பாதங்களைச் சென்று அடைந்து வணங்கி வலஞ்செய்து தன் னிருக்கை சேர்ந்து நோன்புகள் நோற்றிருந்தனளென்க. இக் குலத்துதித்த அரசர்களெல்லாம் முடிசூட்டுங்கால் அவ்வவர் தாய்மார் செய்துவந்த நோன்புகளென்பார்'தொல்லைநோன்புகள்' என்றார். மாளிகைக்கோயில் - அரண்மனையிலுள்ள எம்பிரான் கோயிலென்னவுமாம். 'நல்கித்தொடங்கினள்' என்பவற்றுக்கு எழுவாய் வருவிக்க; சென்ற பாடலிலும் இங்ஙனமே. இப்பாடல் சிலபிரதியிலில்லை. பி-ம்:—[1]பாதங்கள். [2]புரையிலாள். [3]மாமணி.

மந்திரப்படலம் முற்றிற்று.

2-ஆவது மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம்.

ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகத்தையறிந்து, கைகேயியின் தாதியாகிய மந்தரை யென்பாள் கைகேயிக்குக் கலகஞ்செய்த கதையைச் சொல்லுஞ் சிறிய பிரிவென்பது பொருள். (மந்தரை-மனத்தைக் கலக்குபவள் என்று காரணப் பொருள்படும் மந்தரா என்ற வட சொல்லின் திரிபு: இவள்-கைகேயியின்பாங்கி. சூழ்ச்சி யென்பது-சுழற்சி: சூழ்வருவானைச் சுழல்வருமென்பவாகலின்; அஃதாவது-மனத்தடுமாற்றம். அது விசாரம், ஆலோசனை; இது இப்பொருட்டாதல் "சூழ்வார் கண்ணாகவொழுகலான்!மன்னவன்,சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொளல்," "சூழ்ச்சி முடிவு துணிவெய்தல்," "சொல்லாறு கேளானனி சூழ்ச்சியுட்டோற்றவாறும்,' என்பவற்றானு முணர்க. இங்கே சூழ்ச்சி-துராலோசனை.) சில பிரதிகளில், இந்தப் படலத்துக்கு **மந்தரைப்படலம்** என்று பேர் காணப்படுகின்றது. சில பிரதிகளில் **வசிட்டன் உபதேசப் படலம், மந்தரைப்படலம்** என இந்தப் படலத்துப்பாடல்கள் இரண்டாகவும், வேறு சிலவற்றில், **நலந்திரிபடலம், மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலம்** என இரண்டாகவும் வழங்கும்.

தசரதசக்கரவர்த்தி சோதிடர்களை நோக்கி 'நல்ல நாளை யாராய்ந்து சொல்லுக' என்று வினவ, அச்சோதிடர்களும் ஆராய்ந்து '**நாளைக்கு நல்லநாள்**' என்றாராக, பிறகு சக்கரவர்த்தி வசிட்டனை வரவழைத்து 'மகுடாபிஷேகத்திற்கு ஏற்றநாள் **நாளைக்கு** ஆதலால், இராமபிரானுக்கு முதனாளே செய்யவேண்டிய சடங்குகளைச் செய்து உறுதிப் பொருளையும் உபதேசிக்க' என்ன, வசிட்டனும் உவகை மேலிட்டவனாய் இராமபிரானிருக்குமிடஞ் சென்று தன்னை வணங்கி வழிபட்ட அப்பிரானை நோக்கி, 'உத்தம! நாளைக்கு மன்னவன் உனக்கு முடிசூட்டப்போகின்றான்:

ஆதலால், சில உறுதிப்பொருள் கூறுகின்றேன்' என்று சிறந்த உபதேசமொழிகள் பலகூறிப் பின்பு அவ்விராமபிரானேடு ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியின் கோயிலுக்குச் சென்று அப்பிரானுக்குத் திருமஞ்சனம் முதலியன செய்து வழிபட்டுப் பிறகு இராமபிரானுக்கு மகுடாபிஷேக தினத்துக்கு முன்னுள் செய்யவேண்டிய சடங்குகளைச் செய்து அப்பால் மன்னவனுக்கு அறிவிக்க, அத்தசரதமன்னவன் நகரத்தை யலங்கரிக்குமாறு பறைசாற்றித் தெரிவிக்கும்படி கட்டளையிட, வள்ளுவர் தசரதனது அக்கட்டளையைப் பறைசாற்றித் தெரிவித்தனர். இராமபிரானுக்கு மணிமுடி புனையுந் திருவிழா நாளைக்கு என்றதைக் கேட்ட நகரத்து மாந்தர் யாவரும் பெருங் குதூகலத்துடன் நகரத்தை யலங்கரிக்கலாயினர். இராமன் பாலகனயிருக்கையில் சுண்டுவில்லில் மண்ணுண்டை வைத்துத் தன் கூனின் மேலெய்ததனல் அவன்மீது கறுவுகொண்டிருந்த கூனியானவள் நகரத்தவர் அங்ஙனம் பேரார்ப்பரவத்துடன் நகரத்தை யணிவதைக் கண்டு, இராம பட்டாபிஷேகத்தையுணர்ந்து மனம்பொறுது வெதும்பிக் கைகேயியின் அரண்மனைக்குச் சரேலென்றுபோய் அணையிற் பள்ளி கொண்டிருக்கும் அக் கைகேயியை விரைவிலணுகித் துயின்று கொண்டிருந்த அவளை யெழுப்பி, 'பெருந்துயரம் நேர விருக்கையிலும் இங்ஙன் துயில்வது தகுதியோ?' என்று கூறி இராமன் பட்டம் புனையப்போவதைத் தெரிவிக்க, கைகேயி அகமகிழ்ந்து சிறந்ததோராரத்தை அந்தக் கூனிக்குத் தந்தனள். அப்போது அந்தக் கூனி அதனைக் கழற்றி யெறிந்துவிட்டுப் பலவகைத் துர்ப்போதனைகளாற் கைகேயியின் மனத்தைக் கலக்க, முதலில் மந்தரையின் பேச்சுக்குச் சிறிதும் இணங்காதிருந்த கைகேயி பிறகு மனங் கலங்கி அவள் பேச்சுக்கு இசைந்து அவளை நோக்கி, 'இப்போது யான் செய்யவேண்டிய உபாயம் யாது?' என்ன, 'முன்னே சம்பராசுரயுத்தத்திலே உதவியதற்காக மன்னவன் இரண்டு வரங்கள் உனக்குக் கொடுத்திருக்கின்றனே, அவற்றில் ஒன்றினல் இராமனைப் பதினன்குவருஷம் காட்டிற்குச் செல்லவும், மற்றொரு வரத்தினல் பரதனுக்கு முடிசூட்டவும் வேண்டுவாய்' என்று உபாயங்கூறினள். அங்ஙனம் உபாயங்கூறிய கூனியைக் கைகேயி புகழ்ந்து கொண்டாடிச் சற்கரித்து அனுப்பிவிட்டுப் பின் தன் ஆபரணங்களையெல்லாங் களைந்தெறிந்து தலைவிரி கோலத்துடன் பூமியின்மீது புரண்டவண்ணம் மூதேவிபோற் கிடந்தனளென்பது, இப்படலத்திற் கூறும் பொருள்.

வேறு.

1.—சோதிடர்களை முடிபுனைய நல்லநாள் கூறுமாறு தசரதன் வினவுதல்.

கடிகமழ் தாரினன் [1]கணித மாக்களை
[2]முடிவுற நோக்கியோர் [3]முகமன் கூறிப்பின்
வடிமழு வாளவற் கடந்த மைந்தற்கு
முடிபுனை [4]முதன்மைநாண் மொழிமி னென்றனன்.

(இ - ள்.) (கணிதரை ஒருங்குகொண்டு ஒருமண்டபத்தின் மருங்குபோன), கடி கமழ் தாரினன்-வாசனைவீசுகின்ற மாலையையுடைய சக்கரவர்த்தி,—கணிதம் மாக்களை-அச்சோதிட நூல்வல்லோரை, முடிவு உற நோக்கி-கடை பொருந்தப்பார்த்து, ஓர் முகமன் கூறி-(முன்னே) சிறப்பு வார்த்தையைச் சொல்லி, பின்-பின்பு, 'வடி மழு வாளவன் கடந்த மைந்தற்கு-கூர்மை பொருந்திய மழுவாயுதத்தையுடையவனை [பரசுராமனை] வென்ற வீரனாகிய இராமனுக்கு, முடி புனை முதன்மை நாள்-முடிசூட்டுதற்கு உரிய சிறந்த நாளை, மொழிமின்-சொல்லுங்கள்,' என்றனன்-என்றான்; (எ-று.)

இச்செய்யுள் "உரைதெரிகணிதரை யொருங்குகொண்டொரு, வரைபொருமண்டப மருங்குபோயினன்" என்று வந்த 88-ஆஞ் செய்யுளோடு தொடர்புடையது. கணிதமாக்கள்-சோதிடர். மாக்கள்-மக்களென்பதன் விகாரம்: மாக்களெனப்படுவார் மனவுணர்ச்சியில்லாதார்: மக்களெனப்படுவார் ஐம்பொறியுணர்வே யன்றி மனமென்பதோரறிவுமுடையார்; இதனை "மாவுமாக்களுமையறிவினவே," "மக்கடாமேயாறறிவுயிரே" என்னும் மரபியற் சூத்திரங்களானுமுணர்க; ஆதலின், இவரை மாக்களென்பது பொருந்தாமை தெற்றென வுணர்க. இனி இச்சோதிடர் கூறுஞ் சோதிடம் பயன்படாமைபற்றிக் கவி 'மாக்கள்' எனப் பழித்துக் கூறினா ரென்னலுமாம். முடிவுறநோக்கி-நன்குநோக்கியென்றபடி. 'பின்' என்றதனால், 'முன்' என்பது வருவிக்கப்பட்டது. வாள்-இங்கு ஆயுதமென்னும் மாத்திரையாய் நின்றது. மழு ஆளவன் எனப் பிரித்து, மழுவையாளுதலையுடையவன் என்றுமாம். "மெல்லெழுத்து மிகுவழி" என்னுஞ் சூத்திரத்து "உயர்திணை மருங்கி னொழியாதுவருதலும்" என்றதன்கண் ஒழியாது என்னும் இலேசால் வாளவனை என்னும் உருபுதொக்கது. வடி மழு வாளவற் கடந்தமைந்தனென அவன் இளமையிற்புரிந்த ஆண்டொழிலை யெடுத்துக் கூறவே, முடிபுனைந்து மூவுலகுங் காக்கும் வீரமுடைய னென்பது கூறியதாயிற்று. கீழ் 79-ஆஞ் செய்யுளில் "மழுவினாற் பொருதுபோக்கிய, சேவகன் சேவகஞ் செகுத்தசேவகற்கு, ஆவ இவ்வுலகம்" என வந்ததுங் காண்க. பி-ம்:—[1]கடிகை. [2]முடியுற. [3]முதன்மை. [4]கடிகை. இச்செய்யுள் சில பிரதிகளிலில்லை. சில பிரதிகளில் முற்படலத்தின் இறுதிச் செய்யுளாகக் காணப்படுகின்றதென்பர். (100)

2.—நாளை நல்லநாளென்று கணிதமாக்கள் கூறவே, தசரதன் வசிட்டனை வரவழைத்தல்.

பொருந்துநா ளுளை[1]யுன் புதல்வற் [2]கென்றலும்
திருந்தினு [3]ரினியசொற் கேட்ட செய்கழற்
பெருந்திண்[4]மா லியானையான் பிழைப்பில் [5]செய்தவம்
[6]மருந்தனுன் வருகென வசிட்ட னெய்தினன்.

(இ-ள்.) திருந்தினர்-(நூல்களில்) தேறினவராகிய முகூர்த்த விதானிகள், 'உன் புதல்வற்கு-உனது புத்திரனுக்கு(ப் பட்டாபி

ஷேகஞ் செய்தற்கு), பொருந்தும்-(எல்லாநன்மைகளும்) பொருந்திய, நாள்-முகூர்த்ததினம், நாளை-நாளைக்கேயாகும்,' என்றலும்-என்று சொன்னவளவில், இனிய சொல் கேட்ட-அந்த இனிமையான வார்த்தையைக் கேட்ட, செய் கழல்-செம்மையாகிய வீரக்கழலை யணிந்த, பெரு திண் மால் யானையான் - பெரிய வலிய மதயானைபோன்ற சக்கரவர்த்தி,- 'பிழைப்புஇல் செய் தவம் - குற்றமில்லாத தவத்தைச்செய்துள்ள, மருந்து அனன்-தேவாமிருதம் போற் சிறந்தவனை, வசிட்டன்-வசிட்டபகவான், வருக - வருவானாக,' என-என்று கூற, எய்தினன் - (அம்முனிவன்) வந்தான்.

விரைவில் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டவேணுமென்று கருதியிருக்கையில், 'உன் புதல்வற்குப் பொருந்தும்நாள் நாளை' என்று முகூர்த்தவிதானிகள் சொல்லியதனால் 'இனிய சொல்' என்றார். முகூர்த்தவிதானிகள் - முகூர்த்தம் விதிப்பவர். கழல் - வீரர் காலணி; அது "வீரத்தின் வீக்கியகழலே, யாடவர் கர்ன்மிசை யணிவடம்" என்பதனலறிக. செம்பொற்கழலாதலால் 'செய் கழல்' என்றார்; செம்மையின் 'மை' போய் முன்னின்ற மெய் திரிந்தது; வினைத்தொகையாய்க் கட்டியகழல் என்றும், கழல்-ஆகுபெயராய், அழகியபாதங்களென்றுமாம். வசிட்டன் - ஞானம் தன்னிடத்துக் குடிகொண்டவன். பி-ம்:—[1]நின். [2]என்றனர்,என்று வந்து. [3]அன்ன. [4]மால்யானை. [5]நான்முறை, [6]வருந்தினன்.முதலிரண்டடிகள்-பொருந்து...என்றுறத், தெரிந்திடுங் கணிதர்கள் செப்பக் கேட்டபின் எனவும், ஈற்றடி-வருந்திய வசிட்டற்கோர் மாற்றம் கூறினர் எனவும் சில பிரதிகள். (*101*)

3.—'நாளைக்குப் பட்டாபிஷேகமாதலால் இன்று செய்விக்க வேண்டிய சடங்குகளை இராமனுக்குச் செய்வித்து உறுதிமொழிகளை உபதேசியும்' என்று தசரதன் சொல்லுதல்.

நல்லியன் மங்கல நாளு நாளையவ்
வில்லிய ரேளவற் [1]கின்று வேண்டுவ
ஒல்லையி [2]னியற்றிநல் லுறுதி [3]வாய்மையும்
[4]சொல்லுதி [5]பெரிதெனத் தொழுது [6]சொல்லினன்.

(இ-ள்.) (அப்பொழுது சக்கரவர்த்தி வசிட்டனை நோக்கி), 'நல் இயல் மங்கலம் நாள்உம் நாளை-நல்லமுகூர்த்தத்தையுடைய சுபதினமும் நாளைக்கே: (ஆதலால்), அ வில் இயல் தோளவற்கு-அந்தக் கோதண்டம் பொருந்திய புயங்களையுடைய இராமனுக்கு, இன்று-இன்றையதினம், வேண்டுவ - செய்யவேண்டுவனவாகிய சடங்குகளை, ஒல்லையின்-விரைவாக, இயற்றி-செய்து, நல் உறுதி வாய்மைஉம்-மிக்க நன்மையைத் தருவனவாகிய உபதேச வார்த்தையையும், பெரிது சொல்லுதி-மிகுதியுஞ்சொல்லுவீராக,' என-என்று, தொழுது-அஞ்சலிசெய்து, சொல்லினன்-சொன்னான்;

மகுடாபிஷேகத்து முன்னுளிற் செய்யவேண்டிய விரதம் முதலியவைகளை இராமனுக்குச் செய்வித்து, இராச்சியத்தை நடத்தவேண்டிய முறைமையைப்பற்றி உறுதிபயக்கும் நீதிகளை

யும் உபதேசிக்குமாறு வசிட்டனை வேண்டினன் தசரத னென்க. பட்டங்கட்டுபவர்க்குப் பலவகை அரசநீதிகளை யுபதேசித்தல் மரபு ஆதலைப் பல நூல்களிலும் காணலாம். ₍தசரதன் தானே பலவகைநீதிகளை யுபதேசித்தனனென்று, முதனூல் கூறும். வில்லியல்தோளென்றது-சிவனுடையவில்லை யொடித்ததற்கும், விஷ்ணுவினதுவில்லை வளைத்ததற்கும் குறிப்பு. வில் இயல் - வில் தழும்பு பொருந்திய என்பர் ஒருசாரார். பி-ம்:—[1] ஈண்டு, என்று. [2] இயற்றிய. [3] வார்த்தையும். [4] சொல்லுதிர், சொல்லுக. [5] நீயென, போயென. [6] போக்கினன். (*102*)

4.—இராமபிரானது மாளிகைக்கு வசிட்டன்செல்ல, இராமன் முனிவனை யெதிர்கொண்டு தன்னிருக்கைசேர்தல்.

முனிவனு [1] மூவகையுந் தானு முந்துவான்
மனுகுல நாயகன் [2] வாயின் [3] மன்னினன்
அனையவன் [4] வரவுகேட் டலங்கன் [5] மார்பனும்
இனிதெதிர் கொண்டுதன் [6] னிருக்கை யெய்தினன்.

(இ-ள்.) முனிவன்உம்-வசிட்டமுனிவனும், உவகைஉம் தான் உம் முந்துவான்-மகிழ்ச்சியும் தானும் முற்பட்டுச்செல்பவனாய், மனு குலம் நாயகன்-வைவசுவத மனுவினதுவமிசத்திற் பிறந்தவனாகிய ஸ்ரீராமனது,வாயில் மன்னினன்-மாளிகைவாயிலையடைந்தான்; அனையவன் வரவு கேட்டு-அம்முனிவனது வரவைக்(கடைகாப்பாளர் சொல்லக்)கேட்டு, அலங்கல் மார்பன்உம் - மாலையையணிந்த மார்பையுடைய ஸ்ரீராமனும், இனிது எதிர்கொண்டு-இனிதாக எதிர்கொண்டு (எழுந்தருளப்பண்ணி), தன் இருக்கை-தன்னிருப்பிடத்தை, எய்தினன்-அடைந்தான்; (எ-று.)

வசிட்டமுனிவன் தேரின்மீது ஏறியவண்ணம் இராமபிரானது அரண்மனையினுள்ளே சென்றனனென முதனூல் கூறும். முனிவனு முவகையுந்தானு முந்துவான்-மிக்ககளிப்போடு விரைவிற் சென்றென்றபடி. முந்துவான் - முற்றெச்சம். அலங்கல்-தொழிலாகுபெயர். பி-ம்:—[1] உவகையின்முடுகி. [2] வாயல். [3] நண்ணினன், முன்னினன். [4] வரவுகண்டு. [5] வீரனும். [6] கோயில். (*103*)

வேறு.

5.—நாளைக்கு உனக்குப் பட்டாபிஷேகமென்று வசிட்டன் தெரிவித்தல்.

[1] ஒல்க லில்தவத் துத்தம னேதுநூல்
மல்கு [2] கேள்விய வள்ளலை நோக்கினன்
புல்கு காதற் புரவலன் போர்வலாய்
நல்கு நானில நாளை [3] நினக்கென்றான்.

(இ-ள்.) ஒல்கல் இல் தவத்து-தளர்ச்சியில்லாத தவத்தையுடைய, உத்தமன்-உத்தமனாகிய வசிட்டன்,ஓதும் நூல்-கற்றற்கு உரிய நூல்களையும், மல்கு கேள்விய - நிறைந்த கேள்வியையு

முடைய, வள்ளலை-அவ்விராமனை, நோக்கினன்-பார்த்து, 'போர் வலாய்-யுத்தத்தில் வல்லவனே! புல்கு காதல் புரவலன்-(நின்னிடத்து) நெருங்கிய விருப்பத்தையுடைய அரசன், நினக்கு-உனக்கு, நாளை-நாளைக்கு, நானிலம்-பூமியை, நல்கும்-கொடுப்பன்', என்றான்-என்று சொன்னான்; (எ - று.)

அரசன் அன்போடு உனக்கு நானிலத்தைத் தருதலால், அவனது அன்புபெருக நீ நானிலத்தையாளவேண்டுமென்பான் 'புல்கு காதற் புரவலன் நல்கும் நானிலம் நாளை நினக்கு' என்றும், தந்தையின் வேண்டுகோளை மறுக்காமல் நிறைவேற்றுவானெனக் கருதினானென்பார் 'வள்ளல்' என்றும், ஆளுவல்ல வல்லமையுள்ளவன் நீ யென்பான் 'போர்வலாய்' என்றுங் கூறினான். கேள்வியாவது-கேட்கப்படும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக் கேட்டல். கற்றவழி அதனினும் அறிவை வலியுறுத்தலானும், கல்லாதவழியும் அதனையுண்டாக்குதலானும் இது நூலின்பின் வைக்கப்பட்டது. வள்ளல்-வரையாது கொடுப்பவன். நானிலம்-பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; நான்காகிய நிலத்தினையுடையது; ஆகுபெயருமாம். நான்கு நிலங்களாவன—குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்பவைகளில், பாலைநீங்க நன்மக்கள் குடியிருப்பதற்குரிய மற்றை நான்குமாம்; பாலைக்கு நிலமில்லை: "நடுவணைந்திணை நடுவணதொழியப், படுதிரைவையம் பாத்தியபண்பே," "மாயோன் மேய காடுறையுலகமுஞ், சேயோன் மேய மைவரையுலகமும், வேந்தன் மேய தீம்புனலுலகமும், வருணன் மேய பெருமணலுலகமும், முல்லை குறிஞ்சி மருதநெய்தலெனச், சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே" என்றார், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். "நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீ ரறமென்று கோதுகொண்ட, வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ்பாலை" என்பதும், இக் கருத்தேபற்றி வந்தது. நானிலம்-நாற்கடல்சூழ்ந்த நிலமெனவுரைப்பாருமுளர். கேள்விய-குறிப்புப்பெயரெச்சம். பி-ம்:—[1]ஒல்கிலாத். [2]கேள்வியவ்வள்ளலை, கேள்வியன்வள்ளலை. [3]நினக்கென. (104)

6.—இராமனைநோக்கி, வசிட்டன் உறுதிப்பொருளைக் கூறுவேன் எனல்.

என்று பின்னு மிராமனை [1]நோக்கிநான்
ஒன்று கூறுவ [2]துண்டுறு திப்பொருள்
நன்று கேட்டுக் கடைப்பிடி [3]நன்கெனத்
துன்று [4]தாரவற் சொல்லுதன் மேயினன்.

(இ-ள்.) என்று-என்று சொல்லி, பின்னும்—, இராமனை நோக்கி - இராமனைப்பார்த்து, 'நான் கூறுவது - நான் சொல்ல வேண்டுவதாகிய, உறுதி பொருள் ஒன்று - நன்மையைத்தருவதாகிய ஒருவிஷயம், உண்டு-உளது; (அதனை), நன்று கேட்டு-நன்றாகக்கேட்டு, நன்கு கடைப்பிடி-நன்றாய் உறுதியாகக்கொள்', என-என்று, துன்று தாரவன்-நெருங்கியமாலையையுடைய அவ்

விராமனைக்குறித்து, சொல்லுதல் மேயினன்-(வசிட்டன்) சொல்லத் தொடங்கினான்; (எ-று.)—உறுதிப்பொருள் கூறுவதை மேற் பதினைந்து கவிகளிற் காண்க.

உறுதிவாய்மை சொல்லுதியென்று மன்னன் வேண்டியபடி உறுதிப்பொருளை முனிவன்சொல்லுவானானனென்க.'நானென்று கூறுவதுண்டுறுதிப்பொருள்' என்றதனால், இதனை அலட்சியஞ் செய்யலாகாதெனக் குறிப்பித்தபடி. கூறவேண்டுவதாக, ஒன்று-பொருந்திய, உறுதிப்பொருள் உளது எனினுமாம். கேட்டவரெல்லாம் அவ்வாறு நடத்த லரிதாதலின், 'நன்குகடைப்பிடி' என்றான். பி-ம்:—[1]நோக்கினான். [2]ஒன்று. [3]நன்றெனத். [4]தாரவன். ()

7.—இதுமுதல் பதினைந்துகவிகள் - இராமபிரானுக்கு வசிட்டன்கூறிய உறுதிமொழிகளைத் தெரிவிக்கும்.

* **கரிய மாலினுங் கண்ணுத லானினும்**
உரிய தாமரை மேலுறை வானினும்
விரியும் பூதமொ ரைந்தினும் மெய்யினும்
பெரிய ரந்தணர் [1]பேணுதி யுள்ளத்தால்.

இதுமுதல் "ஏனை நீதி" (22) என்னுங் கவியளவும் - ஒரு தொடர்.

(இ-ள்.) அந்தணர்-வேதியர்,-கரிய மாலின்உம்-கருநிறத்தையுடைய திருமாலைக்காட்டிலும், கண் நுதலானின்உம் - நெற்றிக்கண்ணனாகிய பரமசிவனைக்காட்டிலும், உரிய தாமரைமேல் உறைவானின்உம்-(இருத்தற்கு) உரிய (திருமாலினது திருவுந்திக்) கமலத்தில் வசிக்கின்ற பிரமதேவனைக் காட்டிலும், விரியும் பூதம் ஒர் ஐந்தின்உம்-பரவியுள்ள ஒப்பற்ற பஞ்சபூதங்களைக்காட்டிலும், மெய்யின்உம்-சத்தியத்தைக் காட்டிலும், பெரியர்-பெருமையை யுடையர்; (ஆதலின் அவ்வந்தணரை), உள்ளத்தால் பேணுதி-நன்மனத்தோடு ஆதரிப்பாயாக; (எ - று.)

மும்மூர்த்திகளெனவே, பிரபஞ்சகாரணங் கூறியதாயிற்று. விரியும் பூதமொரைந்தெனவே, காரியமாகிய பிரபஞ்சங் கூறியதாயிற்று. மெய்-பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமாகிய சத்தியம்: இவையனைத்தினும் உயர்ந்தோர் அந்தணரெனவே, அவரையன்றி உலகம் நின்றுநிலவாதாதலின், உலகம் அளிக்கும் அரசர்க்கு அவரைப் பேணுதல் இன்றியமையாததென்றவாறு.

கரியமால் முதலோர் பெருமைபெற்றவரென்பது,பிரசித்தம். பூதமைந்து-நிலம், நீர், தீ, காற்று, விசும்பு என்பன: இலக்கணை

* "தைவாதீநம் ஜகத்ஸர்வம், மந்த்ராதீநம்துதைவதம்-தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம், ப்ராஹ்மணா மம தேவதா:" என்று ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் அருளிச்செய்துள்ளது கருதத்தக்கது. இதன்பொருள்-உலகமுழுதுந் தெய்வத்தின்வயத்தது; அத்தெய்வம் மந்திரத்தின் வயத்தது; அம்மந்திரம் அந்தணர் வயத்தது; அவ்வந்தணர் எமக்குக் கடவுளாவரென்பது.

யால், பாஞ்சபௌதிகமயமான லோகம்; இது வடிவத்தாற் பெரியது. அந்தணரதுபெருமை இந்தவுலகத்திலும் அடங்காது; ஏனெனின், வானுலகத்துத் தேவர்களினும் பெரியர் அந்தண ரென்று நூல்கள் ஓதுதலாலென்க. அந்தணர் பெருமையைக் கூற வந்தவர், சத்தியம் மிகச்சிறந்ததென்று அதன் பெருமையையும் பெற வைத்தார். மெய்யினும் பெரியர் அந்தணரென்று அந்தணரைச் சார மெய்யைவைத்தது, அவர்க்குச் சத்தியம்வேண்டுமென்பதைக் குறிப்பிக்கும். உள்ளத்தால் என, ஆல்-உடனிகழ்ச்சி. உரிய-உரிமையான எனினுமாம். பி-ம்:—[1]பேசுதி. (106)

8. அந்த ணாளர் முனியவு மாங்கவர்
சிந்தை யாலருள் செய்யவுந் [1]தேவரில்
[2]நொந்து ளாரையு [3]நொய்[4]துயர்ந் தாரையும்
மைந்த வெண்ண வரம்பு[5]முண் டாங்கொலோ.

(இ-ள்.) மைந்த-குழந்தாய்! அந்தணாளர்-அந்தணர், முனியஉம்-கோபிக்கவும், சிந்தையால் - மனத்தால், அவர்—, அருள் செய்யஉம் - கருணைபுரியவும், தேவரில்-தேவர்களுள், நொந்துஉளாரைஉம்-வருந்தியிருப்பவரையும், நொய்து உயர்ந்தாரைஉம்-விரைவாக உயர்வு பெற்றவரையும், எண்ண-கணக்கிட, வரம்புஉம் உண்டுஓ-அளவும் இருக்கின்றதோ? [இல்லை]; (எ-று.)

தேவர்களில் அந்தணரின் முனிவால் இழிந்தோரும் அநுக்கிரகத்தால் மேன்மையடைந்தோரும் பலர் காணப்படுகின்றன ரென்று காரணங்காட்டி, கீழ்ச்செய்யுளில் தேவரைக்காட்டிலும் பெரியர் அந்தணரென்றதனை நிலைநாட்டுகின்றான் வசிட்டனென்க. அருளிக் கூறினும் வெகுண்டுகூறினும் அவ்வப்பயன்களைப் பயந்தேவிடும் நிறைமொழிமாந்தராதலின், இவ்வாறு கூறினர். நொய்து என்பதை நொந்துளாரோடுங் கூட்டுக. முனியநொந்துளார்க்கு - துருவாசமுனிவன் சாபத்தினால் இந்திரன் தன்பதமிழந்து தாமரைத்தண்டிலொளித்ததும், இந்திர பதவிபெற்ற நகுஷன் அகத்திய முனிவன் சாபத்தினால் மலைப்பாம்பாயினமையும்; அருளினால் மேம்பட்டதற்கு-பிருகுமுனிவனால் திருமால் பரம்பொருளென்று விளக்கப்பட்டமையும், விசுவாமித்திரன் பிரமவிருடியானதும் முதலியன உதாரணமாம். திருக்குறளில் நீத்தார்பெருமைஎன்ற அதிகாரத்திற்கூறிய அந்தணருடைய பெருமையோடு இங்குக்கூறிய அந்தணர் பெருமையை ஒப்பிட்டுக் காண்க. ஆங்கு, ஆம், கொல்-அசைகள். பி-ம்:—[1]தேவருள், செல்வகேள். [2]உந்திரையும். [3]நொந்து. [4]உணர்ந்தாரையும். [5]உண்டாகுமோ. (107)

9. [1]அனைய ராதலி னைய[2]விவ் வெய்யதீ
வினையி னீங்கிய [3]மேலவர் [4]தாளிணை
புனையுஞ் சென்னியை [5]யாய்ப் [6]புகழ்ந் [7]தேத்துதி
[8]இனிய கூறிநின் [9]றேயின [10]செய்தியால்.

(இ-ள்.) அனையர் ஆதலின்-(அந்தணர்) அத்தன்மையராதலால், ஐய-குழந்தாய்! (இயல்பாகவே), வெய்ய தீவினையின்-கொடிய பாவத்தினின்று, நீங்கிய-விலகின, இ மேலவர்-மேன்மையுடைய இவ்வந்தணரது, தாள்இணை - திருவடிகளை, புனையும் சென்னியை ஆய்-அணியும் முடியை யுடையவனாகி, புகழ்ந்து ஏத்துதி-மிகவும் துதிப்பாயாக; (இன்னும்), இனிய கூறி-இனிய மொழிகளைச் சொல்லி, நின்று - (நல்லொழுக்கத்தில்) நின்று, ஏயின-(அவர்) ஏவின பணிகளை, செய்தி-செய்வாயாக; (எ-று.)

முதலில் அந்தணாளர் பெரியராதலால் அவரைப் பேணவேணுமென்று கூறி, கீழ்ச்செய்யுளால் தேவர்களைக்காட்டிலும் அவர் சிறந்தவரென்பதற்குக் காரணங்கூறி, இதனால் அந்த ஏழாஞ் செய்யுளிற் கூறிய விஷயத்தை முடிக்கின்றான். ஐய வென்பது - மரபுவழுவமைதி. வினையின், இன் - நீக்கம். சென்னியை, ஐ-முன்னிலையொருமைவிகுதி. ஆல்-அசை. பி-ம்:—[1] அனையது. [2] இயைய நீ, அவ்வெய்யதீ, [3] வேதியர், [4] தாளிணைப். [5] வாய். [6] புகன்று. [7] ஏத்திநீ [8] இணைய. [9] ஏயது. [10] செய்தியே. (*108*)

10. ஆவ தற்கு மழிவதற் கும்மவர்
ஏவ நிற்கும் [1] விதியுமென் றாலினி
ஆவ [2] தெப்பொரு [3] ளிம்மையு [4] மம்மையும்
தேவ ரைப்பர வுந் [5] துணை சீர்த்ததே.

(இ-ள்.) 'ஆவதற்குஉம் - (ஒருவர்) மேம்படுதற்கும், அழிவதற்குஉம்-கெடுவதற்கும், அவர் ஏவ-அவ்வந்தணரேவலின்படி, விதிஉம்-ஊழும். நிற்கும்-காத்திருக்கும்,' என்றால்—, இனி—, இம்மைஉம் - இப்பிறப்பிலும், அம்மைஉம் - மறுபிறப்பிலும், தேவரை-(பூமி) வானவரான அந்தணரை, பரவும்-கொண்டாடுகின்ற, துணை-அளவு, சீர்த்தது - சிறப்பினையுடையது,—ஆவது-பொருந்திய, எப்பொருள்-எந்தப்பொருள்?[எதுவுமில்லை]; (எ-று.)

கீழ் இரண்டுசெய்யுளிற் கூறியது மனத்திற் படும்பொருட்டு வேறு வகையாகக் கூறப்படுகின்றது. நல்லொழுக்கமுடைய அந்தணர் ஒருவனைப் பார்த்து இவனுக்கு நன்மை பெருகவேண்டுமென்று கூறினாலும் இவன் அழிந்திடவேண்டுமென்று கூறினாலும், விதியும் அவர் ஏவலின்படி நிற்பதால் அவ்வந்தணரைக் காட்டிலுஞ் சிறந்தது எப்பொருள்? எதுவுமில்லையென்றவாறு. இனிதேவர்களைப்பரவுவது இவ்வந்தணரை வணங்குவதைக் காட்டிலுஞ் சிறந்த அளவையுடையதாகுமோ? என்று கருத்துக் காண்பாருமுளர். ஆகூழ், போகூழ் என்பனபற்றி, 'ஆவதற்கு மழிவதற்கும்' என்றான். விதியும்-உயர்வுசிறப்பு. பின்னிரண்டடிகள்-'யாவதிப்பொருளின்மையத் தன்மையாற்......செய்தியோ' என்றுங் காணப்படுகின்றன. பி-ம்:—[1] வினையும். [2] இப்பொருள். [3] எம்மையும், இம்மைக்கும். [4] அம்மைக்கும், மெய்ம்மைக்கும். [5] தகை. (*109*)

11. உருளு நேமியு மொண்கவ ரெஃகமும்
[1] மருளில் வாணியும் வல்லவர் மூவர்க்கும்

தெருளு நல்லற மும்மனச் [2]செம்மையும்
[3]அருளு நீத்தபி னுவதுண் டாகுமோ.

(இ-ள்.) உருளும் நேமிஉம்-வட்டவடிவாகிய சக்கரத்தையும், கவர்ஒள் எஃகம்உம்-(பகைவருயிரைக்)கொள்ளையிடுகின்ற ஒள்ளிய மழுவையும், மருள் இல் வாணிஉம்-மயக்கமில்லாத சரசுவதியையும், வல்லவர் - படையாகக்கொண்டு வல்லமைபெற்றவராகிய, மூவர்க்குஉம் - மும்மூர்த்திகட்கும், தெருளும் - தெளிவாகிய, நல் அறம்உம்-நல்லதருமமும், மனம் செம்மைஉம்-மனத்தினது செப்பமும், அருள்உம்-தயையும், (ஆகிய இவற்றை), நீத்த பின்-விட்ட பின்பு, ஆவது - நன்மையாவது, உண்டாகும்ஓ-உளதாகுமோ? [ஆகாதென்றபடி]; (எ - று.)

முத்தேவரும் தாம் மேற்கொண்டுள்ள தொழில் இனிது நிறைவேறுதற்கு அறம் முதலியவற்றைக் கைக்கொண்டிருக்கின்றனர்; எனவே, தம்முயிர்க்கேயன்றி மன்னுயிர்க்கும் பயன்படுகின்ற அரசர்க்கு, நல்லறமும் செம்மையும் அருளும் இன்றியமையாவென்றுணுயிற்று. முதலில் அந்தணரைப் போற்ற வேண்டுமென்பதைக் காரணத்தோடு கூறி, இதனால் அறம் முதலிய நற்குணங்களைக் கைக்கொள்ளவேண்டு மென்கிறான். "சீலமுந் தருமமுஞ் சிதைவில்செய்கையும், சூலமுந் திகிரியுஞ் சொல்லுந்தாங்கிய, மூலம்வந்து தவிய மூவர்" என்று திருவடிசூட்டுபடலத்து வருவது இங்கு நினைக்கத்தக்கது. அரியும் அரனும் நேமியையும் எஃகத்தையுங்கொண்டு துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்தல்போல், வாய்மொழியைக் கொண்டே அதனைச்செய்தலால், அயனை 'வாணிவல்லவர்' என்றான். "அறநெறி முதற்றேயரசின் கொற்றம்" "வேலன்று வென்றிதருவது மன்னவன், கோலதூஉம் கோடாதெனின்" என்பவை முதலியன காண்க. நீத்தபின்-வினையெச்சம். எஃகு-ஆகுபெயர்: அம்-சாரியை.பி-ம்:—[1]மருளும் பாசமும். [2]செய்கையும். [3]அருளின்.(110)

12. சூது முந்துறச் சொல்லிய [1]மாத்துயர்
நீதி [2]மைந்த [3]நினக்கிலை யாயினும்
ஏத மென்பன யாவையு மெய்துதற்கு
ஓது மூல [4]மவையென [5]வோர்தியே.

(இ-ள்.) நீதி மைந்த-நியாயமுறைமையை இயல்பாகவுடைய குழந்தாய்! சூது முந்துற-சூதுமுதலாக, சொல்லிய-சொல்லப்பட்ட, மா துயர்-பெரிய துன்பங்கள் (விளைக்குந் துன்மார்க்கச் செயல்கள்), நினக்கு இலை ஆயின்உம் - உன்னிடத்தில் இல்லையானாலும், அவை-, ஏதம் என்பனயாவைஉம்-குற்றமெனப்பட்ட அனைத்தையும், எய்துதற்கு - அடைவதற்கு, ஓதும் மூலம்-சொல்லப்படுகின்ற காரணமாகும், என - என்று, ஓர்தி - அறிவாயாக; (எ-று.)

சூது முதலிய துயரங்கள் பெருங்குற்றத்தை விளைக்கு மாதலால் என்றும்அவை உன்னிடத்துச் சேராது பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமெனக் கூறியபடியாம். மிக்க துன்பத்தை விளைக்குஞ் சூது முதலியன இன்னவையென்பதை "வேட்டங் கடுஞ்சொன்

மிருதண்டம் சூது பொரு, ளீட்டங்கள் காமமோ டேழு'' என்ப தனு னறிக; இவற்றை வடநூலார் வ்யஸநமெனக் கூறுபவாத லின், 'சூதுமுந்துறச் சொல்லிய மாத்துயர்' என்ருர். சூதாடுதல், வேட்டையாடுதல், பகலிற்றூங்குதல், வம்பளத்தல், ஸ்திரீ லோலனுயிருத்தல், குடித்தல், பாட்டு கூத்து வாத்தியம் முதலிய வற்றில் பெருவிருப்ப முள்ளவனு யிருத்தல், வீணனதிரிச்சல் என்னுங் காமத்தினு லுண்டாகும் பத்துத்துக்கங்களென்றலு முண்டு. நீதியுடையான் சூதாடுதல் முதலிய தீச்செயல்களில்லாத வனுகவும், அவற்றின் தீப்பயன்களையுணரும் அறிவுள்ளவனுக வும் இருப்ப னென்பது குறிப்பிக்க, 'நீதிமைந்த...ஓர்தி' என்ருன். நீதிமானுக்கு விலக்கவேண்டியன விசேடமாகச் சொல்லவேண்டா ஆதலால், அவற்றை ஒருசெய்யுளாற் பிண்டமாகக்கூறினுன். சொல்லிய - செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில் வந்த செய்வினை. நினக்கு-உருபுமயக்கம். யாவினு-எஞ்சாமைப்பொருளது. பி-ம்:— [1]மா துயர். [2]வித்தக. [3]நிற்கிலையாயினும், நினைந்துபுரிவரேல், நினக்கில்லையாமெனின், நினைக்கிலையாயினும். [4]அதுவென. [5]ஓர் தியால், ஓதியே. (111)

13. யாரொ டும்[1]மனக் கோளில தென்றபின்
போரொ டுங்கும் புகழொடுங் காதுதன்
தாரொ டுங்கல் [2]செய்யாதது [3]தக்கபின்
வேரொ டுங்[4]கெடல் வேண்ட லுண்டாகுமோ.

(இ - ள்.) (ஒருவனுக்கு), யாரொடுஉம்-எவரோடும், மனம் கோள் - நெஞ்சில்மாறுபாடு [விரோதம்], இலது-இல்லை, என்ற பின்-, போர் ஒடுங்கும்-யுத்தம் அடங்கும்; தன் புகழ் ஒடுங்காது- அவனது கீர்த்தி சுருங்காது [வளரும்]; தார் ஒடுங்கல் செய்யாது- (அவனது) படையும் கெடாது; அது தக்கபின் - அத்தகைய நன்மை யுண்டான பின்பு, வேரொடுஉம் கெடல்-(பகை)வேரொடு கெடுதலை, வேண்டல் - விரும்பவேண்டியது, உண்டாகுமோ—?

மனத்தின்மாறுபாடே போர்நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாதலால், எவரோடும் மனம்மாறுபாடு கொள்ளாது அன்பு பூண்டால், போர் உண்டாவதற்கே வழியில்லை: எவரோடும் பொருவதில்லா விடின் புகழ் குறையுமோ என்று கருதவேண்டா: அன்புகொண்டு சந்தியை நாடுவது சாதுக்களின் செயலாதலால், அதனுற் புகழே பெருகும்: மேலும், படைகட்குஞ் சேதமில்லை: யாவரும் நண்பின ராகவே யிருத்தலால் பகைவர் வேருடன் அழியவேணுமென்று கருதுதற்கும் இடமில்லை யென்றபடி. இதனுல் காரணமின்றிப் பகைகொள்ளாதிருக்கவேணுமெனக் கூறியவாறு. 'பலத்தால் வெல்லப்பட்ட பகைவன் சமயம் வாய்த்தபோது கேடுசெய்வான்: அன்பால்வெல்லப்பட்ட பகைவனே ஒருபோதும் கேடுசெய்யான்' என்ற புத்தபகவான் கருத்து, இதிலுள்ளதென்ப. போரொழிவ தற்கும் உலக அமைதி (universal peace) நிலைப்பதற்கும் பாடுபடு வோர் கம்பன்கூறிய முதலிரண்டடிகளைக் கவனிப்பாராக: "ஊருடன்பகைக்கின் வேரொடுங்கெடும்'' என்ப ஆதலால், ஈற்றடிக்கு — ஊரொடும்பகையாமையாகிய தகுதியுண்டாயின் அவர்கட்கு பகை வேரோடுங் கெடுதல் எதிர்பார்க்கவேண்டுவ

தில்லை யென்க. பி-ம்:—[1]பகைகோளிலதென்ற, பகைகொள்ளில னென்ற, மனக்கோளிலதான. [2]செல்லாதது. [3]தந்தபின். [4]கெட. (112)

14. **கோளு மைம்பொறி யுங்குறை யப் [1]பொருள்**
நாளுங் [2]கொண்டு [3]நடுவுறு [4]நோன்மையின்
நாளு மவ்வர [5]சேயர சன்னது
வாளின் மேல்வரு மாதவ [6]மைந்தனே.

(இ-ள்.) கோளும்-(தத்தமக்கேற்ற புலன்களைக்) கொள்ளு கின்ற, ஐம்பொறிஉம்-பஞ்சேந்திரியங்களும், குறைய-தணிந்தி ருக்க, பொருள்-சம்பத்தை, நாள்உம் கொண்டு-தினந்தோறும் ஈட்டி, நடு உறு நோன்மையின் ஆளும்-நடுநிலையோடு பொருந்திய மனவுறுதியோடு ஆளுகின்ற, அ அரசுஏ-அந்த அரசாட்சியே, அரசு-அரசாகும்; மைந்தனே-குழந்தாய்! அன்னது-அப்படிப்பட்ட அரசாட்சி, வாளின்மேல் வரும் மா தவம்-வாளாயுதத்தின் மேல் நின்றுசெய்யும் பெருந்தவமாகும்; (எ-று.)

குடிகளைப் பாதுகாத்தற்குப் பொருள்வேண்டி யிருப்பது பற்றி நாடோறும் வருவாயைப் பெருக்கி ஐம்புலன்களை யடக்கி நடுவுநிலை பொருந்த மனவுறுதியோடு இராச்சியத்தைப் பாதுகாப் பது, வாள் கொண்டு செய்யுந்தவமென்றவாறு. இங்ஙனம் அர சாட்சிசெய்யின் முனிவர் ஐம்பொறிகளை யொறுத்துப்புரியும் தவத்தாற் பெறலாகும் பயனைப் பெறலாமென்பது கருத்து. இத னால், அரசுபுரியவேண்டிய வகை உணர்த்தப்பட்டது. வாளின் மேல்வரும் மா தவம் என்பதற்கு-வாளைக்கொண்டு ஆள்வதைக் காட்டிலும் சிறந்துள்ளதாகித் தவமென்று சொல்லத்தக்கதா மென்று• உரைத்தலும் ஒன்று. கோளும்-கொள்ளுமென்பதன் விகாரம். பி-ம்:—[1]பெரு. [2]நின்று, கண்டு. [3]நடுநின்ற, நடுக்கற, நடுக்குறு, நகைக்குறு. [4]நோன்பராய், நோன்பினி. [5]எய்தரிது, ஏய ரிது. [6]மன்னனே. (113)

15. **உமைக்கு நாதற்கு மோங்குபுள் ளூர்திக்கும்**
இமைப்பி னுட்டமோ ரெட்டுடை யானுக்கும்
[1]சமைத்த [2]தோள்வலி தாங்கின [3]ராயினும்
அமைச்சர் சொல்வழி யாற்றுத லாற்றலே.

(இ-ள்.) உமைக்குநாதற்குஉம்-பார்வதிக்குக் கணவனாகிய சிவ பெருமானுக்கும், ஓங்கு புள் ஊர்திக்குஉம்-உயர்ந்த கருடவாகன னாகிய திருமாலுக்கும், இமைப்புஇல் நாட்டம் ஓர் எட்டு உடையா னுக்குஉம்-இமைத்தலில்லாத ஒப்பற்ற எட்டுக்கண்களையுடைய பிரமனுக்கும், சமைத்த-உள்ள, தோள் வலி-புஜபலத்தை, தாங்கி னர் ஆயின்உம்-பெற்றிருந்தாராயினும், (அம்மன்னவர்), அமைச் சர் சொல் வழி ஆற்றுதல்-மந்திரிகளினது சொற்படி (காரியங்க ளைச்) செய்தல், ஆற்றல்-(அவர்க்கு) வலியைத்தருவதாகும்;

மும்மூர்த்தியர்போலத் தோள்வலி பெற்றிருப்பாராயினும் அமைச்சர் சொல்வழி மன்னர் நிற்கவேண்டுமென்று இதனாற் கூறப்பட்டது. உமை-உமா: மலைமகளான இவள் இளம்பிராயத்

தில் தவஞ்செய்யச் சென்றபோது பெற்றோர்கள் "உ[அம்ம]!மா [வேண்டா]' என்று கூறியதுபற்றி, இவட்கு இப்பெயர் வந்தது. முகம் நான்காதலால், கண் எட்டாயின. சமைந்த வெனற்பாலது, சமைத்த வென வலிந்து நின்றது. அமைச்சர்=அமாத்யர்; ஆலோசனை சொல்லுமாறு அரசனுடைய அருகிலேயிருப்பவ ரென்று பொருள். ஆற்றலைத்தருவதனை ஆற்றலென்று உப சரித்தார். பி-ம்:—[1]சமைக்கும். [2]தொல்வினை. [3]தாயினும். (*114*)

16. என்பு தோலுடை யார்க்கு [1]மிலார்க்குந்[2]தம்
வன்[3]ப கைப்புலன் மாசற [4]மாய்ப்பதென்
முன்பு [5]நின்றுயர் [6]மூன்றுல கத்தினும்
அன்பி [7]னல்லதொ ராக்கமுண் டாகுமோ.

(இ-ள்.) என்பு தோல் உடையார்க்குஉம்-எலும்பையும் தோலை யும் உடையவர்களுக்கும் [முனிவர்க்கும்], இலார்க்குஉம் - அவை யில்லாதவர்களுக்கும் [தேவர்க்கும்], தம் வன் பகை புலன்-தமது வலிய சத்துருவாகிய இந்திரியங்களை, மாசு அற-குற்றமில்லாமல், மாய்ப்பது-நிக்கிரகிப்பது, என்-யாதுபயனைத் தரும்? முன்பு நின்று உயர்-வெகுகாலமாக [அநாதியாக] உயர்ந்து தோன்று கின்ற, மூன்று உலகத்தின்உம்-மூன்றுலோகங்களிலும், அன்பின் அல்லது-, ஓர் ஆக்கம்-ஒருசெல்வம், உண்டாகுமோ—? (எ-று.)

என்பு தோலுடையார்-காயிலைதின்றும் கானிலுறைந்தும் தீ யிடைநின்றும் ஐம்புலவாசையை ஆசறவறுத்து உடலையுலர்த்தி முற்றத்துறந்த முனிவ ரென்க. முற்றத்துறந்த முனிவர்க்கே அன்பு இன்றியமையாதெனின், மன்னுயிரனைத்துந் தம்முயிர் போலக் காக்கும் மன்னவர்க்குச் சொல்லவேண்டாதாயிற்று. என்பு, தோல் என்பன-மற்றைத்தாதுக்களுக்கும் உப'லக்ஷணம் எனின், அவற்றையுடையார்என்றது-எழுவகைத் தாதுக்களா லமைந்த யாக்கையையுடைய மானுடரை. இலார்என்றது-அத் தன்மைய யாக்கையரல்லாத தேவர்களை. யாவராயினும் அன்பி லார்க்கு ஆக்கமில்லை யென்பதாம். அன்பு இல்லாவிடின் ஆக்க மறுமென்பதும், அதுதான் மண்ணுலகத்தோர்க்கு அன்றி மற் றையவுலகத்தோர்க்குங்கூட இன்றியமையாதென்பதுந்தோன்ற 'மூன்றுலகத்தினும்' என்று கூறினர். அன்பால் அருளும், அரு ளால் அறமும், அறத்தால் நற்கதியும் உளவாதல் பற்றி, அன்பே எல்லாவற்றிற்கும் மூலமென்க. உடையார்க்கும் இலார்க் கும் மாய்ப்பது-நான்கனுருபு வினைமுதற்பொருளில் வந்தது: "ஒன்று மூன்று நான் காறெனு முருபொடு, வருமே வினைமுத லென வகுத்தனரே" என்பது இலக்கணக்கொத்து. பி-ம்:— [1]எவர்க்கும், எல்லார்க்குந், எலார்க்குந் [2]தன். [3]புலப்பகை. [4]வாய்ப்பதென், மாய்ப்புபரேல், மாய்ப்பதால். [5]பின்பற்றி, பின்பது, பின்பினும், பின்பின்றி. [6]மூவுலகத்தினும். [7]அன்றியோர். (*115*)

17. வைய [1]மன்னுயி [2]ராகவம் மன்னுயிர்
உய்யத் தாங்கு முடலன்ன [3]மன்னனுக்கு
ஐய மின்றி யறங்கட வாதருள்
மெய்யி னின்றபின் வேள்வியும் வேண்டுமோ.

(இ-ள்.) வையம் மன் உயிர் ஆக-உலகத்தவர் பெருமையை யுடைய உயிராக, அ மன்உயிர்-அந்த நிறைந்த உயிர்களை, உய்ய தாங்கும்-பிழைக்கும்படி தரிக்கின்ற, உடல் அன்ன மன்னனுக்கு-உடம்பையொத்த அரசனுக்கு, அறம் கடவாது-தருமத்தைத் தவறாமல், அருள்-கருணை, மெய்யின்-உண்மையாக, ஐயம்இன்றி-சந்தேகமில்லாமல், நின்ற பின்-இருந்த பின்பு, வேள்விஉம் வேண்டும்ஓ-யாகமும் வேண்டுமோ? (எ - று.)

எனவே, அசுவமேதம் வாஜபேயம் முதலிய யாகங்களாற் பெறும் பயனை, உயிர்கள்மாட்டு அருள் மெய்ம்மையாயிருக்குமாயின் அதுவே தருமென்றபடி. "தன்னுயி ராமென வுலகிற் றங்கிய, மன்னுயிரனைத்தையும் புரக்கும் மாட்சியான்" என்றது, முதலிரண்டடியில் ஒருசார் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. அருள்-அருளானது, மெய்யின்-வாய்மையோடு என்று உரைத்து, அருளும் வாய்மையும் இருக்குமாயின், வேறு வேள்விகள் வேண்டா எனக் கூறினுமாம். உயிரைத்தாங்குதல்-காத்தல். உயிரில்லாதவழி உடல் இல்லாதது போலக் குடிகளில்லாதவழி அரசனில்லை யாதலின், உலகை அரசனுக்கு உயிரெனக் கூறினர். வேள்வியும் வேண்டுமோ எனலால், அருள்மெய்யினில்லாதாயின் அருள்நீங்கிய அம்மன்னவன் எத்துணை வேள்விகளைப் புரிந்தாலும் அவற்றாற் பயனெய்தா னென்பதும் பெறப்படும். நின்றபின்-இல்லாது விட்டபின் என்க. அருள்மெய்யின்-அருளிலும்மெய்யிலும் என்பாருமுளர். வையம்-ஆகுபெயர். பி-ம்:—[1] இன்னுயிர். [2] ஆகவும். [3] மன்னருக்கு. (*116*)

18. [1] இனிய சொல்லின னீகைய னெண்ணினன்
[2] வினையன் றூயன் விழுமியன் வென்றியன்
நினையு நீதி நெறிகட வானெனில்
அனைய மன்னற் கழிவு [3] முண் டாங்கொலோ.

(இ-ள்.) (ஒருமன்னவன்),—'இனிய சொல்லினன் - (கேட்பவர்க்கு இனிய) மொழியை யுடையவன்; ஈகையன் - தானத்தை யுடையவன்: எண்ணினன்-ஆராய்ச்சியையுடையவன்: வினையன்-முயற்சியை யுடையவன்: தூயன்-பரிசுத்தியையுடையவன்: விழுமியன்-சீர்மையையுடையவன்: வென்றியன் - வெற்றியையுடையவன்: நினையும் நீதிநெறி-ஆராய்ந்து தெரிதற்குஉரிய நியாயமுறைமையினின்றும், கடவான்-விலகான்,' எனில்-என்றால், அனைய மன்னற்கு-அத்தகைய அரசனுக்கு, அழிவுஉம் உண்டு ஆம் கொல்-கேடும் உண்டாகுமோ? [உண்டாகாது]; (எ - று.)

கீழ்ப்பாடல்களில் மன்னவர்க்கு அன்பும் அருளும் இன்றியமையா எனக் கூறிய ஆசிரியர், இச்செய்யுளினால் இன்சொல் முதலியன வேண்டு மென்கிறார். "இன்சொலா லீத்தளிக்க வல்லாற்குத் தன்சொலாற், றான்கண்டனைத் திவ்வுலகு" "எண்ணித் துணிக கருமம்" என்பன காண்க. இனியசொல்-மனத்தின்கண் உவகையை வெளிப்படுப்பனவாகிய இனிய சொற்களைச் சொல்லுதல். ஈகையாவது-வறியராய் ஏற்றார்க்கு மாற்றாது கொடுத்தல்.

எண்-தான் செய்யும் வினைகளை யாராய்ந்து செய்யுந்திறம்; வலியறிதல், காலமறிதல், இடனறிதல் முதலியன இதனு ளடங்கும். வினையாவது-மேற்சேறன் முதல் தெறலீறுய தொழில்; எனவே- இடைவிடாத மெய்ம்முயற்சி யுடையனுதல்வேண்டு மென்க. நினையும் நீதி நெறியைக் கடவான் எனவுமாம். இனியசொல் முதலியன உடைய னேனும், நீதியிறந்த வழி நிந்தையும்கேடு முண்டாதல் பற்றி 'நெறிகடவானெனில்' என்முர். விழுமியன்-விழுமமென்னும் பண்படியாகப் பிறந்த பெயர். பி-ம்:—[1] இனைய. [2] வினையுந், வினையின். [3] உண்டாகுமே, உண்டாகுமோ. (117)

19. சீல மல்லன நீக்கிச் செம்பொற்றுலைத்
[1]தால [2]மன்ன [3]தனிநிலை தாங்கிய
ஞால [4]மன்னற்கு [5]நல்லவர் நோக்கிய
கால மல்லது கண்ணுமுண் டாகுமோ.

(இ-ள்.) சீலம் அல்லன நீக்கி-நல்லொழுக்கத்தின்பாற் படாதவைகளை யகற்றி, செம் பொன் துலை தாலம் அன்ன - சிவந்த பொன்னை நிறுக்கின்ற துலைநாவை யொத்த, தனி-ஒப்பற்ற, நிலை- நடுவுநிலைமையை, தாங்கிய-உடைய, ஞாலம் மன்னற்கு-உலகத்தரசனுக்கு, நல்லவர்-நன்மையையுடைய அமைச்சரின், நோக்கிய - நோக்கம்பெற்ற, காலம் அல்லது-பொழுது அல்லாமல், கண்உம்- வேறே கண்ணும், உண்டாகுமோ—? [இல்லை]; (எ-று.)

நடுவுநிலைமையாவது-பகை, நொதுமல், நண்பு என்னும் மூன்று பகுதியினிடத்தும் அறத்தின்வழுவாது ஒப்பநிற்கும் நிலைமை: சமன் செய்தலும், சீர்தூக்குதலும், அமைதலும், ஒருபாற்கோடாமையும், ஐயந்தீரப்பொருளை யுணர்த்தலும், மெய்ந் நடுநிலையும், மிகினும் குறையினும் நில்லாதாகலும் முதலியபற்றி, நடுவுநிலைமைக்குத் துலாக்கோல் உவமையாக்கப்பட்டது; "சமன் செய்துசீர்தூக்குங்கோல்போ லமைந்தொருபாற், கோடாமை சான்றோர்க்கணி" என்முர் நாயனுரும். கரும்பொன், வெண்பொன் முதலிய நிறுக்குங்கால் தாலஞ் சிறிது கோடினும் அதனுன்வரும் ஊதியக்குறைவு சிறிதே யாதலின், இது மிகப்பெரி தெனத் தோன்ற, 'செம்பொற்றுலைத்தாலம்' எனமுர். "காலங்கருதியிருப்பர் கலங்காது, ஞாலங்கருதுபவர்" என்றது, திருக்குறள். காலம்- வலிமையினுல் மிகுந்தவனுய்ப் பகைமேற் சேறலுற்ற அரசனுக்கு அச்செலவுக்கு ஏற்ற காலம். வெற்றியைக்காண்டற்குக் கருவியாதலின், அது கண்ணெனப்பட்டது. இது, சிலபிரதிகளில் 22-ஆவது பாடலாக வுள்ளது. பி-ம்:—[1] தாலு. [2] என்னத். [3] தனிநிலம், தரணியைத். [4] மன்னர்க்கு. [5] நல்லறம். (118)

20. *[1]ஓர்வி னல்வினை [2]யூற்றத்தி னுருரை
[3]பேர்வி ெறல்விதி பெற்றுள [4]தென்றரோ
[5]தீர்வி லன்பு செலுத்தலிற் [6]செவ்வியோர்
ஆர்வ [7]மன்னவர்க் [8]காயுத மாவதே.

---

* "ருஷீணும்புநராத்யாநாம், வாசம்அர்த்தோநுதாவதி" என்முர், பவபூதி.

(இ-ள்.) 'ஓர்வு இல் நல் வினை ஊற்றத்தினர்-ஆராய்தற்கு இடமில்லாத நல்லதொழிலைப் பற்றுக்கோடாகவுடைய முனிவருடைய,உரை-வார்த்தையை,பேர்வு இல் தொல் விதி-(தன்னிலையினின்று) பெயர்தலில்லாத பழைய ஊழும், பெற்று உளது-அடைந்து (அங்ஙனமே) நடக்கின்றது,' என்று-என்றெண்ணி, தீர்வு இல் அன்பு-நீங்குதலில்லாத பக்தியை, செலுத்தலின்-(அவரிடம்) செய்வதனால், செவ்வியோர் ஆர்வம்-நன்மையையுடைய அப்பெரியோரின் அன்பு, மன்னவர்க்கு-(அவ்வாறு பக்தி செலுத்துகின்ற) அரசர்க்கு, ஆயுதம் ஆவது-படைக்கலமாம்; (எ-று.)—அரோ-ஈற்றசை, ஏ-தேற்றம்.

தன்னுபதேசத்தை முடிக்கப்போவதனால், முனிவன், இதனால், இதனைக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், அடுத்த செய்யுளால் தள்ள வேண்டியது இதுவென்றும் தொகுத்துக் கூறுகிறான். முனிவர்க்கு ஊழும் கட்டுப்படும்: ஆதலால், அவரிடம் அன்பு செலுத்தி அவரருளைப்பெறுக. அவரருள்பகைவரை யழித்தற்குக் கருவியாமென்பதாம். "அன்பீனுமார்வமுடைமை" என்றது திருக்குறள். அன்னவர்க்கு எனவும் பிரிக்கலாம். பி-ம்:—[1]ஓரின், ஓரும். [2]ஊற்றத்தினன். [3]சோர்விறெல்வினை. [4]அன்று. [5]தீரில். [6]செவ்வியோய், [7]மன்னவற்கு. [8]அற்புதம். (119)

21. தூம [1]கேது [2]புவிக்கெனத் தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கைய ரால்வரும்
காம மில்லை யெனிற்கடுங் கேடெனும்
நாம மில்லை நரகமு மில்லையே.

(இ-ள்.) புவிக்கு-பூமியில், தூமகேது என - வால்நட்சத்திரம் போல, தோன்றிய-உண்டான, வாமம் மேகலை மங்கையரால்-அழகிய மேகலாபரணத்தையுடைய மகளிரால், வரும்—, காமம்-காமநோய், இல்லை எனில் - இல்லையானால், கடுங் கேடு எனும்-மிக்க கெடுதியென்கிற, நாமம்,பெயரும், இல்லை-; நரகம்உம் இல்லை - நரகத்துன்பமும் இல்லை; (எ-று.)

கீழ் அரசர்க்கு அன்பு இன்றியமையாதது எனக் கூறியதனால், அந்த அன்பு மாதராரிடத்து மிகுதியாகக் கொள்ளலாகாதென அதனால் மறுத்தவாறு. தூமகேது தோன்றுமாயின், பின் பெருங்கேடு விளைதற்கு அது ஓர் உத்பாதமாகுமென்பது நூற்றுணிபு. இங்குக் காமமென்பது - பெண்ணாசையின் மிகுதியை. அதனால் விளையுங்கேட்டினும் பெருங்கேடு பிறிதில்லையென்றற்கு, 'கடுங்கேடு' என்றான். காமமிகுதி அரசர்க்கு அநர்த்தஹேது என்பதனைச் சச்சந்தன் முதலானோர் சரித்திரத்துங் காண்க. காமத்தால் வருவன நேரே பகையல்லவாயினும், ஆக்கஞ்சிதைத்தல் அழிவுதலைத்தருதல் என்னுந் தொழில்களாற் பகையோடொத்தலின் இவ்வாறு கூறினார். மேற் கிட்கிந்தாகாண்டத்தில் "மங்கையர் பொருட்டா லெய்து மாந்தர்க்கு மரணமென்றல், சங்கையின்றுணர்திவாலிசெய்கையாற்சாலு மின்னும்,அங்கவர் திறத்தினானே யல்லலும் பழியுமாத, லெங்களிற் காண்டியன்றே யிதற்

குவேறேதியாதோ'' என்பதும் இது பற்றி யென்க. நாம் - அச்சமாயின், அம்-அசை. நாமம் என்னும் எஞ்சுபொருட்கிளவிஉம்மையில் சொல்லாதலால்,உம்மைத்தொடர்க்குப் பின்சொல்லாதுமுன் சொல்லப்பட்டது. பி-ம்:—[1]ஏது. [2]தழற்கு, கனற்கு, புகழ்க்கு. ()

22.—உபதேசித்தபிறகு வசிட்டமுனிவன் ஸ்ரீராமனேடு ஸ்ரீமந்நாராயணனது கோயிலுக்குச் செல்லுதல்.

ஏனை நீதி [1]யினையவும் [2]வையகப்
போன கற்கு விளம்பிப் [3]புலன்கொளீஇ
ஆன வன்னெடு மாயிர [4]மௌலியான்
தான நண்ணினன் றத்துவ [5]நண்ணினன்.

(இ-ள்) தத்துவம் நண்ணினன்-தத்துவத்தையறிந்த வசிட்டமுனிவன், இனைய ஏனை நீதியும்உம்-இவைபோன்ற பல நீதிகளை, வையகம் போனகற்கு-உலகங்களை யுண்டியாகக்கொண்ட இராமனுக்கு, விளம்பி—, புலன் கொளீஇ - அறிவுகொளுத்தி, ஆனவன்னெடுஉம்-அவனுடன், ஆயிரம்மௌலியான்-திருமாலினது, தானம்-கோயிலை, நண்ணினன்-அடைந்தான்; (எ-று.)

ஊழியிறுதியில் உலகமுண்ட பெருவாயனது ஓரவதாரமாதலால், ஸ்ரீராமனை 'வையகப்போனகன்' என்றார். "ஸஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷ: [புருஷனென்னத்தக்க கடவுள் ஆயிரஞ்சிரசைக் கொண்டவன்]'' என்று வேதங்கூறுவதற்குஏற்ப 'ஆயிரமௌலியான்' என்றார். ஆயிரமென்றது-மிகப்பல என்ற கருத்தினது. இங்கு ஆயிரமௌலியான் என்றது - இக்ஷ்வாகு சக்ரவர்த்திபிணியரங்க வினையகலப் பெருங்காலந்தவம்பேணி மலரயனை வழிபட்டுக் கொணர்ந்த பணியரங்கப்பெரும்பாயற் பரஞ்சுடராகியஅணியரங்கநாதனை. ஸ்ரீராமன் திருமாலாக இருந்தும் அவன் கொண்ட வேடத்திற்குஏற்ப உபதேசித்தனனேயன்றி இராமன் பரம்பொருளென்பதை யுணராதவ னல்லன் வசிட்டமுனிவ னென்பார் 'தத்துவ நண்ணினன் வையகப் போனகற்கு விளம்பிப் புலன் கொளீஇ'என்றார். தத்துவநண்ணுதல்-பிறப்புவீடுகளையும்அவற்றின் காரணங்களையும் ஐயந்திரிபுகளானன்றி உண்மையாலுணர்தல்; இதனை மெய்யுணர்வென்பர். பி-ம்:—[1]இனியன, இனையன. [2]வையகம். [3]புலங்கொளீஇ, பொலங்கொளி, பொலங்குரு. [4]மோலியான். [5]நண்ணுவர்ன். (121)

23.—வசிட்டன் இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகத்தின்முன்னுட் செய்யவேண்டிய சடங்கு செய்வித்தல்.

[1]நண்ணி நாகணை வள்ளலை நான்மறைப்
புண்ணி யப்புன லாட்டிப் [2]புலமையோர்
எண்ணு நல்வினை முற்றுவித் தேற்றினன்
[3]வெண்ணி றத்த தருப்பை விரித்தரோ.

(இ-ள்.) நாகம் அணை வள்ளலை நண்ணி-பாம்பணையிற்பள்ளிகொள்ளும் அரங்கநாதனைச் சேர்ந்து சேவித்து, (அக்கடவுளின்

முன் இராமனை), நான் மறை-நான்குவேதங்களால் மந்திரிக்கப் பட்ட,புண்ணியம்புனல்-பரிசுத்தமான தீர்த்தத்தால்,ஆட்டி-ஸ்நா னஞ் செய்வித்து,-புலமையோர் எண்ணும்-அறிவையுடையவர் (அரசனுக்கென்று) எண்ணுகின்ற, நல் வினை-நல்ல சடங்குகளை, முற்றுவித்து-முடியச்செய்து;—வெள்நிறத்த தருப்பைவிரித்து- வெண்மையாகிய நிறத்தையுடையனவாகிய தருப்பைகளைப் பரப்பி, ஏற்றினன்-(அவற்றில்) ஏறப்பண்ணினன், (வசிட்டன்);

ஸ்ரீமந்நாராயணனது சந்நிதியில் இராமபிரானை நீராட்டு வித்து, பட்டங்கட்டுவோர்க்கு முன்னாள் செய்யவேண்டிய காப்பு நாண் முதலிய சடங்குகளையும் அப்பிரானுக்குச் செய்வித்து, அவ் விராமனை உபவாசமிருக்கும்படி தருப்பாசனத்தி லிருக்கச் சொல் லினன் வசிட்ட முனிவ னென்க. நாகணைவள்ளலை-இராமபிரானை யென்று உரைத்தலும் ஒன்று. நாகணை-விகாரம். தருப்பை-தர்ப் பம். புலமையோர்-ரவ்வீற்றயலாகாரம் ஓவாயிற்று. இச்செய்யுள், அந்தாதித்தொடையாக வந்தது. பி-ம்:—[1]நண்ணினர்களவ். [2]புலமையோடு. [3]வெண்ணிறத் தருப்பை விரித்தானரோ. (122)

வேறு.

24.—தான் உபதேசித்து முன்னாட் சடங்கு செய்வித்ததை முனிவன் அறிவிக்க, பின்பு தசரதன் நகரை யலங்கரிக்க ஏவுதல்.

[1]ஏற்றிட வாண்டகை [2]யினி திருந்துழி
நூற்றட [3]மார்பனு நொய்தி [4]னெய்தப்போய்
[5]ஆற்றல்சா [6]லரசனுக் [7]கறிவித் தானவன்
சாற்றுக [8]நகரணி சமைக்க வென்றனன்.

(இ-ள்.) ஏற்றிட-(வசிட்டன்) தருப்பாசனத்தில் இருக்கச் செய்ய, ஆண்தகை-இராமன், இனிது இருந்தஉழி-இனிமையாக விருந்த காலத்தில்,—நூல் தட மார்பன்உம்-முப்புரிநூலைத் தரித்த அகன்ற மார்பினையுடைய வசிட்டனும், நொய்தின் எய்த போய்-விரைவாக அடையச் சென்று, ஆற்றல்சால் அரசனுக்கு- வலிமை மிகுந்த சக்கரவர்த்திக்கு, அறிவித்தான்-தெரிவித்தான்; அவன்-அம்மன்னவன், 'நகர் அணி சமைக்க-பட்டணத்தை அலங்காரஞ் செய்யும்படி, சாற்றுக-பறையறைவிப்பீராக', என் றனன்-; (எ-று.)

கீழ்ச் செய்யுளிற் கூறியவாறு முன்னாட் செய்யவேண்டிய சடங்குகளை முற்றுவித்து அவனை உபவாசமிருக்குமாறு சொல் லித் தருப்பாசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தபின், வசிட்டமுனி வன் நல்லுபதேசம் கூறிச் சடங்கு செய்வித்ததைத் தசரதமன் னவனுக்குத் தெரிவிக்க, தசரதன் நகரத்தை யலங்கரிக்குமாறு பறைசாற்ற ஏவின னென்க. இருந்துழி-விகாரம். பி-ம்:—[1]ஏற்றிய. [2]இருந்தபினூற்றொடர். [3]மார்பினன். [4]எய்தி. [5]ஆற்றலின். [6]மன் னவற்கு. [7]உணர்த்தினன். [8]பறைநகர். (123)

25.—வள்ளுவர், நாளை இராமபட்டாபிடேகமென்று பறையறைந்து தெரிவித்தல்.

[1]ஏவின [2]வள்ளுவ ரிராம னுனேயே
பூமகள் கொழுநனுர்பர் புனையு [3]மௌலியிக்
[4]கோநக ரணிகெனக் கொட்டும் [5]பேரியம்
தேவரும் [6]களிகொளத் [7]திரிந்து சாற்றினர்.

(இ-ள்.) ஏவின வள்ளுவர்-(அரசனால்) ஏவப்பட்ட வள்ளுவர்கள், 'இராமன்—, நாளையே—, பூமகள் கொழுநன் ஆய்-நிலமகளுக்கு இறைவனாக, மௌலி புனையும்-முடி தரிக்கப் போகிறான்; (ஆதலால்), இ கோ நகர்-இந்தச்சிறந்தநகரத்தை, அணிக-அலங்கரிப்பீராக,' என-என்று சொல்லி, கொட்டும்-முழக்குகின்ற, பேரியம்-முரசத்தை, தேவர்உம் களி கொள-தேவர்களும் ஆநந்தத்தையடையும்படி, திரிந்து-(நாற்புறமும்) ஓடி, சாற்றினர்-அறைந்தார்கள்; (எ-று.)

வள்ளுவர் பறையறைந்து இராமபட்டாபிஷேகத்தைத் தெரிவிக்க, அதனையுணர்ந்து இவ்வுலகத்தவரே யன்றி விண்ணுலகத்தவரும் களிகொள்வாராயின ரென்பதாம். இராமன் அடவிசென்று அரக்கர்குலம் அழிக்குஞ் சமயம் அணுகியதென வுணர்ந்து தேவர் களி கொள்ள லாயின ரென்றதற்கு, 'தேவரும் களிகொள' என்றா ரென்ப. வள்ளுவர்-பறையறைவோர். ஆய்-ஆக: எச்சத்திரிபு. பேரியம்-பேரிகா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்: பெரு இயம் என்று பிரித்து உரைத்தலும் ஒன்று. 'தேவரும் என்ற எச்சவும்மை, முனிவர்முதலிய கணங்களையும் உணர்த்துகின்றது; உயர்வுசிறப்புமாம். இவ்வுலகத்தோர் யாவரும் தவஞ்செய்து ஏறுவா னுதரிக்கின்ற அவ்வுலகத்தோரும் இழிவதற்கு அருத்திபுரிகின்ற நகரமாதலால், அயோத்தியை 'கோநகர்' என்றார். பி-ம்:—[1]ஏவிய, ஏவலின். [2]வள்ளுவன். [3]மோலி. [4]கோவணிநகர். [5]பல்லியம், பேரிகை, பேரியத். [6]மருள். [7]திரிதந்தெற்றினர், திரிந்துசாற்றினன். (124)

26.—நகரத்தவர்க்கு வள்ளுவர்சொல் மகிழ்ச்சியளித்தல்.

கவியமை கீர்த்தியக் காளை நாளையே
புவியமை [1]மணிமுடி புனையு மென்றசொல்
[2]செவியமை [3]நுகர்ச்சிய தெனினுந் தேவர்தம்
அவியமு [4]தானதந் நகரு ளார்க்கெலாம்.

(இ-ள்.) 'கவி அமை கீர்த்தி அ காளை-பாடல்களிலமைத்துப் பாடப்படுகின்ற புகழையுடைய அவ்விராமன், நாளை புவி அமை மணி முடி புனையும்-நாளைக்கே இராச்சியபாரத்துக்குஉரிய அரதன கிரீடத்தைச் சூடிக்கொள்வான்,' என்ற-என்று (பறையறைந்து) தெரிவித்த, சொல்-வார்த்தை, செவி அமை நுகர்ச்சியது எனின் உம்-காதுகளுக்கு இனிய இன்பத்தையுடையதாயினும், அ நகர் உளார்க்கு எலாம்-அந்தப்பட்டணத்திலுள்ளவர்களுக்கெல்லாம்,

தேவர் தம் அவி அமுது ஆனது-தேவர்களுடைய அவியுணவையும் அமிருதத்தையும் ஒத்திருந்தது; (எ-று.)

செவியினால் நுகரும் நுகர்ச்சியினும் நாவினால் நுகரும் நுகர்ச்சி மிக்க இன்பந்தருவ தாதலின், 'தேவர் தம் அவியமுதானது' என்றார். எனவே, அச்சொல்லைக் கேட்டவுடனே அந்நகரத்தாரனைவரும், தேவர்கள் அவிசைப் பெற்றாற்போலவும் அமிருதபானம் பண்ணினாற் போலவும் பேரானந்தமடைந்தனரென்றதாயிற்று. புகழ்தான் உரையும் பாட்டுமென இருவகைப்படும்: அவற்றுள், 'கவியமை கீர்த்தி' எனப் புலவர்க்கே உரிய செய்யுளையே யெடுத்தா ராயினும், இனம்பற்றி எல்லார்க்கு முரிய வழக்குங் கொள்ளப்படும்; ஆகவே, உரையமைகீர்த்தியென்பதும் பெற்றாம். வமிச பரம்பரையாய் வருதல்பற்றி, 'புவியமை முடி' என்றார். காளை-உவமவாகுபெயர். அவி, அமுது-ஹவிஸ், அம்ருதம் என்னும் வடமொழிச்சிதைவுகள். அவி-தேவர்க்கு மந்திர பூர்வகமாகத் தீயிற்கொடுப்பது. அமுது-திருமாலாற் பாற்கடலைக் கடைந்தெடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டது. அவியமுது - உம்மைத்தொகை. பி-ம்:—[1]நெடுமுடி. [2]செவியுற. [3]நுகர்ச்சிய. [4]ஆன, அன்ன. (125)

27.—நகரத்தவரின் பெருங்களிப்புச்செயல்.

ஆர்த்தனர் களித்தன ராடிப் பாடினர்
வேர்த்தனர் தடித்தனர் [1]சிலிர்த்து மெய்ம்மயிர்
[2]போர்த்தனர் மன்னனைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினர்
தூர்த்தனர் [3]நீணிதி சொல்லி னார்க்கெலாம்.

(இ-ள்.) (அச்சொல் அமுதம்போன்றிருந்ததனால் அதனைப் பருகிய அந்நகரத்துமாந்தர்), ஆர்த்தனர்-ஆரவாரித்தனர்; களித்தனர்-ஆநந்தித்தனர்; ஆடி பாடினர்-கூத்தாடுதலும் பாட்டுப் பாடுதலுஞ் செய்தனர்; வேர்த்தனர்-உடல் வியர்த்தனர்; தடித்தனர்-(ஆனந்தத்தால் உடல்) பூரித்தனர்; மெய்-உடம்பில், மயிர் சிலிர்த்து போர்த்தனர்-மயிர்க்கூச்சுக்கொண்டு மூடப்பெற்றனர்; மன்னனை-அரசனை, புகழ்ந்து-துதித்து, வாழ்த்தினர்—; சொல்லினார்க்கு எலாம் - (இம்மங்களத்தைச்) சொல்லினவர் யாவர்க்கும், நீள் நிதி-மிகுந்த திரவியத்தை, தூர்த்தனர்-நிரப்பினார்கள்; (எ-று.)

அமிருதபானஞ்செய்ததனால் அவர்கள் மெய்ம்மறந்து இவ்வாறாயினரென்க. இது - தன்மைநவிற்சியணி. மெய்-மங்கலவழக்கு. எல்லாமென்பது-இருதிணைக்கும்பொது. இச்செய்யுள் ஒரு பிரதியில் இல்லை. பி-ம்:—[1]சிலிர்த்தமெய்யினர், சிலிர்த்த மெய்ம்மயிர். [2]போர்த்தொழில். [3]இருநிதி. (126)

28.—மாந்தர் நகரினை யலங்கரித்தல்.

திணிசுட ரிரவியைத் திருத்து [1]மாறுமப்
பணி[2]யிடைப் [3]பள்ளியான் [4]பரந்த மார்பிடை
[5]மணியினை வேகடம் வகுக்கு மாறும்போல்
அணிநக ரணிந்தன [6]ருத்தி மாக்களே.

(இ-ள்.) அருத்தி மாக்கள்-அன்பையுடைய அந்நகரத்து மாந்தர்,—திணி சுடர் இரவியை-நெருங்கிய கிரணங்களையுடைய சூரியனை, திருத்தும் ஆறுஉம்-சீர்திருத்தலையும், அ பணியிடை பள்ளியான்-அந்த ஆதிசேஷனில் அறிதுயிலமர்ந்த திருமாலினது, பரந்த மார்பிடை-அகன்ற மார்பிலுள்ள, மணியினை-கௌஸ்துப மணியை, வேடகம் வகுக்கும் ஆறுஉம்-சாணைபிடித்தலையும், போல்-போல, அணி நகர்-அழகிய பட்டணத்தை, அணிந்தனர்,-அலங்கரித்தார்கள்; (எ - று.)

ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாத மாமாய னுதித்தா னுதலாலும், அவ்வயோத்தியின் [வைகுண்டத்தின்] பெயரைத் தான் பூண்டிருத்தலாலுமே இயற்கையழகு பெறப்படும் அவ்வழகிய நகர்க்கு இப்போது நகரத்தவர் அன்பினால் செயற்கையழகு செய்தாரென்பதாம்; உவமையணி. சந்திராக்கினியர்போலப் பதினாறு ஏழுகிரணங்களை யுடையதாகாமல், அவர்க்குக் கொடுத்து மீளவுங் கவர்கின்ற ஆயிரங் கதிர்களையுடைமை தோன்ற, 'திணிசுடரிரவி' என்றார். பணீ-பணத்தையுடையது; பணம்-படம். அகரச்சுட்டு, பணியை விசேடித்து நின்றது. திருவீற்றிருக்கு மார்பென்பார் 'பரந்தமார்பு' என்றார். அருத்தி-'அர்த்திந்' என்னும் வடமொழிச் சிதைவு. மாக்கள் - விகாரம். அருத்திமாக்கள்-கருத்துடையடைகொளி. பி-ம்:—[1]ஆறுபைப், ஆறுமைப். [2]உடை, அடை. [3]பள்ளிமேல். [4]பாரம் மார்பினில். [5]மணியுடை. [6]அழகுகாணவே. (127)

29.—இதுமுதல் "ஏய்ந்தெழுசெல்வமும்" (38) என்னுங் கவியளவும் அந்நகரை அலங்கரித்த சிறப்புக் கூறப்படுகிறது.

வெள்ளிய கரியன [1]செய்ய வேறுள
கொள்ளைவான் கொடி [2]நிரைக் [3]குழாங்க டோன்றுவ
கள்ளவிழ் கோதையான் செல்வங் காணிய
புள்ளெலாந் [4]திருநகர் புகுந்த [5]போன்றவே.

(இ-ள்.) வெள்ளிய-வெண்ணிறத்தையுடையனவும், கரியன-கருநிறத்தையுடையனவும், செய்ய-செம்மை நிறத்தை யுடையனவும், வேறுஉள-வேறுநிறங்களை யுடையனவுமாகி, தோன்றுவ-தெரிவனவாகிய, கொள்ளை - மிகுதியையுடைய, வான் - பெரிய, நிரை-வரிசையாகிய, கொடி-துவசங்களின், குழாங்கள்-கூட்டங்கள், கள் அவிழ் கோதையான் - தேனொழுகுகின்ற மலர்மாலையையுடைய ஸ்ரீராமனது, செல்வம்-ஐசுவரியத்தை, காணிய-பார்க்கும்பொருட்டு, புள் எலாம்-பறவைகளெல்லாம், திரு நகர் - அழகிய பட்டணத்தை,புகுந்த போன்ற-அடைந்தவைபோன்றன;(எ-று.)

இது, பலவகைக்கொடிகள் கட்டப்பட்டவற்றின் வருணனை. புட்கள் பல வேறுநிறமுடையன. புள்ளரசை யூர்தியாகவுடையவனாகலின், அவன் செல்வத்தைப்பார்க்க, 'புள்ளெலாம்புகுந்தபோன்ற' என்றார்; தற்குறிப்பேற்றவணி. வேறுள-பசுமை, பொன்மைமுதலியன. குழாம்-பலவினீட்டம். தோன்றுவ-படுத்தலோசையாற் பெயராய்

நின்றது. திருவென்பது-கண்டாரால் விரும்பப்படுந்தன்மை நோக்கம்: அழகு. திருநகர்-திருமகள் தங்கும் நகரெனினுமமையும். வெள்ளிய கரியன செய்ய-முரண்டொடை. பி-ம்:—[1]சிவந்த. [2]நகர்க். [3]குழாங்கொண்டாடுவ, குழாங்கொண்டோடுவ, குழாங்கொடாடுவ. [4]ஒருவழிப். [5]போலுமே. (128)

30. மங்கையர் குறங்கென வகுத்த வாழைகள்
அங்கவர் கழுத்தெனக் [1]கமுக மார்ந்தன
தங்கொளி முறுவலிற் றாம [2]நான்றன
[3]கொங்கையி [4]னிரைத்தன [5]கனக கும்பமே.

(இ-ள்.) அங்கு-அந்நகரத்தில், மங்கையர் குறங்கு என-மாதரது தொடைபோல, வாழைகள்-வாழைமரங்கள், வகுத்த-அமைக்கப்பட்டன; அவர் கழுத்து என-அவரது கழுத்துப்போல, கமுகம்-பாக்குமரங்கள், ஆர்ந்தன-நிறைந்தன; தங்கு ஒளி முறுவலின்-(அவரது) நிறைந்த வெள்ளொளியையுடைய பல்வரிசைபோல, தாமம்-முத்துமாலைகள், நான்றன-தொங்கின; கொங்கையின்-(அவரது) ஸ்தநங்கள்போல, கனக கும்பம்-பொன்மயமான பூர்ணகும்பங்கள், நிரைத்தன-வரிசையாயமைக்கப்பட்டன; (எ-று.)

இதனால், அந்நகரத்தவர் ஆங்காங்கு வாழைமரங்களையும் கமுக மரங்களையும் கட்டி, முத்துமாலைகள் நாலவிட்டுப் பூர்ணகும்பங்கள் அமைத்தமை கூறப்படுகின்றது. வாழை-திரட்சிக்கும், கமுகம்-வரைக்கும் நெய்ப்பிற்கும், தாமம்-வெண்மைக்கும் வரிசைக்கும் உவமை. குறங்கு முதலியன-சாதிப்பெயர். வகுத்த-முற்றுவினை. கமுகம் = க்ரமுகம்: வடமொழி. இங்கு உபமானங்களாகிய வாழை முதலியவற்றை உபமேயங்களாகக்கூறியது-எதிர்நிலையுவமையணி. செய்பவன்வினையாகிய வகுத்தல்முதலியவற்றைச் செயப்படுபொருளின் வினையாகக் கூறியது, செயப்படுபொருளைச் செய்ததுபோலத் தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபு ஆதலின். நான்றன, நால்-முதனிலை. பி-ம்:—[1]கமுகுமான்றன, கமுகமான்றன. [2]நான்றென, நாற்றினர். [3]கொங்கையை. [4]நிகர்த்தன, நிரைந்தனர், நிரைத்தனர். [5]கனகக். (129)

31. முதிரொளி [1]யுயிர்த்தன முடுகிக் காலையில்
கதிரவன் வேறொரு [2]கவின்கொண் டானென
மதிதொட [3]நிவந்தன மகர தோரணம்
புதியன வலர்ந்தன [4]புதவ ராசியே.

(இ-ள்.) மதி தொட நிவந்தன-சந்திரனைத் தீண்டும்படி யுயர்ந்தனவும், புதியன-புதியனவும், மகரதோரணம் அலர்ந்தன-மகரதோரணங்கள் விளங்கப்பெற்றனவுமான, புதவம் ராசி-கோபுரவாயிலின் ஒழுங்குகள்,—காலையில் கதிரவன்-விடியற்காலத்திலுள்ள இளஞ்சூரியன், முடுகி-விரைந்து, வேறு ஒரு கவின்-முன்னிலும் வேறாகிய ஒப்பற்ற அழகை, கொண்டான் என-கொண்டனனென்று சொல்லும்படி, முதிர் ஒளி-மிக்க காந்தியை, உயிர்த்தன-வீசின; (எ-று.)

இதனால், கோபுரவாயில்கள் விளங்கியமை வருணிக்கப்படுகின்றது. புதர்-கதவு; இச்சொல், குறியதன்கீழ் ஆக் குறுகி அம்முச்சாரியை

பெற்று 'புதவம்' என்ருகி, இலக்கணையாற் கதவுகளைக்கொண்ட கோபுர வாயிலைக் காட்டிற்றென்பர்: தோரணவாயிற்கதவுகளின் வருணனை யெனக் கொள்ளினுமாம். மேன்மேலும் விளங்கின என்பதாம். இனி, மகரதோரணம் புதவராசியில் புதியன வலர்ந்தன என்றுமாம். மகர தோரணம்-வாயிலிற்றூக்கும் ஒருவகைத் தோரணம்: மகரவடிவத்தைத் தாங்கிய கட்டுவாயி லென்றல் பொருந்தும். பி-ம்:—[1]நிகர்த்தன. [2]கவின்கள் காட்டின. [3]நிவந்துயர், நிவந்ததோர். [4]புலவராகியே. (130)

32. [1]துனியறு செம்மணித் தூண [2]நீறுதோய்
வனிதையோர் [3]கூற்றினன் வடிவு காட்டின
புனைதுகி [4]லுறைதொறும் [5]பொதிந்து [6]தோன்றின
பனிபொதி கதிரெனப் பவளத் [7]தூண்களே.

(இ-ள்.) துனி அறு செம் மணி தூணம்-குற்றமற்ற சிவந்த ரத்தின மயமான கம்பங்கள்,—தொறும்-இடங்கள்தோறும், புனை துகில் உறை பொதிந்து-அலங்கரிக்கப்பட்ட வெள்ளை வஸ்திரத்தினலாகிய உறைகளில் மறைந்து, நீறு தோய்-திருநீற்றைப் பூசிய, வனிதை ஓர் கூற்றினன்-பார்வதியை ஒருபக்கத்திற் கொண்ட சிவபெருமானது, வடிவு-உருவத்தை, காட்டின-ஒத்து விளங்கின; பவளம் தூண்கள்-பவழமயமான கம்பங்கள்,—(புனை துகிலுறை தொறும் பொதிந்து), பனி பொதி கதிர் என-(பெய்) பனியில் மறைந்த சூரியனைப்போல, தோன்றின—; (எ-று.)

இதனல், செம்மணித்தூண்களும் பவளத்தூண்களும் உறையோடு விளங்கியமை வருணிக்கப்படுகிறது. செம்மணித்தூண்கள் வெள்ளுறை பொதிந்தவை-மேனிமுழுவதும் திருநீறுபூசிய சிவபெருமானையும், அங்ஙனம் உறைபொதிந்துள்ள பவளத்தூண்கள்-பனிபொதிகதிரினையும் போலு மென்றூர்: தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி. புனை துகிலுறை தொறும் பொதிந்து-மத்திமதீபம். துகில்-வெள்ளையாடை. [1]துனியுறு என்ற பாடம், து(ன்)னி-நெருங்கி, உறு-பொருந்திய என்று பொருள்படும். ஓர் கூறு-வாமபாகம். உறை-மூடும்உறை. பி-ம்:—[2]நீன்றம். [3]கூறினன். [4]அணி. [5]பொலிந்து. [6]தோன்றுவ. [7]தூணெலாம். (131)

33. [1]முத்தினின் முழு[2]நீல வெறிப்ப மொய்ம்மணிப்
[3]பத்தியி னிளவெயில் பரப்ப நீலத்தின்
[4]தொத்தின மிருள்வரத் தூண்டச் சோதிட
வித்தகர் [5]விரித்தநா ளொத்த வீதியே.

(இ-ள்.) வீதி-அந்நகரத்துத்தெருக்கள்,—முத்தின் இன் முழு நிலவு எறிப்ப-(அலங்கரித்திருக்கும்) முத்துக்களினல் (ஒருபுறத்தில்) இனிய பூரண சந்திரகிரணத்தை வீசுதலாலும், மொய் மணி பத்தியின்-நெருங்கிய (பதுமராக) மணிகளின் வரிசைகளால், இள வெயில் பரப்ப-(ஒருபுறத்தில்) இளஞாயிற்றினெளியை வீசுதலாலும், நீலத்தின் தொத்து இனம்-நீலமணிகளின் பூங்கொத்துப் போன்ற திரள், இருள் வர தூண்ட-(ஒருபுறத்தில்) அந்தகார

முண்டாம்படி விளங்குதலாலும், சோதிடம் வித்தகர் விரித்த நாள் ஒத்த - சோதிடநூலோர் விளக்கிச் சொன்ன தினங்களை யொத்தன; (எ - று.)

வீதிகள் தமது இருபுறத்துமுள்ள மாளிகைகளிலும் கட்டு வாயில்களிலும் முத்து பதுமராகம் நீலமணி என்பவற்றால் அலங் கரிக்கப்பெற்று நிலவு வெயில் இருள் என்ற இவைகளை யுண் டாக்குதலால், அவ்வீதியை நாளையொக்கு மென வருணித்தார்: தற்குறிப்பேற்றவணி. பத்தி-பங்க்தியென்னும் வடமொழிச்சிதைவு: நீலத்தின் தொத்து இருளினம்வர எனவுங் கூட்டலாம். நாள்-இருபத்தேழு நாள்களின் கூட்டம் என்று ஒரு சாரார் கூறினர்: இப்பொருள் பொருந்துமா? பி-ம்:—[1]முத்தினன், முத்திடை. [2]நிலாமுளைத்த. [3]பத்தியான், பத்தியால். [4]தொத்தினல். [5]விதித்த. இந்தப் பாடல், சிலபிரதிகளில் *30*-ஆம் பாடலுக்குப் பின்னே காணப்படுகின்றது. (*132*)

34\. ஆடன்மான் றேர்க்குழா மவனி காணிய
[1]வீடெனு முலகின்வீழ் விமானம் போன்றன
ஓடை [2]மாக் கட்களி றுதய மால்வரை
தேட்ருங் கதிரொடுந் திரிவ போன்றவே.

(இ-ள்.) ஆடல் மான் தேர் குழாம்-கூத்தாடுதலையுடைய குதிரைகளைப் பூட்டிய இரதங்களின் தொகுதி,—அவனி காணிய-பூமியைப் பார்க்கும்பொருட்டு, வீடு எனும் உலகின் வீழ்-சுவர்க்க மென்ற உலகத்தினின்றும் இறங்குகின்ற, விமானம் போன்றன-தேவரதங்களை யொத்தன; ஓடை மா கட களிறு - முகபடாத்தை யுடைய பெரிய மதயானைகள்,—உதயம் மால் வரை-பெரிய உதய பருவதங்கள்,தேடு அரு கதிரொடுஉம் திரிவ-(உவமை)தேடுதற்கு அரிய சூரியனோடும் திரிவனவற்றை, போன்ற-ஒத்தன; (எ-று.)

கீழே வீதியை வருணித்த கவி, இச்செய்யுளினால் அவ்வீதி யிற் செல்லுவனவான தேர்களையும் தேரிலே பூட்டிய குதிரைகளை யும், முகபடாத்தைக் கொண்டுள்ள மதயானைகளையும் வருணிக் கின்றார். பொற்றேராதலின், பொன்னுலகினின்றும் வீழ்கின்ற விமானத்தை யுவமான மாக்கினர்.கடம்-மத்தகமுமாம். உதயமால் வரைகள் தேடருங்கதிரொடுந் திரிதல்-இல்பொருளுவமை. ஐங்கதியு முடைமைபற்றி 'ஆடன்மான்' என்றார்: ஆடல்-வெற்றியுமாம். சுவர்க்கத்தை வீடு என்றது, ஔபசாரிக பிரயோகம். பி-ம்:—[1]வீடு சேர். [2]ஒண், வெங். (*133*)

35\. வளங்கெழு திருநகர் வைகும் வைகலும்
பளிங்குடை நெடுஞ்சுவ [1]ரடுத்த பத்தியில்
கிளர்ந்[2]தெரி சுடர்மணி யிருளைக் கீறலால்
[3]தளர்ந்தில [4]பிரிந்தில [5]சக்ர வாளமே.

(இ-ள்.) வளம் கெழு திரு நகர்-வளப்பம்மிகுந்த அழகிய அந் நகரத்தில், வைகும் - பொருந்திய, பளிங்கு உடை நெடு சுவர்-

பளிங்குக்கற்களையுடைய உயர்ந்த சுவர்களினது, அடுத்த பத்தியில்-சேர்ந்த வரிசைகளில், கிளர்ந்து-நிறைந்து, சுடர்-பிரகாசிக்கின்ற, எரி மணி-பதுமராகங்கள், இருளை கீறலால்-அந்தகாரத்தைப் பிளத்தலால்,—வைகல்உம்-எந்நாளும், சக்ரவாளம் - சக்கரவாகப் பறவைகள்,—பிரிந்தில-(ஆணும் பெண்ணும்) விட்டு நீங்காதனவாகி, தளர்ந்தில-மனத்தளர்ச்சியின்றி மகிழ்ச்சியுற்றன;

பளிக்குச்சுவரிற் பதித்துள்ள பதுமராகக் கற்களினொளி இருளைப் போக்குவதுபற்றி எப்போதும் பகல்போலவே யிருத்தலால், பகற்பொழுதெல்லாம் ஆணும்பெண்ணுமாயிருக்கும் தன்மையவான சக்கரவாகப் பறவைகள் இரவிலும் பிரியாது மகிழ்ந்திருந்தன வென்றபடி. ஈற்றடியில், 'வளர்ந்தில பிரிந்தில செக்கர் வானமே' என்ற பாடத்திற்கு—செவ்வானம்அந்நகரில் புதிதாகத் தோன்றியனவுமில்லை, நீங்கியனவுமில்லை யென்க: இப்பொருளில், பதுமராகத்தின் செந்நிறத்தை வானம் எப்பொழுதும் பெற்றிருந்ததாகக் கூறியது- பிறிதின்குணம்பெறலணி. "தெளிந்தில விரிந்தில செக்கர்வானமே" என்றும் ஈற்றடி. வளம்-ஆகரங்களிற் படுவனவும்,வயலினும் தண்டலையினும் விளைவனவுமாம். வைகுஞ் சுவரென இயையும். வைகலும்-முற்றும்மை. சில முழுமாணிக்கம் இருளைக் கெடுக்கும் என்ப ஆகலின் 'மணியிருளைக் கீறலால்' என்றார். செக்கர்-சிவப்பு: பண்புப்பெயர். எரி சுடர் மணி - நெருப்புப்போற் செந்நிறமுள்ள மணியென்னலாம், பி-ம்:—[1]முத்தின். [2]எழு. [3]தெளிந்தில. [4]பிறந்தில. [5]சக்கரவாளமே. (134)

36. பூமழை புனன்மழை புதுமென் சுண்ணத்தின்
தூமழை தரளத்தின் [1]றேமில் வெண்மழை
தாமிழை [2]நெரிதலிற் றகர்ந்த பொன்மழை
மாமழை நிகர்த்தன மாட வீதியே.

(இ-ள்.) மாடம் வீதி - மாளிகைகளையுடைய தெருக்களில், பூ மழை-மலர்மழையும், புனல் மழை-நீரின் மழையும், புது மென் சுண்ணத்தின்-புதிய மெல்லியவாசனைப்பொடியின், தூ மழை-பரிசுத்தமான மழையும், தோம் இல் வெள் தரளத்தின் மழை-குற்றமற்ற வெள்ளிய முத்துமழையும்,இழை நெரிதலின்-ஆபரணங்கள் நெருங்குதலால், தாம் தகர்ந்த-அவை உடைந்து தோன்றிய, பொன் மழை-சுவர்ணங்களின் மழையும்,—மா மழை-பெரிய மேகம் பொழிவதை, நிகர்த்தன-ஒத்தன; (எ-று.)

அந்நகரத்தவர், நீர் தெளித்து, மலர்களையும் சுண்ணங்களையும் முத்துப்பவழங்களையுந் தூவி,வீதியை யலங்கரித்தனரென்க. புனல்-பனிநீருமாம். இராமபிரான் கானகஞ்சென்று ராவணசங்காரஞ் செய்வானென்ற மகிழ்ச்சியால் தேவர்கள் கற்பகமலர் மாரி பொழிந்தாரெனக் கொள்ளுதலும் உண்டு. சுண்ணத்திற்கு மென்மை-கண்களுக்கினிதாகிய மென்மையும், தன்னை மோந்தார் பிறிது மோவாமல் தடுக்கும் மென்மையும், பொன்னணிகளைப் பூண்ட ஜனங்கள் வீதியில் மிகுதியாகநெருங்கிச் செல்லும்போது

அவ்வணிகலங்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கித் தகர்ந்துபொடியாக மழைபோலப் பொற்பொடி யுதிர்கின்றதென்பது, 'தாமிழை நெரிதலிற்றகர்ந்த பொன் மழை' என்பதன் பொருள். சுண்ணம்-சூர்ணம்: வடமொழிச்சிதைவு. தாம்-அசையுமாம். பி-ம்:—[1]தொழில். [2]நெரித்தலின், நெரிதரத். (135)

37. [1]காரொடு தொடர்மதக் களிறு சென்றன
[2]வாரொடு தொடர்கழன் மைந்த ராமெனத்
தாரொடு நடந்தன [3]பிடிக டாழ்கலைத்
தேரொடு நடக்குமத் தெரிவை மாரினே.

(இ-ள்.) காரொடு தொடர் மதம் களிறு-மேகத்தையொத்த மதத்தையுடைய யானைகள்,—வாரொடு தொடர் கழல் மைந்தர் ஆம் என-கவசத்தோடு பொருந்திய வீரக்கழலையுடைய வீரர் போல, சென்றன—; பிடிகள்-பெண்யானைகள், தாழ் கலை தேரொடு நடக்கும் அ தெரிவைமாரின்-தொங்குகின்ற மேகலையுடைய அல்குலோடு செல்கின்ற அந்நாட்டுமகளிரைப்போல, தாரொடு-கிண்கிணி மாலையுடன், நடந்தன—; (எ-று.)

விலங்குகளும் இராமபட்டாபிஷேகத்தை யுணர்ந்து குதூகலங்கொண்டு திரிந்தன என்பதற்காகக் களிறும் பிடியும் உல்லாசமாக நடப்பதைக் கூறினார். களிறு-கம்பீரத்தன்மைக்கும், பிடி-நடைக்கும் உவமம். இங்கு உபமானங்களை உபமேயங்களாகக் கூறினார்: எதிர்நிலையுவமையணி. யானைக்கும், மேகத்திற்கும்-கருமை, பொதுத்தன்மை. இனி, காரொடு தொடர் மதக்களிறு என்பதற்கு - மழைநீரையொத்த மதநீரையுடைய களிறென்றுமாம். வாரொடு தொடர் கழல்-கயிற்றாற்கட்டிய கழல் என்றுமாம். தெரிவையென்பது, வேட்கைபிறந்த பருவத்துப்பெயர். காரொடு, ஒடு-உருபுமயக்கம். தொடர்-உவமவுருபு. ஆம்-அசை. கலை-மேகலையென்பதன் முதற்குறை. தேர்-உவமவாகுபெயர். பி-ம்.—[1]காரொடும். [2]வாரொடும். [3]பிடிகண்மேகலைத். (136)

38. ஏய்ந்தெழு செல்வமு மழகு மின்பமும்
[1]தேய்ந்தில வனையது [2]தெரிகி லாமையால்
[3]ஆய்ந்தனர் பெருகவு மமர [4]ரிம்பரில்
போந்தவர் போந்தில மென்னும் புந்தியால்.

(இ-ள்.) ஏய்ந்து எழு செல்வம்உம்-பொருந்தி மேன்மேலும் வளர்கின்ற ஐசுவரியமும், அழகுஉம்-சௌந்தரியமும், இன்பம் உம்-சுகமும், தேய்ந்தில-(பொன்னகரத்தினும் இந்நகரில்) குறைந்திருக்கவில்லை; அனையது தெரிகிலாமையால்-அதனை யறியாமையால், இம்பரில் போந்தவர்-(இராமபட்டாபிஷேகங் காண) இவ்வுலகத்தி லிழிந்து வந்தவராகிய, அமரர்-தேவர், போந்திலம் என்னும் புந்தியால்-(இன்னும் அயோத்திக்கு) வந்தோமில்லையேயென்னு மெண்ணத்தால், பெருகஉம் ஆய்ந்தனர்-மிகவும் ஆலோசித்தனர்; (எ-று.)

செல்வம் முதலிய தேய்ந்திலாமையால் தேவர்க்குத் திருவயோத்தி பொன்னகரெனத் தோன்ற மயங்கினரென்பது

கருத்து. பொன்னகரம் போன்றிருந்தது, இந்நகரமென்பதாம். இச்செய்யுளில், செல்வம் முதலியவை சுவர்க்கலோகத்தோ டொப்ப இவ்வயோத்திமாநகரிலும் சுருங்காது நிரம்பியிருத்தல் பற்றி, ஒப்புமையால், வானவர் சுவர்க்கத்திற்கும் இந்த அயோத்திக்குமுள்ள வேறுபாட்டை யுணராமையால் இங்குவந்தும் தம் நகரத்திலிருந்து இன்னும் வந்து சேரவில்லையே யெனக் கருதினராகக்கூறிய இது-மறைவணியாம். இதனை வடநூலார் மீலிதாலங்காரமென்பர். இதில் ஐயவணியும் கலந்துள்ளது. பி-ம்:—[1]தேய்ந்திலா, தேய்ந்திலர். [2]தெரிந்திலாமையால், தெரிக்கலாமையின், தெரிகலாமையின், தெரிக்கிலாமையின். [3]ஆய்ந்துணர், ஆய்ந்தன. [4]உம்பரில். (137)

39.—நகர் அலங்கரிக்கப்படுதலைக் கூனி காணுதல்.

அந்நக [1]ரணிவுறு மமலை வானவர்
பொன்னக [2]ரியல்பெனப் பொலியு [3]மெல்வையில்
இன்னல்செ யிராவண னிழைத்த [4]தீமைபோல்
துன்னருங் கொடுமனக் கூனி தோன்றினள்.

(இ-ள்.) அ நகர்-அவ்வயோத்திமாநகரத்தை, அணிவுறும்-அலங்கரிக்கின்ற, அமலை-பேராரவாரத்தால்,—வானவர் பொன் நகர் இயல்பு என-தேவலோகத்தினது தன்மைபோல, பொலியும் எல்வையில் - (அந்நகர்) விளங்குங்காலத்தில்,—இன்னல் செய்-(எல்லாவுலகத்துக்கும்) துன்பத்தைச் செய்கின்ற, இராவணன்—, இழைத்த-(முற்பிறப்பிற்) செய்த, தீமை போல்-தீவினை (இப்பிறப்பில் ஓருருவத்தை யெடுத்து வந்தது) போல, துன்ன அரு கொடு மனம் கூனி-(பிறரால்) பெறுதற்கரிய கொடுமையையுற்ற மனத்தையுடைய மந்தரை, தோன்றினாள் - வெளிப்பட்டுப்பார்த்தாள்;

மந்தரையென்று பேருள்ள கூனி, அரசமாளிகையின் உபரிகை மீது ஏறி நகரம் அலங்கரிக்கப்படுவதையும் யாவருங் குதூகலத்துடனிருப்பதையும் கண்டு, தன்னருகேயிருந்த இராமனது செவிலித்தாயைநோக்கி 'இராமனது தாய் செல்வத்தை மிகுதியாகக் கொடுப்பதற்கும் ஜநங்கள் குதூகலமாயிருப்பதற்கும் நக்ரம் அலங்கரிக்கப்படுவதற்கும் யாது காரணம்?' என்று வினவி, அவளால் இராமபட்டாபிஷேகத்தை யுணர்ந்தாளென்று முதனூல் கூறும். இப்பொழுது மந்தரை செய்யுஞ் சூழ்ச்சியால் இராமன் நாட்டைவிட்டுக் காட்டையடைந்து இராவணனைச் சங்கரிப்பதனால் 'இராவணனிழைத்த தீமைபோல்' என்றார். ஒப்புயர்வில்லாத கொடுமை யென்பார் 'துன்னருங் கொடுமை' என்றார். இனி, துன்னரு-கிட்டிநட்புக்கொள்ளுதற்குத் தகாத கூனியென்றுமாம்: நாமத்தாலும் ரூபத்தாலும் கூனியாதலன்றி மனத்தாலுங் கூனியென்பதாம்; கூன்-வளைவு. "கூனுலாவிய மடந்தை" என்றார், பெரியாரும். இராமனது பட்டாபிஷேகத்தைக் கெடுப்பதற்கு எங்கிருந்தோ இந்தக்கூனிவந்தாளே என்ற வெறுப்பினால், கவி 'கூனிதோன்றினள்' என்கிறார். இராமபிரான் இராவணனைத் தொலைப்பதற்காகக் கைகேயிக்கும் ஸ்ரீராமனிடத்து மனமாறுபாடு உண்டாகுமாறு தேவதைகளே அவளை யனுப்பினு

ராகையால், அந்தத் தேவரகசியத்தை மனத்துட்கொண்டு 'கூனி தோன்றினள்' என்றருமாம். அமலையால் தோன்றினளென்க.

ராவணன்-கூவினவன், கூச்சலிடச்செய்தவன்; கைலாசமலையின்கீழ்க் கையகப்பட்டுக்கொண்டபோது பேரரவமிட்டானாதலாலும், அதனாற் சகமெல்லாங் கூச்சலிடும்படியானதாதலாலும், அதுமுதல் இவனுக்கு இப்பெயர் வழங்கிற்று என்றும், விச்சிரவசின்மகனென்னும் பொருளில் ஆதேசம் வந்து ராவணனென்றாயிற்று என்றும் இப்பெயர்க்குக் காரணங் கூறுவர். பி-ம்:—[1] அணியுறுமமலை, அணியுமவ்வமலை. [2] இதுவென. [3] எல்லையின், காலையில். [4] தீமையால். (138)

40.—இதுமுதல் மூன்றுகவிகள்-ஒருதொடர்: கூனி கடுஞ்சினங் கொண்டு கைகேயி படுத்திருக்கும் இடத்தைச் சேர்தல்.

தோன்றிய கூனியுந் துடிக்கு [1]நெஞ்சினள்
ஊன்றிய [2]வெகுளியா [3]ளுளைக்கு [4]முள்ளத்தாள்
கான்றெரி [5]நயனத்தாள் [6]கலிக்குஞ் [7]சொல்லினள்
மூன்[8]றுல கினுக்குமோ [9]ரிடுக்கண் மூட்டுவாள்.

(இ-ள்.) தோன்றிய கூனிஉம்-அங்ஙனம் வெளிப்பட்டு (நகர் அலங்கரிக்கப்படுவது) கண்ட கூனியும்,—(இராமபட்டாபிஷேகத்தை யுணர்ந்து), துடிக்கும் நெஞ்சினள்-(கோபத்தால்) துடிக்கின்ற மனத்தையுடையவளும், ஊன்றிய வெகுளியாள்-நிலைநின்ற கோபமுடையவளும், உளைக்கும் உள்ளத்தாள்-வேதனைப்படுகின்ற மனமுடையவளும், எரி கான்ற நயனத்தாள்-தீயைக் கக்குகின்ற கண்களையுடையவளும், கலிக்கும் சொல்லினள்-தடுமாறுகின்ற பேச்சையுடையவளும், மூன்று உலகினுக்கும்—, ஓர் இடுக்கண்-ஒப்புற்ற துன்பத்தை, மூட்டுவாள்-செய்யப்போகின்றவளும்,—(எ-று.)

யாவரும் மகிழ்ச்சியோடிருக்கையில், கூனி இராமபட்டாபிஷேகத்தையுணர்ந்து பொறாமையால் நெஞ்சுதுடிக்க மனக்கொதிப்பால் மிகவருந்திக் கண்களில் தீப்பொறிபறக்க உரைதடுமாற, மூன்றுலகிற்கும் பெருந்துயரத்தை விளைவிக்குமாறு வழிதேடுவாளாயினளென்க. கலித்தல்-ஸ்கலித்தல். இது, கீழ்ச்செய்யுளோடு அந்தாதித் தொடையா னமைந்தது; பின்னுஞ் சிலவிடத்து இங்ஙன்வரும்: பி-ம்:—[1]நெஞ்சினள். [2]வெகுளியள். [3]கொதிக்கும், உழைக்கும். [4]உள்ளத்தள். [5]நயனத்தள். [6]கதிக்கும். [7]சொல்லினள். [8]உலகிற்கும். [9]உறுதி. (139)

41. தொண்டைவாய்க் [1]கேகயன் றேகை [2]கோயின்மேல்
மண்டினள் வெகுளியின் மடித்த [3]வாயினள்
பண்டைநா ளிராகவன் பாணி வில்லுமிழ்
[4]உண்டையுண் டதனைத்தன் னுள்ளத் துள்ளுவாள்.

(இ-ள்.) பண்டைநாள்-முற்காலத்தில், இராகவன்-ஸ்ரீராமனது, பாணி வில்-கையிலுள்ள வில்லினால், உமிழ்-வெளிப்படுத்தப்பட்ட, உண்டை-திரளை, உண்டதனை-(மேற்) பட்டதனை, தன் உள்ளத்து-தன்மனத்தில், உள்ளுவாள்-நினைத்து, வெகுளியின் - கோபத்தினால், மடித்த வாயினள்-மடிக்கப்பட்ட வாயையுடைய

வளுமாகி,—தொண்டை வாய் கேகயன் தோகை-கொவ்வைக்கனி போன்ற அதரத்தையுடைய கைகேயியினது, கோயின்மேல் - மாளிகையில், மண்டினுள்-நெருங்கி,—(எ-று.)—'எய்தினுள்' என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

பண்டென்றது-இளமையிலென்றபடி. இராகவன்-இரகுமகாராசனின் வமிசத்திலவதரித்தவன். ஸ்ரீராமன், சிறுவனுயிருந்த காலையில், கையிற்சிறுவில்லும் மண்ணுண்டையுங்கொண்டு குளத்தினருகே விளையாடி வருகையில், இக்கூனி குடங்கொண்டு நீர்மொண்டு மங்கையர் குழாத்துட் கலந்து நடக்க, இவன் 'தன் வீட்டு வேலைக்காரிதானே இவள்' எனச்சொந்தம் பாராட்டி மண்ணுண்டையை இவள் மேலேவ, அதனுல் இவள் கைநெகிழ்ந்து குடம் வீழ யாவரும் பெருநகை நகைத்தனராக, இவள் கடுங்கோபமுற்று அரசன் மைந்தனுதலின் ஒன்றுஞ்செய்ய இயலாதுவாளாசென்று தனக்கு வாய்க்குந் தருணத்தை நோக்கிக்கொண்டிருந்தன ளென்பது கதை. இந்த வரலாறு முதனூலாகிய வான்மீகத்திலில்லை யாகிலும், "கூனகம் புகத்தெறித்த கொற்றவில்லி" என்றும், "கொண்டைகொண்ட கோதைமீது தேனுலாவு கூனிகூ, னுண்டைகொண் டரங்கவோட்டி யுண்மகிழ்ந்த நாதன்" என்றும், "கூனேசிதையவுண்டைவின் னிறத்திற்றெறித்தாய்" என்றும் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்திருக்கின்றனர். தேவர்களாலனுப்பப்பட்டுவந்த அக்கூனிக்கு, இராமபட்டாபிஷேகத்தைக் கலைப்பதற்கு, அப்பிரான் சிறு பிராயத்திற்செய்த இந்த விளையாட்டுத்தொழில் ஒரு வியாஜமாயிற் றென்க. தொண்டை-முதலாகுபெயர். வாய்-அதரம். தோகை-இருமடியாகுபெயர். பண்டை-ஐயீற்றுடைக்குற்றுகரம். பி-ம்:—[1]கைகயன். [2]கோயிலின், [3]வாயினள். [4]உண்டையான் மெலிந்ததை. (140)

42\. நாற்கடற் படுமணி நளினம் [1]பூத்ததோர்
பாற்கடற் படுதிரைப் பவள வல்லியே
போற்கடைக் [2]கண்ணளி பொழியப் பொங்கணை
மேற்கிடந் தாடனை விரைவி னெய்தினுள்.

(இ-ள்.) நால் கடல் படு மணி-நான்கு சமுத்திரங்களிலுமுண்டாகிய ரத்நங்களோடுகூடி, நளினம்-தாமரை, பூத்து-மலரப்பெற்றதாகிய, ஓர்-ஒப்பற்ற, பால் கடல்-பாற்கடலின், திரை-அலையில், படு-அமைந்த, பவளம் வல்லியே போல்-பவழக்கொடிபோல, கடைக்கண் அளி பொழிய-கண்ணின்கடை அருளைச் சொரிய, பொங்கு அணைமேல் கிடந்தாள்தனை-விளங்குகின்ற பேரணைமேற் படுத்துக்கொண்டிருந்த கைகேயியை, விரைவின் எய்தினுள்-சீக்கிரமாக அடைந்தாள்; (எ-று.)

படுக்கையிற் படுத்திருந்த கைகேயியை மந்தரைகிட்டின ளென்க. நளினம் பூத்ததோர் பாற்கடற் படுதிரைப் பவளவல்லி-இல்பொருளுவமை. நாற்கடற்படு மணி என்றது-ஆபரணங்களை. கடலில் மணியுண்டாகு மென்பதனை, ரத்நாகரம் என்னும் அதன் பெயரானு முணர்க. நாற்கடல்-நான்கு புறத்தினுஞ் சூழ்ந்தகடல்.

நளினமென்றது-கண் கை கால் முகமாகிய அவயவங்களை. பாற்கடல் என்றது-பள்ளியை. பவளவல்லி யென்றது-சரீரத்தை: படுக்கை பாற்கடற் படுதிரைபோலிருக்க, கைகேயி பவளக்கொடி போன்றிருந்தன ளென்க. இனி, பாற்கடலிற் படுதிரையிற் றோன்றிய பவளக்கொடி என்றே, தூயகுலத்துத் தோன்றிய கைகேயியைக் கவி கூறினா ரெனினுமாம். "பாற்கடன் முளைத்ததோர் பவளப் பூங்கொடி, போற்சுடர்ந் திலங்கொளிப் பொன்செய் கோதை," "பௌவநீர்ப் பவளக்கொடிபோல்பவள்" என்ற சிந்தாமணிப் பகுதிகள் இங்குக் காணத்தக்கன. அளி-அன்பு காரணத்தாற் றோன்றும் அருள். மந்தரையின் தீய உபதேசத்தின் பின்பே கைகேயியின் மனம் மாறுதலால் அதற்குமுன் அருளோடு இருந்தனள் என்பார் 'கடைக்கண்ணளி பொழிய' என்றார். காணும் பொழுதே இவளிடத்து அருளுள்ளதெனத் தெரியுமென்க. இராமனது நாயகத்தன்மையும், இலக்குவனது அடிமைத்திறமும், பரதனது கட்டளை கடவாப் பெருந்தன்மையும், சத்துருக்கனனது அடியார்க்கடிமைசெய் திறமும், ஆஞ்சநேயரின் சிறந்த பக்தியும், மகாராசரின் நட்புத்திறனும், இன்னும் மற்றுமுள்ளோர்களின் மங்கலகுணங்களும் வெளிப்படுகைக்கும், இராவணாதியர்களின் இழிவு தோற்றுகைக்கும், இமையோரிடுக்கண் நீங்குதற்கும் காரணமாய்த் திருமாலின் ஆதிசங்கற்பத்தோடொக்கநின்று தக்க காலத்தே யுதவினமையின், அக்கருத்தையுட்கொண்டு 'அளிபொழிய' என்று ரெனலும் ஒன்று. ஐந்தாயவொன்றும் மும்மூன்றாகப் படுத்த அமளி யாதலால், 'பொங்கணை' என்றார். தன்-அசை. இனி, நாற்கடற் படு மணி பொங்கணையென்றுங் கூட்டலாம். படுதிரையென்பதற்கு-ஆற்றொழுக்காக "படுதிரை வையம்", என்புழிப் போல ஒலிக்குந் திரை யென்னவுமாம். பி-ம்:—
[1]பூத்தன. [2]கண்ணருள், கண்ணொளி. (141)

43.—கைகேயியின் பாதங்களை மந்தரை மெல்லத்தீண்டுதல்.

[1]எய்தியக் கேகயன் மடந்தை யேடவிழ்
நொய்தலர் தாமரை நோற்ற நோன்பினுல்
[2]செய்தபே ருவமைசால் செம்பொற் [3]சீறடி
கைகளிற் றீண்டினள் காலக் கோளனுள்.

(இ-ள்.) காலம் கோள் அனாள்-உத்பாதகாலத்தைக்குறிக்கத் தோன்றுந் தீக்கோளைப் போன்றவளாகிய அக்கூனி,— எய்தி-(அவளை) அடைந்து,—அ கேகயன் மடந்தை-அந்தக்கைகேயியினது, ஏடு அவிழ்-இதழ் நெகிழ்கின்ற, நொய்து அலர்-மென்மையாக மலர்ந்த, தாமரை-தாமரைமலர்கள், நோற்ற-செய்த, நோன்பினால்-தவத்தினால், செய்த பேர் உவமை சால்-பெற்ற மிக்க உவமத் தன்மை பொருந்திய, செம் பொன் சிறு அடி-சிவந்த பொன்னினாலாகிய ஆபரணங்களையணிந்த சிறிய பாதங்களை, கைகளின் தீண்டினள்-(தன்) இருகைகளாலும் தடவினாள்; (எ-று.)

கைகேயி படுக்கையிற் கண்ணயர்ந்திருந்ததனால், மந்தரை, அவளை யுணர்த்துமாறு அவளுடைய சீறடிகளைக் கைகளி

ஞல் தீண்டின ளென்க. துயிலெழுப்ப அடியைத் தீண்டலை "தேரிரவி யிளங்கரத்தாலடிவருடியனந்தரீர்ப்ப" என்ற இடத்தும் காண்க. மகா சுகுமாரஞன இராமபிரானைக் காட்டிற்குச் செலுத்தும்படி தோன்றின பாவியாதலால், மந்தரையை 'காலக்கோளனுள்' என்ருர்: எங்கேயோ கிடந்தவள் இங்குத் தோன்றியது, பெருந்துன்பத்தை விளைக்கும் உற்பாதக்கோள் தோன்றியதுபோலுமென்க. தாமரைமலர் வனத்திற்சென்று ஒருதாளால் நின்று அகங்குழைந்து சூரியனைநோக்கி ஆனந்தக்கண்ணீர் பொழிந்து யோகஞ்செய்து அந்தயோகத்திற்குப் பயனுகக் கைகேயியின் பதசாரூப்பியத்திற் சிறிதுபெற்றது என்னும் நற்குறிப்பேற்றவணியின் பொருள்கொள்ள 'ஏடவிழ்...சீறடி' என்ருர். சீறடி-"நுதலடிநுசுப்பெனும் மூவழிச்சிறுகி" என்ற கலித்தொகை காண்க. பி-ம்:—[1]எய்திய கைகயன். [2]செய்தவப் பெருமைத்தாம். [3]சீரடி. (142)

44.—கைகேயி சிறிது துயிலுணர்கையில் மந்தரை கூறத்தொடங்குதல்.

தீண்டலு முணர்ந்தவத் தெய்வக் கற்பினள்
நீண்டகண் [1]ணனந்தரு நீங்க கிற்றிலள்
மூண்டெழு பெரும்பழி முடிக்கும் [2]வெவ்வினை
தூண்டிடக் கட்டுரை சொல்லன் மேயினள்.

(இ - ள்.) தீண்டலும் - (அவள்) தடவியவளவில்,—(துயிலினின்று), உணர்ந்த-உணர்ச்சி பெற்ற, அ தெய்வம் கற்பினள் - அந்தத்தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கற்பினையுடைய கைகேயி,– நீண்ட கண்-நீட்சியையுடைய கண்களினின்று, அனந்தர்உம் நீங்க கிற்றிலள்-சிறு துயிலும் நீங்கப்பெற்ருளில்லை; (அவ்வளவில் தானே கூனி), மூண்டு எழு பெரு பழி-அதிகரித்தெழுகின்ற மிக்க நிந்தையை, முடிக்கும்-கூட்டுதற்காகிய, வெவ் வினை-பாவம், தூண்டிட-ஏவுதலால், கட்டுரை-கட்டிக்கூறுஞ் சொல்லை, சொல்லல் மேயினள்-சொல்லத்தொடங்கினுள்; (எ-று.)—அதனை மேற்கவியிற் காண்க.

அனந்தர்-தூக்கமயக்கமுமாம். மந்தரையின் துர்ப்போதனையேருத நிலையில் கணவன்கொள்கைக்கு மாறுபடாதிருப்பவளென்பதைக் குறிப்பிக்க, இங்குக் கைகேயியை 'தெய்வக்கற்பினுள்" என்கிருர். தெய்வக்கற்பு - தெய்வத்தன்மையையுடைய அருந்ததிபோலுங் கற்பென்றுமாம். கண் அனந்தர் நீங்ககிற்றிலள்-சினைவினை முதலொடு முடிந்தது. பி-ம்:—[1]அனந்தரினிற்ககிற்கிலாள், அனந்தலு நீங்ககிற்கலாள், அனந்தரினிற்க நீக்கிலாள். [2]வல். (143)

45.—'பேரிடர் வரவும் வருந்தாது துயிலலாமோ?' என்று கூனி கூறுதல்.

அணங்குவாள் விட்டவரா வணுகு மெல்லையும்
குணங்கெடா தொளிவிரி [1]குளிர்வெண் டிங்கள்போல்

பிணங்கு[2]வான் பேரிடர் பிணிக்க நண்ணவும்
உணங்குவா யல்லைநீ யுறங்கு வாயென்றாள்.

(இ-ள்.) 'அணங்கு-துன்பஞ்செய்கின்ற, வாள்-வாள்போன்ற, விடம் அரா-விஷத்தையுடைய பாம்பாகிய இராகு, அணுகும்-(தன்னை விழுங்குமாறு) சமீபிக்கின்ற, எல்லைஉம்-எல்லையிலும், குணம் கெடாது-தன்மைமாறாமல், ஒளி விரி-கிரணங்களை வீசுகின்ற,குளிர் வெள் திங்கள் போல்-குளிர்ச்சியையுடையவெள்ளிய சந்திரன் போல, பிணங்குவான்-வருந்தும்படி, பேர் இடர்-பெருந்துன்பம், பிணிக்க-கட்ட, நண்ணஉம்-சமீபிக்கவும், உணங்குவாய் அல்லை-(அதற்கு) வருந்துவாயல்லை; நீ உறங்குவாய்-நீ தூங்குவாய்,' என்றாள்—, (எ-று.)

பெரும்பழிப்பை யுண்டாக்குஞ் செயலை முடித்தற்கு உரிய தீவினை மந்தரைக்குக் கிடத்தலால், அதுதூண்ட, கைகேயி துயிலுணர்ந்ததும் உணராததுமாக இருக்கையில்தானே ஒரு சொல்லைக் கட்டிச் சொல்லலானாளென்க. விடவராவணுகும் எல்லையிலும் ஒளி விரிகின்ற திங்கள்போல, நீ செல்வமெல்லாம் இழக்கவருகின்ற இப்போதும் சிறிதுங் கவலைகொள்ளாமல் பெருமகிழ்ச்சியோடு தூங்குகின்றாயேயென்றனளென்பதாம்; உவமையணி.."ஒருபுடை பாம்புகொளினும் ஒருபுடை,அங்கண் மா ஞாலம் விளக்குறூஉந் திங்கள்போல்" என்றது நாலடி. கட்டுரை-தானே படைத்துக்கொண்டு சொல்லுஞ் சொல். அணங்கு என்பதற்கு-கைகேயியை விளிப்பதாக, தெய்வப் பெண்ணே! என்றும், பிணங்குவானென்றற்கு-மனம்மாறுபட்டவனாகிய சக்கரவர்த்தி யென்றும் பொருள் கூறுவாருமுளர். உணங்குவாய், உறங்குவாய்-காலவழுவமைதி. பி-ம்:—[1]கொழு. [2]வாள். (*144*)

46.—கைகேயி 'என் புதல்வர் யாவரும் அறந்திறம்பாதவராயிருக்க எனக்கு என்ன துன்பம்?' எனல்.

வெவ்விட மனையவள் விளம்ப வேற்கணாள்.
தெவ்வடு சிலைக்கையென் [1]சிறுவர் செவ்வியர்
அவ்வவர் துறைதொறு மறந்தி றம்பலர்
எவ்விட ரெனக்குவந் தடுப்ப [2]தீண்டெனா.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) வெவ் விடம் அனையவள்-கொடிய நஞ்சையொத்த கூனி, விளம்ப-அங்ஙனஞ்சொல்ல,—வேல் கணாள்-வேல்போலுங் கண்களையுடைய கைகேயி, (அவளைநோக்கி), 'தெவ் அடு சிலை கை என் சிறுவர்-பகைவரை வெல்லுகின்ற வில்லைத்தாங்கிய கையையுடைய என் மைந்தர்கள், செவ்வியர்-சுகமாவிருக்கின்றனர்: அ அவர்-அந்தமைந்தர்கள், துறைதொறும்-தொழில்களிலெல்லாம், அறம் திறம்பலர்-தருமத்தினின்று தவறாமலிருக்கின்றனர்; எனக்கு-(இத்தகைய) எனக்கு, ஈண்டு-இப்பொழுது, வந்து அடுப்பது-வந்து நேர்வது, எ இடர்-என்ன துன்பம்?' எனா-என்று கூறி,—(எ-று.)—"என்றாள்" என அடுத்த கவியோடு முடியும்..

தன்சொல்லைக் கேட்டார்க்குக் கேடு உண்டாகுமாறு துன்பஞ் செய்தலால், 'வெவ்விடமனையவள்' என்றும், கடுஞ்சொற் கூறிய கூனியை விழித்துப்பார்த்தனள் கைகேயி யென்பார் 'வேற்கணாள்' என்றுங் கூறினர். வேற்கணாள்—கருத்துடையடைகொளி. வெவ்விடம் என்றது-பாற்கடலிற் பிறந்த ஹாலாஹலத்தை. சிறுவர்க்கு 'தெவ்வடு சிலைக்கை' என்ற அடைமொழி கொடுத்தது-கருத்துடையடைமொழி; 'தெவ்வடுசிலைக்கைச் சிறுவர்' என்பதனால், பிறரால் தீங்குவாராது பாதுகாத்துக்கொள்ள வல்லவரென்றவாறு. நால்வரையுங்குறித்து 'சிறுவர்' எனப் பன்மையாற் கூறினாள். அவ்வவர் துறை-ஸ்ரீராமனுக்குப் பெற்றோர் சொல்லைப் பேணுதலும், இளையபெருமாளுக்கு ஸ்ரீராமனிடத்து அடிமை பூண்டொழுகுகையும், பரதனுக்கு இராமன் சொற்படியே அவனுக்குப் பரதந்திரனாக நடக்கையும், சத்துருக்கனனுக்குப் பரதனிடத்துப் பரதந்திரனாக இருக்கையும் முதலியன. வந்தடுப்பதென்றதனால், இதுகாறும் இடரின்மையுணர்க. இரண்டாமடி-முற்றுமோனை. பி-ம்:—[1]மைந்தர். [2]ஈங்கெனா, இன்றெனா, ஈண்டென்றாள். (145)

47.—கைகேயி 'இராமன் புதல்வனாயிருக்கையில் எனக்கு இடருண்டாகாது' எனல்.

பராவரும் புதல்வரைப் பயக்க யாவரும்
உராவருந் [1]துயரைவிட் டுறுதி காண்பரால்
விராவரும் புவிக்கெலாம் வேத மே[2]யன
இராமனைப் பயந்தவெற் [3]கிடருண் டோவென்றாள்.

(இ-ள்.) 'பராவ அரு-புகழ்தற்கு அரிய[நற்குணமுள்ள],புதல்வரை-புத்திரர்களை, பயக்க - பெறுவதனால், யாவர்உம்-எவரும், உராவ அரு துயரை விட்டு-வருதற்கரிய [மிக்க] துன்பத்தை நீங்கி, உறுதி காண்பர் - நன்மையை யடைவர்; ஆல் - ஆதலால், விரா(வ)வரு புவிக்கு எலாம் - (பஞ்சபூதங்களின்) சேர்க்கையால் தோன்றுவதான பூமியிலெல்லாம், வேதமே அன-வேதத்தையே யொத்துத்தோன்றுகின்ற, இராமனை—, பயந்த - பெற்ற, எற்கு-எனக்கு, இடர் உண்டுஓ-துன்பம் உளதாகுமோ?" என்றாள் - என்றுங் கூறினாள்; (எ - று.)

'முறைதிறம்பாதவராய்ப் பெருவீரரான புதல்வர் நால்வர் இருக்கையில் இடருண்டோ?' என்று கீழே கூறிய கைகேயி, இச்செய்யுளில் 'மற்றவர்களைப் பற்றி நான் நினைக்கவேண்டியதும் இல்லை; இராமபிரான் எனக்குப் புதல்வனாக இருக்கையில், எனக்குத் துயரம் உண்டாகுமோ? உண்டாகாது' எனத் தான் இராமபிரானிடத்துப் பேரன்பு வைத்திருத்தல் தோன்றக் கூறினளென்க. புதல்வர் இம்மையில் மனத்துயரையகற்றிப் பெருமகிழ்ச்சி விளைத்தலாலும், மறுமையில் புத்தென்னும் நரகம் நேரவொட்டாது பெற்றோர்களைக் காத்தலாலும், 'பராவரும் புதல்வரைப் பயக்க யாவரு முராவருந்துயரைவிட்டுறுதி காண்பர்' என்றது. முன்னிரண்டடிகளிற் கூறிய பொதுப்பொருளைப் பின்னிரண்டடிகளிற்கூறிய சிறப்புப்பொருள் சமர்த்தித்து நின்றது; வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியின் பாற்படும். வேதமேய(ன்)ன இராமன்-

வேதம்போல் நித்தியமான பரபிரமசொரூபமாகிய இராமன்: "சுருதியன்னசேவகன்" என்பர், கடருவுபடலத்தும். விதிவிலக்குகளை யுணர்ந்து அறிவிப்பவனெனினுமாம். பரா(வ)வரும், உராவரும்,விராவஅரும் எனப் பிரித்தும் பொருள்கூறலாம். காண்பர், காணுதல்-இலக்கணையாய்ப் பெறுதற்பொருட்டாயிற்று. வேதம்-(நன்மை தீமைகளை) அறிவிப்பது. பி-ம்:—[1] துயரம். [2] என. [3] இடருண்டாகுமோ. (146)

48.—கைகேயிக்குப் பொருமை தோன்ற மந்தரை, 'கோசலை வாழ்ச்சிபெற்றனள்' எனல்.

ஆழ்ந்தபே ரன்பினு ளனைய கூறலும்
சூழ்ந்ததீ வினைநிகர் கூனி சொல்லுவாள்
வீழ்ந்தது நின்னலந் திருவும்[1] வீழ்ந்தது
வாழ்ந்தனள் கோசலை [2]மதியி னலென்றாள்.

(இ-ள்.) ஆழ்ந்த பேர் அன்பினுள்-(இராமனிடத்து) மிகுந்த அன்பாகிய கடலில் அழுந்தினவளாகிய கைகேயி, அனைய - அவ்வார்த்தைகளை, கூறலும் - சொன்னவளவிலே,—சூழ்ந்த தீவினை நிகர் கூனி - வளைந்துகொண்ட (அவளது) பாவத்தையொத்த மந்தரை, சொல்லுவாள்-பேசத்தொடங்கி, 'நின் நலம் வீழ்ந்தது-உனது நன்மை யழிந்தது; திருவும்-ஐசுவரியமும், வீழ்ந்தது-(உனக்கு) ஒழிந்தது; கோசலை - கௌசல்யை, மதியினால் - புத்தியினால், வாழ்ந்தனள்-செல்வம்பெற்று வாழ்ந்தாள்,' என்றாள்—;

இராமபிரானிடத்து அன்புபொங்கக் கைகேயி அங்ஙனம் கூறினவளவில், கூனி, அந்தக் கைகேயிக்குப் பொருமையுண்டாக்க வேணுமென்ற கருத்தினால் அவளை நோக்கி, 'உன்செல்வாக்கும் செல்வமும் ஒழிய, உன் சக்களத்தியாகிய கோசலை தன் மதியின் வல்லமையால் எல்லா நன்மையையும் பெற்றுவிட்டாளாதலால், இனிவாழ்வாள்' என்று திறமைபெற்ற குத்துப்பாடாக எடுத்துக்கூறினளென்க. மதியாவது-அறிவு.

ஆழ்ந்த பேரன்பினுள் - விகுதிபிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. பழியை யுண்டாக்குதலால், தீவினையை யுவமை யாக்கினார். வீழ்ந்தது முதலியன-தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்டன: விரைவினாலுமாம். பி-ம்:—[1] வீந்தது, வீய்ந்தது. [2] மதியினாள். (147)

49.—கோசலைக்கு ஏற்கவே ஏற்பட்டுள்ள பெருவாழ்வினைக் கைகேயி பாராட்டிக் கூறுதல்.

[1]அன்னசொ லனையவள் [2]கூற வாயிழை
மன்னவர் மன்ன[3]னேற் கணவன் மைந்தனேல்
பன்னரும் பெரும்புகழ்ப் பரதன் பார்தனில்
என்[4]னிதன் [5]மேலவட் கெய்தும்வாழ் வென்றாள்.

(இ-ள்.) அனையவள்-அந்தக்கூனி, அன்ன சொல் கூற-அந்த வார்த்தையைச்சொல்ல,—ஆய் இழை - ஆராய்ந்தெடுத்தணிந்த

ஆபரணங்களையுடைய கைகேயி, 'கணவன்-நாயகன், மன்னவர் மன்னன் ஏல்-சக்கரவர்த்தியானால், மைந்தன்-புத்திரன், பன்ன அரு பெருபுகழ் பரதன்ஏல்-புகழ்தற்கு அரிய மிக்க கீர்த்தியையுடைய பரதனானால்,—இதல்மேல்-இதனினும் மேலாக, அவட்கு-அக்கோசலைக்கு, பார்தனில் - பூமியில், எய்தும்-வரக்கடவதாகிய, வாழ்வு—, என்-யாது?' என்றாள்—; (எ - று.)

'சக்கரவர்த்தி கணவன்: பரதன் மைந்தன்' என்றால், இதனினும் மேலாக அவளுக்கு வரும் வாழ்வுயாது? என்றாளென்பதாம்: புதிதாக அந்தக் கௌசலைக்கு வாழ்ச்சி வரவேண்டியது இல்லை; ஏற்கவே, நல்வாழ்வு அமைந்திருக்கின்றதெனக் கூறியவாறு. அன்புடைமைபற்றிக் கௌசலையைப் பரதன் தாயாகக் கூறினாள். இனி எனக்குக் கணவன் மன்னவர் மன்னனென்றால், மைந்தன் பன்னரும் பெரும்புகழ்ப் பரதன் என்றால், என்னினும் மேலாக அவளுக்கு வரும் வாழ்ச்சியாது? என்ற கருத்து அத்துணைச்சிறவாது. பரதன் - பரம் = பாரம், அதனையுடையவன், பரதன்: லௌகிகவைதிககாரியங்களை நிர்வகிக்கவல்லவன் என்பது கருத்து; இராச்சியபாரத்தை எம்பெருமான் திருவடி நிலையில் வைத்து ஆள்பவன் என்றுங் கொள்ளலாம். பி-ம்:—[1] அன்னவளவ்வுரை, அன்னவளனையவள். [2] உரைப்ப. [3] என், எங். [4] அதன். [5] மேலும்வந்து. (148)

50.—மந்தரை கௌசலைக்குவரும் வாழ்வை எடுத்துக்கூறுதல்.

ஆடவர் நகையுற வாண்மை [1] மாசுறத்
தாடகை யெனும்பெயர்த் தைய லாள்படக்
கோடிய வரிசிலை யிராமன் கோமுடி
சூடுவ னுனைவாழ் [2] விதெனச் சொல்லினாள்.

(இ-ள்.) (கூனி), 'ஆடவர்-வீரர்கள், நகை உற-பரிகசிக்கவும், ஆண்மை மாசுஉற - ஆண்தன்மை குற்றமடையவும், தாடகை எனும் பெயர் தையலாள்-தாடகையென்னும் பெயரையுடைய பெண், பட-அழியும்படி, கோடிய-வளைந்த, வரி சிலை-கட்டமைந்த வில்லினையுடைய, இராமன்—, நாளை—, கோமுடி-அரசுக்குஉரிய கிரீடத்தை, சூடுவன்-சூடிக்கொள்வான்: இது வாழ்வு-(அவளுக்கு வரும்) வாழ்வு இதுவே', என-என்று, சொல்லினாள்—; (எ-று.)

புத்திரன் பட்டமடைதல் உன்வாழ்வினும் மேலான வாழ்வென்பதாம். இராமன் பெண்பாலார்திறத்தில் இரக்கமின்றித் தவறு செய்பவனென்பாள், 'தாடகையெனும் பெயர்த் தையலாள் படக்கோடியவரிசிலையிராமன்' என்றாள்: இந்த அடைமொழி கொடுத்துக் கூறியது, உன்திறத்துக்கொடுமை புரிதலிலும் பின்வாங்கமாட்டான் அவ்விராமனென்பதை யுணர்த்தற்பொருட்டு. ஆண்மை மாசுறுதற்குக் காரணம், பெண்கொலைபுரிதல். தையலாள்-அழகுடையவள். கோடியசிலை - அநீதியாகிய தொழிலில் முயன்ற சிலை யென்றுமாம். பி-ம்:—[1] மாசுண. [2] இதுவெனச் சொல்லினாள், இதுவெனச்சொனாள், இதுவெனச் சொன்னாள்.

51.—இராமபட்டாபிடேகத்தைக் கேட்டுக் கைகேயி கோசலைபோல மகிழ்தல்.

மாற்றமஃ துரைசெய மங்கை யுள்ளமும்
ஆற்றல்சால் கோசலை யறிவு [1]மொத்தவால்
வேற்றுமை[2]யுற்றிலள் [3]வீரன் றாதைபுக்கு
[4]ஏற்றவ [5]ளிருதயத் திருக்க வேகொலாம்.

(இ-ள்.) அஃது மாற்றம் உரை செய - அந்தவார்த்தையை (க் கூனி) சொல்ல, மங்கைஉள்ளம்உம்-கைகேயியின்மனமும், ஆற்றல் சால்கோசலை அறிவுஉம்-பெருமைமிகுந்த கௌசலையினது புத்தியும், ஒத்த-ஒத்திருந்தன; ஆல்-ஆதலால், வேற்றுமை உற்றிலள்-(கைகேயி) வேறுபாடு அடையவில்லை; (அதற்குக் காரணம்), வீரன் தாதை-இராமன் தந்தையாகிய தசரதன், அவள் இருதயத்து-அவள் மனத்தில், புக்குஏற்று - புகுந்துஇணங்கி, இருக்கஏகொல் ஆம்-இருந்ததனாற்போலும்; (எ-று.)

இது-கவிக்கூற்று. வீரமாதாவாதலாலும், சருவேசுவரனைத் திருமகனாகப் பெற்றதனாலும், தசரதன்மனைவியர் அநேகர்க்குள் பிரதானமானவர் மூவருள்ளும் முதல்தாரமாய்ப் பட்டம் பெற்றவளாதலாலும், 'ஆற்றல்சால் கோசலை' என்றார். இராம பட்டாபிடேகத்தைச் செவியுற்றதனால் கோசலைக்கு எவ்வளவு களிப்பு உண்டாயிற்றோ, அவ்வளவு களிப்பு கைகேயிக்கும் உண்டாயிற்று என்றவாறு. இங்ஙனம் மாற்றாள் புதல்வனுக்கு முடிசூடுதலிற் பெற்ற தாய்க்குப்போல் இக்கைகேயிக்கு மனமகிழ்ச்சி தோன்றிய காரணம், எப்பொழுதும் அக்கைகேயியின் மனத்தில் தசரதனிருப்பதால், அவன் மனமே அவள் மனமாவதன்றி வேறு இல்லாமையாலெனக் கவி பின்னடிகளால் வருணிக்கின்றாரென்க. ஆல்-அசை. நான்காமடி-முற்றுமோனை. பி-ம்:—[1]ஒத்ததால். [2]உற்றில. [3]இராமன்றாதையும், வீரவீரனும், வீரர்வீரனும், வீரன்றாதையும, வீரர்வீரன்புக்கு. [4]ஏற்றவல். [5]இதயத்தில். *(150)*

52.—இராமபட்டாபிஷேகச் செய்தியைக் கூறியதற்காகக் கைகேயி மந்தரைக்கு மணிமாலை யளித்தல்.

ஆயபே ரன்பெனு மளக்க ரார்த்தெழத்
தேய்விலா முகமதி விளங்கித் தேசுறத்
தூயவ [1]ளுவகைபோய் மிகச்சு டர்க்கெலாம்
நாயக மணியதோர் மாலை நல்கினாள்.

(இ - ள்.) தூயவள் - கைகேயி,—ஆய - உண்டாகிய, பேர் அன்பு எனும்-மிக்க விருப்பமாகிய, அளக்கர்-கடல், ஆர்த்து எழ-ஒலித்துக்கொண்டு கிளரவும், தேய்வு இலா மதி முகம்-(கிருஷ்ணபட்சத்திலும்) தேய்தல் இல்லாத பூர்ணசந்திரன் போன்ற முகம், விளங்கி தேசு உற-தெளிந்து ஒளியடையவும், உவகை போய் மிக-மகிழ்ச்சி எல்லைகடந்து அதிகரிக்கவும்,—

சுடர்க்கு எலாம் நாயகம் அனையது-முச்சுடர்க்கும் தலைமைபெற்றது போன்றதாகிய, ஓர் மாலை-ஒரு இரத்தினமாலையை, நல்கினாள்-(இராமபட்டாபிஷேகமென்ற மகிழ்ச்சிச்செய்தியைக் கூறிய அந்த மந்தரையென்னுங் கூனிக்குக்) கொடுத்தாள்; (எ-று.)

இராமபட்டாபிஷேகத்தைச் செவியுற்றதனால் மனத்துக்கு உள்ளே மகிழ்ச்சியடங்காது முகத்தில்வெளித்தோன்ற, அக்கூனி சொல்லிய கொடுஞ்சொல்லைப் பொருட்படுத்தாது, கைகேயி, பேரொளியுள்ள அரதனமாலையை மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்த அவட்குக் கொடுத்தன ளென்க. முகத்தின் ஒளி நாடோறும் வளர்ந்தேவருதலால், தேய்விலா மதியை யுவமை யாக்கினர். தூயவள்-மனத்திற் களங்க மற்றவள்; கருத்துடையடைகொளி. முச்சுடராவன-சந்திரன் சூரியன் அக்கினி யென்பன. இனி, சுடர்-துவாதசாதித்தருமாம். சுடர்க்கு எலாம் நாயகம்-சூரியனென்னுங் கடவுள் எனினுமாம். பி-ம்:—[1]உவகையான், உவகைபோல். (*151*)

53.—மந்தரை பெருவருத்தமடைந்து செய்த செயல்.

தெழித்தன [1]ளுரப்பினள் [2]சிறுக்கண் டீயுக
விழித்தனள் வைதனள் வெய்[3]து யிர்த்தனள்
அழித்தன ளழுதன ளம்பொன் மாலையால்
குழித்தன ணிலத்தையக் கொடிய கூனியே.

(இ-ள்.) கொடிய அ கூனி—,—தெழித்தனள்-இரைந்தாள்; உரப்பினள்-அதட்டினாள்; சிறு கண் தீ உக-சிறிய கண்களினின்று நெருப்புப் பொறி சிந்த, விழித்தனள்-பார்த்தாள்; வைதனள்-திட்டினாள்; வெய்து உயிர்த்தனள்-வெப்பமாகப் பெருமூச்சுவிட்டாள்; அழித்தனள்-(தன்கோலத்தைக்) கெடுத்தாள்; அழுதனள்-புலம்பினாள்; அம் பொன் மாலையால்-(உவகைச்செய்தி சொன்னதற்காகக் கைகேயி கொடுத்த) அழகிய பொன்னாரத்தினால், நிலத்தை-பூமியை, குழித்தனள்-குழியாக்கினாள்; (எ-று.)

நிலங்குழிபடப் பொன்மாலையைத் தரையி லெறிந்தா ளென்பார், 'குழித்தனணிலத்தை' என்றார். அரதனமாலையேயாயினும் பொன்னிற் பதித்துச் செய்யவேண்டுதலால், அவ்வரதனமாலை, பொன்மாலை யெனப்பட்டது. கொடுமை-பெயரிலும், உடலிலும், சொல்லிலும், குணத்திலும், செயலிலுமுள்ளது. அழித்தனள்-அழிந்தனள் என்பதன் விகாரமென்றலும் ஒன்று. பி-ம்:—[1]உயிர்த்தனள். [2]சிறுகண், [3]உரப்பினள். (*152*)

54.—கூனி, 'நீ துயர்படச் சம்மதித்தாலும் கோசலையின் தாதியர்க்கு அடிமைசெய்ய நான் உடன்படேன்' எனல்.

வேதனைக் கூனிபின் [1]வெகுண்டு நோக்கியே
[2]பேதைநீ பேதின்றிப் பிறந்த சேயொடு
[3]மாதுயர் படுகநா [4]னெடிதுன் மாற்றவள்
தாதியர்க் காட்செயத் தரிக்கி லேனென்றாள்.

(இ-ள்.) வேதனை கூனி-துயரத்தைச் செய்கின்ற கூனியானவள், பின் - பின்பு, வெகுண்டு நோக்கி - (அந்தக் கைகேயியைக்) கோபித்துப்பார்த்து, 'நீ—, பேதை - அறிவுகெட்டவள்: பேது இன்றி-(நாம் வேறு கௌசலை வேறு என்ற) பேதபுத்தியில்லாமையால், பிறந்த சேயொடுஉம்-(நினது வயிற்றிற்) பிறந்த மகனாகிய பரதனோடும், மா துயர் படுக-பெருந்துன்ப மடைவாயாக; நான்—, உன் மாற்றவள் தாதியர்க்கு-உனது சக்களத்தி (கௌசலையின்) தாதிகளுக்கு, நெடிது-வெகுகாலம், ஆள் செய-அடிமைசெய்ய, தரிக்கிலேன்-பொறுக்கமாட்டேன்,' என்றாள்—; (எ-று.)

அந்தக்கூனி கைகேயியைச் சினந்துநோக்கி 'நீ அறிவு இல்லாதவள்: அதனால், 'நாம் வேறு, கௌசலை வேறு: அவளுக்கு ஏற்றம் வந்தால் அது நமது வாழ்வுக்குக் குறைவே' என்ற உண்மையையறியமாட்டாமல் மகிழ்கிறாய்; கௌசலையும் அவளைச் சேர்ந்தவர்களும் உன்னைத் தாழ்மைப்படுத்த, நீ இனி உன் மகனோடு துயரமுற்றுக்கிடப்பாய்: நானோ தன்மகன் இராச்சியம் பெற்றதனாற் பெருமிதங்கொண்ட கோசலையின் தாதியர்க்கு அடிமை செய்து பிழைக்க மனம்பொறேன்' என்றாள்: என்று கூறியது - நீ கோசலையின் தாதியர்க்கும் ஆட்செய்யும்படி நேருமெனக் குறிப்பித்தபடியாம். பி-ம்:—[1]வெகுண்ட நோக்கியப், வெரூண்டுநோக்கியப். [2]பேதைநீபித்தனில், பேதைநீபேதையை, பேதையைப்பித்திகிற். [3]நீ துயர்ப், நீ துயர். [4]நெடிதுமற்றவள்.

55.—இராமன் பத்தினியுடன் சிங்காசனத்திருக்க, நின்மகன் தரையிலிருக்கவேணுமே யெனல்.

சிவந்தவாய்ச் சீதையுங் கரிய செம்மலும்
நிவந்த[1]வா சனத்தினி திருப்ப நின்மகன்
[2]அவந்தனுய் [3]வெறுநிலத் திருக்க லானபோது
உவந்தவா [4]றென்னிதற் குறுதி யாதென்றாள்.

(இ-ள்.) சிவந்த வாய் சீதைஉம்-சிவந்தவாயினையுடைய சீதையும், கரிய செம்மல்உம்-கருநிறத்தையுடைய இராமனும், நிவந்த ஆசனத்து-உயர்ந்த சிங்காதனத்தில், இனிது இருப்ப-இனிமையாக வீற்றிருக்க,—நின்மகன்-பரதன், அவம் ஆய்-வீணாய், வெறு நிலத்து-சிங்காதனமில்லாத நிலத்தில், இருக்கல் ஆன போது-இருக்க நேர்ந்த காலத்தில் [இருக்க நேருமாதலால்], உவந்த ஆறு-(நீ) மகிழ்ந்த காரணம், என்-யாது? இதற்கு உறுதி யாது-இதனுக்கு (நீ கொண்ட) மனவுறுதி யென்ன? என்றாள்—;

சக்களத்தி மகனான இராமன் தன்மனைவியோடு சிங்காதனத்திலே வீற்றிருக்க, அவர்கள் பாதத்தின் கீழ் வெறுந்தரையில் உன்மகன் யாதொரு பெருமையுமின்றிக் கைகட்டிநிற்கவேணுமே! இவ்வாறான நிலை நிகழ்வதாயிருக்கவும் மனத்தில் என்ன உறுதி கொண்டு மகிழ்கின்றாய் என மந்தரை வினவுகின்றன ளென்க. சிவந்த வாய்ச் சீதையென்பதனால் அவளது இனிதிருப்பையும், இராமனிடத்துள்ள சினத்தினால் 'கரியசெம்மல்' என்று அவ

னது கொடுமையையும் விளக்குகின்றானென்பர். உவந்த ஆறு-இராமன் முடிசூடுதலைமகிழ்ந்தவகை என்றலும் ஒன்று. அவம் என்பதன்பின், தன்-சாரியை. அவந்தன் - அவத்தனென்பதன் விகாரமுமாம்: வீணனவன்: இனி அவந்த்யன் என்பதன் திரிபு ஆக-வணங்குதற்கு உரியனல்லாதவன் [அதாவது - எவராலும் இலட்சியம் பண்ணப்படாதவன்] எனக் கூறுவாருமுளர். பி-ம்:—[1]ஆசனத்தின்மேல். [2]அவந்தனல். [3]வறு. [4]என்னிதன், என்னி தில், என்னிது, என்னிழுக்கு. (*154*)

56.—கோசலையினால் இராமன் அரசுபெற்று மேன்மையடையப் பரதன் தாழ்ச்சிபெறுவதை மந்தரை யெடுத்துக்காட்டல்.

மறந்திலள் கோசலை யுறுதி மைந்தனும்
[1]சிறந்தனன் றிருவினிற் றிருவு [2]நீங்கினன்
இறந்தில [3]னிருந்தில னென்செய் தாற்றுவான்
பிறந்திலன் பரதனீ [4]பெறுத லாலென்றாள்.

(இ-ள்.) கோசலை-கௌசல்யை, உறுதி - நன்மையை, மறந்திலள்-மறந்தாளில்லை; (அதனால்), மைந்தன்உம்-அவள் மகனும், திருவினில்-இராச்சிய சம்பத்தால், சிறந்தனன்-மேம்பட்டான்; பரதன்-பரதனோ,திருஉம் நீங்கினன்-செல்வத்தையும் இழந்தான்; (செல்வமில்லாத அவன்), இறந்திலன்-செத்தானில்லை; இருந்திலன்-(நல்வாழ்க்கையோடு) இருந்தானுமில்லை; என்செய்து-என்ன செய்து, ஆற்றுவான்-துயர் தீர்வான்? நீ பெறுதலால் - நீ யீன்றதனால், பிறந்திலன்-உற்பவித்தானில்லை, என்றாள்—; (எ-று.)

கோசலை தன்னுறுதியைநாடுபவளாய்த் தசரத சக்கரவர்த்தியைக் கொண்டு தன் மகனுக்குப் பட்டங்கட்டுவித்தலால், இராச்சியசம்பத்தைப் பெற்று இராமன் மேம்பட்டு நிற்க, பரதன் இப்போதிருக்குஞ் செல்வ வாழ்க்கையும் குறைய உயிர்ப்பிணம்போல இவ்வுலகில் தடுமாறித் திரியுமாறு நேருமென மந்தரை குத்திக் காட்டுகின்றனளென்க. பரதனுக்கு இராச்சியத்தை வாங்கித்தருமாறு கைகேயிக்குத் துர்ப்போதனைசெய்யும் மந்தரை, கோசலை தன்னுறுதியை நாடி இராமனுக்கு இராச்சியத்தை வாங்கித்தந்ததாகக் கூறுகின்றனள். பரதன் இறந்திருப்பானாயின் துயர்தீர்வான் என்று இரங்குவாள் போன்று 'இறந்திலன்' என்றும், நல்வாழ்வின்றியிருப்பது இறந்தது போலவேயாகுமென்பாள் 'இருந்திலன்' என்றும், இத்தீங்கு தந்தை தாயர் காரணமாக வந்ததனால் 'என்செய்தாற்றுவான்' என்றும் கூறினாள். நீ-மாற்றாளின் செல்வங் கண்டுகளிக்கும் நீ. உலகிற் பிறந்ததனால் ஒரு பயனையும் எய்தாமைபற்றிப் பரதன் பிறந்திலன் என்கிறாள்; முன் "பிறந்திலனென்பதிற் பிறிதுண்டாகுமோ" என்றதூஉம் இக்கருத்தேயற்றி வந்தது. [1]சிறந்த நற்றிருவினிற் றிருவு மெய்தினாள் என்ற பாடத்திற்கு - சீதையாகிய இலக்குமியோடு ராஜ்ய லக்ஷ்மியுஞ் சேர்ந்தாளென்று பொருள் காண்க. பி-ம்:—[2]நீங்கினாள்,எய்தினான். [3]இருந்தனன். [4]பெற்றதால். (*155*)

57.—மந்தரை பரதசத்துருக்கனர் தவஞ்செய்யச் செல்லலாமெனல்.

சரதமிப் புவியெலாந் தம்பி யோடு [1]மிவ்
வரதனே காக்கு[2]மேல் வரம்பில் காலமும்
பரதனு மிளவலும் பதியி னீங்கிப்போய்
விரதமா தவஞ்[3]செய [4]விடுத னன்றென்றாள்.

(இ-ள்.) இ புவி எலாம்-இவ்வுலகமனைத்தையும், சரதம்-மெய்யாக, இ வரதன்ஏ-இவ்விராமனே, தம்பியோடுஉம்-தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனுடன், காக்கும்ஏல்-ஆள்வானானால், வரம்பு இல் காலம் உம்-அளவில்லாத கால முழுவதிலும், பரதன்உம் இளவல்உம்-பரதனும் அவன் தம்பியாகிய சத்துருக்கனனும் (ஆகிய இவர்களிருவரையும்), பதியின் நீங்கி போய்-நாட்டினின்றும் பிரிந்து போய், விரதம் மா தவம் செய-விரதங்களோடுகூடிய பெரியதவத்தைச் செய்வதற்கு, விடுதல்-(காட்டுக்கு) அனுப்புதல், நன்று-நல்லதாகும், என்றாள்—; (எ-று.)

அரசின்றி நகரவாசஞ்செய்வதினும் வனவாசஞ்செய்தல் மேன்மையுடைத்து என்பதாம். பரதனால் யாதுநேருமோ என்று அச்சங்கொண்டு இராமன் பரதனை உயிர்மாய்த்தலுங் கூடுமாதலால், அங்ஙனம் நேராதபடி அந்தப் பரதனைத் தம்பியோடு தவஞ் செய்யுமாறு காட்டுக்கு அனுப்புவது நன்று என மந்தரை கூறினாளென்று முதனூல்கொண்டு கருத்துக்காண்க. "பரதனுமிளவலுமொருநொடி பகிரா, திரதமுமிவுளியு மிவரினுமறைநூ, லுரைதருபொழுதினு மொழிகிலரெனையாள், வரதனுமிளவலு மெனமருவினரே" என ஒருவரையொருவர் விடாதுதொடர்தல், கூறப்பட்டதனால் இலக்குமணனை இராமன்தம்பியென்றும், சத்துருக்கனனைப் பரதன் தம்பியென்றும் கூறினாள். பி-ம்:—[1]அவ். [2]ஆல். [3]செய்து. [4]விடுகை. (156)

58.—பரதன் அரசர்வரிசையில் சேரப்பேறுவிடில் இறத்தலே நன்றெனல்.

பண்ணுறு கடகரிப் பரதன் பார்மகள்
கண்ணுறு கவினரா யினிது காத்தவம்
மண்ணுறு முரசுடை மன்னர் மாலையில்
எண்ணுறப் பிறந்தில னிறத்த னன்றென்றாள்.

(இ-ள்.) 'பரதன்—, பண் உறு கடம் கரி-கல்லணை பொருந்திய மதயானைச்சேனையையுடையனாகி [அரசனாகி],—பார்மகள் கண் உறு கவினர் ஆய் இனிது காத்த-நிலமகள் விரும்பத்தக்க அழகையுடையவராய் இனிமையாக ஆண்ட, மண் உறும் முரசு உடை-மார்ச்சனை பொருந்திய பேரிகைகளை யுடைய, அ மன்னர் மாலையில் - அவ்வரசரது வரிசையில், எண் உற-கணக்கிடும்படியாக, பிறந்திலன்-; (ஆதலால்), இறத்தல்-, நன்று-,' என்றாள்-;

உலகத்திற் செல்வமில்லாதிருப்பது உயிர் நீங்கிய நிலைக்கே ஒப்பாமாதலால் அரசச்செல்வமின்றிக் கிடக்கும் பரதன் இளிவர

வோடு உயிர்வைத்துக் கொண்டிருப்பதினும் இறந்துவிடுவதே நலமென்று மந்தரை கூறுகின்றனளென்க. மனு இட்சுவாகு மாந்தாதா முதலாகக் குலமுறைகிளத்துபடலத்திற் கூறியவாறு சொல்லப்படும் அரசர்வரிசையிற் சேரப்பெற்றிலனே யென்பாள் 'மன்னர்மாலையி லெண்ணுறப் பிறந்திலன்' என்றாள். இப்பாடலினெதுகை மந்திரப்படலத்தின் 4-ஆஞ் செய்யுளோடு ஒத்துவருதல் காண்க. மண்உறு என்பதற்கு-கழுவுதலுற்ற என்றும், மண்பூசப்பெற்ற என்றும் கூறுவர். மண்ணுறுத்தல்-"ஆவுதிமண்ணி" என்றாற்போலப் பண்ணுதலுமாம். கரி-மற்றையங்கங்களுக்கும் உபலட்சணம். ஈண்டுக் கவின் என்றது-நீதி முறை பிறழாத செங்கோலின தழகை. மிக்கபெயல், பெயலின்மை, எலி, விட்டில், கிளி, அரசண்மை என்ற இவற்றான்வருங் கேடு தோன்றாதபடி காக்கவேண்டுதலின், 'இனிதுகாத்த' என்றாள். இதனானே, ஆறலைப்பார் கள்வர் குறளைகூறுவார் முதலிய மாக்களும், பன்றி புலி கரடி முதலியவிலங்குகளுமாகிய பகையின்மையும் பெற்றாம். இறத்தல் நன்று என்றவிடத்து இறத்தலே நன்று என்று பொருளாதலால், ஏகாரம்-விகாரத்தால் தொக்கதென்க. "தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார், தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று" என்ற திருக்குறள் இங்குக் காணத்தக்கது. (157)

59.—கேகய நாட்டிற்குப் பரதனையனுப்பியதன் காரணம் விளங்கிற்றென்றல்.

பாக்கியம் [1]புரிந்திலாப் பரதன் றன்னைப்பண்டு
ஆக்கிய பொலங்கழ லரச னாணையால்
[2]தேக்குயர் [3]கல்லதர் கடிது சேணிடைப்
போக்கிய பொருளெனக் கின்று [4]போந்ததால்.

(இ-ள்.) பாக்கியம் புரிந்து இலா பரதன் தன்னை-(அரசாளுதற்குப் பொருந்திய) நல்வினையைச் செய்யாத பரதனை, பொலம் ஆக்கிய கழல் அரசன்-பொன்னாற்செய்த வீரக்கழலை யணிந்த சக்கரவர்த்தி, பண்டு-முன்னே, ஆணையால்-(தனது) ஏவலினால், தேக்கு உயர் கல் அதர்-தேக்குமரங்கள் உயரப்பெற்ற மலையைச் சார்ந்த பெருவழியாக, சேண் இடை-வெகுதூரத்தில் [கேகயநாட்டில்], கடிது-விரைவாக, போக்கிய-அனுப்பிய, பொருள்-காரணம், எனக்கு இன்று போந்தது-எனக்கு இப்பொழுது தெரியவந்தது; (என்று மந்தரை கூறினாள்); (எ-று.)—ஆல்-தேற்றம்: அசையுமாம்.

சேணிடைப்போக்கியது என்றது, தசரதன் பரதனைக் கேகயதேசத்தரசனாகிய அவன்மாமன் யுதாசித்து அழைக்கச் சத்துருக்கனோடு கூட்டி யனுப்பியதனை; இதனை "ஆணைநின்றன் முதுதாதையையரிற், காணிய விழைவதோர் கருத்தனாதலாற், கேணியின் வளை முரல் கேகயம்புகப், பூணொளிமார்பநீ போதியென்றனன்" என்பது முதலாகப் பரசுராமப்படலத்திற் கூறியதனாலுணர்க. இராமனுக்குப் பட்டங்கட்டுதற்குப் பரதன் ஒருகால் தடையாயிருப்பானோ என்றகாரணத்தினாலே யனுப்பியதாக மந்

தரை கூறுகின்றாள். பி-ம்.—[1]புரிந்திலான். [2]தேக்குறு, தேக்கிய. [3]கவலதர். [4]போயிற்றால், போய்த்தென்றாள். சிலபிரதியில் 'போக்கினையிலையினிப் போதல் செய்யென்றாள்' என்று நான்காமடி. சிலபிரதிகளில் "கல்வியும்" என்று தொடங்கும் 62-ஆம் பாடல் இப்பாடலின் முன்னேயுள்ளது. (158)

60.—பரதனைக் குறித்து மந்தரை யிரங்குதல்.

மந்தரை பின்னரும் [1]வகைந்து கூறுவாள்
[2]அந்தரந் தீர்ந்துல களிக்கு நீரினல்
[3]தந்தையுங் [4]கொடியனற் றாயுந் தீயளால்
எந்தையே பரதனே யென் [5]செய் வாயென்றாள்.

(இ-ள்.) மந்தரை—, பின்னர்உம்-பின்பும், வகைந்து கூறுவாள்-வகைப்படுத்துச் சொல்லுபவளாகி,—'அந்தரம் தீர்ந்து-வேற்றுமைகொண்டு, உலகு-இராச்சியத்தை, அளிக்கும்-(இராமனுக்குக்) கொடுக்கின்ற, நீரினல் - தன்மையினால், தந்தைஉம் கொடியன்-தகப்பனும் கொடியவன்; (அதுகேட்டு மனம் உவக்கின்ற), நல்தாய்உம்-பெற்ற தாயும், தீயள்-கொடியவள்; எந்தையே-என் தந்தையே! பரதனே—! என்செய்வாய்-(இனி நீ) யாதுசெய்வாய்?' என்றாள்—; (எ-று.)—ஆல்-தேற்றம்: இரக்கமுமாம்.

தகப்பனான தசரதனோ உன்னிடத்து அன்பின்றிப் பட்சபாதமாக இராமனுக்கு முடிசூட்டுகின்றான்: பெற்றதாயாகிய இந்தக் கைகேயியாவது அதனைத் தடுத்து உனக்கு முடிசூட்ட முயலலாமே; நான் சொல்லியும் அவ்விஷயத்திற் சிறிதும் இவள் மனத்தைச் செலுத்துகின்றாளில்லை; அந்த இராமபட்டாபிஷேகத்துக்கு மனமுவக்கின்றாள்: இப்படி தகப்பனோடு பெற்றதாயோடு வாசியறக்கொடியாராயிருக்கப்பெற்ற நீ, ஐயோ இனி என்செய்வாய்! என்று பரதனைக் குறித்து மந்தரைஇரங்கிக்கூறினளென்க. எந்தையேயென்றது-மரபுவழுவமைதி. அந்தரம் தீர்ந்து உலகையளிக்கும் தன்மையில் [தன்மையில்லாமையால்]தந்தைகொடியன் என்று கூறுவாருமுளர். அந்தரம்-நடுவுநிலைமை என்றாருமுளர். பி-ம்:—[1]வகுந்து, வரைந்து. [2]அந்தரத்தினிது, அந்தரந்தீர்த்து. [3]எந்தையுங். [4]கடியன். [5]செய்தாற்றுவாய்.

61.—மீண்டும் மந்தரை கைகேயியை யிடித்துக்கூறுதல்.

[1]அரசரிற் பிறந்துபின் [2]னரச ரில்வளர்ந்து
அரசரிற் புகுந்துபே ரரசி யானநீ
கரைசெயற் கருந்துயர்க் கடலில் வீழ்கின்றாய்
உரைசெயக் கேட்கிலை [3]யுணர்தி யோவென்றாள்.

(இ-ள்.) (மந்தரை மீண்டும் கைகேயியைப்பார்த்து), அரசர் இல் பிறந்து-அரசவமிசத்தில் உற்பவித்து, பின்—, அரசர் இல் வளர்ந்து-வேந்தர் வீட்டில் வளர்ந்து, அரசர் இல் புகுந்து-வேந்தர் வீட்டில் வாழ்க்கைப்பட்டு, பேர் அரசி ஆன நீ-பெரிய ராஜமகிஷியான நீ, கரை செயற்கு அரு-கரைகாணுதற்கு அரிதாகிய, துயர் கடலில்-துக்கசாகரத்தில், வீழ்கின்றாய்-விழப்போகின்றாய்;

உரை செய கேட்கிலை-(நான்) சொல்லவும் கேட்கின்றாயில்லை; உணர்தி ஓ-(உனக்கு) உணர்ச்சியுள்ளதோ? [இல்லையென்று தோன்றுகின்றது], என்றாள்—; (எ-று.)

சாமானியமான குலத்துப்பெண்ணாயிருந்தால் அவள் அரசியலை யறியாளாதலால் மாற்றாளின்மகன் அரசனாவதைப்பற்றி அவட்குக் கவலையுண்டாகாமலிருப்பது இயற்கையே; நீ அரசகுலத்திற் பிறந்தாய்; பிறந்தது மாத்திரமன்றி அரசரில்லிலேயே வளர்ந்தாய்: அம்மாத்திரமன்றி அரசரில்லிற் புகுந்து பட்டமகிஷியுமானாய்: இப்படிப்பட்ட நீ உன்மகனுக்கு அரசியல் நேராது மாற்றாளின்மகன் அரசாட்சியைப் பெறுவது உனக்குப் பெருந்துயரை விளைக்கப்போகின்ற தென்பதையும் உணராமலிருக்கின்றாயே! என்று கைகேயிக்கு இடித்து மந்தரை மதி புகட்டியவாறு. வீழ்கின்றாய்-தெளிவுபெற்றி எதிர்காலம் நிகழ்காலமாகக் கூறப்பட்ட காலவழுவமைதி. பி-ம்:—[1]அரசியற். [2]அரசினில். [3]உணர்விலோயென்றாள். (*160*)

62.—மந்தரை பரதனது அரசியற்குணங்கள் எல்லாம் பயனற்றுப்போவதற்கு இரங்குதல்.

கல்வியு மிளமையுங் கணக்கி லாற்றலும்
வில்வினை யுரிமையு மழகும் வீரமும்
எல்லையில் குணங்களும் பரதற் [1]கேயது
[2]புல்லிடை யுகுத்தமு தேயும் போலென்றாள்.

(இ-ள்.) கல்விஉம்-வித்தையும், இளமைஉம்-யௌவனமும், கணக்கு இல் ஆற்றல்உம் - அளவில்லாத வல்லமையும், வில்வினை உரிமைஉம்-தனுர்வித்தையிலுள்ள சாமர்த்தியமும், அழகுஉம்-எழிலும், வீரம்உம்-வீரியமும், எல்லை இல் குணங்கள்உம்-மற்றும் அளவில்லாத நற்குணங்களும், பரதற்குஏயது-பரதனுக்குப் பொருந்தியுள்ளது, புல் இடை உகுத்த அமுது ஏயும் - புல் தரையில் சொரிந்த அமிருதத்தையொக்கும், என்றாள்—; (எ-று.)

அரசர்க்குஉரிய கல்வி முதலிய யாவும் பரதனிடத்துஅமைந்திருந்தும் அரசு பெற்றாலன்றி வேறுவகையில் அவை விளங்காவாதலால், புல்லிலே சிந்திவிட்ட அமுதம்போல வீணாகுமென்பதாம். உகுத்தவென்னும் பெயரெச்சத்து அகரவீறு தொகுத்தல். புல்லிடை யுகுத்தல்-வீணாக்குதல்; "வில்லினும்வாளினும் விரிந்தவாண்டொழில், புல்லிடையுகுத்தனன்" "இவ்வழகையெல்லாம் புல்லிடையே யுகுத்தீரே" என வருதல் காண்க. போல்-அசை. உம்என்பதைப் போல் என்பதோடு இயைத்து, அமுதேபோலும் என்று உரை கூறுவாருமுளர். பி-ம்:—[1]எய்திய, எய்துபு. [2]புல்லிடையுக்கமுதேயும், புல்லிதுபுல்லுகுமமுதம். (*161*)

வேறு.

63.—மந்தரையின் கொடுஞ்சொற் கேட்டுக் கைகேயி சினந்து கூறத்தொடங்குதல்.

வாய்கயப்புற மந்தரை வழங்கிய வெஞ்சொல்
காய்[1]த னற்றலை நெய்சொரிந் தெனக்கதங் கனற்றக்

[2]கேக யர்க்கிறை திருமகள் கிளரிள வரிகள்
தோய்க யற்கண்கள் சிவப்புற நோக்கினள் சொல்லும்.

(இ-ள்.) வாய் கயப்பு உற-வாய் கசக்கும்படி, மந்தரை—, வழங்கிய-கூறிய, வெம் சொல்-கொடிய வார்த்தை, காய் கனல் தலை-எரிகிற நெருப்பில், நெய் சொரிந்து என-நெய்யைவார்த்தாற் போல, கதம் கனற்ற-சினத்தை மிகுவிக்க,—கேகயர்க்கு இறை திருமகள்-கைகேயி, கிளர் இள வரிகள் தோய்-விளங்குகின்றசிறிய செவ்வரிகள் பொருந்திய, கயல் கண்கள்-கெண்டைபோன்ற கண்கள், சிவப்புஉற-(கோபத்தாற்) செம்மையடையும்படி, நோக்கினள்-பார்த்தவளாய், சொல்லும்-சொல்லுவாள்; (எ-று.) கைகேயி சினந்து கூறுவதை மேல் நான்கு கவிகளிற் காண்க.

நெய்விடுந்தோறும் தீ மூண்டெரிதல்போல மந்தரை கடுஞ் சொல் வழங்குந்தோறும் கைகேயிக்குச் சினம் மிகுந்துவருதலின் 'காய்கனற்றலை நெய் சொரிந்தெனக் கதங் கனற்ற' என்று உவமைமுகத்தால் விளக்கினர். மந்தரை கைகேயிக்கும் அவள் மகனுக்கும் மேன்மையுண்டாகுமாறு கூறினளேயாயினும், இராமனிடத்துச் சினங்கொண்டு கூறிய சொற்களாதலின், "யாவரே தினினுங் கைக்குமாம் வேம்பு" என்ற நியாயம்பற்றி அக்கடுஞ் சொற்கள் சொன்ன அவட்குங் கயப்பை விளைக்கு மென்பார், கவி 'வாய்கயப்புற' என்றார்: இதனல் அவள் கூறிய இன்ஞ்சொல்லின் தீமை விளக்கப்பட்டது. கயப்பு = கசப்பு. சொரிந்து-எச்சத் திரிபு. பி-ம்:—[1]எரித்தலை. [2]கேகயத்திறை. *(162)*

64.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்:
கைகேயி மந்தரையைக் கடிந்து கூறுதல்.

வெயின்[1]மு றைக்[2]குலக் கதிரவன் [3]முதலிய மேலோர்
உயிர்[4]மு தற்பொரு டிறம்பினு [5]முரைதிறம் பாதோர்
மயின்மு றைக்குலத் துரிமையை மனுமுதன் மரபைச்
[6]செயிரு றப்[7]புலைச் சிந்தையா லென்சொனுய் தீயோய்.

(இ - ள்.) வெயில் முறை குலம் கதிரவன் முதலிய மேலோர்-கிரணங்களின் வரிசையையுடைய சிறந்த சூரியன் முதலாகிய பெரியோர், உயிர் முதல்பொருள் திறம்பின்உம்-உயிரும் மூலதனமும் தவறினலும், உரை திறம்பாதோர்-நீதியுரை தவருதவர்; மயில் முறை குலத்து உரிமையை-(நான் பிறந்த) கேகயகுலத்தினது உரிமையையும், மனு முதல் மரபை-வைவச்சுவதமனுவினது சிறந்த வமிசத்தையும், செயிர் உற-குற்றமடையும்படி, தீயோய்-கொடியவளே! புலை சிந்தையால்-புன்மைக்குணமுள்ள மனத்தினல், என் சொனய்-யாது சொன்னய்? (எ - று.)

குலத்திற்கு ஆதிபுருஷனதலாற் சூரியனையும், அவன்மகனதலானும் அவனே அரசாட்சியை மேற்கொண்ட முதல்வனதலானும் மனுவையும் கூறினள். உயிர் முதல்பொருள்-உம்மைத் தொகை: இனி, உயிர் முதலிய சிறந்த பொருள்களென்றுமாம். 'பிறந்த இடத்திலும் நான்புக்க இடத்திலும் நிகழும் நிகழ்ச்சிக்

கும் வேறுபாடாக மூத்தவனிருக்க இளையவனுக்குப் பட்டங்கட்ட முயலுமாறு உன் இழிந்த மனப்போக்கின்படி துராலோசனை கூறுகின்றாயே; அடி துஷ்டை! யாரிடத்தில் என்ன சொன்னாய்?' என்று கைகேயி மந்தரையை யதட்டுகின்றா ளென்க. அரசகுலங்களில் தான்பிறந்தகுலம் புக்ககுலம் இவ்விரண்டின் முறைமையை நன்கு உணர்ந்தவ ளாதலால், அவ்விரண்டை யெடுத்துக் கூறினாள். மயின்முறைக்குலத்துரிமையை மனுமுதன் மரபை யென்பதற்கு-மயிலினது முறைமையைக்கொண்ட குலத்துரிமையை யுடைய மனுமரபை யென்று கூறி, மயில் முட்டையிட்டுப் பொரிக்கும்போது முதற்பார்ப்பின் கலாபத்துப் பீலி பொன்னிறமடைய மற்றைப்பார்ப்புக்களின் கலாபங்களின் பீலிகள் பொன்னிறமடையாதவாறுபோல, முதற்குமாரனே மணிமுடிபுனைய மற்றையோர் முடிபுனையாமையையுடையது மனுகுலமெனக் கருத்துவிரிப்பர்: இதற்கு "பலாவம்பொழிலினொருதாயுயிர்த்த பலமயிற்கும், கலாவம் புனைந்தகளிமயின் மூத்ததெனக்கருத" என்ற தணிகைப்புராணம் மேற்கோளென்ப. இனி, இத்தொடர்க்கு, இன்னும் வெவ்வேறுவகையாகவும் உரைப்பர். செயிராவது-முறைபிறழ்வும், உலகநிந்தையும். பி-ம்:—[1]முதற். [2]குலத்திறையவன், குலத்திறைவனை. [3]முதலினர். [4]முறைப். [5]முறை. [6]செயிர்முறைப். [7]புலச். ()

65. எனக்கு நல்லையு மல்லைநீ யென்மகன் பரதன்
தனக்கு நல்லையு மல்லை[1]யத் தருமமே நோக்கின்
உனக்கு நல்லையு மல்லை[2]வந் தூழ்வினை தூண்ட
மனக்கு[3]நல்லன சொல்லினை [4]மதியிலா மனத்தோய்.

(இ-ள்.) நீ எனக்கு நல்லைஉம் அல்லை-நீ எனக்கு நன்மையைச் செய்பவளுமன்று; என் மகன் பரதன் தனக்குஉம் நல்லைஉம் அல்லை—; அ தருமம் நோக்கின்-அந்தராஜதருமத்தை நோக்குமிடத்து, உனக்கு நல்லைஉம் அல்லை—; மதி இலா மனத்தோய் - அறிவில்லாத நெஞ்சினையுடையவளே! ஊழ்வினை வந்து தூண்ட-பழவினை வந்து தூண்டுதலினால், மனக்கு நல்லன-(உன்) மனத்துக்கு நன்றாயிருப்பவைகளை, சொல்லினை-சொன்னாய்; (எ-று.)

நீ எனக்கு நல்லவள்போலவும் என்மகனிடத்து நல்லவள் போலவுஞ் சொல்லுகின்றாயானாலும், உன்சொற்களைக்கேட்டு நாங்கள் நடந்தால் அது பழிபாவங்கட்கு ஏதுவா மாதலால் 'நீ எனக்கு நல்லையுமல்லை யென்மகன் பரதனுக்தும் நல்லையுமல்லை' என்றும், தன் தலைவிக்கும், அவள் மகனுக்குமே தீங்கிழைத்தல் பற்றி 'அத்தருமமே நோக்கின் உனக்கு நல்லையுமல்லை' என்றும் கூறுகின்றா ளென்க. தீயவற்றை மனத்தினாற் கருதிச்சொல்லுதலும் பாவத்தை விளைக்கு மாதலின் உனக்கு நல்லவழியில் மனஞ்செல்லாதது உன்னூழ்வினையே யென்பாள், 'ஊழ்வினை தூண்ட மனக்குநல்லன சொல்லினை' என்றாள். மனக்கு-அத்துச்சாரியை பெறாதுநின்றது. 'உன்மனத்துக்கு நல்லன்' என்றதனால், சொல்லிற்குஞ் செயலுக்கும் நல்லன அல்லாதவை யென்பதூஉம், பிறர்மனத்திற்கு நல்லவையல்லாதவை யென்பதூஉம் பெற்றாம். பி-ம்:—[1]நீ. [2]நீ. [3]வந்தன. [4]மதியிலிமறந்தாய். *(164)*

66. பிறந்தி றந்துபோய்ப் பெறுவது மிழப்பதும்[1]புகழே
நிறந்தி றம்பினு நியாயமே திறம்பினு நெறியின்
திறந்தி றம்பினுஞ் செய்தவந் திறம்பினுஞ்[2]செயிர்தீர்
[3]மறந்தி றம்பினும் [4]வரன்முறை திறம்புதல் [5]வழக்கோ.

(இ-ள்.) பிறந்து இறந்து போய் - (மனிதர்) பிறந்தாயினும் இறந்தாயினும், பெறுவதுஉம்-அடைவதும், இழப்பதும்-இழந்து போவதும், புகழ்ஏ-கீர்த்தியேயாகும்: நிறம் திறம்பின்உம்-ஒளி மாறுபடினும், நியாயம்ஏ திறம்பின்உம்-நீதி மாறுபடினும், நெறியின் திறம் திறம்பின்உம்-சன்மார்க்கத்தினது தன்மை மாறுபடினும், செய்தவம் திறம்பின்உம்-,செயிர் தீர் மறம் திறம்பின்உம்-குற்றமற்ற வீரம் மாறுபடினும், வரன்முறை திறம்புதல்-(தன்) குலத்தினது ஒழுங்கு தவறுதல், வழக்குஓ-நியாயமோ? (எ-று.)

ஒருவர் கருத்தோடு பெறவேண்டுவது புகழே யாதலால், எது போவதானாலும் புகழ்போகாமற் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்; வரன்முறை தவறிநடக்க முயன்முற் புகழ்கெடு மாதலால், அங்ஙனம் வரன்முறைதிறம்புதல் வழக்கன்று என்றவாறு: "தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக" என்றது, குறள். நிறம்-ஒளி: தாம்உளராயகாலத்து எல்லாராலும் மதிக்கப்படுதல் என்பர். நிறம்-குணம் என்பாரும் உடல் என்பாரும் உளர். திறம்பினும் என்றவும்மைகள், திறம்பாமையையுணர்த்தி நின்றன. செய்தவம் திறம்புதல்-மேற்கதி வீடுபேறு முதலியவற்றைப் பெறுவித்தலில் மாறுபடல். வழக்குத்திறம்புதல் வரன்முறையோ என்றுங் கூட்டியுரைக்கலாம். வரன்முறை-மூத்த குமாரன் அரசுபுரிவதென்பது. வரன்முறை தவறவிடக்கூடா தென்பதனை வற்புறுத்த, 'நிறந் திறம்பினும்...வழக்கோ' என்றது. நெறியின்திறம்-ஒழுக்கத்தினுறுதி என்றலுமாம். ஓ-எதிர்மறை. செத்துப்போ என்பது போல, இறந்துபோய் என வந்தது. பி-ம்:—[1]புகழேல். [2]மைதீர், செய்தீர், தீரா. [3]வறந். [4]மனுமுறை, மயின்முறை, உயர்முறை, அறன்முறை. [5]அழகோ. (165)

67. போதி யென்னெதிர் [1]நின்றுநின் [2]புன்பொறி நாவைச்
சேதி யாதிது [3]பொறுத்தனன் புறஞ்சில ரறியின்
நீதி யல்லவு நெறிமுறை [4]யல்லவு நினைந்தாய்
ஆதி யாதலி [5]னறிவிலி யடங்குதி யென்றாள்.

(இ-ள்.) என் எதிர் நின்று-என்னெதிரிலிருந்து, போதி-(அப்புறம்) போகக்கடவை; நின் புன் பொறி நாவை-அற்பப்பேச்சுக்கிடமாகிய உன் புல்லிய நாக்கை, சேதியாது-அறுத்தெறியாமல், இது - (வாய்கயப்புறவெஞ்சொல்வழங்கிய) இக்குற்றத்தை, பொறுத்தனன்-பொறுத்தேன்; புறம் சிலர் அறியின்-(என்னையன்றி) வேறு சிலர் இதனையறிந்தால், நீதி அல்லஉம்-நியாயமல்லாதவையும், நெறி முறை அல்லஉம்-நல்லொழுக்கமல்லாதவையுமாகியவற்றை, நினைந்தாய் ஆதி-நினைந்து சொன்ன குற்றத்துக்கு உள்ளாவாய்; ஆதலின்-ஆகையால், அறிவிலி-அறிவுகெட்டவளே! அடங்குதி-வாயைமூடு, என்றாள்—; (எ-று.)

கும் வேறுபாடாக மூத்தவனிருக்க இளையவனுக்குப் பட்டங்கட்ட முயலுமாறு உன் இழிந்த மனப்போக்கின்படி துராலோசனை கூறுகின்றாயே; அடி துஷ்டை! யாரிடத்தில் என்ன சொன்னாய்?" என்று கைகேயி மந்தரையை யதட்டுகின்றாளென்க. அரசகுலங்களில் தான்பிறந்தகுலம் புக்ககுலம் இவ்விரண்டின் முறைமையை நன்கு உணர்ந்தவளாதலால், அவ்விரண்டை யெடுத்துக் கூறினாள். மயின்முறைக்குலத்துரிமையை மனுமுதன் மரபை யென்பதற்கு-மயிலினது முறைமையைக்கொண்ட குலத்துரிமையையுடைய மனுமரபை யென்று கூறி, மயில் முட்டையிட்டுப் பொரிக்கும்போது முதற்பார்ப்பின் கலாபத்துப் பீலி பொன்னிறமடைய மற்றைப்பார்ப்புக்களின் கலாபங்களின் பீலிகள் பொன்னிறமடையாதவாறுபோல, முதற்குமாரனே மணிமுடிபுனைய மற்றையோர் முடிபுனையாமையையுடையது மனுகுலமெனக் கருத்துவிரிப்பர்: இதற்கு "பலாவம்பொழிலினொருதாயுயிர்த்த பலமயிற்கும், கலாவம் புனைந்தகளிமயின் மூத்ததெனக்கருத" என்ற தணிகைப்புராணம் மேற்கோளென்ப. இனி, இத்தொடர்க்கு, இன்னும் வெவ்வேறுவகையாகவும் உரைப்பர். செயிராவது-முறைபிறழ்வும், உலகநிந்தையும். பி-ம்:—[1]முதற். [2]குலத்திறையவன், குலத்திறைவனை. [3]முதலினர். [4]முறைப். [5]முறை. [6]செயிர்முறைப். [7]புலச். ()

65. எனக்கு நல்லையு மல்லைநீ யென்மகன் பரதன்
தனக்கு நல்லையு மல்லை[1]யத் தருமமே நோக்கின்
உனக்கு நல்லையு மல்லை[2]வந் தூழ்வினை தூண்ட
மனக்கு[3]நல்லன சொல்லினை [4]மதியிலா மனத்தோய்.

(இ-ள்.) நீ எனக்கு நல்லைஉம் அல்லை-நீ எனக்கு நன்மையைச் செய்பவளுமன்று; என் மகன் பரதன் தனக்குஉம் நல்லைஉம் அல்லை—; அ தருமம் நோக்கின்-அந்தராஜதருமத்தை நோக்குமிடத்து, உனக்கு நல்லைஉம் அல்லை—; மதி இலா மனத்தோய் - அறிவில்லாத நெஞ்சினையுடையவளே! ஊழ்வினை வந்து தூண்ட-பழவினை வந்து தூண்டுதலினால், மனக்கு நல்லன-(உன்) மனத்துக்கு நன்றாயிருப்பவைகளை, சொல்லினை-சொன்னாய்; (எ-று.)

நீ எனக்கு நல்லவள்போலவும் என்மகனிடத்து நல்லவள் போலவுஞ் சொல்லுகின்றாயானாலும், உன்சொற்களைக்கேட்டு நாங்கள் நடந்தால் அது பழிபாவங்கட்கு ஏதுவாமாதலால் 'நீ எனக்கு நல்லையுமல்லை யென்மகன் பரதனுக்கும் நல்லையுமல்லை' என்றும், தன் தலைவிக்கும், அவள் மகனுக்குமே தீங்கிழைத்தல் பற்றி 'அத்தருமமே நோக்கின் உனக்கு நல்லையுமல்லை' என்றும் கூறுகின்றாளென்க. தீயவற்றை மனத்தினாற் கருதிச்சொல்லுதலும் பாவத்தை விளைக்குமாதலின் உனக்கு நல்லவழியில் மனஞ்செல்லாதது உன்னூழ்வினையே யென்பாள், 'ஊழ்வினை தூண்ட மனக்குநல்லன சொல்லினை' என்றாள். மனக்கு-அத்துச்சாரியை பெறுதுநின்றது. 'உன்மனத்துக்கு நல்லன' என்றதனால், சொல்லிற்குஞ் செயலுக்கும் நல்லன அல்லாதவை யென்பதூஉம், பிறர்மனத்திற்கு நல்லவையல்லாதவை யென்பதூஉம் பெற்றாம். பி-ம்:—[1]நீ. [2]நீ. [3]வந்தன. [4]மதியிலிமறந்தாய். (164)

66. பிறந்தி றந்துபோய்ப் பெறுவது மிழப்பதும்[1]புகழே
நிறந்தி றம்பினு நியாயமே திறம்பினு நெறியின்
திறந்தி றம்பினுஞ் செய்தவந் திறம்பினுஞ்[2]செயிர்தீர்
[3]மறந்தி றம்பினும் [4]வரன்முறை திறம்புதல் [5]வழக்கோ.

(இ-ள்.) பிறந்து இறந்து போய் - (மனிதர்) பிறந்தாயினும் இறந்தாயினும், பெறுவதுஉம்-அடைவதும், இழப்பதும்-இழந்து போவதும், புகழ்ஏ-கீர்த்தியேயாகும்: நிறம் திறம்பின்உம்-ஒளி மாறுபடினும், நியாயம்ஏ திறம்பின்உம்-நீதி மாறுபடினும், நெறியின் திறம் திறம்பின்உம்-சன்மார்க்கத்தினது தன்மை மாறுபடினும், செய்தவம் திறம்பின்உம்-,செயிர் தீர் மறம் திறம்பின்உம்-குற்றமற்ற வீரம் மாறுபடினும், வரன்முறை திறம்புதல்-(தன்) குலத்தினது ஒழுங்கு தவறுதல், வழக்குஓ-நியாயமோ? (எ-று.)

ஒருவர் கருத்தோடு பெறவேண்டுவது புகழே யாதலால், எது போவதானாலும் புகழ்போகாமற் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்; வரன்முறை தவறிநடக்க முயன்றாற் புகழ்கெடு மாதலால், அங்ஙனம் வரன்முறைதிறம்புதல் வழக்கன்று என்றவாறு: "தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக" என்றது, குறள். நிறம்-ஒளி: தாம்உளராயகாலத்து எல்லாராலும் மதிக்கப்படுதல் என்பர். நிறம்-குணம் என்பாரும் உடல் என்பாரும் உளர். திறம்பினும் என்றவும்மைகள், திறம்பாமையையுணர்த்தி நின்றன. செய்தவம் திறம்புதல்-மேற்கதி வீடுபேறு முதலியவற்றைப் பெறுவித்தலில் மாறுபடல். வழக்குத்திறம்புதல் வரன்முறையோ என்றுங் கூட்டியுரைக்கலாம். வரன்முறை-மூத்த குமாரன் அரசுபுரிவதென்பது. வரன்முறை தவறவிடக்கூடா தென்பதனை வற்புறுத்த, 'நிறந் திறம்பினும்...வழக்கோ' என்றது. நெறியின்திறம்-ஒழுக்கத்தினுறுதி என்றலுமாம். ஓ-எதிர்மறை. செத்துப்போ என்பது போல, இறந்துபோய் என வந்தது. பி-ம்:—[1]புகழேல். [2]மைதீர், செய்தீர், தீரா. [3]வறந். [4]மனுமுறை, மயின்முறை, உயர்முறை, அறன்முறை. [5]அழகோ. (165)

67. போதி யென்னெதிர் [1]நின்றுநின் [2]புன்பொறி நாவைச்
சேதி யாதிது [3]பொறுத்தனன் புறஞ்சில ரறியின்
நீதி யல்லவு நெறிமுறை [4]யல்லவு நினைந்தாய்
ஆதி யாதலி [5]னறிவிலி யடங்குதி யென்றாள்.

(இ-ள்.) என் எதிர் நின்று-என்னெதிரிலிருந்து, போதி-(அப்புறம்) போகக்கடவை; நின் புன் பொறி நாவை-அற்பப்பேச்சுக்கிடமாகிய உன் புல்லிய நாக்கை, சேதியாது-அறுத்தெறியாமல், இது - (வாய்கயப்புறவெஞ்சொல்வழங்கிய) இக்குற்றத்தை, பொறுத்தனன்-பொறுத்தேன்; புறம் சிலர் அறியின்-(என்னையன்றி) வேறு சிலர் இதனையறிந்தால், நீதி அல்லஉம்-நியாயமல்லாதவையும், நெறி முறை அல்லஉம்-நல்லொழுக்கமல்லாதவையுமாகியவற்றை, நினைந்தாய் ஆதி-நினைந்து சொன்ன குற்றத்துக்கு உள்ளாவாய்; ஆதலின்-ஆகையால், அறிவிலி-அறிவுகெட்டவளே! அடங்குதி-வாயைமூடு, என்றாள்—; (எ-று.)

'நீ சொன்னதற்கு உன் நாவைத் தோண்டியறுக்கவேணும்: என் தோழியாதலின் பொறுத்தேன்: புறத்தாரறியின் குற்றத்திற்கு உள்ளாவாய்; புறத்தாரறியாதபடி உன்வாயைமூடு' என்று கைகேயி மந்தரையைக் கடிந்து கூறினளென்க. இராமன் முடி புனைவதற்குப் பொருதுகூறின நா ஆதலின், 'புன் பொறி நா' என்றாள். பி - ம்:—[1]நின்றுமுன், நிற்கினின், நின்றநின். [2]புன் மொழி. [3]பொறுத்தனென். [4]அல்லன. [5]அடங்குதியறிவிலி. (166)

68.—நீ சினந்தாலும் உனக்கு உறுதிகூறப் பின்வாங்கேனென்று காலில்வீழ்ந்து மந்தரை கூறத்தொடங்குதல்.

அஞ்சி மந்தரை யகன்றில ளம்மொழி கேட்டும்
நஞ்சு தீர்க்கினுந் தீர்கிலா ததுநலிந் தென்னத்
தஞ்ச மேயுனக் குறுபொரு ளுணர்த்துகை தவிரேன்
வஞ்சி போலியென் [1]றடிமிசை [2]வீழ்ந்துரை வழங்கும்.

(இ-ள்.) நஞ்சு தீர்க்கின்உம்-விடத்தை நீக்கமுயன்றாலும், அது தீர்கிலாது-அது நீங்காது, நலிந்(த)துஎன்ன-வருத்துதல் போல, மந்தரை—, அ மொழி கேட்டுஉம்—, அஞ்சி அகன்றிலள்-பயந்து விலகாதவளாகி, 'வஞ்சி போலி-வஞ்சிக்கொடிபோல்பவளே! தஞ்சமே-(எனக்குப்) பற்றுக்கோடா யிருப்பவளே! உனக்கு உறு பொருள் உணர்த்துகை-(நீ சினந்தாலும்) உனக்குப் பொருந்திய நற்காரியங்களை அறிவித்தலினின்று, தவிரேன்-நீங்கேன்', என்று—, அடிமிசை வீழ்ந்து-(அக்கைகேயியின்) காலில் வீழ்ந்து, உரை வழங்கும்-(மீண்டுஞ் சில) சொற்களைச் சொல்வாள்; (எ-று.)—மந்தரை கூறுவதை மேல் எட்டுச்செய்யுள்களிற் காண்க.

கடிந்துகூறினும் மந்தரை மீண்டுபோகாமல் கைகேயியின் மனத்தைக் கெடுக்குமாறு மறுபடியுங் கூறுவதனால், 'நஞ்சுதீர்க்கினுந் தீர்கிலாதது நலிந்தென்ன' என்றார். நலிந்து-நலிந்தது: விகாரம். தஞ்சமே-துணையாக என்றுமாம். சிலபிரதிகளில், ஈற்றடி 'டஞ்சுகோலிய வடிமிசைப்பணிந்திவைபகரும்' என்று காண்கிறது. பி-ம்:—[1]அடியிணை. [2]வீழ்ந்திவை, முந்துரை. (167)

69.—இனி எட்டுக்கவிகள் - ஒருதொடர்: மந்தரையின் துர்ப்போதனை.

மூத்த வற்குரித் தர[1]செனு முறைமையி னுலகம்
காத்த மன்னனி லிளையனன் றேகடல் வண்ணன்
ஏத்து [2]நீண்முடி புனைவதற் [3]கிசைந்தன னென்றால்
[4]மீத்த ருஞ்செல்வம் பரதனை விலக்குமா றெவனே.

(இ-ள்.) 'மூத்தவற்கு அரசுஉரித்து-(வயதில்) முதிர்ந்தவனுக்கு இராச்சியபாரம் உரிமையுடையது', எனும்-என்கிற, முறைமையின்-கிரமப்படி (பார்த்தால்), உலகம் காத்த மன்னனில்-இராச்சியபாரத்தையாண்ட சக்கரவர்த்தியினும், கடல்வண்ணன்-கடல் நிறத்தையுடையஇராமன், இளையன் அன்றே-சிறியவ னல்லவோ?

(அவ்வாறிருக்கச் சக்கரவர்த்தி அவனுக்கு), ஏத்தும் நீள் முடி புனைவதற்கு இசைந்தனன் - (யாவராலும்) புகழப்படுகின்ற பெரியகிரீடத்தைச் சூட்டுவதற்குச் சம்மதித்தனன்: என்றால்-ஆனால், மீ தரும் செல்வம்-மேன்மையைத் தருகின்ற அவ்வைசுவரியம், பரதனை விலக்கும் ஆறு - (அவனினும் இளையோனான) பரதனை(த் தகாதவனென்று) நீக்கும்விதம், எவன்ஓ-எங்ஙனமோ? (எ-று.)

'மூத்தவனிருக்க இளையவன் அரசுபுரிதல் கோத்தருமமன்று என்றால், மூத்தவனாகிய சக்கரவர்த்தி தான் இருக்கத் தன்னினும் இளையவனாகிய இராமனுக்கு முடிசூட்ட முயலுதல் எங்ஙனம்? அது அமையும்பொழுது, அவனினுஞ் சிறியவனான பரதனுக்கு முடிசூட்டத் தடை யாது?' என்பதாம். அண்ணன் என்ற பொருளைக் கொண்ட 'மூத்தவன்' என்பதற்கு-வயசில் மிக்கவனென்று பொருளைப் படைத்துக்கொண்டு, மாறுகூறுகின்றாள் மந்தரையென்க. கடல் வண்ணன் என்ற தொடர் - கடல் போன்ற தன்மையுடையவனெனப் பொருள் பட்டு, கடலைக் கடைந்தபோது அது அமுதத்தைப் பயந்ததுபோல இராமபிரானைக் காட்டிற்குப்போமாறு அலைத்தால் அரசச்செல்வத்தைப் பரதனுக்குத்தருவா னென்ற கருத்தைப் புலப்படுத்துமென்பர், ஒருசாரார். மன்னன்-இந்திரனென்றுகொண்டு கூறினாருமுளர். இராமனுக்குப் பட்டங்கட்டலும் அரசு அவனைச் சார்தலால், 'காத்த' என்று இறந்தகாலத்தாற் கூறியது. இசைதலை இராமன் தொழிலாகக் கொள்ளலுமாம். பி-ம்:—[1] எனின். [2] நன். [3] இயைந்தனன். [4] பார்த்தரும், பாத்தரும். (168)

70. [1] அறநி ரம்பிய வருளுடை யருந்தவர்க் கேனும்
பெறல ருந்திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாம்
மறநி னைந்து[2] மை வலிகில ராயினு மனத்தால்
இற[3] லு றும்படி யியற்றுவ ரிடையரு வின்னல்.

(இ-ள்.) அறம் நிரம்பிய-துறவறம் நிறைவதற்குக் காரணமாகிய, அருள் உடை-கருணையையுடைய, அரு தவர்க்கு ஏன்உம்-செய்தற்கு அரிய தவத்தினையுடைய முனிவர்க்காயினும், பெறல் அரு திரு பெற்றபின் - பெறுதற்கு அரிய [மிக்க] செல்வத்தையடைந்த பின்பு, சிந்தனை பிறிது ஆம்-எண்ணம் வேறாகும்; (ஆதலால், இராமன் முதலியோர்), மறம் நினைந்து-கொடுமையை(ச் செய்யவேணுமென்று) எண்ணி, உமை வலிகிலர் ஆயின்உம்-(இதுவரை) உங்களை உபத்திரவப்படுத்தாதவர்களானாலும், மனத்தால் இறல் உறும்படி - நெஞ்சினால் துன்பமடையும்படி, இடை அரு இன்னல்-நீங்காத தீங்கை, இயற்றுவர்-(திருப் பெற்றபின்) செய்வர்; (எ - று.)

பரதன் அரசினைப் பெறலாமென்று காட்டிய மந்தரை, இராமன் அரசைப்பெற்றால் உண்டாகுந் தீமையை இனி எடுத்துக் காட்டுகின்றாள். 'அருந்தவர்க்கேனும்' என்றதனால், முற்றத் துறந்த முனிவர்க்கே இங்ஙனமாயின் துறவாத இல்லறத்தார்க்

குக் கூறல் வேண்டுமோ? என்றதாயிற்று. முன்னடிகள் கைமுதிக நியாயத்தாற் பின்னடிகளைச் சமர்த்தித்து நின்றது - தொடர்நிலைச் செய்யுட்பொருட்பேறணி. "என் சிறுவர் அறந்திறம்பலர்," "வேத மேயன, விராமனைப்பயந்த வெற்கிடருண்டாகுமோ" என்று கைகேயி கொண்டுள்ள எண்ணத்தை மாற்றக் கூனி கூறிய தாகும், இது. திருப்பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாமென்பதை, "வளமையிற்றன்னிலை தீர்ந்தன்று மிலனே" என்ற இடத்துங் காண்க. உமை வலிகிலர் ஆயினும்-உம்மைக் கொல்லாவிட்டாலும் என்றுமாம். இறல்-சாவுமாம். பி-ம்:—[1] அறன். [2] மெய்வலியிலர், உமைநலிகிலர். [3] நினைந்திட, இறும்படி. (169)

71. புரியுந் [1] தன்மக னரசெனிற் பூதல மெல்லாம்
[2] எரியுஞ் சிந்தனைக் கோசலைக் குடைமையா மென்றால்
பரியு நின்குலப் புதல்வற்கு [3] நினக்குமிப் [4] படிமேல்
[5] உரிய தென் [6] னவ [7] ளுதவிய வொருபொரு ளல்லால்.

(இ-ள்.) தன் மகன் அரசு புரியும் எனின்-தன் புத்திரன் அரசையாளுவனென்றால், பூதலம் எல்லாம் - இந்நிலவுலகமுழுவதும், எரியும் சிந்தனை கோசலைக்கு-(பிறருடைய பெருமையிற்) பொறாமை கொள்ளும் மனத்தையுடைய கௌசல்யைக்கு, உடைமை ஆம்-உரிமையாகும்: என்றால்—, நின் பரியும் குலம் புதல்வற்குஉம்-உனது அன்பிற்குஉரிய சிறந்த புத்திரனுக்கும் [பரதனுக்குப்], உனக்குஉம்—,இ படிமேல்-இவ்வுலகத்தில்,அவள் உதவிய ஒருபொருள் அல்லால்-அவள் பார்த்துக்கொடுத்த சிறிதுசெல்வ மல்லாமல், உரியது என்-உரிமையையுடையது (வேறு) யாது? (எ - று.)

தன் சொற்படிகேட்கும் மகன் இராமன் அரசுபெற்றால், அப்போது பிறர்பெருமையைப் பொறாத அக்கௌசலை இப்போது இருப்பதுபோல உனக்குச் செல்வாக்கு இருக்கும்படி விடாள்: அவள் பார்த்துக்கொடுத்த சிறு பொருளைக்கொண்டே நீயும் உன்மகனும் வாழவேண்டுமென்றனள் மந்தரையென்க. எரியும் சிந்தனைக் கோசலை—சக்கரவர்த்தி கைகேயியினிடத்து மிக்க அன்பு வைத்திருப்பதைக் கண்டு பொறாமையுற்ற சிந்தனையை யுடைய கௌசலை என்றல் முதனூலுக்கு ஏற்கும். இது கூனி கூற்று என்பதை மறக்கக்கூடாது. "பிறந்த சேயொடும், நீ துயர்ப்படுக (56)" "கரைசெயற்கருந்துயர்க் கடலில் வீழ்கின்றாய் (61)" என்று கீழ்க்கூறியவற்றை இனி மந்தரை விவரித்துக் காட்டுகின்றனள். இவ்வுலகத்துக்கு இன்றியமையாத பொருளை விருப்பின்படி இனிப் பெறமுடியாதென எடுத்துக் காட்டியவாறு. [2] விரியுஞ்சிந்தனை என்ற பாடத்திற்கு-பிறரேற்றத்தைக் கண்டாற் பொறாமல் விரிந்து போகும் மனத்தையுடைய என்று பொருள் காண்க: விசாலித்த மனத்தையுடைய என்று பொருள் கொள்வது மேற்கூறுவதோடு பொருந்தாதாம். பி-ம்:—[1] தன்மகற்கு. [2] இரியும். [3] உனக்கும். [4] பார்மேல். [5] உரிய. [6] அவர். [7] உறுபொருளுதவியதல்லால். (170)

72. தூண்டு மின்னலும் வறுமையுந் தொடர்தரத் [1]துயரால்
ஈண்டு வந்துனை யிரந்தவர்க் கிருநிதி [2]யவளை
வேண்டி யீதியோ [3]வெள்குதி யோவிம்ம னோயான்
மாண்டு போதியோ மறுத்தியோ வெங்ஙனம் வாழ்தி.

(இ-ள்) தூண்டும்-(பிறரிடத்துப் போய் இரக்குமாறு) ஏவுகின்ற, இன்னல்உம் - துன்பமும், வறுமைஉம் - இல்லாமையும், தொடர்தர-(தள்ளிக்கொண்டுவந்து தம்மைப் பின்) தொடர்ந்து நிற்க, துயரால்-(இரக்கவேணுமே என்று கருதுவதனாலான) துன்பத்தோடு, ஈண்டு வந்து-இவ்விடத்தில் வந்து, உனை-, இரந்தவர்க்கு-யாசித்தவர்க்கு, இரு நிதி-மிக்கசெல்வத்தை, அவளை வேண்டி ஈதிஓ-அக்கோசலையை இரந்து (அவளிடத்தினின்று பெற்றுக்) கொடுப்பாயோ? வெள்குதி ஓ-(ஒன்றும் கொடுக்க இயலாதிருப்பதுபற்றி) நாணுவாயோ? விம்மல் நோயால்-(இரப்பவர்க்குக் கொடுக்க இயலவில்லை என்றதை வெளிக்காட்டமுடியாது மனத்து அடக்கிக்கொண்டு) வருந்திவருந்தியழிதலாகிய நோயினால், மாண்டுபோதி ஓ-இறந்து போவாயோ? மறுத்திஓ-(அவர்க்கு இல்லையென்று) கொடாதிருப்பாயோ? எங்ஙனம் வாழ்தி-எவ்வாறு சீவிக்கப்போகிறாய்? (எ-று.)

இராமன் அரசுபுரிவானாயின், கௌசலை தந்த சிறுபொருளே பெற்று வாழவேண்டுமென்று கூறிய மந்தரை, பொருள் சுருங்குவதால் நேருந் தீங்கை, இதனாலும் அடுத்த செய்யுளினாலும் எடுத்துக் காட்டுகிறாள். ஈண்டு-சுட்டு நீண்டது. 'புகழே இன்றியமையாதது' என்று கூறிய கைகேயிக்கு, பொருளில்லாவிடின் இரப்பார்க்கொன்றீவார்மேல் நிற்கும் புகழ் எய்தலாகாதென்று உணர்த்துபவளாகி, இரப்போர்க்கீய வியலாதெனக்காட்டுகின்றாளென்னலாம். "சாதலி னின்னாததில்லை யினிததூஉ, மீத லியையாக்கடை", "இன்மையுரைத்தார்க்கது நிறைக்கலாற்றாக்கால், தன்மெய் துறப்பான்மலை" என்பவாகலான், "மறுத்தியோ மாண்டு போதியோ' என்றாள். பி-ம்:—[1]தூயராய். [2]முகந்து, அவனை. [3]வெஃகுதியோ. (171)

73. சிந்தை [1]யென்செயத் திகைத்தனை யினிச்சில நாளில்
த்ந்த மின்மையு மெளிமையு நிற்கொண்டு தவிர்க்க
உந்தை [2]யன்னையுன் கிளைஞர்மற் றுன்குலத் துள்ளோர்
வந்து [3]காண்பதுன் மாற்றவள் செல்வமோ மதியாய்.

(இ-ள்.) என் செய-என்ன செய்யலாமென்று கருதி, சிந்தை-(உன்) மனம், திகைத்தனை-திகைப்படைந்தாய்? இனி சில நாளில்-, தம் தம் இன்மைஉம்-தம்தாமுடைய வறுமையையும், எளிமைஉம்-(அதனாலுண்டான) தாழ்வையும், நின்கொண்டு தவிர்க்க-உன்னாற் போக்கிக் கொள்ள, உந்தை-உன்தந்தையோ, (அல்லது), அன்னை-(உன்) அன்னையோ, (அல்லது), உன் கிளைஞர்-உனது சுற்றத்தவரோ, மற்று உன் குலத்து உள்ளோர்-(அன்றி) உன்னுடைய குலத்துஉள்ளவராகிய மற்றவரோ, வந்து-(உன்னிடம்) வந்தால், காண்பது-(அவர்கள்) பார்ப்பது, உன் மாற்றவள்

செல்வம் ஒ-ரினது சக்களத்தியினது செல்வத்தையோ? மதியாய்-ஆராய்ந்து பார்; (எ-று.)

'பொருளில்லாமையால், வந்த இரப்பாளர்க்கு உதவஇயலாது' என்று காட்டிய மந்தரை, இதனால் 'உன்னைச்சார்ந்தவர் ஒருகால் குறையுற்று வந்தாலும் அக்குறைபோக்கவும் இயலாது அவரெதிரில் நீ இளிவரவுடனிருக்கநேருமெனக் காட்டியவாறு. [1]செய்கையில் என்ற பாடத்திற்கு-இராமன் முடிசூட எண்ணியதிலும் அதற்கு ஏற்ப நடத்தலிலும் திகைத்தாய் என்க. [2]உன்னை என்ற பாடத்திற்கு-உன் அண்ணன் என்று பொருளாம். கீழ் இரந்தவர்க்கு ஈயமுடியா வறுமையைக் கூறிய கவி, இங்கு உந்தை முதலியோர்க்குத் தந்தமின்மையும் எளிமையும் என்று கூறியது-இரப்போர்க்குப்போலாது நாடுவேண்டுதல் படைவேண்டுதல் முதலியன குறிக்கலாகுமென நுண்ணிதிற்கருதுக. 'அறிவிலா மனத்தோய், மதியிலி!' என்று கைகேயி விளித்துள்ளாளாதலால், அவளை மதியாய் என இகழ்ச்சிக்குறிப்பாக விளித்தனளென்னவுமாம். பி-ம்:—[3]காண்பதுமற்றவள். (172)

74. **காத லுன்பெருங் கணவனை யஞ்சியக் கனிவாய்ச்**
சீதை தந்தையுன் றாதையைத் தெறுகில னிராமன்
மாது லன்னவ [1]னுந்தைக்கு வாழ்வினி யுண்டோ
பேதை யுன்றுணை யாருளர் [2]பழிபடப் பிறந்தார்.

(இ-ள்.) காதல் உன் பெரு கணவனை-விருப்பத்தினையுடைய உனது பெருமையையுடைய கணவனுக்கு, அஞ்சி-பயந்து, அ கனி வாய் சீதை தந்தை-கொவ்வைக்கனிபோன்ற அதரத்தினையுடைய அந்தச் சீதையினது தகப்பனும், இராமன் மாதுலன் அவன்-இராமனுக்கு மாமனுமாகிய அந்தச் சநகராசன், உன் தாதையை தெறுகிலன்-உன்தந்தையை அழித்தானில்லை; இனி நுந்தைக்கு வாழ்வு உண்டு ஓ-இனிமேல் நினதுதந்தைக்கு வாழ்தலுளதோ? (இல்லையாதலால்), பேதை-அறிவிலாய்! உன் துணை-உன்னைப்போல, பழி பட பிறந்தார்-நிந்தையடையும்படி பிறந்தவர், யார் உளர்-; [ஒருவருமில்லை]; (எ-று.)

நீ பொருளின்மையால் வருந்தவேண்டு மென்றும் உன்னைச் சார்ந்தோரின் குறைதீர்க்கஇயலாது வருந்தவேண்டு மென்றுங் காட்டிய மந்தரை, உன் பெற்றோரையும் வருத்தத்திற்கு உள்ளாக்குபவளாவாயென்று இதனாற் காட்டுகின்றனள்: மற்றும், புகழே இன்றியமையாததென்று கூறிய கைகேயிக்கு இராமன் அரசுபெற்றால் உனக்குப் புகழைப் பெறுதலாகாதென்று கீழே நிரூபித்துக்காட்டி, இதனாற் பழியுமுண்டாகு மென்று காட்டுகின்றாளென்க. தசரதனுடைய தாட்சிணியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுச் சநகமகாராசன் கேகயவரசன்மீது படை யெடாதிருக்கின்றானாதலால், தன்மருமகன் அரசுக்குவந்தால் உடனே உன் தந்தையின் இராச்சியத்தைச் சனகன் கைப்பற்றுவன்: ஆதலால், இனி அவனுக்கும் வாழ்வில்லாது போகும்: ஆகவே, பெற்றோரின் தீமைக்குக் காரணமான நீ பெரும்பழிக்கும் பாத்திரமாவாயென்றவாறு. மாதுலன் என்பதற்குத் தாயோடு பிறந்தவ னென்பதே பொருளாயினும், அம்மான்பெண்ணை மணம்புரிவது தென்னாட்ட

வர் வழக்க மாதலானும், மாமனென்று மனைவியின் தகப்பனையும் வழங்குதலானும் ஈண்டு மனைவியின் தந்தையை மாதுலனென்றார். உந்தைக்கு என்றும் பிரிக்கலாம். பி-ம்:—[1]உந்தை வாழ்வுண்டது மதியாய், உந்தைவாழ்வினி யுண்டோ. [2]வழிகெட. (173)

75. [1]மற்று நுந்தைக்கு வான்பகை பெரிதுள [2]மறத்தார்
செற்ற போதிவர் சென்றுத வாரெனிற் செருவிற்
கொற்ற மென்பதொன் றெவ்வழி யுண்டது கூறாய்
சுற்ற முங்கெடச் [3]சுடுதுயர்க் கடல்விழத் துணிந்தாய்.

(இ-ள்.) மற்றும்—, நுந்தைக்கு-உன் தந்தைக்கு, பெரிது வான் பகை உள-மிகவும்பெரியபகைவராகவுள்ள, மறத்தார்-கொடுமையையுடையவர், செற்ற போது-நெருங்கிப் போர்செய்கின்ற காலத்தில், இவர்-இந்தக் கோசலநாட்டரசர், சென்று உதவார் எனின்—, செருவில்-போரில், கொற்றம் என்பது ஒன்று-வெற்றியென்று சொல்லப்படுகின்ற ஒருபொருள், எவ்வழி உண்டு-எவ்விதத்தினாலுளதாகும்? அது கூறாய்-அதனைச் சொல்லு; (நீ), சுற்றம்உம் கெட-உறவினருங் கெடும்படி, சுடு துயர் கடல்-அழிக்கின்ற துன்பமாகிய கடலில், விழ-விழுவதற்கு, துணிந்தாய்-உறுதிகொண்டாய்போலும்? (எ-று.)

இராமன் உலகாள்வானானால் நின் தந்தைக்குப் போர்த்துணையாகான்; ஆதலால், நின் தந்தையும் உறவினரும் கெடுவரென்பதாம்; சனகன் பொராவிட்டாலும் மற்றும் இருக்கின்ற பல பகைவரும் பொருவராயின், அப்போது துணையாவாரில்லையேயென்று எடுத்துக்காட்டியவாறு. என்னுடைய பெற்றோர்கள் பேரரசராதலால் யான் உதவவேண்டிய நிலைமை அவர்கட்கு நேராதேயென்று கைகேயி கருதக்கூடுமாதலால், போன செய்யுளாலும் இந்தச் செய்யுளாலும் பெற்ற குலத்தோர்க்கு இழிநிலைநேர்தற்கு உரிய வழியை மந்தரை யெடுத்துக்காட்டினளென்க. துணிந்தாய்-விளியாகவுமாம். சுற்றமும்-எச்சவும்மை. பி-ம்:—[1]மற்றுன்றந்தைக்கும். [2]மறத்தாற். [3]கடுந்துயர். (174)

76. கெடுத்தொ ழிந்தனை யுனக்கரும் புதல்வனைக் கிளர்நீர்
உடுத்த [1]பாரக முடையவ னொருமகற் கெனவே
கொடுத்த [2]பேரர சவன்குலக் கோமைந்தர் தமக்கும்
அடுத்த [3]தம்பிக்கு மாம்பிறர்க் காகுமோ வென்றாள்.

(இ-ள்.) உனக்கு அரு புதல்வனை-நினது பெறுதற்கரியபுத்திரனை [பரதனை], (அரசு அடையவொட்டாது தடுத்து), கெடுத்து ஒழிந்தனை-அழித்துவிட்டாய்; கிளர் நீர் உடுத்த பார் அகம் உடையவன்-விளங்குகின்ற கடலை யாடையாகவுடுத்திய பூமியையுடைய சக்கரவர்த்தி, ஒரு மகற்கு எனஏ-ஒப்பற்றபுத்திரனுக்கென்றே, கொடுத்த-, பேர் அரசு-பெரிய இராச்சியபாரம், அவன் குலம் கோ மைந்தர் தமக்குஉம்-அம்மகனது குலத்திற் பிறந்த சிறந்த புத்திரர்க்கும், அடுத்த தம்பிக்குஉம்-அவனைச்சார்ந்த தம்

பிக்கும், ஆம்-(உரியது) ஆகும்; பிறர்க்கு ஆகும் ஓ-அயலார்க்கு உரியதாகுமோ? [ஆகாது]: என்றுள்-என்று (மந்தரை) கூறிமுடித்தாள்; (எ - று.)

"பரதச்சாபிராமஸ்ய த்ருவம் வர்ஷசதாத்பரம்-பித்ருபைதாமஹம்ராஜ்யம் அவாப்தாபுருஷர்ஷப: [இராமன் நூறுவருஷம் ஆண்டபின் புருஷசிரேஷ்டனான பரதனும் குலமுறையாகவந்த இராச்சியத்தை யடையப்போகிறுன்]" என்று சொன்ன கைகேயியின் சொல்லை மறுத்து, "பவிதாராகவோராஜா ராகவஸ்யாநுதத்ஸுத:-ராஜவம்சாத்துகைகேயி பரத: பரிஹாஸ்யதே-நஹி ராஜ்ஞஸ்ஸுதாஸ் ஸர்வே ராஜ்யேதிஷ்டந்திபாமிநி [இராமன் அரசனுகப்போகின்றுன்; அவன்பின் அவனது மகன்: ஆதலால், அரசமாலையினின்று பரதன் நீக்கப்படுவான். செல்வி' அரசரின் எல்லாப் புதல்வரும் இராச்சியத்தைப் பெறுர்]" என்று மந்தரை கூறிய சொல்லின் கருத்தை உட்கொண்டது, இச்செய்யுள்: ஆகவே, தசரதன் இராமனுக்குக் கொடுத்த இராச்சியம் அவ்விராமனுக்கும் அவனைவிட்டுப் பிரியாத தம்பியாகிய இலக்குமணனுக்கும், அவ்விராமன் காலத்துக்குப்பின் அவன் சந்ததியார்க்கும் ஆட்சிக்கு உரியதாகுமேயன்றி, பரதனுக்கு வருமாறு இல்லை; பரதனுக்கு இராச்சியங் கிடைக்க உபாயந்தேடாமையால் அப்பரதனையுங் கெடுத்து நீயும் கெட்டொழிகின்றுயென்று கூனி கூறுகின்றுளென்பதே இச்செய்யுளின் பொருள். இச்செய்யுட்கு வேறு வகையாகப் பொருள்கூறுவது, கவியின் கருத்துக்கும் முதனூலுக்கும் முரண்படுவதாகும். இராமன் அரசையெய்தினுல் விளையுந் தீங்கு இன்னவையென்று கூறிய மந்தரை, இதனுல் பரதனுக்கும் அவன் வழியில் வருபவர்க்கும் அரசவுரிமையெய்தாதென்று கூறித் தன்பேச்சை முடிக்கின்றுளென்க. கோமைந்தரென்றது-அரசாள்வதற்குரிய மூத்தமைந்தரை. அடுத்த தம்பியென்றது-"நெய்குழலுறுமிழையெனநிலைதிரிவார்" என்றவாறு விடாது பின்சென்று தொடர்ந்து கைங்கர்யஞ்செய்யுந் தம்பியாகிய இலக்குமணனை. பி-ம்:—[1]பாரெலாம். [2]போதவனறன். [3]நம்பிக்கும். (*175*)

77.—மந்தரையின் போதனையினுற் கைகேயியின் மனம் மாறுபடுதல்.

தீய மந்தரை யிவ்வுரை செப்பலுந் தேவி
தூய [1]சிந்தையுந் திரிந்தது சூழ்ச்சியி னிமையோர்
மாயை யும்மவர் [2]பெற்றுள [3]வரமுண்மை யாலும்
ஆய வந்தண ரியற்றிய [4]வருந்தவத் தாலும்.

(இ-ள்.) தீய மந்தரை இ உரை செப்பலும்-கொடிய கூனி இவ்வார்த்தையைச் சொன்னவுடனே, இமையோர் மாயைஉம்-தேவர்களினது மாயத்தாலும், அவர் பெற்றுள வரம் உண்மையால்உம்-அத்தேவர் பெற்ற சிறந்த வரம் தவருமையினுலும், ஆய அந்தணர்-அறவோராகிய வேதியர், இயற்றிய-செய்த, அருதவத்தால்உம்-(செய்தற்கு) அரிய தவத்தினுலும், தேவி தூய சிந்தைஉம்-கைகேயியினது நல்லமனமும், சூழ்ச்சியின்-(மந்தரையின்) தீய ஆலோசனைப்படி, திரிந்தது-மாறிற்று; (எ-று.)

இதுமுதல் இரண்டுகவிகள் - கவிக்கூற்று. முந்தியே அரக்கரைக் கொல்லுமாறு இமையோர் திருமாலினிடத்து வரம்பெற்றிருத்தலாலும், அரக்கரால‌லைப்புண்ட அந்தணர்களின் தவம் பலிக்கின்ற காலம் வந்திட்டதாலும், தேவர்மாயையே கூனியாய் வந்து கைகேயிக்குப் போதிக்க, இராமனிடத்துத் தன்புதல்வனிடத்திற்காட்டிலும் பேரன்புகொண்டிருந்த கைகேயியின் மனமும் அப்பிரானைக் கானகம் புகுத்துமாறு திரிந்ததென்க. இவ்வுரையென்றது - "மூத்தவற்குரித்தரசு (69)" என்று தொடங்கி, "கெடுத்தொழிந்தனை" (79) என்ற பாடல் வரையிற் கூறிய விஷயங்களை யெல்லாஞ் சுட்டும். அவையாவன:—மூத்தவரிருக்க இளையவர் அரசுபுரியலாமென்பதும், அரசினுல் எப்படிப்பட்டவரும் சிந்தனைமாறி இடரியற்றுவரென்பதும், கோசலையின் பொருளாலேயே நீ வாழவேண்டுமென்பதும், இரப்பவர்க்கும் சுற்றத்தார்க்கும் உதவவியலா தென்பதும், மாற்றுரால் உன்னைப்பெற்றோன் இராச்சிய மிழக்கவும் நேரு மென்பதும், இனி ஒருகாலும் பரதனுக்கு இராச்சியம் வருமாறில்லை யென்பதும். இமையோர் வரமென்றது-இந்திராதியரானதேவர் பாற்கடலிற் கண்வளரும் பரமனை யடைந்து பணிந்து அரக்கர்தங்கொடுமையைப்பகர,அதற்கு அவன் '(வளையொடு திகிரியும் வடவைதீதர, விளை தரு கடுவுடை விரிகொள்பாயலு, மிளைஞர்களெனவடி பரவ வேகிநாம், வளைமதிலயோத்தியில் வருதும்," "வஞ்சகர் தந்தலை யறுத்திடர் தணிப்பென்" என்றதனை. திரியாத மனந்திரிந்தது என்பார், 'தூய சிந்தையுந் திரிந்தது' என்றார். அந்தணர்-தண்டகாரணியவாசிகளாகிய மாமுனிவர். மூன்றாமடி சில பிரதிகளில் 'மாயையுந்தவும் வரம்பெற்றவரன்முறையாலும்' என்றும் 'மாயையுந்தவுமவர்பெற்ற வரமுண்மையாலும்' என்றும் காண்கிறது. பி-ம்:—[1]சிந்தனை. [2]பெற்றநல். [3]வரவு. [4]நல்லறத்தானும். (176)

78.—இதுவும் அது.

அரக்கர் பாவமு மல்லவ ரியற்றிய வறமும்
துரக்க [1]நல்லரு டுறந்தன [2]டூமொழி மடமான்
இரக்க மின்மையன் றேவின்றிவ் வுலகங்க ளிராமன்
பரக்குந் தொல்புக ழமுதினைப் பருகுகின் றதுவே.

(இ-ள்.) அரக்கர் (இயற்றிய) பாவம்உம் - இராக்கதர்செய்த தீவினையும், அல்லவர் இயற்றிய அறம்உம்-தேவரும் முனிவருஞ் செய்த நல்வினையும், துரக்க-ஏவுதலால், நல் அருள் துறந்தனள்-(இயற்கையாகத் தனக்குஉள்ள) நல்ல கருணையை விட்டவளாகிய, தூமொழி மட மான்-பரிசுத்தமாகிய வார்த்தைகளையுடைய இளையமான் போன்ற கைகேயியின், இரக்கம் இன்மை அன்றே-கருணையில்லாமையன்றே, இன்று-இப்பொழுதும்,இ உலகங்கள்-இவ்வுலகத்தவர், இராமன் - ஸ்ரீராமபிரானது, பரக்கும் தொல் புகழ்-பரவிய பழைய கீர்த்தியாகிற, அமுதினை - அமிருதத்தை, பருகுகின்றது-குடிக்கக்காரணமாக இருக்கின்றது? (எ-று.)

கைகேயியின் மனம் மாறுபடாதிருப்பின் சிறையிருந்தவளேற்றத்தைச் செப்பும் ஸ்ரீராமாயணமென்ற காவியவரதனமே

தோன்றுதாதலால், கைகேயியின் மனத்திரிவிலும் நன்மையைத் தெரிந்து எடுத்து ஓதுகின்றனர் நூலாசிரியரென்க. இங்ஙன் கைகேயியின் குற்றத்தைக் குணமாகக் கூறியது. இலேசவணியாம். அரக்கரையழித்தற்கும், முனிவரையுந் தேவரையும் அளித்தற்கும், இராமன் புகழைப்பெறுதற்கும், வனம்புகுவித்த கைகேயியே காரணமாதலின், இங்ஙனங் கூறினார். புகழை யமுதென்றார், கேட்போர்க்கு இனிமைபயத்தலும் பவத்துயர் துடைத்தலுமுடைமைநோக்கி. பி-ம்:—[1] நல்லறம். [2] தூய்மொழிமடமாது, கேகயன்றோகை. (177)

79.—கூனியைக் கைகேயி பரதன் முடிசூட்டும் உபாயம் கூறுமாறு வேண்டுதல்.

அனைய தன்மைய ளாகிய கேகய [1]னன்னம்
வினைநி ரம்பிய கூனியை விரும்பின னோக்கி
எனையு வந்தனை [2]யினியையென் மகனுக்கு மனையான்
புனையு [3]நீண்முடி பெறும்படி புகலுதி யென்றாள்.

(இ-ள்.) அனைய தன்மையள் ஆகிய-அப்படிப்பட்ட [மனம் நிலைமாறின] தன்மையுடையவளாகிய, கேகயன் அன்னம்-கைகேயி,—வினைநிரம்பிய-தீவினை நிறைந்த, கூனியை—, விரும்பினள் நோக்கி-விரும்பிப் பார்த்து,'எனை உவந்தனை-என்னிடத்து விருப்பம் வைத்தவளும், என் மகனுக்குஉம் இனியை-என்புத்திரனுக்கும் நல்லவளுமான நீ, அனையான் - அப்பரதன், புனையும் நீள் முடி-அலங்கரிக்கப்பெற்ற அழகிய கிரீடத்தை, பெறும்-அடைகின்ற, படி-விதத்தை, புகலுதி-சொல்லு,' என்றாள்—;

'வினைநிரம்பிய கூனி' என்றதன்கண், கைகேயிக்குச் சூழ்ச்சி கூறினமையால் இராம னவதரித்த தொழில் நிரம்புதற்குக் காரணமாகியவ ளென ஒரு பொருளுந் தோன்றுமா றறிக. "கண்கள் சிவப்புற நோக்கினள்" என்றதற்கு மாறாக 'விரும்பின ளோக்கி' என்றும், "எனக்கு நல்லையுமல்லைநீ" என்றதற்குமாறாக 'எனையுவந்தனை' யென்றும், "என்மகன்பரதன் றனக்கு நல்லையுமல்லை" என்றதற்கு மாறாக 'இனியை என்மகனுக்கும்' என்றும், "வரன்முறைதிறம்புதல் வழக்கோ" என்றதற்கு மாறாக 'புனையு நீண்முடி பெறும்படி புகலுதி' என்றும் கூறுகின்றாள்: மனந் திரிந்ததனாலென்க. அனையான்-ஸ்ரீராமனுமாம். பி-ம்:—[1] தனயை, தனயள். [2] என்மகனுக்குமிங்கனையான். [3] நன். (178)

80.—என்சொல்லைக் கேட்டால் உன்மகற்கு முடிசூட்டுவிப்பேனென்று மந்தரை கூறுதல்.

மாழை [1]யொண்கணி யுரைசெயக் கேட்டமந் தரை[2]யென்
தோழி வல்ல[3]ளென் றுணைவல்ல ளென்றடி தொழுதாள்
[4]தாழு மென்னினி யென்னுரை தலைநிற்பி னுலகம்
ஏழு [5]முன்னொரு பெருமகற் காக்குவெ னென்றாள்.

(இ-ள்.) மாழை ஒண் கணி-(பிளந்த மாவடுப்போலும்) அழகிய கண்களையுடைய கைகேயி, உரை செய-அவ்வார்த்தையைச் சொல்ல, கேட்ட—, மந்தரை—,-'என் தோழி வல்லள் - எனது தோழி சமர்த்தை, என் துணை வல்லள்-எனக்கு உதவியாயவள் சமர்த்தை,' என்று-என்று (கைகேயியைப் புகழ்ந்து) சொல்லி, (பின்னுந்தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிப்பாளாய்), அடிதொழுதாள்-(அவள்) பாதங்களை வணங்கி,—'என் இனி தாழும்-என்ன இனித் தாழ்ச்சியுண்டாகும்? [உனக்கு இனி ஒரு தாழ்வும் உண்டாகாதென்றபடி]; என் உரை தலைநிற்பின்-என்சொல்லை ஏற்று நின்றால், உலகம் ஏழ்உம்-ஏழு லோகங்களையும், உன் ஒரு பெருமகற்கு-நினது ஒப்பற்ற பெருமையுள்ள புத்திரனுக்கு [பரதனுக்கு], ஆக்குவென்-உரியனவாகச் செய்வேன்,' என்றாள்—;

தன் கருத்துக்குக் கைகேயி இயந்தமைபற்றி நயப்புரைத்தாள். 'என் துணை வல்லள்'-என்னைப்போலச் சமர்த்தையென்றலுமொன்று. [4]தாழுமன்னிலையென்ற பாடத்திற்கு, மன்நிலை-(இராமனுக்கு முடிசூட்டக்கருதிய தசரத) மன்னவனது (மன) நிலைமை, தாழும்-மாறும் என்க; இனி, இராமன் இந்நாட்டைவிட்டுக் காட்டையடைவன் என்றும் உரைக்கலாம். உலகம் ஏழ்-ஏழு தீவுகளாகவுள்ள பூமி யென்னலாம். பி-ம்:—[1]உண். [2]தான். [3]என்றடியிணையிறைஞ்சின டொழுதாள். [4]தாழ்கிலென்னினி, தாழுமந்நிலை. [5]ஏழுமுன்னொரு, நின்னொடுமொரு. (179)

81.—முன் மன்னவ னளித்துள்ள இரண்டுவரங்களைக் கேட்குமாறு மந்தரை கூறுதல்.

நாடி யொன்று[1] நன் குரைசெய்வ [2]னளிர்மணி நகையாய்
தோடி வர்ந்ததார்ச் சம்பரன் றொலைவுற்ற வேலை
ஆடல் வென்றியா னருளிய வர[3]மவை யிரண்டும்
கோடி யென்றன ளுள்ளமுங் கோடிய கொடியாள்.

(இ-ள்.) உள்ளம்உம் கோடிய கொடியாள் - மனமும் கோணியிருக்கின்ற கொடியமந்தரை, 'நளிர்மணி நகையாய்-குளிர்ந்த முத்துப்போல் வெள்ளிய புன்முறுவலையுடையவளே! நன்கு நாடி ஒன்று உரைசெய்வன்-நன்றாக ஆராய்ந்து (உனக்கு) ஒரு காரியத்தைச் சொல்கின்றேன்: தோடு இவர்ந்த தார் சம்பரன்-பூவிதழ்கள் நெருங்கிய வெற்றி மாலையையணிந்த சம்பராசுரன், தொலைவு உற்ற வேலை-(போரில்) மடிந்த காலத்தில், ஆடல் வென்றியான்-போரில் வெற்றியையுடைய சக்கரவர்த்தி, அருளிய-(உனக்குக்) கொடுத்த, வரம் அவை இரண்டுஉம்-இரண்டு வரங்களையும், (அப்போது கொள்ளாது வைத்திருந்ததனால்), கோடி-(இப்போது) கொள்வாயாக,' என்றனள்-என்று (கைகேயியை நோக்கிக்) கூறினாள்; (எ-று.)

சம்பராசுரயுத்தத்தில் பிராணபாயத்தினின்று மீட்டு நீ சாரத்தியஞ் செய்ததற்காகக் கொடுத்த வரங்களைக் கொள்க என்றனள்

85.—இதுமுதல் மூன்றுகவிகள்-கைகேயி தன்னையலங்கோலமாகச் செய்துகொண்ட ஊடற்கோலக்காட்சியைத் தெரிவிக்கும்.

கூனி போனபின் குலமலர்க் குப்பைநின் [1]றிழிந்தாள்
சோனை வார்குழற் கற்றையிற் [2]சொருகிய மாலை
[3]வான மாமழை நுழைதரு மதிபிதிர்ப் பாள்போல்
தே[4]ன வாவுறு வண்டின [5]மலமரச் சிதைத்தாள்.

(இ-ள்.) கூனி போனபின்-மந்தரைபோயின பின்பு,(கைகேயி), குலம் மலர் குப்பைநின்று-சிறந்த மலர்களினது கூட்டத்தாலாகிய படுக்கையினின்று, இழிந்தாள்-இறங்கி, சோனை வார் குழல்கற்றையில்-பெருமழைபொழியும் மேகம்போற்கரிய நீண்ட கூந்தல் தொகுதியில், சொருகிய-சொருகியணிந்திருந்த, மாலை-பூமாலையை, வானம் மாமழை நுழைதரும் மதி பிதிர்ப்பாள்போல்-ஆகாயத்திலிருக்கின்ற பெரிய கார்காலத்து மேகத்தில் நுழைந்திருக்கின்ற பூர்ணசந்திரனைச் சொரிவிப்பவள்போல, தேன் அவா உறு வண்டு இனம்-மதுவினிடத்துள்ள ஆசையினால் மொய்க்கின்ற வண்டுக்கூட்டம், அலமர-சுழலமிடும்படி, சிதைத்தாள்-(பிடுங்கிச்) சிதைத்தெறிந்தாள்; (எ-று.)

கூந்தலிற்சொருகியிருந்த மாலையைக் கைகேயி எடுத்தெறிந்தது, மழையில் நுழைந்த மதியைப் பிதிர்ப்பதுபோலும்; **தன்மைத் தற்குறிப்பேற்றவணி.** குப்பை-தொகுதி: "போதின் குப்பை" என்பர், வனம்புகு படலத்தும். சோனை வார் குழல் கற்றை-(தேனை) விடா மழைபோல (அணிந்திருக்கின்ற மலர்மாலையிலிருந்து) சொரிகின்ற கூந்தல் திரள் எனினுமாம்: வார்தல்-பெருகுதல். வார் மழை-நீரையுட்கொண்ட மேகமுமாம்: வார்-நீர். பி-ம்:—[1]ஒழிந்தாள். [2]சுற்றிய. [3]வானமார், வானவார். [4]அவாவுறும், அவாவற. [5]அலம்வர. (184)

86. விளையுந் தன்புகழ் [1]வல்லியை வேரறுத் தென்னக்
கிளைகொண் மேகலை சிந்தினள் [2]கிண்கிணி யோடும்
வளைது றந்தனண் [3]மதியினின் மறுத்துடைப் பாள்போல்
அளக வாணுத லரும்பெறற் றிலதமு மழித்தாள்.

(இ-ள்.) விளையும் தன் புகழ் வல்லியை-வளர்கின்ற (தனது) கீர்த்தியாகிய (வெண்மலர்பூத்த) கொடியை, வேர் அறுத்து என்ன-வேரோடு அறுத்தாற்போல, கிளைகொள் மேகலை-ஒளியைக்கொண்ட மேகலாபரணத்தை, சிந்தினள்-சிதறி, கிண்கிணியோடுஉம்-பாத கிண்கிணியுடன், வளை-கைவளைகளையும், துறந்தனள் - எறிந்துவிட்டு,—மதியினின் மறு-சந்திரனிடத்துள்ள களங்கத்தை, துடைப்பாள் போல்-அழிப்பவள் போல, அளகம் வாள் நுதல்-கூந்தலையடுத்த ஒளியையுடைய நெற்றியிலுள்ள, அரு பெறல் திலதம்உம்-அரிய பெறுதலையுடைய திலகத்தையும், அழித்தாள்-துடைத்தாள்; (எ-று.)

வெண்ணிறவரதனங்களாலியன்ற கோவைகளை யுடைமையால்,மேகலையை யறுத்தெறிந்தது-தன்புகழ்வல்லியை வேரோடு அறுத்தது போலுமெனவும், நெற்றியில் திலகத்தை அழித்தது

மதியை மறுத்துடைத்ததுபோலு மெனவும் கூறினர். இவை தற் குறிப்பேற்றவணி. மேகலையறுத்தது-தன் மனமாறுபாட்டைக் காட்டு தற்கு ஆதலால், 'புகழ்வல்லியை வேரறுத்தென்ன' என்றது. புகழை வெண்மையான தெனக்கூறல், கவிமரபு. வெண்ணிற முள்ள முத்துக்களையும் வயிரங்களையும் கொண்ட கோவைகளை யுடைய மேகலையே புகழ்வல்லிக்கு ஒப்புமை கூற ஏற்குமென்று அவ்வாறு கொண்டது. ஏழுகோவைகளை யுடைமையால், கிளை கொள்மேகலையென்ற தெனினுமாம். கிண்கிணி-காரணப்பெயர். பி-ம்:—[1]வில்லியை. [2]மேகலை. [3]மதியினை. (185)

87. [1]தாவின் மாமணிக் கலன் [2]மற்றுந் தனித்தனிச் சிதறி
நாவி [3]மென்குழல் நானிலந் தைவரப் பரப்பிக்
காவி [4]யுண்டக ணஞ்சனங் கான்றிடக் [5]கலுழாப்
பூ[6]வு திர்ந்ததொர் கொம்பெனப்[7]புவிமிசைப் புரண்டாள்.

(இ-ள்.) மற்றும்-பின்னும், தா இல் மா மணி கலன்-குற்றமற்ற பெரிய இரத்தினமயமான ஆபரணங்களையும், தனி தனி சிதறி - தனித்தனியாகச்சிந்தி,-நாவி மெல் குழல்-கஸ்தூரிச்சாந்து பூசிய மெல்லிய கூந்தலை, நானிலம் தைவர-தரையிலேபடியும்படி, பரப்பி-அவிழ்த்துவிட்டு,—காவி உண்ட கண்-நீலோற்பலம் போன்ற மையுண்ட கண்கள், அஞ்சனம் கான்றிட-மை கரைந் தொழுகும்படி, கலுழா-அழுதுகொண்டு, பூ உதிர்ந்தது ஓர் கொம்பு என-மலர்களை உதிர்த்ததாகிய ஒருவல்லிபோல, புவி மிசை-பூமியில், புரண்டாள்-விழுந்துருண்டாள்; (எ - று.)

காவி-நிறத்திற்கு உவமை. முன் "நளினம்பூத்ததோர்வல்லி" என்றதற்கு ஏற்ப 'பூவுதிர்ந்ததொர்கொம்பு' என்றார். அணிகலங் களை நீக்கிய நிலையில் பூவுதிர்ந்த கொம்பை உவமை கூறுதலை "பிடிக்கைபோலுந்திரள் குறங்கினணியு நீக்கிப் பிணையன்ன ளடிக் கிண்கிணியு மஞ்சிலம்பும் விரன்மோதிரத் தோடகற்றியபின், கொடிப் பூத்துதிர்ந்த தோற்றம்போற் கொள்ளத்தோன்றி" என்று சிந்தாமணியிற் கூறியிருத்தலுங் காண்க. "மேவருங்கலங் களை வெறுத்த மேனியர்...பூவுதிர்கொம்பென மகளிர்போயினர்" என்பர், மேல் ஆறுசெல்படலத்தும். பி-ம்:—[1]தாவினன் மணி. [2]முற்றும். [3]ஓதியை, நன்குழல். [4]உண்கண்கள், ஒண்கண்கள். [5]கலுழப், கலுழ்ந்து. [6]உதிர்த்தது. [7]படிமிசை, பார்மிசை, பொடி மிசை. (186)

88.—கவிக்கூற்று: அலங்கோலமாகக் கிடந்த கைகேயியின் வருணனை.

நவ்வி வீழ்ந்தென நாடக மயிலுயின் றென்னக்
கவ்வை கூர்தரச் சனகியாங் கடிகமழ் கமலத்து
அவ்வை நீங்குமென் றயோத்திவந் தடைந்தவம் மடந்தை
தவ்வை யாமெனக் கிடந்தனள் [1]கேகயன் [2]றனயை.

(இ-ள்.) கேகயன் தனயை-கைகேயி,—கவ்வை கூர்தர-துன் பம் மிகுதலால், நவ்வி வீழ்ந்து என-மான் விழுந்தாற்போலவும்,

நாடகம் மயில் துயின்று என்ன-குலாவுந்தன்மையுள்ள மயில் (அஃது ஒழிந்து) ஒடுங்கிக் கிடந்தாற் போலவும்,—சனகி ஆம்-சீதையாகிய, கடி கமழ் கமலத்து அவ்வை-வாசனைவீசுகின்ற பொற்றாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற தாயாகிய இலக்குமி, நீங்கும்-(காட்டிற்கு) நீங்குவாள், என்று—, அயோத்தி வந்து அடைந்த-அயோத்தியாபுரியில் வந்து சேர்ந்த, அ மடந்தை தவ்வை என-அவ்விலக்குமியினது மூத்தவள்போலவும், கிடந்தனள்-விழுந்துகிடந்தாள்; (எ-று.)

மனத்தின் மாறுபாடுதோன்ற அலங்கோலத்தைக்கொண்ட நிலைமையோடு கைகேயி பூமியிற்கிடந்தது-நவ்வி வீழ்ந்ததனையும், மயில் கொஞ்சிக் கூத்தாடுதலொழிந்து ஒடுங்கிக்கிடந்ததனையும் போலும்: அன்றியும், 'இலக்குமியாகிய சீதை இந்நகரத்தினின்று நீங்கப்போகின்றாளே: அந்த இடத்தை நாம் கைப்பற்றுவோம்' என்று மூதேவி குடிபுகுந்ததையும் போலுமென வருணித்தார்; முதலிரண்டும்-உவமையணி; மூன்றாவது-தற்குறிப்பேற்றவணி. நான்கு செய்யுள்களால் கைகேயியின் ஊடற்கோலக்காட்சி நம் கண்முன் நிற்குமாறு கம்பர் சித்திரித்துக்காட்டிய திறம், மிகவும் போற்றற்கு உரியது.

கவ்வை கூர்தர-காரியநிமித்தமாக என்றுமாம். அவ்வை-உலக மாதா. கவ்வை, அவ்வை-போலிகள். தவ்வை-மூதேவி. ஆம்-அசை. பி-ம்:—[1] கைகயன். [2] தனயள். (187)

மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலம் முற்றிற்று.

3-ஆவது கைகேசி சூழ்வினைப்படலம்.

அதாவது-கைகேயி ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகத்துக்கு இடையூறு செய்ய ஆலோசித்த தீயசெயலைச் சொல்லும் பகுதி யென்பது பொருள். கைகேசி-கைகேயி என்பதன் விகாரம்; கேகயநாட்டரசன் மகளென்பது பொருள். இந்தப் படலத்திற்குப்பெயர், '**கைகேசிப்படலம்**' என்றும் **முடிதவிர்த்தபடலம்** என்றும் காணப்படுகின்றதென்ப. 45-ஆங் கவிமுடிய **சூழ்வினைப்படலம்** என்றும், அதன்பின் தொடங்கும் **விடைபெறுபடலம்**, "விழுந்துபார்மிசை" என்ற புதிய பாடலோடு முற்றுப்பெறுகின்றதென்றும் கூறுப.

கூனியாற்கலைக்கப்பட்டு மாறுபாடுற்று அலங்கோலத்தோடு கைகேயிகிடக்கையில், இராமபிரானுக்குப் பட்டங்கட்டுவதென்று தீர்மானித்த அன்று நள்ளிரவில் தசரதசக்கரவர்த்தி இராமமகுடாபிஷேகத்தைக் கைகேயிக்கு உணர்த்துமாறு அவளதுமாளிகைக்குச் சென்று, கைகேயிபாயல்துறந்து அலங்கோல நிலையுடன் கிடப்பதைக் கண்டு, 'இவட்கு என்ன நேர்ந்ததோ!' என்று நெஞ்சுசோர்ந்து தன் கைகளால் அவளை எடுக்கத்தொடங்க, கைகேயி அக்கையினின்று நீங்கி மண்ணில் வீழ்ந்து நெட்டுயிர்க்க, அதுகண்ட மன்னவன் அஞ்சி, 'நிகழ்ந்தது என்னை? யாரேனும் உனக்குத் தீங்கிழைத்திருந்தாற் சொல்: நான் அவர்களைச் செய்வதைக் காண்' என்று தேற்ற, அது கேட்ட கைகேயி, 'என்மீது உண்மையாக அன்புளதாயின், முன்

கொடுத்த வரங்களைத்தருமாறு உறுதிகூறுக' என்ன, தசரத மன்னவன் அவளதுவஞ்சனையையுணராது சிரித்து 'இராமன் மேல் ஆணை: நீ வேண்டும் வரங்களைத் தருகிறேன்' என்ன, கைகேயி 'என்மகன் முடிசூடுவது முதல்வரம்: இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவது இரண்டாம்வரம்' என்று தன்கருத்தை யறிவித்தாள்; அது கேட்ட மன்னவன் சொல்லொணுத் துயரத்தால் கீழ்வீழ்ந்து வெய்துயிர்த்து நாவரள உயிரொடுங்க மனம்புலர்ந்து ஒருபாற்கோபம் மூள வெம்பிப் புண்ணில் வேற்படைபுகப்பெற்ற வேழம்போல வருந்தினன். மன்னனது அந்த நிலையைக்கண்டும் சிறிதும் மனமிளகாது கைகேயி நிற்க, அவளை நோக்கி மன்னன், 'நீ திகைத்தது உண்டோ? யாரேனும் துர்ப்போதனை செய்தார்களோ? சொல்' என்று வினவினன். கைகேயியோ, 'எனக்குத் துர்ப்போதனை செய்தாரும் இல்லை; நான் திகைத்ததும் இல்லை: வரந்தந்தாற் கொள்கிறேன்: இன்றேல் உனக்கு வசையுண்டாக மாய்வேன்' என்றாள். அதுகேட்ட மன்னன் மிகவருந்திக் கைகேயியைப்பழித்து, பின்பு 'இவளை இரந்துபார்ப்போம்' என்று கருதிப் பலபடிகெஞ்சி 'பூமியைக் கொடுத்துவிடுகிறேன்: இராமன்மாத்திரம் நாட்டிலிருக்கட்டும்: இராமன் நீங்கினால் என்னுயிர் நீங்கும்: யான் உன்னடைக்கலம்' என்று காலில்வீழ்ந்து இரந்தான். என்ன இரந்தும், தன்நிலையினீங்காது கைகேயி விடாப்பிடியுடனிருத்தலை யறிந்து தசரதன் மிகவருந்திப் பலபடியாகப் பழித்துத் தரையிற் புரண்டவண்ணங் கிடந்தான். அப்போதும் கைகேயி 'நீ வரத்தைக்கொடுத்தாற் கொடு: இல்லாவிடின் மாய்வேன்' என்றாள்: மன்னவன் பெருந்துயரத்தோடு 'வரம் ஈந்தேன் ஈந்தேன்; என்மகன் காடுசெல்ல, நான் வானகஞ் செல்லுகின்றேன்: நீ உன்மகனோடும் வசைக்கடலில் அழுந்துக' என்றுகூறி மூர்ச்சித்தான். தன் செயல் முற்றியதுகண்டு கைகேயியும் துயின்றாள். பின்பு இரவுபோய்ப் பொழுதுவிடிந்தது.

இராமபட்டாபிஷேகத்தைக் காணவேணுமென்று நகரத்தவர் யாவரும் அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு எங்குந்திரண்டனர். அரசர்கள் பலரும் பட்டாபிஷேகமண்டபத்துக்கு வந்துசேர்ந்தனர். வசிட்டமுனிவன் பட்டாபிஷேகத்துக்கு வேண்டியபொருள்களைச் சித்தஞ் செய்துகொண்டு அந்தணர்களோடும் அம்மண்டபம் வந்துசேர்ந்தான். இங்ஙனமிருக்கையிற் பட்டாபிஷேககாலம் வந்திட்டதென்று கணிகள் தெரிவித்ததனால், வசிட்டன் 'விரைவில் மன்னனையழைத்து வருக' என்று பணிக்க, சுமந்திரன் கைகேயியின் மாளிகையில் தசரதன் சென்றிருப்பது தெரிந்து அங்குச்செல்ல, கைகேயி 'இராமனை யழைத்துக்கொண்டுவா' என்றனள்: அதுகேட்ட சுமந்திரன், பட்டாபிஷேகத்துக்குத்தான் அழைத்துவரச்சொல்லினளென்று கருதிப் பேருவகையோடு சென்று இராமபிரானையடைந்து வாய்புதைத்தவண்ணம் கைகேயி யழைத்துவரச்சொன்ன செய்தியைத் தெரிவித்து, 'மகுடஞ்சூட விரைந்துவருக' என்றனன். இராமபிரானும், ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியை வணங்கிவிட்டு அரசர்சூழவும் பல வாத்தியங்கள் ஒலிக்கவும் தேரேறிச் சென்று வீதிகளைக்கடந்து பேருவகையோடு அரசர் திரண்டுள்ள மண்டபத்திற் புகாமல் கைகேயியின்மாளிகை

யிற்சென்றான். கைகேயி தந்தையைநாடிவரும் இராமபிரானுக்கு எதிர்சென்று, தன்பாதங்களை வணங்கிநின்ற அவ்விராமபிரானிடம் 'தந்தையின் ஏவல் ஒன்று உளது' என்ன, ஸ்ரீராமன் 'தந்தையின்பணியை நீர் உரைசெய்யமுடியுமானால் யான்உய்ந்தேன்; நும்பணியைச் சிரமேற்கொள்வேன், பண்ணிமின்' என்ன, 'பரதன் உலகத்தையாள நீ பதினான்குவருடம் தவக்கோலத்துடன் காட்டில் வசித்துவரவேண்டும்' என்றாள். அதுகேட்டு ஸ்ரீராமன் இராச்சியபாரத்தைத் தாங்கவேண்டுமென்று தந்தைகூறிய நாளையினும் அப்போது முகமலர்ந்து இராச்சியசுமை தன்னை விட்டு நீங்கியதற்காக மனமுவந்து, 'மன்னவன்பணியன்றாகில் நும்பணியேயாயினும் மறுப்பேனோ? என் தம்பியின் செல்வம் என்னதே யன்றோ? நும்பணி தலைமேற்கொண்டேன்: கானம் போகின்றேன்; விடைபெற்றுக்கொள்கிறேன்' என்றானென்பது, இப்படலத்திற் கூறுகிற விஷயம்.

வேறு.

1.—தசரதன் கைகேயியின் மாளிகையை யடைதல்.

நாழிகை கங்குலி னள்ள டைந்த [1]பின்றை
யாழிசை யஞ்சிய [2]வஞ்சொ லேழை கோயில்
வாழிய [3]வென்றயின் மன்னர் துன்ன வந்தான்
ஆழி நெடுங்[4]கை மடங்க லாளி யன்னான்.

(இ-ள்.) கங்குலின் நாழிகை-இரவின் காலம், நள் அடைந்த பின்றை-நடுவை யடைந்த பின்பு, நெடு கை மடங்கல் ஆளி அன்ன-நீண்ட கைகளையுடைய ஆண் சிங்கத்தை யொத்தவனான, ஆழியான்-சக்கரவர்த்தி,— வாழிய என்று-வாழ்வாயாகவென்று சொல்லி, அயில் மன்னர்-வேலைத்தாங்கிய அரசர்கள், துன்ன-சூழ்ந்துவர,- யாழ் இசை-வீணையினது ஒலியும், அஞ்சிய-அஞ்சப்பெற்ற, அம்சொல்-அழகியமொழியையுடைய, ஏழை-கைகேயியினது, கோயில்-மாளிகைக்கு, வந்தான்—; (எ - று.)

இராசாங்க காரியத்தை யெல்லாம் கவனித்து உண்டபின்பு நள்ளிரவில் கைகேயியின் கோயிலுக்குத் தசரதன் சென்றானென்க. கைகேயியினிடத்து அரசனுக்குக் காதல் மிகுதியாகையால், இராமபட்டாபிஷேகமாகிய உவகைச்செய்தியைத் தானே அவளிடம் நேரே தெரிவிக்கவேணுமென்று தசரதன் சென்றானென்பதை முதனூலா லறிக. யாழிசையஞ்சிய சொல்-யாழிசையினும் சொல் இனிதென்பது கருத்து. 'அஞ்சிய' என்றதனால் சொல்லின் பொருட் கொடுமையும், 'ஏழை' என்றதனால் அறிவில்லாத மனத்தினது கொடுமையும் விளங்குகின்றன. வேந்தர் நெருங்கிய பேரவையினீங்கித் தனித்திருக்க அந்தப்புரத்திற்குச் செல்வானோடு மன்னர் உடன்செல்லுதற்கு இயையுமோ? எனின்,—மன்னர்மன்னனாதலின் வழிவிடச் சென்றாரென்க; அல்லது, உயிர்போலச் சிறந்த நட்பரசரென்று கொள்க. "ஏறுபோற்பீடுநடை" என்றும், "மடங்கன்மொய்ம்பினார்" என்

றும் கூறப்படுதலால், பெருமிதமுடையானுக்குச் சிங்கவேறு நடையானும் வலியானும் உவமை. கைநீண்டிருத்தல் உத்தம லட்சணம்: ஆஜாநுபாஹு என்பர். மடங்கல்-பிடரிமயிர் மடங்கி யிருக்கப்பெற்றது: ஆளி-சிங்கம்: எனவே, ஆண்சிங்கம். அன்ன ஆழியான் - விகுதி பிரித்துக்கூட்டல். இனி, ஆழியையுடைய ஆளியன்னனென்றே யுரைப்பினுமாம். பி-ம்:—[1]வேலே. [2]செஞ் சொல். [3]வென்றியன், வென்றயல். [4]கண். (188)

2.—தசரதன் கைகேயியை யணுகுதல்.

வாயிலின் மன்னர் வணங்கி நிற்ப வந்தாங்கு
[1]ஏயின செய்யு [2]மடந்தை மாரொ டேகிப்
பாய றுறந்த படைத்த டங்கண் மென்றோள்
ஆயிழை தன்னை யடைந்த வாழி மன்னன்.

இதுவும் அடுத்தகவியும்-ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) மன்னர்-(தன்னுடன்வந்த) அரசர், வணங்கி-தொழுது, வாயிலின் நிற்ப-அந்தப் புரவாயிலில் நிற்க,—ஆங்கு-அவ்விடத்தில், வந்து-ஓடிவந்து, ஏயின செய்யும் - ஏவினபணி செய்கின்ற, மடந்தைமாரொடு-பெண்களோடு, ஏகி-போய்,—பாயல் துறந்த-படுக்கையைவிட்ட, படை தட கண்-வேல்போன்ற [கூரிய] பெரிய கண்களையும், மெல் தோள்-மெல்லிய தோள்களையுமுடைய, ஆய் இழை தன்னை-கைகேயியை, அடைந்த - சேர்ந்த, ஆழிமன்னன்-அந்தச் சக்கரவர்த்தி,—(எ-று.)—"எடுக்கலுற்றான்" என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

மந்தரையால் மனங்கலங்கலுற்ற கைகேயி தான் படுத்திருந்த இடத்தைவிட்டுச் சினங்கொண்டபோது இருக்குங் கிருகத்திற்குப்போய் தன்னணிகலங்களையும் மாலைகளையும் களைந்தெறிந்து வெறுந்தரையிற் புரண்டு கிடந்தனளாக, தசரதன் வழக்கமாகக் கைகேயி படுத்திருக்கும் அறையிற்போய்ப் பார்த்து அங்கு அவளைக் காணாமையால் மனந்திடுக்கிட்டு பிரதீஹாரியை [வாயில்காப்பாளை] வினவி அக்கைகேயி கோபகிருகத்திற் சென்றிருப்பதையறிந்து அங்குச் சென்று அவள் வெறுந்தரையிற் படுத்திருப்பதைக் கண்ணுற்றானென்று முதனூற்கு ஏற்க விரித்துரைக்க. ஏயின-ஏவின; பெயர். பி-ம்:—[1]ஏயது. [2]மடந்தையாரொடேகி, அணங்கினர்கள் சூழ, அணங்கினரொடேகி. (189)

3.—தசரதன் மனம்வருந்திக் கைகேயியைத் தழுவி யெடுக்கமுயலுதல்.

[1]அடைந்தவ னோக்கி யரந்தை யென்கொல் வந்து
தொடர்ந்த தெனத்துயர் கொண்டு சோரு நெஞ்சன்
மடந்தையை [2]மானை யெடுக்கு [3]மானை யேபோல்
தடங்கைகள் கொண்டு தழீஇ யெடுக்க லுற்றான்.

(இ-ள்.) அவண் அடைந்து - அவ்விடத்தைச் சேர்ந்து, நோக்கி-(அவளைப்) பார்த்து, 'வந்து தொடர்ந்தது அரந்தை என்-(இவளுக்கு) வந்து பொருந்தினதாகிய துன்பம் யாது?' என- என்றெண்ணி, துயர் கொண்டு - துன்பத்தையுட்கொண்டு, சோரும்-தளர்கின்ற, நெஞ்சன்-மனத்தையுடையவனாய்,—மானை- பெண்மானை, எடுக்கும்-(துதிக்கைகொண்டு) தூக்குகின்ற, ஆனை ஏ போல்-களிற்றைப்போல, தட கைகள் கொண்டு - பெரிய கைகளால், மடந்தையை-அவளை, தழீஇ - கட்டியணைத்து, எடுக்கல் உற்றான்-தூக்கத்தொடங்கினான்; (எ-று.)

அந்தக்கைகேயி தரையில் வீழ்ந்துகிடப்பது கண்டு பெருந் துயரமடைந்த தசரதன் 'என்னசொல்லுவளோ! என்ன செய்வளோ?' என்ற அச்சத்தோடு வேடனது நஞ்சுதீற்றிய அம்பால் அடியுண்டு வீழ்ந்த பெண்யானையை நெடுங்காட்டில் திரியும் பெருங்களிறு பரிசிப்பதுபோலத்தன்கையாற் பரிசித்தானென்று முதனூல் கூறும். 'நவ்வி வீழ்ந்தென' என வந்ததற்கு ஏற்ப 'மானை'யென்றார். அவள் நோக்கியெனப்பிரித்து, இரண்டனுருபு தொக்கதாகவுமாம். வந்து தொடர்ந்த தென்றதனால், இது காறுந் துயரமின்மை பெறப்பட்டது. கைகளெனப்பன்மையாற் கூறுதலால், இருகைவேழத்தையுவமையாக்குக. பி-ம்:—[1] அடைந்தவன், அடைந்தனன், அடைந்தவர், அடைந்தது. [2] மாலை. [3] யானை. (190)

4.—மன்னவன்கையைத் தள்ளிக் கைகேயி பூமியில் விழுந்து நெட்டுயிர்த்தல்.

நின்று தொடர்ந்த நெடுங்கை [1]தம்மை நீக்கி
மின்றுவள் கின்றது போல மண்ணில் வீழ்ந்தாள்
ஒன்று மியம்பல ணீடு யிர்க்க லுற்றாள்
[2]மன்ற லருந்தொடை மன்ன னாவி யன்னாள்.

(இ-ள்.) மன்றல் அரு தொடை மன்னன்-வாசனையையுடைய (கிடைத்தற்கு) அரிய மாலையைத் தரித்த சக்கரவர்த்தியினது, ஆவி அன்னாள்-உயிரை யொத்த கைகேயி,—தொடர்ந்து நின்ற- தழுவி யெடுத்து நின்ற, நெடு கை தம்மை-(அரசனுடைய) பெரிய கைகளை, நீக்கி-தள்ளி, மின் துவள்கின்றது போல-அசைகின்ற மின்னலைப்போல, மண்ணில் வீழ்ந்தாள் - பூமியில் (மறுபடியும்) விழுந்து, ஒன்றுஉம் இயம்பலள்-ஒன்றும் பேசாதவளாய், நீடு உயிர்க்கல் உற்றாள்-பெருமூச்சுவிடத் தொடங்கினாள்; (எ-று.)

அரசனுக்கு ஆவிபோலச் சிறந்த கைகேசி, தன்னைத் தழுவி யெடுக்கலுற்ற தசரதனது கைகளைத் தள்ளி ஒரு மின்னற்கொடி போல் துவண்டு மண்ணில் விழுந்து மன்னவனுக்கு மறுமாற்ற மொன்றுஞ் சொல்லாமல் நெட்டுயிர்த்தனளென்பதாம். நின்று தொடர்ந்த=தொடர்ந்துநின்ற. பி-ம்:—[1] தன்னை நீக்கி, ஏழைநீக்கி, நீக்கியேழை. [2] மன்றாரவனாவியன்ன மன்னாள், மன்றுளர் தாரவ

ஞவியன்னமன்னுள், மன்றுள தாரவஞவியன்னமங்கை, மன்றலர் தாரவஞவியுண்ணவல்லாள். (191)

5.—தசரதன் அதுகண்டு 'உனக்கு நிகழ்ந்ததைச் சொல்' என்று வேண்டுதல்.

அன்னது கண்ட வலங்கன் மன்ன னஞ்சி
யென்னை [1]நிகழ்ந்த [2]திஞ்ஞால மேழில் வாழ்வார்
உன்னை யிகழ்ந்தவர் மாள்வ ருற்ற தெல்லாம்
சொன்னபி னென்செயல் காண்டி [3]சொல்லி டென்றான்.

(இ-ள்.) அன்னது கண்ட-அந்தக்கைகேயிமண்ணில் வீழ்ந்து நெட்டுயிர்த்தலைப்பார்த்த, அலங்கல் மன்னன் - மாலையையுடைய அரசன்,-அஞ்சி-பயந்து,'நிகழ்ந்தது என்னை-நடந்தகாரியம் யாது? இ ஞாலம்ஏழில் வாழ்வார்-இவ்வேழுலகங்களில் வாழ்பவர்களுள், உன்னை இகழ்ந்தவர் மாள்வர்-உன்னை இகழ்ந்தவர் (எவராயிருந்தாலும் அவர்கள் என்னாற்கொல்லப்பட்டு) உயிரையிழப்பார்கள்; உற்றது எல்லாம்-நடந்தது முழுவதும்,சொன்னபின்-(நீ)சொன்ன பின்பு, என் செயல் காண்டி-என் செய்கையைப் பார்; சொல்லிடு-(நிகழ்ந்ததைச்) சொல்வாயாக,' என்றான்— ; (எ-று.)

கைகேயியின் கொடிய எண்ணத்தை யுணராத தசரதன் 'அவள் இங்ஙனம் மண்ணில் வீழ்ந்து நெட்டுயிர்த்தற்கு யாது காரணமோ? யார் இவட்கு என்ன அவமானஞ் செய்தார்களோ? அன்றி ஏதேனும் உடலில்நோய் தோன்றியுள்ளதோ?' என்ற எண்ணத்தினால் மன நடுக்கங்கொண்டு, 'உன்னை எவரேனும் இகழ்ந்தார்களா? அங்ஙன் நிகழ்ந்திருபபின் அவர்களை இப்பொழுதே கொன்றுவிடுகிறேன்; உடம்பில் ஏதேனும் நோய் தோன்றியுளதா? தோன்றியிருப்பின் என்னிடம் மிகச்சிறந்த மருத்துவர் இருத்தலால் அவர்களைக்கொண்டு ஒருநொடியில் உன்னோயைப் போக்குவேன்: உனக்கு நேர்பட்டுள்ளது இன்னது என்று விவரமாகச்சொல்: சொன்னால் அதற்குத் தக்கபரிகாரத்தை உடனே செய்கின்றேன்: பார்' என்று நல்வார்த்தை சொல்லிக் கைகேயியைத் தேற்றப்பார்த்தனனென்க. இப் பாடலின் பொருட்சிறப்பை மேல் 48-ஆங் கவியில் 'மனத்துள் வைவன' என்றவிடத்துக் காண்க. சொன்னபின்-வினையெச்சம். என்னாற் கொல்லப்படுவரென்பான் மாள்வரெனத் தன் வினையாற் கூறினான். பி-ம்:—[1]இகழ்ந்தது. [2]இவ்வேழு ஞாலமாள்வார், இவ்வேழு ஞாலம்வாழ்வார். [3]சொல்லிது, சொல்லுக. (192)

6.—கைகேயி முன்தந்தவரத்தைக்கொடுக்கவேண்டுதல்.

[1]வண்டுளர் தாரவன் வாய்மை கேட்ட [2]மங்கை
[3]கொண்ட னெடுங் [4]கணி னுலி கொங்கை [5]கோப்ப
உண்டுகொ லாமரு [6]ளுன்க ணென்க ணுக்கின்
[7]பண்டைய [8]வின்று [9]பரிந்த ளித்தி யென்றாள்.

(இ-ள்.) வண்டு உளர் தாரவன்-வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற மாலையையுடைய அரசனது, வாய்மை-வார்த்தையை, கேட்ட-

செவியுற்ற, மங்கை-கைகேயி,—கொண்டல் - நீர்கொண்ட மேகம் போல, நெடுங் கணின்-பெரிய கண்களினின்று, ஆலி - நீர்த் துளிகள், கொங்கை கோப்ப-தனங்களில் நிறையும்படி, (அழுது கொண்டே), 'என்கண்-என்னிடத்தில், அருள் உண்டு கொல்-கருணை இருக்கின்றதோ? உன்கண்-உன்னிடத்தில், ஒக்கின்-இருந்தால், பண்டைய-முன்னே கொடுத்தவற்றை, இன்று-இப்பொழுது, பரிந்து-விரும்பி, அளித்தி-கொடுப்பாயாக,' என்றாள்-; (எ-று.)—ஆம்-அசை.

கண்ணீர்த்துளிகள் முத்துக்கள் போலுதலால், 'கோப்ப' என்றார். பண்டைய என்றது-சம்பரனோடு சமர்புரிகையில் போர்த் துணையாய் நின்றதனுக்குக் கொடுத்த வரமிரண்டனையும்; பல வின்பாற் பெயர். பி-ம்:—[1]வண்டணி. [2]நங்கை. [3]கொண்ட. [4]கண்ணலி. [5]போர்ப்ப. [6]என்கணுண்மைநோக்கின்,...நாட்டின், என் கணுன்கணோக்கின். [7]பண்டையது. [8]அன்று. [9]பரிந்துதாவது. பரிந்துதானது, பரிந்துதாரல், பரிந்துதாணீ. (193)

7.—தசரதன் நீவேண்டுவதைத் தருவேனென்று ஆணையிடல்.

கள்ள விழ் கோதை [1]கருத்துண ராத மன்னன்
[2]வெள்ள நெடுஞ்சுடர் மின்னின் மின்ன [3]நக்கான்
உள்ள [4]முவந்தது செய்வ [5]னென்றுமு லோபேன்
வள்ள லிராம [6]னுன்மைந்த னாணை யென்றான்.

(இ - ள்.) கள் அவிழ் கோதை - தேன்வழிகின்ற கூந்தலையுடையவளான கைகேயியினது, கருத்து - எண்ணத்தை, உணராத-அறியாத, மன்னன்-சக்கரவர்த்தி,—வெள்ளம் நெடு சுடர் மின்னின்-மிகுந்த பெரிய ஒளியையுடைய மின்னல்போல, மின்ன-விளங்கும்படி, நக்கான்-சிரித்து, 'உள்ளம் உவந்தது-(உன்) மனம் விரும்பியதை, செய்வன்-செய்வேன்; ஒன்றும் உலோபேன் - சிறிதும் லோபஞ்செய்யேன்; உன் மைந்தன்-நினதுபிள்ளையாகி, வள்ளல்-வள்ளலான, இராமன் - இராமன்மேல், ஆணை-சத்தியம்,' என்றான்—; (எ-று.)

நீ வேண்டியதைத் தருவேனென்று தசரதமன்னன் சொல்லக் கேட்டுச் சிறிது தேறிய கைகேயியின் வேண்டுகோளினால் பிரதிஜ்ஞை செய்யத்தொடங்கி, அம்மன்னவன், தனது உயிரைக் காட்டிலும் மேலானவனாக மதித்திருக்கும் இராமபிரான்மீது ஆணையிட்டு வேண்டியதைத் தருவதாகக் கைகேயிக்கு உறுதி கூறினனென்க. கள்-சூட்டியமலர்மாலையினின்றும் பெருகுவது; வாசனையுமாம். கள்ளவிழ்கோதை - அடையடுத்தவாகுபெயர். நக்கான்-பிறர்பேதைமையான் நக்க நகை. "உண்ணிறங்காட்டி நீரென்னுயிர்தரவு லோபினீரே", "எருதுகளோடு பொருதி யேதுமுலோபாய்காணம்பீ" என்பவற்றிற்போல, உலோபேன் என வந்தது. இது, லோபமென்னும் வடமொழிப் பெயரடியாகப் பிறந்த எதிர்மறைவினைமுற்று. லோபம்-ஈயாமை. வள்ளல் மன்னன் எனக் கூட்டுதல் சிறப்பு. தனக்குப்போல அவளுக்கும

இராமனிடத்து அன்பு இருந்தது கருதி, 'இராமனுன்மைந்தன்' என்ருன். பி-ம்:—[1]கருத்துணர்ந்த. [2]வெள்ளை. [3]நக்காங்கு. [4]உவந்துள. [5]ஒன்றும்லோபேன், ஒன்றுலோவேன், ஒன்றுமுலோவேன். [6]நின். (194)

8.—முன்னீந்த வரங்களைக் கொடுக்குமாறு கைகேயி கேட்டல்.

ஆன்றவ னவ்வுரை கூற [1]வன்ன மன்னுள்
தோன்றிய பேரவ லந்[2]து டைத்த லுண்டேல்
சான்றிமை யோர்குல மாக [3]மன்ன நீயன்று
ஏன்ற வரங்க ளிரண்டு மீதி யென்ருள்.

(இ - ள்.) ஆன்றவன்-தசரதன், அ உரை கூற-அந்தவார்த்தையைச் சொல்ல,—அன்னம் அன்னுள்-அன்னப்பறவைபோல்பவளான கைகேயி, 'தோன்றிய பெரு அவலம் துடைத்தல் உண்டுஏல்-(எனக்கு) உண்டாகிய மிக்கதுன்பத்தைப் போக்குவது உளதானல், மன்ன-அரசனே! இமையோர் குலம்-தேவர்கூட்டம், சான்று ஆக-சாக்ஷியாகட்டும்: நீ அன்று ஏன்ற வரங்கள் இரண்டு உம்-நீ அக்காலத்தில் (கொடுப்பதாய்) அங்கீகரித்த இரண்டு வரங்களையும், ஈதி-(இப்பொழுது) கொடுப்பாயாக', என்ருள்—;

இராமன்மீது பிரதிக்ஞை செய்து கொடுத்தபின்பு, கைகேயி 'நீ என் துயரைப் போக்குமாறு பிரதிஜ்ஞை செய்ததற்கு முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் சந்திரசூரியர்களும் மற்றுமுள்ள தேவர்களும் முதலியோர் சாட்சி: நான் அபூர்வமாக ஒன்றும் உன்னைக் கேட்கவில்லை; முன்பு உன்னால் தரப்பட்டு உன்னிடத்தே வேண்டியபோது கொள்ளுமாறு வைத்திருந்த இரண்டு வரங்களையுந்தான் கேட்கிறேன். அவற்றைத் தருவாய்' என்றனளென்க. இங்ஙனம் முன்னீந்தவரத்தையே மீட்டுங் கேட்பதற்குக் கைகேயி மன்னவனைக் கட்டுப்படுத்துவது, தான் கேட்கபபோவது தசரத மன்னவனுக்கு மிகவும் அநிஷ்டமானதாகையால் எங்கே வாக்குத் தவறிவிடுவானே என்று அஞ்சியதனலாம். ஆக-முற்று. வினையெச்சமுமாம். ஆன்றவன்-பலகுணங்களானும் நிறைந்தவன். பி-ம்:—[1]ஐயமில்லாள். [2]துடைப்பது, துடைத்தது. [3]மன்னுமுன்னீ, முன்னர்மன்ன, முன்னநீயன்று, முன்னர்நீயன்று. சிலபிரதியில் 'வானவர்வானவமன்னர்மன்ன முன்னீ' என்று மூன்ருமடி. (195)

9.—தசரதன் 'விரும்பும்வரத்தைக் கூறுக: தருவேன்' எனல்.

வரங்கொள வித்துணை [1]மம்ம ரல்ல லெய்தி
இரங்கிட வேண்டுவ தில்லை [2]யீவனென்பால்
பரங்கெட விப்[3]பொழு தேப கர்ந்தி டென்ருன்
உரங்கொண் மனத்தவள் வஞ்ச [4]மோர்கி லாதான்.

(இ-ள்.) (அப்போது தசரதமன்னவன்), உரம் கொள் மனத்து அவள் வஞ்சம் ஓர்கிலாதான்-வலிமைகொண்ட நெஞ்சத்தையுடைய அக்கைகேயியினது வஞ்சனையை யறியாதவனய், 'வரம் கொள-(கொடுப்பதாகச்சொன்ன) வரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள, இ துணை-இவ்வளவு, மம்மர்-தடுமாற்றமும், அல்லல்-வருத்தமும், எய்தி-அடைந்து, இரங்கிட வேண்டுவது-தளரவேண்டுவது;

இல்லை—; என்பால்-என்னிடத்துள்ள, பரம்-பாரம், கெட-போம் படி, இப்பொழுதே—, ஈவன்-(நீ வேண்டுவதைக்) கொடுப்பேன்; பகர்ந்திடு-சொல்,' என்றான்—; (எ - று.)

சிறிதும் இரக்கமில்லாத கன்னெஞ்சென்பார், 'உரங்கொள் மனம்' என்றார். அடைக்கலப்பொருளைப் பாதுகாத்துத்தரவேண்டும் பொறுப்புப்போல இரண்டுவரத்தைத் தரவேண்டுமென்கிற பொறுப்புத் தன்னிடத்துத் தங்கியிருத்தலால், 'ஈவனென்பாற் பரங்கெட' என்கிறான் தசரதன். பரம்-(உன்) மனத்துயர் என்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]மன்னும், மறுகி, மாழ்கி. [2]ஈவனேகொள், ஈவனேகொல். [3]பகலே. [4]ஓர்வதில்லான். (196)

10.—பரதனுக்குப்பட்டங்கட்டவும் இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பவும் கைகேயி இரண்டுவரங் கேட்டல்.

ஏய வரங்க ளிரண்டி னொன்றி னாலென்
சே[1]யுல காள்வது சீதை கேள்வ [2]னொன்றால்
போய்வன [3]மாள்வ தெனப்பு கன்று நின்றாள்
[4]தீயவை யாவை யினுஞ்சி றந்த தீயாள்.

(இ-ள்.) தீயவை யாவையின்உம் சிறந்த தீயாள்-கொடியவையெல்லாவற்றிலும் மேம்பட்ட கொடியவள் [கைகேயி], 'ஏய் வரங்கள் இரண்டின்-(நீ) கொடுத்த இரண்டுவரங்களுள், ஒன்றினால்-ஒரு வரத்தினால், என்சேய் உலகு ஆள்வது-எனதுமகன் [பரதன்] இராச்சியத்தை யாளவேண்டுவது; ஒன்றால்-மற்றொன்றால், சீதை கேள்வன்-இராமன், போய்-(இந்நாட்டை விட்டுச்) சென்று, வனம் ஆள்வது-காட்டில் வாசஞ்செய்யவேண்டுவது,' என புகன்று-என்று (வாய்கூசாது) சொல்லி, நின்றாள்-(சிறிதும் மனங்கலங்காமல் உறுதியாக) இருந்தாள்; (எ-று.)

பகைவரும் சொல்ல வாய்கூசுங் கடுஞ்சொல்லைச் சொல்லியும், தன்மனவுறுதி சிறிதுங்குன்றாது கைகேயி இருந்தனளென்பார் 'தீயவையாவையினுஞ்சிறந்த தீயாள் நின்றாள்' என்றார். தீயவை யென்றது-அக்நி, யமன், விஷம், சர்ப்பம் முதலியன; தீயவை யெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த தீப்போன்றவ ளென்றுமாம். 'வனம் ஆள்வது' என்பதனால், நாட்டைப்பற்றிய நினைவு இராமனுக்கு அறவொழிந்திட வேணு மென்பது குறிப்பிக்கப்படும். இங்ஙன் தசரதனது செவிசுடுஞ் சொற்களைச் சொல்லியும் கூச்சமின்றி எதிர்நின்றாளே என்ற விழிபால் 'புகன்று நின்றாள்' என்றது. பி--ம்:—[1]நிலன், அரசு. [2]ஒன்றில். [3]வாழ்வது. [4]தியன. (197)

11.—இனி ஐந்து கவிகள்-தசரதன் கொண்ட வருத்தமிகுதியைத் தெரிவிக்கும்.

நாக மெனுங்கொடி யாட் [1]னுவின் வந்த
சோக விடந்தொட ரத்து னுக்க [2]மெய்தா
ஆக மடங்கலும் வெந்த ழிந்த ராவின்
வேக மடங்கிய வேழ மென்ன வீழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) நாகம் எனும்-சர்ப்பமென்று சொல்லத்தக்க, கொடியாள் தன்-கொடுமையையுடைய கைகேயியினது, நாவின் வந்த-நாக்கில்தோன்றிய, சோக விடம்-துன்பத்தைத்தருகின்ற (வார்த்தையாகிய) விஷம், தொடர-பற்றினவளவிலே, துணுக்கம் எய்தா-நடுக்கமடைந்து, ஆகம் அடங்கலும்-உடல்முழுவதும், வெந்து-வெதும்பி, அழிந்து-சோர்ந்து, அராவின்-பாம்பினால்; வேகம் அடங்கிய-தீவிரந் தணிந்த, வேழம் என்ன-யானைபோல, (தசரத மன்னவன்), வீழ்ந்தான்—; (எ-று.)

நாகம்-நடவாதது, ஊர்ந்துசெல்வது. துயர்க்காரணம் சொற்களாதலால், 'நாவின்வந்த விடம்' என வேற்றுமையணியாகக் கூறினார். தன்னைப்பாலூட்டி வளர்த்தானையே தீண்டுதலால், நாகமெனுங் கொடியாளென்றதென்பர். ஆகம் வெந்துவீழ்ந்தான்-சினைவினை முதலோடு முடிந்தது. கீழ் 'ஆனை' என்றதற் கேற்ப, வேழம்என்றார். தொடர என்ற விதப்பு,'உலகத்து விடம் கொல்வது தான் உட்புக்க பின்பே; இச்சோகவிடம் தொடர்ந்தவளவிலே கொல்லும்' என்னும் வேற்றுமை தோன்றநின்றது: உருவகமூலமாக வந்த வேற்றுமையணி. பி-ம்:—[1]நாவினீந்த, நாகயந்த. [2]எய்த. (198)

12. பூதல முற்றத னிற்பு ரண்ட மன்னன்
மாதுய ரத்தினை யாவர் சொல்ல வல்லார்
வேதனை [1]முற்றிட வெந்து [2]வெந்து கொல்லன்
ஊதுலை யிற்கன லென்ன வெய்து யிர்த்தான்.

(இ-ள்.) பூதலம் உற்று-பூமியையடைந்து [விழுந்து], அதனில் புரண்ட மன்னன்-அதில் உருண்ட சக்கரவர்த்தியினது, மா துயரத்தினை-மிக்க துன்பத்தை, சொல்ல வல்லார்-(இவ்வளவென்று) சொல்லவல்லமை யுடையவர், யாவர்-யார்? [ஒருவருமில்லை]; வேதனை முற்றிட-துன்பம் முதிர்ச்சியடைய, வெந்து வெந்து-(அத்தசரதன் மனம்) மிகவெதும்பி, கொல்லன் ஊது உலையின்-கருமான் ஊதுகின்ற உலைக்களத்திலுள்ள, கனல் என்ன-நெருப்புப்போல, வெய்து உயிர்த்தான்-கொடுமையாய்ப் பெருமூச்சுவிட்டான்; (எ-று.)

இது, கவிக்கூற்று. ஒருவராலும் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாததான சோகவேகத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தசரதமன்னவன் பூமியில் விழுந்து புரண்டு வேதனைமிக உடல்வெந்து நெட்டுயிர்ப்பெறிந்தா னென்க. அம்மன்னவனது நெட்டுயிர்ப்பின் வெம்மைக்கு, கொல்லனது உலைக்கனல் உவமை. வெந்துவெந்து-அடுக்கு மிகுதிப்பொருளது. பி-ம்:—[1]முற்றகம், உற்றிட. [2]நைந்து. (199)

13. உலர்ந்தது [1]நாவுயி ரோட லுற்ற துள்ளம்
புலர்ந்தது கண்கள் [2]பொடித்த [3]பொங்கு சோரி
சலந்தலை மிக்கது தக்கதென்கொ [4]லென்றென்
றலந்தலை யுற்ற வரும்பு லன்க ளைந்தும்.

(இ-ள்.) (அம்மன்னவனுக்கு), நா உலர்ந்தது-நாக்கு வரண்டது; உயிர் ஓடல் உற்றது-பிராணன் போகத்தொடங்கியது; உள்

ளம் புலர்ந்தது-மனம்தளர்ந்தது; கண்கள்—, பொங்கு சோரி பொடித்த-மிகுந்த ரத்தத்தைச் சிந்தின; சலம் தலைமிக்கது-கவலை மிகுந்தது; அரு புலன்கள் ஐந்துஉம்-(நீங்குதற்கு) அரிய ஐந்து இந்திரியங்களும்,- தக்கது-செய்யத்தகுந்த தொழில், என் என்று என்று-என்னவென்றெண்ணியெண்ணி, அலைந்தலை உற்ற-கலக்கம் மிகுந்தன; (எ-று.)—கொல்-அசை.

கீழ் மன்னவனது துயரத்தை விளக்கிய கவி, இதனால் அவனுடைய உறுப்புக்கள் பட்ட நிலையை வருணிக்கின்றார். "இவள் பேச்சு வலைந்தலையாய்" "அலந்தலையும் செய்துழலுமையன்" என வருதலால் 'அலந்தலை' என்றதன் பொருளையறிக: இத்தொடர் அலந்து அலை என்ற இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து ஒரு சொல்தன்மைப்பட்டமை போலக் கொள்வாருமுளர். புலன்-அறிவு: ஞானேந்திரியங்கட்கு இலக்கணை. என்றென்று-பலமுறை யென்னும் பொருளில் அடுக்கிற்று. பெருந்துன்பத்தோடு கைகேயிபக்கங் கோபமும் அரசனுக்குத் தோன்றிற்றென்பார் 'கண்கள் பொடித்த' என்றார். அவலச்சுவையோடு வெகுளிச்சுவையுங் கலந்துவருவதனை மேலுங் காண்க. பி-ம்:—[1]நாவும். [2]புலர்ந்தன, பொடித்தன, பொடித்தது. [3]பொங்கும், செய்ய. [4]ஈதென்று. (200)

14. மேவி நிலத்தி [1]னிற்கும் [2]விம்மும் வீழும்
ஓவிய மொப்ப வுயிர்ப்ப டங்கி யோயும்
பாவியை யுற்றெதிர் பற்றி யெற்ற [3]வெண்ணும்
ஆவி பதைப்ப வலக்க [4]ணெய்தி நின்றான்.

(இ-ள்.) ஆவி பதைப்ப-உயிர் பதைக்கும்படி, அலக்கண்-துன்பத்தை, எய்தி நின்றான்-அடைந்திருந்த சக்கரவர்த்தி,—மேவி-(மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு) எழுந்து, நிலத்தில் நிற்கும்-பூமியில் (சிறிது பொழுது) நிற்பான்; விம்மும்-புலம்புவான்; வீழும்-(மறுபடியும்) விழுவான்; உயிர்ப்பு அடங்கி-மூச்சு அடங்கி, ஓவியம் ஒப்ப-சித்திரத்தை யொக்கும்படி, ஓயும்-செயலொடுங்கி விடுவன்; பாவியை-பாவச்செய்கையையுடைய கைகேயியை, எதிர் உற்று-எதிரேபோய், பற்றி-பிடித்து, எற்ற - மோத, எண்ணும்-நினைப்பான்; (எ-று.)

இதனால், துயரம்மிக்க மன்னவனதுசெய்கை உணர்த்தப்படுகின்றது. தசரதமன்னவனிடத்து மேவிநிற்றல்முதலிய பல தொழில் ஒருங்கு நிகழ்ந்தனவாகக் கூறிய இது-கூட்டவணியின் பாற்படும்: வடநூலார் ஸமுச்சயாலங்காரமென்பர். மேலும் இவ்வணி காண்க. பி-ம்:—[1] இருக்கும். [2]நிற்கும். [3]என்னும். [4]எய்துகின்றான். (201)

15. பெண்ணென [1]வுற்ற [2]பெரும்ப ழிக்கு நாணும்
உண்ணிறை வெப்பொ [3]டுயிர்த்து யிர்த்து லாவுங்
[4]கண்ணில னெப்ப வயர்க்கும் [5]வன்கை வேல்வெம்
புண்ணுழை [6]கிற்க வுழைக்கு மானை போல்வான்.

(இ-ள்.) வல் கை வேல்-வலிய கையிலுள்ள வேலாயுதமானது, வெம்புண் நுழைகிற்க-கொடிய புண்ணில் நுழைவதனால்,

உழைக்கும்-வருந்துகின்ற, ஆனை போல்வான்-களிற்றையொத்த அவன்,—பெண் என-பெண்ணென்றெண்ணி, உற்ற பெரும் பழிக்கு-(கைகேயியைப்பற்றி யெற்றுவதனால்) வருகின்ற பெரிய பழிமொழிக்கு, நாணும்-நாணுவான்; உள் நிறை வெப்பொடு-உள்ளே நிறைந்த தாபத்துடன், உயிர்த்து உயிர்த்து-மிகப்பெரு மூச்சு விட்டு, உலாவும்-அலைவான்; கண் இலன் ஒப்ப-கண்கெட்டு விடப்பெற்றவன் போல, அயர்க்கும்-சோர்வான்; (எ - று.)

பாவியை யுற்று எதிர்பற்றியெற்ற வெண்ணிய தசரதன், கைகேயி பெண்ணுயிருத்தலால், அவளை வதைத்தாற் பெரும்பழி நேருமே யென்று நாணி அச்செயலினின்று நீங்கி வெய்துயிர்த்து உலாவுவான்: துயரமிகுதியாற்கண்கெட்டவன்போன்று சோர்ந்து விழுவானென்றவாறு. உறும்பழியை உற்றபழியென்றார், தெளிவு பற்றி: காலவழுவமைதி. நாணுதலாவது-தனக்கு ஒவ்வாத இழிந்த கருமத்தில் மனமொடுங்குதல்; "கருமத்தானாணுத னாணுத்திருநுத, னல்லவர் நாணுப் பிற" என்றார் நாயனாரும். பெண்கொலைக்குப் பயந்தா னென்க. தான் கொடுத்த வரம் தனக்கே வருத்தத்தை விளைத்தலால், 'கைவேல் புண்ணுழை கிற்க' என்றது. பி-ம்:—[1]உட்கும். [2]மிகப். [3]உயிர்ப்படங்கியோயும். [4]கண்ணிலனேக்கும், கண்ணினிேைக்க, கண்ணினிேைக்கும், மண் ணினைநோக்கும். [5]மிக்ககைவேல். [6]தைக்க. (202)

16.—தேவர் முதலியோரின் நடுக்கமும் கைகேயியின் வன்னெஞ்சமும்.

கம்ப நெடுங்களி யானை யன்ன மன்னன்
வெம்பி [1]விழுந்தழும் விம்மல் கண்டு [2]வெய்துற்று
உம்பர் நடுங்கின ரூழி பேர்வ [3]தொத்தது
அம்பன கண்ணவ ளுள்ள மன்ன தேயால்.

(இ-ள்.) கம்பம் நெடு களி யானை அன்ன மன்னன்-கம்பத்திற் கட்டிய மிக்க மதத்தையுடைய களிற்றையொத்த சக்கரவர்த்தி, வெம்பி-வெதும்பி, விழுந்து-(பூமியில்) வீழ்ந்து, அழும்-புலம்பு கின்ற, விம்மல்-துயரத்தை, கண்டு—, வெய்து உற்று-பயம் மிகுந்து, உம்பர்-தேவரும், நடுங்கினர்—; ஊழி பேர்வது ஒத்தது-(அக்காலம்) பிரளயகாலம் வந்தது போன்றது; அம்பு அன கண் ணவள் - அம்பையொத்த கண்களையுடைய கைகேயியினது, உள்ளம்-மனமோ, அன்னதுஏ-அவ்வாறகவேயிருந்தது; (எ-று.) —ஆல்-அசை.

கைகேயி சொற்படி நடந்துவந்தமை தோன்ற, 'கம்பயானை யன்ன மன்னன்' என்றும், அவனது வருத்தத்திற்கு ஏதுவா யிருத்தல்பற்றி, 'அம்பன கண்ணவள்' என்றுங்கூறினர். தேவாதிதேவனை திருமாலைப்பெற்ற தந்தையாதலாலும், சம்ப ரனைப்போரில் தொலைத்து உதவியவனாதலாலும், இத்தசரதனது துன்பத்தைக் கண்டு தேவரும் வருந்தின ரென்க. இம்மன்ன வனது துயரமிகுதியைக்கண்டு உலகத்தவர் யாவரும் வருந்து தலால், 'ஊழிபேர்வதொத்தது' என்றது: இப்படி யாவரும்

வருந்தவும் மனம் கல்லாயிருந்த அந்தக் கைகேசியின் நிலையை ஈற்றடியால் விளக்கினர். கம்பம் மன்னன் எனக்கூட்டி - நடுக்கத்தையுடைய அரசனெனவுமாம். கம்பநெடுங்களியானை-கட்டுத் தறியை முறிக்கின்ற நெடுங்களியானை என யானையினியல்பை விளக்கும் விசேடமுமாம். பி-ம்:—[1]விழுந்தவஞ், விழுந்தெழும். [2]வெய்துயிர்த்து. [3]ஒத்த. (203)

17.—இதுவும் அது.

[1]அஞ்சல ளையன தல்லல் கண்டு முள்ளம்
[2]நஞ்சில ளிலள் [3]ளென்ன [4]நாண மாமால்
வஞ்சனை பண்டு மடந்தை வேட [5]மென்றே
தஞ்சென மாதரை [6]யுள்ள லார்கட் டக்கோர்.

(இ-ள்.) ஐயனது அல்லல் கண்டுஉம்-கணவனது வருத்தத்தைப் பார்த்தும், அஞ்சலள்-(அவள்) பயப்படவில்லை, உள்ளம் நஞ்சிலள்-மனம் இரங்கவில்லை,நாண் இலள்-வெட்கப்படவுமில்லை, என்ன-என்று (அவள் நிலையைச்) சொல்ல, நாணம் ஆம்-(சொல்லுகின்ற நமக்கே) வெட்கமுண்டாகும்; தக்கோர்-(கல்வி கேள்விகளாற்) பெரியவர், பண்டு-பழமையாய், 'வஞ்சனை-வஞ்சகம், மடந்தை வேடம்-பெண்ணுருவம்,' என்றே-என்று எண்ணியே, மாதரை-பெண்களை, தஞ்சு என-பற்றுக்கோடு [துணை] என்று, உள்ளலார்கள்-நினையார்கள்; (எ - று.)—ஆல்-அசை.

சக்கரவர்த்தியான தன்கணவன் பேரிடர்கொண்டு மனங் கலங்கி விம்மி நிற்கும்போது அவனது மனைவியான ஒரு பெண்ணின் இரக்கம் முதலியன இல்லா நிலைமையை எடுத்துச்சொல்வதென்றால், சொல்ல வாய்கூசுகின்றது; அதனால்தான் விவரித்துச் சொல்லவில்லையென்று கூறி, பெரும்பாலும் மடந்தைமார் வஞ்சகத்தன்மையுடையராதலால்,அவர்களை நம்புவது தக்கோர்க்குத் தகாது என்று பின்னிரண்டடிகளாற் கவி கூறுகின்றார்; இதனால், கைகேயியை நல்லகுணமுள்ளவளென்று நம்பி அவள்பால் மிக்கநேயம் வைத்தது தவறு என்று எடுத்துக்காட்டியவாறாயிற்று. நஞ்சிலள் = நைந்திலள்: போலி. தஞ்சு-தஞ்சமென்பதன் விகாரம். பி-ம்:—[1]அஞ்சிலள். [2]எஞ்சிலள். [3]எண்ண. [4]ஞானம். [5]அன்றோ, இன்றோ. [6]உள்ளுவாரோ, உன்னலார்கள்.

18.—'மனம் மாறுபடக் காரணம்என்?' என்று கைகேயியை மன்னவன் வினவுதல்.

இந்நிலை [1]நின்றவ டன்னை யெய்த நோக்கி
நெய்ந்நிலை வேலவ னீ[2]தி சைத்த துண்டோ
[3]பொய்ந்நிலை யோர்கள் புணர்த்த வஞ்ச முண்டோ
[4]அந்நிலை சொல்லென தாவை யுண்மை யென்றான்:

(இ-ள்.) இ நிலை-இந்நிலைமையில், நின்றவள் தன்னை - நின்ற அவளை, எய்த நோக்கி-பொருந்த [நன்றாய்]ப் பார்த்து, நெய் நிலை வேலவன் -நெய் தடவிக் கூர்செய்யப்பட்ட அழியாத வேலா

யுதத்தையுடைய அவன், 'நீ திசைத்தது உண்டோ-நீ பிரமித்தது உண்டோ? பொய் நிலையோர்கள்-வஞ்சத்தன்மையையுடையவர்கள், புணர்த்த-(உனக்குக்கற்பித்துச்) சொல்லிய, வஞ்சம்-வஞ்சனைச்சொல், உண்டு ஓ-உளதோ? அ நிலை-அத்தன்மையை,எனது ஆணை-என்மேலாணை, உண்மை-நிச்சயமாய், சொல்—,' என்றான்—; (எ-று.)

இதுவரையில் இராமனிடத்துத் தன்புதல்வனைக்காட்டிலும் அன்பு பாராட்டிவந்த கைகேசி அப்பிரானைக் காட்டிற்குப்போகவும் தன்மகனை நாடாளவும் வேண்டினது விபரீதமாக இருந்தமையால், 'திசைத்தது உண்டோ? புணர்த்த வஞ்சனை உண்டோ?' என இவ்வாறு மன்னவன் வினவலானான்: திசைத்தது-சந்தேகித்ததெனவுமாம். வேல்மன்னவனாயினும் அந்நிலை கைகேசியினிடம் செல்லாதென்ற கருத்தினால் 'நெய்ந்நிலைவேலவன்' என்றது. நெய்-நிணமுமாம். பி-ம்:—[1] ஈன்றவள், இன்றவள். [2] திகைத்தது. [3] புன்னிலை. [4] உன்னிலை. (205)

19.—கைகேயியின் மறுமொழி.

திசைத்தது மில்லை யெனக்கு வந்து தீயோர்
இசைத்தது மில்லை மு[1]னீந்த விவ்வ ரங்கள்
குசைப்பரி யோய்தரி னின்று [2]கொள்வெ னன்றேல்
வசைத்[3]திறன் நின்வயி [4]னிற்க மாள்வெ னென்றாள்.

(இ-ள்.) (அதுகேட்டுக் கைகேயி), 'குசை பரியோய்-கடிவாளத்தையுடைய குதிரையையுடையவனே! திசைத்ததுஉம் இல்லை-(நான்) பிரமித்ததும் இல்லை; எனக்கு தீயோர் வந்து இசைத்ததுஉம் இல்லை-என்னிடத்தில் கொடியவர்வந்து (வஞ்சனையைச்) சொன்னதும் இல்லை; முன் ஈந்த இ வரங்கள்-முன்னே (வாயாற்) கொடுத்த இவ்விரண்டுவரங்களை, இன்று-இப்பொழுது, தரின்-கொடுத்தால், கொள்வென்-பெற்றுக்கொள்வேன்; அன்று ஏல்-அன்றிக் கொடாமற்போவாயானால், வசை திறன்-பழியின் கூறுபாடு, நின்வயின் நிற்க-உன்னிடத்தில் நிலையாயிருக்குமாறு, மாள்வென்-இறப்பேன்,' என்றாள்—; (எ-று)

'எனக்குத் திசைத்ததும் இல்லை: இசைத்ததுமில்லை' என்றதனால், உனக்கு இவ்விரண்டும் இருந்தாலுமிருக்கலா மென்றவாறு. 'நீ திசைத்ததுஉண்டோ? வஞ்சனையோர் புணர்த்தது உண்டோ?' என்று மன்னவன் வினவியதுபற்றிக் கேட்டவரங்களைக்கொடுக்க அவனுக்குச் சம்மதமில்லையென்று விளங்குவதனால், 'வரங்கொடுத்தால் சரி, இல்லாவிட்டால் உயிரைமாய்ப்பது' என்று தான் கொண்டுள்ள மனவுறுதியைக் கைகேயி இங்கு வெளியிடுகின்றனளென்க. 'குசைப்பரியோய்' என்றதனால்-யான் பரிதூண்டித் தேரூர்ந்ததனா லன்றோ நினக்குப் புகழுளதாயிற்றெனக் குறிப்பித்தவாறு; கருத்துடையடைகொளி. குசை-புறமயிருமாம். பி-ம்:—[1] ஈந்த வரங்களென்பால், ஈந்தவரங்களிரண்டும், ஈந்தவை வரங்கள். [2] கொள்வன். [3] பொருள். [4] வைத்து. (206)

20.—கைகேயியின் கடுமொழிகேட்ட தசரதன் மூர்ச்சித்து விழுதல்.

இந்த நெடுஞ்சொலவ் வேழை [1]கூறு முன்னே
வெந்த [2]கொடும்புணில் வேனு ழைந்த தொப்பச்
சிந்தை [3]திரிந்து திகைத்த யர்ந்து [4]வீழ்ந்தான்
மைந்த னலாதுயிர் [5]வேறி லாத மன்னன்.

(இ-ள்.) மைந்தன் அலாது-பிள்ளையை [இராமனை] அல்லாமல், உயிர்வேறு இலாத மன்னன்-வேறே பிராணனில்லாத சக்கரவர்த்தி,-அ ஏழை-அக் கைகேயி, இந்த நெடு சொல்-இப்பெரிய வார்த்தையை, கூறும் முன்னே-சொல்லுதற்கு முன்னே, வெந்த கொடு புணில்-வெந்ததனாலுண்டாகிய கொடிய விரணத்தில், வேல் நுழைந்தது ஒப்ப-வேல் நுழைந்ததைப்போல, சிந்தை திரிந்து-மனந் தடுமாறி, திகைத்து-(மதி) மயங்கி, அயர்ந்து-சோர்ந்து, வீழ்ந்தான்—; (எ-று.)

கைகேயியின் நிலையைக்கண்டு ஏற்கவே வருந்தியிருந்த மன்னவனுக்கு வசைத்திறன் நின்வயின் நிற்கமாள்வென் என்ற அவளது கடுஞ்சொல் பின்னும் வருத்தத்தையுண்டாக்கிற்றென்பதை, உவமையால் விளக்கினர். தசரத சக்கரவர்த்தியின் இவ்வளவு துயருக்கும்காரணம் புத்திரவாற்சலியமே யென்பது, ஈற்றடியாற் பெறப்படும். நெடுஞ்சொல் என்றது-உயிருள்ளவரையும் அவன் நெஞ்சுபுண்பட்டுக்கிடக்கும்படி நிட்டூரமாகச்சொன்ன கொடுஞ்சொல்லை. 'ஏழை' யென்றார், அறிவில்லாமைநோக்கி. வெந்தபுண்-பெயரெச்சம் காரணப்பொருட்டு. பி-ம்:—[1]கூற. [2]கெடும். [3]கரிந்து. [4]சாய்ந்தான். [5]மற்றொன்றிலாத. (207)

21.—இனி மூன்றுகவிகள்-தசரதன் பட்ட வருத்தம் கூறும்.

ஆகொடி யாயெனு மாவி காலு மந்தோ
ஓ[1]கொடி தேயற மென்னு முண்மை [2]யொன்றும்
சாக வெனவெழு மெய் [3]த ளாடி வீழும்
மாகமு நாகமு மண்ணும் வென்ற வாளான்.

(இ-ள்.) மாகம்உம்-பெரிய மேலுலகத்தையும், நாகம்உம்-கீழுலகத்தையும், மண்உம்-நடுவுலகத்தையும், வென்ற-சயித்த, வாளான்-ஆயுதத்தையுடைய அவன்,—ஆ கொடியாய் எனும்-ஐயோ கொடுந்தன்மையையுடையவளே! என்பான்; ஆவிகாலும்-பெருமூச்சுவிடுவான்; அந்தோ ஓ கொடிது ஏ அறம் என்னும்-ஐயோ! ஓ! தருமங் கொடுமை யுடையது! என்பான்; உண்மை ஒன்றுஉம் சாக என எழும்-மெய் முழுவதும் அழிக வென்றுஎழுந்திருப்பான்; மெய் தளாடி வீழும்-உடம்பு அசைந்து விழுவான்;

உண்மை தவறக்கூடாதென்ற உறுதியான எண்ணமே தன்னுடைய இவ்வளவு வருத்தத்துக்கும் காரணமாதலால், 'ஓ கொடிதே யறம்: உண்மையொன்றும் சாக' என்றான். ஓ கொடிதே யறம்-"அறத்தினூங்கினிக்கொடிதென லாவதொன்றியாதோ" என்றுமந்திரப்படலத்துள்வந்துள்ளது.மூவுலகங்களையும்வென்று

வழிப்படுத்திய மன்னவனுக்கு ஒரு பெண்ணின்கீழ் நின்று வருந்தும்படியாயிற்றே! என்ற கருத்து, இங்குத் தோன்றும். "உலகினில் விண்ணில் நாகரில்****பகையெலாந்தவிர்த்து நின்ற யான்" என்று தசரதனே கூறியுள்ளான். இது முதல் மூன்று கவிகளிலும் கவி மன்னவனை ஈற்றடியாற் சிறப்பித்துக் கூறும்வகை, மிகவும் பாராட்டற்பாலது. ஒன்றும், உம்மை-முற்று. ஒன்றும் உண்மை என மாறி-பெயரெச்சமாய்,பொருந்திய மெய்யென்றுமாம். சாக-வைதற் பொருளில்வந்த வியங்கோள். பி-ம்:—[1]கொடிதோ. [2]என்றும். [3]தாளாடி, தளர்ந்து. (208)

22. நாரிய ரில்லையிஞ் ஞால [1]மெங்கு மென்னக்
கூரிய வாள்கொடு கொன்று நீக்கி யானும்
பூரிய ரெண்ணிடை வீழ்வ னென்று பொங்கும்
வீரியர் வீரம் [2]விழுங்கி நின்ற வேலான்.

(இ-ள்.) வீரியர் வீரம்-வீரர்களுடைய வீரத்தை, விழுங்கி நின்ற-சயித்து நின்ற, வேலான்-ஆயுதத்தையுடைய அவன்,— 'இ ஞாலம் எங்குஉம்-இவ்வுலக முழுவதிலும், நாரியர் இல்லை என்ன - பெண்களில்லையென்று சொல்லும்படி, கூரிய வாள் கொடு-கூர்மையையுடையவாளால்,கொன்று நீக்கி-கொலைசெய்து தள்ளிவிட்டு, யான்உம்-,பூரியர் எண் இடை-கீழ்மக்களது எண்ணிக்கையில்,வீழ்வன்-,என்று—, பொங்கும்-கோபிப்பான்;(எ-று.)

பெருவீரனன தசரத சக்கரவர்த்திக்குக் கைகேயியால் தோன்றிய பெருந்துயரால் உலகத்திற் பெண்பாலாரேயில்லாமற் செய்து அதனல் விளையும் பழியையும் ஏற்றுக்கொள்ளலாமா? என்ற ஓரெண்ணமும் தோன்றியதுபற்றி, 'வீரியர் வீரம் விழுங்கி நின்ற வேலான், நாரியரில்லையென்னக் கொன்று நீக்கி வீழ்வ னென்று பொங்கும்' என்றூர்: இங்ஙனம் பலபடி தடுமாறிற்று, அந்தச்சக்கரவர்த்தியினது மனமென்க. நாரீ என்ற வடசொல்-குறுகி, பலர்பால் விகுதியேற்றது. பி-ம்:—[1]ஏழும்.[2]விழுங்குகின்ற.

23. [1]கையொடு [2]கைகள் புடைக்கும் [3]வாய்க டிக்கும்
[4]மெய்யுரை குற்ற மெனப் [5]புழுங்கி [6]விம்மும்
நெய்யெரி யுற்றென நெஞ்[7]ச ழிந்து சோரும்
வையக [8]முற்று நடந்த வாய்மை மன்னன்.

(இ-ள்.) வையகம் முற்றுஉம் நடந்த-உலகமுழுவதும் பிரசித்திபெற்ற, வாய்மை-சத்தியத்தையுடைய, மன்னன்-தசரதன்,— கையொடு கைகள் புடைக்கும்-கையுடன் கையை மோதுவான்; வாய்கடிக்கும்-உதட்டைக் கடிப்பான்; மெய் உரை குற்றம் - மெய் சொல்லுதல் தீங்கைத்தருவது, என—, புழுங்கி-மனம்புழுங்கி, விம்மும்-வருந்துவான்; நெய் எரி உற்று என-நெய்யில் நெருப்புப் பட்டாற்போல, நெஞ்சு அழிந்து-மனமுருகி, சோரும்-வருந்துவான்; (எ-று.)

வாய்மைதவருதிருக்கவேணுமென்றுகொண்டகருத்தேதான் இவ்வளவு வருத்தப்படுவதற்குங் காரணமானது குறித்து

'மெய்யுரை குற்றம்'என்கின்றான். தன்வாய்மை உலகம்முழுவதும் சென்ற மன்னன் மெய்யுரை குற்றமென்று சொல்லுமாறு ஆயிற்றேயென்பார் 'வையகமுற்று நடந்தவாய்மை மன்னன், மெய்யுரை குற்றமெனப் புழுங்கி விம்மும்' என்கின்றார். மூன்றாமடிக்கு-நெய் எரியி லுற்றாற்போல மனம் வெம்பி யெரிந்தெனினுமமையும். உலகமறிந்த சத்தியசந்தனென்பது, ஈற்றடியின் பொருள். பி-ம்:— [1]கைக்கொடு. [2]கையை. [3]நாவொடுக்கும், வாய்மடிக்கும். [4]பொய் யுரை. [5]புழுங்க. [6]வீழும், வாடும். [7]எறிந்து. [8]முற்றநடத்தும். (210)

24.—தசரதன் இரந்தாவது பார்ப்போமென்று எழுதல்.

ஒறுப்பினு[1] மந்தர முண்மை [2]யொன்று மோவா
[3]இறுப்பினு [1]மந்தர [4]மென்று வாய்மை மன்னன்
[5]பொறுப்பினு [6]மிந்நிலை [7]போகி லாளை [8]வாளால்
[9]இறுப்பினு மாவ [10]திரப்ப தென்[11]றெ ழுந்தான்.

(இ-ள்.) வாய்மை மன்னன்-மெய்மையையுடைய அரசன்,— உண்மை-மெய்யை, ஒன்றுஉம்-சிறிதும், ஓவா-காவாமல், ஒறுப்பின்உம்-(இவளைத்) தண்டித்தாலும், அந்தரம்-தீமை, இறுப்பின் உம்-(இவள் கேட்டபடி வரத்தைக்) கொடுத்தாலும், அந்தரம்-தீமை, என்று-என்று நினைந்து,—பொறுப்பின்உம்-பொறுத்தலினும், இந்நிலை போகிலாளை-இந்நிலைமையினின்று விலகாதவளை, வாளால் இறுப்பின்உம் - வாளாயுதத்தாற் கொல்லுதலினும், இரப்பது-(வேண்டி) யாசிப்பதே, ஆவது-பொருந்துவது, என்று-என்றெண்ணி, எழுந்தான்—; (எ-று.)

அந்தரம் என்பதைப் பின்னடிகளிலும் சேர்த்து இந்நிலை போகிலாளைப் பொறுப்பினும் அந்தரம், வாளால் இறுப்பினும் அந்தரம்: இரப்பது ஆவது எனக் கூட்டியுரைத்தலுமாம். முன்னிரண்டடிகட்கு இவளைத்தண்டித்தாலும் அந்தரம், உண்மையை யொப்புக்கொள்ளாமல் வாயடி கையடியாகச் சொன்னாலும் அந்தரமே என்று உரை கூறுதலும் உண்டு. பி-ம்:—[1]ஆவதென். [2]இன்றொடாவி, என்றுமோவா, ஒன்றொடொவ்வா. [3]மறுப்பினும். [4]என்ற. [5]மறுப்பினும், உறுப்புறும். [6]அந்நிலை. [7]சோர்கிலாளை. [8]வாளா, ஆவி. [9]இரப்பினுமாவது, அறுப்பினுமாவது, இறுப்பினும்பாவம். [10]அன்றிரப்பன். [11]இரப்பான், இரந்தான். (211)

வேறு.

25.—தசரதன் கைகேயியின் காலில்விழுதல்.

கோன்மேற் கொண்டுங் குற்ற [1]மகற்றக் [2]குறிகொண்டார்
போன்[3]மே லுற்ற துண்டெனி [4]னன்றும் பொறை [5]யென்னுக்
கான்மேல் வீழ்ந்தான் கந்து [6]கொல் யானைக் [7]களிமன்னர்
மேன்மேல் வந்து முந்தி வணங்கி மிடைத்தாளான்.

(இ-ள்.) கந்து கொல் யானை களி மன்னர்-கட்டுத்தறியை முறிக்கின்ற களிறுகள் போன்ற செருக்கையுடைய அரசர், முந்தி-முற்பட்டு, மேல் மேல் வந்து-ஒருவர்பின்பு ஒருவர்வந்து, வணங்கி-சேவித்து, மிடை-நெருங்குகின்ற, தாளான்-பாதங்களையுடைய அத்தசரதன், 'கோல் மேல் கொண்டுஉம்-செங்கோலை மேற்கொண்டும், குற்றம் அகற்ற-குற்றங்களை நீக்க, குறி கொண்டார் போல்-(மிக்க அரும்பாடு படுவதில்) தங்கருத்தைச் செலுத்தியவர்போல, மேல் உற்றது-இனிமேல் வரும் நன்மை, உண்டு எனின்-இருந்தால், பொறை நன்று ஆம்-பொறுமை நன்மையையுடையதாம்,' என்னு-என்று எண்ணி, கால்மேல் வீழ்ந்தான் -(கைகேயியினது) அடியில் விழுந்தான்; (எ - று.)

தாம் மேம்பட்ட மன்னவராயிருந்தும் தமதுஆட்சியிற் குற்றம் நிகழாதிருக்கவேணுமேயென்று அரும்பாடுபட்டவர்போல, தமது சக்கரவர்த்தித் தன்மையைக்கருதாது இந்தக்கைகேயியைச் சின்ங் தணிவித்துச் சொன்னசொல் தவறினனென்ற பேரில்லாமல் முறைகேடின்றி இராமனுக்கு முடிசூட்டவேணுமென்று தசரதன் கருதிக் கைகேயியின் காலில் விழுந்தானென்பதாம். சொன்னசொல் தவறுமை-இராமனுக்கு முடிசூட்டுவேனென்பதும், கைகேயிக்கு வேண்டும் வரம் கொடுப்பேனென்பதும். கோல்-அரசனாற் செய்யப்படும் முறையினது தன்மை; அம்முறை ஒருபாற்கோடாது செவ்வியகோல் போறலின், கோலெனப்பட்டது; உவமவாகுபெயர். பொறை-காரணம்பற்றியாதல் மடமையானாதல் ஒருவன் தமக்கு மிகைசெய்தவழித் தாமும் அதனை அவர்கட்செய்யாது பொறுத்தல். களியை யானைக்குங் கூட்டுக. யானையையுடைய மன்னரென்னினுமாம். பி-ம்:—[1]அகற்றி. [2]குறை. [3]மேற்கொண்டது. [4]இன்றும். [5]அன்னாள். [6]கொள். [7]கழல். (212)

26.—இனி நான்கு கவிகள்-தசரதன் கைகேயியை யிரத்தலைத் தெரிவிக்கும்.

கொள்ளா னின்சே யிவ்வர சன்னான் கொண்டாலும்
நள்ளா திந்த நானில [1]ஞாலந் தனிலென்றும்
உள்ளா ரெல்லா மோத வுவக்கும் [2]புகழ் [3]கொள்ளாய்
எள்ளா நிற்கும் வன்பழி கொண்டென் பயனென்றான்.

(இ - ள்.) நின் சேய்-உனதுமகன் [பரதன்], இ அரசு-இந்த அரசாட்சியை, கொள்ளான்-(கொடுத்தாலும்) பெற்றுக்கொள்ளான்; அன்னான் கொண்டால்உம்-அவன் பெற்றுக்கொண்டாலும், இந்த நானிலம்-இப்பூமியிலுள்ளவர், நள்ளாது-விரும்பார்; (ஆதலால் நீ), என்றுஉம்-எக்காலத்தும், ஞாலந்தனில் உள்ளார் எல்லாம்-பூமியில் இருக்கின்றவரனைவரும், ஓத உவக்கும்-சொல்ல விரும்புகின்ற, புகழ்-கீர்த்தியை, கொள்ளாய்-பெறமாட்டாய்; எள்ளாநிற்கும்-(உலகத்தார்) நிந்திக்கின்ற, வல் பழி கொண்டு - கொடிய பழியை அடைவதனால், பயன் என்-பிரயோசனம் யாது? என்றான்—; (எ-று.)

நீ கேட்டுவாங்கும் இராச்சியத்தை உன்மகன் அங்கீகரியான்; ஒருகால் அவன் அங்கீகரித்தாலும் உலகத்தவர் உன்னையே

பழிப்பர். இப்பழியைக்கொண்டு உனக்கு என்னபய னென்ப தாம். பரதன் நீதி நெறி தவருனுதலின் 'கொள்ளான் நின்சேய்' என்றும், ஒருகால் உன்னுடைய துருபதேசத்தால் அந்தப்பரத னும் மனந்திரிந்து அரசைக் கைக்கொண்டாலும் உலகத்தார் பழிப்பரென்பான் 'கொண்டாலும் நள்ளாதுஇந்நானிலம்' என் றும் கூறினன். ஞாலம்-ஆகுபெயர். சேயென முன்வந்தமையின், பின் அன்னனெனச் சுட்டி யொழிந்தார். கொண்டாலுமென்ற வும்மை-கொள்ளுதலின் அருமை விளக்கி நின்றது. பி-ம்:—[1]ஞாலத்தினில். [2]பொருள். [3]கொள்ளாது. (213)

27. வானோர் கொள்ளார் [1]மண்ணவ ருய்யா ரினிமற்றென்
ஏனோர் செய்கை யாரொடு நீயிவ் வரசாள்வாய்
யா[2]னே சொல்லக் கொள்ள விசைந்தான் முறையாலே
தானே நல்கு முன்[3]மக னுக்குந் தரையென்றான்.

(இ-ள்.) '(இராமனைக் காட்டிற்குத்துரத்திவிட்டுப் பரதன் இராச்சியம்ஆள்வதை), வானோர் கொள்ளார்-தேவர் அங்கீகரி யார்; மண்ணவர் உய்யார்-நிலவுலகத்தாரும் (இராமனைப் பிரிவ தால்) உயிர் வைத்திரார்; இனி-இனிமேல், மற்றுஏனோர் செய்கை என்-மற்றைப் பாதாளலோகத்திலிருப்பவரின் செய்கையைப்பற் றிச் சொல்லவேண்டுவதென்ன? [அவரும் அவ்வாறே யென்ற படி]; (இங்ஙனம் மூவுலகத்தவரும் இராமன் காட்டிற்குத் துரத்தப் படப் பரதன் அரசுபுரிவதைக் குறித்து உடன்படாதிருக்கும் போது), நீ—, யாரொடு இ அரசு ஆள்வாய்-எவருடன் இவ்விராச் சியத்தைக் காப்பாய்; யான் சொல்ல ஏ-நான் சொன்னதனாலேயே, கொள்ள-(இவ்வரசாட்சியைப்) பெற்றுக்கொள்ள, இசைந்தான்- சம்மதித்த இராமன்,—முறையாலே-கிரமமாக, உன் மகனுக்குஉம்- உனது மைந்தனுக்கும், தானே—, தரை-பூமியை, நல்கும்-கொடுப் பான்,' என்றான்-என்றுங்கூறினன்; (எ - று.)

பரதன் அரசுபுரியவேணுமென்று நீ விரும்புவாயானால், இராமபிரானைக் காட்டிற்குத் துரத்தவேண்டுமென்பதில்லை; உன் விருப்பத்தைப்பிந்த மாத்திரத்தில் இராமன் தானே ட்ப தனுக்கு இராச்சியத்தைத் தருவன்: அப்படியிருக்க இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பிப் பரதனை யாளச்செய்யவேணு மென்று மூவுலகத்தார்க் கும் ஏற்காத செயலைச் செய்யவிரும்புதல் தக்கதன்றென்பதாம். "உண்ணு நீரினு முயிரினும் அவனையே யுவப்பார்" ஆதலின், அவன் கானகஞ்சென்றால், 'மண்ணவருய்யார்' என்றான். இரா மன் தந்தையிட்ட கட்டளை யென்று அரசை யேற்றுக்கொண் டானேயன்றி எப்படியாவது இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றவேணு மென்ற விருப்ப முள்ளவனல்ல னென்பது, 'யானேசொல்லக் கொள்ளவிசைந்தான்' என்பதன் கருத்து. முறையாலே...தரை என்பதற்கு-நான் இளையவனான இராமனுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்ததுபோலவே இராமனும் தன்னிலும் இளையனான பரத னுக்குக் கொடுத்தல் முறைமையாகும் என்று கருத்து ஓதுவாரு முளர். பி-ம்:—[1]மன்னவர். [2]நேரெல்ல. [3]மகனுக்குத். (214)

28. கண்ணே வேண்டு மென்னினு மீயக் கடவே[1]னென்
உண்ணே ராவி வேண்டினு மின்றே யுன[2]தன்றோ

பெண்ணே வண்மைக் [3]கேகயன் [4]மானே [5]பெறுவாயேல்
மண்ணே கொண்ணீ மற்றைய தொன்றும் மறவென்றான்.

(இ-ள்.) (என்று கூறிப்பின்னரும்), 'பெண்ணே—! வண்மை-வரையாது கொடுக்குந் தன்மையையுடைய, கேகயன் மானே-கேகயத் தரசன் மகளே!கண்ஏவேண்டும்என்னின்உம்-(என்)கண்களே வேண்டுமென்றாலும், ஈயக்கடவேன்-கொடுப்பேன்: என் உள்நேர் ஆவி-எனது உள்ளேபொருந்திய உயிரை, வேண்டின்உம்-விரும்பினாலும், (அது), இன்றே-இப்பொழுதே, உனது அன்றோ - உன்னுடைய அதீனத்திலிருப்பதல்லவோ? பெறுவாய்ஏல்-(வரத்தைப்) பெற விரும்புவாயானால், நீ மண் ஏ கொள்-நீ உலகத்தை மாத்திரம் பெற்றுக்கொள்; மற்றையது ஒன்றுஉம் மற-இனனொன்றை மாத்திரம் மறந்துவிடு,' என்றான்—; (எ-று.)

எல்லாப்பொறிகளிலுஞ் சிறந்தமைபற்றிக் 'கண்' என்றும், கண்ணினும் அருமைப்பாடு உடையதாதலின் 'உண்ணேராவி' என்றும், கைகேயி இரக்கமுடையவளென்பது தோன்ற 'பெண்ணே' என்றும், நின் தலைமுறை தலைமுறையாகவந்த ஈகை உனக்கும் வேண்டு மென்பான் 'வண்மைக்கேகயன்மானே' என்றுங் கூறினான். சேய்கொள்ளானென்பதைக் கருதாது பெற வேணுமென்று வேண்டினையானால் என்பது 'பெறுவாயேல்' என்பதன்பொருள். இனி, 'வண்மைக்கேகயன்மானே பெறுவாயேல்' என்பதற்கு, கொடுக்குங்குலத்திற் பிறந்த நீ என்வேண்டுகோளைத் தாராது என்னிடத்துப்பெற விரும்பினையானாலென்று கருத்துரைத்தலும் ஒன்று. உனது-குறிப்புமுற்று; மற்றையது-இராமனைக் காட்டிற்கனுப்புதல்; அதனை வாயாற்சொல்லவும் அஞ்சி இவ்வாறு கூறினான். பி-ம்:—[1]நான். [2]அன்றே. [3]கைகயன். [4]மாதே. [5]பெறுவானேல், பெறுவேனே. (215)

29. **வாய்[1]தந்தேனினி மற்றது யானே வது[2]மாறேன்**
நோய்தந் தென்னை நோவன [3]செய்து நுவலாதே
தாய்தந் தென்னத் தன்னை யிரந்தாற் றழல்வெங்கண்
பேய்தந் தீயும் நீயிது தந்தாற் பிழையாமோ.

இதுவும் அடுத்தகவியும்-ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) வாய் தந்தேன்-வாயாற் கொடுத்துவிட்டேன்; இனி யான்ஓ மற்றது மாறேன்-இனிமேல் நானோ அதனைத் தவறேன்; என்னை நோய் தந்து-எனக்கு வருத்தத்தைக் கொடுத்து,நோவன செய்து - துன்புறத்தக்கவற்றைப் பண்ணி, நுவலாதே-சொல்லாதே; தன்னை இரந்தால்-தன்னை (ஒன்று) யாசித்தால், தழல் வெம் கண்பேய்-நெருப்புப் போலும் வெவ்விய கண்களையுடைய பேயும், தாய் தந்துஎன்ன-தாய் கொடுத்தாற்போல, தந்தீயும்-கொடுக்கும்; (ஆதலால்), நீ இது தந்தால்-நீ இதனைக் கொடுத்தால், பிழை ஆம் ஓ-தவறுகுமோ? (எ-று.)

நீ கேட்ட வரத்தைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லிவிட்டபடியால், நான் கொடுத்தது கொடுத்ததுதான்; அதனை மாற்றுகின்றே

னென்று என்னைப்பழியாதே: ஆனாலும், கேட்கும்வரம் என்னை மிகவும் வருத்துவதால் அதனை மாற்றிக்கொள்ளும்படி இரக்கின்றேன்: பேயும் ஒருவர் தன்னையிரந்தால், தாய்போலத் தண்ணளி கொண்டு வேண்டியதைத் தருகின்றது; ஆதலால், நீ இரங்கிஎன் வேண்டுகோளைத் தரலாகாதா? என்று தசரதன் கைகேயியை இரக்கின்றனனென்க. கீழ் மற்றையது என்றதை, இங்கு மற்றது என்கிறான். அது-சொல்விழுக்காடு. தழல்வெங்கண்-நெருப்பைக் காலுகின்ற வெங்கண்ணுமாம். பேயென்பது, ஆதனது இரக்கமின்மையை விளக்கி நின்றது. இதன்பின் இழிவு சிறப்பும்மை தொக்கது. என்ன-உவமவுருபு. தந்தீயும்-தருமென்னும் படர்க்கை முற்று வினைத்திரிசொல். பி-ம்:—[1] தந்தின்றேமற்றினி, தந்தேனென்றேனினி; தந்தேனென்றேனனி. [2] மாற்றேன். [3] செய்தே. ()

30.—கைகேயி இரங்காது தசரதனை யிழித்துக் கூறுதல்.

இன்னே [1] யின்னே பன்னி யிரந்தா [2] னிகல்வேந்தன்
தன்னே ரில்லாத் தீயவ ளுள்ளந் தடுமாருள்
முன்னே தந்தா யிவ்வர [3] நல்காய் முனிவாயேல்
என்னே மன்ன யாருளர் வாய்மைக் கினியென்ருள்.

(இ-ள்.) இகல் வேந்தன்-வெற்றியையுடைய சக்கரவர்த்தி,— இன்னே இன்னே-இவ்வாருக, பன்னி-சொல்லி, இரந்தான்-வேண்டினான்; (வேண்டியும்), தன் நேர் இல்லா தீயவள் - தனக்கு ஒப்பு (வேறு ஒருவரும்) இல்லாத கொடிய கைகேயி, உள்ளம் தடுமாருள்-மனம்மாறி இரங்காதவளாய்,—'இ வரம் முன்னே தந்தாய்-இந்த வரங்களை முன்னே (வாயாற்) கொடுத்தாய்; நல்காய்-(இப்பொழுது தொழிலாற்) கொடாமல், முனிவாய்எல்-வெறுப்பாயானால், மன்ன-சக்கரவர்த்தியே! என்னே-(செய்யத்தக்கது) யாது உளது? இனி—, வாய்மைக்கு-உண்மையை நிலைநாட்டுதற்கு, யார் உளர்-(இவ்வுலகத்தில் எவர் இருக்கின்ருர்? என்ருள்—; (எ-று.)

உலகத்தில் தருமத்தை நிலைநாட்டவேண்டுவது மன்னவன் தொழிலேயாதலாலும், "வையகமுற்றும் நடந்தவாய்மையன்" என்றவாறு உலகெங்கும் தன்மெய்ம்மையை நடக்கச் செய்தலாலும், அப்படிப்பட்ட நீயே வாய்மைதவறின் உலகில் வாய்மையே நிலையாதென்பாள் 'மன்ன யாருளர் வாய்மைக்கு இனி' என்கிருள்; உன்போல வாய்மையுடையவர் வேறெருவருமில்லையென இகழ்ச்சி செய்தபடியுமாம். கீழ் "தீயவை யாவையினுஞ் சிறந்த தீயாள்" என்றதற்கேற்ப 'தன்னேரில்லாத் தீயவள்' என்ருர். கணவன்மனம்நொந்து இரக்கவும் அவனுக்கு மனத்துயர் மிகுவதுபற்றிச் சிறிதும் சிந்தனையின்றிக் கல்லினும் வன்னெஞ்சளாயிருப்பதுபற்றிக் கைகேயியை இவ்வாறு கூறியதென்க. பி-ம்:—[1] இன்ன, இன்னம், [2] இயன்மன்னன். [3] நல்கா. (217)

31.—கைகேயியின் பேச்சினல் மன்னவன் மூர்ச்சித்துப் பின்பு தெளிந்து பேசத்தொடங்குதல்.

அச்சொற் கேளா வாவி புழுங்கா வயர்கின்ருன்
பொய்ச்சொற் [1] கேளா வாய்மொழி மன்னன் பொறை [2] கூர

நச்சுத் தீயே பெண்ணுரு [3]வன்றே வென[4]நாணு
முச்சற் றார்போற் பின்னு [5]மிரந்தே மொழிகின்றான்.

இதுவும் அடுத்தகவியும்-ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) பொய் சொல் கேளா வாய் மொழி மன்னன்-அசத்தியமான வார்த்தையைக் கேட்டும் அறியாத வாய்மையுள்ள வார்த்தையையுடைய சக்கரவர்த்தி,—அ சொல் கேளா-அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, ஆவி புழுங்கா-உயிர் வெதும்பி, அயர்கின்றான்-சோர்கின்றவனாகி,—பொறை கூர-(பின்பு) பொறுமை மிக, 'பெண் உரு-இந்த ஸ்திரீரூபம், நச்சு தீஏ அன்றே-விஷமும் நெருப்பும் (போன்றதொன்று) அல்லவோ?' என-என்றெண்ணி, நாணு-வெட்கி, முச்சு அற்றார் போல்-மூச்சு அற்றவரைப்போல இருந்து [மூர்ச்சையடைந்து கிடந்து], பின் உம்-மீண்டும், இரந்துஏ மொழிகின்றான்-இரத்தலைமேற்கொண்டே பேசுகின்றான்; (எ-று.)-அது மேற்கூறுகின்றார்.

எப்பொழுதும் மெய்யே பேசுபவனாதலால் தசரதமன்னன் 'மன்னா! இவ்வரம் நல்காய்: முனிவாயேல் வாய்மைக்கு யாருளர்?' என்று கைகேயிமொழிந்ததைக்கேட்டு உயிர்வெம்பிச் சோர மிக வருந்தி, அக்கைகேயியின் கொடுமையைக்கண்டு அவளிடத்துப் பேச நேர்ந்ததற்கு வெட்கி மூர்ச்சித்துப் பின்புதேறி மீண்டும் குறையிரந்து பேசத்தொடங்கினனென்க. மந்திரியார்களையும் அரசர் முதலியோரையும் வரவழைத்து, 'இராமனுக்குப் பட்டங்கட்ட விரும்புகிறேன்' என்றுசொல்லி அவரனுமதியையெல்லாம் பெற்று இராமனுக்கும் இராச்சியம் அளிப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு, ஒருபெண்ணின் பிடிவாதத்தினால் அச்சொல் பிறழநேர்வது குறித்து வெட்கின னெனினுமாம். கூர்-முன்சிறவாதுள்ளது சிறத்தலாகிய குறிப்புணர்த்தும் உரிச்சொல். நச்சுத்தீ-நச்சுதலையுடைய தீயென்றுமாம்; (நச்சுதல்-அலட்டுதல்). விஷாக்கினியுமாம். முச்சு-மூச்சு என்பதன் விகாரம். பி-ம்:—[1]பேணு. [2]நின்றான். [3]என்றேமனம், அன்றாமென. [4]நாளும், நாணும். [5]இருந்தே. (218)

32.—இராச்சியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பாதிருக்குமாறு மன்னவன் மீண்டும் கைகேயியை வேண்டுதல்.

நின்மக னாள்வா னீயினி தாள்வாய் [1]நிலமெல்லாம்
உன் [2]வய மாமே யாளுதி தந்தே னுரை[3]குன்றேன்
என்மக னென்க ணென்னுயி ரெல்லா [4]வுயிர்கட்கும்
நன்மக னிந்த [5]நாடிற வாமை [6]நயவென்றான்.

(இ-ள்.) 'நின் மகன் ஆள்வான்-(இராச்சியத்தை) உனதுமைந்தன் [பரதன்] ஆள்வானாக; நீ இனிது ஆள்வாய்-நீ சுகமாய் அதிகாரஞ்செலுத்துவாயாக; நிலம் எல்லாம்-பூமிமுழுவதும், உன்வயம் ஆம்ஏ-உன்னுடைய வசத்ததாகவேயிருக்கட்டும்; ஆளுதி-ஆள்வாயாக; தந்தேன்-கொடுத்தேன்; உரை குன்றேன்-சொன்ன சொல் தவறேன்; என் மகன்-எனது புத்திரனும், என் கண்-எனக்குக் கண்போன்றவனும், என் உயிர்-எனது உயிர்போன்றவனும்,

எல்லா உயிர்கட்குஉம் நல்மகன்-எல்லாவுயிர்களுக்குஞ் சிறந்தபுத்திரன் போன்றவனுமாகிய இராமன், இந்த நாடு இறவாமை-இத்தேயத்தைவிட்டு நீங்காமையை மாத்திரம், நய-விரும்பி யருள்புரிவாய்,' என்றான்—; (எ-று.)

கோசலையின் மேன்மையைப் பொறேனென்று கருதுங் கைகேயியைச் சமாதானப்படுத்த, நீ அதிகாரஞ்செலுத்தும்படி பரதனை முடிசூடி யரசு ஆளட்டும்: அவ்வரத்தைப் பின்வாங்காமற் கொடுத்தேன். எனது கண்மணி இராமனைக்காட்டிற்குச் செல்லவிடாமல் இந்தநகரத்திலேயே யிருக்குமாறு அருள்புரிய வேண்டுமென்று மீண்டும் நயந்து வேண்டுகின்றனன் தசரதனென்க. "தன்னுயிர்க்கென்கை புல்லிது தற்பயந்தெடுத்த, வுன்னுயிர்க்கென நல்லன் மன்னுயிர்க்கெலாமுரவோய்" என்று கீழ் வசிட்டன் கூறின தற்கேற்ப 'என்மகன் எல்லா வுயிர்கட்கும் நன்மகன்' என்கிறான். பி-ம்:—[1]உலகு. [2]வசமாகும். [3]நின்றேன். [4]உலகுக்குா. [5]நாடிறவாமல், நாடிகவாமல். [6]நன்கென்றான். (219)

33.—மன்னன் என்னுயிர் உன்னபயமெனல்.

மெய்யே யென்றன் வேரற நூறும் வினைநோக்கி
நையா நின்றே னவு முலர்ந்தே னளினம்போல்
கையா னின்றென் கண்ணெதிர் நின்றுங் கழிவானேல்
உய்யே னங்கா யுன்னப யம்மென் னுயிரென்றான்.

(இ-ள்.) 'மெய்யே-சத்தியமே, என்தன் வேர் அற நூறும் வினைநோக்கி-என்னுடைய அடி கெடும்படி அழிக்கின்ற தீவினையை நினைத்து, நையாநின்றேன்-வாடுகின்றேன்; நாஉம் உலர்ந்தேன்-நாக்கும் வரளப்பெற்றேன்; நளினம்போல் கையான்-தாமரைமலர்போன்ற கைகளையுடைய இராமன், இன்று-இப்பொழுது, என் கண் எதிர் நின்றுஉம்-எனது கண்களுடைய எதிரிலிருந்து, கழிவான் ஏல்-நீங்குவானானால், உய்யேன்-(நான்) பிழையேன்; (ஆதலால்)', நங்காய்-பெண்ணே! என் உயிர் உன் அபயம்-எனது பிராணன் உனது அடைக்கலம்,! என்றான்—; (எ-று.)

'சத்தியந் தலைகாக்கு மென்பர்; தாயே பகையாவதுபோல அந்தச் சத்தியமே என்னை வேரோடு ஒழிக்குந் தீவினையாகிவிட்டதால், யான் மனம்நைந்து நாக்குஉலர்ந்தேன்; தாமரைக்கையனான இராமன் என் கண்ணைவிட்டு அகன்றானென்றால் யான் உயிரோடு இரேன்; கைகேயி! அதனால் உன்னையடைக்கலமாக அடைகின்றேன்: என்னுயிர் தங்கும்படி இராமனைக் காட்டிற்கு ஓட்டாமல் நாட்டில்தானே இருக்கச்சொல்வாயாக' என்றனன் தசரதனென்க. மெய்யே நையாநின்றேன் எனக் கூட்டி யுரைத்தலும் ஒன்று. (220)

34.—கைகேசி 'இந்தவரத்தைத் தவிருமாறுகூறுதல் அறமோ?' எனல்.

இரந்தான் சொல்லு மின்னுரை [1]கொள்ளாண் [2]முனிவெஞ்சாள்
மரந்தா[3]னென்னு நெஞ்சின ளுளுள் வசைபாரரள்

சரந்[4]தாழ் வில்லாய் தந்த வரத்தைத் தவிர்[5]கென்றல்
உரந்தா னல்லா னல்லற மாமோ வுரையென்ருள்.

(இ-ள்.) (பின்னும் கைகேயி), இரந்தான் சொல்லும் இன் உரை கொள்ளாள்-இரந்துசொல்லுகின்ற (மன்னவனது) இனிய வார்த்தையை அங்கீகரியாதவளும், முனிவு எஞ்சாள் - கோபந் தணியாதவளும், மரம் தான் என்னும் நெஞ்சினள்-மரமேயென்று சொல்லத்தக்க மனத்தையுடையவளும், நாணுள்-(தீச்செயலுக்கு) வெட்கப்படாதவளும், வசை பாராள் - பழியை (ஒருபொருளாக) இலட்சியஞ் செய்யாதவளுமாகி, 'சரம் தாழ்வு இல்லாய் - பாணங்களை மிகுதியாகக் கொண்டு எய்பவனே! தந்த வரத்தை - (முன்) கொடுத்த வரத்தை, தவிர்க என்றல்-கேளாது ஒழி (நீ) என்று சொல்லுதல், உரம்தான் அல்லால்-வலியே யல்லாமல், நல் அறம் ஆம்ஓ-நல்லதருமமாகுமோ? உரை-சொல்,' என்ருள்—;

நீ அம்பு எய்யும் பெருவீரனுயிருந்து ஒருமெல்லியலிடம் வந்து கொடுத்த வரத்தைத் தவிரவேணு மென்று இரப்பவன் போலக் கேட்பது, 'நமக்கு அஞ்சி இவள்வேண்டியவரத்தை மாற்றிக்கொள்ளட்டும்' என்று உன்வலியால் வற்புறுத்துவது ஆகுமேயன்றித் தருமம்ஆகுமோ? சொல் என்று, தன்மனம் சிறிதும் நெகிழாமல் கைகேயி கூறினளென்க: "வேலொடு நின்ருனிடுவென்றது வொக்குங் கோலொடுநின்ரு னிரவு" என்ற குறள் கைகேயியின் பேச்சில் நினைவுக்கு வருகின்றது. 'சரந்தாழ்வில்லாய்' என்ற விளி-உன்னுரை உரத்தால் தோன்றுவது என்பதைத் தெரிவித்தலால், கருத்துடையடைகொளியாம். சரம்தாழ் வில்லாய்-சரத்தைவெளிவிடும் பொருட்டுத் தாழ்கின்ற வில்லையுடையவனே! எனினுமாம்: இதில் உன்னுடைய வன்மையைப் பணிவினுல் வெளிப்படுத்துபவன் நீ என்ற கருத்தும் தோன்றும். நெஞ்சில், நெகிழ்ச்சியில்லாமைக்குத் திருஷ்டாந்தமாக 'மரந்தானென்னுநெஞ்சினள்' என்ருர்; "மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்ச வஞ்சனேன்" என்ருர் பெரியாரும். பி-ம்:—[1]கேளாள். [2]முனிவாருள், முனிவஞ்சாள். [3]அன்ன, என்ன. [4]தாவில்லாய். [5]என்ருல்.

35.—சோகத்தால் மன்னவன் மண்ணில் விழுதல்.

கொடியா ளின்ன கூறினள் கூறக் குலவேந்தன்
முடி[1]சூட்டாமல் வெம்பரன் மொய்கா னிடைமெய்யே
நெடியா னீங்க நீங்குமென்[2]னு வியினியென்னு
இடியே றுண்ட மால்வரை போன்மண் ணிடைவீழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) கொடியாள் - கொடியவளாகிய கைகேயி,—இன்ன கூறினள் - இப்படிப்பட்டவைகளைச் சொன்னுள்; கூற-சொல்ல, குலம்வேந்தன்—, இனி—, 'நெடியான்-இராமன், முடி சூட்டாமல்-கிரீடத்தைச் சூட்டப்பெருமல், வெம் பரல் மொய் கான் இடை-கொடிய [உறுத்துந்தன்மையுள்ள] பரற்கற்கள் நெருங்கிய காட்டில், நீங்க-பிரிய, என் ஆவி, எனது உடம்பிற் பொருந்திய உயிர், மெய்யே—உண்மையாக, நீங்கும்-பிரியும்,'

என்னு-என்றுசொல்லி இடி ஏறு உண்ட-பேரிடிவிழுந்த, மால் வரை போல்-பெரியமலைபோல, மண்ணிடை-பூமியில், வீழ்ந்தான்-;

தசரதன் கைகேயியின் அக்கடுஞ்சொல்லைக் கேட்டு 'இனி இராமன் முடிசூட்டப்பெருமல் வெம்பரற்கானிடைச் செல்வது திண்ணம்; அவன் நீங்க என்னுயிரும் நீங்கும்' என்று சொல்லிப் பெருந்துயரத்தாற் புவியில் வீழ்ந்தன னென்க. குலம்-சூரிய குலம். இடியேறுண்டமால்வரை யென்றது - முன்னுளிற் சிறகுள் ளனவாயிருந்து பறந்து நாடுகளின்மேல் விழுந்து அழித்துக் கொண்டிருந்ததனுல் இந்திரனுல் வச்சிராயுதங்கொண்டுசிறகரியப் பட்ட மலைகளை யென்னலாம். பி-ம்:—[1]சூடாமற் காத்தலும். [2]ஆருயிரினி. மூன்ருடியில் 'நெடியோனீங்கு நீக்கலு நீங்கானினியென்னு' என்றும் பாடம், (222)

36.—இனி, பதினெருகவிகள்—மன்னவன் வருத்தமிகுதி தெரிவிக்கும்.

வீழ்ந்தான் வீழா வெந்துய ரத்தின் கடல்வெள்ளத்து
ஆழ்ந்தா னுழா வக்கட லுக்கோர் கரைகாணுன்
சூழ்ந்தா [1]டுன்பஞ் சொற்கொடி யாள்சொற் கொடு[2]நெஞ்சம்
போழ்ந்தா [3]ளுள்ளப் புன்மையை நோக்கிப் [4]புரள்கின்ருன்.

(இ-ள்.) (தசரதமன்னவன்),—வீழ்ந்தான்-(பூமியில்) 'விழுந் தான்; வீழா-விழுந்து, வெம் துயரத்தின் கடல் வெள்ளத்து- கொடிய துன்பமாகிய சமுத்திரத்தினது நடுவெள்ளத்தில், ஆழ்ந் தான்-அழுந்தினுன்; ஆழா-அழுந்தி, அ கடலுக்கு-அச்சமுத்திரத் திற்கு, ஓர் கரை காணுன்-ஒரு எல்லையைக் காணுதவனுய், துன்பம் சூழ்ந்தாள் - தீங்கையாலோசித்தவளும், சொல் கொடியாள்- கொடிய வார்த்தையையுடையவளும், சொல் கொடு நெஞ்சம் போழ்ந்தாள் - (தன்) வார்த்தையால் மனத்தைப் பிளந்தவளு மாகிய கைகேயியினது, உள்ளம் புன்மையை-மனத்தினது அற் பத்தன்மையை, நோக்கி-பார்த்து, புரள்கின்ருன் -(மனஞ்சகியா மற் புவியிற்) புரள்பவனுனன்; (எ-று.)

கரையின்றி வருதலால், துயரத்தின் கடலென்ருர்; "பிறவிப் பெருங்கடல்" என்ருற்போல. கரைகாணுமைக்கு, நடுவெள்ள மென்றுரைத்தாம். நீந்தற்கு அருமையால், 'ஆழ்ந்தான்'என்ருர். சொற்கொடியாள் - கொடுஞ்சொல்லாள் என விகுதிபிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. துன்பஞ்சூழ்ந்தாள், சொற்கொடியாள் என் பவை கூனியையாய், அவள் சொற்கொடுநெஞ்சம்போழ்ந்தா ளென்றுமாம். நோக்குதல்-கருதுதல். பி-ம்:—[1]துன்பச். [2]சித்தம். [3]என்ன. [4]புலர்கின்ருன். (223)

37.—இதுமுதல் ஐந்துகவிகள்-ஒருதொடர்: தசரதன் கைகேயியைப் பலவாறு பழித்துத் துயருறுதலைத் தெரிவிக்கும்.

[1]ஒன்ரு நின்ற [2]வாருயி ரோடு [3]முயர் [4]கேள்வர்
பொன்ரு முன்னம் [5]பொன்றின ரென்னும் புகழல்லால்
[6]இன்ரேர் காறு மெல்வளை யார்தம் மிறையோரைக்
கொன்ரு ரில்லைக் கொல்லுதி யோநீ கொடியாளே.

(இ-ள்.) 'எல் வளையார்-விளக்கமுள்ள வளையலையுடைய மகளிர், ஒன்றுநின்ற-(உடலோடு) பொருந்திய, ஆர் உயிரோடுஉம்-அரிய உயிருடனே, உயர் கேள்வர்-(எல்லாப்பொருளினுஞ்)சிறந்த பிராணநாயகர், பொன்று முன்னம்-இறப்பதற்குமுன்னே, பொன்றினர்-(தாம்) இறந்தனர்,' என்னும்-என்றுசொல்லப்படுகின்ற, புகழ் அல்லால்-கீர்த்தியைக் கொண்டவரல்லாமல், இன்று காறுஉம்-இதுவரையிலும், தம் இறையோரை கொன்றார்-தமது கணவரைக் கொலைசெய்தவர், இல்லை-எங்குமில்லை; கொடியாளே-கொடுந்தன்மையை யுடையாளே! நீ கொல்லுதிஓ-நீ (கணவனைக்) கொல்லுகின்றாயோ? (எ - று.)

கணவன் இறக்கத் தாம் உயிர்வைத்துக்கொண்டிருக்க விருப்பமில்லாது அவருடன் மாய்ந்தா ரென்று புகழ்பெற்ற மகளிரும் பலர் உளர்: ஆனால், இதுவரையில், தன் கணவனைக் கொன்றாரென்று பேமரெடுத்த மகளிர் இவ்வுலகி லில்லை. நீ கணவனுயிரைக் கொல்கின்றா யாதலால், உன்போற் கொடியாருண்டோ? என்று தசரதன் கைகேயியைப் பழித்தன னென்க. கற்புடைமகளிர் கணவன் இறந்ததைக் கேட்டமாத்திரத்தில் உயிர்மாயப் பெறுவரென்றும், அங்ஙனம் உயிர் போகாவிடின் குளிர்ந்த நீர்ப்பொய்கையிற் குளித்தல்போலத் தீக்குதித்து உயிர் மாய்ப்பரென்றும் நூல்கள் கூறும்: இவற்றை "அரிமானேந்திய வமளிமிசையிருந்த, திருவீழ்மார்பிற் றென்னர் கோமான், றயங்கிணர்க்கோதைதன் றுயர்பொருஅன், மயங்கினன்கொல்லென மலரடிவருடத், தலைத்தாணெடுமொழி தன்செவிகேளாள், கலக்கங்கொள்ளாள் கடுந்துயர் பெருஅண், மன்னவன் செல்வுழிச் செல்க யானெனத், தன்னுயிர்கொண்ட வனுயிர்தேடினள்போற், பெருங்கோப்பெண்டு மொருங்குடன் மாய்ந்தனள்" என்ற சிலப்பதிகாரமும், "காதலன்வீயக்கடுந்துயரெய்திப், போதல்செய்யா வுயிரொடு புலந்து, நளியிரும்பொய்கை யாடுநர்போல, முளியெரி புகூஉ முதுக்குடிப்பிறந்த, பத்தினிப் பெண்டிர்" என்ற மணிமேகலையும், 'பெருந்தோட்கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற, வள்ளி தழவிழ்ந்த தாமரை, நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயுமோரற்றே" என்ற புறநானூறும், "ஒருயிராகவுணர்கவுடன் கலந்தரர்க், கீருயிரென்பரிடை தெரியார்-போரில், விடனேந்தும் வேலோற்கும் வெள்வளையினாட்கு, முடனே யுலந்ததுயிர்" என்ற புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் இங்குக் காணத்தக்கன. எல்-இடைச்சொல்; இது உரிச்சொல் நீர்மைத்தாயினும், ஆசிரியர் "எல்லேயிலக்கம்" என இடைச்சொல்லாக வோதினமையால் இடைச்சொல்லென்றே கொள்க. இனி, மெல்வளையார் என்றும் பிரிக்கலாம். ஓர்-அசை: ஆராய்ந்துபார் என்றுமாம். பி-ம்:—[1]ஒன்றாய்நின்ற. [2]அவ்வுயிர். [3]உயிர்க். [4]கேள்வன். [5]போதினர். [6]இன்றே. (224)

38. ஏவம் பாரா [1]யின்முறை நோக்கா யறமெண்ணாய்
ஆவென் பாயோ வல்லை மனத்தா லருள்கொன்றாய்
நாவம் பாலென் னுருயி ருண்டா யினிஞாலம்
பாவம் பாரா [2]தின்னுயிர் கொள்ளப் [3]போகின்றாய்.

(இ-ள்.) (நீ), ஏவம் பாராய்-குற்றத்தைக் கருதாய்; இல்முறை நோக்காய்-நற்குடிப்பிறந்தமகளிர் செய்யும் கிரமத்தைப் பாராய்;

அறம் எண்ணுய்-தருமத்தை நினையாய்; ஆ என்பாயோ அல்லை-அந்தோ என்று இரங்குகின்ருயுமில்லை; மனத்தால் அருள்கொன்ருய்-நெஞ்சிற் கருணையையழித்து விட்டாய்; நா அம்பால்-(உனது) சொல்லாகிய அம்பினுல், என் ஆர் உயிர் உண்டாய்-எனது அரியபிராணனை வாங்கினுய்; இனி—, பாவம் பாராது-பாவத்தை நினையாமல், ஞாலம்-உலகத்தாரது, இன் உயிர்-இனிய பிராணனை, கொள்ளப்போகின்ருய்-கொலைசெய்யப் போகிருய்;

மிகக்கொடிய நீ உன்நாவாகிய அம்பை என்மீது எய்ததனுல், நான் உயிர் போகும் நிலையை யடைந்திட்டேன்: இனி, விரைவில் தானே இராமனைக் காட்டிற்குத்துரத்தி அவன்மூலமாய் இவ்வுலகத்தார் உயிரையேகொள்ளப்போகின்ருயென்று தசரதன்பழித்தவாறு. உலகத்தார் இராமபிரானிடத்துப் பேரன்புவைத்திருப்பதை யுணர்ந்ததுபற்றி, மன்னன் 'ஞாலத்தின்னுயிர் கொள்ளப் போகின்ருய்' என்கிருன். ஏவம்-எவ்வம் என்பதன் விகாரம். பாராய், நோக்காய் எண்ணுய்-எதிர்மறை ஆகாரவிகுதி புணர்ந்து கெட்டன; உடன்பாடாக வுரைக்கவுமாம். பி-ம்.—[1]இனமுறை. [2]என்னுயிர். [3]படுகின்ருய். (225)

39. ஏண்பா [1]லோவா நாண்மட மச்ச மிவையேதம்
பூண்பா லரகக் [2]காண்பவர் நல்லார் [3]புகழ்பேணி
நாண்பா [4]லோரா நங்கையர் தம்பா [5]னணுகாரே
[6]யாண்பா லரே [7]பெண்பா லரோ டைவம்மா.

(இ-ள்.) ஏண் பால்-பெருமையின்பகுதியினின்று, ஓவா - நீங்காத, நாண் மடம் அச்சம் இவை ஏ-நாணம் மடம் அச்சம் என்பவற்றை, தம் பூண்பால் ஆக-தமது ஆபரணங்களின் பகுப்பிற் சேர்ந்தனவாக, காண்பவர்-(மனத்தினுலாராய்ந்து) கொள்பவரே, நல்லார்-மகளிரென்றுசொல்லத்தக்கவர்; புகழ் பேணி நாண்பால் ஓரா-புகழை விரும்பி நாணின் பகுதியைக் கொள்ளவேண்டியது இன்றியமையாததாகவிருக்கவும் அதனை யறியாத, நங்கையர்-மாதர்கள்,—தம் பால்-தமது பகுப்பாகிய பெண்பாலார் வர்க்கத்தில், நணுகார்-சேரமாட்டார்; (பின்னை அவர் எந்தப்பாலிற் சேர்வரென்னில்),—ஆண்பாலார் ஏ-ஆண்பால்வர்க்கத்திற் சேர்ந்தவரேயாவர்; பெண்பாலாரோடு அடைவு-(அவர்கள் உலகத்திற்) பெண்பாலாரோடு வடிவு ஒப்புமை பற்றிச் சேர்வது (எவ்வாறு?) அம்மா-ஆச்சரியம்! (எ-று.)

நாண் மடம் முதலிய பெண்மைக்குணம் இல்லாதவர் பார்வைக்குப் பெண்பாலர் போலத்தோன்றினும் ஆண்பாலாராகவே கருதத் தக்கார்: உலகத்தில் அவரைப் பெண்பாலர்ராக வடிவு ஒப்புமை மாத்திரத்தைக் கொண்டு வழங்குவது வியக்கத் தக்கதே யென்றவாறு. இனிப் பின்னிரண்டடிகட்கு—நாண் என்ற பெண்மைக்குணத்தைத் தம்மிடத்துக்கொள்ளாத மங்கையரிடத்துச் சேராத ஆண்பாலாரே ஆண்பாலாரென்று சொல்லுதற்குஉரியவர்; அங்ஙனம் நாணமற்ற மகளிரிடத்துச்சேரும் ஆண்பாலாரோ பெண்பாலாரோடு சேர்த்துச்சொல்லுதற்கு உரியவரென்று பொருளுரைப்பாருமுளர்.

நாண் மடம் அச்சம் என்பன-பயிர்ப்பென்னும் குணத்திற்கும் உபலக்ஷணம். அவற்றுள், நாண்-தகாதவற்றின்கண் உள்ள மொடுங்குதல்; மடம்-எல்லா மறிந்தும் அறியாதுபோலிருத்தல்; அச்சம் - என்றுங்காணுததைக் கண்டவிடத்து அஞ்சுதல்; பயிர்ப்பு-தன்கணவனல்லாதவரின் கைமுதலியன மேற்படின் அருவருத்தல். "கடிசொல்லில்லை காலத்துப்படினே" என்றத ஞல், அம்மா வென்பது வந்ததென்க. பி-ம்:—[1]ஒவ்வா. [2]காண்பய னுக்குப், காண்பயனுகும், காண்பயனந்தப், காண்பவர்நல்ல, காண்பனநல்ல, காண்பனநல்லார். [3]பயனீத்த. [4]ஓரார், ஓர்வார். [5]நணுகாதோர், அணுகாரோ. [6]ஆண்பாலொவ்வா, ஆண்பா லாரோ. [7]அப்பொருளாரோடடைவு, பேரருளாரோடடைவு,பெண் பாலுளரோடடைவு, பெண்பொருளாளுமடைவு, பேரருளென்னு மவர். (226)

40. மண்ணுள் கின்ரு [1]ராகி வலத்தான் மதியால்வைத்து
எண்ணு நின்ருர் யாரையு மெல்லா விகலாலும்
விண்ணேர் காறும் வென்ற வெனக்[2]கொர் மனைவாழும்
பெண்ணுல் [3]வந்த தந்தர மென்னப் [4]பெறுவேனே.

(இ-ள்.) மண் ஆள்கின்ருர் ஆகி-பூமியை ஆளுகின்றவராய், வலத்தால்-பலத்தினுலும், மதியால்-புத்தியினுலும், வைத்து-(மேலாக) வைத்து, எண்ணு நின்ருர் யாரைஉம்-எண்ணப்படு கின்ற எல்லா அரசரையும், எல்லா இகலால்உம்-எல்லாவலியினு லும், விண்ணோர் காறுஉம்-தேவர்வரையிலும், வென்ற-சயித்த, எனக்கு—, மனை வாழும் ஓர் பெண்ணால்-(எனது) வீட்டில் வாழும் ஒருபெண்ணினுல், அந்தரம் வந்தது-தீமை நேர்ந்தது, என்ன பெறுவேன் ஓ-என்று சொல்லத்தக்க நிலைமையை அடை வேனே! (எ-று.)

புத்திபலம் தேகபலம் முதலியவற்ருற்சிறந்த இவ்வுலகத்தர சரையும் விண்ணுலகத்தவரையும் வென்று பெருவீரனென்று பேர்பெற்ற எனக்கு அவ்விருவகைவலிமையுமில்லாத வீட்டில் வாழும் பெண்ணினுல் உயிர்போகும் நிலை நிகழும்படியாவதே! என்று தசரதன் வருந்துகின்றனனென்க. வைத்து-அசையாகவு மாம். எல்லாவிகலாவன-பலம், மதிமுதலியன; எல்லாப்போரா லும் என்றுமாம். அந்தரம்-மரணம். ஓ-இழிவுசிறப்பு. மனைவாழும் பெண்-மனைவியென்னவுமாம். பி-ம்:—[1]ஆதிவலத்தின். [2]என், ஏ. [3]வந்ததீதர்ம், வந்தவந்தரம். [4]பெறுகேனே. (227)

41. என்றென் றுன்னும் பன்னி [1]யுயிர்க்கு [2]மிடர்தோயும்
ஒன்ருென் [3]ருெவ்வா வின்ன லுழக்கு [4]முயிருண்டோ
[5]இன்றின் றென்னும் வண்ண [6]மயங்கு [7]மிடியும்பொற்
குன் [8]ருென் ருென்ருே [9]டொன்றிய தென்னக் குவிதோளான்.

(இ-ள்.) பொன் குன்று ஒன்று-ஒருபொன்மயமான மலை, ஒன் ருேடுஒன்றியது என்ன-(அத்தகையமலை) மற்ருென்றுடன் சேர்ந் தால் (அதைப்) போல விருக்கின்ற, குவிதோளான்-திரண்ட தோள்களை யுடைய சக்கரவர்த்தி,—என்றுஎன்று உன்னும்-

என்று பலவாருக நினைப்பான்; பன்னி-(வாயினுற்) பலபடி சொல்லி, உயிர்க்கும்-பெருமூச்செறிவான்; இடர் தோயும்-துன்பக் கடலில் மூழ்குவான்; ஒன்று ஒன்று ஒவ்வா-ஒன்ருேடொன்று ஒவ்வாத [பலவகைப்பட்ட], இன்னல்-துன்பத்தில், உழக்கும்-வருந்துவான்; 'உயிர் உண்டோ-பிராணன் இருக்கின்றதோ, இன்று இன்று-இல்லை இல்லை,' என்னும் வண்ணம்-என்று சொல்லும்படி, மயங்கும்-மூர்ச்சிப்பான்; இடியும்-(நெஞ்சு) உடைவான்; (எ-று.)

தோய்தலென்னும் வினைக்கேற்ப, இடர் கடலாக உரைக்கப்பட்டது. பொன்குன்ருென்ருென்ருேடொன்றியது — இல்பொருளுவமை. பி-ம்:—[1] இரக்கும், இரங்கும். [2] மிடலாயும், மிடற்ருேயும். [3] அல்லா. [4] உயிரோடும். [5] இன்றென்றுன்னும், அன்றென்றுன்னும். [6] அயர்க்கும். [7] இடைகின்ருன், இடைதேருன், மிடிதென்ருன், மிடையும்பொற், மடியும்பொற். [8] ஒன்ருேடொன்று. [9] ஒன்றியவென்ன. (228)

42.—கைகேயி 'நீ உரைதப்பினல் நான்உயிர்மாய்வேன்' எனல்.

ஆழிப் பொற்றேர் மன்னவ [1]னிவ்வா றயர்வெய்திப்
பூழிப் [2]பொற்ருேண் முற்று மடங்கப் புரள்போழ்தில்
ஊழிற் [3]பெற்ரு [4]லென்னுரை [5]யின்றே லுயிர்மாய்வேன்
பாழிப் [6]பொற்ருர் மன்னவ வென்ருள் பசையற்ருள்.

(இ-ள்.) ஆழி பொன் தேர் மன்னவன்-சக்கரத்தைக்கொண்ட பொன்மயமான இரதத்தையுடைய சக்கரவர்த்தி, இவ்வாறு-இங்ஙனம், அயர்வு எய்தி-தளர்வடைந்து, பொன் தோள் முற்றும்-(தன்) அழகியபுயமுழுவதிலும், பூழி அடங்க-புழுதி நிறையும்படி, புரள் போழ்தில்-(பூமியிற்) புரளுங்காலத்தில்,—'என் உரை-என் வரத்தை, ஊழில் பெற்ருல்-முறைமையாகப் பெற்ருல்சரி, இன்று எல்-பெருவிடின், உயிர் மாய்வேன்-பிராணனை மாய்த்துக்கொள்வேன்; பாழி பொன் தார் மன்னவ-வலியையும் அழகிய வெற்றி மாலையையுமுடைய அரசனே!' என்ருள்—; (யாவளெனில்), பசை அற்ருள்-(நெஞ்சில்) ஈரமில்லாதவளான கைகேயி; (எ-று.)

மன்னவன் துயரத்தாற் பலவாறு சொல்லியவண்ணம் பூமியிற் புரண்டு கொண்டிருக்கையில், கைகேயி தன்மனத்திற்கொண்டுள்ள உறுதியை வெளியிட்டனளென்க. பெற்ருல் என்ற வினையெச்சத்திற்கு உயிர்வைத்திருப்பேனென்று முடிக்குஞ்சொல் வருவிக்க. ஆழிப் பொற்றேர் மன்னவன் என்பதில், தசரதன் என்பதன் கருத்து அடங்கியிருக்கின்றது; இனி, ஆழியையும் தேரையுமுடைய மன்னவனென்றுமாம். 'மன்னவ' என்ற விளி - நான் உன்னைக் கண்வஞ்சக்கொண்டு உன்கொள்கைப்படி நடக்க வேண்டுமென்கின்ற கற்புடை மகளிர்நிலையிலிருந்து பேசவில்லை; அறத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டிய அரசன் முறையில் உன்னை வைத்து நீ அறம்வழுவாது சொன்ன சொல்லைப் பாதுகாக்குமாறு வற்புறுத்துகின்றேனென்பதைக் குறிப்பிக்கும். பூழி, போழ்து-புழுதி, பொழுது என்பவற்றின் மரூஉ. அற்ருள்-பெயர். பசை-ஈரம், உள்ளன்பு. பி-ம்:—[1] அவ்வாறு. [2] பொற்ருர். [3] பொய்த்

தாற், பொய்த்தாய், பெற்ருய். [4]என்றுரை. [5]அன்றேல், இன்றே. [6]பொசற்ருேன். (229)

43.—கைகேயி 'நீ வரம்கொடுத்துவிட்டு இப்போது வருந்துவது தகாது' எனல்.

அரிந்தான் முன்னோர் மன்னவ [1]னன்றே யருமேனி
வரிந்தார் வில்லாய் வாய்மை வளர்ப்பான் வரநல்கிப்
[2]பரிந்தா [3]லென்னு மென்றனள் [4]பாயுங் கனலேபோல்
எரிந்[5]தா ருதே யின்னுயி ருண்ணு மெரியன்னாள்.

(இ-ள்.) பாயும் கனல்ஏ போல்-பரவுகின்ற தீப்போல, எரிந்து ஆருதே-எரிந்து தணியாமல், இன் உயிர் உண்ணும்-இனிய பிராணனைக் குடிக்கின்ற, எரி அன்னாள்-நெருப்பையொத்த அந்தக் கைகேயி, 'வரிந்து-இறுக்கி, ஆர்-கட்டப்பட்ட, வில்லாய்-தனுவை யுடையவனே! ஓர் மன்னவன்-(உன்குலத்திற்பிறந்த) ஒரு அரசன், முன்-முன்னே, வாய்மை வளர்ப்பான்-மெய்யை வளரச்செய்யும் பொருட்டு, அரு மேனி-(பெறுதற்கு) அரிய உடலை, அரிந்தான் அன்றே-அறுத்துக்கொடுத்தானல்லவா? (அவன் வமிசத்திற்பிறந்த நீ), வரம் நல்கி-வரத்தைக் கொடுத்து, (அவ்வரத்தைக் கேட்கும்போது), பரிந்தால்-வருந்தினால், என் ஆம்-யாது பயன் உண்டாகும்? என்றனள்—; (எ-று.)

சிபி பிரதிஞ்ஞைசெய்தபடியே தன்னுடலைப் பருந்துக்கு அறுத்துக்கொடுத்து நற்கதியடைந்தான்: அலர்க்கனென்ற ராஜரிஷியும் ஓரந்தணனுக்குத் தன்கண்களைப் பிடுங்கிக்கொடுத்தான். ஸமுத்ரமும் ப்ரதிஜ்ஞைகடவாதிருக்கும்படி கரைகடவாது இருக்கின்றது: ஆகவே, சத்தியந்தான் முக்கியம். சத்தியத்தைக்காட்டிலும் மேம்பட்ட தருமமில்லையாகையால், உலகில் மேம்பட்டவனை நீ செய்த பிரதிஜ்ஞை தவருமல் இராமனைக்காட்டிற்கு அனுப்புவாயாக: மும்முறை சொல்லுகின்றேன். நீ என்பொருட்டுச்செய்த பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்ருவிடின் உன்முன்னிலையிற்ருனே பிராணனைவிடுவேன்: என்புதல்வனுக்குப் பட்டங்கட்டி இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பி எனக்கு எதிரிகளில்லாமற் செய்வாய். இல்லாவிடின் பிரதிஜ்ஞைதவறிய நீ கடைத்தேற முடியாது எனக் கடுமையாகக் கைகேயி கூறினுளென முதனூல்பற்றி விரித்துரைக்க. ஓர்மன்னன்-சிபி; இதனை "புறவொன்றின் பொருட்டாகத் துலைபுக்க பெருந்தகை," "இவர்குலத்தோன் மேற்பறவை, மன்னுயிர்க்குத் தன்னுயிரை மாருகவழங்கினனுல்" எனப் பாலகாண்டத்திற் கூறியவற்ருனுமுணர்க. இதனை யெடுத்துக்கூறினுள், அவன்வமிசத்துப் பிறந்த நீ உயிர் துறந்தாயினும் வாய்மையை நிலைபெறுத்தவேண்டு மென்றற்கு. ஒருபொருளைப் பற்றியெரித்து பின் ஆறிவிடுவதாயிருக்கக் கைகேயியாகிய தீயோ உயிரோடு கூடிய மன்னவனைப்பற்றியெரித்தும் தணியாது அவனுயிரையுங் கொள்ளுகின்றதென வேற்றுமையணிதோன்றக் கூறுவார் 'எரிந்தாருதே யின்னுயிருண்ணுமெரியன்னாள்' என்ருர். எரிந்தாருதே

யின்னுயிருண்ணு மெரியன்னுள் என்றவிடத்து "தீயினுற்சுட்ட புண்ணுள்ளாறு மாருதே, நாவினுற்சுட்டவடு" என்னுந் திருக்குறளின்பொருள் அறியத்தகும். வாய்மை-வாயினின்று தோன்றுவதாகிய சத்தியம். பி-ம்:—[1] அன்ருே. [2] பிசிந்தாய். [3] என்னே, என்னே. [4] பெய்யும். [5] ஏருதே. (230)

44.—தசரதன் கைகேயிக்கு வரத்தைத் தந்தேனெனல்.

> [1] வீந்தா ளேயிவ் வெய்யவ ளென்னு மிடல் வேந்தன்
> ஈந்தே னீந்தே னிவ்வர மென்சேய் வனமாள
> மாய்ந்தே நான்போய் வா[2] னுல காள்வென் வசைவெள்ளம்
> நீந்தாய் நீந்தாய் நின்மக னேடுந் நெடிதென்ருன்.

(இ-ள்.) 'இ வெய்யவள்-இக்கொடியவள், வீந்தாள் ஏ-(கேட்ட வரத்தைக் கொடுக்காவிட்டால்) இறந்தவளேயாவள்,' என்னு-என்றெண்ணி,—மிடல் வேந்தன்-வலியையுடைய சக்கரவர்த்தி,—இ வரம் ஈந்தேன் ஈந்தேன்-இவ்வரத்தைக் கொடுத்தேன் கொடுத்தேன்; என் சேய் வனம் ஆள-என்மகன் [ராமன்] காட்டையாள, நான் மாய்ந்து ஏ போய்-யான் இறந்துபோய், வான் உலகு ஆள்வென்-தேவலோகத்தை யாளுவேன்; நெடிது-வெகுகாலம், நின் மகனேடுஉம்-உனது பிள்ளையுடன் [பரதனுடன்], வசை வெள்ளம்-பழியாகிய கடலை, நீந்தாய் நீந்தாய்-கடக்கமாட்டாமல் அதனுள் அழுந்துவாயாக,' என்ருன்-என்று சொன்னுன்; (எ-று.)

'இனி இவள் கேட்டவரத்தைக் கொடுக்கப் பின்வாங்கினுல் இப்போதே உயிர்விடுவள்: அங்ஙனம் உயிர்நீத்தால் நாம் மெய்ம்மை தவறியவனுவதோடு பெண்கொலைக்குக் காரணமாவது பற்றிப் பெண்பாவமும் நம்மைத்தொடரும்; ஆதலால், இவள் கேட்டவரத்தைக் கொடுத்தலே சரி' என்று உறுதிகொண்ட தசரதன் 'நீ கேட்கும்வரத்தைத்தந்தேன் தந்தேன்; உண்மை தவருத நற்பயத்தினுல் சுவர்க்கலோகத்தில் நான் மேன்மை பெற்றிருக்க, நீ கணவனைக் கொன்ற பெரும்பழி நிலைத்திருக்க, உன்மகனுடன் இனிது அரசுபுரிவாய்' என்று தன்மனத்திலுள்ள அடங்காத்துயரமும் வெகுளியுந்தோன்றச் சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கூறினனென்க. வீந்தாள்-விரைவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்டது; தெளிவுபற்றியுமாம். ஈந்தேனீந்தேன், நீந்தாய் நீந்தாய்-அடுக்கு, தேற்றப்பொருளைக்காட்டும்; வெகுளியுமாம். ஆளுதல்-அடைதல். வெள்ளம்-ஆகுபெயர், பி-ம்:—[1] வீய்ந்தாள். [2] அரசாள்வன். (231)

45.—வரந்தந்த மன்னவன் மூர்ச்சிக்க, கைகேயி தன்னெண்ணம் நிறைவேறித் துயிலுதல்.

> கூரு [1] முன்னங் கூறு படுக்குங் கொலைவாளின்
> ஏரு [2] மென்னும் வன்றுய ராகத் திடைமூழ்கத்
> தேரு னகிச் செய்கை மறந்தான் செயன்முற்றி
> ஊரு நின்ற [3] சிந்தையி னுளுந் துயில்வுற்ருள்.

(இ-ள்.) கூரு முன்னம்-சொல்லுதற்கு முன்னே,—கூறுபடுக்கும்-பாதியாக அறுக்கின்ற, கொலை-கொல்லுதற்றொழிலையுடைய, வாளின் ஏறு ஆம்-சிறந்த வாளோடு ஒத்ததாகும், என்னும்-என்றுசொல்லத்தக்க, வன் துயர்-கொடிய துன்பம், ஆகத்து இடை மூழ்க-மனத்தில் அழுந்துதலால், (அத்தசரதன்), தேருன் ஆகி-தணியாதவனாய், செய்கை மறந்தான்-செயல் மறந்துகிடந்தான்; செயல் முற்றி-தன்காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு, ஊறுநின்ற சிந்தையினாள் உம்-களிப்புமிகுகின்ற மனத்தையுடைய கைகேயியும், துயில்வு உற்றாள்-தூக்கத்தை யடைந்தாள்; (எ-று.)

வரத்தைத்தந்தவுடனே பெருந்துயர் மனத்தில் மூளத் தசரத மன்னவன் திகைத்து மூர்ச்சித்தான்; கைகேயியோ தன்னெண்ணம் முற்றியதனால் மனக்களிப்போடு துயிலலானாளென்க. கூருமுன்னம் செய்கைமறந்தான்-உயர்வுநவிற்சி. இச்செய்யுளில் தசரதமன்னவன் பெருந்துயரினாற்செயலற்றுக்கிடக்க, கைகேயியும் பெருமகிழ்ச்சியால் மெய்ம்மறந்து தூங்கினாளெனத் துயருற்றாருக்கும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்க்கும் ஒருநிலை நிகழ்ந்த தன்மையைக் கூறிய நயம் பாராட்டத்தக்கது. கூருமுன்னம் என்பதைக் கூறுபடுக்கும் என்பதனோடு இயைத்து வாளுக்கு அடையாக்கி, வாளினது கூர்மையைச் சிறப்பிக்கின்றதெனினுமாம். ஆற்றல்பற்றி வாளின் ஏறென்றார்; கீழ் "இடியேறு" என்றாற்போல. ஏறு-ஏறுதலென்றுமாம். செயல்முற்றலாவது-தான்கேட்ட வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டது. கூருமுன்னம் செய்கைமறந்தானென்றுமாம். பி-ம்:—[1]மன்னன். [2]வண்ணம். [3]சிந்தையினானுந்துயில்வுற்றான். ()

வேறு.

46.—இரவுகழிதலின் வருணனை.

சேணு லாவிய நாளெ லாமுயி ரொன்று போல்வன செய்துபின்
ஏணு லாவிய தோளி னுனிட ரெய்த வொன்று [I]மிரங்கிலா
வாணி லாநகை மாத ராள்செயல் கண்டு மைந்தர்மு னிற்கவும்
நாணி னுளென வேகி னுணளிர் கங்கு லாகிய நங்கையே.

(இ-ள்.) (பின்பு), சேண் உலாவிய நாள் எலாம்-மிகுதிபொருந்திய தினங்களிலெல்லாம், ஒன்று உயிர் போல்வன - ஒருஉயிரையொக்கின்றகாரியங்களை, செய்து—, பின்-பிறகு [இப்போது என்றபடி], ஏண் உலாவிய தோளினன்-வலிமைபொருந்திய புயங்களையுடைய கணவன், இடர் எய்த-துன்பத்தை யடைய, (அப்பொழுதும்), ஒன்றுஉம் இரங்கிலா-சிறிதும் மனம்பரிதபியாத, நிலாவாள் நகை மாதராள்-சந்திரகிரணம்போல் ஒளியையுடைய புன்சிரிப்பினையுடைய கைகேயியினது, செயல் கண்டு-(தீத்)தொழிலைப் பார்த்து, மைந்தர் முன்-ஆடவர்முன்னே, நிற்கஉம்-நிற்பதற்கும், நாணினாள் என-வெட்கப்பட்டவள் போல, நளிர் கங்குல் ஆகிய நங்கை-குளிர்ந்த இராத்திரியென்கின்ற பெண், ஏகினாள்-போனாள்; (எ-று.)

ஒருபகுப்பைச் சேர்ந்தவர் ஒருதீத்தொழிலைப் புரியின் அப் பகுப்பைச் சேர்ந்தவர்க்கெல்லாம் வசையுண்டாதல் உலகத்திலே யியற்கை யாதலால், பெண்பாலாரைச் சேர்ந்த கைகேயி யொருத்தி தன்கணவன் உயிர்நீங்கும் நிலையையடைந்தும் சிறிதும் இரக்கமில்லாதது குறித்துப் பெண்பாலார்க்கெல்லாம் வசையுண்டாகுமென்று கருதி மைந்தர்முன் நிற்கவும் நாணினள் போலக் கங்குலாகிய நங்கை போயினளென்றார்; இது-ஏதுத்தற் குறிப்பேற்றவணி. இவ்வணிக்குக் கங்குலாகிய நங்கை என்ற உருவகவணி அங்கமாய்வந்தது. கங்குற்பொழுது கழிந்ததென்றவாறு. சேண் உலாவியநாளென்றது விவாகஞ்செய்துகொண்டது முதல் வரம் வேண்டிய அன்று வரையிலுமுள்ள நாட்களை. உயிர்ஒன்று போல்வன-பார்ப்பவர்சக்கரவர்த்திக்கும்இவளுக்கும் உடல்வேறு, உயிர் ஒன்றே யென்று சொல்லத்தக்க இன்செயல்கள். எவ்வாற்றானும் வேறுசோக மில்லாதவ னென்பது விளங்க, 'ஏனுலாவிய தோளினன்' என்றார். ஒன்றும்-இழிவுசிறப்பு. "வரநல்கிப்பரிந்தா லென்னும்" என்று கீழ்க்கூறியதனால், 'ஒன்றுமிரங்கிலாமாதாரள்' என்றார். வாள்-ஒளி: இனி, வாள் நிலாநகை—அரசனிறத்தற்கு ஏதுவாகலின் வாள்போன்ற நகையென்றுமாம். நிற்கவும்-இழிவுசிறப்பு. வடமொழியுள் இராத்திரியென்பது பெண்பாற்சொல்லாதலின், 'கங்குலாகிய நங்கை' எனப் பெண்பாலாகக் கூறியது. "பால்வாய்ப்பிறைப்பிள்ளை யொக்கலைக்கொண்டு பகலிழந்த மேல்பாற்றிசைப் பெண்புலம்புறுமாலை" எனப் பெரியாரும் பணித்தார். மாதராள்-அழகினையுடையவள், அல்லது விருப்பத்தையுடையவள்; மாதர் விருப்பமாதல் "மாதர் காதல்" என்பதனு னுணர்க. பின்-காலம். முன்-இடம். இந்தச் செய்யுளில் பிராசமென்னுஞ் சொல்லணி காண்க. பி-ம்:—[1] இரங்கலா. (233)

47.—கோழிகூவுதலின் வருணனை.

எண்ட ருங்கடை சென்ற யாம மியம்பு கின்றன வேழையால்
வண்டு தங்கிய தொங்கல் மார்பன் மயங்கி விம்மிய வாறெலாம்
கண்டு நெஞ்சு கலங்கி யஞ்சிறை [1]யான காமர் துணைக்கரங்
கொண்டு [2]தம்வயி றெற்றி யெற்றி [3]விளிப்ப போன்றன கோழியே.

(இ-ள்.) எண் தரும்-எண்ணப்படுகின்ற [வரையறையையுடைய], கடை சென்ற யாமம்-கடைசியாய்வந்த யாமத்தில், இயம்புகின்றன-கூவுகின்றனவாகிய, கோழி-கோழிகள்,—ஏழையால்-கைகேயியால், வண்டு தங்கிய தொங்கல் மார்பன்-வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மாலையையணிந்த மார்பினையுடைய சக்கரவர்த்தி, மயங்கி-மதிமயங்கி, விம்மிய ஆறு எலாம்-புலம்பிக்கூறியவகையெல்லாவற்றையும், கண்டு—, நெஞ்சு கலங்கி—, அம் சிறை ஆன-அழகிய சிறகுகளாகிய, காமர் துணை கரம் கொண்டு-அழகிய இரண்டு கைகளால், தம் வயிறு-தம்முடைய வயிற்றில், எற்றி எற்றி-பலமுறை யடித்துக்கொண்டு, விளிப்ப போன்றன-அழுவனவொத்தன; (எ- று.)

இதுமுதற் பதினாறு கவிகளால் பொழுதுவிடிகையில் நிகழும் பல்வகைநிகழ்ச்சிகளை வருணிக்கத்தொடங்கி, இதனாற் கோழிகூவு

தலை வருணிக்கின்றார். தாம், கூவிப் பொழுதுவிடிவதைத் தெரிவிக்கின்ற கோழிகள், ஒருபெண்ணால் தசரதசக்கரவர்த்தி மதிதிகைத்துப் புலம்பியதையெல்லாம் கண்ணாரக் கண்டதனால் அத்துயரத்தை யாற்ற மாட்டாமல் தமதுஇறகுகளாகிய கைகளால் வயிற்றிலறைந்துகொண்டு அழுவனவற்றை யொத்தனவென வருணித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி: இந்தவணிக்கு 'சிறையான காமர்துணைக்கரம்' என்ற இடத்துள்ள உருவகவணி அங்கமாய் நின்றது. விளிப்ப என்பதற்கு-அரசனுக்கு நேர்ந்தவிபத்தை வந்துகாணுமாறு கூப்பிடுவனவற்றை என்று உரைப்பினுமாம். ஏழையென்றார், அறிவுமிரக்கமுமின்மை பற்றி. எற்றியெற்றி-அடுக்கு, பன்மைப்பொருளது. விளிப்ப-அகரவீற்றுப்பலவறிசொல், படுத்தலோசையாற் பெயராய்நின்றது; விளிப்பது என்பதன் விகாரமெனினுமாம். பி - ம்:—[1]ஆய. [2]தன். [3]அரற்றல், விழிப்ப. (234)

48.—பலவகைப்புட்களும் ஒலித்தலின் வருணனை.

தோய்க யத்து மரத்து மென்சிறை துள்ளி மீதெழு புள்ளெலாம்
தேய்கை [1]யொத்த [2]மருங்குன் மாதர் சிலம்பி னின்று சிலம்புவ
கேக யத்தர சன்ப யந்த விடத்தை [3]யின்னதொர் கேடுசூழ்
மாக யத்தியை யுட்கொ தித்து [4]மனத்துள் வைவன போன்றவே.

(இ-ள்.) தோய் கயத்துஉம்-நீரர்டுதற்குரிய குளங்களினின்றும், மரத்துஉம்-மரங்களினின்றும், மெல் சிறை-மெல்லிய சிறகுகளால், துள்ளி-குதித்துக்கொண்டு, மீது எழு-ஆகாயத்திற்பறக்கின்ற, புள்எலாம்-பறவைகளெல்லாம், தேய்கை ஒத்த-தேய்வு பொருந்திய, மருங்குல்-இடையையுடைய, மாதர்-மகளிரின், சிலம்பின் நின்று-காற்சிலம்பொலிபோலிருந்து, சிலம்புவ-ஒலிப்பவை,-கேகயத்து அரசன் பயந்த விடத்தை-கேகயதேசத்தரசன்பெற்ற விஷம் போன்றவளான, இன்னது ஒர் கேடுசூழ் மாகயத்தியை-இத்தன்மையாகிய ஒரு கெடுதியைச் சூழ்ந்த மிக்ககீழ்மையையுடையவளை, உள் கொதித்து-உள்ளம்புழுங்கி, மனத்துள் வைவன போன்ற-மனத்திலே வைவனவற்றை யொத்திருந்தன;

மரங்களிலும் நீர்நிலைகளிலுமுள்ள பறவைகள் பொழுதுவிடிகையில் ஒலிப்பதை, கைகேயி செய்த கொடுஞ்செயலைக்கண்டு தம்மனத்தினுள் அவளை வைவதுபோலு மென்று வருணித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. இராசபத்தினி யாதலாலும், "என்னை நிகழ்ந்த திஞ்ஞால மேழில்வாழ்வார், உன்னையிகழ்ந்தவர் மாள்வருற்றதெல்லாஞ், சொன்னபி னென்செயல்காண்டி சொல்லிடென்ருன்" என்னுமாறு அரசன் இவளிடத்து அன்புவைத்திருக்கின்றமையாலும் வெளிப்படையாய்வைதாற் றீங்கு வரு மென்று கருதி 'மனத்துள் வைவன' வென்றார். பறவைகளினொலிக்கு, மகளிர்காற்சிலம்பொலி ஒப்புமை. கைகேயியை விடமென்றதற்கு ஏற்பக் கேகயத்தரசனைப் பாற்கட லாக்குக. இதனால், இனியபாற்கடலில் நஞ்சு தோன்றியதுபோலச் சிறந்த கேகயகுலத்திற்

கைகேயி தோன்றின ளென்க. இன்னதொர் கேடு-கணவனை இறக்கும் நிலைக்குக் கொணர்ந்த கொடுஞ்செய்கை. உலகத்திற் பெரும்பழியைப் படைத்ததன்றி முடிவில் தன்மகன் இராச்சியத்தை யாளுமாறு செய்யமுடியாமற் போனதால், கைகேயியைக் கவி 'கயத்தி' என்றனரென்னலாம். கயமையாவது-ஏற்புடைய குணங்கள் யாவுமிலராய கீழோரது தன்மை. கயத்தி-பெண்பாற் பெயர். சிலம்புவ, வைவன-பெயர். சிலம்புவனவாகிய புள்ளென்க. போன்ற-வினை. சிலம்பு-ஒலிக்கு, ஆகுபெயர். துன்பஞ் செய்கின் றமையால், விடமென்றார். பி-ம்:—[1] உற்ற. [2] மருங்கின். [3] அன்னவக். [4] மனத்து. (635)

49.—யானை துயிலொழிந்து எழுதலின் வருணனை.

சேம மென்பன பற்றி யன்பு திருந்த வின்றுயில் செய்தபின்
வாம மேகலை மங்கை யோடு வனத்துள் யாரு [1] மறக்கிலா
நாம நம்பி நடக்குமென்று நடுங்கு கின்ற மனத்தவாய்
யாமு மிம்ம ணிறத்து மென்பன போலெ ழுந்தன யானையே.

(இ-ள்.) யானை-யானைகள்,—சேமம் என்பன பற்றி-காவல் வீடென்பவைகளைப் பொருந்தி, அன்பு திருந்த-(ஸ்ரீராமனிடத்தில்) நேயம் மிக, இன் துயில் செய்த பின்-இனிய தூக்கத்தைச் செய்த பின்பு,—'வாமம் மேகலை மங்கையோடு-அழகிய இடையணியினையுடைய சீதாபிராட்டியோடு, யார்உம் மறக்கிலா நாமம் நம்பி-எவரும் மறவாத திருநாமத்தையுடைய ஸ்ரீராமபிரான், வனத்துள் நடக்கும்-காட்டிற் செல்வான்,' என்று-என்றெண்ணி, நடுங்குகின்ற மனத்தஆய்-வருந்துகின்ற நெஞ்சையுடையனவாய், 'யாம் உம்—, இ மண்-இந்தப்பூமியை, இறத்தும்-விட்டிடுவோம்,' என்பனபோல்-என்று சொல்வனபோல, எழுந்தன-கிளம்பின; (எ-று.)

யானைகள் தாம் படுத்திருந்த இடத்தினின்று வெளியே செல்லுமாறு எழுந்ததை, இராமபிரான் நாட்டைவிட்டுக்காட்டுக் குச்செல்லப்போவதனால் நாமும் இவ்விடத்தைவிட்டுச் செல்லுவோமென எழுந்தாற்போல் தோன்றியதென்று வருணித்தார்; இதுவும்-தற்குறிப்பேற்றவணியே. சுகுமாரனான இராமபிரான் வனத்திற்குச்செல்வதுகுறித்து விலங்காகியயானைகளும் மனம்நடுங்கினவென்க. நடுக்கமென்பது-அன்பும் அச்சமும் முதலானவை உடம்பிற்புலப்படுமாற்றான் உள்ளம்நடுங்குதல்: (புதல்வர்க்கும் பிணியில்லாப்போதும் எவனுங்கொலென்று நடுங்குதல், அன்பான் நடுங்குதலாம்: அச்சமென்னுஞ் சுவைபிறந்த பின்னர் அதன்வழித் தோன்றிய நடுக்கம், அச்சத்தாற் றோன்றிய நடுக்கமாம்.) சேமம்-க்ஷேமம்; கட்டுமிடம். வாமம்-அழகு என்னும் பொருளுள்ள தற்சம வடசொல். மேகலை-எண்கோவையணி. தாரகமந்திர வாச்சியனென்பார் 'யாருமறக்கிலாநாம நம்பி' என்றார். 'நம்பி-'நம்' முதனிலையாக நமக்கினியனென்னும் பொருள்பட வருவதோருயர்ச்சிச்சொல் என்ப. "நினையவாந்தன்மையை நினைந்தமன்னுயிர்க்,"கெனையவா றன்பின னிரர்மனீண்டவர்க், கனையவாறன்பின

வவையும்" என்று கீழ்க்கூறினதற்கேற்ப, அஃறிணையாகிய பறவையும் விலங்கும் இரங்கின வென்க. பி-ம்:—[1]மறக்கலா. (236)

50.—வானத்து நட்சத்திரங்கள் மறைதலின் வருணனை.

சிரித்த பங்கய மொத்த செங்கணி ராம னைத்திரு மாலையக்
கரிக்க ரம்பொரு கைத்த லத்துயர் காப்பு நாணணி தற்குமுன்
வரித்த தண்கதிர் [1]முத்த தாகியிம் மண்ண னைத்து நிழற்றமேல்
விரித்த [2]பந்தர் பிரித்த தாமென மீ [3]னொ ளித்தது வானமே.

(இ-ள்.) சிரித்த பங்கயம் ஒத்த-மலர்ந்த தாமரைப்பூப் போன்ற, செங்கண் திருமாலை இராமனை-சிவந்த கண்களையுடைய விஷ்ணுவாகிய ஸ்ரீராமபிரானது, கரி கரம் பொரு அ கைத்தலத்து-யானையினது துதிக்கையை யொத்த அந்தக்கையிலே, உயர் காப்பு நாண்-சிறந்த மங்கலநாணை, அணிதற்கு-பூண்பதற்கு, முன்-முன்னாக, (வேயப்பெற்று) வரித்த தண் கதிர் முத்தது ஆகி-கட்டின குளிர்ந்தகிரணங்களையுடைய முத்துக்களையுடையதாய், இ மண் அனைத்துஉம் நிழற்ற-இவ்வுலகமுழுவதும் நிழலைச் செய்யும்படி, மேல் விரித்த-ஆகாயத்தில் விரியச்செய்த, பந்தர்-பந்தல், பிரித்தது ஆம் என-பிரிக்கப்பட்டாற்போல, வானம்-ஆகாயம்,மீன் ஒளித்தது-நட்சத்திரங்களோடுமறைந்தது;

இந்த உலகம் முழுதையும் மூடிய வானத்தையே பந்தலாகவும், அவ்வானத்துவிளங்கும் நட்சத்திரவரிசைகளை அந்தப்பந்தலில் அலங்காரமாகத் தொங்கவிட்ட முத்துச்சரங்களாகவுங் கொண்டு, உதயகாலத்து அவ்வானத்தினின்று நட்சத்திரங்கள் மறைவதைப் பந்தர்பிரிக்கையில் அலங்காரமாகத் தொங்கவிட்ட முத்துச்சரங்கள் அகற்றப்பட்டனபோலு மென்று குறித்தார்: **தற்குறிப்பேற்றவணி.** வானம் இரவில்தோன்றுந்தோற்றத்திலும் பகற்பொழுதில் வேறுபட்டுத் தோன்றுதலால் இரவில்தோன்றிய வானப் பந்தர் பிரிக்கப்பட்டதெனக் கூறினர்போலும். பட்டாபிஷேகத்திற்கு இடையூறு நேர்ந்தமையால், பந்தல் பிரிக்கப்பட்டதென்க. ஸர்வேசுவரனாதலாலும், சக்கரவர்த்தித்திருமகனாதலாலும் மண்ணனைத்தும்நிழற்றப் பந்தரிட்டார். மலர்ச்சியும், குளிர்ச்சியும், கண்டோரைமகிழ்வித்தலும்பற்றிக் கண்களுக்குத் தாமரைமலர் உபமானமாம். செங்கண்மால் என்றும், தாமரைக்கண்ணன் [புண்டரீகாக்ஷன்] என்றுங் கூறப்படுதலால், 'சிரித்த பங்கயமொத்த செங்க ணிராமன்' என்றும், விட்டுணுவி னவதாரமாதலால் 'திருமால்' என்றுங் கூறினர். இராமனை நாணையணிதல்-இரண்டுசெயப்படுபொருள்வந்தவினை.

ஹஸ் என்ற வடமொழிவினைப்பகுதிபோல, 'சிரி' என்ற வினைப்பகுதியும் நகைத்தல் மலர்தல் என்ற இருபொருளையுங் காட்டும்; 'நகுதல், நகைத்தல்' என்பனவும் இங்ஙனம்வரும். அகரச்சுட்டு, பிரசித்தியைக் காட்டும். இனி, அகரச்சுட்டினால், சிரித்த பங்கயமொத்த என்பதைக்கைத்தலத்துங் கூட்டலுமாம். •கரிக்ர

மென்னும் வடநூன்முடிபு, எதுகை நோக்கி யிரட்டிற்று. கரிகர மென்பது-பூர்வபதமும் உத்தரபதமும் சமானார்த்தகமென்பார்க்கு "வெருவந்த செய்தொழுகும் வெங்கோலன்", என்பதுபோலக் கேவலபதமாத்திரையாய் நின்ற தென்க. கரம்-கை, துதிக்கை; அதனையுடையது-கரி. கரிகரம்-திரட்சியாலும், நீட்சியாலும் உவமம். காப்பு-ரக்ஷாபந்தநம். பி--ம்:—[1]முத்தராசி: முத்தமாதி, [2]பந்தறிரைத்தது. [3]ஒளித்தன. (237)

51.—காலையில் மணமுரசு ஒலிக்க, மாதரார் எழுதலின் வருணனை.

நாம விற்கை யிராம னைத்தொழு நாள டைந்த நமக்கெலாம்
காம விற்குடை கங்குன் மாலை கழிந்த தென்பது கற்பியாத்
தா[1]மொ லித்தன பேரி யவ்வொலி [2]சாரன் மாரி [3]தழங்கலா
மாமயிற்குல மென்ன [4]முன்ன மலர்ந்தெ ழுந்தனர் மாதரே.

(இ-ள்.) 'நாமம் வில் கை இராமனை - அச்சத்தைத்தருகின்ற கோதண்டத்தையேந்திய புயத்தையுடைய ஸ்ரீராமபிரானை, தொழும் நாள் அடைந்த நமக்கு எலாம்-வணங்கும் நல்லநாளைப் பெற்ற நமக்கெல்லாம், காமன் வில் குடை கங்குல் மாலை-மன்மதனது கருப்பு வில் துளைக்கின்ற இராப்பொழுது, கழிந்தது—,' என்பது-என்பதை, கற்பியா-தெரிவித்து, பேரி ஒலித்தன-முரசவாத்தியங்கள் முழங்கின; அ ஒலி-அம்முழக்கம், சாரல் மாரி தழங்கல் ஆ-மலைப்பக்கங்களில் வந்து தங்குகின்ற மேகங்களின்ஒலி போலாக, மாதர்-(அதனைக்கேட்ட) மகளிர், மா மயில் குலம் என்ன-பெரிய மயில்களினது கூட்டமெழுந்தாற்போல, முன்னம்-(தங் கணவரெழுந்திருப்பதற்கு) முன்பு, மலர்ந்து எழுந்தனர்-முகம்மலரப்பெற்றுத் துயிலொழிந்தெழுந்தார்கள்; (எ-று.)

மன்மதனது பஞ்சபாணங்களால் தாக்குண்டு கிடந்த இராப்பொழுதின் முடிவில், 'இராமபிரானை முடிசூட்டு விழாவில் தரிசிக்கக்கூடிய நாள் வந்திட்டது' என்றுஉரைப்பதுபோல மங்கலப்பேரிகை யொலிக்க, அவ்வொலியைக் கேட்ட மாதரார், மேகத்தின்கருச்சனையைக்கேட்ட மயில்போலமிகமகிழ்ந்து முன்னம் முக மலர்ந்து துயிலொழிந் தெழுந்தன ரென்க. 'நமக்கெலாம்' என்ற இடத்து 'நுமக்கெலாம்' என்று பாடமிருப்பின் நலம். இனி, உடைகங்குலென வினைத்தொகையாய், பிரிந்தவர் காமனதுவில் லிற்குக் கெடுகின்ற கங்குற் பொழுதுமாம். வில்என்பது-இலக்கணையாய், அதுகொண்டு எய்யப்படுகின்ற புஷ்பபாணங்களை யுணர்த்தும். "மயில்கண்டன்ன மடநடை மகளிர்" எனவும், "மணி மயிற்றெழில்" எனவும், "மயிலெனப் போந்து" எனவும், "நடை மயிலே" எனவும் "மயிலன்னசாயல்" எனவும் வருதலால், மயிலுவமை-நடைக்கும் சாயற்கு மென்றுணர்க. பின்றூங்கிமுன் னெழூஉம் பேதைய ராதலின், 'முன்னமெழுந்தனர்' என்றூர். முன்னம்மலர்ந்து-அகமகிழ்ந்து எனினுமாம். மலர்ச்சி-ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகத்தைக் காணும் வேட்கையா லுண்டாயது. ஆ-ஆக: விகாரம். தாம்-அசை. பி-ம்.—[1]ஒலித்தது. [2]சார. [3]தழங்கலான, தழங்கலாய், முழங்கலான். [4]உள்ளம். (238)

52.—மந்தமாருதம் வீசுதலின் வருணனை.

இனம லர்க்குலம் வாய்[1]வி ரித்திள வாச மாருதம் வீசமுன்
புனை துகில்கலை சோர நெஞ்சு புழுங்கி னார்சில பூவைமார்
[2]மனம னுக்கம்வி டத்த னித்த னி வள்ள லைப்புணர் கள்ளவன்
கனவி னுக்கிடை யூற டுக்கம யங்கி னார்சில கன்னிமார்.

(இ-ள்.) சில பூவைமார்-சிலமகளிர்,—இனம் மலர் குலம்-பல இனங்களான புட்பங்களின்கூட்டம், வாய் விரித்து-வாய்விட்டு மலர, இளவாசம் மாருதம்-வாசனையையுடைய இளங்காற்று, வீச-வீசுதலினால், முன்-முன்னே, புனை துகில் கலை சோர-அணிந்த சீலையும் மேகலையும் நெகிழ, நெஞ்சு புழுங்கினார்-மனம்வருந்தினார்கள்; சில கன்னிமார்-சிலபெண்கள், மனம் அனுக்கம் விட-நெஞ்சிலுள்ள வருத்தம் நீங்க, தனித்தனி—, வள்ளலை-(தம்) கணவனை, புணர் கள்ளம் வன் கனவினுக்கு-தழுவுகின்ற மிக்கவஞ்சனையையுடைய கனாவிற்கு, இடையூறு அடுக்க-தடை பொருந்துதலினால், மயங்கினார்-திகைத்தார்கள்; (எ-று.)

காலையில் மலர்கள் விரிதலையும் இளமாருதம் வீசுதலையும், "மது விரிந் தொழுகினமாமலரெல்லாம்", "கொழுங்கொடிமுல்லையின் கொழு மலரணவிக்கூர்ந்தது குணதிசைமாருதம் இதுவோ" எனப் பெரியார் அருளிச்செய்திருத்தலும் காண்க. மலர்ந்த பூக்களிற்பட்டு மாருதம் நறுமணமடைந்து வீசுவதனால், அது தம் மீது படப்பெற்றுக் காமவிருப்பைமிகுவிக்க, கணவனைப் பிரிந்த மாதரார் அதனால் துகிலும் கலையுஞ் சோர மனம்புழுங்கினாராக, சில மாதரார் தம் மனத்தாற் கருதி யிருந்த கணவனைக்கனவினிற் கண்டு புணராநிற்கையில் மந்தமாருதம் தம்மீது படத் துயிலுணர்ந்து தம் கனவுப் புணர்ச்சி இடையூறுபட்டதனால் மனந் திகைத்தனரென்க. வள்ளல்-இராமனெனக்கொள்ளலுமொன்று. இச்செய்யுள் விவாகமாகாத மாதரைக் குறிக்கு மெனலுமாம்.

இனம்-பலவினீட்டம். விரித்து=விரிக்க; எச்சத்திரிபு. இள மாருதம்-மந்தமாருதம். துகில்கலை-உம்மைத்தொகை; துகிற்கலை பாடமாயின், துகின் மேலணிந்த கலை யென வேற்றுமைத்தொகையாம். பூவை-நாகணவாய்ப்புள்: அது, சொல்லிற்குஉவமை; அஃது ஈண்டு உவமவாகுபெயர். ஒளிக்குந்தன்மையதாதலால் 'கள்ளக்கனவு' என்றும், வருத்தந்தருதலால் 'வன்கனவு' என்றுங் கூறினார். பி-ம்:—[1]விடாது, விடா. [2]மனவனுக்கம்விட, மனமறுக்கமிட. (239)

53.—குமுதமலர் குவிதலின் வருணனை.

சா[1]ய டங்க நலங்[2]க லந்து [3]தயங்கு [4]தன்குல நன்மையும்
போய டங்க நெடுங்கொ டும்பழி கொண்டரும்புகழ் சிந்துமத்
தீய டங்கிய சிந்தை யாள்செயல் கண்டு [5]சீரிய [6]நங்கைமார்
வா[7]ய டங்கின வென்ன வந்து குவிந்த வண்குமு தங்களே.

(இ-ள்.) சாய் அடங்க-(தன்) பெருமை அழியவும்,-நலம் கலந்து தயங்கு தன் குலம்-நன்மையோடுபொருந்தி விளங்குகின்ற

தனது வமிசத்தினது, நன்மைஉம்-நன்மையும், போய் அடங்க-சென்றழியவும்,— நெடு கொடு பழிகொண்டு-பலநாளைக்கு உளதாகிய கொடியபழியைக் கைக்கொண்டு, அரு புகழ் சிந்தும்-(பெறுதற்கு) அரியகீர்த்தியைச் சிதறுகின்ற, அ-அந்த, தீ அடங்கிய சிந்தையாள்-கொடுமைபொருந்திய மனத்தையுடைய கைகேயியினது, செயல்-தீச்செய்கையை, கண்டு-பார்த்து,—சீரிய நங்கைமார்-நற்குணங்களையுடைய பெண்களின், வாய்-வாய்கள், அடங்கின என்ன-மூடினாற்போல, வண் குமுதங்கள்-வளப்பத்தையுடைய ஆம்பல்மலர்கள், வந்து குவிந்த-பொருந்திமூடின;(எ-று)

கணவனைக்கொன்ற காதுகியென்ற பழிச்சொல் பெற்ற கைகேயியின் தீச்செயலைக்கண்டு 'நமதுவகுப்பைச் சேர்ந்த ஒருத்தி இங்ஙனம் கொடுஞ் செயல் செய்தனளே!' என்று கருதுவதனால் நற்குணமுள்ள மாதரார் நாணங்கொண்டு வாயடங்கிநிற்றல்போல, குமுதங்கள் வாயொடுங்கின வென்றார்: உவமையணி. கொடும்பழிகொண்டு அரும்புகழ்சிந்தும் தீயடங்கிய சிந்தையாள்; மாற்றுநிலையணி. ஒருபெண்பிள்ளை தீச்செயல்புரியின் அது அப்பாலார்க்கெல்லாம் இழிவைத்தருமென்றதை முன்னும் கூறியுள்ளார். சாய்-சாயா என்றவடசொல்லின் விகாரம்: சாயல் என்பதன் விகாரமெனக் கொண்டு-மென்மைக்குண மென்றலும் ஒன்று. போயடங்க, வந்துகுவிந்த-சொல்விழுக்காடுகள். பி-ம்:—[1] அலர்த்த. [2] கலங்க. [3] தழங்கு. [4] நன். [5] சீறிய. [6] மங்கைமார். [7] அடங்கியது, அடங்கினர். (240)

54.—பண்கனிந்தெழுபாடலின் வருணனை.

மொய்ய ராக நிரம்ப[1]வாசை முருங்கு தீயின் முழங்கமேல்
வைய ராவிய மாரன் வாளியும் [2]வானி லாநெடு வாடையும்
மெய்ய ராவிட வாவி சோர வெதும்பு மாதர்த [3]மென்செவிப்
பைய ராநுழை கின்ற போன்றன பண்க னிந்தெழு பாடலே.

(இ-ள்.) மொய் அராகம் நிரம்ப-பொருந்திய வேட்கை மிகவும், முருங்கு தீயின்மேல் ஆசைமுழங்க-எரிகின்ற நெருப்பினும் மேலாக அவா அதிகரிக்கவும், வை அராவிய மாரன் வாளிஉம்-கூர்மைசெய்யப்பட்ட மன்மதபாணங்களும், வான் நிலா-ஆகாயத்துத்தோன்றுஞ் சந்திரகிரணமும், நெடு வாடைஉம்-நீண்ட வாடைக்காற்றும், மெய் அராவிட-உடலை அறுக்கவும், ஆவி சோர-உயிர்தளர, வெதும்பும் - வாடுகின்ற, மாதர்தம்-மகளிருடைய, மெல் செவி-மெல்லிய காதுகளில், பண் கனிந்து எழு பாடல்-இசை முதிர்ந்துதோன்றுகின்றபாடல்கள், பை அரா நுழைகின்ற போன்றன-படத்தையுடைய பாம்புகள் உட்புகுவனவற்றை யொத்தன; (எ-று.)

பிரிந்த மாதரார் மாரன்வாளியாலும் நிலாவாலும் வாடையாலும் வருந்தி மெலிந்துநிற்கையில், பண்கனிந்தெழுபாடல் அவர் செவியிற் புகுந்து அவர்களுடைய பிரிவுத்துயரை மிகுவித்தது என்க. மேட்டிள மேதிகள் தளைவிடுமாயர்கள் வேய்ங்குழலோ

சையை, 'பண்கனிந்தெழு பாடல்' என்றனரென்க: இனி இத்தொடர்க்கு-இசைப்பாட்டுடன் பழுத்துத் தோன்றுகின்ற வாய்ப்பாடல் என்று கூறினுமாம். இராமனிடத்துக் காமம் கைம்மிகுதலால், மாதர் இவ்வாறாயின ரென்பாரு முளர். அராகமாவது-பொருள்கண் மேற்றேன்றும் பற்றுள்ளம்; இதனை வேட்கை யென்ப. ஆசையாவது-அப்பொருள்களைப் பெற வேண்டுமென்று மேன்மேல் நிகழுவது; இதனை அவாவென்ப. அராகம்=ராகம்: வடசொல். நிலாவுமென்னும் எண்ணும்மை, தொக்கது. இனி, நிலாம்-(வானில்) நிலாவுகின்ற, வாடைஎன்றுமாம்: நிலாவுதல்-பரவுதல். வாடை-வடபுறமாகவீசுங் காற்று எனக்கொண்டு, தென்றற்காற்றென்க. இராமபிரானுக்குப் பட்டங்கட்டவேணுமென்று குறிப்பிட்ட நாள் சைத்திரமாதத்தில் புஷ்யநட்சத்திரமென்று பெறப்படுதலால், இங்ஙனங் கொள்ளுதல் தக்கதாம். "தென்றற்கும் வீணைக்குஞ் சேமணிக்குங் கோகிலத்துக், கன்றிற்கமைக் காழிக்கம்புலிக்கு—நின்றரற்று, மன்னைக்குமாரற் கயர்ந்தாளென்றன்னமே, யென்னைக் குமாரற்கியம்பு" என்னும் வெண்பாவினால், மாரன்வாளி முதலியன துயர்க்கு ஏதுவாமாறு உணர்க. பி-ம்:—[1]வாசமுருகுதியின். [2]வாணிலா. [3]இன்செவி. (241)

55.—மைந்தர் படுக்கையினின்று எழுதலின் வருணனை.

ஆழி யான் முடிசூடு நாளிடை யான பாவி யிதோரிரா
ஊழி யா[1]யின வாறெ னவுயர் போதின் மேலுறை பேதையும்
ஏழு லோகமு மெண்ட வஞ்செய்த கண்ணு மெங்கண் மனங்களும்
வாழு நாளி தெனவெ ழுந்தனர் மஞ்சு தோய்புய [2]பஞ்சரே.

(இ-ள்.) 'ஆழியான்-சக்கரதரனாகிய ஸ்ரீராமன், முடி சூடும் நாள்-பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொள்ளும் நாளுக்கு, இடை ஆன-நடுவிலே வந்த, பாவி-பாவியாகிய, இது ஓர் இரா-இந்த ஒரு இராத்திரி, ஊழி ஆயின ஆறு-ஊழிக்காலம்போற் பெரிதாயிருந்தவிதம் (என்னே!),' என-என்றுஎண்ணியும், 'உயர் போதின்மேல் உறை பேதைஉம்-சிறந்தபொற்றாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற திருமகளும், ஏழு லோகம்உம்-ஏழுலோகத்தாருடையவும், எங்கள்-எங்களுடையவும், எண் தவம் செய்த கண்உம்-எண்ணத்தக்க [மிக்க] தவத்தைச்செய்த கண்களும், (எண் தவம் செய்த) மனங்கள்உம்-அத்தன்மைய நெஞ்சுகளும், வாழும் நாள் - வாழ்வடையுங்காலம், இது-இஃது,' என-என்று எண்ணியும், மஞ்சு தோய்-மேகத்தையொத்த [ஈகைத்தன்மையையுடைய], புயம்-கைகளையுடைய, மஞ்சர்-ஆடவர், எழுந்தனர்-(படுக்கையினின்று) எழுந்திருந்தார்கள்; (எ - று.)

மைந்தர்எழுந்திருக்கையில் இராமபட்டாபிஷேகத்தைக்காண்பதிலுள்ள பெருநசையால் 'பலஊழி ஓரிரவாயிற்றே என்னும்படி நெடிதாகத் தோன்றிய பாவியிரவு ஒழிந்தது' என்று கழிந்த இரவைப்பழித்து, இராமனை முடிசூட்டுகோலத்துடன் காணப் போகின்றேமென்று கருதி அந்நாளைக்கொண்டாடியவண்ணம் படுக்கையினின்று எழுந்தன ரென்க: முடிசூடுநாள் நாளையென்

னும்போது இடையில்வந்து தடுத்தமையால், 'இடையான பாவியிரா' எனப் பழித்தனர்: பழித்தமையால், அம்மைந்தர் இராமுழுதும் துயிலின்றி 'எப்போதுபொழுதுவிடியப் போகின்றது?' என்ற கருத்தோடு கிடந்தன ரென்பது தொனிக்கும். உத்தமநாயகனைச் சேர்தல்பற்றி, 'போதின்மேலுறை பேதைவாழு நாள்' என்றும், மாந்தர்க்குக் கண்ணும் மனமும்படைத்தமையாற் பெறும் பயன் ஸ்ரீராமஸேவையும் வாழ்த்தலுமன்றி வேறில்லையாதலின், 'கண்களும் மனங்களும் வாழுநாள்' என்றுங்கூறினர். போதின் மேலுறை பேதை-இராச்சியலட்சுமி. சீதையெனக்கொண்டு, சீதையும் யாமும் முடிசூட்டுகோலத்துடன் இராமனைக்கண்டு மனமும் கண்ணும் வாழும் நாளென்றலு மொன்று. 'எண்டவஞ் செய்த' என்னும் அடையை மனத்திற்குங் கூட்டுக. எல்லாவுலகத்தரும் ஸ்ரீராமபட்டாபிடேகத்தின்பொருட்டு இங்கு வந்திருக்கின்றன ராதலால் 'ஏழுலோகமும் கண்ணுமனமும் வாழுநாள்' என்றது: அன்றி, லோகமும் கண்ணும் மனமும் வாழுநாளென்றுமாம். தோய்-உவமவாசகம். கைம்மாறு நோக்காமல் தானஞ்செய்தலால், 'மஞ்சுதோய்புயம்' என்றார். மஞ்சர்-மைந்தரென்பதன் போலி. உயர்போது-தாமரைமலர்; மலர்களில் தாமரை உயர்ந்ததாதலின்; அதனை, "பூவெனப்படுவது பொறிவாழ் பூவே," "பூவிற்குத்தாமரையே" என்பவற்றானுமுணர்க. பி-ம்:—[1]உயர். [2]மைந்தரே. (242)

56.—மாதர் படுக்கையினின்று எழுதலின் வருணனை.

ஐயு றுஞ்சுடர் மேனி யானெழில் காண மூளு மவாவினல்
கொய்யு றுங்குல மாம லர்க்குவை நின்றெ ழுந்தனர் கூர்மைகூர்
நெய்யு றுஞ்சுடர் வேனெ டுங்கண்முகிழ்த்து[1]நெஞ்சினினைப்பொடும்
பொய்யு றங்கு மடந்தை மார்குழல் வண்டு பொம்மென [2]விம்மவே.

(இ-ள்.) கூர்மை கூர் நெய் உறும் சுடர் வேல்-கூர்மைமிகுந்த நெய் தடவிய ஒளியையுடைய வேலாயுதம்போன்ற, நெடு கண்-பெரியகண்களை, முகிழ்த்து-மூடிக்கொண்டு, நெஞ்சில்—, நினைப்பொடும்-(ஸ்ரீராமன்முடிபுனைந்து வீதியில்வலம்வருவதைக்காண வேணுமென்ற) கருத்துடன், பொய் உறங்கு-கள்ளத்துயில் செய்கின்ற, மடந்தைமார்-மகளிர்,—ஐ உறும் சுடர் மேனியான்-வியப்பைத்தருகின்ற ஒளியையுடைய திருமேனியையுடைய ஸ்ரீராமபிரானது, எழில்-அழகை, காண-பார்ப்பதற்கு, மூளும்-மேன்மேலுமுண்டாகின்ற, அவாவினல்-ஆசையினல், கொய் உறும் குலம் மா மலர் குவை நின்று-(அப்பொழுது) பறித்த சிறந்த பெரியபுஷ்பங்களினது தொகுதியினற்செய்த படுக்கையினின்று, குழல் வண்டு-இசைப்பாட்டையுடைய வண்டுகள், பொம்மென விம்ம-பொம்மென்றுஒலியாநிற்க,எழுந்தனர்-எழுந்திருந்தார்கள்;(எ-று.)

இராமனது முடிசூட்டுவிபவத்தைக் காண்பதிலுள்ளபேராதரவினல் துயில்வராதிருக்கவும் கண்ணை மூடியவண்ணம்பொய்யுறக்கம்உறங்கும்மாதரார், தாமரைமுதலியவிரிந்தமலர்களின் மதுவையுண்ணவண்டுகள்ரீங்காரஞ்செய்துகொண்டுபறப்பதனல்பொழுது

புலர்ந்ததை யுணர்ந்து, இராமனெழிலைக் காண்பதிலுள்ள அவாவி னோடு மலர்ப்படுக்கையினின்று எழுந்தன ரென்க. "நாமவிற்கை" என்று தொடங்குஞ் செய்யுள் கணவனுடன் கூடியிருந்த மகளிர் துயிலுணர்ந்தெழுந்ததைத் தெரிவிப்ப தென்றும், இச்செய்யுள் அங்ஙன மில்லாத மகளிரின் துயிலுணர்ச்சியைக் குறிப்பதென் றும் உணர்க. ஐ-வியப்பாகிய குறிப்புணர்த்தும் உரிச்சொல். எழி லாவது-வளர்ந்தமைந்த பருவத்தும் இதுவளர்ந்து மாறியதன்றி இன்னும்வளருமென்பது போன்றுகாட்டுதல். கொய்யுறும் மலர்-நாண்மலரென்க. இனி, குவை-ஒன்றன் கூட்டமும், குலம்-பலவி னீட்டமுமாகவுமாம். குவை-ஆகுபெயர். ஆடவர்க்குத் துன்பத் தைச்செய்தலால், 'வேனெடுங்கண்' என்றார். குழல்வண்டு-இசை வண்டு: "பாடுவண்டூதும்" என்றார் பிறரும்; "பொன்பால் பொரு வும் விரையல்லி புல்லிப்பொலிந்த பொலந்தாது, தன்பாற்றழுவுங் குழல் வண்டு தமிழ்ப்பாட்டிசைக்குந் தாமரையே" என்பர், கிட்கிந்தா காண்டத்திலும். பொம்மெனல்-அநுகரண வோசை. பி-ம்:—[1]நெஞ்சு. [2]விம்மும். (243)

57.—ஊடிய மகளிர் கூடல்புரியாது பிரிதல்.

ஆட கந்தரு பூண்[1]மு யங்கிட வஞ்சி யஞ்சி [2]யனந்தரால்
ஏட கம்[3]பொதி தார் [4]பொ ருந்திட யாம பேரி யிசைத்தலால்
சேட கம்புனை கோதை மங்கையர் சிந்தை யிற்செறி திண்மையால்
ஊடல் கண்டவர் கூடல் கண்டிலர் நையு மைந்தர்க ளுய்யவே.

(இ-ள்.) சேடகம் புனை கோதை மங்கையர்-சிறப்புப்பொருந் திய மலர்மாலையையணிந்த மகளிர், சிந்தையில் செறி திண்மை யால்-மனத்திற் பொருந்திய வலிமையால், ஊடல் கண்டவர்-புலந் தவர்,—(அப்பொழுது), யாமம் பேரி இசைத்தலால்-பொழுது விடிந்ததை யறிவிக்கின்ற முரசம் ஒலித்தலால், ஆடகம் தரு பூண் முயங்கிட-பொன்னாற்செய்த ஆபரணங்கள் அழுந்தவும், வஞ்சி அஞ்சி-வஞ்சிக் கொடிபோன்ற இடை அச்சமடையவும்,ஏடு அகம் பொதி தார் பொருந்திட-புறவிதழ்களும் அகவிதழ்களும் பொருந்திய மாலை பொருந்தவும், நையும் மைந்தர்கள் உய்ய-வருந்துகின்ற ஆடவர் பிழைக்கும்படி, கூடல்-கூடுவதை, அனந் தரால்-மனச்சோர்வோடு, கண்டிலர்-காணவில்லை; (எ - று.)

ஊடல்கொண்டமகளிர் தாம் கூடுவதற்குமுன்னமே வைக றையை யுணர்த்தும் பேரிகை இசைத்தலால் குறைத்தூக்கத் துடனேயே கணவரைப் பிரிந்து சென்றனர். அனந்தரால் பேரி யிசைத்தலால் என இயைத்து-மந்தவொலியோடு பேரிமுழங்கு தலாலென்றலும் ஒன்று: இது இப்பொருள தாதலை "எடுத்தெறி யனந்தற்பறை" என்ற புறநானூற்றிலும் காண்க. வஞ்சி என்று பிரிக்காமல் அஞ்சிஎன்றே பிரித்து, பூண்முயங்கிட அஞ்சியும், தார்பொருந்திட அஞ்சியும் யாமபேரியிசைத்தலாற் கூடல் கண் டிலர் என்று உரைப்பாருமுளர்: இனி, அஞ்சி அஞ்சி அனந்த ரால் நையும் மைந்தர்கள் எனவுங் கூட்டலாம். சேடகம்-திரட்சி எனக்கொண்டு, சேடகம்புனை கோதை - திரட்சியையுள்ளே

கொண்ட மயிர்முடிஎன்றலு முண்டு. ஊடலாவது-தலைமகனுந் தலைமகளும் ஓர் அமளிக்கண் கூடியிருந்துழித் தலைவனிடத்துப் புலத்தற்குக் காரண மில்லையாகவும் காதல்கைம்மிகுதலான் நுண்ணியதோர்காரணமுளதாக உட்கொண்டு அதனை அவன்மேலேற்றித் தலைமகள் புலத்தல்; இருவர்நெஞ்சும் புணர்ச்சிவிரும்பாது புலக்கக்கருதியவழி ஒருவரோடொருவர் புலத்தலுமாம். "ஊடுதல் காமத்திற்கின்பமதற்கின்பங், கூடிமுயங்கப்பெறின்" என்றமையின், ஊடலை முற்கூறினர். வஞ்சி-உவமவாகுபெயர். அஞ்சி=அஞ்ச: எச்சத்திரிபு. ஏடு-புறவிதழ். அகம்-அகவிதழ்: ஆகுபெயர். யாமபேரி-வடநூன்முடிபு, பி-ம்:—[1] அழுந்திட. [2] அனந்தலால். [3] தரு. [4] பொதிந்திட, பொருந்திடும். (244)

58.—பலவகையொலிகளின் வருணனை.

தழையொ லித்தன வண்டொ லித்தன தாரொ லித்தன பேரியாம்
[1] முழவொ லித்தன தேரொ லித்தன முத்[2]தொ லித்தன [3]மல்குபேர்
இழையொ லித்தன புள்ளொ லித்தன யாழொ லித்தன வெங்கணும்
மழையொ லித்தன போல்[4]க லித்த மனத்தின் முந்துறு வாசியே.

(இ-ள்.) எங்கண் உம்-எல்லாவிடத்திலும்,—தழை ஒலித்தன-பீலிக்குஞ்சங்கள் விளங்கின; வண்டு ஒலித்தன-வண்டுகள் சப்தித்தன; தார் ஒலித்தன-பூமாலைகள் விளங்கின; பேரிஆம் முழவு ஒலித்தன-பேரிஎன்கிறவாச்சியங்கள் சப்தித்தன; தேர்ஒலித்தன-இரதங்கள் (செல்லுகையிற்) சப்தித்தன; முத்து ஒலித்தன-(ஆங்காங்கு அலங்காரமாகத்தொங்கவிடப்பெற்ற) முத்துமாலைகள் சப்தித்து விளங்கின; மல்கு பேர் இழை ஒலித்தன-(ஆடவரும் மகளிரும்) மிகுதியாக அணிந்த சிறந்தஆபரணங்கள் சப்தித்தன; புள் ஒலித்தன-பறவைகள் சப்தித்தன; யாழ் ஒலித்தன-வீணைகள் சப்தித்தன; மனத்தின் முந்து உறு வாசி-மனோவேகத்தினும் மேலாக விரைந்தோடுகின்ற குதிரைகள், மழை ஒலித்தன போல்-மேகங்கள் கர்ச்சித்தனபோல, கலித்த-ஒலித்தன; (எ - று.)

'வினைப்பகுதிகள் வேண்டியபொருளை விளக்கும்' என்னும் நியாயத்தினால், இக்கவியுள் 'ஒலித்தன' என்னும் சொல்லுக்குச் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்பப் பொருளுரைக்கப்பட்டது; சொற்பின்வருநிலையணி. தார்-கிண்கிணி மாலையுமாம். பி-ம்:—[1] முழை. [2] ஒலித்தெழும். [3] அல்குலார். [4] ஒலித்த. (245)

59.—தீபம் ஒளிமழுங்குதலின் வருணனை.

வைய மேழுமொ ரேழு மாருயி ரோடு கூட வழங்கு[1]மம்
மெய்யன் வீரருள் [2]வீரன் மாமகன் மேல்[3]வி ளைந்ததொர் காதலால்
நைய நைய [4]நலம்பு லன்க ளவிந்த [5]டங்கி நடுங்குவான்
தெய்வ மேனி படைத்த சேயொளி போன்ம ழுங்கின தீபமே.

(இ-ள்.) வையம் ஏழ் உம் ஓர் ஏழ் உம்-உலகமேழுடன் மற்றொரு ஏழுலகங்களையும், ஆர் உயிரோடு கூட - அரியபிராணனுடன்

சேர, வழங்கும்-தானஞ்செய்கின்ற, அ மெய்யன் - அப்படிப்பட்ட சத்தியத்தையுடையவனும், வீரருள் வீரன்-வீரர்களுள்வீரனு யிருப்பவனும், மா மகன்மேல்-பெரியபுத்திரனிடத்தில், விளைந் தது-முதிர்ந்ததாகிய, ஓர் காதலால்-ஒப்பற்ற விருப்பத்தால், (பிரி வாற்றுமல்), நைய நைய-மிகவும்வருந்த, நல் ஐம் புலன்கள்-சிறந்த ஐந்து புலன்களும், அவிந்து-அழிந்து, அடங்கி-அமைந்து, நடுங்குவான்-பதறுகின்றவனுமாகிய சக்கரவர்த்தியி னது, தெய்வம் மேனி படைத்த-தெய்வத்தன்மையையுடைய உடலில் தோன்றுகின்ற, சேய் ஒளிபோல்-செவ்விய காந்திபோல, தீபம்-விளக்குகள், மழுங்கின-(பொழுதுவிடிதலால்) ஒளிகுறைந் தன; (எ-று.)

சக்கரவர்த்தியினது சரீரம் ஒளியிழந்ததுபோலத் தீபங்களும் ஒளியிழந்தனவென்பதாம். பிரகிருதமாகிய மன்னவன் உடலொளி யிழந்திருந்ததையே வர்ணியமாகிய வைகறையில் விளக்குக்கள் ஒளி யிழந்தமைக்கு உவமையாக்கினர். ஒருபொய்கூறுதற்கு நாணி அளவில்லாத அருந்துயரடைந்தமைபற்றி, 'அம்மெய்யன்' என்றார். வீரன்-திண்ணியன். பிறப்புமுறையானும் சிறப்புமுறை யானும் முதல்வனுதல்பற்றி, 'மாமகன்' என்றும், சர்வேசுவரனவ தாரத்திற்கு ஏதுவா யிருந்தமைபற்றி "தெய்வமேனி' என்றுங் கூறினர். நையநைய-அடுக்கு, மிகுதிப்பொருளது. பி-ம்:—[1]எம். [2]வீரமாமகன். [3]விளைந்தன. [4]நலன், நலம். [5]அடங்க. (246)

60.—பலவகைப் பாடற்கருவிகளி னெலி.

வங்கி யம்பல தேன்வி ளம்பின [1]வாணி[2]முந்தின [3]பாணியின்
பங்கி யம்[4]பர மெங்கும் விம்மின பம்பை [5]பம்பின பல்வகைப்
பொங்கி யம்பல வுங்க றங்கின நூபு ரங்கள் புலம்பவெண்
சங்கி யம்பின கொம்ப லம்பின சாம கீத [6]நிரம்பவே.

(இ-ள்.) வங்கியம் பல-அநேகமாகிய இசைக்குழல்கள், தேன் விளம்பின-வண்டுகள்போல ஒலித்தன; வாணி-வாழ்த்துச்சொற் கள், முந்தின-மிகுந்தன; பாணியின் பங்கி-பாட்டுக்களின் வகைகள், அம்பரம் எங்கும் விம்மின-ஆகாயம் முழுவதிலும் ஒலித்தன; பம்பை—, பம்பின-மிக்கு ஒலித்தன; பல்வகை-பல வகையனவாகிய, பொங்கு இயல் பலஉம்-பொலிவுபெறுகின்ற வாச்சியங்கள் அநேகங்களும், கறங்கின-ஒலித்தன; நூபுரங்கள் புலம்ப-காற்சிலம்புகள் ஆரவாரிக்க, வெண் சங்கு இயம்பின-வெள்ளிய சங்கங்கள் (அவற்றிற்கு ஏற்ப) ஒலித்தன; கொம்பு-(ஊதிடு) கொம்புகள், சாமகீதம் நிரம்ப-சாமவேதகானம் போன்ற இசை நிறைய, அலம்பின-ஒலித்தன; (எ-று.)

தேன்விளம்பின-தேனைப்போல இனிமையாக ஒலித்தன வென்றுமாம். தேவாதிதேவனுதலின், அவனது பட்டாபிஷேகத் திற்குத் தேவர்களும் அம்பரத்தில் வாச்சியம் முழங்கினரென்க; அன்றி, இவ்வுலகத்தில் இயம்பின இயங்களினெலி, அம்பரங்கா றுஞ் சென்றுஒலித்தன வென்றுமாம். கொட்டுவன ஊதுவன

முதலாகப் பலவகைப்படுதலால் 'பல்வகையியம்' என்றார். பி-ம்:—[1]பாணி. [2]முந்துறு. [3]வாணியின். [4]பல. [5]பம்மின. [6]நிரந்தவே.(247)

61.—சூரியோதயவருணனை.

தூப முற்றிய காரி ருட்பகை துள்ளி யோடிட வுள்ளெழும்
தீப[1] முற்றவு நீர்த்த கன்றெனச் [2]சேய தாருயிர் [3]தேய்தலாற்
[4]பாப முற்றிய பேதை செய்த பகைத்தி றத்தினில் வெய்யவன்
கோப [5]முற்று மிகச்சி வந்தன னொத்த னன்[6]குண குன்றிலே.

(இ-ள்.) தூபம் முற்றிய - புகையைப்போல(க்கரியதாகி) முதிர்ந்த, கார் இருள் பகை-கரிய அந்தகாரமாகிய சத்துரு, துள்ளி ஓடிட-குதித்து ஓடிப்போகவும், உள் எழும் தீபம் முற்ற உம்-மாளிகைகளினுட்புறத்தே எரிகின்ற விளக்குகளெல்லாம், நீர்த்து அகன்றென-நீர்மை [ஒளி] மழுங்கிடவும்,-வெய்யவன்-சூரியன், குண(க்கு) குன்றில்-உதயபர்வதத்தில், சேயது ஆர்உயிர் தேய்தலால்-(தன்)குலத்திற் பிறந்த புத்திரனாகிய சக்கரவர்த்தியினுடைய அரிய பிராணன் மெலிதலால் [மெலியும்படி], பாபம் முற்றிய பேதை செய்த-தீவினை முதிர்ந்த கைகேயி பண்ணின, பகை திறத்தினில் - பகைத்தன்மையினால், கோபம் முற்றி - சினம் முதிர்ந்து, மிக—, சிவந்தனன்-சிவப்பு நிறத்தையடைந்தவனை, ஒத்தனன்—; (எ-று.)

சூரியன் உதயபருவதத்திற் செந்நிறமாகத் தோன்றியதனைத் தன் குலத்துதித்த தசரதனது உயிரொடுங்குமாறு பாபத் தொழில்புரிந்த கைகேயியின் மீது கோபங்கொண்டான்போல் தோன்றினானென வருணித்தார்: அன்றியும், கதிரவன் சினந்ததால் இருட்பகை துள்ளியோடிடத் தீபமும் ஒளிமழுங்கிற்றென்றார்: ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. உதயகாலத்திற் சூரியன்மிக்க செந்நிறமுடையவனாயிருத்தலும், சூரியனுதிக்கையில் இருள்நீங்கிவிடுதலும், தீபங்கள் ஒளிமழுங்குதலும் இயற்கை. இனி, கீழ் 'தெய்வ மேனிபடைத்த சேயொளிபோன்மழுங்கினதீபமே' என்றதற்கேற்ப, 'தீபமுற்றவுநீர்த்தகன்றெனச்சேயதா ருயிர்தேய்தலால்' என்றுருமாம். குணகுன்று-உதயகிரி. ஓடிட-செயவெனெச்சம். முதற்பொருளில் அகன்றென-செய்தென என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்: இரண்டாவதுபொருளில், அகன்று என என்று இருசொல்லாம். பி-ம்:—[1]முற்றவுதித்தகன்றன, முற்றவுநீத்ததன்றெனச், முற்றவுநீத்தகன்றன. [2]செம்மல். [3]தேயவப். [4]பாவம். [5]உற்று. [6]குணக்குன்றின்மேல். (248)

62.—தாமரைமலர் மலர்தலின் வருணனை.

மூவ ராய்முத லாகி [1]மூலம தாகி ஞாலமு [2]மாகியத்
[3]தேவ தேவர் பிடித்த போர்வி லொடித்த சேவகர் சேணிலங்
காவன் மாமுடி [4]சூடு பேரெழில் [5]காண லாமெனு மாசைகூர்
பாவை மார்முக மென்ன [6]முன்ன மலர்ந்த பங்கய[7]ராசியே.

(இ-ள்.) மூவர் ஆய்-(அரி அயன் அரன் என்னும்) மூன்று மூர்த்திகளாய், முதல் ஆகி-(அம்மூவர்க்குள்ளும் திருமாலாகிய)

முதல்வனாகி, மூலமது ஆகி-(எல்லாவற்றிற்கும்) ஆதிகாரணமுமாய்,-ஞாலம்உம் ஆகி - ஸகலாண்டசராசரங்களுமாய், அ தேவ தேவர் - அந்த இந்திராதிதேவர்களுக்கெல்லாந் தலைவராகிய சிவ பெருமான், பிடித்த - (கையிற்) பிடித்த, போர் வில்-போரிற்குரிய வில்லை, ஒடித்த - முறித்(துச் சீதையை மணந்)த, சேவகர்-மஹா வீரனாகிய ஸ்ரீராமபிரான், சேண் நிலம் காவல்-பெரிய இராச்சியத்தைப் பாதுகாத்தற்குரிய, மா முடி-பெரிய கிரீடத்தை, சூடு-சூட்டிக்கொள்கின்ற, பேர் எழில் - மஹோத்ஸவத்தை, காணல்ஆம் - பார்க்கலாம், எனும்-என்கின்ற, ஆசை—, கூர் - மிகுந்த, பாவைமார் - மகளிருடைய, முகம் என்ன - முகங்கள்போல, பங்கயராசி-தாமரைமலர்களின் கூட்டம், முன்னம் மலர்ந்த - விரைவாக மலர்ச்சி பெற்றன; (எ - று)

தாமரைமலர் மலர்ந்ததற்கு, இராமன் முடிசூடும் பேரழகைக் காண விருப்பங்கொண்டுள்ள மங்கைமார்முகம்மலர்ந்திருத்தலை உவமை கூறினார்: எதிர்நிலையுவமையணி: விபரீதவுவமையெனப்படுவதும் இதுவே: உபமேயத்தை உபமானமாக்கிக்கூறியமை காண்க. இதனால், மங்கைமார்முகத்துக்கு ஏற்றம் பெறப்படும். மூவரென்னுஞ் சொல், திரிமூர்த்திகளைக் குறிப்பாலுணர்த்திற்று. பிரமாதியரையிடுவித்துச் சிருஷ்டியாதிகளை நிர்வகித்தும் தானான நிலையிலே நின்று பாலநத்தை நிர்வகித்தும் போருமவனாதலால், 'மூவராய் முதலாகி' என்றார்; "முதலாவார்மூவரேயம்மூவருள்ளும், முதலாவான்மூரிநீர் வண்ணன்" என்றார் பெரியாரும். பி-ம்:—[1]மூலமும். [2]ஆகுமத். [3]தேவர். [4]சூடுமாரெழில், சூடுமாவெழில். [5]காணமூளுமவாவினால். [6]வந்து. [7]வாவியே. (249)

63.—கவிக்கூற்று: அயோத்தியிலுள்ளார் இராமபட்டாபிஷேகத்தின் பொருட்டுச் செய்தவற்றை ஒருவாறுகூறுவோமெனல்.

இன்ன வேலையி னேழு வேலையு மொத்த போல விரைத்[1]தெழுந்து
[2]அன்ன [3]மா நகர் மைந்தன் மாமுடி சூடும் வைக லிதா[4]மெனத்
துன்னு காத றுரப்ப வந்தவை சொல்ல லாம்வகை யெம்ம னோர்க்கு
உன்ன லாவன வல்ல[5]வென்னினு முற்ற பெற்றி யுணர்த்துவாம்.

(இ-ள்.) இன்ன வேலையின் - இப்படிப்பட்ட சமயத்தில், ஏழு வேலை உம் - ஏழுகடலும், ஒத்த போல-ஒருசேர இரைத்து எழுந்தாற்போல, அன்ன மாநகர்-அந்தப்பெரிய அயோத்தியாநகரத்திலுள்ளவர், 'இது-இந் நாள், மைந்தன் மாமுடிசூடும் வைகல் ஆம்-சக்கரவர்த்தித்திருமகன் இராச்சியபட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொள்ளுகின்றநாளாகும்,' என-என்றெண்ணி, துன்னு காதல் துரப்ப - பொருந்திய விருப்பந் தூண்டுதலால், இரைத்து எழுந்து - ஆரவாரித்துக்கொண்டு கிளம்பி, வந்தவை-(அவர்கள் செய்து)வந்த விதங்களை, சொல்லல்-சொல்லுதற்கு, ஆம் வகை-உரியவகைகள், எம்அனோர்க்கு-எம்போன்றவர்களுக்கு, உன்னல் ஆவன அல்ல-நினைப்பதற்குந் தக்கவையல்லன: என்னின்உம்-என்றாலும், உற்ற பெற்றி-கூடிய அளவு, உணர்த்துவாம்-சொல்லுவோம்; (எ-று.)

எல்லாவுயிர்கட்கும் நன்மகனாதலால், பொதுவாக'மைந்தன்' என்றும், ஒருமுகத்தையுடைய எம்போலியர்க்கு என்பார், 'எம்ம

ஞோர்க்கு' என்றுங் கூறினர். 'உன்னலாவனவு மல்ல' என்னும் இழிவுசிறப்பும்மை, விகாரத்தாற்றொக்கது; எனவே, சொல்லலாவனவல்லவென்பது கூருதே பெறப்பட்டது. உணர்த்துவாம்பன்மைத்தன்மை; ஈண்டு, ஒருவரைக்கூறும் பன்மை. இரைத்தெழுந்தென்பதனை, உவமைக்கும் உவமிக்கப்படும்பொருளுக்குங் கூட்டுக. பி-ம்:—[1]எழும். [2]மன்னன். [3]நிலவேந்தனுய், நகர்வேந்தன்மா. [4]என. [5]ஆயினும். (250)

வேறு.

64.—இராமபட்டாபிஷேகத்தைக்கருதி மகளிர்தம்மையலங்கரித்தல்.

குஞ்சர மனையார் சிந்தைகொ ளிளையார்
[1]பஞ்சினை யணிவார் பால்வளை தெரிவார்
அஞ்சன மெனவா ளம்புக ளிடையே
[2]நஞ்சினை யிடுவார் நாண்மலர் புனைவார்.

(இ-ள்.) குஞ்சரம் அனையார்-யானையையொத்த பெருந்தன்மையுள்ள ஆடவருடைய, சிந்தை-மனங்களை, கொள்-(தாம்) கவர்கின்ற, இளையார்-இளையமங்கையர்,— பஞ்சினை-செம்பஞ்சுக்குழம்பை, அணிவார்-(கால்களில்) ஊட்டுவார்கள்; பால் வளை தெரிவார்-பால்போலும் வெள்ளிய சங்குவளையல்களை ஆராய்ந்தெடுத்து(க் கைகளில்) இடுவார்கள்; வாள் அம்புகள் இடையே-வாளும் பாணமும்போற் கொடிய கண்களில், அஞ்சனம் எனமையெனப்பெயர்வைத்து, நஞ்சினை இடுவார்-விஷத்தை இடுவார்கள்; நாள் மலர் புனைவார்-புதியமலர்களைச் (சிரசிற்) சூடுவார்கள்; (எ-று.)

பஞ்சணிதல் முதலியவற்றைத் தாமே தமக்குச்செய்துகொள்வார்கள்; ஒருத்தருக்கொருத்தருஞ் செய்வார்களென்க. இளையாளென்றது இலக்குமிக்குப்பெயராதலால், இளையாரென்பது - பெரும்பாலும் மகளிரையே யுணர்த்தும்; முன்னும் "பந்தினையிளையவர் பயிலிடம்" என்றார். வாளிற்கும் அம்பிற்கும் விடந்தடவுதல்போலக் கண்களுக்கு மையிட்டா ரென்க. வாள் கண்ணுக்கும், அம்பு அதனினின்று தோன்றும் பார்வைக்கும் உவமையென்னலுமொன்று. வாள் அம்பு-உவமாகுபெயர். பி-ம்:—[1]பஞ்சிகள், யஞ்சுகள். [2]நஞ்சுகள். (251)

வேறு.

65.—அந்நகரத்தவரின் மகிழ்ச்சி.

பொங்கிய உவகை வெள்ளம் பொழிதரக் கமலம் பூத்த
சங்கையின் [1]முகத்தார் நம்பி தம்பிய ரனைய ரானர்
செங்[2]கய னறவ மாந்திக் [3]களிப்பெனச் சிவக்குங் கண்ணர்
குங்குமச் சுவடு நீங்காக் குவவுத்தோட் குமர ரெல்லாம்.

(இ-ள்.) பொங்கிய உவகை வெள்ளம் பொழிதர - மிகுந்த ஆநந்தத்தா லுண்டாகிய கண்ணீர்ப்பெருக்குக் கீழ்வழியும்படி, கமலம் பூத்த-தாமரை மலர்போன்ற கண்கள்பொருந்திய, சங்கை

இல் முகத்தார்-குற்றமற்ற வதனத்தையுடையவராகிய, செம் கயல் நறவம் மாந்தி களிப்பு என சிவக்கும்கண்ணர் - சிவந்த கெண்டைமீன்கள் மதுவைக்குடித்துக்களிப்படைந்திருந்தால் அவற்றைப்போலச்சிவந்திருக்கின்ற கண்களையுடைய மகளிரது, குங்குமம் சுவடு-(தலங்களிலணிந்த) குங்குமக்குழம்பினது அடையாளம், நீங்கா-நீங்காத, குவவு தோள் - திரட்சியான புயங்களையுடைய, குமரர் எல்லாம்-ஆடவர் அனைவரும், (இராமபிரான் முடிசூடப்போவதை நினைத்து), நம்பி தம்பியர் அனையர் ஆனார்-இராமபிரானது தம்பிமாரை யொத்தவராக ஆனார்கள்; (எ-று)

இராமபிரான் முடிசூடுவதைக் கருதிப் பருவத்தாற் சிறியவர் தம்பியரை யனையவரானார் என்று கூறினர்: இராமாநுஜரைப் போல மகிழ்ச்சி பெற்றாரென்க. பருவத்தாற்பெரிய ஆடவர் தசர தனையொத்தா ரென்று மேலே கூறுவர். வெள்ளம் என்றதற் கேற்ப கண்ணீரென்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. மதுவைக் குடித்துக் களித்திருக்குஞ் செங்கயலை, செவ்வரிபரந்து களித் திருக்கும் மாதரார்கண்கட்கு, உவமைகூறினர். மகளிரிடத்துள்ள விருப்பால் குங்குமச்சுவட்டைக் குமரர் நீங்காதிருக்கப்பெற்றன ரென்க. கமலக்கண்கட்கு, உவகைவெள்ளத்தைத் தேன்பெருக் கென்னலாம். சோகவெள்ளத்தை நீக்குதற்கு, 'உவகைவெள்ளம்' என்றார். சங்கையில்முகம்-நிஷ்களங்கமாகிய மதியுளதேல் அதனை ஒக்கும் முகமென்க. சிவக்குங் கண்ணுதலின், செங்கயலென்றார். பி-ம்:—[1]முகத்தானம்பி. [2]கையின். [3]களிப்பன சிவணும், களித் தெனச் சிவக்கும். (252)

66.—அந்தநகரத்தவர் எல்லார்தம்முடையவும் மகிழ்ச்சியின் வருணனை.

> மாதர்கள் கற்பின் மிக்கார் [1]கோசலை மனத்தை யொத்தார்
> வேதியர் [2]வதிட்ட னொத்தார் வேறுள மகளி ரெல்லாஞ்
> சீதையை யொத்தா [3]ரன்ன டிருவினை யொத்தா [4]ளவ்வூர்ச்
> [5]சாதுகை மாந்த ரெல்லாந் [6]தயரதன் தன்னை யொத்தார்.

(இ - ள்.) (இராமன் முடிசூடப்போவதையெண்ணி), அ ஊர் சாதுகை மாந்தர் எல்லாம்-அந்நகரத்தில் வசிக்கின்ற (இராம பிரானுக்கு மூத்தோரான) சற்குணமாகிய ஒழுக்கத்தையுடைய ஆடவரெல்லாரும், தயரதன் தன்னை ஒத்தார்—; வேதியர்-அந் தணர், வதிட்டன் ஒத்தார்—; கற்பின் மிக்கார்-கற்பின் மிகுந்த வராகிய, மாதர்கள்-(முதிய) மகளிர்கள், (தத்தம்புதல்வர் முடி சூட்டப்பெறுகின்றார்போன்று), கோசலை மனத்தை ஒத்தார்—; வேறு உள மகளிர் எல்லாம்-மற்றைய (இளைய) மாதர்கள் எல் லாம், சீதையை ஒத்தார்—; அன்னாள்-அச்சீதாதேவி, திரு வினை-இலக்குமியை, ஒத்தாள்—; (எ-று.)

கீழ்ச்செய்யுளில் இளையமைந்தர் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டு நடக்கப்போவதைக் கருதி இராமாநுசரைப்போல மகிழ்ந்தா ரென்ற கவி, இங்கு ஆடவருள்முதியோர் தம்மக்கட்கு முடிசூட்டு நடப்பதுபோல மகிழ்ந்தா ரென்பார் 'தயரதன் றன்னையொத்தார்'

என்கிருர். அங்ஙனமே மூத்த மகளிர் தம்புதல்வர்க்கு முடிசூட்டு நடப்பதுபோல மகிழ, இளையமகளிர் தம்புருஷர் முடிசூட்டப்பெறுவார்போன்று மகிழ்ந்தன ரென்பார், அவர்கட்கு முறையே கோசலையையும் சீதையையும் ஒப்பாகக் கூறினர். வேதியருள் யாவரும் வேறுபாடின்றிப் பூசித்தற்குரிய' ரென்று அவர்களை வேறுபடுத்தாது வெறுமனே வேதியரென்ருர். வேதியர்-வேதங்களைப் பழுதறக்கற்று, அவற்றிற்குத்தக அவை சொல்லுகின்ற நெறிக்கண்ணே நிற்பவர். இராமன் முடிசூடுதலென்பது "அற்புதன் திருவைச்சேருமருமணம்" என்றபடி இராஜ்யலட்சுமியை மணத்தலாதலால், அவ்விலக்குமி மகிழ்வதுபோலச் சீதை மகிழ்ந்தன ளென்ருர். பி-ம்:—[1] கவுசலை. [2] வசிட்டன். [3] அன்னுட்டிருவினையொத்தார். [4] இவ். [5] சாதுலாம், சாதுதை. [6] தசரதன். (253)

67.—பட்டாபிஷேக மகோத்ஸவத்தைக் காண அரசவெள்ளம் திரளுதல்.

இமிழ்திரைப் பரவை ஞால மெங்கணும் வறுமை[1] கூர
உமிழ்வதொத் [2]துதவு காத [3]லுந்திட் வந்த தன்றே
குமிழ்முலைச் சீதை கொண்கன் கோமுடி [4]புனைதல் காண்பான்
அமிழ்துணக் [5]குழுவு கின்ற வமரரி னரச வெள்ளம்.

(இ-ள்.) அரசர் வெள்ளம்-அரசர்திரள், குமிழ் முலை சீதை கொண்கன்-புடைத்திருக்கின்ற தனங்களையுடைய சீதைக்குக் கணவனுகிய ஸ்ரீராமன், கோ முடி-அரசிற்குரிய கிரீடத்தை, புனைதல்-சூட்டிக்கொள்ளுதலை, காண்பான்-பார்க்கும்பொருட்டு, உமிழ்வது ஒத்து உதவு காதல் - வெளிப்படுவதுபோன்று மிகுகின்ற விருப்பமும், உந்திட - ஏவித்தூண்டுவதனுல், அமிழ்து உண குழுவுகின்ற-அமிருதத்தையுண்ணுவதற்குக் கூடுகின்ற, அமரரின்-தேவர் போல, இமிழ்திரை பரவை ஞாலம்-ஒலிக்கின்ற அலைகளையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகம், எங்கண்உம்-எல்லாவிடமும், வறுமை கூர - வெறுமையையடையும்படி, வந்தது - (அந்நகரத்தில்) வந்துகூடிற்று; (எ-று.)

பட்டாபிஷேகமகோத்ஸவத்தைக் காணத் திரண்ட அரசக்குழுவுக்கு, அமுதுணத்திரண்ட தேவர்குழுவை உவமைகூறினர்; உவமையணி. அரசர்திரள் தத்தம்ஊரைவிட்டு வந்திட்டதனுல், ஞாலத்தில் அவ்வவ்விடம் வறுமைகூர்வதாயிற்று. பரவை-பரவுதலுடையது; ஐ-வினைமுதற்பொருண்மைவிகுதி. வறுமை-ஒருபொருளுமின்மை. பி-ம்:—[1] தீர. [2] உலவு. [3] உயர்ந்திட. [4] அணிதல். [5] குழுமுகின்ற. (254)

68.—ஆடவரும் மகளிரும்செல்ல இடமின்றி வீதியில் திரண்டுநிற்றல்.

பாகியல் பவளச் செவ்வாய்ப் பணைமுலைப் பரவை யல்குல்
தோகையர் குழாமு மைந்தர் சும்மையும் துவன்றி யெங்கும்
ஏகுமி னேகு மென்றென் றிடையிடை நிற்ற [1]லல்லால்
[2]போகில மீள கில்லா பொன்னகர் வீதி யெல்லாம்.

(இ-ள்.) பொன்நகர் வீதி எல்லாம் - அவ்வழகியநகரத்தின் தெருக்களிலெல்லாம்,—பாகு இயல் பவளம் செம் வாய்-சர்க்கரைப் பாகுபோன்ற இனிமையையும் பவழம்போற் செந்நிறத்தையுங் கொண்ட அதரத்தையும், பணைமுலை-பருத்த தனங்களையும், பரவை அல்குல்-பரந்த அல்குலையுமுடைய, தோகையர்-மகளிரது, குழாம்உம்-கூட்டமும், மைந்தர் சும்மைஉம்-ஆடவர் கூட்டமும், எங்கும் துவன்றி-எல்லாவிடங்களிலும் நெருங்கி, 'ஏகுமின் ஏகும்-நடவுங்கள் நடவுங்கள்,' என்று என்று-என்று பலமுறை சொல்லிக்கொண்டு, இடையிடை-தாமிருந்த இடங்களிலேயே, நிற்றல் அல்லால்-நிற்பதல்லாமல், போகில-செல்லவுமில்லை; மீளகில்லா-(போகவேணுமென்ற எண்ணத்தை) ஒழிந்தனவுமில்லை; (எ - று.)

பாகியல் என்பதைப் பவளத்தோடு இயைப்பின், பாகுபோல் இனிய ஊறல்பொருந்திய பவளம் உண்டாயின் அதுபோன்ற செவ்வாய் என்று பொருள்பட்டு, பாகியல் பவளச்செவ்வாய் என்றதொடர் இல்பொருளுவமையாம். "பவளம்போற்செந்துவர் வாய்" என்றார் பிறரும். பி-ம்:—[1] ஆற்றார். [2] போகுநர்மீளலாகா or மீள்கலாகா, போகலர் மீள்கலில்லர், போகொணாமீள்கலாகா. (255)

69.—பெருந்திரளின் காட்சி.

வேந்தரே பெரிதென் பாரும் [1]வீரரே பெரிதென் பாரும்
மாந்தரே பெரிதென் பாரு மகளிரே பெரிதென் பாரும்
போந்ததே பெரிதென் பாரும் [2] புகுவதே பெரிதென் பாரும்
தேர்ந்ததே [3]தேரி னல்லால் [4]யாவரே [5]தெரியக் கண்டார்.

(இ-ள்.) (அந்தக்கூட்டத்தில்), வேந்தர் ஏ பெரிது என்பார்உம்-அரசர்கூட்டமே மிகுதியென்பவரும், வீரர் ஏ பெரிது என்பார்உம்-அரசர்களுடன்வந்த வீரர்கூட்டமே மிகுதி யென்பவரும், மாந்தர் ஏ பெரிது என்பார்உம்-ஆடவர்கூட்டமே மிகுதி யென்பவரும், மகளிர் ஏ பெரிது என்பார்உம்-மாதர்கூட்டமே மிகுதி யென்பவரும், போந்தது ஏ பெரிது என்பார்உம்-வந்த ஜநமே மிகுதியென்பவரும், புகுவது ஏ பெரிது என்பார்உம்-வரக்கடவ ஜநமே மிகுதியென்பாரும் (ஆகி), தேர்ந்தது ஏ தேரின் அல்லால்-தாம் அறிந்ததையே அறிந்ததல்லாமல், யாவர்ஏ-எவர் தாம், தெரிய கண்டார்-(முழுவதும்) நன்குயறிந்தவர்? [ஒருவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

தாம் கண்டதைச் சொல்வதல்லாமல் தெரியக்கண்டு எவராலும் சொல்லமுடியாதபடி வேந்தர் முதலியோரின் பெருந்திரள் திரண்டிருந்த தென்க. வேந்தர் முதலியநான்கும்-அவ்வினத்தின் கூட்டத்திற்கு ஆகுபெயர்கள். வீரர் - அந்தணரெனினுமாம்: "அந்தணாளர்க்கரசுவரைவின்றே" என்றதனால், வீரரென்றார்; "விரிமலர்க்கோதைபாட வெழால்வகைவீரர் தோற்றார்" என்றார் சிந்தாமணியினும்; இனி, படைவீரருமாம்- பி-ம்:—[1] வேதியர். [2] புக்கதே. [3] தேர்வதல்லால்; [4] யாவரோ. [5] தெரியவல்லார். (256)

70.—மகளிர் நெருங்குதலின் வருணனை.

குவளையி னெழிலும் வேலின் கொடுமையுங் குழைத்து[1]க் கூட்டித்
திவளுமஞ் சனமென் றேய்ந்த நஞ்சினைத் தெரியத் தீட்டித்
தவளவா ண்[2]மதியுள் வைத்த தன்மை[3]சா றடங்க ணல்லார்
துவளுநுண் ணிடையா ராடுந் [4]தோகையங் குழாத்திற் றொக்கார்.

(இ - ள்.) குவளையின் எழில்உம்-கருங்குவளையினது அழகையும், வேலின் கொடுமைஉம்-வேலினது கொடுந்தன்மையையும், குழைத்து கூட்டி-ஒன்றாய்க் கலந்துசேர்த்து, (அவற்றில்), திவளும் அஞ்சனம் என்று ஏய்ந்த நஞ்சினை-மெல்லிய மையென்று பெயர்கூறப்பட்டுப் பொருந்திய விஷத்தை, தெரிய தீட்டி-விளங்கப்பூசி, (அவற்றை), தவளம் ஒள் மதியுள்-வெண்மையாகிய ஒண்மையையுடைய சந்திரனிடத்தில், வைத்த தன்மை சால் - வைத்தாற்போன்ற தன்மைமிகுந்த, தட கண்-பெரியகண்களையுடைய, நல்லார்-அழகியவரும், துவளும் நுண் இடையார் - ஒசிகின்ற மெல்லிய இடையினையுடையவருமாகிய மகளிர், ஆடும் தோகை அம் குழாத்தின்-நர்த்தனஞ்செய்கின்ற அழகிய மயிற்கூட்டம் போல, தொக்கார் - கூடிநெருங்கினர்; (எ - று.)

முகத்திற் கண்கள்-குவளையினெழிலும் வேலின்கொடுமையும் கூட்டி அஞ்சனநஞ்சினைத்தீட்டி மதியுள் வைத்தனபோலு மென்றார்: இல்பொருளுவமை. இது தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணியி லடங்கும். அஞ்சன நஞ்சு-உருவகம். ஒண்மை-ஒளி. பூரணசந்திர னென்பார் 'தவள வெண்மதி' என்றார். அம்-சாரியையுமாம். பி-ம்:—[1]நீட்டி. [2]மதியின். [3]சார்தடங்கண். [4]தோகையின். (257)

71.—முடிசூட்டுவிழாவைக் காண வராதவர் இவரெனல்.

நலங்கிளர் [1]பூமி யென்னு நங்கையை நறுந்து ழாயின்
அலங்கலான் புணருஞ் செல்வங் [2]காணவந் தடைந்தி லாதார்
இலங்கையி னிருத ரே[3]யிவ் வேழுலக கத்து வாழும்
[4]விலங்கலு [5]மாசை நின்ற விடாமத விலங்க லேயால்.

(இ-ள்.) நறு துழாயின் அலங்கலான்-மணக்கின்ற திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸ்ரீராமன், நலம் கிளர் பூமி என்னும் நங்கையை-நன்மை விளங்குகின்ற பூமியென்னும் பிராட்டியை, புணரும்-கூடுகின்ற, செல்வம் - பாக்கியத்தை, காண - பார்த்தற்கு, வந்து அடைந்திலாதார் - வந்து சேராதவர்,—இலங்கையில் நிருதர் ஏ-இலங்காபுரத்திலுள்ள ராக்ஷசர்களும், இ ஏழ் உலகத்து வாழும் விலங்கல்உம்-இந்த ஏழுதீவுகளாகவுள்ள உலகத்திருக்கின்ற மலைகளும், ஆசை நின்ற-எட்டுத்திக்குகளிலும்நின்ற, விடா மதம் விலங்கல் (உம்) ஏ-நீங்காத மதத்தையுடைய அஷ்டகஜங்களுமேயாகும்; (ஏ - று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

பலதேசத்தவரும் பட்டாபிஷேக மகோத்ஸவத்தைக் காணத்திரண்டனரென்பதை வற்புறுத்தும்பொருட்டு, அத்திருவிழாவைக் காண வாராதவர் நிருதர் முதலிய சிலரேயென்றார். அரக்கர் பகைமையானும், மலைகள் அசைதலில்லாத நிலைமையானும்,

திக்கஜங்கள் பூமியைச்சுமப்பதைவிட்டு விலகிவரக் கூடாமையா னும் வரவில்லையென்க. இருதிணையுங்கலந்து சிறப்பினால் 'அடைந்திலாதார்' என்னும் உயர்திணைமுடியைப் பெற்றன. விலங்கல்-யானைக்கு, உவமவாகுபெயர். விலங்கல்-திரியக்குமாம். பி-ம்:—[1]பூமேல்வைகும், பூவென்றேங்கும். [2]காணியவந்திலாதார். [3]மற்றீரெழுபுவனத்துள்ள, யிவ்வுலகத்திலுள்ள. [4]விலங்கலே. [5]ஆசைநின்று..., மரமுமாதி வேறுளபொருள்களெல்லாம். (258)

72.—வந்த மன்னவர் மௌலிசூட்டும் மண்டபத்திற் புகுதல்.

சந்திரர் கோடி யென்னத் தரளவெண் கவிகை யோங்க
அந்தரத் தன்ன மெல்லா [1]மார்ந்தெனக் கவரி துன்ன
[2]இந்திரற் குவமை சாலு மிருநிலக் கிழவ ரெல்லாம்
வந்தனர் [3]மௌலி சூட்டு [4]மண்டப மதனிற் புக்கார்.

(இ-ள்.) இந்திரற்கு உவமை சாலும்-(ஒவ்வொருவருந் தனித் தனியே) தேவேந்திரனுக்கு உபமானமாகத்தக்க, இரு நிலம் கிழவர் எல்லாம்-பெரிய அரசுரிமையையுடைய அரசர்கள் யாவரும்,—சந்திரர் கோடி என்ன-சந்திரர் பலரென்னும்படி, தரளம் வெண் கவிகை ஓங்க-முத்தாலாகிய வெள்ளியகுடைகள் உயர்ந்துவிளங்கவும்,—அந்தரத்து,- ஆகாயத்தில், அன்னம் எல்லாம்-ஹம்ஸங்களனைத்தும், ஆர்ந்த என-நிறைந்தன என்னும்படி, கவரி துன்ன-வெண்சாமரை நெருங்கவும், வந்தனர்-வந்தவர்களாய், மௌலி சூட்டும் மண்டபம் அதனில்-பட்டாபிஷேகமண்டபத்தில், புக்கார்-சென்றார்; (எ-று.)

மன்னவர் குடைநிழற்றவும் வெண்சாமரைவீசவும் திருவிழாக் காண வந்து மண்டபத்தில் முறைப்படி புகுந்தன ரென்க. ஆர்ந்து எனப்பிரிப்பினுமாம். போகங்களிலிந்திரனுக்கு மேம்பட்டவ ரென்பார் 'இந்திரற்கு உவமைசாலும் கிழவர்' என்றார். பி-ம்:—[1]ஆர்த்தென்ன, ஆர்த்தென. [2]இந்திரர்க்கு. [3]மவுலிசூடும். [4]மண்டபத்தரிதிற், மண்டபமரபிற். (259)

73.—அம்மண்டபத்துத் திருவிழாக்காண அந்தணர் வந்துசேர்தல்.

முற்பயந் தெடுத்த காதற் புதல்வனை [1]முறையி னேடும்
இற்பயன் [2]சிறப்பிப் பாரி னீண்டிய வுவகை தூண்ட
அற்புதன் றிருவைச் சேரு மருமணங் காணப் புக்கார்
நற்பயன் [3]றவத்தி னுய்க்கு [4]நான்மறைக் கிழவ ரெல்லாம்.

(இ-ள்.) தவத்தின்-தவத்தினால், நல் பயன் உய்க்கும்-நல்ல பயன்களை யடைகின்ற, நால் மறை கிழவர் எல்லாம்-நான்கு வேதங்களுக்குரிய அந்தணர் யாவரும்,—முன் பயந்து எடுத்த காதல் புதல்வனை-முன்னே தாம் பெற்று வளர்த்த விருப்பத்தை யுடைய (தம்) புத்திரனை, முறையினோடுஉம்-முறைமையுடன், இல் பயன் சிறப்பிப்பாரின்-மணஞ்செய்விப்பவர்போல, ஈண்டிய உவகை தூண்ட-மிக்க மகிழ்ச்சி யேவுதலால், அற்புதன்-ஸ்ரீராமன், திருவை சேரும்-ராஜ்யலக்ஷ்மியை அடைகின்ற, அரு மணம்-பெறுதற்கரிய கல்யாணத்தை, காண-பார்த்தற்கு, புக்கார்-சென்றடைந்தார்கள்; (எ-று.)

தூண்டப் புக்கார்என்க. அந்தணர் தமதுபுத்திரனுக்கு மணஞ்செய்விக்கையில் எவ்வளவு உவகையடைவரோ அவ்வளவு உவகையுடனே முடிசூட்டு திருவிழாவைக்காண அம்மண்டபத்தைச் சேர்ந்தாரென்க. இற்பயன்-இல்லிலிருக்கும்பயன்: இல்லிலிருத்தற்குப்பயன் விருந்தோம்புதல் முதலியன ஆதலால், அதற்குஉரியவராம்படி மணப்பித்தலே 'இற்பயன்சிறப்பிப்பாரின்' என்றார். முற்பயந்தெடுத்த காதற் புதல்வன்-மூத்தகுமாரனெனவுமாம். பி-ம்:—[1]முறையின்வேள்வ, முறையினுய. [2]சிறப்பப். [3]தவத்திற்றுய்க்கும். [4]நான்மறைப்புலவர். (260)

74.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-அங்குத்திரண்டோரிறல் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியின் வருணனை.

விண்ணவர் விசும்பு[1] தூர்த்தார் விரிதிரை யுடுத்தகோல
மண்ணவர் [2]திசைக டூர்த்தார் மங்கல மிசைக்குஞ் சங்கங்
கண்ணகன் முரசி னோதை [3]கண்டவர் செவிக டூர்த்த
எண்ணருங் கனக மாரி யெழுதிரைக் [4]கடலுந் தூர்த்த.

(இ-ள்.) (அந்த முடிசூட்டு திருவிழாவைக்காணுமாறு வந்த), விண்ணவர்-தேவர், விசும்பு தூர்த்தார்-ஆகாயத்தை நிரப்பினார்; விரி திரை உடுத்த கோலம் மண்ணவர்-கடலை (ஆடையாக) உடுத்த அழகிய பூலோகத்திலுள்ளவர், திசைகள் தூர்த்தார்-(எட்டுத்) திக்குக்களையும் நிரப்பினார்; மங்கலம் இசைக்கும் சங்கம்-மங்களகரமாக ஒலிக்கின்ற சங்கங்களின் ஒலியும், கண் அகல் முரசின் ஓதை-பெரிய முரசவாத்தியங்களின் ஒலியும், கண்டவர் செவிகள் தூர்த்த-கேட்டவர் காதுகளை நிரப்பின; எண் அரு கனகம் மாரி-அளவில்லாத சுவணத்தோடு (தானஞ் செய்யுங் காலத்தில் வார்க்கின்ற) நீர்மழை, திரை எழு கடல்உம்-அலைகளையுடைய ஏழுகடல்களையும், தூர்த்த-நிரப்பின; (எ - று.)

கேள்வியும் உணரப்படுதலிற் காட்சியேயாம்; ஆதலால் 'கண்டவர் செவிகள்' என்றார்; "நம்பிதந்தகீதமேகயந்துகாண வோடினார்" என்றார், சிந்தாமணியிலும். கனகமாரி-பொன்மழையுமாம். விரிதிரை-கடலுக்கு, வினைத்தொகையன்மொழி. எழுதிரை-வினைத்தொகையுமாம். பி-ம்:—[1]தூர்த்த. [2]இடங்கள். [3]கேட்டவர். [4]கடல்கடூர்த்த. (261)

75. விளக்கொளி மறைத்த மன்னர் [1]மின்னொளி மகுடகோடி
துளக்கொளி விசும்பி னூருஞ் சுடரையு [2]மறைத்துச் சூழ்ந்த
அளக்கர்[3]வாழ் முத்த மூரன் முறுவலா [4]ரணியின் சோதி
[5]வளைக்கலா மென்றவ் வானோர் கண்ணையு [6]மறைத்த தன்றே.

(இ-ள்.) விளக்கு ஒளி மறைத்த-(தமது உடம்பின் ஒளியால்) தீபத்தினொளியை மறையச்செய்த [தீபத்தினும் மிக்க ஒளியுடன் விளங்குகின்ற], மன்னர்-அரசருடைய, மின் ஒளி மகுடம் கோடி-மின்னுப்போன்ற காந்தியையுடைய . பலவாகிய கிரீடங்களின், துளக்கு ஒளி-விட்டுவிட்டிலகுகின்ற ஒளி, விசும்பின் ஊரும் சுடரைஉம்-ஆகாயத்திற் செல்கின்ற சூரியனையும், மறைத்து சூழ்ந்த(து)-மறைத்துச்சூழ்ந்துகொண்டது: அளக்கர் வாழ்-கட

விற்றேன்றிய, முத்தம்-முத்துப்போன்ற, மூரல் முறுவலார்-பற்களையும் புன்னகையையு முடைய மகளிரணிந்த, அணியின்-ஆபரணங்களின், சோதி-காந்தி,—வளைக்கல் ஆம் என்று-(இந்நிலவுலகத்தைவளைத்த நாமு மேலுலகத்தையும்) சூழ்தல் கூடுமென்று எண்ணி, அ வானோர் கண்ணை உம்- அத்தேவர்களது (இமையாத) கண்களையும், மறைத்தது-(ஒளியின் மிகுதியால்) இமைக்கச்செய்தது; (எ-று.)

மகுடகோடி சுடரை மறைத்தலாவது-மகுடகோடிகள் சூரியனினும் மிக்க ஒளியையுடையனவாதலால். கோடி-பலவென்னு மாத்திரையாயிற்று. ஊர்தல்-ஈண்டுப்போதன்மேற்று; "வானூர் மதியம்," "மஞ்ஞையூர்ந்து நின்றமால்" என்பவற்றிற் போல. அன்று ஏ-ஈற்றசைகள். பி-ம்:—[1]விரிமணி. [2]மறைத்த, மறைத்துஞ். [3]வாங். [4]அணியும். [5]வளைத்தலாலொன்றி, வளைத்தெலாமொன்றி, வளைத்தெலாமன்றி. [6]மறைத்த. (262)

76.—வசிட்டன் வேதியரோடு அங்கு வந்துசேர்தல்.

ஆயதோ [1]ரமைதி யின்க ணையனை மகுடஞ் சூட்டற்கு
ஏயுமங் கலங்க ளான யாவையு மியையக் கொண்டு
தூயநான் மறைகள் வேத பாரகர் சொல்லத் தொல்லை
[2]வாயில்க [3]ணெருக்க [4]நீங்க [5]மாதவக் கிழவன் வந்தான்.

(இ-ள்.) ஆயது ஓர் அமைதியின்கண் - அப்பொழுது,—ஐயனை மகுடம் சூட்டற்கு-ஸ்ரீராமனை முடிசூட்டுவதற்கு, ஏயும் - பொருந்திய, மங்கலங்கள் ஆன யாவைஉம்-மங்கலப்பொருள்களாகிய எல்லாவற்றையும், இயைய கொண்டு-பொருந்த எடுத்துக்கொண்டு,- வேதபாரகர்-அந்தணர், தூய நால் மறைகள்-பரிசுத்தமாகிய நான்கு வேதங்களையும், சொல்ல-சொல்லிக்கொண்டிருக்கவும், தொல்லை வாயில்கள் நெருக்கம் நீங்க-பழையவாயிலிலுள்ளவர் நெருக்கத்தை நீங்கி விலகி வழிவிடவும், மாதவம் கிழவன்-மிக்க தவத்துரிமையையுடைய வசிட்டன், வந்தான் - எழுந்தருளலானான்; (எ-று.)

தன் சீடர்களோடு வசிட்டன் வந்தானென்று முதனூல் கூறும். மங்கலங்கள்-பட்டாபிஷேகம் நடப்பித்தற்குவேண்டிய மங்கலப் பொருள்கள்: அவற்றுட் சில மேலேகூறப்படும். பாரம்-அக்கரை; முடிவு: இங்கு வேதாந்தம்; அதனையறிந்தவர்-வேதபாரகர். தொல்லை வாயில் என்றதனால், வாயில் முதியதாயினும் நெருக்கம் புதியதென்க. பி-ம்:—[1]அளவையின்கண். [2]வாயல்கள். [3]நெருக்கி. [4]நீக்கி, போக்கி. [5]மாதவற்கரசன். (263)

77.—வசிட்டமுனிவன் பட்டாபிஷேகச்சடங்கிற்குச் சித்தம்செய்து வைத்தல்.

கங்கையே [1]முதல் வாகக் கன்னியீ [2]றான தீர்த்த
மங்கலப் புனலு நாலு வாரியி னீரும் பூரித்து
[3]அங்கியின் வினையிற் கேற்ற [4]யாவையு [5]மமைத்து வீரச்
சிங்க [6]வா தனமும் வைத்துச் செய்வன பிறவுஞ் [7]செய்தான்.

(இ - ள்.) (வந்த வசிட்டமுனிவன்),—கங்கை ஏ முதல ஆக-கங்காநதி முதலாக, கன்னி ஈறு ஆன-குமரியாறுஇறுதியாகவுடையவாய, தீர்த்தம்-புண்ணிய தீர்த்தங்களினது, மங்கலம் புனல்உம்-மங்களகரமான நீரையும், நாலுவாரியின் நீர்உம்-நான்கு கடல்களின் நீரையும், பூரித்து-(கும்பங்களில்) நிறைத்துவைத்து, அங்கியின் வினையிற்கு-அக்கினியிற் செய்யவேண்டும் ஓமம் முதலியவற்றிற்கு, ஏற்ற யாவைஉம்-பொருந்திய எல்லாவற்றையும், அமைத்து-அமையப்பண்ணி,—வீரம் சிங்கஆதனம்உம்-வீரசிங்காசநத்தையும், வைத்து—, செய்வன பிறஉம்-செய்யவேண்டிய பிறகாரியங்களையும், செய்தான்-சித்தஞ்செய்தான்; (எ-று.)

அங்கி-அக்நி யென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. வீரச்சிங்கவாதனம்-வீரன் வீற்றிருத்தற்குரிய சிங்காதனம். 'பிறவும்' என்றதனுனே, அட்சதை தருப்பம் சுமங்கலிகள் யானை குதிரை அத்திமரத் தாற்செய்தபீடம் முதலிய பட்டாபிஷேகத்துக்கு வேண்டிய சாமக்கிரிகளைக் கொள்க. பி-ம்:—[1]முதலாயுள்ள, முதலான, முதலவாய. [2]ஆய. [3]அங்கிசெய், அங்கவை, இங்கிவை. [4]வியாவையும். [5]புரிந்து. [6]ஆசனமும். [7]செய்தார். (264)

78.—சுமந்திரன் வசிட்டன்கட்டளையால் மன்னவனை யழைத்துவரச் செல்லுதல்.

கணிதநூ லுணர்ந்த [1]மாந்தர் காலம்வந் [2]தடுத்த தென்னப்
பிணியற நோற்று நின்ற பெரியவன் விரைவி [3]னேகி
மணிமுடி வேந்தன் றன்னை வல்லையிற் கொணர்தி யென்னப்
பணிதலை [4]நின்ற காதற் சுமந்திரன் பரிவிற் சென்றான்.

(இ-ள்.) கணிதம் நூல் உணர்ந்த மாந்தர்-சோதிடநூலையறிந்தவர், 'காலம் வந்து அடுத்தது-முகூர்த்தகாலம் வந்து சமீபித்தது,' என்ன-என்று தெரிவித்ததனால், பிணி அற நோற்று நின்ற பெரியவன்-இருவினையின் பந்தம் நீங்கும்படி தவஞ்செய்து நின்ற வசிஷ்டபகவான், 'விரைவின் ஏகி-வேகத்தோடு சென்று, மணி முடி வேந்தன் தன்னை-ரத்நகிரீடத்தையுடைய சக்கரவர்த்தியை, வல்லையின் கொணர்தி-விரைவே அழைத்துக் கொண்டு வா,' என்ன-என்று கட்டளையிட,—பணி தலைநின்ற-(அம்முனிவனுடைய) ஆணையைத் தலைமேற்கொண்டுநின்ற, காதல் சுமந்திரன்-விருப்பத்தையுடைய சுமந்திரன், பரிவின் சென்றான்-அன்போடு போயினான்; (எ-று.)

அரசமாளிகையின் வாசல்திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த வசிட்ட முனிவன் அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு அபிஷேகவுத்ஸவத்தின் பொருட்டு வந்த சுமந்திரனைக் கண்டு, 'சுமந்திரனே! பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டியனவெல்லாஞ் சித்தமாக வைத்துக் கொண்டு நான் காத்திருப்பதைச் சொல்லிச் சூரியோதயத்திற் புஷ்யநட்சத்திரத்திற் பட்டாபிஷேகம் நடக்குமாறு மன்னவனை

விரைவுப்படுத்துக' என்று சொல்லியனுப்பினனென்று முதனூலிற் கூறப்பட்டுள்ளது. காலம் வந்தடுத்ததென்றது, காலம் கழிக்குமதன்றென்றவாறு. பிரமவிருடி யென்பார் 'பெரியவன்' என்றார். பிணி - பிணிப்பு: பந்தம். பி-ம்:—[1]மாக்கள். [2]உற்றது. [3]எய்தி, [4]நின்று. (265)

79.—சுமந்திரன் கைகேயியின் அந்தப்புரத்து அரசனிருப்பது உணர்ந்து அங்குச்செல்ல, கைகேயி சுமந்திரனிடத்து இராமனை யழைத்துவரச்சொல்லுதல்.

விண்டொட நிவந்த கோயில் வேந்தர்தம் வேந்தன் றன்னைக்
கண்டிலன் [1]வினவக் கேட்டான் [2]கைகயி கோயி னண்ணித்
தொண்டைவாய் மடந்தை மாரிற் சொல்ல [3]மற் றவருஞ் சொல்லப்
பெண்டிரிற் கூற்ற மன்னள் பிள்ளையைக் கொணர்க வென்றாள்.

(இ-ள்.) (சென்ற சுமந்திரன்), விண் தொட நிவந்த - ஆகாயத்தை யளாவும்படி யுயர்ந்த, கோயில்-அரண்மனையில், வேந்தர் தம் வேந்தன் தன்னை - சக்கரவர்த்தியை, கண்டிலன்-காணாதவனாய், வினவ-(அங்கு உள்ளாரை) விசாரிக்க, கேட்டான்-(அங்கிருப்பவர்கள் சொல்லக்) கேட்டு, கைகயி கோயில் நண்ணி - கைகேயியினது அரண்மனையைச் சமீபித்து, தொண்டைவாய் மடந்தைமாரின் சொல்ல-தொண்டைக் கனிபோலும் வாயினையுடைய தாதியரிடத்தில் (தன் வருகையைத்) தெரிவிக்க, அவர் உம் - அத்தாதியரும், சொல்ல-(கைகேயிக்கு) அறிவிக்க,-பெண்டிரில் கூற்றம் அன்னாள் - பெண்களுள் யமனையொத்த அக்கைகேயி, 'பிள்ளையை - இராமனை, கொணர்க - அழைத்துக் கொண்டு வருவாயாக,' என்றாள் - என்று (சுமந்திரனை நோக்கிக்) கூறினாள்; (எ-று.)

விண்டொட நிவந்தகோயில்-தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி. வசிட்ட முனிவனது கட்டளைப்படிசென்ற சுமந்திரன் அந்தப்புரத்தே எவராலும் தடுக்கப்படாமல் அரசனைத் துதித்தவண்ணஞ்சென்று, தசரதனது துரவஸ்தையை யறியாதவனாய் அம்மன்னவனை இனிய மொழிகளாற் பலவகையாக வாழ்த்திப் புகழ்ந்து எழுப்ப, அவ்வரசர்க்கரசன் தலையெடுத்துப்பார்த்து 'சுமந்திரனே! மிகவும்வருந்தியுள்ள என்னைத் துதிமொழிகளால் மீளவும்வருத்துகின்றனை' என்றாக, வாடிய மன்னவனது முகத்தைப்பார்த்தும் கருணமான அச்சொல்லைக்கேட்டும் மனம்நடுங்கிச் சுமந்திரன் ஒதுங்கிநிற்கையில், கைகேயி அச்சுமந்திரனை நோக்கி 'மன்னவர் ராமாபிஷேக சந்தோஷத்தால் இரவெல்லாம் உறக்கம்பிடியாதிருந்து இப்போது கண்ணயர்ந்திருக்கின்றார்; நீ விரைவிற் சென்று இராமனையழைத்துவருக: சுபமுண்டாகுக' என்று சொன்னாள். சுமந்திரன் கைகேயியின்பேச்சைக் கேட்டு, மங்கலமே மற்றொன்றும் இல்லை யென மகிழ்ந்தான் என்று முதனூலிலுள்ளது. தன் கணவனைக் கொல்ல வழிதேடினவளாதலின் 'பெண்டிரிற் கூற்றமன்னாள்' என்றார். பி-ம்:—[1]வினவி. [2]கைகயை, கைகயற். [3]வந்தவரும். (266)

80.—சுமந்திரன் கைகேயியின் கட்டளைப்படி யழைத்துவர ஸ்ரீராமனை அடைதல்.

என்றன ளென்னக் கேட்டா னெழுந்தபே ருவகை பொங்கப்
பொன்றிணி மாட வீதி பொருக்கென [1]நீங்கிப் புக்கான்
தன்றிரு வுள்ளத் துள்ளே தன்னையே நினையு மற்றக்
[2]குன்றிவர் தோளி னுனைத் தொழுதுவாய் புதைத்துக் கூறும்.

(இ-ள்.) என்றனள்-என்று அவள் சொன்னாள்: என்ன-என்று சொல்ல, (சுமந்திரன்), கேட்டான்-கேட்டு, எழுந்த பேர் உவகை பொங்க-உண்டாகிய மிக்க மகிழ்ச்சி மேன்மேலும் வளர்தலால், பொன் திணி மாடம் வீதி - பொன்மயமான மாடங்களையுடைய வீதிகளை, பொருக்கென நீங்கி-விரைவாகக்கடந்து, புக்கான்-போய்,-தன் திரு உள்ளத்துள்ளே - தனது அழகிய மனத்திற்குள்ளே, தன்னையே நினையும் - தன்னையே நினைந்துகொண்டிருக்கின்ற, அ குன்று இவர் தோளினனை-மலையையொத்த புயங்களையுடைய அந்த ஸ்ரீராமனை, தொழுது—, வாய்புதைத்து - வாயை மூடிக்கொண்டு, கூறும்-(பின்வருமாறு) சொல்லலானான்;

பட்டாபிஷேகத்தின்பொருட்டே கைகேயியானவள் அந்தப்புரத்துக்கு இராமனைவரவழைப்பதாகக் கருதியிருந்ததனால், சுமந்திரனது மனத்தில் உவகைபொங்குவதாயிற்று. ஸ்ரீராமன் தான் கொண்ட மானுடவேடத்திற்கு ஏற்பப் பட்டினிகிடந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தியானித்துநிற்றலின், 'தன்றிருவுள்ளத்துள்ளே தன்னையே நினையுமக் குன்றிவர் தோளினன்' என்றது: இனி தன்னையே நினைதல்-தனது அவதாரத்தின் காரணத்தையும், அதற்குச் செய்ய வேண்டிய தொழில்களையும் நினைத்தலுமாம். பொருக்கென-விரைவுக்குறிப்புமொழி. வாய்புதைத்தல் - வணக்கமிகுதியால். மற்று-அசை. 'என்றனள்' என மீண்டும் சொன்னது, கைகேயியின் கொடுமை காட்டுதற்கு. பி-ம்:—[1]நீக்கி, நெருக்கி. [2]குன்றன. (267)

81.—சுமந்திரன் இராமனிடத்துக் கைகேயிசொல்லைத் தெரிவித்து 'மகுடஞ்சூட விரைவில்வருக' எனல்.

கொற்றவர் [1]முனிவர் மற்றுங் குவலயத் [2]துள்ளா ருன்னைப்
பெற்றவன் றன்னைப் போலப் பெரும் [3]பரி வியற்றி நின்றார்
சிற்றவை [4]தானு மாங்கே கொணர்கெனச் செப்பி னா[5]ளப்
பொற்றட மகுடஞ் [6]சூடப் போதுதி விரைவி னென்றான்.

(இ-ள்.) 'கொற்றவர்-அரசரும், முனிவர்-இருடியரும், மற்று உம்-பின்னும், குவலயத்து உள்ளார் - பூமண்டலத்தி லுள்ளவர்களும், உன்னை பெற்றவன்தன்னை போல-உன்னைப்பெற்ற சக்கரவர்த்தியைப்போல, பெரு பரிவு - (உன்பக்கல்) மிக்க அன்பை, இயற்றி நின்றார்-செய்து நின்றார்; சிறு அவை தான்உம் - சிறிய தாயாகிய கைகேயியும், 'ஆங்கே-அவ்விடத்தில் [தன்மாளிகையில்], கொணர்க-(இராமனை) அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக,' என-என்று, செப்பினாள்-சொன்னாள்; (ஆதலால்) அ பொன் தட

மகுடம் சூட-சுவர்ணமயமான பெரிய அம்முடியைச் சூட்டிக் கொள்ள, விரைவின் போது தி-சீக்கிரமாக வருவாயாக,' என்றான்-என்றுகூறினன், (சுமந்திரன்); (எ-று.)

"ஏழையரனைவரு மிவர் தடமுலைதோய், கேழ்கிளர்மதுகையர் கிளைகளுமினையார், வாழியவெனவவர் மனனுறுகடவுட், டாழ்குவர் கௌசலை தயரதனெனவே," "அவ்வூர்ச், சாதுகைமாந்தரெல்லாந் தயரதன்றன்னையொத்தார்," "முற்பயந்தெடுத்தகாதற் புதல்வனை முறையினோடு, மிற்பயன்சிறப்பிப்பாரி னீண்டிய வுவகைதூண்ட" என்றவற்றை நோக்கி, 'உன்னைப் பெற்றவன் றன்னைப்போலப் பெரும் பரிவியற்றிநின்றார்' என்றான். சிற்றவை=சிற்றவ்வை. அவ்வை-தாய். பி-ம்:—[1] முனிவோர். [2] உள்ளோர். [3] பரிசு. [4] விரைவின். [5] செம். [6] சூட்ட. (268)

82.—இராமன் தேரிலேறிச்செல்லுதல்.

ஐயனு மச்சொற் கேளா வாயிர மௌலி யானைக்
கைதொழு [1] தரச வெள்ளங் கடலென [2] த் தொடர்ந்து சுற்றத்
தெய்வகீ தங்கள் பாடத் [3] தேவரு மகிழ்ந்து வாழ்த்தத்
தையலா ரிரைத்து நோக்கத் [4] தாரணி தேரிற் [5] சென்றான்.

(இ-ள்.) ஐயன்உம்-ஸ்ரீராமனும்,-அ சொல் கேளா-அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு,—ஆயிரம் மௌலியானை-ஆயிரந்திருமுடிகளையுடைய திருமாலை, கைதொழுது-அஞ்சலிசெய்து, (பின்), அரச வெள்ளம்-அரசர்கூட்டம், கடல் என-கடல்போல, தொடர்ந்து-பின்றொடர்ந்து, சுற்ற-சூழவும்,—தேவர்-தேவலோகத்தவர், தெய்வம் கீதங்கள் பாடஉம்-தேவர்கட்குரிய ராகத்தைப் பாடவும்,—மகிழ்ந்து வாழ்த்த - களித்து ஆசீர்வதிக்கவும்,—தையலார் இரைத்து நோக்க-மகளிர் இரைந்துகொண்டு வந்துபார்க்கவும், தார் அணி தேரில்-மாலைகளைக்கட்டிய தேரின்மேல், சென்றான்—;

விரைவிற்புறப்படவேணுமென்று சுமந்திரன்சொல்லியதனால், தமது குலதெய்வமான ஸ்ரீரங்கநாதனைத் தொழுதுவிட்டு ஸ்ரீராமன் புறப்பட்டனனென்க. 'தெய்வகீதங்கள்பாடி' என்று பாடமிருப்பின், நலம். தேவகீதம்-தேவனாற்பெற்றபாடல் என்றலும் உண்டு. ஆயிர மௌலியென்றது-திருக்கண், திருக்கை, திருவடிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். தார்-பொன்னரிமாலையும், கொடியுமாம். பி-ம்:—[1] அரசர். [2] வந்து. [3] தேவர்கள். [4] தடமணித். [5] போனான். (269)

83.—'தையலாரிரைத்துநோக்க' எனக் கீழ்க்கவியிற் கூறியதனை இதுமுதல் நான்குகவிகளால் விவரிக்கிறார்.

திருமணி மகுடஞ் சூடச் சேவகன் செல்கின் றானென்று
ஒருவரி னொருவர் [1] முந்திக் காதலொ டுவகை யுந்த
இருகையு [2] மிரைத்து மொய்த்தா ரின்னுயிர் யார்க்கு மொன்றாய்ப்
பொருவருந் தேரிற் செல்லப் புறத்திடைக் கண்டார் போல்வார்,

(இ-ள்.) (அம்மகளிர்),—'சேவகன்-ஸ்ரீராமன், திரு மணி மகுடம் சூட-அழகிய ரத்நகிரீடத்தைச் சூட்டிக்கொள்ளுதற்கு, செல்

இன்றான்—,' என்று-, காதலொடு உவகை உந்த-விருப்பமும் மகிழ்ச்சியுந் தூண்டுதலால், ஒருவரின் ஒருவர் முந்தி-ஒருவரினும் ஒருவர் முற்பட்டு, இரு கைஉம்-(அவ்விராமனது) இரண்டு பக்கங்களிலும், இரைத்து-(சந்தோஷத்தினாற்) பேராரவாரஞ்செய்து கொண்டு, மொய்த்தார்-நெருங்கினார்: (அவர்கள்), இன்உயிர்-இனியஉயிர், யார்க்குஉம் ஒன்றுஆய்-எல்லார்க்குமொன்றாகி, புறத்திடை-வெளியில், பொருவு அரு தேரின் செல்ல-ஒப்பில்லாத இரதத்திற்போக, கண்டார்-(அதனைப்) பார்த்தவரை, போல்வார்-போல்பவரானார்; (எ - று.)

மகளிர் தம்முயிரெல்லாம் ஒன்றாகி வெளியே தேரின்மீது ஸ்ரீராம வடிவம் படைத்துச்செல்வதைப் பார்ப்பவரை யொத்து, அப்பிரானைக் காணவேணுமென்னும்ஆசையும் காணப்போகின்றோமென்பதைக் கருதுவதனாலாகிய உவகையும் தூண்ட, ஒருவரினும் ஒருவர்முந்தி இரைத்தவண்ணம் இராமனது இரு மருங்கிலும் நெருங்கினரென்க. இருகை-தெருவின் இரண்டு பக்கமுமாம். மகளிர் தம்முயிர்போல இராமனைக்கருதியிருந்தன ரென்பது, பின்னிரண்டடிகளிற் பெறப்படும். பி - ம் :—[1]முந்த. [2]நிரைத்து. (270)

84. துண்ணெனுஞ் சொல்லாள் சொல்லச் சுடர்முடி துறந்து தூய
மண்ணெனுந் திருவை நீங்கி வழிக்கொளா முன்னம் வள்ளல்
பண்ணெனுஞ் சொல்லி னார்தந் தோளெனும் பணைத்த வேயும்
கண்ணெனுங் கால வேலு மிடைநெடுங் கானம் புக்கான்.

(இ-ள்.) துண்ணெனும் சொல்லாள் சொல்ல-அஞ்சத்தக்க சொல்லினையுடைய கைகேயி சொல்லுதலால், வள்ளல்-ஸ்ரீராமன், சுடர் முடி துறந்து-ஒளிபொருந்திய மகுடஞ்சூடுதலைத் தவிர்ந்து, தூய மண் எனும் திருவை நீங்கி-தூய்மையையுடைய பூமியென்னும் மனைவியைப் பிரிந்து, வழிக்கொளா முன்னம்-பயணப்படுதற்கு முன்னமே,—பண் எனும் சொல்லினார் தம்-இசைப்பாட்டென்று சொல்லத்தக்க சொல்லினையுடைய அம்மகளிரது, தோள் எனும்-தோள்களாகிய, பணைத்த வேய்உம்-பருத்த மூங்கில்களும், கண் எனும் கால வேல்உம்-(அவர்) கண்களாகிய (கொடுந்தன்மையால்) யமனையொத்த வேல்களும், மிடை-(இரு புறமும்) நெருங்கிய, நெடு கானம்-பெருங் காட்டில், புக்கான்-போனான்; (எ-று.)

மாதரார்மொய்த்துச் சூழ்ந்துநோக்க, இராமபிரான் செல்லலானா னென்பதாம். கைகேசிசொல்லால் இராமபிரான் இனிக் கானகம் போகப்போகிறானாதலால், அதற்குமுன்னமே வேயும் வேலும் மிடைந்த கானிற் சென்றானென்றார். இங்ஙனம் மேல்வருவதனை முன்னமே நிகழ்ந்ததாக வருணனையிற்கூறுதலை "சேவகன் சீறாமுன்னஞ் சேதுவுந் தெரிந்தமாதோ" எனச் சுந்தரகாண்டத்துங் காணலாம். 'கானம்' என்றசொல் காடுஎன்பது போலவே, மிகுதியென்னும் பொருளையுங் காட்டும். கண்ணெனும்வேல் மிடை கானம்—சிலேடையோடு சேர்ந்து வந்த உருவகவணி; "ஆருயிர்கவருங்கூர்நுதிக்கண்ணெனுங்காலவேல்" என்றார், எழுச்சிப் படலத்தும். வேல்-மரத்திற்கும், படைக்கும் சிலேடை. ஸ்ரீதேவி பூதேவியென்னும் இருவருள் ஒருத்தியாதலால், நிலமகளை

'தூயமண்ணெனுந்திரு' என்றும், பரதனுக்கு அரசு கொடுப்பதை நோக்கி இராமனை 'வள்ளல்' என்றுங் கூறினர். (271)

85. சுண்ணமு மலருஞ் சாந்துங் கனகமுந் [1]தூவ வந்து
வண்ணமே கலையு நாணும் வளைகளுஞ் சிந்து வாரும்
புண்[2]ணுற வனங்கன் வாளி [3]புழைத்த [4]தம் புணர்மென் கொங்கை
கண்ணுறப் பொழிந்த [5]காம வெம்புனல் கழுவு வாரும்.

86. அங்கண னவனி காத்தற் காமிவ னென்ன லாமோ
நங்கணன் பிலனென் றுள்ளந் தள்ளுற நடுங்கி நைவார்
செங்கணுங் கரிய கோல மேனியுந் தேரு மாகி
எங்கணுந் [6]தோன்று கின்று[7]னெனைவரோ விராம [8]னென்பார்.

இவையிரண்டும்-ஒருதொடர்: ஒருங்கே பொருளுரைக்கப்படும்.

(இ-ள்.) (85) (அம்மகளிர்), சுண்ணம்உம் - கந்தப்பொடியையும், மலர்உம்-புஷ்பத்தையும், சாந்துஉம்-சந்தனத்தையும், கனகம்உம்-, தூவ வந்து—, வண்ணம் மேகலைஉம்-அழகிய மேகலாபரணங்களையும், நாண்உம்-வெட்கத்தையும், வளைகள்உம்-கைவளையல்களையும், சிந்துவார்உம்-சிந்துபவரும்,—அனங்கன் வாளி - மன்மதபாணம், புண்உற - விரணமுண்டாகும்படி, புழைத்த- துளைத்த, தம் புணர்மெல் கொங்கை-தமது நெருங்கிய மெல்லிய தனங்களை, கண் - கண்களினின்றும், உற-மிகுதியாக, பொழிந்த- வழிந்த, காமம் - காம நோயாலுண்டாகிய, வெம்புனல் - வெப்பமான நீரினால், கழுவுவார்உம்-கழுவுகின்றவருமாகி, (நின்று).— (86) 'அம் கணன் - அழகிய கண்களையுடையவனாகிய, இவன் - இவ்விராமன், அவனிகாத்தற்கு ஆம் - பூமியைக்காத்தற்குத்தக்கவனாவான், என்னல் ஆம்ஓ - என்று சொல்லுதல் பொருந்துமோ? [பொருந்தாது]: நம்கண் - மடவாராகிய நம்மிடத்து, அன்பு இலன் - அன்பில்லாதவனாக இருக்கின்றனே,' என்று - என்று எண்ணி, உள்ளம் தள்ளுற - மனந் தடுமாறுதலால், நடுங்கி - (உடல்) நடுங்கி,—நைவார் - தளர்பவருமாகி, 'செம் கண் உம்-சிவந்தகண்களும், கரிய கோலம் மேனிஉம் - கறுத்த அழகிய திருமேனியும், தேர்உம் ஆகி-இரதமுமாகப்பொருந்தி, (இராமன்), எங்கண்உம்-எல்லாவிடத்தும், தோன்றுகின்றுன் - காணப்படுகின்றனே! எனைவர்ஓ இராமன் - இராமனாகத்தோன்றுபவர் எத்தனை பேரோ?' என்பார் - என்றுசொல்வார்; (எ - று.)

சுண்ணம்முதலியவற்றைத் தூவவந்த மகளிர், ஸ்ரீராமனைக் கண்ட வளவிற் காமம் கைம்மிகுதலால், மேகலைசோர நாண் துறந்து உடல் மெலிந்து வளைகளைச்சிந்திக் கண்களினின்றுந் தாரைதாரையாய் நீர் பொழிய நின்றனராகி, 'மெல்லியராகிய நம்மிடத்து மனமிரங்கி அருள் புரியாத இவன் அவனிகாப்பதற்குத் தக்கவன் என்பது எப்படி?' என்று மனந்தடுமாறி நடுங்கிநின்று, உருவெளித்தோற்றத்தால் இராமன் எங்குந் தோன்றக்கண்டு, 'செங்கண்ணும் கரியமேனியுமாகித் தேர்களில் இராமன் எங்குந் தோன்றுகின்றனே! இராமன் ஒருவன்தான் என்பது எப்படி? இராமன் என்பார் எத்தனைபேருண்டோ?' என்று வாய்பிதற்றலானர்களென்பதாம். எனைவர் ஓ இராமன்-(எவ்விடங்களிலுந்

தோன்றுகின்றவருள்) இராமன் எவரோ எனவுமாம்.எனைவரோ இராமன்-ஒருவரைக்கூறும் பன்மை. செங்கணுங்கரிய கோலமேனியும்—முரண்டொடை. புழைத்த - புழையென்னும் பெயரடியாகப் பிறந்த இறந்தகாலப்பெயரெச்சம். பி-ம்:—[1] தூவுவாரும். [2] உறு. [3] புதைத்த, தைத்த. [4] புண். [5] காமங்கனற்றரக் கலுழுவாரும். [6] தோன்றுகின்றார். [7] எனையரோ, எவன்கோலோ, எவரோ. [8] என்பான். "அங்கணன்" என்றுதொடங்கும் பாடல் முன்னும், "சுண்ணமும்" என்று தொடங்கும்பாடல் அதன்பின்னுமாகச் சில பிரதிகளி லுள்ளன. (272, 273)

87.—கவிக்கூற்று: அயோத்திமாநகரத்திலுள்ள முனிவர் முதலியோர் ஸ்ரீராமனது திருமேனியைக் கண்டு கூறியதைக் கூறுவோமெனல்.

[1] இனையராய் மகளி ரெல்லா [2] மிரைத்தனர் நிரைத்து [3] மொய்த்தார்
முனைவரு நகர மூதூர் [4] முதிஞரு மிளைஞர் தாமும்
அனையவன் மேனி கண்டா ரன்பினுக் கெல்லை காணார்
[5] நினைவினர் மனத்தால் வாயா னிகழ்ந்தது! [6] நிகழ்த்த லுற்றாம்.

(இ-ள்) மகளிர் எல்லாம் - மாதரனைவரும், இனையர் ஆய்-இத்தன்மையராகி, இரைத்தனர் - கூச்சலிட்டுக்கொண்டு, நிரைத்து-கூட்டமாகி, மொய்த்தார் - நெருங்கினார்; முனைவர்உம்-முனிவரும், நகரம் முதுஊர் முதிஞர்உம்-அயோத்திமாநகரமாகிய பழையவூரிலுள்ள மூத்தவரும், இளைஞர் தாம்உம்-சிறியவரும், அனையவன்-ஸ்ரீராமனது, மேனி-திருமேனியை, கண்டார்-பார்த்தவராகி,—அன்பினுக்கு-(அக்காட்சியாலுண்டாகிய) விருப்பத்திற்கு, எல்லை காணார்-அளவையறியாதவராய்,—மனத்தால் நினைவினர்-நெஞ்சினால் நினைத்தவர்களாய், வாயால் நிகழ்ந்தது - வாயினாற்கூறியதை, நிகழ்த்தல் உற்றாம்-சொல்லத்தொடங்குவோம்; (எ - று.) அவற்றை, மேல் பதினொரு கவிகளிற் காண்க.

முதலடியால், கீழ்க்கூறியபொருளைத் தொகுத்து, பின் மூன்றடிகளால் மேல்விரித்துரைக்கும் பொருளைக் காட்டுகின்றன ரென்க. முன்னோரை முனைவரென்பது ஓர்சொல்விழுக்காடாம்: முன்னென்பதனை முனையென்பவாகலின்; இது இப்பொருட்டாதலை "வினையினீங்கி விளங்கியவறிவின், முனைவன்கண்டது முதனூலாகும்" என்றவிடத்துங் காண்க: ஆகவே, முனைவர்-சிறந்தவராகிய முனிவரை யுணர்த்திற் றென்க. மூதூர்என்றதனால், ஊர் முதியதாயினும், இத்தகைய விழவு புதிய தென்க. சிந்தையும் சொல்லும் ஒரு நிகர்ப்பட்டவரென்பார் 'நினைவினர் மனத்தால் வாயானிகழ்ந்தது' என்றார். நிகழ்ந்தது=நிகழ்த்தியது: பிறவினை விகுதி மறைந்துள்ளது: அந்தர்ப்பாவிதணிச்என்பர், வடநூலார். பி-ம்:—[1] இனையரா, இனையன. [2] எங்கணுமிரைத்து. [3] மொய்க்க, மொய்ப்ப. [4] முதியரும். [5] நினைவன, நினைவரு, நினைவினால். [6] நிகழ்த்துவாம்யாம். (274)

88.—இதுமுதற் பதினொருகவிகள்-ஒருதொடர்; முனைவர் முதலியோர் கூறியவற்றைத் தெரிவிக்கும்.

உய்ந்ததிவ் வுலகமென்பா ரூழிகாண் கிற்பா யென்பார்
மைந்தநீ கோடி யெங்கள் வாழ்க்கைநாள் [1] யாவு மென்பார்

ஐந்தவித் தரிதிற் செய்த தவமுனக் காக வென்பார்
பைந்[2]துழாய்த் [3]தெரிய லாய்க்கே நல்வினை பயக்க வென்பார்.

(இ-ள்.) (அவர்), இ உலகம் உய்ந்தது என்பார்-'இவ்வுலகம் பிழைத்தீடேறிற்று' என்பவரும்,—ஊழி காண்கிற்பாய் என்பார்-'யுகமுடிவையும் (இவ்வுலகிலிருந்து) பார்ப்பாயாக' என்பவரும்,—மைந்த-'வீரனே! எங்கள் வாழ்க்கை நாள் யாஉம்-எங்களுடைய வாழுங்காலம் [ஆயுள்] எல்லாவற்றையும், நீ கோடி-நீ (உன்னுடையனவாகக்) கொள்வாயாக,' என்பார்-என்பவரும்,—'ஐந்து அவித்து-(புலன்களிற்செல்கின்ற அவா) ஐந்தினையும் அடக்கி, அரிதின் செய்த-அருமையாக (யாம்) செய்த, தவம்-தவத்தின் பயன், உனக்கு ஆக-உனக்குச் சித்தியாகுக,' என்பார்-என்பவரும்,—'பைந்துழாய் தெரியலாய்க்கே - பசியதிருத்துழாய்மாலையணிந்த உனக்கே, நல்வினை பயக்க-புண்ணியம் பயன் தருவதாகுக,' என்பார்-என்பவரும்,—(எ-று.)

ஊழிகாண்கிற்பாய் என்பதற்கு-யுகமுடிவுகாறும் இவ்வுலகில் தானே வாழ்ந்திருப்பாயென்றும், நீ கோடியெங்கள் வாழ்க்கை நாள் யாவும் என்பதற்கு-எங்களுடைய ஆயுள்முழுவதையுங் கூட்டினால் எவ்வளவோ அவ்வளவுகாலம் வாழ்வாயாக என்றுங் கருத்து. "யான் வாழுநாளுன் பண்ணம் வாழிய" என்ற புறநானூறு இங்குக்காண்க. ஐந்துமென்னு முற்றும்மை, விகாரத்தால்தொக்கது. தவம் உனக்காக என்னுமிடத்து-உனக்குத் தவங் கைகூடுக என்னும் பொருளுந் தோன்றுதல் காண்க. பி-ம்:—[1]பலவும். [2]துணர்த். [3]தெரியலாற்கே. (275)

89. உயரரு ளொண்க [1]ணொக்குந் தாமரை நிறத்தை யொக்கும்
[2]புய்ல்பொழி [3]மேக மென்ன [4]புண்ணியஞ் [5]செய்த வென்பார்
[6]செயலருந் தவங்கள் செய்திச் செம்மலைத் தந்த [7]செல்வத்
தயரதற் கென்ன கைம்மா றுடையம்[8]யாந் தக்க தென்பார்.

(இ-ள்.) 'உயர் அருள்-மிக்ககருணையையுடைய, ஒள்-ஒண்மையாகிய, கண்-(ஸ்ரீராமனது) திருக்கண்களை, ஒக்கும்-போன்ற, தாமரை-தாமரைமலரும், நிறத்தை ஒக்கும்-(அப்பிரானது) நிறத்தைப்போன்ற, புயல் பொழி மேகம்-நீரைப்பெய்கின்ற கார்மேகமும், என்ன புண்ணியம் செய்த-என்ன நல்வினைசெய்தன!' என்பார்-என்பவரும்,—'செயல் அரு தவங்கள் செய்து-(பிறராற்)செய்தற்கரிய தவங்களைச்செய்து, இ செம்மலை தந்த-இவ்விராமனைப் பெற்று (இவ்வுலகத்துக்கு)க்கொடுத்த, செல்வம் தயரதற்கு-பாக்கியத்தையுடையசக்கரவர்த்திக்கு, யாம்—, தக்கது-(அவர் செய்த நன்றிக்குத்) தகுந்ததாகிய, கைம்மாறு-பிரதியுபகாரம் (செய்ய), என்ன உடையம்-எதை உடையவராயிருக்கின்றோம்?' என்பார்-என்பவரும்,—(எ-று.)

உபமானப்பொருளாகிய தாமரையையும் மேகத்தையும் இராமபிரானின் திருக்கண்கட்கும் திருமேனிநிறத்திற்கும் உபமேயமாகக் கூறியது-எதிர்நிலையணி. புயல்பொழிமேக மென்ன புண்ணியஞ்செய்தது-"மேகங்களோவுரையீர் திருமால் திருமேனியொக்கும், யோகங்களுங்களுக்கெவ்வாறு பெற்றீ ருயிரளிப்பான்,

மாகங்களெல்லாந் திரிந்து நன்னீர்கள் சுமந்து நுந்த, மாகங்கள் நோவ வருத்தும் தவமா மருள் பெற்றதே' என்பது, நம்மாழ்வார்பாசுரம். புயல்-நீருக்கு, இலக்கணை. பி-ம்:—[1]ஏய்க்குந். [2]புயலணி..., புயலவர்..., புயலெழிற்பூவையென்ன, [3]ஈரம். [4]துருவம். [5]செய்தது. [6]செயிரறும். [7]தெய்வத். [8]நாந்தக்க. இச்செய்யுள் சில பிரதிகளில் "நீலமாமுகிலனுன்" (91) என்ற பாடலுக்குப் பின் உள்ளது. (276)

90. வாரண [1]மரற்ற வந்து [2]கராவுயிர் மாற்று நேமி
நாரண[3]னெக்கு மிந்த நம்பிதன் [4]கருணை யென்பார்
ஆரண மறித றேற்ரு வையனை [5]யணுகி நோக்கிக்
காரண மின்றி யேயுங் கண்கணீர் கலுழ நிற்பார்.

(இ-ள்.) 'இந்த நம்பிதன் கருணை-இவ்விராமபிரானது திருவருள், வாரணம் அரற்ற-கஜேந்திரன் (ஆதிமூலமே என்றுகூவி) அழைக்க, வந்து-(உடனே அங்கு) ஓடிவந்து தோன்றி, கரா உயிர் மாற்றும்-முதலையினது உயிரைப் போக்கின, நேமி-சக்கரத்தையுடைய, நாரணன் (கருணை)-ஸ்ரீமந்நாராயணனது திருவருளை, ஒக்கும்-,' என்பார்-என்பவர்களும்,—ஆரணம் அறிதல் தேற்ரு-வேதங்களாலும் (இனையனென்று) அறிதல்கூடாத, ஐயனை-ஸ்ரீராமனை, அணுகி-சமீபித்து, நோக்கி-பார்த்து, காரணம் இன்றி-(அன்பைத்தவிர்த்து வேறு) ஏதுவில்லாமல், ஏயும் பொருந்திய, கண்கள் நீர்-கண்ணீர், கலுழ-சிந்தும்படி, நிற்பார் - நிற்பவரும்,—; (எ-று.)

திருப்பாற்கடலிலே தேவர்கள் ஓலமிட அங்குநின்றுவந்து தசரதன் மகனுகத்தோன்றிய ஸ்ரீராமபிரானைப் பலவிடத்தும் வாரணமழைக்கவந்து உதவியவனென்று பாராட்டிக்கூறுவர். இராமனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அவர்கட்கு உவகைக்கண்ணீர் பெருகிற்றென்க. நாரணன்-திருமால்: நாராயணன் என்பதன் சிதைவு; நாரம் = பிரளயப் பெருங்கடனீர்; அதனை இருப்பிடமாகக் கொண்டவன்: எல்லாமழிந்தபோதும் மிகுந்திருக்குங் காரணக் கடவுளென்பது கருத்து. நாராயணன் என்ற சொல்லுக்கு-சகல நற்குணங்களுமுடையவனென்றும், சகல ஆத்மாக்களுக்கும் உள்ளத்திருப்பவனும் இடமாயிருப்பவனு மென்றும், நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரளுக்கு ஆச்ரயமாயிருப்பவனென்றும், அவற்றை ஆச்ரயமாகவுடையவனென்றும் இவ்வாறு பலபொருள்களும் நூல்களிற் சொல்லப்படும். நீர்-ஆநந்தபாஷ்பம். பி - ம்:—[1]அழைக்க. [2]கராங்கொலமடுத்த, வரங்கொடுத்தருளும், கராம்படவிடுத்த, மகரக்கோள்விடுத்த. [3]ஒக்குமேயிங். [4]கருணைக்கு. [5]அணுகநோக்கிக், அணுகி நோக்காக். (277)

91. நீலமா [1]முகில னுன்ற [2]னிறைவினே டறிவு [3]நிற்க
சீலமார்க் குண்டு கெட்டேன் [4]றேவரி னடங்கு வானே
காலமாக் [5]கணிக்கு நுண்மைக் கணக்கையுங் கடந்து நின்ற
மூலமாய் முடிவி லாத [6]மூர்த்தியிம் [7]முன்ப னென்பார்.

(இ-ள்) 'நீலம் மா முகில் அனுன்தன்-கரிய பெரியமேகத்தையொத்த ஸ்ரீராமனது, நிறைவினேடு-நிறைவோடு, அறிவுஉம்-புத்தியும், நிற்க-ஒருபுறத்து நிற்க, சீலம்-(அவனது) சீலகுணம்,

ஆர்க்கு உண்டு-எவருக்குத்தான் உண்டு? [ஒருவர்க்குமில்லை]; காலம் ஆ கணிக்கும்-பலகாலமாக எண்ணுகின்ற, நுண்மை கணக்கைஉம்-நுட்பமாகிய எண்களையும், கடந்துநின்ற-தாண்டி நின்ற, மூலம் ஆய்-ஆதிமூலமாகி, முடிவு இலாத-அழிவில்லாத, மூர்த்தி-ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய விசேஷாவதாரமான, இ முன்பன்-இந்த ஸ்ரீராமபிரான், தேவரின்-(காலக்கணக்கைக் கடவாது நின்று ஆதியந்தங்களை யுடைய) தேவர்களுள், அடங்குவான் ஓ-ஒருவனாக அமைவானோ? [அமையான்]; கெட்டேன்-(இம்மெய்ப் பொருளையறியாது) இதுகாறுங் கெட்டேன்,' என்பார்-என்பவர்களும்,—(எ-று.)

இவனைக் கண்டவரிற் சிலர் 'நிறைவு அறிவுஎன்ற குணங்கள் கிடக்கட்டும்: இவனது சீலகுணம் யாருக்குஉண்டு? எவருக்கும் இராது' எனப்புகழ்ந்து, இவனது குணநிறைவைக்கண்டு 'இவன் மானுடரிற் சேர்ந்தவனல்லன்: தேவரிற் சேர்ந்தவனோ?' என்று ஐயுற்று, 'மும்மூர்த்திகளில் முதன்மூர்த்தியாகிய திருமாலே இவன்' என்று துணிந்து கூறினரென்க. நிறைவு-எல்லாவற்றாலும் பூர்ணமாயிருக்கை. சீலமாவது-தான் மிக மேம்பட்டவனாயிருந்தும் மிகத் தாழ்ந்தாரோடும் வேற்றுமையின்றி நடத்தல். ஆர்க்கென்னும் வினா, இன்மைகுறித்து நின்றது. 'கெட்டேன்' என்றது, துயரமிகுதியாலே கைந்நெரித்துச்சொல்லும்வார்த்தை: "கேளாராயர் குலத்தவரிப்பழி கெட்டேன் வாழ்வில்லை" என்று பெரியாழ்வார்பாசுரத்து வருதலுங் காண்க. ஆதியந்தமில்லாதவனென்பார், 'மூலமாய் முடிவிலாத மூர்த்தி' என்றார். முன்பன் - முதல்வன். பி-ம்:—[1]முகிலனுன்றம், முகிலினுன்றன். [2]நிறையினோடு. [3]நிற்கச்,நீக்கச்.[4]தேவரில். [5]குணித்த, குணிக்கும். [6]மூர்த்தி மற்றிவனும், மூர்த்தியாம். [7]மொய்ம்பன், முதல்வன். (278)

92. ஆர்கலியகழ்ந்தோர்கங்கையவனியிற் [1]கொணர்ந்தோர்முந்தைப்
போர்கெழு [2]புலவர்க் காகி யசுரரைப் பொருது வென்றோர்
பேர்கெழு சிறப்பின் வந்த பெரும்புகழ் நிற்ப வையன்
தார்கெழு திரடோ டீந்த புகழினைத் தழுவி யென்பார்.

(இ-ள்.) 'ஆர்கலி அகழ்ந்தோர்-கடலைத் தோண்டினவர்க்கும், கங்கை அவனியில்கொணர்ந்தோர்-ஆகாசகங்கையைப்பூலோகத்திற் கொண்டுவந்தவர்க்கும், முந்தை-பழமையாகிய, போர் கெழு புலவர்க்கு ஆகி-யுத்தத்தில் விளங்குகின்ற தேவர்நிமித்தமாக, அசுரரை-அவுணரை, பொருது வென்றோர்-போர்செய்து வென்றவர்க்கும், பேர் கெழு சிறப்பின்-பெயர் விளங்குகின்ற மேன்மையோடு, வந்த-உண்டாகிய, பெரு புகழ்-மிக்க கீர்த்தி, நிற்பது - நிலைத்துநிற்பது,-ஐயன்-ஸ்ரீராமனது, தார் கெழு திரள் தோள்-வெற்றி மாலை விளங்குகின்ற புயங்கள், தந்த-உண்டாக்கிய, புகழினை-கீர்த்தியை, தழுவி-தழுவியே,' என்பார்-என்பவர்களும்,—;

ஆர்கலி அகழ்ந்தவர்-சகரபுத்திரர். கங்கை கொணர்ந்தவர்-பகீரதன். அசுரரை வென்றவர்-ககுத்தன், முசுகுந்தன் முதலியோர். 'அவனியில் இராமன் பிறந்தது எப்படிப்பட்ட குலத்

திலே?' என்று வினு நிகழ்கையில், ஆர்கலியகழ்ந்தோர் முதலியோர் தோன்றிய குலத்திலென்று விடையளிக்க வேண்டியிருத்தலின், 'ஆர்கலியகழ்ந்தோர்...பெரும்புகழ் நிற்பதுஜயன்...திரடோள்தந்த புகழினைத் தழுவி' என்ருர். மகாவீரனை ஸ்ரீராமன் இராவணனைச்சங்கரித்த வீரச்செயலைக் கூறுவதாகிய ஸ்ரீராமாயணத்தாலேயே சகரர்முதலியோரின் பெரும்புகழ் நிலைநிற்பதும் இங்குக் கருதத்தக்கது. ஆழ்கடலகழ்ந்தோர் முதலியோரின் புகழ்களாகிய பூங்கொடிகளுக்கு, இவன்தோள்வலிப்புகழ் கொள்கொம்பாகு மென்க. "இரவியென்பான்றன் புகழ்க்கற்றை மற்றையொளிகளைத் தவிர்க்குமாபோன், மன்புகழ் பெருமை நுங்கண்மரபினேர் புகழ்களெல்லாம், உன்புகழாக்கிக்கொண்டாய்" எனக் குகப்படலத்துவருவது இங்குக்காணத்தக்கது. புலவர்-அறிவினையுடையவர்: புலமை-அறிவு; இது, விபுதர்என்னும் வடமொழியின் மொழிபெயர்ப்பு. அஸுரர்-சுரர்க்குப்பகைவர்: ஸுரர்-தேவர்; அமிருதத்தையுண்டவர்; ஸுரா-அமிருதம். அஸுரர் என்பதற்குப் பகைவருயிரைக் கவர்பவரெனவும் பொருளாம். இக்கவியிற் குறிக்கப்பட்ட கதைகளைக் கிழ்ப்பாலகாண்டத்திற் காண்க. பி-ம்:—[1] தந்தோர். [2] தேவர்க்காகி, தேவர்க்காக. (279)

வேறு.

93. சந்தமிவை தாவின்மணி யார[1]மிவை யாவும்
[2]சிந்துரமு மிங்கிவை [3]செறிந்த மத[4]வேழப்
[5]பந்திகள் வயப்பரி [6]பசும்பொனின் வெறுக்கை
[7]மைந்தவறி யோர்கொள வழங்கென நிரைப்பார்.

(இ-ள்.) 'இவை—, சந்தம்-சந்தனங்கள்; இவை—, தா இல் மணி ஆரம்-குற்றமில்லாத நவரத்நஹாரங்கள்; இங்கு இவை-இவ்விடத்திலுள்ள இவை, சிந்துரம்உம்-திலகமும், யாஉம்-மற்றை எல்லா அணிகளும், செறிந்த-பொருந்திய, மதம் வேழம் பந்திகள்-மதயானைவரிசைகள்; வயம் பரி-வெற்றியையுடைய குதிரைகள்: பசு பொனின் வெறுக்கை-பசும்பொன்னுகிய செல்வங்கள்; (இவற்றை), மைந்த-வீரனே! வறியோர் கொள-பொருளில்லாத ஏழைகள் பெற்றுக்கொள்ளும்படி, வழங்கு-தானஞ்செய்', என - என்று, நிரைப்பார்-ஒழுங்காய்வைப்பவரும்,—(எ-று.)

ஸ்ரீராமனுக்கு நன்மைவிளையவேணுமென்ற கருத்துக் கொண்ட சிலர் அப்பிரானது மகுடாபிஷேககாலத்தில் தம்முடைய பொருளான சந்தனம் முதலியவற்றை அப்பிரான் கையைக்கொண்டு வறியவர்க்குக் கொடுப்பிக்க விரும்பினரென்க. சந்தம்-சந்தனத்தின்சிதைவு. 'இவை' என்ற சொல்லைப் பிறவிடத்துங் கூட்டுக. பந்தி-பங்க்தி என்பதன்சிதைவு. "வறியார்க்கொன் றீவதேயீகைமற்றெல்லாங், குறியெதிர்ப்பைநீரதுடைத்து" என்பவாகலான், 'வறியோர்கொள வழங்கு' என்ருர். பி-ம்:—[1] இவையாகச், அவைதாமம். [2] சிந்திமறுகின்புகர, சிந்துர முகங்கிளர். [3] தெரிந்த. [4] வேழம். [5] பந்தமுவையங்கவை, பந்தனல் வயங்குறு, பந்தமும்வயங்கொளி, பந்திகள்வயங்குறு. [6] பசுஞ்சுடர். [7] மைந்தர். (280)

94. மின்பொருவு தேரின்மிசை வீரன்வரு [1]போழ்தில்
தன்பொருவில் கன்றுதனி தாவிவரல் கண்டாங்கு
அன்புருகு [2]சிந்தையொடு மாவுருகு மாபோல்
என்புருகி [3]நெஞ்சுருகி யினைந்துருகி [4]நிற்பார்.

(இ-ள்.) மின் பொருவு தேரின்மிசை-மின்னலை யொத்த இரதத்தின் மேல், வீரன் வருபோழ்தில்-ஸ்ரீராமன் வருங்காலத்தில்,-ஆ-பசுவானது, தன் பொருவு இல் கன்று-தனது ஒப்பில்லாத கன்று, தனி - துணையில்லாமல், தாவி வரல் - குதித்துவருதலை, கண்ட ஆங்கு-பார்த்த அப்பொழுது, அன்புஉருகு சிந்தையொடு உம்- அன்பினாற் கரைகின்ற மனத்தோடும், உருகும் - இரங்குகின்ற, ஆபோல்-விதம்போல, என்பு உருகி-உடம்பு கரைந்து, நெஞ்சு உருக இனைந்து உருகி-மனம்நீராக வருந்திக்கரைந்து, நிற்பார்-நிற்பவரும்,—;(எ-று.)

"மாதர்கள் கற்பின்மிக்கார் கோசலை தன்னை யொத்தார்" என்று கீழ்க்கூறியதை 'கன்றுதனிதாவிவரல்கண்டு அன்புருகு சிந்தையொடு மாவுருகுமா போல்' என்று உவமை முகத்தால் விளக்கினார். நெஞ்சுருக+இனைந்து என்பது, நெஞ்சுருகினைந்து என அகரம் தொக்குவந்தது. பின்னிரண்டடிகளில், உருகுதல் என்ற சொல் பன்முறைவந்தது-சொற்பொருட்பின்வருநிலையணியாம். மின்-ஒளிக்கும், விரைவினாற்கண்டுங் காணப்படாத தன்மைக்கும் உவமை. ஆ-ஆன்என்பதன்விகாரம். என்பு-ஆகுபெயர்; "அன்புடையா, ரென்புமுரியர் பிறர்க்கு" என்புழிப்போல. பி-ம்:—[1]போதிற். [2]சிந்தையினொடு. [3]நெஞ்சுருகிநஞ்சுருகி. [4]நில்லார். ஈற்றடி-என்புருகநெஞ்சுருக யாருருககில்லார் எனவும், என்புருகி நெஞ்சுருகிநைந்துருகிநிற்பார் எனவும் வழங்கும். (281)

95. சத்திர நிழற்றநிமிர் தானையொடு நானா
அத்திர நிழற்றவரு ளோடவனி யாள்வார்
புத்திர ரினிப்பெறுதல் புல்லிதென நல்லோர்
சித்திர மெனத்தனி திகைத்துருகி நிற்பார்.

(இ-ள்) நல்லோர்-நற்குணமுடையவர், 'சத்திரம் நிழற்ற-குடைநிழலைச்செய்யவும், நிமிர் தானையொடுஉம் - விளங்குகின்ற சேனையுடன், நானா அத்திரம்-பலபடைகளும், நிழற்ற-ஒளியைச் செய்யவும், அருளோடு-கருணையுடன், அவனி ஆள்வார்-பூமியை யாள்கின்ற அரசர், இனி-ஸ்ரீராமன் பிறந்தபின்பு, புத்திரர்-மைந்தர்களை, பெறுதல்-பெறுவது, புல்லிது-சிறுமையையுடையது,' என-என்றுசொல்லி, திகைத்து—, சித்திரம் என-ஓவியப்பாவை போல, தனி - தனித்தனியாக, உருகிநிற்பார் - உருகிநிற்பவர்களும்,—(எ - று.)

இராமனைப்போன்று வடிவு அழகு குணம் முதலிய யாவும் நேர்பட்டுள்ள புத்திரரைப்பெறுவது அவனியாள்வார்க்கு இயையாததலாலும், அங்ஙனம் நற்குணம்நிரம்பாதபுதல்வரைப் பெற்றால் 'இவ்வரசன் தசரதனைப்போல நற்குணம்நிரம்பிய புதல்வனைப் பெற்றானோ?' என்று உலகத்தாரால் வம்பளக்கப்படுமாதலாலும், 'அவனியாள்வார் புத்திரரினிப்பெறுதல் புல்லிது' என்றார்: இராமனுடைய குணத்தால் அவனியாள்வார்க்குப் புத்திர

ரைப்பெறுவது புல்லிது என்ற இதில், ஒன்றன்குணத்தால் மற்ருென்றிற்குக் குறைவுகூறிய அகமலர்ச்சியணிகாண்க.

சத்திரம்-சத்ரம்: அத்திரம்-அஸ்த்ரம்;' வடசொற்கள். அத்திரங்கள்-எய்வன, எறிவன, குத்துவன, வெட்டுவன எனப் பல்வேறு வகைப்படுதலால், 'நானுவத்திரம்' என்ருர். நிழல்-சாயை, ஒளி என்று இருபொருளுமுடைய தாகையால், நிழற்ற என்பதற்கு-நிழலைச்செய்ய, ஒளிசெய்ய என்று வெவ்வேறுபொருள் உரைக்கப்பட்டன. இக்கவியிலுள்ள நல்லோர்என்பது, "உய்ந்த திவ்வுலகம்', (88) என்னுங் கவிமுதல் "பாவமும் அறனும்" (98) என்னுந்துணையும் ஒருதொடராக நின்ற கவிகளுக்கு எழுவாயாக நின்றது; இதை ஆள்வார்க்கு அடையாக்குதலும், நல்லதொரு சித்திர மென்று இயைத்துரைத்தலும், முதியமகளிரென்றலுமாம். (282)

96. கார்மினெ டுலாயதென நூல்[1]களுலு மார்பன்
தேர்மிசைநம் [2]வாயில்கடி தேகுதல்செய் வானே
[3]கூர்கனக ராசியொடு கோடிமணி யாலும்
தூர்மினெடு வீதியினை யென்றுசொரி வாரும்.

(இ - ள்.) கார் - கார்காலத்துமேகம், மினெடு-மின்னலோடு, உலாயது என-உலவுந்தன்மைபோல, நூல்களுலும் மார்பன்-முப்புரி நூல் விளங்குகின்ற மார்பினையுடைய ஸ்ரீராமன், நம் வாயில்-நமது வீட்டுவாயில்வழியாக, தேர்மிசை - தேரின்மேல், கடிது-விரைவாக, ஏகுதல் செய்வானே - உலாப்போய்விடுவானே? (அத்தேரைத்தடுத்தற்காக), கூர் கனகம் ராசியொடு - மிக்க பொற்குவியலோடு, கோடி மணியால்உம்-மிக்கஅரதனங்களாலும், நெடு வீதியினை-பெரியதெருவை, தூர்மின்-நிரப்புங்கள், என்று - என்று சொல்லிக்கொண்டு, சொரிவார்உம்-(அவற்றை) மிகப் பொழிபவரும்,—(எ - று.)

இராமபிரான் கடிதுசென்ருல் அவனது வடிவழகை நன்கு காணமுடியாதாதலால் அவனதுதேர் விரைந்துசெல்லமுடியாதபடி கனகம் முதலியவற்றைத் தேர்செல்லும் நெறியிடையே தூர்மினென்று சொல்லியவண்ணம் கனகராசி முதலியவற்றைச் சிலர் பொழிந்துவைத்தன ரென்க. கார் - கரிய திருமார்பிற்கும், மின்-யஜ்ஞோபவீதத்திற்கும் உவமை. "அந்தணாளர்க்குரியவுமரசர்க், கொன்றியவரூஉம் பொருளுமாருளவே" என்றதனுல், நூல் கூறினுர். பி-ம்:—[1]கனலும். [2]வாயல். [3]நேர்மினிமிர்கோடி மணியாலு நிதியாலும். (283)

97. தாய்கையில் வளர்ந்திலன் [1]வளர்ந்தது தவத்தால்
கேகயன் மடந்தைகிளர் ஞாலமிவ [2]னுள
ஈகையி [3]னுவந்தன வியற்கையிது [4]வென்ருல்
தோகை[5]யவள் பேருவகை [6]சொல்லலரி தென்பார்.

(இ-ள்.) '(ஸ்ரீராமன்), தாய் கையில் வளர்ந்திலன்-பெற்றதாயாகிய கௌசல்யையினுடைய கையினுலே வளர்ந்தானில்லை; வளர்ந்தது-(பின்னை இவன்)வளர்ந்தது (எதனுலெனில்)?-கேகயன்

மடந்தை-கைகேயியின், தவத்தால்-(முற்பிறவியிற்செய்த) தவப் பயனுலாம்; (அதனுல்தான் அவள்), கிளர் ஞாலம்-விளங்குகின்ற உலகத்தை, இவன் ஆள-இவன் அரசாளும்படி, ஈகையில்-கொடுத்தலில், உவந்தனள்-மகிழ்ந்தாள்: இயற்கை-அவளியல்பு, இது என்றுல்-இதுவானுல், தோகையவள்-அக்கைகேயியினது, பேர்உவகை-பெருங்களிப்பு, சொல்லல்-சொல்லுதல், அரிது-அருமையையுடையது,' என்பார்-என்பவர்களும்,—(எ-று.)

'இவன் கோசலையால் வளர்க்கப்படாமல் பூர்வபுண்ணியத் தாற் கைகேயி வளர்க்க வளர்ந்தான்; அதனுல்தான் கைகேயி, இவனுக்கு இராச்சியத்தைக்கொடுப்பதில் உவகைகொண்டிருக் கிருள்: ஆகவே, அவளே இராமனுக்குத் தாயாதலால், அவளைப் போன்ற மகிழ்ச்சி இராமபட்டாபிஷேகத்தில் வேறுயாவர்க்கு உண்டு?' என்று சிலமாந்தர் கூறின ரென்க. பி-ம்:—[1]வளர்த்தது. [2]ஆள்வானீகையின். [3]உவந்தவவ்வியற்கை, உவந்தவளியற்கை, உவந்ததமியற்கை. [4]என்றே. [5]இவள். [6]சொல்ல. (284)

98. பாவமு மருந்துயரும் வேர்பறியு மென்பார்
பூவலய மின்று[1] தனி யன்றுபொது வென்பார்
தேவர்பகை [2]யுள்ளனவிவ் வள்ளறெறு மென்பார்
ஏவல்செயு மன்னர்தவம் யாவதுகொ லென்பார்.

(இ-ள்.) 'பாவம்உம்-தீவினையும், அருதுயர்உம்-நீக்குதற்கரிய பிறவித் துன்பங்களும், வேர் பறியும்-அடியோடுகெடும்,' என்பார்-என்பவர்களும்,—'பூவலயம்-பூமண்டலம், இன்று-இப்பொழுது, தனி அன்று - (ஸ்ரீராமனொருவனுக்கே) தனிமையாயுரியது அன்று: பொது-(எல்லார்க்கும்) பொதுவாகும்,' என்பர்-என்ப வர்களும்,—'தேவர் பகை உள்ளன-தேவர்க்குப்பகைவராயுள்ள அரக்கர்கூட்டங்களை, இ வள்ளல்-இவன், தெறும்-அழிப்பான்,' என்பார்-என்பவர்களும்,—'ஏவல் செயும்-(இவன்) ஏவின பணி களைப்புரிந்துவருகின்ற, மன்னர் - அரசரது, தவம்-நல்வினை, யாவதுகொல்-எத்தன்மையை யுடையதோ?' என்பார் - என்ப வர்களும், (ஆயினர்); (எ-று.)

இவனைப் பார்த்தமாத்திரத்திலேயே நம்முடைய பாவமுந் துயருந் தீருமென்றுர் சிலரென்க; புண்ணியபுருஷரைத் தரிசித்த லால் பாவம் நீங்கு மென்பது, நூற்கொள்கை. இதற்குமுன்ஆட்சி புரிந்த அரசர் போலவல்லாமல் இவன் ஆட்சிபுரிகையில் உல கத்திலுள்ள ஒவ்வொருத்தருடைய குறைகளையும் வினவி, அவர வர் தாமே அரசுபுரிந்தால் எங்ஙனம் நன்மையைப் பெறலாமோ அங்ஙனம் நன்மையைப் பெறுமாறுசெய்யுந் தன்மையனென்று உணர்ந்ததனுல், 'பூவலயமின்று தனியன்று பொது' என்பாரா யினர் சில ரென்க. அன்று பொது என்றதற்கு-இவன்பிறவாத அன்று பொது என்று பொருள் கூறலுமாம். இச்செய்யுளில் 'ஆயினர்' என்று முற்றுவினைச்சொல்வருவித்து, "உய்ந்ததிவ் வுலகம்" (88) என்ற பாடல் முதலுள்ள என்பார் முதலியவற்றை ஒன்றுசேர்த்து, உம்என்னும் இடைச்சொல்லையும் உடன்பெய்து,

"சத்திரமிழற்ற" (95) என்னுங் கவியிலுள்ள 'நல்லோர்' என்பதை எழுவாயாகக்கொண்டு, நல்லோர் (95) என்பாரும் என்பாரும் என்பாரும் என்பாரும் (88), என்பாரும், என்பாரும் (89), என்பாரும் நிற்பாரும் (90), என்பாரும் (91), என்பாரும் (92), நிரைப்பாரும் (93), உருகிநிற்பாரும் (94), உருகிநிற்பாரும் (95), சொரிவாரும் (96), என்பாரும் (97), என்பாரும் என்பாரும் என்பாரும் என்பாரும் (ஆயினர்) (98) என்று முடிக்க. பகை, ஏவல்-ஆகுபெயர்கள். பி-ம்:—[1]முதல். [2]உள்ளளவும், உள்ளனவும், உள்ளவுமிவ். (285)

99.—ஸ்ரீராமன் மன்னவன் அரண்மனையை யடைதல்.

ஆண்டினைய ராயினைய கூறவடல் வீரன்
தூண்டு[1]புர விப்பொருவில் சுந்தர மணித்தேர்
[2]நீண்டகொடி மாட [3]நிரை வீதி [4]நிறை யப்போய்ப்
பூண்டபுகழ் மன்னனுறை [5]கோயில்புக லோடும்.

(இ-ள்.) (நகரத்தாரனைவரும்), ஆண்டு-அப்பொழுது, இனையர் ஆய்-இத்தன்மையையுடையராய், இனைய - இத்தன்மையனவற்றை, கூற-சொல்லிக்கொண்டிருக்க,—அடல் வீரன்-வெற்றியையுடைய ஸ்ரீராமன், தூண்டு புரவி-(சுமந்திரனால்) செலுத்தப்பட்ட குதிரைகளையுடைய, பொருவு இல்-ஒப்பில்லாத, சுந்தரம் மணி தேர்-அழகிய நவரத்நங்களிழைத்த இரதத்தில், நீண்ட கொடி மாடம் நிரை-உயர்ந்த துவசங்களையுடைய மாளிகைகளினொழுங்கினையுடைய, வீதி - தெரு, நிறைய - பூர்ணமாகும்படி, போய்—, பூண்ட புகழ் மன்னன்-(அணிகலமாக) அணிந்த கீர்த்தியையுடைய சக்கரவர்த்தி, உறை-வசிக்கின்ற, கோயில்-அரண்மனையை, புகலோடும்-அடைந்தவளவில்,—(எ-று.)—"காணான்" என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

[5]கோயிலவைவபுக்கான் என்று பாடங்கொண்டு, அரண்மனைச்சபாமண்டபத்திற்புக்கான் என்பாருமுளர். இனைய-பெயர். புகலோடும்-உம்மீற்றுவினையெச்சம். பி-ம்:—[1]புரவித்தொகைகொடேர்மிசையணுகி. [2]மாண்ட. [3]நெடு. [4]மறைய. இங்கு 'மன்பதைமகிழ்ச்சிப் படலம்முற்றும்' என்று ஒருபிரதியிலுள்ளதென்ப. (286)

வேறு.

100.—ஸ்ரீராமன் அங்கு மன்னவனைக் காணாமை.

ஆங்குவந் தடைந்த [1]வண்ண [2]லாசையின் கவரி [3]வீசப்
பூங் [4]குழன் மகளி ருள்ளம் புதுக்களி [5]யாட நோக்கி
வீங்கிருங் காதல் காட்டி [6]விரிமுகக் கமல பீடத்து
[7]ஓங்கிய மகுடஞ் சூடி யுவகைவீற் றிருப்பக் [8]காணான்.

(இ-ள்.) பூ குழல் மகளிர்-பூவைமுடித்தகூந்தலையுடையமாதர், ஆசையின் கவரி வீச-அன்போடு சாமரங்களை வீசவும், உள்ளம் -

(அவரது) மனம், புது களி ஆட-புதிய களிப்புப் பொருந்தவும்,—ஆங்கு வந்து அடைந்த அண்ணல்-அங்குவந்துசேர்ந்த ஸ்ரீராமன்,—நோக்கி-(அவ்விடத்தில்) பார்த்து, வீங்கு-(மேன் மேலும்) வளர்கின்ற, இரு காதல்-மிக்க அன்பை, காட்டி-வெளிப் படுத்தி, விரி முகம்-விளங்குகின்ற இடத்தினையுடைய, கமல பீடத்து-பதுமசிங்காசனத்தில், ஓங்கிய மகுடம் சூடி-உயர்ந்த கிரீடத்தைச் சூட்டிக்கொண்டு, உவகை வீற்றிருப்ப-களிப்போடு (தந்தை) மகிழ்ந்திருக்க, காணான்-காணாதவனாகி,—(எ-று.)—"கோயில்புக்கான்" என அடுத்த கவியோடு இயையும்.

இராமபிரான் தசரதனரண்மனையாகிய ஆங்கு வந்து தசரதன் மகிழ்ச்சியோடு அவ்விடத்து இருப்பதைக் காணாதவனாயின னென்றவாறு. "சிற்றவைதானு மாங்கே கொணர்கெனச் செப்பினாள்" என்று சுமந்திரன் சொன்னதைக்கேட்டுப் புறப்பட்ட இராமன், தசரதனுடன் கைகேயி அரசமாளிகையிலிருந்து தன்னை வரச்சொன்னதாகக் கருதினானதலால், அங்கேபார்த்துத் தன் தந்தை உவகையோடு அங்கு இருப்பதைக் காணாதவனாயின னென்றார். இனி, [8]கண்டான் என்ற பாடத்தைக்கொண்டு, கைகேசியின் அந்தப்புரத்திற்குச் செல்லும்போது தசரதனரண்மனை வழியாகச் செல்லவேண்டி யிருந்ததுபற்றி அவ்வரண்மனை வழியாகச்சென்ற இராமன் கவரி வீசலையும் புதுக்களி யாடலையும் நோக்கி, ஆங்கே மகுடாபிஷேகங் காணவந்த மன்னர் முதலியோர் காதல்காட்டித் தம்முடையமுகமாகிய கமல பீடத்திலே உவகை யென்பது தான் மகுடஞ்சூடி [அரசுசெலுத்தி] வீற்றிருப்பதைக் கண்டானென்று உரைத்து, பட்டாபிஷேகத்தை எப்போது காணப்போகின்றோமென்ற பேராவலோடு மன்னவர் முதலிய யாவரும் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டிருந்ததைக்கண்டானென்று கருத்துக்கூறல் பொருந்தும். காணான் என்ற பாடத்துக்கே-மன்னர் முதலியோர் மகிழ்ச்சியோடு வீற்றிருப்பதைக்கண்ணெடுத்துப் பாராதவனாய் என்று உரைத்தல் நேரிதாகும். ஆசையின் கவரி வீச என்பதற்கு-திசைகள் தோறும் கவரிவீச என்றும் பொருளுரைக்கலாம். விரிதல்-பரத்தலுமாம். கமலபீடம்-வடநூன் முடிபு. பி-ம்:—[1]வீரன். [2]ஆசைமின். [3]வீசி. [4]குழை. [5]ஆட்ட, ஆடல். [6]விரியரி. [7]ஓங்கருள். பின் மூன்றடிகளை 'பூங்குழன் மகளிராடும் புதுக்களியாட்ட நோக்கி, வீங்கிருங்காதல் காட்டி வியனரி சுமந்தபீடத், தோங்கிய வுவகையோடு மரசன் வீற்றிருப்பக் காணான்' என்று படிப்பாருமுளர். (287)

101.—ஸ்ரீராமன் கைகேயியின் அரண்மனையிற் புகுதல்.

வேத்தவை [1]முனிவ ரோடு விருப்பொடு களிக்கு மெய்ம்மை
ஏத்தவை யிசைக்குஞ் செம்பொன் [2]மண்டப மினிதி னெய்தான்
ஒத்தவை யுலகத் தெங்கு முள்ளவை [3]யுணர்ந்தா ருள்ளம்
[4]பூத்தவை வடிவை யொப்பான் சிற்றவை கோயில் புக்கான்.

(இ-ள்.) ஓத்து அவை-வேதங்களையும், உலகத்து எங்கும் உள்ளவை-லோகத்தில் மற்றுமுள்ள நூல்களையும், உணர்ந்தார்-

அறிந்த ஞானியருடைய, உள்ளம்-மனத்தில், பூத்தவை-மலர்ந் தனவாகிய, வடிவை-உருவத்தை, ஒப்பான்-மனமொத்துக்கொள் பவனாகிய ஸ்ரீராமன்,—முனிவரோடு வேத்தவை-இருடியரும் அர சர்கூட்டமும், விருப்பொடு-அன்புடன், களிக்கும்-மகிழ்கின்ற, மெய்ம்மை ஏத்து அவை இசைக்கும்-உண்மையாகிய புகழ்களை யெடுத்துச் சொல்லுகின்ற, செம் பொன் மண்டபம்-செம்பொன் மயமாகிய சபாமண்டபத்தை, இனிதின்-இனிமையாக, எய்தான்-அடையாதவனாகி,—சிற்றவை-சிறிய தாயாகிய கைகேயியினுடைய, கோயில்-மாளிகையில், புக்கான்-புகுந்தான்; (எ - று.)

அரசர்கூட்டமும் முனிவரும் தன்புகழைச் சொல்லிக் கொண்டு மகிழ்ச்சியோடு பட்டாபிஷேகமஹோத்ஸவத்தை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற மண்டபத்திற் புகாமல், ஸ்ரீராமன், கைகேயியின்மாளிகையை யடைந்தனனென்க.—உலகத்தெங்கு முள்ளவை-வேதந்தவிர ஆறங்கங்களும், மீமாம்ஸாந்யாய புராண தர்மசாஸ்திரங்களும், மற்றுமுள்ள ஞானத்தையுண்டாக்குங் கலை களும். உணர்ந்தாருள்ளம் பூத்தவைவடிவையொப்பான்—"தமரு கந்ததெவ்வுருவமவ்வுருவந்தானே" என்றார், பெரியாரும். இனி ஞானிகள் தியானிக்கின்ற வடிவைக்கொண்டு அவர்மனத்துத் தோன்றுபவனெனினும், உள்ளம் பூத்த ஐ வடிவை ஒப்பான்-உள்ளத்திற்பூத்த (பரம் வியூகம் விபவம் அந்தர்யாமி அர்ச்சை என்ற) ஐவகைவடிவம் அமைந்திருக்கப்பெற்றவனெனினுமாம். ஒப்பான் என்பது-சுட்டுமாத்திரையாம்.

வேத்தவை-மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. எய்தான்-எதிர் மறை முற்றெச்சம். ஏத்தவை, ஓத்தவை, அவை-பகுதிப் பொருள்விகுதி. ஏத்து-முதனிலைத்தொழிற்பெயர். ஓத்து=ஓதப் படுவதுஎனக் காரணக்குறி. பூத்தவை-வினையாலணையும் பெயர். பி-ம்:—[1]முனிவரோடும் விருப்புறக். [2]மண்டபத்தினில், மண்டபமத னின். [3]உணர்ந்தாலுள்ளம், உணர்ந்தானுள்ளம், உணர்ந்தோ னுள்ளம். [4]பூத்தவைவடிவேயொப்பான், பூத்தவைவடிவையொக் கும், பூத்தவைவடிவேலொக்கும். (௱88)

102.—இராமன் கைகேயியி னரண்மனையிற் சென்றதை வந்திருந்த புரவலர் முதலியோர் பாராட்டுதல்.

புக்கவன் றன்னை நோக்கிப் புரவலர் முனிவர் [1]யாரும்
[2]தக்கதே நினைந்தான் றாதை தாமரைச் சரணஞ் சூடித்
[3]திக்கினி [4]னிமிர்ந்த [5]கோலச் [6]செங்கதிர்ச் செல்வ னேய்ந்த
மிக்குயர் மகுடஞ் சூட்டச் சூடுதல் விழுமி தென்றார்.

(இ-ள்.) புக்கவன் தன்னை-பிரவேசித்த ஸ்ரீராமனை, நோக்கி—, புரவலர்-அரசரும், முனிவர்-இருடியரும், யார்உம்-எல்லோரும், 'தக்கது ஏ நினைந்தான்-(ஸ்ரீராமன்) தகுந்ததொழிலையே எண்ணி னான்; (எப்படியெனில்), தாதை-தகப்பனாரது, தாமரை சரணம்-திருவடித் தாமரைகளை, சூடி-தலையிலணிந்து [வணங்கிவிட்டு], (பிறகு), திக்கினில் நிமிர்ந்த கோலம் செங்கதிர் செல்வன் ஏய்ந்த மிக்கு உயர் மகுடம்-எல்லாத்திக்குக்களிலும் மேலா

கத்தோன்றுகிற . வடிவுபடைத்த செங்கிறக்கிரணங்களைச் செல்வமாகவுடைய சூரியபகவானைத் தொடங்கிவருவதான மிகச் சிறந்த மகுடத்தை, சூட்ட - (நூன்முறைப்படி) அணிவிக்க, சூடுதல் - அணிந்துகொள்ளல், விழுமிது-சிறப்பினையுடையது,' என்றார்—; (எ-று.)

தன் தந்தையை வணங்கிவிட்டுப் பிறகு விதிமுறைப்படி மகுடஞ்சூட இராமபிரான் எண்ணித் தந்தையுள்ள இடம்நோக்கிச் செல்வதாகக்கருதி, ஸ்ரீராமபிரான் செய்கை செவ்விதாகுமென்று, வேதத்தவையோர், அவனது செயலைப் பாராட்டினரென்க. புரவலர்-காத்தற்றொழிலில் வல்லவர். விழுமிது - விழுமமென்னும் உரிச்சொல்லடியாப்பிறந்த முற்று. பி-ம்:—[1]எல்லாம். [2]தக்கது. [3]திக்கினை. [4]நிமிர்த்த, நிகழ்ந்த. [5]கீர்த்தி. [6]செல்வனே செம்பொற்சோதி. (289)

103.—இராமன் அங்குவருவதைநோக்கி, தன்வரத்தைச் சொல்லக் கைகேயி முன்னே வருதல்.

[1]ஆயன நிகழும் வேலை [2]யண்ணலு மயர்ந்து [3]தேருத்
[4]தூயவ னிருந்த சூழ [5]றுருவினன் வருத னேக்கி
நாயக னுரையான் வாயா னு[6]னிது பகர்வெ னென்னுத்
தாயென நினைவான் [7]முன்னே கூற்றெனத் தமியள் வந்தாள்.

(இ-ள்.) ஆயன - அப்படிப்பட்டவை, நிகழும்வேலை-நடக்குங் காலத்தில் [தசரதன் வழக்கமாக இருக்குமிடத்து இல்லாதிருந்த போது], அண்ணல்உம்-ஸ்ரீராமனும், அயர்ந்து-மனஞ்சோர்ந்து, தேரு - (பின்பு) தெளிந்து, தூயவன் - பரிசுத்தனாகிய தயரதன், இருந்த-சூழல்-இடத்தை, துருவினன் வருதல் - தேடிவருதலை, நோக்கி - பார்த்து,—'இது-இதனை, நாயகன் - கணவன், வாயால் உரையான்-(தன்) வாயாற் கூறான்: (ஆதலால்), நான் பகர்வென்-நான் சொல்வேன்,' என்னு-என்றெண்ணிக்கொண்டு, தாய் என நினைவான் முன்னே-தாயென்றெண்ணுகின்ற ஸ்ரீராமன்முன்னே, கூற்று என - யமனைப்போல, தமியள் - ஒப்பற்றகொடுமையையுடைய கைகேயி, வந்தாள்— ; (எ-று.)

தாயினும் அருளுடையாரும் தம்மைக்கொல்லும் கூற்றுவனினும் கொடியாரும் இல்லை: ஆதலால், அருள்கொண்ட தூயமனக் கைகேயியாகிய தாயே இப்போது கூற்றுவன்போன்று மனந்தீயளாய்க் கடுமொழிகூறவந்தாளென்கிறார். யமன் உடலையும் உயிரையும் வேறுபிரித்துக்கூறுபடுத்தல்போலச்சக்கரவர்த்தியையும் திருமகனையும் பிரித்தலால், இது-தொழிலுவமம். நான் இதுபகர்வென் என்றஇடத்து இது என்றது-பரதன் நாடாள்வான்: நீ காடேகு என்னும் மொழியை. பி-ம்:—[1]ஆயது. [2]ஐயனும். [3]தேருன். [2]தூயவன் கிடந்த. [5]குறுகினன். [6]இவை பகர்வல். [7]முன்னர். (290)

104.—கைகேயியைத் தண்டனிட்டு ஸ்ரீராமன் பணிவுதோன்ற நிற்றல்.

வந்தவ டன்னைச் சென்னி மண்ணுற வணங்கி [1]வாசச்
சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய் [2]செங்கையிற் புதைத்து மற்றைச்

சுந்தரத் தடக்கை தானை மடக்குறத் [3]துவண்டு நின்றான்
அந்திவந் தடைந்த தாயைக் கண்டவான் [4]கன்றி னன்னான்.

(இ-ள்.) அந்தி வந்து அடைந்த - மாலைப்பொழுதில் வந்து சேர்ந்த, தாயை—, கண்ட - பார்த்த, ஆன் கன்றின் - பசுவின் கன்றை, அன்னான் - ஒத்த ஸ்ரீராமன்,—வந்தவள் தன்னை - (அவ்வாறு)வந்த கைகேயியை, சென்னி மண் உற-தலை நிலத்திற்படும்படி, வணங்கி-ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, வாசம் சிந்துரம் பவளம்-வாசனையுள்ளதும் சிந்தூரத்தையும் பவழத்தையுமொத்ததுமான, செவ்வாய் - சிவந்தவாயை, செம்கையில் புதைத்து-சிவந்த (ஒரு) கையால்மூடிக்கொண்டு, மற்றை சுந்தரம் தடகை-அழகிய பெரிய மற்றொரு கை, தானை மடக்குற - ஆடையை மடக்க, துவண்டு நின்றான் - வணங்கி நின்றான்; (எ-று.)

இது-அடக்கம்; அடக்கமென்பது-உயர்ந்தோர்முன் அடங்கியொழுகும் ஒழுக்கம்; அது - பணிந்தமொழியும் தணிந்த நடையும் தானைமடக்கலும் வாய்புதைத்தலும் முதலாய கொண்டது. எம்பெருமானது செவ்வாய் நறுமணம்பெற்றிருக்கு மென்பதை "கருப்பூர நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ, திருப்பவளச் செவ்வாய் தான்..., மாதவன்றன் வாய்ச்சுவையு நாற்றமும், விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல்லாழிவெண்சங்கே" என்ற ஆண்டாள் பாசுரத்தாலும் அறிக. ஈற்றடியில் கைகேயியினிடத்து இராமன் கொண்ட பேரன்பு விளங்கும். கன்றின், இன் - வேண்டாவழிச் சாரியை. பி-ம் —[1]வாய்த்த. [2]செங்கையாற். [3]தொழுது.[4]கன்றே. ()

105.—'தந்தை உன்னிடம் சொல்லுமாறு ஒருரையுண்டு' என்று கைகேசி இராமனிடத்துத் தெரிவித்தல்.

நின்றவன் றன்னை நோக்கி யிரும்பினு [1]னியன்ற நெஞ்சிற்
[2]கொன்றுழல் கூற்ற மென்னும் [3]பெயரின்றிக் கொடுமை பூண்டாள்
இன்றெனக் [4]குணர்த்த லாவ தேயதே யென்னி லாகும்
ஒன்றுனக் குந்தை மைந்த [5]வுரைப்பதோ ருரையுண் டென்றாள்.

(இ-ள்.) நின்றவன் தன்னை நோக்கி-அங்ஙனம் நின்ற ஸ்ரீராமனைப் பார்த்து,—இரும்பினுன் இயன்ற நெஞ்சின்-இரும்பாலாகிய மனத்தோடு, கொன்று உழல் கூற்றம் என்னும் பெயர் இன்றி - (உயிர்களைக்) கொன்று திரிகின்ற யமனென்னும்பெயர்மாத்திரமில்லாமல், கொடுமை - (அவ்யமன் போன்ற) கொடுந்தொழிலை, பூண்டாள்-மேற்கொண்ட அந்தக்கைகேயி, 'மைந்த—! உந்தை - உன் தந்தை, உனக்கு உரைப்பது - உனக்குச் சொல்லவேணுமென்று கருதியதாகிய, ஓர்உரை ஒன்று-ஒப்பற்ற ஒருவார்த்தை, உண்டு - உளது: ஏயது - அவருரைக்கவேணுமென்ற அது, இன்று-இப்பொழுது, எனக்கு—, உணர்த்தல்ஆவது என்னில்-தெரிவிக்கலாமென்றால், ஆகும்-தெரிவிக்கலாகும்,' என்றாள்—.

தந்தை உன்னிடத்துச் சொல்லுமாறு மனத்துக்கருதிய உரையொன்றுண்டு: அது எனக்குத் தெரியுமாதலால் தந்தையார் ஏவலை நான் இப்போது சொல்லுவது தக்கதேயாம்: நீ உடன்பட்டாற் சொல்லுவேன் என்று கைகேயி இராமனிடம் கூறினளென்க. சக்கரவர்த்தியின் கட்டளையைச்சொல்வேனேயன்றி வேறுகூறேனென்றன ளென்பதாம். "இரும்புபோல் வலியநெஞ்சம்" என்றார், பெரியாரும். மைந்த என்றாள், அவனயிராதிருத்தற்கு. பெயர்-பிரசித்தி. ஏயது-ஏவியதன் விகாரம். பி-ம்:—[1]இயைந்த, இசைந்த. [2]கொன்றுழற். [3]பெயரினற், பெயரீண்டிக், பெயரினிற், பேரின்றிக். [4]உணரலர்காதாவதே யென்னில், உணரலாவதாயதேயென்னல், உணரலாயதாயதே யெண்ணல். [6]உரைத்தவா, உரைக்கலாம். இரும்பினனியன்றநெஞ்சில் என்ற இடத்து நெருப்பெனவெரியுநெஞ்சில் என்று பாடம் காண்கின்றதென்ப. (292)

106.—நீரே அந்தக்கட்டளையைத் தெரிவிப்பின் யான் செய்வேனென்று இராமன் கூறுதல்.

எந்தையே யேவ [1]நீரே யுரைசெய [2]வியைவ துண்டேல்
உய்ந்தன [3]னடியே னென்னிற் [4]பிறந்தவ ருளரோ வாழி
[5]வந்ததென் [6]றவத்தி னுய வருபயன் [7]மற்றென் றுண்டோ
தந்தையுந் தாயுநீரே தலைநின்றேன் [8]பணிமி னென்றான்.

(இ-ள்.) 'எந்தைஏ ஏவ-என்தந்தையே கட்டளையிட, நீர்ஏ உரை செய-நீரே சொல்ல, இயைவது-பொருந்துவது, உண்டு ஏல்-(ஒன்று) உண்டானால், அடியேன் உய்ந்தனன்-நான் ஈடேறிவிட்டேன்: என்னின்-என்னைப்போல, பிறந்தவர்-(மேம்படப்) பிறந்தவர், உளர்ஓ-(உலகத்தில்) வேறொருவரிருக்கின்றனரோ? என்-எனது, தவத்தின்-(முற்பிறப்பிற் செய்த) நல்வினையால், ஆய-உண்டாகிய, வரு பயன்-வரக்கடவதாகியபயன், வந்தது-வந்துவிட்டது; மற்று ஒன்று உண்டுஓ-இதைவிட வேறொருபயன் உளதோ? தந்தைஉம் தாய்உம் நீர் ஏ-(எனக்கு) மாதாபிதாக்கள் நீரே; தலைநின்றேன்-(நீர் சொல்லப்போவதைத்) தலைமேற்கொண்டு நின்றேன்; பணிமின்-கட்டளையிடுமின்,' என்றான்-என்று கூறினான், (ஸ்ரீராமன்); (எ-று.)

என்தந்தையின் ஏவல் தாயாகிய நுமதுவாயால்வர வாய்க்குமேயானால் எனக்குப் பெருப்பேறாகும்: ஆகவே, அக்கட்டளையைத் தெரிவித்தாற் சிரமேற்கொண்டு செய்வேனென இராமன் கூறினனென்க. "மஞ்சத்திற் கைகேயியோடிருக்கிறதந்தையைப்பார்த்து இராமன் நமஸ்கரித்தான்: அத்தசரதன் கலக்கமுற்றிருக்கக் கண்டு நடுங்கினான்: பின்பு கைகேயியை நோக்கி 'யான் ஒருபிழையுஞ்செய்யாதிருக்க, மகிழ்ச்சிகொள்ளாமல் இவர் என்மீது சினக்கக்காரணம் என்ன? எவர்க்கும் ஒருதீங்கும் இன்றே? நீர் அப்பிரியஞ்செய்யாமலிருக்கிறீரா?' என்ன,-கைகேயி, 'மன்னவர்கட்டளையொன்றை உனக்குச் சொல்லவெண்ணி வாய்வராமல் சும்மா இருக்கிறார்: மன்னவர் சொல்வதைச் செய்வாயானால் நானே சொல்லுகிறேன்' என்றனளாக, இராமன் 'தகப்பன்பேச்சை இரா

மன்கேளானென்று இவள் சங்கிக்கும்படியாயிற்றே!' என்று வருந்திப் பின் 'மன்னவர் எதுசொல்வதானாலும் செய்வேன்; அரசர் விருப்பத்தைச் சொன்னால் உடனேசெய்வேன்: இரண்டல்ல இராமனுக்கு நாக்கு என்றான்'' என்று முதனூலிலுள்ளது. நீர்-ஒருவரைச் சிறப்பின்றக்கூறும் பன்மை. என்னிற்பிறந்தவர்-என்னினும் மேம்படப்பிறந்தவரென்றுமாம். வாழி-அசை. ஓகாரங்கள்-எதிர்மறை. பி - ம்:—[1]நீயே. [2]இயைந்தது, இசைந்தது. [3]அடியன். [4]பிறந்தனர். [5]வந்தவென். [6]தவத்தினாலே. [7]இனி. [8]பணியது, பணியும். (293)

107.—பரதன் அரசுபுரிய, நீ தவக்கோலத்துடன் பதினான்கு வருடம் வனவாசஞ் செய்யவேணுமென்பது அரசர்கட்டளை யெனல்.

ஆழிசூ ழுலக மெல்லாம் பரதனே யாள நீபோய்த்
தாழிருஞ் சடைக டாங்கித் தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு
[1]பூழிவெங் கான நண்ணிப் புண்ணியப் [2]புனல்க ளாடி
ஏழிரண் டாண்டின் வாவென் [3]றேவின னரச னென்றாள்.

(இ-ள்.) 'ஆழி சூழ் உலகம் எல்லாம்-கடல்சூழ்ந்த உலகமனைத்தையும், பரதனே ஆள-பரதனே யாண்டுகொண்டிருக்க, நீ போய்—, தாழ் இரு சடைகள் தாங்கி-தொங்குகின்ற பெரிய சடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு, தாங்க அரு-தரித்தற்கரிய, தவம்-தவவேடத்தை, மேற்கொண்டு-பூண்டு, பூழி வெம் கானம்-புழுதியையுடைய கொடிய காட்டை, நண்ணி-சேர்ந்து, புண்ணியப்புனல்கள்-பரிசுத்தமாகிய நதிகளிலே, ஆடி-நீராடி, ஏழ் இரண்டு ஆண்டின்-பதினான்குவருடங்கழித்தபின்பு, வா-திரும்பி வருக, என்று-, அரசன்-சக்கரவர்த்தி, ஏவினன்-ஆஜ்ஞாபித்தான்,' என்றாள்—;

ஆள - அகரவீற்றுவியங்கோளாகவுமாம். பி-ம்:—[1]பூழிருங். [2]துறைகள். [3]ஏயினன், இயம்பினன். (294)

108.—கவிக்கூற்று: இராமன் அதுகேட்டு மனமுவந்திருந்ததன் வருணனை.

இப்பொழு [1]தெம்ம னோரா லியம்புதற் கெளிதோ [2]யாரும்
செப்பருங் குணத்தி ராமன் றிருமுகச் செவ்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு [3]பின்பவ் வாசக முணரக் கேட்ட
அப்பொழு தலர்ந்த செந்தா மரையினை வென்ற தம்மா.

(இ-ள்.) யார் உம் செப்ப அரு குணத்து-எவராலுஞ்சொல்லுதற்கரிய திருக்கலியாணகுணங்களையுடைய, இராமன்-ஸ்ரீராமனது, திரு முகம் செவ்வி-திருமுகமண்டலத்தின் சௌந்தரியத்தை, இப்பொழுது—, நோக்கின்-பார்த்தால்,—(அது), எம்மனோரால்-எம்மைப்போன்றவரால், இயம்புதற்கு எளிதுஓ-சொல்லுதற்கு எளியதோ? [அன்றென்றபடி]: (ஏனெனில்), முன்பு-இதற்கு முன்பெல்லாம், (செம் தாமரையினை)-செந்தாமரை மலரை, ஒப்பது-போன்றதாகிய அம்முகச் செவ்வி, அவ் வாசகம் உணர கேட்ட பின்பு-அக்கைகேயி வார்த்தையை அறியக் கேட்

டதன்பின்பு, அப்பொழுது அலர்ந்த செம் தாமரையினை வென்றது-அப்பொழுது தான் அலர்ந்த செந்தாமரைமலரை வென்றிட்டது; (எ - று.)

எப்பொழுதும் தாமரைமலரை யொப்பதாகிய இராமனது முகச் செவ்வி, கைகேயியின்சொல்லைக் கேட்டவுடனே, தாதை பணியைத் தாயானவளுரைக்க அதனைப் புரியுமாறு நேர்ந்த பாக்கியத்தைக் கருதியும், அரசுபுரியுஞ்சுமை தனக்கு அப்போது நீங்கிவிட்டது கருதியும் தோன்றிய மகிழ்ச்சியால், மிகமலர்ச்சி கொண்ட தென்றவாறு. "மெய்த்திருவந்துற்றுலும் வெந்துயர் வந்துற்றுலு, மொத்திருக்குமுள்ளத்துரவோன்," "விலங்கிவில்லுமிழும் பூணுன் விழுச்சிறைப்பட்டபோதும், அலங்கலந் தாரிஞன்வந் தருஞ்சிறை விடுத்தபோழ்தும், புலம்பலு மகிழ்வு நெஞ்சிற்பொலிதலுமின்றிப் பொன்ஞர்ந்து, உலங்கலந்துயர்ந்த தோளா ஞழ்வினையென்று விட்டான்" என்று பாராட்டப்படுபவர், இவ்விராமனதுகுணத்தோடு எடுத்துக் கழிப்பதற்கும் தகுதியற்றவராதல் காண்க. எளிதோ - எதிர்மறை. அம்மா - வியப்புணர்த்துவதோ ரிடைச்சொல். பி-ம்:—[1]எம்மனோருக்கியம் புவதெளிதே. [2]யார்க்கும். [3]பின்பின், பின். (295)

109.—இதுவும் அது.

தெருளுடை [1]மனத்து மன்ன [2]னேவலிற் [3]றிறம்ப வஞ்சி
இருளுடை யுலகந் தாங்கு மின்னலுக் [4]கியைந்து நின்றான்
உருளுடைச் [5]சகடம் பூண்ட [6]வுடையவ னுய்த்த காரேறு
அருளுடை யொருவ னீக்க [7]வப்பிணி யவிழ்ந்த தொத்தான்.

(இ-ள்) தெருள் உடை மனத்து-அறிவின் தெளிவையுடைய நெஞ்சினையுடைய,மன்னன்-சக்கரவர்த்தியினது,ஏவலின்-கட்டளையினின்று, திறம்ப-பிறழ்வதற்கு, அஞ்சி - பயந்து, இருள் உடை உலகம் - மயக்கத்தையுடைய உலகத்தை, தாங்கும் - காக்கின்ற, இன்னலுக்கு - வருத்தத்திற்கு, இயைந்து நின்றான்-உடன்பட்டு நின்ற ஸ்ரீராமன்,—உருள் உடை சகடம் பூண்ட - சக்கரத்தையுடைய வண்டியிற் பூட்டப்பட்ட, உடையவன் உய்த்த-யஜமானனாற் செலுத்தப்பட்ட, கார் ஏறு - கரிய எருது, அருள் உடை ஒருவன் - கருணையையுடைய வேறொருவன், நீக்க - (அவ்வண்டியினின்றும்) விலக்குதலால், அப்பிணி அவிழ்ந்தது-அவ்வருத்தம் நீங்கியதனை, ஒத்தான்—; (எ - று.)

இராச்சியத்தைச் சகடமாகவும், அப்பாரத்தைச் சுமப்பவனை எருதாகவும் கூறுதல் வழக்கமாதலால், அரசச்சுமையை நீங்கிய இராமன் வண்டிச்சுமையை நீங்கிய எருதுபோல் வருத்தம்நீங்கி இனிதிருந்தன னென்றவாறு. இதனால் கைகேயியினிடத்து இராமன் நன்றி பாராட்டலாயினனென்பதும்தொனிக்கும். உவமையணி. தெருள்.முதனிலைத்தொழிற்பெயர். வாழ்பவரது அஞ்ஞானவிருள் உலகத்தின்மேலேற்றப்பட்டது. "எருமையுமரையும் பெற்றமுமன்ன" என்றதனுல் ஏறென்றார். பி-ம்:—[1]மன்த்தின். [2]ஏவலை. [3]திறம்பல். [4]இசைந்து. [5]சகடம்பூட்டி, சகட்டிற்பூட்டி, சகடவாழ்க்கை. [6]பாசமதகற்றிப்பின்னர். [7]அப்பரமகன்றது.(296)

110.—இராமன் கைகேயிக்கு இறுத்த விடை.

மன்னவன் பணியன் [1]றாகி [2]நும்பணி மறுப்ப னோவென்
பின்னவன் பெற்ற செல்வ மடியனேன் பெற்ற தன்றோ
[3]என்னினி யுறுதி யப்பா லிப்பணி தலைமேற் [4]கொண்டேன்
[5]மின்னொளிர் கான மின்றே போகின்றேன் விடையுங் கொண்டேன்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) மன்னவன் பணி அன்று ஆகில்-சக்கரவர்த்தியினது கட்டளையன்றாயினும், நும் பணி மறுப்பன்ஓ - உமது கட்டளையைச் செய்யமாட்டேனென்பேனோ? என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் - என் தம்பியடைந்த ஐசுவரியம், அடியனேன் பெற்றது அன்றோ-நான் அடைந்ததன்றோ? அப்பால் - பின்பு, இதனின் - இதினினும் மேலான, உறுதி-நன்மை, என்-யாது? இ பணி - இக்கட்டளையை, தலைமேல் கொண்டேன் - தலைமேலேற்றுக்கொண்டேன்; மின் ஒளிர் கானம் - மின்னல்போன்ற வெயில் விளங்குகின்ற காட்டிற்கு, இன்று ஏ போகின்றேன்-இப்பொழுதே செல்கின்றேன்; (எ-று.)—"என்று...கோசலை கோயில்புக்கான்" என அடுத்த கவியில் முடிபு காண்க.

அரசர் கட்டளையிடவேண்டுமென்பதில்லை; நுமதுபணியே போதும்: மேலும் என்தம்பிக்கு இராச்சியம் கிடைப்பின், அது நான் அரசுபெற்றதுபோலவேயாகுமாதலால், இராச்சியமில்லையேயென்ற குறையும் எனக்கு இல்லை; இப்படி நானும் என் தம்பியும் நன்மைபெறுமாறு ஒன்றுநிகழுமாயின் இதனினும் மேம்பட உறுதி பயப்பது ஒன்றுமில்லை யாதலால், நுமது பணியைத் தலைமேற்கொண்டு இன்றே கானகத்துக்குச் செல்கின்றேன்; விடைபெற்றுக்கொள்கின்றேனென்றனன் இராமனென்க. கைகேசிகூறியதைக் கேட்டவுடன் இராமன் 'அப்படியேசெய்வேன். பரதனுக்குப்பட்டங்கட்டுவதைத் தந்தையார் என்னுடன் சொல்லவில்லையேயென்ற வருத்தம் என்னைத் துன்புறுத்துகின்றது: பரதனுக்கு எதையுங் கொடுக்கக்கூடியவன் நான்; தூதுவர் விரைந்துசென்று பரதனை யழைத்துவரட்டும்: நான் போகின்றேன்' என்றானாக, கைகேயி 'பரதனையழைத்து வருவதைப்பற்றி நீ சிந்திக்கவேண்டா' என்று கூறி, தனக்குள் 'பரதன் வந்திட்டால் இராமனைப் போகவிடான்: அதற்குள் இராமனைக் காட்டுக்குப் போக்கவேணும்' என்று கருதி, 'தாமதியாதே: நீ கானகஞ் செல்வாயோ மாட்டாயோ என்ற ஐயத்தினால் மன்னவர் ஸ்நாநம் முதலியன செய்யார். இப்போதே காட்டுக்குப் புறப்படுக' என்ன, இராமன் 'தகப்பனாருக்கு விருப்பமானதைச் செய்வதே எனக்குத் தருமாநுஷ்டாநமாகும்: தகப்பனார் சொல்லாவிட்டாலும் நீர் சொன்னதேபோதும்: வரத்தின்மூலமாய் என்னைப் போகச் சொன்னதால் என் தன்மை யின்னதென்று நீர் ஆராயவில்லை போலும். நான் என்தாயுடன் சொல்லி அவரநுமதியைப்பெற்றுக் கொண்டு சீதைக்குச் சொல்லிவிட்டுப் பின்செல்கிறேன்: இந்தத் தாமதத்திற்கு இடந்தருக: பரதன் தந்தையார்க்குப் பணிவிடை செய்யப் பார்த்துக்கொள்ளும்' என்று இவ்வாறு சொல்லி, தந்தையாரையும் கைகேயியையும் வந்தனஞ்செய்து புறப்பட்டனனென்று வான்மீகத்தி லுள்ளது. மின்னொளிர்கானம்-"வேய்

பிளந்துக்க வெண்டீரளமும்விடவரா, வாய்பிளந்துக்க செம்மணியுமே வனமெலாம்'' "மின்னனையபன்மணிவெயில் மண்கிழித்திடவெழுஞ் சுடர்கள்" என்பன காண்க. தலைமேற்கொள்ளுதல்-பயபக்தியோடேற்றுக்கொள்ளுதல். பி-ம்:—[1]ஆயின். [2]நின். [3]என்னினி. [4]கொண்டு. [5]மின்னெளி. (297)

கைகேசிசூழ்வினைப்படலம் முற்றிற்று.

4-ஆவது நகர்நீங்குபடலம்.

அதாவது-ஸ்ரீராமபிரான் கைகேசிசொல்லால் வனம்புகுமாறு நகரினின்று நீங்கியதைச் சொல்லும் படலமென்பது, பொருள்.

இராமன் இங்ஙனம் கைகேயியினிடம் சொல்லி வணங்கிவிட்டுத் தந்தையைத் திக்குநோக்கித் தண்டனிட்டுப் பின் கோசலையின்மாளிகையிற்சென்று தண்டனிட்டுநிற்க, பட்டாபிஷேகத்திற்குஉரிய அடையாளமொன்றுமில்லாமல் மகன் வந்துநிற்பது கண்டு, கோசலை 'முடிசூட ஏதாகிலும் இடையூறுஉண்டோ?' என்றுவினவ, இராமன் 'நின்மகன் பரதன் முடிசூடுகின்றான்' என்றான். கோசலை 'முறைமையன்று என்பதன்றி மற்றைப்படி பரதன் குணத்தால் நின்னினும் உயர்ந்தவனே: மகனே! தம்பிக்குப் பூமியைக்கொடுத்து மாறுபாடின்றி நீடூழி வாழ்க' என்றாள். அது கேட்டு மகிழ்ந்த இராமன், 'தந்தை என்னைப் பதினான்கு வருடம் கானத்திலுறையுமாறு கட்டளையிட்டுள்ளார்' என்றான். அது கேட்டதும் கோசலை துடிதுடித்து வருத்தத்தினால் பலவாறு கூறிப் புலம்பினாள். அங்ஙனம் வருந்துகின்ற கோசலையைநோக்கி, இராமன்; 'மன்னவனைப் பொய்யனாக்கப் பார்க்கலாமோ? தம்பி இராச்சியம்பெற, காட்டில் நிச்சிந்தையாக வாழ்ந்து தந்தையைச் சத்தியசந்தனாக்குவதைக்காட்டிலும் யான் பெறும் பேறு யாது உளது? அண்ணலேவலை மறுக்கல் எனக்கு முடியுமோ? மனமழியேல்' என்ன, கோசலை 'நீ கானகஞ்செல்லத்துணிந்தால் என்னையும் உடன்அழைத்துச்செல்வாய்' என்றாள். இராமன் 'அம்மா! என்னைவிட்டுப்பிரிந்துவருந்தும் மன்னவரைத் தேற்றுவதல்லவோ நுமதுகடன்? என்னுடன்வரத் துணியலாமோ? பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டிக் கானகஞ்செல்லும்போது மன்னவருடன் நீரும் சென்று அருமைநோன்புகள் புரிக; தேவர்களும் தவஞ்செய்து மேன்மைபெற்றாராதலால் யானும் வனஞ்சென்று தவஞ்செய்து பதினான்குவருடங்களையும் பதினான்குநாளாகக்கழித்து மேன்மையுடன்வருவேன்; விடைதருக' என்றனன். எவ்வளவுதேறுதல் சொல்லியும் கோசலை கேளாமல், காட்டுக்கு இராமனைச்செல்லாதிருக்கும்படி அரசனைக் கேட்டுத்தடுப்பேனென்று அரசனிருக்குமிடத்துக்குச் சென்றனளாக, இராமன், 'சுமித்திரையானவள் கோசலையையுந் தேற்றுவாள்' என்று அவள்மாளிகைக்குச் சென்றான். இதுநிற்க.

சென்றகோசலை மன்னவன்மூர்ச்சித்திருப்பதைக்கண்டு பலவாறு புலம்ப, அக்குரல் பட்டாபிஷேகத்திற்கு வந்திருக்கும் மன்னவர் முதலியோரின் செவியில்விழ, அவ்வழுகைக்குரலுக்குக் காரணத்தையறிந்துவருமாறு அங்குள்ளோர் வசிட்டமுனிவனை

வேண்டினார்கள். அம்முனிவன், அந்தப்புரத்துச்சென்று கைகேயியைவினவிச் செய்தியுணர்ந்து 'மன்னவா! 'அயரேல், கைகேயியே இராமனுக்கு அரசுதருவாள்' என்றுசொல்லிச் சிதோபசாரஞ்செய்து தேற்ற, அப்போதுமன்னவனுக்கு உயிர்ப்புவரக்கண்டு இன்மொழிகளால் மீண்டும் அவனைத் தேற்றிக் கைகேயியை நோக்கிப் பலவாறு மதிகூறினான். கூறவும் அவள் விடாப்பிடியுடனிருக்க, பிறகு மன்னவனும் அவளை நன்மொழிகள் சொல்லிப் பார்க்கவும் சிறிதும் அவள் இரங்காதது கண்டு, 'நீ என் தாரமல்லை: மன்னனுகவரும் பரதனையும் மகனென்று உன்னேன்: அவனும் என்னுரிமைக்கு ஆகான்' என்று சொல்லிவிட்டு, கோசலை வந்திருப்பதையறிந்து மூர்ச்சித்தான். அவள் பலவகையாகத் தேற்றத் தேறிய மன்னவன் தான் ஒரு முனிகுமாரனைக் கொன்றதனுற் சாபமுற்ற வரலாற்றைத் தெரிவித்து, 'என்னுயிர் போவது திண்ணம்' என்றுகூற, அதுகேட்டுக் கோசலை திகைத்து நின்றாள். முனிவன் போய் அவையோர்க்குச் செய்தி தெரிவித்தான். இராமபட்டாபிஷேகம் தடைப்பட்டசெய்தி அந்நகரத்து எங்கும் பரவ, உயர்திணையோடு அஃறிணையான பொருள் யாவும் பெருவருத்த மடைந்தன. கூனியும் கைகேசியுமே, அந்நகரில் வருந்தாதவர்.

இச்செய்தி கேள்வியுற்ற இலக்குமணன், பெருஞ்சினங் கொண்டு யுத்தசன்னத்தனுகி 'எவர்வந்தாலும்வரட்டும்: இராமபட்டாபிஷேகத்துக்குத்தடைசெய்வோரைத்தொலைத்துவிடுகிறேன்' என்று சொல்லி நாணைப்புடைத்துக்கொண்டு நகர்நடுவில் திரிந்துகொண்டிருந்தான். சிற்றன்னையிடமிருந்த இராமன் அவ்வொலிகேட்டு வந்து இலக்குமணனைநோக்கி, யுத்தசன்னத்தனுகியுள்ள காரணத்தை வினவி, 'எல்லாம் விதியினால் விளைவது: எவர்மீதும் குற்றம்இல்லை' என்ன, 'இலக்குவன் நான் விதிக்கும் விதியாவேன்: என்வில்லின்முன்னே விதி என்னசெய்யமாட்டும்?' என்ன, இராமன் 'மறையோதும் வாயால் நீ இங்ஙனம் சினங்கொண்டு கூறலாமோ? தாதை சொல்லை மீறுதல் எனக்குத் தகாது' என்ன, இலக்கும்மணன் சீற்றந் தணிய, பின் அவனுடன் சுமித்திரையின்கோயிலையடைந்து தாம் தண்டகவனஞ் செல்வது உணர்ந்து அன்னாள்வருந்த அவளைத்தேற்றினன். அப்போது, சேடியர்மூலமாகக் கைகேயிவரவிடுத்தமரவுரியை வாங்கிக்கொண்டு, இலக்குமணன் தாயைப் பணிந்துநிற்க, அவள் 'அவ்வனம் இவ்வயோத்தி: இராமனே தசரதன்: சீதையே உன் தாய்: நீ இவ்விராமனுக்கு அடியவன் போல ஏவல்புரிவாய். இவ்விராமன் திரும்பி வந்தால் வருக: இன்றேல் முன்னம் முடிக: ஒரு கணம் நிற்பினும் ஏதம்' என்றுஉபதேசித்து விடைகொடுத்தாள். இருவரும் சுமித்திரையைத் தொழுதுமீண்டபின், சீரைகளைத் தரித்தனர். பின் இராமன் 'தாய்மார்களையும் தந்தையாரையும் தேற்றிக்கொண்டு நகரில்தானே தங்குக' என்று இலக்குமணனிடஞ் சொல்ல, இலக்குவன் கண்ணீர்வடித்து 'நானும் சீதையும் உன்னைவிட்டு ஒரு நொடிப்போதும் பிரிந்து உயிர் வாழேம்: கருணைபுரிக' என்றுவேண்ட, இராமனும் இலக்குமணன் உடன் வருவதற்கு உடன்பட்டனன். அங்குவசிட்டமுனிவன் வந்து இராமன் மரவுரி தரித்த கோலத்தோடுஇருப்பதுகண்டு துன்பக்கடலுள் ளழுந்தி இராமனைநோக்கி, 'நீ காடு செல்லவேண்டா' என்று தடுக்க,

இராமன் 'தான் கானகஞ்செல்வதேதக்கது' என்று ஏற்ற நியாய மெடுத்துக் காட்டினான்; முனிவனும் வாய்மூடினன்.

பின்பு இராமன், சீதையின்மாளிகைநோக்கிச் செல்ல, அவனைக்கண்ட அந்நகரத்து உயர்திணைப்பொருளோடு அஃறிணைப் பொருளோடுவாசியற எல்லாம் துக்கசாகரத்து ஆழ்ந்தன. அங்ஙனந் தம்பியோடு செல்கின்ற இராமனைத் தொடர்ந்து தாய்மாரும் அந்தணர் அரசர் முதலியோரும் அழுதுகொண்டு உடன் வந்தனர். மரவுரிதரித்த கோலத்தோடு அங்ஙனம்வரும் இராமனைச் சீதை கண்டு திடுக்கிட்டு நடுங்கிக் கண்களில் நீர்வடிய 'இது என்?' என்றுவினவ, 'என் தம்பி பரதன் அரசுபுரிவான்: யான் காட்டுக்குப்போய்த் தந்தை பணியை நிறைவேற்றி வருவேன்: வருந்தாதிரு' என்றான். நாயகன் வனத்துக்குச் செல்வேனென்றதைக்காட்டிலும் வருந்தாதிரு என்ற சொல்லைக் கேட்டதால் துயரம் மேலிடப்பெற்று, சீதை, 'தாய் தந்தையர் சொல்லைச் செய்வது தக்கதே: என்னைக் கைவிடத்துணிந்த காரணம் யாது?' என்ன, இராமன் 'கல்லையும் உருக்கும் வெப்பத்தையுடைய காடு உன் மெல்லிய பாதங்கட்குச் சுடும்: உன்னை யழைத்துச் செல்வதால் எனக்கு வருத்தம் நேரும்' என்று பலபடிசொல்லித்தடுக்க, சீதை 'நின்பிரிவினும் காடுசுடுமோ? என்னைத் துறந்தால் இன்பம் நுமக்கு நேரும்போலும்' என்று பலவாறாகத் தன்மனவுறுதியைத் தெரிவித்துச் சீரைசாத்திக்கொண்டு வரலானாள். இங்ஙனம் திருமகள் முன்னேசெல்லவும் இளையவன் பின்னேவரவும் இடையே நடக்கும் இராமனைக்கண்டு அந்நகரத்தவர் பட்ட வருத்தத்தை அளவிட்டுச் சொல்லுதல் எவர்க்கும் இயலாது. அவ்வண்ணமே இராமன் தந்தையாரிருக்குமிடஞ் சென்று தாய்மாரைவணங்கி 'மன்னவனைத் தேற்றிக் கொண்டிருங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு, சுமந்திரன்கொணர்ந்த தேரின்மீது ஏறிச் செல்லலாயினனென்பது இப்படலத்திற் கூறும் பொருள்.

1.—இராமன் கைகேயியையும் தசரதனையும் வணங்கிவிட்டுக் கௌசலையின் மாளிகையை யடைதல்.

என்றுகொண் டினைய கூறி யடியிணை[1] யிறைஞ்சி மீட்டும்
தன்றுணைத் தாதை பாத மத்திசை நோக்கித் [2]தாழ்ந்து
பொன்றிணி போதி னாளும் பூமியும் புலம்பி நையக்
குன்றினு முயர்ந்த தோளான் கோசலை கோயில் புக்கான்.

(இ-ள்.) குன்றின்உம் உயர்ந்த தோளான்-மலையினுஞ் சிறந்த புயங்களையுடைய ஸ்ரீராமன்,-என்று இனையகூறி-என்று இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அடி இணை - (கைகேயியினது) உபய பாதங்களை, மீட்டும் இறைஞ்சி-மறுபடியும் வணங்கி, தன் தாதை-தன்து தகப்பனாருடைய [தசரதருடைய], துணை பாதம்,-அடியிணையை, அ திசை நோக்கி தாழ்ந்து-அத்திக்கைக்குறித்து வணங்கி,—திணி பொன் போதின்ஆள்உம்-திண்மையாயிருக்கின்ற பொற்றாமரைப்பூவில்வீற்றிருக்கின்ற இலக்குமியும், பூமிஉம்-பூமிப்பிராட்டியும், புலம்பி நைய - வருந்தி அழும்படி, கோசலை -

கௌசல்யையினுடைய, கோயில்-மாளிகையை, புக்கான்-அடைந்தான்; (எ-று.)

தான் வனஞ்செல்லப்போவதைக் கோசலைக்குத் தெரிவித்து, தன்னைப் பிரிதலால் வருந்தக்கூடிய தசரதமன்னவனைத் தக்கஉபசாரம் முதலியவற்றால் தேற்றிக்கொண்டு இருக்குமாறு அறிவுறுத்தி அவளைச் சமாதானப்படுத்தி அன்னாளிடத்தினின்று விடைபெற்றுச் செல்வதற்காக அக்கோசலையின் மாளிகைக்கு ஸ்ரீராமன் சென்றனனென்க. தசரதன் மூர்ச்சையடைந்துகிடத்தலால் அவனிடத்துநேரேகிட்டி விடைபெற இயலாததுபற்றி, ஸ்ரீராமன் அவனைத் திசைநோக்கித் தொழுதனன். பிரிவிற்கு அஞ்சி ஆற்றாமையால், போதினாளும் பூமியும் புலம்பி நைவாராயினர். பொன்திணிபோதினாள்-ராஜ்யலக்ஷ்மி. நைந்துபுலம்பவெனமாறுக. கொண்டு-அசை; இனி, எண்ணிக்கொண்டென்றுரைத்தலும், கூறிக்கொண்டென்று கூட்டலுமாம். கீழ் "வந்தவடன்னைச் சென்னி மண்ணுறவணங்கி" என்றதனை நோக்கி 'மீட்டும்' என்றார். தன்றுணைத்தாதையென்றதற்கு - தான் அவதரித்தபயனைத் தலைக்கட்டுவிக்கத் துணையாய் நின்ற தாதையென்றுமாம். பி-ம்:—[1]தொழுது. [2]தாழ்த்து. (298)

2.—இராமன் கௌசலைமுன் செல்லுதல்.

குழைக்கின்ற கவரி யின்றிக் கொற்றவெண் குடையு மின்றி
இழைக்கின்ற விதிமுன் செல்லத் தருமம்பின் னிரங்கி [1]யேக
மழைக்குன்ற மனையான் மௌலி கவித்தனன் வருமென் றென்று
தழைக்கின்ற வுள்ளத் தன்னாண் முன்னொரு தமியன் சென்றான்.

(இ-ள்.) (அடைந்து), 'மழை குன்றம் அனையான்-மேகங்கள் தங்கப்பெற்ற மலையையொத்த இராமன், மௌலி கவித்தனன் வரும்-கிரீடத்தைச் சூட்டிக்கொண்டு வருவான்,' என்று என்று-, தழைக்கின்ற-மகிழ்கின்ற, உள்ளத்து - மனத்தையுடைய, அன்னாள் முன் - அக்கோசலைக்குமுன்,-குழைக்கின்ற கவரி இன்றி - வீசுகின்ற சாமரமில்லாமல், கொற்றம் வெண்குடைஉம் இன்றி - வெண்கொற்றக் குடையு மில்லாமல், இழைக்கின்ற விதி முன் செல்ல - (நன்மைதீமைகளை) உண்டாக்குகின்ற ஊழ்வினை முன்னே போகவும், தருமம் பின் இரங்கி ஏக-அறக்கடவுள் வருந்திப் பின்னே வரவும், ஒரு தமியன் - தன்னந்தனியனாய், சென்றான் - (அவ்விராமன்) வந்து சேர்ந்தான்; (எ-று.)

தான் முடிசூடாமற் காட்டிற்குச்செல்ல சங்கற்பித்துவிட்டதனால் அரசச் சின்னங்களை ஸ்ரீராமன் விலக்கிவிட்டானென்று முதனூல்கொண்டு அறிக. உலகத்துப் பிறந்ததற்குஏற்ப ஊழ்வினைவசத்தனா யுழல்பவன்போன்று நடித்தனனென்பதை விளக்க 'இழைக்கின்ற விதிமுன்செல்ல' என்றார். இழைக்கின்றவிதி-தம்முடைய ஆதிசங்கற்பமுமாம்; அறத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகத் தோன்றினவனாதலின், தருமம பின்றொடர்ந்தது. இராமன்

செல்கையில் தருமமுஞ்செல்லுமென்று கூறப்படுவதனை, "தருமமேதாதுசெல்ல-வருகின்றான்" என்று மிதிலைக்காட்சிப்படலத்துங் காண்க. கருமைக்கும், உயர்விற்கும் 'மழைக்குன்று' என்றார்; இனி, குளிர்ச்சியையுடைய குன்றென்றுமாம். மௌலி - ஆகுபெயர். தமியன் என்னுஞ்சொல், தனிமைப்பொருள்குறித்த தமியென்பதன் அடியாகப் பிறந்தது. ஒரு தமியன்-ஒருபொருளைக் குறித்த இருசொற்கள். தன்னந்தனியன்: முடிசூட்டுசின்னம் எதுவும் இல்லாத தமிய னென்றவாறு. மூன்றாமடியீற்றில் வருமென்றன்பு என்றும்பாடம். பி-ம்:—[1]செல்ல. (299)

3.—கோசலை இராமனைக்கண்டு சங்கையினால் 'முடிபுனைய இடையூறு உண்டோ?' என்று வினவுதல்.

புனைந்திலன் மௌலி குஞ்சி மஞ்சனப் புனித நீரால்
[1]நனைந்தில னென்கொ லென்னு மையத்தா ணளின பாதம்
வனைந்தபொற் கழற்கால் வீரன் வணங்கலுங் [2]குழைந்து வாழ்த்தி
நினைந்ததென் னிடையூ றுண்டோ நெடுமுடி புனைதற் கென்றாள்.

(இ-ள்.) மௌலி புனைந்திலன்-(இராமன்) திருமுடியைச் சூட்டிக்கொண்டானில்லை; குஞ்சி மஞ்சனம் புனிதம் நீரால் நனைந்திலன்-தலைமயிர் நீராட்டத்திற்குரிய பரிசுத்தமாகிய தீர்த்தத்தினால் நனையப்பெற்றானில்லை; என்கொல்-(இதற்குக் காரணம்) யாதோ? என்னும் ஐயத்தாள்-என்னுஞ் சந்தேகத்தைக்கொண்ட அக்கோசலையினுடைய, நளினம் பாதம்-தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை, பொன் கழல் வனைந்த கால்-பொன்னினாற் செய்த வீரக்கழலணிந்த திருவடியையுடைய, வீரன்-ஸ்ரீராமன், வணங்கலும்-சேவிக்க,—குழைந்து வாழ்த்தி-(அவள்) வருந்தி ஆசீர்வாதஞ்செய்து. 'நினைந்தது என்-(சக்கரவர்த்தி) எண்ணின காரியம் யாதாயிற்று? நெடு முடி புனைதற்கு-நீண்ட கிரீடத்தைச் சூடுதற்கு, இடையூறு உண்டோ-(யாதாயினும்) தடையுளதோ?' என்றாள்—; (எ-று.)

குஞ்சி - ஆண்மயிர். கங்கையேமுதலவாய கன்னியீறான தீர்த்த மங்கலப் புனலுநாலுவாரியினீருமாதலின், 'மஞ்சனப் புனிதநீரென்றாள். பி-ம்:—[1]நனைந்திலதென்கொல். [2]மகிழ்ந்து. (300)

வேறு.

4.—பரதன் முடிசூடுகின்றா னென்றல்.

மங்கை யம்மொழி கூறலு [1] மானவன்
செங்கை கூப்பி[2]நின் காதற் றிருமகன்
பங்க மில்குணத் தெம்பி பரதனே
துங்க மாமுடி சூடுகின் றானென்றான்.

(இ-ள்.) மங்கை-கோசலை, அ மொழி கூறலும்-அவ்வார்த்தையைச் சொல்ல,—மானவன்-ஸ்ரீராமன், செம் கை கூப்பி - சிவந்த கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, 'நின் காதல் திருமகன்-உனது அன்பிற்கு இடனான அழகிய குமாரனும், எம்பி-எனது தம்பியுமாகிய,

பங்கம் இல் குணத்து - குற்றமில்லாத குணங்களையுடைய, பரதனே—, துங்கம் மா முடி-உயர்வாகிய பெருமையையுடைய கிரீடத்தை, சூடுகின்றான்-கவித்துக்கொள்ளுகிறான்,' என்றான்—;

பரதன்-நாட்டைப்பரிப்பவன்: காப்பவனான தசரதன் சுவர்க்கம் புக, ஸ்ரீராமனும் வனம்புக, அரசனில்லாத இராச்சியத்தைக் காத்தல் நோக்கி இப்பெயர் வசிஷ்டரால் இடப்பட்டது. மானவன்-(வைவஸ்வத) மநுவமிசத்திற் பிறந்தவன். பி-ம்:—[1]மன்னவன். [2]உன், நும். (301)

5.—கௌசலை 'மூத்தவனிருக்க இளையவனுக்கு முடிசூட்டுதல் முறைமையன்றே' எனல்.

முறைமை யன்றென்ப தொன்றுண்ட [1]தல்லது
நிறைகு ணத்தவ னின்னினு நல்ல[2]னுல்
குறைவி லன்னெனக் கூறினள் நால்வர்க்கும்
மறுவி [3]லன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினள்.

(இ-ள்.) நால்வர்க்கு உம்-(இராமன் இலட்சுமணன் பரதன் சத்துருக்கனன் என்ற) நான்கு குமாரர்களிடத்தும், மறு இல் அன்பினில் - குற்றமற்ற அன்புசெலுத்துவதில், வேற்றுமை-வேறுபாட்டை, மாற்றினள்-ஒழித்தவளாகிய கௌசல்யை,-'(மூத்தவன் இருக்க இளையவன் அரசு ஆளுதல்), முறைமை அன்று என்பது ஒன்று உண்டு-இராசநீதியன்று என்கின்ற ஒரு குறை மாத்திரம் உண்டு; அது அல்லது-அதுவல்லாமல்,(மற்றைப்படி), (அந்தப் பரதன்), நிறை குணத்தவன்-(யாவரினும்) நிறைந்த குணத்தையுடையவன்; நின்னின்உம் நல்லன் - உன்னைக்காட்டிலும் நல்லவன்; (அன்றியும்), குறைவு இலன் - (ஒருவகையாலும்) குறைவு இல்லாதவன்,' என-என்று, கூறினள் - சொன்னாள்; (எ - று.)—ஆல்-ஈற்றசை: தேற்றமுமாம்.

அப்போது கௌசல்யை, எல்லாப்புத்திரரையும் ஒரு நிகராக நினைப்பவளாதலால், மாற்றாள்மகனான பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டப் போவதிற் சிறிதும் மனத்தாங்கல் கொள்ளாது மகிழ்ச்சியேயடைந்து, தன் புதல்வனை நோக்கி 'மைந்தா! இப்போது பட்டங்கட்டக்கருதிய பரதன் மேம்பட்ட குணசாலி; உன்னைக்காட்டிலும் நல்லவன்: அரசு ஆளுதற்கு வேண்டிய தகுதியாவும் நிறைந்தவன்: ஆதலால், அவனுக்குப் பட்டங்கட்டுதல் ஏற்கும்:ஆயினும், குணக்கேடனாயிருந்தாலன்றி மற்றைப்போது மூத்தவனுக்கே முடிசூட்டுதல் அரசமுறை யாயிற்றே!' என்றன ளென்பதாம். பரதன் கௌசல்யாதேவியினிடத்து இராமனைக்காட்டிலும் மிக்க பணிவோடு நடத்தலால், அக்கௌசலை, பரதனை 'நின்னினும் நல்லன்' என்கிறாளென்க. இனி, "தாயுரைகொண்டு தாதையுதவிய தரணிதன்னைத், தீவினையென்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்தில் தேக்கிப், போயினையென்றபோது புகழினோய் தன்மை கண்டால், ஆயிரமிராமர் நின்கேழாவரோ தெரியினம்மா" என்ற பாடலும், "எண்ணில் கோடி யிராமர்க ளென்னினும், அண்ணல் நின்னரு ளுக்கரு காவரோ" என்ற பாடலும் இங்குக் காணற்குரியன; கௌசல்யை, இராமன் முதலிய நால்

வரிடத்தும் ஒருதன்மையான அன்பையுடையவளாதலால், பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டப்போவதைக் கேட்டபோதும் மனத்தில் வேறுபாடின்றி அந்தப்பரதனைப் பாராட்டிக்கூறினாளென்பதை விளக்க, கவி, கௌசலைக்கு 'நால்வர்க்கும் மறுவிலன்பினில் வேற்றுமைமாற்றினாள்' என்று ஒருபெயர் கூறினார்: இத்தொடர்-கருத்துடையடைகொளியணியாம்.

ஒன்று-எண்ணலளவையாகுபெயரால், ஒரு குறைவு என்ற பொருளைத் தந்தது. [1]மும்மையின் என்ற பாடத்துக்கு, மும்மை-மூன்று என்ற பொருளது: "தெரிமாண்டமிழ் மும்மை" என்ற இடத்துப்போல; மூவுலகத்தினும் என்க. இனி, மும்மையின் நிறைகுணத்தவன் என்பதற்கு-சத்துவம் ரஜசு தமசு என்ற மூன்றுகுணங்களுள் நிறைந்த குணமாகிய சத்துவகுணத்தையுடையவனெனினுமாம். நின்னினும் மும்மையின் நல்லன் என இயைத்து-உன்னைக்காட்டிலும் மூன்றுமடங்கு நல்லவனென உரைப்பாருமுளர். நிறை குணத்தவன்-நிறைந்தகுணத்தையுடைய பரதனெனக் கூறி, எழுவாயாக்குதலும் ஒன்று. நால்வர்-தொகைக்குறிப்பு; உம்மை-முற்றுப்பொருளது. நால்வர்க்கும்—உருபுமயக்கம்: வேற்றுமைமாற்றினாள்—பிராசம். பி-ம்:—[2]ஓர். [3]அன்பன்றி. (302)

6.—கோசலை இராமனை நோக்கி 'தந்தைசொல்லை மருமல், தம்பிக்கு அரசு கொடுத்து வாழ்க' எனல்.

என்றுபின்னரும் மன்னவ னேவியது
அன்[1]றெ னுமை மகனே யுனக்கறன்
நன்று [2]நும்பிக்கு நானில நீகொடுத்து
ஒன்றி வாழுதி யூழி பலவென்றாள்.

(இ-ள்.) என்று-என்று கூறி, பின்னரும்—, (கோசலை தன் மகனை நோக்கி), 'மகனே—! மன்னவன்ஏவியது-சக்கரவர்த்திஆஜ்ஞாபித்த தொழில், அன்று-(நீதி) அன்று, எனுமை-என்று சொல்லாமை, உனக்கு—, அறன்-தருமமாகும்; நீ—, நன்று-நன்மையாக, நும்பிக்கு-உனது தம்பியாகிய பரதனுக்கு, நானிலம் கொடுத்து-உலகத்தைக் கொடுத்து, ஒன்றி-(அவனோடு மாறுபடாமல்) கூடியிருந்து, ஊழி பல-பல நெடுங்காலம், வாழுதி—,' என்றாள்—; (எ - று.)

தந்தைசொன் மிக்க மந்திரமில்லை யாதலால், 'தந்தையாரின் ஏவல் முறைமையானதா? அன்றா?' என்று ஆராய்ச்சி செய்யாமலே அங்கீகரித்தல் உனக்கு அறமாம்: ஆகவே, தம்பிக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்து அவனோடு ஒற்றுமைகொண்டு வாழ்வாயென்றனள் கோசலையென்க. மூத்த குமாரனுக்கே அரசு உரியதாதலால், 'நீ கொடுத்து' என்றாள். பித்ருவசநபரிபாலநஞ்செய்ய வேண்டுமென்றாளென்பதாம். பி-ம்:—[1]எனுமகனேயுனக்கன்புடை. [2]தம்பிக்கு. (303)

7.—இராமன் 'தந்தையார் எனக்கு ஏவியதும் ஒன்று உண்டு' எனல்.

தாயு ரைத்தசொற் கேட்டுத் தழைக்கின்ற
தூய சிந்தையத் தோமில் குணத்தினன்

நாய கன்னெனை நன்னெறி யுய்ப்பதற்கு
ஏய துண்டொர் பணியென் றியம்பினன்.

(இ-ள்.) (என்று), தாய்-கோசலை, உரைத்த-சொல்லியருளிய, சொல்-வார்த்தையை, கேட்டு—, தூய சிந்தை தழைக்கின்ற-பரிசுத்தமாகிய மனம் மகிழ்கின்ற, அ தோம் இல் குணத்தினன்-குற்றமற்ற குணங்களையுடைய அவ்விராமன், (தாயைநோக்கி), 'நாயகன்-சக்கரவர்த்தி, எனை-அடியேனை, நல் நெறி உய்ப்பதற்கு-சன்மார்க்கத்திற் செலுத்துவதற்காக, ஏயது-நியமித்ததாகிய, ஓர் பணி-ஒரு கட்டளை, உண்டு—,' என்று—, இயம்பினன்-சொன்னான்; (எ - று.)

பரதனுள்வதைக் கௌசலை ஒப்பியதனால், இராமன் தழைக்கின்ற சிந்தையனானான். மன்னவன் கானகம்செகுமாறு ஏவினனென்று முதன்முதலிற் கூறாமல் எனை நன்னெறியுய்ப்பதற்கு ஏயதுஎன்று முதலிற்கூறிப் பின் தெரிவிக்குந் திறம் பாராட்டற்குஉரியது. பூமிக்கு நாதனாதலாலும், கோசலைக்குத் தலைமகனாதலாலும், ஐங்குரவருள் தகப்பனொருவனாதலாலும், "அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்" ஆதலாலும், சக்கரவர்த்தியை, 'நாயகன்' என்றான். (304)

8.—கோசலை வினவ, இராமன், மன்னவன்பணியைத்தெரிவித்தல்.

ஈண்டு ரைத்த பணி[1] யென்னை [2]யென்றலும்
யாண்டொ ரேழினொ டே[3]ழகன் கானிடை
மாண்ட [4]மாதவத் தோருடன் வைகிப்பின்
மீண்டு நீ[5]வரல் வேண்டுமென் றானென்றான்.

(இ-ள்.) (அதனைக் கேட்டு), 'ஈண்டு-உன்னிடத்து, உரைத்த-(தந்தையார்) சொன்ன, பணி-காரியம், என்னை-யாது?' என்றலும்-என்று (அக்கோசலை) வினவிய வளவில்,—(ஸ்ரீராமன் அவளை நோக்கி), 'நீ—, ஓர் ஏழினோடு ஏழ் யாண்டு-ஒரு பதினான்குவருஷ காலம், அகல் கானிடை-பரந்த காட்டில், மாண்ட மா தவத்தோருடன்-மாட்சிமைப்பட்ட சிறந்த இருடிகளுடன், வைகி-சேர்ந்து தங்கி, பின்—, மீண்டு வரல்வேண்டும்-திரும்பிவரவேண்டும், என்றான்-என்று (சக்கரவர்த்தி) ஆஜ்ஞாபித்தான்,' என்றான்-என்று (தந்தை காட்டிற்குப்போமாறு ஏவியசெய்தியைத்) தெரிவித்தான்; (எ - று.)

பதினான்குவருடம் காட்டில் தவசியரோடு உறைந்து பிறகு மீண்டுவருமாறு தந்தையார் எனக்குக் கட்டளையிட்டன ரென, இராமன் கோசலையிடத்துத் தந்தையின்கட்டளையைத் தெரிவித்தனனென்க. கௌசலை வருந்தாதிருக்கவேணுமென்று இராமன் சொல்லுந் திறம் போற்றற்குரியது. தவத்தால் மனந்தூயவராதலின் 'மாண்ட மாதவர்' என்றது. ஈண்டு-முன்னிலைக்கண் வந்தது: இப்போது எனினுமாம். கான்-கானனமென்பதன் விகாரமென்பர்.

பி-ம்:—[1] என்கொல். [2] என்றவட்கு. [3] அருங். [4] மாதவரோடுடன். [5] வர. (305)

9.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - அச்சொல்லைக் கேட்ட
கோசலை வருந்துதலைக் கூறும்.

ஆங்கவ் வாசக மென்னு மனல்குழை
தூங்கு தன்செவி யிற்றொட ராமுனம்
ஏங்கி னு[1]ளிளைத் தாடினைத் தாண்மனம்
வீங்கி னுள்விம்மி னுள்விழுந் தாளரோ.

(இ-ள்.) ஆங்கு - அப்பொழுது, அ வாசகம் என்னும் அனல்-அவ்வார்த்தையென்கிற தீ, குழை தூங்கு தன் செவியில் தொடராமுனம்-குழையென்னுங்காதணி அசைகின்ற தன்னுடைய காதுகளில் விழாததற்கு முன்னமே, (அந்தக்கோசலை),—ஏங்கினாள்-இரங்கினாள்; இளைத்தாள்-மெலிந்தாள்; மனம் திகைத்தாள்-நெஞ்சுபிரமித்தாள்; வீங்கினாள்-(மயக்கம்) மிகுந்தாள்; விம்மினாள்-அழுதாள்; விழுந்தாள்—; (எ-று.)—அரோ-ஈற்றசை.

வாசகமென்னுமனல் என்ற விதப்பு-உலகத்து நெருப்புச்சுடுவது தான் சேர்ந்தபின்பே; இந்தநெருப்புச் சேராத முன்னுஞ்சுடுமென்னும் வேற்றுமைதோன்ற நின்றது. சுடுதற்றொழிலான் அனலை ஒத்தலால், வாசகத்தை அனலாக உருவகப்படுத்தினார். தூங்குதல்-அசைதலாதலை "தூங்குசிறைவாவல்" என்றவிடத்திலுங் காண்க. இது காரியத்தை முன்னுங் காரணத்தைப் பின்னும் நிகழ்வனவாகச்சொல்லுவ தாதலால், மிகையுயர்வுநவிற்சியணியாம். இங்ஙனங் கூறுவது, காரியவிரைவைக்குறிப்பிக்கும். நாற்சீரடிப் பாக்களில் மோனையெழுத்துக்கள் சீரின்முதலிலன்றி இடையிலும் வரப்பெறுமென்பது இங்குக் கருதத் தக்கது. பி-ம்:—[1]மெலிந்தாள். (306)

10. வஞ்ச மோ[1]மக னே[1]யுனை மாநிலந்
தஞ்ச மாகநீ தாங்கென்ற வாசகம்
[2]நஞ்ச மேயினி நானுயிர் வாழ்வெனோ
[3]அஞ்சு மஞ்சுமென் னருயி [4]ரஞ்சுமால்.

(இ-ள்.) (விழுந்து), 'மகனே—! உனை-உன்னைக்குறித்து, 'மா நிலம்தஞ்சம் ஆக நீ தாங்கு-நீ இப்பெரியபூமியைப் பற்றுக்கோடாகக் காப்பாயாக,' என்ற - என்று மன்னவர்சொன்ன, வாசகம் - வார்த்தை, வஞ்சம்ஓ-வஞ்சனையோ? நஞ்சம்ஏ-விடமேயாம்: இனி நான் உயிர் வாழ்வென்ஓ—? என் ஆர்உயிர் அஞ்சும்உம் - எனது அரிய பஞ்சபிராணன்களும், அஞ்சும்அஞ்சும்-மிகவும்பயப்படும்', (என்று கூறினாள், கௌசலை); (எ-று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

இராச்சியத்தையாளவேணுமென்ற சொல் பிறவாவிட்டால் நீ காடுசெல்லவும் நிகழ்ந்திரா தென்பாள் 'உனைமாநிலந் தஞ்சமாக நீ தாங்கென்ற வாசகம் நஞ்சமே' என்கிறாள். "மெய்பொடிப்பச் சிங்கிகுளிர்ந்துங் கொலும்" என்றவாறு முதலில் இனிதுபோன்று பின் இன்னாதாகிமுடிதல் நஞ்சின் இயல்பு ஆதலால், இவ்வாறு கூறியது; மாநிலந் தஞ்சமாகநீ தாங்கென்ற வாசகம்—

"தஞ்சமிவ்வுலக நீ தாங்குவாயென" என்று ஆறுசெல்படலத்தும் வருகிறது. அவ்வாறுன உரையைக்கேட்ட நான் உயிரைக்கொண்டிருக்க இயலாது எனப் பின்னடிகளாற் கூறுகிறுள். பி-ம்:—[1]நினை. [2]நஞ்சமோ. [3]எஞ்சு மெஞ்சும். [4]எஞ்சுமால், என்னுமால். (307)

11. [1]கையைக் கையி னெரிக்குந்தன் [2]காதலன்
வைகு மாலிலை யன்ன வயிற்றினைப்
பெய்வ ளைத்தளி ராற்பிசை யும்புகை
[3]வெய்து யிர்க்கும் [4]விழுங்கும் புழுங்குமால்.

(இ-ள்.) (என்று சொல்லிப்பின் கௌசலை), கையை கையில் நெரிக்கும் - ஒருகையை மற்றொரு கையினுல் நெரிப்பாள்; தன் காதலன் வைகும்-தனது மகனுகிய ஸ்ரீராமன்(பன்னிரண்டுமாதம்) எழுந்தருளியிருந்த, ஆல் இலை அன்ன வயிற்றினை - ஆலிலையை யொத்த வயிற்றை, வளை பெய் தளிரால்-வளையல்கள் நெருங்கிய தளிர்போன்ற கைகளால், பிசையும்-பிசைவாள்; புகை வெய்து உயிர்க்கும்-நெருப்புப் புகை கிளம்பும்படி வெம்மையுடையதாகப் பெருமூச்சுவிடுவாள்; விழுங்கும்-(மீண்டும் அவ்வுயிர்ப்பை) உட்கொள்வாள்; புழுங்கும்-(மனமும்உடலும்) வெம்புவாள்; (எ-று.)— ஆல் - ஈற்றசை.

வைகும் வயிறென இசையும். தளிர்-உவமவாகுபெயர். மகளிர்க்கு வயிறு ஆலிலைபோலிருத்தல், மஹாபாக்யலக்ஷணம்; இவ்வாறு வடமொழியுட் சாமுத்திரிகநூலாரும், போசராசனுங் கூறுதல் காண்க. இனி ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்கு வாழிடமாயிருத்தலால், ஆலிலையையொத்த வயிறு என்றதுமாம். பெய்வளையென்ற குறிப்பால், தளிர், கையைக் காட்டிற்று. விழுங்கும் என்பதற்கு - ஏதோசொல்லத் தொடங்கி மனத்துக்குள்ளே யடக்கிக்கொள்வளென்றுமாம். பி-ம்:—[1]கைகள். [2]கான்முளை. [3]வெய்துயிர்த்து. [4]விழுந்து. (308)

12. நன்று மன்னன் கருணை யெனுநகும்
நின்ற மைந்தனை நோக்கி நெடுஞ்சுரத்து
என்று [1]போவ [2]தெனுவெழு மின்னுயிர்
பொன்றும் போதுற்ற [3]துற்றது [4]போலுமே.

(இ-ள்.) (இவ்வாறு புலம்பி), மன்னன் கருணை-சக்கரவர்த்தியின் அருள், நன்று எனு நகும் - நன்றுயிருக்கின்றதென்று சிரிப்பாள்; நின்ற மைந்தனை நோக்கி - (தாயின் பெருந்துன்பத்தைக் கண்ட வண்ணம்எதிரே) நின்றஸ்ரீராமனைப்பார்த்து, நெடு சுரத்து என்று போவதுஎனு-'(நீ) பெரிய காட்டிற் போகிறது எப்போது?' என்று சொல்லி, எழும்-எழுந்திருப்பாள்; இன் உயிர் - இனிய உயிர், பொன்றும் போது - (உடலினின்று) நீங்குங் காலத்தில், உற்றது - அடைகின்ற வருத்தத்தை, உற்றது-(தான்) அடைந்தால் அதனை, போலும்-ஒப்பாள்; (எ - று)

மன்னவன் அருளென்பது சிறிதுமின்றிக் கடுமையைக் கொண்டுள்ளானென்றுகருதி எள்ளிச்சிரித்து மைந்தனைநோக்கி

'நீ காட்டுக்குப் போவது எப்போது?' என்று எழுபவளாய்ச் சாத்துயருற்றனள் கோசலையென்க. முன் "விழுந்தாள்" (9)என்ற தனை நோக்கி, ஈண்டு எழுமென்றுருமாம். பி-ம்:—[1]போவம். [2]என வெழும், எனுவிழும், என்னுவிழும், [3]உற்றனள்.[4]போலுமால்.(309)

13. **அன்பி ழைத்த மனத்தர சற்குநீ**
என்பி ழைத்தனை யென்றுநின் றேங்குமால்
முன்பி ழைத்த வறுமையின் முற்றினேர்
பொன்பி ழைக்கப் [1]பொதிந்தனர் போலவே.

(இ-ள்.) (இவ்வாறு பதைத்து), 'அன்பு இழைத்த மனத்து அரசற்கு - (உன்னிடத்துக்) காதலை வெளிப்படுத்துஞ்செயலைச் செய்துவந்த நெஞ்சினையுடைய சக்கரவர்த்திக்கு, நீ என் பிழைத்தனை-நீ என்ன தவறு செய்தாய்?' என்று நின்று - என்றுசொல் லிக்கொண்டு நின்று,—முன் பிழைத்த வறுமையின் முற்றினேர்-முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையாலுளதாகிய தரித்திரத்தினுல் மிக் கிருக்கப்பெற்றவர், பொன்-(இடையிலே தாம் பெற்ற) செல்வம், பிழைக்க-தவறிப்போக,பொதிந்தனர்போல-(செல்வத்தையிழந்த பெருந்துயரத்தினுல் முகத்தை) மூடிக்கொண்டு வருந்துபவர் போல, ஏங்கும்-இரங்குவாள்; (எ - று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

'என்னைப் பதினன்குவருடம் காட்டில் தவசியரோடு வாழ்ந்து வருமாறு தந்தை கட்டளையிட்டார்' என்று இராமபிரான் கூறிய தைக் கேட்டவுடனே, முற்பிறவியிற்செய்த தீவினைப்பயனுல் வறியவனுய்க்கிடந்த ஒருவன் நிதிக்குவியலைச் சிறிதுகாலம் பெற்று மீண்டும் இழந்தாற்போன்று பெருவருத்தங்கொண்ட கோசலை, "'அரசர் தம்புத்திரர் நால்வருள்ளும் உன்னிடத்துப் பேரன்புகொண்டிருந்தாரே; அவருடைய அந்த அன்பு நீங்கும் படி நீ என்ன குற்றம்செய்தாய்?' என்று சொல்லியவண்ணம் புலம்பலாயின ளென்க. நெடுங்காலம் புத்திரனில்லாதிருந்து பிறகு பெற்ற புத்திரனைக் காட்டிற்கு அனுப்பிவிடுமாறு நேர்ந்த கோசலைக்கு, முற்பிறவியின் தீவிணைப்பயனுல் வறியராயிருந்து இடையிற்செல்வம்பெற்று மீண்டும் அதனை இழக்க நேர்ந்தவர் உவமையாவர்.

ஈற்றடிக்கு-(தாங்கள் அடைந்த) பொருள் தவறிப்போகு மாறு (அந்தப் பொருளை) மூடிக்கொண்டிருந்தவரைப்போல என உரைத்து,"என் பிழைத்தனை என்று உரைத்தாருமுளர்: அவ் வுரைக்கு, 'வறுமையடைந்தவர் தமக்குக் கிடைத்த பொன் தவறிப்போகுமாறு பொதிந்ததுபோலப் பெற்ற அரசினைப் பிறர்க்குத் தெரியாமல் தவறுசெய்ததனுல் இழந்தனையோ? அப் பிழை யாதோ? என்று கருத்துவிரிப்பர். பொன்பிழைக்கப் பொதிந்தனர் என்ற தொடரை, பொன் பொதியப் பிழைத்தனர் என்றுவிகுதிபிரித்துக்கூட்டி-பொன்னைப் பத்திரப்படுத்திவைக்க வும் தமது தீவினையால் இழந்தவர் என்று உரைப்பினுமாம். பிழைத்த வறுமை - பிழை [தீவினை] செய்ததனுல் தோன் றிய வறுமை: பெயரெச்சம், காரணப்பொருட்டாய் வந்தது. முன்பு இழைத்த என்று பிரித்து உரைப்பாருமுளர்.

முற்றினேர்-வினையாலணையும்பெயர்: முற்றுதல் - மிகப்பெறுதல், பி-ம்:—[1]புலம்பினர். (310)

14. [1]அறமெனக் கிலையோ [1]வென்னு மாவி[2]நைந்து
[3]இறவ டுத்ததென் [4]றெய்வதங் காளென்னும்
பிற[5]வு ரைப்பதென் கன்று பிரிந்துழிக்
கறவை யொப்பக் கரைந்து கலங்கினள்.

(இ - ள்.) (பின்னும் அந்தக் கோசலை),—எனக்கு அறம் இலை ஓ என்னும்-எனக்குத் தருமமென்பது துணையாவதில்லையோ என்பாள்; தெய்வதங்காள்-தெய்வங்களே! ஆவி நைந்து இற-(என்னுடைய) உயிர்வாடி யழியும்படி, அடுத்தது - (என்னைச்) சார்ந்துள்ள தீவினை, என்-யாதோ? எனும்—; (அந்தக்கோசலை அப்போது), கன்று பிரிந்த உழி-(தான் ஈன்ற) கன்றைப்பிரிந்த போது, கறவை ஒப்ப-(அந்தக் கன்றையீன்ற) தாய்ப்பசுவைப் போல, கரைந்து-மனமுருகி, கலங்கினள் - வருந்தினள்; பிற உரைப்பது என்-(அங்ஙனம் பெருந்துயரால் வருந்திய கோசலைக்குத் தாயைப் பிரிந்த கன்றைத்தவிர) வேறு உவமையாகக் கூறுவதற்கு உரியது யாது உள்ளது? [எதுவுமில்லை]; (எ-று.)

'யான் மனமாரப் பல தருமச்செயலைச் செய்திருத்தலால், அவையாவும் இப்போது உதவாமற்போயினவே!' என்பாள் 'அறமெனக்கிலையோ?' என்றும், ஒருவர் அறச்செயலைச் செய்துள்ளாராயினும் முற்பிறவியிற் பெருந்தீவினை செய்திருப்பாராயின் அந்தத்தீவினை அத்தீப்பயனை விளைத்தே தீருமாதலால், அங்ஙனம் யான் செய்த தீவினையுளதோ? சொல்லுமினென்பாள், 'ஆவி நைந்திறவடுத்ததென் தெய்வதங்காள்' என்றும் கோசலை கூறினள். இராமனைப் பிரியுந் தாய்க்குக் கன்றைப்பிரிந்த தாய்ப் பசுவை ஸ்ரீவான்மீகி முனிவரும் பலவிடத்தும் உவமை கூறியுள்ளார். "கறவைகன்றிழந்தபோன்றுங் கிடந்தழுகின்ற கண்ணார்" என்றது, இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. எனக்கு என்பதை உருபுமயக்கமாகக் கொண்டு, அறம் எனக்கு இலையோ என்றதற்கு-என்னிடத்தில் தருமமென்பது இல்லையோ? என்றும், இரண்டாமடிக்கு, என்தெய்வதங்காள்-என்னுடைய தேவதைகளே! ஆவி நைந்து இற அடுத்தது - என்னுடைய உயிர்வாடியொழியுங் காலம் நேர்ந்திட்டது, எனும்-என்பாள் என்றும் உரைப்பினுமாம். இறவு அடுத்தது என்றும் பிரிக்கலாம். பிற-அவள்பட்ட மற்றை வருத்தங்களை, உரைப்பது என்? என்று உரைப்பாருமுளர். இற-செயவெனெச்சம்: இறவு-தொழிற்பெயர்: இரண்டினும், இறு-பகுதி. தெய்வதம் = தைவதம்: வடசொல. கறவை-கறக்கப்படுவது: ஐ-செயப்படுபொருள்விகுதி. பிரிந்துழி-அகரம் தொக்கது, விகாரம். 2-ஆம் அடி-இறவடுத்தலிற் றெய்வத்தை நோகும் என்று சில பிரதிகள். பி-ம்:—[1]எனும், என. [2]நோம், நொந்து. [3]திறமடுத்த, இறவிடுக்கும், இறவிடுத்தது, இறவிடுத்த. [4]தேவதைகாள். [5]இசைப்பது. (311)

15.—வருந்துங் கோசலையைக் கையாலெடுத்து இராமன் 'நீ அரசனைப் பொய்யனுக்குவாயோ?' எனல்.

இத்தி றத்தி னிட்டுரு வாட்டனைக்
கைத்த லத்தி னெடுத்தருங் கற்பினேய்

பொய்த்தி றத்தின னுக்குதி யோபுகல்
மெய்த்தி றத்துநம் வேந்தனை நீ[1]யென்றான்.

(இ-ள்.) (அப்பொழுது ஸ்ரீராமன்), இ திறத்தின் இடர் உறுவாள் தனை-இவ்வகையாக வருத்தமடைகின்ற அக்கோசலையை, கைத்தலத்தின் எடுத்து-(தன்) கைகளால் தூக்கி, 'அரு கற்பினாய்-அரிய கற்பினையுடையவளே! மெய் திறத்து நம் வேந்தனை-சத்தியத்தின் மேன்மையையுடைய நமது சக்கரவர்த்தியை, நீ—, பொய் திறத்தினன் ஆக்குதியோ - பொய்யின்பாற்பட்டவனாக்க முயல்கின்றாயோ? புகல்-சொல்வாயாக,' என்றான்-என்று தேற்றலானான்; (எ - று.)

ஸ்ரீராமன் அவ்வாறு வருந்துகின்ற கௌசலையைத் தன் கைகளாலெடுத்து, 'கணவன் கொள்கைக்கு ஏற்ப நடப்பதே கற்புடையமாதரார் செயலாதலால், அவன் தந்த வரத்தை முற்றுவிக்க உதவியா யிராமல் "வஞ்சமோமகனே உனைமாநிலந், தஞ்சமாக நீ தாங்கென்ற வாசகம்" என்று பழிப்பதும் வருந்துவதும், ஒருகால் அவ்வரசன் வரம் பொய்ப்பதற்கும் வழியாகலா மாதலால், 'இந்த உனதுசெயல் தக்கதன்று' என்று சொல்லித் தேற்றலாயினனென்பதாம். நீ எனக்கு விடைதந்து கானகமனுப்ப வேண்டுமென்றபடி. கற்பினாய்-இறுதியவ்வாகி, ஈற்றயல்ஆ ஓவாயிற்று. பி-ம்:—[1]என. (312)

16.—பின்னும் சிறந்த சொற்களால் இராமன் தாயைத் தேற்றல்.

பொற்பு றுத்தன [1]மெய்ம்மை [2]பொதிந்தன
சொற்பு றுத்தற் குரியன சொல்லினன்
கற்பு றுத்திய கற்புடை யாடனை
[3]வற்பு றுத்தி மனங்கொளத் [4]தேற்றுவான்.

(இ-ள்.) (பின்னும் இராமன்), கற்பு உறுத்திய கற்பு உடையாள் தனை-கல்லின் தன்மையை உறுதிப்படுத்திய கற்பினையுடைய அக்கோசலையை, வற்புறுத்தி-உறுதிப்படுத்தி, மனம் கொள-மனத்திற்படும்படி, தேற்றுவான்-தேறப்பண்ணும்பொருட்டு,—பொற்பு உறுத்தன-அழகியனவும், மெய்ம்மை பொதிந்தன-உண்மை நிறைந்தனவும், சொற்பு உறுத்தற்கு உரியன-சொல்லுதற்குத் தகுந்தனவுமாகிய வார்த்தைகளை, சொல்லினான்-கூறினான்; (எ-று.)—அவை மேற்காண்க.

இராமபிரான் அவ்வமயத்துச் சொல்லுதற்கு உரியனவும் உண்மை நிறைந்தனவும் அழகியனவுமான இன்சொற்களை அக்கோசலை மனங்கொள்ளுமாறு வற்புறுத்திக்கூறித்தேற்றினானென்பதாம். மலையினும் பலமடங்கு அதிகமாகச் சலநமில்லாதென்பார் 'கற்புறுத்திய கற்பு' என்றார்: இனி "சீலமின்னதென் றருந்ததிக்கருளிய திருவே" என்பதுபோலக் கற்பினிலக்கணத்தை இன்னவகைத் தென்று உலகத்தார் அறியும்படி இலக்கியமாயிருந்து உறுதிப்படுத்திய கற்பென்றுமாம். சொற்பு-சொல்;

பு-தொழிற்பெயர்விகுதி. சொற்புறுத்தல், உறு-துணைவினை. தேற்றுவான்-பெயராய், எழுவாயாகவுமாம். பி-ம்:—[1]மென்மை. [2]புரிந்தன. [3]வைப்பு. [4]தேற்றினன். (313)

17.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-ஒருதொடர்: இராமன் கோசலையை நியாயங்காட்டித் தேற்றுதலைத் தெரிவிக்கும்.

சிறந்த [1]தம்பி திருவுற வெந்தையை
மறந்தும் பொய்யில [2]னுக்கி வனத்திடை
உறைந்து தீரு முறுதிபெற்றே [3]னிதின்
[4]பிறந்தி யான்பெறும் பேறென்ப தி[5]யாவதோ.

(இ-ள்.) சிறந்த தம்பி-(என்னிலுஞ்) சிறந்த பரதன், திருஉற-ராஜ்யலக்ஷ்மியைச்சேர, எந்தையை-என்தந்தையை, மறந்துஉம் பொய் இலன் ஆக்கி-மறந்தும் பொய்சொல்லாதவனாகச் செய்து, வனத்திடை-காட்டில், உறைந்து-வசித்து, தீரும்-திரும்பிவருகின்ற, உறுதி-நன்மையை, பெற்றேன்-அடைந்தேன்; இதின்-இதனிலும், யான்-, பிறந்து-(இவ்வுலகத்தில்) தோன்றி, பெறும்-அடையவேண்டிய, பேறு என்பது-பாக்கியமென்று சொல்லப்படுவது, யாவதுஓ-எதுவோ? [ஒன்றுமில்லை]; (எ-று.)

தம்பிக்கு இராச்சியத்தைக்கொடுத்துத் தந்தையை மெய்யனாக்கிக் காட்டில் தவமுஞ்செய்யப்பெறுவதால், மூவர்க்கும் நன்மையைத் தரும் இவ்வனவாசம், பெருப்பேருகுமன்றோ என்கிறான். மானிடப் பிறவியெடுத்தற்கு இதனைப்பார்க்கிலும் மேம்பட்ட பேறு வேறு என்னவிருக்கின்றதென்றவாறு. கீழ் "நின்னினுநல்லன்" எனத் தாய் கூறினதற்கு ஏற்ப, 'சிறந்த தம்பி' என்றான். மறந்தும் பொய்யிலன்-"மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க" என்பது போலநின்றது. இதின்-இதனின் என்பது, அன்சாரியை தொக்கு நின்றது. பி-ம்:—[1]எம்பி. [2]ஆக. [3]இனிப். [4]பிறந்துநான். [5]யாவதே. (314)

18. விண்ணு மண்ணு [1]மிவ்வேலையு மற்றுக்வேறு
எண்ணும் பூத மெலா[2]மழிந் தேகினும்
அண்ண லேவன் [3]மறுக்க வடியனேற்கு
ஒண்ணு மோ[4]விதற் குள்ளழி யேலென்றான்.

(இ-ள்.) விண்உம்-ஆகாயமும், மண்உம்-பூமியும், இ வேலை உம்-இந்தச் சமுத்திரமும் [அப்பும்], மற்றுஉம்-இன்னும், வேறு எண்ணும்-வேறாக எண்ணப்படுகின்ற, பூதம்-(தீ காற்று என்னும் இரண்டு) பூதங்களும், எலாம்-இவையனைத்தும், அழிந்து ஏகின் உம்-அழிந்து போவதா யிருந்தாலும்,—அண்ணல்-சக்கரவர்த்தியினது, ஏவல்-ஆஜ்ஞையை, மறுக்க-தடுக்க, அடியனேற்கு-அடியேனுக்கு, ஒண்ணும் ஓ-தகுமோ? [தகாது]; (ஆதலால்), இதற்கு-, உள் அழியேல்-(நீ) மனம்வருந்தாதே, என்றான்-என்று கூறினான், (ஸ்ரீராமன்); (எ-று.)

என்னவிளைவதாயிருந்தாலும் தந்தையின்கட்டளையை மறுக்க என்னாலியலாது; ஆதலால், நீ மனமழியாதுயான்கானகஞ் செல்வ

தற்கு விடைதரவேண்டு மென்று ஸ்ரீராமன் வற்புறுத்துக்கூறிய படி. ஏகினும் என்ற உம்மை, ஏகாமையுணர்த்தி நின்றது. அண்ணல் - பெருமையுடையோன்: பண்பாகுபெயர். பி-ம்:—[1] அவ். [2] இறந்து. [3] மறுகி. [4] அதற்கு. (315)

19.—இராமன் காடுசெல்வதை உடன்பட்டுத் தன்னையும் உடனழைத்துச் செல்லுமாறு கோசலை கூறுதல்.

ஆகி லைய வரசன்ற னாணையால்
[1]ஏக லென்பதி யானு[2]மு ரைக்கிலேன்
[3]சாக லாவுயிர் தாங்கவல் லேனையும்
[4]போகி நின்னொடுங் [5]கொண்டனை [6]போகென்றாள்.

(இ-ள்.) (என்று சொல்லக்கேட்ட கோசலை), 'ஐய-குழந்தாய்! ஆகில்-ஆனால், அரசன் தன் ஆணையால்-சக்கரவர்த்தியினது கட்டளைப்படி, ஏகல்-போகாதே, என்பது-என்பதனை, யான்உம்—, உரைக்கிலேன்-சொல்லமாட்டுவேனல்லேன்; (உன்னைப் பிரிந்து), சாகலா உயிர்-சாகமாட்டாத பிராணனை, தாங்க-சுமக்க, வல்லேனை உம்-வல்லவளல்லாத என்னையும், போகின்-(நீ) போவாயானால், நின்னொடுஉம்-உன்னோடு, கொண்டனை போகு-அழைத்துக் கொண்டு போவாயாக,' என்றாள்—; (எ - று.)

'அண்ணலேவலை மறுக்காமற் செய்வதே உனக்குச் செய் தொழிலாம்; அப்படியாகில், உன்னை 'வனத்துக்குச் செல்லாதே' என்று நான் சொல்லவில்லை: நான் உனக்குப் போக விடைதந்தேன்: போகாவுயிரைத்தாங்கி வருந்துகின்ற என்னையும் உன்னுடன் அழைத்துப்போவாயாக' எனக் கௌசலை இராமனிடத்துக் கூறினாளென்க. சாகலாவுயிர்-இந்தப்பெருந் துயரிலும் சாகமாட்டாது வன்மை பெற்றிருக்கிற உயிர். சாகலாவுயிர் என்பதற்கு-சாகவில்லை யென்ற ஒரு குறை மாத்திரம் உள்ளதே தவிர, மற்றைப்படி ஒன்றுக்கும் உதவாத நிலையை யடைந்துள்ள உயிர் என்றுமாம். இத்தொடரில், செத்தால் இவ்வருத்தம் நீங்கி இன்புற்று வாழ்வே னென்ற குறிப்பும் தோன்றும். "போகா வுயிர்" என்பது, ஆண்டாள் பாசுரம். வல்லேன்-வல்லமையற்ற நான்: வன்மையையுடைய நான் எனினுமாம்: வன்மை யென்ற பண்பினடியாய்ப்பிறந்த 'வல்' என்ற பகுதி-உடன்பாடு எதிர்மறையிரண்டிலும் வருதலை, "வல்லாராயினும் வல்லுநராயினும்" என்ற புறப்பாட்டாலும் அறிக. பி - ம்:—[1] ஏகனீயென்றது. [2] உரைக்கலென். [3] சாகிலா. [4] போகிலுன்னொடும். [5] கொண்டுடன். [6] போது. (316)

20.—இதுமுதல் ஏழுகவிகள்-நீ கணவனுடனிருந்து உதவவேண்டுமென்றும் நான் கானகஞ்செல்வது நன்று என்றும் இராமன் கோசலையிடம் தெரிவித்தலைக் கூறும்.

என்னை நீங்கி [1]யிடர்க்கடல் [2]வைகுறும்
மன்னர் மன்னனை வற்புறுத் தாதுடன்

துன்னு கானம் [3]படரத் [4]துணிவதே
[5]அன்னை யேயறம் [6]பார்க்கிலை யா[7]மென்றான்.

(இ-ள்.) (என்று சொல்லக்கேட்ட ஸ்ரீராமன்), 'அன்னையே - தாயே! (நீ), என்னை நீங்கி-அடியேனைப் பிரிந்து, இடர் கடல்-துக்க சாகரத்தில், வைகுறும்-மூழ்குகின்ற, மன்னர்மன்னனை-சக்கரவர்த்தியை, வற்புறுத்தாது-தைரியப்படுத்தாமல், உடன்-என்னுடன், துன்னு கானம்-நெருங்கிய காட்டிற்கு, படர-வர, துணிவது ஏ-மனத்து நிச்சயிப்பது தகுமோ? அறம்-தருமத்தை, பார்க்கிலை ஆம்-(ஆராய்ந்து) பார்க்கவில்லைபோலும்', என்றான்—; (எ-று.)

'புதல்வனைப் பிரிந்ததால் பெருந்துயரமடைந்து வருந்தும் மன்னவற்கு அருகுஇருந்து தைரியஞ்சொல்லித் தேற்றிக் காக்க வேண்டுவது உமதுகடமை யாயிருக்க, நீர் என்னோடு கானகம் வரத்துணிகின்றீரே; இது தகுமோ?' என்றனன் ஸ்ரீராமனென்பதாம். பி-ம்:—[1] இடரகல். [2] வைகுமாம். [3] தொடரத். [4] துணிவதென், துணிவதோ. [5] அன்னை நீர், அன்னை நீ. [6] பார்க்கிலரால், பார்க்கிலையால். [7] என. (317)

21. வரிவி லெம்பியிம் மண்ணர [1]சாயவற்கு
உரிமை மாநில முற்றபின் கொற்றவன்
திருவி னீங்கித் தவஞ்செயு நாளுடன்
அருமை நோன்புக ளாற்றுதி [2]யாமன்றே.

இதுவும் அடுத்த கவியும்-ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) (எனக் கூறிப் பின்னும்), வரி வில் எம்பி இ மண் அரசு ஆயவற்கு-கட்டமைந்த வில்லினையுடைய இவ்வுலகத்திற்கு அரசனாகிய என் தம்பிக்கு, மாநிலம் உரிமை உற்றபின்-பெரிய பூமியின் உரிமை பொருந்திய பின்பு, கொற்றவன்-சக்கரவர்த்தி, திருவின் நீங்கி-அரசச்செல்வத்தினின்று நீங்கி, தவம் செயும் நாள்-தவத்தைச் செய்யுங்காலத்தில், உடன்-அவருடன் (இருந்து), அருமை நோன்புகள்-(செய்தற்கு) அரிய விரதங்களை, ஆற்றுதி - செய்வாயாக: (எ - று.)—ஆம், அன்றே-அசைகள்.

பரதனுக்கு அரசைத்தந்துவிட்டுத் தவம்செய்யுமாறு தசரத சக்கரவர்த்தி காட்டுக்குச் செல்லும்போது உடனிருந்து பணிவிடை புரிதலும் அருமைநோன்புகள் புரிதலுமல்லவோ நுமக்குக் கடனென்றனன், இராமனென்பதாம். ஈண்டுத்தவமென்றது-இல்லை விட்டுத் தீயோடு வனத்திற்சென்று மனையாள்வழிபட வானப்பிரஸ்தனாய் ஒழுகும் ஒழுக்கத்தை. பி-ம்:—[1] ஆயவர்க்கு, ஆளவற்கு. [2] நீயென்றான், ஆமென்றான். (318)

22. சித்த நீதிகைக் கின்றதென் றேவரும்
ஒத்த மாதவஞ் செய்துயர்ந் தாரன்றே
எத்த னைக்குள வாண்டுக [1]ளீண்டிவை
[2]பத்து நாளும் [3]பகலல வோவென்றான்.

(இ-ள்.) (நீ செய்யவேண்டிய கடமை கணவனின் பணி விடையேயாயிருக்க), நீ சித்தம் திகைக்கின்றது என்-நீ மனங் கலங்குதற்குக் காரணம் யாது? தேவர்உம் - தேவராயிருப்பவர் களும், ஒத்த-(தமது மனத்திட்பத்துக்குத்) தக்க, மா தவம்-பெருந்தவத்தை, செய்து—, (அதனால்), உயர்ந்தார் அன்றே-உயர்ச்சி பெற்றார்களல்லவா? ஈண்டு ஆண்டுகள்-இப்பொழுது (என்னைக் காட்டில்வாழுமாறு தந்தையார் விதித்த) வருடங்கள், எத்தனைக்கு உள-எத்தனை இருக்கின்றனவோ, இவை-இந்தப் பதினான்கு வருடங்களும், பத்துஉம் நால்உம் பகல் அலவோ-(தேவ மானத்தால்) பதினான்கு தினங்களல்லவா? என்றான்—; (எ-று.)—செய்தன்றே உயர்ந்தாரென்று கூட்டினுமாம்.

மிகவும் மனங்கரைந்து வருந்துகின்ற கோசலையை நோக்கி, இராமபிரான்,—'அம்மா! பிரமன் முதலிய தேவர்களும் அந்தப் பதவியைப்பெற்றது, தவத்தின் பயனாக வல்லவோ? யானும் காட்டிற்சென்று தவம்புரியின் அப்படிப்பட்ட மேன்மையை யடையலாமே; அன்றியும், தந்தையார்கூறிய பதினான்குவருடமென்பது, பதினான்கு நாளாகக்கழியுமன்றோ: எனது தந்தையார் என்னுடைய நன்மைக்காகக் காட்டிற் சிலகாலம் தவசியரோடு வாழும்படி ஏவினால், அதற்காக நீர் இங்ஙனம் மனந்திகைத்து வருந்த வேண்டுமோ?' என்று கூறித் தேற்றினனென்க. தேவரும் தவஞ் செய்து உயர்ந்தாராதலால், யானும் தவஞ் செய்யக் கானகஞ் செல்லுதல் இன்றியமையாதென்பது, முன்னிரண்டடிகளிற் போதரும். மனிதர்க்கு ஓராண்டு தேவர்கட்கு ஒரு நாளாகு மென்பது நூற்கொள்கை யாதலால், 'இவைபத்து நாலும் பகல லவோ' என்றான்; வெகுவிரைவிற் கழிந்துவிடு மென்ற கருத்தும், இதிற் பெறப்படும். இனி, பகல்—நாழிகையென்றும உரைப்பர். இராமபிரான் தான் விஷ்ணுவின் அவதாரமூர்த்தியாதல் பற்றித் தேவமானத்தால் இங்ஙனங் கூறினானென்பாருமுளர். சித்தம் நீ திகைக்கின்றது என்-(நியாயமான செயலைச் செய்ய ஏவினால், நியாயமான அந்தச்செயலை) மனத்தினால் வெறுக்கின்றது என்ன காரணம்? என்று பிரித்துப் பொருள் கூறினுமாம். ஆண்டுகளீண்டிவை—பிராசம்: பி-ம்:—[1]ஆண்டவை, யாண்டவை. [2]பத்து நாலு. [3]பகலலவோவென, அன்றேபகரென்றனன். (319)

23. முன்னர்க்[1] கோசிக னென்னு முனிவரன்
தன்ன ருட்டலை தாங்கிய விஞ்சையும்
பின்ன ரெய்திய பேறும் பிழைத்தவோ
இன்ன [2]நன்[3]றவ [4]ரேயின [5]செய்தலே.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) (என்று பின்னும்), முன்னர்-முன்பு, கோசிகன் என்னும் முனிவரன் தன்-கௌசிகனென்று சொல்லப்படுகின்ற இருடித்தலைவனது, அருள் தலை - கிருபையினால், தாங்கிய - பெற்ற, விஞ்சைஉம் - வித்தையும், பின்னர்-பின்பு, எய்திய - அடைந்த,

பேறுஉம்-பாக்கியமும், பிழைத்த ஓ - தவறியன்வோ: [இல்லை]; அவர்-அப்படிப்பட்ட முனிவர்கள், ஏயின செய்தல்-ஏவின காரியங்களைச் செய்தல், இன்னம் நன்று-இன்னமும் நல்லது; (எ-று.)

வனஞ்செல்வதனால் எனக்கு நன்மையேவிளையு மென்பது, கருத்து. ஈண்டு 'விஞ்சை' என்றது-பலை அதிபலை என்னும் இரண்டு மந்திரங்களை. பின்னர் - அவ்விஞ்சைகளைப்பெற்று விசுவாமித்திரனது வேள்வியைக்காத்துப் பின்பு, எய்திய பேறு-சீதா கலியாணம். ஒரு முனிவனுக்கு ஏயின செய்ததால் வந்த பயனே இவ்வளவாக இருத்தலால், பலமுனிவர்கட்கு ஏயின செய்தலாற் கிடைக்கும் பேறு அளவிலவாக இருக்குமென்பான் 'இன்ன நன்றவரேயினசெய்தலே' என்றான். "மாண்டமாதவத் தோருடன் வைகி" (8) 'முனிவரன்' என்பவற்றை நோக்கி 'அவர்' எனச் சுட்டினான். இன்ன-இவ்வாறாக எனினுமாம். இனி, இச்செய்யுளுக்கு-விசுவாமித்திரமுனிவனால் முன்பெற்ற அஸ்திரம் முதலியவை எனக்குத் துணையாக இருக்கின்றனவேயென்பது கருத்தாகவும் பொருள் கூறுவர். கோசிகன்=கௌசிகன்: குசிகவமிசத்தவன். (நமக்குக்) குலகுருவாகிய வசிட்டரோடு பகைத்துப் பின்பு தனது அரசை நீத்துப் பலநாட் பலவிடத்துந் தவஞ் செய்து பிரம ரிஷியென்ற பட்டமும் பெற்றவனென்பதுதோன்ற 'முனிவரன்' என்றான். அருட்டலை, தலையென்ற ஏழனுருபு-கருவிப் பொருட்கண்வந்தது. விஞ்சை=வித்யா. பி-ம்:—[1]கௌசிகன். [2]நின்று. [3]அவர்க்கு. [4]ஏயது. [5]செய்வதே. (320)

24. மாத வர்க்கு வழிபா டிழைத்தரும்
போத முற்றிப் பொருவரு விஞ்சைகள்
ஏத [1]மற்றன தாங்கி [2]யிமையவர்
காதல்பெற்றிந்[3] நகர்வரக் காண்டியால்.

(இ-ள்.) மாதவர்க்கு வழிபாடு இழைத்து-மிக்கதவத்தினையுடைய முனிவர்க்குப் பணிவிடைசெய்து, அரு போதம் முற்றி-(பெறுதற்கு)அரிய அறிவுமிகுந்து,ஏதம் அற்றன-குற்றமற்றவைகளாகிய, பொரு அரு விஞ்சைகள்-ஒப்பில்லாத வித்தைகளை, தாங்கி-பெற்று, இமையவர் காதல் பெற்று - தேவர்களின் அன்பை யடைந்து, இ நகர் வர-(அடியேன் காட்டினின்று) இந்நகரத்துக்கு மீண்டுவர, காண்டி-பார்ப்பீராக; (எ-று.)

போதமாவது-கல்விகேள்விகளினாய அறிவோடு தோன்றும் உண்மையறிவு: வீடு பயக்குந் தத்துவஞானமுமாம். அது, "அறிவற்றங் காக்குங் கருவி செறுவார்க்கு, முள்ளழிக்கலாகாவரண்" என்பது முதலாகச் சிறப்பித்துக் கூறப்படுதலால், 'அரும் போதம்' என்றார். அரும்போதமுற்றுதல் - அகத்தியமுனிவன் முதலிய அருந்தவருபதேசத்தால்; பொருவருவிஞ்சைகள் ஏதமற்றன தாங்குதல் - அவரருளால்; இமையவர்காதல்பெறுதல்-அவர்கட்குப் பகைவர்களாகிய இராவணாதியரின் வதத்தால். காண்டி-நீர் இருந்துபாரும் என்றபடி. பி-ம்:—[1]அற்றவை. [2]இளையவர். [3]நன்காய், நன்கா. (321)

25. மகரவேலைமண் டொட்ட[1]வண் டாடுதார்ச்
சகரர் தாதை பணிதலை நின்றுதம்
[2]புகரில்யாக் கையி[3]னின்னுயிர் போக்கிய
[4]நிகரின் மாப்புகழ் நின்ற தன்றோ[5]வெனா.

(இ - ள்.) மகரம் வேலை மண்-முதலைகளையுடைய கடலினாற் சூழப்பட்ட பூமியை, தொட்ட-தோண்டிய, வண்டு ஆடு தார் சகரர்-வண்டுகள் உலாவுகின்ற மாலையையுடைய சகரபுத்திரர்கள், தாதை-(தமது) தகப்பனது, பணி தலைநின்று-உத்தரவின்படியிருந்து, தம் புகர் இல் யாக்கையின்-தமது குற்றமற்ற உடல்களினின்று, இன் உயிர்-இனியபிராணன்களை, போக்கிய-வெளிப்படுத்தியதனாலுண்டாகிய, நிகர் இல்-ஒப்பில்லாத, மா புகழ்-மிகுந்த கீர்த்தி, நின்றது அன்றோ-(இதுவரையிலும்) இருக்கின்றதல்லவா, எனா-என்று சொல்லி,—(எ-று.)—'என்றான்' என அடுத்த கவியில் முடியும்.

தான் தந்தைசொல்லைத் தலைமீதுகொண்டு நடக்கவேணுமென்று வற்புறுத்துதற்பொருட்டு, முன்னோர்கள் தந்தைசொல்லின்படி நடந்து மேம்பாடு பெற்றமையை, இதனாலும் அடுத்த செய்யுளினாலும் காட்டுகின்றான். மண் வேலை தொட்ட என்பதற்கு-மண்ணில் வேலையைத் தொட்ட என்றும், மண்ணை வேலையாகத் தொட்ட என்றுமாம். சகரர் புகழ் எல்லாவுலகினும் நிலையாய்நிற்றல் போலத் தந்தைசொல்லைப் பரிபாலனஞ்செய்வேனாயின், என் புகழும் நிலையாய் நிற்குமென்றானென்பது. சகரர் வேள்விக் குதிரையைத் தமது தந்தைபணியால் நாடிச் சென்றாராயினும், அந்தவியாஜத்தாலேயே உடல் சாம்பலானதால் இங்ஙனம் கூறியது. பி-ம் :—[1]தண்டோட்டினர்ச், வண்டோட்டிணர்ச், திண்டாட்டத்தாற். [2]புகரிலாமையின். [3]நின்று. [4]நிகரிலாப். [5]என்றான்.(322)

26. மான்ம றிகரத் தான்மழு வேந்துவான்
தான்ம றுத்திலன் தாதைசொற் [1]றாயையே
ஊன றக்குறைத் தானுர வோ[2]னுரை
யான்[3]ம றுப்பதென் றெண்ணுவ தோ[4]வென்றான்.

(இ-ள்.) (பின்னும்), மான் மறி கரத்தான் - மான்குட்டியை இடக்கையிலே கொண்ட சிவபெருமானுடைய, மழு-கோடாலிப்படையை, ஏந்துவான்-தாங்கிக்கொண்டிருப்பவனாகிய பரசுராமன், தாதை சொல்-தகப்பனாகிய சமதக்கினி ரிஷியினுடைய வார்த்தையை, தான்—, மறுத்திலன்-தடுக்காதவனாய்,—தாயை-பெற்றவளாகிய ரேணுகையையே, ஊன் அற-சரீரம் அறும்படி, குறைத்தான்-(தலையைத்) துணித்தான்; (என்றால்),—உரவோன்-சக்கரவர்த்தியினது, உரை-ஆஜ்ஞை, மறுப்பது-தடுக்கத்தக்கது, என்று-, யான் எண்ணுவது ஓ-(நான்) நினைப்பது தகுதியோ? என்றான்—; (எ-று.)

கோசலை கணவனுடனிருக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்திய இராமன் 'தந்தையின் உரையால் பரசுராமன் தாயையுங்கொன்று

விளங்கினான்: அப்படியிருக்க, நான் தந்தைசொல்லை மீறுவது தகுமோ? தகுதியன்று' என்று தான் தந்தைசொல்லைத் தட்டலாகாதென்பதை வற்புறுத்துக்கூறுகின்றான் என்க. தகப்பனார் வசனத்தை அனுசரித்துக் கோவதம் செய்த கண்டுமகரிஷி சரித்திரமும் இங்கே முதனூலிற் கூறியுள்ளது. "மாத்ருதேவோ பவ [மாதாவைத் தெய்வமாகக் கொள்வாய்]" என்று இருக்கத் தந்தையின்கட்டளையால் தாயைக்கொல்வது எங்ஙனம் பொருந்தும் எனின்?—"பிதுச்சதகுணம்மாதா - கௌரவேணாதிரிச்யதே [தந்தையைக் காட்டிலும் தாய் நூறுமடங்கு கௌரவத்தால் மேம்பட்டவள்]" என்றாற் போன்ற தரும சாஸ்திர வசனங்கள் இருந்தாலும், அவை தந்தையை விடத் தாய் மிகவும் உபசரிக்கத்தக்கவளென்ற கருத்தைத் தெரிவிப்பனவா மாதலால், தாய்க்குத்தீமை பயப்பதாயினும் தந்தை ஆஜ்ஞை யிட்ட பொழுது நியாமகனான அத்தந்தையின் சொல்லே நடத்தவேண்டியதாம் என்பர். "யாடுங்குதிரையு நவ்வியுமுழையும், ஓடும்புல்வாயுளப்பட மறியே" என்றதனால், 'மான்மறி' என்றார். ஊவெனொருபெயராவொடு சிவணும்" என்பவாதலால், 'ஊன்' என்றசொல் முடிந்தது: அது, ஈண்டு ஆகுபெயர். உரவோன் = அறிஞன்: இங்கே, தசரதன். இச்செய்யுளிற்கூறிய சரித்திரம் வருமாறு:—சமதக்கினிமுனிவரின் பத்தினியான ரேணுகையென்பாள் ஒருகால் நீராடிப் புனல்கொணரக் *கங்கைக்குப்போயிருக்கையில் அங்கே சித்திரவதனன் என்றகந்தருவன் அப்சரஸ்ஸ்த்ரீகளோடு புனல்விளையாட்டயர்கையில் கண்டு மனம்நெகிழ்ந்து அங்குத்தானே தாமதித்துப் பிறகு பர்த்தா ஓமம் செய்யும்வேளை கடப்பதுகண்டு வந்து அச்சத்துடனே தீர்த்த கலசத்தை முன்னே வைத்து நிற்க, முனிவன் அவளது வியபிசாரத்தை யுணர்ந்து, முறையே ருமண்வரன், சுஷேணன், வசு, விசுவாவசு என்னுந் தன் புதல்வர் நால்வரைக் கூப்பிட்டுத் 'தீச்செயலைச் செய்த இவளை மனத்திற்கவலையின்றிக் கொல்லுங்கள்' என்று கட்டளையிட, அவர்கள் தாயைக்கொல்லுதற்குப் பின் வாங்கிநிற்க, இறுதிப்புதல்வனாகிய பரசுராமனைப் பார்த்துத் தன் சொல்லைக்கேளாத தமையன்மாரையும் வியபிசரித்த தாயையும் கொல்லுமாறு கூற, பரசுராமன் தன் கோடரிப்படையால் உடன்பிறந்தாரையும் தாயையும் தலையைவெட்டி வீழ்த்தினாக, பிறகு சினம்தணிந்த சமதக்கினி முனிவன் மனமுவந்து பரசுராமனைநோக்கி 'நீ என் சொல்லால் செய்தற்கரிய தொழிலைச் செய்தாயாதலால், விரும்பிய வரத்தைக் கேட்பாயாக' என்ன, பரசுராமன் 'எனது தாயும் உடன்பிறந்தோரும் துயிலுணர்ந்தவர் போல் எழுந்திருக்கக்கடவர்: அன்றியும் தீவினை நீங்கக்கடவர்' என வரம் வேண்ட, முனிவனருளால் அவர்கள் அங்ஙனமே தீவினைநீங்கித் துயிலுணர்ந்தவர்போல் பிழைத்தெழுந்தன ரென்பது. பி-ம்:—[1] தாய்தலை. [2] அருள். [3] மறுப்பன், மறப்பது. [4] எனா. (323)

27.—எப்படியும் இராமன் நாட்டைவிட்டுச் செல்வானென்று கோசலை கருதுதல்.

இத்தி றத்த வெனைப்பல வாசகம்
உய்த்து ரைத்த மகனுரை [1]யுட்கொளா

* நருமதைக்கு என்று மகாபாரதத்தில் உள்ளது.

எத்தி றத்து மிறக்கு[2]மிந் நாடெனு
மெய்த்தி றத்து விளங்கிழை [3]யுன்னுவாள்.

(இ-ள்.) இ திறத்த - இப்படிப்பட்டனவாகிய, எனை பல வாசகம்-இன்னும் அனேகம் வார்த்தைகளை, உய்த்து உரைத்த-ஆராய்ந்துகூறிய, மகன்-ஸ்ரீராமனது, உரை-பேச்சை, உட்கொளா-மனத்திற்கொண்டு,—'எ திறத்துஉம் இறக்கும்-எப்படியும் (இந்தக் கோசல தேசத்தை இராமன்) விட்டிடுவான் [காட்டிற்குப் போய்விடுவான்]', எனு-என்று, மெய் திறத்து விளங்கு இழை-சத்தியகுணமாகிய ஒளி செய்கிற ஆபரணத்தையுடைய அக்கோசலை, உன்னுவாள்-(மனத்து) நினைப்பாளானாள்; (எ-று.)

இராமன் வார்த்தையைக் கேட்டுக் கோசலை, 'இவன் எப்படியும் என்னை இங்குவிட்டுக் காட்டுக்குச்செல்வானென்று தோன்றுகின்றதே! இதற்கு என்செயலாம்?' எனத் தன்மனத்துட் கருதலானாளென்பதாம். மெய்த்திறத்து விளங்கிழையுன்னுவாள் என்பதற்கு-விளங்கிழை மெய்த்திறத்து [உண்மையாக] உன்னுவாளென்றும், உடம்பின்மேல் விளங்குகின்ற இழையையுடையவள் உன்னுவாள் என்றும் கூறலாம். பி-ம்:—[1]உட்கொளாள். [2]இன்னனெனா, இந்நாளெனா. [3]உன்னுவாள். (324)

28.—'பரதன் அரசுபுரிக: இராமன் காடுசெல்லாதபடி மன்னவனை வேண்டுவேன்' என்று கோசலை தசரதனுள்ள இடத்துப்போதல்.

அவனி [1]காவல் பரதன தாகுக
இவனிஞ் ஞால மிறந்திருங் கானிடை
[2]தவனி லாவகைக் காப்பென் [3]றகைவிலாப்
புவனி நாதற் றொழுதென்று போயினள்.

(இ-ள்.) (என்று நினைத்துப் பின்பு), (கோசலை), அவனி காவல்-புவியைக் காப்பது, பரதனது ஆகுக-பரதனுடையதாகுக; இவன்-இவ்விராமன், இ ஞாலம் இறந்து-இந்தநாட்டை விட்டு, இருகானிடை-பெரியகாட்டினிடத்தில் (போய்), தவன் நிலா வகை-தவசில் நிற்காதபடி,—தகைவு இலா-(கைகேயியின் தொழிலைத்) தடுத்தல் செய்யாத, புவனிநாதன்-சக்கரவர்த்தியை, தொழுது-அஞ்சலி செய்து (வேண்டி), காப்பென் - காப்பாற்றுவேன்,' என்று—, போயினள் - (தசரதனிருக்குமிடத்துக்குச்) சென்றாள்;

இரண்டு மூன்றுமுறை இராமபிரான் கோசலையை நோக்கி, 'பத்தினிக்குக் கணவனுடனிருந்து பணிசெய்வதே தகுதி: என்னைப் பிரிந்து வருத்தப்படுகையில் அம்மன்னவனைத் தேற்றி, ஏற்ற பணிவிடை செய்துகொண்டிருக்க: யாவரும் மன்னவருக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கவேண்டுமாதலால், எனக்கு அநுமதி தருக: பரதன் தர்மிஷ்டனாகையால் உனக்கு அவமானம் நேரிடும்படிவிடான்' என்று பலவாறாகச்சொல்ல, அக்கோசலை தந்தையின் சொல்லை நிறைவேற்றுவதில் தன் மகனுக்குஉள்ள ஊற்றத்தைக் கண்டு 'பிரயாணஞ்செய்யத் தொடங்குகையில் அழுவது

அமங்கலம்' என்று தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, ரட்சைகட்டி மங்கலமுண்டாகுமாறு பலபடியாக வாழ்த்தி அனுமதி தந்தன ளென்று முதனூல் கூறும். புவனிநாதன் இருக்குமிடம்-கைகேயியின் அரண்மனை. புவனி=புவநம்: "பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ" என்பது, பெரியார் பாசுரம். பி-ம்:—[1]காத்தல். [2]தவமிலாப்பகை. [3]தகவினப், தகவுடைப், தகவிலா, தகவினுல். (325)

29.—இராமன் சுமித்திரைமாளிகையடைதல்.

போகின் ருளைத் தொழுது புரவலன்
[1]ஆக மற்றிவ டன்னையு மாற்றி[2]யிச்
சோகந் தீர்ப்பவ ளென்று சுமித்திரை
மேகந் [3]தோய்தனிக் கோயிலை மேயினுன்.

(இ-ள்.) போகின்றுளை-(அவ்வாறு) போகின்ற கோசலையை, தொழுது-அஞ்சலிசெய்து,—(ஸ்ரீராமன்),—புரவலன் ஆக-தசரதனைத் தேறுதலடைய (ச்செய்து), மற்று-பின்னும், இவள் தன்னை உம்-இக்கோசலையையும், ஆற்றி - தணியச் செய்து, இ சோகம் தீர்ப்பவள்-இத்துன்பத்தை நீக்கவல்லவள் (சுமித்திரை),என்று-என்று கருதி, சுமித்திரை-சுமித்திரையினது, மேகம் தோய்-மேகங்கள் தங்கப்பெற்ற, தனி-ஒப்பற்ற, கோயிலை - மாளிகையை, மேயினுன்-அடைந்தான்; (எ-று.)

நாம் சுமித்திரையினிடஞ் செய்திதெரிவித்து வேண்டிக்கொண்டால் அவள் என் தந்தையாரையும் தாயாரையுந் தேற்றுவாளென்று கருதி, அச்சுமித்திரையின் மாளிகைக்கு இராமபிரான் சென்றனனென்க. கோசலையால் மங்களவாழ்த்துச் செய்யப்பெற்ற இராமன் சீதையுள்ள இடத்துக்குச்சென்றுனென்று முதனூல் கூறும். இனி புரவலனுகந்தன்னையும், மற்றிவள் தன்னையும்ஆற்றியென்றுமாம்;புரவலனுகம்-சக்கரவர்த்திதிருமேனி. பி-ம்:—[1]ஆகமுற்றவடன்னையும், ஆகமற்றவடன்னையும். [2]அச். [3]தோய்ந்திடு, தோய்திரு, தோய்மணிக். (326)

30.—சென்ற கோசலை கைகேயியின்மனையைச் சார்ந்து சக்கரவர்த்தி வீழ்ந்துகிடத்தலைக் கண்டு தான் மூர்ச்சித்துவிழுதல்.

நடந்த கோசலை கேகய [1]நாட்டிறை
மடந்தை கோயிலை யெய்தினண் [2]மன்னவன்
கிடந்த பார்மிசை வீழ்ந்தனள் கெட்டுயிர்
உடைந்த போதி னுடல்விழுந் தென்னவே.

(இ-ள்.) நடந்த கோசலை-(அவ்வாறு) நடந்துபோன கௌசல்யாதேவி, கேகயம்நாடுஇறைமடந்தைகோயிலை-கேகயநாட்டுக்குத் தலைவனுன அசுவபதியினதுபுதல்வியாகியகைகேயியின் மனையை, எய்தினள்-அடைந்தவளாய்,-மன்னவன்கிடந்தபார்மிசை-அரசன் விழுந்துகிடக்கின்றஇடத்தில்,உயிர்உடைந்த போதின்-பிராணன்

போன காலத்தில், உடல்—, விழுந்து என்ன - விழுந்தாற்போல, கெட்டு - (அறிவு) சோர்ந்து, வீழ்ந்தனள்—; (எ - று.)

'இராமபிரானைக் காட்டிற்குச் செல்லவிடாமலாவது செய்ய வேண்டும்' என்ற கருத்துடன் அரசனிருக்கும்கைகேயியினரண்மனைக்குச் சென்ற கௌசலை, அங்கு மன்னவன் தரையில் மூர்ச்சித்துக்கிடத்தலைக் கண்டு, தானும் மூர்ச்சித்துவீழ்ந்தனளென்பதாம். கீழ்க் கைகேசி சூழ்வினைப்படலத்தில் "கொடியாளின்னதுகூற... இடியேறுண்ட மால்வரைபோன்மண்ணிடை வீழ்ந்தான்," "கூரு முன்னங் கூறு படுக்குங்கொலைவாளி, னேரு மென்னும் வன்றுயராகத்திடை மூழ்கத், தேருகிச் செய்கைமறந்தான்" என்பவற்றை நோக்கி, 'மன்னவன் கிடந்த பார்' என்ருர். உயிருடைந்த போதினுடல்விழுதல், பிராணநாயகன் வீழ்ந்தபோது பிராணநாயகி வீழ்ந்ததற்கு உவமை. (கோசலை புலம்பலும், வசிட்டன் வந்து செய்தியறிந்து மன்னனைத்தேற்றிக் கைகேயிக்கு நன்மதி சொல்லியும் அவளைப்பழித்துப்பார்த்தும் அவள் தன்னிலையிற் சலியாமலிருத்தலைக் கண்டு மன்னர்முதலியோர் குழுமியசபைக்கு மீண்டும்செல்லுதலும் என்ற இவ்விஷயங்கள் முதனூலிற் கூறப்படவில்லை). பி-ம்:—[1] நாட்டன்றன். [2] மன்னவர்.

அடையாற்றுப்பதிப்பில் இப்பாடலுக்குப்பின் "விழுந்துபார் மிசை வெய்துயிர்த்தாவிசோர்ந்து, எழுந்தென்னுயகனே துயரேதெனுத், தெளிந்திலேனிதுசெப்புதிநீயெனு, அழுந்தினுள் பின்னராற்றத் தொடங்கினுள்" என்ற இப்பாடலும், இதன் கீழ் விடைபெறுபடலம் முற்றும் என்ற தொடரும் உள்ளன: இதற்கு மேல் ஒருசுவடியில் "என்றென்றரசன்" என்ற பாடல் முற்றும்வரை சாபவசனப்படலம்எனக் காண்கின்றதென்ப. (327)

வேறு.

31.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - மன்னவனைக்கண்ட கோசலையின் புலம்புதலைத் தெரிவிக்கும்.

[1]பிரியார் [2]பிரிவே தென்னும் [3]பெரியோய் தகவோ வென்னும்
[4]நெறியோ [5]வடியே நிலை நீ [6]நினையா [7]நினைவே தென்னும்
வறியோர் தனமே யென்னுந் தமியேன் வலியே யென்னும்
அறிவோ வினையோ வென்னு மரசே யரசே யென்னும்.

(இ-ள்.) (விழுந்தபின் சிறிதுதேறிய கோசலை), பிரியார்பிரிவு ஏது-பிரியத்தகாதவர்களுடைய பிரிவுக்குக் காரணம் யாது? என்னும்-என்பாள்; பெரியோய் தகவோ - பெருமையையுடையவனே! (இது உனக்குத்) தக்கதோ? என்னும்—; நெறியோ - நீதியோ? (என்பாள்); அடியேம் நிலை நீ நினையா நினைவு ஏது - அடியவர்களாகிய எங்களுடைய நிலைமையை நீ மனத்திற்கொள்ளாத எண்ணம் எதனால்? என்னும்—; வறியோர் தனமே - ஒருபொருளும் இல்லாதார்க்கு அவர் வேண்டியதொருபொருள் போன்றவனே! என்னும்—; தமியேன் வலியே - (வேறுதுணையின்மையால்) தனியளா

யின என்னுடைய பலமே! என்னும்—; அறிவுஓ - (இதுஉனக்கு) அறிவுதானோ? வினைஓ - (இது நீ செய்யத்தக்க) தொழிலோ? என்னும்-; அரசே அரசே-அரசனே அரசனே! என்னும்-; (எ-று.)

பிறியார் - தம்மைப் பிறர்போற்கூறிய படர்க்கை: இடவழுவமைதி: நானும் எனது மகனு மென்றபடி. பெருமையாவது-செயற்கரிய செய்தல் தருக்கின்மை பிறர்குற்றங்கூறுமை என்றிவை முதலிய நற்குணங்களாற் சிறந்தாரது தன்மை. அடியேம் நிலைநீ நினையா நினைவு ஏது என்பதற்கு-அடியேங்களுடைய நிலைமையை நினையாமல் நீ வேறு நினைவதற்குக் காரணம் யாது? என்றுமாம். இது க்ஷத்ரதர்மத்திற்கு அடுத்த தன்றென்பாள், 'வினையோ' என்றாள். அறிவு ஓவினையோ - அறிவுநீங்கினையோ எனவுமாம். அரசேயரசே-முறையீட்டைத்தெரிவிக்க இரண்டடுக்கிற்று; அவலத்தால் இரண்டடுக்கிற்றெனக்கொண்டு அரசன் கிடக்கிற கிடையினுலே இறந்ததாக நினைத்து இவ்வாறு புலம்பலுற்றாளென்பாருமுளர். பிரிஎன்பதுபோலபிறிஎன்னும்பகுதியும்உண்டு என்க: "பிறிந்தேன் பெற்றமக்கள்" என்றார், திருமங்கையாழ்வாரும். பி-ம்:—[1]பிறிவோர், பிறிவோ. [2]பிரிவோவிவை தாம். பிரிவெய்தியதாம், பிரிவோவிதுதான். [3]பெரியோர். [4]நெறியோய். [5]அடியோம், அடியம். [6]நினையாய். [7]நினைவே, நினைவென். (328)

32. இரு[1]ளற் றிடவுற் றொளிரு மிரவிக் கெதிருந் திகிரி
உருளத் தனியுய்த் தொரு[2]கோ னடையிற் கடைகா ணுலகம்
பொரு[3]ளற் றிடமுற் றுறு[4]மப் [5]பகலிற் புகுதற் [6]கென்றோ
[7]அருளக் [8]கருதிற் றிதுவோ வரசர்க் கரசே யென்னும்.

(இ-ள்.) (பின்னும்), இருள் அற்றிட உற்று ஒளிரும் இரவிக்கு-இருளானது ஒழியும்படி நன்குவிளங்குகின்ற சூரியனுக்கு, எதிரும்-ஒப்பான, திகிரி - ஆஜ்ஞாசக்கரம், உருள - உருளும்படி, தனி - ஒப்பில்லாமல், உய்த்து - செலுத்தி, ஒரு கோல் நடையில் கடைகாண் - (உனது) ஒப்பற்ற செங்கோல் (யாதோரிடையூறுமின்றி) நடந்துவருதலை முற்றிலும் கண்டுள்ள, உலகம் - இவ்வுலகமானது, பொருள் அற்றிட முற்றுஉறும் அ பகலில் புகுதற்கு என்றுஓ-எல்லாப் பொருள்களும் அழியும்படி முடிகின்ற அந்தப் பிரளயகாலத்திற் புகும்படி அழிவை யடையவேண்டுமென்றெண்ணியோ, இது-இக்காரியம், (நீ செய்தது?) அருள கருதிற்றுஓ - அருள்கொண்டு செய்யநினைத்த தாகுமோ? என்னும் - என்பாள்; அரசர்க்கு அரசே(என்னும்)-சக்கரவர்த்தியே! என்பாள்; (எ-று,)

ஒழுக்கநெறியினும் வழக்குநெறியினும் வழுவுதலாகிய இருளறும்படி விளங்குதலாலும், சூரியகிரணஞ்செல்லுமிடங்களிலெல்லாம் பரவுதலாலும், சந்திரனைப்போலத் தேய்தலும் வளர்தலுமின்றிவிளங்குதலாலும்'இருளற்றிடவுற்றொளிருமிரவிக்கெதிருந் திகிரி' என்றது. ஒருகோல் நடை-ஒருசெங்கோன்முறைமையென்றுமாம். ஒருகோன் அடையில் எனப்பிரித்து, ஒரு அரசன்வருதலிலென்றுமாம். இனி, திகிரிஉருளஒருகோல் உய்த்துஎன்றலுமாம்.

இராமன் உலகத்துக்கு உயிர்போல்பவனாதலால் அவன் நாட்டை விட்டுச்சென்றால் இந்தக் கோசலதேசமே அழிவு அடையுமென்பாள், 'பொருளற்றிட முற்றுறும்அப்பகலிற் புகுதற்கென்றோ வருளக்கருதிற்று' என்கிறாள் கௌசலையெனினுமாம். கடைகாணல்-முடிவுகாணல். பி - ம்:—[1]அற்றிடையுற்று. [2]தேர்நடையில், தோணடையிற், கோனடைஇக், கோனடவிக், கோலிடையிற். [3]இற்றிட, உற்றிட, இற்றிடை. [4]இப். [5]புகலிற். [6]அன்றோ. [7]அருளிற். [8]கருதுற்றது நீ. (329)

33. **திரையார் கடல்சூ ழுலகின் றவமே திருவின் றிருவே**
[1]நிரை[2]யார் கலையின் கடலே நெறியார் [3]மறையின் னிலையே
கரையா வயர்வே னெனைநீ கருணா லயனே [4]யென்னென்று
[5]உரையா திதுதா னழகோ வுலகே ழுடையா யென்னும்.

(இ-ள்.) (பின்னும்), திரை ஆர் கடல் சூழ் உலகின் தவமே-அலைகள் நிறைந்த கடலினாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகின்கணுள்ளவர் செய்த தவம்போல்பவனே! திருவின் திருவே-இலக்குமிக்கும் இலக்குமிபோல்பவனே! நிரை ஆர் கலையின் கடலே-ஒழுங்கினையுடைய கல்விக்குக் கடல்போல்பவனே! நெறி ஆர் மறையின் நிலையே-நீதிகள்நிறைந்த வேதங்களிற்சொல்லிய சாரமாகிய தத்துவப்பொருள் போல்பவனே! கருணாலயனே-அருளுக்கு இருப்பிடமானவனே! கரையா அயர்வேன் எனை-மனமுருகி வருந்துகின்ற என்னைக்குறித்து, நீ என் என்று உரையா இது-நீ (அழுதற்குக் காரணம்) என்னென்று ஒருவார்த்தையுஞ் சொல்லாத இது, அழகுதான்ஓ-அழகாகுமோ? உலகு ஏழ் உடையாய்-ஏழுலகங்களையும் உடையவனே! என்னும்—; (எ-று.)

இப்படிப்பட்ட நீதிமானான அரசன் கிடைத்தது உலகத்தோரின் தவப்பயனேயாதலால், 'உலகின்தவமே' என்றும், இவனைப்பெறுதலால் அரசவிலக்குமிக்கும் ஒருபேரொளி தோன்றியதனால் 'திருவின் திருவே' என்றும், கல்வி ஒழுங்காக நிரம்பப்பெற்றவனே யென்பாள் 'நிரையார்கலையின் கடலே' என்றும், வேதத்திற்கூறிய நல்லொழுக்கத்தை நிலையாகக்கொண்டவனே யென்பாள் 'நெறியார் மறையின் நிலையே' என்றும் விளித்தாள். முன்னிரண்டடிகள்-தசரதமன்னவன் அதுகாறும் முறைபிறழாது மிக்க மேம்பாட்டுடனே அரசுசெய்தமையைக் குறிக்கும். கருணையாவது-அயலார் துன்புறுவதுகண்டு தானும் மனமிளகி இயன்றால் அதனைப்போக்க வகை தேடுகையே யாதலால், கருணையுள்ளவனான நீ நான் வருந்துகையில் என்னென்னாது உபேட்சிப்பது தகுதியோ என்பாள் 'கருணாலயனே! கரையாவயர்வேனெனை என்னென்றுரையா இதுதான் அழகோ!' என்கிறாள்; கருணாலயன்-கருத்துடையடைகொளியணி. உருவகத்தில் திணையும் பாலும் மயங்கின. பி-ம்:—[1]நிறை. [2]ஆர்கலியின், ஆர்கவியின். [3]மலையின். [4]எனினென்று. [5]உரையாய். (330)

34. **மின்னின் றனைய மேனி வெறிதாய் [1]விட்டின் றதுபோல்**
உன்னுந் [2]தகைமைக் [3]கடையா வுறுநோ [4]யுறுகின் [5]றுண்ராள்

[6]இன்னென் றுரையா [7]னென்னே யிதுதான் [8]யரிதென் றறியேன்
மன்னன் [9]றகைமை காண வாராய் மகனே யென்னும்.

(இ-ள்.) (பின்னும்), மின் நின்று அனைய மேனி-மின்னல் நிலை நின்றால் (அதன் நிலைமையை) ஒத்த உடல், வெறிது ஆய்விட நின்றது போல்-உயிரில்லாததாக ஆகிவிடும்படியுள்ளதுபோலத் தோன்றுமாறு, உன்னும் தகைமைக்கு அடையா-நினைக்குந்தன்மைக்கு அரிதான, உறுநோய்-மிக்க துன்பத்தை, உறுகின்று-அடையா நின்றுகொண்டு, (தசரதன்), உணரான்-அறிவற்றுள்ளான்; இன்ன என்று-(தனக்கு நேர்ந்துள்ளது) இன்னதன்மையதென்று, உரையான்-சொல்லான்; என்னே-(இதற்குக்) காரணம் யாதோ? இது தான் யாது என்று அறியேன்-இது எது வென்று தெரிந்திலேன்; மகனே-பிள்ளாய்! மன்னன் தகைமை காண-சக்கரவர்த்தியினது தன்மையைப் பார்க்க, வாராய்-வருவாயாக, என்னும்-என்பாள்; (எ-று.)

தனது பேரொளியுள்ள மேனி ஒளிகுன்றிவிட உயிரையே கொள்ளும் நோய் அடைந்திட்டதுபோல் இம்மன்னவன் பேச்சு மூச்சற்றுக்கிடக்கிறான்: தன்னிலை இன்னதென்று சொல்லுகின்றானுமில்லை. இவனது நிலை யாதோ மகனே! இதனைக் காண வாராய் என்று கதறினாள் கோசலையென்க. நிலைநின்ற மின்னல் போன்று பேரொளி படைத்த தசரதன்மேனியென்பாள் 'மின்னின்றனையமேனி' என்றாள். இத்தொடர்க்கு-மின்னல்போல் நிலையற்ற (தனது) உடல் எனப் பொருளுரைத்தாரு முளர். உறுகின்று-"தொழாநின்று" என்பதுபோல வந்த நிகழ்காலவினையெச்சம். பி-ம்:—[1]அழகற்றழிய. [2]தன்மைக்கு. [3]இடையா. [4]உணர்கின்று. [5]உணராய், உரையாய். [6]என். [7]இன்னேயிதுதான், என்னேயிதுநான், இதுநாளிடையூறு. [8]எது. [9]தன்மை. (331)

35.—கோசலை கதறிய குரலைக் கேட்டுப் பட்டாபிஷேகத்திற்குக் காத்திருந்த மன்னர்முதலியோர் சொல்லியபடி வசிட்டன் அங்குவந்து மன்னவன் நிலையைக் காணுதல்.

இவ்வா றழுவா ளிரியற் குரல்சென் றிசையா முன்னம்
ஒவ்வா [1]தொவ்வா [2]தென்னு [3]வொளிவா ணிருபர் [4]முனிவர்
அவ்வா றறிவா யென்ன [5]வந்தான் முனிவன் [6]வந்தான்
வெவ்வா ளரசன் னிலைகண் டென்னும் [7]விளைவென் றுன்னு.

இதுமுதல், மூன்று கவிகள்-ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) இ ஆறு அழுவாள்-(என்று) இவ்விதமாகப் புலம்புகின்ற கோசலையினது, இரியல் குரல்-கூக்குரல், சென்று-போய், இசையா முன்னம்-ஒலிப்பதற்குமுன்பு,—ஒளி வாள் நிருபர்-கிரணத்தையுடைய வாட்படையையேந்திய அரசரும், முனிவர்-இருடியரும், 'ஒவ்வாது ஒவ்வாது-(இது இக்காலத்துக்குப்) பொருந்தாது பொருந்தாது,' என்னு-என்று (தமக்குட்) சொல்லிக்கொண்டு, (பின்பு),'அ ஆறு-அந்தஅழுகைக்குரலின்காரணத்தை,

அறிவாய்-அறிந்து வருவாய்,' என்ன-என்று சொல்ல,-முனிவன் வந்தான்-வசிட்டமுனிவன் (தயரதனிருக்குமிடத்துக்கு) வந்தான்; வந்தான்-அங்ஙனம் வந்த வசிட்டன், வெம் வாள் அரசன் நிலை கண்டு-கொடிய வாளினையுடைய சக்கரவர்த்தியினது தன்மையைப் பார்த்து, விளைவு என் ஆம் என்று உன்னு-'(இதன்) முடிவு யாதாகுமோ?' என்று சங்கித்து,—(எ - று.)—"என்னு வுன்னு" என 37-ஆங் கவியோடு தொடரும்.

இங்ஙனம் கோசலை கூக்குரலிடும் ஒலி 'பட்டாபிஷேகம் எப்போது நடக்கப்போகிறதோ?' என்று எதிர்பார்த்தவண்ணம் பட்டாபிஷேக மண்டபத்திற் காத்துக்கொண்டிருக்கும் மன்னர் முனிவர் முதலியோரின் காதில்விழ, 'மங்களம் நிகழவேண்டிய காலத்தில் இவ்வாறு கூக்குரல்கேட்கக் காரணமில்லையே! இது என்னோ?' என்று கலக்கமுற்று, யாவரும், அந்தப்புரத்து எளிது செல்லத்தக்க வசிட்டமுனிவனை நோக்கி 'இங்ஙனம் கூக்குரல் நிகழக்காரணம் என்னோ? இதனை யறிந்துவருக' என்ன, வசிட்டமுனிவன் வந்து மன்னவன் நிலையைக்கண்டு, என்ன விளையுமோ என்று சங்கித்தனனென்பதாம். இரியல்-அஞ்சுதல். முனிவன்-வசிஷ்டன். பி-ம்:—[1]ஒல்லாது. [2]என்ன. [3]ஒளிர். [4]முனிவ. [5]அந்தார். [6]அவனும். [7]வினையென்று. 'இவ்வாறழுவாள் விழுவாளிரியற் குரல் சென்றிசைய' என்று சிலபிரதியில் முதலடி. (332)

36.—வசிட்டன் ஆங்குள்ள நிலையைக்கண்டு தன்னுட் கருதுவது.

இறந்தா [1]னல்லன் னரச னிறவா தொழிவா னல்லன்
மறந்தா னுணர்வென் [2]றுன்னு [3]வன்கே கயர்கோன் மங்கை
துறந்தா டுயரந் தன்னைத் துறவா தொழிவா [4]ளிவ்ளே
பிறந்தார் பெயருந் தன்மை பிறரா லறிதற் [5]கெளிதோ.

(இ-ள்.) 'அரசன்-சக்கரவர்த்தியோ, இறந்தான் அல்லன்-(செத்தவன்போலத் தோன்றினும்) உண்மையில் மரணமடைந்தவனல்லன்; (ஆயினும்), இறவாது ஒழிவான் அல்லன்-(இனி) சாவாது நீங்குபவனல்லன்; (ஏன் செத்தவன்போல இருக்கிறுன் தசரத மன்னன் என்னில்),—உணர்வு மறந்தான்-(இப்போது) அறிவு(கெட்டு) மூர்ச்சையடைந்தான்,' என்று உன்னு-என்று (ஆராய்ச்சியினல்) அறிந்து, (பின்னும்), 'வல் கேகயர்கோன் மங்கை-மனம் வலிய கைகேயி, துயரம் தன்னை துறந்தாள் - துன்பத்தை விட்டாள்; இவள்ஏ துறவாது ஒழிவாள் - இக்கோசலையோ துன்பத்தை விட்டிடாமல் அழிபவள்; பிறந்தார் - உலகத்துத்தோன்றிய மனிதர், பெயரும் - நிலைவேறுபடுகின்ற, தன்மை-விதம், பிறரால் அறிதற்கு எளிதுஓ-அயலாரால் தெரிவதற்கு எளியதோ? [அன்று]', (எ-று.)—'என்னு வுன்னு' என்று மேலிற் கவியில் தொடரும்.

அங்கு வந்து கண்ட வசிட்டமுனிவன் 'தசரதன் இப்போது இறந்திலனாயினும் விரைவில் இறந்துபடுவானென்று தோன்றுகின்றது; இப்படியிருக்கையில் அரசனது காதலுக்கு இடனான கைகேசியோ, மனத்திற் சிறிதுந் துயரங்கொள்ளாதிருக்கின்றாள்;

கோசலையோ துன்பம் மிகப்பெற்று மனமழிகின்றாள்; தன் கணவனுக்கு நேர்ந்திருக்கிற நிலையைக்கருதி ஒருத்தி மனமழிவதும் மற்றொருத்தி சிறிதும் மனக்கவலையற்றிருப்பதுமாகிய இவற்றிற்குக் காரணம் இன்னதென்று விளங்கவில்லை' என்று தன் மனத்துள் கருதினானென்க. மறந்தானுணர்வென்று உன்னா—என்பதை, 'கேகயர் கோன்மங்கை' என்பதற்கு அடைமொழியாக்கினால் 'உன்னா' என்பது ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாம். பி-ம்:—[1]அரசனல்லன். [2]உன்னாள். [3]வண்கைகயர். [4]என்னாப், என்னே. [5]எளிதே. (333)

37.—அரசன் நிலைமைக்குக் காரணத்தை முனிவன் வினவ, கைகேசி விளங்கச் சொல்லுதல்.

என்னா வுன்னா முனிவ னிடரா [1]லழிவா டுயரம்
[2]சொன்னா ளாகா ளெனமுன் றொழுகே கயர்கோன் மகளை
அன்னா யுரையா யரச [3]னயர்வா னிலை[4]யென் னென்னத்
தன்னா [5]னிகழ்ந்த தன்மை தானே தெரியச் சொன்னாள்.

(இ-ள்.) என்னா உன்னா-என்று எண்ணி, முனிவன்-அவ்வசிட்டமுனிவன், 'இடரால் அழிவாள்-துன்பத்தால் மனமழிகின்ற கோசலை, துயரம் சொன்னாள் ஆகாள்-துன்பத்தின் காரணத்தைச் சொன்னவளாகாள்,' என-என்று எண்ணி,—முன் தொழு கேகயர்கோன் மகளை-முன்னே வந்து அஞ்சலிசெய்து நின்ற கைகேயியை, 'அன்னாய்-தாயே! அயர்வான் அரசன் நிலை என் - மூர்ச்சித்திருப்பவனாகிய சக்கரவர்த்தியின் நிலைமைக்குக் காரணம் யாது? உரையாய்-சொல்,' என்ன-என்று கேட்க,—(அவள்), தன்னால் நிகழ்ந்த தன்மை-தன்னால் நடந்த விதத்தை, தான் ஏ தெரிய சொன்னாள்-தானே விளங்கக் கூறினாள்; (எ-று.)

கீழ்க் கூறியவாறு சிந்தைகொண்ட வசிட்டமுனிவன் 'மன்னவனுக்குப் பேரிடர்க் காரணம் நிகழ்ந்துள்ளதென்பது விளங்குவதேயன்றி, இந்தக் கௌசலையால் வேறொன்றும் தெரியவில்லை; கௌசலையின் மூலமாகத் துயர்க்காரணத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாதெனவுந் தோன்றுகின்றது' என்று கருதி, தன் முன்னே வந்து தொழுத கைகேயியை நோக்கி 'அரசன் வருந்தக் காரணம் என்ன? அம்மா! கூறுக' என்ன, அந்தக் கைகேசியும் நிகழ்ந்தனவெல்லாம் விவரமாகக் கூறினளென்பதாம். அன்னை-அரசன் தேவி. அஞ்சாமலும், நாக்கூசாமலுஞ் சொன்னாளென்பார் 'தானே சொன்னாள்' என்றார். பி-ம்:—[1]அழுவாள். [2]சொன்னால். [3]அயர்வாநிலை. [4]எது. [5]நிகழ்ந்ததெல்லாம், தன்மையெல்லாம். ()

38.—வசிட்டன் இன்சொல்லால் மன்னவனைத் தேற்றுதல்.

சொற்றாள் சொற்றா முன்னஞ் சுடர்வா ளரசர்க் கரசைப்
பெற்[1]றா மரைபோற் கையாற் பொடி[2]சூழ் படிநின் றெழுவிக்
கற்றா யயரே லவளே தருநின் [3]காதற் கரசை
[4]எற்றே செய[5]லின் [6]றொழிநீ யென்றென் [7]றிரவா நின்றான்.

(இ-ள்.) சொற்றுள்-கூறின அவள், சொற்று முன்னம்-கூறுவதற்கு முன்பே, சுடர் வாள் அரசர்க்கு அரசை-ஒளிபொருந்திய வாளினையுடைய சக்கரவர்த்தியை,பொன் தாமரைபோல்கையால்-அழகிய தாமரை மலர்போன்ற (தன்) கைகளால், பொடி சூழ் படி நின்று எழுவி-புழுதி நிறைந்த பூமியினின்றும் எழுந்திருக்கப் பண்ணி, 'கற்றாய்-(கற்றற்குரிய நூல்களைக்) கற்றவனே! அயரேல்-கவலைப்படாதே; அவள் ஏ நின் காதற்கு அரசை தரும்-அந்தக் கைகேயியே உன்மகனாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுப்பாள்; செயல் எற்று-இச்செய்கை எத்தன்மைத்து? நீ இன்று ஒழி-நீ இப்பொழுது (இவ்வருத்தம்) நீங்கு,' என்று என்று இரவாநின்றான்-என்று (பலமுறை) வேண்டிநின்றான், (வசிட்டன்); (எ-று.)

கைகேசியாற் செய்தி யுணர்ந்ததும், வசிட்டன், மூர்ச்சையுற்றுப் பூமியிற்கிடந்த மன்னவனை அந்தப்புழுதிப்புவியினின்று தன்கையாலெழுப்பி, 'கற்றவனாகிய நீ சாதாரணமனிதன்போல அயர்தல் தகுதியோ? அன்றே. உன் புத்திரன் இராமனுக்கு அந்தக் கைகேயியே அரசை யீந்திடுவாள்: நீ இவ்வாறு வருந்துதல் தக்கதன்று: இதனை யொழிக' என்று பலமுறை வேண்டிக் கூறினானென்பதாம். வருத்தத்தைப் பொறுத்துத் தெளிவை யுண்டாக்கத்தக்க கல்வியைக் கற்றவனாயிருந்தும் அறியாமல் வருந்துதற்குக் காரணமென்னென்பான் "கற்றாயயரேல்" என்றான். காதல்=காதலன்: ஆகுபெயர். பி-ம்:—[1] தாமரைப் பொற்கையால். [2]சேர். [3]காளைக்கரசின்று, காதற்கரசென்று, காதற் கரசன்று, புதல்வற்கரசென்று, புதல்வற்கரசின்று. [4]இற்றே. [5]என்று. [6]அறியேன். [7]இசையாநின்றான், இசையாநின்றே, இரவாநின்றே. (335)

39.—முனிவனது இன்னுரையாலும் சைத்தியோபசாரத்தாலும் மன்னவன் உணர்வுபெறுதல்.

சீதப் பனிநீ [1]ரளவித் திண்கா [2]லுதவுந் தண்கால்
போதத் தளவே [3]தவழ்வித் தின்சொற் புகலாநின்றான்
ஓதக் கடனஞ் சனையா ளுரைநஞ் சொருவா றவியக்
காதற் புதல்வன் பெயரே புகல்வா னுயிருங் கண்டான்.

(இ-ள்.) (வேண்டிப் பின்னும்), சீதம் பனி நீர்-குளிர்ச்சியையுடைய பனிநீரை, அளவி-தெளித்து, திண் கால் உதவும் தண் கால்-விசிறியினை வீசுதலினாலுண்டாகிய குளிர்ந்த காற்றை, போதத்து அளவு ஏ தவழ்வித்து-அறிவுதோன்றும் வரையிலும் தவழும்படிசெய்து, இன்சொல்-இனிய வார்த்தைகளை, புகலாநின்றான்-சொல்லுகின்ற அம்முனிவன்,—ஓதம் கடல் நஞ்சு அனையாள்-குளிர்ச்சியையுடைய பாற்கடலினின்றுண்டாகியவிஷத்தை யொத்த கைகேயியினது, உரை நஞ்சு-வார்த்தையாகிய விஷம், ஒரு ஆறு அவிய-ஒருபடியாய்த் தணிய, காதல் புதல்வன் பெயர் ஏ-விருப்பத்தையுடைய (தன்) மகனது நாமத்தையே, ('இராமா, இராமா' என்று), புகல்வான்-சொல்லாநின்ற தசரதனது, உயிர் உம்-பிராணனையும், கண்டான்-பார்த்தான்; (எ-று.)

பூமியிலிருந்து கையால் தூக்கியெடுத்து, கைகேயி தானே உன் புதல்வற்கு அரசு தருவாள் என்று முனிவன் சொல்லிடவும் மூர்ச்சை தெளியாத மன்னவன்மீது அம்முனிவன் பலமுறை பனிநீர்தெளித்து ஆலவட்டத்தைக் கொண்டு மென்காற்றுத் தோன்றுமாறு வீசச் செய்து அவன் உயிர் தோன்றியதும் தோன்றாததுமாக விருக்கையில் இன்சொல்லைச் செவிபடும்படி யோத, அதனால் கைகேயியின் விஷச் சொல்லால் தோன்றிய துயர் சிறிது நீங்கவே, தன் காதற்கு உரிய புதல்வனான ஸ்ரீராமனது திருநாமத்தைச் சொல்லியவண்ணம் மன்னன் உயிர்பெற்றெழக் கண்டானென்பதாம். புதல்வன் பெயரைப் புகல்வதைக் கேட்டு உயிரிருத்தலை முனிவன் அறிந்தானென்க. பனி நீர்-ஓர் வாசனை நீர். [2]உக்கமென்கால் என்றபாடத்துக்கு-சிற்றால வட்டத்தின் மெல்லிய கால்என்றுபொருள் கூறலாமாதலால், திண்கால் என்பதற்கு திண்ணியகாற்றை யுண்டாக்கும் விசிறியென்க: அன்மொழித்தொகை. போதத்தளவே தவழ்வித்தல்-மூர்ச்சை நீங்கி அறிவுஉண்டாகும்படி மேலேபட வீசுவித்தல். உயிரும் என்ற உம்மை-உயிர்காணுதலினருமை விளக்கிநின்றது. இன்சொல்-கைகேயியே இராமனுக்கு அரசு தருவாளென்பது என்னலாம். இனி, முனிவன் புகலாநின்றான்: ஓதாநிற்கச்சக்கரவர்த்தி தனதுயிரைக் கண்டானென்பாருமுளர். தண்கால்-மந்தமாருதம். பி-ம்:— [1]உதவி. [3]தழுவித்தன், தழுவித்திண், தழுவுற்றின். (336)

40.—வசிட்டன் மீண்டும் மன்னவனிடத்து இன்னுரை கூறுதல்.

காணா வையா வினிநீ யொழிவாய் கழிபே ரவலம்
ஆணா யகனே யினிநா டாள்வா னிடையூ றுளதோ
மாணா வுரையா [1]டானே தருமா மழையே யனையான்
பூணா [2]தொழிவா னெனில்யா முளமோ பொன்றே லென்றான்.

(இ-ள்.) காணா-(தசரதனுக்கு உயிர் வரப்பெற்றதைக்) கண்டு, 'ஐயா-தலைவனே! இனி-இப்பொழுது, நீ கழி பேர் அவலம் ஒழிவாய்-நீ மிகவும் பெரிய வருத்தத்தை விடுவாயாக; இனி ஆண் நாயகன் நாடு ஆள்வான்-இனிப் புருஷோத்தமனே பூமியைக் காப்பான்; இடையூறு உளதுஓ-(அதற்குத்) தடை யிருக்கின்றதோ? [இல்லை]; மாணா உரையாள் தான்ஏ - மாட்சிமைப்படாத வார்த்தையையுடைய கைகேயியே, தரும்-(பூமியைக்) கொடுப்பாள்: மா மழைஏ அனையான்-கரிய மேகத்தையொப்பவனாகிய ஸ்ரீராமன், பூணாது ஒழிவான் எனில்-(மகுடஞ்) சூடாமற் (காட்டிற்குப்) போனால், யாம் உளம்ஓ-நாம் இருக்கப்போகிறோமோ? [இல்லை]; பொன்றேல்-வருந்தாதே,' என்றான்-என்று சொன்னான், (முனிவன்); (எ-று.)

மூர்ச்சை தெளிந்தபின்பும் மீண்டும் மூர்ச்சையடையாதிருத்தற் பொருட்டு முனிவன் இன்சொல் கூறுகின்றனனென்க. கைகேயியின் வன்னெஞ்சத்தின் தன்மையையறியாமையால் அவள் மனத்தைத் திருப்பிவிடலாமென்று உறுதிகொண்டு, வசிட்ட முனிவன், இங்ஙனம் கூறலாயினன். கைகேயி தன்புதல்வனுக்கு அரசுகேட்டதும் மகாநுபாவனாய்க் குற்றமின்றியிருக்கும் ஸ்ரீராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்புமாறு கூறியதும் அதருமமாதலால்,

கைகேயியை 'மீரணுவுரையாள்' என்கிருன். 'இனி' என்றது- "இனி நினைந்திரக்கமாகின்று" என்றவிடத்திற்போல இப்பொழுது என்னும் பொருளது. கழிபேர்-ஒருபொருளைக் குறித்த இருசொற்கள். ஆணயகன்-புருஷோத்தமன்: ஸ்ரீராமன்; ஆள் நாயகன் எனவும் பிரிக்கலாம். பொன்றேல் - பிராணதியாகஞ் செய்யாதே யென்றுமாம். பி-ம்:—[1]தருமம் மழையே யனையான் மகுடம். [2]ஒழியான். (337)

41.—இராமனுக்குப் பட்டங்கட்டுவித்துத் தன்னுரையும் பொய்யாதிருக்கச்செய்ய, மன்னவன் வசிட்டனை வேண்டுதல்.

என்றம் முனிவன் றன்னை நினையா வினையே னினியான்
பொன்றும் [1]மளவில் லவனைப் [2]புனைமா மகுடம் புனைவித்து
ஒன்றும் வனமென் [3]றுன்னு வண்ணஞ் செய்தென் னுரையும்
குன்றும் பழிபூ ணுமற் காவாய் கோவே யென்ருன்.

(இ-ள்) நினையா-(மனத்தில்) ஆலோசித்து, என்ற அ முனிவன் தன்னை-என்று சொன்ன அம்முனிவனைநோக்கி,-(தசரதன்), 'இனையேன் யான்-இத்தன்மையனுகிய நான், இனி பொன்றும் அளவில்-மேல் அழியுங்காலத்திற்குள், அவனை-இராமனை, புனை மா மகுடம் புனைவித்து-அழகிய பெரிய திருமுடியைச் சூட்டி, வனம் ஒன்றும் என்று உன்னுவண்ணம் செய்து-காட்டையடைவானென்று நினையாதபடிசெய்து, என் உரைஉம்-என் வார்த்தையும், குன்றும் பழி பூணுமல்-இழிவாகிய பழியை மேற்கொள்ளாதபடி, காவாய் - இரட்சிப்பாயாக; கோவே - தலைவனே!' என்ருன்- என்று வேண்டிக்கொண்டான்; (எ-று.)

தசரதன், தன்மனத்திற்குள்தானே ஆலோசித்து, தன்னைத் தேற்றின முனிவனைப்பார்த்து, 'நான் கைகேயிக்கு வரங்கொடுத்ததைப் பொய்த்தேனென்ற பழிச்சொல் உண்டாகாவண்ணமும் இராமன் காட்டிற்குச்செல்லாமல் அரசுபுரியும் வண்ணமும் நீ செய்யவேண்டும்' என்று வேண்டினனென்றவாறு. நிலையாத இன்பத்தின் பொருட்டு நிலையான பழியை மேற்கோடல் சால்போடியையாமையின், 'பழிபூணுமற் காவாய்' என்கிருன். என்றம் முனிவன்-என்ற அம்முனிவன் என்பதன் விகாரம்: இனி என்ற முனிவன் என்பது விரித்தல்பெற்று வந்ததென்றலும் ஒன்று. வினையேன் எனப்பிரித்து, தீ வினையையுடையேனென்றுமாம். இனியான்வனை யெனக் கூட்டலுமாம்; இனியான் - ஸ்ரீராமன். பொன்றும் அளவுஇல்லவனை எனப் பிரித்து-அழிவில்லாத ஸ்ரீராமனை யென்றுரைத்து, இனையேன்யான்*** உன்னுவண்ணம் என்க்கூட்டலுமாம். ஈண்டு உரையென்றது - கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரங்களை. பழிபூணுமல் - பொய்யாகாமலென்றபடி. பி-ம்.—[1]முன்னம். [2]என்றும். [3]உள்ளா. (338)

42.—வசிட்டன் இராமனுக்கு இராச்சியமளித்துப் புகழ்பூணுமாறு கைகேயிக்கு உபதேசித்தல்.

முனியும் முனியுஞ் செய்கைக் கொடியாண் முகமே[1] முன்னி
இனியுன் புதல்வற் கரசு [2]மேனை யோர்க்கின் னுயிரும்

மனுவின் வழிநின் [3]கணவற் குயிரும் முதவி வசைதீர்
புனிதம் மருவும் புகழே [4]புனைவாய் [5]பொன்னே யென்றான்.

(இ-ள்.) முனிஉம் - (என்றுசொல்லக்கேட்ட) வசிட்டமுனிவனும், முனியும் செய்கை - கொடியாள் - வெறுக்கப்படுகின்ற தொழிலையுடைய கொடிய கைகேயியினது, முகம்ஏ முன்னி-முகத்தைப் பார்த்து, 'இனி-இப்பொழுது, உன் புதல்வற்கு அரசுஉம்-உன் மகனாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு இராச்சியத்தையும், ஏனையோர்க்கு இன் உயிர்உம்-ஒழிந்தவர்களுக்கு இனியபிராணனையும், மனுவின் வழி நின் கணவற்கு-வைவசுவதமனுவினது வமிசத்திற்பிறந்த உனது கொழுநனுக்கு, உயிர்உம்-பிராணனையும்,உதவி-கொடுத்து, வசை தீர்-குற்றமற்ற, புனிதம் மருவும் - தூய்மைபொருந்திய [பழிப்புநீங்கிய], புகழ்ஏ-கீர்த்தியையே, புனைவாய்-அணிவாயாக; பொன்னே - இலக்குமிபோன்றவளே!" என்றான்-என்று சொன்னான்; (எ - று.)

கைகேயியைப்பார்த்து வசிட்டமுனிவன் 'நீ இராமனுக்கு இராச்சியத்தைத் தந்து கானகம் ஏகாவண்ணம் செய்தால் அதனால் இவ்வுலகுக்கே உயிரீந்தவளாவாய்: இம்மன்னனும் உயிர்பெறுவான்: அதனாற் பழிப்பற்ற பெரும்புகழ் பெறலாம்: ஆகவே, பழிப்பையுண்டாக்கும் உன்செயலைவிட்டுப் புகழைப் பயக்குமாறு செய்க' என்றனனென்பதாம். கொடியாள்முகம்-கொடியாளிருக்குமிடம் எனினுமாம். ஸ்ரீராமனை உன்புதல்வனென்றான், கருணை பிறத்தற்பொருட்டு; முன் அந்தக் கைகேயி காட்டிவந்த அன்பைக் குறிக்கும்பொருட்டுமாம். தன் மொழிப்படி செய்யவேணுமென்றற்காக முனியுஞ் செய்கைக் கொடியாளை 'பொன்னே' என்கிறான். மனுவின்வழி நின்கணவன் - நீதிநூல் பிறழாத கணவன் என்றுமாம். இனி, மனுவின்வழியென்பதனை அரசோடு கூட்டலுமாம். பி-ம்:—[1]நோக்கி. [2]ஏனையோருக்குயிரும். [3]கணவன். [4]புனையாய். [5]பெண்ணே. (339)

43.—கைகேயியின் மாற்றுமொழி.

[1]மொய்ம்மாண் வினைவே ரறவென் றுயர்வான் மொழியா முன்னம்
விம்மா [2]வழுவா ளரசன் மெய்யிற் றிரிவா னென்னின்
[3]இம்மா வுலகத் துயிரோ டினிவாழ் வுகவே னென்சொல்
[4]பொய்ம்மா ணுமற் கின்றே பொன்று [5]தொழியே னென்றாள்.

(இ-ள்.) (என்று), மொய் மாண் வினை-நெருங்கிய மாட்சிமையுடைய(நல்வினை தீவினை யென்னும்இரு)வினைகளையும்,வேர்அற-அடிகெடும்படி, வென்று-(புலன்களிற்செல்கின்றஅவாவைந்தனையும்) அடக்கி, உயர்வான் - மேம்பட்டவனான வசிட்டமுனிவன், மொழியா முன்னம்-சொல்வதற்கு முன்பே,—(கைகேயி),—விம்மா அழுவாள்-விம்மி அழுது, 'அரசன்-சக்கரவர்த்தி, மெய்யின்-வாய்மையினின்றும், திரிவான் என்னின்-மாறுவானானால்,இனி-பின்பு, இ மா உலகத்து - பெரிய இந்த நிலவுலகத்தின்கண், உயிரோடு வாழ்வு-உயிரோடு வாழ்ந்திருத்தலை, உகவேன்-விரும்பேன்; என் சொல் பொய் மாணுமற்கு-என் வார்த்தை பொய்படாமைக்காக,

இன்றே-இப்பொழுதே, பொன்றுது ஒழியேன்-அழியாதிரேன்,' என்றாள்—; (எ-று.)

ஈண்டுமெய்யென்றது-நிகழ்ந்ததுகூறிக் கூறியவாறொழுகுதலை. அவன் சொன்னசொல் தவறினும் யான் சொன்னசொல் தவறுவேனோ என்கிறாள். செய்தவனைத்தொடர்ந்து பயனை அனுபவிக்கச் செய்தலால், 'மொய்வினை' என்றது. மாணு வினையை, மாண்வினை யென்றது-இகழ்ச்சி. தீவினைகள் இருப்பு விலங்கும், நல்வினைகள் பொன்விலங்கும் போலத் தம்முள் சமப் படுத்து உணர்தற்பான்மைய வாதலால், இருவினையும் மாணுவா யின. 'வேரற' என்றதனால், அப்பயன்களுள் இறந்தவுடம்புக ளான் அனுபவித்தனவும், பிறந்தஉடம்பான் முகந்து நின்றனவும் ஒழியப் பின்னும் அனுபவிக்கக்கடவனவாய் முன்கிடந்த துன்பங் களும், மேல்வரக்கடவ துன்பங்களும் இலவாதலால் பெற்றாம்: பரம்பொருளை யுணர்தலால் இவை யற்றன. மாணுமற்கு என்பது-எதிர்மறை காட்டிவந்த எதிர்காலவினையெச்சமென்பர்: மாணு மைக்கு என்று இருப்பின்நலம்: நான்கனுருபுபெற்ற தொழிற் பெயரென்க. சிலபிரதிகளில் இச்செய்யுள் அடுத்த பாடலின்பின் காணப்படுகின்றது. பி-ம்:—[1]மும்மா. [2]விழுவாள். [3]இம்மாண். [4]எம் மாணழியாதின்றே or இன்னே. [5]ஒழியான். (340)

44.—இதுமுதல் மூன்று கவிகள்-வசிட்டமுனிவன் கைகேயியைக் கண்டித்துக் கூறியன.

கொழுநன் றுஞ்சும் மெனவுங் கொள்ளா துலகம் மெனவும்
பழிநின் றுயரும் மெனவும் பாவம் முளதா மெனவும்
ஒழிகின் றிலையன் றியுமொன் றுணர்கின் றிலையா னினிமேல்
மொழிகின் றனவென் [1]னென்னு முனியும் முறையன் றென்றான்.

(இ-ள்.) (எனக்கேட்டு), முனிஉம்-அம்முனிவனும், 'கொழுநன் துஞ்சும் எனஉம்-கணவன் இறப்பான் என்றும், உலகம் கொள்ளாது எனஉம்-உயர்ந்தவர் ஏற்றுக்கொள்ளார் என்றும், பழி நின்று உயரும் எனஉம்-பழிமொழி நிலைநின்று மேன்மேலும் வளருமென்றும், பாவம் உளதுஆம் எனஉம்-தீவினை உண்டா மென்றும் (எண்ணி), ஒழிகின்றிலை-(நீ பிடித்த பிடியை) விடுகின்றா யில்லை; அன்றிஉம்-(அது) அல்லாமலும், ஒன்று உணர்கின்றிலை-(பிறர் சொன்னாலும் அதனைச்) சிறிதும் அறிந்து செய்கின்றா யில்லை: யான்—, இனிமேல் மொழிகின்றன என்-பின்னால் இன் னும் சொல்லக்கடவன யாவை?' என்னா-என்றுகூறி, (பின்னும்), முறை அன்று என்றான்-(இது) கிரமமல்ல என்றுங்கூறினான்;

உனக்கே உன் செய்கையினால் விளைவன இவையென்று தெரியாவிட்டாலும், பிறர் சொன்னாலும் கேட்கமாட்டேனென் கிறாயே! இனி உனக்கு யான் என்னசொல்லுவது? இறுதியாக ஒன்று சொல்லுகின்றேன்: உன்செயல் முறைமையன்று என்றா னன் வசிட்டனென்க. பி-ம்:—[1]உளதோமுனியேயெனவே,என்ஞ... என்பான். (341)

45. கண்ணோ டாதே கணவ [1]னுயிரோ டிடர்கா ணுதே
[2]புண்ணூ டோடுங் [3]கனலோ விடமோ வென்னப் புகல்வாய்
[4]பெண்ணோ தீயோ [5]மாயாப் பேயோ கொடியாய் [6]நீயிம்
மண்ணோ டுன்னோ [7]டென்னும் [8]வசையோ வலிதே யென்ருன்.

(இ-ள்.) (என்று பின்னும் வசிட்டன்), 'கண் ஓடாது-தாட்சிணியமின்றி, கணவன் உயிர் ஓடு இடர் காணுது-சக்கரவர்த்தியினது உயிர் (உடலைவிட்டு) விரைந்துசெல்லுந் துன்பத்தையும் நினையாமல், 'புண் ஊடு ஓடும் கனல் ஓ-விரணத்தினுட்புகும் நெருப்போ? விடம் ஓ-நஞ்சோ? என்ன-என்னும்படி, புகல்வாய்-பேசுகின்றவளே! நீ—, பெண்ஓ-ஒரு மானுடமாதோ? (அன்றி), தீஓ-நெருப்போ? (அன்றேல்), மாயா பேய்ஓ-விடாப்பிடியுள்ள பிசாசமோ? கொடியாய்-கொடுமையுடையவளே! இ மண்ணோடு உன்னோடு என் ஆம்-(இனித் தசரதனுக்கு) இவ்வுலகத்தோடும் உன்னோடும் என்ன உறவு இருக்கின்றது? வசைஓ வலிதுஏ-(உனக்குவந்த) பழிச்சொல்லோ வலியதே,' என்ருன்—; (எ-று.)—முதலடியில் ஏ-அசை.

கண்ணோட்டமாவது-தன்னோடுபயின்றாரைக் கண்டால் அவர் கூறியன மறுக்கமாட்டாமை: இஃது அவர்மேற் கண்சென்றவழி நிகழ்வ தாகலின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. கேகயன்மகளும் தசரதன் மனைவியுமாதல்பற்றிப் பெண்ணோ வென்றும், தீய ஒழுக்கத்தாற் பெண்ணல்லளெனத் துணிந்து தான்சேர்ந்தவிடத்தைச் சுடுதலும் கொல்லுதலும்பற்றித் தீயோ என்றும், இவள் தான் சேராதஇடத்தையுஞ் சுடுதலாலும் ஆருமையாலும் தீயினுங் கொடியளாதலால் தியல்லளெனத் துணிந்து பிறர்வருத்தத்திற்கு இரங்காது மேன்மேலும் வருத்தல்பற்றிப் பேயோ வென்றுங் கூறினன். மாயாப்பேய் என்பதற்கு-உலகத்துப் பேய் வருத்துவது தான் மறைந்து நின்றே: இப்பேய் மறையாமலும் வருத்தும் என்னும் வேற்றுமை தோன்றக் கூறலும் ஒன்று. மாய்தல்-மறைதலாதலை "கதிர்மாய்க்குந்தண்கழனி" என்ற இடத்துங் காண்க. கணவன் உயிர் ஓடு இடர் - கணவனுடைய உயிராகிய இராமன் கானகஞ் செல்கின்ற இடருமாம். பி-ம்:—[1]துயரோடிடர். [2]புண்ணோடோடும், புண்ணோடோரும், [3]கோலோ. [4]பெண்ணுகு தியோ. [5]மாயப்பேயோ. [6]இனிநீ, நீயும். [7]அறியேன், என்னு, என்னே, எண்ணு. [8]வசையே, வகையே, மனமே, மானே, மனதே. (342)

46. வாயான் மன்னன் மகனை வனமே கென்னு முன்னம்
நீயோ சொன்னு யவனோ நிமிர்கா னிடை [1]வெந் நெறியிற்
[2]போயோ புகலோ தவிரான் புகழோ டுயிரைச் சுடுவெந்
[3]தீயோய் நின்போற் றீயா ருளரோ செயலென் னென்ருன்.

(இ-ள்.) (என்று கூறிப் பின்னும்), 'மன்னன்-சக்கரவர்த்தி, வாயால் மகனை வனம்ஏகு என்னு முன்னம்-(தன்) வாயினுற் குமாரனைக் காட்டிற்குச்செல் என்று ஏவுவதற்கு முன்னே, நீ ஓ சொன்னுய்-நீயே (வனமேகென்று) சொன்னுய்; அவன்ஓ-அவ்விராமனோ, நிமிர் கானிடை-நெருங்கிய காட்டில், வெம் நெறியில்

கொடிய வழியில், போய்ஓ புகல்ஓ - சென்று அடைதலையோ, தவிரான் - ஒழியான்; புகழோடு - கீர்த்தியையும், உயிரை-கணவனுயிரையும், சுடு-எரிக்கின்ற, வெம் தீயோய்-கொடிய நெருப்புப் போன்றவளே! நினைபோல் தீயார்-உன்னைப்போன்ற கொடியவர், உளர்ஓ - (இவ்வுலகத்து) இருக்கின்றனரோ? செயல் என் - (இதனினுஞ்) செய்யத்தக்க வேறு கொடுந்தொழில் யாது?' என்றான்-என்று சொன்னான், (வசிட்ட முனிவன்); (எ - று.)

தசரதசக்கரவர்த்தி தன்வாயினால் இராமனைக் காட்டிற்குப் போமாறு துணிந்துசொல்லப் பின்வாங்குகையில்தானே, 'அந்தச் சக்கரவர்த்தி உன்னை வரவழைத்தது, பதினான்கு வருடம் வனவாசஞ் செய்யும்படி ஏவுதலின்பொருட்டாகும்' என்று அந்தச் சக்கரவர்த்தியின் அபிப்பிராயமாக நீயே கூறிவிட்டாய்; இராமனோ, 'நம்மைப் பெற்ற தந்தையார் ஏவவில்லை: மாற்றாந் தாயல்லவா அவருடைய கருத்தாக ஏவுகிறாள்' என்று சொல்லிக் காட்டிற்குப் போகாமலிரான். இங்ஙனம் ஒருசக்கரவர்த்தியின் குமாரனைக் காட்டிற்குச்செலுத்தி அதனாற் புகழையிழந்து பெரும் பழியைப்பெற்ற நீ, தயரதனை உயிர்போகும் நிலையிற்செய்துவிட்டாய்; உனது இந்தச்செய்கை எவ்வளவு விபரீதமாயிருக்கின்றது! உன்னைப்போற் கொடியவரும் உளரோ?' என்று வசிட்டமுனிவன் கைகேயியைத் திட்டினனென்க. உலகத்துத் தீ புகழையும்உயிரையும் எரிக்கமாட்டாதாதலின்,அவ்வுலகத்துத்தீயினும் வேறுபாடு தோன்ற, 'புகழோடுயிரைச் சுடுவெந்தீ' என்றான்; இது-வேற்றுமையணி. புகழையெரித்தல்-புகழைப் போக்குதல்; உயிரையெரித்தல்-தசரதனுயிரைப் பரிதவிக்கச் செய்தல். பி-ம்:—[1]வன்னெறியிற். [2]போயே புகலோ தவிரப். [3]தீயோ. (343)

47.—இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - தசரதன் தன் வருந்தந் தோன்றக் கைகேயியைப் பழித்துக்கூறுதலைத் தெரிவிக்கும்.

தாவின் முனிவன் புகலத் தளரா நின்ற மன்னன்
[1]நாவின் னஞ்சம் முடைய நங்கை தன்னை நோக்கிப்
பாவி நீயே வெங்கான் படர்வா [2]யென்றென் னுயிரை
[3]ஏவி னுயோ வவனு மேகி னுனே [4]வென்றான்.

(இ-ள்.) தா இல் முனிவன் - குற்றமில்லாத அம்முனிவன், புகல-(அங்ஙன்) சொல்ல, (கேட்டு), தளராநின்ற மன்னன்-வருந்துகின்ற அத்தசரதன், நாவில் நஞ்சம் உடைய நங்கைதன்னை நோக்கி-நாவில் விஷத்தையுடைய கைகேயியைப்பார்த்து, 'பாவி-நியவளே! வெம் கான் படர்வாய்என்று - கொடிய காட்டிற் செல்வாயாகவென்று, என் உயிரை-எனது உயிரோடொத்தஇராமனை, நீஏ ஏவினாய்ஓ - நீயே அனுப்பினாயோ? அவன்உம் ஏகினான் ஓ - அவனும்.(காட்டிற்குப்) போய்விட்டானோ?-என்றான்—; (எ - று.)

கைகேயி இராமபிரானைநோக்கிக் காட்டுக்குச்[5] செல்வாயென்று ஏவியபோது, மன்னவன் மூர்ச்சித்திருந்தானாதலால்

நிகழ்ந்தது தெரியாமையால், வசிட்டமுனிவன் 'மன்னன்மகனே வனமேகென்னுமுன்னம் நீயோ சொன்னாய். அவனேகானிடைப் போய்ப் புகுதல்விரான்' என்று சொன்னதைக் கேட்டு, கைகேயி இராமனைக் காட்டிற்குச் செல்லுமாறு ஏவியதையுணர்ந்து, 'பாவி நீயே வெங்கான் படர்வாயென்று என்னுயிரை ஏவினையோ?' என்கிறான். ஈண்டுக்குற்றமென்றது-காமவெகுளி மயக்கங்களை. நஞ்சமென்றது-வெவ்வுரையை. எனதாணையின்றி யென்பான், நீயே யெனப் பிரிநிலையேகாரந் தந்தான்; நீயே படர்வா யென்றுமாம். உயிர்-உபசாரவழக்கு. பி-ம்:—[1] நாவினஞ்சம். [2] என்றன். [3] ஏவினையே. [4] என்னா, என்ன. (344)

48. கண்டே னெஞ்சங் கனிவாய்க்[1] கனிவாய் [2]விடநா னெடுநாள்
உண்டே னதனு லீயென் னுயிரை முதலோ டுண்டாய்
பண்டே யெரிமுன் னுன்னைப் பாவீ [3]தேவி யாகக்
கொண்டே னல்லேன் வேறோர் கூற்றந் தேடிக் கொண்டேன்.

(இ-ள்.) (பின்னும் தசரதன் கைகேயியை நோக்கி), பாவீ - கொடியவளே! நெஞ்சம் கனிவு ஆய் கண்டேன் - (உன்) கருத்தை நன்றாயறிந்தேன்; நான் கனி வாய் விடம் நெடுநாள் உண்டேன் - யான் (உனது) கொவ்வைக்கனிபோலும் வாயினது விஷத்தைப் பலகாலும் புசித்தேன்; அதனால் நீ என் உயிரை முதலோடுஉண்டாய்-ஆதலால்தான் நீ எனது சீவனை அடியோடு புசித்தாய்; பண்டுஏ-முன்னே, எரி முன் - அக்கினியின்முன், தேவி ஆக உன்னை கொண்டேன் அல்லேன் - மனைவியாக உன்னைக் கொண்டவனல்லேன்; (பின் ஏதாகக் கொண்டேனென்றால், இறுதிக் காலத்தில் என் உயிரைத் தான் தேடிக்கொல்லும் கூற்றம் இருக்கவும் அது போதாதென்று), வேறு-மாறாக, ஓர் கூற்றம் தேடிக் கொண்டேன்-ஒரு யமனைச் சம்பாதித்துக் கொண்டேன்; (எ-று.)

நான் உன்னை வேற்றுவடிவங் கொண்டுவந்துள்ள யமனென்று அறியாது பெண்ணென்று மாறாகஎண்ணத் தேவியாகக் கொண்டேன்: பயன்விளையுங்காலத்து நீ பெண்ணல்லையென்றும், ஓர் கூற்றமென்றும் விளங்கிற்றென்றவாறு; கைகேயியினிடத்துள்ள தேவியாந்தன்மையை மறுத்துக்கூற்றின் தன்மையை யேற்றிக் கூறியது - அவநுதியணியாம். நெஞ்சம் கனிவாய்க் கண்டேன் என்பதற்கு-முன்னம் உன்தன்மையை யுணராமையால் நான் உன்னை மனங்கனிந்து கண்குளிரக் கண்டேன் என்றுமாம். கணவன் களிக்கும்போது உடன்களித்தலும், அவன் துயருறும் போது உடன்துயருறுதலுமாகிய கற்பிலக்கணமின்மையால் தேவியாகக் கொண்டேனல்லேனென்றும், காலமர்காமைக்கு முன்பே கொல்லுதலால் வேறென்றும், ஸ்ரீராமசம்பந்தம் பெற்றவரிடத்துஞ் செல்லுதலால் ஓர்என்றும், என்னுயிரை முதலோடுண்டாய் என்பதற்குஏற்பக் கூற்றமென்றும், நீ செய்யும்இது உன் பிழையன்று என்பிழையே யென்பான் தேடிக்கொண்டேனென்றுங் கூறினான். நெஞ்சம்-ஆகுபெயர். கனிவாய் விடமுண்டல் - அதரபானம். அதராமிருதத்தை 'விடம்' என்றான், துன்பஞ்செய்தலால். நுகரப்படும் பொருளெல்லாம் உண

வெனப்படு மாகலின், விடமுண்டேன் என உணவென்னும் பொதுச்சொல்லாற் கூறினன். மகனுக்குந் தீங்குவிளைத்தலால், முதலோடென்றான். அக்கினியைப் பிரதிஷ்டித்து உதகம்பண்ணுதலுளதாதலின், எரிமுன்தேவியாகக்கொண்டேனென்கிறான். உயிருண்டாய் என்பது, இலக்கணைக்குறிப்பு; 'கண்ணுங்கொளச் சேறி நெஞ்சே யிவையென்னைத், தின்னுமவர்க்காணலுற்று" என்புழிப் போல; இது-"உண்டற்குரிய வல்லாப்பொருளை, யுண்டனபோலக் கூறலுமரபே" என்ற சூத்திரத்தில் உய்த்துக்கொண்டுணர்தலென்பதனாற் கொள்ளப்பட்டது: "தோணலமுண்டு துறக்கப்பட்டோர், வேணீருண்ட குடையோ ரன்னர்," அளித்தயில்கின்ற வேந்தன்" என்றார் கலித்தொகையிலும், சிந்தாமணியிலும். பி--ம்:—[1]களிகின், களியால். [2]விடநானெடுநாளுன்னோடு. [3]தேவி. (345)

49. விழிக்குங் கண்வே றில்லா வெங்கா னென்கான் முளையைச்
சுழிக்கும் வினையா லேகச் சூழ்வா [1]யென்னைப் [2]போழ்வாய்
பழிக்குந் நாணாய் மாணப் பாவீ யினியென் பலவுன்
கழுத்தின் னாணுன் மகற்குக் [3]காப்பின் னாணு [4]மென்றான்.

(இ-ள்.) 'விழிக்கும் கண் வேறு இல்லா-(இராமனை அல்லாமல்) திறந்து பார்க்கின்ற வேறு கண்ணை யில்லாத, என் கான் முளையை-எனது பிள்ளையாகிய இராமனை, வெம் கான்-கொடிய காட்டில், சுழிக்கும் வினையால்-கபடச் செயலால், ஏக-செல்லும்படி, சூழ்வாய்-துராலோசனை செய்பவளே! (அக்கொடுஞ் செயலால்), என்னை போழ்வாய்-என்னைப் பிளப்பவளே! பழிக்கும் நாணாய்-பழிமொழிக்கும் வெட்காதவளே! இனி என் பல-இனிமேற் பலவார்த்தைகளைக் கூறுவதனாற் பயன் யாது? மாண பாவீ-மாட்சிமைப்படாத கொடியவளே! உன் கழுத்தின் நாண்-உன் கழுத்திற்கட்டிய மங்கல நாண், உன் மகற்கு-உன் பிள்ளையாகிய் பரதனுக்கு, காப்பின் நாண் ஆம்-ரக்ஷாபந்தனத்துக்குரிய கயிறுகும்,' என்றான்-என்று கூறினன், (தசரதன்); (எ-று.)

பரதனுக்குப்பட்டங்கட்டுவதற்குள் நான் இறப்பேனென்பது கருத்து; பிறிதினவிற்சியணி. இராமபிரான் என்கண்போன்றவன்: அவனையிழந்தால் நான் கண்ணிழந்த குருடனே யென்பது 'விழிக்குங்கண் வேறில்லா என்கான்முளை' என்பதன் கருத்து. இனி எப்பொழுதும் என் கண்ணாரக் காணத்தக்கவன் அந்த ஸ்ரீராமபிரானேயென்ற கருத்துக்கொள்ளவும் இடமுண்டு: "விழிக்குங் கண்ணிலேன் நின் கண்மற்றல்லால் வேறொருவரோடென் மனம் பற்றாது" என்ற பெரியார் பாசுரமுங் காண்க. முதலில் முன்னே கொடுத்த இரண்டு வரங்களைத் தருமாறு உறுதிபெற்றுக் கொண்டு, பிறகு இராமனைக் காட்டுக்குச் செலுத்தவும், பரதன் நாடு ஆளவும் கேட்ட கைகேயியின் செயலை 'சுழிக்கும் வினை' என்றது: சுழித்தல்-மறைத்தல். இனி சுழிக்கும் வினையால் என்பதற்கு நீர்ச்சுழிபோல என்னை யகப்படுத்தும் வருத்தத்துக்கு உள்ளாக்கும் சூழ்வினையால் என்றுமாம். கான்முளை-சந்ததியில்முளைப்பது: சந்தானம்: அன்மொழித்தொகை. வெங்கானென்கான், சூழ்

வாயென்னைப் போழ்வாய், நாணுய்மாணு-பிராசம். பி-ம்:—[1] என்ன, என்னிற். [2] பேழ்வாய்ப். [3] காப்புநாண். [4] என்னு. (346)

50.—மனமிரங்காத கைகேசியைக் குறித்து வசிட்டனைச் சாட்சியாகக் கொண்டு மன்னவன் சிலகூறுதல்.

இன்னே பலவும் பகர்வா [1]னிரங்கா தாளை நோக்கிச்
சொன்னே [2]னின்றே யிவளென் தார மல்ல டுறந்தேன்
மன்னே [3]யாவான் வருமப் பரதன் றனையும் மகனென்று
உன்னேன் மூனிவா[4]வவனு மாகா னுரிமைக் கென்றான்.

(இ-ள்.) இன்னஏ-இத்தன்மையவாகவே, பலஉம் பகர்வான்-அநேக வார்த்தைகளைச் சொல்லுந் தசரதன்,—இரங்காதாளை நோக்கி-மனமிளகாத அக்கைகேயியைப்பார்த்து [கைகேசிமன மிளகாதிருத்தலைக் கண்டு என்றபடி], (வசிட்டனை நோக்கி), 'முனிவா-முனிவனே! இன்று ஏ சொன்னேன்-இப்பொழுதே சொல்லிவிடுகிறேன்; இவள் என் தாரம் அல்லள்-இவள் என் மனைவியல்லள்; துறந்தேன்-வெறுத்து விட்டேன்; மன்ஏ ஆவான் வரும்-அரசனாக வருகின்ற, அ பரதன் தனை உம்—, மகன் என்று உன்னேன்-பிள்ளையென்று நினையேன்; அவன் உரிமைக்குஉம் ஆகான்-அப் பரதன் புத்திரன் செய்வதற்குரிய உத்தரகிரியை செய்வதற்குந் தக்கவனாகான்,' என்றான்—; (எ-று.)

தான் கல்லுங்கரையும்படி சொல்லவும், கல்லினும் வன்னெஞ்சளாய் கைகேசி சிறிதும் இரங்காதிருத்தலை நோக்கி அவளிடத்து மனங்கசந்து, தசரதன், வசிட்டமுனிவனை நோக்கி, 'சுவாமி! நான் இந்தக் கைகேயியைத் துறந்துவிட்டேன்: என்னுயிரைவாங்குவதால் யமன்போன்ற இந்தப்பாவி, எனக்கு மனைவியல்லள்: மூத்தவன் அரசு புரிதலென்ற முறைமைமாறி இராச்சியத்தை யாள வேண்டுமென்ற கருத்துடன் வரப்போகின்றதனாலும், இராமனைக் காட்டுக்குச்செல்லுமாறு செய்வதனாலும் என் மனத்துக்கு மாறான பரதனும், எனது புத்திரன் ஆகான்: ஆகவே, இராமனைப்பிரிவதனால் இறக்கப்போகின்ற எனக்கு ஈமச்சடங்கைச் செய்வதற்கும் அவன் ஏற்றவனல்ல னென்றனன்' என்பதாம். இன்னஏ என்பன இன்னேயென்று விகாரப்பட்டன; ஏகாரம்-பிரிநிலை. சொன்னேன்-காலவழுவமைதி: இயல்பினால்வந்தது. தாரம்-தாரா: என்ற வடசொல்லின் விகாரம். மன்-மன்னனுக்கு ஆகுபெயர்: ஏகாரம்-சிறப்பு. பி-ம்:—[1] இரங்காதவளை. [2] முன்னே. [3] ஆள்வான். [4] அவனென்னுரிமைக்காகான். (347)

51.—தசரதன் நிலையைக் கண்டு கோசலை வருத்தமுறுதலை இதுவும் அடுத்த கவியும் கூறும்.

என்னைக் கண்டும் மேகா வண்ணம் மிடையூ [1]றுடையான்
உன்னைக் கண்டும் மிலனே [2]வென்னு வுயர்கோ சலையைப்
பின்னைக் கண்டா னனையான் பிரியக் [3]கண்ட துயரந்
தன்னைக் கண்டே [4]தவிர்வா [5]டளர்வா னிலையிற் [6]றளர்வாள்.

(இ-ள்.) பின்னை-பின்பு, இடையூறு உடையான்-துன்பத்தை யுடைய தசரதன்,—உயர் கோசலையை - சிறந்த கோசலையை நோக்கி, '(இராமன்), என்னை கண்டு ஏகா வண்ணம் உம்-என்னைப் பார்த்துப் போகாதபடி(யே தான் காட்டிற்குச்சென்றது)போலவே, உன்னை உம் கண்டு இலன்ஓ - உன்னையும் பார்க்கவில்லையோ?' என்னு-என்று கூறிக்கொண்டே, கண்டான்—; அனையான் பிரிய கண்ட துயரம் தன்னை-அவ்விராமன் பிரிதலால் (மன்னவனுக்கு) நேர்ந்துள்ள துன்பத்தை, கண்டுஏ-கண்கூடாகப் பார்த்த பின்பே, தவிர்வாள்-(தான் அந்தத் தசரதனிடம் இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பாதிருக்கும்படி கேட்கவேணுமென்று நினைந்து வந்த கருத்தை) ஒழிபவளாய், தளர்வான்-சோர்பவனாகிய அரசனது, நிலையில்—, தளர்வாள்-(தானுஞ்)சோர்பவளானாள்; (எ-று.)

'கானகஞ் செல்கின்றேனென்று சொன்னால் நான் எங்ஙனம் வருந்துவேனோ? என்று என்னோடு சொல்லாமலே கானகத்துக்குப் புறப்பட்ட இராமன் உன்னிடத்தும் அவ்வண்ணமே சொல்லாதொழிந்தானோ?' என்று மன்னவன் வினவியவண்ணம் கௌசலையைக் கண்டானாக, அரசனது துயரமிகுதியைக் கண்டு, தன்னாலியன்றவரையில் இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பக் கூடாதென்றே இம்மன்னவன் முயன்றுள்ளானென்பதையும், இராமன் பிரிவைப் பற்றித் தன்னைவிட மன்னவன் மிகுதியாகத் துன்பப்படுகிறானென்பதையும் கண்கூடாகக் கண்ட கோசலை, தான் இராமனைக் காட்டிற்குச்செல்லாதவாறு செய்யவேணுமென்று வேண்டிக் கொள்ளும் எண்ணம் தவிர்ந்து, மன்னவன்போலவே தானும் வருந்துபவளாயின ளென்பதாம். என்னைக் கண்டும் ஏகா வண்ணம் இடையூறு ஒன்றுடையான் என்பதற்கு - கானகத்திற்குச் செல்லும் முன் என்னைப் பார்த்துவிட்டுப் போகவும் முடியாதபடி இடையூற்றை யுடையவனென்றுமாம்: இடையூறு-தசரதனைக் கண்டால் அவன் துன்பம் அதிகப்படுமே என்று கருதுவதனாலானது: இனி என்னைப் பார்த்துவிட்டுச் செல்லாதபடி கைகேயியினால் தடைசெய்யப்பட்ட இராமனென்றும், அனையான் பிரியக் கண்ட துயரம் தன்னைக் கண்டே தவிர்வாளென்பதற்கு-அவ்விராமன் பிரிந்ததனால் தோன்றிய துயரத்தைத் தன்னைக் கண்டே போக்கிக்கொள்பவளாகிய அக்கோசலையென்றும் உரைக்கலாம். வீரமாதாவாதலாலும், ஸ்ரீராமனைப்பெற்றபேறு உடைமையாலும், பட்டமஹிஷியாதலாலும் 'உயர்கோசலை' என்றான். இனி, அனையான் பிரியக்கண்ட துயரத்தையும் தன்னையுங்கண்டு தளர்வாள் என்றும்,தன்னைக்கண்டே அனையான் பிரியக்கண்ட துயரந் தவிர்வாள் என்றும் உரைப்பினுமாம். இனி, இடையூறுடையான் [தசரதன்] கண்டானாகி; என்னு, தளர்வான்: இவள் தளர்வாள் எனினுமமையும். பி-ம்:—[1]உடையாய். [2]என்றான். [3]கண்டரசாள. [4]தவிர்வான். [5]தளரா, தளர்வாள். [6]தளர்வான். (348)

52. மாற்றாள் செயலா மென்றுங் கணவன் வரமீந் துள்ளம்
ஆற்றா தயர்ந்தா னென்று மறிந்தா ளவளும் [1]மவனைத்
தேற்றா நின்றாள் [2]மகனைத் திரிவா யென்றா ளரசன்
தோற்றான் மெய்மென் றுலகஞ் சொல்லும் [3]பழிக்குஞ் சேர்வாள்.

(இ-ள்.) மாற்றாள் செயல் ஆம் என்றுஉம்-(இது) கைகேயியினது செய்கையாகுமென்றும், கணவன் வரம் ஈந்து-சக்கரவர்த்தி வரத்தைக் கொடுத்து [வற்புறுத்தப் பெற்று வரத்தைக் கொடுத்தபோதிலும்], உள்ளம் ஆற்றாது-மனம்பொறுக்கமாட்டாமல், அயர்ந்தான் என்றுஉம்-மூர்ச்சித்தானென்றும், அவள்உம்-அக்கோசலையும், அறிந்தாள்-தெரிந்துகொண்டாள்; மகனை திரிவாய் என்றாள்-இராமனைக் குறித்து(க் காட்டிற்குச் செல்லாது) திரும்பி வருவாயென்று சொல்லி, அவனை-அத்தசரதனை, தேற்றாநின்றாள்-தேற்றிய வண்ணம் இருந்தாள்; (ஆயினும்), அரசன் மெய் தோற்றான் என்று-சக்கரவர்த்தி சத்தியம்தவறினனென்று, உலகம் சொல்லும் - உலகத்தார் சொல்லும், பழிக்கும்உம்-பழிமொழிக்கும், சோர்வாள்-தளர்பவளானாள்; (எ - று.)

தசரதனைக்கண்டபிறகு அந்தச்சக்கரவர்த்தி சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு வேறுவகையின்றி மகனைக் காட்டுக்குப்போக அனுமதி செய்து மனம் மிகவும் தவித்தலை யுணர்ந்த அந்தக் கோசலை, கணவனைத் தேற்றும்பொருட்டு இராமனைக் குறித்துக் கானகஞ் செல்லுங் கருத்தை விட்டிடுவாயென்றாளாயினும், தன் கணவன் ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாகாவிட்டால் உலகத்தார் தூற்றுவரேயென்று மனந்தளர்பவளு மாயினளென்பதாம். [1]மனத்தை என்ற பாடத்தைக்கொண்டு, கோசலை வருந்துந் தன்மனத்தைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு, பழிக்கும் சோர்பவளாய், மகனைத் திரிவாயென்றாளென்று உரைப்பினுமாம்: மகனைத் திரிவாயென்றாளென்பது-மகன் காட்டிற்குச் செல்வதை யுடன்பட்டுக் காட்டில் திரிவாயென்று கூறினளென்றவாறு. இனி, [2]மகனைத் திரிவான் என்றாள் என்ற பாடத்திற்கு-மகன் காட்டிற்குச் செல்வதினின்றும் மீள்வானென்றாளென்னலாம். மாற்றாள்-சக்களத்தி, கைகேசி. பி-ம்:—[2]மகனைத் திரிவானென்னாள். [3]பழிக்குச். (349)

53.—கோசலை 'பெருமைக்குக் குறைவாமாதலால், மகன்மீது அன்பை யொழியவேணும்' எனல்.

தள்ளா [1]நிலைசான் மெய்ம்மை [2]தழுவா வழுவா வகைநின்று
எள்ளா நிலைகூர் பெருமைக் [3]கிழிவா மென்றா லுரவோய்
விள்ளா நிலைசே ரன்பான் மகன்மேன் [4]மெலியின் னுலகம்
கொள்ளா தன்றோ வென்றாள் கணவன் குறையக் குறைவாள்.

(இ-ள்.) கணவன் குறைய குறைவாள்-(இவ்வாறு) கணவன் துயருறும்போது உடன் துயருறுகின்ற கோசலை,-'உரவோய்-வலிமையுடையவனே! தள்ளா நிலை சால் மெய்ம்மை-தவறத்தகாத தன்மை பொருந்திய சத்தியத்தை, தழுவா-ஏற்றுக்கொண்டு, வழுவாவகை நின்று-தவறாதபடி நிலைநின்றபின்பு, எள்ளா நிலை கூர் பெருமைக்கு இழிவுஆம் என்றால்-இகழப்படாத தன்மை மிகுந்த (நின்) பெருந்தன்மைக்கு இழிவைத் தருவதாகுமானால், விள்ளா நிலை சேர் மகன்மேல் அன்பால் மெலியின்-வேறுபடாத

தன்மை பொருந்திய பிள்ளையிடத்துள்ள நேசத்தினுற் சோர்ந் தால், உலகம் கொள்ளாது அன்றோ-உலகத்தார் (அதனை) ஏற் றுக்கொள்ளார்களல்லவா? என்றுள்—; (எ-று.)

பெருமைபெறவேணுமானுல் சத்தியத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டுமேயன்றி மகன்மேலன்புகொண்டு மனமழிவதாற் பய னுண்டோ? அது பெருமைக்கு இழிவாமன்றோ? ஆதலால், மகன் மீது அன்புகொண்டு வருந்தவேண்டாளனக் கோசலை மன்னவ னைத்தேற்றினளென்க. பெருமையாவது-எவ்வழியிலும் மனக் கலக்கமின்றித் தாம் செய்யவேண்டியவைகளைச்செய்யும் உறுதிப் பாட்டானய உயர்வு. இழிவைத் தருவதனை இழிவென்று உபச ரித்தார். உரவு-மனமொழி மெய்களது வலிமை: அறிவுமாம். அன் பாவது-மனைவியர்கண்ணும், தாய்தந்தை புதல்வர் முதலிய சுற் றத்தின்கண்ணும் பிணிப்பித்து நிற்கும் நேயம்; "அன்பெனப்படு வது தன்கிளைசெருமை" என்றுர், கலித்தொகையிலும். கணவன் குறையக் குறைதல்-கற்பிலக்கணம். உரவோய் என்ற விளி-உர வோனுகிய உனக்கு இது தகாதென்பதைக் குறிப்பிக்கும்.பி-ம்:—
[1]நிலையான். [2]தம்மைத்தழுவாவகை நின்று, தழுவாவகைதானெய் தின். [3]இழவாம். [4]இனியிவ், மெலியல். (350)

54.—கோசலையின் வருத்தம்.

[1]போவா தொழியா னென்றுள் புதல்வன் றன்னைக் கணவன்
சாவா தொழியா னென்றென் றுள்ளந் [2]தள்ளுற் றயர்வாள்
காவா [3]யென்னுண் மகனைக் கணவன் புகழுக் கழிவாள்
ஆவா வுயர்கோ சலையா மன்னம் மென்னுற் றனளே.

(இ-ள்.) உயர் கோசலை ஆம் அன்னம்-சிறந்த கௌசல்யை யாகிய அன்னப்பேடுபோல்வாள்,-(பின்னும்), புதல்வன் தன்னை-(தன்) மகனைப்பற்றி, 'போவாது ஒழியான்-(என்மகன்வனத்திற் குச்) செல்லாமல் நீங்கான்', என்றுள்-என்று கருதினள்; (இத னுல்), கணவன் சாவாது ஒழியான்என்று என்று-(என்) கொழு நன் இறவாதிரானே யென்று பலமுறை யெண்ணி, உள்ளம் தள் ளுற்று-மனம்நெருக்கப்பட்டு, அயர்வாள்-வருந்துவாள்; (தன் மகன் வனஞ்செல்லாது கணவனுயிரைப்பாதுகாக்குமாறு நாட்டி லேயே இருந்தானுனல்), கணவன் புகழுக்கு அழிவாள்-கொழுந னது கீர்த்திக்கு(க் குறைவு வருமேயென்று) வருந்துவாளாகி, மகனை காவாய் என்னுள்-இராமனை (வனத்துக்குச் செல்லாமல் தந்தையை)உயிர் போகாதபடி பாதுகாப்பாயாக என்று கூறுதவ ளானுள்; ஆஆ-அந்தோ! அந்தோ!! என் உற்றனள்-(அந்தக் கோசலை) எவ்வெவ்வாறு துன்பப்பட்டாள்? [மிகவும் வருந்தினுள் என்றபடி]; (எ - று.)

'இராமனே தந்தை கட்டளையிட்டதனுல் வனஞ்செல்லா திருக்கமாட்டான்; அவன் வனஞ்சென்றுலோ கணவன் உயிரோ டும் இருக்க மாட்டான்; இனி, கணவனது பூதவுடம்பைக்காக்கும் பொருட்டு மகனைக் கானகஞ்செல்ல வேண்டாமென்று தடுப்போ

மென்ருலோ, அதனுற் கணவனது புகழுடம்புக்கு அழிவுவருமே!' என்று இவ்வாறு நினைந்து நினைந்து, இருதலைக்கொள்ளியினுள் ளெறும்புபோல் அந்தக் கோசலை பட்ட துன்பத்துக்கு ஒரெல்லை யில்லையென்பதாம். ஒருபால் மகன் கானகஞ் செல்லுதலும் கணவ னிறப்பனே என்ற சங்கையும் வருத்த, மற்றொருபால் மகன்கான கஞ்செல்லாவிட்டாற் கணவனது புகழுக்கும் புண்ணியத்துக்கும் கேடுவருமே என்ற வருத்தம் இடருறுத்த, இவ்விருவகைத் துன் பத்துக்கு இடையே அகப்பட்ட கோசலையின் மனத்துயர்நிலை நம் மாற்சொல்ல முடியாதென்றபடி. அங்ஙனந் தேவியாயவள் இங் ஙனமாயினளேயென்று குறிக்குமாறு, 'ஆவா உயர் கோசலையாம் அன்னம் என்னுற்றனளே' என்று கவி இரங்குகின்றன ரென்க. மகனைக்காவாய் என்பதற்கு-மகனை வனஞ்செல்லவொட்டாது தடுப்பாய் என்றுமாம். ஆவா-இரக்கச்சொல்: அவலத்தால், இரண்டடுக்கிற்று. பி-ம்:—[1]போவானெழிவாயென்னுள், போவா னொழியானென்ருள், போவானெழிவானென்னுள். [2]தளர்வுற்று. [3]என்ருள்.

அடையாற்றுப்பிரதியில் அன்னுளின்னபன்னியழியத் துய ரான்மன்னர், மன்னனவனும் மிடரின்மயங்கிமைந்தாமைந்தா, முன்னேவனமேகிடனீமுறையோ முதல்வாமுறையோ, என்னே யான் செய்குறைதானென்றேயிரங்கி மொழிவான்என்று ஒரு பாடல்காண்கின்றது. (351)

55.—இதுமுதற் பன்னிரண்டுகவிகள்-கானகஞ்செல்லாநின்ற மகனைக்குறித்துத் தசரதன் புலம்புதலைத் தெரிவிக்கும்.

உணர்வா னனையா ளுரையா [1]லுயர்ந்தா னுரைசால் குமரன்
புணரா னில[2]மே வனமே போவா னேயா மென்னு
இண[3]ரார் தருதா ரரச னிடரா லயர்வான் வினையேன்
துணைவா துணைவா [4]வென்ருன் [5]ருேன்ரு [6]ருேன்ரு [7]யென்ருன்.

(இ-ள்.) இணர் ஆர் தரு தார் அரசன்-மலர்க்கொத்துக்கள் நிறைந்த மாலையையுடைய தசரதன்,—அனையாள் உரையால்-அக் கோசலையினது வார்த்தையினுல், 'உயர்ந்தான் உரை சால் கும ரன்-சிறந்தவனுகிய கீர்த்திமிகுந்த ஸ்ரீராமன், நிலம் ஏ புணரான் - பூமியைச் சேரான்; வனம் ஏ போவான் ஏ ஆம்-காட்டிற்குச் செல் பவனேயாவான்', என்னு உணர்வான்-என்று அறிந்து, இடரால் அயர்வான்-வருத்தத்தாற் சோர்பவனுகி, 'வினையேன் துணைவா-தீவினையையுடைய எனது தோழனே! துணை வா-சகாயமாக வா', என்ருன்-; 'தோன்ருல்-மகனே! தோன்ருய்-(என்முன்னே) வருவா யாக,' என்ருன்—; (எ-று.)

இராமன் காட்டிற்குச் செல்வானேயன்றிப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளானென்று கோசலைகூறியதனுல்,மன்னவன் துயர் மேலிட்டுக் கதறலானனென்க. முதற்குமாரனுதலாலும், சகல கல்யாண குணங்களுமுடையவனுதலாலும், 'உயர்ந்தான்' என்ருர்.

நிலம்புணர்தல்-பூமிப்பிராட்டியோடு கலத்தல், பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளுதல். துணைவா துணைவா, தோன்றுல்தோன் ருய்-இத்தொடர்கள்-எழுத்தின் கூட்டம் இடைவிடாது பொருள் வேறுபாட்டாற் பெயர்த்தும் வருவதால், மடக்கு என்னுஞ் சொல் லணியாம். உணர்வான்-முற்றெச்சம். பி-ம்:—[1]உய்ந்தான். [2]மாவ னமே [3]ஆதரித்ததாரான், ஆர்தருதார்மார்பன். [4]என்ருள். [5]தோன்ருய். [6]தோன்ருல். [7]என்ருள். இந்தப்பாடல் "உணர்வேது மிலாளுரையாலுயர்சால் குமரன்னெடுநாட்,புணரானிலமாவனமே போவானேயாமென்னில், இணரேபொலிதார் நிருபாவிடராலயர் வாயிதுவும், துணையோ துணைவாவென்ருள் துயரேல் துயரே லென்ருள்" என்று இவ்வகையாகவும் ஒரு பிரதியிற் காண்ப தாக அடையாற்றுப் பிரதியி லுள்ளது. (352)

56. கண்ணுந் நீரா யுயிரும் [1]மொழுகக் கழியா நின்றேன்
எண்ணுந்[2]நீர்நான் மறையோ ரெரிமுன் [3]னின்மேற் சொரிய
மண்ணுந் நீராய் வந்த புனலே மகனே [4]வினையேற்கு
உண்ணுந் நீரா யுதவி யுயர்கா [5]னடை வா யென்ருன்.

(இ-ள்.) (பின்னும் தசரதன் இராமனை விளித்து), 'மகனே-(எனது) புத்திரனே! கண்உம் நீர் ஆய்-கண்களிரண்டும் நீராகி, உயிர் உம் ஒழுக-சீவனும் வெளியிற் செல்ல, கழியா நின்றேன்-இறக்கும் நிலையையடைந்துள்ளேன்; எண்ணும் நீர் நால் மறை யோர்-(யாவராலும்) மதிக்கப்படுந் தன்மையையுடைய நான்கு வேதங்களையுமுணர்ந்த பிராமணர், எரிமுன் - அக்கினியின் முன்னே, (நீ பட்டாபிஷேகத்திற்குச் செய்யவேண்டிய ஓமங்களைச் செய்த பின்பு), நின்மேல் சொரிய-உன்மீது அபிஷேகஞ் செய்வ தற்காக, மண்ணும் நீர் ஆய் வந்த-சுத்தஜலமாகக் (கங்கை முத லிய புண்ணிய தீர்த்தங்களிலிருந்து) கொண்டுவந்த, புனலை-தீர்த்தங்களை, வினையேற்கு-தீவினையை யுடையேனுன எனக்கு, உண்ணும் நீர்ஆய் உதவி-(நான் இறந்துவிடப் பிரேதவுருவத்தை யடைந்த எனக்கு) உண்ணுதற்குஉரிய நீர்க்கடனுகக் கொடுத்து, (பிறகு), உயர் கான்-பெருங்காட்டை, அடைவாய்-சென்று சேர் வாய்', என்ருன்-என்று புலம்பிக்கூறினுன்; (எ-று.)

'எனது கண்ணிரண்டும் நீர்மயமாகி ஆருய்ப் பெருக, என்னு யிரும் நீங்கப்போகின்றேன்: வேதமந்திரங்களைக்கொண்டு ஜபித்து ஓமஞ்செய்து உனக்கு அபிஷேகஞ்செய்யும்பொருட்டுக் கங்கை முதலிய புண்ணிய நதிகளிலிருந்து கொண்டுவந்துள்ள நீரை, மகனே! இறந்துவிட்ட எனக்குத் தர்ப்பண நீராகக்கொடுத்துப் பிறகு காட்டிற்குச் செல்வாய்'என்று தசரதன் இராமனை முன்னிற் பவன்போலக் கொண்டு பெருந்துயரத்தாற் கூறினனென்பதாம். 'கண்ணுந் நீராயுயிரும் மொழுக' என்ற தொடரில், 'கண் நீரா யொழுக, உயிரும் ஒழுக' என்று சுவையுண்டாக உடனிகழ்ச்சி யைக் கூறியது-உடனவிற்சியணியாம். மண்ணும் நீர்-கழுவி நீராட்டு தற்குஉரிய நீர்; "மண்ணுநீர் மருளவாட்டி" என்ருர், சிந்தாமணி யிலும். வந்தபுனலென்றது-"கங்கையே முதலவாய கன்னியீருன தீர்த்த, மங்கலப்புனலும் நாலுவாரியினீரும் பூரித்து" என்று கீழ்க் கைகேசிசூழ்வினைப்படலத்திற்கூறிய கங்கை முதலிய

புண்ணிய நதிகளின் தீர்த்தத்தைக் காட்டும். நான்மறையோர் கொணர்ந்த நீர் பட்டாபிஷேகத்தில் நீராட்டுவித்தற்கு உரிய புனலாக இருக்க இயலாவிடினும், இறந்த யான் உண்ணும் நீராக வாவது உதவட்டுமென்று தசரதன் கூறுகின்றான். ஒருவர் இறந்தபிறகு அவருடைய ஆன்மா பிரேதசரீரத்தைப் பெறு கின்றதென்பதும், புதல்வர் முதலியோர் இறந்தவர்க்குச் செய் யுஞ் சடங்கில் உதவுவனவான திலோதகம் [எள்ளுடன் கூடிய நீர்] வாஸோதகம் [துணியைப் பிழிந்து கொடுக்கும் நீர்] என்பன பிரேத சரீரம்பெற்ற அவ்வான்மாவால் உண்ணப்படுமென்பதும் நூற்கொள்கை. இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வதென வசிட்டன் முதலியோர் நிச்சயித்து அதற்கு ஏற்ற செயலைத் தொடங்கியும், அது கைகூடப்பெறுமையோடு இராமபிரானையே காட்டிற்குச் செலுத்தும்படியும் நேரிட்டதுபற்றி, தசரதன், தன்னை 'வினையேன்' எனப் பழித்துக் கூறுகின்றான்.

இரண்டாமடியில், நீர், நீர்மை என்றதன் விகாரம். மற்றை மூன்றடிகளிலுமுள்ள நீர்-புனல் என்ற பொருளது. எரி-எரிவது: எனவே, அக்கினியாயிற்று; வினைமுதற்பொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்டபெயர். பி-ம்:—[1]ஒழுகி. [2]நீரான், நீரார். [3]என். [4]வினையேன். [5]அடையாய். இப்பாடலின்பின் 61-ஆவது பாடலாகவுள்ள "எற்றே" என்று தொடங்கும் பாடல் சில பிரதியி லுள்ளது. இதுமுதல் "உரைசெய்" (92) என்ற பாடல்வரையில் பாடலுள்ள முறை பலசுவடிகளில் பலபடி இருப்பதாக அடையாற்றுப் பிரதி யில் காணப்படுகின்றது. (353)

57. **படைமா ணரசைப் பலகான் [1]மழுவா ளதனு லெறிவான்**
[2]மிடைமா வலிதா னனையான் [3]வில்லா லடுமா வல்லாய்
[4]உடையா மகுடம் புனையென் றுரையா வுடனே கொடியேன்
சடைமா மகுடம் புனையத் தந்தே னந்தோ வென்றான்.

(இ-ள்.) (என்று பின்னும்), 'படை மாண் அரசை - சேனைகளி னது மாட்சிமையையுடைய வேந்தர்களை, பலகால்-இருபத்தொரு முறை, மழுவாள் அதனால்-மழுப்படையால், எறிவான் - வெட்டு பவனும், மிடை மா வலி தான் அனையான் - நெருங்கிய மிகுந்த பலத்தில் தன்னைத்தானே யொத்தவனுமாகிய பரசுராமனை, வில்லால் அடும் ஆ(று)வல்லாய்-தனுவினால் வெல்லுந்திறத்தில் வல்லவனே! கொடியேன் - தீவினையையுடைய யான். உடையா மகுடம் புனை என்று - குலமுறை தவறாதுவருகிற முடியைச் சூடென்று, உரையா - சொல்லி, உடனே—, சடை மா மகுடம் புனைய-சடையாலாகிய பெரியமுடியை யணியும்படி, தந்தேன்—; அந்தோ—!! என்றான்—; (எ-று.)

உனது வீர குணத்துக்குத் தோற்று இவ்வரசு உனக்கே தக்கதென்று அறுதியிட்டு உன்னைக்கூவி, உடையா மகுடம் புனை என்றுகூறி, உடனே உனக்குச் சடைமாமகுடம்புனையத் தந்தேனே! என்னுரையென்னே! அந்தோ!! என்று தசரதன் இரங்குகின் றனனென்க. இச்செய்யுளில் கருத்துக்கு விருப்பமாகிய ஒரு செய லைச் செய்யத்தொடங்கி அதற்குமாறாக மற்றொன்றைப் பெறுவ தாகிய **தகுதியின்மையணி** வந்துள்ளது காண்க: இது,

வடமொழியில் விஷமாலங்கார மெனப்படும். மிடை மாவலிதான் அனையான்-வெற்றிபொருந்திய மகாபலிசக்கரவர்த்தியை யொத்தவனென்றுமாம்: இவ்வுரையில், அவன் தேவரை வென்றாற்போல இவன் அரசரை வென்றமையால் அவனை உவமையாக்கினரென்க. மாவலியை வாமனவதாரத்தில் வென்றது போல, இவனை [பரசுராமனை] இவ்வவதாரத்தில் வென்றனை யென்றபடி. இனி, மிடைமாவலிதானனையான் [தயரதன்] என்றான் எனக் கூட்டலுமாம். [1]பழுவாய் மழுவாலெறிவான் என்ற பாடத்துக்கு-பழுக்கக் காய்ச்சிக் கூர்மைசெய்த மழுப்படையால் எறிபவனென்க. பி-ம்:—[2]மிடன்மாண். [3]வில்லோடு. [4]உடைமா. (354)

58. **[1]கறுத்தா [2]யுருவம் [3]மனமுங் கண்ணுங் கையுஞ் [4]செய்யாய்**
பொறுத்தாய் பொறையே யிறைவன் புர[5]மூன் றெரித்த [6]போர்வில்
இறுத்தாய் தமியே [7]னென்று தென்னை யிம்மூப் பிடையே
வெறுத்தா யினி[8]நான் வாணாள் வேண்டேன் வேண்டே னென்றான்.

(இ-ள்.) (என்றுபின்னும்), 'உருவம் கறுத்தாய்-திருமேனி கறுத்திருப்பவனே! மனம்உம் கண்உம் கைஉம் செய்யாய்-உள்ளமும் கண்களும் கைகளும் செம்மையாயிருப்பவனே! பொறையே பொறுத்தாய்-பொறுமையென்னுங் குணத்தையே தரித்திருப்பவனே! இறைவன் புரம் மூன்று எரித்த போர் வில் இறுத்தாய்-சிவபெருமானது முப்புரங்களையும் நீறாக்கின போரில்வென்ற வில்லை யொடித்தவனே! தமியேன் என்னாது-தனியனாயிருக்கின்றேனென்று நினையாமல், என்னை இ மூப்பிடையே வெறுத்தாய்-என்னை இம்முதுமையிலே வெறுத்திட்டாய்; இனிநான் வாழ்நாள் வேண்டேன் வேண்டேன்-இனி யான் (இவ்வுடலோடு) வாழும்நாளை விரும்பேன் விரும்பேன்,' என்றான்—; (எ-று.)

தான் உண்மைகடைப்பிடித்தவனாகவேண்டிக் கானகம் போவென்றாலும் தன்பேச்சைமீறி இராமன் காடுசெல்லாதிருப்பின் நலமென்று கருதுபவனாதலின், அங்ஙனம் தன்பேச்சை மீறாது இராமன் கானகஞ்செல்வதுபற்றி, தமியேனென்னாது விட்டுச்செல்வதாக இராமன்மீது குறை கூறுகின்றனன் தசரதனென்க. இதனால், தசரதனது அன்பும் பெருவருத்தமும் வெளியாம். மனஞ் செம்மையாதல் - மனம் நல்லதாயிருத்தல். இனி, உருவமும் மனமுங் கறுத்தா யென்றுமாம்; அவ்வுரையில், மனங் கறுத்தல்-மனங் கோபித்தல்; "கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள." புரமூன்றெரித்த இறைவன் போர்வில் என்றலுமாம். வேண்டேன்வேண்டேன்-அவலம்பற்றிய அடுக்கு. பி-ம்:—[1]கருத்தாய். [2]உருவும். [3]கண்ணும்மனமும். [4]செய்ய. [5]அன்று. [6]பொருவில், ஒருவில். [7]என்னாய். [8]யான். (355)

59. **பொன்னின் முன்னம் மொளிரும் பொன்னே புகழின் புகழே**
[1]மின்னின் மின்னும் வரிவிற் குமரா மெய்யின் மெய்யே
என்னின் முன்னம் [2]வனநீ யடைதற் கெளியே னல்லேன்
உன்னின் முன்னம் புகுவே னுயர் [3]வா னகம்யா னென்றான்.

(இ-ள்.) 'பொன்னின் முன்னம் ஒளிரும் பொன்னே-பொன்னினும் மேலாக விளங்குகின்ற பொன்போன்றவனே! புகழின் புகழே

கீர்த்திக்குங் கீர்த்ியானவனே! மின்னின் மின்னும் வரி வில் குமரா-மின்னலினும் (மேலாக) விளங்குகின்ற கட்டமைந்த வில்லை யுடைய மகனே! மெய்யின் மெய்யே-வாய்மைக்கும் வாய்மையான வனே! என்னின் முன்னம்-எனக்கு முன்னே, நீ வனம் அடைதற்கு-நீ காட்டிற்போவதற்கு, எளியேன் அல்லேன்-(நான்) எளிமையை யுடையவ னல்லேன்; உன்னின் முன்னம்-உனக்கு முன்னே, யான்—, உயர் வானகம் புகுவேன்-உயர்ந்த தேவ லோகத்தை யடைவேன்,' என்முன்—; (எ-று.)

"தேனகுமா மலர்க்கூந்தற் கோசலையுஞ் சுமித்திரையுஞ் சிந்தை நோவக், கூனுருவிற் கொடுந்தொழுத்தை சொற்கேட்ட கொடியவள் தன்சொற் கொண்டின்று, கானகமே மிகவிரும்பி நீ துறந்த வளநகரைத் துறந்து நானும், வானகமே மிகவிரும்பிப் போகின்றேன் மனுகுலத்தார் தங்கள் கோவே" என்று தசரதன்புலம்பலில் குலசேகரப்பெருமா ளருளிச்செய்த பாசுரம் இங்குக் காணத்தக்கது. 'மெய்யின் மெய்யே' என்பதற்கு-சத்தியத்தினது உருவம்போன்றவனே! என்றும், என்னின் முன்னம், உன்னின் முன்னம் என்பவற்றிற்கு-என்கண் முன்னே உன்கண்முன்னே என்றும் உரைக்கலாம். குமரன்-குமாரன் என்பதன் விகாரம்; குமாரன் என்பதற்கு-மன்மதனைத் தன் கட்டழகாற் குற்சிதனாக்கவல்லவனென்றும், குற்சிதர்களைச் சங்கரிக்கின்றவ னென்றும், பூமியில் மன்மதனைப் போற் சுந்தரனாக இருக்கின்றவ னென்றும், எப்பொழுதும் பாலனாக இருக்கின்றவ னென்றும், பூமியிற் சம்பத்தைக் கொடுக்கின்றவனென்றும், எப்போதும் பிரமசாரியாயிருப்பவனென்றும் பல வகையாய்ப் பொருள்கொள்ளலாம்; இது, முதலில் முருகக்கடவுளது பெயராய்ப் பின்பு அவனைப்போன்ற மைந்தனுக்குஆயிற்று: சேய் என்பதுபோல. பீ-ம்:—[1]மின்னும் வரிவிற்குமரா மெய்யின் மெய்யேவினையேன். [2]அவனி. [3]வானினி. (356)

60\. நெகுதற் கொத்த [1]நெஞ்சு [2]நேயத் தாலே யாவி
உகுதற் கொத்த வுடலு முடையே [3]னுன்போ லல்லேன்
தகுதற் கொத்த சனகன் றையல் கையைப் பற்றிப்
[4]புகுதக் கண்ட கண்ணாற் போகக் காணே னென்முன்.

(இ-ள்.) (என்றுபின்னும்), 'நேயத்தாலே-அன்பினால், நெகுதற்கு ஒத்த நெஞ்சுஉம்-உருகுதற்குப் பொருந்தின மனமும், ஆவி உகுதற்கு ஒத்த உடல்உம்-அன்பினால் உயிர்விடுதற்குப் பொருந்தின சரீரமும், உடையேன்-உடையநான், உன் போல் அல்லேன்-உன்னைப்போல (இவ்விரண்டையும் உடையனாகாதவன்) அல்லேன்; தகுதற்கு ஒத்த சனகன் தையல்-உரிமைக்குப் பொருந்தின சானகி [சீதை] யினது, கையை பற்றி-கையைப்பிடித்துக் கொண்டு, புகுத-(இந்நகரத்துப்) பிரவேசிப்பதை, கண்ட-பார்த்த, கண்ணால்-(என்) நேத்திரத்தால், போக-(வனத்திற்) செல்ல, காணேன்-பாரேன்,' என்முன்—; (எ-று.)

சானகியைப் பாணிக்கிரகணஞ்செய்துகொண்டுஇந்நகரத்திற் புகக்கண்டு களித்த இக்கண்களைக்கொண்டநான், நீ அந்தச்சீதை

யோடு நகரத்தைவிட்டுக் கானகஞ் செல்வதைக் காண மனம் பொறேன்: அதற்குக் காரணம், உன்போல அல்லாமல் நேயத் தால் நெகும் நெஞ்சும் நேயத்தால் உகும் உடலும் உடையனு யிருப்பதே யென்றன னென்க. எம் துயரைக் கண்டும், மனமிள காத வன்னெஞ்சனை உன்னைப் போலப் பிரிவாற்றுபவனல்லே னென்றபடி. நெகுதற்கு...உடையேன் கருத்துடையடைகொளியணி. நேயத்தாலே - மத்திமதீபம். விவாககாலத்தில் பாணிக்கிரகணம் பண்ணி அக்கினியை வலங்கொள்ளுதல் மரபாகலின், சனகன்றை யல் கையைப்பற்றி எனக் கூறினுமாம். பி-ம்:—[1]நெஞ்சின், நெஞ் சம். [2]நேசத்தாலே. [3]கின். [4]புகுதல். (357)

61. [1]எற்றே [2]பகர்வே னினியா [3]னென்னை யுன்னிற் [4]பிரிய
[5]வற்றே [6]யுலகம் மெனினும் வானே [7]வருந்தா தெனினும்
பொற்றே ரரசே தமியேன் [8]புகழே யுயிரே யுன்னைப்
பெற்றே னருமை [9]யறிவேன் பிழையேன் பிழையே னென்றான்.

(இ-ள்.) (என்று பின்னும்), 'உன்னின் பிரிய-உன்னைவிட்டுப் பிரியும்படி, உலகம்-உலகத்தார், வற்றுஎ எனின்உம்-பொறுக்க வல்லவர்களானாலும், வான்எ வருந்தாது எனின்உம் - தேவரும் மனம் வருந்தாரானாலும், பொன் தேர் அரசே - பொன்மயமான தேரையுடைய அரசனே! தமியேன் புகழே - (வேறுதுணையில் லாத) எனது கீர்த்திக்குக் காரணமானவனே! உயிரே-உயிர்போல் பவனே! உன்னை பெற்றேன் - உன்னை (நோற்றுப்) பெற்ற நான், அருமை அறிவேன் - (பெற்ற) அருமையை அறிவேன்; இனி யான் என்னை எற்றுஎ பகர்வேன் - இப்போது நான் எங்நிலைமை யைக் குறித்து என்னவென்று கூறுவேன்? பிழையேன்பிழை யேன் - உய்யேன் உய்யேன்,' என்றான்—; (எ-று.)

மண்ணுலகத்தவர் விண்ணுலகத்தவர் யாவர்க்கும் நீ உயிர் போன்றவனாகலின் நீ பிரிய அவரும் உயிர்வைத்திரார்: ஒருகால் அவர் உயிர்வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும் என்னுயிர்நிற்கா தென்றவாறு. சிந்தையாலும் சொல்லாலும் தான் முடிசூட்டின மையால் 'அரசே' என்றும், இம்மை மறுமை இன்பங்களை யொருங்கே யெய்துவித்தலால் 'புகழே' என்றும், இராமன் நீங்கினால் உயிர் நீங்குமென்னுமியைபுபற்றி 'உயிரே' என்றும் உபசரித்துக்கூறினான். நொந்து பரிவாய் மகவைப் பெறுந் துய ரத்தை வந்தியறியாள்போல, இவ்வருமையைப் பெற்ற யான் அறிவேனேயன்றிப் பிறர்அறியாரென்றபடி. என்னில் உன்னைப் பிரிய என உருபுகளைப் பிரித்துக்கூட்டிப் பொருள் கோடலு மாம். பிழையேன்-பிழைசெய்தநான், பிழையேன்-உய்யேனென்று மாம். பி-ம்:—[1]ஒற்றே. [2]பகர்வான். [3]என்னே. [4]பிரியா. [5]மற்றே. [6]உலகத்தேனும். [7]உறைதும்,வருந்தான். [8]பொன்னே. [9]அறிவன்.

62. அள்ளற் பள்ளப் புனல்சூ ழகன்[1]மா நிலமும் மரசும்
கொள்ளக் குறையா நிதியின் குவையும் [2]முதலா மெவையும்

கள்ளக் [3]கைகே சிக்கே யுதவிப் [4]புகழ்கைக் கொண்ட
வள்ளற் றனமென் [5]னுயிரை மாய்க்கும் மாய்க்கும் மென்றான்.

(இ-ள்.) (என்று பின்னும்), 'அள்ளல் - குழைசேற்றைக் கொண்ட, பள்ளம்-ஆழத்தையுடைய, புனல்-கடலால், சூழ்-சூழப் பட்ட, அகல் மா நிலம்உம்-மிகவும் பரந்த பூமியையும், அரசுஉம் - இராச்சியபாரத்தையும், கொள்ள குறையா நிதியின் குவைஉம் - (யாவர் எவ்வளவு) கொள்ளினும் குறையாத திரவிய ராசியையும், முதல்ஆம் - இவைமுதலிய, எவைஉம் - எல்லாவற்றையும், கள் ளம் கைகேசிக்குஏ - வஞ்சனையையுடைய கைகேயிக்கே, உதவி - கொடுத்து, புகழ் கைக்கொண்ட - கீர்த்தியைப்பெற்ற, வள்ளல் தனம் - (உனது) ஔதார்யகுணம், என் உயிரை மாய்க்கும் மாய்க் கும்-எனதுபிராணனைக்கொல்லும் கொல்லும்,' என்றான்-;(எ-று.)

கைப்பட்ட இராச்சியத்திற் சிறிதும் பற்றுக்கொள்ளாது மனவெழுச்சியோடு தம்பிக்கு ஈந்த உதாரகுணம் என்னுயிரைக் கொள்ளைகொள்கின்றதென்கின்றான் தசரதன். இனி, அள்ளல்- அகத்தியனொருகையால் மொள்ளுதலும், சாகரரால் தோண்டு தலுமென்றும், என்னுயிரை மாய்க்கும் மாய்க்கும் - எனதுயிரோ டொத்த இராமனை மறைக்கும் மறைக்கு மென்றும்ஆம். கொள் ளக்குறையாநிதி-"கொளக் கொளக்குறையாச்செல்வத்து" என் பது முதலியன காண்க. தனம்-தன்மை: "வள்ளற்றனம் வகுத்த னன்" என்று பெருங்கதையில் வந்துள்ளது. பி-ம்:—[1]நானிலமும், மாநிலமாய். [2]முதலாவெவையும். [3]கைகேயிக்கே. [4]புகழைக் கொண்ட. [5]உயிராலன்றி மறையேன். (359)

63. ஒலியார் கடல்சூ முலகத் துயர்[1]வா னிடைநா கரினும்
பொலியா நின்றா ருன்னைப் போல்வா ருளரோ [2]பொன்னே
வலியா ருடையா ரென்றான் மழுவா ளுடையான் வரவும்
சலியா [3]நிலையா யென்றாற் [4]றடுப்பா ருளரோ வென்றான்.

(இ - ள்.) (என்று பின்னும்), 'ஒலி ஆர் கடல் சூழ் உலகத்து- ஓசை நிறைந்த பெருங்கடல்சூழ்ந்த இந்நடுவுலகத்தவரிலும், உயர்வானிடை-மேலாகிய தேவர்களிலும், நாகரின்உம்-பாதாள லோகவாசிகளிலும், பொலியாநின்றார் - (புகழ்முதலியவற்றால்) விளங்குகின்றவர், உன்னை போல்வார் உளர்ஓ-உன்னை ஒப்பவர் இருக்கின்றனரோ? பொன்னே - பொன்போன்றவனே! மழு வாள் உடையான் - பரசுராமன், வலியுடையார் யார் என்றான் - (என்னி னும்மிக்க) வலியுடையவர் யாவர்? [ஒருவருமில்லை] என்று சொல் லியவனாய், வரஉம் - (போருக்கு) வரவும், சலியா நிலையாய் என்றால்-மனந்தளராது எதிர்த்துநிற்குந்தன்மையை யுடையாய் என்றால், தடுப்பார் உளர் ஓ - (உன் வலிமையைத்) தடுக்கவல்ல வர் வேறிருக்கின்றனரோ? என்றான்—; (எ - று.)

க்ஷத்திரியரை இருபத்தொருகால் வென்ற பரசுராமன் 'என் முன் வலியுடையார் யாவர்?' என்றுசெருக்கோடு கருச்சித்துக் கொண்டுவரவும் அப்படிப்பட்டபெருவீரனையும்வென்ற மகாவீர

னை இராமனைப்போல் தைரியசாலிகளான வீரர் எங்குங்கிடையா ரென்பதாம். கிடைத்தற்கருமைபற்றி, 'பொன்னே' என்றான். வலியாருடையாரென்றானென்றது-"மலைகுவன்வல்லையாகில் வாங்கிடித்தனுவையென்றான்" என்றதனை நோக்கி. சலியா நிலையா யென்றால் தவிர்வாருளரோ என்பதற்கு-நீ சலியாத நிலையுடையா யென்றால் உன்னை நீங்கிப் பிரிந்திருப்பவருண்டோ என்க: இனி, தயரதன் (நின்னிலும்) வலியுடையார் யார் என்றான்; தடுப்பார் உளரோ என்றான் எனக்கூட்டலுமாம். நிலையானென்றால் தவிர் வார் உளரோ என்ற பாடங்கொண்டு, இங்கு வலியவர் யாவருள ரென்று பரசுராமன் வந்தபோதுஞ் சிறிதுஞ்சலியாத இராமனையும் தவிர விடலாமோ? அங்ஙனம் தவிரவிட்ட உன்னைப்போல் யாவர் இவ்வுலகிலிருப்பவரென்று இராச்சியவிலக்குமியைத் தசரதன் பழித்துரைத்ததாக இப்பாடலுக்குப் பொருள் காண்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]வானினும். [2]திருவே. [3]நிலைநின்றான்போல், நிலைநின்றாய் போல், நிலையாநின்றால், நிலைநின்றார்போல். [4]தவிர்வார். (360)

64. கேட்டே [1]யிருந்தே [2]னெனினுங் கிளர்வா னின்றே யடைய
மாட்டே [3]னாகி லன்றே வன்கண் ணென்கண் மைந்தா
காட்டே யுறைவாய் நீயிக் கைகே சியையுங் கண் [4]டிந்
நாட்டே யுறைவே னென்றா னன்றென் [5]றன்மை யென்றான்.

(இ-ள்.) (என்று பின்னும்), 'கேட்டு ஏ-(நீ காட்டுக்குப்போர்வா யென்று) கேட்டும், இருந்தேன் எனின்உம்-இங்கிருப்பேனானாலும், கிளர் வான் இன்றுஏ அடையமாட்டேன் ஆகில் அன்றுஓ-விளங்குகின்ற தேவலோகத்தை இப்பொழுதேயடையாமற் போயினாலல்லவா, என்கண் வன்கண்-என்னிடம் கொடுமைத் தன்மை (உளதாகும்)? மைந்தா-மகனே! நீ காட்டே உறைவாய்-நீ காட்டில் வசிப்பாய்: (அங்ஙனமாகவும்), நான்—, இ கைகேசியை உம்—, கண்டு-(கொல்லாமல் எதிரிற்) கண்டு, இ நாட்டே உறை வேன்-இப்பூமியிலே வசிப்பேன், என்றால்-, என் தன்மை நன்று-எனதியல்பு நன்றாயுள்ளதாகும்,' என்றான்—; (எ - று.)

நான் உன்னைக் காட்டிற்கு அனுப்பி இந்தக் கைகேசியினது முகத்தில் விழித்த வண்ணம் இந்நாட்டில் இருப்பேனானால், என் தன்மை பரிகசிக்கத் தகுந்ததாகும்: மேலும், நீ காட்டிற்குச் சென்றாயென்பதைக் கேட்டும் நான் உயிர்வைத்திருந்தால் என்னைப்போன்ற வன்கண்ணனொருத்தனுமில்லையாவன்: யானோ அங்ஙனம் வன்கண்ணனென்று பிறர் கூறும்படியும் கைகேசியின் முகத்தில் விழிக்கும்படியும் இந்நாட்டில் உயிர் வைத்திராமல் வானகஞ்சென்றே விடுவேனென்றனன் தசரதனென்க. நன்று-எதிர்மறை யிலக்கணையாகிய பிறகுறிப்பு. பி-ம்:—[1]வீழ்ந்தேன். [2]இன்னும். [3]ஆயின். [4]யான். [5]நன்மை. (361)

65. [1]மெய்யார் தவமே செய்துன் மிடன்மார் பிதிற் பெற்ற
செய்யா ளென்னும் [2]பொன்னு நிலமா தென்னுந் [3]திருவும்

உய்யா ருய்யார் கெடுவே னுன்னைப் *[4]பிரியின் [5]வினையேன்
அய்யா [6]கைகே சியை[7]நே ராகே னோநா னென்றான்.

(இ-ள்.) (என்று பின்னும்), 'மெய் ஆர் தவம்ஏ செய்து-வாய்மை பொருந்திய தவத்தைச் செய்தே, உன் மிடல் மார்பு-உனது வலிமையுடைய மார்பை, அரிதின் பெற்ற-அருமையாய்ப் புணரப்பெற்ற, செய்யாள் என்னும் பொன்உம்-திருமகளென்னும் பிராட்டியும், நிலம் மாது என்னும திருஉம்-நிலமகளென்னும் பிராட்டியும், உய்யார் உய்யார்-பிழையார் பிழையார்; வினையேன் உன்னை பிரியின் கெடுவேன்-பாவியாகிய யான் உன்னை விட்டுப் பிரிந்தால் அழிவேன்; அய்யா - குழந்தாய்! (உன்னைப்பிரியின்)-உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து உயிரோடு வாழ்ந்தால், நான்—, கைகேசியை நேர் ஆகேன்ஓ-கைகேசியை யொத்தபாவியாகமாட்டேனோ?' என்றான்—; (எ-று.)

உன்னைக் காட்டிற்கு அனுப்பியும் நான் இனிது இருந்தேனானால், மனமொப்பி உன்னைக்காட்டுக்கு ஏகுமாறுசொன்ன கைகேயிக்கும் எனக்கும் என்ன வித்தியாசம்? ஆகையால், உயிர்போக நான் வானகஞ்சேர்வே னென்றனன் தசரதனென்பதாம். மெய்யார்தவம்-உடம்பு வருந்தச்செய்யுந் தவமுமாம். செய்யாளென்னும் பொன்-சீதையுமாம். அடுக்கு அவலம்பற்றியது. உன்னைப் பிரியின்-மத்திமதீபம். பி-ம்:—[1]மெய்யே. [2]திருவும். [3]மயிலும். [4]பிரியில். [5]வினையேற்கு. [6]கைகேசியே, கைகேசிதன், கைகேசிக்கா. [7]மருளாதேனோ, நேராருளராம், நேராருளரோ, நேராருரைதான்.

66. [1]பூணா ரணியும் முடியும் பொன்னா சனமுங் [2]குடையும்
சேணார் [3]மார்புந் திருவுந் தெரியக் காணக் [4]கடவேன்
[5]மாணா மரவற் கலையு மானின் றோலும் [6]மவைதான்
[7]காணா தொழிந்தே னென்றா னன்றாய்த் தன்றோ கருமம்.

(இ-ள்.) (என்று பின்னும்), 'பூண் ஆர் அணிஉம் - அணிதல் பொருந்திய ஆபரணங்களும், முடிஉம்-கிரீடமும், பொன் ஆசனம் உம்-பொன்மயமான சிங்காதனமும், குடைஉம் - வெண்கொற்றக் குடையும், சேண் ஆர் மார்புஉம்-அகலம் பொருந்திய மார்பும், திருஉம்-(அதில் வீற்றிருக்கின்ற) ஜயலட்சுமியும், (ஆகிய இவற்றை), தெரிய காண-விளங்கப்பார்த்தற்கு, கடவேன்-உரிய நான், மாணா மரம் வற்கலைஉம்-மாட்சிமைப்படாத மரவுரியும், மானின் தோல்உம்-கிருஷ்ணாஜிநமும், அவை-ஆகிய அவற்றை, காணாது ஒழிந்தேன் என்றால்-பாராமல் (தேவலோகத்துக்குப்) போய்விட்டேனானால், கருமம்-(உயிர் நீங்கும்) அத்தொழில், நன்று ஆய்த்து அன்றோ-நல்லதாயிற்றல்லவா?' என்றான்—: (எ-று.)—தான் - அசை.

நீ மணிமுடிசூடி வெண்கொற்றக்குடை நிழற்றப் பேரணிகலம் பூண்டு சிங்காதனத்தில் இலக்குமி தங்கும் மார்போடு வீற்

* பிரிவுற்றதனால் - கய்கேசியையுங்காவார் காவாரென்றுஞ் சொன்னான், பிரியில்வினையேற்-கையா கைகேசிக்கே மருளாகேனோ வென்றான்,பிரியின் வினையே-னையா கைகேசியைநே ரருளார் கேனோ-வென்றான்—என்பன அடையாற்றுப்பிரதியிற்பாடங்கள்.

திருக்கக்காணுதற்குரியன்யான்: அதற்கு மாருய் நீ மரவுரிதரித்து மான்றேல்போர்த்துச் சடைமுடியுடன் இருக்குந் தவக்கோலத்தைக் காணநேர்தலின்றி வானுலகஞ் சேர்தல் நேருமாயின் அதுவே எனக்குநன்றென்கிறுன் தசரதன். தன் திருமகனது மெல்லியல்புக்குப் பொருந்தாமையாலும் அரசர்க்கு உரித்தன்மையாலும் 'மாணு' என்றுன். [4]திரிவேன் என்ற பாடத்துக்கு-முடி முதலியன கொண்டுதிரிபவனுகிய யான் அவ்வரசசின்னங்களை யெல்லாம்விட்டு வற்கலை முதலிய தாபச வேஷத்தைக்கொள்ளாமல்இறந்திட்டால் என் செயல் நன்றுய் விட்டதல்லவா? என்று, தசரதன் தான் கருதியவாறு தன்னிராச்சியத்தை மகனிடத்து வைத்துத் தான் கானகஞ் சென்று தவஞ்செய்து தன் சரீரத்தை விடப்பெருத இன்னுப்பினுற் கூறுகின்ருனெனக் கருத்துக்காண்டல் ஏற்கும். "பூமருவுநறுங்குஞ்சி புன்சடையாப்புனைந்து பூந்துகில்சேரல்குற், காமரெழில்விழலுடுத்துக் கலனணியா தங்கங்களழுகுமாறி, யேமருதோளென்புதல்வன்யானின்று செலத்தக்கவனந்தான் சேர்தல், தூமறையீரிதுதகவோசுமந்திரனே வசிட்டனே சொல்லீர்நீரே" என்ற பாசுரம் இங்கு ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. யாண் ஆம் மரவற்கலை எனப்பிரித்து உரைப்பினுமாம். வற்கலை-வல்கலா என்னும் வடமொழிச்சிதைவு. பி-ம்:—[1]பூணுர் மார்பும். [2]சிறப்பும். [3]அழகும். [5]மாணுவரை, மாணுமர, மாணுமா. [6]அவை நான். [7]காணுதொழி வேனென்றுனன்றுய்த்தன்றேகருமம், காணுதொழிவேனன்றே நன்றுய்த் தன்றேகருமம், காணுதொழிவே னன்றுய்த்தன்றே கருமமென்றுன், காணுதொழிந்தேனன்றுய்த்தன்றே கன்றேயென்றுன். இப்பாடலுக்குப்பின் சில பிரதிகளில் "வனமாயக் கைகேசி (72)" முதலுள்ள பத்தொன்பது பாடல்கள் உள்ளன. (363)

67.—பலபடி புலம்பும் மன்னவனை வசிட்டன் தேற்றுதல்.

[1]என்று வொன்றேன் றெவ்வா [2]விசைதந் தரசன் னுயிரும்
[3]சென்று னின்றே டென்னுந் தன்மை [4]யெய்தித் தேய்ந்தான்
மென்றேன் [5]மார்பின் முனிவன் வேந்தே யயரே லவனை
[6]இன்றே காத வண்ணந் [7]தகைவென் னுலகோ [8]டென்றுன்.

(இ-ள்.) என்று-என்று, ஒன்று ஒன்று ஒவ்வா-ஒன்றேடொன்று பொருந்தாத பலவார்த்தைகளை, இசைதந்து-சொல்லி, அரசன்-சக்கரவர்த்தி,—இன்றேடு உயிர்உம் சென்றுன்என்னும் தன்மை எய்தி-இற்றைநாளுடன் உயிரும் அழியப்பெற்றுன் என்று சொல்லத்தக்க இயல்பை அடைந்து, தேய்ந்தான்-வருந்தினுன்; மென் தோல் மார்பின் முனிவன்-மெல்லிய மான்றேலைச் சாத்திய மார்பையுடைய அம்முனிவன்,-'வேந்தே-அரசனே, அயரேல்-வருந்தாதே; அவனை-அவ்விராமனை, உலகோடு-இந்நாட்டினின்றும், இன்று ஏகாதவண்ணம்-இன்று செல்லாதபடி, தகைவென்-தடுப்பேன்,' என்றுன்—; (எ - று.)

மன்னவன் பலபடி புலம்பிப் பரிதவிப்பதைக் கண்ட வசிட்ட முனிவன் தசரதனைக் கிட்டி, இராமனைப் போகாதவண்ணந்

தகைவே னென்று சொல்லித்தேற்றின னென்க. வசிட்டமுனிவன் இங்ஙனம் தேற்றியதாக முதனூலிற் காணப்படவில்லை. கைகேசிக்கு வரத்தைப் பிரதிஜ்ஞைசெய்துவிட்டு, இராமன் கானகஞ்செல்லாதிருப்பின் நலமென்னுதல் அவன் கானகஞ்செல்வது குறித்து அவன்மீதுகுறை கூறுதல் முதலியன வருத்தத்தால் மதிமயங்கிக் கூறுகின்றவை யாதலின், ஒன்றேடொன்றேவ்வா வாயின. உயிர்சென்றான்-சினைவினை முதன்மேல் நின்றது. உலகோடு-உருபுமயக்கம். உலகோடு தகைவென்-உலகவொழுக்கத்தோடு பொருந்தத் தகைவேனென்றுமாம். இன்று-இப்பொழுதுமாம். பி-ம்:—[1]ஒன்றேடொன் றென்று, ஒன்றேடொன்றொடொன்று. [2]உரை. [3]சென்றேநின்றான், வன்றேநின்றான், சென்றுநிந்நாள். [4]எய்திற்றென்றான். [5]மரபின். [6]இன்றேயேகா. [7]தருவன். [8]என்னு. இதுமுதல் ஐந்துபாடல்கள் "சிந்தைதளர்வுற்று" என்று தொடங்கும் 90-ஆம் பாடலுக்குப் பின் சில பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றன. அங்ஙனம் காணுமிடத்து "முனிவன்" என்று தொடங்கும் அடுத்த பாடலி னீற்றில் "மறையோன்றானும் போனான்" என்று பாடமுள்ள பிரதிகளில்"மறந்தான்"(69)என்று தொடங்கும்பாடல் முதல் மூன்று பாடல்க ளில்லை. (364)

68.—முனிவன்சொற் கேட்டு மன்னவன் ஆறியிருத்தல்.

[1]முனிவன் சொல்லு மளவின் முடியுங் கொல்லென் றரசன்
தனிநின் றுழறன் னுயிரைச் சிறிதே தகைவா னிந்தப்
புனிதன் போன [2]லிவனாற் [3]போகா தொழிவா னென்னு
[4]மனிதன் வடிவங் கொண்ட மனுவுந் தன்னை மறந்தான்.

(இ-ள்.) முனிவன் சொல்லும் அளவில்-அம்முனிவன் அவ்வாறு சொல்லுங்காலத்தில், முடியும் கொல் என்ற-இப்பொழுதே இறந்துவிடுவானோ என்னுமாறு இருந்த, அரசன்-சக்கரவர்த்தியாகிய, மனிதன் வடிவம் கொண்ட மனுஉம்-மானுடரூபத்தையெடுத்துக்கொண்ட வைவசுவதமனுசக்கரவர்த்திபோன்ற தசரதனும், 'இந்த புனிதன் போனால்-இப்பரிசுத்தமுனிவன் சென்றால், இவனால்-இவன் வார்த்தையினால், போகாது ஒழிவான்-(இராமன் வனத்திற்குப்) போகாமல் நீங்கிவிடுவான்,' என்னு-என்றெண்ணி, தனி நின்று உழல் தன் உயிரை-(துணையில்லாமல்) தனியே நின்று வருந்துகின்ற தனது பிராணனை, சிறிதுஏ தகைவான்-கொஞ்சந்தடுத்தவனாய், (பிறகு), தன்னை மறந்தான்—;

'முடிந்துவிடுவானோ?' என்னும் நிலையிலிருந்த தசரதமன்னவன், வசிட்டன் வார்த்தையைக் கேட்டதும் சிறிதுமுதலில்தேறினாலும், உடனே அந்நிலை மாறி மூர்ச்சித்தன னென்பதாம். தன்னை மறத்தல்-தன்நிலை தவறிவிடுதல்: உணர்ச்சியற்றவனாதல். முடியுங்கொல் என்பதற்கு-இராமன் ஏகாதவண்ணம் தடுத்தல் கூடுமா என்று உரைப்பின், 'புனிதன் போன லிவனாற் போகா தொழிவான்' என்று பின்னே வருவதோடு மாறுகொளக்கூறியதாதல் காண்க. மனுமுறை கோடாத செங்கோலரசன், முனிவன் சென்றால் இராமன் வருவானென்று கருதித் தேறுதலடைவதும்,

தன்சொல்லால் இராமனைக்காட்டுக்குச் செல்லாமல் தடுப்பதும் தனது சத்தியபிரதிஜ்ஞைக்குத் தவறாகுமே யென்ற எண்ணத்தால் தன்னைமறந்தா னெனினுமாம். வைவஸ்வத மனு-சூரியன்மகனும், தசரதன் வமிசத்துக்கு ஆதிபுருஷனுமாகியவன்: அவன் நீதி நூல் வகுத்து முறை பிறழாது செங்கோல்செலுத்தினமை போல இவனுஞ் செங்கோல் செலுத்தலால், அவனை உவமையாக்கினர். என்றரசன்-தொகுத்தல். பி-ம்:—[1]செல்லும். [2]அவனோ. [3]போகலொழிவான். [4]மனுவின் வடிவங்கொண்ட மன்னுந் தன்னை மறந்தான்,மனுவின்வடிவங்கொண்டமறையோன்றானும்போனான்.

69.—கோசலை தன்கணவன் நிலைகண்டு வருந்தல்.

மறந்தா [1]னினைவு முயிரு மன்னன் [2]னென்று மறுகா
இறந்தான் கொல்லோ வரச னென்று யிடருற் றழிவாள்
[3]துறந்தாய் மகனே யுலகோ டெமையு மென்னத் [4]துணையாம்
அறந்தா னிதுவோ வையா வரசர்க் கரசே [5]யென்றாள்.

(இ-ள்.) (அரசன் நிலையைக்கண்டு), 'மன்னன்-அரசன், நினைவு உம் உயிர்உம் மறந்தான்-ஞாபகமும் பிராணனும் மறக்கப்பெற்றான்,' என்று-என்று அறிந்து, மறுகா-மனங்கலங்கி,-அரசன் இறந்தான் கொல் ஓ என்று-'மன்னன் உயிர்நீத்தானோ!' என்று சொல்லி, இடர் உற்று-வருத்தமடைந்து, அழிவாள்-சோர்பவளாகிய கோசலை,—'மகனே-குழந்தாய்! உலகோடு எமைஉம் துறந்தாய்-இந்நாட்டுடன் எங்களையுந் துறந்துவிட்டாய், என்ன-என்று (நான்) வருந்துகையில், ஐயா-தலைவனே! அரசர்க்கு அரசே-சக்கரவர்த்தியே! துணை ஆம் அறம் தான்-(இல்வாழ்க்கைக்குத்) துணையாயிருக்குந் தருமம், இது ஓ-(என்னைவிட்டுச் செல்லுகின்ற) இதுதானோ?' என்றாள்—;

மன்னவன் உணர்வும் உயிரும் சோர்ந்ததுகண்டு, ஒருகால் இவன் இறந்திட்டானோ? என்றுசங்கையுற்ற கோசலை, 'மகனே! நீ காட்டுக்குச் செல்கின்றாயே! என்று நான் வருந்திக்கொண்டிருக்கையில், என்னைத்தேற்றாது என்னைவிட்டுச் செல்கின்றாயே! இல்லறவாழ்க்கையில் எனக்குத்துணையாவது இவ்வாறுதானோ?' என்று புலம்புகின்றனளென்க. இனி, மகன் எம்மையும் இராச்சியத்தையும்விட்டுக் கானகஞ்சென்றானென்று கருதியதனால் மன்னன் நினைவுகுன்றி யுயிரொடுங்கியுள்ளானென்று மனங்கலங்கி, 'ஒருகால் இறந்து பட்டானோ?' என்றும் அயிர்த்து மனமழிபவளாய்க் கோசலை 'அரசர்க்கரசனான நீ எம்மைத் தனியேவிட்டுச் செல்வது தகுதியோ?' என்று புலம்பினாளெனினுமாம். கோசலையே 'துறந்தாய்மகனே யுலகோடு' என்று மகனைக் குறித்தும் இடையேகூறினாளெனக்கொள்ளலும் ஒன்று. தானுஞ்சக்கரவர்த்தியோடு ஸஹகமனஞ்செய்ய நினைந்தாளாதலால் எமை எனப் பன்மையாற் கூறினா ளென்பாருமுளர். [4]துணைவா... [5]என்றான் என்ற பாடத்துக்கு, துணைவா-துணைவனே! ஐயா அரசர்க்கு அரசே அறந்தான் இதுவோ? என்று வசிட்டன் கூறினானென உரைக்க. பி-ம்:—[1]உணர்வும்முயிரும். [2]மறுகிமறுகி, என்னமறுகி. [3]இறந்தாய். [4]துணையான். மூன்றாமடியில், 'துறந்தான்மகன்முன் னென்னையுந்துறந்தாய் நீயுந்துணைவா' என்று சிலர் ஓதும் பாடம் இனிது பொருந்தும். (366)

70.—கோசலை மன்னவனைத் தேற்றுதல்.

மெய்யின் மெய்யே யுலகின் வேந்தர்க் கெல்லாம் வேந்தே
உய்யும் வகைநின் னுயிரை யோம்பா திங்ஙன் றேம்பின்
வையம் முழுதுந் துயரான் மறுகும் முனிவன் னுட[1]னம்
[2]ஐயன் வரினும் வருமா லயரே [3]லரசே யென்றாள்.

(இ-ள்.) (பின்னும்), 'மெய்யின் மெய்யே-வாய்மைக்கு வாய்மையாயிருப்பவனே! உலகின் வேந்தர்க்கு எல்லாம் வேந்தே-மூவுலகத்திலுள்ள அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசனே! நின் உயிரை-உனது பிராணனை, உய்யும்வகை-பிழைக்கும்படி, ஓம்பாது-காவாமல், இங்ஙன் தேம்பின்-இவ்வாறு வருந்தினால்,வையம்முழுதுஉம் துயரால் மறுகும்-உலகமெல்லாம் துன்பத்தாற் கலங்கும்; முனிவனுடன் நம் ஐயன் வரின்உம் வரும்-அம்முனிவனுடன் நம் திருமகன் வந்தாலும் வருவான்; அரசே அயரேல்-அரசனே! வருந்தாதேயும்,' என்றாள்—; (எ-று.)—ஆல்—ஈற்றசை.

இங்ஙன்-விகாரம். "மன்னனெப்படி மன்னுயிரப்படி" என்பவாகலான், 'நீ தேம்பின் வையம் மறுகும்' என்றாள். பி-ம்:—[1]எம், [2]மெய்யன். [3]அயரேலரசே. (367)

71.—தேற்றியவண்ணம் கோசலையுபசரிக்க, மன்னன் அறிவுதெளிந்து 'இராமன் வருவானா?' எனல்.

என்றென் றரசன் மெய்யு மிருதா ளிணையும் முகனுந்
தன்றன் செய்ய கையாற் றைவந் திடு[1]கோ சலையை
ஒன்றுந் தெரியா மம்ம ருள்ளத் தரசன் மெள்ள
வன்றிண் சிலைநங் குரிசில் வருமே வருமே யென்றான்.

(இ-ள்.)என்றுஎன்று-என்றுபலமுறைசொல்லி,அரசன்-அரசனது, மெய்உம்-உடலையும், இருதாள் இணைஉம்-உபயபாதங்களையும், முகன்உம்-முகத்தையும், தன்றன் செய்ய (இரு) கையால் தைவந்திடு-தனது சிவந்த இரண்டு கைகளாலும் பலமுறை தடவுகின்ற, கோசலையை—, ஒன்றுஉம் தெரியா மம்மர் உள்ளத்து அரசன்-சிறிதும் பிரஜ்ஞையில்லாத மயக்கம்பொருந்திய மனத்தையுடைய அந்தச் சக்கரவர்த்தி, மெள்ள—, 'வல் திண் சிலை நம் குரிசில்-மிகவும் வலிய கோதண்டத்தையுடைய நமது மகன், வருமே வருமே - வருவானா வருவானா?' என்றான்—;

அரசன் மகன்மேலுள்ள அன்பினால் :'வருமேவருமே' என்று கூறினானென்க. பரசுராமனைவென்ற ஆற்றல்தோன்ற 'வன்றிண் சிலை நங்குரிசில்' என்றது. பி-ம்:—[1]கோசலைதான், பொன்றுங்காலமின்றோ புகுந்ததுனக்குன்புகழும், இன்றேபோமோவரசே யென்னா விடருற்றனளே என்று அடையாற்றுப்பிரதியிற் கண்டது. (368)

72.—மன்னன் கைகேசியின் கொடுமையைப்பேசி வருந்தல்.

[1]வன்மா யக்கை கேசி [2]வரத்தா லென்றன் னுயிரை
முன்மாய் விப்பத் துணிந்தா [3]ளேனுங் கூனி மொழியால்

தன்மா மகனுந் [4]தானுந் தரணி பெறுமா றன்றி
என்மா மகனைக் கானே கென்று [5]ளென்று ளென்றான்.

(இ-ள்.) 'வல் மாயம் கைகேசி-கொடிய வஞ்சனையையுடைய கைகேயி, கூனி மொழியால்-மந்தரை வார்த்தையால் (தூண்டப் பட்டு), வரத்தால்-(தன்) வரத்தினாலே, என் தன்உயிரை - எனது பிராணனை, முன்மாய்விப்பதுணிந்தாள் என்உம்-முன்னே அழியும் படிசெய்ய நிச்சயித்தாளாயினும், தன் மா மகன்உம்-தனது பெருமையையுடைய புத்திரனும், தானும்-, தரணி பெறும் ஆறு அன்றி-பூமியைப் பெறும்விதமல்லாமல், என் மா மகனை-எனது மூத்தமகனை, கான்ஏகு - காட்டிற்குப்போ, என்றாள் என்றாள்—,' என்றான்—; (எ-று.)

என்றாளென்றாள்-வெகுளியடுக்கு. தன் கருத்திற்கு மாறு பாடாக வரங் கேட்டதுபற்றி, மன்னன், என்னுயிரை முன்மாய் விப்பத் துணிந்தாளென்றும், வெறுப்பினாற் பரதனை வேறு படுத்தி 'தன்மாமகன்' என்றும் கூறுகின்றான். பி-ம்:—[1]வன்மா மாயக்கேசி, வன்மாக்கைகேசிகைதன். [2]வாக்கால். [3]அன்றேற், எனலுங். [4] தரணிதானே. [5]அன்றுவென்றான், என்றேவென்றான், அன்றேயென்றான்.

இங்கு [6]எறும்பின் கதையாள் என்றுசில பிரதிகளிற் காணப் படுகிறது.அப்பாடத்திற்கு-எறும்பின் சரித்திரத்தைக்கொண்டவ ளென்பது பொருள்: எறும்பின் சரித்திரத்தைக் கொண்ட தாயின் குணத்தைக்கொண்டு பிறந்தவ ளென்பது கருத்து: அச் சரித்திரம் வருமாறு:—கைகேயியின் தந்தை எறும்பு ஈ முதலிய ஜந் துக்களின் பாஷையை யுணர்ந்தவனாதலால் ஒருகால் தன் மஞ் சத்தின் கீழே அருகிற் போய்க்கொண்டிருந்த ஓரெறும்பின் சொல்லைக் கேட்டு வியப்புற்றுச் சிரித்தானாக, கைகேயியின் தாய் தன்னைப் பரிகாசஞ் செய்யவே தன்கணவன் சிரித்தா னென்று கருதிப் பெருஞ்சினங்கொண்டு 'நீ சிரிப்பதன் காரணத்தைச் சொல்லவேண்டும்' என்று வற்புறுத்தினள். அவள் கணவனான அசுவபதி 'இதன் காரணத்தைச் சொன்னால் எனக்கு மரணம் நேரும்: ஆகையாற் சொல்லமுடியாது' என்றனன். கைகேயி யின் தாயோ 'நீர் பிழைத்திருந்தாலுஞ்சரி; செத்தாலுஞ்சரி: அது எனக்கு அவசியமில்லை; நீர் சிரித்த காரணத்தைச் சொன்னால் தான் என்னைப் பரிகாசஞ் செய்யவில்லை யென்பது எனக்குத் தெரியவரும்' என்று கடுமையாகச் சொன்னாள். அப்போது கேகயராசன் தனக்கு ஜந்துக்களின் பாஷை தெரியும்படி வரங் கொடுத்திருந்த யோகியின் மொழிப்படியே அந்தக் கைகேயியின் தாயைத் துரத்திவிட்டு இனிதாக இருக்கலாயின னென்பது. கைகேயிக்குத் தன் கணவன் சாவதானாலும் மனமிரங்காத துர்க் குணம் தாயின் வழியாக வந்துள்ளதென்று, அக்கைகேயியைச் சுமந்திரன் பழித்துக் கூறுகையில் இந்தச் சரித்திரம் வால்மீகத்தில் வந்துள்ளது. (369)

73.—பிறகு தசரதன் கௌசலையைநோக்கித்
தனக்கு முன்னேநேர்ந்த சாபத்தைக் கூறத்தொடங்குதல்.

[1]பொன்னார் வலயத் தோளான் கானே புகுத றவிரான்
என்னா ருயிரோ வகலா தொழியா [2]திதுகோ சலைகேள்.

முன்னு ளொருமா முனிவன் [3]மொழியுஞ் சாபம் முளதென்று
அந்நா ளுற்ற தெல்லா மவளுக் கரசன் னறைவான்.

(இ-ள்.) (பின்பு), அரசன்—, (கௌசலையைநோக்கி),'கோசலை-கோசலையே! பொன் ஆர் வலயம் தோளான்-பொன்னுலியன்ற வளையலை யணிந்த தோள்களையுடைய இராமன், கான் புகுதல் ஓ-காட்டிற்குச் செல்வதையோ, தவிரான்-நீங்கமாட்டான்; (அதனால்), என் ஆர் உயிர் ஓ-எனது அருமையான உயிரோ, அகலாது ஒழியாது-நீங்காது இராது [நீங்கியேதீரும்]; இது கேள் - (இங்ஙனம் இராமன் காட்டிற்குச்செல்ல எனது உயிர் போயேதீருமென்ற) இதற்குக் காரணமான வரலாற்றைக் கேட்பாயாக: முன் நாள்-முன்னொருகாலத்தில், ஒரு மா முனிவன்-ஒரு சிறந்த இருடி, மொழியும்-சபித்த, சாபம்—, உளது - இருக்கின்றது,' என்று-என்று சொல்லி, அ நாள் உற்றது எல்லாம்-அந்தச் சாபகாலத்தில் நேர்ந்ததெல்லாவற்றையும், அவளுக்கு அறைவான்-அந்தக் கௌசலையிடம் சொல்லுவானானான்; (எ-று.)—அதனை மேல் 17-கவிகளிற் காண்க.

இராமன் காட்டிற்குப்போவது திண்ணம். அவனைப் பிரிந்த துயரத்தால் என்னுயிர்போவதும் திண்ணம். இவை நேர்ந்தே தீருமென்பதற்கு ஏற்ப ஒருவரலாறு நிகழ்ந்ததுண்டு என அதனைக் கூறலாயினனென்பதாம். [1]பொன்னார் தோளான்கானே புகுதப் புகுதறவிரான் என்ற பாடத்தில் பொன் ஆர் தோளான் என்பதற்கு - அழகுபொருந்திய தோளையுடையவ னென்றும், வெற்றித்திருவீற்றிருக்கின்ற தோளையுடையவனென்றும் பொன்னாலாகிய ஆபரணமணிந்த தோளையுடையவ னென்றும் பொருளுரைக்கலாம். கான்ஓபுகுதப்புகுதல் என்றவிடத்து - ஊர்க்குப் போகப்போகிறார் என்றாற்போன்ற வழக்குப்பற்றி வந்ததென்க: ஓகாரம்-தெரிநிலை. புகுதப்போதறவிரான் என்றும் பாடமுண்டு. அகலாதொழியாது - இரண்டு எதிர்மறைகள் ஒன்று சேர்ந்து, அகன்றேதீரும் எனத் தேற்றப்பொருளைக் காட்டிற்று. உற்றதெல்லாம் - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். அவளுக்கு அறைவான்-உருபுமயக்கம். இராமன் வனம்சேர்ந்த செய்தியை மீண்டுவந்த சுமந்திரன் சொல்ல, அதனாற் கௌசலை பெருவருத்த முற்றிருக்கையில் மூர்ச்சைதெளிந்த தசரதன் கூறுவதாக வான்மீகத்தில் வருகின்றது. பி-ம்:—[2]அது. [3]மொழிந்த. (370)

74.—இதுமுதல் "சிந்தைதளர்வுற்று" (90) என்னுங் கவியளவும் ஒருதொடர்: தசரதன் தன் சாபவரலாற்றைக் கூறுவதைத் தெரிவிக்கும்.

வெய்ய கானத் திடையே வேட்டை வேட்கை மிகவே
ஐய [1]சென்று கரியோ டரிகள் துருவித் திரிவேன்
[2]கையார் சிலையுங் கணையுங் [3]கொடுகார் மிருகம் வருமோர்
செய்ய நதியின் கரைவாய்ச் [4]சென்றே மறைய நின்றேன்.

(இ-ள்.) (முன்னொருகாலத்தில்), வேட்டை வேட்கை மிகவ-வேட்டையாடுதலில் ஆசை பெருக, வெய்ய-கொடுமையையுடைய, ஐய-வியக்கத்தக்க, கானத்து இடையே-காட்டில், சென்று-, கரியொடு அரிகள் துருவி-யானைகளையுஞ் சிங்கங்களையுந் தேடி, திரி

வேன் - அலைகின்ற நான்,—கார் மிருகம் வரும் - யானை முதலிய பெரிய மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற, ஓர் செய்ய நதியின் கரைவாய் - ஒரு அழகிய ஆற்றோரத்தில், சென்று—, கை - கைகளில், ஆர் சிலைஉம்-அரிய வில்லையும், கணைஉம் - அம்புகளையும், கொடு - கொண்டு, மறைய நின்றேன் - மறைவாய் நின்றேன்; (எ-று.)

வேட்டையாடவேணுமென்று விருப்பந்தோன்றியதனால், யான் ஒருகால் கையும் வில்லுமாய்க் கானகஞ்சென்று பலவகை மிருகங்களையும் தேடித்திரியலானேன்: திரிந்தும் எதுவும் அகப் படாமையால் தண்ணீர் பருகுவதற்குவரும் ஒரு நதியின்கரையில் வில்லம்புகளுடன் மறைந்திருந்தே னென்கின்றனன் தசரத னென்க. வேட்கையாவது—பொருள்கண்மேற் றோன்றும் பற் றுள்ளம். நீர் குடிக்க மிருகம் வரும் நதி யென்க. ஐ என்னும் உரிச்சொல் ஐயவெனப் பெயரெச்சக்குறிப்பாய் நின்றது; "ஆயி தழ்ப்பன்மல ரையகோங்குறைத்தர" என்றவிடத்துப்போல: "ஐவியப்பாகும்" என்பது சூத்திரம். இனி, ஐய வென்பது-வியப் புச் சொல்லும், அசையுமாம். பி-ம்:—[1]சென்றே. [2]கையில், கையும். [3]இருக்கக்கதமாவருமோர். இருக்கக்கதமாதருமோர். [4]சென் றேன். (371)

75. ஒருமா[1]முனிவன் மனையோ டொளி யொன் றிலவாய் நயனம்
[2]திருமா மகனே துணையாய்த் தவமே புரி[4]போழ் தினின்வாய்
அருமா [5]மகனே புனல்கொண் டகல்வான் வரு[6]மா றறியேன்
பொரு[7]மா கணைவிட் டிடலும் [8]புவிமீ தலறிப் [9]புரள்வான்.

(இ-ள்.) (அப்பொழுது), ஒரு மா முனிவன்-ஒருபெரிய இருடி யானவன், மனையோடு - மனைவியுடன், நயனம் ஒளி ஒன்று இல ஆய் - கண்கள் பிரகாசஞ் சிறிதுமில்லனவாகி, திரு மா மகனே துணை ஆய் - அழகிய சிறந்தபுத்திரனே சகாயமாகி, தவமே புரி போழ்தினின்வாய்-தவத்தையே செய்துகொண்டிருக்குங் காலத் தில்,—அரு மா மகனே - அவ்வரிய பெரியபுத்திரனே, புனல் கொண்டு - நீரைக்கொண்டு, அகல்வான் - போகுதற்கு, வரும் ஆறு - வருகின்ற விதத்தை, அறியேன் - தெரியாத நான், பொரு மா கணை விட்டிடலும் - போர்செய்தற்குரிய அம்பைச் செலுத்தலும் (அந்த அம்பு பெற்றோர்க்குத் தண்ணீர்கொண்டு போகுமாறுவந்த குமரன் மீது பட்டதனால்), புவி மீது அலறி புரள்வான்-(அவன்) தரையில் (விழுந்து) உருண்டு கதறலானான்;

அக்காலத்து ஒருமுனிகுமாரன் அக்காட்டில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த கண்ணில்லாத தன்தந்தைதாயர்க்குத் தண்ணீர் கொண்டுசெல்லுமாறு நதிக்கு வந்துநீரைமொண்டனனாக, அவ் வொலியால் யானைதான் நீர்பருகுகின்றதென்று கருதிச் சத்த வேதியென்னும் யானறிந்த வித்தையின் மகிமையால் அவ் வொலிதோன்றிய இடத்தை இலக்காக வைத்து எய்ய, அந்த அம்பு அம்முனிகுமாரன் மேற்பட, அவன் கீழ்வீழ்ந்து அலற லானானென்பதாம். மகிமையுடையவனென்பார் 'மா' என்றும், முதுமைப் பருவத்திலும் ஒழுக்கந்தவறாதவ னென்பார் 'தவமே புரிபோழ்து' என்றும், இருமுதுகுரவர்க்குக் கைங்கரியஞ் செய்

யும் நற்குணமுடையவனென்பார் 'திரு, அரு' என்றும், ஏக புத்திரனென்பார் 'மாமகன்' என்னுங் கூறினார். ஒலியைக்கேட்டு விடுத்தால் அவ்வொலி தோன்றின இடத்துச்சென்று கொன்று வரும் சப்தவேதியென்னும் அத்திரத்தை 'பொருமாகணை' என்றது. பி-ம்:—[1]இன்றெவையுமுதவ, ஒன்றின்றியன்பால், ஒன்றின்றியன்பார். ஒளிவொன்றிலவாநயனம், ஒன்றிலதாநயனன். [2]தரு. [3]மகவே. [4]போழ்தினில்வாய், போதினின்வாய், போதனன்வாய், போதன்னார்க்கு. [5]மைந்தன், மகனும். [6]என்று. [7]மால். [8]பூமீது, புதல்வன். [9]புரள. (372)

76. புக்குப் [1]பெருநீர் நுகரும் [2]பொருபோ தகமென் றொலிமேல்
கைக்கட் கணை[3]சென் றதலாற் கண்ணிற் றெரியக் காணேன்
[4]அக்கைக் கரியின் குரலே [5]யன்றீ தென்ன வெருவா
மக்கட் குரலென் [6]றயர்வேன் மன [7]நொந் தவண்வந் தனனால்.

(இ-ள்.) (அதனைக்கேட்டு), புக்கு-சென்று, பெரு நீர் நுகரும்-மிக்க தண்ணீரைக்குடிக்கின்ற, பொரு போதகம்-தாக்குதற்குரிய யானைக்கன்று, என்று-என்றெண்ணியதனால்; ஒலிமேல்-அவ்வோசையின் மேல் [ஓசை வந்த வழியைப்பற்றி], கைக்கண் கணை சென்றது அலர்ல்-கையிலிருந்த அம்பு போனதல்லாமல், கண்ணின் தெரிய காணேன்-கண்ணால் விளங்கப்பாராத நான்,-அ கரியின்- அவ்யானையினது, கைகுரலே அன்று ஈது என்ன-தும்பிக்கையிலிருந்துண்டாகிய சத்தமே யன்று இது என்று எண்ணி, வெருவா-பயந்து, மக்கள் குரல் என்று-மனிதரது சத்தமென்று துணிந்து, அயர்வேன்-தளர்ந்து, மனம்நொந்து—, அவண் வந்தனென்- அவ்விடத்திற் போனேன்; (எ-று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

முனிகுமாரன் புரண்டு அலறுவதைக்கேட்டுச் சத்தவேதி மகிமையால் உருவத்தைக் கண்ணிற்காணமலே எய்தயான் 'இந்தக்குரல் அடிபட்ட யானைக் கன்றின் குரலன்று, மனிதக்குரல்' என்று தெரிந்து மனம்தளர்ந்து நொந்துஅம்பு எய்தவிடத்துக்கு வந்து பார்த்தேனென்பதாம். போதகம்-யானைக்கன்று என்று பொருள்படும் வடசொல். கைக்கண், கண்-ஏழனுருபு. பி-ம்:— [1]பொரு. [2]பொரும், [3]சென்றல்லால். [4]இக்கை, விக்கல். [5]அன்றிதென்னவொருமா, அன்றிதென்னவொருவா. [6]அமர்வேன். [7]நெக்கவண்வந்தனனால், நெக்கிவண்வந்தனனால், நொந்தவண்வந்ததனால், நொந்தவலந்தன்னால். (373)

77. கையுங் [1]கடமுந் நெகிழக் கணையோ [2]டுருள்வோற் காணு
[3]மெய்யுந் தனுவும் மனனும் வெறிதே [4]கிடமேல் வீழா
[5]ஐயன் னீதான் யாவ னந்தோ [6]வருள்கென் றயரப்
பொய்யோன் றறியா மைந்தன் கேணீ யென்னப் [7]புகல்வான்.

(இ-ள்.) (போய்), கைஉம் கடம்உம் நெகிழ-கையும்அதிலுள்ள கமண்டலமும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று நீங்க, கணையோடு உருள்வோன்-(உடம்பிற்பொத்தியுள்ள) அம்போடு புரளுகின்ற அம்முனி குமாரனை, காணு-பார்த்து, மெய்உம் தனுஉம் மனன்உம்-(என்) உடலும் வில்லும் நெஞ்சும், வெறிது ஏகிட - இன்மையை

யுடையனவாய்ப்போக, மேல் வீழா-(அவன்மேல்) விழுந்து; 'அந்தோ-ஐயோ! ஐயன்-சிறுவனே! நீ யாவன்—? அருள்க-சொல்வாயாக,' என்று அயர-என்று மனந்தளர்ந்து (யான்) கேட்க, பொய் ஒன்று அறியா மைந்தன்-பொய்யைச் சிறிதுந் தெரியாத அவன், நீ கேள் என்ன—, புகல்வான்-சொல்லுவானானான்; (எ-று.)—அதனை மேல் நான்கு கவிகளிற் காண்க. தான்-அசை.

அங்குச்சென்ற யான், தன்கையிற்கொண்டுவந்த நீர்மொள்ளும் பாத்திரம் ஒரு பக்கமும் தான் ஒருபக்கமுமாக முனிகுமாரன் கீழ் வீழ்ந்து உருண்டு கொண்டிருப்பது கண்டு, அவனை 'நீ யாவன்?' என்று வினவினேனாக, அவன் தன் வரலாற்றைக் கூறலாயினானென்க: அம்முனிகுமாரன் தன் வரலாறுதனை மூன்றுகவிகளாற் கூறிப் பின் அவ்வரசன் செய்யவேண்டுவதைக் கூறுகின்றானென்க. பி--ம்:—[1]குடமும், கடனும். [2]உழல்வோன். [3]வெய்ய. [4]கிடவா. [5]அய்யா. [6]அருளென். [7]புகலும். (374)

78. **சேலா கியமா முதல்வன் [1]றிருவுந் தியி[2]னீண் மலரின்**
மேலா கிய[3]நான் முகனால் வேதங் களின்மா முறையின்
பாலா கியயோ னிகளின் பலவாம் வருணந் தருவான்
நாலா கியதாம் வருணந் தனின்[4]முன் னெமைநல் கினனால்.

இதுமுதல் நான்குகவிகள்-ஒருதொடர்.

(இ-ள்) சேல் ஆகிய மா முதல்வன் - மத்ஸ்யாவதாரமாகிய பெரிய திருமாலினது, திரு உந்தியின்-அழகிய நாபியில்தோன்றிய, நீள் மலரின்மேல்-பெரிய தாமரைப்பூவில், ஆகிய - பிறந்த, நான்முகன்-நான்கு முகங்களையுடைய பிரமன், நால் வேதங்களின் மா முறையின்பால்-நான்கு மறைகளிற் கூறிய சிறந்த கிரமப்படியாக, ஆகிய-ஆன, யோனிகளின் - பிறப்புக்களில், பல ஆம் வருணம் முன் தருவான்-அநேகமாகிய குலங்களை முன்பு சிருஷ்டிப்பவன், நாலாகியது ஆம் வருணம் தனில்-நான்காவதாகிய குலத்தில், எமை நல்கினன்-எம்மைப்படைத்தான்; (எ-று.)—ஆல்-அசை.

இதனால், அந்த இருடிகுமாரன் தங்களைச் சூத்திரகுலத்தவரென்று கூறியவாறு. திருமால் மத்ஸ்யாவதாரஞ்செய்து, வேதங்களை யபகரித்துக் கொண்டுபோன சோமகாசுரனைக்கொன்று அவற்றைக் கொணர்ந்து பிரமனிடத்துத் தந்து அவற்றிற் கூறிய முறைப்படி படைக்க நியமித்ததனால், 'சேலாகிய' என்றும், "முதலாவார் மூவரேயம் மூவருள்ளு, முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன்" என்றபடி மும்மூர்த்தியுள்ளும் முதன்மூர்த்தியாதலால், 'மாமுதல்வன்' என்றும், எப்பொழுதும் மலர்ந்ததும் வாடாததுமாயிருத்தல்பற்றி, 'நீண்மலர்' என்றுங் கூறினது. யோனிகளென்றது, எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனி பேதங்களை; இதனை "ஊர்வபதினொன்று மொன்பதுமானுடம், நீர்ப்பறவை நாற்காலோர் பப்பத்தாம் - சீரிய, பந்தமாந் தேவர் பதினாலயன் படைத்த, அந்தமில்சீர்த் தாவர

நாலைந்து'' என்பதனுலறிக. இதுவும் அடுத்தபாடலும் பலபிரதிகளில் இல்லாமையால் செருகுகவியாயிருக்கலாம் என்று ஐயமுண்டாகின்றது. சிலபிரதியில் அடுத்த பாடல்மாத்திரம் இல்லை. பி-ம்:—[1] தருவுந்தியின், [2] மா. [3] நான்முகனுர். [4] மேல். (375)

79. [1] **அந்நான் முகனுர்** [2] **வழியி லருள்கா சிபனன் மைந்தன்**
மின்னுர் புரிநூன் மார்பன் விருத்தே சனன்மெய்ப் புதல்வன்
நன்னுன் மறைநூ றெரியு நாவான் [3] **சலபோ சனப்பேர்**
சொன்னுன் முனிவன் [4] **றருசு ரோச னன்னென் பெயரோன்.**

(இ-ள்.) அ நான்முகனுர்-அந்தப் பிரமதேவன், வழியில் அருள்-முறையாய்ப் படைத்த, காசிபன்-காசியப முனிவனுடைய, நல் மைந்தன்-நல்ல புத்திரனும், மின் ஆர் புரி நூல் மார்பன்-மின்னலையொத்த முந்நூலையணிந்த மார்பையுடையவனுமாகிய, விருத்தேசனன்-விருத்தேசனனென்பவனது,(நல்)மெய் புதல்வன்-சிறந்த வாய்மையையுடைய புத்திரனும், நல் நால் மறை நூல் தெரியும் நாவான்-சிறந்த நான்கு வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையுமுணர்ந்த நாவினையுடையவனும், சலபோசனன் பேர் சொன்னுன்-சலபோசனனென்று பெயர் சொல்லப்படுபவனுமாகிய, முனிவன்-இருடி, தரு-பெற்ற, சுரோசனன் என் பெயரோன்-சுரோசனனென்னும் பெயரையுடையவன் (நான்); (எ-று.)

என்னுடைய தந்தையார் பிரமனது வழியில்தோன்றிய காசிபரது புதல்வராகிய விருத்தேசனனென்பவருடைய குமாரராகிய சலபோசனனென்பவர்: என்பெயர் சுரோசனனென்பது எனத் தன்னை இன்னுனென்று அந்த முனிகுமாரன் தெரிவித்தனனென்க. தசரதன் செய்யவேண்டிய செயல் இன்னதென்று தெரிவித்தபிறகு, தசரதன் 'இந்த ருஷிகுமாரனைக் கொன்றேமே; இதனுற் பிரமகத்தியும் நம்மைத் தொடருமோ?' என்று அஞ்சி நிற்கையில், தசரத மன்னவனது முகக் குறிப்பால் அம்மன்னவனது மனத்துத்தோன்றிய அச்சத்தை யுணர்ந்த முனிகுமாரன் 'நான் பிராமணனல்லேன்: வைசியனுக்குச் சூத்திர ஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன்' என்று தன்னைத்தெரிவித்ததாக முதனூலிலுள்ளது. ஸ்ரீராமனை இரதத்தின்மீது ஏற்றிக்கொண்டுபோய்க் காட்டில் விட்டுவந்த சுமந்திரன் தசரதனிடத்து ஸ்ரீராமனது செய்தியைச் சொன்னபின்பு, இந்தச் சாபவரலாற்றை ஸ்ரீராமன் காட்டிற்குச் சென்ற ஆறுநாள் இரவு கௌசலைக்குச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு அத்தசரதன் மரணமடைந்தானென்று முதனூலால் அறியப்படும். காசிபன்-காச்யபன் என்னும் வடமொழிச் சிதைவு; கசியபப்பிரஜாபதியின் மகனென்பது பொருள்; அவன் மரீசியாயிருக்கலாம். விருத்தேசனனது மெய்ப்புதல்வன் என்றுமாம். மின்னுர் புரிநூல் - உருவுவமை. புரிநூல்-பூணூல். பி-ம்:—[1] அந்நாண்மலரோன், அந்நான்மறையோன். [2] வழியாலருள்காசிபன்றன். [3] சலபோசனெனச், சலபோசன்னெனச். [4] புதல்வன் சுரேசனினியானென்றுன். தருசுரோசனன்யானென்றுன். தருசுரேசனன்யானென்றுன், புதல்வன் சூரேசனனென்பெயரோன், சுரசேயன்யானென்னச்சொன்னுன், தருசுரோசனனேயானென்றுன்.

80. இருகண் களு[1]மின் றியதாய் தந்தைக் கும்[2]மீங் [3]கவர்கள்
பருகும் புனல்கொண் டகல்வான் படர்ந்தேன் பழு[4]தாயினதால்
இருகுன் றனைய புயத்தா யிபமென் [5]றுணரா தெய்தாய்
உருகுந் துயரந் தவிர்நீ யூழின் செயலீ [6]தென்றே.

(இ-ள்.) ஈங்கு - இப்பொழுது, இரு கண்கள்உம் இன்றிய - இரண்டு நேத்திரங்களு மில்லாத, தாய் தந்தைக்குஉம்-அன்னைக் கும் பிதாவுக்கும், அவர்கள் பருகும் புனல் கொண்டு - அவர்கள் குடித்தற்கு உரிய தண்ணீரை எடுத்துக் கொண்டு, அகல்வான்- போதற்கு, படர்ந்தேன் - வந்தேன்; (வந்த இடத்தில்), பழுது - இத்தீங்கு, ஆயினது - (எனக்கு) உண்டாயிற்று; இரு குன்று அனையபுயத்தாய் - இரண்டு மலைகளை யொத்த தோள்களை யுடையவனே! உணராது - (மனிதனென்று) அறியாமல், இபம் என்று - யானை யென்று மயங்கி, எய்தாய் - (என்மீது) அம்பு தொடுத்தாய்; ஊழின் செயல் ஈது என்று - இது விதியினது தொழிலென்று நினைந்து, நீ உருகும் துயரம் தவிர் - நீ மனந்தளர் கின்ற வருத்தத்தை விடு; (எ-று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

இருகண்களுமில்லாத என்பெற்றோர்கட்கு நீர்வேட்கையைத் தணிவிக்கும்பொருட்டு நீர்கொண்டுபோக வந்தஇடத்தில் என் னூழ்வினை தூண்ட மனிதனென்று என்னையுணராது யானை யென்று நினைந்து என்னையெய்தாய்; ஆகையால், உன்மீது குற்ற மில்லை: நீ வருந்தவேண்டா என்று தசரதனை அடியுண்ட ருஷி குமாரன் தேற்றின னென்க. இபம் - வடசொல். இனி, ஊழின் செயல் ஈது, நீ உருகுந் துயரந் தவிர்: என்று - என்று சொல்லி என்றலுமாம். இன்றிய - எதிர்மறைப்பெயரெச்சம். பி-ம்:—[1]இல் யாய்க்கு மெந்தைதனக்கும்..., இன்றியவர்யாய்க்கும், இன்றி யாய்க்கு மெந்தைக்கும்..., [2]இங்கு. [3]இவர்கள். [4]ஆயினவால். [5]உணராவெய்தாய். [6]எனவே, என்றான். (377)

81. உண்ணீர் வேட்கை மிகவே [1]யுயங்கு மெந்தைக் கொருநீ
தண்ணீர் கொடுபோ யளித்தென் சாவும் [2]முரைத்தும் புதல்வன்
விண்மீ தடைவான் றொழுதா [3]னெனவும் மவர்பால் விளம்பென்று
எண்ணீர் மையினன் [4]விண்ணோ ரெதிர் கொண் டிடவே கினனால்.

(இ-ள்.) நீர் உண் வேட்கை - தண்ணீர் குடிப்பதிலுண்டா கிய ஆசை [தாகம்], மிகவ-அதிகரித்தலால், உயங்கும் - வருந்து கின்ற, எந்தைக்கு—, ஒரு நீ-ஒப்பற்ற நீ, தண் நீர் கொடு போய் அளித்து-குளிர்ந்த நீரைக் கொண்டுபோய்க்கொடுத்து, என் சாவு உம் உரைத்து-எனது மரணத்தையுஞ் சொல்லி, 'உம் புதல்வன்- நுமது புத்திரன், விண்மீது அடைவான்-தேவலோகத்தின்மேற் செல்லுதற்காக, தொழுதான் - அஞ்சலி செய்தான்,' எனஉம் - என்றும், 'அவர்பால் விளம்பு-அவ் விருமுதுகுரவர்பாற் சொல், என்று-என்று சொல்லி, எண் நீர்மையினன் - புகழத்தக்க குண முண்மையினால், விண்ணோர் எதிர்கொண்டிட-தேவர் எதிர்கொள்

ளும்படி, ஏகினன்-(பரலோகத்திற்குச்) சென்றான்; (எ-று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

தசரதனைத் தேற்றிய முனிகுமாரன் பெற்றோர்க்கு மன்னவன் செய்யவேண்டியதைப் பணித்து நல்லுலகஞ் சேர்ந்ததை, இதனால் தெரிவிக்கின்றார். எந்தையென்பதில் தாயும் அடங்கினாள். அவர் என்பதனை நோக்கி, 'உம்' என்று பன்மையாற் கூறினான். எண்ணீர்மையாவன-அருளுடைமை முதலாகத் துறவறத்துக்குக் கூறப்பட்டவை. இது துர்மரண மென்பதனை விலக்குதற்கு 'எண்ணீர்மையினான் விண்ணோ ரெதிர்கொண்டிடவேகினன்' என்றார். நீர்மையினான் - பெயராய், எழுவாயாகவுமாம். பி-ம்:—[1]உய்க்கும். [2]உரைத்துப், உரைத்துன். [3]வருந்தேலெனவும். [4]வானோர். (378)

82. மைந்தன் [1]வரவே நோக்கும் [2]வளர்மா [3]தவர்பால் மகவோடு
[4]அந்தண் புனல்கொண் [5]டணுக வையா [6]விதுபோ தளவாய்
வந்திங் [7]கணுகா தென்னோ வந்த [8]தென்றே [9]நொந்தேம்
சந்தங் கமழுந் தோளாய் தழுவிக் [10]கொளவா வெனவே.

இதுமுதல், நான்கு கவிகள்-ஒரு தொடர்.

(இ-ள்.) மைந்தன் வரவுஏ நோக்கும்-மகனது வருகையையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற, வளர் மாதவர்பால்-மிக்கதவத்தையுடைய முனிவனும் முனிபத்தினியுமான (இறந்த குமாரனது) பெற்றோரிடத்தில், மகவோடு-பிள்ளையோடு, அம் தண் புனல் கொண்டு-அழகிய குளிர்ந்த நீரை யெடுத்துக்கொண்டு, அணுக-சென்று கிட்ட,—(அப்பொழுது தமப்பனான முனிவன்), "ஐயா-குழந்தாய்! இது போது அளவுஆய்-இவ்வளவு நேரமாய், வந்து இங்கு அணுகாது - இவ்விடத்தில் வந்து சேராமையால், என் ஓ வந்தது என்றே-யாதோ துன்பம் நேர்ந்ததென்றே, நொந்தேம்-(எண்ணி) வருந்தினோம்; சந்தம் கமழும் தோளாய் - சந்தனம் மணக்கின்ற புயங்களையுடையவனே! தழுவிக்கொள வா - (நாங்கள்) ஆலிங்கனம்செய்யும்படி அருகில் வருவாயாக,' என-என்று சொல்ல,—(எ-று.)—இச் செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள 'என' என்பதற்கு, "என்னா விருதாள் சென்னிபுனைந்தேன்" என 85-ஆங்கவியில் முடிபு காண்க.

தசரதன் முனிகுமாரனது பெற்றோரை யணுகிச்செய்தி தெரிவித்தமை, இது முதல்மூன்றுகவிகளா லுணர்த்தப்படுகின்றது. தண்ணீர் கொணரச்சென்ற புதல்வன் இன்னும் வரவில்லையேயென்று மைந்தன்வரவையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த பெற்றோரிடத்தில், 'என்னைப்பெற்றோரிடத்திற்சேர்ப்பி' என்றுசொன்ன முனிகுமாரனது வாக்கைத்தழுவி, பருகும் நீரோடு சல்லியம்பட்டிருந்த முனிகுமாரனையும் எடுத்துக்கொண்டு மன்னவன் சென்றணுக, காலோசையால் தம்மகன்றான் வருகின்றானென்று கொண்டு அவர்கள் அவனை நோக்கி 'குமாரனே! சென்று வெகுநேரம் கழிந்தமையால் உனக்கு என்ன விளைந்ததோ என்று மனம் வருந்தினோம்; எங்களைத் தழுவிக் கொள்வாய்' என்று பெற்றோர்கள்

கூறின ரென்க. காளிதாச மகாகவியும் இந்தச் சாபவரலாற்றைக் கூறுமிடத்து "தச் சோதிஸ் தமநுத் த்ருதசல்யமேவ, பித்ரோஸ்ஸகாச மவஸந்நத்ருசோர் நிநாய [அம்மகவினுல் ஏவப்பட்டவனுய், மன்னவன் கண்ணிலிகளான பெற்றேர்களருகில் உடம்பிற் பொத்திய பாணத்தைப் பிடுங்காமலே அம்முனிகுமாரனை யடைவித்தான்]" என்று கூறியிருப்பதும், அவ்விடத்து மல்லிநாத சூரியென்ற வியாக்யாதா இராமாயணத்தில் "பின்பு நான் தனியே முனிகுமாரன் கிடந்த அவ்விடத்துக்கு மிகவுந் துன்பமுற்றுள்ள பெற்றேரை யிட்டுக்கொண்டுபோய் அந்த முனிவனைப் பார்யையோடு அந்தப் புதல்வனைத் தொடுவித்தேன்" என்று நதீதீரத்தில் தானே இறந்த புதல்வனுள்ளவிடத்தைக் குறித்துப் பெற்றேரை யிட்டுக்கொண்டு போனதாகக் கூறியிருத்தலால் இது இராமாயணத்தோடுமுரணுவது எனச் சொல்லியிருப்பதும் இங்கு அறியத்தக்கன. மகவோடு என்பதன்பின் 'ஒப்ப' என வருவித்து உரைப்பாருமுளர். மகவு - ஆகுபெயர். சந்தங்கமழ்தல் - இயற்கை மணம் வீசுதல். சக்கரவர்த்தியினது தோள்களின் மணம் அருகே வீசுதலால் இங்ஙனங் கூறினருமாம். சந்தங்கமழ்தல்-அழகுதோன்றுதலுமாம். பி-ம்:—[1]வரவு, வரவை. [2]வளம். [3]தவன். [4]இந்தண். [5]அணுகா, அணுகி. [6]அது. [7]அணுகாயென்றே, அணுகாயென்று. [8]என்ன. [9]நொந்தேன். [10]கொள்ளாய். (379)

83\. ஐயா [1]யானே ரரச னயோத்தி நகரத் துள்ளேன்
மையார் [2]மிருகந் துருவி [3]மறைந்தே வதிந்தே னிருள்வாய்ப்
பொய்யா வாய்மைப்புதல்வன் புனன்மொண் டிடு[4]மோ தையின்மேல்
[5]கையார் கணை[6]சென் றதலாற் கண்ணிற் றெரியக் காணேன்.

(இ-ள்.) ஐயா-சுவாமீ! யான்—, அயோத்தி நகரத்து உள்ளேன்-அயோத்தியா பட்டணத்திலுள்ளவனுகிய, ஓர் அரசன்—; மை ஆர் மிருகம் துருவி-கருமை பொருந்திய [கொடிய] மிருகங்களைத்தேடி, இருள்வாய் - இருட்டில், மறைந்து வதிந்தேன் - மறைந்திருந்தேன்; பொய்யா வாய்மை புதல்வன் - பொய்பேசாது மெய்யையே பேசுகின்ற உமது புத்திரன், புனல் மொண்டிடும் ஓதையின்மேல்-நீரை(க் கரகத்தில்) முகக்கின்ற சத்தத்தின்மேல், கை ஆர் கணை - (என்) கையிலுள்ள பாணம், சென்றது அலால்-போயிற்றல்லாமல், கண்ணின் தெரிய கர்ணேன் - (அவன் உருவைக்) கண்களால் விளங்கக்கண்டே னல்லேன்; (எ - று.)—இப்பாடல்முதல் எண்பத்தைந்தாம் பாடலில் "பொறுத்தேயருள்வாய்" என்னும் வரையும், தசரதன், இறந்த முனிகுமாரனது பெற்றேரிடத்துக் கூறுவது.

புதல்வன் புனலைமொண்டிடும் ஓசையைக்கேட்டு, ஓசை தோன்றிய இடத்தை இலக்காகக்கொண்டு இலக்குப்பொருளைக் காணுமலே யெய்தே னென்றனென்க. சப்தவேதியென்னும் விச்சையின் மகிமையால் தசரதன் இங்ஙனஞ் செய்தான். இதனுல், தன் செயல் அபுத்திபூர்வகமாக நிகழ்ந்த தெனக்காட்டியவாறு. தீங்குபயக்கும் நிகழ்ந்ததுகூறல் பொய்ம்மையின்பாற் படுதலால், அதனை விலக்கித் தீங்குபயவாத நிகழ்ந்தது கூறலென்றற்கு,

'பொய்யா வாய்மை' என்று னென்னலாம். பி-ம்:—[1]யானோ,வரசன். [2]களபம், கானந், விருகம். [3]மறைந்தேநதிவாய்நின்றேன், நதிவாய்மறையவதிய, மறைந்தேவதிந்தேன்றருவாய்ப். [4]ஓசை. [5]கையாற். [6]சென்றுறலால். (380)

84. **வீட்டுண் டலறுங் குரலால் வேழக் குரலன் றெனவே**
ஓட்டந் தெதிரா நீயா ரென[1]வுற் றவெலா முரையா
வாட்டந் தருநெஞ் சினனாய் [2]நின்றான் [3]வணங்கா வானோர்
ஈட்டம் மெதிர்வந் திடவே யிறந்தே கினன் [4]விண் ணிடையே.

(இ-ள்.) வீட்டுண்டு-(அம்பு) விடப்பட்டு, அலறும் குரலால்-கதறுகின்ற சத்தத்தினால், வேழம் குரல் அன்று எனவே - (நாம் யானையின்குரலென்று கொண்டு எய்யக் காரணமாயிருந்தஒலி) யானையின் சத்தமன்றென்றெண்ணி, ஓட்டந்து - ஓடி, எதிரா - பார்த்து, நீ யார் என-'நீ யார்?' என்று (நான்) கேட்க, (குமரன்),- உற்ற எலாம் உரையா-நடந்தவை யனைத்தையுஞ் சொல்லி, வாட்டம் தரு நெஞ்சினன் ஆய் நின்றான்-வாடுதலையடைந்த மனத்தை யுடையவனாய் நின்று, வானோர் ஈட்டம் வணங்கா எதிர் வந்திடவே - தேவர்கூட்டம் நமஸ்கரித்துவந்து எதிர்கொள்ள, இறந்து - (இவ்வுலக வாழ்க்கையை) விட்டு, விண்ணிடை ஏகினன் - தேவலோகத்திற் சென்றான்; (எ - று.)

அம்பால் அடிபட்டு அலறுகின்ற குரலால் 'நான் இலக்காகக் குறித்தது வேழமன்று, மனிதனே' என்று உணர்ந்து மனத்தில் துணுக்குண்டு ஓடிப்போய்ப் பார்த்து, என்னம்பால் தாக்குண்ட குமாரனைக் கண்டு செய்திவினவ, அவனும் தன்செய்தியைத் தெரிவித்து வானவர் எதிர்கொள்ள மேலுலகஞ் சென்றனனென்பதாம். நெஞ்சம் வாடுதற்குக் காரணம் - இருகண்ணிழந்து முதுமையால் வருந்தும் பெற்றோர் தன்னைப்பிரிதலால் உதவிபுரிவோரின்றி வருந்துவரே யென்று கருதியதனாலாகியது: அடியுண்ட வேதனையாலாய தென்பாருமுளர். ஓட்டந்து-ஓட்டந்த்து என்பதன் விகாரம்; "உள்ளமுருகி யென்கொங்கை யோட்டந்து பாய்ந்திடுகின்ற" என்புழிப்போல். பி-ம்:—[1]உற்றதெலாம், உற்றெல்லாம். [2]நின்றாள், நின்றேன். [3]வணங்கி, மயங்கி. [4]விண்ணெனவே. (381)

85. **அறுத்தாய் கணையா[1] லெனவே யடியேன் றன்னை[2]யையா**
கறுத்தே[3]யருளா யானோ கண்ணிற் கண்டே னல்லேன்
மறுத்தா னில்லான் வனமொண் டிடுமோ தையி [4]னெய் ததலாற்
பொறுத்தே யருள்வா யென்னு விருதாள் சென்னி புனைந்தேன்.

(இ - ள்.) கணையால் அறுத்தாய் என ஏ-அம்பினால் எய்து கொன்றாயென்று, அடியேன் தன்னை—, ஐயா! கறுத்துஏ அருளாய் - கோபித்தருளாமலிருப்பீராக; மறு தான் இல்லான் - ஒரு பிழையுமில்லாத இவன், வனம் மொண்டிடும் ஓதையின் - நீரை முகக்கின்ற சத்தத்தின் மேல், எய்தது அலால்-(அம்பு) எறிந்த தல்லாமல், யான்ஒ கண்ணில் கண்டேன் அல்லேன்-நானோ கண்களால் (இலக்கை) நேராகப்பார்த்தவனல்லேன்; பொறுத்துஏ

அருள்வாய் - (இந்த எனது பிழையைப்) பொறுத்துத் திருவருள் புரிவீராக, என்னு-என்று, இருதாள் - (அம்முனிவனது) உபய பாதங்களை, சென்னி புனைந்தேன் - (எனது) தலையில் அணிந்தேன்; (எ - று.)

இதனால், தசரதமன்னவன் அறியாது தான் செய்த பிழையைப் பொறுக்குமாறு பணிந்துவேண்டுகின்றான். 'கருமை' என்னும் பண்பு 'கறு' எனத் தொழிற்பட்டு வெகுளியை யுணர்த்தும்: "கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள" என்றது காண்க. அருளுதல் - துணைவினை. பெரியோர் செயலைச் சொல்லுமிடத்து 'அருள்' என்னுந் துணைவினை சேர்த்துச்சொல்லும் வழக்குப் பற்றி, கோபியாதேயென்னுமிடத்து 'கறுத்தேயருள்வாய்' என்கிறான். பி-ம்:—[1]என்றே. [2]ஐய. [3]அருளாதியானே. [4]எய்தனனு. ()

86. வீழ்ந்தா ரயர்ந்தார் புரண்டார் [1]விழிபோ யிற்றின் றென்றார்
ஆழ்ந்தார் துன்பக் [2]கடலு ளையா வையா வென்றார்
போழ்ந்தாய் நெஞ்சை யென்றார் பொன்னு டதனிற் போய்நீ
[3]வாழ்ந்தே யிருப்பத் [4]தரியேம் [5]வந்தேம் வந்தே [6]மென்றார்.

(இ-ள்.) (மகன் இறந்தானென்ற அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவ் விருமுதுகுரவரும்), வீழ்ந்தார்-(கீழே) விழுந்தார்கள்; அயர்ந்தார்-சோர்ந்தார்கள்; புரண்டார்—; இன்று விழி போயிற்று - இன்றைக்குத்தான் கண்கள் தெரியாமற் போயின, என்றார்—; துன்பம் கடலுள் ஆழ்ந்தார் - (புத்திர) சோகமாகிய சமுத்திரத்துள் அமிழ்ந்தார்கள்: ஐயாஐயா-குழந்தாய்!குழந்தாய்! என்றார்—; நெஞ்சை போழ்ந்தாய் - மனத்தைப் பிளந்தாய், என்றார்—; நீ போய்—, பொன்னுடு அதனில் வாழ்ந்துஎ இருப்ப - சொர்க்கலோகத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்க, தரியேம் -(யாங்கள் இங்கு இருக்கப்) பொறோம்; வந்தேம் வந்தேம் - இதோ வந்திட்டோம் வந்திட்டோம், என்றார்—; (எ-று.)

இதனால், தசரதனால் அம்பெய்து தம் புதல்வன் வீழ்த்தப் பட்டதை அம்மன்னவனது சொல்லாலுணர்ந்த பெற்றோர்கள் பட்டதுன்பம் கூறப்படுகின்றது. முன்னமே இருகண்களுமில்லாதவராயினும், இதுகாறும் மகன் கண்போலிருந்ததனால், அவன் போயினமையை 'விழிபோயிற்று' என்றார்; மகன் கண்போலிருத்தல்-கண்களிருந்தால் அவர் பெறும் இன்பத்தைத் தான் செய்யும் உபசாரங்களாற் பெறுவித்தலால். அயர்ந்தார் - மயங்கினரென்றலும்உண்டு. "என்மகனென்னுயிரென்கண்" என்று கீழ்ப்படலத்துவந்துள்ளதுகாண்க. பி-ம்:—[1]விழியே போயிற் றென்றார், விழிபோயிற்றின்றென்றே. [2]கடல்புக்கு. [3]வாழ்ந்தாய். [4]தரியோம். [5]வந்தோம் வந்தோம். [6]மணியே, இனியே. (383)

87. என்றென் றயருந் தவரை [1]யிருதாள் வணங்கி யானே
[2]இன்றும் புதல்வன் னினிநீ ரேவும் பணிசெய் திடுவேன்
ஒன்றுந் [3]தளர்வுற் றயரீ [4]ரொழிமின் [5]னிட்டரென் றிட்லும்
வன்றிண் சிலையாய் கேண்மோ[6]வெனவே யொருசொல்[7]வகுத்தான்.

(இ-ள்.) என்று என்று—, அயரும்-வருந்துகின்ற, தவரை - முனிவரை, இரு தாள் வணங்கி-, 'யான்ஏ இன்று உம் புதல்வன்-நானே இன்று முதலாக உங்கள் மகன்; இனி நீர் ஏவும் பணி செய்திடுவேன்-இனிமேல் நீங்கள் கட்டளையிடுகின்ற கைங்கரியங்களை (அம்மகனைப் போல)ச்செய்து வருவேன்: ஒன்றுஉம் தளர்வு உற்று அயரீர்-சிறிதும் மனச்சோர் வடைந்து வருந்தாதீர்கள்: இடர் ஒழிமின்-(புத்திர) சோகம் நீங்குமின்,' என்றிடலும்-என்று (யான்) சொல்லலும்,—[அம்முனிவன்), 'வல் திண் சிலையாய்-மிகவும் வலிய வில்லை யுடையவனே! கேண்மோ-கேட்பாயாக,' எனஏ - என்று, ஒருசொல் வகுத்தான் - ஒருவார்த்தையைச் சொன்னான்; (ஏ - று.)—அது மேற் கூறுகின்றார்.

கண்ணுக்குக் கண்ணாகியிருந்த குமாரனைப் பெற்றோர் தம் புதல்வன் இறந்ததுகேட்டு மிகவும் வருந்திப் புலம்ப,அதுகேட்ட தசாதன் அவர்களை நோக்கி, 'இன்று முதல் நான் நுமது புதல்வன்போலிருந்து நீர் ஏவியதைச் செய்வேன். புத்திரசோகத்தையொழிக' என்று தேற்ற, அம்முனிவன் அரசனை நோக்கி ஒன்று கூறலானனென்க. கேண்மோ, மோ - முன்னிலையசைச்சொல்; "காமஞ்செப்பாது கண்டது மொழிமோ" என்புழிப்போல. தவர்-தவத்தவர் என்னும் அத்து தொக்கது. பி-ம்:—[1] இருந்தாள். [2] இன்றும் புதல்வன்றன்னின், இன்றும் புதல்வன்றனினீர், என்றும் புதல்வன்றனினீர், இன்றுமுதனுஞ் சேய்போல். [3] தளரேலையா. [4] ஒழியும், ஒழிநீ. [5] துயர். [6] என்ன. [7] வகுத்தார். (384)

88. கண்ணுண் மணிபோன் மகவை யிழந்து முயிர்கா தலியா
[1] உண்ணு வெண்ணி யிருந்தா லுலகோ ரென்னென் [2] றுரையார்
விண்ணின் றலை [3] சே ருதும்யா மெம்போல் விடலை பிரியப்
பண்ணும் பரிமா வுடையா யடைவாய் படர்வா [4] னென்னு.

(இ-ள்.) 'கண்ணுள் மணிபோல் மகவை-கண்ணிலுள்ள கருமணி போன்ற [மிகவும் அருமையான] (எம்) மகனை, இழந்துஉம்-, உயிர் காதலியா - பிராணனை விரும்பி, உண்ணு எண்ணி இருந்தால் - உண்டுகொண்டு (இவ்வுலகவாழ்க்கையிலிருக்க) நினைத்திருந்தால், உலகோர்-உலகத்தார், என் என்று உரையார்-என்னவென்றுதான் பழியார்? யாம் விண்ணின் தலைசேருதும்-நாங்கள் தேவலோகத்திற் செல்வோம்; பண்ணும்பரி மா உடையாய் - அலங்கரித்த குதிரையை யுடையவனே! எம்போல் - எம்மைப் போல், விடலை பிரிய - மகன் (உன்னைவிட்டுப்) பிரிவதனால், படர் வான்-பரந்த தேவலோகத்தில், அடைவாய் - (நீ) செல்வாயாக,' என்னு-என்று சாபங்கொடுத்து, (எ-று.) "என்னு...போயினர்" என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

இதனால், துயரத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் முனிவன் மன்னவனுக்குச் சாபங்கொடுத்தது கூறப்படுகின்றது. "கண்மணிப் பாவை யன்னபெண்," உன் கண்மணிவாழ்பாவை" என்றார் பிறரும். உலகோ ரென்னென்று உரையார்-மகனை விழுங்கியபின்பும் இந்தக் கிழப்பிணம் உண்டுபடுத்து இனிது இருக்கவிரும்பு

கின்றதே! இதன் நெஞ்சு என்ன கல்நெஞ்சோ? என்று திட்டுவ ரென்றபடி. மனைவியையும் உளப்படுத்தி 'யாம்' எனப் பன்மை யாற் கூறினன். பி-ம்.—[1]உண்ண. [2]உரைப்பார். [3]ஏதுதும். [4]எனவே. (385)

89. தாவா [1]தொளிருங் குடையாய் தவ[2]றிங் கிதுநின் சரணம்
காவா [3]யென்று யதனாற் கடிய சாபங் கருதேம்
ஏவா மகவைப் பிரிந்தின் றெம்போ [4]லிடருற் றனைநீ
போவா யகல்வா [5]னென்னுப் பொன்னாட் டிடைப்போ யினரால்.

(இ-ள்.) (பின்னும்), 'தாவாது ஒளிரும் குடையாய் - கெடாது விளங்குகின்ற ஏகசத்திரத்தையுடையவனே! (நீ), நின் சரணம்- (நான்) உனது அடைக்கலம்; இங்கு இது தவறு காவாய் - இப் பொழுது இப்பிழையைப் பொறுப்பாயாக, என்றாய்-; அதனால்-, கடிய சாபம் கருதேம்-அஞ்சத்தக்க சாபத்தை(க் கொடுக்க) நினை யேம்: ஏவா மகவை பிரிந்து- ஏவாமலே [குறிப்பறிந்து பணி செய் கின்ற] புத்திரனைப் பிரிந்து, இன்று எம் போல்-இன்றைக்கு யாம் துயர்ப்படுவதுபோல, இடர் உற்றனை - சோகமடைந்து, நீ அகல் வான் போவாய்-நீ பரந்த தேவலோகத்திற் செல்வாயாக,' என்னு- என்று சொல்லி,பொன் நாட்டிடை-தேவலோகத்தில், போயினர்- (இருவரும்) சென்றனர்; (எ - று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

நீ என்னைச் சரணமாகவடைந்ததனால், எங்களைப்போல மக னிறக்கத் துயரையுழப்பா யென்று கடியசாபங்கொடாமல், புத் திரன் பிரிய அத்துயரால் உயிர்நீப்பா யென்று இவ்வளவே சாபங் கொடுத்தே மென்றனரென்க. கீழ் மொழிந்ததையே காரணத் தோடு விவரித்து இதிற் கூறின னென்க. கடிய என்பதில் கடி யென்கிளவி அச்சப் பொருட்டாயிற்று. "ஏவாமக்கள் மூவா மருந்து" என்றாற்போல, ஏவாமகவு என்றான். பி-ம்:—[1]ஒளிரங். [2]ஈங்கு. [3]என்றவதனால். [4]இடரினைந்து, இடருற்றினைந்து, இடருற் றினையாப், இடருற்றிளையாப். [5]எனவே. (386)

90. சிந்தை [1]தளர்வுற் [2]றயர்தல் சிறிதும் மிலனா யின்சொல்
மைந்த னுளனென் றதனன் மகிழ்வோ டிவண்வந் தனனால்
அந்த முனி [3]சொற் றமையி னண்ணல் வனமே குதலும்
[4]என்ற னுயிர்[5]வீ குதலு [6]மிறையுந் தவறு வென்றான்.

(இ-ள்.) (அவர் அவ்வாறு போயினபின்பு), சிந்தை தளர்வு உற்று அயர்தல்-மனம் சோர்வடைந்து வருந்துதல், சிறிதுஉம் இலன்ஆய் - கிஞ்சித்துமில்லாதவனாகி, இன் சொல் மைந்தன் உளன் என்றதனால்-இனிய (மழலைச்) சொல்லையுடைய மகன் பிறப்பானென்று ஏற்பட்டதனால், மகிழ்வோடு - களிப்புடன், இவண் வந்தனன்-இவ்விடத்து [நகரத்துக்கு] மீண்டு வந்தேன்; அந்த முனி சொற்றமையின்-அந்தமுனிவன் சொன்னதனால், அண்ணல் வனம் ஏகுதல்உம்-இராமன் காட்டிற்குச் செல்லு தலும், என்தன் உயிர் வீகுதல்உம்-எனது பிராணன் போவதும்,

இறைஉம் தவரு-சிறிதும் மாரு, என்ருன்-என்று (தன்சாபவரலாற்றைக்)கூறி முடித்தான், (தயரதன்); (எ-று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

† தனக்கு வருத்தத்தை யுண்டாக்கவேணு மென்று முனிவன் இட்ட சாபத்தைத் தசரதன் தனக்கு விருப்பற்றதாக்கருதாமல் பெருப்பேருயுள்ள புதல்வனைத் தருகையாகிய பெருவிருப்பத்தைத் தந்ததெனக் கொண்டதனுல், இது நருதியின்மையணியாம். "வெய்ய" (74) என்னுங் கவிமுதல் இக்கவியளவும் ஒருதொடராக்கி முடிக்க. நான்காமடியில், இனவெதுகை. பி-ம்:—[1] துயருற்று. [2] அயர்வும், அயரல், அயரேன். [3] சொற்றமையும், சொற்றதுவும். [4] எந்தன். [5] ஏகுதலும். [6] இவை. (387)

91.—அதுகேட்ட கோசலை விளைவையுன்னி வருந்தி மூர்ச்சிக்க, முனிவனும் வருந்துதல்.

இம்மா மொழிதந் தரசன் [1]னிடருற்[2]றிடுபோழ் தினிலச்
செம்மா மயில்கோ சலையுந் திகையா வுணர்[3]வோ வினளாய்
[4]விம்மா நெறியின் விதியின் விளைவுந் தளர்வின் ருெடர்வும்
அம்மா தவனும் விரைவோ டவலந் தருநெஞ் சினனுய்.

இரண்டு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) அரசன் - சக்கரவர்த்தி, இ மா மொழி தந்து - இப்பெரியவார்த்தையைச் சொல்லி, இடர் உற்றிடு போழ்தினில்-வருத்தமடையுங் காலத்தில், அ செம் மா மயில் கோசலைஉம்-அந்த அழகிய பெரிய மயிற்பேடை போன்ற கௌசலையும், திகையா-மனமயங்கி, உணர்வு ஓவினள் ஆய்-அறிவு நீங்கினவளாக [மூர்ச்சிக்க],—அ மாதவன்உம்-அம்முனிவனும்,நெறியின்-முறையே, விதியின் விளைவுஉம்-ஊழ்வினையினது விளைவையும், தளர்வின் தொடர்வுஉம்-வருத்தத்தினது தொடர்ச்சியையும், விம்மா-(கண்டு) கலங்கி, அவலம் தரும் நெஞ்சினன் ஆய் - வருத்தத்தைக் கொண்ட மனத்தையுடையனுகி,—விரைவோடு—, (எ - று.)—"ஆயினுன்" என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

நெறியின் விதியின் விளைவும் தளர்வின்ருெடர்வும் விம்மா உணர்வு ஓவினளாய் எனக் கூட்டலுமொன்று. சிலபிரதிகளில் இச்செய்யுள் காணப்படவில்லை: "என்ருவொன்ருென் ருெவ்வா" (67) என்ற பாடலும், ஈற்றடியில் "மறையோன்ருனும்போனுன்" என்ற பாடத்தோடு "முனிவன்சொல்லும்" (68) என்ற பாடலும் உள்ளன. பி-ம்:—[1] இடருற்றனன், இடருற்றன. [2] இணைபோதின்வாய். [3] ஓய்வினளாய், ஓவினளால். [4] மெய்ம்மாநெறியும். (388)

---

† சாபோப்யத்ருஷ்டதநயாநநபத்மசோபே, ஸாநுக்ரஹோ பகவதாமயி பாதிதோऽயம்—க்ருஷ்யாம் தஹந்நபி கலு க்ஷிதிமிந்தநோத்தோ, பீஜப்ரரோஹஜநநீம் தஹந: கரோதி" என்று குவலயாநந்தத்தில் விஷமாலங்காரத்துக்கு உதாஹரணமாகக் கொடுக்கப்பட்ட ரகுவம்ச ச்லோகம், இங்குக் காணத்தக்கது.

வேறு.

92.—வசிட்டமுனிவன், அரசர் முதலியோரிருந்த முடிசூடு மண்டபத்திற் போய்ச் சேர்தல்.

உரைசெய் பெருமை யுயர் [1]தவத்தோ ரோங்கல்
[2]புரைசெய் மதகளிற்றுன் பொற்கோயின் [3]முன்னர்
முரசு முழங்க முடிசூட்ட மொய்த் தாண்டு
[4]அரச ரினிதிருந்த நல்லவையி [5]னுயினன்.

(இ-ள்.) உரை செய் பெருமை-(உலகத்தாராற்) சொல்லப்படுகின்ற புகழையும், உயர் தவத்து-மிக்க தவத்தையுமுடைய, ஓர்-ஒப்பற்ற, ஓங்கல் செய் - மலையை யொத்த, புரை-மேன்மையையுடைய, மதம் களிற்றுன்-மதயானையையுடைய சக்கரவர்த்தியினது, பொன் கோயில் முன்னர்-அழகிய அரண்மனையின் முன்னே, முரசம் முழங்க-வாச்சியங்க ளொலிக்க, முடிசூட்ட-(ஸ்ரீராமன்) திருவபிஷேகஞ் சூட்டிக்கொள்ளுதலினிமித்தம், ஆண்டு மொய்த்து-அவ்விடத்தில் நெருங்கி, அரசர் இனிது இருந்த-மன்னவர் இனிமையாயிருந்த, நல் அவையின்-சிறந்த சபையில், ஆயினன்-சேர்ந்தான்; (எ-று.)

வசிட்டமுனிவன், தன்னைச் செய்தி யுணர்ந்து தெரிவிக்குமாறு வேண்டிக்கொண்ட மன்னவர் முதலியோர் சபையாகவிருந்த முடிசூட்டு மண்டபத்துக்கு மீண்டன னென்க. பெருமை-வீரமுமாம்: அது எல்லாரோடும் ஒப்ப நில்லாது பேரெல்லையாக நிற்றலாற் பெருமை எனப்படும். உயர்தவம்-ஸ்ரீராமனைப்பெறுதல். புரைசெய், செய்-உவமவுருபு. 'மொய்த்து' என்பதனால் அவர்களின் மிகுதியும், 'இனிதிருந்த' என்றதனால் அவையினது பரப்பும் விளங்கும். நல்லவை-இருந்தாரது நன்மை அவைமேல் ஏற்றப்பட்டது. ஆயினன் என்ற வினைமுற்றுக்குக் கீழ்ச்செய்யுளிலுள்ள 'மாதவன்' என்பது எழுவாய். இனி, உயர்தவத்தோரோங்கல் என்பதற்கு-இருடித்தலைவ னெனப் பொருளுரைத்து, அதனை ஆயினன் என்பதற்கு எழுவாயாக்கினும் அமையும். புரை என்பதை உவமவுருபாக்கினால், செய்என்பதைப் பொன்னொடு கூட்டி, செய்பொற்கோயி லென்க; செய் களிறு-அழகிய களிறுமாம். மூன்றுமடி-முற்றுமோனை. பி·ம்:—[1]குணத்தோர், தவத்தோள். [2]புரசை. [3]முன்னம். [4]அரசன். [5]ஆனன். ஒருபிரதியின்படி இதுமுதல்-சூழ்வினைக்கேள்விப்படலம் ஆகும் என்று அடையாற்றுப் பிரதியிலுள்ளது. (389)

93.—அறிந்துவந்த செய்தியை யுணர்த்துமாறு அரசர் முனிவனை வேண்டுதல்.

வந்த முனியை [1]முகநோக்கி வாள்வேந்தர்
எந்தை [2]புகுந்த விடை யூறுண் [3]டாயதோ
[4]அந்தமில் சோகத் தழுத [5]குரற்று னென்ன
சிந்தை [6]தெளிவி [7]யெமக் கீதென் றுரைத்தார்.

(இ-ள்.) வாள் வேந்தர்-ஆயுதங்களையுடைய அரசர்கள்,— வந்த முனியை-வந்தமுனிவனை, முகம்நோக்கி—, 'எந்தை-எம் தந்தை போல்பவனே! புகுந்த-(பட்டாபிஷேகம் நின்றுவிடுமாறு) சேர்ந்த, இடையூறு-தடை, உண்டாயதுஓ-உள்தாயிற்றோ! அந்தம் இல் சோகத்து-முடிவில்லாத துன்பத்துடன், அழுத குரல் தான் என்ன-அழுத சத்தத்திற்குக் காரணந்தான் யாது? ஈது-இவ்விஷயத்தை, எமக்கு—, சிந்தை தெளிவி-மனந்தெளியச் சொல்வாய்,' என்று—, உரைத்தார்—; (எ-று.)

இரண்டாமடியில், எந்தை புகுதற்கு இடையூறு உண்டாயதோ என்ற பாடத்துக்கு-தயரதர் இங்கேவந்து முடிசூட்டி வைத்தற்கு இடையூறு உண்டாயதோ என்றும், எந்தை-ஸ்ரீராமனென்றும் பொருள்கூறலாம். பி-ம்:—[1] முகன். [2] எதுவும். [3] ஆனதோ. [4] அந்தமிலா. [5] குரலும் அறியேம், குரலாங்கறியேம், குரற்றனென்னை. [6] தெளிந்தோய், தெளிந்தாய், தெளிந்திடநீ. [7] தெரியென்றுரைத்தார், எமக்கிவ்வென்றுரைத்தார், நீ செப்பீதெமக்கென்றார். (390)

94.—பட்டாபிஷேகம் தடைப்பட்ட விஷயத்தை வசிட்டன் அவையோர்க்குத் தெரிவித்தல்.

கொண்டாள் வர[1]மிரண்டு கேகயர்கோன் கொம்பவட்குத்
தண்டாத [2]செங்கோற் [3]றயரதனுந் [4]தானளித்தான்
[5]ஒண்டார் முகிலை வனம்போகென் [6]றொருப்படுத்தாள்
எண்டானும் வேறில்லை யீதடுத்த வாறென்றான்.

(இ-ள்.) கேகயர் கோன் கொம்பு-கைகேயி, (முன்சம்பரனோடு சமர்புரிகையில் தேரோட்டுபவளாயிருந்து), வரம் இரண்டு கொண்டாள்-இரண்டு வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டாள்; அவட்கு—, தண்டாத செங்கோல் தயரதன் உம்-தடைப்படாத நீதியையுடைய சக்கரவர்த்தியும், தான்—, (அவள் அவ்வரத்தைக் கொடுக்குமாறு இப்பொழுது கேட்டதனால்), அளித்தான்-கொடுத்தான்; (அவ்வரத்தைக்கொண்டு அவள்), ஒள் தார் முகிலை-ஒள்ளிய மாலையணிந்த ஸ்ரீராமனை, வனம் போகு என்று-காட்டிற்குச் செல் என்று சொல்ல, ஒருப்படுத்தாள்-(அரசனைச்) சம்மதிக்கும்படி செய்தாள்; எண் தான்உம் வேறு இல்லை-(யாருக்கு என்ன தீங்கு நேரிட்டதோ? என) வேறாக எண்ணவேண்டியது யாதும் இல்லை; அடுத்த ஆறு ஈது-பொருந்தின விதம்இது, என்றான்-என்று கூறினன், (முனிவன்); (எ-று.)

கொம்பு-ஒல்குதலுக்கும், மென்மைக்கும், நுண்மைக்கும், முகில்-கருமைக்கும், கைம்மாறுகருதாக் கொடைக்கும் உவமை. என்றான்-என்ற முனிவன் எனின், மேலிற் கவியில் "ஆயினன்" என்பதனோடுங் கூட்டுக. பி-ம்:—[1] இரண்டும். [2] செஞ்சொல், காதல். [3] தசரதனும், தலைமகனும். [4] தான்கொடுத்தான், தந்தழிந்தான். [5] ஒண்டாரவனை, ஒண்டாரவனும், ஒண்டாரிராமன், ஒண்டாரறிவன். [6] ஒருப்படுத்தான். இந்தப்பாடலும் அடுத்தபாடலும் சில பிரதிகளில் முன்பின்னாகவுள்ளன. (391)

95.—இதுவும் அது.

வேந்தன் [1]பணியினுற் கைகேசி மெய்ப்புதல்வன்
[2]பாந்தண் மிசைக்கிடந்த பா[3]ரளிப்பா னுயினுன்
ஏந்து தடந்தோ ளிராமன் றிருமடந்தை
காந்த [4]னெருமுறைபோய்க் காடுறைவா னுயினுன்.

(இ-ள்.) வேந்தன் பணியினுல் - சக்கரவர்த்தியினது வரத்தினுல், கைகேசி மெய் புதல்வன்-கைகேயியினது மெய்ப்புத்திரனுகிய பரதன், பாந்தள் மிசை கிடந்த பார்-ஆதிசேஷன்மேலேயிருக்கின்ற பூமியை, அளிப்பான் - காக்குந்தன்மையன், ஆயினுன்—; ஏந்து தடதோள் இராமன்-உயர்ந்து பரந்த தோள்களையுடைய ஸ்ரீராமனுகிய, திருமடந்தை காந்தன்-சீதைக்குக்கணவன், ஒருமுறை போய்—, காடு உறைவான் ஆயினுன்-காட்டில் வசிக்குந் தன்மையனுஞன், (என்றுன் முனிவன்); (எ - று.)

பணி-சொல், கட்டளை. மெய்ப்புதல்வன்-வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளையென்றபடி. ஆயிர முடிகளாற் சுமக்கப்படுதல் விளங்க 'பாந்தண்மிசைக்கிடந்த' என்றது; இது, பூமிபாரத்தைச் சுமந்தளித்தலினது அருமை தோற்றுவிக்கும். ஏந்து தோள்-அழகிய தோளும், பூமிபாரத்தை ஏந்துதற்குரிய தோளுமாம். பி-ம்:—[1]மதி மயங்கக். [2]பாந்தளிடைக். [3]அளிப்பதாயினுன், புரப்பானுயினுன், காப்பானுயினுன், முழுதுந்தான் புரக்க. [4]ஒருமுறையே காடுறைவானுயினுன், அரசிழந்து காட்டகத்தனுயிடவே. (392)

96.—இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - இராமன் வனஞ்செல்வதைக் கேள்வியுற்ற நகரத்தவர் கொண்ட வருத்தத்தைத் தெரிவிக்கும்.

வாரார் முலையாரு [1]மற்றுள்ள [2]மாந்தர்களும்
ஆராத காத லரசர்களு மந்தணரும்
பேராத வாய்மைப் பெரியோ னுரை[3]செவியிற்
சாராத முன்னந் [4]தயரதனைப் போல்வீழ்ந்தார்.

(இ-ள்.) பேராத வாய்மை பெரியோன் உரை - வேறுபடாத மெய்யினது தன்மையையுடைய பெரிய வசிட்டமுனிவனது வார்த்தை, செவியில் சாராதமுன்னம்-காதுகளிற் சேர்தற்கு முன்னமே,—ஆராத காதல் அரசர்கள்உம்-தெவிட்டாத அன்பையுடைய மன்னவர்களும், அந்தணர்உம்-முனிவர்களும், மற்று உள்ள மாந்தர்கள்உம்-வேருயுள்ள மனிதர்களும், வார் ஆர் முலையார்உம்-கச்சிற்பொருந்திய தனத்தையுடைய மாதர்களும், தயரதனைப்போல் வீழ்ந்தார்—; (எ-று.)

மற்றுள்ள மாந்தர்-அமைச்சர்முதலியோர். செய்யுளாதலின், ஈண்டுப் பிறழவைத்தார். ஆராதகாதல்-அளவில்லாத காதல். இல்வாழ்வார்க்கு ஆயின் தமரோடு விளையாட்டுவகையாற் பொய்ம்மை நிகழினும் அமையும்; துறந்தார்க்காயின் அதனைக் கருதியவழியும் பெரியதோ ரிழுக்கா மாகலின், 'பேராதவாய்மை' என்றுர். "ஆவுமழுதவம் மன்னவனை மானவே" என்பர் மேலும். பி - ம்:—[1]மற்றுமுள்ள, [2]மைந்தர்களும். [3]செவியுட். [4]தசரதனே.

97. [1]புண்ணுற்ற தீயிற் [2]புகையி னுரைபதைப்ப
மண் [3]ணுற் றயர்ந்து [4]மறுகிற் றுடம்பெல்லாம்
கண்ணுற்ற வாரி கடலுற்ற வந்நிலையே
விண்ணுற்ற தெம்மருங்கும் விட்டழுத பேரோசை.

(இ-ள்.) புண் - விரணத்தில், உற்ற-பட்ட, தீயின் - நெருப்புப் போல, [புண்ணில் நெருப்புப்பட்டாற்போல], புகையின் - நெட்டுயிர்ப்போடு, உரை பதைப்ப-பேச்சுப் பதைப்புடனே தோன்றவும், உடம்பு எல்லாம்-(அவர்களின்) சரீரங்களெல்லாம், மண் உற்று-பூமியில் விழுந்து, அயர்ந்து-சோர்ந்து, மறுகிற்று-புரளலாயிற்று; கண் உற்ற-(அவர்களின்) கண்களிலிருந்து வழிந்த, வாரி-கண்ணீரானது, கடல் உற்றது-சமுத்திரநீரை யொத்தது; அ நிலை ஏ-அந்நிலைமையிலிருந்தே, எ மருங்கு உம்-எல்லாப் பக்கங்களிலும், விட்டு - வாய்விட்டு, அழுத-அழுதலினாலுண்டாகிய, பேர் ஓசை-மிக்கஒலியானது, விண் உற்றது-தேவலோகத்தை யடைந்தது; (எ-று.)

[1]புண்ணுற்றதீயிற் புகையுற்றுயிர்பதைப்ப என்ற பாடத்துக்கு, இல் என்னும் உருபைப் புண்ணோடுமாற்றி, புண்ணில் புகை தீ உற்ற(து) உற்று-விரணத்திலே தூமத்தையுடைய தீ பொருந்தினால் அதையொத்து உயிர் துடிதுடிக்க என்று உரைப்பர்: உற்று-உவமவுருபு; "தோளுற்றொர்தெய்வம்" என்பதிற் போல. உடம்பெல்லாம் மறுகிற்று-ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். கண்ணுற்றவாரி கடலுற்றது என்பதற்கு - கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருகிக் கடலையடைந்ததெனினும் அமையும். அந்நிலையே-அப்படியே யென்றுமாம். பி - ம்:—[2]புழுங்கி. [3]உற்றுநின்று. [4]மறுகுற்று. (394)

98. மாத ருருங்கலமு [1]மங்கலமுஞ் சிந்தித்தம்
கோதை புடைபெயரக் கூற்றனைய கண்சிவப்பப்
பாதமலர் [2]சிவப்பத் தாம்பதைத்துப் பார் [3]சேர்ந்தார்
ஊதை யெறிய [4]வொசிபூங் கொடி [5]யொப்பார்.

(இ-ள்.) ஊதை எறிய-பெருங்காற்று வீசுவதனால், ஒசி பூ கொடி ஒப்பார்-அசைகின்ற பூங்கொடியை யொப்பாராகிய, மாதர்—,அரு கலம் உம்-பொறுத்தற்கரிய ஆபரணங்களும், மங்கலம்உம்-மங்கலநாணும், சிந்தி-சிந்தவும், தம் கோதை புடை பெயர-தமது கூந்தல் அவிழவும், கூற்று அனைய கண் சிவப்ப-யமனையொத்த கண்கள் சிவக்கவும், பாதம் மலர் சிவப்ப—, தாம் பதைத்து—, பார் சேர்ந்தார்-பூமியில் விழுந்தார்கள்; (எ-று.)

இராமன் வனஞ்செல்வதைக் கேட்ட வருத்தமிகுதியால் பார் சேர்ந்த மங்கையர்க்கு, ஊதையெறிய வொசிபூங்கொடிஉபமானம்: ஆதலால், கைகேசிபெற்ற வரங்களின்செய்தி ஊதை என்று ஓர் பதிப்பிற் காண்பது பொருந்துவதாகத் தோன்றவில்லை. மகளிர்க்கு ஏற்பப் பூங்கொடியை ஒப்புமைகூறிய கவி, அடுத்த கவியில் தாவாதமன்னர்க்கு மராமரத்தைஉவமைகூறுவர். பாதமலர்-சிவத்தலென்னும் வினைக்கேற்ப மலரென்பது பாதமாகப் பரிண

மித்ததனால் திரிபணியென்னும் பரிணுமாலங்காரம்: இத்தொடரை உருவகமாக்கிக்கொள்ளின், சிவத்தலென்னும் வினைக்கு ஏலாது. கூற்றனையகண் ஏன்றது கண்ணின்கொடுமையை விளக்கிநின்றது. [1]கமலமுஞ்சிந்தி என்ற பாடத்துக்கு - கண்ணீரைச் சிந்தி என்க. பி-ம்:—[2]பதைப்ப. [3]சோர்ந்தார், வீழ்ந்தார். [4]ஒசியுங். [5]போல்வார், அன்னர். (395)

99. **ஆவா வரச னருளிலனே யா[1]மென்பார்**
காவா வறத்தையினிக் கை[3]விடுவேம் யாமென்பார்
தாவாத மன்னர்[4]தலத்தலைவீழ்ந் தேங்கினர்
மாவாதஞ் சாய்த்த மராமரமே போல்[5]கின்றார்.

(இ-ள்.) தாவாத மன்னர் - (வலி) அழியாத அரசர்கள்,— ஆஆ-அந்தோ அந்தோ! அரசன் அருள் இலன் ஏ ஆம்-சக்கரவர்த்திகருணையில்லாதவனேயாவான், என்பார்—; யாம்-, காவா-பாதுகாக்காமல். அறத்தை-தருமத்தை, இனி-, கைவிடுவேம்-, என்பார்—; மா வாதம் சாய்த்த-பெருங்காற்றினுற் கீழேதள்ளப்பட்ட, மராமரமே - ஆச்சாமரத்தையே, போல்கின்றார்-போன்றவராகி, தலத்தலை வீழ்ந்து-மண்மேல் விழுந்து, ஏங்கினர்-அழுதார்கள்; (எ-று.) பி-ம்:—[1]என்றும். [2]காவாது. [3]விடுவோம். [4]தலைத்தலை. [5]வீழ்ந்தார். (396)

100. **கிள்ளையொடு பூவை யழுத கிளர்மாடத்து**
உள்ளுறையும் பூசை யழுத [1]வுருவறியாப்
பிள்ளை யழுத பெரியோரை யென்[2]சொல்ல
வள்ளல் வனம்புகுவா னென்றுரைத்த மாற்றத்தால்.

(இ-ள்.) 'வள்ளல் - வரையாதுகொடுக்குந் தன்மையனான ஸ்ரீராமன், வனம்புகுவான் - காட்டிற்குச் செல்வான்,' என்று உரைத்த-என்று சொல்லக்கேட்ட, மாற்றத்தால் - வார்த்தையினால், கிள்ளையொடு பூவை-கிளிகளும் நாகணவாய்ப்பறவைகளும், அழுத-புலம்பின; கிளர் மாடத்துள் உறையும் பூசை - விளங்குகின்ற வீடுகளில் வசிக்கின்ற பூனைகள், அழுத - அழுதன; உரு அறியா பிள்ளை-உருவத்தையறியாத சிறுகுழந்தைகள், அழுத-; (என்றால்) பெரியோரை என் சொல்ல - பெரியோரழுதமையைப் பற்றி யான் என்னவென்று சொல்லுக? (எ -று.)

அஃறிணையும் அவற்றோடுஒத்த ஒருசாருயர்திணையும் அழுதனவென்றால், வயசினாலும் கல்வியினாலும் அனுபவத்தினாலும் அன்பினாலும் பிறவற்றினாலுஞ் சிறந்த உயர்திணையோர்அழுதனரென்பது கூறுமலே பெறப்படுமென்றவாறு. கிள்ளைமுதலியவை யழுதனவென்றால் பெரியோர் அழுதன ரென்பதுதானே விளங்குமென்ற இது - ஒருபொருளைக் கூறியமாத்திரத்தால் மற்றோர் பொருள்பெறப்படுவதைத் தெரிவிக்குந்தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணியாம். தனக்கு முறையாக வந்தஅரசவுரிமையைத் தம்பிக்கு உதவித் தான் காட்டிற்குச்செல்ல உடன்பட்டானதலால், இராமபிரானை 'வள்ளல்' என்றார்.

கிள்ளை-பழங்களை மூக்காற் கிள்ளித்தின்பதுபற்றிய பெயர்: கிளக்கும் [பேசும்] தன்மையதாதல்பற்றிவந்த பெய ரென்பாரு

முளர். கிள்ளை பூவை என்ற பால்பகாவஃறிணைப்பெயர்கட்கு, தகுதிபற்றிப் பன்மைப்பொருள் கொள்ளப்பட்டன; சாதியொருமையெனக் கொள்ளினுமாம். அழுத-'அன்' சாரியைபெறாத பலவின்பால் வினைமுற்று; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மரபியலில் "வெவ்வாய் வெருகினைப்பூசை யென்றலும்" என்பதனால் 'பெருந்தோட்டங்களிலும் புதர்களிலும் பதுங்கியிருந்து தசையுண்ணுதற்காகப் பிறபிராணிகளின் உயிரைக் கவரும் வெருகம் பூனையை வீட்டிலுறையும் பிராணியாகிய பூசையின் பெயர்கொடுத்துக் கூறுதலும் அமையும்' என்று கூறினாராதலின், அவ்வகை வெருகம் பூனையை விலக்குதற்கு 'கிளர்மாடத்துள் உறையும் பூசை' என்றார். [1]உணர்வறியாப்பிள்ளை என்ற பாடத்திற்கு-இவர் வேண்டியவர் இவர் வேண்டாதவர் என்று அறியமாட்டாமலிருப்பனவாய் அஃறிணைப் பொருள்போன்ற சின்னஞ்சிறார் என்க. "குழவியும் மகவும்" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் 'கிளவவல்ல' என்ற மிகையால், பிள்ளைப்பெயர் மக்களுக்கும் வந்ததென்பர். சொல்ல - அகரவீற்றுவியங்கோள்; செயவெனெச்சமாகக்கொண்டு, பெரியோரைக்குறித்து, சொல்ல-சொல்லுமாறு, என்-என்ன உள்ளது? என்றுமாம். பி-ம்:—[2]சொல்லி. (397)

101. **சேதாம்பற் போதனைய செங்கனிவாய் வெண்டளவப்**
போதாம்பற் றேன்றப் புணர்முலைமேற் [1]பூந்தரளம்
மாதாம்பற் றென்ன மழைக்கண்ணீ ராலியுக
நாதாம்பற் றுமழலை நங்கைமா [2]ரேங்கினர்.

(இ-ள்) சேது ஆம்பல் போது - செவ்வல்லிமலரையும், செம் கனி-சிவந்த கொவ்வைக்கனியையும்,அனைய-ஒத்த, வாய்-வாயில், வெள் தளவம் போது ஆம்-வெள்ளிய முல்லைமலரையொத்த,பல்-பற்கள், தோன்ற-வெளியில்தெரியவும்,—புணர் முலைமேல்-நெருங்கிய தனங்களின்மேல், மா-பெரிய, பூ-அழகிய, தரளம் தாம்பு-முத்துமாலை, அற்று என்ன-அறுந்து விழுந்தாற்போல, மழை கண் நீர் ஆலி-குளிர்ச்சியையுடைய கண்களிலிருந்து வழியும் நீரின் துளிகள், உக-சிந்தவும்,-நா பற்றுமழலை-நாவில் நன்குபொருந்தாத [நிரம்பாத] சொல்லையுடைய, நங்கைமார்—, ஏங்கினர்—; (எ - று.)

இராமன் கானகஞ் செல்வதனையுணர்ந்து பல்தோன்றவும் கண்களிலிருந்து நீர்வடியவும் தம்மழலைச் சொற்களால் அவலச் சொற்களைச் சொல்லியவண்ணம் மகளிரழுதன ரென்க. ஆம்பல் உலகத்துப்பெண்பாலர் வாயது நறுநாற்றத்திற்கு உவமை; "ஆம்பனாறுந் தேம்பொதிகிளவி" (சிலப். அந்தி) என்பவாகலின். மகளிரின்வாய் நிறத்தால் கொவ்வைக்கனியையும் நறுநாற்றத்தாற் செவ்வாம்பலையும்போலு மென்பது, 'சேதாம்பற்போதனைய செங்கனிவாய்' என்பதன்பொருள். பூத்தாம்பும் தரளத்தாம்பும் அற்றாற்போலக் கண்ணீராலியுக என உரைத்தலுமாம். தாம்பு-ஆரம். ஈற்றடியில், தாம்-அசை. இச்செய்யுளில், திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க. பற்றுமழலை - பொருளமையாதமழலை யென்றலுமாம்: "விளையாமழலை" எனவருதலும் காண்க. மழலை எக்காலத்திற்கும் கூறுப. மழைக்கண்ணீர்-மழைபோன்ற கண்ணீருமாம். செம்மை+ஆம்பல்=சேதாம்பல்: "ஈறுபோதல்" என்னுஞ் சூத்திரவிதி பி-ம்:—[1]பூண். [2]நைந்தழுதார். (398)

102. ஆவு [1]மழுதவதன் கன்றழுத வன்றலர்ந்த
பூவு [2]மழுதபுனற் புள்ளழுத கள்ளொழுகும்
காவு மழுத களிறழுத கால்வயப்போர்
மாவு [3]மழுதன வம்மன்னவனை மானவே.

(இ-ள்.) அ மன்னவனை மான-(இராமபிரானுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமற் புலம்புகின்ற) அந்தத் தசரதசக்கரவர்த்தியைப் போலவே, ஆஉம்-பசுவும், அழுத—; அதன் கன்று அழுத-அப்பசுவின் கன்றுகளும் அழுதன; அன்று அலர்ந்த பூஉம்-அன்று மலர்ந்த மலர்களும், அழுத—; புனல் புள்-நீர்வாழ் பறவைகளும், அழுத—; கள் ஒழுகும் காஉம் - தேன்பொழியுஞ் சோலைகளும், அழுத—; களிறு-யானைகளும், அழுத—; கால் வய போர் மாஉம்-தேரிற்பூட்டப்படுகின்ற வலிமையுள்ள போர்க்கு உரிய குதிரைகளும், அழுதன—; (எ-று.)

கா, பூ-ஓரறிவுயிர்; மற்றவை-ஐயறிவுயிர். இந்தச்செய்யுளில் ஓரறிவுயிரும் ஐயறிவுயிரும் அழுதமைகூறி, மற்றை ஈரறிவுயிர் முதலியன அழுதமையை உபலட்சணத்தாற் பெறவைத்தார். ஆ முதலியன அழுதல்-தம் கண்களால் நீரைப்பெருக்கிக் கொண்டு கதறுதல். கா, பூ அழுதல்-வாடிவதங்கிப் பொலிவிழத் தலால் தமது துயரத்தைப் புலப்படுத்தல். ஆ-சாதியொருமை; அழுத-அழுதவென்பதன் விகாரம். 'ஆ என்பது பால்பகாவஃறிணைப்பெயராதலால், அழுத எனப் பன்மைமுற்றைக்கொண்டது' எனக் கொள்ளின், மேலேவரும் 'அதன்கன்றும்' என்பதனோடு பொருந்தாதாம். களிறு-மதக்களிப்பை யுடையது: ஆண்யானை. கால்-சக்கரம்: அதனையுடைய தேருக்குச் சினையாகுபெயர். இனி, கால்-காற்வேகத்தைக்கொண்ட, மா எனினுமாம். கால்-காலாள் என்பாருமுளர். "வயவலியாகும்" என்ற தொல்காப்பியத்தால், 'வய' என்பது-வலிமைப்பொருள்தரும் உரிச்சொல்லென்பது பெறப்படும்; வயம் என்று பிரித்தால்-வெற்றியென்று பொருளாம்: இப்பொருளில், இது பெயர்ச்சொல். மான-உவமவுருபு.
பி-ம்:—[1]அழுதன. [2]அழுதவதன், அழுதவப். [3]அழுதவால். (399)

103. [1]ஞானியு [2]முய்கலா னென்னுதே நாயகனைக்
கானீயு மென்றுரைத்த [3]கைகேசி யுங் [4]கொடிய
கூனியு[5]மல்லாற் கொடியார் பிறருளரோ
மேனியு [6]மின்றி வெறுநீரே யாயினர்.

(இ-ள்.) 'ஞானிஉம்-அறிவுடையவனும், உய்கலான்-(இராமனைப்பிரிந்து) பிழையான்,' என்னுது-என்று எண்ணமல், 'நாயகனை-தலைமகனை, கான் ஈயும்-(இராமனுக்கு) வனவாசத்தைக் கொடும்,' என்று உரைத்த-, (கொடிய) கைகேசிஉம்—, கொடிய கூனிஉம்—, அல்லால்—, கொடியார்-கொடியவர் [அழாதவர்], பிறர் உளர் ஓ-வேறேயிருக்கின்றனரோ? [இல்லை]; (பிறரெல்லாம்), மேனிஉம் இன்றி-உடம்புமில்லாமல், வெறு நீர் ஆயினர்-வெறுமையையுடைய நீர் போலக் கரைந்தனர்; (எ-று.)

இராமபிரான் உலகத்து எப்பொருளிடத்தும் பற்றுச்செய்யாத ஞானிகளும் பற்றுச்செய்யும் பரம்பொருளின் திருவவதார

மாவனுதலால், இவனைப் பிரிந்தால் அந்தஞானியும் உய்யா னென்க. இராமபிரானது நிலையைக் கருதாது கானகத்திற் செலுத்துமாறு தூண்டிய கைகேயியும், இராமபிரானிடத்துத் தன்மகனிடத்துக்காட்டிலும் பேரன்புவைத்திருந்த கைகேயியை யும் தன் துர்ப்போதனையால் மனம் மாறுபடுவித்த கூனியுமே அந் நகரத்துள் மனம் சிறிதும்இளகாதிருந்தவர்; மற்றையோர் யாவ ரும் துயரமிகுதியால் நீர்ப்பண்டம் போல் தம்முடல் கரைவாரா யினரென்றவாறு. கூனி, மேனி-நீட்டல் விகாரங்கள்: "வீடுமின்" என்றவிடத்துப்போல. கொடிய-மத்திமதீபம். வெறுநீரேயாயி னார்-வெறுந்தன்மையுடையவராய் மூர்ச்சித்துச் சாகுநிலைமையரா யினரென்றபடி. [1]நானியுமுய்கலாமென்றெண்ணி என்ற பாடத் துக்கு-அவ்வாறு எண்ணியவர் கைகேசியும் கூனியும் என்க. ஞானி-சாதியொருமை: வசிட்டனென்றுருமுளர். பி-ம்:—[2]உய்க லாம், உய்கலாது. [3]கைகேயீயும். [4]கடிய. [5]அன்றி. [6]எல்லாம்.(400)

104.—ஊராரின் துயரத்தைத் தெரிவிக்குங் கவிக்கூற்று.

தேரு தறிவழிந்தா [1]ரெங்குலப்பார் தேரோட்
நீருகிச் சுண்ண [2]நிறைந்த தெருவெல்லாம்
ஆருகி யோடின [3]கண்ணீ ரருநெஞ்சங்
கூருகி [4]யோடாத [5]வித்துணையே [6]குற்றமே.

(இ-ள்.) தேருது அறிவு அழிந்தார்-தெளியாமல் உணர்வு நீங்கப்பெற்றவர்கள், எங்கு உலப்பார்-எங்கனம் கணக்கிடப்பெறு வார்? தேர்ஓட-தேர்கள் செல்லுதலினால், நீறுஆகி-பொடியாய், சுண்ணம் நிறைந்த-புழுதிகள் நிறைந்திருக்கின்ற, தெரு எல்லாம்-தெருமுழுதும் (அப்புழுதிகள் நீங்கும்படி), கண் நீர் ஆறு ஆகி ஓடின-; அரு நெஞ்சம்-அருவப்பொருளாகிய மனம், கூறுஆகி-வேறாகி, ஓடாத-நீங்காத, இத்துணை ஏ-இவ்வளவே, குற்றம்—;

இராமனைப்பிரிந்த துயரத்தால் இன்னதென்று தெரியாது திகைத்து நின்ற அவ்வூரார் எத்துணைவரோ? சொல்லமுடியாது; அவர்களைத் தவிர்த்து மற்றையோர்கண்களிலிருந்து நீர் ஆறாகிப் பெருகிற்று: அவர்களைப்பற்றிக் குறைகூறவேணுமானால் நெஞ் சம் இருபிளவாகி யழிந்திடவில்லை யென்னலாமென்றவாறு. உலத்தல்-அளவுபெறுதல். அருவப்பொருளாதலின் நெஞ்சங் கூறுகியோடவில்லையென்ற கருத்துப்பட 'அருநெஞ்சங் கூறுகி யோடாத' என்றார்: இது கருத்துடையடைமொழியணியாம். பி-ம்:— [1]எங்குலந்தார். [2]நிரைத்த, நிகர்த்த. [3]கண்ணினீருள், கண்ணீர ருள். கண்கணீருள். [4]ஓடிலவால். [5]இத்தனையே. [6]கூற்றமே.(401)

105.—இதுமுதல் பத்துக்கவிகள்-நகரத்தவர் வருந்தியதைத் தெரிவிக்கும்.

மண்செய்த பாவ முளதென்பார் மாமலர்மேல்
பெண்செய்த பாவ[1] மதனிற் பெரிதென்பார்
புண்[2]செய்த [3]நெஞ்சை விதியென்பார் பூதலத்தோர்
கண்செய்த பாவங் [4]கடலிற் பெரிதென்பார்.

(இ-ள்.) (அவ்வயோத்தியிலுள்ளார்), 'மண் செய்த பாவம் உளது-நிலமகள் செய்த தீவினை மிகுதியாகவுள்ளது,' என்பார்-என்பார்கள்; 'மா-மலர்மேல் பெண் செய்த பாவம்-சிறந்த தாமரை மலர்மேல் வீற்றிருக்கின்ற பெண்ணாகிய இலக்குமி செய்துள்ள பாவம், அதனில் பெரிது-அந்த மண்மகள்செய்த பாவத்தினும் மிக்குள்ளது,' என்பார்-; 'விதி-(நமது) ஊழ்வினை, நெஞ்சை-(யாவருடைய) மனத்தையும், புண் செய்த-புண்ணாகச் செய்துவிட்டது,' என்பார்—; 'பூதலத்தோர் கண் செய்த பாவம்-இந்நிலவுலகத்தோரின் கண்கள்செய்துள்ள பாவம், கடலின் பெரிது-கடலைக் காட்டிலும் மிக்குள்ளது,' என்பார்—; (எ - று.)

ஸ்ரீராமபிரான் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு தன்னை யாளும் பாக்கியத்தைப் பெறாமையால், 'மண்செய்தபாவம் உளது' என்றும், மணிமுடி பூண்டு தன்னைக் காக்கும் பாக்கியத்தை மண்மகள் பெறுவிடினும் அப்பிரானது சேவடி தன்மீது பலவிடத்தும் தீண்டப்பெறும் பாக்கியத்தையேனும் பெற்றிருக்க, செல்வத்திற்கு உரியமகள் ஒருவகையாலும் அப்பிரானது சம்பந்தத்தைப் பெறாமையால், 'மா மலர்மேற் பெண்செய்தபாவம் அதனிற் பெரிது' என்றும், இங்ஙனம் இராமபிரான் முடிதுறந்து நம்மனம் புண்படுமாறு காட்டிற்குச்செல்வது நமது ஊழ்வினையே யென்பார் 'புண்செய்த நெஞ்சை விதி' என்றும், இராமபிரான் முடி புனைந்து பொற்பட்டாடை முதலியன தரித்துச் செல்லத் தரிசிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெறாமல் மரவுரி தரித்து முனிவர்கோலத்துடன் சஞ்சரிப்பதைத் தரிசிக்கப்போவதால், 'பூதலத்தோர் கண் செய்த பாவம் கடலிற் பெரிது' என்றும் அந்நகரத்தவர் கூறினரென்க. இதுமுதல் 114-ஆங் கவி வரையிலும்வரும் என்பார் முதலிய முற்றுக்களுக்கு, 108-ஆங்கவியிலுள்ள 'அந்நீணகரார்' என்பது எழுவாயாம். மூன்றாமடியில், 'செய்த'- செய்தது என்பதன் தொகுத்தல்; மற்றை மூன்றடிகளில் 'செய்த'-பெயரெச்சங்கள். திருமகள் தாமரையில்வாழ்பவளென நூல்கள் கூறும். பி-ம்:—[1] இதனில். [2] செய்தார். [3] நெஞ்சம். [4] கடலென்பாராயினர். ()

106. ஆளான் பரத னரசென்பா ரையனினி
மீளா னமக்கு விதி[1] கொடிதே காணென்பார்
[2] கோளாகி வந்தவா கொற்ற[3] முடி தானென்பார்
மாளாத நம்மின் [4] மனம்வலியா ராரென்பார்.

(இ-ள்.) 'பரதன் அரசு ஆளான்' என்பார்—; 'ஐயன்-ஸ்ரீராமன், இனி மீளான்—,' (என்பார்)—; 'நமக்கு விதி கொடிது காண்—,' என்பார்—; 'கொற்றம் முடி-வெற்றியையுடைய பட்டாபிஷேகம், கோள் ஆகி வந்த ஆ(று)-கொல்வதாகி [யமனாகி] வந்த விதந்தான், (என்னே?),' என்பார்—; 'மாளாத நம்மின்-இறவாத நம்மினும், மனம் வலியார் ஆர்—?' என்பார்—; (எ - று.)—காண்-முன்னிலையசை. தான்-அசை.

பட்டாபிஷேகப் பேச்சு இல்லாவிடின் ஸ்ரீராமனைக் கைகேயி வனத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென வரம் வேண்டாளாதலின்,

'கோளாகிவந்தவா கொற்றமுடிதான்' என்றனர். கோள்-உயிர் கொள்ளுதலையுடையது; இடையூறும், தூமகேதுவுமாம். பி-ம்:—[1]கொடிதேதான், கொடிதுகாண், கொடிதுதான். [2]கோளாக வந்ததோ. [3]முடியென்பார். [4]வலியார்களார். (403)

107. ஆதி யரச [1]னருங்கே கயன்மகண்மேல்
காதன் முதிரக் கருத்தழிந்தா னுமென்பார்
சீதை மணவாளன் றன்னோடுந் தீக்கானம்
போது மது[2]வன்றேற் புகுது மெரியென்பார்.

(இ - ள்.) 'ஆதிஅரசன்-தலைவனாகிய சக்கரவர்த்தி, அருகேகயன் மகள்மேல்-அரிய கைகேயியின்மேல், காதல் முதிர-அன்பு மிகுதலால், கருத்து அழிந்தான் ஆம்-மனமயங்கி வரங்கொடுத்தவனாவான்,' என்பார்—; '(நாம்), சீதை மணவாளன் தன்னோடு உம்-ஸ்ரீராமனோடும், தீ கானம்-கொடிய காட்டை, போதும்-அடைவோம்; அது அன்றுஏல்-அதுவுங் கிடைத்த தின்றேல், எரி புகுதும்-தீப்புகுவோம்,' என்பார்—; (எ-று.)

ஆதியரசன்-பிரதானனான அரசனென்க, "ஆதிமன்னனை யாற்றுமினீரென்றான்" எனப் பின்னும் வருதல்காண்க: இனி இத்தொடரில், ஆதியென்னும் முதன்மைகுறிக்கும் அடை, வயதுமுதிர்ந்தமையான் மதியிழந்தானென்பதனைவிளக்குமென்பாருமுளர். ஆதி-முன்னே என்றுமாம். அருமகள்-இகழ்ச்சி; நற்குணங்களின் இன்மையையுடைய மகளுமாம். மணவாளன்-மணத்தை ஆளுதலுடையவன்; மணம்-கல்யாணம். பி-ம்:—[1]அருள்கேகயன் மகண்மேல், கேகயர்கோன் மாமகண்மேல். [2]அன்றி, அன்றால். (404)

108. கையா [1]னிலந்தடவிக் கண்ணீர் மெழுகுவார்
உய்யாள் [2]போற் கோசலையென் [3]றோவாது வெய்துயிர்ப்பார்
ஐயா விளங்கோவே யாற்றுதி[4]யோ நீயென்பார்
நெய்யா ரழலுற்ற துற்றாரந் நீணகரார்.

(இ-ள்.) கையால் நிலம் தடவி—, கண் நீர் மெழுகுவார்-கண்ணீரால் (தரையை) மெழுகுவார்; கோசலை-கோசலைதேவி, உய்யாள் என்று-பிழையாளென்று, ஓவாது-இடைவிடாமல், வெய்து உயிர்ப்பார்-பெருமூச்சுவிடுவார்; 'ஐயா—! இளங் கோவே-இளைய பெருமானே! [இலக்குமணா!], நீ ஆற்றுதி ஓ-நீ மனம்பொறுப்பாயோ?' என்பார்-; நெய்ஆர் அழல்உற்றது-நெய்யைப்பெய்த நெருப்பு அடைந்த தன்மையை, உற்றார்-அடைந்தார், (யாவரெனில்), அ நீள் நகரார்-அந்தப் பெரிய அயோத்திநகரிலுள்ளார்; (எ - று.)

இராமனையிழந்தமை கண்களையிழந்தமைபோலுதலாலும், கண்களில் நீர் ததும்புகின்றதனாலும், கண்திறந்துபார்க்கமுடியாமையால்கையால்நிலந்தடவினர்.உய்யாள்பொற்கோசலைஎன்று படிப்பாருமுளர். "மெழுகுமாப்பி கண்கலுழ் நீரானே" என்ற புற

நானூறு இச்செய்யுளின் முதலடியில் ஒருசார் ஒப்புநோக்கத் தக்கது. போல்-அசை. பி-ம்:—[1]நிலத்தடித்து. [2]ஓதுவார். [3]நீயோ. இப்பாடல் சிலபிரதிகளில் "தள்ளூறல்" என்ற அடுத்த பாடலுக்குப்பின் காணப்படுகின்றது. (405)

109. [1]தள்ளூறல் [2]வேறில்லாத் தன்மகற்குப் பார்[3]கொள்வான்
[4]எள்ளூறு தீக்கரும நேர்ந்தா ளிவ[5]ளென்பார்
[6]கள்ளூறு செவ்வாய்க் [7]கணிகைகாண் கைகேசி
[8]உள்ளூறு காத லிலள்போலென் றுள்[9]ளழிவார்.

(இ-ள்.) 'தன் மகற்கு பார் கொள்வான்-தன் பிள்ளையாகிய பரதனுக்காக இராச்சியத்தைக் கைக்கொள்ளும்பொருட்டு, தள்ளுறல்-(ஸ்ரீராமனை ஊரினின்று காட்டிற்கு) அனுப்புவதற்குக் காரணம், வேறு இல்லா-வேறு இல்லாமல், இவள்-இக்கைகேசி, எள் உறு தீ கருமம் நேர்ந்தாள்-(யாவராலும்) பழிக்கப்படுகின்ற (வரமென்ற வியாஜத்தினால் இராமனைக் காட்டிற்கு ஓட்டுவதாகிய இந்தக்) கொடியகாரியத்தை வேண்டினாள்',என்பார்—; 'கைகேசி-இவள், கள் உறு செவ் வாய் கணிகைகாண்-தேன்போல் இனிய சிவந்த அதரத்தையுடையவேசியேயாவாள்; (அதனால்தான்), உள் உறு காதல் இலள்போல்-மனத்திற்பொருந்திய அன்பில்லாதாள் போல்வாள்,' என்று-என்று சொல்லி, உள் அழிவார்-மனம் வருந்துவார்; (எ-று.)

தள்ளூறல்-வருத்தம் என்றலும் உண்டு. எள் - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். எள்ளூறுகருமம் - சக்கரவர்த்தியைக் கொல்லுதலால், எள்ளுப் பொருந்திய கருமமு மாம். உண்டவர்க்கு மயக்கத்தையுண்டாக்குதலால், கள்ளூறுவாயென்றார். உள்ளூறு காதலிலளென்றதனால், வெளியில் அன்பு பாராட்டுகின்றாளென்பது பெற்றாம்; வேசியர் இன்னராதல் "தலையுமாக முந்தாளுந் தழீஇயதன், நிலைநிலாதிறை நின்றதுபோலவே, மலையினுள்ள வெலாங்கொண்டு மண்டலால், விலையின்மாதரை யொத்ததவ் வெள்ளமே," "பொன்விலைப், பாவையர் மனமும்போற்பசையுமற்றதே", "அன்பின் விழையார் பொருள்விழையு மாய்தொடியார்" என்பவற்றா னுணர்க. பி-ம்:—[1]தள்ளூறு. [2]வேறில்லை. [3]கொள்வாள். [4]எள்ளூறிய. [5]என்னா. [6]கள்ளூறு. [7]கணிகைபோல், கணிகையரும். [8]உள்ளூறு. [9]அழிந்தார். (406)

110. நின்று தவ[1]மியற்றித் தான்றீர நேர்ந்ததோ
[2]அன்றிவ் வுலகத்து ளா[3]ருயிராய் வாழ்வாரைக்
கொன்று களையக் [4]குறித்த பொரு[5]ளதுவோ
நன்று வரங்கொடுத்த நாயகற்கு நன்றென்பார்.

(இ-ள்.) 'தான்-சக்கரவர்த்திதான், நின்று - நிலையாய், தவம் இயற்றி-தவத்தைச் செய்து, தீர-(இவ்வுலகத்தினின்றும்) நீங்க, நேர்ந்ததுஓ-சம்மதித்தபடியோ? அன்று - அதுவன்றாயின், இஉலகத்துள்—, ஆர் உயிர் ஆய்-அரிய உயிருடன்கூடி, வாழ்வாரை-வாழுஞ் சனங்களை, கொன்றுகளைய-கொலைசெய்து அடியோடே நீக்கிவிடுதற்கு, குறித்த - நினைத்த, பொருள் அதுஓ-ஒருகாரி

யமோ? வரம்கொடுத்த(து)-(கைகேயிக்கு) வரங்கொடுத்தசெயல், நாயகற்கு-தசரதனுக்கு, நன்று நன்று-நன்ருகவுள்ளது நன்ருகவுள்ளது,' என்பார்—; (எ-று.)

அரசன் கைகேயியின் இஷ்டப்படி வரத்தைக்கொடுத்தது, தவஞ்செய்து தன்னுயிரைவிட்டிடவேணுமென்ற கருத்திஞலா? அன்றி, இவ்வுலகத்து வாழ்வாரையெல்லாம் கொன்றுவிடவேணுமென்ற கருத்திஞலா? இவ்வரசனதுசெயல் எவ்வளவு தீமையாகவுள்ளதென்றனரென்றவாறு. நன்றுநன்று-பிறகுறிப்பால் மிகவுந்தீது என்ற பொருளைக் காட்டிற்று. உலகத்தவர் இராமனைப்பிரிதலால் இறந்துபடுவரென்பது, இரண்டு மூன்ரும் அடிகளின் கருத்து. உலகத்துளாருயிராய் வாழ்வார் என்றது, இராமனைக் குறிக்கு மெனினுமாம். கொடுத்த=கொடுத்தது: விகாரம். பி-ம்:—[1]உஞற்றி, ஆற்றி, முயற்றி. [2]அன்றியுலகத்துள். [3]உயிரை. [4]கொடுத்த. [5]அன்ரே, ஒன்ரே. (407)

111. **பெற்றுடைய மண்ணவளுக் கீந்து [1]பிறந்துலகம்**
முற்றுடைய கோவைப் பிரியாது மொய்த்தீண்டி
உற்[2]றுறைதும் யாரு [3]முறையவே [4]சின்னுளிற்
புற்றுடைய காடெல்லா நாடாகிப் போமென்பார்.

(இ-ள்.) பெற்று உடைய மண்-(வரத்திஞற்) பெற்றிருக்கின்ற இராச்சியத்தை, அவளுக்கு ஈந்து-அக்கைகேயிக்கு (ஆளுமாறு) கொடுத்து, பிறந்து-(தான் மூத்தவஞகப்) பிறந்தமையிஞலே, உலகம் முற்று உடைய-உலகமுழுவதுக்கும்உரியவஞன, கோவை-இராமனை, யார்உம்-(யாம்) எல்லோரும், பிரியாது-பிரியாமல், ஈண்டி-திரண்டு, மொய்த்து-நெருங்கி, உற்று-(காட்டை) அடைந்து, உறைதும்-(அங்கே) வசிப்போம்; உறையஎ-அவ்வாறு வசித்தலால், புற்று உடைய காடு எல்லாம் - புற்றுக்களையுடைய வனங்களெல்லாம், சில் நாளில்—, நாடு ஆகி போம் என்பார்—; (எ-று.)

கைகேயிக்கு இராச்சியத்தை இராமபிரான் கொடுத்தாலும் அது செல்லுபடியாகாது: உலகமுற்றும் உடையவன் இராமனேயென்பது-முற்றுடையகோ என்பதன் கருத்து. நாம் இவ்விராச்சியத்தை விட்டிட்டுஇராமபிராஞேடு வசிப்போம்:அங்ஙனம் ஊராராகியநாம்எல்லோரும் வசிப்பதனுல்காடே நாடாகிப்போய்விடுமென்றனரென்க. பெற்றுடைய மண்ணவளுக்கீந்து-அவள்வாயில் மண்ணைப்போட்டு என்ற கருத்தும் படுமாறு கூறிய நயம் கருதத்தக்கது: பிறந்துலகம் முற்றுடையகோ-"முழுவதே பிறந்துலகுடைய மொய்ம்பினேன்" என்பர், பின்னும்; "பிறந்துநீயுடைப் பிரிவில் தொல்பதம்" என்று பரதன் கூறுவதுங் காண்க. காடெல்லாம் நாடாகிப்போ மென்பதில்,-நாடெல்லாங் காடாகு மென்பதூஉ முணர்க. காடுநாடு ஆதல்-கொடிய பிராணிகளுக்கு வாழ்விடமாந் தன்மை நீங்கி மக்கள்திரள் வாழ்தற்கு உரியதாய் நெல்வயல்கள் முதலியன நிரம்பிய இடமாதல். பி-ம்:—[1]பிறிந்து. [2]உறையும். [3]உறையச். [4]சிலநாளில், இந்நாளில். (408)

112. **என்னே [1]நிருப னியற்கை யிருந்தவா**
தன்னே [2]ரிலாத [3]தலைமகற்குத் தாரணியை

முன்னே கொடுத்து முறைதிறம்பத் [4]தம்பிக்குப்
பின்னே கொடுத்தாற் பிழையாதோ மெய்யென்பார்.

(இ-ள்.) 'நிருபன் இயற்கை இருந்தஆ(று)என்ன-தசரதமன்னவனது இயல்பு இருந்தவிதம் என்ன வியப்பாயிராநின்றது! தன் நேர் இலாத தலைமகற்கு-தனக்குஒப்பு (தன்னையேயன்றி வேறு) இல்லாத முதற்புத்திரனுக்கு, தாரணியை-பூமியை, முன்னே கொடுத்து-முன்னே ஈந்து, முறை திறம்ப-நீதிதவற, தம்பிக்கு-அவன்பின்னோனுக்கு, பின்னே கொடுத்தால்—, மெய் பிழையாதுஓ-சத்தியந் தவறாதோ?' என்பார்—; (எ-று.)

'ஒருவனுக்குக் கொடுத்த பொருளை வேறொருத்தனுக்குக் கொடுத்தல் முறையாகாது' என்று தருமசாஸ்திரம் ஏற்பட்டிருக்க, மன்னவன் இராமனுக்குக் கொடுத்த இராச்சியத்தைக் கைகேசிக்கு எவ்வாறு கொடுக்கலாம்? இந்தக் கொடையில் மூத்தவனுக்கு உரியதை இளையானுக்குக் கொடுத்தலும் முன்னே ஒருத்தற்குக் கொடுத்ததை மீட்டும் மற்றொருவற்குக்கொடுத்தலும் ஆகியஇரண்டு குற்றங்கள் அடங்கி யிருக்கின்றனவே: ஒருகால் அரசர்க்கென்று வேறே தருமசாஸ்திரம் உண்டுபோலுமென்று கூறியதாகக் கருத்து விரித்துரைத்துக்கொள்க. தனக்கு மேல் அதிகாரி எவரும் இல்லாதவனென்பார், 'நிருபன்' என்றும், "ஜ்யேஷ்டபுத்திரனுக்குக் குற்றமுண்டாயிருந்தால் கநிஷ்டனுலகையாள்க" என்று நீதிநூல்வழக்கு உண்மையால் எவ்வாற்றானுங் குறைவற்ற மூத்தகுமாரனென்பதற்கு 'தன்னேரிலாத தலைமகற்கு' என்றுங் கூறினர். முன்னே கொடுத்து என்றது "புனையுமாமுடி புனைந்திந்தநல்லறம்புரக்க, நினையல்வேண்டும் யானின்வயிற்பெறுவதீதென்றான்" என்றதனை நோக்கி. நினைத்தலும் சொல்லலும் செய்தலோடொக்கு மாதலால், கொடுக்க நினைத்ததனையும் சொன்னதனையும் 'கொடுத்து' என்றார். இராமனுக்கு இராச்சியங் கொடுத்தால் வாய்மைபிழைக்குமென்றால், அதற்கு மாறாகக் கைகேசியின் வரத்தின்பொருட்டுப் பரதனுக்குக் கொடுத்தலில் வாய்மை பிழையாதோ வென்றார் நகரத்தவரென்க. வேண்டியபோது இரண்டு வரங்கள் தருவேனென்று தசரதன் முன்பு சொல்லியிருந்தாலும், இராச்சியத்தை இராமபிரானுக்குக் கொடுப்பதாகச் சொல்லிவிட்டபின்பு அந்த இராச்சியத்தைக் கைகேசி கேட்டால் இராச்சியம் ஏற்கெனவே கொடுக்கப்பட்டாயிற்றே என்றல்லவோ மன்னவனுரைக்கவேணுமென்பது நகரத்தவரி னுட்கோள். :பி-ம்:—[1]நிருபர். [2]ஒன்றிலாத். [3]தன் மகற்கு, தனிமகற்கு. [4]தம்பியற்கு. (409)

113\. கோதை வரிவிற் குமரற் கொடுத்தநில
மாதை [1]மகன்புணர வெண்ணியே வஞ்சித்த
பேதை [2]சிறுவனைப் பின்பார்த்து [3]நிற்குமே
சீதை பிரியினுந் [4]தீராத் திருவென்பார்.

(இ-ள்.) 'கோதை வரி வில் குமரன் கொடுத்த-வெற்றிமாலையைச்சூடிய கட்டமைந்த கோதண்டத்தைத் தாங்கிய ஸ்ரீராமனுக்

குக் கொடுத்த, நிலம் மாதை-பூமிப்பிராட்டியை, மகன் புணர-(தனது) மகன்சேர, எண்ணி—, வஞ்சித்த-வஞ்சனைசெய்த, பேதை-கைகேயியினது, சிறுவனை-புத்திரனாகிய பரதனை, சீதை பிரியின்உம்-சீதாபிராட்டி பிரிந்தாலும் [காடுசென்றாலும்], தீரா-(தானும் அவ்வூரை விட்டுப்) பிரிந்து செல்லாமல், திரு-இலக்குமி—, பின்பார்த்து நிற்கும்ஏ-அங்கீகரித்து நிற்பளோ? [நிற்கமாட்டாள்],' என்பார்—; (எ-று.)

சீதை பிரிந்ததனால், திரு இவ்வூரில் தங்காளென்றனரென்க. கோதைக் குமரனென இயையும்; கோதை-கைக்கவசமுமாம்: அது உடும்பின் தோலாற் செய்யப்படும் கைத்தோற்கட்டு: கோதையையும் வில்லையுமுடைய குமரன் என்க. இனி, கோதை வில்லென இயைத்து, நாணியையுடைய வில்லெனப்பொருள் கொள்ளவுமாம். [1]'ஒருவர் புணர்வராம்' என்ற பாடத்தில், புணர்வராம் என்பது, தகுதியின்மையைப் புலப்படுத்தும்; இழித்தற்கண் ஒருவர்புணர்வரெனப்பன்மையாற் கூறியது. பின்பார்த்தல்-இலக்கணையால், அங்கீகரித்தற்கு வந்தது. குமரற்கென்னும் நான்கனுருபு, தொகுத்தல். தீரா-விகாரம். பி-ம்:—[2]அவள்மகனை, சிறுவனையே. [3]நிற்குமா, நிற்குமோ. [4]தான்றீராடிருவென்பார், தீராதோ திருவென்பார், தீராடிருவென்பார். (410)

114\. உந்தாது நெய்[1]வார்த்[2]துதவாது காலெறிய
நந்தா விளக்கி னடுங்குகின்ற நங்கைமார்
செந்தா மரைத்[3]தடங்கட் செவ்வி யருணோக்கம்
அந்தோ பிரிதுமோ வாவிதியே யோவென்பார்.

(இ-ள்.) 'உந்தாது-தூண்டப்படாமலும், நெய் வார்த்து உதவாது-(அடிக்கடி) நெய்வார்த்துத் துணைசெய்யப்படாமலும் (இருந்தும்), கால் எறிய-காற்று வீசுதலினால் (நடுங்குகின்ற), நந்தா விளக்கின்-கெடாதவிளக்குப்போல, நடுங்குகின்ற நங்கைமார்-(உடம்பு) நடுங்குகின்ற மாதர்கள், செம் தாமரை தட கண்-(ஸ்ரீராமனது) செந்தாமரை மலர்போன்ற பெரிய கண்களினது, செவ்வி-அழகினையுடைய, அருள் நோக்கம்-கிருபையோடு கூடிய பார்வையை, பிரிதும்ஓ-(நாம்) பிரிந்துஉயிர்வாழ்வோமோ? விதியே-தெய்வமே! அந்தோ ஆ ஓ—!!' என்பார்—; (எ - று.)

இங்கு நடுக்கம், பிரிவுபொருளாகப் பிறந்த அச்சத்தாற் றோன்றியது. மகளிர் நடுங்குவதற்கு, காற்றில் விளக்கு நடுங்குவதை உவமை கூறினர். இது நகரத்தாருள் நங்கைமார் துயரத்தைக் குறிப்பது; ஆண்மக்களினும் மனம் மெல்லியராய் வருந்தும் இயல்பு பெண்மக்கட்கு மிகுதியாமென்ற கருத்தினால், தனியேயெடுத்துக்கூறினர் போலும். விதியேயோ-இது விதியின் செயலோ எனினுமாம். உந்துதல்-காற்று மீதுபடவொட்டாமல் மறைவையுண்டாக்குதலெனினும் அமையும். பி-ம்:—[1]வந்து. [2]உறையாது. [3]பெருங். (411)

வேறு.

115.—கைகேயி ஸ்ரீராமனுக்கு முடிசூட்டுதலைத் தவிர்த்துக் காட்டிற்குச் செல்லச்செய்ததைக் கேள்வியுற்ற இலக்குவன் சினங்கொள்ளல்.

கேட்டா னிளையோன் கிளர்ஞாலம் வரத்தி னுலே
மீட்டா ளளித்தாள் வனந்[1] தம்முனை வெம்மை [2]முற்றித்
தீட்டாத வேற்கட் சிறுதாயெனி யாவ ராலும்
மூட்டாத காலக் கடைத்தீயென மூண்டெ ழுந்தான்.

(இ-ள்.) (இங்ஙனம்நிகழாநிற்க), இளையோன்-இளையபெருமாள் [லக்ஷ்மணன்],-'தீட்டாத வேல் கண்-(நெருப்பிற்காய்ச்சிக் கூராக்காத [இயற்கையிற் கூர்மையுடைய] வேலாயுதம் போன்ற கண்களையுடைய, சிறு தாய்-கைகேயி, வெம்மை முற்றி-(மனத்திற்) கொடுமை மிக்கு, கிளர் ஞாலம்-விளங்குகின்ற பூமியை, வரத்தினுலே மீட்டாள்-(அரசன்கொடுத்த) வரத்தினுலே (தான்) திருப்பிக்கொண்டாள்; தம்முனை-தமையனுக்கு, வனம் அளித்தாள்-காட்டைக்கொடுத்தாள்,' என கேட்டான்-என்று கேள்விப்பட்டு,—யாவரால்உம் மூட்டாத-எவராலும் பற்றப்பண்ணுத, கடைகாலம் தீ என-பிரளயகாலத்து அக்கினிபோல, மூண்டு எழுந்தான்-கோபம் பெருகி யெழுந்தான்; (எ-று.)

இராமன் முடிசூடித் தன்னைப்புணர்வானென்று பூமிதேவி களித்திருந்தமை தோன்ற 'கிளர்ஞாலம்' என்றுர். இனி கிளர் ஞாலம் என்பதில், கிளர்தல்-நீர்வளம் நிலவளம் குடிவளம் முதலியவற்றுல் விளங்கித் தோன்றுதலுமாம். வரத்தினுலே என்பதனை அளித்தாளென்பதனேடுங் கூட்டுக. சாதாரணத் தீயினும் இவன்கோபத்திற்கு வேற்றுமை தோன்ற, 'மூட்டாத காலக் கடைத்தீ' என்றுர். தம்முன்-அண்ணன். பி-ம்:—[1] தம்முனிவன். [2] முற்ற. (412)

116.—இதுவும் அது.

கண்ணிற் கடைத்தீ யுக[1] நெற்றியிற் கற்றை நாற
விண்ணிற் [2]சுடருங் கெட் மெய்யினி னீர் [3]விரிப்ப
உண்ணிற்கு [4]முயிர்ப்பெனு மூதை[5] பிறக்க நின்ற
அண்ணற் பெரியோன் றனதாதியின் [6]மூர்த்தி யொத்தான்.

(இ-ள்.) கடைக்கண்ணின் தீ உக-கண்களினுனியினின்றும் நெருப்பு வழியவும், நெற்றியில் கற்றை நாற-நுதலில் (புருவத்தின்) மயிர்த்தொகுதி தோன்றவும், விண்ணின் சுடர்உம் கெட-ஆகாயத்தில் விளங்கும் இளஞ்சூரியனும் (இவ்வுக்கிரத்துக்கு முன்னே) நிலைகெடவும், மெய்யினின் நீர் விரிப்ப-உடம்பினின்றும் வியர்வைநீர் பரவவும், உள் நிற்கும்-உள்ளேயிருக்கின்ற, உயிர்ப்பு எனும்ஊதை-மூச்சென்னுங் கடுங்காற்று, பிறக்க-வெளியில் தோன்றவும், நின்ற அண்ணல் பெரியோன்-(வெகுண்டு) நின்ற மிக்கபெருந்தன்மையை யுடைய இலக்குமணன், தனது ஆதியின் மூர்த்தி ஒத்தான்-தனது முதல்சொரூபமாகிய ஆதிசேஷனை யொத்திருந்தான்; (எ-று.)

இலக்குமணன் ஆயிரந்தலையரவரசு சீருமாபோற் சீறினனென்க. இலக்குமணன் ஆதிசேஷனது திருவவதாரமாதலை "வளையொடு திகிரியும்" என்னும் பாலகாண்டக் கவியாலுணர்க. திருவனந்தாழ்வான் திருமாலினிடத்துத் தான் கொண்டுள்ள பொங்கும்பரிவினால் எப்போதுஞ் சினந்தோன்ற இருப்பவனென்பதை "ஆங்காரவாரமது கேட்டழலுமிழும், பூங்காரரவு", "காய்ந் திருளைமாற்றிக் கதிரிலகுமாமணிக, ளேய்ந்த பணக்கதிர்மேல் வெவ்வுயிர்ப்ப" என்ற முதலாழ்வார் வாக்குக்கொண்டும் உணர்க. கண் தீப்பொறி புறப்படுவது போலத்தோன்றுவதும், புருவம் நெரிந்து நெற்றியி லேறுவதும், உடம்பில் வேர்வை மிகுதியாகத் தோன்றுவதும், உண்ணின்று உயிர்ப்புத்தோன்றுவதும்-வெகுளியின் மெய்ப்பாடுகள். நெற்றியிற் கற்றைநாற என்பதற்கு-நெற்றியிற் கோபாக்கினியின் ஒளிவீசவும் எனக் கூறினருமுளர்.

பி-ம்:—[1]நெற்றியின்வேர்வைகால, நெற்றியிற் கற்றைகால, நெற்று விரிந்த தென்ன. [2]சுடர்தோன்றமெய்ந்நீர், சுடர்தோன்ற மெய்ந்நனீர், சுடருஞ்சுடர்நாண மெய்ந்நீர், சுடர்வீயமெய்ந்நீர். [3]விரிக்க. [4]ஊழித்தனியூதை. [5]பிறங்க. [6]மூர்த்தம். (413)

117.—சினங்கொண்ட இலக்குமணன் கைகேயியின் செயலை இகழ்ந்து கூறுதல்.

சிங்கக் குருளைக் கிடு[1]தீஞ்சுவை யூனை நாயின்
வெங்கட் [2]சிறுகுட்டனை யூட்ட [3]விரும்பி னளால்
நங்கைக் கறிவின்றிற நன்றிது நன்றி தென்னக்
கங்கைக் கிறைவன் [4]கமலக்கை புடைத்து நக்கான்.

(இ-ள்.) 'சிங்கம் குருளைக்கு இடு-சிங்கக்குட்டிக்கு வைத்தற்கு உரிய, தீம் சுவை ஊனை-இனிய உருசியையுடைய மாமிசத்தை, வெம் கண் சிறு நாயின் குட்டனை-கொடியகண்களையும் இழிவையுமுடைய நாய்க்குட்டிக்கு, ஊட்ட-உண்பிக்க, விரும்பினள் -(கைகேயி) இச்சித்தாள்; நங்கைக்கு-இந்தக்கைகேயியினுடைய, அறிவின் திறம் இதுஇது-இந்த இந்தப் புத்திவலிமை, நன்று நன்று-மிகநன்றாயுள்ளது நன்றாயுள்ளது,' என்ன-என்றுசொல்லி, கங்கைக்கு இறைவன்-இலக்குமணன், கமலம் கை புடைத்து-தாமரைமலர்போன்ற (தன்) கைகளைக் கொட்டி, நக்கான்-சிரித்தான்; (எ-று.)

சிங்கக்குட்டிக்கு இடுதற்கு உரிய ஊனை நாய்க்குட்டிக்கு இடுவது முறைமையாகாமையோடு எல்லோர்க்கும் இகழ்ச்சியையும் தருவது போல, இராமபிரான் ஆள்வதற்கு உரிய இராச்சியத்தைப் பரதனுக்குத் தருதல் முறைமையர்காமையோடு யாவர்க்கும் இகழ்ச்சியையுந் தருமென்பது, உவமைமுகத்தாற் பெறப்படும். இங்ஙனம் பொருத்தமற்ற காரியத்தைக் கைகேயி செய்தமை குறித்து இகழ்ச்சிபற்றி இலக்குமணன் கைகொட்டிச் சிரித்தனனென்க. இச்செய்யுளில் முதலிரண்டடிகளிற் கூறிய உவமை, உவமேயத்தைப் பெறவைத்தது:இது-பிறிதுமொழிதலணி:உபமானத்தினால் உபமேயத்தைப் பெறவைப்பது இதன் இலக்கணம்.

இலக்குமணன் வசிக்கும் நாடாகிய கோசலதேசத்தினது எல்லை கங்கா நதிவரையிலுமாதலால், அவனை 'கங்கைக்கிறைவன்' என்றார். சரயூநதிக்கு இராமகங்கையென்று ஒரு பெயருள்ளதனாலேனும், கங்கையை எல்லாநதிக்கும் பொதுவாக வழங்கும் ஒருசார் வழக்குப் பற்றியேனும் சரயூநதிபாயப்பெற்ற கோசலநாட்டையுடையவனென்ற பொருளில் 'கங்கைக்கிறைவன்' என்றாருமாம். இனி, கங்கையைப் பூமிக்குக்கொணர்ந்த பகீரத சக்கரவர்த்தியினது வமிசத்திற் பிறந்தவனென்பதுபற்றி இவ்வாறு கூறினாரெனினுமாம். இலக்குமணன் செயற்கு அரிய செய்யுந்திறமுடையனென்பதை விளக்க, தேவலோகத்தினின்று ஆகாய கங்கையைப் பூமிக்குக்கொணர்ந்த பகீரத சக்கரவர்த்தியின் பெயரால் அவ்விலக்குமணனைக் கவி குறித்தாரென்றலும் பொருந்தும். ஊனுண்ணும் விலங்குகட்கு அது சுவைக்கு மாதலால், 'தீஞ்சுவையூன்' என்றார். தீஞ்சுவையூன் என்றது - உபமேயத்தில் இராச்சிய பாரத்தை. ஆல்-தேற்றம். விரும்பினளே, ஏ-இகழ்ச்சி.

"நாயேபன்றி" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் 'ஆயுங்காலை' என்றதனால், 'சிங்கக்குருளை' என்றார். குட்டன்-குட்டியென்ற பொருளில்வருதலை, "தன் சிறுக்குட்டன்களைக், குடங்கைக்கொண்டு மந்திகள் கண்வளர்த்துங்கோவர்த்தனம்" என்ற பெரியாழ்வார் பாசுரத்திலுங் காண்க. [2]சிறுகுட்டியை என்ற பாடத்துக்கு, "குட்டியும் பறழுங் கூற்றவண் வரையார்" என்றதனால் 'நாயின்குட்டி' என்றது. சிங்கம்-ஹிம்ஸ என்பதன் எழுத்து நிலை மாறிவந்த ஸிம்ஹ என்ற வடசொல்லின் திரிபு. [2]கடுங்குட்டியை என்ற பாடத்துக்கு, கடுமான் என்பதிற்போல விரைவுக்குறிப்புணர்த்தும் 'கடி' என்னும் உரிச்சொல் 'கடு'எனத் திரிந்துவந்ததெனக் கொள்க. நன்றிது நன்றிது-அடுக்கு, எள்ளல்பற்றிவந்தது. பி-ம்:—[1] தீன். [2]சிறுகுட்டனுக்கு. [3]விரும்பினளோ, விரும்பினளே. [4]கடகக்கை. (*414*)

118.—இதுமுதல் மூன்றுகவிகள்-இலக்குமணன் போர்க்கோலம் பூண்டு நிற்றலைத் தெரிவிக்கும்.

[1]சுற்றார்ந்த கச்சிற் சுரிகை புடைதோன்ற வார்த்து
விற்றாங்கி வாளிப் பெரும்புட்டில் புறத்து வீக்கிப்
பற்றார்ந்த செம்பொற் கவசம்[2]பனி மேரு வாங்கோர்
புற்று மென[3]வோங்கிய தோளொடு மார்பு போர்க்க.

இதுமுதல் நான்குகவிகள்-குளகம்.

(இ-ள்.) சுற்று ஆர்ந்த கச்சில்-சுற்றுதல் பொருந்திய இடைக்கட்டிலே, புடைதோன்ற - ஒருபுறத்தில் விளங்கும்படி, சுரிகை-உடைவாளை, ஆர்த்து-கட்டி,—வில் தாங்கி-வில்லையேந்தி, பனி மேரு ஆங்கு ஓர் புற்று ஆம் என-குளிர்ந்தமேருமலையின்கணுள்ள ஒருபாம்புப்புற்றுப்போல, வாளி பெரு புட்டில் புறத்து வீக்கி-அம்பறாத்தூணியைப் பின்பக்கத்திற் கட்டி, பற்று ஆர்ந்த செம்பொன் கவசம்-பொருத்துள்ள செம்பொற்கவசம், ஓங்கிய தோளொடு-உயர்ந்தபுயங்களுடன்,மார்புபோர்க்க-மார்பை மறைக்கவும்,—(எ-று.)

அம்புகளின் கொடுமைபற்றிப் பாம்புப்புற்று எனப்பட்டது. மேரு தோளுக்கும், புற்று புட்டிலுக்கும் உவமை. இனி, மகா மேருமலை ஒரு புற்றுமேடுபோற் சிறிதாகத் தோன்றும்படி யோங்கியதோள் என்றுமாம். பி-ம்:—[1]சுற்றுர் மணியின் வடிவாள் or மணியார் வடிவாள். [2]படர். [3]வீங்கிய. (415)

119. அடியிற் சுடர்பொற்கழ லார்கலி நாண வார்ப்பப்
[1]பொடியிற் றட்வுஞ் [2]சிறுநாண் பெரும்பூச [3]லோசை
[4]இடியிற் [5]றெட்ரக் கடலேழு [6]மடுத்து ஞாலம்
முடிவிற் [7]குமிறும்மழை மும்மையின் மேன்மு ழங்க.

(இ - ள்.) அடியில் சுடர் பொன் கழல்-கால்களிற் (கட்டி) விளங்குகின்ற பொன்னாலாகிய கழல், ஆர்கலி நாண ஆர்ப்ப-சமுத்திரமும் வெள்கும்படி ஒலிக்கவும்,பொடியில் தடவும்-பூமியிற் படுகின்ற, சிறு நாண்-சிறியநாணினது, பெரு பூசல் ஓசை - மிக்க போர்க்குரிய ஒலியானது, ஞாலம் முடிவில் - இவ்வுலகம் முடியுங் காலத்தில், கடல் ஏழ்உம் மடுத்து-ஏழுசமுத்திர நீரையும் உட்கொண்டு, இடியின் தொடர-இடிகளோடு பொருந்த, குமிறும்-ஒலிக்கின்ற, மழையின்மேல் - மேகங்களினும், மும்மை முழங்க-மூன்று பங்கு (அதிகமாக) ஒலிக்கவும்,—(எ - று.)

விசையாக நடப்பதனுல் வீரக்கழல் ஒலிப்ப,நாணைத்தெறிப்பதனுற் பேரொலி யுண்டாகின்ற தென்க. வீரக்கழல் கடல்போலொலிக்க, வில்நாணியினொலி இடியினும் மும்மடியொலித்தது. பொடி-ஆகுபெயர். பெர்டியிற்றடவு நாண்-பொடியோடுதடவும் நாணுமாம். இனி, நாணோசை கடலேழுந் தொடர மடுத்து, இஞ் ஞால முடிவிற் குமிறும் மழையிடியின்மேல் மும்மை முழங்க வென்றுமாம். [1]பிடியிற்றடவும் என்ற பாடத்திற்கு-கைபிடிப்பினுல் தடவுதல் பொருந்திய என்க. பி-ம்:—[1]பொடிவிற்றிடவும், பொடியுற்றிடவும். [2]சிலே. [3]ஓதை, [4]கடிதில். [5]தொடராக். [6]எடுத்து, அடுத்திஞ், நிமிர்ந்து, மடுத்திஞ். [7]குமுறும். (416)

120. வானுந் நிலனும் [1]முத லீறில் வரம்பில் [2]பூதம்
மேனின்று கீழ்காறும் [3]விரிந்தன வீழ்வ போலத்
தானுந் தனதம்முனு மல்லது மும்மை ஞாலத்து
ஊனும் முயிரும் முடையார்க [4]ளுளைந்தொ துங்க.

(இ-ள்.) விரிந்தன-பரந்துள்ளனவான, வான்உம் நிலன்உம் முதல்-ஆகாயமும் பூமியும்முதலாகிய, ஈறு இல்-முடிவில்லாத, வரம்பு இல் பூதம்-அளவற்ற ஐம்பூதங்களும், மேல் நின்று கீழ் காறுஉம்-மேலே யிருந்து கீழ்வரையிலும், வீழ்வபோல-விழுவன போல (நினைத்து),—தான்உம் தன தம் முன்உம் அல்லது-தானும் தன்னுடைய தமையனுகிய ஸ்ரீராமனுந்தவிர, மும்மை ஞாலத்து-மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள, ஊன்உம் உயிர்உம்உடையார்கள்-சரீரமும் ஆத்துமாவுமுடையவர்கள், உளைந்து ஒதுங்க-மிகவருந்தி விலகவும்,—(எ-று.)

கீழ்க்கூறியபடி வீரக்கழலினின்றும் வில்நாணியினின்றும் அப்போது தோன்றிய பேரொலியால், ஐம்பெரும்பூதங்களும் தலை கீழாய் மாறிவீழ்கின்றனவோ என்று கருதி எல்லாப்பிராணிகளும் மனமழிந்து ஒடுங்கினவென்க. உடையாரென்று சிறப்புப்பற்றி உயர்திணையாற் கூறினரேனும், அஃறிணையான பிராணிகளையுங் கொள்க. ஐம்பெரும் பூதங்களுள் முதலதாகிய நிலத்தையும் ஈற்ற தாகிய வானையுங் கூறினர். அவற்றுள் உற்பத்திக்கிரமம்பற்றி வான்முதலில் வைக்கப்பட்டது. பிரவாஹதோ [ஆற்றொழுக்குப் போல] நித்தியமாதலால், 'ஈறில் பூதம்' என்றார். 'ஊனுமுயிரு முடையார்கள்' என்றதனாற் சகல சராசரங்களையுங் கொள்க. பி-ம்:—[1]முதலொன்றில், முதலொன்றி, மூதையீறில். [2]ஏழும், ஒன் றன். [3]பிரிந்தன, உலைந்தன, விரித்தன. [4]உடைந்து. (417)

121.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-எவர்வந்தாலும் வென்று கைகேயியின் கருத்தை நிறைவேற்றவொட்டேனென்று இலக்குமணன் வீரவாதங் கூறியதைத் தெரிவிக்கும்.

புவிப்பாவை பரங்கெடப் [1]போரில்வந் தோரை யெல்லாம்
அவிப்பானு [2]மவித்தவ ராக்கையை யண்ட முற்றக்
குவிப்பானு [3]மின்றே யென [4]கோவினைக் கொற்ற மௌலி
கவிப்பானு நின்றே னிதுகாக்குநர் [5]காமி னென்றான்.

(இ-ள்.) 'போரில் வந்தோரை எல்லாம்-(நான் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டுதலை நிகழ்த்துவிக்கையில் அதனைத் தடுக்குமாறு என்னோடு பொரும் பொருட்டு) முனைமுகத்தில் வந்தவரெல்லாரையும், புவிப்பாவை பரம் கெட-பூமிதேவிக்குப் பாரம் நீங்கும்படி, இன்றுஏ அவிப்பான்உம்-இன்றைக்கே அழிப்பவனும், அவித்து-அங்ஙனம் அழித்து, ஆக்கையை-அவருடலை, அண்டம் முற்ற-உலகம் நிறைய, குவிப்பான்உம்-குவியல்செய்பவனும், என கோவினை-எனது தலைவனாகிய ஸ்ரீராமனை, கொற்றம் மௌலி-வெற்றியையுடைய திருமுடியை, இன்றுஏ-இன்றைத்தினமே, கவிப்பான்உம்-சூட்டுபவனுமாக (உறுதிகொண்டு), நின்றேன்—; இது காக்குநர்-இதனைத் தடுக்கும் வலியுடையவர், காமின்-தடுங்கள்,' என்றான்-என்றுகூறினான், (இலக்குமணன்); (எ-று.)

இராமனுக்கு முடிசூட்டுதற்கு விரோதஞ்செய்யுமாறு எவர் வந்தாலும் கொன்று பெருங்குவியலாகக்குவித்துப் பிறகு வெற்றியினாற் கிடைத்த மகுடத்தை என் தலைவனாகிய ஸ்ரீராமனுக்குச் சூட்டுவேன்: என் செயலைத்தடுக்க எவர்வந்தாலும் வருக எனப் போர்க்கு அறைகூவுகின்றனன் இலக்குமணனென்க. தரும மூர்த்தியாகிய இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டவொட்டாமற் செய்பவர் பூமிக்குப்பாரமேயாவரென்பதுதோன்ற 'புவிப்பாவைபரங் கெட' என்றது. காக்குநர் காமின்-முன்னிலையிற்படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. பி-ம்:—[1]போருவந்தோரை. [2]இன்றேயவித்து. [3]எனக்கொரு, நின்றென்குணக், இன்றென்குணக், இன்றேயெங். [4]கோனினை. [5]காக்க. (418)

122. விண்ணாட்டவர் [1]மண்ணவர் விஞ்சையர் நாகர் மற்றும்
எண்ணாட்டவர் யாவரு நிற்கவொர் மூவ ராகி
மண்ணாட்டுநர் [2]காட்டுநர் வீட்டுநர் வந்த போதும்
[3]பெண்ணாட்ட மொட்டேன் [4]னினிப் [5]பேருல கத்து ளென்று.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள்-ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (பின்னும் இலக்குமணன்),—'விண் நாட்டவர்-தேவரும், மண்ணவர்-பூமியிலுள்ளவரும், விஞ்சையர்-வித்தியாதரரும், நாகர்-பாதாளவுலகத்தவரும், மற்றுஉம் எண் நாட்டவர்-இன்னும் எண்ணத்தக்க பலவாகிய இடங்களிலுள்ளவர்களுமாகிய, யாவர் உம்-, நிற்க-கிடக்கட்டும்; மண் நாட்டுநர்-பூமியைப்படைப்பவரும், காட்டுநர்-காப்பவரும், வீட்டுநர்-அழிப்பவரும் ஆகிய, ஓர் மூவர்-ஒப்பற்ற மும்மூர்த்திகளும், ஆகி-ஒன்றாகி, வந்த போதுஉம்-வந்து எதிர்த்தகாலத்திலும், இனி-இப்போது, பேர் உலகத்துள்-(இந்தப்) பெரிய உலகத்திற்குள், பெண் நாட்டம்-பெண்களின் நோக்கத்திற்கு, ஒட்டேன்-இடங்கொடேன், என்று-என்றுகூறி,—(எ-று.)—"திரிகின்றவேலை" என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

'சாதாரணமான தேவர் மானுடர் விஞ்சையர் நாகர் முதலியோர்கிடக்கட்டும்: படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களைப் புரிபவரான திரிமூர்த்திகளே வந்து கைகேயியின் கருத்தை முற்றுவிப்பதாக என்னை யெதிர்த்துநின்றாலும், கைகேயியின் கருத்தை நிறைவேறுமாறு விடேன்' என்று இலக்குமணன் சினங்கொண்டு கூறினனென்க. விண்ணாட்டவர்-சுவர்க்க நாட்டில் வசிப்பவர். விஞ்சையர்-பதினெண் தேவகணங்களுட் சேர்ந்தவர். நாகர்-படமும் வாலுமுடையரான ஒரு தேவசாதியார். எண்ணாட்டவர் என்றது-மற்றுங் கூறப்படாத சித்தர் கின்னரர் முதலிய தேவகணங்களை: எட்டுத்திக்கிலுமுள்ள மற்றையோரும், எனினுமாம்: திக்பாலகரென்று உரைத்தாருமுளர். நிற்க என்பது - அவர்களைத் தான் ஒரு பொருட்டாக மதிக்கவில்லை யென்பதைக் குறிப்பிக்கும்: வியங்கோள்முற்று. மூவர்-தொகைக்குறிப்பு. மண் என்றது-இலக்கணையால், உலகங்களை யுணர்த்திற்று. நாட்டம்-நாடியது: விரும்பியது: பெண் நாட்டம் ஒட்டேன்-பெண்களே கண்ணிற் காண அருமையாம்படி செய்வேனென்பாருமுளர். பெண் ஆட்டம் என்று பிரித்து உரைப்பினுமாம். பி-ம்:—[1]விஞ்சையர் மண்ணவர். [2]காக்குநராயவர், காக்குநர் வீட்டுநர், காக்குநர்நீக்குநர்: [3]பெண்ணாட்டவொட்டேன். [4]நனி. [5]பேருலகத்தினென்றான், பேருலகத்து மன்னோ. (419)

123.—வீரவாதஞ்செய்த இலக்குமணன் நகரின்நடுவே திரிதல்.

[1]காலைக் கதிரோ னொடு[2]வுற்றதோர் வெம்மை [3]காட்டி
ஞாலத் தவர்கோ மக [4]னந்நக ரத்து நாப்பண்
மாலைச் [5]சிகரத் தனிமந்தர [6]மேரு முந்தை
வேலைத் திரிகின் றதுபோற்றிரி கின்ற வேலை.

(இ-ள்.) காலை கதிரோன்-இளஞாயிறு, நடு உற்றது - உச்சியடைந்தாற்போன்ற, ஓர் வெம்மை-ஒரு கடுமையை, காட்டி—, ஞாலத்தவர் கோமகன்-சக்கரவர்த்தியினது (இளைய) திருமகன் [லக்ஷ்மணன்], அ நகரத்து நாப்பண்-அவ்வயோத்தியின் நடுவில், மாலை சிகரம் தனி மந்தரம் மேரு-ஒழுங்காகிய முடிகளையுடைய ஒப்பற்ற மந்தர பருவதம், முந்தை-முற்காலத்தில், வேலை-திருப்பாற்கடலில், திரிகின்றதுபோல்-சுழன்றதுபோல, திரிகின்ற வேலை-சுழன்றுலவுங் காலத்தில்,—(எ - று.)—"கேளா" என அடுத்த கவியில் தொடரும்.

"எவராவது போர்க்கு வருபவருண்டோ?' என்று வீரவாதத்துடனே ஆர்ப்பாடஞ்செய்துகொண்டு இலக்குமணன் நகர்நடுவே திரிந்தானென்க. மேரு-மலை என்னும் மாத்திரையாய் நின்றது. முந்தை-கடைந்த காலத்தில் என்றபடி. திருமாலுக்கு இந்நகரம் இனிது தங்குமிடமாதலால் இதற்குப் பாற்கடலுவமையாயிற்று; பாலகாண்டத்து "மாயோன் மார்பினன்மணிகள் வைத்த பொற்பெட்டியோ" என்றார். பி-ம்:—[1]காலக்கதிரோன். [2]உற்றன, அற்றதோர். [3]கூட்டி, காட்ட. [4]நன்னகரத்து. [5]சிகரத்தணி. [6]ஏல. (420)

124.—இலக்குமணனது வில்லின் நாணொலி இராமனது செவியிற் படுதல்.

வேற்றுக் கொடியாள் [1]விளைவித்த வினைக்கு விம்மித்
தேற்றத் தெளியா தயர்சிற்றவை பாலி ருந்தான்
[2]ஆற்றற் றுணைத்தம்பிதன் [3]விற்புய லண்ட கோளம்
[4]கீற்றுத் துடையப் [5]படுநாணுரு மேறு [6]கேளா.

(இ - ள்.) வேறு கொடியாள்-வேறாகிய கொடுமையையுடைய கைகேயி, விளைவித்த - உண்டாக்கின, வினைக்கு - கொடுந்தொழிலுக்கு, விம்மி - கலங்கி, தேற்ற தெளியாது-தேறப்பண்ணவும் தேறாமல், அயர்-வருந்துகின்ற, சிற்றவைபால்-சிறியதாயாகியசுமத்திரையாரிடத்தில், இருந்தான்-இருந்த ஸ்ரீராமன், ஆற்றல் துணை தம்பி தன்-வல்லமையையுடைய (தனக்குத்) துணையாகிய லக்ஷ்மணனது, வில்புயல்-வில்லாகிய மேகத்தினின்று, அண்ட கோளம் கீற்று ஒத்து உடைய-அண்டகோளம் பிளவுபட்டுத் தகரும்படி, படும்-உண்டாகிய, நாண் உரும் ஏறு-வின்னாணின் ஒலியாகிய இடியேற்றை, கேளா-செவியுற்று,—(எ-று.)—"வந்தான்" என மேற்கவியில் முடியும்.

இலக்குமணன் நகரின் நடுவே திரிந்துகொண்டு செய்த நாணொலியானது சுமித்திரையாரிடத்திருந்த இராமபிரானது செவியிற் பட்டதென்க. வேற்றுக்கொடியாள் என்றது - ஸ்ரீகௌசலையாருக்குத் தன் நினைவாலே வேறாகுங்கொடியவளென்றபடி: ஸ்ரீபரதாழ்வான் நினைவுக்குப் பொருந்தாமையாலே வேறாங்கொடியா ளென்றதாகவுமாம். எஞ்ஞான்றும் இராமனுடன் கூட இருந்து கைங்கர்யஞ் செய்து வருதலால், 'துணைத்தம்பி' என்றார்; வல்லமையில் தனக்கு ஒப்பாகிய தம்பி யென்றுமாம். கீற்

ளுத்து-கீறுதலைப் பொருந்தி; பிளவுபட்டு. பி-ம்:—[1]முடிப்பித்த, முடிவித்த. [2]ஆற்றத்தனித், ஆற்றற்றனித். [3]விற்றெழில், விற்புடைப்பு. [4]கீற்றுற்று, கீற்றற்று. [5]பொரு. [6]கேட்டான். (421)

125.—இராமன் இலக்குமணனுள்ள இடத்துக்கு வருதல்.

[1]வீருக்கிய பொற்கலன் [2]வில்லிட வார மின்ன
மாருத் [3]தனிச்சொற் றுளிமாரி [4]வழங்கி வந்தான்
காருக்க நிமிர்ந்து [5]புகைந்து கனன்று பொங்கும்
ஆருக் கனலாற்று மோரஞ்சன மேக மென்ன.

(இ-ள்.) (கேட்ட அவ்விராமன்)—வீறு ஆக்கிய பொன்கலன்-வேறொன்றற்கில்லாத அழகையுண்டாக்குகின்ற பொன்னாலாகிய திருவாபரணங்கள், வில் இட-ஒளி வீசவும், ஆரம் மின்ன-முத்து மாலைகள் ஒளிறவும், கால் தாக்க-பெருங்காற்று வீசுதலினால், நிமிர்ந்து - வளர்ந்து, புகைந்து - எரிந்து, கனன்று - காய்ந்து, பொங்கும்-மேன்மேல் மிகுகின்ற, ஆரு கனல்-தணியாத [பிரளய காலத்] தீயை, ஆற்றும் - தணிவிக்கின்ற, ஓர் அஞ்சனமேகம் என்ன-ஒரு மைபோலுங்கரிய மேகம்போல, மாறு-தவிராத, தனி-ஒப்பற்ற, சொல்-வார்த்தைகளாகிற, மாரி துளி-மழைத்துளிகளை, வழங்கி வந்தான்-சொல்லிக்கொண்டுவந்தான்; (எ - று.)

இராமபிரான் இலக்குமணனது சினத்தைத் தணிப்பிக்கக்கருதி அவனுள்ள இடத்திற்கு இன்சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தனனென்க. காலக்கடைத்தீயெனக் கீழ்க்கூறியதனால், ஆருக்கனல் என்பதற்கு-பிரளயகாலத்தீ எனப்பட்டது: இது தொழிலும் உருவும்பற்றி வந்தது. அஞ்சனமேகமென்றது, கார் காலத்துச் சூல்கொண்ட மேகத்தை. மேகம் என்றதற்கு ஏற்ப, வில்லும் மின்னும் கூறப்பட்டன. பி-ம்:—[1]வீருகிய. [2]வில்லிட்ட. [3]தணி. [4]வழங்க. [5]கனன்று புகைந்து. (422)

126.—'போர்க்கோலம் பூண்டு இருக்கக் காரணமென்?' என்று இராமன் இலக்குமணனை வினவுதல்.

மின்னொத்த [1]சீற்றக் கனல்விட்டு விளங்க நின்ற
பொன்னொத்த மேனிப் [4]புயலொத்த தடக்கை யானை
[2]என்னத்த வென்னீ [3]யிறையேனு முனிந்தி லாதாய்
[4]சன்னத்த னாகித் தனுவேந்துதற் கேது வென்றான்.

(இள்.) (ஸ்ரீராமன்), மின் ஒத்த-மின்னலைப்போன்ற, சீற்றம் கனல்-கோபாக்கினியை, விட்டு-வெளியே தோற்றுவித்துக் கொண்டு, விளங்க நின்ற-விளக்கமாக நின்ற, பொன் ஒத்தமேனி-பொன் போன்ற திருமேனியையும், புயல் ஒத்த தட கையானை-மேகம்போன்ற பெரிய கைகளையுடையனுமான இளையபெருமாளை நோக்கி, 'என் அத்த-எனது குழந்தாய்! இறை ஏன்உம் முனிந்திலாதாய்-ஒருநொடிப்பொழுதும் சினங்கொள்ளாதவனே, நீ—, சன்னத்தன் ஆகி-(போருக்கு) ஆயத்தமானவனாய், தனு ஏந்துதற்கு - விற்பிடித்தற்கு, ஏது-காரணம், என்-யாது?', என்றான்-என்று வினவினான்; (எ-று.)

'என் குறிப்பை யுணர்ந்து அதன்படியே நடப்பதன்றி நீ தனியாகச் சிறிது சினங்கொள்வதும் எப்போதுங் கண்டதில்லையே: அங்ஙனமுள்ள நீ, இப்போது பெருஞ்சினங்கொண்டு யுத்த சன்னத்தனாகி நிற்கக் காரணம் என்?' என்று இராமன் இலக்குமணனை வினவினனென்க. சன்னத்தன்=ஸந்நத்தன்: போர்க்கவசம் பூண்டவன். மின்னொத்த சீற்றக்கனலென்றதனால், வெகுளி தானுள்ளவளவு கணமேயெனக்கொள்க. இளையபெருமாளை மேல் ஆரணிய காண்டத்திலும் "சுவணவண்ணன்" என்பராதலால், பொன்உவமை நிறத்திற்கு. அப்புமாரியுதவுதலாகிய தொழில்பற்றி 'புயலொத்த தடக்கை' என்றார். [3]இமையோரை முனிந்திலாதாய் என்றபாடத்துக்கு-தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்குத் தாம் இரங்கி யவதரித்தமையைக் குறிப்பித்தற்கு இவ்வாறு கூறியதென்பர்: தேவரை முனிந்தால் வில்லெடுக்கலாம்: மனிதரை முனிந்து அதற்காக வில்லெடுத்தல் சிறப்பன்றென்றலுமாம். அன்றி இமை ஓரை-இமைப்பொழுது எனினுமாம். பி-ம்:—[1]சீற்றத்தனல். [2]என்னைத்தனெண்ணி, என்னத்தனே நீ. [4]சின்னத்தனுவேந்துதற்கேதுவென்செப்புகென்றான். (423)

127.—இதுவும் அடுத்தகவியும்-ஒருதொடர்: இலக்குமணன் இறுத்த விடை.

[1]மெய்யைச் சிதைவித்துநின் [2]மேன்முறை [3]நீத்த [4]நெஞ்சம்
மையிற் [5]கரியாளெதிர் நின்னை [6]யம் மௌலி சூட்டல்
செய்யக் [7]கருதித் தடைசெய்குநர் தேவ [8]ரேனும்
துய்யைச் சுடுவெங்கன லிற்சுடு வான்று ணிந்தேன்.

(இ-ள்.) (அதற்கு இலக்குமணன்), 'மெய்யை சிதைவித்து-சத்தியத்தைக் கெடச்செய்து, நின் மேல் முறை-உனக்குச் சிறப்பாகவுள்ள அரசு முறைமையை, நீத்த-நீக்கின, நெஞ்சம் மையில் கரியாள் எதிர்-மனம் மையினுங் கரியளாகிய கைகேயியின் முன்னே, நின்னை-உன்னை, அ மௌலி சூட்டல்-அந்தக்கிரீடத்தைச் சூட்டுதலை, செய்ய-செய்தற்கு, கருதி-(நான்) நினைந்து,—தடைசெய்குநர்-(அதற்குத்) தடைசெய்பவர், தேவர்ஏனும்-தேவர்களே யாயினும், (அவரை), துய்யை சுடு வெம் கனலின்-பஞ்சையெரிக்கின்ற கொடிய தீப்போல, சுடுவான்-அழித்தற்கு, துணிந்தேன்-நிச்சயித்தேன்; (எ-று,)

இராமனுக்கு முடிசூட்டுகிறேனென்றுசொன்ன சக்கரவர்த்தியை அது செய்யாது தடுத்தலால், மெய்யைச் சிதைவித்ததாயிற்று. நீத்த-தன்வினை பிறவினைப்பொருளில் வந்தது. மனத்தில் வெகுளியை யுடையவளென்பான் 'நெஞ்சம் மையிற்கரியாள்' என்றான். துய்-பஞ்சிற்றொடர்நுனி. கருதித்துணிந்தேனென முடிக்க. பி-ம்:—[1]மெய்ம்மை. [2]மெய்ம்முறை, மென்முறை. [3]நீத்து. [4]நெஞ்சின். [5]கொடியாள். [6]நன்மௌலி, நயமவுலி. [7]கருத்தித் தடை. [8]ஏயும். (424)

128. வலக்கார் முகமென்கைய தாகவவ் வானு ளோரும்
[1]விலக்கா ரவர்வந்து விலக்கினு மென்கை [2]வாளிக்கு

இலக்கா வெரிவித் துலகேழினெ டேழு மன்னர்
குலக்கா வலுமின் [3]றுனக் கியான்றரக் கோடி யென்றான்.

(இ-ள்.) வலம் கார்முகம்-வலியையுடைய வில்லானது, என் கையது ஆக-எனது கையிலுள்ளதாயிருக்க, அ வானுளோர் உம்-அத்தேவரும், விலக்கார்-(துணிந்து) தவிர்த்தல் செய்யார்: அவர் வந்து விலக்கின்உம்-அவர் (துணிந்து) வந்து தடுத்தாலும், என் கை வாளிக்கு-எனது கையிலுள்ள பாணத்துக்கு, இலக்கு ஆ(க)—லட்சியமாகும்படி, எரிவித்து-எரியச்செய்து, உலகு ஏழினெடு ஏழ்உம்-பதினான்குலோகங்களையும், மன்னர் குலம் காவல்உம்-அரசர்கூட்டத்துக்குரிய காத்தற்றொழிலையும், இன்று-இப்பொழுது, உனக்கு—, யான் தர-நான் கொடுக்க, கோடி-பெற்றுக்கொள்க, என்றான்—; (எ-று.)

இச்செய்யுளின் முன்னடிகள்-கீழ்ச்செய்யுளின் அநுவாதம்: இவ்வநுவாதம் உலகேழினெடேழும் மன்னர்குலக்காவலும் யான் தரக்கோடிஎன்று விதித்தலின் பொருட்டு வந்ததென்க. இலக்கு-லக்ஷயம் என்பதன் திரிபு. உனக்கியான்-குற்றியலிகரம். பி-ம்:—[1]விலக்காரய. [2]வாளியிலக்கா. [3]உனக்காக்குவன். (425)

129.—அதுகேட்ட இராமன் 'முறைக்கேடாக உனக்கு இப்படிச் சீற்றந் தோன்றக் காரணம் என்?' எனல்.

இளையா [1]னிது [2]கூற விராம[3]னியைந்த நீதி
வளையா வருநன்னெறி[4] நின்னறி வாகு [5]மன்றே
உளையா வறம் [6]வற்றிட வூழ்வழு [7]வுற்ற சீற்றம்
விளையாத நிலத்துனக் கெங்ஙன் விளைந்த தென்றான்.

(இ-ள்.) இளையான் இது கூற-இலக்குமணன் (தான் வில் லேந்திய காரணம்) இன்னதென்பதனைச் சொல்ல,— இராமன்—, 'இயைந்த நீதி வளையா வரும் நல் நெறி-(நூல்களிற்) கூறப்பட்டுள்ள நீதிமுறைக்கு மாறுகாமல் நடக்கின்ற நல்லமுறையிலேயே, நின் அறிவு-உனதுபுத்தி, ஆகும் அன்றே-பொருந்தியிருக்குமல்லவா? ஊழ் வழு உற்ற-நீதிமுறைக்குத் தவறுகவுள்ள, சீற்றம்-கோபம், விளையாத-(ஒருபோதும்) உண்டாயிராத, நிலத்து-இடமாகிய மனத்தில், உளையா அறம் வற்றிட-அழியாத தருமம் கெடும்படி, உனக்கு—, எங்ஙன்-எப்படி, விளைந்தது-தோன்றிற்று?' என்றான்-என்று வினவினான்; (எ-று.)

இலக்குமணன் சொல்லைக் கேட்டதும், இராமன் 'அப்பா இலட்சுமண! உன்னுடைய அறிவு நீதிமுறை தவறுத நன்னெறியில்தான் செல்லவல்லது; அப்படியிருக்க, தருமத்திற்குக் கேடு உண்டாகும்படி நீதிமுறைக்கு மாறுக உன்மனத்திலே "இப்போது சினம் எவ்வாறு பிறந்தது?' என வினவினனென்பதாம். இது என்றது-இராமபிரானுக்கு மகுடம் புனைதற்கு மாறுகக் கைகேயி எண்ணிய எண்ணத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டுத் தேவர்

கொன்றொழிப்பே னென்றதை. இலக்குமணன் புத்தி நீதிதவரு நன்னெறியிலேயே செல்லுமென்பான் 'நீதிவளையாவரு நன்னெறி நின்னறி வாகும்' என்றான். தருமத்திற்கு அழிவு என்றும் உண்டாகாதென்ற நூற்கொள்கை பற்றி 'உளையா அறம்' எனப்பட்டது. உளையா=உலையா: லகரத்துக்கு ளகரம் போலியாக வந்தது: போலியாகக் கொள்ளாமல், அறம்உளையா வற்றிட என்று இயைத்து-தருமதேவதை மனம் வருந்தியொடுங்க என்று உரைப்பினுமாம். இளையான் என்பதற்கு-தான் கொண்ட கருத்திற் சிறிதுந் தளராதவனாகி என்று உரைப்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]அது. [2]சொல்ல. [3]இசைந்த. [4]நின்னெறியாகும். [5]இன்றே. [6]அற்றிட, உற்றிட. [7]அற்ற. (426)

130.—இலக்குமணன் யான் இப்போது சினங்கொள்ளாது எப்போது சினங்கொள்வதெனல்.

நீண்டா [1]ன் துரைத்தலு நித்திலந் [2]தோன்ற நக்குச்
சேண்டான் றொடர்மாநில [3]நிற்கெனத் தாதை செப்பப்
பூண்டாய் பகையா [4]லிழந்தேவனம் போதி [5]யென்றால்
[6]யாண்டோ வடியேற் கினிச்சீற்ற மடுப்ப [7]தென்றான்.

(இ-ள்.) நீண்டான்-ஸ்ரீராமன், அது உரைத்தலும்-அவ்வார்த்தையைச்சொன்னவளவில்,-(இலக்குமணன்),'நித்திலம் தோன்ற -பற்கள் வெளித்தோன்ற, நக்கு- சிரித்து, சேண் தான் தொடர் மா நிலம் - அகலம்பொருந்திய பெரிய பூமி, நிற்கு -(இனி)உனக்கு, என - என்று, தாதை-தந்தை, செப்ப-சொல்ல,—பூண்டாய்-(அதனை), அங்கீகரித்தவனாகி,(பின்),பகையால் இழந்து-சத்துருவினால் இழந்துபோய், வனம் போதி-காட்டிற்குச் செல்வாய், என்றால்—, அடியேற்கு-எனக்கு, இனி—, சீற்றம் அடுப்பது-கோபம் வருவது, யாண்டோ-(இந்தவேளை தவிர) வேறு எப்பொழுதோ?' என்றான்—; (எ - று.)

அடியேனுக்கு இக்காலத்தில் கோபம் வருகிறது அதிசயமா? என்றபடி. நீண்டான்-மிக்ககுணங்களையுடையவன்: வாமனாவதாரத்தில் மாவலிபக்கல் மூவடிமண்வேண்டி நீண்டமைபற்றி,நீண்டானென்றானுமாம்.பி-ம்:—[1]உரைசெய்தலும்,அதுணர்த்தலும்,அது கூறலும். [2]தோற்க. [3]நின்னது தாதை, நின்னதென்றுந்தை, நின்னதுன்றாதை- [4]இழந்தாய். [5]என்ன. [6]ஆண்டோ. [7]என்னே. (427)

131.—இதுவும் இலக்குமணன் மறுமொழி.

நின்கட் [1]பரிவில்லவர் நீள்வனத் துன்னை நீக்கப்
புன்கட் பொறியாக்கை பொறுத்துயிர் [2]போற்று கேனே
என்கட் [3]புல [4]முன் னுனக்கீந்துவைத் தில்லை யென்ற
வன்கட் புலந்தாங்கிய மன்னவன் [5]போல வென்றான்.

(இ-ள்.) 'என் கண் புலம் முன்-எனது கண்முன்னே, உனக்கு ஈந்து வைத்து-உனக்கு (இராச்சியத்தை வாயாற்) கொடுத்து

வைத்து, இல்லை என்ற- பின்னரில்லையென்று சொல்லி (உன்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பி மகிழ்ச்சியோடு பார்த்துக்கொண்டு) நின்ற, வன்கண் புலம் தாங்கிய-கொடுந் தன்மையைக் கொண்ட கட்புலனோடு கூடிய, மன்னவன்போல - அரசன்போல்,—நின் கண் பரிவு இல்லவர்-உன்பக்கல் அன்பில்லாத தாய், நீள்வனத்து - நீண்ட காட்டில், உன்னைநீக்க-உன்னை அனுப்ப,(அதனைக் கண்டும்), புன்கண் பொறியாக்கை பொறுத்து-துன்பத்தைத் தருகின்ற ஐம்பொறிகளையுடைய உடலைத் தாங்கி, உயிர் போற்றுகேன்ஓ-பிராணனைக் காப்பாற்றுவேனோ?' என்றான்-என்றும் கூறினான் (இலக்குமணன்;) (எ-று.)

இராமபிரானுக்கு அரசு தருகிறேனென்று தசரதன் கூறியது தனக்குத் தெரியுமென்பதை யுணர்த்த, இலக்குமணன் 'என்கட்புல முன்னுனக்கீந்துவைத்து' என்கிறான்.உயிர்போற்றுகேனோ... வன்கட்புலந்தாங்கிய மன்னவன் போல - "பைந்தொடியொருத்தி சொற்கொண்டு பார்மகள், நைந்துயிர் நடுங்கவு நடத்திகானெனா, வுய்ந்தன னிருந்தன னுண்மை காவலன்" என்று பின்னும் இலக்குமணன் கூறுவதுகாண்க. வன்கண்மை- இரக்கமின்மை. பரிவில்லவர்-இழிப்பினாற் பன்மைவந்தது. பி-ம்.—[1]பரிவில்லவள்,பரிவில்லவன். [2]போற்றுவேனோ. [3]புலன். [4]உன்றனக்கு. நின்றனக்கு. [5]கார்ண்கொல். (428)

132.—இலட்சுமணன் சொல்லைக்கேட்டு இராமன்கூறத்தொடங்குதல்.

என்றென் [1]றறிவித் திளையோனி தியம்பி டாமுன்
கன்றொன்று மாவிற் பலயோனியுங் காத்த நேமி
வன்றிண் சிலைக்கைம் மனுவென்னும் வயங்கு சீர்த்திக்
குன்றொன்று தோளான் மருமானிவை கூற லுற்றான்.

(இ-ள்.) இளையோன் - இலட்சுமணன், இது - (தான்) சினங்கொண்ட தன்காரணத்தை, என்றுஎன்று அறிவித்து—,இயம்பிடாமுன்-சொல்லுவதற்கு முன்னம்,—கன்று ஒன்றும் ஆவின்-(தன்) கன்றினிடத்தே அன்புபொருந்திய பசுப்போல, (மிக்க அன்புகொண்டு), பல யோனிஉம்காத்த - பலவகைப் பிறவிகளிலும் பிறந்த பிராணிகளையெல்லாம் பாதுகாக்கின்ற, நேமி வல் திண் சிலை கை-ஆஜ்ஞாசக்கரத்தையும் மிகவும் வலிமைபெற்ற கோதண்டத்தையும் பூண்ட கையையுடையவனாகிய, மனுஎன்னும் வயங்கு சீர்த்தி குன்றுஒன்றுதோளான மருமான் - மனுவென்கின்ற விளங்கும்பெரும் புகழைக் கொண்டவனாகி மலையையொத்த தோள்களையுடையவனது சந்ததியிற்பிறந்தஸ்ரீராமன்,இவை-இவ்வார்த்தையை,கூறல் உற்றான்-சொல்லத்தொடங்கினான்;(எ-று.)-அதனை மேலிரண்டு கவிகளிற் காண்க.

இச்செய்யுள் சில பிரதிகளில் மாத்திரம் காணப்படுவதாயினும்' சந்தர்ப்பத்திற்கு ஒத்திருப்பதால், உரையெழுதப்பட்டது. "சீர்த்தி மிகுபுகழ்" என்பது தொல்காப்பியம். தன் சீற்றம் தக்கதேயென்று தெரிவிப்பதற்குப் பலமுறை கூறினனென்பார் 'என்றென்றறிவித்து' என்றார். பி-ம்:—[1]சீற்றத்து. (429)

133.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர் : சினங்கொள்ளுதல் கூடாதென்பதற்கு இராமன் காரணங்காட்டுதலைத் தெரிவிக்கும்.

பின்குற்ற மன்னும் பயக்கும்மர சென்றல் [1]பேணேன்
முன் [2]கொற்ற மன்னன் முடி [3]கொள்கெனக் கொள்ள [4]மூண்ட்து
என்குற்ற [5]மன்றே [6]விகன்மன்னவன் குற்றம் [7]யாதோ
மின்குற் றெளிரும் [8]வெயிறீக்கொ டமைந்த வேலோய்.

(இ-ள்.) *மின் குற்று ஒளிரும்-மின்னலை வென்று விளங்குகின்ற,வெயில் தீகொடு அமைந்த-சூரியகிரணத்தாலும் அக்கினியினாலுஞ் செய்தாற்போன்ற, வேலோய்-வேலாயுதத்தையுடையவனே! கொற்றம் மன்னன்-வெற்றியையுடைய சக்கரவர்த்தியானவன், முன்-முன்னே, முடிகொள்க என-கிரீடத்தைச் சூட்டிக்கொள்வர்யாக என்று சொல்ல,அரசு-இராச்சியபாரம்,பின்-பின்பு, குற்றம்-குற்றத்தை,மன்உம்பயக்கும்-மிகுதியும் உண்டாக்கும்,என்றல்-என்பதை, பேணேன்-கருதாதவனாய், கொள்ள-(அதனைப்) பெற்றுக்கொள்வதற்கு, மூண்டது-முயன்றதொழில், என்குற்றம் அன்றே-எனது பிழையன்றோ? இகல்மன்னவன் குற்றம் யாது-வெற்றியையுடைய சக்கரவர்த்தியின் பிழையெதுவோ? [ஒன்றுமில்லை யென்றபடி]; (எ-று)*

இராச்சியத்தை யாளுமாறு முதலில் ஒப்புக்கொண்டது என்மேற் பிழையாவதால், குற்றஞ் செய்தவரைத் தண்டிப்பதானால் என்னையே தண்டிக்கவேண்டுமென்றவாறு, உம்மை, இசைநிறை. பி-ம்:—[1]பேணாய். [2]சொற்ற. [3]கொள்ளென. [4]மூண்ட. [5]அன்றீ, அன்றே. [6]இயல். [7]உண்டோ. [8]வெயிலிற்கொண்டு. (430)

134. **நதியின் பிழையன்று நறும்[1]புன லின்மை [2]யற்றே**
பதியின் பிழையன்று பயந்து நமைப்[3]பு ரந்தாள்
மதியின் பிழையன்று மகன்பிழை யன்று [4]மைந்த
விதியின் பிழைநீ யிதற்[5]கென்னை [6]வெகுண்ட தென்றான்.

(இ-ள்.) *'நறும்புனல் இன்மை-(எப்போதும் நீர் இருத்தற்கு உரிய ஆற்றிலே சில காலங்களில்) நல்ல நீர் இல்லாமல் வற்றிப் போவது, நதியின் பிழைஅன்று - அந்நதியின் குற்றமன்று; (வானம் மழைபெய்யாத குற்றமேயாகும்); அற்றே-அதுபோலவே, (ஒருபோதும் என்னைப் பிரிதற்கு மனமில்லாத அரசர் இப்போது என்னைப் பிரியும்படி ஆனது), பதியின் பிழை அன்று-தந்தையினது குற்றம் அன்று; பயந்து-பெற்று (வரம்வேண்டி இப்போது என்னைக் காட்டுக்குச் செல்லுமாறு செய்தது), நமை புரந்தாள் மதியின் பிழைஅன்று-(இதுவரையில்) நம்மைப் போற்றிவந்தவளாகிய சிற்றன்னையினுடைய அறிவினது குற்றமும் அன்று; மகன் பிழைஅன்று-(அவ்வன்னையின்) புத்திரனாகிய பரதனது குற்றமுமன்று; (பின்னை யாருடைய பிழையினால் இது விளைந்ததென்றால்) , மைந்த-இளையவனே! விதியின் பிழை-ஊழ்வினையின் குற்றமேயாம்; இதற்கு-இதன்பொருட்டு, நீ—,வெகுண்டது-சினந்*

கொண்டது, என்னை-என்?' என்ருன்-என்று (இராமபிரான்) வினவினன்; (எ-று.)

'ஊழ்வினையால் யான் முடிதுறந்து காட்டிற்குச் செல்லுமாறு நேர்ந்ததே தவிர, விதியினலாட்டப்பெற்ற தந்தையார் முதலியோரிடத்து யாதும் குற்றமில்லை; தந்தையார் முதலியோரிடத்துக் குற்றம் கூறுவது எய்தவனிருக்க அம்பை நோவது போலாகும். ஊழைவெகுள்வது, தண்டிக்கப்பெற்றவன் தண்டனையை விதிக்கும் சட்டத்தின்மீது வெகுள்வதுபோலாகும்: அன்றியும், ஊழை வெல்லுதல் எவ்வளவு வலியுடையோர்க்கும் இயலாது: ஆகையால், நீ வெகுண்டு யாது பயன்?' என்றுகூறி, இராமன் இலக்குமணனைச் சமாதானப்படுத்தப் பார்த்தனனென்க; **உவமையணி.** இதனல், அரசன் முதலியோரிடத்துக் குற்றங்கூறலாகாதெனத் தெரிவித்தவாறு. கைகேயியை'பயந்து நமைப்புரந்தாள்' என்றது-அவள் நமக்குப் பிழைபுரியாளென்ற கருத்தை விளக்குதற்கு; **கருத்துடையடைகொளியணி.** பி-ம்:—[1]பெயல்,புயல். [2]நந்தம், மற்றப். [3]புரந்தார், புரந்தான். [4]மயந்தா. [5]என்கொல். [6]வெருண்டது. (431)

1?5.—இலக்குமணன் விதிக்கும் விதியாவே னெனல்.

உதிக்கும் முலையுள் [1]ஞறு தீயென வூதை பொங்கக்
கொதிக்கும் மனமெங்ஙன [2]மாற்றுவென் கோ[3]ளி ழைத்தாள்
மதிக்கும் [4]மதியாய் முதல் [5]வானவர்க் கும்[6]வலீஇதாம்
விதிக்கும் [7]விதியாகுமென் விற்ருெழில் [8]காண்டி யென்ருன்.

(இ-ள்.) (அங்ஙனம் இராமன் கூறியதற்கு இலக்குமணன்),—'உதிக்கும் உலையுள் உறு தீ என - பருத்த உலைக்களத்துள்ளே பொருந்திய தீப் போல, ஊதைபொங்க-பெருமூச்சு (மிக்கவெப்பத்தோடு) பொங்கி வெளிவர, 'கொதிக்கும் மனம் - வெம்புகின்ற மனத்தை, எங்ஙனம் ஆற்றுவென் - எப்படி தணியச்செய்வேன்? கோள் இழைத்தாள்மதிக்கும்உம் மதிஆய்-(பட்டாபிஷேகத்திற்கு) இடையூறு செய்தவளாகிய கைகேயியின் அறிவுக்கும் அறிவூட்டுவதாய், முதல் வானவர்க்குஉம் வலீ இது ஆம் - முதல்மூர்த்திகளாகிய திரிமூர்த்திகளின் வலிமைக்கும் அடங்காது மிக்கவலிமையுடையதாகிய, விதிக்குஉம் விதி ஆகும் என் வில்-(எல்லாரையும் வெல்லும் வலிமையுடைய) ஊழ்வினையையும் வெல்லும் ஒரு ஊழ்வினைபோன்றுள்ள என் வில்லின், தொழில்-செயலை, காண்டி-காண்பாயாக,' என்ருன் - என்று மறுமொழி கூறினன்; (எ - று.)

'ஊழ்வினையால் நேர்ந்ததற்கு நீ வெகுள்வது தகாது' என்று இராமன் கூறியது கேட்ட இலக்குமணன், மிகவும் வெப்பமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, 'சுவாமி! என்சினமோ தணிவதாயில்லை; உமக்குத் தீங்குசூழ்ந்த கைகேயியின் கருத்தை முற்றுவிக்கும்படி திரிமூர்த்திகளே வந்தாலும், அவர்களையும் தோற்கடித்து, தனது சூழ்ச்சியினல் உமது பட்டாபிஷேகத்திற்குத் தடைசெய்த அவளுக்குப் புத்தியுண்டாக்குவேன்: விதி, என்வில்லின் வலிமைக்கு முன்னே என் செய்ய மாட்டும்? விதிக்கும் ஓர் விதிபோல்வதாகும், என்வில்லின் வலிமை; இதுகொண்டு உமது

பட்டாபிஷேகத்தை நிறைவேற்றிவைப்பேன்: இசைப்பாரும்' என்றுனென்பதாம்.'விதிக்கும்விதியாகுமென்விற்ருெழில்காண்டி' என்று கூறுவதனுல், ஊழை ஓரிலட்சியமாகக் கொள்ளாமல் முயற்சியே வலிதென்ற கொள்கையினன் இலக்குமணனென்பது, பெறப்படும். விதிக்கும்விதி-"காலகாலன்" என்ருற் போலக் கொள்க. விதி,தான்வலியதாய் யாவரையும் வெல்லும் வல்லமையுள்ளது;அவ்விதியினும்வலியதாய் அதன்செயலேப்பலிக்கவொட்டாதுசெய்யும் வல்லமை என்வில்லுக்கு உண்டுஎன்பது, 'விதிக்கும்விதியாகுமென்வில்' என்பதன்கருத்து. உலேயில் உதிக்கும் தீ என இயைப்பினுமாம். ஊதை-காற்று. பொங்க என்றுன் என்க: பொங்கக்கொதிக்கும்எனக் கூட்டுவாரும்,மனத்துயர்க்கு உலேயுள்ளுறுதீ உவமை என்பாரும், கோளிழைத்தாள்-மந்தரை என்பாருமுளர். மனம் எங்ஙனம் மாற்றுவென்:என்று பிரிக்கவுமாம்.முதல்வானவர் - முதன்மைபெற்றவானவர்: முதல்வராகிய மும்மூர்த்திகள். வலீஇது=வலிது: செய்யுளோசைநிறைக்கவந்த உயிரளபெடை.
பி-ம்:—[1]எழு. [2]ஆறுமிக். [3]இழைத்தான். [4]மதியா. [5]வானவரும். [6]மற்றும், மற்றை. [7]விதியாமென. [8]காண்டிரென்ருன், காண்டிவீர.

136.—இராமன் இலட்சுமணனே நோக்கித் தந்தையார்மீது சினங்கொள்ளுதல் தகாதெனல்.

[1]ஆய்தந்தவ னவ்வுரை கூறலு [2]மைய நின்றன்
[3]வாய்தந்தன [4]கூறுதி யோமறை [5]தந்த[6] நாவால்
நீதந்த [7]தன்றே நெறியோர்க [8]ணிலாத தீன்ற
[9]தாய்தந்தை யென்று லவர்மேற் சலிக்கின்ற [10] தென்னே.

(இ-ள்.) அவன்-லக்ஷ்மணன்,ஆய்தந்து-ஆராய்ந்து, அ உரை கூறலும்-அந்த வார்த்தையைச் சொன்ன வளவிலே,—(இராமன் இலக்குமணனேநோக்கி),—'ஐய-தம்பி! மறை தந்தநாவால்-வேதங்களின் பொருளே யறிந்த (உன்) வாயினுல், நின்தன் வாய்தந்தன-உன் வாயில்வந்தவைகளே, கூறுதிஓ- சொல்லுகின்ருயோ? நீ தந்தது-நீ (இப்போது) சொன்ன செயல், நெறியோர்கண்-நன்னெறியைக் கடைப்பிடித்து நடப்பவரிடத்தில், நிலாதது அன்றே-நில்லாத செயலல்லவா?(உனது விருப்பத்திற்குமாருகநடப்பவர்),—ஈன்ற தாய் தந்தை என்ருல்-பெற்ற தாயுந் தந்தையும் (ஆவர்) என்ருல், அவர்மேல்-அவரிடத்தில், சலிக்கின்றது-கோபிப்பது, என்னே-எவ்வாறே?' (எ-று.)—(என்ருன், ஸ்ரீராமன்) என வருவித்து முடிக்க.

"மாத்ருதேவோ பவ, பித்ருதேவோ பவ[அன்னேயையும்பிதாவையும் கண்கண்ட தெய்வமாகக்கொள்"] என்று வேதத்தில் விதித்திருக்க, வேதத்தைக் கற்றுணர்ந்த நீ அவ்வாயால் வேத நெறிக்குமாருகச் சொல்லுதல் தக்கதோ? நீ இப்போது சொல்வது நன்னெறியோர் மேற்கொண்ட ஒழுக்கமல்லவே. தாய்தந்தையர் நம் மனத்துக்கு மாருக நடப்பவரென்ருல், அவரிடத்துப் பொறு

மையைக் காட்டாது க்ஷத்திரியதருமத்தைக் காட்டுதல் தக்கதோ? என்று இராமபிரான் இலக்குமணனைநோக்கிக்கூறினனென்க. ஆய்ந்தவன் என ஒருசொல்லுமாம். மறைதந்த நாவர்ல் சொல்லுதியோ-இப்போது நீசொல்லும்பேச்சு வைதிகன்சொல்லுமதல்ல: அவைதிகமென்றபடி. நெறியோர்கண் இலாதது எனவும் பிரிக்கலாம். பி-ம்:—[1]ஆய்ந்தனன். [2]ஐயனின்றான், ஐயனேதும், ஐயநின்றான். [3]வாய்தந்தது. [4]சொல்லுதியோ. [5]தந்து, வந்த. [6]நாவாய். [7]அன்றேநெறியோதி. [8]இனத்தினின்று,அனைத்துமீன்ற, இனிதுநின்ற. [9]தாய்தந்தையரென்றிவர்மேல். [10]என்றான். (433)

137.—இலக்குமணன் இராமனை நோக்கித் தான் மேற்கொண்ட செயலைச் செய்தேதீருவே னெனல்.

நற்றா தையுநீ தனிநாயக னீவ யிற்றிற்
[1]பெற்றாயு [2]நீயே பிறரில்லை பிறர்க்கு நல்கக்
[3]கற்றா யிதுகாணுதி யின்றெனக் [4]கைம்ம றித்தான்
முற்றா மதியம் மிலைந்தான் [5]முனிந்தானை [6]யன்னான்.

(இ-ள்.) (அதுகேட்ட), முற்றாமதியம் மிலைந்தான் - (கலைகள்) நிரம்பாத இளம்பிறையைத் தலையிலணிந்த உருத்திரமூர்த்தியையொத்த இலக்குமணன்,—(இராமனைநோக்கி), 'பிறர்க்கு நல்க கற்றாய்—(உனக்கேயுரியபொருள்களை)அயலார்க்குத் தானஞ்செய்யக் கற்றவனே! நல்தாதைஉம் நீ-சிறந்த தந்தையாவானும் நீயே; தனிநாயகன் நீ-ஒப்பற்ற தலைவனும் நீயே;வயிற்றில் பெற்றாய்உம் நீ-வயிற்றிலே (கொண்டிருந்து பிறகு) பெற்ற தாயாகுவானும் நீயே: பிறர் இல்லை-(எனக்கு)வேறொருவரும் இல்லை: இன்று இது காணுதி-இப்போது (யான்)காட்டப்போகின்ற வில்லின்செயலைக் காண்பாயாக,' என-என்று சினந்துநிற்க,(அப்போது), அன்னான்-இராமன், முனிந்தானை-(அங்ஙனம் சினந்த) இலக்குமணனை, கைமறித்தான்-கைகவித்து விலக்கினான்; (எ-று.)

எனக்குத் தந்தை முதலியோர் நீரே: தசரதகைகேயியராதியரைத் தாய்தந்தையர்முதலியோராக எண்ணகில்லேன்:ஆதலால், நான் அவர்களைத் தண்டிப்பது மறைக்குமாறான செயலன்று; உமக்குத் தீமைசெய்யக்கருதிய அந்தக் கைகேயி முதலியோரைப் பெற்றோரென மதியாது என்வில்லின் வலியைக் காட்டி, 'உமக்கு இவ்விராச்சியத்திற் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தேதீருவேன்' என்று இலக்குமணன் தன் மனவுறுதியைக் கூறிச் சினத்தோடு நிற்க, இராமன் விலக்கினனென்பதாம். கைம்மறித்தல்-விலக்குதற்குக் குறிப்பாதலை, 'கைம்மறித்த காந்தளந்தோ தகாதெனவே'' என்ற சிந்தாமணியடியாலும் அறிக. இனி,கைம்மறித்தல்-அவன் வார்த்தையைத் தடுத்துக் கூறினனென்றுமாம்: தயரதர் நற்றாதையல்லரென்பான் 'நற்றாதைநீ' என்றான். பெற்றாய்-பெற்றஆய்-என்பதன் விகாரமுமாம். 'முனிந்தான் மதியம்மிலைந்தான்' எனவே, பிரளயகால ருத்திர னென்றவாறு. தாதைநீ, நாயகன்நீ-முன்னிலையிற் பட்டர்க்கைவந்த இடவழுவமைதிகள். முற்றாமதியம்-பிறைச்சந்திரன்.

மதிக்கப்படுவதென்றுவது, மதுவை [அமுதத்தை] யுடையதென்றுவது, 'மதி' என்ற சொல்லுக்குக் காரணப்பொருளுரைப்பர்.

இனி, இச்செய்யுட்கு—அன்னுன்-அந்த இராமபிரான்,-முற்றுமதியம் மிலேந்தான் முனிந்தானை-இளம்பிறைச்சந்திரனை முடியிற் சூடிய சிவபிரானைப்போன்றவனுய்ச் சினங்கொண்டிருந்த இலக்குமணனைப்பார்த்து, "நல்தாதைஉம்நீ-சிறந்த தந்தையாவானும் நீயே; தனிநாயகன்நீ-ஒப்பற்ற தலைவனும் நீயே; வயிற்றில் பெற்றுய்உம் நீயே- வயிற்றிற்கொண்டிருந்து பெற்ற தாயும் நீயே; பிறர் இல்லை - (எனக்குப்) பிறர் இல்லை: பிறர்க்கு நல்க கற்றுய்—(முறைகேடான செயலைப் பிறர் நிகழ்த்தியபோது) அந்தப்பிறர்க்கு உபதேசிக்கக்கற்றவனே! இன்று இது காணுதி-இப்போது யான் சொல்லுகின்ற இதை (நன்மையாகக்) கொள்வாய்,' என்று-என்று சொல்லி, கைமறித்தான் - (வில் தொழில் செய்யும்படி இலக்குமணன் முயல்வதைத் தடுக்குமாறு)கைச்செய்கையால் தடுத்தான் என்று இராமன் கூறியதாக உரைப்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]பெற்றுளும். [2]நீ பிறரில்லை. [3]கற்றுயுநீயிதுகாணென, கற்றுயிவை காணுதி நீயென. [4]கட்டுரைத்தான். [5]முனிவேயும். [6]ஒத்தான். (434)

138.—இதுவும் அடுத்தகவியும், இலட்சுமணன் மனத்திற்பதியச் சினங்கொள்ளுதல் தகாதென இராமன் மீண்டும் காட்டுதலைத் தெரிவிக்கும்.

வரதன் பகர்வான் வரம்பெற்றவ டானிவ் வையம்
சரதம் முடையா ளவளென்றனித் [1]தாதை செப்பப்
பரதன் பெறுவா [2]னினியான் படைக்கின்ற செல்வம்
விரதம் [3]மிதினல்லது வேறினி யாவ தென்றுன்.

(இ-ள்.) வரதன் பகர்வான்-ஸ்ரீராமன் சொல்லத் தொடங்கினன்: 'வரம்பெற்றவள் - (தான் சாரத்தியஞ் செய்து) வரத்தைப் பெற்ற கைகேயி, தான்-,இ வையம் சரதம் உடையாள்-இவ்விராச்சியத்தை மெய்யாகக் கேட்டுப்பெறுதற்கு உரிமையுடையாளாவாள்; அவள்-அந்தக் கைகேயி, என் தனி தாதைசெப்ப-எனது ஒப்பற்ற தந்தை சொல்ல, பரதன் பெறுவான்-(அவ்விராச்சியத்தைப்)பரதன் கைக்கொள்வான்: இனி—, யான் படைக்கின்றசெல்வம்-நான் பெறுகின்ற ஐசுவரியம், விரதம்-:இதின் நல்லது - இதனினும் நல்லது, வேறு யாவது இனி-வேறே யாது இனிமேல்?' என்றுன்—;(எ-று.)

வரமாகப்பூமியைப்பெறக் கைகேயி உரியள்; அரசைப் பெறுபவனே பரதன்; நானே தவத்தைப் பெறுபவன்; இனி, இதனினும் நல்லது எனக்கு என்? இதனினும் நல்லது வேறில்லையென்க. பி-ம்:—[1] தாயரன்றே. [2]நனி. [3]இதுநல்லதுவேறினி, இதன்மேலெனக்கொள்வது. (435)

139. ஆன்றுன் [1]பகர்வான் [2]பினு மைய [3]விவ் வைய மையல்
தோன்று நெறி [4]வாழ் துணைத்தம் பியைப்போர் தொலைத்தோ

சான்றோர் [5]புகழ்நற் [6]றனித் தாதையை [7]வாகை கொண்டோ
ஈன்றுளை வென்றோ வினியிக்கதந் தீர்வ தென்றான்.

(இ-ள்.) ஆன்றான்-ஸ்ரீராமன், பின்உம் பகர்வான் - பின்னுஞ் சொல்லத் தொடங்குபவனாகி, 'ஐய-தம்பீ! இ வையம் மையல் தோன்று நெறி வாழ்-இவ்வுலக மயக்க மில்லாத சன்மார்க்கத்தில் வாழ்கின்ற, துணை தம்பியை-துணையாகிய உடன்பிறந்தவனை, போர் தொலைத்துஓ - யுத்தத்தில் வென்றபின்போ, சான்றோர் புகழ் - பெரியோர் புகழ்கின்ற, நல் தனி தாதையை - நற்செயலை யுடைய ஒப்பற்ற தந்தையை, வாகை கொண்டுஓ - வென்றதனா லான வெற்றிமாலையைச் சூடியோ, ஈன்றுளை வென்றுஓ - பெற்ற தாயைச் செயித்தபின்போ, இனி—, இ கதம் தீர்வது-இக்கோபம் நீங்குவது?' என்றான்—;(எ - று.)

எவ்வளவு சொல்லியும் இலட்சுமணன் தன் சினந்தணியா தது கண்டு, 'நன்னெறியிலொழுகுபவனாய் எனக்குத் துணையாகிய பரதனைப் போரில் வென்றோ? அல்லது, அவனுக்கு இராச்சி யத்தை வரமாக அளித்த நற்செயலால் பெரும் புகழ்பெற்ற தந்தையாரை வென்று வாகை சூடியா? அன்றி, ஈன்று நமைப் புரந்தவளாய் வரம்கேட்டுப்பெற்ற கைகேயியைச் சயித்தா? என்ன செய்து நீ சினந்தணியப் போகிறாய்?' என்று இராமன் வினவின னென்க. இலட்சுமணன் சினத்துக்குக் காரணமாகி இலக்காகக் கூடியவர்-தம்பியர் முதலிய மூவரே யாதல்பற்றி, இங்ஙனம் கூறி யது; இதனால் உன் கோபத்துக்கு இலக்காகுபவரை யாராய்ந் தால் சினங்கொள்ள வழியில்லையென்று காட்டியவாறு. ஆன் றான்-நற்குண நற்செய்கை நிரம்பியவன்: (இலக்குவனைப்போலப் படபடப்பு இன்றிப்) பொறுமையுள்ளவன். வாகையென்றசொல்- இலக்கணையால், வெற்றியைக் காட்டும். பகை வென்றவர் வாகை சூடுவரென்பது தமிழ்நூல் மரபு. பி-ம்:—[1]புகல்வான். [2]பகர். [3]ஓரையமெய்யில், இவ்வையமெங்கும். [4]ஆள். [5]புகழுந். [6]தவத் தாதையை. [7]வாதை. இச்செய்யுள், சில பிரதிகளில் "நன்சொற் கடந்து"என்னும் 141-ஆம் செய்யுளுக்குப்பின் காணப்படுகின்றது. (436)

140.—இராமன் சொல்லைக்கேட்டு, இலக்குமணன், வெறுத்துக்கொண்டு தன்கோபம் ஒழிதல்.

[1]செல்லுஞ்சொல் வல்லானெதிர் தம்பியுந் தெவ்வர் சொல்லும்
சொல்லுஞ் சுமந்தே னிரு தோளெனச் சோம்பி[2]யோங்கும்
கல்லுந்[3]சுமந்தேன் கணைப்புட்டிலுங் [4]கட்ட மைந்த
வில்லுஞ் சுமக்கப் பிறந்தேன் வெகுண்டென்னை யென்றான்.

(இ-ள்.) செலலும் சொல் வல்லான் எதிர் - (குறித்த காரியத் தைக்) கைகூட்டுவிக்கும் (பயனுள்ள) பேச்சுகளைப் பேசுவதில் வல்லவனான இராமனுக்கு எதிராக, தம்பிஉம்-இலக்குமணனும், - 'தெவ்வர் சொல்லும் சொல்உம் சுமந்தேன்-பகைவர் புகழ்ந்து கூறுகிற புகழ்ச் சொல்லைத் தாங்கி யிருந்தவனாகிய யான், (இப் போது), இரு தோள் என சோம்பி ஓங்கும் வில்உம் சுமந்தேன் -

இரண்டு தோள்கள் (உள்ளன) என்று சொல்லும்படி பயனின்றி வளர்ந்துள்ள மலைகளையும் சுமந்து நிற்கின்றேன்; கணை புட்டில் உம் கட்டு அமைந்த வில்உம் சுமக்க பிறந்தேன்-அம்பறாத்தூணியையும் உறுதிபொருந்திய வில்லையும் (வீணே) சுமக்கப் பிறந்தேன்; வெகுண்டு என்னை-(யான்) கோபித்துப் பயன் யாது?' என்றான் - என்று (வெறுத்துக்) கூறினான்; (எ - று.)

இங்ஙனம் இராமபிரான் கடுமையாகக்கூறியதைக் கேட்டதும், இலக்குமணன், தான் சினந்து செய்யத்தொடங்கிய செயலை நிறுத்திவிட்டு, 'இதுவரையில் பகைவர் புகழப் பெருஞ்சிறப்போடிருந்த யான் இப்போது வேண்டாதார் கண்ணெதிரில் என் வலிமையைக் காட்டமாட்டாது சோம்பிக் கிடக்கும்படியாயிற்றே! எனது அம்பறாத்தூணியும், வில்லும், தோளுக்கும் கைக்கும் சுமையாயிருப்பனவேயன்றிப் பகைவரையழிக்க உதவுகின்றிலவே! எனது சினந்தான் என்ன பயனை விளைத்தது?' என்று தான் இராமபிரான் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாது நிற்கும் நிலையைக் குறித்து வெறுத்துக் கூறுகின்றனனென்க. பகைவரையழிக்க மாட்டாது சோம்பிக்கிடக்கும் எனது தோள் கல்லுப்போல் அசைவற்றுக்கிடந்து உடற்குப்பாரமாய்ச் சுமக்கும்படியிருப்பதல்லது ஒரு பயனையும் விளைக்கவில்லை யென்பான், 'தோளெனச் சோம்பியோங்கும் கல்லுஞ் சுமந்தேன்' என்கிறான். தெவ்வர் சொல்லும் சொல்லும் சுமந்தேன் என்பதற்கு-இராமனைக் காட்டுக்கு ஓட்டுவாரைத் தடுக்க இவன் யாதொன்றும் செய்தானில்லை என்று என் பகைவர் ஏளனமாகச் சொல்லும் பழிச்சொல்லையும் சுமந்தேன் என்றுமாம். எங்கும் பயனைத் தவறாது விளைக்குஞ் சொல்லென்பது, 'செல்லுஞ்சொல்' என்பதன் கருத்து. கணைப்புட்டில்-அம்புகளைவைப்பதற்கு உரிய தூணீரம். 'இருதோளெனச்சோம்பி யோங்குங்கல்' — **அவநுதியணி.** "சொலல் வல்லன் சோர்விலனஞ்சானவனை, யிகல்வெல்லல் யார்க்குமரிது" என்ற குறள் இங்குக் கருதத்தக்கது. **பி-ம்:—** [1]சொல்லும். [2]ஏங்கும். [3]சுமந்தொண்கணைப். [4]கட்டிமைந்த, கட்டமைத்த. (437)

141.—இராமன் பின்னும் இலட்சுமணனைச் சமாதானப்படுத்துதல்.

[1]நன்சொற் கடந்தாண் டெனைநாளும் வளர்த்த [2]தாதை
தன்சொற் கடந்[3]தெற் கரசாள்வது தக்க [4]தன்றால்
என்சொற் கடந்தாலுனக் [5]கியாதுள தீன மென்றான்
தென்சொற் கடந்தான் வடசொற்கலைக் கெல்லை [6]தேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) தென் சொல் கடந்தான் - (பரதகண்டத்தின்) தென்பகுதியில் வழங்கும் பாஷையாகிய தமிழ்மொழிக் கடலைத் தாண்டினவனும் [தென்மொழியை முற்றுமுணர்ந்தவனும்], வடசொல் கலைக்கு எல்லை தேர்ந்தான்-ஸம்ஸ்க்ருத மொழியிலுள்ள சாத்திரங்களையெல்லாம் நன்கு அறிந்தவனுமாகிய ஸ்ரீராமன்,-(இலக்குமணனை நோக்கி), - 'நல் சொற்கள் தந்து - இனிய மொழிகளைக் கூறி, எனை ஆண்டு-என்னைப் பாதுகாத்து, நாள்உம் வளர்த்த - இந்நாள் வரையிலும் வளர்த்துவந்த, தாதைதன்-தந்தையினுடைய, சொல் கடந்து-சொல்லை மீறி, அரசு ஆள்வது-இராச்சி

யத்தை ஆட்சிபுரிவதை மேற்கொள்வது, எற்கு - எனக்கு, தக்கது அன்று—; (ஆனல்), என் சொல் கடந்தால் - என்னுடைய சொல்லை அவமதித்து மீறுவதனல், உனக்கு யாது உள துஊனம்- உனக்கு என்ன இழுக்கு உள்ளது?,' என்ருன்-என்று (நிஷ்டூரமாகக்) கூறினன்; (எ-று.)

'சாஸ்திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கவேணும் என்று கருதுகிறவன் நான்: இந்நாள்வரையிலும் அன்போடு பாதுகாத்து வளர்த்த தந்தையாகிய தசரத சக்ரவர்த்தியின் சொல்லை நான் மீறுவது தகுமோ? எனக்குத் தந்தை சொல்லைமீறி அரசாள்வது தகாது; எதற்கும் கட்டுப்படாமலிருக்கிற உனக்கோ என்சொற்கேளாமல் விட்டால் என்ன ஊனம்? ஒன்றுமில்லை' என்று இராமபிரான் நிஷ்டூரமாகக் கூறினனென்க. இனி, இச்செய்யுளுக்கு— 'எனக்குத் தந்தைசொல் மீறுவது தகாது. அதுபோலவே, என் சொல்லைக் கடப்பதும் நினக்குத் தகாது: அதனுற் பழியே விளையும்' என்று இராமன் கூறினனென்றலும் ஒன்று. இப்பொருளில் 'ஜ்யேஷ்டப்ராதா பித்ருஸம: [தமையன் தந்தையோடொப்பான்]' என்பவாதலால், தமையனுகிய என்மொழியைக்கடத்தலும் நினக்குத் தகாதென்ருனென்றவாறு. தாதைதன் சொற்கடந்தெற்கரசாள்வது தக்கதன்று—"தந்தைசொன் மிக்க மந்திரமில்லை" என்பது ஒளவைமொழி. நன்சொற்கள் என்பன-பெற்ருேர் தம் மக்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கும் இன்சொற்களை. ஆண்டு எனை நாளும்-அநேக வருஷகாலமென்று உரைப்பாருமுளர். இனிமை மகிமை தொன்றுதொட்டுவருகை முதலிய பல தன்மைகளிலும் தென்மொழியும் வடமொழியும் ஒப்பனவாமென்பதும், இராமபிரான் உணர்ந்த பாஷையென்றே இத்தமிழ் மொழியிலும் கம்பர் மதிப்பும் அன்பும் உடையவரென்பதும், ஈற்றடியில் தொனிக்குமென்ப. தென்சொற் கடந்தான் என்றமையால், இதனையும் கடல்ாகக் கொண்டமை பெறப்படும். தென்சொற்கடந்தான் என்றதுபோல, வடசொற் கடந்தானென்னுமல் 'வடசொற் கலைக்கு எல்லை தேர்ந்தான்' என்று மிகுத்துக் கூறியதனல், தென்மொழியினும் வடமொழியிற் கலைகள் மிக்கிருத்தலால் அவையெல்லாவற்றினும் வல்லவன் இராமன் எனக் கூறியவாறுமென்பர். இங்ஙன் கூறியதனல், இராமன் பேசுவதில் வல்லவனென்பது தொனிக்கும். இனி, ஈற்றடிக்கு-தென்மொழி வடமொழி என்ற இரண்டிற்கும் எட்டாதவன் எனக் கருத்துக்கொள்வாருமுளர். இனி, மூன்ருமடியினீற்றிலுள்ள என்ருன் என்பதற்கு-முற்றெச்சமாக 'என்று' எனப் பொருள்கொண்டு, தென்சொற்கள் தந்தான்- இனிமையான சொற்களைப் பேசினனென உரைத்தாருமுளர். [6]யாதுளதூற்றம் என்ற பாடத்துக்கு-உனக்கு என்ன மேன்மையுண்டு என்று கருத்துக்காண்க. சொற்கள் + தந்து = சொற்கடந்து. ஊனம்-ஹீநம்: கலை = கலா; வடசொற்கள். பி-ம்:—[1]வன். [2]மேலோன். [3]ஆண்டு. [4]என்ருல். [5]ஊனமதாகும், யானுளதூற்றம். [6]கண்டான். (438)

142.—இராமன்மொழியால் இலக்ஷ்மணன் சினந்தணிந்து நிற்றல்.

சீற்றந் துறந்தானெதிர்நின்று தெரிந்து செப்பும்
மாற்றந் துறந்தான் மறைநான்கென வாங்கல் [1]செல்லா

நாற்றெண் டிரைவேலை[2]யி னம்பித னுணை யாலே
ஏற்றந் தொடங்காக் கடலிற் றணிவெய்தி நின்றான்.

(இ-ள்.) வாங்கல் செல்லா-பின்வாங்குதலில்லாத, நம்பிதன்-ஸ்ரீராமனது, ஆணையால்-கட்டளையினால், (இலக்குமணன்),—சீற்றம் துறந்தான்-(அப்போது) கோபத்தை அடியோடு விட்டான்; மறை நான்கு என-நான்கு வேதங்கள்போல, எதிர் நின்று-(அவ்விராமபிரானுக்கு) எதிராக நின்று, தெரிந்து செப்பும் மாற்றம் துறந்தான்-ஆராய்ந்து சொல்லுகின்ற வார்த்தைகளை நீங்கினான்; வேலையின் ஏற்றம் தொடங்கா-(கடவுளாணைக்குக் கட்டுப்பட்டுக்) கரையினின்று பொங்கிப் பெருகப்பெறாத, தெள் திரை-தெளிவான அலைகளையுடைய, நால் கடலின்-நான்கு கடல்களைப்போல, தணிவு எய்தி நின்றான்-ஆறுதலடைந்தவனானான்; (எ-று.)

நாற்றிசையிலும் பூமியைச் சூழ்ந்துநிற்குங் கடல் கடவுளாணைக்கு அஞ்சிக் கரைமீறாது நிற்றல்போல, இராமபிரானுடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு இலக்குமணன் ஆறித் தன் கோபத்தை அடியோடுவிட்டு மறுமாற்றமொன்றுஞ் சொல்லாது மௌனமாயிருந்தா னென்பதாம். எம்பெருமானது புகழைக் கூறத்தொடங்கி அவனுக்கு முன்னே நின்று அக்குணங்களைக் கூறமுடியாதொழிந்த வேதம்-இராமனுக்கு முன்னேநின்று பேச முடியாமற் போன இலக்குமணனுக்கும், கடவுளாணையால் கரை மீறாது அமைந்துநிற்கும் அலைபொங்குங் கடல்-இராமபிரானது மொழியினால் மரியாதைகடவாது பொங்குஞ் சினம் அடங்கிய பெருவலிபெற்ற இலக்குமணனுக்கும் ஏற்ற உவமையாம்; உவமையணி. எம்பெருமான் திருவாணையாலே கடல் வேலையைக் கடவாதிருக்குமென்பதை "நெடுங்கடனிற்பதும் நாயிறுகாய்வதும் நிற்றலுங்கால், ஒடுங்கி நடப்பதுந் தண்கார்பொழிவதும் ஊழிதனில், சுடுங்கனல் பற்றிச் சுடாதேயிருப்பதுந் தும்பைபுனைந்து, அடுங்கனலாழியரங்கேசர் தந்திருவாணையினே" என்பதனாலும் அறியலாம்: இனி, வேதத்திற் சொல்லிய விதியைக் கடத்தல் கூடாதென்பார் 'மறைநான்கென வாங்கல்செல்லா நம்பிதனாணை' என்றாரெனினுமாம்: இப்பொருளில் கடத்தற்குக் கூடாமையினால் இராமபிரானாணைக்கு மறை நான்கும், அவ்விராமபிரானாணையை மீறாதிருந்ததனால் இலக்குமணனுக்கு வேலையை மீறாதிருந்த கடலும் உவமமென்க. பரப்புமிகுதி அரியபொருளுடைமை ஆழமுடைமை வரம்புமீறாமை என்ற தன்மைகளால் நாற்கடலும் நான்மறையும் ஒக்குமென்பாருமுளர். இனி, தணிவெய்திநின்ற இலக்குமணனுக்கே மறைநான்கு நாற்கடல் என்ற இரண்டும் உவமை எனக் கொள்ளுவது பொருந்துமாயிற் கொள்க. பி-ம்:-[1]சொல்லா. [2]இந்நம்பி. (439)

143.—இராமன் சினந்தணிந்த இலக்குமணனை யழைத்துக்கொண்டு சுமித்திரை கோயிலைச் சேர்தல்.

அன்னுன் றனையையனு மாதியோ டந்த[1]மென்று
தன்னுலு மளப்பருந் தானுந்தன் [2]பாங்கர் நின்ற

பொன்[3]மா னுரியானுந் தழீஇயெனப் புல்லிப் [4]பின்னைச்
சொன்மாண் புடையன்னை சுமித்திரை கோயில் புக்கான்.

(இ - ள்.) ஐயன்உம்-ஸ்ரீராமபிரானும்,—ஆதியொடு அந்தம் என்று-முதலும் ஈறும் (இவை) என்று, தன்னால்உம் அளப்ப அரு-தன்னாலும் வரையறுக்கக்கூடாத, தான்உம்-விஷ்ணுரூபியாகிய தானும், தன் பாங்கர் நின்ற-தன் வலப்புறத்திலிருக்கின்ற, பொன்மான் உரியான்உம்-பொன்னிறமான மான்தோலையுடைய சிவனும், தழீஇ என-கட்டியணைத்தாற்போல, அன்னான் தனை-அவ்விலக்குமணனை, புல்லி - தழுவி,—பின்னை - பின்பு, சொல் மாண்பு உடை-சொல்லின் மாட்சிமையையுடைய, அன்னை சுமித்திரை-தாயர்கிய சுமித்திராதேவியின், கோயில் - மாளிகையை, புக்கான்-அடைந்தான்; (எ-று.)

'தன்னாலுமளப்பரு' எனவே, பிறரால் அளத்தற்கு அருமை சொல்ல வேண்டாதாயிற்று. விஷ்ணுவின் அவதாரமாதலால், 'தான்' என்றார். சீற்றத்திற்கும், நிறத்திற்கும், அடிமையாய் நிற்றற்கும் இலக்குமணனுக்குச் சிவபெருமான் உவமை. தன் பாங்கர் நின்ற பொன்மானுரியான்—"பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்து" என்றார் கலியனும். "புரவல, நைகமற்றிவடன்னையுமாற்றியிச், சோகந் தீர்ப்பவள்" என்று முன் கூறினதற்கு ஏற்ப, 'சொன்மாண்புடை யன்னை' என்றார். தன்னாலும் அளப்பருந் தான்—"தனக்குந் தன் தன்மையறிவரியான்."

சுமந்திரனால் அழைக்கப்பட்டுக் கைகேயியும் தசரதனும் உள்ள இடத்துக்கு இராமன் சென்றபோது இலக்குமணனும் உடன் சென்றிருந்தானாதலால், கைகேயி வனத்துக்குப் போகுமாறு சொன்னதை அப்போதேயுணர்ந்தானாய், பிறகு ஸ்ரீராமன் கோசலையாரிடத்துக் கானகஞ் செல்ல நேர்ந்திருப்பதைத் தெரிவித்தற்காகச் செல்கையில் அப்பிரானுடனே சென்று, அவ்விராமனாற் செய்தியுணர்ந்து கௌசலை வருந்துகையில் அவளை அவ்விலட்சுமணன் சமாதானப்படுத்தி, 'மன்னவன் பேச்சைக் கேட்க வேண்டியதில்லை' என்று இராமனிடங் கூற, ஸ்ரீராமன், 'நான் சத்தியம் தவறக்கூடாது: நீ இப்போது கொண்டுள்ள இந்தப் புத்தியை யொழிக' என்று கூறிவிட்டுக் கௌசலையை விடைதருமாறு பலவகை நியாயமெடுத்துக்காட்டவும், தாயும் தம்பியும் சம்மதப்படாமலிருந்ததனால், ஸ்ரீராமன் தன் மனவுறுதியைத் தெரிவித்து, லக்ஷ்மணனுக்கும் கைகேயியினிடம் பொங்கிவருகின்ற கோபத்தை யடக்குமாறு விதியின் வல்லமையை யெடுத்துக்கூற, 'பௌருஷத்துக்குமுன் விதி என்னசெய்ய மாட்டும்? நீ கட்டளையிட்டால் பூமிமுழுவதையும் உன் அதீனமாக்கிவிடுகிறேன்: நான் உன்னுடைய அடியவன்' என்று இளையபெருமாள் கண்ணீர் விட்டுச் சொல்ல, இராமன் அந்த லக்ஷ்மணனது கண்ணீரைத் துடைத்து, 'லக்ஷ்மண! மென்மையான தன்மையுடைய உனக்கு இப்படிப்பட்ட சினம் எவ்வாறு வந்தது? நான் தந்தையாரின் கட்டளையை எள்ளளவும் மீறமாட்டேன். தந்தையார் சொல்லைத் தவறாமற் காப்பதே நன்னெறி' என்றான். தன் புதல்வனுடைய மனவுறுதியைக் கண்டு, கௌசலை கொண்டாடி, தன் மனத்தில்

வருத்தம் மிகுந்தும் அடக்கிக்கொண்டு ஆசிகூறி யனுப்பினுள்; அங்கிருந்து செய்தி தெரிவித்தற்காகச் சீதையினிடம் சென்ருனென்பது, ஸ்ரீ வான்மீகத்திலுள்ள கதைப்போக்கு. சுமித்திரையிடம் தனியே ஸ்ரீராமன் விடைபெற்றதாக, முதனூலிற் கூறப்பட்டிலது. பி-ம்:—[1]என்றும், என்னும். [2]பாகமொன்றும், பாகநின்ற, பாகனென்ற. [3]மானுமுவந்து. [4]பின்னர்ச். (440)

144—தண்டக வனத்திற்குச் செல்லச் சித்தமாயிருக்குந் தன் மக்களைக் கண்டு சுமித்திரை வருந்துதல்.

கண்டாள் மகனும் மகனுந்தன் கண்கள் போல்வார்
[1]தண்டா வனஞ்[2]சார் வதற்கே சமைந்தார்க டம்மைப்
புண்டாங்கு [3]நெஞ்சத் தினளாய்ப் [4]படிமேற் புரண்டாள்
உண்டாய துன்பக் கடற்கெல்லை யுணர்ந்தி லாதாள்.

(இ-ள்.) (அச்சுமித்திரை), - தண்டாவனம் சார்வதற்கே - தண்டகாரணியத்திற்குப் போவதற்கே, சமைந்தார்கள் -நிச்சயித்தவர்களும், மகன்உம் மகன்உம் தன கண்கள் போல்வார் தம்மை- தன்னுடைய இருகண்களை யொத்தவர்களுமாகிய ஸ்ரீராமன் லக்ஷ்மணன் என்னும் இருவரையும், கண்டாள்-பார்த்து,-புண் தாங்கு நெஞ்சத்தினள் ஆய்-புண்பட்ட மனமுடையவளாகி, உண்டாய துன்பம் கடற்கு - (புதிதாகத் தனக்கு) உண்டாகிய துன்பமாகிய சமுத்திரத்திற்கு, எல்லை உணர்ந்திலாதாள்-முடிவை அறியாதவளாய், படி மேல் புரண்டாள் - பூமியின்மேற் புரண்டழுதாள்; (எ - று.)

இன்றியமையாமைபற்றி, 'கண்கள்போல்வார்' என்ருர். **தண்டாவனமென்றபெயர்க்குக் காரணம் வருமாறு:**—சூரியகுலத்து இட்சுவாகுமன்னவனுடைய குமாரர்களுள் கடைப்புட்டவனை தண்டனென்றும் தண்டகனென்றும்பெயர் கொண்டவன் விந்தியமலைக்கும் சைவலமலைக்கும் இடையிலுள்ள நிலத்தைத் தன்னுட்சிக்கு உரியதாக்கி மதுமந்தமென்கிற பட்டணத்தையமைத்து அரசு புரிந்து வருகையில், ஒருநாள் தனது புரோகிதனை சுக்கிராசாரியனது ஆட்சிரமத்துட்சென்று அவன்மகளாகிய அரஜையென்பாளைக் காதலித்து வலியக்கற்பழிக்க, பின்பு அதனையுணர்ந்த சுக்கிராசாரியன் சினந்து 'ஏழுநாள்களில் இவன்குடும்பத்தோடும் பரிவாரத்தோடும் அழிந்துபோக, இவனது நாடு மண்மாரியால் யாதொருஜந்துவுமில்லாமற் பாழாகக்கடவது' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே பாழான அவ்விடம் காடாகிவிட்டதென்பது: தண்டகன் நாடு காடாயினமைபற்றி, தண்டகவன மென்று பெயர் பெற்றதென்க. தண்டனெனவும் பெயருண்மையால் தண்டவன மென்றுஞ் சொல்லப்படும்: அது, தண்டாவனம் என விகாரப்பட்டு வந்தது. புண்-ஈண்டுத் துன்பம். பி-ம்:—[1]தண்டார்வனம். [2]சேர்வதற்கே, செல்வதற்கே. [3]நெஞ்சத்தனள். [4]பொடிமேல் விழுந்தாள், புரண்டாள்படிமேல், புரண்டாள் பொடிம்மேல். (441)

145.—இராமன் தான் வனஞ்செல்லாதிருக்கமுடியா தென நிரூபித்துக்காட்டல்.

சோர்வாளை [1]யடித்தொழு தேத்தினன் றுன்ப மென்னும்
ஈர்வாளை [2]வாங்கி மனந்தேற்றுதற் கேற்ற செய்வான்
போர்வா [3]ளரசர்க்கிறை பொய்த்தன னுக்க கில்லேன்
கார் [4]வா னெடுங்கானிறை [5]கண்டுபின் மீள்வெ னென்றான்.

(இ-ள்.) சோர்வாளை - (அங்ஙனந்) தளர்கின்ற அச்சுமித்திரையை, அடி தொழுது—,ஏத்தினன்-துதித்து, (பிறகு), துன்பம் என்னும் - (அவளது) துயரமென்கிற, ஈர் வாளை - அறுக்கின்ற வாளாயுதத்தை, வாங்கி-கழலும்படிசெய்து, மனம் தேற்றுதற்கு-மனத்தைத் தெளியப்பண்ணுதற்கு, ஏற்ற-தக்க காரியங்களை, செய்வான்-செய்பவனாகி, (ஸ்ரீராமன்), 'போர் வாள் அரசர்க்கு இறை - போர்செய்வதில்வல்ல ஆயுதத்தையுடைய சக்கரவர்த்தியை, பொய்த்தனன் ஆக்ககில்லேன்-பொய்கூறினவனாகச் செய்யமாட்டுவேனல்லேன்; (ஆதலால்), கார் வான் நெடு கான்-கரிய மேகம் தவழ்கின்ற பெரிய காட்டை, இறை கண்டு-சற்றுப் பார்த்திட்டு, பின்-பிறகு, மீள்வென் - (இங்கே) திரும்புவேன், என்றான்—; (எ-று.)

தாம் கானகஞ்செல்லப்போவதை யுணர்ந்ததனால் தம்மைக் கண்டதும் வருந்தி மனம்புண்ணாகிப் பூமியிற்புரண்டு தளருஞ் சுமித்திரையை, ஸ்ரீராமன் அடிதொழுது துதித்து, அவளை ஒருவாறு துயராற்றக்கருதி,'நம்முடைய அரசரைச் சத்தியசந்தராக்க வேண்டுவது நமதுகடமை யாதலால், காட்டையடைந்து கடவநாளைக்கழித்து ஒரு நொடியிற்போல் மீண்டுவருவேன்' என்றனனென்க. சோகத்தைத் தணிப்பிக்கவேணுங் கருத்தினனாதலின், கான் இறைகண்டு பின் மீள்வெனென்றான். பி-ம்:—[1]ஓடித்தொழு தேந்தினன். [2]வாங்கா, வாங்க. [3]அரசன்னரசன். [4]வாழ்நெடுங். [5]கண்டுடன், கண்டிங்ஙன், கண்டனன். (442)

146.—இராமன், வனஞ்செல்வதில் தனக்கு வருத்தமில்லையெனல்.

கான்புக் கிடினும் கடல்புக் கிடினுங் கலிப்பேர்
வான்புக் கிடினும்மெனக் கன்னவை மாண யோத்தி
யான்புக்க தொக்கும் மெனையார் நலிகிற்கு மீட்டார்
ஊன்புக் குயிர்புக் [1]குணர்வுக் குலையற்க வென்றான்.

(இ-ள்.) (என்றுபின்னும்), 'யான்—, கான் புக்கிடின்உம் - காட்டையடைந்தாலும், கடல் புக்கிடின்உம்-சமுத்திரத்தையடைந்தாலும், கலி பேர் வான் புக்கிடின்உம்-ஆரவாரத்தையும் பெருமையையுமுடைய தேவலோகத்தை யடைந்தாலும், எனக்கு,— அன்னவை-அவை, மாண் அயோத்தி புக்கது ஒக்கும்-மாட்சிமையுடைய அயோத்தியை யடைந்ததனை யொக்கும்: யார் எனைநலிகிற்கும்ஈட்டார்-யாவர் என்னை வருத்தும் வலியுடையவர்? ஊன் புக்கு - உடல்வற்றி, உயிர் புக்கு-உயிர் தளர்ந்து, உணர்வு உக்கு-அறிவு அழிந்து, உலையற்க-வருந்தாதொழிக.' என்றான்—;(எ-று.)

'எந்நிலையிலிருந்தாலும் மனத்தில் மாறுபாடுகொள்ளாமல் ஒரே தன்மையாயிருப்பவனாதலால், எனக்கு அயோத்தியோடு கான் முதலியவற்றோடு வேறுபாடுஇல்லை; மேலும் எங்கும் பிறரால் ஒருதீங்கும் நேராதபடி காத்துக்கொள்ளும் வல்லமையும் எனக்குஉண்டு. ஆதலால், ஒருவராலும் எனக்குத் தீங்கேனும் வருத்தமேனும் செய்யமுடியாது. இந்த என்னிலையை மனத்திற் கொண்டு வருந்தாதிருப்பீராக' என்று சுமித்திரையைத் தேற்றினன் இராமனென்க. ஆகாசம் சப்தத்தைக் குணமாகவுடையதாதலால், 'கலிப்பேர்வான்' எனப்பட்டது: கலிப்பேர் என்னும் அடையைக் கட்லுக்குங் கூட்டலாம். மாணயோத்தி, மாண் - பெருமை; அதாவது-முத்திதரும் நகரங்களேழில் முதன்மையாயிருத்தல். [1]உணர்புக்கு என்ற பாடத்திற்கு - அறிவு அழிந்து என்று பொருள். புக்குஎன்னுஞ் சொல்லுக்கு, சந்தர்ப்பத்திற்கேற்பப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. உணர்-முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.(443)

147.—அங்குக் கைகேயியின்தோழியர் மரவுரி கொண்டுவருதல்.

தா[1]யாற்று கில்லாட்னே [2]யாற்றுகின் றுர்க டம்பால்
[3]தீயாற்று கின்றுரெனச் சிந்தையி [4]னின்று தேற்ற
[5]நோயாற்று கில்லா[6]வுயிர் போல நுடங்கி டையார்
மாயாப் பழியாடர வற்கலை யேந்தி வந்தார்.

(இ - ள்) தீ ஆற்றுகின்றுர் என - தீயை யவிப்பவர்போல, சிந்தையில் நின்று தேறற-(அந்தச்சுமித்திரையை அவள் கொண்ட) கவலையினின்று (தவிருமாறு) தேற்றிக்கொண்டிருக்கையில்,—தாய் ஆற்றுகில்லாள்தனை - துயரந்தீராத தாயாகிய சுமித்திரையை, ஆற்றுகின்றுர்கள் தம்பால் - (அவ்வாறு) தணிக்கின்ற அவ்விராம லக்ஷ்மணர்களிடத்தில்,-நோய் ஆற்றுகில்லா - நோயைப் பொறுக்கமாட்டாத,உயிர் போல-சீவன்போல,நுடங்கு இடையார்-துவளுகின்ற இடையையுடைய மாதர்கள், மாயா பழியாள் தர - அழியாத நிந்தையையுடைய கைகேயி கொடுக்க, வற்கலை ஏந்தி வந்தார் - மரவுரியை யெடுத்துக்கொண்டு வந்தார்; (எ-று.)

முடிசூட்டற்குத் தடை செய்தமையால், கவி 'மாயாப்பழியாள்' என்று கைகேயிக்கு ஒரு பெயரிட்டார். [3]தீயாற்றுகிலாத் தனிச்சிந்தையினின்று செற்ற நோயாற்றுகில்லாவுயிர் என்ற பாடத்துக்கு-தீமையைப் பொருத துணையில்லாத மனத்தோடு பொருந்திக் கோபமாகிய நோயைப் பொறுக்கமாட்டாத உயிர்கள் என உரைத்து, சினமாகிய நோய் அறிவில்லாத தனித்த தம் மனத்து மூள அதனல் பொறுக்க மாட்டாமல் தவிக்கின்ற உயிரை இடைக்கு உவமை கூறியதென்க. பி-ம்:—[1]ஆற்றகிலாடனே. [2]ஆற்றுகின்றனக்கு. [3]தீயாற்றுகிலார்தனி, தீயாற்றுகிலாடனி. [4]தேங்கியோங்கும். [5]நோயாற்றுகிலா, நோயாற்றகிலா. [6]உளம்போனுடங்கும்மிடையார். இரண்டாம் அடியில் தீயாற்றுகிலாடனிச் சிந்தையின் தேங்கிலாங்கு என்றும் பாடம். (444)

148.—கைகேயியின்சேடியர் தாம் மரவுரி கொணர்ந்தமையைத் தெரிவித்தல்.

கார்வான மொப்பான்றனைக் [1]காண்டொறுங் காண்டொறும் [2]போய்
நீரா[3]யுகக் கண்ணினு நெஞ்சழி [4]கின்ற நீரார்
பேரா விடர்ப்பட் டயலா[5]ருறு பீழை கண்டும்
தீரா மனத்தாடர [6]வந்தன சீர மென்றார்.

(இ-ள்.) (கைகேயியனுப்பிய சேடிமார்கள்), கார் வானம் ஒப்பான் தனை-காளமேகத்தையொத்தஸ்ரீராமனை, காண்தொறுஉம் காண்தொறுஉம்-பார்க்கும் போதெல்லாம், கண்ணின்உம்-கண்களினும்மேலாக, நீர்ஆய் போய் உக-நீராகக்கரைந்துருகும்படி, நெஞ்சு அழிகின்ற நீரார்-மனம்வருந்துகின்ற தன்மையுடையவராய்,—'பேரா இடர் பட்டு அயலார் உறு பீழை - நீங்காததுன்பத்திலகப்பட்டு அயலார்படுகின்ற பெருந்துன்பத்தை, கண்டுஉம்-பார்த்தும், தீரா-(இராமபிரானைக் காட்டுக்கு அனுப்புவதென்ற தன் கொள்கையினின்று) நீங்காத, மனத்தாள்-மனத்தையுடையளான கைகேயி, தர-கொடுத்தனுப்ப, வந்தன-வந்தனவாகிய, சீரம்-மரவுரியாகும், (இவை),' என்றார்—; (எ—று.)

மரவுரிகொணர்ந்த அச்சேடியர், தாம் கைகேயியின்சேடியராயிருந்தும், இராமபிரானைக் காணும்போதெல்லாம் நெஞ்சம்நீராய்க் கரைந்துருகக் கண்களினின்று சோகக் கண்ணீர் தாரைதாரையாகப்பெருக நின்று, 'கல்நெஞ்சளாகிய கைகேயி தந்த மரவுரியைக் கொணர்ந்தோம்' என்று செய்தி தெரிவித்தனரென்க. போய் - (சேடியர் இராமனிடஞ்) சென்று எனினுமாம். சீரம்-தற்சமவடசொல். பி-ம்:—[1]கண்டொறுங்கண்டொறும். [2]பாய். [3]உகுகண்ணிலும்[4].நின்ற. [5]உயர், உறும். [6]வந்ததுஞ்சீரை, வந்ததுசீரை. (445)

149.—மரவுரியைக்காட்டுமாறு இலக்குமணன் கூறுதல்.

வாணித் தில [1]வெண் ணகையார்களை வள்ள றம்பி
யாணர்த் திருநா [2]டிழப்பித்தவ [3]ரீந்த வெல்லாம்
பூணப் [4]பிறந்தானு நின்று [5]னவைபோர்வி லோடும்
காணப் பிறந்தேனு நின்றே [5]னவை [6]காட்டு மென்றான்.

(இ-ள்.) வள்ளல் தம்பி - லக்ஷ்மணன், வாள் நித்திலம் வெள் நகையார்களை-ஒளியினையுடைய முத்துப்போலும் வெள்ளிய பற்களையுடைய சேடிமாரை நோக்கி, 'யாணர் திருநாடு இழப்பித்தவர் - புதுமையையுடைய அழகிய நாட்டை (த் தன்னை) இழக்கும்படிசெய்த அந்தக்கைகேயியார், ஈந்த எல்லாம் - கொடுத்தவையனைத்தையும், பூண பிறந்தான்உம்-(பொறுமையோடு) அணியப்பிறந்த இராமனும், நின்றான்-(இதோ) நின்றான்; அவை-அவற்றை, போர் வில்லோடுஉம் - பொருதல்செய்கின்ற வில்லுடன் (இருந்தே), காண பிறந்தேன்உம்-பார்க்கப் பிறந்த நானும், நின்றேன்; அவை-அவற்றை, காட்டும்—,'என்றான்—; (எ- று.)

வள்ளல்தம்பி-இராமன்பின்னவன். நாட்டையிழப்பித்தபெரிய வராதலின் அவர் எதையீந்தாலும் பூணவேண்டியதே அவர்க்குக் கீழ்ப்படிந்தவர்க்குக்கடமையென்பான், 'அவரீந்தவெல்லாம் பூணப் பிறந்தான்' என்றான். 'பரிகாரஞ்செய்ய வல்லமையிருந்தும் இராமன் பொறுக்கின்றானே!' என்ற இன்னாப்பு, இதில் தோன்றும். என் கையில் வில்லிருந்தும் பயன்படவில்லையே யென்ற மனத்தாங்கல் தோன்ற, 'போர்விலோடுங் காணப்பிறந்தேனும்' என்கின்றான். பி-ம்:-[1]வெண்ணகையார்தர, நன்னகையார்களை. [2]இழந்தீந்தவர். [3]ஈந்தது. [4]பிறந்தோனும். [5]அது. [6]காட்டுகென்றான். (446)

150.—சீரையை வாங்கிக்கொண்டு இலக்குமணன் தாயைக் கானேக விடைகேட்டல்.

அன்னு [1]னவர்தந்தன வாதரத் தோடு மேந்தி
இன்னு விடர் [2]தீர்ந் துடனேகென வெம்பி ராட்டி
[3]சொன்னு லதுவே துணையாமெனத் [4]தூய நங்கை
பொன்னு ரடிமேற் பணிந்தா னவளும் [5]புகன்றாள்.

(இ - ள்.) அன்னான்-அவ்விலக்குமணன்,—அவர் தந்தன-அச் சேடியராற் கொடுக்கப்பட்டமரவுரிகளை, ஆதரத்தோடுஉம் ஏந்தி-அன்போடு பெற்றுக்கொண்டு, 'இன்னா இடர் தீர்ந்து-இனிய தல்லாததுன்பம்நீங்கி, உடன்ஏகு-உடனே போவாயாக, என-என்று, எம்பிராட்டி-எமது தலைவி[தாய்], சொன்னால் - சொல்லின், அதுவ துணை ஆம் - அவ்விடையே சகாயமாகும், என - என்று, தூய நங்கை-தூய்மையையுடைய சுமித்திரையினது, பொன் ஆர் அடிமேல்-பொன்னாலாகிய ஆபரணங்கள் பொருந்திய திருவடிக ளில், பணிந்தான் - வணங்கினான்; அவள்உம் புகன்றாள்-அவளுஞ் சொன்னாள்; (எ - று.)—சொல்லியதை, மேலிரண்டு கவிகளிற் காண்க.

பிராட்டி - பிரான் என்பதன் பெண்பால். அன்னான் என்பது இராமனைக் காட்டும் எனக்கொண்டு உரைத்துள்ளார் கம்பராமா யணசாரத்தில்: அன்னான்...புகன்றாள் என்பதற்கு, 'எமது தாயே! பின் ஏகுக என்னும் உன்சொல்லே துணையாம்' என்றுபணிந்த இராமனுக்கு, சொல்துணையினும் எத்துணையோ மடங்கு சிறந்த நற்றுணையாகத் தன்னுயிரினும் இனிய அரும்பெறற் புதல்வனை யே அளிப்பாளாய்ச் சுமித்திரை இலக்குமணனை நோக்கிக் கூறு வாளானாள் என்றுபொருள் கூறுவர் ஒருசாரார். பி-ம்:—[1]வயினம் மடவாரவையங்கை நல்கி, வயினம்மடவாரவையங்கை நல்க. [2]தீர்த்தனை, தீர்த்தென்னை. [3]சொன்னாள், சொன்னான். [4]தூய்நகை யாள். [5]புகல்வாள். (447)

151.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-சுமித்திரை இலக்குமணனுக்குச் சில உபதேசமொழிகளைக்கூறி விடையீதலைத் தெரிவிக்கும்.

ஆகாத தன்றாலுனக் கவ்வன [1]மிவ்வ யோத்தி
மாகாத [2]லிராமனம் மன்னவன் வைய மீந்தும்

போகா [3]வுயிர்த்தாயர்நம் [4]பூங்குழற் சீதை யென்றே
ஏகா யினியிவ்வயி னிற்றலு மேத மென்றாள்.

(இ-ள்.) (சுமித்திரை, இலக்குமணனைநோக்கி), '(இராமனுக்கு ஆகின்ற), அ வனம்-அந்தக்காடு, உனக்கு ஆகாதது அன்று-நீ செல்லுதற்குத் தகாததன்று [இராமனுடன் காட்டுக்குச்செல்லுதலே உனக்குத்தகுதி]; (அ வனம்)-நீ செல்லுகின்ற அந்தவனம், இ அயோத்தி-இந்த அயோத்திமாநகர்: மாகாதல் இராமன்-(உன்னிடத்தில்) மிக்க அன்பையுடைய அவ்விராமபிரானே, நம்மன்னவன்-நம்முடைய தசரதமன்னவனாவன்: நம் பூங்குழல் சீதை-பூவையணிந்தகூந்தலையுடையநமது சீதையே, வையம் ஈந்தும் - (இராமன்) பூமியை(ப் பரதனுக்கு)க் கொடுத்திட்டு (க் காட்டிற்கு)ச்சென்ற பின்பும், உயிர் போகா - பிராணனையிழவாத [உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற], தாயர் - தாய்மாராவார், என்றே - என்று கருதியவண்ணமே, ஏகாய் - (இராமனுடன்) செல்வாயாக; இனி—, இ வயின் நிற்றல்உம் - இவ்விடத்தில் நிற்பதும், ஏதம் - குற்றமுடையதாகும்,' என்றாள் - என்று கூறினாள்; (எ - று.)

'நீ இராமபிரானுடன் காட்டுக்குச்செல்லும்போது அயோத்தியையும் பெற்றோரையும்பிரிந்து செல்லவேண்டுமே! என்று கருதவேண்டா; இராமபிரானுடன் வசித்தலால், அவ்வனமே அயோத்திபோலும்: இராமனும் சீதையுமே பெற்றோராவர் என்று இவ்வண்ணங் கருதி, இராமனுடன் செல்வாயாக: இனி, இங்குத் தாழ்த்தலுந் தகாது' என்றனளென்பதாம். 'இராமனுள்ளவிடம் அயோத்தி' என்பது, பழமொழி. 'அவ்வனம் இவ்வயோத்தி' என்ற தொடரில், இராமபிரான் பிரிந்து செல்வதனால் இவ்வயோத்திமாநகரம் பாழ்பட்டுத் தண்டகாரணியம்போலாய்விடுமென்பதும், இராமபிரான் சென்று சேர்வதனால் இதுவரையிற்பாழ்பட்டிருந்த அவ்வனம் பலவளங்களும் நிரம்பிச் செழித்துக் குளிர்ந்து வாழ்தற்கு இனிய இடமாகுமென்பதும் பெறப்படும். அம் மன்னவன் என்றும் பிரிக்கலாம். இச்செய்யுளில் அயோத்தியென்பதற்குப் பரமபதமென்றும், மாகாதலிராமன் அம்மன்னவன் என்பதற்கு - இலக்குமி விரும்புகின்ற ஸ்ரீராமபிரான் அகாரத்தினாற் குறிக்கப்படுகின்ற இறைவனாவன் என்றும், நம்பூங்குழற் சீதை—, வையம் ஈந்தும் போகு ஆ உயிர் தாயர் வையத்தை இராமன் ஈந்தபின்பும் அவனுடன்போகின்ற அந்த எல்லாவுயிர்க்குந் தாயாகிய திருமாமகளாவள் என்றும்விசேடவுரை வகுத்தலு முண்டு. "ராமம் தசரதம் வித்தி, மாம்வித்திஜநகாத்மஜாம் - அயோத்யாமடவீம் வித்தி, கச்ச தாத யதா ஸுகம்' என்ற வான்மீகத்தின் பொருளைக் கொண்டது, இச்செய்யுள்: காட்டிற்குச்செல் என்று விதிக்க வேண்டியது முக்கியமாதலின், 'ஆகாத தன்றாலுனக்கவ்வனம்' என்று இச்செய்யுளில் அது முதலிற்கூறப்பட்டதென்க. வான்மீகி அருளிய அந்தஸ்லோகத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த விசேஷப்பொருள்களை இந்தப்பாட்டிற்கும் ஏற்றபெற்றி ஏற்றிக் கூறுவது முண்டு: அவை விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்டன.

சனகமகாராசன் வேள்விச்சாலை யமைப்பதற்காகப்பூமியை யுழுதபொழுது கலப்பையுழுபடைச்சாலில் அகப்பட்டவளாதலால் சீதை என்று திருநாமம்; ஸீதா - உழுபடைச்சால். அவ்வனம் என்றது - **மத்திமதீபமாய்**, முன்னின்ற ஆகாததன்று என்றதனோடும், பின்னின்ற இவ்வயோத்தி என்பதனோடும் இயையும். ஆகாததன்று-இரண்டு எதிர்மறைகள் ஒருடன்பாட்டை வற்புறுத்தின. **பி-ம்:**—[1] அய்யசெய்ய. [2] மன்னன்னிவன்வையக மீந்துவானிற், மன்னன்னிவன்மாகடலாயவைப்பிற், மன்னனிவன்வையக மீந்து மெய்யிற், மன்னனிவன்வையக மீந்து வானம். [3] இருதாயரும். [4] யசமெனிற். (448)

152. பின்னும் பகர்வாள் [1]மகனேயிவன் பின் [2]சென்றம்பி
என்னும் படி[3]யன் றடியாரினி லேவல் செய்தி
[4]மன்னுந் [5]நகர்க்கே யிவன் [6]வந்திடின் வாவ தன்றேல்
முன்னம் முடியென்றனள் [7]வார்விழி சோர நின்றாள்.

(இ - ள்.) பின்உம்-மீண்டும், பகர்வாள்-(சுமித்திரை இலக்குமணனுக்கு உறுதிமொழிகளைக்) கூறுபவளாய், (அவனைநோக்கி), 'மகனே—! இவன்பின் செல்-இவ்விராமபிரானுக்குப் பின்னேபோ; (அங்ஙனம்செல்லுமிடத்து), தம்பி என்னும்படி அன்று - (பார்ப்பவர் (இவன்) தம்பியென்னும்படியல்லாமல், அடியாரினில்-அடிமையாயிருப்பவரைப்போல், ஏவல் செய்தி - (அவ்விராமபிரான்) ஏவுந்தொழிலைச் செய்வாய்; இவன் - இவ்விராமன், மன்னும் நகர்க்கு - (பலவளங்களும்) பொருந்திய நகரத்துக்கு, வந்திடின்-மீண்டுவந்தால், வா - கூடவா; அது அன்றுஏல்-அப்படியல்லாமற்போனால், முன்னம் முடி - (அவனுக்கு) முன்னமே உயிரைத்துறந்துவிடு,' - என்றனள் - என்றுசொல்லி, வார் விழி - (தனது) நீண்டகண்களினின்று, சோர-(கண்ணீர்) பெருக, நின்றாள்—;(எ-று.)—ஏ-அசை.

'நீ இராமபிரானது பின்னேசெல்லும்பொழுது ஓர் அரசகுமாரனென்றும் இராமபிரானதுதம்பியென்றும் கண்டவர் நினைக்கும்படி பெருமிதம் கொண்டு செல்லாமல், அவ்விராமனுக்கு வேண்டிய குற்றேவல்செய்வதே உனக்கு அழகாகும். ஒருகால் அவ்விராமனுக்கு ஏதேனும் ஆபத்துவருமெனத் தோன்றினாலும் அதனைத் தடுக்குமாறு உன்னுயிரையும் நீ ஈதல் தகுதி' என்று தனது புதல்வனாகிய இலக்குமணனுக்கு உபதேசித்துச் சோகத்தினால் சுமித்திரை கண்ணீரைப் பெருக்கினின்றனளென்பதாம். கண்ணிற்குப்புலனாகாத அருவப்பொருளாகிய அன்பைக் காட்டுதற்குக் கண்களினின்று நீர் சோரல் அறிகுறியாமென்க. இராமபிரானுக்கு ஆபத்து நேருமாயின் என்றுகூறுதற்குக்கூசி,'அதன்றேல்' என்றாள். அன்னையின் இவ்வாக்கை நினைவுகூர்ந்து இலக்குமணன் பேசுவதை மேல் ஆரணிய காண்டத்துக் கவந்தப் படலம், செய்யுட்கள், 28,31-இல் காண்க. மன்னும் நகர் - மனுச்சக்கரவர்த்தி முதல் சூரியகுலத்து மன்னவரால் தலைமுறை தலைமுறையாக அரசாண்டுவந்த நகரமெனினுமாம். பின்செல் தம்பி என்னும்படி - பின்னேசெல்லுகின்ற தம்பியென்னும்படி என்று

உரைப்பினுமாம். 'வார்விழிசோர நின்ருள்' என்றவிடத்து "அன் பிற்கு முண்டோவடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர், புன்கணீர்பூசல்தரும்" என்ற குறள்காண்க. பி-ம்:—[1] தன்மகற்கு. [2] செல்வநம்பி. [3] அன்றி யடியவரின். [4] மன்னன். [5] நகர்க்கீண்டிவன். [6] வந்திடில். [7] பான்முலே.

இங்கே—ஆய்தந்தமென்சீரை யணிந்தடிதாழ்ந்துநின்ற, சே யுந்து நிலேநோக்கினன் சேயரிக்கண்கடேம்ப, வேய்தந்த மென் ருேளி தன்மென்முலேபாலுகுப்பத், தாய் நிந்தையின்றிப் பலஹூழி தழைத்தியென்ருள்—என்ற செய்யுளும், அதன் அடியில் சூழ் வினைப்படலம்முற்றும் என்றும், இதற்குமேல் நகர்நீங்குபடலம் தொடங்குகின்றது என்றும்ஒருபிரதியிற்காணப்படுவதாக அடை யாற்றுப்பிரதியிலுள்ளது. (449)

வேறு.

153.—இராமலட்சுமணரிருவரும் வணங்கிச் சுமித்திரையிடம் விடைபெற்று, மரவுரிதரித்து வெளியே செல்லுதல்.

இருவருந் தொழுதன ரிரண்டு கன்றெரீஇ
வெருவரு [1] மாவினிற் ருயும் விம்மினுள்
பொருவருங் [2] குமரரும் போயி ஞர் [3] புறம்
திருவரை [4] த் துகிலொரீஇச் [5] சீரை [6] சாத்தியே.

(இ - ள்.) இருவர்உம் - இராமலட்சுமணரிரண்டுபேரும், தொழுதனர் - (காட்டிற்குச்செல்லுமாறு விடைபெற்றுச் சுமித்தி ரையை) வணங்கினர்கள்; (அப்பொழுது), தாய்உம்-சுமித்திரை யும், இரண்டு கன்று ஒரீஇ-(தனது) இரண்டு கன்றுகளே விட்டு நீங்கி, வெருவரும் - (அந்நீக்கத்திற்கு) அஞ்சுகின்ற, ஆவினில் விம்மினள் - பசுவைப்போல மனங்கலங்கிப் புலம்பினள்: பொருவு அரு குமரர்உம் - (தமக்கு) உவமையில்லாத அம்மைந்தரும், திரு அரை துகில்-(தமது) அழகிய அரையில்தரித்த பட்டாடைகளே, ஒரீஇ - நீக்கி, சீரைசாத்தி - மரவுரியையுடுத்துக்கொண்டு, புறம் போயினர் - வெளியே சென்ருர்; (எ - று.)

தாம் காட்டுக்குப்போவதைத் தெரிவித்து விடைபெற்ற இராமலட்சுமணர் தொழுதபோது, அவர்களேப் பிரியவேண்டுமே யென்று கன்றைப்பிரியும் பசுப்போற் சுமித்திரை யஞ்சி வருந்தின ளாக, அப்போது அவ்விருவரும் தமது திருவரையிற்சாத்திய பட்டாடைகளேக் களேந்து மரவுரிகளேத் தரித்துக்கொண்டு சுமித் திரையின் மாளிகையினின்று வெளியேபோயினரென்க. இராம லக்குமணரைப் பிரியுஞ் சுமித்திரைக்கு, இருகன்றுகளே ஒருவும் ஆ உவமை. ஒரீஇ-அளபெடை பிறவினேப்பொருளேயும் காட் டிற்று: இனி, 'ஒரீஇ' என்ற செய்தெனெச்சத்தை ஒருவஎன் னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் திரிபுஎனக்கொள்ளினுமாம். பி-ம்:— [1] தாயெனீ, ஆவென. [2] குமரனும்போயினன். [3] பொனின், புனே. [4] தனிநெரு. [5] சீரம். [6] சாத்தவே. (450)

154.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-ஒருதொடர்: மரவுரிதரித்த இலக்குமணனைநோக்கி, இராமன் 'இங்குத்தானேயிரு' என்றதைத் தெரிவிக்கும்.

தான்புனை சீரையைத் [1]தம்பி [2]சாத்திடத்
தேன்புனை தெரியலான் [3]செய்கை நோக்கினன்
வான்[4]புனை யிசையினுய் [5]மறுக்கி லாதுநீ
யான்[6]புக லினையதோ ருறுதி கேளெனு.

(இ - ள்.) தான் புனை சீரையை-தான் உடுத்துக்கொண்டது போன்ற மரவுரியை, தம்பி சாத்திட - லக்ஷ்மணனுமுடுத்துக் கொள்ள,-தேன் புனை தெரியலான்-வண்டுகள்மொய்க்கின்ற மாலையையணிந்த ஸ்ரீராமன்,-செய்கை நோக்கினன்-(அவனது) தொழிலைப்பார்த்து, 'வான் புனை இசையினய்-தேவலோகத்தையும் அலங்கரிக்கின்ற கீர்த்தியையுடையவனே! யான் புகல்-நான் சொல்வதாகிய,இனையதுஓர் உறுதி-இந்தச்சிறந்ததாகிய ஒரு நல் வார்த்தையை, நீ மறுக்கிலாது கேள்-நீ மறுக்காமற் கேட்பாயாக,' எனு - என்றுசொல்லி,—(எ - று.)—"என்றான்" என அடுத்த கவியில் முடிபு காண்க.

தேன்புனை தெரியல்-மதுப்பொருந்திய மாலையுமாம். பி - ம்:— [1]தானும். [2]சாத்துமத், சுற்றுமத், சுற்றுறும். [3]தெரிய. [4]புகழ், புரை. [5]மறுக்கலாகாது. [6]புகற்கையதோர், புகல்வனையதோர், புகறகையதோர். ஈற்றடி 'யான் புகலுறுதியைக் கேளென் றோதுவான்' என்று சிலபிரதியிலுள்ளது. (451)

155. அன்னைய ரனைவரு மாழி வேந்தனும்
முன்னைய ரல்லர்வெந் துயரின் மூழ்கினர்
என்னையும் பிரிந்தன ரிடரு றுவகை
[1]உன்னைநீ யென்பொருட் டுதவுவா யென்றான்.

(இ - ள்.) 'அன்னையர் அனைவர்உம்-தாயர் யாவரும், ஆழி வேந்தன்உம்-சக்கரவர்த்தியும், முன்னையர் அல்லர் - முன்னிருந்த நிலைமையரல்லர்; வெம் துயரில் மூழ்கினர்-கொடிய துன்பத்திலழுந்தினர்; என்னைஉம் பிரிந்தனர்-; இடர் உறு வகை - (அவர்) துன்பமடையாதபடி, நீ—, என்பொருட்டு—,உன்னை—,உதவுவாய்-(அவர்க்குத்) துணையாகச் செய்வாய்,' என்றான்—; (எ - று.)

அன்னையர்-கோசலையும் சுமித்திரையும்: இனி,சக்கரவரத்திக்கு முன் சொன்ன மூவர் தவிர அறுபதினாயிரவர் மனைவியருண்டாதலின், அவரையெல்லாங் குறிக்க 'அனைவரும்' என்றானென்பாருமுளர். துயரின் மூழ்கின ரென்பதற்குக் காரணங்கூறுவான் 'என்னையும்பிரிந்தனர்' என்றான். இனி, என்னையுமென்ற எச்சவும்மை, கைகேயியின் கொடுமைக்கு இலக்கானமையே யன்றி, அதன்பயனுக என்னையும் பிரிந்தனர் என்பதைக் காட்டுமெனினுமாம்: அன்றி, பரதசத்துருக்கனர்களைப் பிரிந்ததே யன்றி யெனக் கொள்ளலுமொன்று. இனி, என்னையும் பிரிந்தனராய்த் துயரின்

மூழ்கினர்; அவர் அவ்விடருருவகை உன்னை யுதவுவா யென்றுமாம். அன்றி, இடர் என்றது, இலக்குமணனைப் பிரிவதனலுண்டாந் துன்பத்தையென்றலுமாம். ஈற்றடியிலழகுசொல்லுந்தரமன்று. பி-ம்:—[1]உன்னிநீ. (452)

156.—இதுமுதல் ஐந்துகவிகள்-இலக்குமணன் மறுமொழி.

ஆண்டகை யம்மொழி [1]பகர [2]வன்பனும்
தூண்[3]டகு திரள்புயந் [4]துளங்கத் [5]துண்ணெனு
மீண்டதோ [6]ருயிரிடை [7]விம்ம விம்முவான்
ஈண்டுனக் கடியனேன் பிழைத்த தியா [8]தென்றான்.

(இ - ள்.) ஆண் தகை-ஆண்மைக்குணம்நிறைந்த ஸ்ரீராமன், அ மொழி பகர-அவ்வார்த்தையைச் சொல்ல,-அன்பன்உம்-(அவனிடத்துப்) பக்தியையுடைய லக்ஷ்மணனும்,—தூண் தகு திரள் புயம் துளங்க-தூணினையொத்த திரண்டதோள்கள் நடுங்கும்படி, துண்ணெனு-அஞ்சி,—மீண்டது ஓர் உயிர் - திரும்பிவந்ததாகிய ஒருசிவன், இடை விம்ம-நடுவிலே கலங்கும்படி, விம்முவான்-அழுபவனாய், 'ஈண்டு-இப்பொழுது, உனக்கு-தேவரீர்பக்கல், அடியனேன்-அடியேன்,பிழைத்தது-தவறுசெய்தது,யாது--?' என்றான்--.

'நான் உன் திறத்து யாதும் பிழை செய்யா திருக்கவும்,உன்னை விட்டுப்பிரிந்து என்னைவசிக்குமாறு சொல்வது என்னோ?' என்கிறான் இலக்குமணன். தூண்-திரட்சிக்கும் நீட்சிக்கு முவமை. தரு-உவமவுருபு. ஸ்ரீராமன் வனஞ்செல்வதுகேட்டு மிகக்கலங்கிப் பின் ஒருவாறுதெளிந்துள்ள இலக்குமணன் விம்முவதனால்'மீண்டதோருயிரிடை விம்மவிம்முவான்' என்றது. பி-ம்:—[1]அருள. [2]ஐயனும். [3]தகு. [4]துலங்கி. [5]திண்ணென. [6]உயிரொடும். [7]விம்மி. [8]என. ( )

157. நீருள வெனினுள [1]மீனு நீலமும்
பாருள வெனினுள [2]யாவும் [3]பார்ப்புறின்
நாருள தனுவுளாய் நானுஞ் சீதையும்
ஆருள ரெனினுளே [4]மருளு வாயென்றான்.

(இ - ள்.) 'நார் உள தனு உளாய்-நாணினையுடைய கோதண்டத்தை யுடையவனே! பார்ப்புறின்-யோசித்துப்பார்த்தால்,நீர்உள எனின்-நீர் இருக்குமானால், மீன்உம்-மீன்களும், நீலம்உம்)-கருங்குவளைகளும், உள-இருக்கின்றன; பார் உள எனின்-உலகங்களிருக்குமானால், யாஉம்-எல்லாச் சீவகோடிகளும், உள-இருக்கின்றன; (அதுபோல), நான்உம் சீதைஉம்-அடியேனும் பிராட்டியும், ,ஆர் உளர் எனின்-யாரிருந்தால், உளேம் - இருப்பவராவேம்? அருளுவாய்-சொல்லுவாயாக,' என்றான்—; (எ - று.)

நீருள்ளவிடத்து மீனும் நீர்ப்பூவாகிய நீலமும் இருப்பதுபோலவும், நீர்க்குநிலைக்களமான பாருள்ளவிடத்துப் பல்வேறு சீவராசிகளும் இருப்பதுபோலவும், கருணைக்கு இருப்பிடமான நீ உள்ள

விடத்தே நானும் சீதையும் இருப்போமேயன்றி, நின்னைப்பிரிந்து உயிர்வாழோம் என்றனன் இலட்சுமணனென்க. "நசஸீதா த்வயா ஹீநா, நசாஹமபிராகவ-முஹூர்த்தமபிஜீவாவோ, ஜலாந்மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ" என்ற ஸ்ரீவால்மீகிராமாயண ஸ்லோகத்தின் கருத்தைக் கொண்டது, இச்செய்யுள். நீரிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மீன் நீர்ப்பசையுள்ளமட்டுமே பிழைத்திருப்பதுபோல, உன்னைப் பிரிந்த சீதையேனும் நானேனும், விரைவில்உன்னைக்கூடுவோ மென்ற கருத்து இருக்கும்வரையில்தான் பிழைத்திருப்போமே யன்றி, அஃது அற்றால் உயிரோடிரோம் என்று இந்த ஸ்லோகத் துக்கு விசேஷப் பொருளுரைப்பது, கவனித்தற்குஉரியது. நீரை உண்டென்றது உளவென்றல், "தகுதியும்வழக்குந் தழீஇயின வொழுகும், பகுதிக்கிளவி வரைநிலையிலவே" என்னுஞ் சூத்திரத் தான் அமைந்தது. அருளுவாய் என்பதற்கு - உடன்வரும்படி கிருபை செய்வாயென்று முரைக்கலாம். நார்-நாரீயென்பதன்விகார மென்பர். பி-ம்:— [1]மீனினீடுயிர், மீனுமியாவையும், நீரில்வாழ்வன, மீனுமாமையும், மீனநீருயர். [2]பாரம், பார்ப்பும். [3]பார்ப்புறும், பொற்புற. [4]அருளுநீ. (454)

158. பைந்தொடி யொருத்திசொற் கொண்டு பார்மகள்
நைந்துயிர் [1]நடுங்கவு நடத்தி கானெனு
உய்ந்தன னிருந்தன [2]னுண்மை காவலன்
மைந்தனென் றினையசொல் வழங்கி னுயெனு.

இதுவும் அடுத்த கவியும்-ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) பைந்தொடி ஒருத்தி சொல் கொண்டு-பசும்பொன்னு லாகிய வளையல்களையணிந்த ஒருமனைவியினது வார்த்தையால், பார் மகள் - பூமிப்பிராட்டி, நைந்து-வாடி, உயிர் நடுங்கவும்-, 'கான் நடத்தி-காட்டிற்குச் செல்வாயாக,' எனு-என்று ஏவி, உய்ந்தனன் இருந்தனன்-பிழைத்திருந்தவனுகிய, உண்மை காவலன் - மெய் யைக்காப்பவனுன சக்கரவர்த்தியினது, மைந்தன் என்று - மக னென்று (என்னை எண்ணியோ), இனைய சொல் - இத்தகைய வார்த்தையை, வழங்கினுய்-சொன்னுய்?' எனு - என்றுசொல்லா நின்று,—(எ-று.)

தந்தைபோல்வான் தநயனுதலின், அச்சக்கரவர்த்திமகனுகிய யான் அவர்போலவே உன்னைப் பிரிந்திருந்து உயிர்வாழ்வே னென்று கருதியோ இங்ஙனங் கூறினுய்? என்றனனென்க. இச் செய்யுளின் கருத்தை "நின்கட்பரிவில்லவர்" (131) என்று இப் படலத்திற் கீழ்வந்த செய்யுளோடு ஒப்பிட்டு அறிக. இனிஇச் செய்யுட்கு - உன்னைக் காட்டுக்குஅனுப்பியும் உயிர்நீங்காத தசரத னது குமாரன் நீ என்றதற்குஏற்ப நீ இங்கேதானேயிரு என்று கொடிய சொல் வழங்கினு யென்று உரைத்தலும் சிறக்கும். பி-ம்:—[1]ஒடுங்கவும். [2]ஊழி. (455)

159. [1]மாறினி யென்னைநீ வனங்[2]கொள் வாயென
ஏறின [3]வெகுளியை யாது [4]முற்றுற
ஆறினை தவிர்கென வைய வாணையிற்
கூறிய மொழியினுங் [6]கொடிய தாமென்றுன்.

(இ-ள்.) 'ஐய-சுவாமி! நீ வனம் கொள்வாய்' என - நீ காட்டிற் புகுவாயென்று, ஏறின வெகுளியை-(யான்)மிகக் கொண்டகோபத்தை, 'யாதுஉம் முற்றுஉற-சிறிதும்இல்லாதபடி-ஒழிய, ஆறினை - தணிந்தவனாய், தவிர்க-நீங்குக,' என-என்று, ஆணையின் - ஏவலாக, (என்னைக் குறித்து), கூறிய—, மொழியின்உம்-வார்த்தையினும், கொடியது ஆம் - (நீ இங்கேதானே யிரு என்ற இச்சொல்) கொடுமையையுடையதாகும்: இனி மாறு என்னை - இனி உன் மொழிக்கு மாறாகச் சொல்லவேண்டுவது என்ன உள்ளது?' என்றான்—; (எ - று.)

உன்னைக் காட்டுக்குச் செல்லுமாறு விடுத்ததற்காக யான் சினங்கொண்டபோது, கோபத்தைத் தணியுமாறு என்னைக்குறித்து ஆணையாற் கூறிய சொல்லினும்,நீ இங்குத்தானேயிருஎன்று சொல்லிய இச்சொல் மிகக் கொடியதாயுள்ளதென்றனனென்க. கோபமாறினாலும் உனக்குப் பணிவிடைசெய்துகொண்டு உடன் உறையலாமென்று கருதுதற்காவது வழியிருந்தது: இப்போது அங்ஙனங் கருதுதற்கும் இச்சொல் இடம் தராததனாற் கொடிதாகுமென்றனனென்க.முதலடிக்கு-'நீ என்னை வனம்வருவாயென்பது தோன்ற இருந்திட்டு, இப்போதாக மாறுதலையடைய என்ன காரணம்?' எனக் கூறலுமாம்.முன்னே நான் உடன்வருதற்கு இசைந்திருந்து இப்போது வேண்டாமென்கிறாயே என்ற பொருள் கொண்டதாய், ஸ்ரீவான்மீகிராமாயணத்தில் இலக்குமணன் கூற்றாக "அநுஜ்ஞாதஸ்ச பவதா, பூர்வமேவ யதோஸ்ம்யஹம்-கிமிதாநீம் புநரிதம்,க்ரியதே மேநிவாரணம் (31, 7)" என்று வருவதும், "மகனும்மகனுந் தனகண்கள் போல்வார், தண்டாவனஞ் செல்வதற்கேசமைந்தார்" என்று கீழ்வந்த144-ஆஞ் செய்யுளும்இவ்வாறு பொருள்கொள்ளுதலேற்கு மென்பதை வலியுறுத்தும். பி - ம்:—
[1]மாறினை. [2]வரேலென. [3]வெகுளித்தீ. [4]முற்றுறுது,இற்றிற,இற்றிராது. [5]ஆறிநீ. [6]கொடிதிதாம்,கொடிதிதால். இச்செய்யுளை "மாறினையெனை நீவனம்வரேலென, வேறியவெகுளிமற்றியாதிப்பார்வள, னாறினை தவிர்கெனவையனாணையிற், கூறியமொழியினுங் கொடிய தாமென்றான்" என்று ஓதினாரும் உளர். இச்செய்யுள் சில பிரதியிலில்லை. (456)

160. [1]செய்துடைச் செல்வமோ [2]யாதுந் தீர்ந்தெனைக்
கைதுடைத் தேகவுங் கடவை யோவைய
நெய்துடைத் [3]தடையலர் நேய மாதர்கண்
மைதுடைத் துறைபுகும் [4]வயங்கொள் [5]வேலினாய்.

(இ-ள்.) நெய் துடைத்து - (துருப் பிடிக்காமலிருத்தற்பொருட்டு)நெய் பூசப்பட்டு, அடையலர்-சத்துருக்களுடைய,நேயமாதர்-விருப்பத்தினையுடைய மனைவியரது, கண்-கண்களிலிட்ட,மை-அஞ்சனத்தை, (அவர்கணவரின் உயிரைப்போக்கியதால் அக்கண்களினின்று பெருக்கியகண்ணீரால்),துடைத்து-அழித்து,(வேறுகொல்வதற்குப்பகையில்லாமையால்),உறைபுகும்-உறையையடைகின்ற, வயம் கொள் வேலினாய்-வெற்றியைக் கொள்கின்றவேலினையுடையவனே! ஐய-தலைவனே! (நீ), செய்துஉடை செல்வம்ஓ யாதுஉம் தீர்ந்து - (முன்னோர்களாற்) சம்பாதிக்கப்பட்டு உனக்குரித்தாக

வுடைய பாக்கிய மெல்லாவற்றையும் நீங்கி, எனை உம்-என்னையும், கைதுடைத்து-கைவிட்டு, ஏக கடவைஓ-(காட்டிற்குப்) போகக்கடவாயோ? (என்றும் இலட்சுமணன் இராமனைநோக்கிக்கூறினன்);

'உன்னுடைமையான செல்வத்தைக் கைவிட்டுக் கானகஞ் செல்லுமாறு மன்னவனேவியதுபற்றி, உன்னுடைமையான என்னையும் கைவிட்டுச் செல்லவேண்டுவது கடமையெனக் கருதுகின்றாயோ?' என்றனன் இலக்குமணனென்க. செல்வம் ஈட்டுதற்குஉரிய தாதலின் 'செய்துடைச்செல்வம்' என்றான்: இனி, பரசுராமனை வென்றது கண்டு தசரதமன்னவன் முதலியோர் இவனுக்கு அரசு தகுமென்று நினைத்துள்ளாரென்பது "வடிமழுவாளவற் கடந்த மைந்தற்கு, முடிபுனைமுதன்மைநாண்மொழிமின்," "சேவகன் சேவகஞ்செகுத்தசேவகற், காவவிவ்வுலகம்" என்பவற்றால் விளங்குவதுபற்றி, செய்துடைச் செல்வம் என்பதற்கு-(தன் வீரத்தாற்) சம்பாதிக்கப்பட்டதாகவுடைய அரசச்செல்வம் என்று உரைத்தலும் உண்டு. இங்ஙன் உரைக்குமிடத்து, சுவார்ச்சிதமாக உனக்குக் கிடைத்துள்ள செல்வத்தைப் பிறரேவலால் இழக்கவேண்டுமென்பது இல்லை: உன்னிஷ்டப்படி அதைச் செய்யலாமே; இப்படியாகவும், உன்னுறுப்புப்போல உனக்கு அடிமையாக இயற்கையிலமைந்த என்னைக் கைவிட்டு ஏகவும் கடமைப்பட்டுள்ளாயோ? என்றனனென்க. கணவனைநீங்கிய மடவார் கண்களுக்கு மையிடாமை மரபுஆதலால், மாதர்கண்மைதுடைத்து என்றதாகவுமாம்: "மைந்நூறுவேல்" என்றசிந்தாமணியையும் காண்க. கைதுடைத்தல்-இலக்கணையால், அறவேவிட்டிடுதல் என்ற பொருளைக் காட்டிற்று. பி - ம்:—[1]செய்திடை. [2]யானுந்தீர்ந்தெனக், யாதும்...எனை. [3]அடையலார். [4]மறம். [5]வாளிஞய். (457)

161.—இராமன் மறுமொழி சொல்லமாட்டாதிருத்தல்.

உரைத்தபி னிராமனேன் றுரைக்க [1]வுன்னிலன்
வரைத்தடந் தோளினன் வதன நோக்கினன்
விரைத்தடந் தாமரைக் [2]கண்ணின் [3]மிக்கநீர்
நிரைத்திடை யிடைவிழ நெடிது நிற்கின்றான்.

(இ - ள்.) உரைத்தபின்-(இவ்வாறு இலக்குமணன்)சொன்னபின்பு, இராமன் ஒன்று உரைக்க உன்னிலன்-ஸ்ரீராமன் (அதற்கு எதிராக) ஒரு மொழியுஞ் சொல்லமுடியாதவனாகி, (அப்போது), வரை தட தோளினன் - மலைபோன்ற பெரிய தோள்களையுடைய லக்ஷ்மணனது, வதனம் நோக்கினன்-முகத்தைப் பார்த்தான்: (அங்கனம்பார்த்தகாலத்தில்),(அவன் துன்பமிகுதிகண்டு தானும் துன்புகூர்ந்து),விரை தட தாமரை கண்ணின்-வாசனையையுடைய பெரியதாமரைமலர்போன்ற (தன்) கண்களில், மிக்க நீர் - பூரித்த நீர், நிரைத்து - ஒழுங்காய், இடை இடை-இடையிடையே,நெடிது விழ - விடாது சிந்தும்படி, நிற்கின்றான் - (இராமன்) நிற்பவனானான்; (எ - று.)

மறுமாற்றஞ் சொல்லமுடியாது, ஸ்ரீராமன், உடன்வர அநுமதிதந்த குறிப்புத்தோன்ற லக்ஷ்மணன்முகத்தைப் பார்த்தான்;

அப்பொழுது அந்த இலக்குமணனுடைய பெருந்துன்பத்தைக் கண்டு மனம்பொருது தானும் கண்களினின்று தாரைதாரையாய்க்கண்ணீர் பெருக நிற்பவனானனென்பதாம். இனி, ஸ்ரீராமன் லக்ஷ்மணன் முகத்தைப் பார்க்க, அவ்விலக்குமணன் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டாரென்றலும், அன்றி, இராமன் ஒன்றுஞ்சொல்ல முடியாதபோது இலக்குமணன் இராமன்முகத்தைப் பார்த்துக் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நிற்பவனாயினானெனஉரைத்தலும் உண்டு. பி-ம்:—[1]நோக்கிலான், நேர்ந்திலன், நேர்கலன். [2]கண்ணை. [3]மிக்கு. (458)

162.—அப்போது வசிட்டமுனிவன் அங்குவருதல்.

அவ்வயி னரசவை [1]நின்று மன்பினன்
எவ்வமி [2]லிருந்தவ முனிவ னெய்தினன்
செவ்விய குமரருஞ் [3]சென்னி தாழ்ந்தனர்
[4]கவ்வையம் [5]பெருங்கடன் முனியுங் கால்வைத்தார்.

(இ-ள்.) அவயின் - அப்பொழுது, அரசு அவை நின்றும் - ராஜசபையினின்றும், அன்பினன் -(ஸ்ரீராமன் முதலியோரிடத்து) அன்பை யுடையவனாகிய, எவ்வம் இல் இரு தவம் முனிவன் - குற்றமில்லாத மிக்க தவத்தையுடைய வசிஷ்டன், எய்தினன் - எழுந்தருளினன்: செவ்விய குமரர் உம் -(உலகோர்விரும்பும்) அழகையுடைய சக்கரவர்த்தித்திருமகர்களும், சென்னி தாழ்ந்தனர் - தலையால் வணங்கினார்கள்; முனி உம்-அவ்வசிஷ்டனும், கவ்வை பெரு கடல் - துன்பமாகிய பெரிய சமுத்திரத்தில், கால்வைத்தான் - மூழ்கத்தொடங்கினான்; (எ-று.)

"அரசரிருந்தநல்லவையினானன்" (92) என்று கீழ் வந்தமையால், அதனோடொட்ட 'அரசவைநின்றும்' என்றார். அப்போது வசிட்டமுனிவன் வந்து குமரரைக்கண்டு பெருந்துன்பமடைந்தனனென்பதாம். முனியும் - உலகப்பற்றில்லாதவனாதலால் எப்போதும் துன்பத்தைக் கண்டிராதவனான முனிவனும் என்க. கவ்வை ...கால்வைத்தான்- "பரிந்தழுவதற்கு அடியிட்டவாறு கண்டாய்" என்றாற்போன்ற வழக்கு. அம்-சாரியை. பி-ம்:—[1]அகன்று நெஞ்சகத்து. [2]அருந். [3]செங்கைகூப்பினர். [4]கவ்வையின். [5]கடலிடை.

163.—வசிட்டமுனிவன் வருந்துதல்.

[1]அன்னவர் முகத்திெ டகத்தை [2]நோக்கினன்
பொன்னரை[3]ச் சீரையின் பொலிவு நோக்கினன்
என்னினி யுணர்த்துவ தெடுத்த துன்பத்தால்
தன்னையு முணர்ந்தில னுணருந் தன்மையான்.

(இ-ள்.) உணரும் தன்மையான் -(தத்துவ நெறிகளை யறிகின்ற) மெய்யுணர்வையுடைய அவ்வசிஷ்டமுனிவன், -அன்னவர் முகத்திெனாடு அகத்தை நோக்கினன்-அவர்களுடைய முகத்தையும் மனத்தையும் பார்த்தான்; பொன் அரை சீரையின் பொலிவு

உம் நோக்கினன் - (பீதாம்பரத்தையுடுக்குந்) திருவரையிற்சாத்தியமரவுரியினது அழகையும் பார்த்தான்; என் இனி உணர்த்துவது-இனிச் சொல்லவேண்டுவது யாது? எடுத்த துன்பத்தால்-உண்டாகிய துயரத்தினால், தன்னை உம் உணர்ந்திலன் - தன்னையும் மறந்தான்; (எ-று.)

முகத்தை ஊனக்கண்ணாலும், அகத்தை ஞானக்கண்ணாலும் நோக்கினானென்க. இனி, ஒடு என்னும் மூன்றனுருபு ஆல்எனப் பொருள்பட்டு, முகமாகிய கருவியால் அவர் கருதியவதனைக் கூறாமல் அறிந்தானென்றுமாம். பி-ம்:—[1] அன்னவன். [2] நோக்குவான். [3] உரியும்பொற்சடையும், சீரையும் சடையும். *(460)*

164.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-ஒருதொடர்: வசிட்டன் இராமனது வனவாசத்தைக்குறித்துத் தன்மனத்துக்கருதுதல் கூறும்.

வாழ்வினை நுதலிய மங்க லத்துநாள்
தாழ்வினை யதுவரச் சீரை சாத்தினன்
சூழ்வினை நான்முகத் [1] தொருவற் சூழினும்
ஊழ்வினை யொருவரா [2] லொழிக்கற் பாலதோ.

(இ-ள்.) வாழ்வினை நுதலிய மங்கலத்து நாள்-(கிரீடந்தரித்து) வாழ்தற்குக் கூறிய சுபதினத்தில், (அந்த வாழ்வுபோய்), தாழ்வினை அது வர - தாழ்ச்சியடைதற்குரிய தீவினை வந்துசேர, சீரை சாத்தினன்-(பீதாம்பரம் அணிதலையொழிந்து) மரவுரியைத் தரித்தான்: (ஊழ்வினையைத் தடுத்தற்கு உரிய உபாயத்தை), நான்முகத்து ஒருவன் சூழின் உம்-(விதிக்கடவுளாகிய) நான்குமுகங்களையுடைய ஒப்பற்ற பிரமதேவனே சூழ்ந்திட்டாலும், சூழ் வினை - (விடாது தொடர்ந்து) சூழ்ந்திடுகின்ற தீவினையாகிய, ஊழ்வினை-(செய்தவனையே சென்றடையுந் தன்மையுள்ள) அவ்வூழ்வினை, ஒருவரால் ஒழிக்கல்பாலது ஓ-ஒருவரால் நீக்குதற்குஉரிய தன்மையுடையதோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

படைக்குந் தொழிலைச்செய்கின்றபிரமதேவனே ஊழையொழிக்க உபாயம் கூறினானாலும் அவனையும்சூழ்ந்திட்டுத்தன்பயனைத்தரவல்ல ஊழ்வினைக்குள்ள முறைமை நீக்கவொண்ணாதாதலால், மகுடாபிஷேகஞ்செய்யும்படிநாளிட்ட இன்றைத்தினம்தீவினைப்பயனால் இராமபிரான் முடிபுனைதல்நீங்கி மரவுரியைத் தரிக்கும்படியாயிற்று: நாம் என்செய்ய வல்லோம்! என்று வசிட்டன் வருந்திக்கூறினனென்க. 'இராமன் சீரைசாத்தினன்' என்றசிறப்புப்பொருளை, 'எப்படிப்பட்டவர் தடுக்க உபாயத்தைச் சூழ்ந்தாலும் ஊழ்வினை எவராலும் தடுக்கக் கூடியதன்று' என்ற பொதுப்பொருள் சமர்த்தித்துநின்றதனால், இச்செய்யுள் - **வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியாம்.** ''ஊழிற் பெருவலியாவுள மற்றொன்று, சூழினும் தான்முந்துறும்'' என்ற திருக்குறட் கருத்தைக் கொண்டது, இது. இனி பிரமதேவனைச் சூழ்ந்திட்டாலும் விதி அவனாலும் போக்கவொண்ணாதுஎன்றுஉரைப்பாருமுளர். விதித்தற்றொழிற்கு உரிய பிரமனைக் கூறினமையால்,

மற்றையோருடையவிதிஒழித்தற்குரியதன்றென்பதுதானேபெறப்படும். வாழ்வினை நுதலிய மங்கலத்து நாள்-இராமபிரானுக்குப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்யும்படி நிச்சயித்தநாள். தாழ்வினை என்றஇடத்து வினையென்றது, ஆதியிற்கொண்ட சங்கற்பத்தையென்பது உள்ளுறை: உலகவழக்குப்பற்றி, இங்ஙனம் கூறினான். பி-ம்:—[1]ஒருவன்றோன்றினும். [2]ஒழிக்கலாகுமோ. (461)

165\. வெவ்வினை யவடர விளைந்த [1]தேயுமன்று
இவ்வினை யிவன்வயி னெய்தற் [2]பாற்றுமன்று
எவ்வினை நிகழ்ந்ததோ [3]வேவ ரெண்ணமோ
[4]செவ்விதி னொருமுறை தெரியும் பின்[5]னென்றான்.

(இ - ள்.) இ வினை-(காட்டுக்குச் செல்வதாகிய) இத்தொழில்,—வெவ்வினையவள் - கொடுந்தொழிலையுடைய கைகேயி, தர - உண்டாக்கியதால் மாத்திரம், விளைந்தது ஏஉம் அன்று - உண்டானதும் அன்று; இவன் வயின் - (புண்ணியமூர்த்தியாகிய) இவனிடத்தில், எய்தல்பாற்றுஉம் - அடைதற்குஉரியதன்மையையுடையதும், அன்று—; எ வினை நிகழ்ந்ததுஓ - எவ்வினையினால் நடந்ததோ? ஏவர் எண்ணம்ஓ-எவருடைய ஆலோசனையோ? பின்—, ஒருமுறை-ஒருவழியாக, செவ்விதின் தெரியும்-நன்றாய்த்தெரியும், என்றான்-என்று (மனத்திற்) கருதினான்; (எ - று.)

கைகேயி வியாஜமாத்திரமே: இராமனது தன்மையைப் பார்க்குமிடத்தும் காட்டிற்குப்போமாறு நேர்வது தக்கதன்று: இது எவர்வினைப்பயனோ? எவரது எண்ணத்தால் நிகழ்ந்த விளைவோ? இவ்விஷயம் பிறகு நன்குவிளங்குமென்றனன் என்க. 'தேவர்களின் சூழ்ச்சியால் நிகழ்ந்தது இது' எனப் பின்னர் விளங்குமென்பது, வசிட்டனுட்கோள். பி-ம்:[1]ஏனுமற்று. [2]பாலதோ. [3]தேவர், மேலோர். [4]செவ்விதென்று. [5]எனா. (462)

166.—வசிட்டன் இராமனைநோக்கி 'நீ சென்றால் மன்னவன் இறப்பான்' எனல்.

விற்றடந் தாமரைச் [1]செங்கண் வீரனை
உற்றடைந் தையநீ [2]யொருவி யோங்கிய
கற்றடங் காணுதி யென்னிற் கண்ணகன்
மற்றடந் [3]தானையான் [4]வாழ்கி லானென்றான்.

(இ - ள்.) 'வில்-கோதண்டத்தையும், தட தாமரை செம் கண் - பெரியதாமரைமலர்போன்ற சிவந்த திருக்கண்களையுமுடைய, வீரனை-ஸ்ரீராமனை, உற்று அடைந்து - பொருந்தியடைந்து, 'ஐய-குழந்தாய்! நீ—, ஒருவி-நீங்கி, ஓங்கிய கல் தடம்-உயர்ந்தமலைகளையுடைய காட்டிடத்தை, காணுதி-காண்பாய்,' என்னின்-ஆனால், கண் அகல் மல் தட தானையான்-இடமகன்ற [மிக்க]வலியினையுடைய பெரிய சேனையையுடைய சக்கரவர்த்தி, வாழ்கிலான் - உயிரோடு வாழ்ந்திரான்,' என்றான் - என்று கூறினான், (வசிஷ்டன்); (எ - று.)

அன்பேரடைந்தென்பான் 'உற்றடைந்து' என்றும், கொடிய வனமென்பான் 'ஓங்கிய கல்தடம்' என்றுங் கூறினன். "கல் நிரைந்து தீய்ந்து கழையுடைந்து கால்சுழன்று, பின்னுந் திரை வயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவாக், கொன்னவிலும் வெங்கானத்து" என்னும்படி காட்டின் கொடுமைதான் இருக்குமென்க. காணுதல் - இலக்கணையால், அடைதற்பொருட்டாயிற்று. பி-ம்:—[1]செங்கை. [2]ஒருவனுயகன். [3]தோளினன். [4]வாழ்விலான். (463)

167.—தன்கடமையும் முனிவன்கடமையும் இன்னவென இராமன் கூறுதல்.

அன்னவன் பணிதலை யேந்தி யாற்றுதல்
என்னது கடனவ னிடரை நீக்குதல்
நின்னது கடனிது நெறியு மென்றனன்
பன்னகப் [1]பாயலுட் பள்ளி நீங்கினன்.

(இ - ள்.) பன்னகம் பாயலுள்-ஆதிசேஷனுகிய படுக்கையில், பள்ளி-அறிதுயிலை, நீங்கினன்-நீங்கித் திருவவதரித்த ஸ்ரீராமன், 'அன்னவன்பணி - (பிதாவாகிய) சக்கரவர்த்தியினுடைய கட்டளையை, தலைஏந்தி - தலைமேல் தாங்கி, ஆற்றுதல் - (அதன்படி) செய்தல், என்னது கடன் - (புத்திரனுகிய) என்கடமையாகும்; அவன் இடரை நீக்குதல் - அவனது சோகத்தைப் போக்குதல், நின்னது கடன் - (குலகுருவாகிய) தேவரீரது கடமையாகும்: நெறி உம் இது - நீதியும் இதுவே', என்றனன்—; (எ - று.)-அவதரித்த தற்குப்பயன் கானகஞ் செல்வது என்பது தோன்ற, ஸ்ரீராமனை, 'பன்னகப்பாயலுட் பள்ளிநீங்கினன்' என்றார். பி - ம்:—[1]பாயலிற்.

168.—'கானகஞ் செல் என்றது மன்னவன்பணி யன்று' என வசிட்டன் கூறல்.

[1]வெவ்வரம் பயில்சுரம் விரவென் றனலன்
தெவ்வரம் பனையசொற் [2]றீட்டி னுட்னக்கு
அவ்வரம் பொருதவே லரச [3]னுய்கிலாது
இவ்வரந் [4]தருவெனென் றேன்ற துண் [5]டென்றான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்ட வசிஷ்டன்), 'வெம் அரம் பயில் சுரம்-கொடிய முட்கள் பொருந்திய காட்டை, விரவு என்றான் அலன் - சேர்வாய் என்று (சக்கரவர்த்தி) கட்டளையிட்டானல்லன்; தெவ்வர் அம்பு அனைய சொல் - பகைவரது கணையை யொத்த வார்த்தையை, தீட்டினள் தனக்கு - சொன்னவளாகிய கைகேயிக்கு, அரம் பொரு வேல் - அரத்தினு லராவிக் கூர்செய்த வேலினை யுடைய, அ அரசன் - அச்சக்கரவர்த்தி, ஆய்கிலாது - ஆலோசியாது, இ வரம் தருவென் என்று - இவ்வரங்களைக் கொடுப்பேனென்று, ஏன்றது - உடன்பட்டது, உண்டு—,' என்றான்—;

'அன்னவன்பணிதலையேந்தி யாற்றுதல் என்னது கடன்' என்ற இராமனுக்கு, இதனல்,வசிட்டமுனிவன், 'கானகம்புகுமாறு

மன்னவன் கட்டளையிடவில்லை' என்று கூறியவாறு. சொல்என்றது -முன் ''ஆழிசூழுலகமெல்லாம்,'' ''ஏயவரங்கள்'' என்னுங் கவியிற் கூறியவற்றை. 'ஏன்றது' என்றது—''வரங்கொளவித்துணைமம்ம ரல்ல லெய்தி, யிரங்கிடவேண்டுவதில்லையீவனென்பாற், பரங்கெட விப்பொழுதே பகர்ந்திடு'' என்றதனை. அரம் - முள்ளுக்கு, இலக் கணை. [1]வெவ் வரம்புஇல்லாத வெம்சுரம் என்பர். பி - ம்:—[1]வெவ் வரம்பனைய சம்பரனைவென்றநாள், வெவ்வரம்பனைய சொல்வீரன் வென்ற நாள். [2]தீட்டினுளுடன். [3]ஆணையால். [4]கொடுத்தனனென் றது, தருவனுனென்றது. [5]எனு. (465)

169.—இராமன் யான் கான்செல்வதைத் தடுப்பது முறையன்றெனல்.

[1]ஏன்றன னெந்தை[2]யிவ் [3]வரங்க ளேவினுள்
ஈன்றவள் யானது சென்னி யேந்தினேன்
சான்றென நின்றநீ தடுத்தி யோவென்ருன்
தோன்றிய நல்லற நிறுத்தத் தோன்றினன்.

(இ - ள்.) தோன்றிய நல் அறம்-விளங்குகின்ற நல்ல தரு மத்தை, நிறுத்த-நிலைநிறுத்துதற்கு, தோன்றினன்-அவதரித்த ஸ்ரீராமன்,-'எந்தை இ வரங்கள் ஏன்றனன் - என் தந்தை (கைகே யிக்கு) இவ்வரங்களை (த் தருமாறு) சம்மதித்தார்; ஈன்றவள் - தாயாகிய கைகேயி, ஏவினுள் - (என் தந்தை தனக்கு ஈய உடன் பட்ட வரத்தின்படி காட்டிற்குச் செல்லுமாறு எனக்குக்) கட்டளை யிட்டாள்; யான் அதுசென்னி ஏந்தினேன்-நான் அந்தத் தாயின் ஏவலைத் தலைமேற்கொண்டேன்; சான்று என நின்ற நீ - (எல்லா வற்றிற்குஞ்) சாட்சியென்று சொல்லும்படி நிற்கின்ற நீர், தடுத்தி ஓ - (இதனை) விலக்குவீரோ?' என்ருன்— ; (எ - று.)

அரசன் சம்மதித்ததைக் கைகேயி கூறியதனால், மன்னவன் சொல்லவில்லை யென்று ஒருபோக்குச் சொல்லுவது சரியன் றென்றவாறு. அன்புடைமைபற்றி 'ஈன்றவள்' என்றும், கீழ் ''இப்பணிதலை மேற்கொண்டேன்'' என்றதற்குஏற்ப 'சென்னி யேந்தினேன்' என்றும், சகலசாஸ்திரங்களும் அறிந்த நீ என் பான், 'சான்றென நின்ற நீ' என்றும், தடுத்தல் நெறியன்றென் பான், 'தடுத்தியோ'என்றும் கூறினன். தோன்றிய நல்லற நிறுத் தத்தோன்றினன் என்றது-அறத்தை நிலைநாட்டத் திருவவதரித் தவனென்றபடி: கருத்துடையடைகொளி. சான்று-பெருமைக்குணமு மாம். பி-ம்:—[1]ஏன்றவன், ஏன்றபின். [2]அவ். [3]வரத்திநேயினுள்.

170.—மேலே பதில் சொல்லமாட்டாது வசிட்டன் கண்ணீர்வடிக்க, முனிவனை வணங்கி இராமன் மன்னனது மாளிகைவாயிலை யடைதல்.

[1]என்றபின் முனிவனென் [2]றியம்ப வெண்ணிலன்
நின்றன [3]னெடுங்கணீர் நிலத்து நீர்த்துகக்

குன்றன ⁴தோளவன் றெழுது கொற்றவன்
பொன்றிணி நெடுமதில் வாயில் போயினன்.

(இ - ள்.) என்ற பின் —, முனிவன்-வசிஷ்டன், ஒன்று இயம்ப எண்ணிலன்-ஒன்றுஞ்சொல்ல எண்ணாதவனாய், நெடு கண் நீர்-மிக்க கண்ணீர், நிலத்து உக - பூமியில் தாரையாய்ப் பெருகும்படி, நின்றனன்-நின்றானாக,-குன்று அன தோளவன்-மலையையொத்த திருத்தோள்களையுடைய ஸ்ரீராமன், தொழுது-(அம்முனிவனை) வணங்கிவிட்டு, கொற்றவன்-சக்கரவர்த்தியினது, பொன் திணி நெடு மதில்-பொன்னாற்செய்த உயர்ந்த மதில்களையுடைய, வாயில்-வாயிலில், போயினன்-போய்ச்சேர்ந்தான்; (எ - று.)—வாயில்-அரண்மனையின் முன்றில். பி-ம்:—[1] என்றனன். [2] இயம்பல் or உரைக்க் நேர்ந்திலன். [3] நிலத்துக்கண்கடிதுநீர்விழக். [4] தோளவற், தோளிவன். (467)

171.—கவிக்கூற்று; இராமன்கொள்கையை யறிந்தவரின் துயரத்தைக் கூறுவோமெனல்.

சுற்றிய சீரையன் [1]றொடர்ந்த தம்பியன்
முற்றிய வுவகையன் முளரிப் போதினும்
குற்றமின் முகத்தினன் கொள்கை [2]கண்டவர்
உற்றதை யொருவகை யுணர்த்து வாமரோ.

(இ-ள்.) சுற்றிய சீரையன்-(திருவரையிற்) சாத்திய மரவுரியையுடையவனும், தொடர்ந்த தம்பியன்-பின்செல்கின்ற இலட்சுமணனையுடையவனும், முற்றிய உவகையன்-முதிர்ந்த மகிழ்ச்சியையுடையவனும், முளரி போதின் உம் குற்றம் இல் முகத்தினன் - தாமரை மலரினும் (மேலாகக்) குறையில்லாதுவிளங்குகின்ற திருமுகத்தையுடையவனுமாகிய ஸ்ரீராமனது, கொள்கை-கோட்பாட்டை, கண்டவர்-அறிந்த அந்நகரமாந்தர், உற்றதை - அடைந்த நிலைமையை, (முழுவதுமுணர்த்துதலரிதாயினும்), ஒருவகை உணர்த்துவாம்-ஒருவாறு [சிறிது] கூறுவாம்; (எ-று.)

"இப்பொழுதெம்மனோரால்" என்னுங்கவியிற்கூறியகருத்தை விளக்குமாறு 'முளரிப்போதினுங் குற்றமின் முகத்தினன்' என்றார். கொள்கை-வனவாசஞ் செய்யப்புகும் கோட்பாடு. அரோ-ஈற்றசை. பி-ம்:—[1] தொடரும் தம்பியன், சடையின் சும்மையன். [2] கொண்டவர்.

172.—அந்தணர் முதலியோரின் பெருவருத்தம்.

அந்தண [1]ரருந்தவ ரவனி காவலர்
நந்தலி [2]னகருளார் [3]நாட்டு ளார்கடஞ்
சிந்தையென் புகல்வது தேவ ருள்ளமும்
வெந்தனர் மேல்வரு முறுதி [4]வேண்டலார்.

(இ - ள்.) அந்தணர்-பார்ப்பனரும், அரு தவர்-அரிய தவத்தினையுடைய முனிவரும், அவனி காவலர்-அரசர்களும், நந்தல் இல் நகர் உளார்-கேடில்லாத அந்நகரத்து ஜநங்களும், நாடு உளார்களி

தம்-அந்நாட்டிலுள்ளவர்களுமாகிய இவர்களது, சிந்தை என் புகல்வது-மனத்தைப்பற்றிச் சொல்வது யாது? தேவர்உம் - (அரக்கர் கொடுமையைத் தீர்க்க வரம்வேண்டிய) 'தேவர்களும், மேல் வரும் உறுதி வேண்டலார்-(தமக்குப்) பின்பு (இக்காரியத்தால்)வரத்தக்க நன்மையையும் விரும்பாதவர்களாகி, உள்ளம் வெந்தனர் - மனம் வெதும்பினார்கள்; (எ-று.)

வசிட்டன் சொல்லியும் ஸ்ரீராமன் தன் கோட்பாடு குன்றுதிருத்தலைக் கண்டபின், அரசர் முதலியோர் பெருவருத்தங் கொண்டனரென்பதாம். 'தேவர்களும் தம்முறுதியையும் நாடாது இராமன்வனவாசஞ்செய்வதில்மனம்வெம்பினாரென்றால்,மற்றையோர் இவ்வளவு வருந்தின ரென்று எற்றுக்குப் புகல்வது?' எனக் கைமுதிக நியாயமெனப்படும் தண்டாபூபிகாநியாயத்தாற் பொருளை விளக்கினமையால், இச்செய்யுள் தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணியாம். "ஐயனை" (*173*) என்ற பாடலுக்குப்பின் சிலபிரதிகளில் இந்தப்பாடல்காணப்படுகின்றது: சிலபிரதிகளில் "நன்னெடு (*188*)" என்றுதொடங்கும் பாடலுக்குப் பின் இது உள்ளது: அங்ஙனமிருப்பதும்பொருத்தமாகத்தோன்றுகின்றது. பி - ம்:—[1] அருமறைமுனிவன். [2] நகருளோர். [3] நாட்டுளோர் கடாம். [4] வேண்டுவார். (*469*)

173.—இதுமுதல் பதினன்குகவிகள்-அந்நகரத்திற் பலரும் பலவாறு வருத்தப்பட்டமையைக் கூறும்.

ஐயனைக் காண்டலு [1]மணங்க னார்கடாம்
மொய்யிளந் [2]தளிர்களான் முளரி மேல்விழும்
[3]மையலின் மதுகரங் கடியு மாறெனக்
கைகளின் [4]மதர்நெடுங் [5]கண்க ளெற்றினார்.

(இ - ள்.) அணங்கு அனார்கள் - தெய்வமகளிரை யொத்த மாதர்கள், ஐயனை-ஸ்ரீராமனை, காண்டலும்—, முளரிமேல் விழும்-தாமரைமலரின்மேல் வந்து மொய்க்கின்ற, மையலின்-மயக்கத்தையுடைய,மதுகரம்-வண்டுகளை, மொய் இள தளிர்களால்-நெருங்கிய இளந்தளிர்களால், கடியும் ஆறு என-ஓட்டுந் தன்மைபோல், கைகளின்-தம் கைகளால், மதர் நெடுங் கண்கள்-களிப்பினையுடைய பெரிய தம் கண்களை,(இக்கொடிய காட்சியைக்காணுமாறு பாவஞ் செய்தீர்களே! என்று கருதியவண்ணம்), எற்றினார் - அறைந்து கொண்டார்கள்; (எ - று.)—தாம்-அசை.

தளிர்-கைக்கும், முளரி - முகத்திற்கும், மதுகரம்-கண்களுக்கும் உவமை.கடிதல்-தழும்புபடச்செய்தலுமாம்.கண்களாற்பார்க்க மனம் பொறாமையால், மகளிர் இவ்வாறு செய்தன ரென்க. இவை அரண்மனையைச்சார்ந்திருப்பவரான தாயர்முதலியோரின்வருத்தத்தைத் தெரிவிப்பனவென்னலாம். பி - ம்:—[1] அணங்கனாரெலாம், அணங்கனார்கடம். [2] தளிரினான். [3] மையரி, மையணி, மையிரி. [4] மாநெடுங். [5] கண்ணின். (*470*)

174. தம்மையு முணர்ந்திலர் [1]தணப்பி லன்பினுல்
அம்மையி னிருவினை [2]யகற்ற வோ [3]வன்றேல்

விம்மிய [4]பேருயிர் மீண்[5]டி லாமைகொல்
[6]செம்மறன் றாதையிற் [7]சிலவர் முந்தினர்.

(இ-ள்.) சிலவர் - சிலர்,—தணப்பு இல் அன்பினல் - நீங்குத லில்லாத ஆசையினல், தம்மைஉம் உணர்ந்திலர் - தங்களையும் அறியாதவர்களாய், செம்மல்தன் தாதையின் - ஸ்ரீராமனது தந்தையினும், முந்தினர் - முற்பட்டுத் தேவலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்; (அதற்குக்காரணம்), அம்மையின்-வருபிறப்பில் (தொடர்தற்குரிய), இரு வினை-இரண்டுவினைகளையும், அகற்ற ஓ - போக்குதலினலோ? அன்றுஎல்-அஃதன்றென்றால், விம்மிய பேர் உயிர் - கலங்குகின்ற பெரிய பிராணன், மீண்டிலாமைகொல் - திரும்பாமையினலோ? (எ - று.)

இருவினைநீத்தவர்மீளாவுலகஞ் சேர்வரென்பதுநூற்கொள் கையாதலால், 'இருவினையகற்றவோ' என்றும், இராமனைப்பற்றிய உயிர் அந்தப்பரமாத்மாவினிடம்லயித்துஅங்குநின்றுமீளவில்லை யாதலால், 'பேருயிர் மீண்டிலாமைகொல்' என்றும், நகரமாந்தரிற் சிலர் பேரன்பினல் உயிர்துறந்ததை இருவகையாகக் குறிக் கின்றார்: தற்குறிப்பேற்றவணி. அகற்ற-அகற்றுதற்பொருட்டென்று மாம். பி-ம்:—[1]தணிப்பில். [2]ஆற்றவோ, இயற்றவோ. [3]அன்றே. [4]பெருவரமிரண்டு. [5]இலாமையிற். [6]செம்மையின். [7]சிலரும். (471)

175. விழுந்தனர் சிலர்சிலர் விம்மி விம்மிமேல்
எழுந்தனர் சிலர் [1]முகத் திழிகண் ணீரிடை
அழுந்தினர் [2]சிலர் பதைத் தளக [3]வல்லியின்
[4]கொழுந்தெரி யுற்றெனத் துயரங் கூர்கின்றார்.

(இ - ள்.) சிலர் விழுந்தனர்—; சிலர்—, மேல் விம்மி விம்மி - மேன்மேலும் அழுதழுது, எழுந்தனர்—; சிலர்—, முகத்து இழி கண் நீரிடை-முகத்தினின்றும் பெருகுகின்ற கண்ணீரில், அழுந் தினர் - மறைந்தனர்; சிலர்—, பதைத்து - பதறி, அளகம் வல்லி யின் - தலைமயிரில், எரி கொழுந்து உற்று என - நெருப்புப்பற்றி னற்போல, துயரம் கூர்கின்றார் - துன்பப்பட்டார்கள்; (எ.- று.)

"அளகம் புனலும் மயிருமாகும்" என்ப வாதலால், அளக வல்லி யென்பதற்கு-நீரில்தோன்றிய பூங்கொடி என்றலும் ஒன்று. பி-ம்:—[1]சிலர். [2]பதைத்தனரளக, பதைத்தனரணிகொள். [3]வல்லி நீர், வல்லியர், வல்லியங். [4]கொழுங்கனல், கொழுந்தனல். (472)

176. கரும்பன [1]மொழியினர் கண்[2]ப னிக்கிலார்
வரம்பறு துயரினன் [3]மயங்கி யேகொலாம்
இரும்பன [4]மனத்தின ரென்ன நின்றனர்
பெரும்பொரு ளிழந்தவர் போலும் பெற்றியார்.

(இ - ள்.) பெரும் பொருள் இழந்தவர்போலும் பெற்றியார் - பெருஞ்செல்வத்தை யிழந்தவரைப்போன்ற தன்மையை [பெருந் துயரத்தை] யுடையவரும், கரும்பு அன மொழியினர் - கருப்பஞ்

சாற்றையொத்த [மிகவினிய] சொற்களையுடையவருமாகிய சிலமகளிர்,-கண் பனிக்கிலார் - கண்ணீர்விடாதவராய், இரும்பு அன மனத்தினர் என்ன-இரும்பையொத்த மனத்தையுடையவரென்று (கண்டோர்) சொல்லும்படி, நின்றனர் - திகைத்து நின்றார்கள்; (இங்ஙனம் அவர்கள் நின்றது), வரம்பு அறு துயரினால்-அளவற்ற துன்பத்தினால், மயங்கி ஏ கொல் ஆம் - அறிவுகலங்கியதனாற் போலும்; (எ - று.)

இராமபிரான் ஊரைவிட்டுச்செல்வதனால் தமது நிதியத்தை இழந்தவர்போன்று துயர்மிகுந்த சில மங்கைமார், கண்களினின்று ஒருசொட்டுநீரும் வெளிவராமல் இரும்புமனத்தவர்போலச் சலியாது நின்றனர்: இங்ஙனம் அவர்கள் ஆனதற்குக் காரணம், துயர மிகுந்து திக்பிரமையடைந்ததனாலானதென நாம்ஊகித்து உணர வேண்டியதாயுள்ள தென்பதாம். 'வரம்பறுதுயரினால் மயங்கியே கொல்' என்ற ஊகைக்குக் காரணத்தைப் பலப்படுத்துவன - 'கண்பனிக்கிலராய், இரும்பன மனத்தின ரென்ன நின்றனர்' என்பன. கொல்-ஊகித்தற்பொருளது. இரும்பனமனத்தினரென்ன நின்றனர்-வல்நெஞ்சிற்கு இரும்பு உவமை கூறப்படுதலை "இரும்பு போல் வலிய நெஞ்சம்" என்றபெரியார் பாசுரத்திலுங் காண்க. கண்பனித்திலாமையால், 'இரும்பன மனத்தினரென்ன நின்றனர்' என்றார். கரும்பன மொழியினரெனவே, பெண்பாலாரெனப் பட்டது: இனி, கரும்பையொத்த இன்சொல்லையுடையவரெனப் பொதுப்பாலாகக்கொள்ளினுமாம். பி-ம்:—[1]மொழியவர். [2]பனித்திலர். [3]மறுகியே கொலாம், மயங்கியெய்தலால். [4]மனத்தவர்.

177. [1]நெக்கனவுடலுயிர் [2]நிலையி னின்றில
இக்கண மிக்கண மென்னுந் [3]தன்மைய
புக்கன புறத்தன புண்ணிற் கண்மலர்
[4]உக்கன நீர்வறந் துதிர வாரியே.

(இ - ள்.) (பின்னுஞ்சிலருடைய), உயிர் - உயிர்கள், உடல் நெக்கன-சரீரத்தினின்று வெளிப்பட்டனவாய், நிலையில் நின்றில-தமது நிலையில் நிற்கப்பெறாமல், 'இக்கணம் இக்கணம்-இந்த க்ஷணமே இந்தக்ஷணமே (போய்விடும்),' என்னும்-என்றுசொல்லும், தன்மைய-தன்மையை யடைந்தன; (சிலவருயிர்), புறத்தன-புறத்தனவேயாயின; புக்கன-(சிலவருயிர் வெளிப்பட்டும் மீண்டும்) புக்கன: (சிலர்க்கு), கண்மலர் - தாமரைமலர்போலுங் கண்களில், நீர் வறந்து - நீர் வற்றிப்போய், புண்ணின்-விரணத்தினின்றும் போல, உதிரம் வாரி-இரத்தவெள்ளம், உக்கன - வெளிப்பட்டன;

உயிர் நிலையில் நிற்றல் - உயிர் உடம்பில் நிற்றல். சிலர் கண்களில் நீர்வற்றிவிடப் புண்களிற்போல உதிரவெள்ளம் பெருகிற் றென்க. அறிவுகுன்றினமையாற் கண் புண்ணாயின: அறிவுஇராத நிலையிற் கண் புண்ணுமென்பதை "முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்லாதவர்" என நாயனார் கூறியிருத்தலாலுங் காண்க. பி-ம்:—[1]நெக்கன்றுயிருடல், நெக்கனவுயிருடல். [2]நிலையுணின்றிலாது. [3]தன்மையும். [4]உக்கநீர்வறந்தன. (474)

178. இருகையிற் கரிநிக ரெண்¹ணி றந்தவர்
²பெருகையிற் ³பெயர்த்தனர் தலையைப் பேணலர்
ஒருகையிற் ⁴கொண்டன ⁵வுருட்டு கின்றனர்
சுரிகையிற் கண்மலர் ⁶சூன்று நீக்கினர்.

(இ - ள்.) இரு கையின் கரி நிகர் - இரண்டு கைகளையுடைய யானையையொத்த, எண் இறந்தவர்-கணக்கிறந்தவீரர், தலையை-(தம்) சிரசை, பேணலர்-விரும்பாதவராய், பெருகு ஐயில் பெயர்த்தனர்-பெரிய கைவாளாற் கொய்தவராய், ஒரு கையில் கொண்டனர்-ஒருகையில் வைத்துக்கொண்டு, உருட்டுகின்றனர் - உருளச்செய்கின்றார்; (இன்னுஞ் சிலர்), கண் மலர்-மலர்போலுங் கண்களை, சுரிகையின்-உடைவாளால், சூன்று - குடைந்து, நீக்கினர் - போக்கினார்; (எ - று.)

தாம் உயிரோடிருக்கவேண்டாமென்று கருதித் தம் தலையைக் கொய்த பின்னும் முன் துவக்கின தொழிலின் தொடர்ச்சியால் பின்னும் தம் தலையை யுருட்டினாரென்க. உடல் துண்டிக்கப்பட்டவிடத்தும் வீரருடல் செயல்காட்டியாடுதல் அட்டையாடுதலெனப்படும்; கலிங்கத்துப்பரணியில், "அடிக்கழுத்தி னெடுஞ்சிரத்தை யரிவராலோ வரிந்தசிர மணங்கின்கைக்கொடுப்பாராலோ, கொடுத்த சிரங் கொற்றவையைப் பரவுமாலோ குறையுடலுங் கும்பிட்டு நிற்குமாலோ" என வருவதும் இங்குக் காணத்தக்கது. இராமன் காட்டிற்குச் செல்லுங் கோலத்தைக் காணப்பொறாமற் கண்ணைச் சூன்று நீக்கினாரென்க. "இருகைவேழத்திராகவன்" என்றாற்போல, 'இருகையிற்கரிநிகரெண்ணிறந்தவர்' என்றார். ஐயில் = அயில்: முதற்போலி. சூன்று, சூல்-பகுதி. பி - ம்:—¹இறந்தனர். ²பொருகையிற். ³பெயர்த்ததந்,பிறமகன். ⁴கொண்டுடல். ⁵உருளுகின்றனர். ⁶சூழ்ந்து. (475)

179. சிந்தின ¹வணிமணி சிதறி வீழ்ந்தன
பைந்துணர் ²மாலையிற் பரிந்த மேகலை
³நந்தினர் நகையொளி ⁴விளக்க நங்கைமார்
சுந்தர வதனமு ⁵மதிக்குத் ⁶தோற்றவே.

(இ-ள்.) அணி சிந்தன-(மகளிரால் பூண்ட) ஆபரணங்கள் சிதறப்பட்டன; மணி சிதறி வீழ்ந்தன-(அவற்றிற் பதித்த) இரத்தினங்கள் சிந்தி விழுந்தன; பைந் துணர் மாலையின்-பசிய பூமாலையைப்போல, மேகலை-மேகலாபரணங்களும், பரிந்த - அறுபட்டன; நங்கைமார்-மகளிர், நகை ஒளி விளக்கம்-சிரிப்பினது ஒளியின் தெளிவு, நந்தினர்-அழியப்பெற்றார்; (அவரது), சுந்தரம் வதனம் உம்-அழகிய முகங்களும், மதிக்கு தோற்ற-சந்திரனுக்குத்தோல்வியடைந்தன; (எ-று.)

முன், மதியைத்தோல்வியுறுவித்த நங்கைமார்முகங்கள், இப்பொழுது விளக்கமின்மையால் அதற்குத் தோற்றன. பூமாலையும், மேகலையும் அற்று விழுந்தன என்றற்கு, 'பைந்துணர்மாலையிற்

பரிந்தமேகலே' என்றார். நகை - ஆபரணமுமாம். பி-ம்:—[1]பணி. [2]மாலைகள். [3]நந்தின. [4]இழந்த. [5]மதிக்கும். [6]தோற்றதே. (476)

180. அறுபதி [2]னுயிர ரரசன் றேவியர்
மறுவறு கற்பினர் மழைக்கண் ணீரினர்
சிறுவனைத் தொடர்ந்தனர் திறந்த வாயினர்
எறிதிரைக் கடலென விரங்கி [3]ஏங்கினர்.

(இ-ள்.) மறு அறு கற்பினர் - குற்றமற்ற கற்பினையுடைய, அறுபதினாயிரர்-அறுபதினாயிரவராகிய, அரசன் தேவியர் -சக்கரவர்த்தியினது மனைவியர்,—மழை கண் நீரினர்-மழைபோன்றகண்ணீரையுடையவராய், சிறுவனை தொடர்ந்தனர்-ஸ்ரீராமனைப் பின்தொடர்ந்து, திறந்த வாயினர்-வாய் திறந்தவராய், எறி திரை கடல் என இரங்கி ஏங்கினர்-வீசுகின்ற அலைகளையுடைய சமுத்திரத்தினொலிபோலப் (பேரொலிபடப்) பரிதவித்தழுதார்கள்; (எ-று.)— இதுமுதல் ஆறுகவிகள், அரசன்தேவியர் பட்ட வருத்தத்தைக் கூறுவன வென்னலாம்.

முதனூலில் முந்நூற்றைம்பதின்மரென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது: தசரதனது வாழ்நாள் அறுபதினாயிரமாயதுபோல, கம்பர், அமைச்சர் மனைவியர்களையும் அறுபதினாயிரம்படப்பேசுவர்: மூவரே, குலம்முதலிய பெருமையுடன் பட்டமகிஷியராயிருக்கவுரியவர்கள். சில பிரதிகளில், இதுவும் அடுத்த கவியும் "கிளையினும்" (182) என்று தொடங்கும் பாடலுக்குப் பின் உள்ளன. பி - ம்:— [1]ஆயிரம். [2]ஏங்குவர், ஏங்குவார். (477)

181. கன்னிநன் மயில்களுங் குயிற்க ணங்களும்
அன்னமுஞ் சிறை [1]யிழந் தவனி [2]சேர்ந்தன
என்னவீழ்ந் [3]துழந்தன ரிராம னல்லது
மன்னுயிர்ப் [4]புதல்வரை மற்றும் பெற்றிலார்.

(இ-ள்.) இராமன் அல்லது-ஸ்ரீராமனல்லாமல், மற்றுஉம்-வேறு, மன் உயிர் புதல்வரை-நிலைபேறுள்ள பிராணனையொத்த புத்திரரை, பெற்றிலார்-பெறாத அம்மடவார்,—கன்னி நல் மயில்கள்உம்-இளமையையுடைய நல்ல மயில்களும், குயில் கணங்கள் உம்-குயிற்கூட்டங்களும், அன்னம்உம்-ஹம்ஸங்களும், சிறை இழந்து-சிறகுபோய், அவனி சேர்ந்தன என்ன - பூமியையடைந்தவைபோல, வீழ்ந்து உழந்தனர்-விழுந்து வருந்தினர்; (எ - று.)

'கன்னி நல்' என்னும் அடைகளைக் குயிற்கும், அன்னத்திற்கும், 'கணங்கள்' என்பதனை மயிற்கும், அன்னத்திற்கும் கூட்டிப் பொருள் காண்க. இனி, கன்னி-பெடையுமாம். பி-ம்:—[1]கழிந்து. [2]வீழ்ந்தென, வீழ்ந்தன, வீந்தன. [3]உளைந்தனர், உழைத்தனர், ஊழன்றனர். [4]புதல்வனை. (478)

182. கிளை [1]யினு நரம்பினு நிரம்புங் [2]கேழன
[3]அளவிறந் துயிர்க்க விட்டரற்றுந் தன்மையால்

தொளை [4]படு குழலினே டி[5]யாழ்க்குத் தோற்றன
இளையவ ரமுதினு மினிய சொற்களே.

(இ - ள்.) இளையவர்-அத்தேவியரது, அமுதின் உன் இனிய சொற்கள்—,—அளவு இறந்து உயிர்க்க விட்டு அரற்றும் தன்மையால்-அளவில்லாமற் பெருமூச்சுத்தோன்றவாய்விட்டுஅழும் இயல்பினல்,—தொளை படு குழலினேடு - துளைபொருந்திய குழலிசையோடு, கிளையின் உம் நரம்பின் உம் நிரம்பும்கேழன யாழ்க்கு - பண்ணிசையோடு தந்திரியில் நிறைந்த ஒளியினையுடையவாகிய யாழினிசைக்கு, தோற்றன-தோல்வியடைந்தன; (எ - று.)

முன் குழல்யாழ்களை வென்ற சொற்கள், இப்பொழுது அவற்ருல் வெல்லப்பட்டன. ஒருபொருளினிடத்துமுன்னிருந்தநிலைமாறி வேற்றுநிலைவந்ததாகக்கூறியதனல், இது - **முறையிற்படர்ச்சியணி** யெனப்படும் பரியாயாலங்காரமாம். பி - ம்:—[1] எனும். [2]கேளென, கேழ்மைய, கேளன, கேண்மைய. [3] அளவறுந்துயரம்விட்டு, அளவறுதுயர்க்கழிந்து. [4]பயில். [5]யாழ்க்குந், யாழுந். (479)

183. புக[1]லிடங் கொடுவனம் [2]போலு மென்றுதம்
மகன்வயி னிரங்குறு மகளிர் [3]வாய்களால்
அகன்மதி னெடு[4]மனை யரத்த வாம்பல்கள்
பகலிடை மலர்ந்ததொர் பழனம் [5]போன்றதே.

(இ - ள்.) புகல் இடம் கொடு வனம் போலும்-'(ஸ்ரீராமன்) புகுதற்குஉரிய இடம் கொடிய காடுபோலும்', என்று-என்றுசொல்லி, தம் மகன்வயின்-தமது புத்திரன்பக்கல், இரங்குறும்-வாய்திறந்து பரிதபிக்கின்ற, மகளிர் - அத்தேவியரது, வாய்களால்—, அகல் மதில் நெடு மனை-அகன்ற சுற்றுச்சுவரையுடைய பெரிய அந்தப்புர மாளிகை,—அரத்தம் ஆம்பல்கள்-செவ்வல்லிகள், பகலிடை மலர்ந்தது-பகலில் மலரப்பெற்றதாகிய, ஒர் பழனம் - ஒருகழனியை, போன்றது—; (எ - று.)

பகலிடை யாம்பல் மலர்ந்த தொர்பழனம்-**இல்பொருளுவமை: தற்குறிப்பேற்றவணி**யென்னலாம். மனை பொலிவிழந்திருந்ததென்பதாம். "செங்கழுநீர்வாய்நெகிழ்ந்தாம்பல்வாய் கூம்பின காண்" என்றுவிடியற்காலத்தைக் குறிப்பதாலும், ஆம்பல், பகலிற்கூம்பும்மலராதலை யறியலாம். இச்செய்யுள், சிலபிரதிகளில் தாயரும் (186) என்று தொடங்கும் பாடலுக்குப் பின் உள்ளது. பி-ம்:—[1] இயல். [2]போதும். [3]வாய்கடாம். [4]நகர். [5]போன்றவே. (480)

184. திடருடைக் குங்குமச் சேறுஞ் [1]சாந்தமும்
இடையிடை வண்டலிட் டார மீர்த்தன
[2]மிடை [3]முலைக் [4]குவடொரீஇ மேக லைத்தடம்
[5]கடலிடைப் [5]புகுந்தகட் கலுழி யாறரோ.

(இ - ள்.) கண் கலுழி ஆறு-கண்ணினின்றுந்தோன்றியகலங்கல்நீராகியநதிகள்,—திடர் உடை குங்குமம் சேறுஉம் - மிகுதியையுடைய குங்குமக்குழம்பும்,சாந்தம்உம்-செஞ்சாந்தும், இடை இடை -நடுவில்நடுவில், வண்டல் இட்டு - சேருகப்பொருந்தப்பெற்று,

ஆரம் ஈர்த்தன - (அவரது) முத்து மாலையை யிழுத்துக்கொண்டு, மிடை முலை குவடு ஒரீஇ - நெருங்கிய தனங்களாகிய மலைச்சிகரங்களினின்று நீங்கி, மேகலை தடம் கடலிடை - மேகலையையுடைய கடிதடமாகிய கடலினுள், புகுந்த-புக்குப்பாய்ந்தன; (எ - று.)

திடர் - மேடு. உருவகவணி. குங்குமச்சேறும் சாந்தமும் மடவார் தலங்களிலுள்ளவை. ஆறும் மலையுச்சியினின்று கீழிறங்கிப் பின்மேகலை [மேகலை - மலையின் தாழ்வரை]யை யடைந்து, 'பின்பு கடலைச் சேரும்: எனவே, மேகலை யென்பது - சிலேடை. அரோ - ஈற்றசை. பி - ம்:—[1]சந்தமும். [2]மிடல். [3]மலை. [4]கோட்டொரீஇ, குவட்டுடன். [5]கடலெனப். [6]பெயர்ந்தகட், பாய்ந்ததக், பரந்தகட், புகுந்ததக். சில பிரதிகளில் இரண்டுமூன்றுமடிகள் 'மிடைமுலைக் குவடொரீஇ மேகலைத்தடத், திடையிடைவண்டலிட்டார மீர்த்தன' என்று உள்ளன. (481)

185. தண்டலைக் கோசலத் தலைவன் மாதரைக்
கண்டன னிரவியுங் கமல வாண்முகம்
[1]விண்டலத் துறையுநல் [2]வேந்தற் காயினும்
உண்டிட ருற்றபோ தென்[3]னுருதன.

(இ - ள்.) தண்டலை கோசலம் தலைவன்-சோலைகளையுடைய உத்தரகோசலதேசத்தரசனாகிய தசரதனது, மாதரை-தேவியரை, கமலம் வாள் முகம்-தாமரைபோன்ற ஒளியினையுடைய முகத்தை, இரவிஉம்-(ஒருநாளுங்காணாத) சூரியனும், கண்டனன்-பார்த்தனன்; விண் தலத்து உறையும்- தேவலோகத்தில் வசிக்கின்ற,நல் வேந்தற்கு ஆயின்உம்-சிறந்த இந்திரனுக்கானாலும், இடர் - ஆபத்து, உண்டு - உளதாகி, உற்ற போது - வந்தகாலத்தில், என் உருதன-எவைதாம் வராதவை? (எ - று.)

இதுகாறும் ஒருநாளும் வெளிப்புறப்படாத தேவியர் இப்பொழுது ஸ்ரீராமனைத்தொடர்ந்து புறப்பட்டன ரென்க. உண்டு உறையும் என இயைத்து-அமிர்தத்தையுண்டு உறையும் வேந்தனென்றுமாம். வேந்தற்காயினும்என்றது-எத்துணைச் சிறந்தவர்க்காயினும் என்றபடி. தண்தலை-சோலைக்குப் பண்புத்தொகையன்மொழி. வேந்தன்-தேவேந்திரனென்பதன் சிதைவென்பர் "வேந்தன்மேயதீம் புனலுலகமும்", "வேந்தனும் வேந்துகெடும்" என்ற இடங்களிலும்இச்சொல்இப்பொருளது. முதற்பொருளில்உண்டு-முற்றெச்சம். பி-ம்:—[1]விண்டலந்துறையுள, விண்டலத்துறையுளர். [2]வேந்தர்க்கு. [3]உருதவே. (482)

186. தாயருங் கிளைஞருஞ் சார்ந்து ளார்களும்
சேயரு [1]மணியருஞ் [2]சிறந்த மாதரும்
காயெரி யுற்றன ரனைய கவ்வையர்
வாயிலு முன்றிலு மறைய மொய்த்தனர்.

இரண்டு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) தாயர்உம்—, கிளைஞர்உம்-நெருங்கிய பந்துக்களும், சார்ந்துளார்கள்உம் - செய்மைப்பந்துக்களும், சேயர்உம்-தூரத்தி

லுள்ளவரும், அணியர் உம் - சமீபத்திலுள்ளவருமான, சிறந்த மாதர் உம்—, காய் எரி உற்றனர் அனைய கவ்வையர்-எரிக்கின்ற நெருப்பை யடைந்தவர்போன்ற துயரத்தையுடையவராய், வாயில் உம் - வீட்டின் வாசலும், முன்றில் உம்-முற்றமும், மறைய-இடமின்றும்படி, மொய்த்தனர் - நெருங்கினராகி,— (எ - று-) - 'இரைத்தனர்' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

தாயரெனப் பொதுப்படக் கூறியதனால், ஐவகைத்தாயரையுங்கொள்க: தசரதன் மனைவியரைக் குறிக்கு மென்னலுமாம். தாயர் முதலியோர் பெருந்துயரோடு எங்கும் மொய்த்தன ரென்க. கவ்வை=கௌவை: போலி. இச்செய்யுள், "கன்னிநல்" (181) என்றபாடலுக்குப் பின் சிலபிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. இப்பாடலுக்குப் பின் பலபிரதிகளில் "மாந்தர்தம்" (215) என்ற பாடல் உள்ளது. பி-ம்—[1] முதியரும். [2] சிறந்துளோர்களும், சிறந்தமாந்தரும்.

187.—இராமன் தன்மாளிகையை நோக்கிச்செல்லல்.

இரைத்தன ரிரைத்தெழுந் தேங்கி யெங்கணும்
திரைப்பெருங் கடலெனத் தொடர்ந்து பின்செல
உரைப்பதை [1]யுணர்கில னொழிப்ப [2]தோர்கிலன்
வரைப்புயத் தண்ணறன் மனையை நோக்கினான்.

(இ - ள்.) இரைத்தனர்-கூவினார்கள்; திரைபெரு கடல் என-அலைகளையுடைய பெரியகடல்போல, எங்கண் உம்-எல்லா விடங்களிலும், இரைத்து எழுந்து ஏங்கி—, பின் தொடர்ந்து செல—, —உரைப்பதை உணர்கிலன்-(அவர்களிடம்) சொல்வதை அறியாதவனாய், ஒழிப்பது ஓர்கிலன்-(அவரை) நீக்கும் வழியையும் அறியாதவனாகி, வரைபுயத்து அண்ணல் - மலைபோலுந்தோள்களையுடைய இராமன், தன்மனையை நோக்கினான்-தனது மாளிகையை நோக்கிநடந்தான்; (எ - று.)

தாயரிடத்து விடைபெற்றுக்கொண்ட இராமன் சீதைக்குச் செய்தி தெரிவிப்பதற்காகத் தன்மனைநோக்கிநடந்தா னென்க. இவன் சீதையைக் காணவே செல்கின்றா னென்பது, "சானகியிருந்துழிச்சார்ந்தான் (219)" என்று மேல் வருவதனாற் காண்க. மூன்றாமடிக்கு, பேரிரைச்சலாற் பிறர் சொல்வதைத் தான் உணராதவனாகியும், அவ்விரைச்சலை நீக்குமாற்றையோராதவனாகியு மென்றும் உரைப்பர். பி-ம்:—[1] உணர்ந்திலன். [2] ஓர்ந்திலன். (484)

188.—அப்போது இராமன் தெருவிற் சென்றமை.

நன்னெடு [1]நளிமுடி சூட நன்மணிப்
[2]பொன்னெடுந் [3]தேரொடும் பவனி போனவன்
[4]துன்னெடுஞ் [5]சீரைகள் [6]சுற்றி மீண்டுமப்
பொன்னெடுந் தெருவிடைப் போதன் [7]மேயினான்.

(இ - ள்.) (முன்), நல் - சிறந்த, நெடு - பெரிய, நளி-பெருமையையுடைய, முடி-கிரீடத்தை, சூட-சூட்டிக்கொள்ளுதற்கு, நல்-நல்ல, மணி - நவரத்நங்களிழைத்த, பொன் - சுவர்ணமயமான,

நெடுதேரொடும் - பெரியதேரின்மீது, பவனி போனவன் - உலாப் போன ஸ்ரீராமன், துன் நெடு சீரைகள் - பொருந்திய பெரிய மர வுரிகளை, சுற்றி - சாத்திக்கொண்டு, மீண்டுஉம்-மறுபடியும், அ பொன் நெடு தெரு இடை - அந்த அழகிய்பெரிய வீதியில், போதல் மேயினன் - செல்வானாயினன்; (எ - று.)

முடிபுனையத் தேரோடு உலாப்போனவன் அதனைப்பெருமற் சீரை சாத்தி அத்தெருவிடையே நடந்துபோயினன் எனக் கூறியது - தகுதியின்மையணி யென்னும் விஷமாலங்காரமாம். மணிக்கு நன்மை,மறுவின்மை.பவனிபோனவன் என்றது-கீழ்க்கைகேசி சூழ் வினைப்படலத்தில் "தாரணி தேரிற்சென்றான்" (82) என்று கூறியதனை. [5]சீரையும் என்ற பாடத்திற்கு உம்மை - முடியைப் பெருமையே யன்றிச் சீரையுஞ் சுற்றினன் என இறந்தது தழுவி யது. பி-ம்:—[1]மணி, நளிர், தளிர், கதிர். [2]பன். [3]தேரிடை. [4]துன் னருஞ். [5]சீரையன். [6]சடையுஞ் சுற்றியப், சுற்றிமூண்டுறப். [7]மேவி னன், நோக்கினர். இது அடுத்த பாடலின்பின் சில பிரதிகளி லுள்ளது. (485)

189.—இதுமுதல் முப்பதுகவிகளால், இராமன்தெருவிற் சென்றபோது கண்டவர் பட்ட வருத்தம் கூறப்படுகின்றது.

அஞ்சன மேனி [1]யிவ் வழகற் கெய்திய
வஞ்சனை கண்டபின் வகிர்ந்து நீங்கலா
நெஞ்சினும் [2]வலிதுயிர் நினைப்ப தென் [3]சில
நஞ்சினும் [4]வலியநந் நலமென் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—,—'அஞ்சனம் மேனி இ அழகற்கு-மைபோ லுங் கரிய திருமேனியையும் இத்தகைய எழிலையுமுடைய ஸ்ரீராம னுக்கு, எய்திய-பொருந்திய, வஞ்சனை-பொல்லாங்கை, கண்ட பின்—, வகிர்ந்து நீங்கலா-பிளந்து (உடலை) விட்டுநீங்கிப்போகாத, நெஞ்சின் உம்—, உயிர் - , வலிது—: சில நினைப்பது என் - சில வற்றை யெண்ணுவதனாற் பயன் யாது? நம் நலம் - நமது நற் பொருள்கள், நஞ்சின்உம் வலிய - விடத்தினுங் கொடியன,' என்றார்—; (எ - று,)

வஞ்சனை-முன் நாடு தருவேனென்று கூறியதனால் முடிபுனை யத்தேரிடைச்சென்று அதுபெருமற் கானாளச் சீரைசாத்தித் தெருவே நடந்து செல்லச்செய்தது: தமது நெஞ்சு பிளந்தொழி யாமலும் உயிர் போகாமலும் வருத்துதல்பற்றி, 'நெஞ்சினும்... நந்நலம் நஞ்சினும் வலிய' என்றார். பி-ம்:—[1] அவ். [2]வலியினன், வலிதுயாம், வலிதுயான், வலிதுரு. [3]கடு. [4]வலியதுமனம், வலிது நந்நலம், வலிதுநம்மனம், கொடிது நம்மனம். மூன்றாமடியில் "நெஞ்சினே மினிப்பல நினைப்பதென்னழல்" என்றுசில பிரதி களில் உள்ளது. (486)

190. மண்கொடு வருமென் [1]வழியி ருந்தயாம்
எண்கொடு [2]சுடர்வனத் [3]தெய்தல் [4]காணவோ
பெண்கொடு வினைசெயப் பெற்ற [5]நாட்டினிற்
கண்கொடு பிறத்தலுங் கடை [6]யென் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—,—'மண் கொடு-அரசாட்சியைப் பெற்றுக் கொண்டு, வரும்-(ஸ்ரீராமன்) வருவான்,' என-என்று, எண்கொடு-நினைத்தல்கொண்டு, வழி-(வரும்) வழியில், இருந்த - எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த, யாம்—, சுடர் வனத்து-வெயிலையுடைய காட்டில், எய்தல்-(அவன்) அடைதலை, காணவோ - பார்க்கவோ? பெண் கொடு வினை செய பெற்ற-பெண் கொடியதொழிலைச் செய்யப் பொருந்திய, நாட்டினில் - இத்தேயத்தில், கண்கொடு - கண்களையுடையோமாகி, பிறத்தல்உம்—, கடை - இழிவினையுடையது,' என்றார்—; (எ - று.)

இராமன் மண் கொடுவரக் காண இருந்த யாம் அவன் சுடர் வனத்தேகக் காணவோ பிறந்தோம்? கணவன்வழி யொழுகற்பாலளாய இல்லாள் தன் வழியே அக்கணவனை யொழுகுவித்துத் தீவினைசெய்தற்கு இடமாகிய இந்நாட்டிற் பிறந்ததும் கடைப்பட்டதாயிற்று என்று சிலர் வருந்துவாராயினரென்பதாம். பி-ம்:-[1]வாழ்ந்திருந்த, வழியிருந்து, வழியிருந்தது. [2]துயர், தொடர். [3]ஏகல். [4]காணவா, காணவோர். [5]நாட்டினிக். [6]என்பார். (487)

191. முழுவதே பிறந்துல குடைய [1]மொய்ம்பினேன்
உழுவைசேர் கானகந் துறைவென் யானென
எழுவதே யெழுதல்கண் டிருப்ப தேயிருந்து
அழுவதே யழகி [2]திவ் வன்பென் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—,—'பிறந்து-(மூத்தவனாகப்) பிறந்து, உலகு முழுவதுஏ உடைய மொய்ம்பினேன் - உலகமுழுவதையுந் தனதாகும் முறைமையையுடைய வலியினனாகிய இந்தராமன், உழுவை சேர் கானகத்து-புலிகள்பொருந்திய காட்டில், யான்-, உறைவென் -வசிப்பேன், என-என்று, எழுவதுஏ - புறப்படுவதா? எழுதல் கண்டு-(அவ்வாறு) புறப்படுவதைப் பார்த்தும், இருப்பதுஏ-(நாம் உயிரோடு) இருப்பதா? இருந்து-(இந்நாட்டில் உயிரோடு) இருந்து கொண்டு, அழுவதுஏ-அழுவதா? இ அன்பு அழகிது - இந்த (நமது) அன்பு அழகினையுடையது!' என்றார்;—(ஏ-று.)

அழகிது - எதிர்மறையிலக்கணை. உழுவை-மற்றைக் கொடு விலங்குகளுக்கும் உபலக்ஷணம். வாக்கியத்தில் முடிந்த சொல்லைப் பற்றிவேறொருசொல்வர, முன்வந்த சொல்லைவிட்டு வந்த சொல்லைப்பற்றி வேறுசொல்வர, இங்ஙனம் வருவதாகிய **ஒற்றைச்சரமாலையணி** 'எழுவதே...அழகிது' என்ற தொடரிலுள்ளது: வடமொழியாளர் ஏகாவளி யென்பர். பி-ம்:—[1]முன்பினேன். [2]எம்மனம், எம்மன்பு, இவ்வனம். சிலபிரதியில் "திருவரை" (193) என்று தொடங்கும் பாடலுக்குப் பின் இதுவும், இதன்பின்"வலங்கடிந்து" (192) என்று தொடங்கும்பாடலும் உள்ளன: சிலபிரதிகளில், இதுவும் அடுத்தபாடலும் மாத்திரம் முன்பின்மாறியுள்ளன. (488)

192. வலங்கடிந் [1]தேழைய னுய மன்னனை
நலங்[2]கடிந் தறங்கெட [3]நயத்தி ரோவெனக்
குலங்[4]கடிந் தான்வலி கொண்ட கொண்டலை
நிலங்கடிந் தாளொடு நிகரென் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—,—வலம் கடிந்து-வலியை விட்டு, ஏழையன் ஆய-அறிவீனனாய்விட்ட, மன்னனை - தசரதனைக்குறித்து, '(நீர்), நலம் கடிந்து-நன்மையைவிட்டு, அறம் கெட-தருமமழிய, நயத்திர் ஓ-(கைகேயியின்வரத்தைத் தர) விரும்பிநின்றீரோ? என்று-என்னாத, குலம் கடிந்தான் வலி கொண்ட கொண்டலை - (ராச) வமிசத்தைத் துணித்தபரசுராமனது பலத்தை வெற்றிகொண்டநீலமேகச்யாமளனை ஸ்ரீராமனைநோக்கி, (நீ), நிலம்-பூமியினின்று, கடிந்தாளொடு-நீக்கிய கைகேயியோடு, நிகர்-சமானமாவாய்,' என்றார்—; (எ - று.)

முதலில் இராச்சியத்தைத் தனக்குக்கொடுப்பதாகவாக்களித்து விட்டுக் கைகேயியைக் கண்டவுடனே வலிகுன்றி அறிவிழந்து நின்ற மன்னனைப் பார்த்து,'புண்ணியத்தைக் கைவிட்டுத் தருமத்திற்கு விரோதமாக நீர் நடக்கலாமோ?' என்று கடிந்துசொல்லாத இந்தஇராமன், நமக்குவருத்தத்தை யுண்டாக்குந் தன்மையிற் கைகேயிபோல்பவனேயென்று சிலர் கூறினாரென்க. 'வலங்கடிந்தேழையராயமன்னரை, நலங்கடிந் தறங்கெட நயக்கலீர்களும்' என்ற பாடத்துக்கு-தசரதன் சன்மார்க்கத்தைவிட்டுத்தருமத்துக்குமாறாக நடக்கவும் அவனைக் கடியவிரும்புகின்றீரில்லை; நீவிர் இராமனைப் பூமியையாளவொட்டாதுசெய்த கைகேயியைப்போன்றவர்களாவீரென்று, தம்வலிமையால் இராமனுக்குப் பட்டங்கட்டமுயலாது வலியற்றவராய்விட்ட மன்னவரைப்பார்த்துச் சொல்வாரென்க: நயக்கலீர்கள், கள்-அசை. பரசுராமனுக்கு,'குலங்கடிந்தான்'என்று ஒருபெயரிட்டார். கொண்டலென்றதனால், ஸ்ரீராமன்நீங்குகின்ற நகரம் மழைநீங்குகின்ற நகரொக்குமென்றும், அவன்புகுகின்ற வனம் அது புகுந்துபெய்கின்ற நகரமொக்குமென்றுங் கொள்க. பி - ம்:—[1]ஏழையனாயமன்னனும், ஏழையராயமன்னரும். [2]கடந்து. [3]நயக்கிலீரகங், நயத்தியோவெனாக், நடந்தவன்கணும், நயத்தினோரினும், நடந்தமன்னர்தங். [4]கடிந்தவன்வலி, கடிந்திவ்வணம், கடிந்தவர்வலி. (489)

193. திருவரை [1]சுற்றிய சீரை யாடையன்
[2]பொருவருந் துயரினன் றொடர்ந்து போகின்றான்
இருவரைப் பயந்தவ ளீன்ற கான்முளை
ஒருவனோ விவற்[3]கிவ்வூ ருறவென் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—,—'திரு அரை சுற்றிய சீரை ஆடையன் - அழகிய அரையிலுடுத்த மரவுரியாகிய உடையையுடையவனும், பொருவு அரும் துயரினன் - ஒப்பற்ற துன்பத்தையுடையவனும், தொடர்ந்து போகின்றான்-(ஸ்ரீராமனைப்) பின்றொடர்ந்து செல்கின்றவனுமாகிய, இருவரை பயந்தவள் ஈன்ற கான்முளை ஒருவன்ஓ - இரட்டைப் பிள்ளைகளைப் பெற்றவள் [சுமித்திரை] பெற்ற பிள்ளை [லக்ஷ்மணன்] ஒருத்தன்தானோ, இவற்கு-ஸ்ரீராமனுக்கு, இ ஊர் - இந்நகரத்தில், உறவு-சுற்றம்?' என்றார்—; (எ - று.)

இம்மாநகரில் இலக்குமணனொருவனே தானும் மரவுரி தரித்துப் பெருந்துயரத்தோடு இவ்விராமனைத் தொடர்ந்துசெல்லுகின்றான்.

இவனுக்கு இவ்வொருவன்தானு உற்றஉறவினனென்று சிலர் வருந்தினரென்க. ஒருவனே என்ற ஏகாரத்தைப் பிரிநிலையாக்கி, இராமனைத் தொடர்ந்து செல்வதால் இவனொருவன்தான் இவ்வூரில் உற்றஉறவினனென்று உரைப்பினுமாம். பி - ம்:—[1]உரியினன் சடையின்சென்னியன், சுற்றிய சீரவாடையன் - [2]பொருவரு. [3]அவ்வூர். (490)

194. முழுக்கலின் [1]வலியநம் மூரி நெஞ்சினை
மழுக்களிற் பிளத்துமென் றோடு வார்[2]வழி
ஒழுக்கிய [3]கண்ணினிற் கலுழி யூற்றிடை
[4]இழுக்கலில் [5]வழுக்கிவீழ்ந் திடருற் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—,—'முழு க(ல்)லின் வலிய - பெரிய கற்பாறையினும் வலியதாகிய, நம் மூரி நெஞ்சினை - நமது கடுமனத்தை, மழுக்களின் பிளத்தும் - மழுவாற் பிளப்போம்,' என்று ஓடுவார் - என்று சொல்லி (மழுவைத் தேட) விரைந்து செல்பவராகி, —வழி-நெறியில், கண்ணினின் ஒழுக்கிய-கண்களினின்று பெருக்கிய, கலுழி ஊற்றிடை - கலங்கனீரூற்றாலாகிய, இழுக்கலில் - சேற்றில், வழுக்கி வீழ்ந்து - சறுக்கிவிழுந்து, இடர் உற்றார் - துன்பமடைந்தார்; (எ-று.)

மழுக்களின், இன் - ஏதுப்பொருள்: ஏதுப்பொருள் கருவிக்கண் அடங்கும். பி-ம்:—[1]வலியன. [2]வரித்து, வழித்து. [3]கலுழியாற்றிடை விழுந்துயிர், கலுழியாற்றிடை விழுந்துயர், கண்ணினிற்கலுழியாற்றிடை, கலுழியாற்றிடையிழிந்திட. [4]ஒழுக்கலில். [5]இழுக்கி, இழுக்க. (491)

195. பொன்னணி மணியணி மெய்யிற் போக்கினர்
மின்னென [1]மின்னென [2]விளங்கு மெய்[3]யிறப்
பன்னிறத் [4]துகிலினைப் பறித்து [5]நீக்கினர்
சின்னநுண் [6]டுகிலினைப் புனைகின் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்-,-பொன் அணி-சுவர்ணாபரணங்களையும், மணி அணி - ரத்நாபரணங்களையும், மெய்யின் போக்கினர்- (தம்) உடலினின்று கழற்றியெறிந்தவராகி, மின் என மின் என விளங்கும் - பல மின்னல்போல விளங்குகின்ற, மெய் - (தம்) உடம்பினின்று, இற - கிழிந்துவிடும்படி, பல் நிறம் துகிலினை - பலவர்ணங்களையுடைய ஆடையை, பறித்து - பிடித்திழுத்து, நீக்கினர் - அப்பால் வீசினவராகி, சின்ன நுண் துகிலினை-சிறிய நுண்ணிய ஆடையை, புனைகின்றார் - உடுக்கின்றார்; (எ - று.)

இராமபட்டாபிஷேகத்துக்காக நல்லணிகளை யணிந்தும் நற்பட்டாடைகளையுடுத்து மிருந்த சிலர், இராமன் காடுசெல்வதை யுணர்ந்து வெறுப்பினால் அந்த ஆடையாபரணங்களைக்கிழித்தும் அப்பாலெறிந்தும்விட்டுத் தம்மானங்காத்தற்குவேண்டிய சிறுதுணியை யுடுத்துக்கொண்டனரென்க. மின்னென மின்னென என்னும் அடுக்கு, பன்மைப்பொருளுணர்த்திற்று. சின்ன-மரூஉ. சின்னம் எனப்பிரிப்பின், வடசொற்றிரிபாம். பி-ம்:—[1]மீனென. [2]விலக்கி. [3]விலைப். [4]துகிலிடை. [5]நீக்கியே. [6]துகிலரை. (492)

196. நிறைமக வுடையவர் நெறிசெ லைம்பொறிக்
குறை[1]மக குறையினுங் கொடுப்ப [2]ராமுயிர்
முறைமகன் வனம்புக மொழியைக் [3]காக்கின்ற
இறைமகன் றிருமன மிரும்பென் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—, 'நிறை மக உடையவர் - நிறைந்த [பல] புத்திரர்களையுடையவரும்,— (அம்மகாருள்), நெறி செல்-(தமக்கு உரிய) புலநெறியிற் செல்கின்ற, ஐம்பொறி - ஐந்துபொறிகளில், குறை - (ஒன்றுஇரண்டு) குறைந்த, மக - பிள்ளை, குறையின்உம்- அழிந்தாலும், உயிர் கொடுப்பர்- (தமது) உயிரைப்போக்குவர்; ஆம் - (இது) உலகவழக்காகும்; (இங்ஙனமாக), முறை மகன் - முறைமைக்குரிய மூத்த திருமகன் [ஸ்ரீராமன்],வனம் புக-காட்டிற் குச்செல்ல, (அதனைத் தடுக்காது), மொழியை காக்கின்ற-(தன்) வாய்மையை யோம்புகின்ற,இறை மகன்-சக்கரவர்த்தியினது, திரு மனம்-அழகியமனம், இரும்பு-இரும்போடொப்பாகும்,' என்றார்—;

உடற்குறை யாதும் இல்லாத பலமகவு தமக்கு இருப்பினும், ஐம்பொறிகளிற்குறைபாடுடைய மகவு ஒன்று கெட்டாலும், தம்முயிரையும் கொடுக்குந் தன்மையைக் கொண்ட இவ்வுலகத்தில் தன்வாய்மையைக் காப்பதென்ற வியாஜத்தால் இறைமைக் குணம் மிக்க தன்மகனைக் காட்டிற்போக்கிய இந்தத்தசரதனது மனம் இரும்பே யென்றனரென்க. மக-ஆகுபெயர். உடையவரும் என்னுஞ்சிறப்பும்மைதொக்கது. ஐம்பொறிக்குறைமக-ஐம்பொறி யுணர்விலுங் குறைவுபட்ட குழந்தை: அவை - ஊமுஞ் செவிடும் குருடும் போல்வன. முறைமகன் என்றது-எவ்வாற்றானுங் குறைவு படாத திருக்கல்யாணகுணகணங்களையுடையவனென்றபடி. திருமனம் - இகழ்ச்சி. பி - ம்:—[1]மகன். [2]தம்முயிர், ஆருயிர். [3]தாங்கிய. (403)

197. [1]வானமே யனையதோர் கருணை மாண்பலால்
[2]ஊனம்வே றிலானுட னுலகம் [3]யாவையும்
கானமே புகு[4]மெனிற் காதன் மைந்தனும்
தானுமே [4]யாளுங்கொ றரையென் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—,—'வானம் ஏ அனையது ஓர் மாண்பு கருணை அலால்-மேகத்தையே ஒப்பாகக்கொண்ட வேறோருவமையற்ற சிறந்த கருணையென்ற நற்குணத்தையே வடிவாகக்கொண்டன்றி, வேறு ஊனம் இலானுடன் - மாறுகச்சொல்லக்கூடிய கெட்ட குணமொன்றையும் பெறாதவனாகிய இராமபிரானுடன், உலகம் யாவைஉம்-இவ்வுலகத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம்,கானம் ஏ புகும் எனின் - (அவன் செல்லுகின்ற) காட்டிற்கே சென்றுவிடுமாயின், (இந்தக்கைகேயி), தரை - இந்தப்பூமியை, காதல் மைந்தன்உம் தான்உம்ஏ-(தன்) அன்பிற்கு உரிய புதல்வனாகிய பரதனும் தானும்மாத்திரமாக (இருந்து), ஆளும் கொல் - அரசுபுரிவாளோ!' என்றார்—; (எ - று.)

இராமனைக் கானகம் புகுத்தியது கொடுமை யென்பதற்கு,அவனது குணங்களைப்பாராட்டி 'கருணைமாண்பலால் ஊனம்வேறி

லான்' என்றனர். இச்செய்யுள், அச்சிட்ட பிரதிகளிலில்லை; சில பிரதிகளில் "வாங்கிய" என்ற அடுத்தபாடலின்பின் உள்ளது. பி-ம்:—[1] மானமே. [2] ஊனமேவேறிலா, ஊனமேவேறிலான். [3] நைய வும். [4] இனி. [5] ஆள்வதெத்தரை. (494)

198. வாங்கிய [1]மருங்குலை வருத்துங் கொங்கையர்
பூங்கொடி யொதுங்குவ போ[2]லொ துங்கினர்
ஏங்கிய [3]குரலின [4]ரிணைந்த காந்தளின்
றாங்கிய செங்கைதந் [5]தலைகண் மேலுளார்.

(இ-ள்.) வாங்கிய மருங்குலை வருத்தும் கொங்கையர் - மெலிந்த இடையை(த் தமது பாரத்தால்) வருத்துகின்ற தனங்களையுடையவராகிய மகளிர்,-ஏங்கிய குரலினர்-அழுகின்றகுரலினை யுடையவரும், இணைந்த காந்தளின் தம் தலைகள்மேல் தாங்கிய செம் கை உளார் - சேர்ந்த செங்காந்தண்மலர் போலத் தம்தலை மீதுவைத்த சிவந்த கைகளை யுடையவருமாகி, பூங் கொடி ஒதுங்குவ போல்—, ஒதுங்கினர்—; (எ - று.)

இரண்டுகைகளையும் தலைமேல்வைத்துக்கொண்டு அழுத வண்ணம் சிலமகளிர் ஒருபுறமாகச்சென்று கிடந்தன ரென்க. பி-ம்:—[1] மருங்குலார் வைத்த கொங்கையர். [2] ஒதுங்கினர். [3] குரலி னர். [4] இளைத்த. [5] தங்கண், தலையின். (495)

199. தலைக்குவட் [1]டயன்மதி [2]தவழு மாளிகை
நிலைக்குவட் டிடையிடை நின்ற நங்கைமார்
முலைக்குவட் டிழிகணீ ராலி மொய்த்துக
மலைக்குவட் [3]டயர்வுறு மயிலின் மாழ்கினர்.

(இ - ள்.) தலை குவடு அயல்-சிகரத்துச்சியில், மதி தவழும் - சந்திரனூர்கின்ற, மாளிகை - வீடுகளினது, நிலை குவடு இடை-மேல் நிலையாகிய உபரிகையிடங்கள்தோறும், நின்ற—, நங்கை மார்—,—முலை குவடு இழி-(தம்) தனங்களின்மேல் வழிகின்ற, கண் நீர் ஆலி-கண்ணீர்த்துளி, மொய்த்து உக - இடைவிடாது சிந்த, மலை குவடு அயர்வுறும் - பர்வதசிகரத்தில் வருந்துகின்ற, மயிலின்-மயிற்பேடைகள் போல, மாழ்கினர்-வருந்தினர்; (எ-று.)

கண்ணீர் பொழிய மாளிகையின் உபரிகைகளிலிருந்து புலம்பு கின்ற மகளிர், மழைநீர் பொழிய மலைமேல் அயர்வுறும் மயிலை யொத்தனரென்பதாம்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. பி - ம்:—[1] இயல். [2] தழுவ, தழுவு, தவழும். [3] அகவுறு. இச்செய்யுள் சில பிரதியில் "நன்னெடு" (201) என்ற பாடலுக்குப் பின் உள்ளது. (496)

200. [1]மஞ்சென வகிற்புகை வழங்கு மாளிகை
எஞ்சலில் சாளரத் [2]திரங்கு [3]மின்சொலார்
அஞ்சனக் [4]கண்ணினீ ரருவி சோர்தரப்
பஞ்சரத் திருந்தழுங் கிளியிற் பன்னினுர்.

(இ - ள்.) மஞ்சு என அகில் புகை வழங்கும் - மேகம்போல அகிற்புகை பொருந்திய, மாளிகை - உபரிகையிலுள்ள, எஞ்சல் இல் சாளரத்து - குறைதலில்லாத பலகணிவழியால், (கண்டு), இரங்கும் இன் சொலார்-வருந்துகின்ற இனிய சொல்லினையுடைய மகளிர்,—அஞ்சனம் கண்ணின் - மையுண்ட கண்களினின்று, நீர்—, அருவி சோர்தர - மலையருவிபோல வழிய, பஞ்சரத்து இருந்து அழும் கிளியின் - கூட்டிலிருந்து அழுகின்ற கிளிகள் போல, பன்னினர் - அழுதார்; (எ - று.)

சாளரத்திரங்கும் இன்சொலார்க்கு, பஞ்சரத்திலிருந்தழுங் கிளி உவமையாம். மாளிகைமேல்வழங்கு புகை, மலைமேல் தவழும் மஞ்சு அன்னதாதல் காண்க. பி • ம்:—[1] மஞ்சன. [2] இயங்கும். [3] மென். [4] கண்கணீர். (497)

201. நன்னெடுங் கண்களி னின்ற நீர்த்துளி
தன்னெடுந் தாரைக [1] ளத்தின் [2] வீழ்தலான்
[3] மன்னெடுங் [4] குமரன்மாட் டழுங்கி மாடமும்
பொன்னெடுங் கண் [5] குழித் தழுவ போன்றவே.

(இ - ள்.) (மேன்மாடத்தினின்று இராமபிரான் செல்வதைக் காண்பவர்களுடைய), நல் நெடு கண்களின் - அழகிய பெரிய கண்களினின்று, நான்ற - வழிகின்ற, நீர் துளிதன்-நீர்த்திவலைகளுடைய, நெடு தாரைகள் - பெரிய தாரைகள், தளத்தின் வீழ்தலால்-உபரிகையினின்று பெருகுதலால்,—மாடம்உம் - மாளிகைகளும், மன் நெடு குமரன் மாட்டு - சக்கரவர்த்தித்திருமகன் விஷயத்தில், அழுங்கி - இரங்கி, பொன் நெடு கண் குழித்து-அழகிய பெரிய கண்களை [இடத்தை]க் குழியாக்கி, அழுவ போன்ற - அழுவனவற்றைப் போன்றன; (எ - று.)

இராமபிரான் மரவுரிதரித்து வீதியிற்செல்வதை மேன்மாளிகையினின்று கண்ட சிலர் தமது கண்களினின்று நீரை ஆறாய்ப் பெருக்க, அந்நீர் குழிவிழும்படி உபரிகையினின்று கீழேபெருகிற்று:அது,மாடமே கண்குழித்து அழுவனபோலுமெனக் குறித்தார்: **அதிசயோக்தியணியை** யங்கமாகக் கொண்டுவந்த **தற்குறிப்பேற்றவணி.** இத்தற்குறிப்பேற்றத்திற்கு 'கண்குழித்து' என்றவிடத்துள்ள **சிலேடை** அங்கமாய்நின்றது: கண் - நயனமும் இடமும் என இருபொருள்படுதல் காண்க. இங்கு பள்ளிபடைப்படலம்-*129* ஒருசார் ஒப்புநோக்குக. குழித்தல் - குளித்தல்: நீராட்டுதல் என்பாருமுளர். பி - ம்:—[1] தலத்தின், நிலத்து. [2] வீழ்த்தலால். [3] அந்நெடுங். [4] குமரர். [5] குழிந்து, குவித்து. இச்செய்யுள், அடுத்தபாடலுக்குப்பின் சிலபிரதிகளிலுள்ளது. (498)

202. மக்களை மறந்தனர் மாதர் தாயரைப்
புக்கிட [1] மறிந்திலர் புதல்வர் பூசலிட்டு
உக்கன ருயங்கின ருருகிச் சோர்ந்தனர்
துக்க [2] நின் றறிவினைச் சூறை யாடவே.

(இ - ள்.) மாதர் மக்களை மறந்தனர்-மகளிர் (தம்) பிள்ளைகளை மறந்து விட்டார்கள்; புதல்வர் தாயர் புக்க இடத்தை அறிந்திலர்-புத்திரர் தாய்மார் சென்ற இடத்தை அறிந்தாரில்லை; (இங்ஙனம் அந்நகரமாந்தர்), பூசல் இட்டு-பெரிதொலித்து, உக்கனர் - நெஞ்சுளைந்தவராகியும், உயங்கினர் - மனந்தளர்ந்தவராகியும், துக்கம் நின்று அறிவினை சூறை ஆட-துயரம் நிலைத்து அறிவைக்கொள்ளையிட, உருகி சோர்ந்தனர்—; (எ-று.)

தாயர் புதல்வரையும், புதல்வர் தம் தாயரையும் அறிந்திலர்: இங்ஙனமானதற்குக் காரணம், அவர்களுடைய நெஞ்சு இராமனுக்கு நேர்ந்த வநவாசத்தைக் கருதியதனால் உக்குஉயங்கியுருகியமையே யென்றவாறு. தாயரை, 'ஐ'-பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. பி-ம்:—[1]உணர்ந்திலர். [2]நின்றிருவினை. (499)

203. காமரங் [1]கனிந்தெனக் கனிந்த மென்மொழி
மாமடந் தையரெலா [2]மறுகு சேர்தலால்
தேமரு நறுங்குழற் [3]றிருவி னீங்கிய
தாமரை [4]யொத்தன தவள மாடமே.

(இ - ள்.) காமரம் கனிந்து என-காமரமென்னும் பண்ணிசை பழுத்தாற்போல, கனிந்த மெல் மொழி-இனிய மெல்லிய சொல்லினையுடைய, மா மடந்தையர் எலாம் - அழகிய மகளிர் யாவரும், மறுகு சேர்தலால் - வீதியை அடைந்ததனால்,—தவளம் மாடம் - (முன் அவர்களிருந்த) வெள்ளிய மாளிகைகள்,—தேன் மரு நறு குழல்-கட்கினிமையையும் மிக்கமணத்தையுமுடைய கூந்தலையுடைய, திருவின்-திருமகளால், நீங்கிய-பிரியப்பெற்ற, தாமரை - தாமரைமலரை, ஒத்தன—; (எ-று.)

"திருப் புறக்கொடுத்த செம்பொற் றாமரைபோன்று கோயில், புரிக்குழன் மடந்தை போகப் புலம்பொடுமடிந்ததன்றே" என்ற சீவகசிந்தாமணி இங்கு ஒப்பநோக்கத்தக்கது. பொலிவுநீங்குதலில், உவமை. தேன்மரு - சூடிய மலரிலுள்ளமதுப்பொருந்திய, குழலென்றுமாம். தேன் + மரு = தேமரு: "தேன்மொழி" என்னுஞ் சூத்திரவிதி. திருவின், இன்-அசையுமாம். பி - ம்:—[1]கனிந்தன. [2]மறுகிற்சேர்தலால், மறுகினேகலால். [3]திருவை. [4]ஒத்ததத். இச்செய்யுள் 'மழைக்குலம்" என்று தொடங்கும் அடுத்த பாடலுக்குப்பின் சில பிரதிகளிலுள்ளது. (500)

204. மழைக்குலம் [1]புரைகுழல் [2]விரிந்து மண்ணுறக்
குழைக்குல முகத்தியர் [3]குழாங்கொண் டேகினர்
இழைக்குலஞ் சிதறிட வேவுண் [4]டோய்வுறும்
உழைக்குல முழைப்பன [5]வொத்தோர் பாலெலாம்.

(இ - ள்.) ஓர் பால் எலாம்-ஒருபக்கத்திலெல்லாம்,-ஏ உண்டு -அம்பினாலடிக்கப்பட்டு, ஓய்வுறும் - தளர்கின்ற, உழை குலம் - பெண்மான் கூட்டம், உழைப்பன ஒத்து-வருந்துகின்றனவற்றைப் போன்று, குலம் குழை முகத்தியர் - சிறந்த குழையை யணிந்த காதினையுடைய மகளிர்,—மழை குலம்புரைகுழல்-முகிற்கூட்டத்தையொக்கின்ற கூந்தல்,விரிந்து மண் உற-அவிழ்ந்து,தரையிற் புரள,

இழை குலம் சிதறிட-அணிகலத்தொகுதி சிந்த, குழாம் கொண்டு -கூட்டமாகத்திரண்டு, ஏகினர்-போனார்கள்; (எ - று.)

மகளிர்பலராதலாற் கூந்தலும் பலவாதல்பற்றி, 'மழைக்குலம்' என்றார். குலக்குழை யென மாறுக. முகம்-ஆகுபெயர். செறிப்பன, பூண்பன முதலாகப் பலவகைப்படுதலால், இழைக்குலமென்றார். மகளிர்க்கு-உழைக்குலமும், ஸ்ரீராமனைப்பிரிவதனாலுண்டாகிய துயரிற்கு-அம்பும் உவமை. எலாமென்றது, எஞ்சாமைப் பொருளது. பி-ம்:—[1]புரி. [2]விரித்து. [3]குழாங்களேங்கின, குழாங்கொண்டோங்கின, குழாங்கொண்டேங்கினர். [4]ஓய்தரும். [5]மொய்த்தபாலெலாம், ஒத்தபாரெலாம். (501)

205. **கொடியடங் கினமனைக் குன்றங் கோமுரசு**
இடியடங் கினமுழக் கிழந்த பல்லியம்
படியடங் கலுநிமிர் பசுங்கண் மாரியால்
பொடியடங் கின [1]மதிற் புறத்து வீதியே.

(இ - ள்.) மனை குன்றம்-மலைபோன்ற மாளிகைகள்,-கொடி அடங்கின-கொடிகள் அடங்கப்பெற்றன; கோ முரசு இடி-மேன்மையையுடைய முரச வாத்தியங்களினொலி, அடங்கின—; பல் இயம்-பலவகை வாச்சியங்கள்,-முழக்கு இழந்த-ஒலியையிழந்தன; மதில் புறத்து வீதி-மதிலினதுவெளியிலுள்ள தெருக்கள், படி அடங்கலும் நிமிர்-நிலமுழுவதிலும் பெருகுகின்ற, பசுகண் மாரியால்-(மையிடுதலால்) கரியகண்ணீரால், பொடி அடங்கின-துகள் அடங்கப் பெற்றன; (எ - று.)

மாடங்கள் கொடியெடுத்துக்கட்டுதல் ஒழிந்து, மங்களவாச்சிய வொலிகளும் ஒலியாதிருக்க, வீதிகள் அழுகின்றவர்களின் கண்ணீர் வெள்ளத்தாற் புழுதியடங்கின வென்க. பசுமை-ஈண்டுக்கருமை மேற்று; இனி, புதுமை அல்லது இளமைமேற்றாய், இதுகாறும் ஒரு நாளுமில்லாத புதிய கண்ணீர் அல்லது இளையவர் கண்ணீரென்றுமாம். பி-ம்:—[1]மதிள். (502)

206. **அட்டிலு [1]மிழந்தன புகைய கிற்புகை**
நெட்டிலு [2]மிழந்தன நிறைந்த [3]பால்கிளி
வட்டிலு [4]மிழந்தன [5]மகளிர் [6]வான்மணித்
தொட்டிலு [7]மிழந்தன மகவுஞ் சோரவே.

(இ - ள்.) அட்டில்உம்-மடைப்பள்ளிகளும், புகை-(சமையல் செய்தலினாலுண்டாகிற) புகையை, இழந்தன—; நெடு இல்உம்-உயர்ந்த உபரிகைகளும், அகில்புகை-அகிற்கட்டையினாலுண்டாக்கப்படுகின்ற தூமத்தை, இழந்தன—; கிளிஉம்—, பால் நிறைந்த வட்டில்-(பசுவின்) பால் நிறைந்த வட்டிலை, இழந்தன—; வான் மணி தொட்டில்உம்-சிறந்த ரத்நமயமான தொட்டில்களும், மக உம் சோர-குழந்தைகளுந் தளர்ச்சியடைய, மகளிர்-மாதர்களினது விரவை, இழந்தன—; (எ - று.)

சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி: மேலும் இது காண்க. உண்ண வேணுமென்ற விருப்பம் இன்மையால் அட்டில் புகையிழந்தன

அகிற்புகை யூட்டுதல் மகிழ்வுக்காலத்து நிகழ்வதாதலால், நெட்டிலும் அகிற்புகையையிழந்தன; கிளிப்பிள்ளைகட்குப்பாலூட்டுதலைச் செய்யாமையால், கிளிகளும் பால் நிறைந்த வட்டிலையிழந்தன; குழவிகளைத் தாய்மார் எடுத்துவிடவேணுமென்ற கருத்துக்கொள்ளாமலிருத்தலால், மகளிரை மணித்தொட்டிலு மிழந்தன வென்க. "கூந்தலிடுபுகையும்வேள்விக்கொழும்புகையும், ஏந்துதுகிற்புகையுமாலைக் கிடும்புகையும், ஆய்ந்தபொருளொருவர்க்கீயாவதிலோபமாந்தர் புகழேபோல் தோன்றா மறைந்தனவே" என்றசிந்தாமணிச் செய்யுள் ஒரு சார் ஒப்புநோக்கத்தக்கது. பி-ம்:—[1]மறந்தன. [2]மறந்தன. [3]பால்களின். [4]இழந்தனர், மறந்தன. [5]மருங்கு. [6]காழ், கால், சால். [7]மறந்தன. [8]சோர்ந்தவே. (503)

207. ஒளிதுறந் தன[1]முக முயிர்[2]து றந்தெனத்
துளிதுறந் தனமுகிற் றொகையுந்[3]தூயநீர்த்
தளிதுறந் தன[4]பரி தான யானையும்
களிதுறந் தனமலர்க் [5]கள்ளுண் வண்டினே.

(இ - ள்.) முகம்-(யாவருடைய) முகமும், உயிர் துறந்துஎன - உயிரைப் பிரிந்தாற் போல, ஒளி துறந்தன - ஒளியைவிட்டன; முகில் தொகைஉம்-மேகக்கூட்டமும், துளி துறந்தன - மழைத் துளியை விட்டன; பரி-குதிரைகளும், தூய நீர் - பரிசுத்தமாகிய நீரினையுடைய, தளி-சாலைகளை, துறந்தன—; தானம் யானைஉம் - மதயானைகளும், மலர் கள் உண் வண்டின் - பூக்களிலிருந்து மதுவைக் குடிக்கின்றவண்டுகள்போல, களி துறந்தன - களிப்பை விட்டன; (ஏ-று.)

தூய நீர்மையை யுடைய தளி யென்று உரைத்தலும், தூய நீர்த் துளியென இயைத்தலுமாம். தளி-கட்டுமிடம்; அரசன் கோயிலுமாம். பரிது ஆன எனஎடுத்து-பருமையையுடையதாகிய என யானைக்கு அடையுமாம். பி - ம்:—[1]உடல். [2]துறந்தன. [3]தூயவாம், தூயவர். [4]பலித்தானம், பலிதானம், பரிதானே. [5]கண்ணின்.

208. நிழல்பிரிந் தனகுடை நெடுங்க ணேழையர்
குழல்பிரிந் தனமலர் குமரர் தாளிணை
கழல்பிரிந் தனசினக் [1]காமன் வாளியும்
அழல்பிரிந் தனதுணை பிரிந்த [2]வன்னமே.

(இ - ள்.) குடை-குடைகள், நிழல் பிரிந்தன-நிழலை விட்டன; நெடு கண் ஏழையர் குழல்-நீண்ட கண்களையுடைய மகளிரது கூந்தல், மலர் பிரிந்தன-பூக்களை (ச்சூடாது) விட்டன; குமரர் தாள் இணை-ஆடவர்களுடைய உபயபாதங்கள், கழல் பிரிந்தன - வீரக் கழலை விட்டன; சினம் காமன் வாளிஉம்-கோபத்தையுடைய மன்மதனது பாணங்களும், அழல் பிரிந்தன-வெப்பத்தை விட்டன; அன்னம்-அன்னப் பறவைகள், துணை பிரிந்த-(தம்) பெடையைப் பிரிந்தன; (ஏ-று.)

'நிழல்பிரிந்தனகுடை' என்றதற்கு-யாவருங் குடைபிடித்துக் கொள்ளுதலைக் கொண்டில ரென்றும், 'காமன்வாளியும் அழல்

பிரிந்தன' என்றதற்கு - யாவரும் வேட்கையுற்றில ரென்றும் பொருள்: இவற்றால் வீரமும் காதலும் ஒடுங்கினமை கூறப்பட்ட வாறு. பி-ம்:—[1]காமவாளியும். [2]அன்றிலே. (505)

209. தாரொலி நீத்தன புரவி தண்ணுமை
வாரொலி நீத்தன மழையின் [1]விம்முறும்
தேரொலி நீத்தன தெருவுந் தெண்டிரை
நீரொலி நீத்தன [2]நீத்தம் [3]போலுமே.

(இ - ள்.) புரவி-குதிரைகளின், தார் ஒலி - கிண்கிணிமாலையின் ஓசையை, நீத்தன-விட்டனவும், தண்ணுமை-பேரிகைகளினது, வார்ஒலி-தோல்வாரின் ஒலியை, நீத்தன-நீத்தனவும், மழையின் விம்முறும்-மேகம்போல ஒலிக்கின்ற, தேர் ஒலி - தேரோசையை, நீத்தன-விட்டனவுமாகிய, தெருஉம்—,—தெள் திரை நீர் ஒலி நீத்தன-தெளிந்த அலைகளையுடைய நீரினதுஒலியை விட்டனவாகிய, நீத்தம்-கடலை, போலும்—; (எ - று.)

தெருவும், உம்மை-கதைப்போக்கைத் தழுவிவந்தது: இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மையின்பாற்படும். தெரு - அரசர் தெரு. புரவித்தாரொலிமுதலியன நீங்கப்பெற்ற தெரு, தெண்டிரையொலி நீத்த கடலைப்போலுமென்க. நீத்தம்-கடலுக்கு, இலக்கணை. இனி, 'புரவி தாரொலி நீத்தன: தண்ணுமை வாரொலி நீத்தன: தெருவும் விம்முறுந் தேரொலி நீத்தன: (இவை) தெண் திரை நீரொலி நீத்தன நீத்தம்போலும் என்று உரைப்பினுமாம். பி - ம்:—[1]முத்துறத். [2]நீத்த. [3]போலவே. (506)

210. முழவெழு மொலியில முறையின் [1]யாழ்நரம்பு
எழவெழு மொலியில விமைப்பில் [2]கண்ணினர்
விழவெழு மொலியில வேறு மொன்றில
அழவெழு [3]மொலியல [4]தரச வீதியே.

(இ - ள்.) அரசவீதி-ராஜவீதிகளில், அழ எழும் ஒலி அலது-அழுதலாலுண்டாகின்ற ஒலியேயல்லாமல்,—முழவு எழும் ஒலி இல-வாச்சியங்களினின்று உண்டாகின்ற ஒலி இல்லை; முறையின் -கிரமமாக, யாழ் நரம்பு-வீணையினது நரம்புகளினின்றும், எழ எழும்-மிகுதியாக உண்டாகின்ற, ஒலி-, இல—; இமைப்பு இல் கண்ணினர்-இமையாக்கண்ணராகிய தேவர்களின், விழவு - திருவிழாக்களில், எழும்-உண்டாகின்ற, ஒலி—, இல—; வேறு ஒன்று உம் இல—; (எ - று.)

[3]ஒலியில என்ற பாடத்துக்கு, மூர்ச்சித்தன ராதலால், அழவெழுமொலியுமில தாயிற் றென்க. இங்கே 'அரசவீதி' என வந்ததால், கீழ்ச்செய்யுளில் தெருஎன்றதும் அரசவீதியையே காட்டும். பி-ம்:—[1]ஆரணம். [2]கண்ணனீர். [3]ஒலியிலாது, ஒலியலால், ஒலியிலா, ஒலியெழும். [4]அரசர். (507)

211. தெள்ளொலிச் [1]சிலம்புகள் சிலம்பு பொன்மனை
நள்ளொலித் தில[2] நளிர் கலையு [3]மன்னவே

புள்ளொலித் தில[4]புனல் பொழிலு மன்னவே
கள்ளொலித் திலமலர் களிறு மன்னவே.

(இ - ள்.) தெள் ஒலி சிலம்புகள் - தெளிவான ஒலியினை யுடைய காற்சிலம்புகள, சிலம்பு-ஒலிக்கின்ற, பொன் மணை-பொன் மயமான மாளிகைகள், நள் ஒலித்தில - நள்ளென்றுஒலித்தன வில்லை; நளிர் கலைஉம்-பெரிய மேகலாபரணங்களும், அன்னஏ- அத்தன்மையனவே; புனல் - நீரில், புள்-பறவைகள்,ஒலித்தில—; பொழில்உம் - சோலைகளிலும், அன்னஏ—; மலர்-பூக்களில், கள் - வண்டுகள், ஒலித்தில—; களிறுஉம் - யானைகளும், அன்னவே—; (எ-று.) பி-ம்:—[1]சிலம்புதன். [2]நளி. [3]அன்னதே. [4]பொழில்புனலும், புன்றபொழிலும். (508)

212. செய்ம்மறந் தனபுனல் சிவந்த வாய்ச்சியர்
கைம்மறந் தன[1]பசுங் குழவி காந்தெரி
நெய்ம்[2]மற ந்தனநெறி யறிஞரி யாவரும்
மெய்ம்மறந் தனரொலி மறந்த வேதமே.

(இ - ள்.) செய் - கழனிகள், புனல் மறந்தன - நீர் மறக்கப் பெற்றன; சிவந்த வாய்ச்சியர்-சிவந்த அதரத்தையுடைய மகளி ரின், கை—, பசுங் குழவி - இளங்குழந்தைகளை, மறந்தன—; காந்து எரி-விளங்குகின்ற அக்கினிகள், நெய் மறந்தன - (ஆகுதி செய்யும்) நெய்யை மறக்கப்பெற்றன; நெறி அறிஞர் யாவர்உம் - நன்னெறியை யறிந்த ஞானிகளனைவரும், மெய் - தத்துவஞா னத்தை, மறந்தனர்—; வேதம் - மறைகள், ஒலி மறந்த-ஓசையை மறந்தன; (எ - று.)

பசுமை - ஈண்டு, இளமை மேற்று. காருகபத்தியம், ஆஹவ நீயம், தக்ஷிணக்கினி என அக்கினி மூவகைப்படுதலால், 'எரி மறந்தன' என்பபன்மையாற் கூறினர். யாவரும் வேதபாராய ணஞ் செய்திலரென்பது ஈற்றடியிற் கூறியபொருள். ஒலி-ஸ்வர மென்றுருமுளர். பி - ம்:—[1]அருங். [2]மறந்தறநெறி. (509)

213. ஆடின ரழுதன ரமுத வேழிசை
பாடின ரழுதனர் [1]பரிந்த கோதையர்
ஊடின ரழுதன ருயிரி னன்பரைக்
கூடின ரழுதனர் குழாங் [2]குழாங்கொடே.

(இ - ள்.) குழாம் குழாம் கொடு - கூட்டங்கூட்டமாகத் திரண்டு,—ஆடினர் - நர்த்தநஞ்செய்துகொண்டிருந்தவர், அழு தனர்—; அமுதம் ஏழ்இசை பாடினர்-அமிர்தம்போலினிய ஏழு சுரங்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தவர், அழுதனர்—; பரிந்தகோதை யர் - நீக்கிய மாலையை யுடையவராய், ஊடினர் - (தங்)கணவரோடு ஊடினவர், அழுதனர்—; உயிரின் அன்பரை கூடினர் - (தம்) பிராணநாயகரைப்புணர்ந்தவரும், அழுதனர்—; (எ - று.)

ஒருபொருளையுடைய அழுதனர்என்பது பலமுறைவந்ததுசொற் பொருட்பின்வருநிலையணி. ஆடுதல் முதலியன நிகழ்த்தியோரிடத்து அத்தொழில் நீங்கி அழுதல் தொழில் நிகழ்ந்ததாகக் கூறியது,

முறையிற்படர்ச்சியணியாம். குழாங்குழாங்கொடுளென்றதொடர் கடைநிலைத்தீவகமாகி, ஆடினார்முதலியவற்றோடியையும். பி - ம் :— [1]பரித்த. [2]குழாங்களாய். (510)

214. நீட்டில களிறுகைந் [1]நீரின் வாய்புதல்
பூட்டில புரவிகள் புள்ளும் பார்ப்பினுக்கு
ஈட்டில விரைபுனிற் றீன்ற கன்றையும்
[2]ஊட்டில [3]கறவைகன் றுருகிச் [4]சோர்ந்தவே.

(இ-ள்.) களிறு - யானைகள், (பருகுமாறு), நீரின் - நீரில், கை நீட்டில - துதிக்கையை நீட்டினவில்லை; புரவிகள் - குதிரைகள், வாய்-வாயில், புதல் பூட்டில-புல் கொடுக்கப்பெற்றனவில்லை; புள்உம்-பறவைகளும், பார்ப்பினுக்கு-(தம்) குஞ்சுகளுக்கு, இரை ஈட்டில-உணவைச் சம்பாதித்தனவில்லை; கறவை - பசுக்கள், ஈன்ற புனிறு கன்றைஉம்-(தாம்) பெற்ற இளங்கன்றுகளையும், ஊட்டில - உண்பித்தனவில்லை; கன்று-அக்கன்றுகள், உருகி சோர்ந்த—; (எ - று.)

பார்ப்பு - இளமைப்பெயர்; "பார்ப்பும்பிள்ளையும் பறப்பவற்றிளமை." "புதல்புல்லென்பன புற்பிறப்பாகும்" என்பது, திவாகரம். பி-ம்:—[1]நிமிரு நீரின்வாய், நீரின்வாய்முகம், நீரினீரின்வாய். [2]ஊட்டிய. [3]கறவைநைந்து, கறவைநன்று, கறவைபால், கறவையும். [4]சோரவே. (511)

215. மாந்தர்த மொய்ம்பினின் மகளிர் கொங்கையாம்
ஏந்திள நீர்களும்[1]வறுமை யெய்தின
[2]சாந்தமம் மகிணர்த முடியிற் றையலார்
கூந்தலின் [3]வறுமைய மலரின் கூலமே.

(இ - ள்.) மாந்தர் தம் மொய்ம்பினின் - ஆடவரது மார்பில், மகளிர் கொங்கை ஆம் ஏந்து இள நீர்கள்உம்-மகளிரதுதெங்கங்காயை யொத்த தனங்களும், வறுமை எய்தின-இல்லாமையை யடைந்தன; மலரின் கூலம் - பூவினம், சாந்தம் அம் மகிணர்தம் முடியில் - சந்தனமணியுந்தன்மையான அழகிய கணவரது மயிர் முடியிலும், தையலார் கூந்தலின் - அம்மகளிரது குழலிலும், வறுமைய - இல்லாமையை யடைந்தன; (எ - று.)

ஆடவரும்மகளிரும் மலர்சூடுதலைத் தவிர்ந்தன ரென்பது, பின்னிரண்டடிகளிற் கூறியபொருள்; முன்னிரண்டடிகள்-ஆடவர் மகளிரைப் புல்லி மகிழாமையைத் தெரிவிக்கும். இளநீர்கள் சாந்தத்தால் வறுமையெய்தின என்றலுமாம். மொய்ம்பு - ஆகுபெயர். தையல் - அழகு. சுட்டைத் தையலாரோடுங் கூட்டுக. மகிணர் = மகிழ்நர்: மரூஉ. பி - ம்:—[1]வெறுமை. [2]சாந்தயர்கடையவர்தார் பெய்குஞ்சியின், சாந்தயர்சடையவாந்தார்பெய் குஞ்சியின்,... சடையலார் தார்பெய்குஞ்சியின். [3]வறுமையம். (512)

வேறு.

216. ஓடை நல்லணி முனிந்தன வுயர்களி றுச்சிச்
சூடை நல்லணி முனிந்தன [1]தொடர்மணி [2]கொடியின்

ஆடை நல்லணி முனிந்தன ³வம்பொன்செ யிஞ்சி
பேடை நல்லணி முனிந்தன ⁴மென்னடைப் புறவம்.

(இ - ள்.) உயர் களிறு-பெரியயானைகள், ஓடை-முகபடாத்தை யும், நல் அணி-சிறந்தஆபரணங்களையும், முனிந்தன-வெறுத்தன; தொடர் மனை-நெருங்கிய மாளிகைகள், உச்சி சூடை-சிகரத்தி லணி தற்குரிய, நல்அணி-நல்ல அலங்காரங்களை, முனிந்தன—; கொடி யின் ஆடை-துவசபடங்கள், நல் அணி-நல்லஅழகை, முனிந்தன —; அம் பொன் செய் இஞ்சி-அழகிய பொன்னாலாகிய மதில்கள், மெல் நடை புறவம்-மெல்லியநடையையுடைய புருக்களும்,பேடை-(அவற்றின்) பேடைகளும், (இவற்றாலான), நல் அணி-நல்லழகை, முனிந்தன—; (எ - று.) சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி.

"பேடையும்பெடையு நாடினென்றும்" என்றதனால், புறவத் திற்குப் பேடையென்ற பெண்மைப்பெயர் கூறினார். பி-ம்:—¹சுடர் மணி. ²கொடிகள். ³சிறுவியரன்னம், செம்பொன்செயன்னம், செம் பொன் செயன்னப். ⁴வெள்ளிடைப்பிறக்கம், வெள்ளடைப் பிறக்கம். (513)

217. திக்கு நோக்கிய ¹தீவினைப் பயனெனச் சிந்தை
நெக்கு ²நோக்குவோர் நல்வினைப் ³பயனென ⁵நேர்வோர்
பக்க ⁶நோக்கலென் ⁷பருவர லின்ப⁷மென் ⁸றிரண்டும்
ஒக்க நோக்கிய ⁹யோகரு மருந்துய ¹⁰ருழந்தார்.

(இ - ள்.) பருவரல் இன்பம் என்ற இரண்டுஉம்-இன்பதுன் பங்களிரண்டையும், ஒக்க நோக்கிய-சமமாக எண்ணுகின்ற,யோகர் உம்-யோகியரும், அரு துயர்-(போக்குதற்கு) அரிய துன்பத்தால், உழந்தார்-வருந்தினார்கள்: (என்றால்), (துன்பம் இன்பம் என்ற இவை நேரும்போது,) (முறையே), திக்கு நோக்கிய தீவினை பயன் என-(தாம் இருக்கும்) இடத்தை நாடிவந்த தீவினையின் பய னென்று, சிந்தை நெக்கு நோக்குவோர்-மனம்முறிந்து நோக்குபவ ரும், நல்வினை பயன் என-புண்ணியத்தின்பயனென்று, நேர்வோர் பக்கம்-மனத்திற்கொள்பவருமான இவ்வுலகத்தவரிடத்து, (மிக வும் வருந்தினரென்பதைப்பற்றி), நோக்கல்என்-ஆராய்ந்து பாராட் டிக்கூறவேண்டுவது என்ன? (எ - று.)

இன்பம் நேர்ந்தபோதும் துன்பம் நேர்ந்தபோதும் அவற்றில் விருப்பு வெறுப்புக்கொள்ளாமல் ஒரேதன்மையராயுள்ள யோகிய ரும், இராமன்செல்வதுகுறித்து வருந்தினரென்றால், ஏதேனும் துன்பம் நேர்ந்தால் 'நாம் இருக்கும் இடத்தை நாடி நம்மைத் துன் பப்படுத்த வந்த தீமையின் விளைவாகும் இது' என்று மனம் நெக் குத்தளர்வதும், ஏதேனும் இன்பம் நேர்ந்தால் 'நமது புண்ணியத் தின்பயன் இது' என்று மனம் களிப்பதுமாகவுள்ள உலகத்தவர் வருந்தின ரென்பதைக் குறித்துக் கூறவேண்டுமோ? என்பதாம். ஒருபொருளைக் கூறி அதனால் மற்றொரு பொருள் எளிதில் சித்திக் கக்கூறியதனால், இச்செய்யுள் - தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணி யாம். துன்பம் நேர்ந்தால் தீவினைப்பயனென்று மனம் வருந்து வதும், இன்பம் நேர்ந்தால் புண்ணியப்பயனென்று மனம் மகிழ்

வதும் உலகத்தவரின் தன்மையாதலால், அவரை 'திக்குநோக்கிய தீவினைப்பயனெனச் சிந்தை நெக்கு நோக்குவோர் நல்வினைப்பயனென நேர்வோர்' என்றார். யோகியர் இன்ப துன்பங்களைச் சமமாகப் பாவிப்பவ ரென்பதை "வாய்ச்சிவாயுறுத்தி மாந்தர் மயிர்தொறும் செத்தினலும், பூச்சுறுசாந்தமேந்திப் புகழ்ந்தடிபணிந்தபோதும், தூக்கியிவ்விரண்டுநோக்கித் தொல்வினையென்றுதேறி, நாச்செறும்பராவுங்கொள்ளார்நமர்பிறரென்று முள்ளார்' என்ற சிந்தாமணியாலும் அறிக. திக்கு நோக்கிய என்பதை, நல்வினையோடும் கூட்டலுமாம். இங்கு, தீவினையைப் பற்றி உலகத்தவர் வெறுக்குந்தன்மை விளங்கக்கூறியமை, கருதத்தக்கது.

யோகம்-கடவுளிடத்து மனத்தைச்செலுத்திநிற்பது; அதனையுடையவர்-யோகர். பி-ம்:—[1]பயமிது, பயனிது. [2]நோக்கிய, நோக்கியர், நோக்கலர். [3]பயம். [4]நேராப், ஞர்னப். [5]நோக்கிலேன, நோக்கிலர். [6]பருவரல்போகம். [7]ஒன்று. [8]ஒருங்க. [9]யோகியர். [10]உழன்றார். (514)

218. [1]ஓவி னல்லுயி [2]ருயிர்ப்பினே டுடல்படைத் துலைய
[3]மேவு [4]நல்[5]லழ கெழில்கெட விம்மனேய் [6]விம்மத்
தாவி லைம்பொறி [7]மறுகுறத் தயரத னென்ன
ஆவி [8]நீக்கின்ற தொத்ததவ் வயோத்திமா நகரம்.

(இ - ள்.) அவ்வயோத்திமா நகரம்—, உடல்-(பிராணிகளின்) சரீரங்கள், உயிர்ப்பினேடு-பெருமூச்சுடன், ஓவுஇல் நல் உயிர் படைத்து-நீங்குதலில்லாத இனியசீவன் பதறப்பெற்று, உலைய -வருந்துதலாலும், மேவு-பொருந்திய, நல் அழகு எழில்கெட - சிறந்த அழகும் எழிலுங் கெடுதலாலும்,—விம்மல் நோய் விம்ம - கலக்கத்தைத்தருகின்ற துன்பம்மிகுதலாலும்,—தா இல் ஐம்பொறி மறுகுற-கெடுதலில்லாத பஞ்சேந்திரியங்கள் சுழற்சியடைதலாலும், தயரதன் என்ன-சக்கரவர்த்திபோல, ஆவிநீக்கின்றது-(ஸ்ரீராமனதுபிரிவிற்கு ஆற்றாது) உயிரை விடுகின்றதனை, ஒத்தது—; (எ - று.)

நகரம் ஆவி நீக்கின்றதொத்த தென்றாராயினும், நகரத்தவர் ஆவிநீக்கின்றனரொத்தன ரென்றுகருத்துக்கொள்க. மன்னனெப்படி மன்னுயிரப்படியென்பவாகலான், 'தயரதனென்ன வாவி நீக்கின்றது' என்றார்: 'ஆவுமழுத...அம்மன்னவனைமானவே" என்றார்கீழும். பி - ம்:—[1]ஓவநல்லுயிர். ஓவிநல்லுயிர்.உணர்விேனடு. [3]மேவி.[4]தொல். [5]உலகெழில். [6]விம்மி, உலகர். [7]மறுகுறுந். [8]நீக்கியது. (515)

219 —இராமன் சீதையிருக்குமிடத்தைச் சேர்தல்.

[1]உயங்கி யந்நக ருலைவுற [2]வொருங்குழைச் [3]சுற்றம்
மயங்கி [4]யேங்கினர் வயின்வயின் [5]வரமபிலர் தொடர
இயங்கு பல்[6]லுயிர்க் கோருயி ரெனநின்ற விராமன்
தயங்கு பூண்முலைச் சானகி யிருந்துழிச் சார்ந்தான்.

(இ - ள்.) (இவ்வாறு), அ நகர்-அந்நகரத்தவர், ஒருங்கு-ஒருசேர, உயங்கி உலைவுஉற-மனந்தளர்ந்து வருந்தலைப்பொருந்தவும்,

—உழை சுற்றம் - அருகிலிருந்து ஏவல்கேட்போர், மயங்கி ஏங்கினர் - அறிவுகலங்கி அழுதவராய், வரம்பு இலர் - அநேகர், வயின் வயின்-இடந்தோறும், தொடர-பின்னேவரவும்,—இயங்கு பல் உயிர்க்கு-இயங்குகின்ற பலவகைப்பட்ட [எல்லா] வுயிர்களுக்கும், ஓர் உயிர் என நின்ற-ஒப்பற்ற சீவன்போல இருக்கின்ற, இராமன்—, தயங்கு பூண் முலை சானகி - விளங்குகின்ற ஆபரணங்களை யணிந்த தனங்களையுடைய சீதை, இருந்தஉழி-இருந்தவிடத்தில், சார்ந்தான்-போனன்; (எ - று.)

மூன்றுமடி-இராமபிரானிடத்து எல்லாப்பிராணிகளும்பேரன்பு கொண்டிருந்தமையைக்குறிக்கும். இங்கு, திருமாலின் அந்தர்யாமித்வத்தையும் தொனிப்பிக்கு மென்றலும் ஒன்று. ஒருங்குழைச் சுற்றம்—"சிறப்புடைமாணகர்ச் செல்வங்காண்கம், உழைச்சுற்றுளரைப் புகுத்துமின் விரைந்தென" என்ற பெருங்கதையடிகளைக் காண்க. பி-ம்:—[1]உயங்கு நன்னகர். [2]ஒருபுடைச். [3]சுற்ற. [4]ஏங்கின. [5]வரம்பில. [6]உயிர்க்குயிரென நின்றவவ், உடற்கோருயிரெனநின்ற. (516)

220.—தாயர்முதலியோர் அருகே பொரும, இராமன் வனவாசத்திற்கு உரிய கோலத்தோடுவருவதுகண்டு சீதை துணுக்குற்றெழுதல்.

அழுது தாயரொ [1]டருந்தவ ரந்தண ரரசர்
புழுதி யாடிய மெய்யினர் புடைவந்து பொருமப்
[2]பழுது [3]சீரையி னுடையினன் வரும்படி [4]பாரா
எழுது பாவையன் னுண்[5]மனத் துணுக்கமொ டெழுந்தாள்.

(இ - ள்) தாயரொடு-தாய்மாரும், அரு தவர்-முனிவரும், அந்தணர்-வேதியரும், அரசர் - மன்னர்களும், அழுது—, புழுதி ஆடிய மெய்யினர்-(பூமியிற் புரளுதலால்) தூசி படிந்த உடலினையுடையராய், புடை வந்துபொரும்-பக்கங்களில் வந்து வருந்த,-சீரையின் உடையினன்-மரவுரியாகிய ஆடையையுடையனாய், பழுது வரும்-பொல்லாங்காக (ஸ்ரீராமபிரான்) வருகின்ற, படிவகையை, பாரா-கண்டு,—எழுது பாவை அன்னாள் - சித்திரப்பாவையை யொத்தசீதை,—மனம் துணுக்கமொடு - மனத்தி லச்சத்துடன், எழுந்தாள்—; (எ - று.)

அருந்தவரென முன்னர்வந்ததனால் அந்தணரென்றது இல்லறத்தாரை. பி - ம்:—[1]அந்தணர் முனிவரோடு, அந்தணர்முனிவர்கள், அருந்தவ வந்தணர். [2]பழுதில். [3]சீரையன்சடையினன். [4]பார்த்தாள். [5]மனந் (517)

221.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-ஒருதொடர்; அப்போது மாமிமார் முதலியோர் சீதையைத் தழுவிக்கொண்டு வருந்த, அன்னாள் இன்னதென்று உணராது கணவனை நிகழ்ந்ததையுணர்த்துமாறு வினவல்.

எழுந்த [1]நங்கையை மாமியர் தழுவின [2]ரேங்கிப்
பொழிந்த [3]வுண்கணீர்ப் புதுப்புன லாட்டினர் [4]புலம்ப
அழிந்த சிந்தைய [5]ளன்னமீ தின்னதென் றறியாள்
கழிந்த நீர்நெடுங் கண்ணினள் வள்ளலை நோக்கி.

(இ - ள்.) எழுந்த நங்கையை - (அவ்வாறு) எழுந்த பிராட்டியை, மாமியர்—, தழுவினர் - தழுவிக்கொண்டு, ஏங்கி—, பொழிந்த உண் கண் நீர் புதுபுனல்-சிந்தின மையுண்டகண்களினீராய புதுநீரால், ஆட்டினர்-நீராட்டினவர்களாய், புலம்ப—,—அன்னம் - சானகி, அழிந்த சிந்தையள் - வருந்திய மனத்தளாய், ஈது இன்னது என்று அறியாள் - இதற்குக் காரணம் இன்னதென்றறியாதவளாய், நெடுகண் வழிந்த நீரினள்-பெரிய கண்களினின்று பெருகுகின்ற நீரினை யுடையளாய், வள்ளலை நோக்கி - ஸ்ரீராமனைப் பார்த்து,—(எ-று.)—"இயம்பினள்" என அடுத்த கவியில் முடிபு காண்க.

மாமியர் சீதையுள்ள இடத்துக்கு வந்ததாக முதனூலிற் கூறப்படவில்லை. மாமி-கணவன்றாய். இதுகாறுமில்லாத கண்ணீராதலின், புதுப்புனலென்றார். நெடுங்கண்ணீரினளென விகுதி பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. பி-ம்:—[1]மங்கையை. [2]ஏந்திப். [3]வெங்கணிற், வெங்கணீர்ப், புன்கணீர்ப். [4]புலம்பி. [5]அன்னமுமின்னதென்று, அன்னவளின்னதென்று, அன்னவதின்னதென்று, அன்னமிதின்னதென்று, அன்னாள்மதியின்னதென்று. [6]நோக்கா.

வேறு.

222. பொன்னை யுற்ற பொலங்கழ லோய் [1]புகழ்
மன்னை யுற்றதுண் டோ[2]மற்றிவ் வன்றுயர்
என்னை யுற்ற தியம்பென் [3]றிறைஞ்சினுள்
மின்னை [4]யுற்ற [5]நடுக்கத்து மேனியாள்.

(இ - ள்.) மின்னை உற்ற-மின்னலையொத்த, நடுக்கத்து - நடுங்குதலையுடைய, மேனியாள் - திருமேனியையுடைய சீதை,- 'பொன்னை உற்ற பொலம் கழலோய் - பொன்னாலாகிய அழகிய வீரக்கழலை யணிந்தவனே! இ வன் துயர்-இக்கொடுந் துன்பத்திற்குக்காரணமாக, புகழ் மன்னை - கீர்த்தியையுடைய சக்கரவர்த்திக்கு, உற்றது - நேரிட்ட தீங்கு, உண்டுகொல்—? என்னை உற்றது - யாது நேர்ந்தது? இயம்பு—,' என்று—, இறைஞ்சினள்—வணக்கமுற வினவினள்; (எ - று.)

மாமிமார் அழுவதுநோக்கி, 'சக்கரவர்த்திக்கு ஏதேனும் தீங்குநேரிட்டதோ?' என்று சீதை சங்கித்து வினவினளென்க. மின்னையுற்ற மேனியாள், நடுக்கத்து மேனியாள் என இயையும். நடுக்கம், அவலம்பற்றியது. பொன்னை, ஐ-உருபுமயக்கம். பி-ம்:— [1]புகல். [2]விண்வன், அன்றிவான். [3]இயம்பினள். [4]ஒத்த. [5]நடுவுற்ற.

223.—இராமபிரான் செய்தி தெரிவித்தல்.

பொருவி லெம்பி புவிபுரப் பான் [1]புகழ்
இருவ ராணையு மேந்தினெ னின்றுபோய்க்
கருவி மாமழைக் [2]கற்றடங் [3]கண்டுநான்
வருவே [4]னீண்டி வருந்தலை நீயென்றான்.

(இ - ள்.) (இராமன், சீதையைநோக்கி), 'பொருவு இல்எம்பி- ஒப்பற்ற என்தம்பி [பரதன்], புவி புரப்பான் - பூமியைக் காப் பான்: நான்—, புகழ் இருவர் ஆணைஉம் ஏந்தினென் - புகழ்தற்கு உரிய இருமுதுகுரவரது கட்டளையையும் தாங்கினவனுகி, இன்று போய்—, கருவி மா மழை கல் தடம் - (உலகியல் நடத்தற்குக்) காரணமாகிய பெருமைதங்கிய மேகங்களுள்ள வனத்தை, கண்டு —, ஈண்டு வருவென் - இங்கே வருவேன்; நீ வருந்தலை-நீ வருத்த மடையாதே,' என்ருன்—; (எ-று.)

இத்தனை நாளென்று சொல்லாமல் கற்றடங்கண்டு நான் வருவேனென்று, காட்டுக்குப் போய் உடனே வந்திடுபவன்போல இராமபிரான் சொல்லியது சீதை வருந்தாதிருத்தற்பொருட்டு. 'புகலிருவர் என்ற பாடத்திற்கு-தஞ்சமாகிய தாய்தந்தையரென்க. காட்டை 'கற்றடம்' என்று சொல்லுதலை "கற்றடங்காணுதி யென்னில்" என்று கீழ்வந்ததுகொண்டும் உணர்க. பொருந்தார் கைவேல் நுதிபோற்பாயும் பரற்கற்களை யுடைமையால், கற்றடம் எனப்பட்டதென்னலாம். பி-ம்—[1]புகழ். [2]கற்க. [3]கண்டுடன், கண்டு பின். [4]இன்று. (520)

224.—இராமபிரான் சொன்ன வகைக்குச் சீதை வருந்துதல்.

நாயகன்[1]வன நண்ணலுற் ருனென்றும்
மேய மண்ணிழந் தானென்றும் [2]விம்மலள்
நீவ ருந்தலை [3]நீங்குவன் யானென்ற
தீய வெஞ்சொற் செவிசுட[4]த் தேம்புவாள்.

(இ - ள்.) (சீதை), நாயகன் வனம் நண்ணல் உற்ருன் என்று உம்-(தன்) கணவன் காட்டிற்குப் போதலை மேற்கொண்டானென் றேனும், மேய மண் இழந்தான் என்றுஉம்-(தந்தையாற் கொடுக் கப்பெற்று) ஆளுதற்குப்பொருந்திய இராச்சியத்தை யிழந்தா னென்றேனும்,விம்மலள்-வருந்தினளல்லள்: (பின்னை எக்காரணம் பற்றி வருந்தினளென்னில்),—'நீ வருந்தலை யான் நீங்குவன்—' என்ற—, தீய வெம் சொல் - மிகக்கொடியசொல், செவி சுட - காதைச் சுட, தேம்புவாள்-வருந்துவாளானுள்; (எ - று.)

எந்த நிலையிலும் கணவனை விட்டுப்பிரியா திருப்பது கற் புடையமாதர்நிலை யாதலால், அதற்குமாருக, 'நீங்குவன் யான்' என்று இராமன்கூறியதனுல், அது 'தீயவெஞ்சொல்' எனப்பட் டது.பி-ம்:—[1]சுரம். [2]விம்மிலள். [3]நீங்குவனுமென்ற. [4]விம்முவாள், விம்மினுள். (521)

225.—சீதை துயரமடைந்ததுபற்றிய கவிக்கூற்று.

துறந்து போமெனச் சொற்றசொற் [1]றேறுமோ
உறைந்த பாற்கடற் சேக்கை யுடனெரீஇ
அறந்[2]தி றம்புமென் றைய னயோத்தியில்
பிறந்த [3]பின்பும் [4]பிரியல ளாயினுள்.

(இ - ள்.) ('நாம் அவதரித்துத்) தருமத்துக்கு மாறுசெய்ப வரை யழிக்காவிட்டால்), அறம் திறம்பும் - தருமம் நிலைகெடுமே!' என்று - என்று கருதி, உறைந்த-(தாம்) வசிப்பதற்கு இடனுன,

பாற்கடல் - திருப்பாற்கடலிலே, சேக்கை-(ஆதிசேஷனாகிய) படுக்கையில், உடன்-கூட (வசிப்பதை), ஒரீஇ - விட்டு, ஐயன் - எல்லாவுயிர்க்குந் தலைவனாகிய திருமால், அயோத்தியில் பிறந்த பின்புஉம் - திருவயோத்தியில் திருவவதரித்தபின்பும், பிரியலள் ஆயினாள் - (தான் இலட்சுமியென்ற பேரைக் கொள்ளாது சீதை யென்னப்பட உடனுறைந்து) நீங்காதவளானவள், 'துறந்து போம் - (கணவன் தன்னைப் பிரிந்து) விட்டுப்போவான்,' என- என்று தான் கருதுமாறு,சொற்ற-சொன்ன, சொல் - வார்த்தைக்கு, தேறும்ஓ - ஆற்றுவளோ? (எ - று.)

உலகத்தில் அரக்கரால் நிலைகெடுவதாகஇருந்த அறத்தை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டுத் திருப்பாற்கடலிலிருந்து வந்து திருமால் இராமனாகத் திருவவதரித்தபோது அவனைவிட்டுப் பிரியாதிருக்கவேணுமென்னுங் கருத்தினாலேயே தான் சீதையாகத் திருவவதரித்த இலக்குமி 'உன்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோவேன்' என்ற சொல்லுக்குஆற்றுவளோ! ஆற்றமாட்டாளென்றவாறு. 'துறந்து போமெனச் சொற்றசொல் தேறுமோ' என்பதைப் பின்மூன்றடிகள் சமர்த்தித்து நின்றது - **தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணியாம்.** திருப்பாற்கடலில் அனந்தன்மீது அறிதுயிலமரும் திருமால் தேவர்களின்வேண்டுகோளினால் அரக்கரால் உலகத்துக்குத் தோன்றியுள்ள துயரத்தை நீக்குமாறு தான் அவர்கட்கு உறுதியளித்துத் தசரதகுமாரனாய்த் திருவவதரித்ததைக் கீழ்ப் பாலகாண்டத்துத் திருவவதாரப்படலத்தா லறிக. திருப்பாற்கடலிலுள்ள திருமாலின் வியூகமூர்த்தியே இராமகிருஷ்ணாதி யவதாரங்களுக்குக் காரணமாகு மென்ற நூற்கொள்கையும், இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது. ''சாதுக்களைக்காத்தற்காகவும், கொடுந்தொழில் புரிபவரை யொழித்தற்காகவும், அறத்தை நிலைநாட்டுதற்காகவும் யுகந்தோறும் திருவவதரிக்கின்றேன்'' என்று ஸ்ரீகீதையிலே பகவான் கூறியிருப்பதற்குஏற்ப, 'அறந்திறம்புமென்று ஐயனயோத்தியிற் பிறந்த' என்றார். திருமால் இராமனாகும்போது திருமகள் சீதையாகவும், திருமால் கிருஷ்ணனாகத்திருவவதரிக்கும்போது இலக்குமி உருக்குமிணியாகவும் திருவவதரிப்பள்என்று பிறநூல்களிற் கூறுவது, இங்குக் கருதத்தக்கது. 'பாற்கடற் சேக்கையுடனொரீஇ' என்பதற்கு - பாற்கடலைச் சேக்கையாகிய ஆதிசேடனுடன் விட்டிட்டு [ஆதிசேடனென்பான் தனது தம்பியாக இருக்குமாறு அவனுடன் திருப்பாற்கடலை விட்டிட்டு] என்று விசேடப்பொருளுரைப்பர்.

தேறும்-செய்யுமென்முற்றுப் பெண்பாலுக்கு வந்தது. துறந்துபோம் என்ற இடத்து,போம் என்பது-போவம் என்ற தன்மைப்பன்மைமுற்றின் விகாரமெனக்கொண்டு,நாம் உன்னைவிட்டுப் போவோம் எனப் பொருள் கூறுவாருமுளர். பி-ம்:—[1]தேறுமே. [2]திறம்பல்கண்டு. [3]போதும். [4]பிரிவிலளாயினாள், பிரியலனாயினான்.

226.—தன்னை 'உடன்வராதுஇரு' என்றுஇராமன் கூறியதை நினைந்துநினைந்து சீதை வருந்துதல்.

அன்ன தன்மைய [1]ளையனு மன்னையும்
சொன்ன செய்யத் துணிந்தது தூயதே

என்னை யென்னை யிருத்தி[2]யென்று [3]யென்றுள்
உன்ன வுன்ன வுயிருமி ழாநின்றுள்.

(இ - ள்.) அன்ன தன்மையள்-இராமபிரான் உன்னைவிட்டு நீங்குவேன் என்று சொன்ன சொல்லுக்கு ஆற்றுதவளான சீதாபிராட்டி, உன்னஉன்ன-(அவ்விராமன் கூறியதை) நினைக்கநினைக்க, (மிக்க வருத்தத்தினுல்), உயிர் உமிழாநின்றுள் - தன்னுயிரையே போக்குபவள்போல் தோன்றினவளாகி, 'ஐயன்உம் அன்னைஉம் - இருமுதுகுரவரும், சொன்ன - சொல்லியகாரியங்களை, செய்ய—, துணிந்தது - நிச்சயங்கொண்டது, தூய துஎ - தூய்மையையுடையதே; என்னை என்னை இருத்திஎன்றுய்-யாதுகாரணத்தால் என்னைக் குறித்து (இங்கே) பிரிந்திருஎன்று சொன்னுய்?' என்றுள்- என்று (வருத்தத்தோடு) வினவினுள்; (எ - று.)

தருமத்தை நிலைநாட்டத் தோன்றிய திருமாலுக்குத் துணைவியாகத் தோன்றியவளாதலால், சீதாபிராட்டி, தந்தைதாயர் மொழிக்குக் கீழ்ப்படிந்து தன்கணவன் நடத்தலைத் தூயதேஎன்று உடன்பட்டு, தன்னைப் பிரிவேனென்றதைப்பற்றி 'இங்ஙன் கூறியது என்னை?' என்று வருந்துவாளாயினளென்க. உன்ன உன்ன என்ற அடுக்கு-பலமுறை நிகழ்ந்தமைகுறிக்கும். உயிருமிழாநின்றுள்-பெருமூச்சுவிடுபவளானுளெனினுமாம். உயிர்-உயிர்ப்பு. பி-ம்:—[1]அன்னையுந்தாதையும். [2]என்றுன். [3]எனு, அருள். (523)

227.—இராமன் சீதையைநோக்கிக் கானகஞ் சுடுமெனல்.

வல்[1]ல ரக்கரின் மால்வரை [2]போய்விழுந்து
அல்[3]ல ரக்கி னுருக்கழல் [4]காட்டதர்க்
கல்[5]ல ரக்குங் கடுமைய வல்லநின்
சில்ல ரக்குண்ட சேவடிப் போதென்றுன்.

(இ-ள்.) (அது நோக்கிஸ்ரீராமன்), 'நின்-உனது, சில்-குளிர்ந்த, அரக்கு உண்ட-செம்பஞ்சு ஊட்டிய, சே அடி போது - சிவந்த (மெல்லிய) அடித்தாமரைகள்,—வல் அரக்கரின்-கொடிய ராக்ஷசர் போலத்தோன்றுகின்ற, மால் வரை-பெரிய மலையில், போய் விழுந்து-மிகப்பரவி,—அல் - இரவிலும், அரக்கின் உருக்கு-அரக்கின் உருக்குப்போல,—அழல்-வெப்பஞ்செய்கின்ற, காட்டு அதர் - காட்டு வழியிலுள்ள, கல்-கற்கள், அரக்கும்-தைத்தலைத்தாங்கற்கு உரிய, கடுமைய அல்ல-கடுமையையுடையனவல்ல,' என்றுன்—;

இராமபிரான் 'உனது மென்மையை நோக்கியே நான் பிரிந்து செல்ல உன்னை இங்கு இருக்குமாறுகூறியது' என்றுனென்க. அல்லரக்கினுருக்கழல் என்பதற்கு—அரக்கின்-அரக்கரைப்போல, அல் உருக்கு-இரவினையும் உருக்குகின்ற, அழல் - நெருப்புச்செறிந்த என்க. இரண்டாமடியில், அரக்கு-ரக்த என்ற வடசொல்லின் திரிபு. நான்காமடியில் அரக்கு-லாக்ஷா என்ற வடசொல்லின் திரிபு. இச்செய்யுளில் முதலெழுத்துவேறுபட்டிருக்க, இரண்டுமுதலிய சில எழுத்துக்கள் ஒன்றிப் பொருள் வேறுபட்டது, திரிபுஎன்னுஞ் சொல்லணியாம். பி-ம்:—[1]அரக்கர்திண். [2]ஊடெழுந்து, மேல்விழு

ந்து. [3]அரக்கியுருக்கழற். [4]காட்டயற், காட்டெனும், காட்டியல். [5]அரக்கினும். (524)

228.—சீதை 'உமது பிரிவுத்துயரினும் காடு சுடாது' என்னுதல்.

பரி[1]வி கந்த [2]மனத்தொடு பற்றிலாது
ஒருவு கின்றனை யூழி யருக்கனும்
எரியு [3]மென்பது [4]யாண்டைய தீண்டுநின்
பிரிவி னுஞ்சுடு மோபெருங் [5]காடென்றாள்.

(இ - ள்.) (சீதை),—'பரிவு இகந்த மனத்தொடு - இரக்கம் நீங்கிய மனத்தோடு, (நீ), பற்று இலாது - (என்னிடத்தில்) விருப்பமில்லாமல், ஒருவுகின்றனை-(என்னைவிட்டு) நீங்கிச்செல்லுவதாக இருக்கின்றாய்; ஊழி அருக்கன் உம்-பிரளயகாலத்துச் சூரியனும், எரியும் என்பது-சுடுவானென்பது, ஈண்டு-(உன் பிரிவுத் துயரினால் நேரும்) இவ்வெப்பத்திற்குமுன்னே, யாண்டையது - எத்தன்மையுடையது? [நின்பிரிவுத்துயர் 'பிரளயகாலத்துச் சூரியனைக் காட்டிலும் சுடுமென்றபடி]; பெரு காடு-(நீ) செல்லப்போகிற பெரிய காடானது, நின் பிரிவின்உம் சுடும்ஓ-உனது பிரிவுத்துயரைக்காட்டிலும் சுடுந் தன்மையதோ? [அன்று என்றபடி],' என்றாள்-என்று கூறினாள்; (எ - று.)

இச்செய்யுளால், 'பெருங்காடு உனது பாதத்திற்குச் சுடுமே!' என்று இரக்கமுள்ளவன்போற் கூறிய இராமனதுபேச்சை மறுத்துக் கூறியவாறு. பிரிவுஎன்பது அருவப்பொருளும் தொழிற்பண்புமாக விருக்க, அப்பிரிவினால் மனத்துள் தோன்றும் சூட்டுணர்ச்சி [பெருந்துயரவுணர்ச்சி] பற்றி, உடற்புறத்துச் சூட்டுணர்ச்சியையுண்டாக்கும் உருவப்பொருளும் பண்பியுமாகிய சுரத்தோடு ஒப்புமைகொண்டு, 'பிரிவினுஞ்சுடுமோ பெருங்காடு' என்ற கவிநயம் காண்க. என்னிடத்து இரக்கமும் பற்றும் இல்லாமல் நீர் என்னைவிட்டுச் செல்லுவதனால், எனக்கு நேரும் பிரிவுத்துயர் ஊழிக்காலத்துச் சூரியனும் நிகரல்லனென்னும்படி சுடுமே! இப்படிப்பட்ட பிரிவுத்துயரைவிடக்கானகம் சுடுந்தன்மையதோ? அன்று' என்றனளென்பதாம்: உமக்கு என்னிடத்து இரக்கமும் விருப்பமும் இருக்குமாயின், என்னை விட்டிட்டுச் செல்லமாட்டீரென்பாள் 'பரிவிகந்த மனத்தொடு பற்றிலாதொருவுகின்றனை' என்கிறாள். ''பிரிவெனுமெரியுள் வீழ்ந்து'' என்ற சிந்தாமணியும், ''பெருங்காடின்னாவென்றிராயின், இனியவோபெரும! தமியேற்கு மனையே'' என்ற குறுந்தொகையும் காண்க. ''பிரிவெனுமழல்சுடப் பெடையிறக்குமே'' என்றது, நைடதம். பி - ம்:—[1]இழந்த. [2]மனத்தொரு. [3]என்பன. [4]யாண்டையவீண்டு, யாண்டைய்தின்று. [5]கான். (525)

229.—சீதையின் மனவுறுதியைக் கண்டு இராமன் சிந்தைகொள்ளுதல்.

அண்ண லன்னசொற் கேட்டன னன்றியும்
உண்ணி வந்த கருத்து முணர்ந்தனன்
கண்ணி னீர்க்கடல் கைவிட [1]நேர்கிலன்
எண்ணு கின்றன னென்செயற் பாற்றெனு.

(இ - ள்.) அண்ணல் - ஸ்ரீராமன்,-அன்ன சொல் கேட்டனன் அன்றிஉம்-அவ்வார்த்தையைக்கேட்டதுமல்லாமல், உள் நிவந்த கருத்துஉம்-(அவளுடைய) மனத்தில் தலையெடுத்தஎண்ணத்தையும், உணர்ந்தனன்-அறிந்தவனாய்,—கண்ணின் நீர் கடல்-கண்ணீராகிய கடலை, கைவிட-(சீதை) பெருக்க, நேர்கிலன்-(அவளை விடுதற்கு) உடன்படாதவனாய், 'என் செயல் பாற்று-யாது செய்தற்கு உரியது?' என-என்று, எண்ணுகின்றனன் - சிந்திப்பானாயினான்; (எ - று.)—பி-ம்:—[1]நோக்கிலன், நோக்கினன். (526)

230.—அப்போது சீதை மரவுரி புனைந்து இராமனயலில் நிற்றல்.

அனைய வேலை யகன்மனை [1]யெய்தினள்
புனையுஞ் [2]சீரந் துணிந்து புனைந்தனள்
[3]நினையும் வள்ளல்பின் வந்[4]தய னின்றனள்
பனையி னீள்கரம் பற்றிய கையினாள்.

(இ-ள்.) அனைய வேலை-அப்பொழுது, பனையின்நீள் கரம் பற்றிய கையினாள் - பனைமரம்போன்று நீண்ட இராமபிரானுடைய கையைப்பற்றிக் கொண்ட கையையுடையவளாகிய [இராமபிரானை அக்கினிசாட்சியாக மணந்தவளாகிய] சீதை, அகல் மனை எய்தினள்-விசாலமான மாளிகையினுட்புகுந்து, புனையும் சீரம்-உடுத்தற்கு உரிய மரவுரியை, துணிந்து—, புனைந்தனள் - உடுத்துக்கொண்டு, நினையும் - (என்செய்யலாமென்று) எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்த, வள்ளல்பின் - ஸ்ரீராமனிடம், வந்து—, அயல் - அருகே, நின்றனள்—; (எ - று.)

சீதை உடன்வருவதற்கு நேர்தல்பற்றி, 'வள்ளல்' என்றார். இனி [3]நினைவில் என்றபாடத்துக்கு, நினைவுஇல் வள்ளல்-(அழைத்துப்போக) மனமில்லாத வள்ளலென்றும், ஆலோசனையிலிருக்கின்ற வள்ளலென்றுமாம். சீதை மரவுரியைத்தரிக்கத் தெரியாமல் விழிக்கையில், பட்டாடையின்மேல் இராமபிரான் சீரை புனைந்தானென்பது முதனூலிலுள்ளது. பி-ம்:—[1]எய்தியப். [2]சீரை. [3]நினைவின். [4]அவணின்றனள். (527)

231.—சீதையின் செயலைக் கண்டவரின் பெருவருத்தம்.

ஏழை தன்செயல் [1]கண்டவர் யாவரும்
வீழு மண்ணிடை வீழ்ந்தனர் வீந்திலர்
வாழு நாளுள வென்றபின் மாள்வரோ
ஊழி பேரினு முய்குந [2]ருய்வரே.

(இ - ள்.) ஏழைதன் செயல்-சீதையின் செய்கையை, கண்டவர் யாவர்உம் - பார்த்தவரனைவரும், வீழும் மண்ணிடை - இறத்தற்கு இடமாகவுள்ள நிலத்தில், வீழ்ந்தனர் - விழுந்தவராகியும், வீந்திலர்-இறந்தாரில்லை: வாழும் நாள் - ஆயுள்நாள், உள என்றபின்-உள்ளன வென்றால், மாள்வர்ஓ-அழிவரோ? ஊழி பேரின்உம்-யுகமுடிந்து பிரளயம் வந்தாலும், உய்குநர்-பிழைப்பவர், உய்வர்ஏ-பிழைத்தே தீர்வர்; (எ - று.)—ஏ-தேற்றம்.

யாவரும் மண்ணிடைவீழ்ந்தனர் வீந்திலர்என்பதைப் பின்னடிகள் சமர்த்தித்துநின்றன: பொதுப்பொருளாற் சிறப்புப்பொருளைச் சமர்த்தித்து நின்ற வேற்றுப்பொருள்வைப்புஅணி. மேல், தைலமாட்டுபடலம் செய்யுள் 85 - ஒப்புநோக்குக. பி - ம்:—[1] கண்டபின். [2] உய்குவார். (528)

232.—சீதையின்நிலையைக் கண்டோர் வருந்துதலும், இராமன் ஒன்றுசொல்லத் தொடங்குதலும்.

தாயர் தவ்வையர் தன்றுணைச் சேடியர்
[1] ஆய மன்னிய வன்பின ரென்றிவர்
தீயின் மூழ்கின ரொத்தனர் [2] செங்கணன்
தூய தையலை நோக்கினன் சொல்லுவான்.

(இ-ள்.) தன்-சீதையினது, தாயர்-தாய்மாரும், தவ்வையர் - தமக்கை முறையிலிருப்பவரும், துணை சேடியர்-துணையாகிய பாங்கியரும், ஆயம் மன்னிய அன்பினர்-மகளிர்கூட்டத்திற்பொருந்திய அன்பினரும், என்ற—, இவர்—, தீயின் மூழ்கினர் ஒத்தனர் - நெருப்பில் அழுந்தினவரைப் போன்றனர்; செம் கணன் - செந்தாமரைக்கண்ணனான ஸ்ரீராமன், தூய தையலை-குற்றமற்றசீதையை, நோக்கினன்-நோக்கி, சொல்லுவான்—; (எ - று.)—அதனை மேல் காண்க. தாயர்-சீதையின் ஐவகைத்தாயர். இராமனுடன் வந்த தாயரெனக் கொள்ளல் ஏற்கும். பி-ம்:—[1] ஆயமன்னவர். [2] சேவகன்.

233.—இராமபிரான் 'நீ விளைவதறியாது உடன்வர உடன்பட்டதனால் எனக்குப் பெருந்துயரம் விளையும்' எனல்.

முல்லை யுங்கடன் [1] முத்து மெதிர்ப்பினும்
வெல்லும் வெண்ணகை யாய்விளை [2] வுன்னுவாய்
அல்லை போத வமைந்தனை [3] யாதலின்
எல்லை [4] யற்ற விடர்தரு வாயென்றான்.

(இ - ள்.) 'முல்லைஉம்-முல்லைமலரும், கடல்முத்துஉம்-கடலில் தோன்றிய முத்தமும், எதிர்ப்பின்உம் - (தம்மை வெல்லும்படி) எதிர்த்துநின்றனவானாலும், வெல்லும்-(அவற்றை)வெல்லுகின்ற, வெள் நகையாய் - வெள்ளியபற்களையுடையவளே! (நீ), விளைவு உன்னுவாய் அல்லை-(காட்டிற்கு வருதலால்) விளையக்கூடிய தீமையை நினைக்கின்றாயில்லை; போத-(என்னுடன்) வர, அமைந்தனை-சித்தமாக உள்ளாய்; ஆதலின்—, (எனக்கு), எல்லை அற்ற-அளவில்லாத, இடர்-துன்பத்தை, தருவாய் - உண்டாக்குவாய்' என்றான்—; (எ - று.)

'சீதையே! காட்டிற்கு என்னுடன் வருவதனால்விளையக்கூடிய தீமை இன்னதென்று சிறிதும்நினைத்திட்டாயில்லை;அதனால்,காட்டிற்குஉடன்வரஉறுதிகொண்டாய்; நீகாட்டிற்குஉடன்வருவதனால், எனக்குப் பெருந்துயரமே விளையும்' என்று சீதையின் வரவைத் தடுக்கவேணுமென்ற கருத்தினால், சிறிது நொந்து கூறினான் இராமபிரானென்க. பற்களுக்கு - முத்து முல்லை மயிலிறகினடி இவை உவமை கூறப்படுமென்பதை, "முத்துத்தளவம் முருந்

தெயிரும்,' என்ற உவமானசங்கிரகத்தினுலும் அறிக. யானை மருப்பு முதலிய பல இடங்களில் முத்துப் பிறக்குமென்று கூறப் பட்டிருப்பினும், கடலில் இப்பியில்தோன்றும் முத்தே சிறந்த தாதலால், 'கடல்முத்து' என்ருர். கணவனுடன்செல்லப்போ கின்ருேம்என்ற மகிழ்ச்சிதோன்ற நிற்றலின் 'வெண்ணகையாய்' என்றது. மேல், கிட்கிந்தாகாண்டம் நாடவிட்டபடலம், செ. 70-ஒப்புநோக்குக. பி-ம்:—[1] முத்தம். [2] எண்ணுவாய். [3] ஆமெனின். [4] இல்லா, தீர்ந்த. (530)

234.—அதுகேட்ட சீதை, 'என்னைத்துறந்தபின்புதான் உமக்கு இன்பம்போலும்' எனச் சினந்து கூறுதல்.

கொற்ற வன்னது கூறலுங் கோகிலம்
[1]செற்ற தன்ன குதலையள் [2]சீறுவாள்
உற்று நின்ற துயரமி தொன்றுமே
எற்று றந்தபி [3]னின்பங் கொலாமென்ருள்.

(இ - ள்.) கொற்றவன் - அரசகுலத்தில்தோன்றினவனுகிய இராமபிரான், அது கூறலும்—("போத அமைந்தனையாதலின் எல்லையற்ற இடர்தருவாய்" என்ற) அச்சொல்லைச் சொன்ன வுடனே, (அதுகேட்ட), கோகிலம் செற்றது அன்ன குதலையள் - குயிலின்குரலை வென்றதுபோன்றுள்ள மழலைச்சொற்களையுடைய அச்சீதை, (இராமனைநோக்கி), சீறுவாள் - கோபிப்பவளாய்,— 'உற்று நின்ற துயரம் - (உம்மை) நெருங்கியுள்ள துன்பம், இது ஒன்றுஉமே - (நான் உடன்வருவது என்ற) இஃது ஒன்றுதான் போலும்; என் துறந்தபின் - என்னை விட்டுச் சென்றபின்பு, (காட்டிலே), இன்பம் கொல் ஆம்-இன்பமேயுண்டாகும்போலும்,' என்ருள்—; (எ - று.)

'நீ உடன்வருவதனுல் எல்லையற்றதுன்பந்தருவாய்' என்ற சொல் சீதையின் செவியிலே புண்ணிற் கனல்நுழைந்தாற்போல விழுதலும், அச்சீதை மனம்பொருதவளாய், 'உமக்குத் துயர மெல்லாம் என்னெருத்தியால்தான்: என்னைத்துறந்து கானகஞ் செல்வீராகுல் இன்பமே நுகர்வீர்' என்று நிஷ்டூரந்தோன்றக் கூறினளென்பதாம். கோகிலம் - அதன்குரலுக்கு, ஆகுபெயர். பின்னிரண்டடிக்கு, உற்றநின்றதுயரம் இது ஒன்றுஉம் - (உன் னை) பொருந்திநின்ற இவ்வொருதுயரமும், என் துறந்த பின் - என்னைவிட்டபின்பு, இன்பம் ஆம் கொல்-இன்பமாகுமோ? என்ருள் என உரைத்தலுமாம். நாடவிட்டபடலம் செ. 71-ஒப்பு நோக்குக. பி-ம்:—[1] செற்றவன்ன, சொற்றதென்ன. [2] சிறுவான், சொல்லுவாள். [3] இன்பங்கொலோ, இன்பங்களாம். (531)

235.—மறுமாற்றஞ் சொல்லாமல் சீதையை யழைத்துக்கொண்டு இராமன் தெருவிலே செல்லுதல்.

பிறிதொர் மாற்றம் பெருந்தகை [1]பேசலன்
மறுகி [2]வீழ்ந்தெழு [3]மைந்தரு மாதரும்
[4]செறுவில் வீழ்ந்த நெடுந்தெருச் [5]சென்றனன்
நெறி[6]பெ ருமை [7]யரிதினி [8]னீங்குவான்.

(இ - ள்.) பெரு தகை - பெருமைக்குணத்தையுடைய ஸ்ரீராமன், பிறிது ஓர் மாற்றம் பேசலன் - வேறொருவார்த்தையும் பேசாதவனாய், —மறுகி வீழ்ந்து எழு - மனங்கலங்கி விழுந்து எழுகின்ற, மைந்தர் உம் - ஆடவரும், மாதர் உம் - மகளிரும், செறுவில் வீழ்ந்த - (கண்ணீர்ப்பெருக்கினால்) வயல்போலச்சேறுகிய இடத்தில் விழுந்துகிடக்கின்ற, நெடு தெரு - பெரிய வீதியில், (சீதாபிராட்டியுடன்), சென்றனன் - போனவனாய், நெறி பெருமை - வழியைப்பெருமையினால்,-அரிதினின் நீங்குவான்—; (எ - று.)

பாத்தியென்றுபொருளுள்ள 'செறு' என்பது - இலக்கணையால் இடமென்றபொருளதாக, செறுவில்வீழ்ந்த-இடந்தோறும் வீழ்ந்த என்றுமாம்: இனி, செறுவின் வீழ்ந்த-நெருக்கத்தினால் மிகுந்த, என்றலும்உண்டு: இப்பொருளுக்கு 'செறிவின்' என்று பாடமிருப்பின் நலம்.பி-ம்:—[1]பேசிலன். [2]வீழ்ந்தழ. [3]மாதரும் மைந்தரும். [4]நெறியின். [5]சென்றனர், சென்றென. [6]பெருமல். [7]அரிதென. [8]நீங்குவார். இச்செய்யுள் சிலபிரதிகளி லில்லை. (532)

236.—இராமனதியர் செல்வதுகண்ட ஊராரின்வருத்தம்.

சீரை சுற்றித் திருமகள் [1]முன்செல
மூரி விற்கை யிளையவன் [2]பின்செலக்
காரை யொத்தவன் போம்படி கண்டவவ்
வூரை யுற்ற துணர்த்தவு மொண்ணுமோ.

(இ - ள்.) திருமகள் - சீதை, சீரை சுற்றி - மரவுரியுடுத்து, முன் செல - முன்னே வரவும், மூரி வில் கை இளையவன் - வலியமைந்த வில்லைத்தாங்கிய கையையுடைய லக்ஷ்மணன், பின் செல - பின்னே போகவும், காரை ஒத்தவன் - கார்மேகத்தையொத்த ஸ்ரீராமன், போம்படி - போகுமாற்றை, கண்ட -, அ ஊர் - அந்நகரத்தவர், உற்றது - அடைந்த வருத்தம், உணர்த்தஉம் ஒண்ணும்ஓ - சொல்லவும்முடியுமோ? (எ - று-),—ஊரை, ஐ - சாரியை.

அரக்கராகிய களைகளாற் கெட்டு வாட்டமடைந்த ருஷிகளாகிய பயிர் கிளைக்குமாறு வில்லோடு தோன்றிய கருமுகில்போல்வன் இராமனென்க. 'செல்வத்துக்குஉரிய தேவதையாகிய இலக்குமியே தனக்குஉற்ற செல்வநிலை தோன்றாது ரிஷிகுமாரிபோல மரவுரியுடுத்துச் செல்வதே! இதுஎன்னே! என்று தம்மனத்துள்ள பலவகை யெண்ணமும் புறப்பட 'சீரைசுற்றித்திருமகள் முன் செல' என்றார். சீரைசுற்றி என்பதை முதனிலைத்தீவகமாக 'இளையவன், காரையொத்தவன்' என்பவற்றினொடுங் கூட்டலாம். இனி, இளையவன் சீரைசுற்றித் திருமகள் பின் செலக் காரையொத்தவன் முன்செலப் போம்படியெனமாற்றி முடித்து, முதனூலோடு பொருந்தவுரைப்பாருமுளர். ஈண்டு, பின்னர் அகத்தியப் படலத்து 'மேகநிறவண்ணனும்...பாகனையசொல்லியொடு தம்பி பரிவிற்பின்போத...கடிதுபோனான்' என்று கூறுவதும் நோக்குக. இங்கே இராமாதியர் செல்லுங்காட்சியை நம்மனக்கண்ணுற் காணுமாறு சித்திரித்துக்காட்டியமை பாராட்டற்குஉரியது.பி-ம்:—[1]பின். [2]முன். (533)

237.— யாவரும் இராமனுடன் காட்டுக்குச் செல்வோமெனப் போதல்.

ஆரும் பின்ன ரழுதவ லித்திலர்
சோருஞ் சிந்தையர் யாவருஞ் சூழ்ந்தனர்
வீரன் முன்வன மேவுதும் யாமெனப்
[1]போரரென் றெல்லொலி கைம்மிகப் போயினர்.

(இ - ள்.) ஆர்உம்-எவரும், பின்னர்—, அழுது அவலித்திலர்-அமங்கலமாக அழுதாரில்லை; யாவர்உம்-எல்லோரும், சோரும் சிந்தையர்-தளர்கின்றமனத்தையுடையவராய், சூழ்ந்தனர்-சூழ்ந்து, 'வீரன்முன்-ஸ்ரீராமனுக்கு முன்னே, யாம் வனம் மேவுதும் - நாம் காட்டையடைவோம்', என-என்று, போரரென்று-, ஒல்லு - பொருந்திய, ஒலி கை மிக-ஒலி அதிகரிக்க, போயினர்—; (எ - று.)

யாவரும் இராமனுடன் வனஞ்செல்லத்துணிந்ததனால் அவலித்தாரில்லையென்க. இச்செய்யுளில், யாவரும் என்றது - பலருமென்னும் பொருட்டு. போரரெனல் - ஒலிக்குறிப்பு. ஈற்றடியில், போரரோன்றெல்லொலிஎன்ற பாடம்கொண்டு, போரிற்பொருந்திய ஒல்லென்ற ஒலிஎன்றலும் உண்டு. பி-ம்:—[1]போருமென்றெலி.

238.—ஸ்ரீராமன் தந்தையின் மாளிகையிலிருக்குந் தாய்மார்களைக் கண்டு கும்பிட்டு அரசனைப் பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்லல்.

தாதை [1]வாயிற் குறுகினன் சார்தலும்
கோதை வேலவன் றயரைக் கும்பிடா
ஆதி மன்னனை யாற்றுமி னீரென்றான்
மாத ராரும் விழுந்து மயங்கினர்.

(இ - ள்.) கோதை வேலவன்-வெற்றிமாலையைச்சூடியவேலினையுடையஸ்ரீராமன்,—தாதை-தகப்பனரது, வாயில்-மாளிகை வாயிலை, குறுகினன்-சமீபித்து, சார்தலும்-சேர்ந்தவுடன், தாயரை கும்பிடா-(கூடவந்த) தாய்மாரைக் கைகூப்பித்தொழுது, 'ஆதி மன்னனை-சக்கரவர்த்தியை, நீர் ஆற்றுமின்-நீவிர் இங்கேயிருந்து தேற்றுங்கள்,' என்றான்-என்றுசொல்ல, மாதரார் உம்-அம்மாதர்களும், விழுந்து மயங்கினர்—; (எ-று.) தாயர்-பட்டமகிஷியரல்லாத மற்றையோர் என்று கொள்கின்றனர்; அவ்வாறு கூறுதல் கவிச்சக்கரவர்த்தியின் கருத்தாக இருக்குமா? பி - ம்:—[1]கோயிலின்வாசலைச். (535)

239.—தாய்மார்கள் இராமன்முதலியோரை வாழ்த்துதல்.

[1]வாழ்த்தி னர்தம் மகனை மருகியை
[2]ஏத்தி னரிளை யோனை வழுத்தினர்
காத்து நல்குமின் றெய்வதங் காளென்றார்
நாத்த ழும்ப வரற்றி நடுங்குவார்.

(இ-ள்.) (பின்), நா தழும்ப—, அரற்றி-கூவி, நடுங்குவார் - நடுங்குகின்ற அத்தாய்மார்,—தம்மகனை-ஸ்ரீராமனை, வாழ்த்தினர்-; மருகியை-மருமகளை, ஏத்தினர்-புகழ்ந்தார்கள்; இளையோனை - இலக்குவனை, வழுத்தினர்-துதித்தார்கள்; தெய்வதங்காள் - (எங்

கள்) குலதெய்வங்களே! காத்துநல்குமின்-(இவர்களைப்) பாதுகாத் தருளுங்கள், என்றார்—; (எ - று.)

இனி, மகனையும் மருகியையும் இளையோனையும் வாழ்த்திஏத்தி வழுத்தித் தெய்வதங்காள்! காத்துநல்குமினென்று அரற்றிநடுங்கு வாரென்றுமாம். பி-ம்:—[1]ஏத்தினர். [2]வாழ்த்தினர். (536)

240.—முனிவனையும் வணங்கிவிட்டு ஸ்ரீராமன் சீதையும் தம்பியுமாகத் தேர்மீது செல்லுதல்.

அன்ன தாய ரரிதிற் பிரிந்தபின்
முன்னர் நின்ற முனிவனைக் கைதொழாத்
தன்ன தாருயிர்த் தம்பியுந் தாமரைப்
பொன்னுந் தானுமோர் தேர்மிசைப் போயினான்.

(இ - ள்.) அன்ன தாயர்-அவ்வாறாகிய தாய்மார், அரிதின் பிரிந்தபின்—, முன்னர் நின்ற முனிவனை-எதிரில்நின்ற வசிஷ்ட பகவானை, கைதொழா-கையாற்றொழுது, (ஸ்ரீராமன்),—தன்னது அரு உயிர் தம்பிஉம்-தனது அரிய உயிர்போன்ற இலக்குமண னும், தாமரை பொன்உம்-சீதையும், தானும்—, ஓர் தேர்மிசை போயினான்-ஒருதேரின்மேலேறிச் சென்றான்; (எ - று.)

தன்னது-விரித்தல். பொன் - திரு. தம்பியும் பொன்னும் தானும் போயினான் என்றதற்கு, கீழ் மந்திரப்படலத்து "ஆயதவ் வழி" என்னுங்கவியில் 'தம்பியுந்தானும்***புக்கான்' என்றவிட த்து உரைத்தாங்குஉரைக்க.

இங்கே ஒருபிரதியிலுள்ளதாக அடையாற்றுப்பிரதியில்காட் டிய செய்யுள் வருமாறு:—போயி னனகர்நீங்கிப்பொலிதரு, தூய பேரொளியாகித் துலங்கருள், ஆய மூவருமாகியுயிர்த் தொகைக்கு, ஆயுமாகிய வித்தருளாதியான். (537)

சீதை கானகத்துக்குஉடன் வருவதையே ஸ்ரீராமன் அரிதில் இசைந்ததுகண்டு,'தான்உடன்வருவதைக்குறித்துஎன்னசொல்லு வனோ?' என்ற சிந்தையுடன் இலக்குமணன் சீதையின்எதிரில்தன் தமையனரது திருவடிகளைப்பிடித்துக்கொண்டு, 'நீர் கானகஞ்செல் வது எனக்குச் சம்மதமன்று. நீர்காடு செல்வதென்று உறுதியாய்ப் பிடித்தால் என்னையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டு செல்க. கை யும் வில்லுமாயிருந்து உமக்குக் குற்றேவல்புரிவேன். உம்மை விட்டு மோக்ஷமும் எனக்கு வேண்டா' என்று தன்மனவுறுதியைத் தெரிவித்தான். இராமன் 'நீ என்னுடன்வருவதுநலமேயெனினும் பெற்றோர்களைப் போஷித்துக்கொண்டு இருப்பாயாக' என்ன, லக்ஷ்மணன் கௌசலையின் பெருமையைக் கூறி 'பெற்றோர்களை நான் காப்பாற்ற வேண்டுமென்பதில்லை: கௌசலையே பாது காத்துக்கொள்வாள்: என்னைப் பணியாளனாகச் செய்துகொள் ளும்; உமக்கு எல்லாவேளைகளிலும் நான் உபசரிப்பேன்: நீரோ வைதேகியுடன் விநோதமாக இருக்கலாம். விபரீதமுண்டா காது' என்று கெஞ்சிக்கேட்டான்.இலட்சுமணனது மனத்தின்

மையையறிந்து இசைந்து, ஸ்ரீராமன், 'லக்ஷ்மணா! உன்னுடைய சிநேகிதர்களிடத்திலெல்லாஞ்சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு வனவாசகாலத்தில் நமக்குவேண்டிய படைக்கலங்கள் முதலியவற்றையுங் கொணர்க' என்றான். லக்ஷ்மணனும் நண்பர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வசிட்டனதுகிருகத்திலிருந்த உத்தமங்களாகிய ஆயுதங்களைக் கொணர்ந்தான். பிறகு ஸ்ரீராமன் அரண்யத்திற்குப்போவதால் தன் சொத்துக்களையெல்லாம் தானஞ்செய்யக் கருதிப் பிராமணோத்தமர்களையும் அடுத்துஜீவிப்பவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டுவரச் செய்து, அவர்கட்குத் தன் பொருள்களையெல்லாம் தானஞ்செய்தான். பின் மனைவியால் தூண்டப்பட்டு த்ரிஜடரென்கின்றமுனிவன் வந்துவேண்ட, அவன் வேண்டியபடி பசுக்குவியலை அவற்குத் தர, அவன் பெற்றுக்கொண்டு வாழ்த்திச்சென்றனன்; இங்ஙனம் இராமன் லக்ஷ்மணனோடும் சீதாதேவியோடும் இருந்து தானஞ் செய்தபின் சீதாலக்ஷ்மணருடனும் வனஞ்செல்ல அனுமதிபெறுமாறு தசரதனுள்ளவிடத்துக்குப் போனான். தசரதன் தன்மனைவிமார்களுடன் இராமனைக் காண விரும்பி அவர்களையெல்லாம் வரவழைத்தபின்பு இராமனை மனைவியோடும் லக்ஷ்மணனோடும் தன்னிடம்வரவிட்டு அவனை அம்மன்னவன் எதிர்கொள்ளப்போய் வழியில் மூர்ச்சித்துவிழ, இராமலக்ஷ்மணர்கள் ஓடிவந்து எடுக்க, அப்போது மகளிர்களெல்லாம் புலம்ப, எங்கும்ஒரே அழுகைக்குரலாயிருந்தது. பிறகு ராமலக்ஷ்மணரும் சீதையும் மன்னவனைப்பிடித்துஎடுத்துவந்து படுக்கையில் உட்காரவைத்தனர். பிறகு அரிதில்தேறியமன்னவனை இராமன் தேற்றித்தங்கட்கு விடை தருமாறு கேட்டனன். அதுகேட்டமன்னவன் புதல்வனைத்தழுவி மூர்ச்சிக்க, அங்கிருந்த எல்லோரும் சோகத்தில் மூழ்கினர். அப்போது சுமந்திரன் கைகேயியைப் பலபடியாகத்திட்டி அவளுக்குத் தாய்மூலமாகவந்தது துர்க்குணமென்றதையும் சொல்லிப்பழித்து இராமனதுநற்குணங்களையும் அவனுக்குப் பட்டங்கட்டவேண்டுவது முறையென்பதையும் சொல்லிமுடிக்க, கைகேயி சலியாதிருந்தனள். பிறகு தசரதன் சதுரங்கசேனைகளுடன் இராமனை வனத்திற்கு அனுப்பவேணுமென்றுகருதக் கைகேயி தடுத்தனள்: சித்தார்த்தரென்பவர் அவளுக்கு மதிகூறியும் அவள்கேட்கவில்லை. சித்தார்த்தர் கூறியதைக் கைகேயி கேளாமையைக் கண்டு வருந்தும்மன்னவனை நோக்கி, இராமன் 'யாவற்றையுந் துறந்து வனத்திற்குச் செல்லும் எனக்குச் சதுரங்கசேனை எற்றுக்கு?' என்று சமாதானஞ்சொல்லினன். பின்பு ராமலக்ஷ்மணர்களும் சீதையும் கைகேயிதந்த மரவுரியை உடுத்துக்கொள்கையில் சீதை மரவுரியைத் தரிக்கத் தெரியாமல் விழிக்கையில், இராமன் அந்தச் சீதை யுடுத்த ஆடையின்மேல் மரவுரியைத் தரிப்பித்தான். மரவுரியுடுப்பதைத் தடுத்து வசிஷ்டமுனிவன் கைகேயியைச்சீதைக்கு மரவுரி தந்தது முறையன்றென்று பழித்துக் கூற, அப்பால் மன்னவன் 'சீதை மரவுரி யுடுத்துக்கொள்வாளாயினும் அவள் மரவுரிதரிக்குமாறு நான் வரம் தரவில்லை' என்று கைகேயியைக்கண்டித்தனன். துன்புறும் மன்னவனிடத்து ஸ்ரீராமன் தன் தாயைப் 'பார்த்துக் கொள்ளும்படிவேண்டினன். அப்பால் மன்னவன் பெருந்துய

ரோடு சுமந்திரனை நோக்கி 'இராமன் முதலியோரை யேற்றிச் செல்லும்படி இரதத்தைப் பூட்டிக்கொண்டுவருமாறு கட்டளையிட, அவன்தேரைக் கொணர்ந்ததும் தனுத்பட்சனைக்கொண்டு மரவுரியைத்தரித்தபடியேயுள்ள சீதை கானகத்தில் வசிக்கும் பதினன்குவருஷத்திற்கு வேண்டிய ஆடையாபரணங்களைத் தருமாறு செய்விக்க, சீதை அந்த ஆபரணங்களைப் பூண்டு விளங்கினளாக, அப்பொழுது கௌசல்யை சீதையைக்கட்டித் தழுவி உச்சிமோந்து நல்ல உபதேசமொழிகளைக் கூற, சீதையும் தன்மனநிலையைத் தெரிவித்தாள். பிறகு இராமன் மற்றைத்தாய்மார்களையும் வணங்கி 'யான் ஏதேனும் தவறுசெய்திருப்பினும் பொறுக்க:எனக்கு அநுமதிதருக' என்று விடைபெற்றுக் கொண்டு தந்தையாரை வலம்வந்து, அருகிருந்து பெற்றோர்க்கு உபசரிக்க இயலாதிருப்பது பற்றிய மனவருத்தத்துடனே சீதா லக்ஷ்மணர்கட்கு மன்னவனிடம் விடைகொடுப்பிக்க, பின்பு மூவரும் கௌசலைக்கு நமஸ்காரஞ்செய்தனர். அப்பால் சுமித்திரையை இலட்சுமணன் வணங்கிநிற்க, அவள் அன்னனுக்கு நல்லுபதேசங்கள்மொழிந்து விடைகொடுத்தனுப்பினள். பிறகு சுமந்திரன் தான் வணக்கத்தோடு 'இரதம் சித்தமாயிருக்கிறது: ஏறுக என்ன, சீதை முதலிலும் இராமலக்ஷ்மணர்கள் பின்புமாக இரதத்தில் ஏறிக்கொள்ள, சுமந்திரன் தேர்க்குதிரைகளை அதட்டியோட்டினன். அதுகண்டு ஜனங்கள் பெருந்துயராற் பலபடி கூற, நகரத்தவர்பலரும் உடன் தொடர்ந்துவரலானார்களென்பது, வான்மீகத்திற் கூறியுள்ள முறையாம்.

நகர்நீங்குபடலம் முற்றிற்று.

---

5 - ஆவது தைலமாட்டுபடலம்.

இராமன் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டானென்று கேட்டு உயிர் துறந்த தசரதனுடம்பை மாமனதுவீட்டிற்குச் சென்றிருந்த பரதனும்சத்துருக்கினனும் வருமளவும் கெடாமலிருத்தற்பொருட்டுத் தைலத்தில் மூழ்குவித்துவைத்திருந்ததைக் கூறும் படலமென்பது, பொருள். இப்படலத்திற்கு இலம்பாட்டுப்படலமென்று பல பிரதிகளிற் பெயர்காணப்படுகின்றது. அத்தொடர்க்கு-தசரதசக்கரவர்த்தி இவ்வுலகத்தில் இல்லாமல் இறந்துபட்டதைக் கூறும் படலமென்று பொருள் காண்க: தசரதனிறந்தானென்பதைக் கூறாது அவனுடலைத் தைலத்திலிட்டாரென்று கூறுவது விளங்காததலால் இலம்பாட்டுப்படலமென்றபெயர் பொருத்தமானதென்றே தோன்றுகின்றது.

நகரத்துமாந்தர்பலரும் தொடர்ந்துவரத் தேரின்மீதுசென்ற இராமன் இரண்டுயோசனைதூரஞ்சென்று சூரியன் அத்தமிக்க, இரவு வந்ததனால் அங்கு ஒருசோலையில் தங்கி முனிவரோடு வசிக்கலானன். உடன்வந்தவரும் அச்சோலையைச் சூழ்ந்துள்ள நதிக்கரை மணற்பரப்பு புற்றரை முதலியஇடங்களில் தங்கி, நள்ளிரவுஆனதால் அயர்ந்து உறங்கினர். அப்போது இராமபிரான் சுமந்திரனைவிளித்து 'இந்நகரத்தவரையெல்லாம் வனத்தில்

உடலழைத்துக்கொண்டு சென்று காப்பாற்றுவது பெருவருத்தம்: இவர்களைத் திருப்பியனுப்புவதும் எளிதன்று: ஆதலால் நீ தேரினை அயோத்திக்குத்திருப்பியோட்டிக்கொண்டு செல்: சென்றால், இவர்கள் இரதச்சுவட்டைப்பற்றி நோக்கி இராமன் நகரத்திற்குத் திருப்பிவிட்டானென்றுகருதி மீண்டு அயோத்தி செல்வார்: ஆதலால், நீ இந்த உதவியைப் புரியவேணும்' என்று வேண்டினன்.

சுமந்திரன் பிரிந்து செல்வதற்கும் இராமனை வைத்துவிட்டு வந்தேனென்ற செய்தியைத் தசரதமன்னவனுக்குத் தெரிவித்தற்கும் மிகவருந்த, இராமன் நல்லுரைகளால் அவனைத்தேற்றி இசையச்செய்து, தசரதன்முதலியோர்க்குச் சொல்ல வேண்டிய செய்தியையும் சொல்லினன். சீதையும் தன்மாமனர் முதலியோர்க்குச் செய்தி சொல்லினள். இலட்சுமணனைச் செய்திகூறுமாறு சுமந்திரன் வினவ, அவன் நிட்டூரமாகக்கூறினனாக, இராமபிரான் அவனைத் தணிவிக்க, பின்பு சுமந்திரன் விடைபெற்றுத்தேரின்மீது நகர்க்குமீண்டான். இராமனும் சீதாலக்ஷ்மணருடன் அவ்விரவில் தானே நடந்து சூரியோதயமாவதற்குமுன் இரண்டுயோசனைதூரஞ் சென்றான். வெறுந்தேரோடு மனமழிந்து மீண்ட சுமந்திரன் இரண்டுமூன்று நாழிகை நேரத்திற்குள் அயோத்தியடைந்து வசிட்டனையணுகி இராமன் சென்றிட்ட செய்தியைத் தெரிவிக்க, மேல் நிகழப்போவதை யெல்லாம் ஞானக்கண்ணி லுணர்ந்த அம்முனிவன் அச்சுமந்திரனோடு தசரதன் மாளிகையைச் சேர, சுமந்திரன் தேர்கொண்டுவந்தமையை யறிந்து விரைந்துவந்த அமைச்சர் இராமன்வராமையையுணர்ந்து வருந்தாநிற்க, இரதம் வந்ததென்று கேள்வியுற்ற மன்னவனும் இராமன்வந்தானென்று மயக்கம்தீர்ந்து கண்விழித்து வசிட்டனைக்கண்டு 'இராமன்வந்தானோ' என்ன, மறுமாற்றஞ்சொல்ல மாட்டாமல் அம்முனிவன் அப்பாற்சென்றுவிட, குறிப்பால் இராமன் வராமையையுணர்ந்த மன்னவன் சுமந்திரனைநோக்கி 'இராமன் சேயனோ? அணியனோ?' என்று வினவ, சுமந்திரன் 'தன்மனைவியோடும் தம்பியோடும் இராமன் கானகஞ்சென்றான்' என்ன, அப்போதே மன்னவனது பிராணன் போயிற்று.

இந்திரன்முதலிய தேவர்கள் அவனுயிரை விமானமேற்றி மீளாவுலகத்து உய்த்தனர். மன்னவனதுஉடல் உயிர்ப்புமுதலியன இன்மையால் அவன் உயிர்நீங்கியதை யுணர்ந்த கோசலை பலபடிபன்னிப்புலம்பியரற்ற, சுமித்திரையும்ஏங்கிச்சோர, மற்றைத் தேவியரும் கதறலானார்கள். அப்போது மன்னவன் இறந்த செய்தியைச் சுமந்திரன் வசிட்டனுக்குத் தெரிவிக்க, வசிட்டன் அங்குவந்து மற்றைமந்திரிமாரோடும் ஆலோசித்து 'உத்தரக்கிரியை செய்ய மக்கள் எவரும் இங்கிலராதலால், கைகேயியின் புதல்வன் வந்தபின் ஈமக்கிரியை முடிப்போம்' எனத் தீர்மானிக்க, பிறகு தேவிமார்களை விலக்கி மந்திரிமார் மன்னவனுடலைத் தைலக்கடாரத்திலிட்டு வைத்தனர். வசிட்டமுனிவன் பரதனை யழைத்து வருமாறு மன்னவன்கட்டளையை யெழுதித்

தூதுவரைக் கேகயநாட்டிற்குப்போக்கினன்: இது இங்ஙனமாக; இராமனுடன்சென்ற நகரத்தவர்கள் சூரியோதயமானவுடன் விழித்து எழுந்து இராமனைக் காணாது வருந்தித் தேர்ச்சுவட்டைப் பற்றி அதுவேறுநெறியாகச்செல்லாது அயோத்திமுகமாகச் செல்வதுகண்டு பெருமகிழ்ச்சியுற்று அயோத்திநகரம்வந்து சேர்ந்து, தசரதன் வான்புக்கதையும் இராமன் கான்புக்கதையும் உணர்ந்து பெருந்துயரமெய்த, வசிட்டன் பலபடிசொல்லி அவர்களைத்தேற்ற, அன்னார் ஒருவாறு துயரத்தையடக்கிக்கொண்டன ரென்பது, இப்படலத்துக் கூறும் பொருள்.

சில பிரதிகளில் "ஏவிய" என்ற பாடல்முதல் "தையல்தன்கற்பும்"(48)என்ற பாடல் முடிய **சுமந்திரன்மீட்சிப்படலம்**என்றும்,அதற்கு மேல் **தசரதன்மோட்சப்படலம்** என்றும் பெயர் காண்கின்றதென்ப.

வேறு.

1.—அங்ஙனஞ்சென்ற இராமனுடன் யாவருஞ் செல்லுதல்.

[1]ஏவிய குரிசில்பின் [2]யாவ ரேகிலார்
மாவிய [3]ருனையின் [4]மன்னை நீங்கலாத்
தேவியர் [5]தவிர்ந்தனர் [6]தெய்வ மாநகர்
ஓவிய [7]மொழிந்தன வுயிரி லாமையால்.

(இ - ள்.) மா இயல் தானையின் - பெருமைதங்கிய சேனையையுடைய, மன்னை - அந்தத்தசரதசக்கரவர்த்தியை, நீங்கலா - விட்டுப் பிரிதலில்லாத, தேவியர் - மனைவிமார்கள், தவிர்ந்தனர் - (பின்செல்லாது) நீங்கினர்; தெய்வம் மா நகர் ஓவியம்-தெய்வத்தன்மையுள்ள சிறந்த அந்த அயோத்தியா நகரத்திலுள்ள சித்திரங்கள், உயிர் இலாமையால்—, ஒழிந்தன-(உடன்செல்லுதலைத்) தவிர்ந்திருந்தன; (இவர்களையன்றி), ஏவிய குரிசில் பின்-(தந்தையினது) ஏவலைப் பெற்ற இராமபிரான்பின்னே, யாவர் ஏகிலார் - எவர்தான் உடன் செல்லவில்லை? (எ - று,)

தேவியர் மன்னனைவிட்டு நீங்கக் கூடாதாதலால் உடன் செல்லவில்லை: உயிரில்லாமையால் ஓவியங்கள் உடன்செல்லவில்லை: இவர்களைத்தவிர்த்து அயோத்தியிலுள்ள யாவரும்உடன் சென்றனரென்றவாறு. செல்லுதற்குக் கூடிய யாவரும் சென்றன ரென்பதை உறுதிப்படுத்தக்கருதி, 'யாவர் ஏகிலார்' என எதிர்மறையும் வினாவுமாக அமைத்துக்கூறினதென்க. மன்னை நீங்கலா- கருத்துடையடைமொழி. முத்திதரும்நகரமேழனுள்முதலதும், திருமால் திருவவதரித்து வாழ்தற்கு இடமாயிருந்ததும்பற்றித் 'தெய்வமா நகர்' எனப்பட்டது. பி - ம்:—[1]ஏகிய. [2]யாருமேகினர். [3]தானையம். [4]மன்னன். [5]ஒழிந்தனர். [6]செல்வம். [7]ஒழிந்தன. (538)

2.—இராமபிரானது தேர் சென்றதன் வருணனை.

கைகணீர் [1]பரந்துகா ருடரக் [2]கண்ணுகும்
வெய்யநீர் வெள்ளத்து [3]மெள்ளச் சேறலால்
உய்யவே முலகு[4]மொன் றுன நீருழல்
தெய்வமீ றெத்ததச் செம்பொற் றேரரோ.

(இ - ள்.) அ செம் பொன் தேர்-(இராமபிரானேறிச்சென்ற) அந்தச்செம்பொன்னினாலியன்ற தேரானது,—கைகள் நீர் பரந்து-(தனது) பக்கங்களிலெல்லாம் நீர் பெருகி,கால் தொடர-வாய்க்கால் போலத் தொடர்ந்துசெல்லுமாறு,கண் உகும்-(எல்லாச்சனங்களின்) கண்களினின்று சிந்தியதனாலாகிய, வெய்ய நீர்வெள்ளத்து - வெப்பமுள்ள நீர்வெள்ளத்தில், மெள்ளசேறலால் - மெதுவாகச் செல்லுதலினால், ஏழ் உலகும் ஒன்று ஆனநீர்-ஏழுலகங்களிலும் ஒருபடிப்படப்பெருகிய பெருங்கடல்வெள்ளநீரில், உய்ய உழல் - (உலகத்து உயிர்கள்) உய்யுமாறு சஞ்சரித்த, தெய்வம் மீன்-மத்ஸ்யாவதார மூர்த்தியாகிய திருமாலை, ஒத்தது—;(எ-று.)—அரோ - ஈற்றசை.

சக்கரவர்த்திதிருமகனாகிய இராமபிரான் பெருங்காட்டிற் செல்லுமாறு நேர்ந்ததுகுறித்துப் பெருந்துயருடனேஅப்பிரானைத் தொடர்ந்துசெல்லும் மக்களின்கண்களிலிருந்து பெருகுங் கண்ணீர் பிரளயப்பெருங்கடல்வெள்ளம்போல் எங்கும் பாய்ந்து செல்ல, அதனிடையேசென்றதேர் கடலிடையே சென்ற மத்ஸ்யாவதாரமூர்த்தியைப் போலு மெனக் குறித்தார்: **தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி:** இவ்வணிக்கு 'கை கணீர்பரந்துகாறொடரக் கண்ணுகும் வெய்யநீர்வெள்ளத்து' என்ற இடத்துள்ள **தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி** அங்கமாய்வந்தது. துயரத்தினால் தோன்றுகின்ற கண்ணீர் வெப்பமாயிருக்குமாதலின், 'வெய்யநீர்' எனப்பட்டது. "இமைதீய்ப்பன்னகண்ணீர்," "கண்கள்வெம்பனியுகுத்தவன்றே" என்பவை முதலியன காண்க. உலகத்தாரின் ஞானத்துக்குச் சிறந்த காரணமாகவுள்ள வேதத்தைப் பறித்துக் கொண்டு சென்ற அசுரனிடத்தினின்று அதனைமீட்கச்செய்தஅவதாரமாதலின் 'ஏழுலகும் உய்யவுழல் தெய்வமீன்' எனக் கூட்டினுமாம். கால் தொடர - சக்கரத்திலே தொடர எனினுமாம்.

ஏழுலகும் ஒன்றானநீருழல் தெய்வமீன் என்பதிலடங்கிய கதை:—முன்னொரு கல்பத்தின் அந்தத்திற் பிரமதேவன் துயிலுகையில் அவன் முகங்களினின்று வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலாவிக்கொண்டிருந்த நான்குவேதங்களையும் மகாபலசாலியும் நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து பெருவரங்களைப் பெற்றவனுமான சோமுகனென்னும்அசுரன் கவர்ந்துகொண்டு பிரளயவெள்ளத்தினுள் மறைந்துசெல்ல, அதனை யுணர்ந்து திருமால் ஒருபெருமீனாகத் திருவவதரித்து அப்பெருங்கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனைத்தேடிப் பிடித்துக்கொன்று அவன் கவர்ந்துசென்ற வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து அவற்றைப் பிரமனுக்குக் கொடுத்தருளின னென்பதாம். இவ்வசுரன் பெயர் சோமகனென்றலும், இவ்வரலாற்றை வேறுவகையாக விரித்துக்கூறுதலுமுண்டு. பி-ம்:—[1] வந்து. [2] கண்ணுறும். [3] மேவிச். [4] வந்தொதுங்க. (539)

3.—சூரியாத்தமன வருணனை.

[1] மீன்பொலி தரவெயி லொதுங்க மேதியோடு
ஆன்புகக் கதிரவ னத்தம் புக்கனன்

கான்புகக் [2]காண்கிலே னென்று [3]கல்லிடைத்
தான்புக [4]முடுகின னென்னுந் தன்மையான்.

(இ-ள்.) கதிரவன் - ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய சூரியன்,— கான் புக காண்கிலேன் என்று-(இராமபிரான்) காட்டிற் புகுவதைக் காணப்பொறேனென்ற காரணத்தினால், கல் இடை தான் புக முடுகினன் என்னும் தன்மையான் - கல்லிடையிலே தான் பதுங்குமாறு விரைந்தானென்று சொல்லத்தக்க தன்மையையுடையவனாய்,— மேதியோடு ஆன் புக-எருமைகளும் பசுக்களும் (மேய்புலத்தினின்று தமது தொழுவத்திற்) புகவும், வெயில் ஒதுங்க-வெயில் விலகிவிடவும், மீன் பொலிதர - நட்சத்திரங்கள் விளக்கமாகத் தோன்றவும், அத்தம் புக்கனன்-அத்தமலையைச் சார்ந்தான்;

இராமபிரான் காடுநோக்கிச் செல்கையில் இயற்கையாகச் சூரியன் அத்தமித்தலை, கவி, இராமபிரான் காட்டிற்குப் புகுதலைக் காணப்பொறாமற் கல்லிடையில் ஒளித்துக்கொள்ள விரைந்ததாகக் காரணமல்லாததைக் காரணமாகக் கற்பித்துக் கூறினார்; **ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** தன் குலத்திற் பிறந்தோன்றலுக்குத் தோன்றுந் துயரத்தைக் காணப் பொறாமலிருத்தல் குலமுதல்வனுக்கு இயற்கையாதலால், தன்குலத்திற்பிறந்தவனாகிய இராமபிரானுக்குக் கான்செல்லுமாறுநேர்ந்ததை அக்குலமுதல்வனாகிய சூரியன் காணப்பொறாதவனாயினனென்க.

சூரியன் அத்தமிக்கும்போது மேதியும் ஆனும் தொழுவத்திற் புகுதலும் வெயில் நீங்கிவிடுதலும் நட்சத்திரங்கள் விளங்குதலுமாகிய இயல்பை, 'வெயிலொதுங்க மேதியோடான்புக மீன் பொலிதர' என்பவற்றால் விளக்கினார். [1]மீன் புகழ்பெற என்ற பாடத்திற்கு - நட்சத்திரம் தம்மொளியால்புகழ்பெற்றுநிற்க என்க. சூரியனது ஒளிக்கு முன் தாம் இருப்பது தெரியாமற் கிடந்த நட்சத்திரங்கள் சூரியன் அத்தமித்தபிறகு தாம் ஒளிவிட்டுப்பிரகாசிக்குந் தன்மையனவாயிருத்தல் பற்றி, இங்ஙனம் கூறுதல் பொருந்தும். சூரியன் மேற்கிற் காணாமற் போவதை அத்தமலையில் மறைவதாகவும், கிழக்கில் தோன்றுவதை உதய மலையில் தோன்றுவதாகவும் கூறுவது, கவிமரபு. அத்தம்-அஸ்தம்; சூரியன்மறையும்மலை. பி-ம்:—[2]காண்கிலன். [3]கல்லதர். [4]முடுகுவன், முழுகினன். (540)

4.—அப்போது தாமரைமலர்க்கூட்டம் குவிதலின்வருணனை.

பகுத்தவான் மதிகொடு பதுமத் தண்ணலே
வகுத்தவா ணுதலியர் வதன ராசிபோல்
உகுத்த[1]கண் ணீரினி [2]லொளியு நீங்கின
முகிழ்த்[3]தழ கிழந்தன முளரி யீட்டமே.

(இ-ள்.) பகுத்த வான் மதி கொடு-பங்குபடுத்தப்பட்டசிறந்த சந்திரனைக்கொண்டு, பதுமத்து அண்ணலே வகுத்த - தாமரை மலரில்தங்குபவனாகிய பிரமன் தானே சிருட்டித்த, வாள் நுதலியர்-ஒளிபொருந்திய நெற்றியையுடைய அந்நகரத்து மகளிரின்,

வதனம் ராசி போல் - முகங்களின் தொகுதிகள் போல,—முளரி ஈட்டம் - தாமரைமலர்களின் கூட்டம்,—உகுத்த கண்ணீரினில் - சிந்திய கள்ளாகிய நீரோடு[கண்களிலிருந்து பெருகுகின்றநீரோடு], ஒளிஉம் நீங்கின-நிறத்தையும் நீங்கினவாய், முகிழ்த்து - முகங் குவிந்து, அழகு இழந்தன-அழகுகெட்டு நின்றன; (எ - று.)

சூரியனத்தமித்ததும் தாமரைமலர்கள்குவிதல், இயல்பு. கள்ளாகிய நீர் சிந்த நிறங்கெட்டு அழகிழந்து குவிந்த தாமரை மலர்க் கூட்டங்கட்கு, இராமபிரான் காட்டிற்குச்செல்லுந் துயரத் தாற் கண்களினின்று நீர்ஆருப்பெருகத் தம்நிறங்கெட்டு அழ கிழந்து மலர்ச்சியின்றி அழுங்கிக் கிடக்கும் அந்நகரத்துமகளிரின் முகங்களை உவமைகூறினர்; இவ்வணிக்கு 'உகுத்தகண்ணீரினில் முகிழ்த்து' என்ற இடத்திலுள்ள சிலேடையணி அங்கமாய்நின்றது. மகளிரின் நெற்றியினழகை விளக்குவதற்காக, கவி, பிரமன் சந்திரனைப்பகுத்துக்கொண்டு அந்நகரத்து மகளிரின்நுதலை வகுத்தனனென்றமையால், முன்னிரண்டடி உயர்வுநவிற்சியணியாம். பகுத்த வான் மதி என்பதற்கு-அட்டமீசந்திரன்என்றும் உரைக்க லாம். இனி, 'நுதலியர் வதனராசிபோன்றுள்ள முளரியீட்டம் ஒளிநீங்கி முகிழ்த்துஅழகிழந்தன' என்று உரைப்பாருமுளர் வதநராசி - வடசொற்றொடர். அண்ணலேஎன்றவிடத்துள்ள ஏகாரம் - உயர்வுசிறப்பு. ஒளியும் நீங்கின என்றவிடத்துள்ள உம்மை, அழகிழந்தனஎன்பதை நோக்குதலால், எதிரதுதழுவிய எச்சப்பொருளது. முளரி - முள்ளாகிய அரியை [அரையை] யுடையதெனத் தாமரைக்குக் காரணக்குறி. பி-ம்:—[1]கண்ணீரின, கண்ணீரென.[2]ஒளிமயங்கின, ஒளியினீங்கின, ஒளிபநீங்கிட. [3]அழகொழிந்தன. (541)

5.—இருள்தோன்றுதலின் வருணனை.

அந்தியில் வெயிலொளி [1]யழிய வானகம்
நந்தலில் கேகயன் பயந்த நங்கைதன்
மந்தரை யுரையெனுங் கடுவின் [2]மட்கிய
சிந்தையி னிருண்டது செம்மை [3]நீங்கியே.

(இ - ள்.) வான் அகம் - ஆகாயத்தினிடம், - அந்தியில் - மாலைப்பொழுதில், வெயில் ஒளி அழிய-சூரியனொளிகெட்டதனால், —நந்தல் இல் கேகயன் பயந்த நங்கைதன் - கெடுதலில்லாத கேகயவரசன் பெற்ற பெண்ணாகிய கைகேயியினது, மந்தரைஉரை எனும் கடுவின் மட்கிய சிந்தையின் - மந்தரையினுடைய சொல் லாகிய விடத்தினால் நன்னிலைகெட்டுப்போகிய மனம்போல, செம்மை நீங்கி - செம்மைத்தன்மை நீங்கி, இருண்டது - இருள டைந்து விட்டது; (எ - று.)

சூரியனொளி நீங்கியதனால் ஒளிமழுங்கிய வானத்துக்கு, கூனியினுரையால்மழுங்கிப்போன கைகேயியின்சிந்தையை உவ மைகூறினார். இவ்வுவமைக்கு 'செம்மைநீங்கி, இருண்டது' என்ற விடங்களிலுள்ள சிலேடை, அங்கமாய்நின்றது. வானத்திற்குச் செம்மை நீங்குதல்-செவ்வானம் நீங்குதல்: மனத்திற்குச்செம்மை

நீங்குதல்-நேர்மையான நெறியைவிட்டு நீங்குதல்; வானத்துக்கு இருளுதல்-இருளால் மூடப்படுதல்: சிந்தைக்கு இருளுதல்-அறியாமை நிறைதல் எனக் காண்க. இருண்மையென்பது - இவ்விரு பொருளிலும் வருதலை ''கூழின்மலிமனம்போன் றிருளாநின்ற கோகிலமே'' என்ற திருக்கோவையாரினாலும் அறிக. சிந்தைக்குச் செல்லும்போது செம்மை இருள் என்பன முறையே செப்பத்திலும் அறியாமையிலும் சென்றனவாயினும், செம்மை இருண்மை என்ற பண்பால் ஒத்தலின் இச்செய்யுளிற் கூறியஉவமை, பண்புவமையாம். இங்ஙனம் வருதலை''புறங்குன்றி''என்று தொடங்குந் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர்கூறிய உரையாலும் உணரலாம். கைகேயிதந்தையின்மரபால் தூயவளாதலின் இயற்கையில் நல்ல மனத்தினளாயிருந்தனளென்பதும், இழிபிறப்பினளாகிய கூனியின் உரையினாலேயே அத்தூயமனந் திரிந்ததென்பதும் விளங்க 'நந்தலில் கேகயன் பயந்த நங்கைதன் மந்தரையுரையெனுங் கடுவின் மட்கிய சிந்தை' என்றார். பி-ம்:—[1] அற்ற, அருக. [2] வட்கிய. [3] இன்றியே. (542)

6.—வானம் நட்சத்திரங்களால் விளங்குதல்.

பரந்துமீ னரும்பிய பசலை வானகம்
அரந்தையின் [1]முனிவர னறைந்த சாபத்தால்
நிரந்தர மிமைப்பிலா நெடுங்க [2]ணீண்டிய
புரந்தர னுருவெனப் பொலிந்த தெங்குமே.

(இ - ள்.) மீன் பரந்து அரும்பிய-நட்சத்திரங்கள் பரவித் தோன்றப்பெற்ற, பசலை வானகம் - பசுமைநிறமுள்ள ஆகாயம், —முனிவரன் -இருடிச் சிரேட்டனான கௌதமன், அரந்தையின்-மனவருத்தத்தோடு, அறைந்த - கூறிய, சாபத்தால்—, நிரந்தரம் இமைப்பு இலா நெடு கண் ஈண்டிய - எப்பொழுதும் இமைத்தலில்லாத நீண்ட கண்கள் (உடம்பெங்கும்) நிறையப்பெற்ற, புரந்தரன் - தேவேந்திரனது, உரு என - உருவம்போல, எங்கும் பொலிந்தது - (தனது) எல்லாவிடத்திலும் விளங்கிற்று; (எ-று.)

தன்னிடமெங்கும் நட்சத்திரங்கள்விளங்கப்பெற்ற பசுநிறமுள்ள வானம், தன்னுடலெங்கும் இமையாக்கண்களைப் பெற்ற பசுநிறமுள்ள இந்திரனுக்கு ஏற்ற உவமையாம். தன்மனைவியாகிய அகலிகையை வஞ்சித்துப் புணர்ந்ததனால் அவ்விந்திரனது உடலெங்கும் ஆயிரம்பெண்குறிகள் தோன்றுமாறு கௌதம முனிவன் சபித்தானென்பதையும், பிறகு அம்முனிவனது அநுக்கிரகத்தினால் அவை கண்களாயின என்பதையும் அகலிகைப் படலத்துக்காணலாம். ''வரம்பில்பன்மீன் வயின் வயின்விலங்கிப், பரந்துமீதரும்பிய பசலை வானத்து'' எனப் பெருங்கதையில் உஞ்சைக்காண்டத்து மாலைப் புலம்பலில் வருவது காணத்தக்கது. அரந்தைஇல்எனப்பிரித்து - பிறவித்துயரம்ஒழியப்பெற்ற, முனிவரன் என்று உரைப்பினுமாம். மின்னுவது மீன் என நட்சத்திரத்திற்குக் காரணக்குறி. புரந்தரன் - (பகைவரது) உடலை அல்லது பட்டணத்தை அழிப்பவன். பி-ம்:—[1] முனிவனன்று. [2] நீடிய, நீட்டிய. (543)

7.—இராமபிரான் ஒருசோலையை யடைந்து முனிவரோடு உறைதல்.

திருநகர்க் [1]கோசனை யிரண்டு சென்றொரு
விரைசெறி சோலையை விரைவி [2]னெய்தினன்
[3]இரதநின் [4]றிழிந்தபி [5]னிராம னின்றுணை
உரைசெறி முனிவரோ டுறையுங் [6]காலையே.

இதுவும் அடுத்த கவியும்-குளகம்.

(இ - ள்.) இராமன்—, திரு நகர்க்கு - சிறந்த அயோத்தியா புரியினின்று, ஓசனை இரண்டு விரைவின் சென்று - இரண்டு யோசனை தூரம் விரைவர்கக் கடந்துபோய், விரை செறி ஒரு சோலையை - நறுமணம்நெருங்கிய ஒருபொழிலை, எய்தினன் - அடைந்தவனாய்,—இரதம்நின்று இழிந்த பின் - (ஏறிச் சென்ற) தேரினின்று கீழிறங்கியபிறகு, இன் துணை உரை செறி முனிவரோடு - (தனக்கு) இனிய நண்பராக அமைந்த புகழ்மிக்க இருடியர்களோடு, உறையும் காலை - வசிக்கும்பொழுது,— (எ - று.)— "விட்டிலர்வேந்தர்வேறுளோர்" என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

இரண்டுயோசனைதூரம் நகரத்தினின்று நடந்த பின்னர் ஒரு சோலையையடைந்து அங்கு முனிவரோடு உறையலாயினனென்க. முதல் நாள் அத்தமிக்குஞ்சமயத்தில் இராமபிரான் தமசையென்னும்நதியை யடைந்து அதன்கரையில் தங்க, உடன்வந்த நகரமாந்தரும் ஆங்குள்ள மரங்களினடியிற்கிடந்து உறங்கினர்களென்று முதனூல் கூறும். உரைசெறிமுனிவர்என்பதற்கு- வேதமுணர்ந்த முனிவர் என உரைத்தலு மொன்று. உரைசெறி முனிவர்என்றது - இடைவழியிற்சந்தித்து இராமபிரானை விடமாட்டாமையால் உடன்வந்த முனிவர்கள் என்றேனும், அவ்விடத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த முனிவர்களென்றேனுங் கொள்க. பி-ம்:—[1] இயோசனை. [2] எய்தினர். [3] இரதமும். [4] இழிந்து. [5] இராமன்றன்றுணை, இராமனின்புறும். [6] காலையில். (544)

8.—இராமபிரானைப் பின்பற்றிவந்த மனிதரின்திரள் அச்சோலையின்புறத்தே தங்குதல்.

வட்ட[1]மோ ரோசனை வளைவிற் றாய்நடு
எட்டனை [2]யிடவுமோ [3]ரிடமி லாவகை
[4]புட்டகு சோலையின் [5]புறத்தைச் சூழ்ந்து தாம்
[6]விட்டிலர் குரிசிலை வேந்தர் வேறுளோர்.

(இ - ள்.) (இராமன் கானகஞ்சென்றபோது உடன் சென்ற), வேந்தர்-அரசவமிசத்தவரும், வேறு உளோர்-மற்றும் உள்ளவரும்,-ஓர்ஓசனை வட்டம் வளைவிற்று ஆய் - ஒருயோசனை தூரம் வட்ட வடிவாகச்சூழ்ந்துகொண்டதாய், நடு எள் தனை இட உம் ஓர் இடம் இலா வகை - நடுவே ஓர் எள்ளையிடவேண்டுமென்றாலும் அதற்கேற்ற சிறிதுவெற்றிடமும் இல்லாதபடி, புள் தகு-பறவைகள் விளங்குகின்ற, சோலையின் புறத்தை - இராமபிரான் தங்கிய அந்தச் சோலையின்வெளியிடத்தை, சூழ்ந்து-வளைந்தவண்ணம் நின்று, தாம்-, குரிசிலை - அந்த இராமபிரானை, விட்டிலர்-விட்டுச் சென்றாரில்லை; (எ - று.)

இராமபிரான் தங்கிய சோலை வெளியே ஒருயோசனைதூரம் பரவினதாய் நடுவில்சிறிதுவெற்றிடமுமில்லாமல் புட்கள்மிகநெருங்கியிருக்கப்பெற்றது. அச்சோலையையே தாம் போர்த்தாற்போல வளைந்தவடிவாய் இராமபிரானுடன்சென்ற சனங்களின் தொகுதி தங்கிற்றென்க. அச்சோலையைச் சேனை வளைந்திருந்தமையைப் போர்த் தாற்போலுமெனக் குறித்தது, **தற்குறிப்பேற்றவணி.** [6]விட்டதுகுரிசிலை விடாதசேனைஎன்ற பாடத்துக்கு, சேனை-இலக்கணையால், மக்கள் தொகுதியைக் காட்டிற்று. போர்த்தென - போர்த்து என்கிற செய்தென்னும் வினையெச்சம் போர்த்தால் என்னும் செயினென்னும் வினையெச்சப்பொருளில் வந்த தென்ருவது, போர்த்தது என்னும் தொழிற்பெயர் போர்த்து என்று விகாரப்பட்டுவந்தது என்ருவது கொள்க. பி-ம்:—[1]ஏழ். [2]இடமும். [3]இடை. [4]புட்டிரள். [5]புறத்துப் போர்த்தன. (545)

9.—அச்சனங்கள் அங்கு மணற்பரப்பில் ஊனுறக்கமின்றிப் பெருந்துயரோடு தங்குதல்.

[1]குயின்றன குலமணி நதியின் கூலத்தில்
பயின்றுயர் வாலுகப் பரப்பிற் பைம்புலில்
வயின்றொறும் [2]வைகின ரொன்றும் வாய்மடுத்து
அயின்றிலர் [3]துயின்றில ரழுது விம்மினர்.

(இ - ள்.) (இராமபிரானுடன்சென்ற பெருந்திரளானசனங்கள்அப்பிரான் நகர்நீங்கியதனாலுண்டாகியபெருந்துயரம் நிறைந்திருத்தலால்), ஒன்றுஉம் வாய் மடுத்து அயின்றிலர் - (உண்ணுதற்குரிய) எந்தப் பொருளையும் வாயிற் கொண்டு உண்ணுதவரும், துயின்றிலர் - உறக்கம்பிடியாதவரும், அழுது விம்மினர் - (மனத்திற்குள்ளே) பொருமிவெளிப்பட அழுபவருமாய்,-குலம்மணி குயின்றன நதியின் கூலத்தில் - சிறந்தனவான மணிகள் பதித்தாற் போற் செறிந்துள்ள நதியின் கரையில், பயின்று உயர் வாலுகம் பரப்பில் - திரண்டுஉயர்ந்துள்ள மணற்பரப்பில், பைம்புலில்-பசும்புல்லிலே, வயின்தொறும்-(தங்குதற்குரிய) இடங்கள் தோறும், வைகினர் - தங்கினர்கள்; (எ - று.)

முதனூலுக்கேற்ப, நதி - தமஸாநதியென்னலாம். மேலே பலரும் துயின்றதாகக் கூறுதலால், துயின்றிலர்என்று இங்குக் கூறியது வெகுநேரம் துயிலாமையைக் காட்டும். குலமணிகுயின்றன நதியின்கூலம் என்பதற்கு - சிறந்தமணிகள் பதித்துச் செய்யப்பெற்ற நதிக்கரை யென்பாருமுளர். ஒன்றும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. பி-ம்:—[1]குயின்றிய. [2]வயின்றொறும் வைகினரொன்றும், வயின்றொறும் வைகினரரோ, வயின்றொறும்வைகிவாய்மடுத்து. [3]ஒன்றுமாங்கு. (546)

வேறு.

10.—இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள்-இராமனுடன்சென்ற பலரும் துயின்றதைக் கூறும்.

வாவிவிரி தாமரையின் [1]மாமலரின் வாசக்
காவிவிரி நாண்மலர் முகிழ்த்தனைய கண்ணர்

ஆவிவிரி பானுரையி னுடையணை யாக
நாவிவிரி கூழையிள நவ்வியர் துயின்றார்.

(இ - ள்.) வாவி விரி மா தாமரையின் மலரின் - தடாகத்தில் மலர்கின்ற சிறந்த தாமரை மலர்க்குள், வாசம் விரி காவி நாள்மலர் -நறுமணம் வெளிப்படுகிற கருங்குவளையின் அன்று பூத்தமலர், முகிழ்த்து அனைய கண்ணார் - மலரப்பெற்றாற்போன்ற கண்களை யுடையராய், நாவி விரி கூழை இளநவ்வியர்-கஸ்தூரிமணம்விரிந்த கூந்தலையுடையராகிய இளமாதர்,-ஆவி விரிபால்நுரையின் ஆடை அணை ஆக-புகைவிரியப்பெற்ற பால்நுரையைப் போன்ற ஆடையை அணையாகக்கொண்டு, துயின்றார்-தூங்கினர்; (எ - று.)

வெகுநேரம் வரையில் நதிக்கரையில் அயின்றிலராய் வெகு நேரம் துயிலாது வயின்றெறும் வைகியவர் நெடுநேரமாகவும்அயர்ந்து உறங்கினரென்க. இள மகளிர் தமதுமெல்லிய ஆடை அணையாகத் துயின்றமை, இதனாற் கூறப்படுகின்றது. மகளிர் முகத்திலுள்ள கண்கள் தாமரைமலரிற் காவிமலர் முகிழ்த்தாற்போலுமென்றார்: இல்பொருளுவமை. ஆவிவிரிபானுரையினுடை-"ஆன்படு பாலுலை, போந்துபொங்கிய வாவியினூற்பொலிந்து...மாடங்கள்..., பூந்துகில் புறம்போர்த்தன போன்றவே," "ஆவியந்துகிலார்" "பாலாராவிப்பைந்துகில்" என்பன காண்க. இனி, "புகைமுகந்தன்ன மாசில் தூவுடை" "புகைவிரிந்தன்ன பொங்குதுகில்" என இவ்வாறு துகிலுக்குப் புகையையும் உவமையாக்கூறுதலுளதாதலால் ஆவி (இன்)—புகைபோலவும், விரி பால் நுரையின்-விரிந்த பானுரை போலவுமுள்ள ஆடையெனவும் உரைக்கலாம். பி - ம்:—[1]நாண்மலரின், இன்மலரின். (547)

11. பெரும்பகல் வருந்தினர் பிறங்குமுலை தெங்கின்
குரும்பைகள் பொருஞ்செவிலி மங்கையர் குறங்கில்
[1]அரும்பனைய கொங்கையயி லம்பனைய [2]வுண்கண்
கரும்பனைய செஞ்சொனவில் கன்னியர் துயின்றார்.

(இ - ள்.) பிறங்கு முலை தெங்கின் குரும்பைகள் பொரும் செவிலி மங்கையர்-(தமது) விளங்குகின்றமுலைகள்தென்னங்குரும்பைகளை யொத்த செவிலித்தாயராகிய மாதரின், குறங்கில்-துடையிலே, பெருபகல் வருந்தினர்-நீண்டபகற்பொழுதெல்லாம் (இராமனுக்கு நேர்ந்த வனவாசத்தைக் குறித்து) வருந்தினவராகிய, அரும்பு அனைய கொங்கை-தாமரைமலரினரும்பையொத்த தனங்களையும், அயில் அம்பு அனைய செம் உண் கண் - கூரிய அம்பை யொத்த மையுண்ட கண்களையு முடைய, கரும்பு அனைய சொல் நவில்-கரும்பையொத்த இனியசொல்லைப்பேசுபவராகிய, கன்னியர் - இளமகளிர், துயின்றார்—; (எ - று.)

இதனால், இளமங்கையர் தமது செவிலித்தாயரின் துடையில் உறங்கினமை கூறப்பட்டது. பகல்முழுதும் வருந்திய சோர்வின் மிகுதியால் கன்னிமார் உடல்தெரியாது துயின்றனரென்க. கன்னி

யர்-விவாகமாகாதமகளிர். வருத்தத்தோடு கழிந்த நாளாதலால் அது மிகவும் நெடுகிக் காணப்பட்டமைதோன்ற, 'பெரும்பகல்வருந்தினர்' என்ருர். பொரும்-உவமவுருபு. குற்றெழுத்துப்பயின்றதனுல் இச்செய்யுள்-குறுஞ்சீர்வண்ணம். பி - ம்:—[1] அரம்பையிணையங்கைபயிலம்பணையவுண்டே. [2] ஒண்கண். (548)

12. [1] பூவக நிறைந்த புளினத் [2] திரள்கடோறும்
மாவகிரி [3] னுண்கணர் மடப்பிடியின் [4] வைகச்
சேவக [5] மமைந்தசிறு கட்கரிக ளென்னத்
தூ [6] வகலில் குந்தமற மைந்தர்க டுயின்ருர்.

(இ - ள்.) பூஅகம் நிறைந்த புளினம் திரள்கள் தோறுஉம்-மலர்கள் தம்மிடம் நிறைந்து தோன்றுகிற மணற்குன்றுகளினிடங்கள் தோறும், தூஅகல் இல் குந்தம்-ஊன் நீங்குதலில்லாத குந்தமென்னும் படையை யேந்திய, மறம் மைந்தர்கள்-வீரத்தையுடைய குமாரர்கள், மா வகிரின் உண் கணர் மடபிடியின் வைக - மாவடுப்போன்ற மையுண்ட கண்களையுடையவராகிய (தமது) மனைவியர் இளையபெண்யானைகள்போல் தங்கியிருக்க, சேவகம் அமைந்த சிறு கண் கரிகள் என்ன-தமக்குஉரிய கூடத்தில் தங்கிய சிறிய கண்களையுடைய ஆண் யானைகள்போல, துயின்ருர்—; (எ-று.)

இதனுல், புளினத்தடங்களில் தமதுமனைவியர் தங்கியிருக்க, ஆடவவீரர் துயின்றமை கூறப்பட்டது. இனி, பூவகம் - பூமியில் எனினுமாம். சேவகம்-யானை கட்டுங்கூடம். சூடாமணி நிகண்டில் சேவகமென்பதற்கு நித்திரையென்று பொருள்கூறப்பட்டிருத்தலால் சேவகமமைந்த-நித்திரையமைந்தஎனினுமாம்: "யானைசேவகமமைந்த தென்னச்செறி மலரமளிசேர்ந்தான்" (செ. 9) எனக்கும்பகர்ணன் வதைப்படலத்தும், "தறி பொருகளிநல்யானை சேவகந்தள்ளியேங்க" (செ. 19.) எனக் களியாட்டுபடலத்தும் வருவன காண்க. மாவகிர் - கண்ணிற்குவடிவில்உவமை. சிறுகண்-கரிக்கு, இயற்கை அடைமொழி. புளிநம்,கரி, குந்தம்--வடசொற்கள்.பி-ம்:—[1] பூவகை. [2] திடர். [3] உண்கணின், ஒண்கணின். [4] வைகும். [5] அணைந்த. [6] அகலில்ங்குமயின் மன்னர், அகமிருந்தமறமன்னர், அயலிருந்த மறமன்னர். (549)

13. தகவுமிகு தவமுமிவை தழுவவுயர் கொழுநர்
முகமுமவ ருருளு [1] நுகர் சிலர்கடுயர் [2] முடுக
அகவுமிள மயில்களுயி ரலசியன வனையசர்
மகவுமுலை வருடவிள மகளிர்க டுயின்ருர்.

(இ-ள்.) மிகு தகவுஉம்-மிக்க நல்லகுணமும், தவம்உம்-கொண்டானது கொள்கையின்படியேநடக்கும்கொள்கையும் ஆகிய, இவை -இக்குணங்கள், தழுவ-பொருந்தியதனுல், உயர் - உயர்ந்துள்ள, கொழுநர் முகம்உம் அவர் அருள்உம் நுகர்-கொழுநருடைய முகத்தையும் அவருடைய கருணையையும் அனுபவிக்கின்ற, சிலர்கள் இளமகளிர்கள்-சில இளமகளிர்கள், துயர் முடுக - துன்பம் மிக்கதனுல், அகவும் இள மயில்கள்-ஆடுந்தன்மையுள்ள இளமயில்கள்,

உயிர் அலசியன அனையார் - உயிர்ஒடுங்கியவற்றை யொத்தவர்களாய், மகவுமுலை வருட-(முலையுண்ணும்) குழந்தை (மற்றொரு) முலைக்காம்பை நெருடிக்கொண்டிருக்க, துயின்றார்—; (எ-று.)

இதனால் மக்களைப்பெற்ற பதிவிரதை மகளிர் துயின்றமை, கூறப்படுகின்றது. கணவருடைய இன்முகத்தையே காணுதலும் அவருடைய அருளை நாடிநுகர்தலும், பதிவிரதையர்க்குஇயல்பு. பதிவிரதையர்க்குக் கொழுநரதுகொள்கைப்படி நடப்பது தவிர வேறு தவமில்லையாதலால், தவமென்பதற்கு இங்ஙனம் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. தகவும் மிகுதவமும்தழுவவுயர்என்பதை மகளிர்க்கு அடைமொழியாக்காமல், கொழுநர்க்கு அடைமொழியாக்கின், தகவினாலும் தவத்தினாலும் உயர்ந்த கொழுநரது முகத்தையும் அருளையும் நுகர்கின்ற மகளிரென்க. குழந்தை தன்தாயின் ஒருமுலையிற் பால்குடிக்கும்போது மற்றொருமுலையின்காம்பை நெருடுதல் இயல்பு: இதனை "திருமலிந்ததிகழ்மார்புதேக்கவந்தென்னல்குலேறி, யொருமுலையை வாய்மடுத்தொருமுலையை நெருடிக்கொண், டிருமுலையுமுறைமுறையாலேங்கி யேங்கிருந்துணுயே" என்ற பாசுரத்திலும் காண்க. சிலர் கள்,-கள்-விகுதிமேல் விகுதி. இச்செய்யுளிற் குற்றெழுத்துப்பயின்று உள்ளது-குறுஞ்சீர்வண்ணம். பி - ம்:—[1] நுகர்கிலர்துயரமுறுவோர். [2] முழுகி. சிலபிரதிகளில் இச்செய்யுள், "சம்பகநறும் பொழில்" (15) என்று தொடங்கும்பாடலுக்குப்பின்னும், சிலபிரதிகளில் "மாகமணி" (14)என்று தொடங்கும் பாடலுக்குப்பின்னும் 'வேறு' என்ற தலைப்போடு காணப்படுகின்றது. (550)

14. மாகமணி வேதிகையின் மாதவிசெய் பந்தல்
கேகய நெடுங்குல மெனச்சிலர் கிடந்தார்
பூகவன மூடு[1]படு கர்ப்புளின முன்றில்
தோகையிள வன்னநிரை யிற்சிலர் துயின்றார்.

(இ - ள்.) சிலர்-சிலமகளிர்,—மாதவி செய் பந்தல் - குருக்கத்திக்கொடியாலமைக்கப்பட்ட பந்தரில், மாகம் மணி வேதிகையின் - வானத்தைப்போல் தோன்றுகின்ற நீலரத்நங்கள் பதிக்கப்பெற்ற திண்ணையில், கேகயம் நெடுகுலம் என-மயிலின் பெருங்கூட்டம் போல, கிடந்தார்-படுத்திருந்தார்; சிலர்-சிலமகளிர்,—பூகம் வனம் ஊடு-கமுகவனத்தின் நடுவிலுள்ள, படுகர்-மடுவைச்சார்ந்த, புளினம் முன்றில்-மணல்மேடுகளில், தோகை இள அன்னம் நிரையின்-தோகையையுடைய இளவன்னங்களின் வரிசைகள்போல, துயின்றார்—; (எ - று.)

மாதவிப்பந்தலின்கீழே யமைந்த வேதிகையிற்சிலர் மயிற்குலம் போற் கிடந்துறங்க,சிலர்கமுகந்தோட்டத்திலிடையிலேமணற்குன்றுகளில் இளவன்னம் போல் துயின்றனரென்க. வேதிகை-யாகஞ்செய்யும்பொருட்டு அமைக்கப்பட்டதிண்ணைபோல் மேடானஇடம். அந்நாட்டிற் பலரும் யாகஞ்செய்வோராதலின் அங்ஙனம் யாகஞ்செய்வதற்காக அமைக்கப்பட்ட வேதிகையின்மீது மாதவிக்கொடிகள்பந்தல்போற் படர்ந்தன வெனக் கொள்ளினுமாம்.வீட்டின்முன்

னிடம் என்றபொருளுள்ள 'முன்றில்' என்ற சொல்-இலக்கணை யால், இங்கே இட மென்ற பொருளையுணர்த்தியது. தோகை - விலங்குக்கு வால்போலப் பறவைகட்குப் பின்புறத்தில் நீண்டுவளர் வது: இது பெரும்பாலும் மயிலுக்குக் கூறப்படும். மாகம் = மஹா கம்.மணி, வேதிகா, மாதவீ,பூகவனம், ஹம்ஸம் என்றவடசொற்கள் திரிந்து வந்தன. கேகயம், குளம், புளினம்-தற்சம வடசொற்கள். மாகமணி வேதிகை என்றதொடருக்கு - ஆகாயத்தை அழகு செய்கின்ற யாகவேதிகை என்று பொருள் கூறுவதிற் சிறப்புள தேற் கொள்க. பி - ம்:—[1] படுகாமர்புரை. (551)

15. **சம்பக நறும் [1]பொழில் களிற்றருண வஞ்சிக்**
கொம் [2]பழு தொசிந்தின வெனச்சிலர் குழைந்தார்
வம்பளவு கொங்கையொடு வாலுலகம் வளர்க்கும்
அம்பவள வல்லிக ளெனச்சில [3]ரசைந்தார்.

(இ - ள்.) சிலர்-சிலமகளிர்,—சம்பகம் நறு பொழில்களில்-நறு மணமுள்ள சண்பகச்சோலைகளிலே, தருணம் வஞ்சி கொம்பு அழுது ஒசிந்தன என-இளைய வஞ்சிக்கொடிகள் அழுது முறிந்து கீழ்விழுந்து கிடப்பன போல, குழைந்தார் - சோர்வுடன்கிடந்து உறங்கினார்கள்; சிலர்-மற்றுஞ்சிலமாதர்,—வம்பு அளவு கொங்கை யொடு-கச்சையணிந்த தனங்களுடனே, வாலுகம் வளர்க்கும் அம் பவளம் வல்லிகள் என-மணற்குன்றுகளால் வளர்க்கப்படுகின்ற அழகிய பவளக்கொடிகள் போல, அசைந்தார் - மெய்ம்மறந்து துயின்றார்கள்; (எ - று.)

சிலமகளிர் சண்பகப்பொழிலிற் சேர்ந்து தூங்க, சிலமகளிர் மணற்குன்றுகளில் அயர்ந்து தூங்கினரென்பதாம். அழுதகண்ணீ ருடனே தளர்ந்து கிடந்து உறங்கும் மகளிரை - அழுது ஒசிந்த வஞ்சிக்கொம்பு போல்வரெனவும், மணற்குன்றுகளில் அயர்ந்து தூங்கும் மகளிரை - வாலுகத்தால் வளர்க்கப்பட்டு வம்பளவு கொங்கையைக் கொண்ட பவளவல்லிகள் போல்வரெனவும் குறி த்தார்: இவை - **தற்குறிப்பேற்றவணி.** பி -ம்[1] பொழிலியல். [2] அழகு. [3] அயர்ந்தார். (552)

16. **குங்கும [1]மலைக்குளிர் பனிக்[2]குழுமி [3]யென்னத்**
துங்க முலையிற்றுக ளுறச்சிலர் துயின்றார்
அங்கையணை யிற்பொலி வழுங்கமுக மெல்லாம்
பங்கய [4]முகிழ்த்தன வெனச்சிலர் படிந்தார்.

(இ - ள்.) சிலர் - சிலமாதர்கள்,-குங்குமம் மலை-குங்குமப்பூ நிறைந்துள்ள மலையிலே, குளிர் பனி குழுமி என்ன-குளிர்ந்த பனி படிந்ததுபோல, துங்கம் முலையில் துகள் உற-பருத்துள்ள தனங் களிலே புழுதி படிந்திருக்க, துயின்றார்—; சிலர், அம் கை அணை யில் - அழகிய கையாகிற தலையணையிலேபொருந்தியுள்ள, முகம் எல்லாம் - (தமது) முகங்கள்யாவும், பொலிவு அழுங்க - அழகு கெட்டிருத்தலால், பங்கயம் முகிழ்த்தன என - தாமரைமலர்கள் குவிந்துள்ளன என்று நினைக்குமாறு, படிந்தார்-கிடந்து உறங்கி னார்கள்; (எ - று.)

இதனால், தம்முடம்பிற் புழுதிபடியவும் கைகளே அணையாக அமையவும் சிற்சிலமகளிர் கிடந்து உறங்கியமையைக் கூறுகின்றார். தரையிற்படுத்து உறங்கும் மகளிரது தனங்களிற் படிந்த புழுதி, குங்குமமலையிற் பனிபடிந்தது போலுமெனக் குறித்தார்: **தற்குறிப்பேற்றவணி.** கைகளே அணையாக அமைய அவற்றில்மலர்ச்சியற்ற மகளிரது முகங்கள், முகிழ்த்த பங்கயம்போலும் என்றது- **உவமையணி.** தனங்கள் குங்குமப்பூச்சு அமைந்தனவாதலால், அவை குங்குமமலை யெனப்பட்டன. குங்குமமலை-குங்குமத்தாலியன்ற மலை யெனினுமாம். பி-ம்:—[1]முலைக்குளிர்மணல். [2]குமிழி. [3]அன்ன. [4]முகிழ்ப்பன. (553)

17. தொடுத்த[1]கலிடைச்சிலர் துவண்டனர் துயின்றார்
அடுத்த[2]வடை யிற்சில [3]ரழிந்தன ரயர்ந்தார்
உடுத்ததுகில் சுற்றெரு தலைச்சில ருறைந்தார்
படுத்த[4]தளி ரிற்[5]சிலர் [6]பசந்தன ரசந்தார்.

(இ - ள்.)சிலர்—,—துவண்டனர்-(வழிநடந்த இளைப்பினாலும் வருத்தத்தினாலும்) துவட்சியடைந்தவராய்,தொடுத்த கல்இடை-(ஒன்றோடொன்று)தொடர்ந்துள்ள கல்லினிடத்திலே,துயின்றார்-; சிலர்—,—அடுத்தஅடையில்-ஒன்றன்மீது ஒன்றாக விழுந்துள்ள இலைகளிலே, அழிந்தனர்-(மனம்)அழிந்தவராய்,அயர்ந்தார்-மெய்ம் மறந்து தூங்கினார்கள்: சிலர்—, உடுத்த துகில் சுற்றி-உடுத்த ஆடையில் ஒரு பகுதியைமாத்திரம்உடுத்துக்கொண்டு, ஒருதலை-(அதனுடைய)விஞ்சிய பகுதியில், உறைந்தார்-படுத்து உறங்கினார்கள்; சிலர்—,—படுத்த தளிரில்-பரப்பிய தளிரிலே, பசந்தனர்-(துயரத்தின் மிகுதியால்) நிறம் வேறுபட்டவராய்,அசந்தார்-மெய்ம்மறந்து தூங்கினார்கள்; (எ - று.)

சிலரென்பது மகளிரைமாத்திரங் காட்டாமல் ஆடவர் மகளிர் என்ற இருபாலாரையுங் காட்டுமெனினுமாம். கல்லிடைச் சிலரும், இலையிற்சிலரும், தளிரிற் சிலரும், உடுத்தஉடையிற் சிலருமாகப் பலரும் அயர்ந்துதூங்கினரென்க. அசந்தார்-அயர்ந்தார் என்பதன் போலி. சுற்றி ஒருதலைஎன்பன, சுற்றொருதலை என விகாரப்பட்டு வந்தன. பி - ம்:—[1]மலரிற், அலரிற்,புருவச்சிலை. [2]கலிடைச். [3]அசைந்தனர், அறிந்தனர். [4]குழையிற். [5]சிலர்கள். [6]கண்படை பயின்றார், பதைத்தனர்திகைத்தார், பசந்தனரசைந்தார், படிந்தனர்பதைத்தார். இச்செய்யுள் சிலபிரதியிற் காணப்படவில்லை.

18.—யாவரும் உறங்குகையில் இராமன் சுமந்திரனையழைத்து ஒன்று கூறத்தொடங்குதல்.

ஏனையரு மின்னண [1]மிறங்கின [2]ருறங்க
மானவனு மந்திரிசு மந்திரனை வாவென்று
ஊனமில் பெருங்குண மொருங்குடைய [3]வுன்னால்
மேனிகழ்வ துண்டவுரை கேளென விளம்பும்.

(இ - ள்.) இன்னணம்-இவ்வாறு, இறங்கினர்-(அச்சோலைப் புறத்தே) தங்கினவராகிய, ஏனையர்உம் - யாவரும், உறங்க - தூங்கிக்கொண்டிருக்க,— மானவன்உம் - வைவச்சுவதமனுவின்

குலத்திற்றேன்றிய இராமபிரானும், மந்திரி சுமந்திரனை-மந்திரியாகிய சுமந்திரனென்பானை, வாஎன்று - '(இங்கே)வருவாயாக' என்று அழைத்து, (அவனை நோக்கி), 'ஊனம், இல் பெரு குணம் ஒருங்கு உடைய உன்னால்-குற்றமற்ற சிறந்த குணங்களெல்லாவற்றையும் ஒருசேரக்கொண்டுள்ள உன்னாலே, மேல்-இனி, நிகழ்வது-நடக்கவேண்டியதொரு செயல், உண்டு—: அ உரை-அதனைப்பற்றிய பேச்சை (யான்கூற), கேள்—கேட்பாயாக,' என-என்று சொல்லி, விளம்பும்-கூறலானான்; (எ-று.) அதனை, மேற்கவியிற் காண்க.

[1] உறங்கினருறங்காஎன்ற பாடத்துக்கு, உறங்கினர்-யாவரும் இங்ஙனம் துயின்றார்கள்: (அப்போது), உறங்கா மானவனும்-தூக்கம்பிடியாதவனாகிய அவ்விராமனும் என்று உரைக்க. தன்னுடன் வந்த நகரமாந்தரைப் பின்னும் வருத்தத்திற்கு உட்படுத்தாமல் பிரியவேணுமென்னுங் கருத்தைக்கொண்ட இராமபிரான இலட்சுமணனுடன் முன்னர் ஆலோசித்துப் பிறகு சுமந்திரனையழைத்துத் தன்கருத்தைக் கூறலாயினன் என, இச்செய்யுளின் கருத்தை முதனூலிற்கேற்ப விரித்துரைக்கலாம். எனையரென்பது ஏனையரெனவிகாரப்பட்டுவந்தது. இனி, கீழே மகளிர் பலரும் உறங்கியதைக் கூறிக்கொண்டுவந்தமையால் ஏனையர்-மற்றையோராகிய ஆடவரும், துயின்றனர் எனக் கூறலாமென்பர்: ஆயினும், கீழ்ச்சிலபாடல்களில் இருபாலாரும் துயின்றனர் எனக் கொள்ளுதற்கு இடமிருத்தலாலும், பன்னிரண்டாஞ் செய்யுளில் "மைந்தர்கள் துயின்றார்" எனக் கூறியுள்ளதனாலும், அவ்வுரை சிறக்குமெனத்தோன்றவில்லை. பி-ம்:—[1] இரங்கினர். [2] உறங்கா. [3] அன்னான்.

வேறு.

19.—இராமன், சுமந்திரனிடம், உடன்வந்தவர் திரும்பிச்செல்லுமாறு இரதத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு செல்லச் சொல்லுதல்.

பூண்டபே ரன்பி னுரைப் போக்குவ தரிது போக்காது
ஈண்டுநின் றேகல் பொல்லா தெந்தை நீயிரத மின்னே
தூண்டினை [1] மீள நோக்கிச் [2] சுவட்டையோர்ந் தென்னை யங்கே
மீண்டன னென்ன மீள்வ [3] ரிதுநின்னை வேண்டிற் றென்றான்.

(இ - ள்.) 'பூண்ட பேர் அன்பினாரை [பேரன்புபூண்டாரை]-(நம்மிடத்து) மிக்க அன்புகொண்ட இந்தச்சனங்களை, போக்குவது-திரும்பிச்செல்லுமாறு செய்வது, அரிது - முடியாது; போக்காது - (இவர்களை) அனுப்பிவிடாமல், ஈண்டு நின்று ஏகல் - இவ்விடத்தினின்று செல்லுதல், பொல்லாது - நல்லதன்று; எந்தை - எனது தந்தை போன்றவனே! இன்னே-இப்பொழுதே, நீ—, இரதம் தூண்டினை மீள - இரதத்தைச் செலுத்தியவனாகி மீண்டு சென்றால், (கண்விழித்தெழுந்த இவர்கள்), சுவட்டை நோக்கி - (தேர்சென்ற) அடையாளத்தைக்கண்டு, ஓர்ந்து-ஆராய்ந்து, என்னை அங்குஏ மீண்டனன் என்ன-என்னை அவ்வயோத்தியாநகரத்திற்கே திரும்பிவிட்டேனென்று நினைத்து, மீள்வர்-(தாமும்) திரும்பிச்செல்வார்கள்; (ஆகையால்), இது-

(இரதத்தைத்திருப்பிக்கொண்டு செல்லவேண்டுமென்ற) இதுவே, வேண்டிற்று-(உன்னை)வேண்டிக்கொள்வதாகும்,' என்றான்-என்று கூறினான், (இராமன்); (எ-று.)

தன்கீழ்வாழுங் குடிமக்கட்கு மனவருத்தமுண்டாகும்பொழுது அரசகுமாரர் அதைத் தாம் தீர்ப்பது தகுதியேயன்றித்தமது துயரத்தையும் அந்தக்குடிமக்கள் நுகருமாறுசெய்வது முறைமையன்று ஆதலாலும், 'நம்மையாவது நகரத்திற்குத்திருப்பிஅழைத்துக்கொண்டு செல்லவேண்டும்; அல்லது தாங்களாவது காட்டில் உடன்வரவேண்டும்' என்று பேரன்பினால் விடாப்பிடிகொண்டுள்ள இவர்களை நல்வார்த்தைசொல்லி நகரத்திற்குத் திருப்பியனுப்புவதும் முடியாதாதலாலும் மேலும் நாம் இவர்களைக் காட்டிற்கு உடன் அழைத்துச்சென்றால் அங்கு இவர்கட்குத் தீங்கு நேருமாயின் அத்தீவினையும் நம்மைச்சேருமாதலாலும், இவர்களை வஞ்சித்தாவது நகரத்திற்குமீளுமாறு செய்வது இப்போது செய்யத்தக்க காரியம்: அதற்கேற்ப நீ இரதத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு செல்வாயேயானால், நகரமாந்தர் தேர்ச்சுவட்டைக்கண்டு இதுவரையிலும் நான் இரதத்துவந்ததுபற்றி இப்போதும் வனவாசத்திற்கு அஞ்சி இரதத்தின்மீதேறி நகரத்திற்குத்திரும்பியதாகக்கருதித் தாமும் திரும்பிவிடுவர்: ஆகையால், இதுவே இப்பொழுது நீ செய்யவேண்டிய செயல் என்று சுமந்திரனை இராமபிரான் வேண்டினனென்க.

தமசாநதிக்கரையில் நகரமாந்தர்யாவரும் உறங்குகையில், சுமந்திரனோடு இராமபிரானது குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு இலக்குமணன் விழித்திருக்கையில் இலக்குமணசுமந்திரர்களால் அமைக்கப்பட்ட இலைப்படுக்கையில் உறங்கியெழுந்திருந்த இராமபிரான் தான் நகரசனங்களுடன் வனத்திற்குச்செல்லுதல் தகுதியன்றென்பதை ஆலோசித்துப் பிறகு சுமந்திரனைப்பார்த்து 'இந்நகரமாந்தர்க்குத்தெரியாதபடி வனத்திற்குச் செல்லவேண்டுமாதலால், இரதத்தைச் சித்தப்படுத்திக்கொண்டுவருக' என்ன, அவனும் அங்ஙனமேகொணர, ஸ்ரீராமன் இரதத்தின்மேலேறிக்கொண்டு தமசாநதியைக்கடந்து முள்கல்இல்லாத பெரியவழியைப்பிடித்துச் செல்லுகையிற் சுமந்திரனைப்பார்த்து 'நீ மாத்திரம் இருந்துகொண்டு இவ்விரதத்தை அயோத்திக்குத்திரும்பி விட்டதுபோல் தோன்றுமாறு வடதிசை முகமாக ஒருமுகூர்த்தகாலம் நடத்திச் சென்று பிறகுவேறுவழியாக ஜனங்களால் சுவடு தெரியமுடியாதபடி திருப்பிக்கொண்டுவருவாயாக' என்று கட்டளையிட, சுமந்திரனும் அங்ஙனமேசெய்ய, இராமபிரான் தேரின் மேலேயே தேவசுருதி கோமதி என்னுமநதிகளைத் தாண்டிக் கோசல தேசத்தின் தென்னெல்லையைக்கடந்து, அந்நகரதேவதையை வணங்கிவிட்டுக் கங்காதீரத்தையடைந்ததும், குகன் கொண்டுவந்த ஓடத்தின் மேலேறும்பொழுது சுமந்திரனிடம் தன் தாய் தந்தையர்க்கு வேண்டிய செய்திகளைச்சொல்லி அவனைத் திருப்பி யனுப்பியதாக முதனூலிற் கூறியுள்ளது.

வேண்டிற்று - இயல்பினால் நிகழ்காலம் இறந்தகாலமாகவந்த காலவழுவமைதி. இன்னே-இன்றேயென்பதன்விகாரமென்றுமவத்,

இனியென்பது விகாரப்பட்டு ஏகாரவிடைச்சொல் பெற்று வந்ததென்றுவது கொள்க. பி-ம்:—[1]மீள்வதாகி, மீள்வதாக்கின். [2]சுவடுதேர்ந்து. [3]ஈதுன்னை, இதுவுன்னை, இதுவென்னை. (556)

20.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள்-சுமந்திரன் தான் வெறுந்தேருடன் திரும்பிச்சென்று, கேட்கும் தசரதனுதியர்க்கு யாதுகூறுவதென்று வருந்துவதைக் கூறும்.

செவ்விய குரிசில் கூறத் தேர்வலான் [1]செப்பு வானவ்
வெவ்விய தாயிற் றீய [2]விதியினின் மேலன் போலாம்
இவ்வயி னின்னை [3]நீங்கி யின்னுயிர் [4]தீர்ந்தின் றேகி
அவ்வயி [5]னனைய காண்டற் [6]கமைந்தன [7]னடிய னென்றான்.

(இ - ள்.) செவ்விய குரிசில்-நற்குணங்களையுடைய தலைவனாகிய இராமபிரான், கூற-(இவ்வண்ணம்) சொல்ல,—தேர் வலான்-தேர் செலுத்துதலில்வல்லவனாகியசுமந்திரன், செப்புவான்-சொல்லுவானாயினான்:—'(நான் நீ கூறியவண்ணமே வெறுந்தேரைக் கொண்டு திரும்பிச்செல்வேனானால்), இவயின்-இவ்விடத்தினின்று, நின்னை நீங்கி-உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து, இன் உயிர்-(எனது) இனிய பிராணனை, தீர்ந்து இன்று-நீங்கப்பெறாமல், ஏகி-மீண்டு சென்று, அ வயின்-அவ்வயோத்தியா நகரத்தில், அனைய - (இராமனின்றிச் செல்வது கண்டு அவஸ்தைப்படுகின்ற) அந்தநிலைமைகளை, காண்டற்கு-காணுதற்கு, அமைந்தனன்-உடன்பட்டவனான, அடியன்-அடியவனாகிய யான்,—அ வெவ்விய தாயின்-(நீ காட்டிற்குச்செல்ல வேணுமென்று வரம்வேண்டிய) கொடிய அந்தத் தாய்க்கும், தீய விதியினின் - (அங்ஙனம் காட்டிற்குச் செல்லுமாறு தூண்டிய) கொடிய விதிக்கும், மேலன் போல் ஆம்-(கொடுமையில்)மேம்பட்டவனாவேன்போலும்', என்றான்-என்று கூறினான்; (எ - று.)

கானகத்திற்கு நீ செல்லுமாறு தாய் வரம்வேண்டினாள்: விதி காட்டிற்குக் கொண்டுபோய்விட்டது; யானோ அவ்விருவர்செயலையும் நடப்பித்ததோடு ஒழியாமல் கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த கானகத்திலே பொருந்தார்கைவேல் நுதிபோல் பரல்பாய மெல்லடிகள் குருதிசோர வெயிலுரைப்ப நடந்துசெல்ல விட்டிட்டு 'ஒருகால் இராமன் நாட்டிற்குத் திரும்பிவந்தாலும் வருவானோ?' என்று ஓரெண்ணங்கொண்டு உடன்வரமுடியாமையால் நகரத்தில்தானே தங்கிய சிலர்க்கு அவ்வாசையெல்லாந் தீரச் செய்த கொடியவனாகுதலால் 'தாயின் வெவ்வியவிதியினின் மேலன்' என்கிறான், சுமந்திரன். [2]விதியினின் மேலென்போலாம் என்ற பாடத்திற்கு-விதியினும் மேலாக எதையொத்திருப்பேனென்க. தீர்ந்து - தீர்ந்தது என்ற தொழிற்பெயரின்விகாரம். பி-ம்:—[1]உணர்த்துவான். [2]விதியினிமேலென்பாலாம், விதியினிமேலோன்போலாம். [3]நீக்கி, நோக்கி. [4]தீராதேகி, ஈந்தின்றேகி, நீக்கென்றேகி, நீத்தேனல்லேன். [5]முடிவு. [6]அமைதலால், அமைகலேன், ஆதலால். [7]அளியனென்றான்; என்று சொல்வான். (557)

வேறு.

21. தேவியு மிளவலுந் தொடரச் செல்வனைப்
[1]பூவியற் கானகம் [2]புகவுய்த்தே னென்கோ
கோவினை யுடன்கொடு குறுகினே னென்கோ
யாவது கூறுகே [3]னிரும்பி னெஞ்சினேன்.

இதுமுதல் ஆறுகவிகள்-ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) தேவிஉம் இளவல்உம் தொடர - மனைவியும் தம்பியும் உடன் தொடர்ந்து செல்ல, செல்வனை - செல்வக்குமாரனாகிய இராமபிரானை, பூ இயல் கானகம் - மலர்கள் பொருந்திய காட்டில், புக-செல்லுமாறு, உய்த்தேன் என்கு ஓ - விட்டுவந்தேனென்று சொல்வேனோ? கோவினை - தலைவனாகிய இராமபிரானை, உடன் கொடு - உடன் அழைத்துக்கொண்டு, குறுகினேன் என்கு ஓ-(நகரத்தைக்) கிட்டினேனென்று சொல்வேனோ? இரும்பின் நெஞ்சினேன்-இரும்பைப்போல் வலிய நெஞ்சையுடையனாகிய யான், யாவது கூறுகேன்-(இராமனைப்பற்றி வினவும் தசரதனரசனிடம்) யாது சொல்லக் கடவேன்? (எ-று.)

'கோவினை யுடன்கொடு குறுகினேன்' என்றுசொல்லுதல் பொருந்தாததுபோலவே, பகைவர் கைவேல்நுதிபோற் பரல்பாயுங் காட்டிற் புகவுய்த்ததை 'பூவியற்கானகம் புகவுய்த்தேன்' எனக் கூறுதலும் தகாதாதலாலும், நுழைதற்கரிய கடுங்காட்டிற் கொண்டுபோய் விட்டுவந்தேனென்று கூறுதல் மிகவும் அநிஷ்டத்தைக் கூறியதாமாதலாலும் 'யாவது கூறுகேன்' என்கிறான். ஸ்ரீராமனை நாட்டுக்கு இட்டுவந்தேனென்று கூறாது காட்டில் விட்டு வந்தேனென்று எவ்வாறு கூறுவேனென்பது, சுமந்திரன்கருத்து. காட்டிலேகொண்டுபோய் விட்டுவந்த கொடுஞ்சொல்லைச் சொல்லும்படி தனக்கு ஏற்பட்டிருப்பதைப்பற்றி, தன்னை 'இரும்பின் நெஞ்சினேன்' என்று பழித்துக்கூறுகின்றான். 'தேவியும் இளவலுந் தொடர' என்றதனால், தானும் அவர்களைப்போலப் பின் தொடர்ந்துசெல்லச் சுமந்திரன் விரும்புகின்றானென்பது தோனிக்கும். என்கு - தன்மையொருமை யெதிர்காலவினைமுற்று. 'கூறுகேன்' என்பதில், ககரவொற்று - எதிர்காலங்காட்டும். பி ம்:—
[1]பூவுயர். [2]போக்கினேன். [3]இரும்பு. (558)

22. தாருடை மலரினு மொதுங்கத் தக்கிலா
வாருடை முலையொடு மதுகை மைந்தரைப்
பாரிடைச் செலுத்தினேன் பழைய நண்பினேன்
தேரிடை வந்தனன் றீதிலே னென்கோ.

(இ-ள்.) பழைய நண்பினேன் - நெடுநாள் பழகிய நண்பையுடையவனும், தீது இலேன் - குற்றமற்றவனுமாகிய யான், தார் உடை மலரின்உம் - மாலையாகத் தொடுத்தற்குஉரிய மலர்களினும், ஒதுங்க - நடத்தற்கு, தக்கிலா - தகுதியில்லாத [மிகவும்

சுகுமாரத்தன்மையமைந்த], வார் உடை முலையொடு - கச்சையணிந்த தனங்களையுடைய சீதையுடனே, மதுகை மைந்தரை - வலிமையமைந்த குமாரர்களை, பாரிடை-கடுந்தரையில், செலுத்தினேன் - செல்லுமாறுவிட்டவனாய், தேரிடை வந்தனன் - (சொஸ்தமாக நான் அரசகுமாரன்போல்) தேரின்மீது ஏறிக்கொண்டுவந்தேன், என்கோ—; (எ-று.)

பூப்பட்டாலுங் கொப்பளிக்குந் தன்மையுள்ள சுகுமாரமான பாதங்களைக் கொண்ட அரசகுமாரியையும் மிகச் சுகுமாரரான அரசகுமாரர்களையும் கொடுவெங் காட்டிடை நடக்குமாறு விட்டுத் தேரின்மீது ஏறிக்கொண்டு மீண்டுபோதல் செய்யத்தகாததாகித் தீவினையுள்ள செயலுமா மாதலால் குற்ற மற்றவனும் பழைய நண்பனும் பணியாளனுமாகிய நான் எனக்குத்தகாத இத்தொழிலைச் செய்துவிட்டு இதனை எவ்வாறு தெரிவிப்பேனென்று சுமந்திரன் வருந்திக் கூறியவாறு. மாதரினடி மலரினும் மெல்லியதாகக் கூறப்படுதலை, "அனிச்சமுமன்னத்தின் றூவியுமாத, ரடிக்கு நெருஞ்சிப்பழம்" என்றதனாலும் அறிக. வாருடை முலை - அடையடுத்த சினையாகுபெயர். இனி, வாருடைமுலையென்பதற்கு-கச்சையுடையச்செய்கின்ற முலையென்னின், அன்மொழித்தொகைப் பன்மொழித்தொடராம். (559)

23. வன்புலக் [1]கன்மன மதியில் [2]வஞ்சனேன்
என்புலப் புறவுடைந் திரங்கு மன்னன்பால்
உன்புலக் குரியசொ [3]லுணர்த்தச் [4]செல்கெனோ
தென்புலக் [5]கோமகன் றூதிற் செல்கெனோ.

(இ-ள்.) வன் புலம் கல் மனம்-வலியபுலனையும் கல்லைப்போன்ற மனத்தையுமுடைய, மதி இல்-நற்புத்தியில்லாத, வஞ்சனேன்-வஞ்சகனாகிய யான், என்பு உலப்பு உற உடைந்து இரங்கும் மன்னன்பால்-உடம்பு அழியும்படிமனம் முறிந்துவருந்துகின்ற அரசனிடத்து,தென்புலம் கோமகன் தூதில் செல்கெனோ - தெற்குத்திக்குப்பாலகனாகிய இயமனது தூதுவன்போலச் செல்லக்கடவேனோ? உன் புலக்கு உரிய சொல் உணர்த்த செல்கெனோ - உனது நல்லறிவிற்கேற்றசொல்லைத் தெரிவிக்குமாறு செல்லக்கடவேனோ? (எ - று.)

நகரத்து மாந்தர்பலரும் உடன்சென்றிருத்தலால், எப்படியும் அவர்கள் அவ்விராகவகுமாரனைத் திருப்பியழைத்துவருவரென்கிற ஓரெண்ணத்தினால் உயிரைச் சிறிதே தாங்கிக்கொண்டுள்ள மன்னவனிடத்திலே சொல்லுமாறு நீ இப்பொழுது கூறுஞ் சொல்லை உணர்த்தச்செல்வேனானால், என்னுடையசெல்கை யமதூததுவரவு போலாகி அவ்வரசனது உயிர் மாய்வதற்குக் காரணமா மாதலால், அங்ஙனஞ்செல்லுதல் எனக்குத் தகுதியோ? என்று சுமந்திரன் வருந்திக் கூறுகின்றானென்க. மனங் கரைந்து அழிந்திடாமல் மனத்திட்பத்தோடு இராமபிரானது பிரிவை உணர்த்தவேண்டியவனாக இருத்தல்பற்றி, சுமந்திரன், 'கன்மன மதியில் வஞ்சனேன்' என்று தன்னைப் பழித்

துக்கூறுகின்ருன். யமன்தெற்குத்திக்கிற்குப் பாலகனுதலின், 'தென்புலக்கோமகன்' எனப்பட்டான். முதலடியில், புலம்-பொறிக்கு, இலக்கணை, புலன்-இங்குக் கொடுஞ்செய்தியைக் கூறவேண்டிய வாய் என்னலாம். இனி, குறிஞ்சிநிலமும் **வன்புலம்** எனப் படுமாதலால், வன்புலத்திலுள்ள கல்லைப்போன்றதிண்ணிய மலைம் வன்புலக்கன்மனம் எனப்பட்டதுமாம். என்பு - உடம்புக்கு, ஆகுபெயர். தூது. பண்பாகுபெயர். ஈற்றடியில், 'கூற்றத்தூதன்' என்ற சிலப்பதிகாரமும் ஒப்புநோக்குக. இச்செய்யுளில் **திரிபு** என்னுஞ்சொல்லணி காண்க. பி-ம்:—[1]கன்மத்தின், கன்மகன். [2]நெஞ்சினேன். [3]உணர்த்தி. [4]செல்லும்யான். [5]கிழவன்றன். (560)

24. நாற்றிசை மாந்தரு நகர மாக்களும்
தேற்றினர் [1]கொணர்வருன் சிறுவன் றன்னையென்று
ஆற்றின வரசனை யைய வெய்ய[2]வென்
[3]கூற்றுறழ் சொல்லினுற் கொலைசெய் வேன்கொலோ.

(இ - ள்.) 'ஐய-தலைவனே! நால் திசை மாந்தர்உம்-நான்குதிக்கிலுமுள்ள மனிதரும், நகரம் மாக்கள்உம்-நகரத்திலுள்ள சனங்களும், உன் சிறுவன் தன்னை-உனது புதல்வனாகிய ஸ்ரீராமபிரானை, தேற்றினர் கொணர்வர்-(நீ நகரத்திற்கு மீண்டுவருதலாற் குற்றமில்லையென்று) சமாதானஞ்சொல்லிஅழைத்துவருவர்,' என்று—, ஆற்றின அரசனை-(உயிர் நீங்காவண்ணம்முன்பு) சாந்தப்படுத்திய தசரதமன்னவனை, (இப்போது), வெய்ய கூற்று உறழ் என் சொல்லினுல் -(இராமபிரான் நகரத்திற்குத்திரும்பாமற் காட்டிற்கே சென்றிட்டான் என்ற) கொடிய யமனையொத்த என் கடுஞ்சொல்லால், கொலைசெய்வேன் கொல்ஓ - உயிர் நீங்குமாறு செய்யக்கடவேனே? (எ-று.)

கீழ்ச்செய்யுளின் கருத்தையே கவி இச்செய்யுளினுல் வேறுவகையாக விரித்துக் கூறியுள்ளார். தசரதமன்னவன உயிர்நீங்காதிருக்க வேணுமென்று முன்னர்ச் சமாதானப்படுத்தினயானே இப்போது அதற்குமாருக அவனுயிர் நீங்குமாறு கடுஞ்சொல்லைக்கூறுவது தகுதியோ என்று சுமந்திரன் கூறுகின்றனனென்க; இதனுல் சுமந்திரன் தசரதனைச் சமாதானப்படுத்தினனென்பதும் பெறப்படும். இனி, மாந்தரும் மாக்களும் தேற்றினராய், உன்சிறுவன் தன்னைக் கொணர்வரென்று சொல்லியதால் ஆறுதலடைந்த அரசன் எனினுமாம். இராமபிரான் ஒருகால்மீண்டுவரக்கூடுமென்கிற எண்ணத்தினுல் உயிரைப் போக்காது வைத்திருக்கும் மன்னர்பிரான் 'எவ்வளவுசொல்லியும் இராமபிரான் கேளாமல் நகரத்து மாந்தர்முதலியோரையும் வஞ்சித்துக்காட்டிற்குச்சென்ருன்' என்ற கடுஞ்சொல்லைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் இறந்துபடுவது திண்ணமென்பான் 'கொலைசெய்வேன்கொலோ' என்கின்ருன். நாற்றிசை மாந்தர் என்றது-கோசலநாட்டிலுள்ள மாந்தரை யென்னலாம். பி-ம்:—[1]கொணர்வரென் சிறுவன்றன்னை, உணர்வினு ரென்சிறுவன் மீள்வன். [2]எம். [3]கூற்றன. (561)

25. அங்கிமேல் வேள்விசெய் [1]தரிதிற் பெற்றநின்
சிங்கவே றகன்றதென் [2]றுணர்த்தச் [3]செல்கெனே
எங்கள்[4]கோ மகற்கினி [5]யென்னிற் [6]கேகயன்
நங்கையே கடைமுறை நல்லள் போலுமால்.

(இ - ள்.) 'அங்கிமேல் வேள்வி செய்து-அக்கினியிலே (செய்தற்குரிய அசுவமேதயாகம் புத்திரகாமேட்டி முதலிய)யாகங்களைச் செய்து, அரிதில்பெற்ற-அருமையாகப்பெற்ற, நின்சிங்கம் ஏறு-உனது ஆண்சிங்கம் போன்ற இராமபிரான், அகன்றது-(நாட்டை), விட்டு (க் காட்டிற்குச்) சென்றிட்டான்,' என்று-, உணர்த்த-அறிவிக்குமாறு, செல்கென் ஓ-செல்லக்கடவேனோ (அங்ஙன்கோமகற்கு அறிவிக்கச்சென்றால்), இனி-, எங்கள் கோமகற்கு-எங்களது அரசனாகிய தசரத சக்கரவர்த்திக்கு, என்னில்-(இராமபிரான் காட்டிற்குச்சென்றிட்ட கடுஞ்செய்தியைத் தெரிவிக்கும்) என்னைக்காட்டிலும், கடைமுறை-இறுதியாகப் பார்க்குமிடத்து, கேகயன் நங்கையே-கேகயவரசனது புதல்வியாகிய கைகேயியே, நல்லள் போலும்-நல்லவள்போல்வாள்; (ஏ - று.)—ஆல்-ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

இராமபிரான் காட்டிற்குச்செல்லவேணுமென்று வரம்வேண்டித் தயரத மன்னவனுக்குப் பெருந்துயரத்தைக் கைகேயி விளைத்தாளாயினும், உன்பிரிவைக் கூறி, அவ்வரசர்பிரானது உயிரையே போமாறு செய்யும் என்னோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து அக்கைகேயியே நல்லவள்போலத் தோன்றுவாளென்று சுமந்திரன் இரங்கிக் கூறினனென்க. பி-ம்:—[1]அரிதுநீபெற்ற. [2]உரைக்க. [3]செல்வெனோ. [4]கோமன்னவற்கு. [5]எண்ணில். [6]கைகயன். (562)

26.—சுமந்திரன் இராமபிரானது தாளைப்பற்றிக்கொண்டு பெருந்துயரோடு பூமியிற்புரண்டு பலகூறுதல்.

முடிவுற [1]வின்னன [2]மொழிந்த பின்னரும்
அடியுற[3]த் தழுவின னழுங்கு பேரரா
இடியுறத் [4]துவளுவ தென்னு மின்னலன்
படியுறப் புரண்டனன் [5]பலவும் [6]பன்னினான்.

(இ - ள்.) முடிவு உற-(இராமபிரானை மீட்டு அழைத்துச்செல்வதே தன் கருத்து என்று) முடிவாகத் தெரியும்படி, இன்னன்-இப்படிப்பட்ட சொற்களை, மொழிந்த பின்னர்உம்-சொல்லியபின்பும், (இராமபிரான் நகரத்துக்குத் திரும்புவதென்ற எண்ணமில்லாதவனென்று தோன்றியதனால்),—இடிஉற-இடியோசைகேட்டதனால், அழுங்கு-(அச்சத்தினால்) மனம்வருந்துந்தன்மையுள்ள, பேர் அரா-பெருஞ்சர்ப்பமானது, துவளுவது-துடித்துச் சோர்கின்றது, என்னும்-என்றுசொல்லத்தக்க, இன்னலன்-துன்பத்தையுடையவனாய், அடி உற தழுவினன்-(அவ்விராமபிரானது) பாதங்களைச் செவ்வனே பற்றிக்கொண்டு, படி உற புரண்டனன் - பூமியிலே (தனது உடம்பு) படுமாறு புரண்டவனாய்,பலஉம் பன்னினான்-(அவ்விராமபிரான் நகரத்திற்கு மீளுமாறு) பலவார்த்தைகளையுஞ் சொன்னான்; (எ - று.)

இராமபிரான் தான் பதினன்குவருடங்கள் வனவாசஞ்செய்யாது நகரத்திற்குமீள்வதில்லையென்ற விடாப்பிடியுடனே நிற்கின்றானென்பதை யறிந்தவுடன், இடியோசையால் நடுங்கும் பெருஞ்சருப்பம்போல் மனம் நடுங்கிய சுமந்திரன் பின்னும் அப்பிரானது பாதங்களைத் தழுவிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்து புரண்டு பல கூறினனென்பதாம். பி - ம்:—[1] இன்னணம். [2] மொழிந்து. [3] வணங்கிநின்றழுங்கும்பை, வணங்கிநின்றழுங்கிப்பை. [4] துவள்வதேயன்ன. [5] பின்னும், இன்ன. [6] பன்னுவான். (563)

27.—அச்சுமந்திரனைக் கைகளாலெடுத்துக் கண்ணீரைப்போக்கி இராமபிரான் சில கூறுதல்.

தடக்கையா லெடுத்தவற் றழுவிக் [1] கண்ணநீர்
துடைத்துவே றிருத்தி[2] மற் றினைய சொல்லினன்
அடக்கு[3]மைம் பொறியொடு கரணத் தப்புறங்
[4] கடக்கும்வா லுணர்வினுக் [5] கணுகுங் காட்சியான்.

(இ-ள்.) அடக்கும் ஐம்பொறியொடு-(தத்தம் புலன்களிற் செல்ல வொட்டாது) தடுக்கவேண்டிய ஐம்பொறியுணர்வோடு, கரணத்து - மனத்துக்கும், அப்புறம் கடக்கும் - அப்புறப்பட்டு நிற்பவனாய், வால் உணர்வினுக்கு-(தத்துவஞானிகளின்) பரிசுத்தமாகிய உண்மை யறிவிற்கு, அணுகும்-புலனாகின்ற, காட்சியான் - தோற்றத்தை யுடையவனாகிய ஸ்ரீராமபிரான்,-அவன்-அந்தச்சுமந்திரனை, தட கையால் எடுத்து தழுவி-(தனது)பெரிய கைகளினாலெடுத்துக் கட்டியணைத்து, கண்ணநீர் துடைத்து - கண்களிலிருந்து (வெள்ளம்போற்) பெருகுகின்ற நீரைத் துடைத்து,வேறு இருத்தி - வேறாகஇருக்கவைத்து, இனைய-இவ்வாறான சொற்களை, சொல்லினன—; (எ-று.)—சொல்லியதை அடுத்தபதினொரு செய்யுள்களிற் காண்க. மற்று - வினைமாற்று.

பலரோடு மிருக்கையில் ஒருவர் தாம் சொல்லுவதைக் கேளாவிடின் அவரைத் தனியே யழைத்துக் கொண்டுபோய் இரகசியமாக வுரைத்து அவர் மனத்தைத் திருப்புகின்ற உலகவியற்கைக்கு ஏற்ப, இராமபிரானும் சீதாலட்சுமணர்களின் முன்னிலையினின்றும் அந்தச்சுமந்திரனைச் சிறிது அப்பால் இட்டுக்கொண்டுபோய் 'தான் நகரத்திற்கு மீள்வது தகுதியன்று' என்பதையே அவன்கருத்திற்படுமாறு காரணங்காட்டி இரகசியமாக, ஓதி ஒருவாறு இவனை யிசைவிக்கலாயின னென்க. வனவாசஞ் செய்வது இலட்சுமணனுக்குச்சம்மதமன்று ஆதலால், 'அவனும் இச்சுமந்திரனோடு இப்போது சேர்ந்துகொள்வனோ?' என்ற கருத்தால் தனியேஇட்டுக்கொண்டுபோய்க் கூறின னெனினுமாம். ஐம்பொறிகட்கும் மனத்துக்கும் எட்டாது நிற்பவனாய் யோகிகளின் மெய்யுணர்வுக்கேபுலப்படுபவனாகிய கடவுள் தான்கொண்ட மானுடவேடத்திற்கு ஏற்ப யாவரோடுங்கலந்து நட்புரிமை பூண்டு ஒழுகுகின்ற தன்மையிற் கவி ஈடுபட்டமை, இந்தச் செய்யுளில் தோன்றும். "புலனைந்துக்குஞ் சொலப்படானுணர்வின்மூர்த்தி" என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தின் பகுதி, இந்தச்செய்யுளில் பின்னி

ரண்டடிகளிற் கருதத்தக்கது. பி-ம்:—[1] கண்ணினீர். [2] வைத்து. [3] மாண். [4] மன்னுணர்வினுக்கு. [5] உணரும். (564)

28.—இதுமுதல் ஐந்துகவிகள்-தான் நகர்க்கு மீண்டுவருவது தகுதியன்று என்பதற்குஉரிய காரணங்களைச் சுமந்திரனுக்கு இராமன் காட்டுதல் கூறும்.

பிறத்த[1]லென் றுற்றபின் [2]பெறுவ யாவையும்
திறத்துளி யுணர்வதோர் செம்மை யுள்ளத்தாய்
புறத்துறு பெரும்பழி [3]பொதுவின் [4]றெய்தலும்
[5]அறத்திற மறத்தியோ வவல முண்டெனு.

பதினொருகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) பிறத்தல் என்று உற்றபின் - பிறவியென்பதுஉண்டானபிறகு, பெறுவ - (அந்தப்பிறவியிலே)நேரக்கூடியனவாகிய, யாவைஉம்-(இன்பம் துன்பம் என்ற) எல்லாவற்றையும்,திறத்து-முறைமையால், உளி-ஆராய்ந்து, உணர்வது-உணரவல்லதாகிய, ஓர் செம்மை உள்ளத்தாய் - ஒப்பற்ற நேர்மையான மனமுடையவனே! அவலம் உண்டு எனு-துன்பம் உண்டாகின்றதே யென்று கருதி, புறத்து உறு பெரும் பழி பொது இன்று எய்தல்உம் - வெளியே (யாவராலும் தூற்றிக்கூறுமாறு) பொருந்துவதாகிய பெரியபழியானது சாமானியமாகவன்றி [விசேடமாக]நேர்தலையும், அறம் திறம் (உம்) - தருமத்தின் கூறுபாட்டையும், மறத்திஓ - மறக்கக்கடவையோ? (எ - று.)

'இப்புவியிலே பிறப்பென்பது உண்டானபோது அவசியம் அனுபவிக்க வேண்டிய நன்மையைப்போலவே தீவினைப்பயனையும் நுகர்ந்தே தீரவேண்டு மென்கின்ற முறைமையை ஆராய்ந்தறிந்த விவேகத்தையுடையவன் நீ; நான் கானகத்திற்குச் செல்லுவது உன்மனத்திற்குத் துயரத்தைத் தருவதாகுமென்கிற ஒருகாரணத்தை மாத்திரங்கொண்டு மீளவேணுமென்று கருதுகின்றாயே; அங்ஙனம் நான் செய்வேனாயின், 'தருமத்தைத்தவறாது நடத்துபவன்போல வேடம்பூண்ட இராமன் தேவதையைப் போற்கொண்டு நடக்கவேண்டிய பிதாவின் சொல்லைத் தட்டினான்' என்ற பெரும்பழி எனக்கு நேராதோ? அன்றியும் அது அறத்திற்கு விரோதமான செயலென்பதையும் மறந்துவிட்டாயோ?' என்றனன் இராமபிரானென்க. முதலிரண்டடிகள்-துன்பம் நேர்வதைக் குறித்து மனம் மாறுபடத்தகாதவன் நீ என்ற கருத்தைஉட்கொண்டிருத்தலால், **கருத்துடையடைகொளியணியாம்.** உளி - உள்ளி யென்பதன் தொகுத்தல்: இனி, "இயல்புளிக்கோலோச்சும் மன்னவன்" என்ற விடத்திற் போல, திறத்துளிஎன்ற இடத்து 'உளி' என்பது - மூன்றனுருபின் பொருளில் வந்தது எனக் கொள்ளலுமொன்று. பொதுவின்று என்பதற்கு - பொதுவாக இன்றி [நமக்கே உரியதாக] என்றுமாம். இன்று - இன்றி யென்னும் வினையெச்சம் தொடர்பினுள் உகரமாய் வந்தது: "இன்றியென்னும் வினையெஞ்சிறுதி, நின்ற விகாரமுகரமாத, றூன்றியன் மருங்கிற் செய்யுளுளுரித்தே" என்பது

தொல்காப்பியம். [5]அறத்தினை என்ற பாடத்திற்கு-இராமனைக் கானகத்தில் விட்டுவந்தானென்னும் பழிமொழி என்னைப்பற்றி உனக்கு உண்டாகப்போகின்றதென்று அறத்தினை மறக்கலாமோ? எனப்பொருள் காண்க. பி-ம்:—[1]ஒன்று. [2]பெறுவதியாவையும். [3]பொதுவென்று, பொதுவின், பொதுவன், பொதுநின். [4]எய்த வும். (565)

29. முன்புநின் றிசைநிறீஇ முடிவு முற்றிய
பின்புநின் றுறுதியைப் பயக்கும் பேரறம்
இன்பம்வந் துறுமெனி [1]னினிய தாயிடைத்
துன்பம்வந் துறுமெனிற் [2]றுறக்க லாகுமோ.

(இ-ள்.) பேர் அறம்-சிறந்த தருமம்,—முன்பு நின்று-(நல்லவை யாவற்றுக்கும்) மேம்பட்டதாக இருந்து, இசை நிறீஇ-(தன்னை மேற்கொண்டு நடப்பவனுக்கு இம்மையிற்) புகழைநிலைபெறுத்தி,—முடிவு முற்றிய பின்புஉம்-இறுதிக்காலத்தால் (உயிர்) உடம்பை விட்டு நீங்கியபின்பும், நின்று-(தான்) அழியாதுநின்று, உறுதியை பயக்கும்-(தன்னை யனுட்டித்தவர்க்கு) நல்லுலகத்தைத் தரும்; (இப்படிப்பட்டபேரறத்தை மேற்கொண்டு நடக்கும்போது), இன்பம் வந்து உறும் எனின்-(அதனால் ஒருவனுக்கு) இன்பம் வந்து கூடுமாயின், இனியது-நன்மையாகத்தோற்றுகின்றது; அ இடை-அப்படிப்பட்ட பேரறத்தைமேற்கொண்டு நடக்குமிடத்தில்தானே, துன்பம் வந்து உறும்எனின்-மனவருத்தமானது வந்து மிகுதியாகத் தோன்றுமாயின், துறக்கல் ஆகும்ஓ-(துன்பம் வருகின்றது என்ற காரணத்தால் தான் மேற்கொண்ட அப்பேரறத்தைக்) கைவிடுதல் தகுமோ? (எ-று.)

கீழ்ச்செய்யுளில் 'அறம் மறத்தியோ?' என்று சுமந்திரனுக்கு இடித்துக் கூறிய இராமபிரான், இதனால், அந்த அறத்தின் தன்மையை வெளியிடுகின்றனனென்க. ஒருவன் அறத்தை அனுட்டித்தானாயின், அவனுக்கு அந்த அறமானது இவ்வுலகத்திற் புகழையுண்டாக்கி மறுமையிலும் நற்கதியைத் தரும். அப்படிப்பட்ட தருமத்தை மேற்கொண்டொழுகும்போது இன்பந் தோன்றுமாயின் எங்ஙனம் மனமகிழ்ந்து அதனை அனுட்டிக்கவிரும்புகின்றேமோ, அங்ஙனமே அதனை மேற்கொண்டொழுகும்போது துன்பம் நேரினும் அனுட்டித்துத் தீரவேண்டுமே யன்றிக் கைவிடுதல் தகுதி யன்றென்று கூறியவாறு. "நன்றாங்கானல்லவாக்காண்பவ ரன்றாங்கா, லல்லற் படுவ தெவன்" என்ற திருக்குறள் இங்குக் காணத்தக்கது. இச்செய்யுளில் முன்னிரண்டடிகளால்அறத்தினால் விளையும் பயனை விளக்கி, பின்னிரண்டடிகளால் அதனை எஞ்ஞான்றும் மேற்கொண்டே நடக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறியவாறு. முன்பு என்பதற்கு-இறப்பதற்குமுன்பு என்றும், (துன்பம் நேருமாயின் நமக்கு) முன் (உற்றதுணையாக) என்றும் உரைப்பர். உறுதி-அடைதற்குரிய நல்லுலகு. நிறீஇ-சொல்லிசையளபெடை. ஆயிடை - சுட்டுநீண்டு யகரமெய்பெற்றது. பி - ம்:—[1]இயற்றியெல்லையில். [2]துறக்கற்பாலதோ. (566)

30. நிறப்பெரும் படைக்கல [1]நிறத்தி [2]னெய்தவும்
மறப்பயன் [3]விளைக்குறும் வன்மை யன்றரோ
[4]இறப்பினு ந் திருவெலா மிழப்ப வெய்தினும்
துறப்பில ரற[5]மெனல் சூர[6]ராவதே.

(இ-ள்.) (ஒருவர்), சூரர் ஆவது-சூரர் என்று சொல்லுதற்கு உரிய வன்மையென்பது,-(பகைவனால் எறியப்பட்டதான), நிறம் பெரும் படைக்கலம்-ஒளிபொருந்திய சிறந்த ஆயுதம், நிறத்தின் எய்தஉம்-மார்பிலே பொத்தவும், (சிறிதும்பின்வாங்காமல்), மறம் பயன் விளைக்குறும் - வீரச்செயலை மேன்மேலும் நடத்துகின்ற, வன்மை-வல்லமை, அன்று—வல்லமையன்று: (பின்னை எது வன்மை எனில்), இறப்பின்உம்-சாவுநேர்வதாயினும், திரு எலாம் இழப்ப எய்தின்உம்-செல்வத்தையெல்லாம் இழந்துவிடுமாறு நேர்ந்தாலும், அறம் துறப்பிலர் எனல்-தருமத்தைக்கைவிடாதவர் என்று சொல்லப்படுமாறிருத்தலே; (எ - று.)

கீழ் அறத்தின் சிறப்பை யெடுத்துக்காட்டி அதனைக் கைவிடலாகாது என்றுவற்புறுத்திய இராமபிரான், இதனால், அறத்தைக் கைவிடாதிருத்தலே **வீரர்க்குரிய மறக்குண** மெனக் கூறுகின்றானென்க. பகைவனெறிந்த படைக்கலம் தன்மார்பில்நேரேவந்து பொத்தினாலும் அதற்குப் பின்வாங்காது பொருவதாகிய வீரகுணத்தை வீரகுணம் அன்று என்று மறுத்து, எவ்வகைப்பட்ட இடர்நேர்ந்தாலும் அறத்தைக் கைவிடாத மனத்திண்மையே வீரகுணமென்று கூறியவாறு: **அவநுதியணி.** 'பெருஞ்செல்வரான மானிகள் போகூழால் தம் செல்வமெல்லாங் கெட்டவிடத்து உயிரையும் விடக்கருதுதலும் உளதாதலின்', உயிரிழப்போடு செல்வமிழத்தலையுங் கூறினார். 'உயிரையிழக்க ஒருப்படுபவர்க்கு உயிரிழந்தாலன்றிப்பயனை நுகரமுடியாதசெல்வத்தையிழக்க ஒருப்படுதல் அரிதோ?' எனின்,-அரிதேயாம்: "நெருப்பினுள் துஞ்சலுமாகும் நிரப்பினுள், யாதொன்றும் கண்பாடரிது" என்றகுறளால்மரணத்தினும் வறுமை கொடியதென்று நாயனார்அருளியிருத்தல்காண்க. செல்வத்தின்ஒருபகுதியையிழந்தவர்எஞ்சிய பொருளைக் கொண்டு இனிது வாழ்தல் கூடுமாதலின், 'திரு எலாம் இழப்பினும்' என்றார். பி - ம்:—[1]நிறுத்தி. [2]நேருற. [3]விளைக்கு மத்தன்மையென்பரே, துறப்பனவளவையன்றரோ. [4]இறப்பெருந். [5]எனும். [6]ஆதலே. (567)

31. கான்புறஞ் [1]சேறலி லருமை [2]காண்டலால்
வான்பிறங் கியபுகழ் மன்னர் தொல்குலம்
யான்பிறந் தறத்தினின் [3]றிழுக்கிற் [4]றென்னவோ
ஊன் [5]றிறந் துயிர்குடித் [6]துழலும் வேலினாய்.

(இ-ள்.) ஊன் திறந்து உயிர் குடித்து உழலும்வேலினாய்-உடலைப்பிளந்து (அவ்வுடலிற்குள் புகுந்துகொண்டிருக்கும்) உயிரைப் போகுமாறு செய்துகொண்டு (போர்க்களத்திலே) திரியவல்ல வேலாயுதத்தையுடைய வீரனே! கான்புறம் சேறலில் - காட்டிற் செல்வதில், அருமை காண்டலால்-வருத்தத்தை யாலோசித்து

(நான் அங்ஙனம் காட்டிற் செல்வதைவிட்டுநகர்க்கு)த் திரும்புமாறு நேருங்காரணத்தால், வான்பிறங்கிய புகழ் மன்னர் தொல் குலம்-மேலுலகத்திலும் விளங்கிய புகழையுடையதாகி வைவசுவதமனுசக்கரவர்த்தி தொடங்கி வந்த பழைய இந்தச்சூரியகுலம், யான் பிறந்து அறத்தினின்று இழுக்கிற்று என்னஓ-யான் பிறந்ததனுல் தருமத்தினின்றுதவறியதென்று சொல்லுமாறு விடவோ? [அங்ஙனம் பழிச்சொல் தோன்றுமாறு விடுவது தகுதியன்று என்றபடி]; (எ. று.)

'இந்தச்சூரியகுலம் இதுவரையிலும் அறநெறிபிழையாமல் நடந்துவந்ததாதலால், இதிற் பிறந்த நான் தந்தையின் வசனத்தின்படி காட்டிற் செல்லாமல் நகரத்திலேவசிப்பேனுயின்,அதனுல் நான் தந்தைசொல்லைத் தவருதுசெய்கை யென்கின்ற அறத்தைத் தவறியவனுவதோடு என் தந்தையையும் உண்மைதவறியவனென்ற பேருக்கு உள்ளாக்கவும் வேண்டி வருமாதலால், இங்ஙனம் யானெருவன் பிறந்ததனுல் இருவருக்குமுள்ள நீங்காப் பழியை உலகத்தவர் தூற்றுமாறு செய்வது தகுதியோ? சுத்த வீரனுகிய நீ மனத்திட்பங்கொண்டு என்னை அறத்தில்ஒழுகுமாறு தூண்ட வேண்டுவதாயிருக்க, அதற்கு மாருக நடக்கச் சொல்லுவது உனக்குத்தான் தகுதியோ!' என்று இராமபிரான் இதனுற் சுமந்திரனதுகொள்கையைக் கண்டித்துக்கூறுகின்றனனென்க. கீழ்ச் செய்யுளில் 'வீரகுணமென்பது எவ்வளவுவருத்தம் நேருவதாயினும் அறத்தைத் துறவாமையே' என்று கட்டுரைத்தஇராமபிரான், இங்கு 'ஊன் துறந்து உயிர்குடித்துழலும் வேலினுய்' என்று சுமந்திரனைவிளித்தது - வீரனுகிய நீ வனவாசம் பெருந்துன்பம் விளைத்தலால் அதனை யான் நீங்கவேணுமென்று கருதுவது, உன் வீர குணத்துக்குச் சேராது என்னுங் கருத்தைக் குறிப்பிக்க: **கருத்துடையடைகொளியணி**யாம். "வான்ருேய்குடி" என்ருற்போல, 'வான் பிறங்கியபுகழ்...குலம்' என்ருன். புகழை மன்னர்க்கு அடைமொழியாக்கினுமாம். உயிர்குடித்துழலும்வேல்-குடித்தற்குஉரியதல்லாததைக் குடித்தற்கு உரியதாகக்கூறிய மரபுவழுவமைதி: இதனை "உண்டற்குரியவல்லாப்பொருளை, யுண்டனபோலக்கூறலுமரபே" என்ற தொல்காப்பியத்துப்பொருளியற் சூத்திரத்தில் உம்மினுல் அமைக்க. பிறந்து=பிறக்க: எச்சத்திரிபு. பிம்::—[1]சேறலின். [2]காண்டியால். [3]இழுக்குற்று. [4]என்பவோ. [5]துறந்து, பிறந்து. [6]ஒளிறும். ஒளிரும், ஊறும். (568)

32. வினைக்கரு [1]மெய்ம்மையன் [2]வனத்துள் விட்டனன்
[3]மனைக்கரும் புதல்வனை யென்றன் மன்னவன்
தனக்கருந் தவ[4]மது தலைக்கொண் [5]டேகுதல்
எனக்கருந் தவமிதற் கிரங்க லெந்தைநீ.

(இ - ள்.) 'வினைக்கு அரு மெய்ம்மையன்-(ஒழுக்கத்தால்) நடத்திக்காட்டுவதற்கு அருமையாகிய சத்தியத்தையுடைய தசரதமன்னவன், மனைக்கு-வீட்டினின்று, அருபுதல்வனை-(நோற்று) அருமையாகப் பெற்ற (தன்) புத்திரனை, வனத்துள் விட்டனன்-காட்டிற் செல்லவிட்டான்', என்றல்-என்று (உலகத்

தவர்) புகழ்ந்து கூறுமாறுநிகழ்த்துவது,—மன்னவன் தனக்கு அரு தவம்-அந்தத் தசரதசக்கரவர்த்திக்கு அருமையான தவமாகும்; அது தலைக்கொண்டு ஏகுதல்-அந்தத் தசரதமன்னனது சொல்லைத் தலையாலேற்று(க் காட்டிற்கு)ச் செல்லுதல், எனக்கு அரு தவம்-எனக்கு (ச் செய்தற்கு) அரிய தவமாகும், (ஆதலால்), எந்தை-எனது தந்தைபோன்றவனே! நீ—, இதற்கு- (யான் காட்டிற்குச்செல்லுகின்ற) இச்செயற்கு, இரங்கல்-மனம் வருந்தாதே; (எ - று.)

அறந்தவறுதல் தகுதியன்று என்பதை வற்புறுத்திக்காட்டிய இராமபிரான் இதனால், 'யான் வனஞ்செல்வது எனக்கும் என் தந்தைக்கும் நன்மை பயக்குமாதலால், இவ்வாறு இருவர்க்கும் நன்மை தருஞ்செயலை யான் மேற்கொள்ளும்போது எம்மிடத்து அன்பையுடைய நீ அதற்கு மாறாக இரங்குதல் தகாது' என்று சுமந்திரனைத் தேற்றுகின்றனனென்க. "புறந்தூய்மை நீரானமையு மகந்தூய்மை, வாய்மையாற்காணப்படும்" என்றவாறு தவத்திற்கு இன்றியமையாததான மனத்தூய்மையை வாய்மையே விளக்குமாதலாலும் "ஸத்ய ஸௌசாத்பரந்தப:...நபூதோநபவிஷ்யதி[ஸத்யம் ஸௌசம் என்ற இவற்றைக்காட்டிலும் சிறந்த தவம் முன்னும் இல்லை, பின்னும்இல்லை]" என்பவர்தலாலும், மன்னவனுக்கு வாய்மை தவறாமலிருப்பது தவமாமாறு காண்க. தெய்வத்தின் அருளை நாடுதலே தவம் புரிதலின் நோக்கமாதலாலும், பிதாவையே தெய்வமாகவேதமே விதித்தலாலும்,தந்தைசொல்லைத் தலைமேற்கொண்டு நடப்பது மகனுக்குத் தவமாமென்க. நல்லது செய்யும்போது இரங்குவதுதகுதியன்றென்றவாறு. சத்தியமென்பதை மேற்கொண்டுநடத்துமிடத்து மிகவும் வருத்தப்பட்டு நடத்தவேண்டுவதாயிருத்தலின் 'வினைக்கருமெய்ம்மை' என்றான். மெய்ம்மையன் - சத்தியசந்தன். பி-ம்:— [1]மெய்ம்மையின். [2]வனத்து. [3]மனக்கு. [4]இது. [5]ஏகலே. (569)

33.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள்-இராமன் தன் தந்தைமுதலியோரிடஞ் சொல்லுமாறு சுமந்திரனிடத்துக் கூறுவதைத் தெரிவிக்கும்.

[1]முந்தினை முனிவனை [2]யிறைஞ்சி முற்றுமென்
வந்தனை [3]நுதலிய மாற்றங் [4]கூறினை
[5]எந்தையை யவனொடு மெய்தி [6]யீண்டெனச்
[7]சிந்தனை யுணர்த்துதி யென்று [8]செப்புவாய்.

(இ - ள்.) முனிவனை-வசிட்டனை, முந்தினை இறைஞ்சி-முற்பட்டுச்சென்று வணங்கி, என் வந்தனை - என்னுடைய வணக்கத்தையும், நுதலிய மாற்றம் முற்றுஉம்-(நான்) சொல்லிய சொற்கள் (ஒன்றுவிடாமல்) முழுவதையும், கூறினை-சொல்லி, அவனொடு உம்-அந்தவசிட்ட முனிவனுடனே, 'எந்தையை ஈண்டென எய்தி-என் தந்தையை விரைவாக அடைந்து, சிந்தனை உணர்த்துதி என்று - என்கருத்தை (அவ்வரசரிடம்) தெரிவிப்பாய்' என்று, செப்புவாய்-சொல்லுவாய்; (எ-று.)

இராமன் மீண்டுவராது காட்டுக்குச்சென்றானென்றசெய்தியை மன்னனுயிர்போமாறுசொல்லவல்லேனல்லேனென்றுபலபடியாகச்

சுமந்திரன் கீழ்க்கூறியதனால், முனிவன்மூலமாகத் தன் சிந்தனையை மன்னவனிடத்து உணர்த்துமாறு அவ்விராமபிரான் இதனாற் கூறுகின்றனனென்க. தசரதமன்னவன் தன்பிரிவினால் மிகவும் வருந்துவனாதலின், அது ஒருவாறு தீருமாறு அவ்வரசனிடத்து விரைந்து சென்று சிந்தனை தெரிவிக்கவேண்டுமென்பான், 'ஈண்டெனச் சிந்தனையுணர்த்துதியென்று செப்புவாய்' என்கிறான். ஈண்டென சிந்தனையென்ற இயல்பான பாடத்துக்கு, ஈண்டு-இவ்வனவாசவிஷயத்தில், என-என்னுடைய, சிந்தனை - கருத்தையென்க.

முந்தினை, கூறினை-முற்றெச்சங்கள். வந்தனை-வந்தநா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ஈண்டென - விரைவுகுறிக்கும் இடைச்சொல். பி-ம்:—[1]முந்திநம். [2]தொழுது, குறுகி. [3]முதலிய. [4]கூறிப்பின். [5]எந்தைபால். [6]ஈண்டவென், ஆண்டென்றனன். [7]சிந்தையை. [8]செப்பினான். (570)

34. முனிவனை யெம்பியை முறையி னின்றரும்
புனிதவே தியர்க்குமே லுறைப்புத் தேளிர்க்கும்
இனியன [1]விழைத்தியென் றியம்பி யெற்பிரி
தனிமையுந் தீர்த்தியென் [2]றுரைத்தி நன்மையால்.

(இ-ள்.) முனிவனை-வசிட்டமுனிவனைக்கொண்டு, 'முறையில் நின்று-நெறியில்நின்று, அரு புனித வேதியர்க்குஉம் - அருமையாகப்பாராட்டுவதற்குரிய பரிசுத்தரான வேதம்வல்லபிராமணர்க்கும், மேல் உறை புத்தேளிர்க்குஉம் - மேலுலகத்தில்வாழ்கின்ற தேவர்கட்கும், இனியன இழைத்தி-நன்மையான செயல்களையே செய்வாய்,' என்று—, எம்பியை இயம்பி-எனது தம்பியாகிய பரதனுக்குக் (கட்டுரை) கூறி, 'என் பிரி தனிமைஉம்-என்னைப்பிரிந்து தனித்திருத்தலாலாகிய வருத்தத்தையும், தன்மையால்-(உன்னுடைய) நல்ல தன்மையால், தீர்த்தி-தீர்ப்பாய்,' என்று உரைத்தி-என்றும் (என்வார்த்தையாகச்) சொல்வாய்; (எ - று.)

மன்னவனுக்குத் தன்செய்தியைப் பக்குவமாகஉணர்த்துமாறு கூறிய இராமபிரான், இதனால், வேதியர்க்கு இனியன இழைத்தல் முதலியன செய்யுமாறும் மன்னவனது தனிமைத்துயரத்தைப் போக்குமாறும் பரதனிடமும் அம்முனிவனைக்கொண்டு சொல்லுமாறு சுமந்திரனிடஞ் சொல்லுகின்றனனென்க. பணியாளனைக்கொண்டு அரசகுமாரர்க்கு நன்மதி கூறுவித்தல்முறைமையன்றாதலாலும், வசிட்டன் குலகுருவாய் அவ்வப்போது ஏற்றநன்மைகளைக் கூறி நல்வழிப்படுத்துதற்கு உரியவனாதலாலும், அவ்வசிட்டமுனிவனைக்கொண்டே பரதனுக்கும் நல்லறிவுகூறி, தன்னைப்பிரிந்திருத்தலாலான துயரத்தையும் மன்னற்குப் போக்குமாறுசெய்திசொல்லினனென்க. வேதியர்க்கு இனியன - அவ்வப்போது வேதியர் வேண்டுகின்ற உதவிகள். புத்தேளிர்க்கு இனியன - தேவர்கட்கு அரசர் செய்தற்குரிய நித்தியநைமித்திகவிழாமுதலியன. தனிமையைத்தீர்த்தல்-உரியசமயத்தில் என்னைப்போல இருந்து வேண்டிய உதவிகளைப்புரிதல் முதலியன. பி-ம்:—[1]இயற்றி, விளைத்தி. [2]உணர்த்தி தன்மையாய். (571)

35. வெவ்விய தன்னையால் விளைந்த தீண்டொரு
கவ்வையென் [1]றிறையுமென் கருத்தி [2]னேக்கலன்
எவ்வரு ளென்வயின் [3]வைத்த தின்சொலால்
அவ்வரு [4]ளவ்வயி [5]னருளு கென்றியால்.

(இ-ள்.) 'ஈண்டு-இப்போது, அன்னையால்-தாயால் (கைகேயியால்), வெவ்வியது-கொடியதான, ஒரு கவ்வை-ஒப்பற்ற துன்பம், விளைந்தது-நேர்ந்திட்டது, என்று-என்பதை, இறைஉம்-சிறிதும், என் கருத்தின் நோக்கலன் - என்மனத்திற்கருதினேனல்லேன்: (ஆதலால்),—என்வயின் வைத்தது எ அருள்-என்னிடம் வைத்தது எவ்வகையான அருளோ, அ அருள்-அவ்வகையான அருளை, இன்சொலால் - இன்சொல்லுடனே, அவ்வயின் - அக்கைகேயியினிடத்தும், அருளுக-செய்வாயாக,' என்றி-என்று (வசிட்டன் சொல்லாற்) சொல்வாயாக; (எ-று.)

சிறியதாயினுல் எனக்குக் கொடியதான வனவாசத்துன்பம் நேர்ந்ததென்று யான் கருத்திற் சிறிதும் கருதுகின்றிலேன்; இந்த வனவாசத்தால் பெருநன்மை விளைவதாகவே கருதுகிறேன்: ஆதலால், என்னிடத்து வைத்த அருளை அந்தக்கைகேயியினிடமும் வைக்கவேணும் என்று வசிட்டன் மூலமாக மன்னவரிடம் கூறுவாய் என்கிருன் ஸ்ரீராமனென்றவாறு. இனி, [1]இறையுந்தன் என்று பாடங்கொண்டு, வெவ்விய தன்னையால் - கொடிய தந்தையால் எனக்கொண்டு, எனது தந்தையினுல் (இராமனுக்கு) வனவாசத்துன்பம் நேர்ந்ததென்று தான் மனத்து வெறுப்புக் கொள்ளாமல், என்னிடத்துக்கொண்டுள்ள அருளை அத்தசரதனிடத்துங் கொள்ளவேண்டுமென்று வசிட்டமுனிவனைக் கொண்டு பரதமன்னவற்குச் சொல்விக்கவேண்டுமென இராமபிரான் கூறுகின்றனனென்றலும் உண்டு: அன்றி, இச்செய்யுளுக்கு - வசிட்டமுனிவனைக்கொண்டு 'அரசெனுருவன் புதல்வனைக் காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டானென்று உலகத்திற் பழிச்சொல்நேர்ந்ததே' என்ற காரணத்தினுல் கைகேயியின்மகனை பரதனிடத்து வெறுப்புக் கொள்ளாமல் இராமபிரானிடத்துப் போலவே அப்பரதனிடத்துங் கருணைகொண்டிருக்கவேண்டுமென்று அரசனிடம் சொல்லுமாறு இராமபிரான் செய்தி சொல்லியனுப்பியதாகக் கருத்துஉரைப்பினுமாம். பி-ம்:—[2]நோக்கலாது, ஓர்கலாது. [3]வைத்தவின்சொலால், வைத்ததென் சொலால். [4]அவன்வயின். [5]அருளி.' (572)

36. வேண்டின னிவ்வர மென்று [1]மேவலன்
ஈண்டரு[2]ளெம்பிபா னிறுவி யே[3]கினை
பூண்டமா தவனெடுங் கோயில் [4]புக்கெனது
ஆண்டகை வேந்தனை யவல மாற்றிப்பின்.

(இ-ள்.) ஏகினை-(நீ இங்கிருந்து மீண்டு) சென்று, பூண்ட மாதவனொடுஉம் - பெருந்தவஞ்செய்தலை மேற்கொண்டவனாகிய வசிட்டமுனிவனோடும், கோயில் புக்கு - அரண்மனையிற்போய்,

எனது ஆண் தகை வேந்தனை-என்னுடைய (தந்தையான) ஆண்மைக்குணமுள்ள தசரதசக்கரவர்த்தியை, அவலம் ஆற்றி - (என்னைப்பிரிதலால் அவன் கொண்ட) மனத்துயரத்தை (இன்சொற்களால்) தணிவித்து, பின் - பிறகு, இ வரம் வேண்டினன் என்று - (என்னிடத்துவைத்துள்ள அருளை என் தம்பியிடத்து வைக்கவேண்டுமென்ற) இந்தவரத்தைத் தரவேணுமென்று வேண்டிக்கொண்டேனென்று சொல்லி, மேலவன் ஈண்டு அருள்-யாவர்க்குந்தலைவனான அந்தத்தசரதசக்கரவர்த்தியின் நெருங்கிய அருளை, எம்பிபால் நிறுவி-என்தம்பியாகிய பரதனிடத்து நிற்குமாறு செய்து,—(எ - று.)—'தெருட்டுவாய்' என்று அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

கைகேயியினிடம் அருள் வைக்கவேணுமென்று கூறிய பிறகு ஸ்ரீராமன் பரதனிடம் அருள்வைக்கச் சொல்லுமாறுசெய்யவேணுமென்கிறான், இதில். இனி, இராமபிரான் இதனால், தொகுத்து அநுவாதமாகக் கூறி, அரசனிடத்து மேலுஞ்செய்யவேண்டியதைத் தெரிவிக்கின்றானென்பாருமுளர். இங்ஙனம் விஷயம் விளங்குவதற்காக விரித்துக்கூறியதைத் தொகுத்து அநுவாதமாகக் கூறுவதும், கவிகளின்மரபே. அரசனென்பவன் திருமாலின் அமிசமாய் உலகத்தார்க்கெல்லாந் தலைவனாவனாதலின், அவனை 'மேலவன்' என்றார்: "வையத்திறையென்றுவைக்கப்படும்" என்றார், திருவள்ளுவரும். ஆண்டகை - பண்புத்தொகை. ஆண்டகை வேந்தன் - வேற்றுமைத்தொகை: இருபெயரொட்டாகக்கொண்டு உரைப்பினுமாம். அவலம் மாற்றினை பிரிக்கவும் இடமுண்டு. பி-ம்:—[1]மேலரசு. [2]எம்பிரான். [3]பினைப். [4]புக்குநீ, புக்கினிது. பின்னிரண்டடியை "ஈண்டிய துயர்தவிர்ந் திருக்கவென்ற சொல், ஆண்டகைக் குரைத்தவ னவலமாற்றிப் பின்" என்று ஓதுவாருமுளர். (573)

37. ஏழிரண் டாண்டுநீத் [1]தீண்ட வந்துனைத்
தாழ்குவன் [2]றிருவடி தளர லீண்[3]டெனச்
சூழிவெங் [4]கடகளிற் றரசற் சொல்லிப்பின்
வாழி[5]மா தவன்சொலான் மனந்தெ ருட்டுவாய்.

(இ - ள்.) பின் - பிறகு, 'ஏழ் இரண்டு ஆண்டுஉம் - பதினான்கு வருஷகாலத்தையும், நீத்து - (வெகுவிரைவிற்) கழித்து, ஈண்டு - இங்கே, ஈண்ட வந்து - திரும்பவந்து, உனை திருவடி தாழ்குவன் - (இராமபிரான்) உன் திருவடிகளை வணங்குவான்; தளரல் - மனம் வருந்தவேண்டா,' என - என்று, சூழி வெம் கடம் களிறு அரசன் - முகபடாத்தையுடைய கொடியமதத்தையுடைய யானைச்சேனையைக் கொண்ட அரசனை, மாதவன் சொலால் சொல்லி - வசிட்டனுடைய சொல்லாற் சொல்லி, மனம் தெருட்டுவாய் - மனத்தைத் துயரத்தினின்று ஆற்றுவாய்; (எ - று.)

'இந்தப்பதினான்குவருடகாலமும் ஒருநிமிஷம்போற் கழிந்துவிட, மீண்டுவந்து உன் திருவடிகளில் இராமன் தண்டஞ் சமர்ப்பிப்பான்: ஆதலால், அவன் பிரிந்துசென்றானென்று வருந்தவேண்டா' என்று முனிவனைக் கொண்டு அரசனைத் தேற்று

மாறுங் கூறுகின்றனன் இராமபிரானென்க. சிலநாள் தான் என்று தோன்றுமாறு 'ஏழிரண்டாண்டு' என்கின்றான். ஈண்ட - விரைவாக எனினுமாம். 'ஏழிரண்டுஆண்டுநீத்து உனை ஈண்டவந்து திருவடி தாழ்குவன்: தளரல் ஈண்டு' என அரசற்குச் சொல்லிப் பின் மாதவன் சொல்லாலும் மனந் தெருட்டுவாயென உரை கூறுவாரு முளர். வாழி-அசை.பி-ம்:—[1]ஈண்டு. [2]திருவடித்தலத்தில், திருவடிதப்பிலேன். [3]ஏறு. [4]களிற்றிறைதனக்குச்சோர்விலா. [5]மாதவனோடு. (574)

38. முறைமையா லெற்பயந் தெடுத்த மூவர்க்கும்
[1]குறைவிலா வென்னெடு வணக்கங் கூறிப்பின்
இறைமகன் றுயர்துடைத் திருத்தி[2]மா டென்றான்
மறைகளை [3]மறைந்துபோய் வனத்துள் வைகுவான்.

(இ-ள்.) என் பயந்து எடுத்த மூவர்க்குஉம் - என்னைப் பெற்றெடுத்தவர்களான (கோசலை சுமித்திரை கைகேயி என்ற) மூவர் தாய்மார்களிடத்தும், முறைமையால் குறைவுஇலா என் நெடு வணக்கம் கூறி - முறைமை பிறழாத என்னுடைய நீண்டவணக்கத்தைத் தெரிவித்து, பின்—, இறை மகன் துயர் துடைத்து - அரசன் (வருத்தப்படும்போது தக்கமொழியினாலும் உபசாரத்தினாலும் அவனுடைய) வருத்தத்தைப் போக்கி,மாடு-அவன்பக்கத்திலேயே, இருத்தி-இருப்பாய், என்றான்—; (யாவனெனில்),—மறைகளை மறைந்துபோய்வனத்துள் வைகுவான் - வேதங்கட்கு எட்டாமல் மறைந்திருந்து [அப்பாற்பட்டிருந்து] (தான் எடுத்த மானுடவடிவிற்கு ஏற்பச்) சென்று காட்டுள் தங்கியிருப்பவனாகிய இராமன்; (எ - று.)

தசரதனிடஞ் சொல்லவேண்டியதைத் தெரிவித்த இராமபிரான், இதனால், தனது அன்னைமாரிடத்துச் சொல்லவேண்டியதையும், பிறகு தான் வருமளவும் அந்தச்சுமந்திரன் செய்யவேண்டியதையும் தெரிவிக்கின்றனனென்க. 'மறைகளைக்கடந்தவன் பித்ருவசனபரிபாலனமென்ற தருமத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுக் கானகஞ்செல்பவனாவதே!' என்றும், 'மறைகளுக்கு எட்டாதிருந்தவன் மானுடனாகத்திருவவதரித்த இப்போதும் யாவருங்கண்டு களிக்கும்படி நாட்டிலே யிராமல் நாட்டார்கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் ஞானவான்களாகிய மஹர்ஷிகள் கண்களுக்குப் புலனாகுமாறு வனத்திலே மறைந்து வாழுமாறு ஆவதே! என்றும்கவிகொண்ட ஈடுபாடு, ஈற்றடியில் தோன்றும். ''அடக்குமைம்பொறியொடு கரணத்தப்புறங், கடக்கும் வாலுணர்வினுக்கு அணுகுங்காட்சியான், *** இனையசொல்லினன் (27)'' என்று தொடங்கிய கவி, ''மறைகளை மறைந்துபோய் வனத்துள்வைகுவான், ... என்றான்'' என்று முடித்த நயம் காண்க. ஈற்றடி - முற்றுமோனை. நெடுவணக்கம் - தீர்க்கதண்டம். பி-ம்:—[1]குறையிலா. [2]ஆண்டு. [3]மறைத்துப்போய், மறந்துபோய். (575)

39.—சுமந்திரன் இராமனை வணங்கிவிட்டுச் சானகியை நோக்குதல்.

ஆள்வினை [1]யாண்மையிற் றிறம்பலன் [2]றெனுத்
தாள்முதல் [3]வணங்கிய தனித்திண் டேர்வலான்

[4]ஊழ்வினை வருந்துயர் நிலையென் றுன்னுவான்
[5]வாள்விழி நோக்கியை வணங்கி நோக்கினன்.

(இ - ள்.) 'ஆள் வினை-பணியாளன் செய்யவேண்டிய செயல், ஆண்மையின் திறம்பல் அன்று-(தலைவனுக்குக்கீழ்ப்படிதலாகிய) அடிமைத்தொழிலினின்று மாறுபடுவது அன்று; (ஆகையால்பணியாளனாகிய நான் தலைவனாகிய இந்த இராமன் கூறியபடி நகர்க்குத் திரும்பிச்செல்வதே கடமை),' என-என்று (நீதியை ஆலோசித்து), (தான் இராமபிரான் உரைத்ததற்கு இணங்கியதையும் அநுமதி பெறுவதையும் அறிவிக்குமாறு), தாள் முதல் வணங்கிய-(அப்பிரானது) தாள்களிலே வணங்கி, தனி திண் தேர் வலான்-ஒப்பற்ற வலிய தேரைச் செலுத்திவந்த சாரதியாகிய சுமந்திரன்,—'துயர் நிலை-துன்பநிலையானது, ஊழ்வினை வரும்-ஊழ்வினையால் தோன்றும்,' என்று—, உன்னுவான்-எண்ணுபவனாய்,வாள்விழி நோக்கியை-வாட்படைபோன்ற கண்களையுடைய சானகியை, வணங்கி—, நோக்கினன்—; (எ - று.)

சானகியை வணங்கி நோக்கினது - நகரத்திலேயிருக்கின்ற கௌசலை முதலியவர்கட்குச் சொல்லவேண்டிய செய்தியுளதாயின் திரும்பிச்செல்கிற என்னிடத்துக் கூறுக என்றகுறிப்பினால். தாள் முதல்; முதல்-ஏழனுருபு. [4]ஊழ்வினைவசத்துயிர்நிலைஎன்றபாடத்திற்கு-'இராமபிரானைப் பிரிந்து இருக்கவேண்டும் என்ற இப்போதும் என்னுயிர் உடம்பைவிட்டு நீங்கவில்லையே! இதற்குக்காரணம் இவ்வுலகத்து எத்தனைநாள் இருக்கவேண்டுமென்று விதியேற்பட்டிருக்கின்றதோ அத்தனைநாள் இருந்தே தீரவேண்டுமென்பதுவே' என்று உன்னினன் சுமந்திரனென்க. வசத்தது என்பதன் விகாரம். [5]வாழ்வினை நோக்கியை என்ற பாடத்துக்கு-எல்லோருடைய நல்வாழ்க்கையையும் நோக்குபவளை என்று பொருள். இலக்குமியின்கடாட்சமே ஒருவனது நல்வாழ்வுக்குக் காரணமாதலாலும், சீதை இலக்குமியின் அமிசமானவளாதலாலும் அந்தச் சீதையை இங்ஙனங் கூறினதென்க. பி-ம்:—[1]ஆணையில். [2]எனத். [3]வணங்கியத். [5]வாள்விழிச்சனகியை. (576)

40.—சீதை சுமந்திரனிடத்துச் செய்திகூறுதல்.

அன்னவள் கூறுவா ளரசர்க் கத்தையர்க்கு
என்னுடை [1]வணக்கமுன் னியம்பி யானுடைப்
பொன்னிறப் பூவையுங் கிளியுங் [2]போற்றுகென்று
[3]உன்னுமென் றங்கையர்க் [4]குணர்த்துவா யென்றாள்.

(இ - ள்.) அன்னவள் - அங்ஙனம் (சுமந்திரனால்) நோக்கப்பெற்ற சீதை, கூறுவாள்-(அச்சுமந்திரனிடம்) கூறுவாளானாள்:— 'அரசர்க்கு-(எனதுமாமனாராகிய) தசரதரிடத்தும், அத்தையர்க்கு—, என்னுடை வணக்கம் முன் இயம்பி-என்னுடையவணக்கத்தை முன்னஞ் சொல்லி, (பின்பு), யானுடை-என்னுடைய, பொன்நிறம் பூவையும் கிளியும்-பொன்னின் தன்மையைக்கொண்ட (மிகவும் அருமையான) நாகணவாய்ப்புள்ளையும் கிளியையும், போற்றுக -

பரிவோடு காக்கவேண்டும், என்று—, உன்னும்-(என்னிடம்) அன்புள்ள, என் தங்கையர்க்கு-என் தங்கைமாரிடத்து, உணர்த்துவாய்-(யான் கூறியதாகத்) தெரிவிப்பாய்,' என்றாள்—; (எ - று.)

மகளிர்க்குத் தாம் வளர்க்கும் பறவைகளிடத்து அன்புமிகுதி யென்பது, இதனால் விளங்கும். அத்தைமைந்தனைப் பெண்பாலார் மணந்துகொள்வது தமிழ்மக்கள் மரபுஎன்பது, இங்குக்கவனிக்கத்தக்கது. கணவனுடைய தாயை அத்தையென்பது - இக்காலத்து வழக்கிலு முள்ளமை காண்க. தங்கையரென்றது - ஜநகனது புதல்வியாகிய ஊர்மிளையையும், ஜநகனது தம்பியான குசத்துவசனது புத்திரிகளாகிய மாண்டவி சுருதகீர்த்தி என்பவர்களையுமாகும். சீதை முதலியோர் கூறியதாக முதனூலில் இல்லை. பொன்னிறம் என்பதைப் பூவைக்குமாத்திரம் கூட்டியுரைத்தலுமுண்டு. பூவை கிளி முதலிய பறவைகளை மகளிர்வளர்த்தல், இயல்பு. பி-ம்:—[1]வணக்கமும். [2]போற்றுமென்று, பேர்ற்றுமின். [3]என்னமற்றெங்கையர்க்கு, என்னுடையெங்கையர்க்கு. [4]உணர்த்துவீர், இயம்புவாய். (577)

41.—இராமபிரான் தேற்றவும், சுமந்திரன் பொருமி விம்முதல்.

தேர்வலா னவ்வுரை கேட்டுத் தீங்[1]குறின்
[2]யார்வலா ருயிர்துறப் பெளி [3]தன் றேயெனுப்
போர்வலான் றடுக்கவும் பொருமி விம்மினன்
சேர்விலா [4]ளறிகிலாத் துயர்க்குச் சோர்கின்றான்.

(இ - ள்.) தேர்வலான்-தேர்ஓட்டுதலில்வல்லசாரதியாகியசுமந்திரன்,—அ உரை கேட்டு-அந்த (ச் சீதைசொன்ன) வார்த்தையைக் கேட்டு, சோர்வு இலாள்-(தான் காட்டிற்குச்செல்வதற்காகச் சிறிதும்) தளர்ச்சி கொள்ளாதவளாகிய சீதை, அறிகிலா - (இதுவரையிலும்) அறியாததான, துயர்க்கு-(அப்போது வனவாசத்தாற் படக்கூடிய) துன்பத்தைக் குறித்து, சோர்கின்றான்-மனம்வருந்துபவனாய்,—'தீங்கு உறின்-(ஊழ்வினையால்) தீங்குநேருமாயின், யார்-எவர்கள், வலார்-(தீர்க்க) வல்லவர்கள்? உயிர் துறப்பு - உயிரை நீக்குதலென்பதும், எளிது அன்றுஏ - எளிதாக முடிவதன்றே; [விதித்த காலத்து உயிர் போவதன்றி மற்றைக்காலத்து உயிர் போவதென்பதும்கூடாததாயிருக்கின்றது],' என-என்றுசொல்லி, போர்வலான் தடுக்கஉம்-மகா வீரனாகிய இராமபிரான் (அழவேண்டாஎன்று) தடுத்துச்சொல்லவும், பொருமி விம்மினன்-(மனத்திற்குள்ளேயே முதலிற்) குமைந்து (பிறகு) வாய்விட்டுக் கதறினான்;

தான் காட்டிற் புகுந்தால் நேரக்கூடிய வருத்தத்தைக் குறித்துச் சிறிதுங்கவலைகொள்ளாமல் தான் நாட்டில்விட்டுவந்த தன்னுடைய பூவை கிளிகளைக் குறித்துக் கவலைகொள்ளுகின்றாளே இச்சீதை! இது என்ன பேதைமை யென்று அவளுடைய பேதைமைக்குணத்திற்கு மனந்தளர்ந்து, பிறகு 'இவ்வளவு சுகுமாரியான சீதைக்கு வனவாசம்நேர்ந்ததே! இவ்வருத்தத்தைக் கண்டும் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றேனே!! என்று சுமந்திரன்

புலம்பலாயினளென்க. இராமபிரானுடன் செல்லுதலாலே சீதை சிறிதும் மனவாட்டமின்றி மனமகிழ்ச்சி யுடனே செல்லுகின்றாளென்பார், அவளை, 'சோர்விலாள்' என்றார். பி - ம்:—[1]உறில், உறல், உற. [2]ஆர். [3]அன்றோ, என்றே. [4]அறிவிலாத்துயர்க்கு, அறிவிலாததற்கு. (578)

42.—இராமபிரானிடத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சுமந்திரன் 'கூற வேண்டிய செய்தி யாது?' என்று இலக்குமணனை வினவுதல்.

ஆறினன் போற்சிறி தவல மவ்வழி
[1]வேறிலா [2]வன்பினன் விடை [3]தந் தீகென
ஏறுசே வகற்றொழு திளைய மைந்தனைக்
கூறுவ தியாதென வினைய கூறினன்.

(இ-ள்.) வேறு இலா அன்பினன்-வேறுபடுதலில்லாத [என்றும் ஒருவகையாயுள்ள] அன்பையுடையவனாகிய சுமந்திரன், அவ்வழி-அப்பொழுது, அவலம் சிறிது ஆறினன்போல்-(தான் கொண்ட) வருத்தம் சிறிது தணிந்தவன் போன்று, விடை தந்தீக என-'விடை தருவாய்' என்றுசொல்லி[விடைபெற்றுக் கொண்டு], ஏறு சேவகன் தொழுது-மேன்மேற் பெருகுகின்ற வீரத்தன்மையையுடைய இராமபிரானைத் தொழுதுவிட்டு, இளைய மைந்தனை-இளையபெருமானைப் பார்த்து, கூறுவது யாது என-'சொல்லவேண்டிய செய்தி யென்ன?' என்று வினவ,—(அவவிலக்குமணன்), இனைய-இவ்வார்த்தைகளை, கூறினன்—; (எ - று.) —அவற்றை, மேல் மூன்றுகவிகளிற் காண்க.

'ஆறினன் போல்' என்றமையால், இராமபிரான் தேற்றியமையால் ஆறினனாகக் காணப்பட்டானேயன்றி, சுமந்திரன் உண்மையில் மனத்துயரம் ஆறப்பெற்றிலன் என்க. "ஏறுசேவகனார்க் கென்னையுமுளளென்மின்கள்" என்பது, ஆண்டாள் பாசுரம். தந்தீக= தருக. வினைத்திரிசொல். தந்தீகென-தொகுத்தல். பி-ம்: —[1]வேறிலான். [2]அன்பினய், வனப்பினய். [3]தந்திகென, தந்தேகென. (579)

43.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - குளகம்: தசரதனைக்குறித்து இலக்குமணன் கூறிய நிட்டூரவார்த்தை.

[1]உரைசெய்தெங் கோமகற் [2]குதவிப் போக்கிய
[3]தரைசெறி செல்வத்தைத் தவிர மற்றொரு
விரை[4]செறி குழலிமாட் டளித்த மெய்யனை
அரசனென் றின்னமொன் [5]றறையற் பாலதோ.

(இ - ள்.) எம் கோமகற்கு-எமது தலைவனாகிய இராமபிரானுக்கு, உரைசெய்து உதவி போக்கிய-(நீ தான் இதனை யாளுதற்கு உரியவன்: இவ்விராச்சியத்தைப் பெற்றுக்கொள்களென்று) சொல்லிக்கொடுத்துவிட்ட, தரைசெறி செல்வத்தை-பூமியோடு நிரம்பிய செல்வத்தை, தவிர-(அவ்விராமபிரான் ஆளாமல்) தவிரும்படி, மற்று-பின்னும், ஒரு விரை செறி குழலி மாட்டு அளித்த-நறுமணம்மிக்க கூந்தலையுடையவளான ஒருபெண்ணுக்கு [கைகேயிக்கு]த் தந்திட்ட, மெய்யனை - சத்தியசந்தனை

தசரதனை, அரசன் என்று-அரசனாக எண்ணி, இன்னம்-இன்னும், ஒன்று-ஒருசெய்தி, அறையல்-சொல்லுவது, பாலதுஆ-தகுதியையுடையதாகுமோ? (எ - று.)

இராமபிரானுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுப்பதாக வாக்களித்து அவ்வாக்குப்பிறழ்ந்து கைகேயிக்குக் கொடுத்தானே! அந்தத்தசரதமன்னவனை ஒருபொருட்டாகக்கருதிச்செய்தியுஞ் சொல்லவேண்டுமோ? என்று, இலக்குமணன் செய்திசொல்லியனுப்புவதற்குந் தகாதவன் தசரதனென்றுஇதனாற் கூறுகின்றனனென்க. மெய்யனென்றது - பொய்யனென்றபடி: பிறகுறிப்பு. வாக்குக்கொடுத்துக் கொடுத்தவாக்கை நிறைவேற்றுமற்போவது மெய்யற்கு அழகு அல்லவாதலால், இலக்குமணன இங்ஙனங் கூறுகின்றான். இராமபிரானுக்கு அரசுகொடுப்பதாக நிச்சயித்துக்கூறிய காலத்துக்கு முன்பே வேண்டும்போது இரண்டுவரம் தருவதாகக் கைகேயிக்குத் தசரதமன்னவன் வாக்குக்கொடுத்திருந்தபடியால், அந்தவாக்குத்தத்தம் இராமபிரானுக்குக் கொடுத்த வாக்கினும் முற்பட்டு இதனை விலக்கிவிடுதலால், தசரதன்மீது குற்றமில்லையென்பர். இங்ஙனமாயினும், இராமபிரானிடத்து இலக்குமணன் மிக்க பட்சமுடையவனாதலால், தசரதன் செய்கை இவனுக்குக் குற்றமாகவே படுகின்றதென்க. ஓகாரம்-வினாவகையால், எதிர்மறைகுறித்தது. மீ-ம்:-[1] உரைசெயெங். [2] உறுதியாக்கிய, உதவியோக்கிய, உதவிபோக்கிய. [3] தரைசெறி திருவினை. [4] கெழு. [5] உரைக்கலாவதோ, உணர்த்தலாகுமோ.

44. கானகம் பற்றி[1] நற் புதல்வன் காயுணப்
போனகம் [2] பற்றிய [3] பொய்யில் [4] மன்னர்க்கிங்கு
[5] ஊனகம் பற்றிய [6] வுயிர்கொ டின்னும்போய்
வானகம் பற்றிலா வலிமை கூறென்றான்.

(இ - ள்.) (ஆயினும் அவ்வரசனுக்குச் செய்திசொல்ல வேண்டுமென்பாயாயின்), நல் புதல்வன்-(தனது) மூத்தகுமாரன் [இராமபிரான்], கானகம் பற்றி - காட்டையடைந்து, காய் உண-(காட்டிற்கிடைக்கக்கூடிய) காயை உணவாகப் புசித்துக்கொண்டு நிற்க, (தான் நாட்டிலேயேயிருந்து) போனகம் பற்றிய-(நாட்டிற்கிடைக்கும்) அரசவுணவைப் புசித்துக்கொண்டிருக்கின்ற, பொய் இல் மன்னர்க்கு - பொய்ம்மையில்லாத [சத்தியசந்தரான] அரசரிடத்தில், இங்கு-இவ்வுலகில், ஊன் அகம் பற்றிய உயிர்கொடு-உடலிடத்துத்தங்கிய உயிரைக் கொண்டிருந்து, இன்னும் போய் வானகம் பற்றிலா-இன்னமும் இறந்துபோய் மேலுலகத்தையடையாத, வலிமை-(அவனுடைய) வலிமையை(ப்பாதுகாத்துக் கொள்ளுமாறு), கூறு - சொல்வாய், என்றான்—; (எ - று.)

'தசரதனுக்கு யான் செய்திசொல்லவேண்டுவது அவசியமெனத் தோன்றினாற் சொல்லுகிறேன்: கேட்பாயாக:—இராமபிரான் காட்டிற் சென்று அங்குக்கிடைக்கும் காய்கிழங்குகளைப் புசித்துக்கொண்டிருக்கத் தான் இறந்திடாமல் நாட்டிலிலேயேயிருந்து அறுசுவையுணவுகளைப் புசித்தவண்ணம் சத்தியசந்தனென்றுசொல்லிக்கொண்டு வலியவனாயிருப்பாயாக எனத் தசரதனிடம் யான் கூறியதாகக் கூறுவாய்' என்பதாம். இனி,

இச்செய்யுட்கு - 'காட்டிற்குத் துரத்தினாலும், நாங்கள் இன்னும் உனக்கு மனத்திருத்தியுண்டாகும்படி இறந்துபோய் வானுலகஞ்சேராமல் உயிர்தாங்கி வலிமையோடு சஞ்சரிப்பவராகவே நிற்கின்றோம்' என்று தசரதனிடங் கூறுவாயாகஎன்று, இராமபிரானைக்காட்டிற்குச் செல்லுமாறு செய்தது குறித்துத் தசரதனிடத்துத் தான் கொண்டுள்ள மனவெறுப்புத் தோன்ற நிஷ்டூரமாகச் செய்தி சொல்லியனுப்புகின்றவன் இலக்குமணனென்று கொள்ளவுமாம். இராமபிரானைக் காட்டிற்கு அனுப்புவதனால்தோன்றிய பெருந்துயரத்தில் ஆழ்கிக்கிடந்தாலும் தசரதமன்னவன் தானும் இராமனுடனே காட்டிற்கு அப்போதே சென்றால், குலமுறையாய்வந்த இராச்சியம் அராஜகமாய்ப்போக அதனால்விளையும்பாவம் தன்னைச் சேருமாதலாலும், பரதனை வரவழைத்துப் பட்டங்கட்டிப் பிறகு இராமபிரானை யனுப்புவதற்குக் கைகேயி உடன்படாளாதலாலும் அப்பிரானுடன் தசரதன் கானகஞ் சென்றிலன் போலும். பி-ம்:—[1] இப். [2] பற்றுமப். [3] பொருவின். [4] மன்னவர்க்கு. [5] யான். [6] உயிர்கொண்டு, உயிரோடு. (581)

45.—இதுவும் இலக்குமணன் வார்த்தை: இலக்குமணன் பரதனுக்குச் செய்திசொல்லி யனுப்புதல்.

மின்னுடன் பிறந்தவாட் [1] பரத [2] வேந்தற்கென்
மன்னுடன் [3] பிறந்திலென் மண்கொண் [4] டாள்கின்ற
[5] தன்னுடன் [3] பிறந்திலென் றம்பி [6] முன்னலென்
என்னுடன் [7] பிறந்தயான் [8] வலியெ னென்றியால்.

(இ-ள்) மின் உடன் பிறந்த வாள் பரதவேந்தற்கு-ஒளியுடன் கூடியவாட்படையையுடைய பரதராசனிடத்தில், 'என் மன்னுடன் பிறந்திலென்-(இராச்சியத்தையிழப்பித்துக்காட்டுக்குஓட்டியவரை வென்று அவ்விராமனை அரசனுக்காமையால்) அரசனாகவேண்டிய எனது இராமபிரானுடன் பிறந்தேனுமல்லேன்; மண்கொண்டு ஆள்கின்ற தன்னுடன் பிறந்திலென் - (இராமபிரானுக்குரிய) பூமியை (த் தன்தாயின்மூலமாகக் கவர்ந்து) கொண்டு அரசாட்சி செய்கின்ற அந்தப்பரதனுடனும் பிறந்திலேன்; தம்பி முன்னலென்-(அந்தப்பிரியாத சத்துருக்கனனைத்) தம்பியென்றுங்கொள்ளேன்; என்னுடன் பிறந்த யான்-(வேறொருவரோடுபிறவாமல்) என்னொடுநானே [தனித்துப்] பிறந்த நான், வலியென்-வலிமையில் யாதொருகுறையுமின்றியுள்ளேன்,' என்றி - என்று கூறுவாய்: (எ - று.)—என்று இலக்குமணன் கூறினான் என வருவித்து முடிக்க.

இராச்சியத்தை உனக்குக்கொடுத்துவிட்டேனென்றுமுதலிற் சொல்லியிருக்கவும் இராமபிரான் அதனைக் கைக்கொள்ளாமல் தந்தை காட்டிற்குச் செல்லச்சொன்னானென்று கானகஞ் சென்ற காரணம் பற்றி அவ்விராமபிரானிடத்து உள்ள வெறுப்பினால் 'மன்னுடன் பிறந்திலென்' என்றானுமாம். மூத்தவற்குஉரிய இராச்சியத்தைத் தந்திரமாகக்கவர்ந்து ஆள்கின்றானென்றகாரணம்பற்றிப் பரதனிடத்துக் கொண்ட வெறுப்பினால் 'பரதவேந்தற்கு' என்றும், 'மண்கொண்டாள்கின்ற தன்னுடன் பிறந்திலென்' என்றும்,

பரதனை எப்போதும் ஒட்டி நடக்கின்றமைபற்றிச் சத்துருக்கனனிடமும் தான் வெறுப்புக்கொண்டமையால், 'தம்பிமுன்னலென்' என்றும் கூறினன். 'யான் வலியென்' என்று கூறியது - ஒருகால் நீ காட்டிலும் எங்களை நிச்சிந்தையாக இருக்கவொட்டாமற் பொர வருவாயேயானால் உன்னை யழிப்பதற்குஏற்ற வலிமையுடையேன் யானென்று பரதனை மருட்டுதற்காகவும், 'மின்னுடன்பிறந்தவாள்' என்று பரதனுக்கு அடைமொழி கொடுத்தது-நீ ஒருகால் காட்டிலும் எங்களையெதிர்க்க வருவாயேயானால் எதிர்க்கும் உன்னுடைய வாள் மின்னல்போல் ஒரு நொடிப்பொழுதிற் காணப்படாமலொழிந்துவிடுமென்று குறிப்பித்தற்காகவும் எனவிசேடப்பொருளுரைப்பர். தம்பி முன்னலென்-(அப்பரதனுக்கு நான்) தம்பிமுறையாவேனென்பதையுங் கருதகில்லேனென உரைத்தலும் ஒன்று. பி - ம்:—[1]பரதன். [2]வேந்தற்கு-மன். [3]பிறந்திலன். [4]ஆள்கின்றான். [5]தன்னொடும். [6]முன்னலன், முன்றிலே, முன்பலெனா. [7]பிறந்துநான். [8]வலியன். (582)

46.—இராமன் தம்பியை யடக்க, சுமந்திரன் மீண்டுசெல்லச் சித்தனாதல்.

ஆரிய னிளவலை நோக்கி யைய[1] நீ
சீரிய வல்லன செப்ப லென்றபின்
பாரிடை வணங்கினன் [2]பரியு நெஞ்சினன்
தேரிடை வித்தகன் சேறன் மேயினான்.

(இ - ள்.) ஆரியன் - இராமபிரான், இளவலை - இளையபெருமாளை, நோக்கி-, 'ஐய-! நீ-, சீரிய அல்லன-சிறப்பற்றபேச்சுக்களை, செப்பல்-சொல்லவேண்டா,' என்ற பின்-என்று அடக்கியபின்பு, —பரியும் நெஞ்சினன்-(இராமபிரானைப்பிரிந்துசெல்லுமாறு நேர்ந்தது குறித்து) மனம் வருந்துபவனாகி, வித்தகன்-(தேரோட்டுந்தொழிலில்) வல்லவனாகிய சுமந்திரன்,-பாரிடை வணங்கினன்-பூமியில் விழுந்து வணங்கி, தேர் இடை சேறல் மேயினன் - தேருள்ள இடத்துக்குச் செல்லலானான்; (எ - று.)

தந்தையாரைப்பற்றியும் பரதனைப்பற்றியும் இளையபெருமாள் நிஷ்டூரமாகச் சொல்லியவற்றைக் கேட்ட இராமபிரான், 'நீ இங்ஙனம் கூறுவது தகுதியன்று; இனிச் சொல்லாதிருப்பாயாக' என்று அவ்விலக்குமணனைக் கண்டிக்க, பிறகு சுமந்திரன் மனவருத்தத்தோடு இராமபிரானை வணங்கி மீண்டு செல்ல ஒருப்பட்டுத் தேர்நிறுத்திய இடத்துக்குச் சென்றனனென்பதாம். "கூட்டினன் தேர்ப்பொறி" என மேல்வருவதனால், தேரிடைஎன்பதற்கு -தேரை நிறுத்தியுள்ள இடத்துக்கு எனப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. ஆரியன் இளவலை நோக்கிச் செப்பலென்றபின், (அந்த இளவல்) பரியும் நெஞ்சினன்-(தடையுண்டு) தத்தளிக்கும் நெஞ்சினனாய், பாரிடை-புவியில், (வீழ்ந்து), வணங்கினன் ; வணங்கினன் என்பர் ஒருசாரார். தேரிடை வித்தகன் - தேர்த்தொழிலில் வல்லவன் எனினுமாம். செப்பல் - அல்லீற்று எதிர்மறையேவல். பி - ம்:—[1]இச். [2]பதைக்கும். (583)

47.—தேரைப்பூட்டிக்கொண்டு சுமந்திரன் அயோத்திக்கு மீளுதல்.

கூட்டினன் றேர்ப்பொறி [1]கூட்டிக் [2]கோன்முறை
பூட்டினன் [3]புரவியப் புரவி போநெறி
காட்டினன் காட்டித்தன் கல்வி மாட்சியால்
ஓட்டின னொருவரு முணர்வு ருமலே.

(இ - ள்.)(சுமந்திரன்),தேர் பொறி-இரதமாகிய பொறியை, கூட்டினன்-சித்தப்படுத்தினான்; கூட்டி-(அங்ஙனம்) சித்தப் படுத்தியபின், புரவி-குதிரைகளை, கோல் முறை பூட்டினன்-கோல் கொள்ளும்முறையில் [ஓட்டுதற்குஇயையுமாறு] (அத்தேரிலே) பூட்டினான்; அ புரவி போம் நெறி காட்டினன்-அந்தக்குதிரை செல்லும்வழி (யாவர்க்கும் கண்விழித்துஎழுந்தால்) தோன்று மாறு (குதிரையைச்) செலுத்தினான்; காட்டி - அங்ஙனஞ்செய்து கொண்டே, தன் கல்வி மாட்சியால்-(குதிரை செலுத்தும்) விச்சையில் தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள வல்லமையால், ஒருவர்உம் உணர்வு உருமல்ஏ ஓட்டினன்-ஒருவரும் தேர் செல்லும் ஒலியைக்கேட்டுக் கண்விழித்துக்கொள்ளாதபடி [ஒலியின்றித் தேர் செல்லும்படி] (அத்தேரைச்) செலுத்தினான்; (எ - று.)

தேரிடைச்சென்ற சுமந்திரன் அத்தேரிற் குதிரைகளைப் பூட்டிச் சென்றவழி யாவர்க்கும் புலனாகும்படி சுவடுதோன்றுமாறு தேரைச் செலுத்தினா னாயினும், அத்தேர் செல்லுவதாற் பேரொலியுண்டாகாவண்ணம் தேர்ப்பாகுதொழிலில் தனக்குள்ள வல்லமையால் உறங்குபவர் விழித்தெழுந்திராதபடி செய்தன னென்பதாம். இச்செய்யுளில் ஒருவாக்கியத்தினீற்றில்விட்ட சொல் அடுத்தவாக்கியத்தின் முதலில் வர இங்ஙனம் பலவாக்கியங்கள் வந்தமை ஒற்றைச்சரமாலையென்னும் ஏகாவளியலங்காரமாம். பொறி - யந்திரம். பி-ம்:—[1]கூடி.[2]கொண்முறை, மண்முறை. [3]புரவியும்.

இங்கு ஒருபிரதியிலிருப்பதாகஅடையாற்றுப்பிரதியிற் காட்டியுள்ள செய்யுள் வருமாறு:—ஒருதிறத்துயிரெல்லாம் புரந்துமற்றவண், இருதிறத்துளவினையியற்று மெம்பிரான், தருதிறத் தேவலைத் தாங்கித்தாழ்விலாப், பொருதிறற்சுமந்திரன் போயபின்னரே. (584)

48.—இராமனும் அவ்விரவிற் பிரயாணமாதல்.

தையறன் கற்புந்தன் றகவு [1]தம்பியும்
மையறு கருணையு முணர்வும் வாய்மையும்
செய்ய[2]தன் வில்லுமே சேம மாகக்கொண்டு
ஐயனும் போயின னல்லி னப்பணே.

(இ - ள்.) தையல்தன் கற்புஉம்-சீதாபிராட்டியின்பதிவிரதா தருமமும், தன் தகவுஉம்-தனது மேன்மைக்குணமும், மை அறு கருணை உம்-குற்றமற்ற (தன்னுடைய)அருட்குணமும், உணர்வு உம்-நல்லறிவும், வாய்மைஉம்-சத்தியமும், செய்ய தன் வில்உம்-செம்மைத்தன்மையையுடைய தனது தனுசும், தம்பிஉம்ஏ-இளைய பெருமாளுமே, (என்ற இவை), சேமம் ஆக கொண்டு-(தனக்குப்)

பாதுகாவலாக அமையப்பெற்று, அல்லின் நாப்பண் - அந்த இரவின் நடுவில் [நடுராத்திரியில்], ஐயன்உம்-இராமபிரானும், போயினன்-செல்லலானான்; (எ - று.)

தம்பி வில் என்ற உருவப்பொருளோடு கற்புமுதலிய அருவப் பொருளையுஞ்சேர்த்துச் சேமமாகவெனக்கூறிய நயம் கருதத் தக்கது. பொருள் முறைக்கு ஏற்ப, தம்பி என்பது இறுதியிற்கூட்டப்பட்டது. தகவு என்பதில் கருணை முதலியன அடங்குமாயினும், சிறப்புடைமையால், குணங்களுட்சிறந்தனவான கருணை முதலியவற்றைத் தனியே யெடுத்துக்காட்டினர். செய்ய வில்-கொடியோரை நலிந்து நல்லோரைப் பாதுகாக்குந் தன்மையமைந்த வில்: இனி, நாணியேறிடாமையால் வளைந்திராமல் நேராகஇருக்கும் வில் எனக் கூறலும் ஒன்று. கண்ணகிக்கு "பேணிய கற்பும் பெருந்துணையாக" என்றார் இளங்கோவடிகள்; கம்பனோ ஒருபடி மேற்சென்று சீதையின் கற்பு ஐயனுக்குந்துணையாயிற்று என்கிறான். மேல் யுத்தகாண்டத்துச் சீதைக்களங்காண்படலத்தும் அன்னாள் கற்புச் சேமமாதல் பெறப்படும். பி - ம்:—[1] தம்பிதன். [2] கை. (585)

வேறு.

49.—அப்போது இருள் செறிந்திருக்க, சந்திரன் உதயமாதல்.

பொய்வினைக் குதவும் [1]வாழ்க்கை யரக்கரைப் பொருந்தி யன்னார்
செய்வினைக் குதவு [2]நட்பாற் செல்பவர்த் தடுப்ப [3]தேய்க்கும்
[4]மைவிளக் கியதே யன்ன [5]வயங்கிரு [6]டுரக்க வானம்
கைவிளக் கெடுத்த தென்ன வந்தது கடவுட் டிங்கள்.

(இ - ள்.) பொய் வினைக்கு உதவும் வாழ்க்கை அரக்கரை-வஞ்சத்தொழிலைச் செய்வதற்குத் துணையாயிருக்கும் வாழ்வையுடைய இராக்கதரை, பொருந்தி-சேர்ந்திருந்து, அன்னார் செய் வினைக்கு-அந்த அரக்கர் செய்கின்ற (கொலைமுதலிய) தீத்தொழிற்கு, உதவும்-துணை செய்கின்ற, நட்பால்-சிநேககுணத்தினால், செல்பவர் தடுப்பது ஏய்க்கும்-(அவ்வரக்கர்க்குப் பகையாகிச்) செல்கின்ற இராம விலக்குமணரை (ச் செல்லவேண்டாஎன்று) தடைசெய்வதை ஒத்திருப்பதும், மைவிளக்கியது ஏ அன்ன-அஞ்சனத்தின் தன்மையை விளங்கச்செய்வது போல்வதுமான, வயங்கு இருள் - (கருநிறத்தோடு) விளங்குகின்ற இருட்டை, துரக்க-ஓட்டிவிடும்படி, வானம்-ஆகாயமானது, கை விளக்கு எடுத்தது என்ன - கையினாலேந்திக்காட்டும்விளக்கை (த்தான்) எடுத்துத்தாங்கியதென்று சொல்லும்படி,கடவுள் திங்கள்-தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த சந்திரன், வந்தது-தோன்றிற்று; (எ - று.)

இருட்டானது தான்கருநிறத்தால் அரக்கரை யொத்திருந்து அவர்புரிகின்ற தீச்செயல்கட்கும் உதவியாயிருப்பதாதலால், அவ்வரக்கரைச் சங்கரித்தற்பொருட்டே திருவவதரித்த மூர்த்தியாகிய இராமபிரான் தம்பியோடு அரக்கர்வாழுங் காட்டிற்குச் செல்லத்தொடங்கியபோது அவ்வரக்கரிடத்துள்ள நட்பினால் 'நீங்கள் இங்குவரவேண்டா' என்று இவர்களைத் தடுப்பது போன்றிருந்ததென, இருட்செறிவை முதலிரண்டடிகளினாற்

குறித்தார். பிறகு அவ்விருள்நீங்கும்படி வானத்திற் சந்திரன் தோன்றியதை, இராமபிரான் காட்டிற்குச்செல்லுகையில் வானம் கைவிளக்கையேந்திக் காட்டுவதுபோலு மெனப் பின்னடிகளினுற் குறித்தார். இவ்விரண்டும்-தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணிகளாம்; "ஏற றைற் கிருளை நீங்கக் கைவிளக்கேந்தியாங்கு, வீறுயர் மதியந் தோன்ற" என்றசிந்தாமணிப்பகுதி இந்தச்செய்யுளின் பின்னிரண் டடிகளிற் காணத்தக்கது. அரக்கர் கொடியவிலங்குகள்போல இர விற் சஞ்சரித்து முனிவர்முதலியோர்க்குத் தீங்குபுரிபவ ராதலால், இருள் அவ்வரக்கர் செய்யும்வினைக்கு உதவும் நட்பு ஆவதாகும். சந்திரன் தேவதைகளிற்சேர்ந்தவனென்பது நூற்றுணிபு: ஆத லால், 'கடவுட்டிங்கள்' என்றார். மைவிளக்கியது அன்ன இருள்- மைபோல் தோன்றும்இருள். இனி இச்செய்யுட்கு - வந்ததாகிய திங்கள் அரக்கர்க்குநட்பாய்ச் செல்பவரைத் தடுப்பதை யேய்க்கும் என்று உரைப்பாருமுளர்: அவ்வுரை சிறவாது. [4]மைவிளக்கிதே யென்ன' என்ற பாடத்துக்கு—மை ஈது-அஞ்சனமாகிய இது,(தன் னோடு ஒப்பிட்டால்), விளக்குஏ-விளக்குப்போல்வதேயாகும், என்ன -என்று சொல்லுமாறு, வயங்கு - மிகக்கருமையாக விளங்குகிற, இருள் என்க. பி-ம்:—[1]வாட்கை. [2]நட்பாய்ச்சேறற்பால், நட்பாற் செல்பவற். [3] ஒக்கும். [4]மைவிளக்கியதே யென்ன, மைவிளக் கீதேயன்ன, மைகுழைத்தெனவேவந்து. [5]மயங்கு. [6]துரப்ப.

50.—உதித்த சந்திரனது வருணனை.

[1]மருமத்துத் தன்னை யூன்று [2]மறக்கொடும் பாவந் தீர்க்கும்
உருமொத்த சிலையி னுரை யொருப்படுத் துதவி நின்ற
கருமத்தின் விளைவை [3]யுன்னிக் களிப்பொடு காண வந்த
தருமத்தின் வதன மென்னப் பொலிந்தது தனிவெண் டிங்கள்.

(இ - ள்.) தனி வெள் திங்கள்-(அப்போது உதித்த) ஒப்பற்ற வெண்ணிறத்தையுடைய சந்திரன்,—தன்னை மருமத்து ஊன்றும் மறம் கொடும் பாவம்-தன்னுடைய உயிர்நிலையிலே தாக்குவதான வீரத்தன்மையையுடைய கொடிய பாவத்தை, தீர்க்கும் - ஒழிக்க வல்ல, உரும் ஒத்த சிலையினுரை-இடியையொத்த [பேரொலிசெய் கின்ற] வில்லையுடைய இராமலக்குமணரை, ஒருப்படுத்து-(வனத் திற்கு வருமாறு) உடன்படுத்தி, உதவிநின்ற - (தனக்குத்) துணை புரிந்த, கருமத்தின் விளைவை-(தனது) நல்வினைப்பயனை, உன்னி - எண்ணி, களிப்பொடு-மனமகிழ்ச்சியுடனே, காண வந்த-தரிசிக்கு மாறு (அங்கு) வந்த, தருமத்தின் - தருமதேவதையின், வதனம் என்ன-முகம்போல, பொலிந்தது-விளங்கிற்று; (எ - று.)

தன்னை உயிர்நிலையில் நலிகின்ற அதருமத்தை வேரோடுகளை யும்பொருட்டாக அரக்கரை யொழிக்குமாறு தனது நல்வினைப்பய னால் இராமலக்குமணர் வில்லை யேந்திக் கானகஞ்சேர்ந்தா ரென்ற மகிழ்ச்சியினால் மலர்ந்த தருமதேவதையின் முகம்போலு மெனச் சந்திரனை வருணித்தார்; இதுவும் தற்குறிப்பேற்றவணியே. மருமத்துத் தன்னை யூன்றுஞ் சிலையினுரை என இயைத்து - தம்மனத்திலே தன்னையே [தருமத்தையே] எண்ணுகின்ற வில்லாளிகளை யென்ன

லுமாம்: இனி, மருமத்துத்தன்னை ஊன்றும் மறம்கொடும்பாவம்-(தருமதேவதையின்) நெஞ்சில் தன்னைப் பதியச்செய்யும் அறத்திற்குமாறாகிய கொடும்பாவமெனக் கூறுவாருமுளர். [1]மருமத்துத் தன்னையூன்றி என்ற பாடத்துக்கு-மனத்தினால் தருமமாகிய தன்னையேகொண்டு என உரைக்க. பி - ம்:—[2]மாக். [3]எண்ணி. (587)

51.—அப்போது மலர்கள்யாவும் குவிந்திருத்தல்.

காம்புயர் கானஞ் செல்லுங் கரியவன் வறுமை நோக்கித்
தேம்பின குவிந்த போலுஞ் செங்கழு நீருஞ் சேரைப்
பாம்பின தலைய வாகிப் [1]பரிந்தன [2]குவிந்து [3]சாய்ந்த
ஆம்பலு மென்ற போது [4]நின்றபோ தலர்வ துண்டோ.

(இ - ள்.) காம்பு உயர் கானம்-மூங்கில்கள்ஓங்கிவளரப்பெற்ற காட்டிலே, செல்லும்-நடந்துசெல்கின்ற, கரியவன்-இராமபிரானது, வறுமை நோக்கி-வறுமைநிலையை [தரித்திரன்போன்றுள்ள நிலைமையை]ப் பார்த்து, தேம்பின-மனம் வருந்தினவாய், செங்கழுநீர் உம்-செங்கழுநீர்மலரும், குவிந்த போலும்-குவிந்தவற்றை யொத்துத்தோன்றும்; ஆம்பல்உம்-, சேரை பாம்பின தலைய ஆகி-சாரைப் பாம்பினுடைய தலைபோன்றதோற்றத்தையுடையனவாய், பரிந்தன -மனம்வருந்தி, குவிந்து சாய்ந்த-வாய்குவிந்து சாய்ந்துகிடந்தன, என்றபோது-என்றால், நின்ற போது-மற்றை மலர்கள், அலர்வது உண்டு ஓ-மலர்ந்திருத்தல் உளவாகுமோ? (எ - று.)

இரவிற் கூம்புந்தன்மையவான செங்கழுநீர் அப்போது அங்கு இராமன் நிலையைக் கண்டு வருந்தினாற்போலக் குவிந்துகிடந்தன; அது கிடக்கட்டும். சந்திரனைக்கண்டால் மலருந்தன்மையனவாகிய ஆம்பல்களோ இராமபிரான் ஒருவறியவன்போற்கானகஞ்சேரநேர்ந்ததுகுறித்து இரங்கினவாய்க் குவிந்துகிடந்தன: இங்ஙனம்இரவிற் கூம்பும் மலரன்றி மலர்ந்தே நிற்கும் ஆம்பல்மலர்களும் குவிந்து கிடந்தன வென்றால், மற்றைமலர் குவிந்துகிடந்தன என்பது தானே பெறப்படுமென்பதாம். குமுதபாந்தவன் [ஆம்பலின்சுற்றம்] என்று சந்திரனுக்குப்பேருண்டாகுமாறு சந்திரனைக்கண்டால் மலருந்தன்மையுள்ளது ஆம்பல் என்ற பொருள் விளங்குதலால், ஆம்பலும் என்ற விடத்து உம்மை-உயர்வுசிறப்பு. (இனி ஆம்பல் மாலையிற் கூம்புமென்பாருமுளர்: "குண்டு நீராம்பலுங் கூம்பின வினியே, வந்தன்று வாழியோர்மாலை" எனக் குறுந்தொகையில் வருவதுகாண்க.) கரியவன் வறுமை - இராமனுக்கு வறியவன் போலக் காட்டில் நடந்துசெல்லவேண்டிவந்த தன்மை. ஓரறிவுயிரும் இராமனுக்கு நேர்ந்த நிலையையுணர்ந்து வருந்துமென்றால் அதனை உலகம் மெய்யாகக்கொள்ளாதாதலால், முதல்வாக்கியத்தில் 'போலும்' என்பதைப் பெய்து கூறினார். பி-ம்:—[1]பரந்தன. [2]குவிந்த. [3]சோர்ந்த. [4]அங்கம்புயம், போமெதலாம். (588)

52.—நிலவில் இராமன் முதலிய மூவரும் செல்லுதல்.

அஞ்சனக் குன்ற மன்ன வழகனு மழகன் [1]றன்னை
எஞ்சலில் [2]பொன்போர்த் தன்ன விளவலு மிந்து வென்பான்

வெஞ்சிலைப் புருவத் தாடன் மெல்லடிக் கேற்ப வெண்ணூற்
பஞ்சிடைப்[3]படுத்த தென்ன வெண்ணிலாப் பரப்பப் போனார்.

(இ - ள்.) அஞ்சனம் குன்றம் அன்ன அழகன்உம்-பச்சைமா மலைபோல் அழகிய திருமேனியையுடைய இராமபிரானும், அழகன் தன்னை எஞ்சல் இல் பொன் போர்த்து அன்ன இளவல்உம்- இராமபிரானைக் குறைதலில்லாத [மாற்றுயர்ந்த] பொன்னைப் போர்த்து வைத்திருப்பதுபோன்ற வடிவத்தையுடைய இளைய பெருமாளும்,-இந்து என்பான்-சந்திரன், வெம் சிலை புருவத்தாள் தன் மெல் அடிக்கு ஏற்ப - கொடிய வில்லையொத்த புருவத்தைக் கொண்டவளான சீதாபிராட்டியின் மெல்லிய அடிகள் நடப்பதற்கு ஏற்குமாறு, வெள் நூல் பஞ்சு இடை படுத்தது என்ன - வெண்ணிறமான நாலுண்டாகும் பஞ்சை அக்காட்டினிடத்துப் பரப்பியதையொப்ப, வெள் நிலா பரப்ப - வெண்மை நிறமுள்ள நிலாவை (எங்கும்) பரவச்செய்யாநிற்கையில், போனார்-(அக்காட்டில்)நடந்து சென்றார்கள்; (எ-று.)

சந்திரன் வெண்ணிலவைக் காட்டினிடம்முழுதும்வீசியது, சீதை தன்மெல்லடியைக் கொடுங்கானத்தில்வைத்துநடந்தால் கல் முதலியன உறுத்துமே யென்று அக்காட்டினிடம்முழுவதும் வெண்பஞ்சைப் பரப்பியதுபோலு மெனப் பின்னிரண்டடிகளில் நிலாப்பரவியதைத் தற்குறிப்பேற்றவணியால் வருணித்தார். அங்ஙனம் பரந்த நிலாவில் இராமபிரான் முதலியோர் நடந்து சென்றன ரென்பதாம். இராமபிரான் வடிவமுழுதையும் பொன்னைக்கொண்டு போர்த்தால் எங்ஙனம் விளங்குமோ அங்ஙனம் விளங்குவது, இலக்குமணன் திருமேனி யென்பது,''அழகன்றன்னை யெஞ்சலில் பொன்போர்த்தன்ன விளவல்' என்பதன் கருத்து: இதனால், நிறத்தில்மாத்திரம் இராமனோடு இலக்குமணனுக்குவேறுபாடே தவிரச் சாயலிற் சிறிதும் வேறுபாடில்லை யெனக் கூறியவாறும். இனி, இலட்சுமணன் இராமனை விடாதுசெல்வதனால் இங்ஙனங் கூறிய தென்பாருமுளர்: சொற்போக்கை யூன்றிநோக்கின் கவியின் கருத்துக்கு இப்பொருள் ஒவ்வாதுளனத் தோன்றுகின்றது. பி - ம:—[1] தன்மேல். [2] அன்புபோர்த்த. [3] படுத்தாலன்ன, படுத்தாலென்ன. (589)

53.—சீதாபிராட்டியும் தன் மெல்லியபாதங்களைத் தரையில்வைத்து நடந்ததைப் பற்றிய கவிக்கூற்று.

[1]சிறுவிலை மருங்குல் கொங்கை [2]யேந்திய செல்வ மென்னும்
[3]நெறியிருங் கூந்த னங்கை சீறடி நீர்க்கொப் பூழின்
நறியன [4]தொடர்ந்து சென்ற [5]நடந்தன ணவையி [6]னீங்கும்
உறுவலி யன்பி[7]னூங்கோன் றுண்டென [8]நுவல்வ துண்டோ.

(இ - ள்.) சிறு விலை மருங்குல்-மிகவும் இளைத்த இடையுடன், கொங்கை - (பருத்த)தனங்களை, ஏந்திய - தாங்கியுள்ள, செல்வம் என்னும்-செல்வமகளென்று சொல்லப்படுகின்ற, நெறி இரு கூந்தல் நங்கை-நெறித்த மிக்க கூந்தலையுடைய சீதா பிராட்டி,-சிறு அடி-(தன்)சிறியபாதங்கள்,நீர் கொப்பூழின் நறியன-

நீரில்தோன்றுங்குமிழியைக்காட்டிலும்மெல்லிய(ன; என்றாலும் அ) வற்றால், தொடர்ந்து சென்று-(இராமபிரானைப்) பின்பற்றிப்போய், நடந்தனள்—; நவையில் நீங்கும் அன்பின்-குற்றத்தினின்று நீங்கிய அன்பைவிட, உறுவலி ஊங்கு-மிக்க வலிமைமிக்குள்ள தாகிய, ஒன்று-ஒருபொருள்,உண்டு-(உலகத்தில்)உள்ளது, என-என்று, நுவல்வது-சொல்லுதற்கு உரியது,உண்டோ-உள்ளதோ? [இல்லை]; (எ - று.)

காற்றுச் சிறிதுபட்டாலும் உடையுந்தன்மையுள்ளதுநீர்க் குமிழி: அதைவிட மெல்லிய தன்பாதங்களைக் கடுங்கானில்ஊன்ற வைத்துச் சீதாபிராட்டியும் தன்கணவன் பின்னே நடந்து சென்றனளே; இங்கனம் அவட்கு வலிமையைத் தந்தது அன்பே யன்றோ; ஆகவே, அந்த அன்பைவிட வலியது ஒன்றும்இல்லை யென்றவாறு. இராமனிடத்துச் சீதைக்கு உள்ள அன்பேஅவட்கு நடக்கும் வலிமையைத் தந்ததென்றபடி.சீதையும் தன்மெல்லிய பாதங்களைக் கடுநிலத்திலே வைத்து ஊன்றிக் கணவன்பின்னே சென்றாள் என்று முதல்மூன்றடிகளிற் கூறிய சிறப்புப்பொருளை, 'உறுவலி அன்பினூங்கொன் றுண்டென நுவல்வதுண்டோ' என்ற பொதுப்பொருள் சமர்த்தித்து நின்றது; **வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி.** இதனை, வடநூலார் அர்த்தாந்தரந்யாஸமென்பர்: சிறு விலை - பஞ்சம்; இளைத்தவயிறுஎன்று கூறுதற்காக *'க்ஷாமோ தரம்'என்றுவடமொழியிற்கூறுவதுபோல,நுண்ணிய இடை யென் பதைத் தெரிவிக்க '**சிறுவிலை**மருங்குல்' என்றது.'சிறுத்தது'என்ற பொருளை இலக்கணையாற்காட்டிற்று. "சிறுவிலை யெளியவ ருணவு சிந்தினேன்" "சிறுவிலைநாண் முந்தீந்ததோருணவின் பயன்" என்று மேலும் சிறுவிலை. என்ற சொல் இந்நூலிற்பயில் வது காண்க. சீதாபிராட்டி அருமையாகப் பாராட்டப்பட்டு வந்தவ ளென்பதுதோன்ற, 'செல்வமென்னும்நங்கை' என்றார். அன்பி னூங்கொன்றுஉண்டென-"அன்பிற்றறுகண் பிறிதுண்டோ" என்பர் பின்னும். பி - ம்:—[1]சிறுகிடை, சிறுநிலை. [2]இந்திர, இந்திரை. [3]செறி. [4]உளைந்துசோர. [5]நடாத்தலினவையுள், நடந் தெனினவையுள். [6]நீங்கி. [7]ஊங்கின். [8]உணர்வதுண்டோ. (590)

54.—கவிக்கூற்று: இராமபிரான் உதயகாலத்திற்குமுன் இரண்டு யோசனை சென்றானென்றுகூறிச் சுமந்திரன் செய்ததைச் சொல்வோமெனல்.

பரிதிவா னவனுங் கீழ்பாற் பருவரை பற்று முன்னம்
திருவினு யகனுந் தென்பால் யோசனை யிரண்டு சென்றான்
அருவிபாய் கண்ணும் புண்ணு யழிகின்ற மனமுந் தானும்
[1]துரிதமான் றேரிற் [2]போனான் செய்தது சொல்ல லுற்றாம்.

(இ - ள்.) பரிதி வானவன்உம்-சூரியனும், கீழ்பால் பருவரை பற்று முன்னம்-கிழக்குத்திக்கிலுள்ள பருத்தமலையை [உதயகிரி யை] அடைவதற்கு முன்னம் [சூரியோதயத்துக்கு முன்னமே], திருவின் நாயகன்உம் - இலக்குமியின் கணவனான ஸ்ரீராமபிரான், தென்பால்-தெற்குத்திக்கில், யோசனை இரண்டு சென்றான்-

* "க்ஷாமக்ஷாமக்ருஶோதரம்" என்றது நினைவிற்குவருகின்றது.

இரண்டுயோசனை தூரம் நடந்து சென்றிட்டான்; (இனி), அருவி பாய் கண்உம் - அருவி வெள்ளம்போல் (துயரக்கண்ணீரைச்) சொரிகின்ற கண்களும், புண் ஆய் அழிகின்ற மனம்உம் - புண் பட்டுவருந்துகின்ற மனமும், தான் உம்-தானுமாகி,-துரிதம் மான் தேரில் போனன் - விரைந்துசெல்லுகின்ற குதிரை பூட்டிய தேரின்மீது ஏறிக்கொண்டு திரும்பிச்சென்றசுமந்திரன், செய்தது-செய்ததை, சொல்லல் உற்றும் - இனிச் சொல்வோம்; (எ-று.)

கண்ணும் மனமுந்தானும் போனன்-திணைவிரவிச் சிறப்பால் உயர்திணை முடிபேற்ற வழுவமைதி. பரிதிவானவனும், உம்மை - எதிரது தழுவியது. திருவினையகனும், உம்மை - இறந்தது தழுவியது. துரிதம் - த்வரிதம்: வடசொல். சொல்லலுற்றும் - கவிகட்கு உரிய தனித்தன்மைப்பன்மை. பி - ம்:—[1] துரகம். [2] சென்ருன்.(591)

55.—சுமந்திரன் அயோத்திசேர்ந்து வசிட்டனிடஞ்செய்திதெரிவிக்க, அவன் வருந்துதல்.

கடிகை[1]யோ ரிரண்டு மூன்றிற் கடிமதி லயோத்தி கண்டான்
அடியிணை தொழுதா னாதி முனிவனை யவனு முற்ற
படியெலாங் [2]கேட்டு நெஞ்சிற் பருவர லுழந்தான் [3]முன்னே
முடிவெலா [4]முணர்ந்தா னந்தோ முடிந்தனன் [5]மன்ன னென்றான்.

(இ - ள்.) (சுமந்திரன்),—கடிகை ஓர் இரண்டு மூன்றில்-ஐந்து நாழிகைக்குள், கடி மதில் அயோத்தி - காவலாக அமைந்த மதிலை யுடைய அயோத்திமாநகரத்தை, கண்டான் - அடைந்து, ஆதி முனிவனை - குலகுருவாய்ச்சிறந்த வசிஷ்டமுனிவனை, அடி இணை தொழுதான்-உபயபாதங்களில் வணங்கினன்; அவன்உம் - அம் முனிவனும், உற்ற படி எலாம் கேட்டு - நிகழ்ந்த வகைமுழுவதை யும் (அச்சுமந்திரனிடம்) கேட்டறிந்து, நெஞ்சில் - (தன்) மனத்தி னுள்ளே, பருவரல் உழந்தான் - துன்பத்தால் வருந்தினன்; முன்னே முடிவு எலாம் உணர்ந்தான் - மேலே நிகழப்போவதை யெல்லாம் அறிந்தவனாய், அந்தோ மன்னன் முடிந்தனன் என் ரான்-ஐயோ! அரசன் இறந்துவிட்டானென்று கூறினன்; (எ-று.)

இராமபிரான் நகரத்துக்குத் திரும்பிவர ஒருப்படாமல்இரதத் தையும் திருப்பிவிட்டுத் தம்பியும் மனைவியுமாகக் காடுசேர நடந் திட்டானென்ற செய்தியைக் கேட்டவுடனே, அரசன் இறப்பது நிச்சயமென்று, வசிட்டமுனிவன் கூறினனென்பதாம். முன்னே முடிவெலாம் உணர்ந்தான் என்பதற்கு-முன்னமே தன் ஞானக் கண்ணினால் முடிவைக் கண்டறிந்தவனான வசிட்டனெனக் கொள் ளினுமாம். தெளிவு பற்றி, 'முடிந்தனன்' என இறந்த காலத்தாற் கூறினார்: வழுவமைதி. இரண்டுமூன்று - உம்மைத்தொகை. இரண்டு அல்லது மூன்று எனினுமாம். பண்புத்தொகையாகக் கொள்ளின், ஆறுஎன்று பொருள். பருவரல்-பரிவு வருதல்என்று பொருளுள்ள பரி வா என்ற வினைச்சொற்கள் தொடர்ந்துவிகாரப் பட்ட 'பருவா' என்பது பகுதியாக, அதனடியாகப்பிறந்ததொழிற் பெயர். பி-ம்:—[1] ஒன்றிரண்டு. [2] கேட்டே, கேட்டான். [3] முன்னம். [4] உணர்ந்தே, உணர்ந்தேன். [5] அரசன். (592)

56.—வருந்தியவண்ணம் வசிட்டமுனிவன் சுமந்திரனோடும் அரண்மனையிற் புகுதல்.

நின்றுயர் பழியை யஞ்சி நேர்ந்திலன் றடுக்க வள்ளல்
ஒன்றுநா[1]னுரைத்த னோக்கான்[2]றருமத்திற் குறுதி பார்ப்பான்
வென்றவ [3]ருளரே [4]மேலை விதியினை [5]யென்று [6]விம்மி
பொன்றிணி மன்னன் கோயில் சுமந்திர னோடும் [7]புக்கான்.

(இ - ள்.) 'வள்ளல் - உதாரகுணமுடையவனாகிய தசரதன், நின்று உயர் பழியை அஞ்சி தடுக்க நேர்ந்திலன் - இவ்வுலகத்து நிலைபெற்று மென்மேலும் வளரக்கூடிய பழிக்குப் பயப்பட்டு (இராமபிரான் காட்டிற்குச் செல்வதை)த் தடுத்தற்கு ஒருப்பட்டானில்லை: தருமத்திற்கு உறுதி பார்ப்பான்-தருமம் நிலைநிற்குந்தன்மையை நாடுபவனாகிய இராமபிரான், நான் உரைத்தல் ஒன்றும் நோக்கான்-நான் கூறியதைச் சிறிதும் கருதினானில்லை; மேலை விதியினை வென்றவர் உளர்ஏ-பழவினைக்கு (வசப்படாது அதனைக்) கடந்து நின்றவர்(இவ்வுலகத்தில் எவரேனும்) இருக்கின்றனரோ?' என்று -என்று சொல்லி, விம்மி-புலம்பிக்கொண்டு, சுமந்திரனோடுஉம் - சுமந்திரனென்பவனுடனே, பொன் திணி மன்னன்கோயில்-பொன் னாலியன்ற அரசமாளிகையினுள், புக்கான் - புகுந்தான், (வசிட்ட முனிவன்); (எ - று.)

நான் உரைத்தல்என்றது - "ஐயநீயொருவியோங்கிய, கற்ற டங்காறு தியென்னிற்கண்ணகன், மற்றடந்தானையான் வாழ்கி லான்" என்று நகர்நீங்குபடலத்து வந்ததனை: அதனை அப்பிரான் நோக்காமையை 'அன்னவன்பணிதலையேந்தியாற்றுதல், என்னது கடன்" என்ற பாடலிற் காண்க. தருமத்தை நிலைநாட்டத்திருவவ தரித்தவனாதலால், தருமத்திற்கு மாறான என்சொல்லை ஒரு பொருட்டாகக் கருதிலனென்பான், இராமபிரானை 'தருமத்திற் குறுதிபார்ப்பான் *** நோக்கான்' என்றான். "சூழ்வினை நான் முகத்தொருவர்ச் சூழினும், ஊழ்வினையொருவரா லொழிக்கற் பாலதோ" என்று வசிட்டன் மொழியாக அங்குவந்தது ஒப்பு நோக்குக. ஒன்று என்றதன்பின் உம்மை தொக்கது. பி-ம்:— [1]உரைப்ப. [2]தருமத்தின். [3]யாரே. [4]மேலவ். [5]என்ன. [6]விம்மா. [7]போனான். (593)

57.—தேர்கொண்டு வந்ததுகேட்டு அமைச்சர் விரைந்துவந்து சுமந்திரன்நிலைகண்டு தளர்தல்.

தேர்கொண்டு வள்ளல் வந்தா னென்றுதஞ் சிந்தை யுந்த
ஊர்கொண்ட திங்க ளென்ன மன்னனை யுழையர் [1]சுற்றிக்
கார்கொண்ட மேனி யானைக் கண்டிலர் [2]கண்ணில் வற்றா
நீர்கொண்ட நெடுந்[3]தேர்ப் பாக னிலைகண்டே நிலையிற் றீர்ந்தார்.

(இ-ள்.) (தேர்வந்த செய்தியை யறிந்தவுடனே),—உழையர்-மந்திரிமார்கள்,-தேர்கொண்டு வள்ளல்வந்தான் என்று தம்சிந்தை உந்த-'தேரின்மீது ஏறிக்கொண்டு இராமபிரான் திரும்பிவந்திட்டான்' என்பதனால் தமது எண்ணம்தூண்டிச்செலுத்த,— திங்கள்

ஊர் கொண்ட(து) என்ன-சந்திரன் ஊர்கோளைக்கொண்டுள்ளது போல, மன்னனை சுற்றி - தசரதமன்னவனைச்சுற்றிநின்று, கார் கொண்ட மேனியானை கண்டிலர் - கருநிறமுள்ள இராமபிரானைக் காணாதவர்களாய், கண்ணில் வற்றா நீர் கொண்ட நெடு தேர் பாகன் நிலை கண்டு - கண்களில் வற்றாத [மேன்மேற்சுரக்கின்ற] கண்ணீரைக் கொண்ட தேர்ப்பாகனது தன்மையைக் கண்டு, நிலையில் தீர்ந்தார் - (தமது) மனமகிழ்ந்த நிலையினின்று நீங்கப்பெற்றார்கள் [வருத்த மடைந்தார்கள்]; (எ - று.)

தேர்வந்ததுகேட்டு இராமபிரானே வந்திட்டானென்று துணிந்து மனமகிழ்ச்சியடைந்துவந்த மந்திரிமார், தசரதமன்னவனைச் சூழ்ந்திருந்து, அங்கு இராமனையின்றிச் சுமந்திரன் கண்களில் நீர் தாரை தாரையாய்ப்பெருக நிற்பதுகண்டு, தாம் கொண்ட மகிழ்ச்சிநீங்கி, வருந்தின ரென்பதாம். அரசனைச் சூழ்ந்திருந்த உழையர்,திங்களைச்சூழ்ந்த ஊர்கோட்கு உவமையாவர். கண்டே - செய்தி சொல்லாதிருக்கையிலேயே என்றபடி. சந்திர சூரியர்களைச்சுற்றிச் சிலகால் வட்டமாகத்தோன்றும் மண்டலத்தை 'ஊர்' என்பர்: சந்திரன் மண்டலமிட்டுள்ளது என வழங்குதலும் காண்க. "நெடுவெண்டிங்களுமூர்கொண்டன்றே" என்பது அகநானூறு. பி- ம்:—[1] சுற்ற. [2] கண்ணீர். [3] தேரான்றன். (594)

58.—இரதம்வந்ததென்னக்கேட்டுத்தசரதன் கண்விழித்து வசிட்டனையெதிரே கண்டு 'இராமன் வந்தானா?' என்று வினவுதல்.

இரதம்வந் துற்ற தென்றுங் கியாவரு மியம்ப லோடும்
வரதன்வந் துற்றா [1]னென்ன மன்னனு மயக்கந் தீர்ந்தான்
புரைதபு கமல நாட்டம் பொருக்கென விழித்து நோக்கி
விரதமா தவனைக் கண்டான் வீரன்[2]வந்தனனோ வென்றான்.

(இ - ள்.) இரதம் வந்து உற்றது என்று - (காட்டிற்குச் சென்ற) இரதமானது மீண்டுவந்து சேர்ந்ததென்று, ஆங்கு யாவர்உம்-அங்குள்ள எல்லாரும், இயம்பலோடுஉம்-சொல்லவே,- வரதன் வந்து உற்றான் என்ன மன்னன்உம் மயக்கம் தீர்ந்தான் - இராமபிரான் வந்திட்டானென்றுகருதித் தசரதமன்னவனும் மனமயக்கந்தீர்ந்தவனாகி, புரை தபு கமலம் நாட்டம் பொருக்கென விழித்து நோக்கி-குற்றமற்ற தாமரைமலர் போன்ற (தன்) கண்களைச்சடக்கென விழித்துப்பார்த்து, (தன்எதிரேநின்ற), விரதம் மா தவனை கண்டான்-நோன்பு மேற்கொண்ட சிறந்ததவத்தினனாகியவசிட்டமுனிவனைப் பார்த்து, வீரன் வந்தனன்ஓ என்றான் - 'மஹாவீரனாகிய இராமபிரான் திரும்பிவந்தானோ?' என்று வினவினன்; (எ-று.)

இராமன் வேண்டுவார் வேண்டும் வரங்களைக் கொடுப்பவனாதலால், நாட்டிற்குத்திரும்பவேணுமென்று உடன்தொடர்ந்து சென்ற நகரத்தவரின் வேண்டுகோட்கு இணங்கித் திரும்பிவந்தான்போலுமென்ற கருத்தினனாதலின், தசரதன், 'வரதன் வந்துற்றான்' என்று கருதினான். பொருக்கென-விரைவுக்குறிப்பு. தவஞ்செய்கையில் மனத்தைப் புலன்வழிச்செலுத்தாமை உணவு

விலக்கல் முதலிய பலவகை நியமங்களை மேற்கொண்டு ஒழுக வேண்டுவது இன்றியமையாததாமாதலின் 'விரதமாதவன்' என்றார். பி-ம்:—[1] என்ன.[2] வந்தானே. (595)

59.—மறுமொழிசொல்லாமையால்இராமன்வராமையுணர்ந்துமூர்ச்சித்த மன்னனது துயரைக் காணப்பெறாது முனிவன் அப்பாற்செல்லல்.

இல்லையென் [4]றுரைக்க [2]லாற்ற [3]னேங்கிமா முனிவ னின்றான்
[4]நல்லவன் முகமே நம்பி [5]நடந்தில னென்னு மாற்றம்
சொல்லலு மரசன் சோர்ந்தான் றுய[6]ருறு முனிவ னுனிவ்
வல்லல்காண் கில்லே னென்னு [7]வாங்குநின் றகலப் போனான்.

(இ - ள்.) மா முனிவன் - பெருமைபெற்றவசிட்டமகரிஷி,— இல்லை என்று உரைக்கல் ஆற்றான் - (இராமன்) வந்திலனென்று (தன்வாயினாற்) சொல்லப்பொறாமல், ஏங்கி நின்றான்-மனம் வருந்தி வாளாவிருந்தான்; (அம்முனிவன் இராமன் செய்தியை வாயினாற் சொல்லாமலிருக்கவும்), நல்லவன் முகமே - நற்குணங் களையுடையவனாகிய அந்த வசிட்டமுனிவனுடைய முகமே, நம்பி நடந்திலன் என்னும் மாற்றம் சொல்லலும்-இராமபிரான் திரும்பி வந்திலனென்ற செய்தியைத் தெரிவிக்கவே,-அரசன்-தசரதன்,— சோர்ந்தான்-மூர்ச்சித்தான்; துயர் உறு முனிவன்-(மனத்தில்) துயரம் மிக்கவனான வசிட்டன்,—நான் இ அல்லல் காண்கில்லேன் என்னு - நான் இத்துயரத்தைக் கண்டு மனம்பொறேனென்று சொல்லி, ஆங்கு நின்று-அவ்விடத்தினின்று, அகல போனான் - அப்பாற் சென்றான்; (எ - று.)

உயிர்க்கு உவப்பு உண்டாகும்போது மலர்ந்தும் துயர்நேரும் போது வாடியும் உள்ளக்கருத்தை முகம் தெரிவிக்குமாதலால், 'நல்லவன் முகமே நம்பி நடந்திலனென்னும்மாற்றஞ்சொல்லலும்' எனப்பட்டது; "அடுத்ததுகாட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம், கடுத்ததுகாட்டும்முகம்" என்றார், நாயனாரும். காய்தல் உவத்த லின்றி, மெய்த்திரு வந்துஉற்றாலும் வெந்துயர்வந்து உற்றாலும் ஒத்திருக்கும் உள்ளத்தையுடைய உரவோனாலும் ஆற்றமுடியாதா யிற்று, அப்போதுதோன்றிய துயரமென்று துயரத்தின்மிகுதியை விளக்கியவாறு. பி - ம்:—[1]உரைத்தல், உணர்த்தல். [2]மாட்டான், ஆற்றாது. [3]ஏங்கினன் முன்னேநின்று. [4]வல்லவன். [5]வந்திலன். [6]பெறு. [7]ஆண்டு. (596)

60.—இராமன்முதலியோர் காடுநோக்கிச் சென்றமையைச் சுமந்திரன் தெரிவிக்க, மன்னவன் அத்துயரச் செய்தியா லாவியை யிழத்தல்.

நாயகன் பின்னு [1]தன்றேர்ப் பாகனை நோக்கி நம்பி
சேயனோ வணிய னோவென் றுரைத்தலு [2]மனையான் செய்ய
வேயுயர் [3]கானிற் றானுந் தம்பியு மிதிலைப் பொன்னும்
[4]போயின னென்றா னென்ற போழ்தத்தே யாவி போனான்.

(இ - ள்.) நாயகன்-தசரதமன்னவன், பின்உம்-மீண்டும், தன் தேர் பாகனை நோக்கி-தனக்குத் தேரோட்டுபவனாகிய சுமந்திரனைப் பார்த்து,நம்பிசேயனோ அணியனோ என்று உரைத்தலும்-'இராமன்

தூரத்திலுள்ளானோ (அன்றிச்) சமீபத்திலுள்ளானோ?' என்று வினவுதலும்,—அனையான்-அந்தச்சுமந்திரன், செய்ய வேய் உயர் கானில்-நேராகவளருந்தன்மையுள்ள மூங்கில்கள் ஓங்கிவளரப் பெற்ற காட்டில் [காட்டிற்குச்செல்லும் பாதையில்], தான்உம்—, தம்பிஉம் மிதிலை பொன்உம்-இளையபெருமாளும் மிதிலாபுரியில் தோன்றிய இலக்குமிபோன்றசிதையுமாக, போயினன்—, என்றான்-என்று மறுமொழிகூறினான்;என்ற போழ்தத்துஏ - என்று சொன்னபோதே, ஆவி போனான் - (தசரதன்) உயிர் நீங்கப் பெற்றான்; (எ - று.)

'இராமபிரான் பட்டணத்திலிருந்து புறப்பட்டதுமுதல் விட்டு வரும் வரையில் செய்த செயலை யெல்லாங்கேட்டு அவற்றைநினைத் தாவது ஆறியிருக்கலாமோ?' என்ற ஓர் எண்ணத்தினால் மன்னன் வினவ, அவ்விராமபிரான் கானகஞ்சென்றதுவரையிலும் நிகழ்ந்த செய்தியைச் சுமந்திரன்சொல்ல, 'காட்டில் இராமபிரான்போயினான்' என்ற துயர்விளக்குங் கடுஞ்சொல்லைக் கேட்டவுடனே தன்னையும் அறியாமல் பெருந்துயரம்பொங்க அதனால் உயிரொழிந்தனன் தசரதன் என்று முதனூலைச் சிறிதுஒட்டிப் பொருள்விரித்து உரைத்துக்கொள்க. 'நம்பிசேயனோ அணியனோ?' என்று வினவியதற்குக் கருத்து, இராமபிரான் வெகுதூரம் செல்லாது அணமையிலிருப்பின் ஒருகால் திரும்பவும் வந்திடலாம்' என்ற நோக்கத்தினாலாம் என்பர். மீண்டு வரலாம் என்ற நசைஅறவே, தசரதனுவியும் அற்றதென்க. மிதிலைப் பொன்னும் தம்பியுந்தானும் போனான் - சிறப்பினால் உயர்திணையாண்பால்முடிபு ஏற்றது.

சுமந்திரன் இராமபிரானைவிட்டு அயோத்திக்கு மீண்டபோது அவனைக் கண்ட நகரத்துச் சனங்கள் மிகவருத்தமடைய, பின் அவன் தசரதனையணுகி இராமன்சொல்லியசெய்தியையும் சிதையின் நிலைமையையும் தெரிவித்து அயோத்தியிலுள்ள சராசரங்களெல்லாம்மனவருத்தமுற்றிருப்பதையுந் தெரிவிக்க, அத்தசரதன் மனங்கலங்கி மூர்ச்சித்தான்: கௌசலை 'பர்த்தாவுக்கும் தீங்கு நேருமோ?' என்று அஞ்சித் திகைத்துப் பின்அச்சுமந்திரன்சொல்லிய இராமனதுசெய்தியைக் கேட்டதனால் மிகவருந்தித் துயருறுகையில், அவளை அச்சுமந்திரன் 'இராமலட்சுமணசீதையர் வனவாசத்தால் வருந்தார்' என்று எடுத்துக்காட்டித் தேற்ற, பிறகு அந்தக்கௌசலை இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பியதைச் சொல்லித் தசரதனிடம்புலம்ப, மீண்டும் அரசன்மனங்கலங்கிமூர்ச்சித்து வெகுநேரங் கழித்து மூர்ச்சை தெளிய, பின்பு கோசலை அவ்வரசனிடத்துத் தான் சிறிது நிஷ்டூரமாகக் கூறியதைப் பொறுக்குமாறுவேண்டினள். அப்பால் மன்னவன் துயரமுற்றவண்ணமே துயில்கொண்டிருந்து பிறகு விழித்துத் தான் பூர்வத்தில் இவ்வண்ணம்புத்திரசோகம்தோன்றுமாறு நீர்மொள்ளும் இருடிகுமரனை நீர்பருகுகின்ற யானையென்று மாறுகக்கருதிக் கொன்ற செய்தியைக் கௌசலையிடம்கூறித் தான் முன்செய்த அத்தீவினைக்கு இரங்குவதும் இராமனைக்குறித்துக் கதறுவதுமாக இருந்து, கைகேயியைப் பழித்த வண்ணம், கௌசலையையும் சுமித்திரையையும் பார்த்துக்கொண்டே துயரத்தைத் தாங்க மாட்டாமல் ஆவி

போகப்பெற்றுன்என்ற விஷயம் முதனூலில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பி - ம் :—[1]நற்றேர். [2]தேர்வலானும். [3]கானம். [4]போயினர். (597)

61.—தசரதனை வானோர் மீளாவுலகத்திற் சேர்த்தல்.

இந்திரன் முதல்வ [1]ராய கடவுளர் யாரு மீண்டிச்
சந்திர [2]னனைய தாங்கோர் [3]மானத்தின் றலையிற் றாங்கி
வந்தன னெந்தை தந்தை யெனமனங் களித்து வள்ளல்
உந்தியா னுலகி னும்பர் [4]மீள்கிலா வுலகத் துய்த்தார்.

(இ-ள்.) ஆங்கு-அப்பொழுது அவ்விடத்து, இந்திரன் முதல்வர் ஆய கடவுளர் யார்உம்-தேவேந்திரன் முதலாகவுள்ள வானவர் யாவரும், ஈண்டி-திரண்டுவந்து, எந்தை தந்தை வந்தனன் என-எமது தந்தையான திருமாலின் தந்தையாகிய தசரதன் (எம்மிடத்துக்கு) வந்திடலானனென்று, மனம் களித்து-மனம்மகிழ்ந்து, சந்திரன் அனையது ஓர் மானத்தின் தலையில் தாங்கி-சந்திரனையொத்து [வெண்ணிறத்ததாக] உள்ள ஒப்பற்ற விமானத்திலே (அவனையெழுந்தருளப்பண்ணித் தாங்கள் அதனைத்) தாங்கிக்கொண்டு,—வள்ளல்-அந்தத்தசரதனை, உந்தியான் உலகின் உம்பர் - (திருமாலினது) நாபீகமலத்தில் தோன்றியவனாகிய பிரமதேவனது உலகத்துக்கும்மேலேயுள்ள, மீள்கிலா உலகத்து - (தன்னையடைந்தவர்) மீளுதலில்லாத உலகத்தில், உய்த்தார் - கொண்டுசேர்த்தனர்;

யாவருக்கும் புத்திமுத்திகளைத் தரவல்ல பரம்பொருளாகிய இராமபிரானைப் பெற்ற தந்தைக்குப் பரமபதங் கிடைப்பது திண்ணமென்னுங் கருத்தால், கம்பர் இவ்வாறு கூறினர்: இவ்விஷயம் முதனூலிற் காணப்படவில்லை. மானம்-முதற்குறைவிகாரம். 'மீள்கிலாவுலகத்துய்த்தார்' என்று இங்குக் கூறிவிட்டு, மேல் மீட்சிப்படலத்தில் இராவணனைவென்ற இராமபிரானை நான்முகன் முதலியதேவர்கள் வந்து தொழுது போற்றினமையைச் சொல்லியபோது "மெய்யினுக்குயிரையீந்த வேந்தர்கோன் விமானத்தெய்த" என்று தசரதன் இராமனைக்காணுமாறு விமானத்தின் மீதுவந்தானென்று கூறியது எங்ஙனம் பொருந்துமெனின்?—மீள்கிலா உலகம் என்பதற்குப்பொருள்-சுவர்க்கம் முதலிய நல்லுலகங்களைச் சேர்ந்தவர் அந்த நல்வினை தீர்ந்தபொழுது அங்கு நின்றுமீண்டு கருமவயத்தராகிப் பிறப்பது முதலிய துன்பங்கட்கு இடமாவதுபோல அல்லாமல் தன்னையடைந்தவர் எஞ்ஞான்றும் நிலையாக இருத்தற்கு உரிய உலகு என்பதேயாகும்; ஆதலால், தாம் எங்குச் செல்லவேணுமென்றாலும் அங்குச்செல்லமுடியாது சிறைப்பட்டிருக்கும் உலகு என்பது பொருளல்ல: அன்றியும் வைகுந்தம் புக்கவர் வினைவயத்தராய்உழலாமல் தாம் விரும்பிய வண்ணம் விரும்பிய இடத்துச்சேர வல்லமையுள்ளவரென்பதையும், அன்னார் இந்த உலகத்தைப்பார்த்து அருவருப்புக்கொள்வரென்பதையும், திருவேங்கடம் முதலிய திவ்யதேசங்களில் அர்ச்சாவதாரங்கொண்டுள்ள எம்பெருமான்களுடைய சௌலப்பியம்

முதலிய குணங்களி லீடுபடுபவரென்பதையும், விபவாவதாரங்களி லுள்ள செள்சீல்யம் முதலிய குணங்களிலீடுபடுவதுண்டு என்ப தையும் நூல்களிற் காணலாம். பி - ம்:—வாழ்த்தி, உந்தியானு லகத்துய்த்தாருற்ற திங்குரைத்தல்செய்வாம் என்று அடையாற் பிரதியில் பின்னடிகளிற் பாடம். [1] ஆன. [2] அனைய. [3] விமானத்தின். [4] பேர்கிலா, மீள்விலா. (598)

இங்கே ஒருபிரதியில் பின்வரும் பாடல் காணப்படுவதாக அடையாற்றுப்பிரதியிலுள்ளது வருமாறு:—

துந்துமி முழங்கத் தேவர் தூய்மலர் பொழிந்து வாழ்த்தச்
சந்தன வதனத் தேயு மரம்பையர் தழுவத் தங்கள்
முந்து தொல் குலத்துளோரு முக்கணுன் கணமுஞ் சூழ
அந்தரத் தரசன் சென்று னனதேர்ப் பாகன் சொல்லால்.

62.—கௌசலை தசரதன் மாண்டமையை யறிந்து வருந்துதல்.

[1] உயிர்ப்பிலன் [2] றுடிப்பு மில்ல [3] னென்றுணர்ந் துருவந் தீண்டி
அயிர்த்தன ளேக்கி மன்னற் காருயி ரின்மை தேறி
மயிற்குல மனைய நங்கை கோசலை மறுகி வீழ்ந்தாள்
வெயிற்சுடு கோடை தன்னி லென்பிலா வுயிரின் வேவாள்.

(இ - ள்.) குலம் மயில் அனைய நங்கை கோசலை-சிறந்த மயிற் பறவையை யொத்த சாயலையுடைய் பெண்கள்நாயகமாகிய கௌ சலையானவள்,—அயிர்த்தனள் - (தசரதன்நிலையைக் கண்டு) மனத்திற் சந்தேகங்கொண்டவளாய், உருவம் தீண்டி நோக்கி - (அத்தசரதனது) உடம்பைத் தொட்டுப்பார்த்து, 'உயிர்ப்பு இலன் - (மூக்கில்) சுவாசம் வரப்பெற்றிலன்; துடிப்புஉம் இல்லன்-(மார்பு முதலிய இடங்களில்) நாடி முதலியன அடித்துக்கொள்ளுதலும் இல்லாமலிருக்கிறுன்,' என்று உணர்ந்து - என்று கண்டறிந்து, மன்னற்கு ஆர் உயிர் இன்மை தேறி - தசரதமன்னவனுக்கு அருமையான உயிர் நீங்கி விட்டதென்பதை நிச்சயித்து, மறுகி - மனங்கலங்கி, வீழ்ந்தாள் - கீழ்வீழ்ந்து, வெயில் சுடு கோடை தன்னில் என்பு இலா உயிரின் வேவாள் - வெயில் கொளுத்து கின்ற முதுவேனிற்காலத்தில் (அவ்வெயிலிலே அகப்பட்ட) என் பில்லாத பிராணியைப் போல [புழுப்போல]த் துடிப்பவளானுள்.

மரணமடைந்தநாளின் விடியுங்காலத்தில் வந்தியர்முதலி யோர் தோத்திரப்பாடல்களைப்பாடுதல்முதலிய அரசர்க்குஉரிய மரியாதைகளைச்செய்தும் தசரதமன்னவன் எழுந்துவராமலிருக் கவே, அந்தப்புரத்திருந்த மகளிர் தாம் மெல்லியசொற்களால் எழுப்பியும் எழுந்திராததுகண்டு அரசனையணுகி நிதானித்துப் பார்த்து மூச்சுமுதலிய துயிலுக்குஉரிய குறிகள் ஒன்றும்இல்லா ததுகண்டு மெல்லமெல்ல மன்னவன் மரணமடைந்திட்டா னென்றே அறுதியிட்டு, துயரின் மிகுதியால் மெய்ம்மறந்து அயர் ந்துகிடக்குங்கௌசலையைப்பார்த்துக் கதறியழ, அந்தக்கோசலை அவ்வொலியாற் கண்விழித்தெழுந்து அரசனை உற்றுப்பார்த்தும் பரிசித்துப்பார்த்தும் மன்னன் மரணமடைந்தானென்றே நிச்ச

யித்துக் கதறிக்கொண்டு புலம்பலாயினளென்று முதனூலிற் கூறியுள்ளது. துயரத்தினால் வருந்துங் கௌசலைக்கு நல்லவெயிற்காலத்திற் கடுவெயிலி லகப்பட்டுத் துடிக்கும் புழுவை உவமை கூறினார். மயிற்குலம் - மயிற்கூட்டமென்று சொல்வதிற் சிறப்பில்லை. பி-ம்:—[1]உயிர்த்திலன். [2]உணர்வு மில்லன், உணர்வு மில்லை. [3]என. (599)

63.—கௌசலை புலம்பத்தொடங்குதல்.

இருந்தவந் தணனோ டெல்லா மீன்றவன் றன்னை [1]யீனப்
பெருந்தவஞ் செய்த நங்கை [2]கணவனைப் பிரிந்து தெய்வ
மருந்திழந் தவரின் விம்மி மணிபிரி யரவின் [3]மாந்தி
அருந்துணை [4]யிழந்த வன்றிற் பெடையென வரற்ற லுற்றாள்.

(இ - ள்.) இருந்த அந்தணனோடு எல்லாம் ஈன்றவன் தன்னை ஈன பெருதவம் செய்த நங்கை - என்றும்இருப்பவனாகிய பிரமதேவனோடு எல்லாவுலகங்களையும் தந்தருளியவனாகிய திருமாலைப் புதல்வனாகப்பெறுமாறு மிக்க தவஞ்செய்த பெண்களிற் சிறந்த கௌசலை, கணவனை பிரிந்து - கணவனை நீங்கப்பெற்று, தெய்வம் மருந்து இழந்தவரின் விம்மி-தேவாமிருதத்தையிழந்தவர்போன்று வருந்தியும், மணிபிரி அரவின் மாந்தி - (தன்னுச்சியிலிருக்கும்) மாணிக்கத்தை யிழக்கப்பெற்ற சர்ப்பம்போல மயங்கியுமிருந்து, (பிறகு), அரு துணை இழந்த அன்றில் பெடை என- (தன்னுடைய) அருமையான ஆணை யிழக்கப்பெற்ற பெண்ணன்றிற்பறவைபோல, அரற்றல் உற்றாள் - கதறத்தொடங்கினாள்; (எ - று.)—கதறுவதை, மேல் ஆறுகவிகளிற் காண்க.

பர்த்தாவையே தனக்குப் போக்கியமாகவும் அலங்காரமாகவும் எல்லாமுமாகவும் பாராட்டித் தன்புதல்வனையும் பிரிந்திருந்த பதிவிரதாசிரோமணியாகிய கௌசலை, அந்தக் கணவனையும் இழக்கநேர்ந்ததனால், அரிதிற்பெற்றுத் தம்கைப்பட்ட தேவாமிருதம் கைவிஞ்சிப்போகப்பெற்றவர் போலவும், தன்னுச்சி மாணிக்கத்தை யிழந்த அரவம்போலவும் மிகவும் விம்மி வருந்தி நைந்து, துணையையிழந்த அன்றிற்பேடுபோலக் கதறலாயினளென்பதாம். மணி யிழந்த நாகம் வருந்துவதை "அருமணி யிழந்தோர் நாக மலமருகின்றது" என்ற விடத்துங் காண்க. பிரமதேவன் புராணமுனி என்று கூறப்படுவனாதலால், அவனை 'இருந்தவந்தணன்' என்றார். எல்லாவற்றையும் ஈன்ற கடவுளைப் புதல்வனாகப் பெறுவது பெருந்தவத்தின் காரியமென்பது. கூறாமலே விளங்கும். பி - ம்:—[1]ஈனற. [2]கணவனிற். [3]மாழ்கி. [4]பிறிந்த, பிரிந்த. (600)

வேறு.

64.—இதுமுதல்ஆறுகவிகள்-கணவனையிழந்த கௌசலையின் புலம்பல்.

தானே தானே தஞ்சமி லாதான் [1]றகவில்லான்
போனான் போனா னெங்களை [2]நீத்திப் பொழுதென்னு

வானீர் சுண்டி மண்ணற [3]வற்றி மறுகுற்ற
மீனே [4]யென்ன மெய்தடு மாறி [5]விழுகின்றாள்.

(இ-ள்.) 'தஞ்சம் இலாதான்-(செல்வம் முதலியன படைத்திருத்தலால்) ஒரு தாழ்வும் இல்லாதவனான தசரதன், தகவு இல்லான்-(எங்களிடத்துக்) கருணையில்லாதவனாகி, இப்பொழுது—, எங்களைநீத்து—, தானே தானே போனான் போனான்-மரணத்துக்குக் காரணமானஒருவியாதியுமில்லாமலே தானே யிறந்திட்டான் அந்தோ!!' என்னா-என்றுகூறி,—வான் நீர் சுண்டி - வானினின்று பெய்யும் மழைநீரும் இன்றி, மண் அற வற்றி-பூமியிலும் (தான் வாழும் நீரும்) அடியோடு வற்றியதனால், மறுகுற்ற-நிலைதடுமாறிய, மீனே என்ன-மச்சம் போல, மெய் தடுமாறி விழுகின்றாள்-உடம்பு தடுமாறி விழுகின்றவளானாள், (கௌசலை); (எ . று.)

நீர்வாழுயிரான மச்சத்துக்கு வானீரில்லாவிடினே வாழ்வது வருத்தமாயிருக்கும்; அவ்வானீரில்லாமையோடு தான் வாழ்கின்ற நீரும் மாறினால் நீர்வாழுயிரான அம்மீன் உயிர் தடுமாறும். அது போல, இராமபிரானைப் பிரிந்ததனால் ஏற்கவே வருத்தமுற்றிருந்தாள் கௌசலை: இப்போது தான் வாழிடமான கணவனையும் இழந்ததனால்மனங்கலங்கித் தடுமாறினளென்று உவமானப்பொருத்தங் காண்க.சுண்டி வற்றி என்ற செய்தெனெச்சங்கள்,காரணப்பொருளன.[1]முதலடியில் தகைவில்லான் என்ற பாடத்துக்கு-(எவருக்கும் எத்தீமையும் வரவொட்டாது) தகையவல்ல வில்லையுடைய மன்னவன், தஞ்சம் இலாதான்-தன்னைக் காப்பவர் இல்லாதவனாகி, தானே தானே போனான் போனான் - தானே தற்கொலைசெய்து கொண்டாற்போல இறந்திட்டான் என்று பொருள் காண்க. அவலத்தினால், தானே தானேபோனான்போனான் என்ற அடுக்குக்கள் வந்தன.சிலபிரதிகளில் முறையே "வடித்தாழ்" (67)"நோயும்" (66) என்றபாடல்கள் இருக்க, அவற்றின்பின் இப்பாடல் காணப்படுகின்றது. பி-ம்::—[2]நீக்கி. [3]வற்றா, வற்ற. [4]போல. [5]மெலிகின்றாள்.

65. [1]ஒன்றோ நன்னாட் டுய்க்குவ ரிந்நாட் டுயிர்காப்பார்
[2]அன்றே மக்கட் பெற்றுயிர் வாழ்வார்க் [3]கவ[4]முண்டே
இன்றே வந்தீண் டஞ்ச [5]லெனாதெம் மகனென்பான்
கொன்றா [6]னன்றே தந்தையை யென்றாள் குலைகின்றாள்.

(இ-ள்.) ஒன்றோ-(புத்திரரைப் பெற்றவரடையும் பயன் இவர், மலடர் அல்லர்: புத்திரரைப் பெற்றவர்' என்று உலகத்தாரால் சொல்லப்படுகின்ற) ஒன்றுமாத்திரமோ? [இது ஒன்றுமாத்திரம் அன்று: பலஉள]; நல்நாட்டு உய்க்குவர்-(புத்திரர் தம்மைப்பெற்றோரை 'புத்' என்ற நரகத்திற் சேரவொட்டாது செய்து) நல்லுலகத்திற் சேருமாறுசெய்வர்; (அன்றியும்),இ நாட்டுஉயிர் காப்பார்-இந்த நாட்டிலே பெற்றோருயிர்களைப் பாதுகாப்பார்; (ஆதலால்), மக்கள் பெற்று உயிர்வாழ்வார்க்கு - மக்களைப்பெற்று உயிருடன் வாழ்ந்திருக்கும் மானுடர்க்கு, அவம் உண்டுஏ-தீங்கு நேரிடுமோ?

[நேராதென்றபடி]; (ஆயினும்), எம் மகன் என்பான் - எமது மக னெனப்படும் இராமனே, இன்று ஈண்டு வந்து அஞ்சல் எனாது-(அரசன் உயிர்போவதாயிருக்கும்) இன்றைத்தினமே இங்கு வந்து '(யான்பிரிந்து சென்றுவிட்டேனென்று என்பிரிவுத்துயருக்கு) அஞ்சவேண்டா:(யான் வந்திட்டேன்)' என்றுசொல்லி (அம்மன்ன னுயிரைக்) காவாது, தந்தையை-(தன்) தந்தையாரை, கொன்றான் அன்றே-உயிர்நீங்குமாறுசெய்தானன்றோ? என்றாள்-என்று வாய் விட்டுக் கதறுபவளாய், குலைகின்றாள்-(துயரத்தினால்) நடுங்குபவ ளானாள் (கௌசலை); (எ-று.)

'புத்திரர் தம்மைப்பெற்றோரை மறுமையிலேநற்கதியிற் சேர்ப் பார்: இம்மையிலும் பெற்றோரிருக்குமளவும் அவரைப்பாதுகாப்பா ரன்றோ? ஆதலால், மக்களைப்பெற்றார்க்கு அவமுண்டோ? இல்லை: இவ்வாறு இருக்க, எனதுகுமாரன் தன் தந்தையாகிய மன்னர் பெருந்துயரடைந்து சாகின்ற நிலையைச் சார்ந்தபோது கிட்டிவந்து 'அஞ்சாதே' என்று சொல்லாமல் அவரை உயிரொழியுமாறு செய் தானே! இதுவே என்துயரத்தை மிகுவிக்கின்றது' என்றுசொல் லிக் கௌசலை புலம்பினளென்க. [1]ஒன்றோ என்ற பாடத்துக்கு - இந்நாட்டு உயிர்காப்பார் [அரசர்] ஒன்றுஆ - ஒருதலையாக, நன் னாட்டு உய்க்குவர் அன்றே - மேலுலகத்திலும் அரசுசெலுத்து வார்களன்றோ! என்று கூறி, இந்தக்கோசலநாட்டில் அரசுபுரியும் மன்னவர் மறுமையில் வானுலகத்தும் அரசுபுரிவாரேயன்றித் தீக்கதிக்கட்செல்லார்; மேலும், புதல்வரைப் பெற்றோர்க்குத் தீக் கதியில்லை யென்பதும் நூல்களிற் பிரசித்தம்; ஆகவே, தசரத மன்னவர் நற்கதிசேர்ந்தாரோ இல்லையோ என்ற கவலையில்லை; ஆயினும், தீக்கதியிற் புகாது காப்பவ னென்று பிரசித்தனான அந்தமகன், தந்தை பெருந்துயரினாற் சாகும்நிலையடைந்தபோது அஞ்சலென்னாமையாற் கொன்றானேயானானே! அந்தோ!! என்று கூறி அறிவுகுலைந்தாளென்க. துயரக்கலப்பு இல்லாமையால், மேலுலகு 'நன்னாடு' எனப்பட்டது. ஏ-எதிர்மறை, பி-ம்:--[1]ஒன்றே. [2]அன்றேல். [3]அறம். [4]உண்டோ. [5]எனாதே, எனாதென். [6]என்றே, அந்தோ, அன்றோ. (602)

66. நோயு [1]மின்றி நோன்கதிர் வாள்வே லிவை [2]யின்றி
மாயுந் [3]தன்மை மக்களி [4]னாலோ மறமன்னன்
[5]ஏயுஞ் [6]ஞெண்டு மிப்பியு மாகங் கனிவாழை
வேயும் போன்றா னென்று [7]மயங்கா விழுகின்றாள்.

(இ - ள்.) '(தசரதமன்னர்க்கு), மாயும் தன்மை - மரணத்தை யடையக் கூடிய நிலை, — நோய்உம் இன்றி - (மரணமடைதற்கு ஏதுவான உடற்) பிணியால்இல்லாமலும், நோன் கதிர் வாள் வேல் இவைஇன்றி - சிறந்த ஒளியையுடையவாட்படைவேற்படை என்ற இவைகளாலும் இல்லாமலும், மக்களினால் ஓ-பெற்ற புத்திரரால் நேர்வதோ? (இது என்ன அநியாயம்!!) மறம் மன்னன் - வலிமை யையுடைய தசரதமன்னவன்,—(கொண்ட கருவினால் அழிகின்றன வாதலை,) ஏயும் - பொருந்திய, ஞெண்டு உம்-நண்டையும், இப்பி உம்-முத்துச்சிப்பியையும்,ஆகம் கனி வாழை (உம்)-தன்னிடத்துக்

கனியைக் கொண்ட வாழையையும், வேய்உம்-மூங்கிலையும், போன் றான்-போன்று (தன்மகனால்) உயிர் அழிபவனானான்,' என்று—, மயங்கா - மயங்கி, விழுகின்றாள் - வீழ்பவளும் ஆனாள்; (எ - று.)

உலகத்திலே நோயால் இறப்பது என்பது, மாந்தர்கட்கு இயற்கை: மன்னவர்க்கோ முனைமுகத்துச்சென்று வில் வாள் முதலிய படைக்கலங்களால் இறத்தல், சிறந்ததாம்: இவ்விரு வகையாலும் அல்லாமல் தன்மகன் மூலமாக [மகனைப்பிரிந்தகாரண மாக] இந்தத் தசரதமன்னனுக்கு மரணம் நேர்ந்ததே! என்றுபுலம் பினளென்க. மக்களினால் என்ற பன்மை, கைகேயி வரம்வேண் டற்கு இடனான பரதனையும் உட்கொண்டு என்பர். படைக்கலத் தால் இறந்துபடுதலே மன்னவர்க்குச் சிறப்பு: ஆதலால், அங் ஙனம் படைக்கலத்தால் இறவாது அரசகுலத்தவர் நோயால் ஒரு கால் இறந்துபடினும் அம்மன்னவரை அந்தணர் தருப்பையிற் கிடத்தி வாளாற் போழ்ந்து 'போரிலிறந்தவர் புக்க உலகம் புகுக' என்று கூறுதலும் மரபாகஇருந்தது: இதை, "மன்னர், நோய்ப் பால்விளிந்தயாக்கை தழீஇக்,காதன்மறந்தவர் தீதுமருங்கறுமார், அறம்புரிகொள்கை நான்மறைமுதல்வர், திறம்புரிபசும்புல் பரப் பினர்கிடத்தி, மறங்கந்தாக நல்லமர்வீழ்ந்த, நீள்கழன்மறவர் செல்வுழிச் செல்கென, வாள்போழ்ந்தடக்கலுமுய்ந்தனர்' என்ற புறநானூற்றாலும், "கொற்றங்கொண்டு குடிபுறங்காத்துச், செற் றத்தெவ்வர் தேயந் தமதாக்கியுந், தருப்பையிற்கிடத்தி வாளிற் போழ்ந்து, செருப்புகன் மன்னர் செல்வுழிச்செல்கென, மூத்து விளித லிக்குடிப் பிறந்தோர்க்கு, நாப்புடைபெயராது நாணுத்தக வுடைத்தே" என்ற மணிமேகலையாலும் உணர்க. ஞெண்டு முத லியவற்றினின்றுதோன்றுங் கரு அவற்றையழிக்குமென்பது பிர சித்தம்; இதனை, "நண்டுசிப்பிவேய்கதலி நாசமுறுங் காலத்துக், கொண்ட கருவழிக்குங்கொள்கைபோல்" என்றதனாலும் அறிய லாம்; "மெல்லியவாழைக்குத் தான்ஈன்ற காய்கூற்றம்" என்ற நான்மணிக்கடிகையும் இங்குக் காணத்தக்கது. [5]காயும்புள்ளிக்கர்க் கட நாகங்கனிவாழை என்றபாடத்திற்கு - கர்க்கடகமும்நாகமும் என்பவை கருவினாற்சாதல் ஐதிகவுவமானமெனவும், வாழையும் வேயும் அழிதல் பிரதியட்சவுவமான மெனவும் கூறுவர். முன்னைய இரண்டினழிவைப்பற்றிக்கூறியது உயிர்நூலார்க்குஉடன்பா டன்று என்பர். "புத்தன்றாய்நண்டிப்பிவாழை புன்மூங்கில், கத்தும் விரியன் கடுஞ்சிலந்தி—இத்தனையும்,வேலாலும்வாளாலு மன்றியே தாங்கொண்ட, சூலாலே தம்முயிர்க்குச் சோர்வு"என்று நீலகேசியுரையிற்கண்ட உலோகவசனத்து நூலின் செய்யுள் இங்கு அறியத்தக்கது. பி-ம்:—[1]அன்றேல், அன்றி. [2]அன்றி. [3]செல்வம். [4]ஆக, ஆலம், ஆகி. [5]காயும். [6]ஞெண்டிற்கட்செவி நாகம், ஞெண்டினிப்பியினாகம், ஞெண்டிற்கற்றடநாகம்,புள்ளிக்கற் புடமாகம், புள்ளிக் கற்றடிமாகம். [7]மயங்கி. (603)

67. வடித்தாழ் கூந்தற் கேகயன் மாதே மதியாலே
[1]பிடித்தாய் வையம் பெற்றனை பேரா வரமின்னே
முடித்தா யன்றே [2]மந்திர மென்றாண் முகில்வாய்மின்
துடித்தா லென்ன மன்னவன் மார்பிற் றுவள்கின்றாள்.

(இ - ள்.) முகில்வாய் மின் துடித்தால் என்ன மன்னவன் மார்பில் துவள்கின்றாள் - முகிலினிடத்து மின்னல் துவள்வது போலத் தசரதமன்னவன் மார்பிலேகிடந்து (துயரத்தால்) துவள்பவளாகிய கோசலை,-(கைகேயியைப்பார்த்து), 'வடி தாழ் கூந்தல் கேகயன் மாதே - அழகு பெற்றுத் தொங்குகின்ற கூந்தலையுடைய கேகயவரசன் புதல்வியே! மதியாலே - (உன்) புத்திவல்லமையாலே, வையம் பிடித்தாய் - பூமியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டாய்; (அங்ஙனம் கைப்பற்றுமாறு), பேராவரம் பெற்றனை-மாறு சொல்லமுடியாத வரத்தையடைந்தாய்; இன்னே மந்திரம் முடித்தாய் அன்றே - இப்போதே உன் ஆலோசனையை முடித்தாயல்லவா! என்றாள் - என்றும் கூறினாள்; (எ - று.)

கௌசலை, தசரதனதுமார்பில் வீழ்ந்து புரண்டுபுலம்பும்போது கைகேயி இருந்தாளைப் பார்த்து, 'அடி! கைகேயி! நீ நல்லதந்திரஞ் செய்து மாறுகூற முடியாத வரமென்ற ஒன்றைப் பெற்று இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றி எடுத்த காரியத்தை நன்கு முடித்தாய்' என்று அரசன் இறப்பதற்குக்காரணம் அவளென்பதுபடக் குத்துப்பாடாகக் கூறினளென்க. வால்மீகிராமாயணத்தில், கௌசலை புலம்பும்போது மன்னவனது தலையைத் தன்மடிமேல் வைத்துக் கொண்டு கைகேயியைநோக்கி, 'கைகேயி! உன் கருத்து நிறைவேறிற்று: கொடிய தன்மையையுடையவளே! பிடிவாதமாக இருந்து உன் முயற்சியை நிறைவேற்றிக்கொண்டாயல்லவா! மன்னவனைப் போக்கினை: இராமனும், இல்லை. இனி இராச்சியம் முழுவதையும் உன்தலையிற்றானே கட்டிக்கொண்டு அனுபவிப்பாய்' என்பது முதலாகக் கூறுமாற்றைக் காணலாம். வடிதல் - அழகுபெறுதலென்னும் பொருளாதலை ''வடுவின்று வடிந்தயாக்கையன்'' என்ற புறநானூற்றாலும் அறியலாம். பி-ம்:—[1]பிடித்தாள். [2]மன்னனை. (604)

68. அருந்தே ரானைச் சம்பர னைப்பண் டமர்வென்றாய்
இருந்தார் வானோ ருன்னரு ளாலே யினி[1]தன்னார்
விருந்தா கின்றா யென்றனள் வேழத் தரசொன்றைப்
[2]பிரிந்தா ரன்பிற் [3]றாழ்பிடி யென்னப் [4]பிரிவுற்றாள்.

(இ - ள்.) வேழத்து அரசு ஒன்றை - ஒப்பற்ற அரசயானையை, பிரிந்து -, ஆர் அன்பில் தாழ்-நிறைந்த அன்பினால் மனந் தளர்கின்ற, பிடி என்ன - பெண்யானைபோல, பிரிவு உற்றாள் - (கணவனைப்) பிரிந்த கௌசலை, 'அரு தேரானை சம்பரனை - (தன்னைத்தொடர்ந்து வெல்லுதற்குக்கூடாத) அருமையான தேரிற் சென்றுபொருத சம்பராசுரனை, பண்டு-முற்காலத்து, அமர் வென்றாய்-போரில் வென்றவனே! உன் அருளாலே வானோர் இனிது இருந்தார்-உன்னுடைய கருணையினாலே தேவர்கள் (அந்தச் சம்பராசுரனால் தமக்கு உண்டாயிருந்த வருத்தம் நீங்கிச்) சௌக்கியமாக (இப்போது) இருக்கின்றார்கள்; அன்னார் விருந்து ஆகின்றாய் - (அப்படி உன்னாலே உபகாரம்பெற்ற) அத்தேவர்கட்கு விருந்தினனாகின்றாய்,' என்றனள் - என்றுங் கூறினாள்; (எ - று.)

வானவர்கள் உன்னால் நன்மையடைந்து தம்மரசு நிலைநிற்பதனால் தாம் தம்முடையஇடத்தில் இனிதாக இருக்க, அத்தேவர்

கட்கும் உதவும் வல்லமையுள்ள நீ இவ்வுலகத்திற்ருனே இனி திராமல் அவ்வானுலகத்தாருக்கு விருந்தாகச் சென்ருயே! என்று புலம்பினுள் கௌசலை யென்க. 'அருந்தேரானச்சம்பரன் வென்ருய்' என்றபாடத்திற்கு—அரியதேரினல் அந்தச்சம்பரனைப் பண்டமர் வென்ருயென்க. பி-ம்:—[1]இந்நாள். [2]பெருந்தாழன்பில், பிரிந்தே துன்பத்து. [3]ஆழ், சூழ். [4]புரள்கின்ருள், பிணியுற்ருள். (605)

69. வேள்விச் செல்வந் துய்த்திகொன் மெய்ம்மைத் [1]துணை யின்மைச்
[2]சூழ்வுச் செல்வந் துய்த்திகொ ரேலா மனு [3]நூலின்
[4]வாழ்வுச் செல்வந் துய்த்திகொன் [5]முன்னென் றனள்வானேர்
கேள்விச் செல்வந் துய்க்க வயிற்ரேர் [6]கிளைதந்தாள்.

(இ - ள்) வானேர் - தேவர்களும், கேள்வி செல்வம் - வேதத் தின்செல்வமாகிய பரம்பொருளை, துய்க்க-(கண்ணுற் கண்டு) அனு பவிக்கும்படி, வயிற்று-(தன்) வயிற்றிலிருந்து, ஓர் கிளை - ஒப் பற்ற புதல்வனை, தந்தாள்-பெற்றவளாகிய கோசலை,—(இறந்த மன்னவனைக்குறித்து) 'முன்-முன்னே (நீ செய்துள்ள), வேள்வி செல்வம்-யாகங்களின்பயனை, துய்த்திகொல்-அனுபவிக்கச்சென் ருயோ? மெய்ம்மை-சத்தியத்தைமேற்கொண்டதனலாகிய, துணை இன்மை சூழ்வு செல்வம்-ஒப்பற்றதாய்ச் சூழ்தலையுடைய பயனை, துய்த்தி கொல்-அநுபவிக்கச்சென்ருயோ? தோலா மனு நூலின் வாழ்வு செல்வம்-இழிவுபடுதலில்லாத மனுதருமசாத்திரத்தின் முறைப்படியே வாழ்தலாலான பயனை, துய்த்தி கொல்-,'என்ற னள்-என்று புலம்பலானுள்; (எ - று.)

வேள்விசெய்தல் சத்தியமேயுரைத்தல் மனுமுறைப்படியொழுகு தல் என்பவற்றை முன் மேற்கொண்டிருந்தாயாதலால், அந்தவேள் விப்பயனையோ, அல்லது சத்தியத்தின் பயனையோ, அன்றி மநு தருமசாஸ்திரப்படி நடந்ததன் பயனையோ அநுபவிக்குமாறு சென் ருய்போலு மெனப் புலம்பினள் கௌசலை யென்க. "யாருஞ்செய் யாதயாகமிவன்செய்துமறந்த" என்று அரசியற்படலத்திற் கூறி யதனல், தசரதசக்கரவர்த்தி பலவகையாகங்களையும்இயற்றியுள்ளா னென்பது, பெறப்படும். ஸ்ருதி என்று வேதத்திற்கு வடமொழி யில் ஒருபெயராதலால், அச்சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பாக 'கேள்வி' என்ருர். கேள்வியென்பது - வேதமென்ற பொருளில் வருதலை, "கெடுவில் கேள்வியுணடுவாகுதலும்" என்ற பரிபாடலி லும் காண்க. வானேர் கேள்விச்செல்வம் துய்க்க என்று எடுத்து- தேவர்கள் இராமாயணத்தைக் கேட்டுக் களிக்கும்படி என்று ஒரு சாரார் பொருள்விரிப்பர். "வாங்கரும் பாதநான்கும் வகுத்த வான் மீகியென்பான், தீங்கவிசெவிகளாரத் தேவரும்பருகச்சொன்னுன்" என்றது காண்க. செல்வம் - பூமியினுள்ளே மறைந்துகிடக்கும் நிதிபோல வேதத்தின் உட்பொருளாய் மறைந்திருக்குங் கடவுள். கிளை என்ற சொல்-கிளைஞருள் ஒருவனுகிய மக னென்ற பொரு ளைத் தந்தது. செல்வம் - நுகர்தற்குரிய பயனென்ற பொருளை இலக்கணையால் தந்தது. பி - ம்:—[1]துறைமேவும், துணையின்பழ். [2]சூழி, சூழ்வின். [3]நூலால். [4]வாழ்வில், வாழிச். [5]மன். [6]கிரி. (606)

வேறு.

70.—கோசலையும் சுமித்திரையும் புலம்புகையில் மற்றைத் தேவிமார் திரண்டுவந்து புலம்புதல்.

ஆழி வேந்தன் பெருந்தேவி [1]யன்ன பன்னி யழுதரற்றத்
தோழி யன்ன சுமித்திரையுந் துளங்கி யேங்கி யுயிர்சோர
ஊழி [2]திரிவ தெனக்கோயி லுலையும் வேலை மற்றொழிந்த
மாழை [3]யுண்கட் டேவியரு மயிலின் குழாத்தின் வந்திரைத்தார்.

(இ - ள்.) ஆழி வேந்தன் பெரு தேவி - ஆஞ்ஞாசக்கரத்தைக் கொண்ட தசரதமன்னவனது தேவிமாருள் மூத்தவளாகிய கௌசலை,-அன்ன பன்னி-அவ்வாறான சொற்களைச் சொல்லி, அழுது அரற்ற-புலம்பிக் கதற,- (அப்போது), தோழி அன்ன சுமித்திரைஉம்-(அந்தக் கௌசலாதேவிக்குத்) தோழிபோல்பவளான சுமித்திராதேவியும், துளங்கி ஏங்கி உயிர் சோர - மனம் வருந்திப் புலம்பி உயிர் தளர்ந்திருக்க [மூர்ச்சித்திருக்க],-ஊழி திரிவது என கோயில் உலையும் வேலை-யுகம்முடிவதுபோல அரண்மனை (நிலைமாறி) வருத்தமடைந்த அப்போது, ஒழிந்த மாழை உண் கண் தேவியர்உம்-மற்றுமுள்ளவரான மாவடுவையொத்து மையுண்டகண்களையுடைய தேவிமார்களும், மயிலின் குழாத்தின் வந்து - மயில்பறவைகளின் கூட்டம் போலத் திரண்டு வந்து, இரைத்தார்-பேரொலியுண்டாகுமாறு அழுதார்கள்; (எ - று.)—மற்று-அசை.

கீழ்க் கோசலை புலம்பியதைக் கூறி,அவளுடனே சுமித்திரையும் தோழிபோல் அழுது உயிர்சோர்ந்தாளெனச் சுமித்திரை கோசலையுடன் புலம்பியதை முன்னிரண்டடிகளாற் கூறினர். இதுவரைப் பெருமகிழ்ச்சியுடனிருந்த மன்னவனது கோயில் இப்போது அந்நிலைமாறியதனால், 'ஊழிதிரிவ தெனக் கோயிலுலையும்' என்றது. தேவியர்-தசரதன் மனைவியர் அறுபதினாயிரவர். ''அரிமானேர் மெல்லணைமேன் மஞ்ஞை சூழக் கிடந்தாங்கு வேந்தன் கிடந்தானே'' என்ற சிந்தாமணியை ஒப்பு நோக்குக. பி-ம்:—[1] அனைய. [2] பேர்வது. [3] ஒண். (607)

71.—திரண்டதேவியர் சககமனஞ்செய்யுமாறு மனவுறுதிகொள்ளுதல்.

துஞ்சி னானைத் தம்முயிரின் றுணையைக் கண்டார் [1]துணுக்கத்தால்
நஞ்சு [2]நுகர்ந்தா ரென [3]வுடல [4]நடுங்கா நின்றா ரென்றாலும்
அஞ்சி [5]யழுங்கி [6]விழுந்திலரா லன்பிற் றறுகண் பிறிதுண்டோ
வஞ்ச மில்லா மனத்தானை வானிற் [7]றொடர்வான் மனம் வலித்தார்.

(இ-ள்.) (அங்ஙனம் அரற்றிய அம்மங்கைமார்),—துஞ்சினானை தம் உயிரின் துணையை-இறந்துபட்ட தமதுஉயிர்க்குத்துணைவனான [கணவனான] அத்தசரதமன்னவனை, கண்டார் - (கண்ணாற்) கண்டு, துணுக்கத்தால்-(மனத்தில் தோன்றிய) அச்சத்தினால், நஞ்சு நுகர்ந்தார் என-விஷத்தையுண்டவர் போல, உடலம் நடுங்கா நின்றார் - தம்முடம்பு நடுங்கப்பெற்றார்: என்றால்உம்—, வஞ்சம்

இல்லா மனத்தானை - வஞ்சனைக்குணம் சிறிதும் இல்லாத [சுத்தமான]மனத்தையுடைய அந்தத்தசரதனை, வானின் தொடர்வான்-வானுலகத்திலும் தொடர்ந்து செல்லும்படி, மனம் வலித்தார் - நெஞ்சிற்குள் உறுதி செய்து கொண்டவராய், அஞ்சி அழுங்கி விழுந்திலர் - மேன்மேலும் அச்சமும் மனத்துயரமும் மிக்கு மூர்ச்சித்துவிழுந்திலர்: அன்பில் தறுகண் பிறிது உண்டுஓ-அன்பைக் காட்டிலும் கொடியது வேறொன்று உண்டோ ?(எ - று.)

தம்கணவன் இறந்துவிட்டானென்பதைக் கேள்வியுற்றதும் அரற்றிக்கொண்டு திரண்டுவந்தவரான அந்தத்தசரதனுடைய மற்றைத்தேவிமார், இறந்தகணவனைக் கண்ணுற் கண்டதும் முதலில் நஞ்சுண்ட்வர்போல் நடுக்கம் மிகப்பெற்றாராயினும், மக்களைப் பெறுதவரான இவர் பிறகு சககமனஞ்செய்து தமக்குப் பற்றுக்கோடான கணவன் புக்க வுலகத்துக்குத் தாமும் போய்விடுவதாகத் தம்நெஞ்சில் உறுதிகொண்டதனுற் பின்னும் அஞ்சியழுங்கி மூர்ச்சியாதவ ராயினரென்க. தம்கணவனை வானில் தொடருமாறு மனம வலித்ததற்குக் காரணம்-தம்கணவனிடத்து அத்தேவியர் கொண்டிருந்த பேரன்பே யென்பார், 'அன்பிற் றறுகண் பிறிதுண்டோ' என்றார். தம்முயிரையும் விடுமாறு அன்பு தூண்டுவதனால், அந்த அன்பு தறுகண்மையுடையதாகும். 'வஞ்சமில்லா மனத்தானை வானிற்றொடர்வான் மனம் வலித்தார்' என்ற வாக்கியத்தை 'அன்பிற்றறுகண்பிறிதுண்டோ' என்ற வாக்கியம் சமர்த்தித்துநின்றது; தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணியாம். பி - ம்:—[1] துணுக்கத்தார், துணுக்குற்றார். [2] கவர்ந்தாலென, கரந்தாலென, நுகர்ந்தாலென, நுகர்ந்தாரன்று. [3] உடலும். [4] நடுங்குகின்றார். [5] அஞ்சி. [6] மாழ்கிலரால். [7] தொடர்வாமெனுமனத்தார். (608)

72.—இதுவும் அடுந்த கவியும்-மகளிர் அங்குத்தானே சூழ்ந்திருத்தலின் வருணனை.

அளங்கொ ளளக்க ரிருப்பரப்பி லண்ட [1]ருலகி லப்புறத்தில்
[2]விளங்கு [3]மாதர் கற்பினு [4]ரிவரின் யாரே யெனநின்றார்
களங்க நீத்த [5]மதிமுகத்தார் [6]கான வெள்ளங் கால்கோப்பத்
துளங்க லில்லாத் தனிக்[7]குன்றிற்[8]றெக்க மயிலிற் [9]சூழ்ந்திருந்தார்.

(இ - ள்.) 'அளம் கொள் அளக்கர் இரும் பரப்பில்-உப்பளத்தைக் கொண்ட கடலாற்சூழப்பட்ட பெரிய பூமிமுழுவதிலும், அண்டர் உலகில் - சுவர்க்கலோகத்திலும், அப்புறத்தில் - (அதற்கும்) அப்பாற்பட்ட மகர்லோகம் முதலிய இடங்களிலுமுள்ள, விளங்கும் மாதர் கற்பினர் [கற்புவிளங்கும் மாதரார்] - கற்புடன் விளங்குகின்ற மகளிர், இவரின் - இம்மங்கைமாரைக் காட்டிலும், யார்ஏ - யாவர்தாம் உளர்?' என - என்றுசொல்லுமாறு, நின்றார்-(கற்பினால் மேம்பட்டு) இருப்பவராகிய, களங்கம் நீத்த மதி முகத்தார் - களங்கமற்ற சந்திரனையொத்த முகத்தையுடைய மகளிர்,—கானம் வெள்ளம் கால் கோப்ப - காட்டுநதியின்வெள்ளம் மலையினடிப்பகுதியெங்கும் கவிந்து கொள்ள, துளங்கல் இல்லா தனி

குன்றில் - அசைதலில்லாத ஒப்பற்ற (அம்) மலையிலே, தொக்க - கூடியிருந்த, மயிலின் - மயிற்பறவைகள்போல, சூழ்ந்திருந்தார் - (அவ்வரண்மனையில்) திரண்டிருந்தார்கள்; (எ - று.)

அத்தசரதனுடைய தேவிமார் கணவனைப்பிரிந்து இவ்வுலகிலிருக்க மனமில்லாமல் கணவனுடன் சககமனஞ்செய்து உயிர் துறக்கக் கருதியதனுல், அம்மகளிர் இவ்வுலகிலும் மேலுலகத்தும் தம்மோடொத்தவர் எவருமில்லாத பெருங்கற்பினரெனப்பட்டார். அவர்கள் ஒருங்கே அவ்வரண்மனையில் திரண்டதற்கு, மலையிற்றொக்க மயிற்குழாத்தை உவமைகூறினர். மயில் தொகுதற்குக் காரணங் கற்பிக்க வேண்டி 'கானவெள்ளங் கால்கோப்ப' என்றார். தசரதமன்னவனைச் சூழ்ந்திருந்த மகளிர்க்கு மலையிற்றொக்க மயில் உவமையெனக் கொள்வாருமுளர். கானம் - காடு: கானவெள்ளமெனவே, காட்டியாற்றின் வெள்ளமாயிற்று. இனி, அவர்கள் புலம்புவதுபற்றி, கானவெள்ளங் கால்கோப்ப - பிழக்கான [பலாக்கணப்] பாடல் எங்கும் நிறைய எனினுமாம். அளத்தற்கு அருமையானது என்ற காரணம்பற்றி, கடலுக்கு அளக்கரென்று பெயர். பி - ம்:—[1]உலகிற்கு. [2]இளங்கண். [3]மானக்கற்பினர். [4]இவரின் யாவரெனநின்றார், இவரினியாரெனநினறார், இவரில்யாரே யென்கின்றார், வினவில்யாவரென்கின்றார். [5]முகத்தினர். [6]கண்ணீர், காண. [7]வரையில். [8]தோகைக்குழாத்தில். [9]தொக்கிருந்தார்.

73. கைத்த சொல்லா லுயி [1]ரிழந்தும் புதல்வற் [2]பிரிந்தும் கடையோட
மெய்த்த வேந்தன் றிருவுடம்பைப் [3]பிரியா தழுது[4]விட்டிலரால்
பித்த [5]மயக்காஞ் சுறவெறியும் பிறவிப் பெரிய கடல் கடக்க
உய்த்து [6]மீண்ட நாவாயிற் றாமும் போவா ரொக்கின்றார்.

(இ - ள்.) புதல்வன் பிரிந்துஉம் - புதல்வனைப் பிரிந்தும், கைத்த சொல்லால் உயிர் இழந்துஉம் - மனம்வெறுக்குமாறு உள்ள (கொடிய) சொல்லினாலே (தன) உயிரே நீங்கப்பெற்றும், கடையோட மெய்த்த-(தன்) இறுதிக்காலம் வரையிலும் சத்தியத்தையே மேற்கொண்ட, வேந்தன் - தசரதமன்னவனது, திருவுடம்பை - உடலை, பிரியாது - விட்டுப்பிரியாமல், அழுது விட்டிலர் - அழுதவண்ணம் பற்றிக்கொண்டிருந்தார்; (அவர்கள்),— பித்த மயக்கு ஆம் சுறவு எறியும் - (மண் பொன் முதலியவற்றில்) பித்துக்கொள்வதற்குக் காரணமாகிய மாயையென்னுஞ் சுறமீன்கள் சஞ்சரிக்கின்ற, பிறவி - பிறப்பாகிற, பெரிய கடல் - பெரிய கடலை, கடக்க - கடக்குமாறு, உய்த்து - செலுத்தி, மீண்ட - மீண்டுள்ள, நாவாயில் - மரக்கலத்திலே, தாம்உம் போவார் - தாமும் போகப்போகின்றவர்களை, ஒக்கின்றார் - ஒத்திருந்தனர்; (எ - று.)

தான் உயிர்நீங்குமளவும் சத்தியந்தவறக்கூடாதென்ற நோன்பை மேற்கொண்டு அதனாற் கைகேயியின் வன்சொல்லைக் கேட்டுப்புதல்வனைப்பிரிந்து உயிரிழந்த மன்னவனென்பது, 'கைத்தசொல்லால் ...மெய்த்த வேந்தன்' என்பதனுல் விளக்கப்பட்டது. மயக்கு மாயையென்பன-பரியாயச் சொற்கள். நிலையற்றனவும் சாரமற்றனவுமான

உலகத்துப்பொருள்களை நிலையுள்ளனவும் சாரமுள்ளனவும் போலத்தோற்றுவித்துப் பொருள்களைப்பெறவேணுமென்ற ஓர் பித்துத்தன்மையை நெஞ்சில் தோற்றுவித்தலால், மாயையை, 'பித்தமயக்கு' என்றார். பித்த - பித்துத்தன்மையைக் கொண்ட: குறிப்புப்பெயரெச்சம். கடலில் அகப்பட்டவரைச் சுறுமீன்கள் கொன்று தின்பதுபோலப் பிறவியில் அகப்பட்ட ஆன்மாக்களை மாயையென்பது ஈடேறவொட்டாமல் அழிப்பதனால், அம்மாயை 'சுறவு' எனவும், தசரதனது அவ்வுடல் அவன் பிறவியைக்கடந்து மீளாவுலகமாகிய அக்கரையைச் சேர்தற்குச் சாதனமாக இருந்ததனால், அது பிறவிக்கடலைக்கடக்கவுய்த்த நாவாயாகவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்டன. அவ்வுடலத்தைத் தழுவிச் சககமனஞ்செய்து அரசன்புக்கவுலகம் தாமும் புகப்போகின்றவராதலின், அம்மகளிரை 'நாவாயிற்றுமும் போவாரொக்கின்றார்' எனக் குறித்தார்: **தற்குறிப்பேற்றவணி.** இங்குக் கூறப்பட்டவர் பட்டமகிஷியரையொழிந்த மற்றையோராவர். பி - ம்:—[1] இழந்து. [2] பிரிந்து. [3] பிரியார்பற்றி. [4] விட்டிலார். [5] மயக்கச், மயக்கிற். [6] நீண்ட நாவாயின்றுமே. (610)

74.—இங்ஙனம்இருக்க, சுமந்திரனுற் செய்தியுணர்ந்து வந்த வசிட்டமுனிவன் வருந்தல்.

மாத ரார்க ளறு [1]பதினு யிரரு முள்ளம் வலித்திருப்பக்
கோதில் குணத்துக் கோசலையு மிளைய [2]மாதுங் குழைந்தேங்கச்
சோதி மணித்தேர்ச் சுமந்திரன்சென் றரசன் றன்மை சொலவந்த
வேத முனிவன் விதிசெய்த வினையை நோக்கி விம்முவான்.

(இ - ள்.) மாதரார்கள் அறுபதினுயிரர்உம்-(தசரதமன்னவனது மனைவிமார்களாகிய) அறுபதினுயிரம்மாதரார்களும், உள்ளம் வலித்து இருப்ப-(சககமனஞ்செய்வது என்று) மனத்தில் உறுதிகொண்டிருக்க, கோது இல் குணத்து கோசலைஉம் இளைய மாதுஉம் குழைந்து ஏங்க-குற்றமற்ற குணத்தையுடைய கௌசல்யாதேவியும் இளையதேவியாகிய சுமித்திரையும் மனமிளகிச் சோர,— சோதி மணி தேர் சுமந்திரன்-ஒளிபொருந்திய மணிகள்பதிக்கப்பெற்ற தேரோட்டுஞ்சாரதியாகிய சுமந்திரன், சென்று—, அரசன் தன்மை சொல - தசரதமன்னவன் இறந்துபட்டநிலைமையைத் தெரிவிக்க, வந்த-(தன்னிருப்பிடத்தினின்று அரசன் இறந்துள்ள இடத்துக்கு)வந்த, வேதம் முனிவன் - வேதம்வல்ல இருடியாகிய அந்த வசிஷ்டமுனிவன், விதி செய்த வினையை நோக்கி-ஊழ்வினைக்குரிய கடவுள் செய்த செயலைக்குறித்து, விம்முவான் - வருந்துவானானன்; (எ - று.)

சுமந்திரன் செய்தி அறிவிக்க, வசிட்டன் அங்குவந்துமன்னவனுக்கு நேர்ந்தநிலையைக் கண்கூடாக்கண்டு தானும் மனம்வருந்தலானனென்க. இவ்விஷயம் வால்மீகத்தி லில்லை. மூர்ச்சித்த மன்னனது துயரைக்காணப்பொறுது வசிட்டன் அப்பாற்சென்றுனென்பதை 59-ஆம் பாடலிற் கூறியிருத்தல் காண்க. பி-ம்:—[1] பதினுயிரர்தம். [2] மானும். (611)

75.—இதுவும் வசிட்டமுனிவன் வருந்துதலைக் கூறும்.

வந்த[1] முனிவன் வரங்கொடுத்து மகனை [2] நீத்த வன்கண்மை
எந்தை [3] தீர்ந்தா னெனவுள்ளத் தெண்ணி யெண்ணி யிரங்குவான்
உந்து கடலிற் பெருங்கலமொன்[4] றுடையா நிற்கத் [5] தனிநாய்கன்
நைந்து நீங்கச் செயலோரா மீகா மனைப்போ [6] னைவுற்றான்.

(இ-ள்.) வந்த முனிவன்-(தசரதன் இறந்த இடத்துக்கு)வந்த வசிட்டமுனிவன்,—'வரம் கொடுத்து மகனை நீத்த வன்கண்மை - (கைகேயிக்கு இரண்டு) வரங்களைக்கொடுத்து (அதனால் தன்) புதல்வனைப் பிரிந்தகொடுமையை, எந்தை-எம்மையன் [தசரதன்], தீர்ந்தான்-நீங்கப்பெற்றான்,' என - என்று, உள்ளத்து - (தன்) மனத்திலே, எண்ணி எண்ணி - பலகால் நினைந்து, இரங்குவான்- மனந்தளர்பவனாய்,—உந்து கடலில் பெரு கலம் ஒன்று உடையா நிற்க-(அலை)மோதுகின்ற கடலிலே பெரிய மரக்கலமொன்று உடைந்துவிட, தனி நாய்கன்-தனிப்பட்ட அம்மரக்கலத்துக்கு உரியவன்,நைந்துநீங்க-இறந்துபோக,செயல் ஓரா-(தான்) செய்வது இன்னதெனத் தெரியாமல் திகைக்கின்ற, மீகாமனை போல்-மாலுமியைப்போல, நைவுற்றான்-வருந்தினான்; (எ - று.)

'தசரதன் மகனை நீத்தும் உயிரோடிருக்கிறான்: இவன் வன் கண்மையையுடையவன் என்று தூற்றுவதற்கு இடனில்லாதபடி உயிர் நீங்கினனனே!' என்று எண்ணியெண்ணி இரங்குவானா யினன் வசிட்டனென்க. முன்னடிகளிற் கூறியபொருள், "கேட்டே யிருந்தே னெனினும் கிளர்வானின்றேயடைய, மாட்டேனாயினன் றோ என்கண்வன்கண்" என்று நகர்நீங்குபடலத்து வந்தது இங்குக்கருதத்தக்கது. ஒருசாரார், வன்கண்மையையுடைய எந்தை, தீர்ந்தான் - உயிர்நீங்கினான் என்று உரைப்பது சிறக்கு மாறு இல்லை. எந்தை-அன்புபற்றிய மரபு வழுவமைதி. மன்னவ் னுடலை மரக்கலமாகவும், மன்னவனை நாவாய்க்குஉரிய நாயகனாக வும், அம்மன்னவன் நன்னெறியிற் செலவுய்க்கும் வசிட்டனை மீகாமனாகவும் உருவகஞ்செய்தார். கலமுடைதல் - அரசன் உயிர் போதல். இந்தப்பாடல் அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படாவிடினும் அனேக ஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. பி-ம்:—[1] முனியும். [2] இழந்த. [3] தீர்த்தான். [4] உலையாநிற்க. [5] தமியனாய். [6] நவையுற்றான்.

76.—மன்னவனுடலைத் தைலத்தி லிடுதல்.

செய்யக் கடவ செயற்குரிய சிறுவ ரீண்டை யாரல்லர்
[3]எய்தக் கடவ பொரு [4]ளெய்தா திகவா தென்ன வியல் [5]பென்ன
[6]மையற் கோடியாண் மகனீண்டு வந்தான் முடித்து மற்றென்னத்
தையற் [7]கடலிற் கிடந்தானைத் [8]தயிலக் கடலின் றலை[9]யுய்த்தார்.

(இ - ள்.)'செய்ய கடவ-செய்தற்குஉரியகடமைகளை,செயற்கு உரிய-செய்தற்குத்தக்கவரான, சிறுவர்-குமாரர்கள், ஈண்டையார் அல்லர் - இங்கேயிருப்பவராக இல்லை; எய்தக்கடவ பொருள்

எய்தார்துஇகவாது-வரவேண்டியவை வாராது தீரா: இயல்புஎன்ன-(இப்போது செய்யவேண்டிய) இயல்பான செயல் யாது?' என்ன - என்று ஓராலோசனைஉண்டாக, (அவ்வமைச்சர்கள்), 'மையல் கொடியாள்-(தகுதியல்லாததை நல்லதென்றுஉணரும்) மனமயக்கத்தைக் கொண்ட கொடியவளான கைகேயியின், மகன்-புதல்வனான பரதன், ஈண்டு வந்தால்-இங்கே வந்துசேர்வனாயின், (பிறகு) முடித்தும்-(அரசனது உத்தரக்கிரியைகளை) முடிப்போம்' என்ன-என்றுநிச்சயித்து, தையல் கடலில் கிடந்தானை-மகளிரின் கடல்போன்ற கூட்டத்திற் கிடக்கின்ற தசரதனை, தயிலம் கடலின் தலை-கடல்போல்மிக்க தைலத்தில், உய்த்தார்-கொண்டு செலுத்தினர்; (எ - று.)—மற்று-அசை: வினைமாற்றுமாம்.

'அவசியமாய் நிகழவேண்டியவை வந்தேதீரும்: ஆகவே, நாலுபுத்திரர்இருந்தும் மன்னனுடைய ஈமக்கடனைச்செய்யபுத்திரரெவரும்இல்லாதபோது அம்மன்னவன் மரணமடைந்தான்: நாம் வெறுமனேயிருத்தல்கூடாது: எப்படியாவதுமன்னவனை ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யவேண்டும்' என்று சிலர்க்கு எண்ணமுண்டாக, ஆங்குள்ள சுற்றத்தார்பலர்க்கும் புதல்வனில்லாமல் தஹநம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்வதில் எண்ணமில்லாமையையுணர்ந்த மந்திரிமார், மன்னவனதுஉடல் கெடாமலிருக்கும் பொருட்டு அவ்வுடலை எண்ணெய்க்கடாரத்தி லிட்டுவைத்தார்களென்று முதனூலிற் கூறியுள்ளது. அதற்குஏற்ப இப்பாடலுக்குக் கருத்துவிரித்துக்கொள்க. ஒருகடலினின்று நீக்கக் கருதியவர் வேறொருகடலி லுய்த்தார்களென்ற ஈற்றடியில் அஸங்கதயலங்காரமென்று வடமொழியிற்கூறப்படும் **பொருந்தமின்மையணி** யிருத்தல் காண்க. என்ன இயல்பு-(விதியின் இத்தகைய தன்மை) என்ன தன்மை? என்றலுமாம். பொருள்-காரியம். பி-ம்:-[1] செய்தற்குரிய. [2] சிறுவரவரண்டையர். [3] எய்தற்குரிய. [4] எய்தாதிகவாவென்ன, எய்தாரிகலாரென்ன, எய்தாவியைவாரென்னும், எய்தாவிடராலென்னே. [5] என்ன. [6] மையிற். [7] கடனின்றெடுத்தவனை. [8] தைலக். [9] உய்த்தான். 'எய்தப்புரியுஞ் செயல் கூடாதெனவே முனிவனுளத்தெண்ணி' என்று இரண்டாமடியிற் சிலபிரதிகளிற் பாடமென்ப. (613)

77.—வசிட்டன் பரதனை யழைத்துவருமாறு தூதுவரை ஓலைகொடுத்துப் போக்குதல்.

தேவி மீரரை யிவற்குரிமை செய்யு நாளிற் செந்தீயில்
ஆவி [1] நீத்தி ரெனநீக்கி யரிவை மார்க ளிருவரையும்
தாவில் கோயிற் றலையிருத்தி[2] த் தண்டார்ப் பரதற் கொண்டணைகென்று
ஏவி னுன்மன் னவனுணை [3] யெழுதி முடங்க [4] லெடுத்தோரை.

(இ - ள்.) தேவிமாரை - (அரசனுடலைவிடாமற் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த அறுபதினாயிரம்) மனைவியரையும் நோக்கி, 'இவற்கு-இம்மன்னவர்க்கு, உரிமை செய்யும் நாளில் - உரிய ஈமக்கடனைச் செய்யும்போது, செந்தீயில் ஆவி நீத்திர் - செந்நிறத்தீயில் (இம்மன்னவனது உடலைத் தழுவிக்கொண்டு) உயிர் விடு

வீராக: (இப்போது விலகியிருங்கள்),' என நீக்கி - என்றுசொல்லி (அப்பாற்) போகச்செய்து,—அரிவைமார்கள் இருவரைஉம் - பட்டமகிஷியரான (சுமித்திரை கௌசலைஎன்ற) இருவரையும், தா இல் கோயில் தலை இருத்தி-குற்றமற்ற (அவரவர்க்கு உரிய) அரண்மனையிலிருக்கவைத்து,'தண் தார் பரதன் கொண்டு அணைக என்று - குளிர்ச்சிபொருந்திய மாலையைச் சூடிய பரதனையழைத்துக்கொண்டு வருவீராக' என்றுசொல்லி, முடங்கல் எடுத்தோரை - (மன்னவனுணையை எழுதிய) ஒலையை யெடுத்துச் செல்பவராகிய தூதரை, மன்னவன் ஆணை எழுதி - அரசன்கட்டளையின்னதென்று எழுதிக்கொடுத்து, ஏவினன் - (பரதனை யழைத்து வருமாறு) அனுப்பினன், (வசிட்டமுனிவன்); (எ - று.)

கீழ்ச்செய்யுளில் "தையற்கடலீற் கிடந்தானைத் தயிலக்கடலின் றலையுய்த்தார்" என்று கூறிய கவி, தையற்கடலினின்று மன்னவனைமீட்ட வகையை முதல்மூன்றடிகளால்விவரித்து, தைலக்கடலிலுய்த்ததற்குக் காரணத்தை 'தண்டார்ப்பரதற் கொண்டணைகென்று, ஏவினன் மன்னவனுணையெழுதி முடங்கலெடுத்தோரை' என்பதனுல் விளக்குகின்றனரென அறிக. பி - ம:—[1]போக்கீர். [2]பரதன்றனைத்தூது அணுகென்று. [3]எழுது. [4]கொடுத்தவரை.

மார்க்கண்டேயன் மௌத்கல்யன் வாமதேவன் காஸ்யபன் காத்யாயனன் கௌதமன் ஜாபாலி என்கின்ற பிராமணோத்தமர்களும் மந்திரிமாருங்கூடியாலோசித்து வசிட்ட முனிவனைநோக்கி 'ராமலட்சுமணர்கள் காட்டுக்குப்போயிருக்கின்றார்கள்: பரதசத்துருக்கனர்களும் கேகய தேசத்தில் ராஜகிருஹமென்னும் நகரத்துக்குப் போயிருக்கிறார்கள். நாடு அராஜகமாக இருக்கவொண்ணுது' என்றுகூறி அராஜகத்தால் விளையுந் தீங்குகளை விரிவாக எடுத்துச்சொல்லி, 'இட்சுவாகு குலத்திற்பிறந்த ஒருவனை அரசனுக்க வேண்டும்' என்ன, வசிட்டமுனிவனும் 'தசரதன் பரதனுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்திருக்கின்றானுகையால், நாம் ஆராய்யவேண்டியசெயல் ஒன்றுமில்லை' என்றுகூறி,சித்தார்த்தன் விசயன் சயந்தன் அசோகன் என்னுந் தூதர்களை விளித்து 'நீங்கள்விரைந்துசெல்லுங்குதிரைகளின்மீது ஏறிக்கொண்டு ராஜகிருஹநகரத்தை யடைந்து துயரத்தைச் சிறிதுங்காட்டாமல் கேகயமன்னவனுக்கும் பரதனுக்கும் காணிக்கை பட்டுவஸ்திரம் முதலியவற்றையுங் கொடுத்து 'ஒருகாரியம் கைவிஞ்சிப்போவதாயிருத்தலால் உடனேவருக' என்றுசொல்லிப் பரதனை யழைத்து வருக' என்று அனுப்பினனென்று முதனூலிற் கூறியுள்ளது.

78.—கவிக்கூற்று.

போனு ரவருங் கேகயர் கோன் பொன்மா நகரம் புகவெய்த
ஆனு வறிவி னருந்தவனு மறமார் பள்ளி[1] யதுசேர்ந்தான்
சேனு பதியிற் [2]சுமந்திரனைச் செயற்பாற் குரிய செய்கென்னு
மேனுஞ் செரன்ன [3]மாந்தர்க்கு [4]விளைந்த பரிசு விளம்புவாம்.

(இ - ள்.) அவர்உம் - (வசிட்டர் அனுப்பிய) அத்தூதுவரும், கேகயர்கோன் பொன் மா நகரம் புக எய்த போனார்-கேகயமன்னவனது அழகிய சிறந்தநகரத்தைப் போய்ச்சேரும்படி சென்றார்கள்; ஆனா அறிவின் அரு தவன்உம்-(ஒருவர்க்கும்) அமையாத பேரறிவினையும் (பிறர்க்குச்செய்தற்கு) அரியதவத்தையுமுடையனாகிய வசிட்டனும், சேனாபதியில் சுமந்திரனை செயற்பாற்கு உரிய செய்க என்னா - சேனாபதியரில் ஒருவனாகிய சுமந்திரனை நோக்கி'அவசியமாய்நடக்கவேண்டியஇராச்சியகாரியங்களைச்செய்க'என்றுசொல்லிவிட்டு, அறம் ஆர் பள்ளிஅதுசேர்ந்தான்-(தனது) குலதருமத்தையநுட்டித்தற்குஉரிய தன்னிடத்தைப் போய்ச்சேர்ந்தான்; மேல் நாம் சொன்ன மாந்தர்க்கு-முன்பு(இராமனுடன் சென்று உறங்கிவிட்டனரெனக்) கூறிய மனிதர்களிடத்து, விளைந்த - நிகழ்ந்த, பரிசு-செய்தியை, விளம்புவாம்-; (எ-று.)

கீழ்த் தேவிமார்கள்செய்தியைக் கூறிய கவி, மற்றையோர் தத்தமிடத்துக்குப்போயினதையும் இராச்சியம் அரசனில்லாக் காலத்து நிகழ்ந்தவகையையும் தெரிவித்து, மேற்சொல்லப் போவதையும்இன்னதெனக்கூறுகின்றார். சேனாபதியில் - சேனைகட்குத் தலைவன் என்றமுறையில் என்றுமாம். பி - ம்:—[1]அறை. [2]சுமந்திரனே...செய்கின்றான் or செய்கென்றான். [3]மாந்தர்கட்கு. [4]விளைந்ததினிநாம். மேனாளண்ணலுடன்போன மாந்தர்செய்தி விளம்பிடுவாம்என்று சிலபிரதிகளில் நான்காம்அடி. (615)

79.—சூரியோதயவருணனை.

[1]மீனீர்-வேலை முரசியம்ப விண்ணோ ரேத்த மண் [2]ணிறைஞ்சத்
தூநீ [3]ரொளிவாள் புடையிலங்கச் சுடர்த்தே ரேறித் தோன்றினான்
வானே புக்கா னரும்புதல்வன் மக்க[4] ளகன்றார் வருமளவும்
யானே காப்ப னிவ்[5]வுலகை யென்பான் போல [6]விரிகதிரோன்.

(இ - ள்.) விரி கதிரோன்-பரவிய ஆயிரங்கிரணங்களையுடையவனான சூரியன்,—'அரு புதல்வன் வான் புக்கான்-(நம் குலத்துத் தோன்றிய)அரியகுணங்களையுடைய புதல்வனாகிய தசரதன் சுவர்க்கஞ் சேர்ந்திட்டான்;மக்கள் அகன்றார்-அவன் புதல்வர் (நால்வருள் இராமலட்சுமணர்கள் காட்டிலும் பரதசத்துருக்கனர் கேகயதேசத்திலுமாக இந்நகரிலில்லாமல்) அப்பாலிருக்கிறார்கள்; வரும் அளவு உம்-(அத்தசரதகுமாரர்களில் பரதசத்துருக்கினர் இங்கு) வந்து சேர்கின்ற வரையிலும், இ உலகை—, யானே—, காப்பன் - காப்பேன்,'என்பான் போல-என்றுகூறி (அயோத்திநகரைநோக்கிப்) புறப்பட்டான்போல,—மீன் நீர் வேலை-மீனை மிகுதியாகக் கொண்ட நீர்மயமான சமுத்திரம், முரசு இயம்ப - முரசவாத்தியம் போல் ஒலிக்கவும், விண்ணோர்ஏத்த-தேவர்கள் துதிக்கவும், மண் இறைஞ்ச-உலகத்திலுள்ளவர்(தன்னை) வணங்கவும், தூ நீர் ஒளி வாள் புடை இலங்க-பரிசுத்தமானதன்மையையுடைய ஒளியாகிய வாள் (தன்) புறத்தே விளங்கவும்,—சுடர் தேர் ஏறி - ஒளியுள்ள தேரின்மீது ஏறிக்கொண்டு, தோன்றினான்-உதயமானான்; (எ-று.)

எறிகதிரோன் தோன்றினன் என இயையும். தன்னைச் சார்ந்தவரின்நாடு அராசகமாகப்போகையில் அந்நாட்டிற்குஉரியவனும் வேறோரிடத்திலிருப்பவனுமாகிய மன்னவன் முரசுஇயம்பவும் பலரும் ஏத்தவும் வாளைப் புடைவிசித்த கோலத்தோடு தேரேறிக் கொண்டுவருவதுபோல, தனது குலத்தவருடைய தேசம் அராசகமாக இருக்கவொண்ணாதென்ற கருத்தினாற் குலமுதல்வனாகிய சூரியன், வேலைமுரசியம்ப விண்ணோரும் மண்ணோருமேத்த ஒளிவாள் புடையிலிலங்கத் தேரேறி அயோத்தியாநகரத்தைநோக்கிச் செல்வான்போலத்தோன்றினனென வருணித்தார்; இயற்கையிற் சூரியனுதிப்பதற்கு ஒருகாரணத்தைக் கற்பித்துக் கூறியது,ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி: இவ்வணிக்கு-வேலைமுரசியம்ப என்பது முதலிய இடத்துள்ள உருவகங்கள் அங்கமாய்நின்றன. இராமன் முதலியோர் என்று புறப்பட்டனரோ அன்றை மாலைப்போதே நகரத்தைக்கடந்துஒருசோலையில்தங்கி அற்றை நள்ளிரவில்தானே நகரத்தவரைப் பிரிந்து அவர்கட்குத் தெரியாது அப்பாற்செல்ல, சுமந்திரனும் அன்று விடிவதற்குமுன்னரே வந்து இராமன் கானகஞ்சேர்ந்த செய்தியை மன்னவனிடஞ்சொல்ல, அவனும் அப்போதே ஆவிநீங்கினனாக, கேகயநகரத்துக்குத்தூதுவர் போய்ச்சேர, மறுநாள் சூரியனுதயமாயினன் என்பது, கம்பர் கூறுவது. பி - ம் :—[1]மீனர். [2]இறைஞ்சித். [3]புடைவாளொளி. [4]பிரிந்தார். [5]உலகம். [6]எறி. (616)

80.—மணல் முதலிய இடத்து உறங்கிய நகரத்துச்சனங்கள் கண்விழித்தெழுந்து இராமனைக் காணாது வருந்துதல்.

வருந்தா வண்ணம் [1]வருந்தினர் மறந்தார் தம்மை வள்ளலு[2]மாங்கு
இருந்தா னென்றே யிருந்தார்க ளெல்லா மெழுந்தா ரருளிருக்கும்
பெருந்தா மரைக்கட் கருமுகிலைப் பெயர்ந்தார் காணார் [3]பேதுற்றார்
பொருந்தா நயனம் பொருந்திநமைப் பொன்றச் [4]சூழ்ந்த வெனப்[5]புரண்டார்.

(இ - ள்.) வருந்தா வண்ணம் வருந்தினர் - (இதுவரை) எவரும் வருந்தியிராதவகையாக வருத்தமடைந்தவரும், தம்மை மறந்தார்-(துயரத்தாலும் வழிவந்தஇளைப்பாலும்) தம்மையும் மறந்து உறக்கங்கொண்டவர்களும்,வள்ளல்உம் ஆங்குஇருந்தான் என்றுஏ இருந்தார்கள் - வரையாதுகொடுக்குந்தன்மையுடையவனாகிய இராமனும் அவ்விடத்தில்தானே இருக்கின்றானென்றேயெண்ணியிருப்பவர்களுமாகிய, எல்லாம் - (இராமனைத் தொடர்ந்து வந்த நகரத்தவர்) எல்லாரும், எழுந்தார் - (கண்விழித்து) எழுந்து, பெயர்ந்தார்-(தம்மிடத்தை) விட்டுச்சென்று, (இராமபிரான் பள்ளிகொண்ட இடத்தைக்கிட்டிப்போய்ப்பார்த்து), அருள் இருக்கும் பெரு தாமரை கண் கருமுகிலை காணார் - அருள் (ஊற்றுப்போற் சுரக்கும்படி) குடியிருக்கின்ற பெரியதாமரைமலர்போலுந் திருக்கண்களையுடைய கருமுகில்போன்ற திருநிறத்தவனான ஸ்ரீராமபிரானைக்காணப்பெறாதவராய்,பேதுஉற்றார்-மனக்கலக்கமடைந்து, 'பொருந்தா நயனம்-மூடாத (நமது) கண்கள், பொருந்தி - மூடி [உறக்கமடைந்து], நமை-நம்மை, பொன்ற-அழியும்படி, சூழ்ந்த-

ஆலோசித்தன,' என-என்றுசொல்லி, புரண்டார் - (துயரத்தின் மிகுதியால்) தரையில்விழுந்து புரளலானார்கள்; (எ - று.)

'வருந்தாவண்ணம் வருந்தினர்' என்றதொடர் - இராமனைத் தொடர்ந்து சென்றவர் துயில்கொள்ளுவதற்குமுன் அடைந்திருந்த நிலைமையை விளக்கும்: பின்னிரண்டடிகள் - உறக்கம் நீத்த பின்பு அவர் அடைந்த நிலையைத் தெரிவிப்பன. கருமுகில் - உவமவாகுபெயர். தாம் உறங்கினதே இராமபிரான் தம்மைவிட்டுப் பிரிந்து செல்வதற்கு ஏது ஆயினமையால், 'பொருந்தா நயனம் பொருந்தி நமைப் பொன்றச் சூழ்ந்த' என்றுகூறி, வருந்திப் புரண்டனர் அந்நகரத்துமாந்தரென்க. தன்னைப்பிரிந்திருக்க மாட்டாமல் உடன்தொடர்ந்துவந்த நகரத்தவர் மிகவருந்தும்படி கருணையற்றவன்போலப் பிரிந்திட்ட இராமபிரானை, இங்கு'அருளிருக்கும் பெருந்தாமரைக்கண் கருமுகில்' என்றது - இவன் நகரத்தவரைப் பிரிந்ததும் அருளின் காரியமே யென்பதைப் புலப்படுத்தற்பொருட்டாகும்; அது எங்ஙனே யென்னில்? - நகரத்தவர்க்கு எஞ்ஞான்றும் தன்னுடன் வாழ்வது நேர்வதால் களிப்பு மிகவும் விஞ்சுவதுபற்றி அப்பெருங்களிப்பைஅவர்கள்தாங்கவல்லவரல்லராதலால், விரணவைத்தியஞ் செய்யும் மருத்துவன் விரணத்தைக்கீறி ஆறச் செய்வதுபோல அவர்கள் தன்னையிடைவிடாமல் நுகர்வதை வனவாசமென்ற வியாசத்தினால் இடையறவுபடுத்திப் பெருமகிழ்ச்சியைத் தாங்கவல்ல உறுதியை அவர்களின் நெஞ்சத்திற்கு உண்டாக்கி மீண்டும் தன்னை யநுபவிக்கும் அநுபவத்தை மிகவுந்தருதற்பொருட்டே யாகு மாதலா லென்பர். இங்ஙனம் இவர்களுக்கு மனத்திட்பத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற கருத்தைக் கொண்டதனால் ஸ்ரீராமபிரான் ஏககாலத்தில் நகரத்தவர் யாவரையும் பொருந்தாநயனம் பொருந்துமாறு சூழ்ந்தனனென்க அன்றியும், அவர்கள் தன்னுடன்வரின் தன்னுடைய தெய்வத் தன்மையாற் காத்தாலன்றி வேறுவகையாக அவர்கள்யாவரையும் பசி பிணி முதலியன இன்றி வனத்திற் காத்தல் அரிதாகையாலும், தெய்வத்தன்மையை வெளிப்படுத்தாம லிருக்க வேணுமென்பதே அப்பிரான் திருவுள்ளமாதலாலும், அங்ஙனன்றி அவர்களைவருந்துமாறு விடுதல் தக்கதன்றாதலாலும், அவர்களைப் பிரிந்தது அருளின்செயலே யாதல் காண்க. பி - ம்:—[1]வருந்தினரை. [2]அங்கு. [3]வெய்துற்றார், வெய்துயிர்த்தார். [4]செய்தது, சூழ்ந்தது. [5]புகன்றார். ''வருந்தாவருத்த முறுந்துயர மாந்த ரெமது வள்ளலுமீங்கு, இருந்தானென்றே துயின்றுகதிரெழுந்தபோதி லெழுந்தவரும், பெருந்தாமரைக்கட் கருமுகிலைப் பேணக்காணார் பெருந்துயரால்'' என்று சிலபிரதிகளில் முதல் மூன்றடிகள். (617)

81.—இராமபிரானைக்காணாத நகரமாந்தர் செய்தவை.

எட்டுந் திசையு [1]மோடுவா னெழுவார் விழுவா ரிடர்க்கடலுள்
விட்டு[2]த் தீர்ந்தா [3]னமையென்பார் [4]வெய்ய னையன் வினையென்பார்
[5]ஒட்டிப் படர்ந்த தண்டகமிவ் வுலகத் துளதன் றேவுணர்வைச்
[6]சுட்டிச் [7]சேரா [8]தாற்றுதுமோ [9]தொடர்துந் தேரின் சுவடென்பார்.

(இ-ள்) எட்டு திசைஉம் ஓடுவான் எழுவார் - (இராமனைத் தேடும்பொருட்டு) எட்டுத்திக்கிலும் ஓடிப்போகுமாறு எழுந்திருப்பார்: விழுவார்-(துயரமிகுதியால் கால்நடைதாராமையால்) விழுந்திடுவார்; நமை இடர் கடலுள் விட்டு நீர்ந்தான் என்பார்-நம்மைத் துயர்க்கடலுள் அழுங்கவிட்டு அப்பாற் சென்றிட்டானென்பார்; ஐயன் வினை வெய்யன் [வெய்யவினையன்] என்பார்-நமது தலைவன் (நம்திறத்துக்) கொடிய செயலைச் செய்தனனென்பார்: 'ஒட்டி படர்ந்த தண்டகம் - பொருந்திப்பரவியுள்ள தண்டகவனம், இ உலகத்து உளது அன்றுஓ-இவ்வுலகத்திலிருப்பதொன்று அன்றோ? உணர்வை-(நம்முடைய)அறிவைக்கொண்டு, சுட்டி - ஆராய்ந்துஅறிந்து, சேராது - (அதனைச் சேர்ந்து இராமபிரானை) அடைந்திடாமல், ஆற்றுதும்ஓ - ஆறியிருக்கவல்லமையுடையோமோ? தேரின் சுவடு - (அந்தத்தண்டகத்தை நோக்கிச் சென்றிருக்கவேண்டிய) இரதசக்கரத்தின் வடுவை, தொடர்தும்-பற்றிச்செல்வோம்,' என்பார்-என்றுசொல்வாராயினர்; (எ - று.)

ஸ்ரீராமனைப்பிரிந்த நகரத்துச்சனங்கள் பெருந்துயரமடைந்து எட்டுத்திசையிலும் தேட ஓடியெழுந்து கால்நடைதாராது விழுந்து 'நம்மைத் துயரக்கடலுள் விட்டுச்சென்றானே'! என்றும், 'இராமன் கொடியவன்' என்றும் துயரத்தின்மிகுதியாற் பழித்து, 'அந்தஇராமன்சென்ற தண்டகாரணியம் பூமியில் தானே யிருக்கிறது; ஆகட்டும், விடுகிறோமா?' என்று சொல்லிச் சிறிது தேறித் தேரின்சுவடு சென்றவழியைப் பற்றுவோமென்று மனத்தில் ஓரெண்ணங் கொண்டார்களென்பதாம்; இராமனைப்பிரிந்த நகரத்து மாந்தர் பலவகைச் செயல்கள் நிகழ்த்தியதாகக்கூறியது **வினைமுதல்விளக்கணி**யாம்: இதனை, வடநூலார் காரகதீபகாலங்காரமென்பர். 'வெய்யனையன்வினை' என்பதை விகுதிபிரித்துக் கூட்டாமல், "உயர்திணைதொடர்ந்த பொருள் முதலாறு, மதனொடு சார்த்தினத்திணைமுடிபின" என்ற சூத்திரத்தால் உயர்திணை தொடர்ந்த செயல் உயர்திணைமுடிபைக் கொண்டதாக அமைத்தலுமொன்று. பி-ம்:—[1] ஓடுவார். [2] நீத்தான், பிரிந்தான். [3] நுமை. [4] வெய்யவையன் ... வெய்யவினையின்பயனென்பார். [5] ஒட்டுப். [6] சுட்டுச். [7] சேர்தல் or சோர்தல் or சோராது. [8] ஆற்றுதுமேல் [9] தொடர்ந்த. (618)

82.—தேர்ச்சுவடு நகர்நோக்கிச் சென்றதுகண்டு யாவரும் மகிழ்ச்சிகொண்டு ஆரவாரித்தல்.

தேரின் சுவடு நோக்குவார் திருமா [1] நகரின் மிசைத்திரிய
ஊருந் திகிரிக் குறி[2] கண்டா ருவந்தா ரெல்லா முயிர்வந்தார்
ஆரு மஞ்ச லையன்போ யயோத்தி யடைந்தா [3] னென்றசனிக்
காருங் கடலு [4] மொருவழிக்கொண் [5] டார்த்த வென்னக் [6] கடிதார்த்தார்.

(இ-ள்.) தேரின் சுவடு நோக்குவார் - தேரின்சக்கரவடுவைத் தேடிச்சென்ற நகரத்து மாந்தர்,—திரு மா நகரின்மிசை திரிய ஊரும் திகிரி குறி கண்டார்-சிறந்த அயோத்திமாநகரத்தை நோக்கி மீண்டு செல்லுந் தேர்ச்சக்கரத்தின் அடையாளத்தைக் கண்டு, எல்லாம் - யாவரும், உவந்தார் - மிகவும் மகிழ்ந்து,உயிர்

வந்தார்-(போவதுபோன்றிருந்த தம்முடைய) உயிர் (சரியாலைநிலைக்கு) வரப்பெற்றவராய், 'ஆர்உம் - எவரும், அஞ்சல்-அஞ்சவேண்டா; ஐயன் போய் அயோத்தி அடைந்தான்-இராமபிரான் மீண்டுசென்று திருவயோத்தியைச் சேர்ந்திட்டான்,' என்று - என்று தீர்மானித்துச் சொல்லி,—(பெருமகிழ்ச்சியடைந்து), 'அசனி கார்உம் கடல்உம் - பேரிடியையுடைய வானமும் (அலைமோதுதலையுடைய) சமுத்திரமும், ஒருவழி கொண்டு - ஓரிடத்துச் சேர்ந்து, ஆர்த்த - ஆரவாரித்தன,' என்ன-என்று (கண்டோர்) கருதும்படி, கடிது ஆர்த்தார் - மிகவும் ஆரவாரித்தார்கள்; (எ-று.)

தேரின் சுவட்டைப்பற்றி அதுசென்ற வழியே சென்று தண்டகையடையலாமென்றுகருதியநகரத்தவர், தேரின்சுவடுசெல்லும் வழியைக்கண்டு அது தென்திசையாகச் செல்லாமல் வடதிசையாக ஊர்க்குச்சென்றிருந்ததுபற்றி, 'இராமன் நம்முடைய வேண்டுகோட்குஇணங்கி வனத்துவசித்தலுக்குப்பின்வாங்கிநகரத்துக்கே திரும்பிச்சென்றிட்டான்' என்று அறுதியிட்டு, தங்களுடைய கருத்துநிறைவேறியதனாலான பெருமகிழ்ச்சியினால் வானமும் கடலும் ஒருங்குசேர்ந்து ஒலித்தாலொப்பப் பேராரவாரமுண்டாகும்படி கர்ச்சித்தன ரென்பதாம். இதுவரையிற் பெருந்துயரத்தால் உயிர் சோர்ந்திருந்த நகரத்தவர் இப்போது அத்தளர்ச்சி நீங்கி மனக்கிளர்ச்சிகொண்டனரென்பது, 'எல்லாமுயிர்வந்தார்' என்றதன்பொருள். அஞ்சல் - எதிர்மறை வியங்கோள்முற்று; "மகனெனல்" என்றவிடத்துப்போல. பி-ம்.—[1]நகரந்தனைநோக்கி, நகரின்மிசைச் செல்ல, நகரின் திறமறிய, [2]ஒற்ற...உணர்ந்தார் ...தோற்ற..., [3]என. [4]ஓருழிக், ஒருமொழிக் [5]ஆர்த்தது. [6]கலித்து. (619)

83.—மகிழ்ச்சியடைந்த அந்நகரத்துமக்களின் வருணனை.

மான வரவின் வாய்த்[1]தீய வளைவான் றெளைவா ளெயிற்றின் [2]வழி
ஆன கடுவுக் கரு[3]மருந்தா வருந்து மமுதம் [4]பெற்றுய்ந்து
போன [5]பொழுதிற் புகுந்தவுயிர் பொறுத்தா ரொத்தார் பொருவரிய
வேனின் [6]மதனை மதனழித்தான் மீண்டா னென்ன [7]வாண்டையார்.

(இ-ள்.) ஆண்டையார் - அங்குஇருந்த நகரத்தவர்,—'பொரு அரிய வேனில் மதனை மதன் அழித்தான்-(அழகில்) ஒப்பற்றவனான வேனிற் காலத்துக்குஉரிய மன்மதனையும் (தன்னுடையபேரழகினால் தான் அழகில் உயர்ந்தவனென்றுகொண்டிருந்த) செருக்கைப்போக்கினவனாகிய ஸ்ரீராமபிரான், மீண்டான்-(நகரத்துக்கே) திரும்பிவிட்டான்,' என்ன-என்று கருதியதனால், மானம் அரவின் - சீறுந்தன்மையைக் கொண்டுள்ள சர்ப்பத்தின், வாய் - வாயிலுள்ள, தீய வளை வான் தொளை வாள் எயிற்றின் - கொடிய வளைந்த பெரிய தொளையைக்கொண்ட கூரிய விஷப்பற்களின் வழியாக, ஆன - (தம்மீது) பாய்ந்த, கடுவுக்கு - நஞ்சைப் போக்குவதற்கு, அரு மருந்து ஆ-அருமையான மருந்தாகிய, அருந்தும் அமுதம் - உண்ணுதற்குரிய தேவாமிருதத்தை, பெற்று - அடைந்து, உய்ந்து போன பொழுதில்-(இறக்குந்தன்மை

நீங்கிப்) பிழைத்துவிட்டபொழுதில், புகுந்த உயிர் - (தம்முடைய உடம்பில்) மீண்டும் வந்துசேர்ந்த ஆன்மாவை, பொறுத்தார் - தாங்கியவரை, ஒத்தார் -; (எ - று.)

இராமபிரானுடன்சென்று அப்பிரானைப்பிரிந்த பிரிவுத்துயரினால் உயிர்போகும் நிலையையடைந்து அவ்விராமபிரான் நகரத்திற்கே திரும்பிவிட்டானென்ற உறுதியான எண்ணத்தையடைந்ததனால் அத்துயர் நீங்கி உயிர் தளிர்க்கப்பெற்ற அயோத்திமாநகரத்துச் சனங்கட்கு - அரவுதீண்டிய நஞ்சின் வேகத்தால் உயிர் போகும்நிலையடைந்து அந்தநஞ்சைப் போக்கும் அருமருந்தாகிய தேவாமிருதத்தைப்பெற்று அதனால் உயிர் உடலில்மீண்டு வரப்பெற்றவரை உவமைகூறினர்; உவமையணி. நாகத்திற்குக் காளன் காளாத்திரி யமன் யமதூதி என்ற நான்கு நச்சுப்பற்கள் உள்ளன என்றும், நாகம் பல்லாற்கடித்துத் தம்பற்களின் புரையிலுள்ள நஞ்சைக் கடித்த இடத்தின் வழியாக உடலிற்செலுத்தினால்தான் அவ்விஷம் இரத்தத்திற் கலந்து மாளச் செய்கின்றதென்றும் கூறுவர். மன்மதன் அழகு விஞ்சியவனென்பது பிரசித்தம்: அவனினும்மிக்க அழகை யுடையவன் இராமனென்பார், 'மதனைமதனழித்தான்' என்றார். இனி இத்தொடர்க்கு - சிவபெருமான் என்று பொருளுரைத்து, இராமபிரான் கானம் புகுந்து பகைவரான அரக்கரைக் களையப் போவதனால், அவனுக்குச் சிவபெருமானை உவமைகூறியது எனக் காட்டினாருமுளர். பி-ம்:—[1] தீயின். [2] வரவு. [3] நஞ்சமருந்து மமுது, மருந்தாமருந்து மமுதம், நஞ்சாமமிர்த மருந்து, [4] பெற்றுயர்ந்து, பெறலஞ்சி. [5] உயிர்வந்துடல்புகுத போர்த்தாரொத்தார். [6] மதனின்மிகமிக்கான், மதனை யெழிலழித்தான். [7] ஆண்டகையார், ஆண்டையியார். ஆனகருவி னழிந்தோர்கட்கமுதமதுபெற்றருந்திடவே எனவும், ஆனகடுவுக்கருநஞ்சாமமிர்த மருந்து பெறலஞ்சி என்றும் சில்பிரதிகளில். (620)

84.—இராமனைத் தொடர்ந்து சென்றோர் நகரத்திற்கு மீளுதல்.

ஆறு செல்லச் செல்லத்தே ராழி கண்டா [1]ரயற்பால
வேறு சென்ற நெறிகாணார் [2]விம்மா நின்ற [3]வுவகையராய்
மாறியுலகம் [4]வகுத்தநாள் வரம்பு கடந்து மண்முழுதும்
ஏறி யொடுங்கு [5]மெறிகடல்போ [6]லெழின்மா நகர மெய்தினர்.

(இ - ள்) ஆறு செல்ல செல்ல - வழி கடந்து போகப்போக, தேர் ஆழி கண்டார் - தேர்ச்சக்கரத்தின் வடுவைப் பார்த்த அவர்கள்,— அயல் பால வேறு சென்ற நெறி காணார் - (நகரத்திற்குச் செல்வதன்றி) அயலான இடத்ததாய் (த்தேர்ச்சக்கரங்கள்) வேறாகச்சென்ற வழி (எதையும்) காணாமல், விம்மாநின்ற உவகையர் ஆய் - மேன்மேல் விஞ்சித்தோன்றுகின்ற மகிழ்ச்சியையுடையவராய்,— மாறி - பிரளயந் தோன்றி, (பின்பு), உலகம் வகுத்த நாள்-உலகத்தைப் படைத்த காலத்தில், வரம்பு கடந்து மண் முழுதும் ஏறி ஒடுங்கும் எறி கடல் போல்-எல்லையைமீறி உலகம் முழுதும்சென்று மீண்டும் தன்னெல்லையில்அடங்குகின்ற அலைவீசுங் கடல்போன்று, எழில் மா நகரம் எய்தினர் - அழகிய அயோத்தியாபுரியைச் சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

தேர்ச்சுவட்டையே பற்றிச்சென்ற அந்நகரத்துமாந்தர், அச்சுவடு அயோத்திமாநகரத்துக்குச் செல்வதன்றி வேற்றிடத்துக்குச் செல்லவில்லையென்பதைத் திண்ணமாகத்தெளிந்து, 'ராமபிரான் நகரத்திற்கே மீண்டனன்' என்று நம்பிப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு நகரத்திற்கே மீண்டன ரென்பதாம். இராமபிரான் காட்டிற்குச் சென்றபோது பெருந்திரளாக அவனுடன் புறப்பட்ட நகரத்துமாந்தர் மீண்டுந் திரும்பிவந்து சேர்தற்கு, பிரளயகாலத்தில் தன்எல்லைகடந்து பொங்கி மண்முழுதும் பரவியகடல் உலகத்தைப்படைத்தகாலத்தில் மீண்டு தன் எல்லையிலே யடங்குதலை உவமை கூறினர்; தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி. ஸ்ரீராமன் கானஞ்செல்லும்போது திரண்டுபெருந்திரளாகச் சென்ற மாந்தர்க்கு உலகநிலைமாறும் பிரளயகாலத்தில் வரம்புகடந்து உலகமெங்குஞ் செல்லுங் கடலும், இராமன் மீண்டனனென்றகருத்தினால் மீண்டு அயோத்திசென்றுசேர்ந்த அம்மாந்தர்க்குத் தன்னிலையிலொடுங்குங் கடலும் உவமையெனக் காண்க. மாறுதல் என்பது-ஏற்கனவேயுள்ள நிலைமைவேறுபடுத லாதலால், பிரளயத்தை யடைவதைக் காட்டிற்று. பி - ம்:—[1]அயலப்பால். ஆயப்பால். [2]விம்மி. [3]உவகையான். [4]வகுக்கும். [5]அலை. [6]எயில். ஏறிப்பெருகுமெறிகடல் போலிரைத்துநகர்வந்தெய்தினர் என்றும் ஈற்றுஅடியிற் பாடம் காண்கின்றதென்ப. (621)

85.—மீண்டுவந்த நகரத்தவர் அரசனிறந்ததையும் இராமபிரான் கானகஞ் சென்றதையு முணர்ந்து பெருந்துயருறுதல்.

புக்கா ரரசன் பொன்[1] னுலகம் போனு னென்னும் பொருள்கேட்டார்
உக்கார் நெஞ்ச முயிருகுத்தா ருற்ற தெம்மா லுரைப்பரிதால்
தக்கான் போனன் வனமென்னுந் [2]தகையும் முணர்ந்தார் [3]மிகையாவி
அக்கா லத்தே [4]யகலுமோ [5]வவதி யென்றென் [6]றுளதானல்.

(இ - ள்.) புக்கார் - (அங்ஙனம் மீண்டு அயோத்திநகரைச்) சென்றடைந்தவர்கள்,—அரசன் பொன் உலகம்போனன என்னும் பொருள் கேட்டார் - 'தசரதமன்னவன் விண்ணுலகம் அடைந்தான்' என்ற செய்தியையும் கேட்டார்கள்; '(அங்ஙனம் அரசன் விண்ணையடைவதற்குக் காரணமாக), தக்கான் வனம் போனன் - பெருந்தகையாகிய இராமபிரான் வனத்திற்குச் சென்றான்,' என்னும் - என்கின்ற, தகைஉம் - செய்தியையும், உணர்ந்தார் - அறிந்தனர்: (இவ்விரண்டு துயரச்செய்தியால்), நெஞ்சம் உக்கார் - மனம் முறியப் பெற்றார்; உயிர் உகுத்தார் - உயிரொழிந்தவர் போல் மூர்ச்சையடைந்தார்; உற்றது - (அவர்கள்பட்ட) பெருந்துயரத்தை, எம்மால்—, உரைப்பு-சொல்வது, அரிது - முடியாத செயலாகும்; (ஆனல், அவர்கள் உயிர் ஏன் நீங்கவில்லைஎன்னில்), —மிகை ஆவி - எஞ்சிநின்ற உயிர், அவதி என்று ஒன்று உளது ஆனல் - (உயிர் போவதற்கு விதியினல் ஏற்பட்ட) காலவெல்லையென்பதொன்று இருக்கின்றதனல் [உயிர் செல்லவேண்டிய காலம் இன்னதென்று ஒவ்வொருவர்க்கும் காலவெல்லை விதியினல் ஏற்பட்டிருத்தலால்], அ காலத்துஏ அகலும்ஓ - அங்கனம்

பெருந்துயரம் நேர்ந்தகாலத்துத்தானே (உயிர் உடம்பைவிட்டுச்) செல்லுமோ? [செல்லாதென்றபடி]; (எ - று.)

மீண்டுவந்த நகரத்தவர், இராமபிரான் 'திரும்பிவந்திடாது தங்களை வஞ்சித்து வனத்திற்கே சென்றனனென்பதையும், அத்துயரச்செய்தியைச் சுமந்திரனாலறிந்தவுடன் புத்திரசோகத்தினாற் பெருந்துயரடைந்த தசரத மன்னவர் இறந்திட்டாரென்பதையும் உணர்ந்து இவர்களுயிரும் போய்விடுமென்று கருதுமாறு அவ்வளவு பெருந்துயரமடைந்தார்கள். ஆனால், அகாலத்தில் உயிர் போகாது ஆதலால், அவர்களின் உயிர் போகவில்லையென்பதே. இப்படி அவர்கள் பட்ட துயரத்தை நம்மால்எடுத்துச்சொல்லவும் முடியாதென்றவாறு. ஈற்றடி - முதன்மூன்றடிகளைச் சமர்த்தித்து நின்றது, **தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணி.** இச்செய்யுளை நகர்நீங்கு படலத்தின் 231-ஆஞ் செய்யுளோடு ஒப்பிடுக. பி - ம்:—[1] உலகில். [2] தகைமை. [3] மிகவாவி. [4] அழியுமோ. [5] உறுதி. [6] உள. (622)

86.—அங்கனம் வருந்திய நகரத்தவரின் வருத்தத்தை வசிட்டன் தணித்தல்.

மன்னற் [1]கல்லார் வனம் [2]போன மைந்தற் கல்லார் வாங்கரிய
இன்னற் [3]சிறையி னிடைப்பட்டா ரிருந்தார் [4]நின்ற வருந்தவனும்
உன்னற் கரிய பழிக்கஞ்சி யன்றோ வொழிந்த தியானென்று
பன்னற் [5]கரிய பலநெறியும் பகர்ந்து [6]பதைப்பை [7]நீக்கினன்.

(இ-ள்.) (மீண்ட அந்நகரத்தவர்),—மன்னற்கு அல்லார்-(நகரத்திலிருந்தபடியே) தசரதமன்னவனுக்கு உதவப்பெறாதவரும், வனம்போன மைந்தற்கு அல்லார் - காட்டிற்குச்சென்ற இராமபிரானுடனேயிருந்து அவனுக்கு உதவப்பெறாதவருமாகி, வாங்க அரிய இன்னல் சிறையினிடை பட்டார் - போக்குவதற்குக் கூடாத துன்பமாகிய சிறையிலே யகப்பட்டுக்கொண்டு தவிப்பவராய், இருந்தார்-இருந்தார்கள்; நின்ற அரு தவன்உம்-(அவர்களிடையே வந்து அவர்கள்படும் பெருந்துன்பத்தைப்பார்த்து) நின்ற அரியதவத்தையுடைய வசிட்ட முனிவனும், 'உன்னற்கு அரிய பழிக்கு அஞ்சி அன்றோ யான் ஒழிந்தது - யானும் நினைத்தற்கும் அரிய [மிக்க] பழிக்குப் பயந்தன்றோ உயிர்நீங்காது இத்துயரத்தைக் கண்டுகொண்டிருந்தது,' என்று—, பன்னற்குஅரிய பல நெறிஉம் பகர்ந்து - சொல்லுதற்கு அருமையான (துயராறுதற்குஉரிய) பலமுறைகளையும் சொல்லி, பதைப்பை - (அவர்கள் மனத்துக்கொண்ட) துடிப்பை, நீக்கினன்—; (எ - று.)

'நகரத்திலேயே இருந்து மன்னவனுக்குத்தேறுதல் முதலிய செயலைச் செய்தால் மன்னற்கு ஆனவராகலாம்; அன்றி, இராமபிரான் சென்றதையுணர்ந்து நகருக்குமீளாமல் அவனிருக்குமிடத்தை நாடி அவனைச்சேர்ந்திட்டால் அந்த இராமனுக்கு ஆனவராகலாம்: இப்படி இருவரில் ஏவர்க்கும் உதவாமல், ஏமாந்து விட்டோமே! இப்படிப்பட்ட நம்முடைய உயிரை வைத்துக்கொண்டிருப்பது எற்றுக்கு'? என்று மிகவும் வருந்தித் துடிக்கின்ற நகரசனங்களைப் பார்த்து, வசிட்ட

முனிவன் 'எனக்கும் உங்களைப்போலவே மனவருத்தம் மிக்குள்ளதே; இந்தஉயிரையும் விட்டிடலாமென்ற கருத்தும் உண்டு; ஆயினும், அங்ஙனம் தற்கொலைசெய்துகொள்வது மறுமையிற் கொடுநரகத்தைத்தரும் பெரும்பாதகத்தை விளைக்குமென்றே அங்கனஞ் செய்யாதொழிந்தேன்: மன்னவனே விதிவசத்தாற் புத்திரசோகமென்ற ஒரு வியர்ஜத்தினு லிறந்திட்டான்: அங்ஙனம் எல்லார்க்கும் நேருமோ? விதியின்வழியன்றோ யாவும் நிகழும்?' என்றாற்போலத் தேறுதலையுண்டாக்கும் வசனங்கள் பலவற்றையும் போதித்துத் தேற்றி அவர்கள் பதைப்பைப் போக்கலாயினனென்பதாம். பதைப்பு - மீண்டு தண்டகவனத்து இராமனுள்ள இடத்தைத்தேடிச்செல்வோமென்ற பரபரப்புஎன்றுகொண்டு, அப்பதைப்பைநீக்கித் தேறுதல்வார்த்தையால் வசிட்டன் அயோத்திநகரிலேயே அவர்களைத் தங்கியிருக்குமாறு பணித்தானென்று கொள்ளலும் ஒன்று. 'சாமானியரான மானுடர்யாவரும் இராமபிரான் காட்டிற்குச் செல்கின்றானென்றால் பின்தொடர்வதும் அவனைப்பிரியநேர்ந்ததற்காக உயிரைவிடுவோமென்பதாக மிக வருந்துவது மாகையில், வசிட்டன்மனம் கல்லோ? அவனுக்கு இராமனைப் பிரிந்ததில் அத்துணையாக வருத்தம் இல்லையோ?' என்று ஓரையம் இந்தச் சரித்திரத்தைப் படித்துச்செல்வோர்க்குத் தோன்றக்கூடுமாதலால், அதனையொழித்தற்காக, கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் 'வசிட்டமுனிவன் மெய்யுணர்வினனாதலால் தனது வாலறிவால் மனத்தைத் தேற்றித் துயரத்தை யடக்கிக்கொண்டிருந்தானேயொழிய அவனுக்குப்பெருந்துயரமில்லையென்பது இல்லை' என்ற பொருள் தோன்றுமாறு இராமபிரானுடன் சென்ற நகரத்தவரைத் தனது பலதிறப்பட்ட போதனையால் ஆற்றினனென்று கூறினர்போலும். இவ்விஷயம், முதனூலிற் காணப்பட்டிலது. பி-ம்:—[1] அல்லர், அல்லால். [2] புகுந்த. [3] கடலின், இடரின். [4] இருந்த. [5] உரிய. [6] பதைப்பு. [7] விலக்கினன். (623)

87.—கவிக்கூற்று: இனி, இராமன் சரிதை கூறுவோமெனல்.

வெள்ளத் திடைவாழ் வடவனலை யஞ்சி வேலை கடவாத
பள்ளக் கடலின் முனிபணியாற் பையு ணகரம் [1]வைகிடமேல்
வள்ளற் றாதை [2]பணியென்னும் வானோர் [3]தவத்தால் [4]வயங்கிருளின்
நள்ளிற் போன வரிசிலைக்கை நம்பி செய்கை நடத்துவாம்.

(இ-ள்.) வெள்ளத்து இடை-(தனது) நீர்ப்பெருக்கின் நடுவில், வாழ்-தங்கியுள்ள, வட அனலை-வடவாக்கினிக்கு, அஞ்சி-பயந்து, வேலை கடவாத -(தன்) கரையைமீறிச்செல்லமாட்டாத, பள்ளம் கடலின்-ஆழமானகடல்போல, முனி பணியால் - வசிட்டமுனிவனது கட்டளையினால், பையுள் நகரம்-துன்பத்துளழுந்திய நகரத்தவர், வைகிட-(துயரத்தை ஒருவாறுஆற்றியவண்ணம் நகரில் தானே) தங்கியிருக்க,—வள்ளல் தாதை பணிஎன்னும் வானோர் தவத்தால் - உதாரகுணமுடைய தந்தையாகிய தசரதமன்னனுடைய கட்டளையென்கின்ற வானோர் செய்த தவப்பயனால், வயங்கு இருளின் நள்ளில் - செறிந்த இராப்போதின் நடுவில், போன -(தன்னுடன் வந்த நகரத்தவரை வஞ்சித்துச்)சென்ற, வரி

சிலை கை நம்பி-கட்டமைந்த வில்லையுடைய இராமபிரானது, செய்கை-செயலை, மேல்-இனி, நடத்துவாம்-கூறுவோம்; (எ-று.)

அயோத்திமாநகரத்துக்குமீண்ட சனங்கள் வசிட்டனுபதேசத்தாற் கரைபுரண்டு பொங்கிவந்த தமது துயரக்கடல் தம்முள்ளேயடங்கஒருவாறுஅடங்கியிருந்தார்கள்: அயோத்தியின்செய்தி இவ்வாறிருக்க, நள்ளிரவில் தன்னுடன்வந்த நகரத்தவரை வஞ்சித்துச் சென்ற இராமபிரானது சரிதையை இனிச்சொல்வோமென்பதாம். இராமபிரான்வனஞ்சென்றது தேவர்கட்கு இடையூறுஇயற்றிவந்த இராவணன் இந்திரசித்து முதலிய அரக்கர் அழிந்தொழிதற்குப் பரம்பரையாய்க் காரணமாதலால், தந்தைபணியென்று அப்பிரான் வனவாசஞ்செய்யினும் அது தேவர்கள்செய்த தவத்தின்பயனால் நிகழ்ந்ததேயென்பார், 'தாதைபணியென்னும் வானோர்தவம்' என்றார். சமுத்திரத்தின் இடையிலே ஒரு பெண்குதிரை யிருக்கின்றதென்பதும், அது தன்வாயிலுள்ள அக்கினியினால் மிக்கமழையாறுகளின்பெருவெள்ளம் என்பவற்றால் கடலில் நீர் மிகும்போது அந்நீரைப் பருகிக் கடலை ஓரெல்லையில்தானே நிற்குமாறு செய்கின்றதென்பதும் நூற்கொள்கை: அந்தப் பெண்குதிரை 'படபா' எனப்படும்: அநலம் என்றால், அக்கினி; படபா அநலஎன்ற இரண்டுவடமொழிகள் ஒன்றுசேர்ந்து தீர்க்கசந்திபெற்ற தொடர்மொழியாகிய படபாநல என்பது தென்மொழியில் திரிந்துவிகாரப்பட்டு 'வடவனல்' என்றாயிற்று: வடதிசையிலுள்ள அனல் என்று காரணப்பொருளுரைப்பாருமுளர். பி-ம்:—[1] பதைப்படங்க, வைகலுமேல், வேகமேல். [2] பணியினால், பணியானும். [3] வரத்தால். [4] மயங்கு.

இதன்பின் ஒருபிரதியில் **தசரதன் மோட்சப்படலம்** எனக் காணப்படுகின்றதென்ப. சிலபிரதியில் இதுவும் அடுத்தபடலமும்சேர்ந்து **கங்கைப்படலம்** என்றுபெயர்காணப்படுகிறதென்றும், ஒருபிரதியில் **வழிநடைப்படலம்** என்று பெயர்காணப்படுகிறதென்றும் அடையாற்றுப் பிரதியிலுள்ளது. (624)

தைலமாட்டுபடலம் முற்றிற்று.

6-ஆவது கங்கைப் படலம்.

கங்கையைப்பற்றிய படலமென்று விரியும். காடுசெல்லப்புறப்பட்ட இராமபிரான் கோசலநாட்டுத் தென்னெல்லையிலுள்ள கங்கைக்கரையை யடைந்ததும் குகனை நண்பனாகக்கொண்டதும் அவனால் கங்கையைக் கடந்ததும் ஆகிய செய்திகள் இப்படலத்திற் கூறப்படும். இப்படலத்தின் பெயர் பலபிரதிகளில், '**குகப்படலம்**' என்று காணப்படுகிறது. இங்கனம்காணும் பிரதிகளில், இப்போது காணப்படும் 11-ஆம் படலமாகிய குகப்படலத்திற்குக் **கங்கைப்படலம்** என்று பெயர் காணப்படுகிறது. "ஏழை யேதலன் கீழ்மகனென்னாதிரங்கிமற்றவற்கின்னருள்சுரந்து, மாழைமான்மடநோக்கி யுன்றோழி யும்பியெம்பியென்றொழிந்திலையுகந்து, தோழனீயெனக்கிங்கொழி யென்றசொற்கள் வந்தடியேன் மனத்திருந்திட,

ஆழிவண்ண நின்னடிபிணை யடைந்தேன்", "கூரணிந்தவேல் வலவன் குகனோடுங் கங்கைதன்னிற், சீரணிந்ததோழமைகொண்டதும்" என்று பெரியாரும் பாராட்டிக் கூறும்படி ஸ்ரீராமபிரான் குகனோடு தோழமைகொண்டதைத் தெரிவித்தல் முக்கியமாதலால் குகப்படலமென்றபெயரே இப்படலத்திற்கு ஏற்கும்.

சுமந்திரனை அயோத்தியாபட்டணத்துக்குஅனுப்பி நகரத்துச் சனங்கட்குத்தெரியாமல் நள்ளிருளில்நடந்த ஸ்ரீராமபிரான்முதலிய மூவரும் காட்டிற் புகவேணுமென்ற கருத்தோடு கோசலதேசத்தினெல்லையைக் கடக்குமாறுசெல்கையில் அந்நாட்டு மருத நிலங்களின் வளங்களைக் கண்ட வண்ணம் நாட்டைக் கடந்து கங்கைக் கரையை யடைந்து அங்கேயுள்ள தவசியர் வந்து உபசரிக்கக் கங்கை நீராடிச் செய்கடன்முடித்து அம்முனிவரிட்ட காய்கிழங்கு முதலியனஉண்டு பர்ணசாலையில் மகிழ்ந்திருந்தனர். அந்தக் கங்கைக்கரையிலுள்ள சிருங்கிபேரபுரத்துக்கு அரசனாகிய குகனென்பான், இராமபிரான் வந்துள்ளதைக் கேள்வியுற்றுக் காணிக்கைப் பொருள்களைக் கையிலேந்தித் தன்சேனையோடும் அங்குவந்து இலட்சுமணன்மூலமாக அறிவித்து அனுமதிபெற்றுத் தான் மாத்திரம் உட்புக்குஅடிவணங்கிக் காணிக்கைப்பொருளை யீய, அதைக் கொள்ளாது ஸ்ரீராமன், 'காணிக்கைப்பொருளைப்பெற்றாற் போல்மகிழ்ந்தேன்: நீ இன்று உன் சுற்றத்தோடு ஊர்க்குப்போய் நாளைக் கங்கை கடக்குமாறு நாவாய்கொணர்க' என்றான். பிரிந்து செல்லுதற்கு அன்னான் வருந்தியது கண்ட இராமபிரான், அன்றிரவு தன்னோடிருக்க அனுமதிதர, குகனும் இளையபெருமாளைப் போலவே இராமனை இரவிலே தன்சேனையோடும் காவல்புரிந்தனன். மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும், நாட்கடன்முடித்த பின் ஸ்ரீராமன் 'விரைவில் நாவாய்கொணர்க' என்ன, குகன் மிகவும் வருந்தி 'வேண்டிய குற்றேவல்புரிவேன்: இங்குத்தானே கழிக்க வேண்டிய நாட்களைக் கழிக்க' என்று வேண்ட, இராமபிரான் அது கேட்டு 'நான் புண்ணியநதிகளிலாடிப் புனிதரை வழிபடவேண்டும். அவைபுரிந்து சிலநாளில்வருவேன்' என்றான்.குகனும்ஸ்ரீராமபிரான் கருத்தையுணர்ந்து நாவாய் கொணர்ந்து 'ஏறுக' என்ன, இராமபிரான் சீதாலக்ஷ்மணரோடும் முனிவர்கள்பக்கல் விடைபெற்றுக்கொண்டு நாவாயேற, நாவாய்கொண்டு கங்கையைக் கடத்தினன். பிறகு, ஸ்ரீராமன் 'சித்திரகூடஞ்செல்லும்வழி யாது?' என்றுஅக்குகனை வினவ, குகன் 'நான்தேவரீரைவிட்டுப் பிரியேன்: என்சேனையோடும் உமக்கு வேண்டிய வெல்லாம் புரிவேன்: உம்மோடு இருக்க அநுமதிதருக' என்று மிகவும் வேண்ட, அவன் வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீராமபிரான் அந்தக் குகனை நோக்கி, 'நீ என்னுயிரை யொத்தவன். என்தம்பி உன்தம்பி. சீதை உன் தோழி: நாங்கள் தயரதர்க்கு நால்வர்புதல்வ ரிருந்தோம்: இப்போது ஐவரானோம்: இனி உன் சுற்றம் என்சுற்றமே: ஆதலால், சிருங்கிபேரபுரத்தவரைப் பாதுகாப்பாயாக; அயோத்திக்கு மீளும்போது இங்கு வருவோம். கோசலநாட்டைக் காத்தற்குப் பரதனை வைத்தோம். இங்குள்ளாரைப் பாதுகாக்க உன்னை வைத்திருக்கிறோம். என்கிளைஞரான இவரைப்பாதுகாப்பாய்'என்றுநட்புரிமை

பாராட்டிச் சொல்ல, இட்டபணியைக் கடக்கமாட்டாமல் குகன் விடைபெற்றுக்கொள்ள, பிறகு இராமன்முதலியோர் காட்டு நெறியை நோக்கி நடந்து சென்றன ரென்பது இப்படலத்திற் கூறிய பொருள்.

வேறு.

1.—இராமபிரான் இலக்குமணனோடுஞ் சீதையோடுஞ் செல்லுதல்.

வெய்யோனொளி தன்மேனியின் [1]விரிசோதியின் மறையப்
பொய்யோவெனு மிடையாளொடு [2]மிளையானொடும் போனான்
மையோமர கதமோ [3]மறி கடலோமழை முகிலோ
ஐயோவிவன் வடிவென்பதோ ரழியாவழ குடையான்.

(இ - ள்) 'இவன் வடிவு-இவனது திருமேனியின் நிறம், மை ஓ - அஞ்சனத்தைப் போலுமோ? மரகதம்ஓ - மரகதவிரத்தினத்தைப் போலுமோ? மறி கடல்ஓ - (அலை) மடங்குந் தன்மையுள்ள கடலைப் போலுமோ? மழை முகில்ஓ - மழைபெய்யும்நிலையிலுள்ள வானத்தைப் போலுமோ? ஐயோ—!' என்பது-என்று சொல்லத்தக்க, அழியா ஓர் அழகு உடையான்-ஒப்பற்ற மாறுத அழகைப் படைத்தவனாகிய இராமபிரான்,-வெய்யோன் ஒளி-சூரியனதுஒளி, தன்மேனியின் விரிசோதியின் மறைய - வெப்பமான கிரணங்களையுடைய தனது திருமேனியினின்று வெளிப்பட்டுப்பரவுகின்ற ஒளிக்குள் மறைந்திட, பொய் ஓ எனும் இடையாளொடுஉம்- இல்லையென்று சொல்லுமாறு [மிக நுண்ணியதாக] உள்ள இடையைக்கொண்டவளான சீதாபிராட்டியோடும், இளையானொடு உம் - இளையபெருமாளுடனும், போனான்-செல்லலானான்; (எ-று.)

மைமுதலியவை என்றும்மாறுது ஒருபடிப்பட அழகுஉடையனவல்ல வாதலாலும், ஞாயிற்றினொளியும் தம்முள் மறையும்படி பேரொளிபடைத்தன வல்ல வாதலாலும், இராமபிரானது திருமேனிக்கு அவை ஒருபடியாக ஒப்பாவனவன்றி முற்றுவமையாகா, வென்க. இங்ஙனம் அஞ்சனம்முதலியவற்றில் எதுவும் உவமையாகாமையால்தான், 'மையோ மரகதமோ மறிகடலோ மழைமுகிலோ' என ஐயப்படவேண்டிய தாயிற்று. அழியாவழகு-நாட்டிலிருந்ததோடு காட்டிலிருந்ததோடு வாசியற என்றும் ஒருபடிப்பட இருக்கும் அழகு. மேனியழகையே கருதும்போது அதிசயமும் அந்த அழகிய மேனி வனம்நோக்கிப்போதலைக் கருதும்போது இரக்கமும் ஒருங்கு எழுதலால், அவ்விரண்டையும் ஒருங்கேதோற்றுவிக்க, 'ஐயோ' என்றார்: ஐயோ - அதிசயமுறவிரங்குதலைக் குறிப்பிக்கும் இடைச்சொல்: "அச்சோவையோ என்னேயெற்றெவ, னெனுஞ்சொ லதிசயமுறவிரங்கல்" என்பது, சூடாமணிநிகண்டு. திருக்கோவையாரில்(செய் - 384) பேராசிரியர் 'ஐயோ' என்ற சொல்லைக்குறித்து 'இஃது உவப்பின்கண் வந்தது' என்று கூறியுள்ளார். வெய்யோன்ஒளி - சூரியனது ஒளிக்காக [சூரியனது வெப்பத்துக்குஅஞ்சி], தன் - இராமபிரானின், விரிசோதியின் மறைய-பரந்தஒளிவடிவான திருமேனிநிழலி

லொதுங்க, (அங்கனம் ஒதுங்கிய), பொய்யோ எனும் இடையா ளொடு என்று உரைகூறுவாருமுளர். கவியின் திறமை இங்கு வாசகர் மனத்தைக்கவர்வதை அறிஞர் பாராட்டுவர். பி-ம்:— [1]மிளிர். [2]இளையாளொடு. [3]மழைமுகிலோமறிகடலோ. (625)

2.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - இராமபிரான் சீதையுடனே தான் செல்லும் வழியிடை மருதநிலத்துத் திரியும் அன்னம் முதலியன காணுதலைக் கூறும்.

அளியன்னதொ [1]ரறறுன்னிய குழலாள்கட லமிழ்தின்
[2]தெளிவன்னதோர் மொழியாணிறை தவமன்னதொர் செயலாள்
வெளியன்னதொ ரிடையாளொடும் விடையன்னதொர் நடையான்
களியன்னமு மடவன்னமு [3]முடனாடுவ கண்டான்.

(இ - ள்.) அளி அன்னது-வண்டினையொத்ததாய், ஒர் அறல் துன்னிய-ஒப்பற்ற கருமணல் நெருங்கியிருப்பதுபோல நெருங்கி யிருக்கின்ற, குழலாள்-கூந்தலையுடையவளும், கடல் அமிழ்தின் அன்னது தெளிவு ஒர் மொழியாள்-திருப்பாற்கடலினின்று தோன் றிய அமிருதத்தை யொத்து [இனியவாய்]த் தெளிவான பேச்சுக் களையுடையவளும், நிறை தவம் அன்னது ஒர் செயலாள்-நிறைந்த தவத்தையொத்துத் தூய்மையதான தொழிலை யுடையவளும், வெளி அன்னது ஒர் இடையாளொடுஉம் - ஆகாயத்தையொத்த தான [கண்ணுக்குப்புலனாகாது மிகநுண்ணியதாய் இல்லை யென்னத்தக்க] இடையையுடையவளுமாகிய சீதாபிராட்டியோடுங்கூட, விடை அன்னது ஒர் நடையான்-காளைமாட்டையொத்த [கம்பீர மும் வலிமைச்செருக்குந் தோற்றுவதான] நடையையுடையவனான ஸ்ரீராமபிரான்,களிஅன்னம்உம்-மதக்களிப்பையுடைய அன்னமும், மடம் அன்னம்உம்-மடப்பத்தையுடைய பெண்ணன்னமும்,உடன் ஆடுவ-சேர்ந்து உலாவுவதை,கண்டான்—;(எ-று.)-இங்குக்கூறும் மருதநிலம், கோசலநாட்டுத் தென்னெல்லையி லுள்ளதாகும்.

சீதையின் குழலுக்கு-அளியும் அறலும், தெள்ளிய இனிய மொழிக்கு-தெளிந்த இனிமை மிக்க அமுதமும்,தூய்மையான செய லுக்கு-தவமும், கண்ணுக்குப் புலனாகாத இடைக்கு - ஆகாயமும் உவமையெனக் காண்க. அறல், நிறத்தோடு வடிவிலும் உவமை. விடையன்ன தொர்நடை-ருஷபகதி. தூயசெயல்-கற்பொழுக்கம். அன்னம் என்ற பொதுப்பெயர் 'களி,' 'மடம்' என்ற அடைமொழி களைப்பெற்று, முறையே ஆணையும் பெண்ணையுங் காட்டின. 'இடையாளொடும் விடையன்னதொர் நடையான் களியன்னமும் மடவன்னமுமுடனாடுவ கண்டான்' என்றதனால், அவை சீதையும் தானும் உடன்செல்வதைப்போலு மென்ற குறிப்புடன் கண்டா னென்பது, பெறப்படும். நிறைதவமன்னதொர்செயலாள் என்ற விடத்து, முனிவர்க்குத் தவவொழுக்கம்போல்வது மடவார்க்குக் கற்பொழுக்கம் என்பதுதெளிவாம். பி-ம்:—[1]அறல்பன்னிய. [2]தெளி யன்னது...பொறையாள், தளியன்னதொர்...பொறையாள். [3]நட் மாடுவ, விளையாடுவ, விளையாடுதல். (626)

3. அஞ்சம்பையு மையன் [1]றன தலகம்பையு மளவா
நஞ்சங்களை [2]வெல்லாகிய நயனங்களை யுடையாள்
[3]துஞ்சுங்களி வரிவண்டுகள் குழலின் [4]படி சுழலும்
கஞ்சங்களை [5]மஞ்சன்கழ னகுகின்றது கண்டாள்.

(இ-ள்.) அஞ்சு அம்பைஉம்-(மன்மதனது) பஞ்சபாணங்களையும், ஐயன் தனது அலகு அம்பைஉம் - இராமபிரானது கூர்மையான அம்பையும், அளவா-அளந்து [உவமையாற் கடந்து], நஞ்சங்களை வெலல் ஆகிய-விடத்தை வெல்லுகின்ற, நயனங்களை - கண்களை, உடையாள்-படைத்தவளான சீதை, - களி துஞ்சும் வரி வண்டுகள்-மதக்களிப்பு தங்கிய இரேகைகளமைந்த வண்டுகள், குழலின்படி சுழலும்-வேய்ங்குழலின் தன்மையோடு [இன்னிசையோடு] வட்டமிடப்பெற்ற, கஞ்சங்களை-தாமரைமலர்களை, மஞ்சன் கழல்-இராமபிரானது திருவடிகள்-,நகுகின்றது-(தமக்கு இவை இணையாகா என்று) பரிகசிப்பதுபோன்றிருத்தலை, கண்டாள்—;

சீதாபிராட்டி, வண்டுகள் சுழலப்பெற்றதும் மஞ்சன்கழல்நகுகின்றதுமான கஞ்சங்கள் தாம் செல்லும்வழியிடையேபூத்திருத்தலைக்கண்டாளென்றவாறு. அத்தாமரைமலர்கள் இராமபிரானது திருவடிகட்கு ஒப்பாகா என்றது-எதிர்நிலையணி. "அஸிதேக்ஷணா" என்று ஸ்ரீவான்மீகிபகவான் அருளிச்செய்யுமாறு கண்ணழகு விஞ்சியவளாதலால் 'அஞ்சம்பையும்......நயனங்களையுடையாள்' எனச் சீதாபிராட்டியைக் கண்ணழகு மிக்குடையாளென்று பாராட்டிக்கூறினர். தமக்கு இலக்கானாரை வசப்படுத்துந் தன்மை அஞ்சம்புக்கும் இராமபிரானது அலகம்புக்கும் உளதாதல்பற்றி, அவை நயனங்கட்கு உவமையாயின. நஞ்சம் உண்டார்க்கே வேதனையுண்டாக்குவதாக இருக்க, இந்தக்கண்கள் இலக்கானார்க்கும் வேதனையை விளைத்தலால், நயனம் நஞ்சங்களை வெல்வதாகும். இதனால், இராமபிரான் சீதாபிராட்டியின் கண்ணழகில் ஈடுபட்டுள்ளானென்பது, விளங்கும்.

வண்டுகள் குழலின்படி சுழலும் என்னுமிடத்தில் "இருங்கட்டும்பி குழலாக" என்றது ஒப்புநோக்கத்தக்கது. களிதுஞ்சும் வரி வண்டுகள் குழலின்படி சுழலும்என்பதற்கு - களிப்புப்பொருந்திய இசைப்பாட்டையுடைய வண்டுகள் நெய்கிற குழல்போலப் போவதும் வருவதுமாக இருக்கின்ற என உரைப்பாருமுளர். குழலின்படி-அளகத்திற் சுழல்வதுபோலஎன்று உரைத்தலும் ஒன்று. மஞ்சன் =மைந்தன்: போலி. நஞ்சங்கள், கள்-அசை. அலகு-கூர்மைக்கு, இலக்கணை. பி - ம்:—[1]கையிலழகம்பை, தனதகலம்பை, கையில கலம்பை. [2]வெல. [3]கொஞ்சுங்கிளி. [4]மிசைசுழலக். [5]அஞ்சங்களை நகுதன்கழல், மஞ்சன்கழனகுகின்றன. (627)

4. மாகந்தரு மகரந்தமு மளகந் [1]தரு மதியின்
பாகந்தரு நுதலாளொடு பவளந்தரு மிதழான்
மேகந்தனி [2]வருகின்றது [3]மின்னோடென மிளிர்பூண்
நாகந்தனி வருகின்றது பிடியோடென நடவா.

(இ-ள்.) மா கந்தம்உம்-மிக்க நறுமணத்தையும், மகரந்தம் உம்-பூந்துகளையுங்கொண்ட, அளகம்-கூந்தல், தரு - பெற்ற, மதியின் பாகம் தரு-சந்திரனது துண்டத்தை[அஷ்டமீசந்திரனை] யொத்த, நுதலாளொடு-நெற்றியையுடையவளான சீதாபிராட்டி யோடு, பவளம்தரும் இதழான்-பவழத்தையொத்த அதரத்தை யுடையவனாகிய ஸ்ரீராமபிரான், - மிளிர்பூண்-விளங்குகின்றஆப ரணங்களையணிந்த,மேகம்-மழைமுகில், மின்னோடு தனி வரு கின்றது என-மின்னலோடுசேர்ந்து தனித்து வருகின்றதுபோல வும், நாகம் பிடியோடு தனி வருகின்றதுஎன-ஆண்யானை (தன) பெட்டையோடு தனித்து வருகின்றதுபோலவும, நடவா-(தாளி னால்) நடந்துசென்று,—(எ - று.) ''குவளைத்தொகை கண்டான்'' என அடுத்த செய்யுளோடு தொடர்ந்து முடியும்.

இதழான் நுதலாளொடு வருவது-மேகம் மின்னோடு வருவ தனையும், நாகம் பிடியோடு வருவதனையும் போலு மென்றார். மேகம் மின்னோடென்றது - வடிவத்திலும், நாகம் பிடியோடென் றது-நடையிலும் உவமையாம். மேகந் தனிவருகின்றது என்றது- இடியின்றி வருவதென்றகருத்தினாலாகும். 'மிளிர்பூண்' என்ற அடைமொழி 'மேகம், நாகம்' என்ற இரண்டோடும் இயையத் தக்கது. மிளிர்பூண்மேகம் - இராமபிரானுக்கு இல்பொருளுவமை யாம். நாகந்தனி வருகின்றது என்றது-யூதபதிஇனத்தோடும் வருவது இயல்புஆதலால், அங்ஙனமன்றித் தனித்துவருகின்ற தென்னும் பொருளை யுணர்த்தற்காக. மாகந்தம் மகரந்தம் என்பன, அளகத்துக்கு அடைமொழிகள். அளகம்-பெண்மயிர்: இது இப்பொருளதாதலை ''அளக மோதி யைம்பால் பெண்மயிர்'' என்ற பிங்கலந்தையாலும் அறிக. சீதாபிராட்டியின் கூந்தன் மயிரை யடுத்துத் தோன்றும் நெற்றியை 'அளகந்தரு மதியின் பாகந்தரு நுதல்' என வருணித்தார்; தரு-உவமவுருபு.நாகம்- நகத்தில்வாழ்வது என யானைக்குக் காரணக்குறி; நகம்-மலை. பி - ம்:—[1]தொடர், தா. [2]வருகின்றதொர். [3]வில்லோடென. (628)

5. தோளைகட்டிய கிளைமுட்டிய சுருதிச்சுவை யமுதின்
கிளைகட்டிய கருவிக்கிள ரிசையிற்பசை நறவின்
விளைகட்டியின் மதுரித்தெழு கிளவிக் [1]கிளி விழிபோற்
களைகட்டவர் தளைவிட்டெறி குவளைத்தொகை [2]கண்டான்.

(இ - ள்.) தொளை கட்டிய கிளை-தொளை பொருந்தியவேய்ங் குழலிலிருந்து, முட்டிய-(வாய்க்காற்றுத்) தாக்கியெழுப்பிய,சுருதி சுவை அமுதின் - இசையாகிய (காதாற்) சுவைக்குந்தன்மையுள்ள அமுதம் போலவும், கிளை கட்டிய-நரம்பு கட்டப்பெற்ற, கருவி- கருவியாகிய யாழினின்று, கிளர்-எழுகின்ற, இசையின்-இசை போலவும், பசை நறவின்-பசுந்தேன் போலவும், விளை கட்டியின்- (கருப்பஞ்சாற்றினின்று) உண்டாக்கப்படுகின்ற பாகுகட்டிபோல வும், மதுரித்து - இனிமையைப்பெற்று, எழு - உண்டாகின்ற, கிளவி - பேச்சையுடைய, கிளி - கிளிபோன்றவளான சீதாபிராட் டியின், விழிபோல் - கண்களைப்போன்றுள்ள, களை கட்டவர் - களைபிடுங்குபவர்,தளை-வயலினின்று, விட்டு எறி - விட்டெறி கின்ற, குவளை தொகை-குவளைமலரின் தொகுதியை,கண்டான்—,

இராமபிரான், களையாகளறிந்த குவளைமலர்த்தொகையைக் கண்டு, சீதையின் கண்களைப்போலுமெனக் கருதினானென்க. சீதாபிராட்டியின் பேச்சு - இனிமைபயத்தலில் வேய்ங்குழலினிசையையும், யாழினிசையையும், பசுந்தேனையும், கருப்புக்கட்டியையும் போலு மென்க. வேய்ங்குழலைவாசிப்போன் தன்வாயினின்று விடுத்த காற்று உட்புறத்துத் தாக்கித் திறந்த தொளை வழியே வெளிவருவதனாலேயே இசை பிறத்தலால், 'கிளைமுட்டிய சுருதி' என்றார். கிளை-வேய்ங்குழல்; "தண்ணுமையாழ் முழவங்கிளை" என்றதுங் காண்க. அமுதின் முதலிய இடங்களிலுள்ள இன்னை உவமப்பொருவாக்காமல் உறழ்பொருவாக்கி, சுருதிச்சுவையமுது முதலியவற்றைக் காட்டிலும் விஞ்சி மதுரித்தெழுகின்ற கிளவி என்று உரைத்தலும் பொருந்தும். நறவின் விளைகட்டியின் என்பதற்கு - நறவிலே விளைந்த கற்கண்டுபோல என்பாருமுளர். கிளி - ஆகுபெயர். பி - ம்:—[1] கிளர். [2] கண்டார்.

6.—இதுமுதல் மூன்றுகவிகள்-இராமனாதியர் மருதநிலத்துப் பலவகைக் காட்சிகளைக் கண்ட வண்ணம் கோசலநாடுகடந்தமையைத்தெரிவிக்கும்.

அருப்பேந்திய கலசத்துணை யமுதேந்திய மதமா
மருப் [1]பேந்திய வெனலாமுலை மழையேந்திய குழலாள்
[2]கருப்பேந்திர முதலாயின கண்டாளிடர் காணாள்
பொருப்பேந்திய தோளானொடு விளையாடினள் [3]போனாள்.

(இ - ள்.) 'ஏந்திய-(இவள்) தாங்கியுள்ளவை,—அரும்பு ஏந்திய கலசம் துணை-அரும்பை(த் தம்மேலிடத்து)க் கொண்டுள்ள இரண்டு பொற்கலசங்கள்: (அன்றி), அமுது ஏந்திய மதம் மா மருப்பு - இனிமையை(த் தம்மிடத்து)க்கொண்டுள்ளனவும் மதயானையினிடத்துத் தோன்றியுள்ளனவுமான (இரட்டைத்) தந்தங்கள்,' எனல்ஆம்-என்று ஒப்புச்சொல்லுதற்குத்தக்க, முலை-தனங்களோடு, மழை ஏந்திய குழலாள்-மேகத்தை யொத்த கூந்தலையுடையவளாகிய சீதாபிராட்டி,—இடர் காணாள் - (வழி நடத்தலினாலுண்டாகிய) வருத்தத்தை(ச் சிறிதும்) அடையாதவளாய், பொருப்பு ஏந்திய தோளானொடு - மலையை யொத்த தோளையுடைய இராமபிரானோடு, விளையாடினள்-மனம் மகிழ்ந்து, கரும்பு ஏந்திரம் முதல் ஆயின கண்டாள் - கரும்பாலை முதலியவற்றைக் கண்டவண்ணம், போனாள்—; (எ - று.)

இராமபிரானோடு செல்வதனால் பலவகைக் காட்சிகளையும் கண்டவண்ணம் வழிநடையால் தோன்றும் வருத்தத்தைச் சிறிதும் சீதைபெற்றிலளென்பதாம். "கன்னகு திரள்புயக் கணவன் பின்செல, நன்னகரொத்ததுநடந்த கானமும்" என்பர் பின்னும். மருதநிலத்துச் செல்லுகையில் அக்காட்சிகளைக்கண்டு கொண்டே செல்வதனால், வழி நடந்த வருத்தம் சிறிதுந் தோன்றாமல், சீதை, மனமகிழ்ந்து இராமபிரானுடன் சென்றனளென்று கருத்துக் கூறுவாருமுளர். தனங்களுக்கு - அருப்பேந்திய கலசத்துணையும், அமுதேந்திய மதமாமருப்பும் உவமை. ஏந்தியஎனலாம் குழல், ஏந்தியஎனலாம் தோள் என்று, 'எனலாம்' என்பதைப் பின்னும் கூட்டலாம். ஏந்திரம்=யந்த்ரம்: வடசொல் திரிந்து நீட்டல்பெற்று வந்தது. 'மதமா ஏந்திய' என்பது

மருப்புக்கு இயற்கையடைமொழி. முன்னிரண்டடிகட்கு-அரும்பை யேந்தியஎனவும், அமுதகலசத்துணையேந்திய எனவும், மதமா மருப்பேந்திய எனவுஞ் சொல்லுதற்குஉரிய முலையையும் மழை யேந்திய குழலையுமுடையவளெனக் கூறலுமாம். மூன்றுமடியில் தொடைமுரண் காண்க. ஏந்திய என்ற சொல் பலமுறைவந்தது, **சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி**யாம். இனி, "கஜம்வாவீக்ஷ்ய ஸிம்ஹம் வா, வ்யாக்ரம்வாவநமாஶ்ரிதா—நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம்,பாஹூ ராமஸ்யஸம்ஶ்ரிதா" (ஸ்ரீரா. அயோ 60, 20) என்ற சுலோகத்தின் கருத்துக் கொண்டுவந்தது இது வென்றும், 'கருப்பேந்திரம்' என்பதற்கு-சிங்கத்தையும் உண்ணவல்லதொரு கொடிய மிருக விசேடம் என்றும்கொண்டு, கருப்பேந்திரம் முதலிய விலங்கு களைக் கண்டும் சீதை இராமபிரானோடு செல்வதனால் அச்சத்தினா லாகிய இடரைச் சிறிதும்காணாது விளையாடினவளாய்ச் சென்றாள் என்று கூறுவாருமுளர். குறிஞ்சிநிலத்தைப்பற்றிவந்த அப் பொருள் மருதநிலத்தைக் கண்டவண்ணம் இராமனாதியர் செல் வதைக் கூறும் இந்தப் பிரகரணத்திற்கு ஒட்டுமா? அறிஞர் ஆராய்க. மற்றும், மேல், பள்ளிபடைப்படலம் செய்யுள் 18-இல் "எந்திரத்து ஊறு பாருமடையுடைத் தொண்முளைநாறுபாய் வயல்கோசலம்" என்றதைக்காணினும் 'கருப்பேந்திரம்' இன்ன பொருளதெனத்தெற்றென உணரலாம். பி-ம்:—[1]ஏந்தியது. [2]கருப் பேந்தியம். [3]போவாள். (630)

7. [1]பன்னந்துக டரளந்தொகு [2]படர் பங்கய நன்னீர்
அன்னந்துயில் வதிதண்டலை [3]யயனந்துறை புளினம்
சின்னந்தரு மலர் [4]சிந்திய செறி [5]நந்தன வன [6]நன்
• [7]பொன்னந்திய நதிகண்டுள [8]மகிழ்தந்தனர் [9]போனார்.

(இ-ள்.) பல் நந்துகள் தரளம் தொகு - பலசங்குகளினின்று தோன்றிய முத்துக்கள் சேரப்பெற்ற, படர் பங்கயம் நல் நீர்-படர்ந் துள்ள தாமரைக் கொடிகளையுடைய சிறந்த நீர்நிலைகளைக் கொண்ட, அன்னம் துயில் வதி - அன்னப்பறவைகள் தூங்குவ தற்குஇடமான, தண்தலை-சோலைகளையும், அயல் நந்து உறை புளினம் - பக்கங்களில் சங்குப்பூச்சிகள் தங்கப்பெற்ற மணல்மேடு களையும், சின்னம் தரு மலர்சிந்திய செறி நந்தனவனம் - விடுபூ வாக அணிதற்குரிய மலர்களைச் சிந்தியுள்ள பூஞ்செடிகளடர்ந்த நந்தவனங்களையும், நல் பொன் நந்திய நதி - சிறந்த பொன்னைக் கொழிக்கின்ற நதிகளையும், கண்டு-, உளம் மகிழ்தந்தனர் - மன மகிழ்ந்தவர்களாய், போனார் - (இராமன் முதலியவர்) சென்றார்;

கால்நடையாகச்சென்ற இராமன்முதலியோர் தாம் செல்லும் வழியிடையேயுள்ள மருதநிலத்தே சோலைகளையும் புளினங்களை யும் நந்தவனங்களையும் ஆறுகளையும் கண்டுமனமகிழ்ந்தவண் ணம் சென்றாரென்பதாம். இராமபிரான் கோசலதேசத்தைக் கடந்து கங்கையைச் சேருமுன் தமசாநதிக்கரையில் தங்கியபின்பு தேவசுருதி ,கோமதி என்னும் நதிகளைக் கடந்தா னென்று முத னூல் கூறும். நந்திய - தோன்றிய எனினுமாம். படர்பந்துகள் என்ற பாடத்திற்கு - தரளம் தொக்குப்படர்ந்த முத்துப் போன்ற நத்தையின் முட்டைகள் என்று கூறி, "நித்திலப்பந்துடனீன்று"

என்ற சிவகசிந்தாமணியையும் மேற்கொள் காட்டுவர். பி - ம்:—[1]பன்னந்துகுதரளம். [2]பந்திகள்படுநீர், படர்பந்துகள்படுநீர். [3]அயநந்துறை. [4]தந்தன, சிந்தின. [5]சந்தனவனம். [6]ஆம். [7]பொன்னுந்திய. [8]மகிழ்வுற்றனர். [9]போவார். (631)

8. கால்பாய்[1]வன முதுமேதிகள் கதிர்மேய்வன கடைவாய்ப்
பால்பாய்வன [2]நறைபாய்வன மலர்வாயளி படரச்
சேல்பாய்வன கயல்பாய்வன செங்கான்மட வன்னம்
போல்பாய் [3]புனன் மடவார்படி [4]நெடுநாடவை போனர்.

(இ-ள்.) முது மேதிகள் - முதிர்ந்த எருமைகள், கதிர் மேய்வன - நெற்கதிர்களைமேய்வனவாக, (அதனால்), கடைவாய் பால் பாய்வன - (தமது) வாய்க்கடையினின்று (மணிபிடியாத அக்கதிர்களின்) பாலொழுகப்பெற்றனவாய், கால்பாய்வன-(தமது) கால்களாற் பாயப்பெற்றனவும்,—நறை பாய்வன மலர்வாய் அளிபடர - தேனொழுகப்பெற்றனவான நீர்மலர்களிலுள்ள வண்டுகள்மேலெழுந்துஉலாவுமாறு, சேல் பாய்வன கயல் பாய்வன - சேல் மீன்களும்கயல்மீனகளும் (களிப்புக்கொண்டு) குதித்து மேலெழப்பெற்றனவுமான, பாய் புனல்-பாய்ந்து செல்லுந் தன்மையுள்ள நீர்களில், செம் கால் மடம் அன்னம் போல் - செந்நிறத்தாளைக் கொண்ட மடப்பத்தையுடைய அன்னப்பறவை போல, மடவார்-மகளிர், படி - மூழ்குதற்குஇடனான, நெடு நாடு அவை-சிறந்த அந்தக்கோசலநாட்டை, போனர்-(இராமன் முதலிய மூவரும்) கடந்துசென்றார்கள்: (எ - று.)

அந்தக்கோசலதேசம், எங்குப்பார்த்தாலும் பரந்துசெல்லும் நீர்நிலைகளைப் பெற்றுள்ளது; அந்தநீர்நிலைகளில் சிற்சில்விடத்து நீரைக்கண்டால் மகிழ்ந்து செல்லும் எருமைகள் தம்வாயில் மேய்ந்த முற்றாத கதிரினின்று பால்பெருகிக்கொண்டிருக்கப் பாயும்: அன்றியும், அந்நீர்நிலைகள் கயல்மீன்களும் சேல்மீன்களும் துள்ளி விளையாடப்பெறும்: அங்ஙன் அம்மீன்கள் துள்ளி விளையாடிக் குதிக்கும்போது அந்நீர்நிலையிலுள்ள தாமரைமலர்களின்மீது தாக்குவதனால் அம்மலர்களில் தேனைப் பருகுமாறு உள்ளே படிந்திருந்த வண்டுகள் மேலெழும். இங்ஙனமாக நீர்நிலைகளில் தமக்கென்று ஏற்பட்ட துறைகளுள் மகளிர் மடவன்னம் போற் படிந்துமூழ்குவார்கள்: அவ்வாறு புனல்வளஞ் சிறந்த கோசலநாட்டை இராமன்முதலியோர் கடந்துசென்றன ரென்பதாம். நாட்டின் பகுதிகள் பலவாயிருத்தலால் நாடவை எனப் பன்மையாற் கூறினர். பி- ம்:—[1]முலை, புனல். [2]பறை, புனல். [3]புனமடவார். [4]திருநாடு. (632)

வேறு.

9.—இராமன் முதலியோர் கங்கையை யடைதல்.

பரிதி பற்றிய பல்[1]கலன் [2]முற்றினர்
மருத வைப்பின் வளங்கெழு நாடொரீஇச்
சுருதி கற்றுயர் [3]தோமிலர் [4]சுற்றுறும்
விரிதி ரைப்புனற் கங்கையை [5]மேவினர்.

(இ - ள்.) பரிதி பற்றிய பல் கலன் முற்றினர்-சூரியன் போல விளங்குகின்ற பல ஆபரணங்களை நிரம்பஅணிந்த இராமன் முதலிய அம்மூவரும்,-மருதம் வைப்பின் வளம் கெழு நாடு ஒரீஇ-மருத நிலமாகிய வளப்பம்பொருந்திய கோசலநாட்டைக்கடந்து, (பின்பு) சுருதிகற்று உயர் தோம் இலர் சுற்றுறும்-வேதங்களைப்பயின்று மேம்பாடுற்ற குற்றமற்ற முனிவர் சூழ்ந்துதங்கப்பெற்ற,விரி திரை புனல்கங்கையை-பரவுகின்ற அலைநீரையுடைய கங்காநதியை,மேவினார்-சென்று சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

தாம் செய்யவேண்டிய விரதநியமங்களைச் செய்துகொண்டு இனிது உறைதற்குஏற்ற தலமாதலாலும், தன்னையடைந்தாரது தீவினைகளைப் போக்குந் தெய்வநதி யாதலாலும், சுருதிகற்றுயர் தோமிலர் அந்தக்கங்கையைச்சுற்றிவாழ்வாராயினர். பி-ம்:—[1] கலை. [2] முற்றிய. [3] தோமிலாச். [4] சுற்றுற. [5] மேவினன். (633)

10.—கங்கைக்கரையில் வாழுந் தபோதனர் இராமனைக் காணவருதல்.

கங்கை யென்னுங் கடவுட் [1] டிருநதித்
தங்கி வைகுந் தபோதனர் யாவரும்
எங்கள் செல்கதி வந்ததென் றேமுறு
அங்க ணுயகற் காணவந் தண்மினர்.

(இ - ள்.) கங்கை என்னும் கடவுள் திரு நதி-கங்கையென்று சொல்லப்படுகின்ற தெய்வத்தன்மையுள்ள சிறந்த நதிக்கரையில், தங்கி வைகும்-தங்கி வாழ்கின்ற, தபோதனர் யாவர்உம்-இருடியரெல்லாரும், 'எங்கள் செல் கதி-யாம் (தவம் செய்து) அடையும் புகலிடமாகிய பரம்பொருள், வந்தது-(இங்கே) வந்திட்டது,'என்று—,ஏமுறு-மகிழ்ச்சியடைந்து, அம் கண் நாயகன்-அழகிய திருக்கண்களையுடைய இராமபிரானை, காண - தரிசிக்குமாறு, வந்து-, அண்மினர்-நெருங்கினார்கள், (எ - று.)

தாங்கள் எந்தக்கடவுளை அடையவேணுமென்று தவஞ்செய்கின்றார்களோ அந்தக்கடவுளே மானிடவடிவந்தாங்கி வந்துள்ளதைத் தமது ஞானக் கண்களினாலுணர்ந்து அக்கங்கைக்கரையில் வாழும் முனிவர்கள் 'எங்கள் செல்கதிவந்தது' என்று சொல்லிக்கொண்டு இராமபிரானை வந்தணுகினரென்க. "நாம் தேடிச்செல்லவேண்டிய பரம்பொருள் நாம் இருக்குமிடந்தேடிவந்ததே! இது என்ன பெரும்பேறு" என்ற ஈடுபாடு, 'செல்கதிவந்தது என்ற விடத்துத் தோன்றும். தன்னில் ஒருகால் மூழ்கியவரது தீவினைகளையெல்லாம் போக்குந் தன்மையுடையது மாத்திரமேயன்றி, திரிவிக்கிரமமூர்த்தியாகிய திருமாலின் திருவடியினின்று பிரமதேவனாலுண்டாக்கப்பெற்றுச்சிவபிரானது சடையில்தங்கி இப்பூவுலகில்வருதலாலும், கங்கை 'கடவுணதி' என்று சொல்லத்தகும். பி-ம்:—[1] பெருநதி. (634)

11.—வந்தமுனிவர்கள் இராமனைத் தரிசித்து மகிழ்தல்.

பெண்ணி [1] னேக்குஞ் சுவையிற் [2] பிறர் பிறர்க்கு
எண்ணி [3] னேக்கி யியம்பரு மின்பத்தைப்

பண்ணி [4]னேக்கும் பராவமு தைப்பசுங்
கண்ணி னேக்கின ருள்ளங் களிக்கின்ருர்.

(இ-ள்.) பிறர்பிறர்க்கு-(முனிவரினும்)மிகவும் வேறுபட்டவரான இல்லறத்தார்களால், பெண்ணின் நோக்கும்-பெண்பாலாரிடத்து (த் தாம்) அனுபவித்துக்காணப்படுகின்ற, சுவையின்-காமவின்பம் போல,-எண்ணில் நோக்கி இயம்ப அரு இன்பத்தை-மனத்தினல் ஆராய்ந்துபார்த்து (வாயினற்)சொல்வதற்கும் அருமையான இன் பத்தின் வடிவானவனும், பண்ணில் நோக்கும் பரா அமுதை-ஸ்வர வடிவமான வேதத்தினு லுணரவல்ல சிறந்த அமுதசொரூபியு மாகிய அந்தஇராமபிரானை, (அம்முனிவர்), பசும் கண்ணின் நோக் கினர் - ஊனக்கண்களாற் காணப்பெற்றவராய், உள்ளம் களிக் கின்ருர்—; (எ-று.)

இவ்வுலகத்தவர் பெண்பாலாரின் கலவியின்பத்தால் மனங் களிப்பதுபோல், பற்றற்ற யோகியராகிய் அத்தபோதனர்கள் இன்ப வடிவமானவனும் வேதங்களா லுணரப்படும் அமுதம்போல்இனி யனுமாகியபரம்பொருளின் வடிவான அவ்விராமபிரானைக் கண்டு உள்ளங்களித்தனரென்க. இல்லறத்தார் காமசுகத்தைத் துய்த்து இன்பத்தையடைவதுபோல, முனிவர் எம்பெருமானைத் தியா னித்து இன்பமடைகின்றனரென இன்பமடைகிற திறத்தில் ஒப் புமையேயன்றி இன்பத்திற்கு ஒப்புமைகூறியதன்று: பேரின்பத் தைச் சிற்றின்பம் எள்ளளவும் ஒவ்வாதாகையாலென்க. பிறர்க்கு- உருபுமயக்கம். சுவையின்அமுதைக் கண்ணினேக்கினர் உள்ளங் களிக்கின்ருர் என இயையும். இனி, சுவையின் என்பதை, 'இயம்பரு' என்பதனேடு இயைத்து, பரம்பொருளின் வடிவாகிய இராமபிரானைக் கண்டதனலாகிய இன்பம் பெண்பாலாரை அனு பவித்தலால் அடைந்த இன்பம்போல பிறர்எண்ணினல்நோக்கிப் பிறர்க்கு இயம்புதற்குஅரியது எனப் பொருள்கொள்ளினுமாம். பெண்ணின் நோக்கும் சுவை-ஆடவர் தம்மைப் பெண்ணுகப் பாவித் துச் சுவைக்கத்தக்க சுவைபோன்றுஎன்பாருமுளர். பரவமுது= பராவமுது: நீட்டல்விகாரம்: பராவு அமுதுஎனப்பிரித்து உரைப் பினுமாம். பிறர் பிறர் என்றவிடத்து முதலதாகிய பிறர் - இல் வாழ்வாரையும், இரண்டாவது பிறர் - துறவறத்தாரையுங்காட்டு மென்றுரு முளர். பி - ம்:—[1]நோக்கின். [2]பெறற்கரும், தமக்கு. [3]நோக்கவிளம்பரு, நோக்கிவியம்பரு. [4]நோக்கு. (635)

12.—வந்த முனிவர்கள் இராமபிரானைப் புகழ்ந்து பாடி ஆடுதல்.

[1]எதிர்கொ [2]டேத்தின ரின்னிசை பாடினர்
வெதிர்கொள் [3]கோலின ராடினர் வீரனைக்
கதிர்கொ டாமரைக் கண்ணனைக் கண்ணிறுன்
மதுர வாரி யமுதென மாந்துவார்.

(இ - ள்.) வெதிர் கொள் கோலினர் - மூங்கில்களினலியன்ற (திரி) தண்டத்தையேந்திய அம்முனிவர்கள்,--வீரனை-மகாவீரனும், கதிர் கொள் தாமரை கண்ணனை-ஒளியைக்கொண்ட தாமரைமலர் போன்ற கண்களையுடையவனுமான இராமபிரானை, மதுரம் வாரி

அமுது என - இன்சுவையுடைய பாற்கடலில்தோன்றும் அமுதத்தை (வாயினுல் முகந்துஉண்பது) போல, கண்ணினுல் மாந்துவார்-கண்ணினுற் பருகியுண்பவராய், எதிர்கொடு-எதிர்கொண்டு, இன் இசைபாடினர் ஏத்தினர் - இனிய இசைகளைக்கொண்டு பாடித்துதித்து, ஆடினர் - ஆனந்தநர்த்தனஞ்செய்தார்கள்.

இராமபிரானைக் கண்ணினுற்கண்ட களிப்பினுல் அம்முனிவர்கள் ஏத்திப்பாடி ஆடினர்களென்க. தாம் உள்ளவிடத்திற்கு வரும் விருந்தினரை உபசரித்தற்குக் குறிப்பாக எதிர்கொள்ளுதல் முறைமையாதலால், இம்முனிவரும் எதிர்கொண்டனரென்க. "நூலே கரகம் முக்கோல்மணையே, யாயுங்காலையந்தணர்க்குரிய" என்ற தொல்காப்பியத்திற்குஏற்ப அவ்வந்தணர்களை 'வெதிர் கொள் கோலினர்' என்றூர். கதிர் கொள் தாமரை என்பதற்கு - சூரியகிரணங்களை எதிர்கொள்கின்ற [சூரியகிரணங்களால் மலர்கின்ற] தாமரை எனினுமாம். வாரி-கடலுக்கு, இலக்கணை. பி-ம்:— [1]எதிர்கொண்டு. [2]ஏகினர். [3]கையினர். (636)

13.—அம்முனிவர்கள் இராமபிரானைத் தம்மிருப்பிடத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு செல்லுதல்.

மனையி னீங்கிய மக்களை வைகலும்
நினையு நெஞ்சினர் [1]கண்டிலர் நேடுவார்
அனையர் வந்துற வாண் [2]டெதிர்ந் தார்கள்போல்
[3]இனிய [4]மாதவப் பள்ளிகொண் [5]டெய்தினுர்.

(இ-ள்.) மனையின் நீங்கிய மக்களை - (தமது) வீட்டினின்று நீங்கிய பிள்ளைகளை, வைகல்உம் - நாள்தோறும், நினையும் நெஞ்சினர் - எண்ணுகின்ற மனத்தையுடையவராய், கண்டிலர் - காணப்பெருமல், நேடுவார் - தேடுபவர்களாகி, அனையர் வந்து உற - (காணுமற்போன) அந்தப்பிள்ளைகள் வந்துசேர, எதிர்ந்தார்கள் போல் - எதிர்ப்படப்பெற்ற பெற்றேரர்கள்போல,—ஆண்டு - அப்பொழுது, (அம்முனிவர்கள் இராமபிரானைப் பேராதரத்தோடு எதிர்கொண்டு), இனிய மாதவம் பள்ளி - இனிய சிறந்த தவஞ் செய்தற்குரிய (தமது) வாழிடத்தில், கொண்டு - அழைத்துக் கொண்டு, எய்தினர் - போய்ச் சேர்ந்தார்; (எ - று.)

தமதுமக்கள் மனையினின்று காணுதுபோய்விட அவர்களைக் காண்போமா, என்கின்ற கருத்தோடு தேடிக்கொண்டிருப்பவருக்கு, அவர்கள்காணப்பட்டால் எங்ஙனம் பெருமகிழ்ச்சியுண்டாகுமோ அத்துணைப் பெருமகிழ்ச்சியுடனே, அம்முனிவர்கள், தமது அஞ்ஞானத்தால் மனத்தைவிட்டகன்ற பரம்பொருளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கையில் கண்களாற்காணுமாறு நேரே வந்து கூடிய தனுற் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தன ரென்றவாறு. கீழ் "பெண்ணினேக்குஞ்சுவையின்" என்ற செய்யுளிற் பெண்களாற் பெறும் இன்பத்தை உலகத்தவர்பெறுதல்போல் அம்முனிவர்கள் இராமபிரானைக்கண்டதனுற் களிப்படைந்தமையைக் கூறிய கவி, இச்செய்யுளால் உலகத்தவர் பிரிந்த மக்களைக் கண்டதனுற் பெறுங் களிப்பை முனிவர்கள் எய்தினமையைக் கூறின

ரென்க. இதனால், 'சர்வேசுரனே எல்லாவுறவுமுறையும்' என்று அம்முனிவர் கருதியமையைச் சிறிது புலப்படுத்தினவாறாயிற்று. பி-ம்:--[1]நீடினர்தேடுவார். [2]எதிர்ந்தார்களின். [3]இனைய. [4]மாதவர். [5]ஏகினார். (637)

14.—முனிவர்கள் இராமபிரானது வழிவந்த வருத்தத்தைப் போக்குதல்.

பொழியுங் கண்ணிற் புதுபுன லாட்டினர்
மொழியு மின்சொலின் மொய்ம்மலர் சூட்டினர்
[1]அழிவி லன்பெனு மாரமிழ் தூட்டினர்
வழியின் வந்த [2]வருத்தந் தணியவே.

(இ-ள்.) (அம்முனிவர்கள்),—வழியின் வந்த வருத்தம் தணிய- வழி நடப்பினால்நேர்ந்த வருத்தம் (அவ்விராமபிரானுக்குத்) தணியுமாறு, கண்ணில் பொழியும் புது புனல் ஆட்டினர்-(தமது) கண்களினின்றும் (பெருங்களிப்பினால்) வெள்ளிவருகின்ற புதுநீரைக் கொண்டுதிருமஞ்சனம் செய்து, மொழியும் இன் சொலின்-(தாம்) சொல்லுகின்ற இனிய சொல்லாகிய, மொய் மலர்-நெருக்கமாகத் தொடுக்கப்பட்ட மலர்மாலையை, சூட்டினர் - சூட்டி, அழிவு இல் அன்பு எனும் ஆர் அமிழ்து ஊட்டினர் - குறைதலில்லாத அன்பாகிய நிறைந்த உணவை உண்ணச்செய்தனர்; (எ - று.)

வெகுதூரம் நடந்துவந்து இளைத்துப் பசித்தவரை, நீராட்டி உபசரித்து உண்பிப்பது முறை. அம்முனிவர்கள் தம்கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக்கி இன்சொல் சொல்லித் தமது அன்பைக் காட்டியபொழுது நீராடியுண்டவன்போல் இராமபிரான் மனநிறைவுகொண்டனனென்றவாறு. "புனையுங் கண்ணி. யெனதுடைய வாசகஞ்செய்மாலையே" என்ற பெரியார்பாசுரத்தை யொட்டி, 'மொழியுமின்சொலின் மொய்ம்மலர் சூட்டினர்' என்றார் கண்ணிற் புதுப்புனலாட்டினர் - "பொழிந்தவுண்கணீர்ப் புதுப் புனலாட்டினர்" என்றார் நகர்நீங்குபடலத்தும். உணவிடுவார்க்கு அன்பு இன்றியமையாது வேண்டுதலின், இங்கு 'அன்பெனுமமுது' என்றார். பி - ம்:—[1]இழிவில், விழியில். [2]வருத்தம்வருத்தவே, வருத்தம்வருந்தவே, வருத்தத்தைவீட்டினர், வருத்தத்தை வாட்டினர், வருத்தங்கள் மாற்றவே. (638)

15.—அம்முனிவர்கள் இராமபிரானை நீராடி அமுதுசெய்யுமாறு வேண்டுதல்.

காயுங் [1]கானிற் கிழங்குங் கனிகளும்
தூய தேடிக் [2]கொணர்ந்தனர் [3]தோன்றனீ
ஆய கங்கை யரும்புன [4]லாடினை
[5]தீயை யோம்பினை செய்யமு தென்றனர்.

(இ - ள்.) (அம்முனிவர்கள்),— கானில் - காட்டினின்று தூய - பரிசுத்தமான, காய்உம் - காய்களையும், கிழங்குஉம் - கிழங்குகளையும், கனிகள்உம் - பழங்களையும், தேடிக்கொணர்ந்தனர் - தேடிக்கொண்டு வந்தவர்களாய்,— (இராமபிரானைநோக்கி), 'தோன்றல் - (யாவரினும்) சிறந்துவிளங்குபவனே! நீ—, ஆய

கங்கை அருபுனல் ஆடினே-அருகிலுள்ள கங்கையின் அருமையான நீரில் மூழ்கி, தீயை ஓம்பினே-அக்கினியை வளர்த்தவனாய் [நாடோறுஞ் செய்யவேண்டிய அக்கினிஹோத்திரத்தைச்செய்துவிட்டு என்றபடி], (நாங்கள் கொணர்ந்த காய்கனி கிழங்குகளை), அமுது செய் - உண்பாயாக,' என்றனர்-என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள்; (எ - று.)

கிருகஸ்தர்க்கு அக்கினிஹோத்திரஞ்செய்தல் இன்றியமையாததலின் 'தீயையோம்பினே' என்றார். "காடுகளூடுபோய்... வருகின்ற தாமோதரா...தூளிகாணுன் னுடம்பு,...ஆடி அமுது செய்" என்ற பாசுரம் இங்கு நினைவிற்கு வருகின்றது. தாய - பெயர். பி - ம்.—[1]கானக். [2]கொணர்ந்தனம். [3]ம் தான்னதி. [4]ஆடிமுத், ஆடிநீ. [5]தீயுமோம்பினே, தீயுமோம்பிப்பின்,தீயையோம்பினீர்.

16.—இராமபிரான் சீதையோடு கங்கையில் நீராடுதல்.

மங்கை யர்க்கு விளக்கன்ன [1]மாதையும்
செங்கை [2]பற்றினன் றேவருங் [3]கைதொழப்
பங்க யத்தயன் பண்டுதன் [4]பாதத்திற்
[5]கங்கை யிற் [6]றருங் கங்கையி னாடினன்.

(இ - ள்.) (இராமபிரான்),—மங்கையர்க்கு விளக்கு அன்ன மாதைஉம் - பெண்பாலார்க்கெல்லாம் விளக்குப்போல்பவளாகிய சீதாபிராட்டியையும், செம் கை பற்றினன் - சிவந்துள்ள (தன்) கையாற்பிடித்துக்கொண்டவனாய்,-தேவர்உம் கைதொழ-தேவர்களும் கைகூப்பித்தொழும்படி, பங்கயத்து அயன் - (திருமாலின் நாபீ) கமலத்தில் தோன்றியவனாகிய பிரமதேவன்,பண்டு -முற்காலத்தில், தன் பாதத்தின் - (திரிவிக்கிரமனான) தன்னுடைய தாளிணைக்கழுவிய, கம் - நீரினால், கையின்-கைம்மூலமாக, தரும்-உண்டாக்கிய, கங்கையின்-கங்காநதியிலே, ஆடினான் - நீராடினான்; (எ - று.)

இராமபிரான் சீதாதேவியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு கங்கையில் நீராடின னென்பதாம். ஸ்ரீராமன் தனது ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகிய கங்காநதியில் தான் கொண்ட மானுடவேடத்திற்கு ஏற்ப நீராடின னென்றவாறு. 'கைதொழ' என்பது 'தரும்' என்பதனோடு இயையும். பிரமதேவன் திரிவிக்கிரமனான திருமாலினதுசீர்பாதங்களைக் கைக்கமண்டலநீரைக் கையாலெடுத்துவிளக்க, அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தமே கங்கையாகத்திருவவதரித்த தாகையால் 'கங்கையிற்றரும் கங்கை' என்று சமத்காரம்படப் பேசினார். இதனால், கங்கையென்பதற்கு ஒருகாரணப்பொருள் கற்பித்து நிருக்தியலங்காரமென்னும் பிரிநிலைநவிற்சியணி படக் கூறியவாறுகாண்க. பி-ம்:—[1]மானையும். [2]பற்றியத், பற்றிநற். [3]துன்பற, இன்புற. [4]பாதநீர். [5]அங்கையில். [6]தந்த. (640)

17.—கங்கை இராமபிரானைப் புகழ்தல்.

கன்னி நீக்கருங் கங்கையுங் கைதொழாப்
பன்னி நீக்கரும் பாதகம் பாருளோர்

என்னி [1]னீக்குவர் யானுமின் றெற்றந்த
உன்னி [2]னீக்கினெ னுய்ந்தனெ [3]னுலென்ருள்.

(இ-ள்.) கன்னி நீக்கு அருங் கங்கைஉம் - அழியாத்தன்மையினின்று நீங்குதலில்லாத [ஜீவநதியான] அந்தக்கங்காநதியும்,- (இராமபிரானை), கைதொழா-கைகூப்பி வணங்கி, 'பார்உளோர்-உலகத்தவர், பன்னி நீக்க அரு பாதகம்-சொல்லி முடிக்கமுடியாத [மிக மிகுதியான] பாவத்தை, என்னின் நீக்குவர்-என்னிடத்து மூழ்குவதாற் போக்கிக் கொள்வார்கள்; யான்உம்—, இன்று-இப்போது, (அந்தப்பாவங்களை யெல்லாம்), என் தந்த உன்னின் - (திரிவிக்கிரமனுகி ஸ்ரீபாதத்தினின்று) என்னையுண்டாக்கிய உன்னாலே (நீ என்னிடத்து மூழ்குதலினுல்), நீக்கினென்-போக்கினவளாய், உய்ந்தனென் - நல்வாழ்வுபெற்றேன்,' என்ருள்-என்றுகூறினுள்; (எ-று.)—ஆல்-தேற்றம்.

உலகத்தாரெல்லாரும் என்னிடத்துமூழ்கிப் பெருந்திரளான தம்முடைப் பாவத்தைப் போக்கிக்கொள்ள, நீ என்னில் மூழ்கியதனுல், என்னிடத்துச் சேர்ந்த அத்தீவினைகள்யாவும் நீங்கப்பெற்றுஈடேறினேனென்றனள்கங்காநதியின்பெண்தெய்வமென்க. புண்ணிய மூர்த்தியாகிய இராமபிரானிடத்துள்ள நன்மையால், பரிசுத்தமாகிய கங்கையும் தீவினைநீங்கி உய்வுபெறுபவளாயினளென்று கூறிய இதில்,ஒருத்தருடைய குணத்தினுல் மற்றொருவர்க்கு நன்மைவிளைதலாகிய **அகமலர்ச்சியணி** காண்க: பன்னி- (தமக்கு நேர்ந்திருக்கக்கூடிய பாவங்களைச் சங்கற்பத்தாற்) சொல்லி, நீக்க அரும்பாதகம்-நீக்குவதற்குமுடியாதபெரும்பாதகம் என உரைப்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]நீக்கினர். [2]நீக்கினனுய்ந்தனன், நீக்கியுயர்ந்தனன். [3]யான். (641)

18.—கங்கையில் முழுகும் இராமபிரானது தோற்றம்.

வெங்க ணுகக் கரத்தினன் வெண்ணிறக்
கங்கை வார்சடைக் கற்றையன் கற்புடை
மங்கை காணநின் ருடுகின் ருன்வகிர்த்
திங்கள் சூடிய செல்வனிற் ருேன்றினுன்.

(இ-ள்.) வெம் கண் நாகம் கரத்தினன்-கொடுங்கண்ணையுடைய யானையின் துதிக்கைபோலுங் கையையுடையவனும், வெள் நிறம் கங்கை வார் சடை கற்றையன்-வெண்ணிறமுள்ள கங்கையின்நீர்ஒழுகப்பெற்ற சடைத்தொகுதியையுடையவனும், கற்புடை மங்கைகாண நின்று ஆடுகின்ருன்-கற்பையுடைய சீதாபிராட்டியென்னும்பெண் காணுமாறு நீராடுகின்றவனுமாகிய இராமபிரான்,-[வெம் கண் நாகம் கரத்தினன்-கொடுங்கண்ணையுடைய நாகத்தை (ஆபரணமாகக்) கையிற் பூண்டவனும், வெள் நிறம் கங்கை வார் சடை கற்றையன்—, கற்புஉடை மங்கை காண நின்று ஆடுகின்ருன் - கற்பையுடைய பார்வதீதேவி காணுமாறு நின்று கூத்தாடுகின்றவனுமான], வகிர் திங்கள் சூடிய செல்வனில்-பிறைச்சந்திரனைத் திருமுடியில்தரித்த (அணிமா முதலிய) அஷ்டைசுவரியங்களுக்கும் உரியவனுன சிவபிரானைப்போல, தோன்றினுன்-விளங்கினுன்; (எ - று.)

இராமபிரானுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் சிலேடை. இராமபிரான் கங்கையில் நீராடிஎழும்பொழுது தான் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள தவ வேடத்திற்குரியசடையில் நின்றும் கங்கையின்நீர் பெருகிக்கொண்டிருக்குமாதலால், அவ்விராமபிரானை 'கங்கைவார்சடைக் கற்றையன்' என்ற தென்க. சிவபிரானது சடையிலே தங்கிக் கங்கை கீழே பெருகுகின்றது என்பது, பிரசித்தம். இராமபிரானைக் குறிக்குமிடத்து 'நாகக்கரத்தினன்' என்ற தொடர்-உவமைத்தொகையும், சிவபிரானைக்குறிக்குமிடத்து வேற்றுமைத்தொகையுமாம். இராமபிரானுக்குச்செல்லுமிடத்து ஆடுதல்-நீராடுதலும், சிவபிரானுக்குச் செல்லுமிடத்து ஆடுதல்-அம்பலத்து ஆடுதலுமாம். (642)

19.—இதுவும் அது.

தள்ளு [1]நீர்ப்பெருங் கங்கைத் தரங்கத்தால்
வள்ளி நுண்ணிடை மாமல ராளொடும்
வெள்ளி வெண்ணிறப் பாற்கடன் மேலைநாள்
பள்ளி நீங்கிய பான்மையிற் றோன்றினன்.

(இ - ள்.) (பின்னும் சீதாபிராட்டியோடுகூடிய அவ்விராமபிரான்), தள்ளும் நீர் பெருங் கங்கை தரங்கத்தால்-மோதுந்தன்மையுள்ள நீரையுடைய சிறந்த கங்கையின் அலையினால்,—மேலை நாள்-முன்னாளில், வள்ளி நுண் இடை மா மலராளொடும் - கொடிபோலும் நுண்ணிய இடையையுடைய சிறந்த தாமரைமலரில் வசிப்பவளான இலக்குமியுடனே, வெள்ளி வெள் நிறம் பாற்கடல்-வெள்ளியைப்போலும் வெண்ணிறமுள்ள திருப்பாற்கடலிலே, பள்ளி நீங்கிய பான்மையின் - படுத்திருத்தலைவிட்டுஎழுந்துநின்ற தன்மைபோல், தோன்றினான்—; (எ-று.)

வெண்ணிறமுள்ள கங்காநதியின் அலைகளின்நடுவில் இராமபிரான் சீதாதேவியோடும் நின்றது-பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்ளும் பரமனான திருமால், தான் பள்ளிகொண்டிருத்தலைவிட்டு இலக்குமிதேவியோடும் எழுந்துநிற்குந் தன்மையை யொக்கு மென்றார்: **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** "வெள்ளியகடலின்மேனாள் விண்ணவர் தொழுதுவேண்டப், பள்ளிதீர்ந்திருந்தானென்னப் பொலிதரும் பண்பினானை" என்பர் யுத்தகாண்டத்தும். வள்ளி = வல்லீ; வடசொல்லின் விகாரம்: வள்ளிக்கொடியுமாம். பி - ம்:—[1]நீர்க்குரைக்.

20.—சீதாபிராட்டி கங்கையில் நீராடுதல்.

வஞ்சி [1]நாண விடைக்கு மடநடைக்கு
அஞ்சி யன்ன மொதுங்க [2]வடியன்ன
கஞ்ச நீரி லொளிப்பக் [3]கயலுகப்
[4]பஞ்சி மெல்லடிப் பாவையு மாடினள்.

(இ-ள்.) இடைக்கு-(தன்னுடைய) இடையழுகுக்குத் தோற்று, வஞ்சி - வஞ்சிக்கொடி, நாண - வெட்கி(நீரில்)மறையவும்,—மட நடைக்கு-(தன்னுடைய) இளமையான நடைக்கு, அஞ்சி-தோற்று,

அன்னம்-அன்னப்பறவை, ஒதுங்க - அப்பாற்செல்லவும்,—அடி அன்ன கஞ்சம்-(மற்றைமாதரது) பாதத்திற்கு ஒப்பான தாமரை (தன் பாதத்திற்கு ஒப்பாகாமல் வெள்கி), நீரில் ஒளிப்ப - நீரினுள் மறைந்துகொள்ளவும், கயல் உக - (தன் கண்ணுக்குஒப்பாகாமை யால்) கயல்மீன்கள் அப்பாற்செல்லவும், பஞ்சி மெல் அடி பாவை உம் - செம்பஞ்சு ஊட்டப்பெற்ற மெல்லியபாதங்களையுடைய சித்திரப்பதுமை போன்ற சீதாபிரர்ட்டியும், ஆடினள்-நீராடினள்;

நீராடும்பொழுது நீரிலுள்ள வஞ்சியும் கஞ்சமும் மறைதலும், அன்னமும் கயலும் அப்பாற்செல்லுதலும் - இயல்பு; அவ்வியல் பின்படியே சீதாபிராட்டி நீராடும்பொழுதும் வஞ்சியும் கஞ்சமும் நீரில்மறைதல் முதலியன நிகழ, அவ்வஞ்சிக்கொடிமுதலியவை பிராட்டியின் இடைமுதலியவற்றிற்குத்தோற்றமையால் அங்ஙனம் நிகழ்த்தின எனக் குறித்தார்: **ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** இராமபிரான் நீராடியவை 16-ஆங்கவியாற் கூறிய கவிஞர் இடைப்பிறவரலாகச் சிலகூறி, இங்குச் சீதை நீராடியதைக் கூறுகின்ருரென்க. இடையின் நுண்மைக்குத் தோற்றமையால் வஞ்சி நாணும்: இங்ஙனே மற்றவையும். இ-ம்:-[1] நாணிவணங்க, நாணிவணங்கி, நாணிமடங்க. [2] அடியினீள், அடியிணை, அடிக்குமென். [3] கயல்புக. [4] பஞ்சின். (644)

21.—சீதை நீராடியதாற் கங்கை நறுமணம் பெறுதல்.

[1] தேவ தேவன் செறிசடைக் கற்றையுட்
கோவை மாலை யெருக்கொடு கொன்றையின்
பூவு [2] நாறலள் பூங்குழற் [3] கூந்தலின்
நாவி நாண்மலர் [4] கங்கையு நாறினள்.

(இ - ள்.) கங்கைஉம்-கங்காநதியும், தேவதேவன்-மகாதேவனென்னும் நாமம் படைத்த சிவபெருமானுடைய, செறி சடை கற்றையுள்-அடர்ந்துள்ள சடைத்தொகுதியினுள், கோவை மாலை எருக்கொடு கொன்றையின் பூவும் நாறலள்-பலகோவையான மாலையாகத்தொடுக்கப்பட்ட எருக்கம்பூ கொன்றைப்பூ என்ற இவற்றின் மணம் வீசப்பெருதவளாக, பூங்குழல்-அழகமைந்த கூந்தலையுடையவளான சீதாபிராட்டியின், கூந்தலின் - கூந்தலிலேயுள்ள, நாவி-கத்தூரிப்புழுகெண்ணெய்மணமும், நாள் மலர்-அன்றலர்ந்த மலர்மணமும், நாறினள்-(தன்னிடம்) வீசப்பெற்ருள்; (எ - று.)

"சங்கரன்சடையினில் தங்கி", "நலந்திகழ்சடையான்முடிக் கொன்றைமலரும் நாரணன்பாதத்துழாயும், கலந்திழிபுனலாற் புகர்படுகங்கை" என்று பெரியாரேத்தும் கங்காதேவி, சீதாபிராட்டி தன்னீரில் மூழ்கியதனல் சிவபெருமான் முடியிற்சூடிய எருக்கு கொன்றை இவற்றின்மலர்மாலைகளின் மணம் தன்னிடத்து நீங்கி, அப்பிராட்டியின் கூந்தலில் தடவிய கத்தூரிப்புழுகெண்ணெயும் அப்பிராட்டிசூடிய மலரும் என்ற இவற்றின் மணம் தன்னிடம் கமழப்பெற்றனளென்பதாம்: இங்ஙன்கூறியது - தன்பண்பை நீத்துப் பிறிதின்உயர்பண்பைப் பெறுதலாகிய **பிறிதின்குணம்பெற**

லணியாம். இதனில், பெருநீர் வெள்ளமாயிருந்த கங்கையின் பெருக்கும் மணம்நாறும்படி, பிராட்டி கூந்தலில் மணம்விஞ்சியிருந்த தென்ற வீறுகோளணியும் தொனிக்கும். நாவி நாண்மலர் கங்கையும் நாறினள்-உயர் திணை தொடர்ந்தபொருள் உயர் திணைமுடிபேற்ற திணைவழுவமைதி. கங்கை-நதியின் பெண்தெய்வத்தைக் காட்டிய உயர்திணை. பி-ம்:—[1]தேவர் தேவன், தேவன்சென்னிச். [2]நாறிலள். [3]கற்றையின். [4]நங்கையும். (645)

22.—சீதையின்மீது கங்கையின்திரை மோதுதலின் வருணனை.

நுரைக்கொ ழுந்தெழுந் தோங்கி நுடங்கலான்
நரைத்த [1]கூந்தலி னங்கைமந் தாகினி
உரைத்த சீதை [2]தனிமையை யுன்னுவாள்
திரைக்கை நீட்டிச் செவிலியி னாட்டினள்.

(இ - ள்.) நுரை கொழுந்து எழுந்து ஓங்கி நுடங்கலால் - நுரைகள் அலையின்மேலெழுந்து உயர்ந்து அசைவதால், நரைத்த கூந்தலின் - வெண்ணிறமான கூந்தலையுடைய, நங்கை-ஒருபெண் போற்காணப்படுகின்ற, மந்தாகினி - கங்காதேவியானவள்,— உரைத்த - (பதிவிரதா தருமத்தைப்பாராட்டி யாவராலும் எடுத்துக்) கூறப்படுகின்ற, சீதை தனிமையை-சீதாபிராட்டி (வேறொரு பெண்திக்கு இல்லாமல்) தனித்திருப்பதை, உன்னுவாள் - நினைத்தவளாய்-,செவிலியின் - செவிலித்தாயைப்போல, திரைகை நீட்டி-அலையாகிய கையை நீட்டி, ஆட்டினாள் - நீராடச்செய்தாள்; (எ - று.)

சீதாபிராட்டி நீராடும்போது அவள்மீது கங்காநதியின் திரை படுவதனை, கவி, சீதை பெண்துணையின்றித் தனித்து நீராடுவது நோக்கி அவள்மீது இரக்கங்கொண்டு மகளைச் செவிலி தன்கையால் நீராட்டுவது போலு மென்றார்: இது - உருவகவணியையும் தற்குறிப்பேற்றவணியையும் அங்கமாகக்கொண்டுவந்த உவமையணி. அலையினின்று எழுந்துஓங்கும் நுரை நரைத்தகூந்தல்போலுமென்க: இந்த நரைத்தகூந்தல்என்ற அடைமொழி, கங்கையைச் செவிலித்தா யென்றதற்கு உதவுதல் காண்க: "நரைவிராவுற்ற நறுமென் கூந்தற், செம்முது செவிலியர்" என்பது அகநானூறு. நெடுநல்வாடை, வரி-152-153-உம் நோக்குக. விண்ணுலகத்துள்ள கங்காநதிக்குப் பெயராகிய மந்தாகினீ யென்பது, இங்கு கங்கை யென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. பி-ம்:—[1]கூந்தலனங்கை. [2]தனிமைகண்டு.

23.—கங்கைநீர்வெள்ளத்தில் சீதாதேவியின் கூந்தல் தோன்றுதலின் வருணனை.

மங்கை வார்குழற் கற்றை மழைக்குலம்
[1]தங்கு நீரிடைத் தாழ்ந்து [2]குழைப்பது
கங்கை [3]யாற்றிடை யோடுங் கரியவள்
பொங்கு நீர்[4]ச்சுழி போவன [5]போன்றதே.

(இ - ள்.) மங்கை - சீதாபிராட்டியின், வார் குழல் கற்றை - நீண்ட கூந்தல் தொகுதியாகிய, மழைகுலம்-மேகங்களின்கூட்டம்,

தாழ்ந்து-அவிழ்ந்து தொங்கி, தங்கு நீரிடை - (படியுந் துறையிற்) பொருந்திய நீரிலே, குழைப்பது - குழைந்துகாட்டுவது,—கங்கை யாற்றிடை - கங்கையாற்றின் நடுவிலே, ஓடும் - ஓடுகின்ற, கரியவள் - கருநிறமுடைய யமுனாநதியின், பொங்கு நீர் சுழி போவன - மிக்கநீர்ச்சுழிகள் செல்வனவற்றை,-போன்றது-ஒத்துத் தோன்றியது; (எ - று.)

வெண்ணிறக்கங்கையிலே சீதாபிராட்டியின் கரியகூந்தல் தாழ்ந்துகுழைவது, கங்கையிலே யமுனாநதி கலந்து ஓடும்போது அதன் இடையே தோன்றும் நீர்ச்சுழியைப் போலுமென்பதாம்: தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. யமுனை கருநிறநீரையுடையதாகையால், அதனை 'கரியவள்' என்றார். யமுனை, கங்கையின் உபநதிகளுள் ஒன்று. பி - ம்:—[1] தங்கி. [2] குழைப்பன, தழைப்பன. [3] யாற்றுடன் ஞடுங்கரியவள், யாற்றிடையாடுங்கரியவள், யாற்ளுெடுங்காளிந்தி தன்ளுெடும், யாற்ளுெடுங்காளிந்தியொடும். [4] நிழல். [5] போன்றவே.

24.—சீதை கங்கையின்நீரில் மூழ்கி யெழுதலின் வருணனை.

சுழிபட் [1] டோங்கிய தூங்கொலி யாற்றுத்தன்
விழியிற் [2] சேலுகள் வானிற வெள்ளத்து
முழுகித் தோன்றுகின் ருண் [3] முதற் பாற்கடல்
அழுவத் தன்றெழு வா[4]ளென லாயினுள்.

(இ - ள்.) சுழிபட்டு - சுழிகள் பொருந்தி, ஓங்கிய-(அலைகள்) ஓங்கப்பெற்ற, தூங்கு ஒலி - மிக்கவொலியையுடைய, ஆற்று - கங்காநதியினது, தன் விழியின் சேல்உகள் - தன் கண்விழிகள் போன்ற சேல்மீன்கள் துள்ளிக்குதிக்கப்பெற்ற, வால் நிறம் வெள்ளத்து - வெண்மைநிறத்தைக்கொண்ட வெள்ளத்திலே, முழுகி-நீராடி, தோன்றுகின்றாள் - வெளிப்படுகின்றவளான அந்தச்சீதாபிராட்டி,-முதல் பாற்கடல் அழுவத்து-ஆதியில் திருப்பாற்கடலின் பெருக்கிலே, அன்று - (தேவர்கள் கடல்கடைந்த) அக்காலத்து, எழுவாள்-தோன்றியவளான இலக்குமி, எனல்-என்று சொல்லுதற்கு (ஏற்குமாறு), ஆயினுள்—; (எ - று.)

வெண்ணிறமுள்ள கங்காநதிப்பெருக்கில் மூழ்கி வெளிப்படுஞ் சீதை, பாற்கடலைக் கடைந்தகாலத்து அதனினின்று வெளிவந்த இலக்குமியைப்போன்றன ளென்க: உவமையணி. விழியிற் சேலுகள் என்ற விடத்து எதிர்நிலையணி காண்க. கங்காநதியின் நீர் வெண்ணிறமுடையதாதலால், அதற்குப் பாற்கடல் உவமையாயிற்று. பி - ம்:—[1] ஓடிய. [2] சேலுக. [3] முறையாற்கடல். [4] என.

25.— கவிக்கூற்று: இராமபிரான் நீராடியதனுற் கங்காநதிக்கு மகிமை விஞ்சியதாகு மெனல்.

செய்ய தாமரைத் தாள்பண்டு தீண்டலால்
வெய்ய பாதகந் [1] தீர்த்து [2] விளங்குவாள்
ஐயன் மேனி யெலா [3] மளைந் தாளினி
வைய மாநர கத்திடை [4] வைகுமோ.

(இ - ள்.) பண்டு - முற்காலத்தில் [திருமால் திரிவிக்கிரமாவதாரஞ்செய்ய அப்பரமனது திருவடி சத்தியலோகத்திற்சென்ற போது], செய்ய தாமரை தாள் - செந்தாமரைமலர்போன்ற அப்பிரானது திருவடிகளை, தீண்டலால் - பரிசித்ததனால், வெய்ய பாதகம் - (தன்னில் மூழ்குபவரது) கொடிய பாவங்களை, தீர்த்து - போக்கிக்கொண்டு, விளங்குவாள் - விளங்குபவள், ஐயன் - இராமபிரானது, மேனி எலாம் - திருமேனி முழுவதும், அளைந்தாள் - இப்போது பரிசிக்கப்பெற்றாள்; இனி-, வையம் - இவ்வுலகம், மா நரகத்திடை - பெரு நரகத்தில், வைகும் ஓ - தங்குமோ? [தங்காதென்றபடி]; (எ-று.)

கங்கை முன்பு திரிவிக்கிரமாவதாரஞ்செய்த திருமாலினது திருவடியை மாத்திரம் பரிசித்த காரணத்தினால் தன்னில் மூழ்கியவரது பெரும்பாவங்களையே போக்குபவளாய் விளங்குபவளானாள்; இப்போதோ, அந்தத்திருமாலினது திருவவதாரமாகிய ஸ்ரீராமபிரானது திருமேனிமுழுவதுமே தன்னிடத்துத் தோயப்பெற்றதனால், தன்காற்று மேலேபடப்பெற்றவர்களது பெரும்பாவத்தையும் போக்கும் பெருமையைப் பெறுவாளாதலால், இவ்வுலகம் இனித் தீவினைப் பயனை நுகருமாறு வெந்நரகிற் சேராதென்றவாறு. தன்னை நினைப்போரது பாவத்தையும் போக்கும்பெருமையைப் பெறுவாளாதலால், வையம்நரகிற்றங்காதென்றாரென்றலுமாம். இந்தச்செய்யுளில், தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணி காண்க.
பி - ம்:—[1] தீர்ந்து, நீக்கி. [2] விளங்கினாள். [3] அளைந்தால். [4] வைகுமே.

26.—இராமபிரான் செய்கடனை முடித்துக்கொண்டு, முனிவர்கட்கு விருந்தினனாகி யுண்ணுதல்.

துறைந றும்புன லாடிச் சுருதியோர்
உறையு ளெய்தி [1]யுணர்வுடை யோருணர்
[2]இறைவற் கைதொழு [3]தேந்தெரி யோம்பிப்பின்
அறிஞர் காதற் கமைவிருந் [4]தாயினான்.

(இ - ள்.) (இராமன்), துறை நறும் புனல் ஆடி - (முற்கூறியவாறு கங்கையின்) நீராடுதுறையிலே புண்ணியதீர்த்தத்தில் மூழ்கி, சுருதியோர் உறையுள் எய்தி - வேதம்வல்ல அம்முனிவர்கள் வாழுமிடத்தைச் சேர்ந்து, உணர்வு உடையோர் உணர் இறைவன் கைதொழுது - ஞானிகள் தியானிக்கின்ற பரம்பொருளை வணங்கிவிட்டு, ஏந்து எரி ஓம்பி - சுவலிக்கின்ற அக்கினியிற் செய்யவேண்டிய சடங்குகளைச் செய்துமுடித்து [அக்னிஹோத்ரஞ் செய்து] பின் - பிறகு, அறிஞர் - அம்முனிவரின், காதற்கு - அன்புக்கு, அமை - ஏற்ற, விருந்து ஆயினான் - விருந்தினனாகி (அவர்கள் தந்த காய் கனி முதலியவற்றை) யுண்டான்; (எ - று.)

இதனால், ஸ்ரீராமன் கொண்ட மாநுடவேடத்திற்கேற்ப வைதிகச்சடங்குகளில் சிறிதுந் தவறாது ஒழுகிவந்தவனென்பதையும் விளக்கியவாறு காண்க. நீராடுதல் இஷ்டதேவதையைத்தியானஞ் செய்தல் அக்கினிகாரியஞ்செய்தல் பிறகு உண்ணுதல் என்பன; பிராமண க்ஷத்திரிய வைசிய ரென்னும் மூன்று வருணத்தார்க்கும்

இன்றியமையாச்செயலாகுமென்ப.'உணர்வுடையோருணரிறைவற் கைதொழுது' என்றதில், சந்தியாவந்தனஞ் செய்தமையும் அடங்கும். பி-ம்:—[1] உணர்வுடைத்தம்பியொடு. [2] இறையைக் கைதொழுது, இறைவர்க் கைதொழுது, இறைவற்கேதொழுது. [3] எண்ணெரியோம்பினன், ஏந்தெரியோம்பினன். [4] ஆகினன். (650)

27.—முனிவர்களின் விருந்தினுல் இராமபிரான் மகிழ்ந்திருத்தல்.

வருந்தித் தான்றர வந்த வமுதையும்
அருந்து நீரென் றமரரை யூட்டினன்
[1] விருந்து மெல்லட குண்டு [2] விளங்கினன்
திருந்தி னர்வயிற் [3] செய்தது தேயுமோ.

(இ-ள்.) தான் வருந்தி - தான் மிகவுஞ் சிரமப்பட்டு, தர - உண்டாக்க, வந்த - தோன்றிய, அமுதைஉம் - அமிருதத்தையும், (தான் உண்ணுமல்), நீர் அருந்தும் என்று-'நீங்கள் உண்ணுங்கள்' என்று சொல்லி, அமரரை - தேவர்களை, ஊட்டினன் - உண்ணச்செய்தவனுகிய திருமாலின் அவதாரமாகிய அவ்விராமபிரான்,—விருந்து - (முனிவர்கள் தனக்கு) விருந்தாகஇட்ட, மெல் அடகு - மெல்லிய இலையுணவை, உண்டு—, விளங்கினன்-; (இது எங்ஙனம் பொருந்தும்? எனின்),— திருந்தினர்வயின்-மனம் செம்மைப்பட்டிருப்பவரிடத்து, செய்தது - செய்தசெயல், தேயுமோ - குறைபடுமோ? [குறைபடாதன்ரோ?] (எ-று.)—ஆதலால்தான், மனந்திருந்திய இராமன் முனிவர்களின் மெல்லடகை விருந்துண்டு விளங்கினனென்க.

'தானே வருந்தித்தேடியதும் சிறந்தஉணவுப்பொருட்கெல்லாந்தான்மேம்பட்டுஉவமையாவதுமான அமிருதத்தையும் இலட்சியஞ்செய்து உண்ணுது, "அமுதமரர்கட்கீந்த நிமிர்சுடராழிநெடுமால், அமுதினுமாற்ற வினியன்" என்று பெரியாரும் பாராட்டியருளிச்செய்யும்படி தேவர்கட்குஈந்த திருமால், முனிவர்கள் ஈந்த காய்கனிமுதலிய இலையுணவுகளை விரும்பிப்புசித்தானே; இது எங்ஙனம் நிகழ்ந்தது?' என்று தோன்றும் ஐயப்பாட்டை, 'மனந்திருந்தினரிடத்துப் பிறர்செய்தது எதுவும் தாழ்மைப்படாது சிறப்புற்றேயிருக்கும்' எனப் பொருள்கொண்ட 'திருந்தினர்வயிற் செய்தது தேயுமோ?' என்ற ஈற்றடியாற் போக்கினர்: சிறப்புப் பொருளைப் பொதுப்பொருள் கொண்டு சமர்த்தித்த **வேற்றுப் பொருள்வைப்பணி**, இது. இதனுல், அம்முனிவர்கள் இராமபிரானுக்கு ஈந்த இலையுணவு அமிழ்தினும்மிகச் சிறந்து அப்பிரானுக்கு மனவுவப்பை விளைத்ததென்பது விளங்கும். ஈற்றடியில் திருந்தினர்வயிற்செய்தவந் தேயுமோ என்ற பாடத்துக்கு-மனந்திருந்தினவராகிய இருடியர்கள் மிக்கதவஞ்செய்துள்ளவராதலால் அத்தவத்தின்பயனுல் அவர்களீந்த அடகுணவையும் அமுதத்தினுஞ் சிறந்ததாகக்கொண்டு இராமபிரான் உண்டனனெனக் கருத்துக்காண்க. "இந்த்ராதியர்க்கு நல்விருந்திட்டுவந்துவிதுரன் சாலேக்குஅரும்புது விருந்தாம் மருந்தே!" என்ற அழகர்கலம்பகம் இங்கு நினைவுக்குவருகிறது. பி-ம்:—[1] விருந்தின். [2] விரும்பினன். [3] செய்தன, செய்வன. (651)

28.—இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள்-இராமபிரானைக் காணவரும் குகனது வருணனை.

ஆய காலையி னுயிர மம்பிக்கு
நாய கன்[1]போர்க் குகனெனு நாமத்தான்
தூய கங்கைத் துறை [2]விடுந் தொன்மையான்
காயும் வில்லினன் [3]கற்றிர டோளினுன்.

இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) ஆய காலையின் - அப்போது,—ஆயிரம் அம்பிக்கு நாயகன்-ஆயிரம் மரக்கலங்கட்குத் தலைவனும், தூய கங்கை துறை விடும் தொன்மையான்[தூய கங்கை துறைதொன்மைவிடுவோன்]-பரிசுத்தமான கங்கையின் துறையிலே நீண்டகாலமாக(ப் படகு)விடுபவனும், காயும் வில்லினன்-(மாற்றலரைக்) கடிய வல்ல வில்லாளியும், கல்திரள்தோளினன் - மலைபோல்திரண்ட தோள்களையுடையவனும், போர்-போர்த்தொழிலில்வல்ல, குகன் எனும் நாமத்தான்-குகனென்று பேர்பெற்றவனும், —(எ - று.) —இச்செய்யுளிலுள்ள 'ஆய காலையின்' என்பது, "இருந்தவள்ளலைக் காண வந்தெய்தினன்" என்று 36-ஆங் கவியிலுள்ள 'எய்தினன்' என்ற முற்றோடு முடியும்.

'விடு' என்ற வினைக்கு ஏற்ற செயப்படுபொருள் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. பி-ம்.—[1]பொற்குகன். [2]விடு. [3]கற்றிரண் மேனியான். (652)

29. துடிய னுயினன் றோற்செருப் [1]பார்த்தபேர்
அடிய னல்[2]செறிந் தன்ன நிறத்தினன்
நெடிய தானை [3]நெருங்கலி னீர்முகில்
[4]அடியி னேடெழுந் தாலன்ன வீட்டினன்.

(இ - ள்.) துடியன் - துடியென்னும் பறையையுடையவனும், நாயினன் - (வேட்டை) நாய்களை யுடன்கொண்டிருப்பவனும், தோல் செருப்பு ஆர்த்த பேர் அடியன் - தோலினாலமைத்த செருப்பை யணிந்த பெரிய கால்களையுடையவனும், அல்செறிந்து அன்ன நிறத்தினன் - இருளென்பது நெருங்கி ஒருவடிவு படைத்தாற்போன்ற [மிகவுங்கரிய] நிறத்தையுடையவனும், நெடிய தானை நெருங்கலின்-(தன்னுடைய) மிகத்திரண்ட சேனை நெருங்கி வருதலினால், நீர் முகில் அடியினோடு எழுந்தால் அன்ன ஈட்டினன் - நீர்கொண்ட மேகம் (தன்) அடிப்பகுதியோடும் கிளம்பி வந்தாலொத்த தன்மையைக்கொண்டவனும்,—(எ - று.)

தன் கூட்டம்எல்லாவற்றோடும்வருங் குகனுக்குத் தன் அடியோடும் வரும் நீர்முகில் ஏற்ற உவமையாகும். அடியோடும்வரும் நீர் முகில் - சிறிதும் மிச்சமில்லாமல் ஒருங்கு திரண்டெழுந்து வருங்காளமேக மென்க. துடி-வேடர்கட்கு உரிய பறை. வேடனை வருணிக்குமிடத்துத் தோற்செருப்புப் பூண்டவ னென்றும், கருநிறத்தவ னென்றும் வருணித்தலை "காழக மூட்டப்பட்ட காரிருட்

டுணிபு மொப்பான்," "தொடுமரைத்தோலன் வில்லன்" என்ற சிந்தாமணியிலும் காண்க. பி - ம்:—[1] ஆர்ந்த. [2] சிறந்தன்ன. [3] நெருக்கலின். [4] இடியினோடு. (653)

30. [1]கொம்பு துந்துமி கோடதிர் பேரிகை
பம்மை பம்பு படையினன் பல்லவத்து
அம்ப னம்பிக்கு [2]நாத னழிகவுட்
டும்பி யீட்டம் புரை [3]கிளை [4]சுற்றத்தான்.

(இ - ள்.) கொம்பு - ஊதுகொம்பும், துந்துமி - துந்துபியென்னப்படும் பறையும், கோடு - சங்கும், அதிர் பேரிகை - அதிர்ந்து ஒலிக்கின்ற பேரிகையும், பம்மை - பம்மையென்னும்பறையும், பம்பு-நிறைந்துள்ள, படையினன் - சேனையையுடையவனும், பல்லவத்து அம்பன் - தளிர்போலச்செந்நிறங்கொண்டு விளங்குகின்ற அம்பினையுடையவனும், அம்பிக்கு நாதன் - (பல) ஓடங்கட்குத் தலைவனும், அழி கவுள் தும்பி ஈட்டம் புரை - (மதநீர்) பெருகுகின்ற கன்னத்தையுடைய யானைக் கூட்டத்தை யொத்த [பெருவலிமையும் பெருந்தோற்றமும் படைத்த], கிளை சுற்றத்தான் - கிளைக்கின்ற சுற்றத்தாரை யுடையவனும்,—(எ-று.)

"சுடுகணை", "தீயுமிழ்வெஞ்சரம்" என்னும்படி தீக்கக்குமாறு இருத்தலாலும், பகைவரின் குருதிக்கறைபடிதலாலும் அம்புகள் தளிர்போலச் செந்நிறத்தோடு விளங்குமென்றார். இனி, பல்லவம் என்றசொல்லே அம்பைக்குறிக்கக்கூடியதாதலால், பல்லவத்து அம்பு - பல்லவமெனப்படுகின்ற அம்புஎன்பாருமுளர்:"கூர்ப்புறு பல்லவங்கொண்ட தூணி" என்றது கந்தபுராணம். 28-ஆம் பாடலில், "ஆயிரமம்பிக்கு நாயகன்" என்று கூறிய கவி மீண்டும் இங்கு 'அம்பிக்கு நாதன்' என்று கூறியது, இவன் அம்பிக்குநாயகனாயிருப்பது இராமபிரானுக்கு உதவுவதற்குக் காரணமாதல்பற்றி அவனிடத்துத் தாம் மதிப்புக்கொண்டிருத்தலைப் புலப்படுத்தும். அழிதல் - பெருகுதலென்னும் பொருளதாதலை "அழியும்புனலஞ் சனமாநதியே" என்றவிடத்து நச்சினார்க்கினியருரையால் தெளிக. பி- ம்:—[1] கொம்பூதித்துடிகொட்டும், கொம்புதுத்தரிகொட்டும். [2] நாயகன். [3] கிளர், கிளைச். [4] சுற்றினன். (654)

31. [1]காழ மிட்ட குறங்கினன் கங்கையின்
ஆழ மிட்ட [2]நெடுமையி னானரைத்
தாழ விட்டசெந் தோலன் [3]றயங்குறச்
சூழ விட்ட தொடுபுலி வாலினன்.

(இ-ள்.) காழம் இட்ட குறங்கினன்-காழமென்னும் உடைவிசேடம் அணிந்த துடையையுடையவனும்,கங்கையின் ஆழம் இட்ட நெடுமையினான்-கங்காநதியின் ஆழத்தைக் கண்டறிந்த பெருமையை யுடையவனும், அரை தாழ விட்ட செம் தோலன்-அரையினின்று தொங்கவிட்ட செந்நிறத்தோலை யுடையவனும், தயங்குஉற சூழவிட்ட தொடு புலி வாலினன்-

விளங்குமாறு (அரையைச்) சூழக்கட்டிய (ஒன்றோடொன்று) பிணைந்த புலிவாலையுடையவனும்,—எ - று.)

காழம்-அரையிலிருந்து தொடைவரையில் அணியுங் குறுங் காற்சட்டை; சல்லடவகை. இது கருநிறமாக இருத்தல்பற்றிக் காளகம் எனவும்படும்: காழகம் என்றுதிரிந்தும்வரும்: "காளக வுடையினள்காளிகூறுவாள்", "நெடுங்கரைக்காழகம்" என்பன காண்க: ஆகவே, காழமென்பது 'காளம்' என்பதன்திரிபுஆகும். ஆழங் கண்டறியமுடியாதபடி மிகவும் அகாதமான கங்காநதியின் ஆழத்தையுங் கண்டறிந்தவ னாதலால், 'கங்கையின் ஆழமிட்ட நெடுமையினன்" என்றார். அரையிலிருந்து துடைவரையுமணிந்த சல்லடத்தின்மீது செந்நிறத்தோலைத் தொங்கவிட்டுப் புலியின் வாலை அரைக்கச்சாகச் சுற்றிக்கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றனன் அந்தக்குக னென்பது, பின்னிரண்டடிகளிற் கூறிய விஷயம். குக னாகிய வேடன் செய்துகொண்டுள்ள கோலத்தைஇனிதுகூறியது, **தன்மைநவிற்சியணி. பி-ம்:—**[1]வேழமிட்ட...வேலையின். [2]பெருமையினா ளெலாம். [3]தயங்கரைச். (655)

32. பற்[1]றொடுத் தன்ன பல்சூற் கவடியன்
கற்றொடுத் தன்ன போலுங் கழலினன்
அற்[2]றொடுத் தன்ன [3]குஞ்சியி [4]னாள்கதிர்
[5]நெற்றொ டுத்து [6]நெரிந்த புருவத்தான்.

(இ - ள்.) பல் தொடுத்து அன்ன சூல் பல் கவடியன்-பற்களை வைத்துத்தொடுத்தாற் போன்றஉட்குடைவுள்ள பல பலகறை களாலியன்ற ஆரத்தைப்பூண்டவனும், கல் தொடுத்து அன்ன போலும் கழலினன் - கற்களைப்பொருத்தித்தைத்தாற்போலுந் தாள்களையுடையவனும், அல் தொடுத்து அன்ன குஞ்சியின் - இருளை ஒன்றாகச்சேர்த்துக் கட்டினாற்போல்தோன்றுகின்ற மயிர் முடியிலே, நெல் ஆள் கதிர்தொடுத்து - நெல்லைக்கொண்டுள்ள கதிரைச் செருகிக்கொண்டு, நெரிந்த-ஏறிச்சாய்ந்துள்ள, புருவத் தான்-புருவத்தையுடையவனும்; (எ - று.)

பலகறைகளைத்தொடுத்து அணியாகப்பூண்டுள்ளா னென் பது, முதலடியின்கருத்து. அங்ஙனந்தொடுத்த பலகறைமாலை பல்லைத்தொடுத்துவைத்தாற்போலு மென்றார். அந்தக்குகனது தாள் மிகவும் உரப்பா யிருத்தலால், அவை தொடுத்த கல்போலு மென்க. கழல்-வீரக்கழல் எனினுமாம்; கருநிறமுள்ள இரும்பினா லியன்று பூண்ட கழல், தொடுத்த கல்போலு மென்க. தனதுகரு நிறக்குஞ்சியில் நெற்கதிரை யணியாகச் செருகிக்கொண்டுள்ளான் அந்தக்குகனென்பது, பின்னடியிற் கூறிய விஷயம். நாள் நெல் கதிர் என்று எடுத்துப் பொருள் கூறவும் இடமுண்டு. பி - ம்:—[1]தொடுத்தபல்பூண், தொடுத்தன்னமல்கு. [2]தொடுத்தமா. [3]குஞ்சி யன். [4]ஆய்கதிர், ஆளியின். [5]நெற்றொடொத்து. [6]நிறைந்தபுருவத் தான், நெரிபுருவத்தினன், நெளிபுருவத்தினன். (656)

33. பெண்ணை வன்செறும் பிற்பிறங் கிச்செறி
வண்ண [1]வன்மயிர் [2]வார்ந்துயர் முன்கையான்

கண்ண கன் [3]றட மார்பெனுங் கல்லினன்
எண்ணெ யுண்ட விருள்புரை மேனியான்.

(இ - ள்.) பெண்ணை வல் செறும்பின்-பனைமரத்தின் வலிய சிறும்புபோல், பிறங்கி-விளங்கி, செறி-நெருங்கியுள்ள, வண்ணம் வல் மயிர் வார்ந்து உயர்-அழகிய வலிய மயிர் நீண்டுஉயர்ந்து தோன்றுகின்ற, முன்கையான்-முன்னங்கையையுடையவனும், கண் அகல் தட மார்பு எனும் கல்லினன்-இடம்பரந்து விசாலமாகவுள்ள மார்புஎன்கின்ற கல்லையுடையவனும், எண்ணெய் உண்ட இருள் புரை - எண்ணெயூட்டப்பெற்ற இருளையொத்த, மேனியான் - உடம்பையுடையவனும்,—(எ - று.)

முன்னங்கையில் முளைத்துள்ள மயிர் பனைமரச்சிறும்புபோலு மென்றார். "இரும்பனஞ்செறும்பினன்ன பருஉ மயிர்", "பனஞ் செறும்பன்ன பன்மயிர் முன்கை" என்பன காண்க. அந்தக்குக னுடையமேனிகறுத்து நிகுநிகுத்துத்தோன்றுவதால், 'எண்ணெ யுண்ட விருள்புரைமேனியான்' என்றது. கீழ் 29-ஆவது செய்யு ளில் அந்தக்குகன் கருநிறத்தவன் என்பதை "அல்செறிந்தன்ன நிறத்தினன்" என்பதனல் விளக்கி, இங்கு அவன்மேனியை உவமைமுகத்தால் விளக்குவதனற் கூறியதுகூறலென்னுங்குற்றத் திற்கு இடமின்மைகாண்க. பி-ம்:—[1]வான்மயிர், வார்மயிர். [2]வான் றுணை. [3]கொடுமார்பு. (657)

34. கச்சொடார்த்த கறைக்கதிர் வாளினன்
நச்[1] சராவு நடுக்குறு நோக்கினன்
பிச்ச ரா[2]மன்ன பேச்சின னிந்திரன்
[3]வச்சி ராயுதம் போலு [4]மருங்கினன்.

(இ - ள்.) கச்சொடு ஆர்த்த - அரைக்கச்சிலேகட்டிய, கறை கதிர் வாளினன் - இரத்தக்கறைபடிந்துள்ள ஒளியுள்ள வாளை யுடையவனும், நஞ்சு அராஉம் நடுக்குஉறு நோக்கினன்-விஷமுள்ள சர்ப்பமும் நடுக்கமடைகின்ற [கொடிய] கண்பார்வையையுடையவ னும், பிச்சர் அன்ன பேச்சினன்-பித்தர் போலப் (பொருத்தமற்ற) பேச்சுக்களையுடையவனும், இந்திரன் வச்சிராயுதம் போலும் மருங்கினன் - தேவேந்திரனது வச்சிரப்படைபோன்ற [மிகவும் உறுதியான] இடையையுடையவனும்,—(எ-று.)—ஆம் - அசை. நடுச்சிறுத்து இரண்டுபுறத்தும் பருத்திருத்தலிலும் வச்சிராயுதம் இடைக்கு உவமை யென்னலாம். பி - ம்:—[1]அராவின். [2]என்ன. [3]வச்சிரம்புரைகின்ற. [4]மனத்தினன். (658)

35. [1]ஊற்ற மேமிக வூனொடு மீனுகர்
நாற்ற [2]மேய நகையின் முகத்தினன்
சீற்ற மின்றியுந் தீயெழ நோக்குவான்
கூற்ற மஞ்சக் [3]குமிறுங் குரலினன்.

(இ-ள்.) ஊற்றம் ஏ மிக - (தன்) வலிமை மிகுமாறு, ஊனொடு மீன் நுகர் - (பிறபிராணிகளின்) இறைச்சிகளோடு மீனையும்நுகர்த லால், நாற்றம் - புலால் நாற்றம், மேய - பொருந்திய, நகை இல் -

சிரிப்புஎன்பது இல்லாத, முகத்தினன்-முகத்தையுடையவனும், சீற்றம் இன்றிஉம் தீ எழ நோக்குவான் - (ஒருத்தர்மீது) கோபமென்பது இல்லாமலிருக்கையிலும் தீப்பொறிவெளிப்பட க் கடுமையாக) விழித்துப்பார்ப்பவனும், கூற்றம் அஞ்ச குமிறும் குரலினன்-யமனும் நடுங்கும்படி அதிர்ந்து ஒலிக்கின்ற குரலையுடையவனும்,—(எ - று.)

புலால்நாற்றம்வீசும் வாயும், மலர்ச்சியற்றமுகமும், சீற்றமில்லாதிருக்கையிலும் கனலெழ விழித்துப் பார்க்குங் கொடும் பார்வையும், யமனும் அஞ்சும்படி குமிறியொலிக்கும் பெருங்குரலும் படைத்தவன், வந்த அந்தக் குகனென்க. வேட்டுவச்சாதியினனாதலால் அதற்கு ஏற்ப வருணித்துள்ளார். பி-ம்:—[1] ஊற்றுமென்னற, ஊற்றுமெய்ந்நற, ஊற்றமென்ன, ஊற்றுமென்னறை. [2] மெய்யன். [3] குமுறும். இந்தச்செய்யுள்சில ஏட்டுப்பிரதிகளிலில்லை.

36.—குகன் இராமபிரானைக் காணுமாறு வருதல்.

[1]சிருங்கி பேர மெனத் [2]திரைக் கங்கையின்
மருங்கு தோன்று நக [3]ருறை வாழ்க்கையன்
ஒருங்கு தேனொடு மீ [4]னுப காரத்தன்
இருந்த வள்ளலைக் காணவந் தெய்தினன்.

(இ - ள்.) சிருங்கிபேரம் என- சிருங்கிபேரமென்று சொல்லப்பட்டு, திரை கங்கையின் மருங்கு தோன்று-பேரலைகள் படைத்த கங்காநதியின் பக்கத்திலே காணப்படுவதான, நகர் - நகரில், உறை - வாழ்கிற, வாழ்க்கையன்-வாழ்வையுடையவனுமான அவன்,-இருந்த வள்ளலை - (முனிவருறையுளில்) தங்கியிருந்த அந்த இராமபிரானை, காண - காணுமாறு, ஒருங்கு - ஒருசேர, தேனொடு மீன் உபகாரத்தன் - தேன் மீன்என்ற இந்தக் காணிக்கைப்பொருளை யேந்தியவனாய், வந்து எய்தினன் - வந்து சேர்ந்தான்; (எ - று.)

கங்கைக்கரையிலுள்ள சிருங்கிபேரமென்ற நகரத்திற்கு அரசனாகிய குகனென்பவன், கோசலதேசாதிபதியாகிய தசரத சக்கரவர்த்தியின் குமாரனான ஸ்ரீராமபிரான் கங்கைக்கரையைச் சேர்ந்துள்ளானென்பதைக் கேள்வியுற்று மீனையும் தேனையும் காணிக்கையாக ஏந்தி, தன் சுற்றத்தாரோடும் அவ்விராமபிரானெழுந்தருளியிருக்கும் இடத்தை விசாரித்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தனனென்க. 'அரசன் தெய்வம் குரு என்ற இவர்களைக் காணச் செல்லும்போது வெறுங்கையோடு செல்லலாகாது' என்பது விதியாதலால், பூமண்டலத்துக் கெல்லாம் அதிபதியாகிய இட்சுவாகு குலத்துதித்த அரசகுமாரனான இராமபிரானைக் காணவந்தபோது, குகன், தன்கையிற்கிடைத்த ஊனையும் தேனையுமே காணிக்கையாகக்கொண்டு வந்தனனென்க. உபகாரம் = உபஹாரம்; காணிக்கைப்பொருளென்று பொருள்படும் வடசொல். பி-ம்:—[1] சிருங்கபேரமெனத், சிருங்கிவேரியெனத். [2] திருக், திகழ். [3] உடை. [4] உபகாரத்தின்.

ஆயகாலையின்,—அம்பிக்குநாயகன் தொன்மையான் வில்லினன் தோளினன் (28), துடியன் நாயினன் அடியன் நிறத்தினன் ஈட்டினன் (29), படையினன் அம்பன் நாதன் (30), குறங்கினன் நெடுமையினன் தோலன் வாலினன் (31), கவடியன் கழலினன் புருவத்தான் (32), முன்கையான் கல்லினன் மேனியான் (33), வாளினன் நோக்கினன் பேச்சினன் மருங்கினன்(34), முகத்தினன் நோக்குவான் குரலினன் (35), நகருறை வாழ்க்கையன் (36), குகனெனு நாமத்தான் (28) அழிகவுள் தும்பியீட்டம் புரை சுற்றத்தான் (ஆகி) (30), இருந்த வள்ளலைக் காண, உபகாரத்தனய் வந்தெய்தினன் (36) எனக்குளகச்செய்யுள்கட்கு முடிபு காண்க.

இராமபிரான் தன்னுடன் வந்த ஜனங்களை வஞ்சித்துச்சென்று கோசலநாட்டைக் கடந்து அதன் தென்பாகத்திலுள்ள கங்காநதியைக்கண்டு அதன்கரையிலுள்ள இங்குதி மரத்தடியில் தங்கினனாக, அவ்விராமபிரான் வந்துள்ளதைக் கேள்வியுற்றவேடர்தலைவனும் சிருங்கிபேரபுரத்துக்கு அரசனுமான குகன் மந்திரியருடனும் சுற்றத்தாருடனும் அவ்விராமனிடம் வருகையில், அஃதுணர்ந்த இராமபிரான் இலக்குமணனோடும் அவனையெதிர் கொண்டு சந்தித்தனனென்று முதனூலிற் கூறியுள்ளது. (660)

37.—இராமபிரானை நாடிவந்த குகன் அப்பிரானிருந்த தவப்பள்ளியின் வாயிலைக் கிட்டுதல்.

சுற்ற மப்புற [1]நிற்கச் [2]சுடுகணை
விற்று றந்தரை வீக்கிய வாளொழித்து
அற்ற நீத்த மனத்தின னன்பினன்
நற்ற வப்பள்ளி வாயிலை நண்ணினன்.

(இ - ள்.) சுற்றம் - (தனது) உறவினர், அ புறம் நிற்க-அப்பால் நிற்கவும், சுடு கணை வில் துறந்து - சுடுந்தன்மையுள்ள அம்போடு கூடிய வில்லையும் (தன்கையிற்கொள்ளாமல்) விட்டிட்டு, அரை வீக்கிய வாள் ஒழித்து - அரையிற் கட்டிய வாளையும் நீக்கிவிட்டு, அற்றம் நீத்தமனத்தினன்-பொய்நீங்கியமனத்தையுடையவனும், அன்பினன் -(இராமபிரானிடத்துப்)பெருங்காதல்கொண்டவனுமாகி, (அந்தக் குகன்),-(இராமபிரான் தங்கியிருந்த),நல்தவம் பள்ளி - சிறந்த தவத்திற்குஉரிய முனிவரது பர்ணசாலையின், வாயிலை—, நண்ணினன்-கிட்டினன்; (எ - று.)

தவசியரின் இருப்பிடத்தை நணுகும்போது மிகவும் அடக்கவொடுக்கத்துடன் செல்லவேண்டு மாகையால், சுற்றத்தையும் வெளியில் நிற்கச் சொல்லி, வில்லையும் வாளையும் ஒழித்து, அவற்றிற்குப் பதிலாக மனத்திற் குற்றம்நீங்க இராமபக்தி நிறைந்திருக்க, தவச்சாலையின்வாயிலை யடைந்தனன் குக னென்க. (கண்ணுவமுனிவரின் ஆச்சிரமத்துக்குச் செல்லும்போது தன் சேனைகளையெல்லாம் வெளியே நிறுத்திவிட்டுத் துஷ்யந்தராசன் சென்றானென்று சாகுந்தலநாடகத்திற் காளிதாசமகாகவிகூறியுள்ளது இங்குக் கருதத்தக்கது.) அற்றம் என்பது பொய்என்ற பொருளில் வருதலை "அற்றமின்மையின்" என்று சிந்தாமணியி

லும் காண்க: இனி, அற்றம்-சோர்வுமாம். "முயக்கற்றம்பார்க்கும் பசப்பு" என்ப. பி - ம்:—[1] நீக்கிச். [2] சுடுநு. (661)

38. தவச்சாலைவாயிலையடைந்தகுகன் தான் வந்துள்ளதைத் தெரிவிக்கக் கூவுதல்.

நின்ருனெஞ்சி னிரம்புறு மன்பால்
இன்றே நின்பணி செய்திட விறைவா
நன்றே வந்தன [1]னுயடி யேன்யான்
என்றே கூவின னெயினரி [2]னிறையோன்.

(இ - ள்.) எயினரின் இறையோன் - வேடர்கட்கு அரசனாகிய குகன், — (தவப்பள்ளிவாயிலையடைந்து), நெஞ்சில் நிரம்புறும் அன்பால் நின்ருன் - நெஞ்சில் நிரம்பிய அன்போடு நின்றவனாகி, (வாயிலிலிருந்தபடியே இராமனை நோக்கி), 'இறைவா - தலைவனே! நாய் அடியேன் யான் - நாய்போற் கடைப்பட்ட அடியவனாகிய நான், நின் பணிசெய்திட-உமது கட்டளையைச் செய்திடுமாறு, இன்றே-இன்றைக்கே, நன்றுஏ - மிகப்பாங்காக, வந்தனன்-வந்து விட்டேன்,' என்றே,கூவினன் - (உள்ளேயிருப்பவர்க்குக் கேட்கு மாறு) உரக்கக் கூறினான்; (எ - று.)

தான் அனுமதியின்றி உள்ளே செல்வது தகாது என்று வாயிலிலிருந்தபடியே கூவினனென்பதாம். இனி, இராமபிரானுடனேயிருந்து அவன் பணிசெய்தலே தான் செய்யவேண்டுந் தொழில் என்னும் மனப்பான்மையுள்ளவனாதலால், குகன் 'இன்றே நின்பணி செய்திட நன்றே வந்தனன்' என்ருன். இது வரையில் உடலுக்குத்தொண்டு புரிந்த யான் இனி ஈடேறுமாறு நின்பணிசெய்வேனென்கின்ருனென்னலாம். இறையோன் இறைவா! என்று விளித்த நயங் காண்க. பி-ம்:—[1] நாயகனென்ருன். இந்தச்செய்யுள் சில ஏட்டுப்பிரதிகளி லுள்ளது. மேற்பாடலோடு இயைபுஉள்ளதனுற் கொள்ளத்தக்கதென்றே தோன்றுகின்றது. (662)

39.—வந்த குகனை இலக்குமணன் வினவியறிதல்.

[1]கூவ முன்ன மிளையோன் குறுகி [2]நீ
[3]யாவன் யாவென வன்பி னிறைஞ்சினன்
[4]தேவ [5]நின்கழல் [6]சேவிக்க [7]வந்தனன்
[8]நாவ வேட்டுவ னுயடி யேனென்ருன்.

(இ - ள்.) கூவ - (தவப்பள்ளிவாயிலையடைந்த குகன்) கூப்பிட, முன்னம் - முதலில், இளையோன் - இளையபெருமாளாகிய இலக்குமணன்,குறுகி - (அந்தக்குகனைக்) கிட்டி, 'நீ யாவன் - நீ யார்? யா - (வந்தகாரியம்) யாது?' என-என்றுவினவ,—(அந்தக் குகன் அவ்விளையபெருமாளை), அன்பின் இறைஞ்சினன் - அன்போடு வணங்கினவனாகி, 'தேவ - அரசே! நாய் அடியேன் - நாய் போல அடிமைப்பட்டவனாகிய யான், நாவம் வேட்டுவன் - (கங்கை கடக்குமாறு) ஓடங்களைக் கொண்டுள்ள (குகனென்னும்) வேடுவனாவேன்; நின் கழல் சேவிக்க வந்தனன் - தேவரீரது திருவடிகளை, [தேவரீர் தொழுகின்ற இராமபிரானது திருவடிகளை]த் தரிசிக்

கும்பொருட்டு வந்தேன்,' என்ருன் - என்று (தான் இன்னனென்பதையும் தான் வந்த காரணத்தையும்) தெரிவித்தான்; (எ - று.)

'நீ யாவன்? வந்த காரியம் யாது?' என்று வினவியவற்றிற்கு ஏற்ப, குகன் இரண்டுவிடைகூறினனென்க. நின்கழல்என்பதற்கு - தேவரீர் தொழுவதற்கு உரிய இராமபிரானது திருவடிகளென்று பொருள்கொள்ளாமல், உம்முடைய திருவடிகளென்றே பொருள் கூறின், மேல் இலக்குமணன் 'நீ இங்கேயேயிரு' என்று குகனுக்குச் சொல்லி அந்தக்குகனது வருகையை இராமபிரானுக்கு அறிவித்தற்கு இயைபு இன்ரும். நீயாவன்-**இடவழுவமைதி.** யா=யாது: விகாரம். பி - ம் :—[1]கூவா முன்னமிளையோன், கூவுமுன்னமிளையோன், கூவுமுன்னிலேயோனும். [2]வா. [3]ஆவானீயாரென, யாவாயாரென, யாவன்யாரென, ஆவான்யாரென. [4]தேவர். [5]நுங். [6]சேவிப்ப. [7]வந்தேன், வந்தனென். [8]நாவாய்வேடுவன், நாவாயேற்றிடும். (663)

வேறு.

40.—இராமபிரானிடத்துக் குகன்வருகையை இலக்குமணன் தெரிவித்தல்.

நிற்றியீண் டென்று புக்கு நெடியவற் ருெழுது [1]தம்பி
கொற்றவ நின்னைக் காணக் குறுகின [2]னிமிர்ந்த கூட்டச்
சுற்றமுந் தானு முள்ளந் தூயவன் ருயி னல்லான்
எற்றுநீர்க் கங்கை நாவாய்[3]க் கிறைகுக னெருவ னென்ருன்.

(இ - ள்.) தம்பி-(இராமபிரானது) திருத்தம்பியாகிய இலக்குமணன்,- (குகனை நோக்கி), ஈண்டு நிற்றி என்று புக்கு-'இங்கேயேயிருப்பாய்' என்று சொல்லி (த் தவச்சாலையின்) உள்ளேசென்று, நெடியவன் தொழுது - பெருமைபெற்ற (தனது) திருத்தமையனை வணங்கி, (அப்பரமனை நோக்கி), 'கொற்றவ-வெற்றி பொருந்தியவனே! உள்ளம் தூயவன் [தூயஉள்ளத்தவன்] - பரிசுத்தமான மனத்தை யுடையவனும், தாயின் நல்லான் - தாயைக் காட்டிலும் மிக்க அன்பையுடையவனும், எற்றும் நீர் கங்கை நாவாய்க்கு இறை - மோதுகின்ற நீரைக்கொண்ட கங்காநதியிற் செல்லும் பல மரக்கலங்களுக்குத் தலைவனுமாகிய, குகனெருவன் -குகனென்ற ஒருத்தன், நின்னை காண-உன்னைக்காணும் பொருட்டு, நிமிர்ந்த கூட்டம் சுற்றம்உம் தான்உம் - பெருந்திரளாகத்திரண்டுள்ள சுற்றத்தாரும் தானுமாக, குறுகினன்-கிட்டியுள்ளான்,' என்ருன்-என்று (குகப்பெருமான் வந்துள்ள செய்தியைத்) தெரிவித்தான்; (எ - று.)

அந்தக்குகனை அங்குத்தானேநிற்குமாறு சொல்லிவிட்டு, இளையபெருமாள் இராமபிரானுள்ள இடத்தைக் குறுகி, அப்பரமனிடம் 'குகப்பெருமான் தன்சுற்றத்தாரோடும் தேவரீரைத் தரிசிக்குமாறு வந்துள்ளான்' என்று தெரிவித்தனனென்க. குகனெருவன் சுற்றமுந்தானுங்குறுகினன் - திணை விரவி, ஒருமை முடிபேற்ற **திணைவழுவமைதி.** சுற்றமுந்தானும் உள்ளந் தூயவன் என்று இயைத்து உரைப்பினுமாம். பி - ம்:—[1]நம்பி. [2]நிமிரும். [3]நாயகன், இறையவன். (664)

41.—இராமபிரான் அநுமதியினால் இலக்குவன் அழைத்துச் செல்லக் குகன் அப்பிரானைக் கண்டு வணங்குதல்.

அண்ணலும் விரும்பி [1]யென்பா [2]லழைத்தி நீ யவனை [3]யென்றான்
பண்ணவ னவன் வருக [4]வென்னப் பரிவினன் விரைவிற் புக்கான்
கண்ணனைக் [5]கண்ணி னோக்கிக் [6]களித்தன னிருண்ட குஞ்சி
மண்ணுறப் பணிந்து மேனி [7]வளைத்துவாய் புதைத்து நின்றான்.

(இ - ள்.) அண்ணல்உம்-பெருமையிற் சிறந்தவனாகிய இராமபிரானும்,- விரும்பி-மனமுவந்து, 'நீ—, அவனை - அந்தக்குகனை, என்பால் அழைத்தி-என்னிடம அழைத்துவருவாய்,' என்றான் - என்று கூறினான்; பண்ணவன் - நற்குணமுள்ளவனாகிய இலக்குமணன், (குகனைநோக்கி, 'வருக-(உள்ளே) வருவாயாக,' என்ன - என்று (இராமபிரானது கட்டளையைத்) தெரிவிக்க,—(அந்தக்குகனும்), பரிவினன்-(மனத்தில்) அன்புமிக்கவனாய், விரைவின் புக்கான்-விரைந்து உள்ளேபுகுந்து, கண்ணனை கண்ணின் நோக்கி களித்தனன்-கண்ணழகுடைய அந்தஇராமபிரானை(க் கண்ணைப் படைத்தபயன் பெற)த் தரிசித்து மனமகிழ்ந்து, இருண்ட குஞ்சி மண் உற பணிந்து-கறுத்தமயிர்முடியைக் கொண்ட சிரசு மண் மீது பொருந்த [சாஷ்டாங்கமாக]ச் சேவித்து, மேனி வளைத்து-தனனுடம்பை வணக்கிக்கொண்டு, வாய் புதைத்து-(கையால்) வாயை மூடியவண்ணம், நின்றான்—; (எ - று.)

பெரியோரை வணங்கி, பின் இறுமாப்புத்தோன்ற நிமிர்ந்து நில்லாமல் வணக்கந்தோன்ற உடம்பை வணக்கிக்கொண்டு கையால்வாயை மூடிய வண்ணம் நிற்கும் முறைமையை ஈற்றடியிற் கூறினார். கண்ணன்என்பதைத் தமிழ்மொழியாகக்கொள்ளாமல் க்ருஷ்ணனென்ற வடமொழியின் திரிபாகக்கொண்டு, யாவருடைய மனத்தையுங் கவருந் தன்மையுடையவனென்று கூறலுமாம்: க்ருஷ்ணனென்பது அவதாரப்பெயராவதன்றி விஷ்ணுவுக்கு உரிய ஆயிரந்திருநாமங்களு ளொன்றுதலை ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தாலும் அறியலாம். குஞ்சி-சிரசுக்கு இலக்கணை. பி-ம்:—[1]எம். [2]அழைத்தியால். [3]என்னப். [4]என்றான். [5]நோக்கி. [6]கனிந்தனன். [7]வளைந்து.

42. இராமபிரான் 'இரு' என்ன, குகன் தான் கொணர்ந்த காணிக்கைப்பொருளைத் தெரிவித்தல்.

இருத்தியீண் [1]டென்ன லோடு [2]மிருந்தில னெல்லை நீத்த
[3]அருத்தியன் றேனு மீனு [4]மமுதினுக் [5]கமைவ தாகத்
திருத்தினன் கொணர்ந்தே னென்கொ றிருவுள மென்ன [6]வீரன்
விருத்தமா தவரை நோக்கி முறுவலன் விளம்ப லுற்றான்.

(இ-ள்.) 'ஈண்டு - இங்கே, இருத்தி-தங்கியிருப்பாய்,' என்னலோடும - என்று (இராமபிரான்) கூறியவளவில்,—இருந்திலன்-(தான் இராமபிரானேடொப்ப இருத்தல் தகுதியன்று என்ற கருத்தினால்) உட்காராதவனாய்,-எல்லை நீத்த அருத்தியன-(இராம

பிரானிடத்தில்) அளவுக்கு அடங்காத அன்பையுடைய அந்தக் குகன்,—(இராமபிரானைநோக்கி), 'அமுதினுக்கு அமைவது ஆக - (தேவரீருக்கு) உணவாகஅமையும்படி, தேன் உம் மீன் உம் திருத்தினன் கொணர்ந்தேன்-தேனும் மீனும் ஆராய்ந்து கொண்டுவந்துள்ளேன்: திருவுளம் என்கொல் - (இவற்றையுட்கொள்வதில் தேவரீரது) மனக்கருத்து யாதோ?' என்ன - என்றுகூறிநிற்க,— வீரன்-இராமபிரான், விருத்தர் மாதவரைநோக்கி முறுவலன் - பருவஞ்சென்ற முதிய பெருந்தவசியரைநோக்கி இளநகைசெய்தவனாய், விளம்பல் உற்றான் - (பின்பு குகனைநோக்கிச்) சொல்லத் தொடங்கினான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

'தவத்தோருறையும் இடத்திற்குத் தகாதனவான தேனையும் ஊனையும் தான் கொணர்ந்து அமுதினுக்கு அமைவதாகத்திருத்தினென் என்கின்றானே; இவனுடைய அறியாமையிருந்தவாறு என்னே!' என்ற குறிப்புப்பட, இராமபிரான் விருத்தமாதவரை நோக்கி இளநகைசெய்தன னென்க. பி - ம்:—[1] என்றலோடும். [2] இருந்தனன். [3] அருத்தியின். [4] அமிர்தினுக்கு. [5] அமைந்தவாகத் திருத்தினென். [6] தீரன். (666)

43.—குகனைநோக்கி இராமபிரான் கூறிய மொழி.

அரியதா [1]முவப்ப வுள்ளத் தன்பினு [2]லமைந்த காதல்
தெரிதரக் [3]கொணர்ந்த வென்ரு [4]லமிழ்தினுஞ் சீர்த்த வன்றே
[5]பரிவினிற் றழீஇய வென்னிற் பவித்திர மெம்ம னோர்க்கும்
உரியன [6]வினிதி னமு[7]முண்டனெ மன்றோ வென்றான்.

(இ-ள்.) '(இந்தக் காணிக்கைப்பொருள்கள்), உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல்-மனத்தினுள்ளேயிருக்கின்ற அன்பு முதிர்தலால் தோன்றுவதான பக்தியானது, தெரிதர-(யாவர்க்கும்) புலனாகும்படி,உவப்ப கொணர்ந்த - மனமுவப்பக் கொண்டுவந்தனவாகும்', என்றால்—,அரிய-(இவை) மிகவுங்கிடைத்தற்கு அரியனவும், அமிழ்தின் உம் சீர்த்த அன்றே - அமுதத்தினுஞ்சிறந்தனவுமாகு மன்றோ! (கொண்டுவந்தபொருள்கள் எப்படிப்பட்டனவாக இருந்தாலும்),பரிவினில் தழீஇய என்னில்-அன்போடு பொருந்தியனவாயின், பவித்திரம் - (அவை) பரிசுத்தமானபொருள்களே; (அவை), எம் அனோர்க்கு உம்-எம்போலியர்க்கும், உரியன-(அங்கீகரித்தற்கு) உரியவை; (ஆதலால்), இனிதின் நாம் உம் உண்டனெம் அன்றோ-இனிமையாக யாம் உண்டதற்குச் சமானமேயாகு மன்றோ!' என்றான்—; (எ - று.)

பக்தியென்பது அன்பின் முதிர்ந்த நிலை யாதலால், அதனை 'அன்பினாலமைந்த காதல்' என்றான். பக்தி வெளிப்பட மனவுவப்போடு கொண்டு வந்தவை மிகவும் அரியனவும் அமுதத்தினுஞ் சிறந்தனவுமா மாதலால், கொணர்ந்தபொருளின் தன்மையை யாராயாது அவற்றைத் தூயபொருளாகவே யங்கீகரிப்போம்; நாம் சிலகாரணத்தால் நீ கொணர்ந்தவற்றையுட்கொள்ளாவிட்டாலும், இங்ஙனம் நாம் அவற்றை யங்கீகரித்தலால், உண்டனவேயாகு

மென்று அந்தக்குகன் மனமுவக்குமாறு இராமபிரான் இன்மொழி கூறினனென்க. இராமபிரானிடத்து இன்சொல்கூறிய குகன் 'அப்பம் முதலியபட்சணங்களும் அன்னங்களும் பானங்களும் ரஸாயநங்களும்சித்தஞ்செய்துகொணர்ந்திருக்கிறேன்; இவற்றை யமுதுசெய்க' என்ன, இராமபிரான் அவனைத் தழுவிஉசாவி 'நீ விருப்பத்தோடுசித்தஞ்செய்து கொணர்ந்தனவல்லாவற்றையும் எனக்குச் செவ்வையாய் உபசாரஞ்செய்தாயென்று அங்கீகரித்துஉனக்கே திருப்பிக்கொடுக்கிறேன். நான் இப்போது தந்தைசொல்லை மெய்யாக்கத் தாபதவேடம் பூண்டிருத்தலால் வனத்திருக்கும் பழம் முதலியவை எனக்கு உணவாவதன்றி நும்போலியரிடத்து இப்பொழுது பிரதிகிரகத்தை [உணவுப்பொருள்முதலிய வாங்கிக் கொள்ளுதலை) யொழிந்திருக்கின்றேன். என்தகப்பனுருக்கு அன்பான இந்தத் தேர்க்குதிரைகளுக்குப் புல்லைத் தவிர வேறொன்றும் வேண்டியதில்லை; இவ்வளவுமாத்திரஞ் செய்தாயாயின், நீ என்னை நன்கு உண்பித்தவனுவாய்' என்று மறுமொழியுரைத்ததாக முதனூலால் தெரிகின்றது. தாம் - அசை.
பி - ம்:—[1]உவப்பதுள்ளத்து. [2]அமைத்த. [3]கொணர்ந்தது. [4]அமுதினுஞ் சீர்த்தது. [5]பரிவினி னீந்தது. [6]என்றுவாங்கி. [7]உண்டனம் மெனவுவந்தான். (667)

44.—'நீ இன்று சுற்றத்தாரோடும் உன்னிருப்பிடஞ் சேர்ந்து விடியற்காலை நாவாயோடு வருக' என்று இராமன் கூறுதல்.

சிங்கவே றனைய வீரன் பின்னருஞ் செப்பு வான்யாம்
இங் [1]குறைந் தெறிநீர்க் கங்கை யேறுது நாளை [2]யாணர்ப்
பொங்குநின் சுற்றத் தோடும் போயுவந் தினிதுன் னூரில்
தங்கி [3]நீ நாவா யோடுஞ் சாருதி [4]விடிய லென்றான்.

(இ - ள்) சிங்கம் ஏறு அனைய வீரன் -ஆண்சிங்கம்போன்றவனுன இராமபிரான், பின்னர்உம் - மீண்டும், செப்புவான் - (பின்வருமாறு) சொல்லலானான்:—'யாம்—, இங்கு உறைந்து - (இன்றைத்தினம்) இங்குத்தானே வசித்து, நாளை,—எறி நீர் கங்கை ஏறுதும் - (அலை) மோதுகின்ற நீரையுடையகங்காநதியைக் கடப்போம்; (ஆதலால்), நீ—, யாணர் பொங்கும் நின்சுற்றத்தோடுஉம் போய்-அழகு மிகுந்த நின்னுடைய சுற்றத்தாரோடும் (இங்கிருந்து) போய், உன் ஊரில் உவந்து இனிது தங்கி - உன்னுடைய நகரத்திலே மனமுவப்போடும் இனிமையாகத் தங்கி, விடியல் - விடியுங்காலத்தில், நாவாயோடுஉம் - (நாங்கள் கங்கையைக் கடத்தற்கு ஏற்ற) மரக்கலத்தோடும், சாருதி - வந்து சேர்வாய்,' என்றான்—; (எ - று.)

'நாங்கள் இன்று இங்குத்தங்கி நாளைக் கங்கையைக் கடக்கக் கருதியுள்ளோமாதலால், நீ சுற்றத்தாரோடும் நின்ஊர்க்குமீண்டு, நாளை விடியலில் மரக்கலத்தோடும் வருக' என்றனன் இராமபிரானென்க. சீதையையும் இலக்குமணனையும் உளப்படுத்தி, இராமன் 'யாம் ஏறுதும் நாளை' எனப் பன்மையாற் கூறினான்.
பி - ம்:—[1]இருந்து. [2]இன்னே. [3]நாவாயினோடும், [4]விடியவென்றான்.

45.—இராமனது தவக்கோலத்தைக் கண்டு வருந்திய குகன் நான் உன்னைப் பிரியாது அடிமைசெய்வேனெனல்.

கார்குலா நிறத்தான் கூறக் [1]காதல னுணர்த்து வானிப்
பார்குலாஞ் செல்வ [2]நின்னை யிங்ஙனம் பார்த்த கண்ணை
[3]ஈர்கிலாக [4]கள்வ னேன்யா [5]னின்னலி னிருக்கை நோக்கித்
தீர்கிலே [6]னுன நைய செய்குவெ னடிமை யென்றான்.

(இ - ள்.) கார் குலாம் நிறத்தான் - மேகம் போல் விளங்குகின்ற கருநிறத்தையுடைய இராமபிரான், கூற-('இன்றுபோய் நாளை ஓடத்தோடும் வருக' என்று) சொல்ல,—காதலன் - (அவனிடத்து) அன்புள்ளவனாகிய அந்தக் குகன், உணர்த்துவான் - (பின்வருமாறு தன்கருத்தைத்) தெரிவிப்பானானான்;— 'இ பார் குலாம் செல்வ - இந்தப் பூமிமுழுவதையும் விளங்குகின்ற (உன்னுடைய) செல்வமாகவுடையவனே! நின்னை - உன்னை, இங்ஙனம் - இவ்வண்ணம் [முனிவர் கோலத்தோடு], பார்த்த -, கண்ணை—, யான்—, ஈர்கிலா - பிடுங்கியெறியமாட்டாத, கள்வனேன் - (நின்னிடத்து அன்புடையவன் போலக்) கள்ளத்தன்மையால் நடிக்கின்றவனாவேன்; (ஆதலால்), இன்னலின் - இப்பெருந் துன்பத்தோடு, (உன்னைவிட்டுப்பிரிந்து), இருக்கை நோக்கி - என்னிருப்பிடத்தை நோக்கி, தீர்கிலேன் - செல்லத்துணிந்திலேன்; ஐய-! ஆனது அடிமை செய்குவென்-(என்னால்) இயன்ற அடிமைத்தொழிலை (உனக்குப்) புரிவேன்,' என்றான்—; (எ - று.)

அரசகுமாரனாகிய உன்னைப் பீதாம்பரமணிந்து மணிமுடியைப் புனைந்த கோலத்தோடும் தரிசிக்கவேண்டியதாயிருக்க, அங்ஙனஞ் சேவிக்கப்பெறாமல் மரவுரியணிந்து சடைமுடியைத்தரித்தகோலத்தோடு காண்கின்றேனே! இந்தத்தவக்கோலத்தைக் காணுமாறு நேர்ந்த தீவினைக்காக என்கண்களைப் பிடுங்கி எறிவேனாயின், நான் உன்னிடத்து மெய்யன்புடையவனென்று சொல்லலாம்; அங்ஙனஞ்செய்யமாட்டாத யான் உனக்கு அன்பனென்பது வேஷமே; உண்மையன்று. ஆயினும், உனக்கு நேர்ந்துள்ள நிலைமையை நோக்கி உன்னைப்பிரிந்து ஊர்க்குச்செல்ல மனந் துணிந்திலேன்: என்னாலியன்ற அடிமையைச் செய்ய விரும்புகினறேனென்று குகப்பெருமான் கூறுகின்றனனென்க. இட்சுவாகு வமிசத்தார்க்கே பூமிமுழுவதும் உரியதாகுமென்பதும் மற்றையவர்கள் இவ்விட்சுவாகுகுலத்தார்க்குக் கீழ்ப்பட்டு அரசு ஆளும் மன்னவராவரென்பதும் நூற்கொள்கை யாதலால், 'பார்குலாஞ்செல்வ' என்றான்.

பி - ம்:—[1]காதலின். [2]உன்னை. [3]ஈர்கலாக். [4]கள்வனேனான். [5]இந்நிலை, நின்னயல், நின்னியல். [6]ஆண்டு மீண்டுச், ஈண்டினைதைய, நானீனைதைய. (669)

46.—இராமன் தம்முடன் அன்றுஇருக்கக் குகனுக்கு அனுமதிதருதல்.

கோதை[1]விற் குரிசி லன்னான் கூறிய கொள்கை கேட்டான்
சீதையை நோக்கி[2]த் தம்பி திருமுக நோக்கித் தீராக்

காதல ஞகு [3]மென்று கருணையின் மலர்ந்த கண்ணன்
யாதினு மினிய [4]நண்ப விருத்தி [5]யீண் டெம்மோ டென்ருன்.

(இ-ள்.) கோதை வில் குரிசில்-வெற்றிமாலைசூடிய கோதண்டமென்னும் வில்லையேந்திய ஆண்பாலிற் சிறந்தவனாகிய இராமபிரான்,-அன்னான் கூறிய கொள்கை கேட்டான்-அந்தக்குகப்பெருமான் கூறிய (அவனுடைய) எண்ணத்தைக் கேட்டு, (பிறகு), (சீதை இலக்குவன் இவர்களின் உள்ளக்கருத்தையறிய), சீதையை நோக்கி - சீதையின் முகத்தைப்பார்த்தும், தம்பி திருமுகம் நோக்கி - (தனது) திருத்தம்பியின் முகத்தைப்பார்த்தும், தீரா காதலன் ஆகும் என்று-'(இவன் நம்மிடத்து) நீங்காத பக்தியுடையவனானவன்' என்று கூறி, கருணையின் மலர்ந்த கண்ணன்-(அந்தக் குகன் விஷயத்திற்கொண்ட) கருணையினால் மலர்ந்த கண்களையுடையவனாய், 'யாதின் உம் இனிய நண்ப-எல்லாப்பொருளினும் மேம்பட்ட நட்பாயிருப்பவனே! ஈண்டு-இவ்விடத்தில் [இன்றைத் தினம்], எம்மொடு இருத்தி-எம்முடனே யிருப்பாயாக', என்ருன்—;

இந்தக்குகன் உங்களைப்போலவே என்பால் அன்புவைத்துள்ளா னென்பதைக் குறிப்பிக்குமாறு, இராமபிரான், சீதையை நோக்கித் தம்பிதன் திருமுகத்தையும் நோக்கினனென்று கொள்ளினுமாம். கோதைவில் என்பதற்கு வேறுவகைப்பொருள் முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளது. பி-ம்:—[1]வேல். [2]நம்பி. [3]என்னும். [4]நம்பி. [5]இன்று, ஈங்கு. (670)

47.—தன்சேனையைக் காவல்புரியஏவிக் குகன் தானும் பாதுகாத்திருத்தல்.

அடிதொழு துவகை [1]தூண்ட [2]வழைத்தன [3]னுழி யன்ன
துடியுடைச் சேனை வெள்ளம் பள்ளியைச் சுற்ற வேவி
[4]வடிசிலை பிடித்து வாளும் வீக்கிவா யம்பு பற்றி
இடியுடை [5]மேக மென்ன [6]விணையடி யேத்தி நின்ருன்.

(இ-ள்.)(தன்னுடன் அன்றுஉறையுமாறு இராமபிரான் குகப்பெருமானுக்கு அநுமதி தந்ததனால்), அடி தொழுது-(இராமபிரானது) திருவடிகளை வணங்கி, உவகை தூண்ட - மகிழ்ச்சி மேன்மேல்மிக,—ஆழி அன்ன துடிஉடை சேனை வெள்ளம்-கடலையொத்துத்தோன்றுவதான துடியென்னும் பறையைக்கொண்டுள்ள (தனது)சேனைத்தொகுதியை, அழைத்தனன் - அழைத்து, பள்ளியை சுற்ற ஏவி - (இராமபிரான் தங்கியுள்ள) உறையுளைச் சுற்றியிருந்து காவல்புரியுமாறு பணித்து, (பின்பு), வடிசிலை பிடித்து - (எய்வதற்குச்) சித்தமாகவுள்ள வில்லைக் கையிற்பற்றி, வாள்உம் வீக்கி - (இடையிலே) வாளையும் செருகிக்கொண்டு, வாய் அம்பு பற்றி-கூர்மைவாய்ந்த அம்பை வில்லிலே பூட்டுதற்கு(க்கையிலே) சித்தமாகக் கொண்டு, இடிஉடை மேகம் என்ன - இடியைக் கொண்ட மேகம்போல(ப்பெருந்தொனியுண்டாக), இணை அடி ஏத்தி - (இராமனது) உபயபாதங்களைத் துதித்துக்கொண்டே,

நின்றான்-(அப்பிரானைப்பாதுகாக்குந் தொழிலிற் சித்தனாக) நின்றான், (அந்தக்குகன்); (எ-று.)

அன்று தன்னோடு உறையுமாறு இராமபிரான் அநுமதிதந்ததனால் மிக மகிழ்ந்து, காவல்புரியுமாறு தன்சேனையை ஏவித் தானும் காத்துநின்றனன் குகனென்க. பி-ம்:—[1] தூண்டி. [2] அமைத்தனன். [3] ஆளியென்னத். [4] அடு. [5] முகிலிதென்ன. [6] இணையடிதொழுது. இச்செய்யுள் அச்சிட்டமூலபிரதிகளிற் காணப்படவில்லையாயினும், பல ஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. (671)

48.—நகர்நீங்கிவந்த காரணத்தைஇலக்குமணனிடம் வினவியறிந்து குகன் அவனுடன் இருத்தல்.

திருநகர் தீர்ந்த [1]வண்ணம் [2]மானவ தெரித்தி யென்னப்
பருவர றம்பி கூறப் [3]பரிந்தவன் பையு ளெய்தி
இருகணீ ரருவி சோரக் [4]குகனுமாண் டிருந்தா னென்னே
பெருநிலக் கிழத்தி [5]நோற்றும் பெற்றிலள் போலு [6]மென்னு.

(இ-ள்.) 'மானவ-மனுகுலத்தவனே! திரு நகர் தீர்ந்தவண்ணம்-அழகிய அயோத்தியாபுரியினின்று (நீவிர்)நீங்கிவந்தகாரணத்தை, தெரித்தி-அறிவிப்பாய்,' என்ன-என்று (குகன்) வினவ,—பருவரல் தம்பி-(இராமபிரானுக்கும் இங்ஙனம் தவசிபோற் காட்டில் வசிக்கும்படி நேர்ந்ததே! என்று) மனம்வருந்துகின்ற இலக்குமணன், கூற - (வனவாசம்நேர்ந்தகாரணத்தை விவரமாகச்) சொல்ல,—பரிந்தவன் குகன் உம்-(இராமபிரானிடத்துப்) பரிவு கொண்டுள்ளவனாகிய அந்தக் குகனும், பையுள் எய்தி - மிகவும் மனவருத்தமடைந்து, 'பெரு நிலம் கிழத்தி-பெரியநிலவுலகத்துக்கு உரியவளாகிய பூமிதேவி, நோற்றுஉம்-தவஞ்செய்தவளாயிருந்தும், பெற்றிலள் போலும் - (அத்தவப்பயனை முழுதும்)பெற்றிலாள்போல் தோன்றுகின்றது: என்னே-இதுஎன்ன! என்னு-என்றுசொல்லி, இரு கண் நீர் அருவி சோர - (தனது) இரு கண்களிலிருந்து துயரத்தால் (தாரைதாரையாகக்) கண்ணீர் பெருகிக் கொண்டிருக்க, ஆண்டு இருந்தான்-அங்கேயிருந்தான்; (எ - று.)

இராமபிரான் புவியில்திருவவதரிக்குமாறும் திருவடியால் தீண்டுமாறும் நேர்ந்ததனால் பூமிப்பிராட்டியை நோற்றவளென்ன வேண்டியிருக்கிறதாயினும், அவ்விராமபிரான் தன்னையாளுமாறு ஏற்படாததனால் தவப்பயனைப் பெற்றிலளென்னவும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது என்ற கருத்துப்பட 'பெருநிலக்கிழத்தி நோற்றும் பெற்றிலள் போலும்' என்றான். 'என்னே' என்பது - ஒருத்திக்கே இருநிலையேற்படுவதுபற்றிய வியப்பைக் குறிக்கும்: இரக்கக்குறிப்புமாம். [2] இளையவதெரித்தி என்ற பாடத்தைக் கொண்டு, இராமபிரான் தம்பியைப்பார்த்துத் திருநகர்தீர்ந்தவண்ணத்தைத் தெரித்தி என்றதாக உரைப்பது சிறவாது. பி - ம்:— [1] தன்மை. [2] சேவக. [3] பரிந்தனன். [4] குகனுமாடிரங்கிநைந்தான். [5] நோற்றுப். [6] என்றான். (672)

49.—சூரியன் அத்தமித்தல்.

விரியிருட் பகையை யோட்டித் திசைகளை வென்று மேனின்று
ஒருதனித் திகிரி யுந்தி யுயர்புகழ் நிறுவி நாளும்
[1]இருநிலத் தெவர்க்கு முள்ளத் [2]திருந்தருள் புரிந்து வீந்த
செரு[3]வலி வீர னென்னச் செங்கதிர்ச் செல்வன் சென்றான்.

(இ - ள்.) விரி இருள் பகையை ஓட்டி-பரவிய இருட்கூட்டம் போன்ற பகையை முதுகுகாட்டியோடச்செய்து [பரவியஇருளாகிய பகையையோடச்செய்து], திசைகளை வென்று - திக்குக்களையெல்லாந் தன்னுடையனவாகச் செய்து, மேல்நின்று - மேலிடத்திலிருந்து [வானத்திலிருந்து], ஒரு தனி திகிரி உந்தி - ஒப்பற்ற (தனது) ஆஜ்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்தி, உயர் புகழ் நிறுவி - (அதனால் தன்னுடைய) சிறந்த கீர்த்தியை நிலைநாட்டி, நாள்உம்- (தான் அரசுபுரிந்த) காலமெல்லாம் [பகல்முழுவதும்], இரு நிலத்து - இந்தப் பெரியவுலகத்தில், எவர்க்கும் உள்ளத்து இருந்து - எல்லாருடைய மனத்திலும் (தன்னைப் பாராட்டும்படி) தங்கியிருந்து, அருள் புரிந்து - கருணை செய்து, வீந்த - இறந்து போன, செரு வலி வீரன் என்ன - போர் செய்வதில் வல்லமையுடைய தசரதசக்கரவர்த்திபோல, செங் கதிர் செல்வன் - செந்நிறமுள்ள (ஆயிரங்) கிரணங்களையே (தன்) செல்வமாகவுடைய சூரியன், சென்றான் - அஸ்தமித்தான்; (எ - று.)

சிலேடையையும் உருவகத்தையும் அங்கமாகக்கொண்டுவந்த **உவமையணி.** பொருமாறு பத்துத்திக்கிலுஞ்சென்ற தேரையுடையவனாய் அக்காரணம் பற்றியே தசரதனென்று நாமதேயம் படைத்தவனாதலின், அவனை 'செருவலிவீரன்' என்றார். சூரியனுக்குத் திசைகளை வெல்லுதல் - எல்லாத் திசைகளிலும் தன்னொளி செல்லுமாறு இருத்தல்: தனித்திகிரி யுந்துதல் - தன்மண்டலத்தைச்செலுத்துதல்:மற்றவை வெளிப்படை. நீதிநெறி தவறாத மன்னவனை அவனுடைய நற்குணம் பற்றிச் சனங்கள் தம்மனத்திற் கொண்டு கொண்டாடுதல், இயல்பு. "உள்ளத்தாற்பொய்யாதொழுகி னுலகத்தா, ருள்ளத்துளெல்லாமுளன்" என்றார் நாயனாரும். "சீரரசாண்டுதன் செங்கோற் சிலநாள் செலீஇக்கழிந்த, பாரரசொத்து மறைந்தது நாயிறு" என்ற பெரியார் பாசுரம், இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. பி-ம்:—[1]இருநிலத்தவர்க்கும். [2]இருந்தனனென்ன. [3]மலி. (673)

50.—மாலைநியமம்முடித்து இராமன் பிராட்டியுடன் நாணலிற் படுக்க, இரவுமுழுவதும் இலக்குமணன் அவர்களைக் காத்திருத்தல்.

மாலைவாய் நியமஞ் செய்து [1]மரபுளி யியற்றி வைகல்
வேலைவா [2]யமுதன் னாளும் வீரனும் [3]விரித்த நாணல்
[4]மாலைவாய்ப் [5]பாரின் பாயல் [6]வைகினர் [7]வரிவி லேந்திக்
காலை[8]வா யளவுந் தம்பி [9]யிமைப்பிலன் காத்துநின்றான்.

(இ - ள்.) மாலைவாய்-சாயங்காலத்தில், நியமம்-செய்யவேண்டிய கடமைகளை, மரபுளி-செய்யவேண்டிய முறைப்படியே, இயற்றி செய்து-சிரத்தையோடுசெய்து, வைகல்-(அங்குத்) தங்குதலையுடைய, வீரன்உம் - இராமபிரானும், வேலைவாய் அமுது அன்னாள்உம்-பாற்கடலினின்று தோன்றிய அமுதத்தை யொத்தவளான சீதாபிராட்டியும்,—விரித்த - பரப்பியுள்ள, பாரின்-பூமியில், நாணல் மாலைவாய் - ஒழுங்காயுள்ள நாணற்புல்லாகிய, பாயல்-பாயலிலே, வைகினர்-தங்கினார்கள்; தம்பி-இளையபெருமாள், வரிவில் ஏந்தி-கட்டமைந்த வில்லையேந்திக் கொண்டு,காலைவாய் அளவுஉம்-விடியற்காலந் தோன்றும்வரையிலும், இமைப்பு இலன்-கண்ணைக்கொட்டுதலும் இல்லாமல் [வெகு சாக்கிரதையுடன்], காத்துநின்றான்—; (எ - று.)

இராமன் மாலை நியமம்முடித்துப் பிறகு நாணல்ஒழுங்காக வளர்ந்துள்ள பூமியிற் சீதையுடனே படுத்தானாக, இலக்குமணன் இரவு முழுவதும்கண்கொட்டாமல் துஷ்ட ஜந்துக்கள் முதலியவற்றால் யாதோரிடையூறும் உண்டாகாதவண்ணம் வில்லையேந்திப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தனனென்பதாம். வாய்பாயல் என்று பாடமாயின், பாரின் விரித்த நாணல்மாலைவாய்(ந்த)பாயல் என்று அந்வயித்து உரைக்க. இயற்றிச்செய்துஎன்றுஒருபொருட்பன்மொழி வந்தமையால், சிரத்தையோடுசெய்துஎன்று உரைக்கப்பட்டது. பி - ம்:—[1]மரபுளினியற்றி. [2]குளமன்னாளும். [3]இருந்தஞான்று, விரித்தநாளம். [4]பாலவாம். [5]பள்ளிப். [6]வைகினன். [7]பரு. [8]காண்பளவும். [9]இமைத்திலன். (674)

51.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-இலக்குமணன் நித்திரையை நீத்தமையை வருணனை வகையாற் கூறும்.

வெயில்விரி கனகக் குன்றத் தெழில்கெட [1]விலகு சோதிக்
கயில்வரி வயிரப் பைம்பூட் கடுந்திறன் மடங்க லன்னான்
துயிலெனு மணங்கு வந்து தோன்றலு மவளை நாமே
எயிலுடை யயோத்தி மூதூ ரெய்துநா [2]ளெய்து கென்றான்.

(இ - ள்.) வெயில் விரி கனகம் குன்றத்து - சூரியனொளி பரவுதற்குக்காரணமான சுவர்ணமலையாகிய மேருவினது, எழில் கெட-அழகுகெடும்படி [மேருவினும்ஒளிபட], விலகு - விட்டுவிட்டுப்பிரகாசிக்கின்ற, சோதி - ஒளியையுடைய, கயில் வரி வயிரம் பைம் பூண் - கடைப்புணர்வுபொருந்திய வயிரமிழைத்துச் செய்யப்பட்ட பசும்பொன்னாபரணங்களைப் பூணுதற்குஉரியனான, கடு திறல் - மிக்கவலிமையையுடைய, மடங்கல் அன்னான்-சிங்கத்தையொத்தவனாகிய இலக்குமணன்,—(இரவுகாலத்துவருவதற்கு உரிய), துயில் எனும் அணங்கு - நித்திரையாகியமாது, வந்து—, தோன்றலும்-தோன்றிய வளவில்தானே, அவளை-அந்தமாதை நோக்கி, 'நாம்—, எயில் உடை அயோத்தி முது ஊர்-மதிலையுடைய அயோத்தியென்னும் பழைய நகரத்தை, எய்தும்-மீண்டு வந்துசேர்கின்ற, நாள் - காலத்தில், எய்துக - (நீர்) வந்துசேர்க, என்றான்—; (எ - று.)

இலக்குமணன் வனவாசந்தீர்ந்து அயோத்திமாநகரஞ்சேருமளவும் உறங்கவில்லையென்பதை இங்ஙனம் புனைந்துரையாக, நித்திரை யென்னும் மாது வருகையில் அவளைநோக்கி 'அயோத்தி நகரை நாம் அடையும்போது வந்து சேர்க' எனக் கூறியதாகக் கற்பித்துக் கூறினர். இலக்குமணன் கண்விழித்திருத்தலைப்பார்த்துக் குகப்பெருமான் 'யான் பாதுகாக்கின்றேன்: நீர் இனிது துயில்லாம்' என்ன, இலக்குமணன் அரசர்க்குரியபடுக்கையில் இனிது துயிலுதற்குஉரிய இராமன் புல்தரையிற்படுத்திருப்பதைக் காணநேர்கையில் உறங்கவும் விரகுஉண்டோ?' என்று பலபடிவருந்திக் கூறினதாக முதனூலிலுள்ளது. சூரியன் மேருமலையைச்சுற்றி வருதலினால் பகலும் இரவும் தோன்றுகின்றன என்ற நூற்கொள்கைபற்றி, 'வெயில்விரிகனகக் குன்றத்து' என்றது. ஆபரணங்களின் பேரொளியை விளக்க, 'கனகக் குன்றத்தெழில்கெடவிலகு சோதிப்பூண்' என்றார். நித்திரையை வடமொழியிற் பெண்பாலாற் கூறும்மரபுபற்றி 'துயிலெனுமணங்கு'என்றது: இனி, துயிலுக்கு உரியதேவதையை இங்ஙனங் கூறினரெனக்கொள்ளுதலுமுண்டு. இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படவில்லை: பல ஓலைப்பிரதிகளி லுள்ளன. ஒருகால் வெள்ளிப்பாட்டாயிருக்கலாம். பி-ம்:—[1] விளங்கு. [2] எய்துக். (675)

52. மறக்கண்வா ளிளைய வீர னாணையை மறுத்தல் செல்லா
உறக்கமா மாது மண்ண லுபயபங் கயங்கள் போற்றிந்
துறக்கமா மென்ன லாய தூய்மதி லயோத்தி யெய்தி
இறுக்குநா ளெந்தை பாத [1]மெய்துவ [2]லென்று போனாள்.

(இ-ள்.) மறம் கண் வாள் இளைய வீரன் - வீரத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்ட வாட்படையேந்திய இலக்குமணனது, ஆணையை - கட்டளையை, மறுத்தல் செல்லா - மறுக்கமாட்டாத, உறக்கம் மா மாதுஉம்-நித்திரையாகிய சிறந்த பெண்ணும், அண்ணல்-இலட்சுமணனது, உபயம் பங்கயங்கள் போற்றி-இரட்டைத் தாமரைமலர் போன்ற பாதங்களை (வணங்கி) த்துதித்து, 'துறக்கம் ஆம் என்னல் ஆய தூய் மதில் அயோத்தி எய்தி - சுவர்க்கம் போலுமென்று சொல்லத்தக்க குற்றமற்ற மதிளாற்சூழப்பட்ட அயோத்திமாநகரையடைந்து, இறுக்கும் - தங்குகின்ற, நாள் - நாளில், எந்தை பாதம் - உனது திருவடிகளை, எய்துவல் - வந்துகிட்டுவேன்,' என்று - என்றுசொல்லி, போனாள்—; (எ - று.)—
பி-ம்:—[1] எய்துவன். [2] என்ன. (676)

53.—இலட்சுமணன் கையும் வில்லுமாய்க் காத்திருத்தல்.

மற்றவ ளிறைஞ்சி யேக மாமலர்த் [1]தவிசு நீங்காப்
பொற்றொடி யோடு மையன் றுயிறநும் புன்மை நோக்கி
இற்றதோ நெஞ்ச னாகி யிருகணீ ரருவி சோர
உற்றவோ வியம தென்ன வொருசிலை யதனி னின்றான்.

(இ - ள்.) மற்றவள் - அந்த நித்திராதேவி, இறைஞ்சி ஏக - (கீழ்க்கூறியவாறு இலக்குமணனை) வணங்கிச் சென்றாளாக,—மா மலர் தவிசு நீங்கா பொன் தொடியோடுஉம் - சிறந்த தாமரைமல

ராகிய ஆசனத்தைவிட்டு நீங்காத இலக்குமியின் அமிசமான சீதையுடனே, ஐயன் - ஸ்ரீராமன், துயில் தரும் - தூங்குகின்ற, புன்மை - சிறுமையை, நோக்கி—, இற்றது ஓர் நெஞ்சன் ஆகி - முறிந்தாற்போல் வருந்துகின்ற மனத்தையுடையவனாய், இரு கண் நீர் அருவி சோர - (தனது) இருவிழிகளினின்று துயரத்தினாற் கண்ணீர் மலையருவிபோலப்பெருக, உற்ற ஓவியம் அது என்ன - துன்பநிலையோடு தோன்றுகின்ற சித்திரம்போல (அசைவற்று), ஒரு சிலையதனின் - (தனது) ஒப்பற்ற சிலையோடும், நின்றான் - (அந்தச் சீராமனைப் பாதுகாத்து) நின்றான்; (எ-று.) பி-ம்:—[1] தவிசின். (677)

54.—குகனும் தன்பரிவாரங்களுடன் ஸ்ரீராமனை இரவுமுழுவதும் காத்திருத்தல்.

தும்பியின் குழாத்திற் [1]சுற்றுஞ் சுற்றத்தன் றொடுத்த வில்லன்
வெம்பிவெந் [2]தழியா நின்ற நெஞ்சினன் விழித்த கண்ணன்
தம்பி [3]நின் றானை நோக்கித் தலைமகன் [4]றன்மை [5]நோக்கி
அம்பியின் றலைவன் கண்ணீ ரருவிசோர் குன்றி னின்றான்.

(இ - ள்.) அம்பியின் தலைவன் - ஓடங்களை வைத்திருக்குந் தலைவனாகிய குகப்பெருமான்,-தும்பியின் குழாத்தில் சுற்றும் சுற்றத்தன் - யானைத்தொகுதிபோற்சுற்றிக்கொண்டுள்ள இனத்தாரை யுடையவனாய்,-தொடுத்த வில்லன் - நாணேறிட்ட வில்லையுடையவனும், வெம்பி வெந்து அழியாநின்ற நெஞ்சினன் - வருந்திக்கொதித்து நிலைகுலைகின்ற மனத்தையுடையவனும், விழித்த கண்ணன் - (உறக்கமும் கண்கொட்டுதலுமின்றி) விழித்துக்கொண்டுள்ள கண்களையுடையவனுமாகி, தம்பி நின்றானை - நிற்கின்ற தம்பியை, நோக்கி-பார்த்து [தம்பி நிற்பதையும் பார்த்து], தலைமகன் தன்மை நோக்கி - அரசகுமாரனாகிய இராமன் (தரையிற்படுத்திருக்குந்) தன்மையையும் பார்த்து, கண்ணீர் - (தன்) கண்களினின்று (துயரத்தால்) வெளிப்படுகின்ற கண்ணீருடனே, அருவி சோர் குன்றின் - (நீரருவி) பெருகப்பெற்ற மலைபோல, நின்றான்—; (எ - று.)

பஞ்சசயனமெத்தையில் இனிது பள்ளியமரவேண்டிய மகாசுகுமாரனாகிய ஸ்ரீராமன் வெறுந்தரையில் தன்மனைவியோடு படுத்திருப்பதையும், மற்றோரரசகுமாரனாகிய இலக்குமணன் அப்பிரானுக்கு நேர்ந்த நிலையை நினைந்து மனம்வெம்பிக் கொதித்தழியக் கண்கொட்டுதலுமின்றிக் கையும் வில்லுமாய்ப் பாதுகாத்திருப்பதையும் கண்டபோது, துயரம்உள்ளடங்காமல் சுற்றத்தாருடனே கண்களினின்று சோகக்கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருக நின்றனன் குகப்பெருமானென்பதாம். அங்ஙனம் கண்ணீர் பெருக நின்ற குகப்பெருமானுக்கு, அருவி சோர் குன்று, ஏற்ற உவமையாகும். இனி, அம்பியின் தலைவன், சுற்றத்தனும் தொடுத்தவில்லனும் வெம்பிவெந்தழியாநின்ற நெஞ்சினனும் விழித்தகண்ணனும் ஆகி என்று, வில்லன்முதலியவற்றையும் குகனுக்கே அடையாக்கிக்கூறினுமாம் இப்பொருளில், தலைமகன் தனிமை நோக்கி என்ற பாடம் சிறக்கும். தம்பி நின்றானை நோக்கித்

தலைமகன் தனிமை நோக்கி அம்பியின் தலைவன், தொடுத்த வில்லனும் அழியாநின்ற நெஞ்சினனும் விழித்தகண்ணனுமாகி நின்றது, 'ஒருகால் இவ்விளையவனால் இப்பிரானுக்கு என்ன தீங்கு நேருமோ?' என்னுங்கருத்தினாலென்றும், குகன் சுற்றம் தும்பியின் குழாத்திற் சுற்றுவதற்குக் காரணம்-'இந்தத் தம்பியினாலேனும், இந்தக்குகனாலேனும் இவ்விராமபிரானுக்கு என்ன தீங்குநேருமோ?' என்னுங் கருத்தினாலென்றும் உரைப்பர்: இவ்வாறு உரைப்பது, வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்துப் பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு ஏற்றதாகுமென்பதை "**இளையபெருமாளை ஸ்ரீகுகப் பெருமாள் அதிஸங்கைபண்ண இருவரையும் அதிஸங்கைபண்ணி ஸ்ரீகுகப் பெருமாள்பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே;** ஒருநாள் முகத்திலேவிழித்தவர்களை வடிவழகு படுத்தும்பாடாயிற்று இது" என்கிற ஸ்ரீவசனபூஷணத்தையும், இந்தவாக்கியத்துக்கு வ்யாக்யாநம் வகுக்குமிடத்து ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் "இவ்விஷய வைலக்ஷண்யம் எல்லாரையும் மங்களாஸாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமிடத்துக்கு இன்னும் ஓர் உதாஹரணங் காட்டுகிறார் 'இளையபெருமாளை' என்று தொடங்கி: அதாவது-ஸ்ருங்கிபேரபுரத்திலேயெழுந்தருளி ஸ்ரீகுகப் பெருமாளை விஷயீகரித்த அன்று, பாங்கறிந்து இளையபெருமாள் படுத்துக்கொடுத்த பர்ணஸய்யையிலே பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தராகையாலே 'என்வருகிறதோ?' என்று அஞ்சி முதுகிலிட்ட அம்பறுத்தூணியும் கட்டின விரற்சரடும்நாணியேறிட்டு நடுக்கோத்துப்பிடித்தவில்லும் தாமுமாய் நடையாடும் மதில்போலே வளையவருகிற இளையபெருமாளைக்கண்டு, குகப்பெருமாள் 'ஒருதம்பி தாயைக்கொண்டு• ராஜ்யத்தை வாங்கிக் கட்டிகைகாப்போட்ட காட்டிலே தள்ளிவிட்டான்: இவனும் அவ்வோபாதி ஒருதம்பியன்றோ! தனியிடத்திலே என்செய்யநினைத்து இப்படி ஆயத்தனாய் நிற்கின்றானென்று தெரியாது' என்று அதிஸங்கை பண்ணி 'அப்படி ஏதேனும் ஒருதீங்கு நினைக்கில் இவன்றன்னைத் தீரக் காணக்கடவோம்' என்று வில்லுங்கோலுமாய்க்கொண்டு இவரிட்ட அடியிலே அடியிட்டுநிற்க, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஏவல்தொழில் செய்துதிரியும் பரிகரம் 'அவன் ஜ்ஞாதி:இவன் குறும்பனான வங்யன்; [வங்யன் - காட்டு மனுஷ்யன்]: இவர்கள் இருவருமாக இவ்விஷயத்தை என் செய்யத் தேடுகிறார்களோ?' என்று இருவரையும் அதிஸங்கை பண்ணி, 'அப்படிச்செய்யில் இவர்களையழியச்செய்து நாம் அத்தலையை நோக்கக்கடவோம்' என்று தனித்தனியே கையும்வில்லுமாய்க்கொண்டு பெருமாளை ரட்சித்ததிறே யென்கை" என்று அருளிச்செய்திருத்தலையுங் காண்க. பி-ம்:--[1] சுற்றஞ் சுற்றத்தான். [2] எரியாநின்ற. [3] தன்றன்மை. [4] தனிமை, தன்னை. [5] பார்த்த. (678)

55.—சூரியோதய வருணனை.

துறக்கமே முதல்[1]வாய தூயன யாவை யேனும்
[2]மறக்குமா [3]நினைய லம்மா [4]வரம்பில [5]தோற்ற மாக்கள்
இறக்குமா றிதுவென் பான்போன் முன்னைநா ளிறந்தான் பின்னுள்
பிறக்குமா றிதுவென் பான்போற் பிறந்தனன் பிறவா வெய்யோன்.

(இ-ள்)பிறவா வெய்யோன்-(உலகத்தார்போலப்) பிறத்தலென்பது இல்லாதவனான சூரியன்,—'(இறந்தபின் கிடைப்பது), துறக்கம் முதல ஆய-சுவர்க்கம் முதலாகவுள்ள, தூயன யாவை ஏன் உம்-(நரகத்தைக்காட்டிலும்) தூயனவாகத் தோன்றுகின்ற எவையாயினும், (அவற்றை), மறக்கும் ஆ - மறந்துவிடும்படி, [பிறப்பு இறப்புக்களில்லாத மோட்சலோகத்தை அடையுமாறு], அ மா வரம்பு இல தோற்றம் மாக்கள்-அந்தச்சிறந்த அளவிறந்த பிறவியிற்பிறக்கின்ற மானுடர்கள்யாவரும், நினையல்-நினைத்து(ஈடேறும் வழியை) நாடக்கடவர்; (ஏனெனில்), (அன்னார்), இறக்கும்ஆறு - இறந்துவிடுகின்ற வகை, இது - இது வாகும்', என்பான்போல்-என்று (உலகத்து மானுடர்க்குப்) போதிப்பவன் போல, முன்னை நாள் இறந்தான்-முன்னாளில் அஸ்தமித்தவனாய், பின் நாள் - மறு நாள், பிறக்கும் ஆறு இது என்பான்போல்-பிறக்கும் வகை இவ்வாறு என்று கூறுபவன்போல, பிறந்தனன் - உதயமானான்; (எ - று.)—இனி, அம்மா-வியப்பிடைச்சொல்: துறக்கம் முதலியவற்றையும் மறக்குமாறு வேறொன்றை[மோட்சத்தை] நினைக்க வேண்டியதாயிருத்தல்பற்றி வியந்தவாறு எனினுமாம்.

உலகத்தில் மிக்கசெல்வம் அறிவு முதலியவற்றால் மிகமேம்பட்டவர்க்கும் (திடீரென்று) இறப்புப்பிறப்புக்கள் அஸ்தமனஉதயங்கள்போல மாறிமாறிவருந் தன்மையனவாதலால் பிறப்புஇறப்புக்களுக்கு இடனான துறக்கம் முதலிய சிறந்த உலகங்களையும் நாடாது என்றும் மீளாவுலகமாகிய முக்தியைச் சேருமாறு முயல்க என்னும் எண்ணத்தை உலகத்தோர்க்கு உண்டாக்குபவன் போலத் தனது ஆயிரங்கிரணங்களும் சுருங்குமாறு அஸ்தமித்துச் சூரியன் பின்னாள் அக்கிரணங்களெல்லாம் தோன்ற உதிக்கலாயின னென்பதாம். தன்னுடைய செய்கையால் பிறர்க்கு நன்மையையேனும் தீமையையேனும் போதிப்பதாகக் கூறுவது - **காட்சியணி**யின்பாற்படு மென்பது, ஒருசார் அணிநூலார்கொள்கை. பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற சூரியன் அஸ்தமிப்பது திடீரென்று இறப்புநேருமென்றும், இருளாயிருந்தகாலத்துத் திடீரென்று சூரியன் தோன்றுவது பிறப்பும் அங்ஙனமே திடீரென்று நேருமென்றும் எண்ணத்தை உண்டாக்குதல் காண்க. நினையல்-உடன்பாட்டு வியங்கோள். பி - ம்:—[1]ஆன. [2]மறக்கவே, மறக்குவேம். [3]நினையின். [4]வரம்பிலாத். [5]தோன்றும், தோற்றும். (679)

56.—சூரியனைநோக்கித் தாமரை மலர்தல்.

செஞ்செவே சேற்றிற் றோன்றுந் தாமரை தேரிற் றோன்றும்
வெஞ்சுடர்ச் செல்வன் மேனி[1]நோக்கிய [2]விரிந்த [3]வேறோர்
அஞ்சன நாயி றன்ன வையனை நோக்கிச் செய்ய
வஞ்சிவாழ் வதன மென்னுந் [4]தாமரை மலர்ந்த தன்றே.

(இ - ள்.) செஞ்செவே-மிகவும் அழகாக, சேற்றில்-சேற்றிலே, தோன்றும்-முளைக்கின்ற, தாமரை-தாமரையின்மலர்கள்,—தேரில் தோன்றும்-தேரின்மேலேறிக்கொண்டு(உதயபருவதத்திற்)காணப்படுகின்ற,வெம் சுடர் செல்வன்-வெப்பமானகிரணங்களைச்செல்வ

மாகவுடைய சூரியனது, மேனி - மண்டலத்தை, நோக்கிய-பார்த்தனவாய், விரிந்த - மலர்ந்தன; (அங்ஙனமே), வேறு ஓர் அஞ்சனம் நாயிறு அன்ன ஐயனை - (சாதாரணசூரியனைக் காட்டிலும்) வேறுபட்டதான ஒருகருஞாயிறு இருந்தால் அவனை ஒப்பவனான ஸ்ரீராமனென்கிற (தன்) கணவனை, நோக்கி—, செய்ய வஞ்சி - அழகியநீர்வஞ்சிக்கொடி போன்ற சீதாபிராட்டியின், வாழ் வதனம் என்னும்தாமரை-வாழ்ச்சி பெற்ற முகமென்னும் தாமரையும், மலர்ந்தது—; (எ - று.) —அன்றே - ஈற்றசை, தேற்றமுமாம்.

சூரியன் உதிக்க அக்கடவுளைக் கண்டு தாமரை மலர்ந்தன; ஸ்ரீராமபிரானாகிய கருஞாயிற்றைக் கண்டு சீதையின் முககமலமும் மலர்ந்த தென்பதாம். போதுவிடிகையில் தாமரைகள்மலருமாறு சூரியன்உதிக்க, பிராட்டிஎழுந்து தன்கணவனைக்காண்பதனால் முகமலர்ச்சி கொண்டு விளங்கின ளென்க. சேற்றில்தோன்றுவன வாயிருந்தும் அழகுடையனவாய்த்தோன்றுகிற தன்மையைப் பாராட்டிக் கூறுவார் 'செஞ்செவே சேற்றிற்றோன்றுந் தாமரை' என்றார். நான்காம் அடி - **உருவகவணி.** இச்செய்யுள் **தொடர்முழு துவமையணி;** பிம்ப பிரதிபிம்பபாவமில்லாமையால் **எடுத்துக்காட்டுவமை** யன்று. பி - ம்:—[1]நோக்கின, நோக்கின். [2]விரிய. [3]வென்றோர், என்றோ. [4]அரவிந்தம். (680)

57.—இராமபிரான் நாவாய் கொணருமாறு குகனுக்குப் பணித்தல்.

நாண்முதற் கமைந்த யாவு [1]நயந்தன னியற்றி [2]நாமத்
தோண் [3]முதற் கமைந்த [4]வில்லான் மறையவர் தொடரப் [5]போனான்
ஆண்முதற் கமைந்த [6]கேண்மை யன்பனை நோக்கி [7]யைய
கோண்முதற் கமைந்த நாவாய் கொணருதி விரைவி னென்றான்.

(இ-ள்.) நாமம் தோள் முதற்கு அமைந்த வில்லான் - (பகைவர்க்கு) அச்சந்தருகின்ற தோளினிடத்திற்குப் பொருந்தியவில்லையுடைய இராமன்,-நாள் முதற்கு அமைந்த யாவும் - உதயகாலத்திற் செய்யவேண்டியகடமைகள் எல்லாவற்றையும், நயந்தனன் இயற்றி - விரும்பிச்செய்து, மறையவர் தொடர போனான்- (கங்கைக்கரையில் வாழும்) வேதியர்கள் (தன்னைத்) தொடர்ந்து வரப் புறப்பட்டவனாய்,-ஆள் முதற்கு அமைந்த கேண்மை அன்பனை நோக்கி - அடிமைத்தன்மைக்கு முதலிலே [இராமனைக்கண்ட போதே] இசைந்த உரிமையும் அன்புமுடைய குகனை நோக்கி, 'ஐய—! கோள் முதற்கு அமைந்த நாவாய் - (எங்களைச்) சுமந்து கொண்டுபோவதற்கு முதல்தரமாகச் சொல்வதற்குஏற்ற [உறுதியான] மரக்கலத்தை, விரைவின் கொணருதி-விரைவிற்கொணர்வாய்,' என்றான்—; (எ-று.)

வில்லான் என்றான் என இயையும். போனான் - முற்றெச்சம். நாளின் முதல் எனவே, உதயமாம். 'அயோத்திக்குமீட்டுச் செல்ல எவரேனும் வருவரோ' என்றஅச்சத்தால் 'விரைவின்கொணருதி' என்றான். பி - ம்:—[1]நயந்தனர். [2]தாமத், ஏமத். [3]முதற்றொடர்ந்த. [4]வில்லார். [5]போனார். [6]கேள்வி. [7]ஐயன், அண்ணல். (681)

வேறு.

58.—குகன் ஒன்று கூறத்தொடங்குதல்.

ஏவிய மொழிகேளா விழிபுனல் [1]பொழிகண்ணன்
ஆவியு [2]முலேகின்ரு னடியிணை [3]பிரிகல்லான்
காவியின் மலர்[4]காயாக் கடன்மழை யணையானைத்
தேவியொ டடிதாழாச் சிந்தனை யுரை[5]செய்வான்.

(இ - ள்.) ஏவிய-(இராமபிரான்) கட்டளையிட்ட, மொழி-சொல்லை, கேளா-கேட்டு, (குகன்),—விழி புனல்பொழி கண்ணன்-(தன்)விழிகளினின்று நீரைச்சொரிகின்ற கண்களையுடையவனும், ஆவி உம் உலேகின்ருன் - தன்னுயிரும் வாடப்பெறுகின்றவனுமாகி,—அடி இணை பிரிகல்லான்-(இராமபிரானது)திருவடிகளை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாதவனாய்,—தேவியொடு - (அப்பிரானது) மனைவியாகிய சீதாபிராட்டியுடனே,—காவியின் மலர்-கருங்குவளை மலரும், காயா - காயாம் பூவும், கடல்-சமுத்திரமும், மழை-(நீர் கொண்ட) மேகமும், (ஆகிய இவற்றை), அணையானை-ஒத்தவனாகிய இராமபிரானை, அடி தாழா-திருவடிகளில்வணங்கி, சிந்தனை - (தன்) எண்ணத்தை, உரை செய்வான் - சொல்பவனானான்; (எ-று.)-அவற்றை அடுத்த நான்கு கவிகளிற் காண்க.

இராமபிரானது பிரிவை நினைந்து கண்புனல் பொழிய, குகப்பெருமானுக்கு ஆவியும் உலேவதாயிற்று. பி - ம்:—[1]சொரி. [2]அலேகின்ருன், நைகின்ருன். [3]பிரிகில்லான். [4]காசாக். [5]செய்தான்.

59.—இதுமுதல் நான்குகவிகள்-குளகம்: 'பலவகைச் சௌகரியங்களும் இருத்தலால் எம்நகரத்தில்தானே வசிக்க'என்று இராமபிரானைக் குகன் வேண்டுதல்.

பொய்ம்முறை [1]யலராவெம் புகலிடம் வனமேயால்
கொய்ம்முறை [2]யுறு [3]தாராய் குறைவிலெம் வலியேமால்
செய்ம்முறை குற்றேவல் [4]செய்குது [5]மடியோமை
[6]இம்முறை யுற வென்று வினிதிரு நெடிதெம்மூர்.

(இ-ள்.) பொய் முறை அலரா - பொய்யான முறைமை தோன்ருத, எம்-எம்முடைய, புகல் இடம் - வசிக்கும் இடம், வனம்ஏ - காடேயாகும்; கொய் முறை உறு தாராய்-கொய்யப்பெற்று ஒழுங்காகத் தொடுக்கப்பட்ட மாலையையணிந்த இராமா! (நாங்கள்),-குறைவு இலெம் - (வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாப் பொருளைக்) குறைவில்லாமலுடையோம்; (பகைவரை வரவொட்டாது காப்பதற்கு), வலியேம் - குறைதலில்லாத வலியுடையோம்: செய்முறை குறு ஏவல் செய்குதும் - செய்யவேண்டிய முறைப்படியே (உமது திருவடிவாரத்தில் நீர்) ஏவிய சிறு தொழிலையும் செய்வோம்; அடியோமை - எங்களை, இ முறை உறவு என்று - இது உறவுமுறையுள்ள சுற்றம் எனக்கருதி, நெடிது - நெடுங்காலம், இனிது - இனிமையாக, எம் ஊர் - எங்களுடைய ஊரில், இரு - தங்கியிருப்பாய்; (எ - று.)—ஆல் - தேற்றப்பொருளன.

நாங்கள் உள்வேறு புறம்வேறான ஒழுக்க முடையவரல்லேம். உமது வனவாசவிரதத்திற்கு ஏற்றதான வனமே எம் வாழிடம். காட்டு வாழ்க்கைக்கு வேண்டியன குறைவில்லாமல் எம்மிடம் உள்ளன: மிக்க வலிமை படைத்துள்ளோம்: எங்களை உமது சுற்றமாக எண்ணி இவ்வூரில் தானே உறைவீராக: உமக்குவேண்டிய குற்றேவலைப் புரிவோம்என்கின்றனன் குகனென்க. உறவு இம் முறை என்னுஎன்று எடுத்து - உறவின்முறை இப்படிப்பட்டதென்று கருதி எனவுமாம். இனிதிருநெடிது என்றதனால், பதினான்கு வருடத்தின் பிறகும் இங்கு உறையலாமென்ற கருத்தும் தொனிக்கும்; 'யானுளதனையும் நீயிரு'' என மேலே கூறுதலும் காண்க. [1]இலரேம் என்ற பாடத்துக்கு, இலமென்னும் தன்மைப் பன்மைக் குறிப்புமுற்று இடையில் 'அர்' சாரியை பெற்று வந்ததென்க. பி-ம்:—[1]அலராலெம், இலதால், இலரால். [2]அலர், மலர். [3]தாரீர். [4]செய்குவம். [5]அடியேம்யாம். [6]உய்ம்முறைபெறவும்மால்.

60. தேனுள தினையுண்டா றேவரு நுகர்தற்காம்
ஊனுள துணைநாயே முயிருள விளையாடக்
கானுள புன [1]லாடக் கங்கையு முளதன்றோ
நானுள தனையுந்[2] நீ யினிதிரு [3]நடவெம்பால்.

(இ - ள்.) (எம்மிடத்தில்), தேன் உள - தேன் மிகுதியாக இருக்கின்றது; தினை உண்டு - தினையும் மிகுதியாக இருக்கின்றது: தேவர்உம் நுகர்தற்கு ஆம் - தேவர்களும் உண்ணுதற்கு உரிய [மிகச்சுவையுள்ள] ஊன்உள(து) - மாமிசமும் உள்ளது; துணை - உமக்குத் துணையாக, நாயேம் உயிர் உள - நாய்போற் கடைப்பட்டவரான எங்களுடைய உயிர்கள் உள்ளன; விளையாட - மகிழ்ச்சியோடு திரிவதற்கு,கான் உள-காடுகள் உள்ளன;புனல் ஆட - நீராடுவதற்கு, கங்கைஉம் உளது அன்றோ-(எல்லாநதியினுஞ் சிறந்த) கங்காநதியும் இருக்கின்றதன்றோ? நான் உள தனைஉம்-நான் உள்ளவரைக்கும், நீ—, இனிது இரு-(இங்குத்தானே) இனிதாகத் தங்கியிருப்பாய்; எம்பால் - எங்களிடத்துக்கு, நட-எழுந்தருளுக; (எ - று.)

உமக்கு வேண்டியதையெல்லாஞ்செய்துதர மிகப்பலராய்ப் பெருவலியரான நாங்களிருப்பதால் இங்குவசிக்கலாமென வேண்டிய குகன், நீராடி யுண்டு இனிது போக்குதற்கும் ஏற்றன இருக்கின்றன எனவுந் தெரிவித்துத் தம்மூரில் உறையும்படி இதனால் வேண்டுகின்றனனென்க. தேவர்களின்பொருட்டு வேட்டற்குஉரிய பிராணிகளின் ஊனும் கிடைக்கு மென்பான் 'தேவருநுகர்தற்காமூனுள' என்றுனெனினுமாம். ஆல்-ஆசை. பி - ம்:—[1]ஆடும். [2]நீரினிதிரும். [3]நாடெம்பால், நெடிதெம்பால், நலமெம்பால், நட்பெம்பால், நெடிதெம்மூர். (684)

61. தோலுள துகில்போலுஞ் [1]சுவையுள தொடர்மஞ்சம்
போலுள பரண்[2]வைகப் புரையுள கடிதோடும்
காலுள சிலைபூணுங் கையுள கலிவானின்
மேலுள [3]பொருளேனும் விரைவொடு கொணர்வேமால்.

(இ - ள்.) (உடுத்துக்கொள்வதற்கு), துகில் போலும் - பட்டாடைபோல் மெல்லிய, தோல் உள - தோல்கள் உள்ளன; (உண்பதற்கு), சுவை உள - பலஇனிய தின்பண்டங்கள் உள்ளன; (இனிதாகத் தூங்குவதற்கு),தொடர் மஞ்சம் போல்-பிணித்துத்தொங்கவிடப்பட்ட தூங்குமஞ்சம் போலுள்ள, பரண் - பரண்கள், உள—; வைக - தங்குவதற்கு, புரை-இடங்கள் [சிறுகுடிசைகள்], உள—; (அன்றியும்), கடிது ஓடும் கால் உள சிலை பூணும் கை உள - விரைந்துசெல்லவல்ல கால்களும் (வேண்டியபொருளைப் பெறவொட்டாமல் தடுப்பவரைத் தகர்க்கவும் ஓங்கிய இடத்திலுள்ள பொருள்களை அடித்துத்தள்ளவும் உதவுகின்ற) வில்லைப் பூணும் கைகளும் (எங்கட்கு) உள்ளன; (ஆதலால்), (நீ வேண்டுவது), கலி வானின் மேல் உள பொருள் ஏன்உம் - ஓசையைக் குணமாகக் கொண்ட வானத்தின்மீதுள்ள பொருளாக இருந்தாலும், விரைவொடு கொணர்வேம் - விரைந்து கொண்டுவந்து தருவோம்; (எ - று.)—ஆல் - தேற்றம்.

இனிது உண்டு உடுத்து இன்பத்தை யநுபவித்துச் சுகமாகப் பொழுது போக்கலா மென்ற குகன்,அவற்றோடு உடுத்தல் தங்குதல் தூங்குதல் என்பவற்றுக்குஏற்ற இடங்களும்,விரும்பியபொருளைக் கொணர்தற்குரிய கருவிகளும் எல்லாம் உடைமையை, இதனால் எடுத்துக்காட்டுகின்றனனென்க. தோல்-மிருகத்தின் தோல்: மரவுரியெனக் கொள்ளினுமாம். நாங்கள் கைகால்கள் படைத்தபயனைப்பெறுமாறு,நீ வேண்டியபொருள் எதுவாயினும்அந்தப்பொருளைக் கொணர்ந்து தரவல்லோ மென்பது, பின்னிரண்டடியிற் கூறியதன் கருத்து. கைகால் முதலியஉறுப்புக்கள் கடவுளையாராதித்தலின் பொருட்டேயென்ற வேதாந்தப்பொருளைத் தம்மொழுக்கத்தால் நடத்திக்காட்டுவதாகக் கூறுகின்றனன், குகப்பெருமா னென்க. "ஶப்தகுணகம் ஆகாஶம்[ஒலியைத்தனக்குஉரியகுணமாகக்கொண்டது வானம்]" என்பது நூற்கொள்கையாதலால், 'கலிவான' என்றார். துகில்-துகூலமென்ற வடசொல்லின். சிதைவென்பர். சுவை-சுவையுள்ள பண்டங்கட்கு, ஆகுபெயர். 'உள' என்ற சொல் ஒருபொருளிற் பன்முறை வந்தது-சொற்பொருட்பின்வருநிலையணியாம். பி - ம்:—[1] துகளறு, சுகமுள. [2] வைகும். [3] பொருளானும். (685)

62. ஐயிரு பத்தோடைந் தாயிர ருளராணை
செய்குநர் சிலைவேடர் தேவரின் [1] வலியாரால்
உய்குது மடியேமெங் குடிலிடை [2] யொருநாணீ
வைகுதி யெனின் [3] மேலோர் வாழ்விலை[4] பிறிதென்றான்.

(இ - ள்.) ஆணை செய்குநர்-(யான்) இட்டகட்டளையைச்செய்பவராகிய, சிலை வேடர்-வில்லையேந்திய வேட்டுவர், ஐயிருபத்தொடு ஐந்து ஆயிரர்-ஐந்நூறாயிரவர், உளர்-இருக்கின்றனர்: (அவர்கள்), தேவரின் வலியார்-விண்ணுலகத்தவரைக்காட்டிலும் வலிமைபடைத்தவர்; எம் குடில் இடை ஒரு நாள் நீ வைகுதி எனின்-எம்முடைய குடிசையில் ஒருநாள் நீ தங்கினையென்றாலும்,

அடியேம் உய்குதும்-நாங்கள் ஈடேறிவிடுவோம்; பிறிது-(இதைக் காட்டிலும்)வேறான,மேல் ஓர் வாழ்வு-மேம்பட்ட ஒரு நல்லவாழ்க்கை, இலை-(எங்கட்கு) இல்லை,' என்றான்-என்று (தன்கருத்தைக் குகன்) கூறிமுடித்தான்; (எ - று.)

"இனிதிரு நெடிது எம்மூர்" எனவும், "நானுள தனையும் இனிதிரு" எனவும் வேண்டிய குகப்பெருமான் 'பலநாள் எங்களுடைய குடிசையில் தங்குதற்கு நீ விரும்பாவிடினும் ஒருநாளாவது தங்கினால், நாங்கள் உய்வுபெறுவோம்; நீ எங்கள் குடிசையில் எழுந்தருளப்பெறுகின்ற இதைக்காட்டிலும் மேம்பட்ட நற்பேறு எங்கட்குப் பிறிதில்லை' என்று ஒருநாளாவது தங்கள் குடிசையில் தங்கவேண்டுமென்று இராமனை இதனால் வேண்டுகின்றனனென்க. ஐயிருபது என்பது - நூறு: நூறுடைந்து என்றது நூற்றாற் பெருக்கிய ஐந்து என்றாய், ஐந்நூறுஎனக் கொள்ளப்பட்டது. ஐந்நூறாயிரவர்என்பது - ஐந்துலட்சம்பேரென்றபடி. இனி, ஐயிருபத்தோடைந்தாயிரரென்பதற்கு - நூற்றையாயிரவர் என்று உரைப்பாருமுளர். ஆல்-அசை. பி - ம்:—[1]வலியோரால், வலியேமால். [2]ஒருநாணீர்வைகுதிர். [3]மேலும். [4]பெரிது. (686)

63.—மீண்டு வரும்போது நும்மிடத்துவருவோ மென்று இராமபிரான் கூறுதல்.

அண்ணலு மதுகேளா [1]வகநிறை யருண்மிக்கான்
வெண்ணிற நகை[2]செய்தான் வீரநின் னுழையா[3]மப்
புண்ணிய நதியாடிப் புனிதரை வழிபாடுற்று
எண்ணிய[4]சிலநாளிற் குறுகுது மினிதென்றான்.

(இ-ள்.) அண்ணல்உம்-பெருமையிற்சிறந்த இராமபிரானும், அதுகேளா-அந்தக்குகனது வேண்டுகோளைச் செவியேற்று,—அகம் நிறை அருள்மிக்கான்-(அவன் திறத்துத் தன்) மனத்திலே (இயற்கையாகவே)நிறைந்த கருணைமிகப்பெற்று, வெள் நிறம் நகை செய்தான்-வெண்மைநிறம் வெளித்தோன்றும்படி சிரித்தவனாய்—(அவனை நோக்கி)—'வீர-!யாம்-நாங்கள், அ புண்ணியம் நதி ஆடி-அந்தப்(பலவகைப்) புண்ணியநதிகளிலும் நீராடி, புனிதரை வழிபாடு உற்று-(ஆங்காங்குள்ள) பரிசுத்தரான பெரியோர்கட்குப்பணிவிடைசெய்து,எண்ணிய சில நாளில்-(நாங்கள் வனவாசஞ்செய்யும்படி) குறிப்பிட்ட சிலநாள்களில் [பதினான்குவருஷம் முடிவுபெறுகையில்], நின் உழை-உன்னிடத்திற்கு, இனிது குறுகுதும்-மனவுவப்போடு சேருவோம்,' என்றான் - என்று (தன்கருத்தைக்) கூறினான்; (எ-று.)

அண்ணலும் என்றான் என்க. அப்புண்ணியநதி என்ற இடத்திலுள்ள அகரம் - நெஞ்சறிசுட்டு. பதினான்காம் ஆண்டின் ஈற்றில் வருவோமென்றால் குகன் வருந்தக்கூடுமென்று கருதி, 'எண்ணியசிலநாளிற் குறுகுதும்' என்றான். பி.ம்:—[1] அவனிடை. [2]செய்தென் விரதமுமழியாமல. [3]இப். [4]சின்னாளில்.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் இலட்சுமணனை நோக்கி இராமபிரான் 'கங்கையைக் கடக்கவேண்டும்' என்ன, இலட்சுமணன் அவ்வாக்கியத்தின் பொருளை அருகிருந்த குகனுக்கு 'கங்கையைக்கடக்க நாவாய் வேண்டுமென்ற குறிப்பைக் கொண்டது இவ்வாக்கியம்' என்று தெரிவிக்க, குகன் மந்திரிமாரைக்கொண்டு சிறந்தநாவாயொன்று சித்தஞ்செய்யுமாறு பணிக்க, அவரும் அங்ஙனமே ஏற்பாடுசெய்து நாவாய்வந்திருப்பதைத் தெரிவித்தலும், அருகே யிருந்த சுமந்திரனுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லித் தேற்றி விடைகொடுத்திட்டு, அங்குத்தானே இராமன் வசிக்க வேணுமென்ற குறிப்புடனேயிருந்த குகப்பெருமானிடத்து 'தான் மக்களின் நடமாட்டம்மிக்குள்ள இங்கு வசித்திருக்கலாகாது: இருடி போலஜடைபூண்டு புண்ணியபுனலாடித் தவசியரோடு வசிக்க வேண்டும்; ஆதலால், தலைமயிரைச் சடையாக்கும்படி ஆலம்பால் கொணர்க' என்ன, அக்குகப்பெருமான் ஆலம்பால் தர, தானும் தன் தம்பியுமாகத் தலையைச் சடையாக்கிக் கொண்டு இன்மொழி கூறிவிடைகொடுத்துக் குகனையனுப்பிவிட்டு அக்குகனது பணியாளன் ஓட்ட, கங்கையைக்கடந்து சென்றானென்று முதனூலிற் கூறியுள்ளது. (687)

64.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-குளகம்: இராமபிரான் சீதா லட்சுமணரோடு ஓடமேறி, குகன்விடக் கங்கையிற் செல்லுதல்.

சிந்தனை யுணர்கிற்பான் சென்றனன் விரைவோடும்
தந்தன னெடுநாவாய் [1]தாமரை நயனத்தான்
அந்தணர் தமையெல்லா மருளுதிர் விடையென்னு
இந்துவி னுதலாளோ [2]டிளவலோ டினிதேரு.

(இ - ள்.) சிந்தனை உணர்கிற்பான்-(பிறருடைய) கருத்தை அறிய வல்லவனாகிய குகன், விரைவோடும் சென்றனன்-விரைந்துசென்று, நெடுநாவாய் தந்தனன் - நீண்ட மரக்கலமொன்றைக் கொணர்ந்தான்; தாமரை நயனத்தான் - தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களையுடைய அவ்விராமபிரான், அந்தணர் தமை எல்லாம் - (தன்னருகிலிருந்த) பிராமணர்களையெல்லாம் நோக்கி, விடை அருளுதிர் என்னு-'(எனக்கு) விடையளிப்பீராக' என்று சொல்லி, (அம்முனிவர்களுடைய அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு), இந்துவின் நுதலாளோடு இளவலொடு இனிது ஏரு-பிறைச்சந்திரன்போன்ற நெற்றியையுடைய சீதாபிராட்டியோடும் இளைய பெருமாளோடும் (அவ்வோடத்தின்மீது) இனிதாகஏறி,—(எ-று.) —'ஏரு' என்ற வினையெச்சம், 'விடுநதிகடிதென்ருன்'என அடுத்த கவியில் தொடர்ந்து முடியும்.

இராமபிரானது கருத்தை யுணர்ந்த குகன் அவன் விருப்பத்தின்படியே நாவாய் கொணர, அந்தணரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, இராமன், பிராட்டியோடும் தம்பியோடும் அந்நாவாயில் மனமுவந்து ஏறினனென்க. பி-ம் :—[1] தாமலர். [2] இளவலும்.

65. **விடு[1] நதி கடிதென்ருன் மெய்யுயி ரனையானும்**
[2]முடுகின நெடுநாவாய் [3]முரிதிரை நெடுநீர்வாய்க்

கடிதினின் மடவன்னக் கதியது செலநின்றார்
[4]இடருற மறையோரு மெரியுறு மெழுகானார்.

(இ-ள்.) '[1]நதி-நதியிலே, கடிது-விரைவாக, விடு-(ஓடத்தைச்) செலுத்துவாய்,' என்றான்-என்று (அக் குகனுக்குக்) கட்டளையிட்டான்; மெய்உயிர் அனையான்உம்-(இராமபிரானுக்கு) உடம்பிலுள்ள பிராணனையொத்த குகனும், முரி திரை நெடு நீர்வாய் - மடங்குகின்ற அலைகளையுடைய (கங்காநதியின்) மிக்கநீரிலே, முடுகின - விரைவாகச்செலுத்திய, நெடு நாவாய் - நீண்ட மரக்கலம், மடம் அன்னம் கதியது - இளவன்னத்தின்நடைபோன்ற இயக்கத்தையுடையதாய், கடிதினின்செல - விரைவினிற்செல்ல,—நின்றார் - (கரையில்தானே) தங்கியவராகிய, மறையோர்உம்-அந்தணர்களும், இடர் உற - (இராமனைப்பிரிகையால் தமது மனத்தில்) துயரந் தோன்ற, எரி உறு மெழுகு ஆனார்-அனலிற்பட்ட மெழுகுபோல மனமுருகினார்கள்; (எ-று.)

அந்தநாவாய் விரைந்துசெல்ல, பிரிந்தமுனிவர் வருந்தினரென்க. முதலடியில் 'என்றான்' என்றமுற்றுக்கு, கீழ்ச்செய்யுளிலுள்ள 'தாமரை நயனத்தான்' என்பது எழுவாய். [2]முடுகினன் என்றபாடத்துக்கு-விரைய நாவாய் செலுத்தினன் என்க. கதியது-ஒன்றன்பாற்குறிப்புமுற்று. "அன்னப்பேடை சிறையிலதாய்க் கரைதுன்னிற்றென்னவும் வந்தது தோணியே" என்பர் மேலும்.

பி-ம்:—[1]நனி. [2]முடுகிய. [3]மொய்ம்பொடுசெலநின்ற. [4]இடருறு. ( )

66.—நாவாய் கங்கையிற் கடிதுசெல்லுதல்.

பாலுடை மொழியாளும் பகலவ னனையானும்
சேலுடை நெடுநன்னீர் சிந்தினர் [1]விளையாடத்
தோலுடை நிமிர்கோலிற் [2]றுழவிய நெடுநாவாய்
காலுடை நெடுஞெண்டிற் சென்றது கடிதம்மா.

(இ - ள்.) பால் உடை மொழியாள்உம்-பாலைத் தோற்கச்செய்கின்ற(இன்)மொழியையுடைய சீதையும், பகலவன் அனையான்உம்-சூரியனையொத்த இராமபிரானும், சேல்உடை நெடு நல் நீர் சிந்தினர் விளையாட - சேலென்னும்மீனைத் தன்னிடத்துக்கொண்ட (கங்காநதியின்) மிக்க புண்ணியமுள்ள நீரை(க் கைகளால்) எடுத்து வீசியெறிந்து விளையாடிக்கொண்டேயிருக்க,—தோல் உடை நிமிர் கோலில் துழவிய நெடு நாவாய்-தள்ளுந் தன்மையையுடையநீண்ட கோல்களினால் துழாவித்தள்ளப்படுகின்ற நீண்ட அந்த மரக்கலமானது, கால்உடை நெடு ஞெண்டின்-பலகால்களையுடைய பெரிய நண்டுபோல, கடிது சென்றது-விரைவாகச் சென்றது; (எ-று.)— அம்மா-ஆச்சரியம்: நாவாய் கடிதுசென்றதைப்பற்றி வியந்தவாறு.

ஓடமேறிச்சென்ற சீதாராமர்கள் ஓடத்திலிருந்தபடியே கைக்கு எட்டுகின்ற கங்கையின்நீரை அள்ளியெடுத்து வீசியெறிந்து விளையாடியவண்ணம் இருக்க, அந்தக்குகன் செலுத்திய ஓடம், கடிது சென்றதென்பதாம். கோல்-துடுப்புக்களைக் காட்டுமென்னலாம். இருமருங்கும் ஓடத்தைச் செலுத்துமாறு கங்கையின் நீரைத்

துழாவும் துடுப்புக்கோல் கால்களை யொத்திருந்த தென்க; தற்குறிப் பேற்றவணி. தோல் - தள்ளுதலென்னும்பொருளுள்ள தெலுங்குச் சொல். தோல்உடைகோல்-கைப்பிடியில் தோலைக் கொண்டுள்ள துடுப்பு என்பாருமுளர். பி - ம்:—[1]விளையாடி. [2]துழவிடவெழு, துழவினநெடு. (690)

67.—இராமன்முதலியோர் கங்கையை ஓடத்தாற்கடந்து அக்கரையேறுதல்.

[1]சாந்தணி புளினத்தின் றடமுலை [2]யுயர்கங்கை
காந்தின மணி [3]மின்னக் கடிகமழ் [4]கமலத்தின்
சேந்தொளி விரியுந்தெண் டிரையெனு [5]நிமிர்கையால்
ஏந்தின ளொருதானே [6]யேற்றின ளினிதப்பால்.

(இ - ள்.) சாந்து அணி-சந்தனக்கட்டைகளைக் கொண்டுள்ள [சந்தனத்தையணிந்துள்ள],புளினத்தின் தட முலை-மணற்குன்றுகளாகிய பெரிய தனங்களையுடைய, உயர் கங்கை-சிறந்த கங்காநதியானவள்,-காந்து இனம் மணி மின்ன - ஒளிவிடுகின்ற தொகுதியான இரத்தினங்கள் பளபள வென்று ஒளிர, கடி கமழ் கமலத்தின் சேந்த ஒளி விரியும் - (தன்னிடத்துத்தோன்றிய) நறுமணம் வீசுகின்ற தாமரைமலரின் செந்நிறவொளி பரவப்பெற்ற [தாமரை மலரைப்போன்று செவ்வியஒளிவீசப்பெற்ற], தெள் திரை எனும் நிமிர் கையால்-தெளிவான அலையாகிற ஓங்கிய கையினால், ஒரு தானே ஏந்தினள்-தானொருத்தியே (அவ்வோடத்தைத்)தாங்கியவளாய், இனிது-இனிதாக [இராமன் முதலியோர்க்கு யாதொரு சிரமமு மில்லாமல்], அப்பால் ஏற்றினள்-அக்கரையிற் சேர்த்தாள்;

அலைகள்மீது ஓடஞ்செல்வது கங்கையாள் தன் கையால் தாங்குவது போன்றிருந்த தென்றார்: அலையெனும் கையென்று உருவகஞ்செய்ததற்கு ஏற்ப, கைக்கும்இயையுமாறு 'கடிகமழ்கமலத்தின் சேந்தொளிவிரியும்' எனச் சிலேடையாகக் கூறினார். சேந்தொளி-தொகுத்தல். பி-ம்:—[1]சாந்தளை. [2]புரை. [3]மின்னும். [4]கரையல்குல். [5]நுரைக். [6]ஏறினனினி தன்பால், ஏற்றினளினி தன்பால். காந்தின மணி சோதிக் கருணையின் விடிவோரை என்ற சிலபிரதிகளில் இரண்டாமடி. (691)

68.—'இராமபிரான் சித்திரகூடத்திற்குச்செல்லும்நெறி எது?' என்று வினவ, குகன் தான் ஒன்றுகூறவேணுமெனல்.

அத்திசை யுற்றைய னன்பனை முகநோக்கிச்
சித்திர கூடத்திற் சென்னெறி [1]பக [2]ரென்னப்
பத்தியி னுயிரீயும் பரிவின னடிதாழா
உத்தம [3]வடிநாயே [4]னோதுவ துளதென்றான்.

(இ-ள்.) ஐயன்-இராமபிரான்,அ திசை உற்று - (கங்கையின்) அக்கரையை யடைந்து, அன்பனை - (தன்னிடத்து) அன்புள்ள குகனை, முகம் நோக்கி—, 'சித்திரகூடத்தில்-சித்திரகூடமலையைக்

குறித்து, செல் - போகின்ற, நெறி-வழியை, பகர்-சொல்வாயாக,' என்ன - என்றுவினவ,—பத்தியின் உயிர் ஈயும் பரிவினன்-பத்தியோடு தன்னுயிரையுந் தரவல்ல அன்பையுடைய அந்தக்குகன், அடி தாழா - (இராமபிரானது) திருவடிகளில் வணங்கி, 'உத்தம-(யாவரினும்) மேம்பட்டோனே! அடி நாயேன் - நாய்போற் கடைப்பட்ட அடியவனாகிய யான், ஓதுவது-(தேவரீரிடத்துக்) கூறவேண்டுவது, உளது-;' என்றான்-; (எ - று.)—குகன், ஓதுவதுளது என்றதை, மேற்கூறுவன்.

உத்தமன் - இருளிற்கு அப்பாற்பட்டவனென்றலும் உண்டு. 'உத்தம' என்று விளியாகக்கொள்ளாமல் 'உத்தமன்' என்று எடுத்து, உத்தமனாகிய அடியேன் என்றலும் ஒன்று. திசை - இலக்கணையால் இடம் என்ற பொருளது; இங்குக்கரையைக் காட்டும். பி - ம்:—[1] புகல். [2] என்னா. [3] அடியேனான். [4] கூறுவது.

பரத்துவாசமுனிவர் வசித்தற்குஏற்ற உறைவிடம் சித்திரகூடமென்று கூற, அங்குச்செல்லவே கங்கைகடந்த இராமன், குகனை வழிவினவியதாக வான்மீகத்திலில்லை. (692)

69.—இதுமுதல் நான்குகவிகள்-ஒருதொடர்: தன்னையும் உடன்கொள்ளவேணுமென்று குகன் இராமனை வேண்டுதல்.

[1] நெறியிடு நெறிவல்லே [2] னேடினென் வழுவாமல்
நறியன [3] கனிகாயும் நறவிவை தரவல்லேன்
உறைவிட மமைவிப்பே னொரு [4] நொடி வரையும்மைப்
[5] பிறிகிலே னுடனேகப் பெறுகுவே [6] னெனினாயேன்.

(இ - ள்.) நாயேன் - நாய்போற்கடைப்பட்டவனாகிய யான், உடன் ஏக பெறுகுவென் எனின் - உன்னுடனே வரும்பேற்றைப் பெறுவேனேயானால், நெறி இடு நெறி வல்லேன் - (செல்லுவதற்கு அரிதான) வழியில் (இனிதாகச் செல்லுமாறு) வழியை யுண்டாக்கும் முறைமையில் வல்லமையுடையேன்; நறியன - மிகவுஞ்சிறந்தனவாகிய, கனி காய்உம் - காய்கனிகளும், நறவு-தேனும் ஆகிய, இவை - இவைகளை, நேடினென் - தேடி, வழுவாமல் - தவறாமல், தர வல்லேன்—; உறைவு இடம் அமைவிப்பேன் - (அங்கங்கே செல்லும்போது அவ்வவ்விடத்தில் நீங்கள்) வசிப்பதற்கு ஏற்றபடி உறைவிடம் அமைத்துத்தர வல்லேன்; ஒரு நொடி வரை - ஒருகணப்போதினும், உம்மை - உங்களை, பிறிகிலென் - பிரிந்து வாழப்பொறேன்; (எ - று.)

இதுமுதல் நான்குகவிகளால், நான் உங்களைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கப்பொறேன் : இங்ஙனமுள்ள என்னை உடனழைத்துக் கொண்டுசென்றால், உங்கட்கு வேண்டிய பணிவிடைகள் பலவும் செய்யப்பெறுவேன் என்று குகன் இராமபிரானிடத்துத் தன்கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றனனென்க. நெறியிடுநெறி என்பது-நெறியும் [பெரியபாதையும்] நெறிக்குள்ளுள்ள நெறியும் [கிளைப்பாதையும்] என்று உரைத்தலுமுண்டு. 'பிரி' என்பதுபோல 'பிறி' என்பதும் வருதலை ஈண்டுக் காணலாம். பி - ம்:—[1] நெறியறிகுறி, நெறி

யிடைநெறி. [2]நேடின, நேடினன், நெடியன. [3]கறி. [4]நெடிவரையளவு. [5]பிறியலென். [6]அடிநாயேன், இனியானே, இனிநாயேன்.

70. [1]தீயன [2]வயமாவுந் திசைதிசை செலநூறித்
தூயன வுறைகானந் துருவினென் வரவல்லேன்
மேயின பொருணாடித் தருகுவென் வினை [3]முற்றும்
ஏயின [4]செயவல்லே னிருளினு நெறி [5]செல்வேன்.

(இ - ள்.) தீயன - கொடியனவாகிய, வய மாஉம் - புலிகளையும், திசை திசை செல நூறி - (நீங்கள் வசிக்கும்) இடத்தைச் சுற்றியுள்ள இடங்களிலெல்லாம் இல்லாதவாறு அழித்தொழித்து, தூயன - பரிசுத்தமான (மான்களைப்போன்ற) பிராணிகள், உறை - வாழ்கின்ற, கானம் - காட்டினிடத்தை, துருவினென் வர வல்லேன் - தேடிக்கண்டுபிடித்துவரும் வல்லமையுடையேன்; மேயின பொருள் - (நீங்கள்) விரும்பிய பொருளை, நாடி தருகுவென் - தேடிக் கொணர்ந்து தருவேன்; ஏயின வினை முற்றுஉம் - (நீர்) கட்டளையிட்ட எந்தச்செயலையும், செய வல்லேன் - செய்துமுடிக்கும் வல்லமையுடையேன்; இருளின்உம் நெறி செல்வேன் - இரவிலும் வழிச் செல்லவல்லேன்; (எ - று.)

'இருளினும் நெறிசெல்வேன்' என்றது - இராப்போதில் வெளியே சென்று ஏதேனும் ஒருபொருள் கொணர்ந்துதரவேண்டுமென்றாலும் அங்ஙனமும் செய்யவல்லேனென்றவாறு. இருள் வேளையிலும் வழிகாட்டவல்லேன் என்று இத்தொடர்க்குப் பொருள் கூறுவாருமுளர். பி-ம்:—[1]தீயென. [2]அவையாவும், வகையாவும். [3]மற்றும். [4]செல. [5]வல்லேன். (694)

71. கல்லுவென் [1]மலையேனுங் [2]கவலையின் முதல்யாவுஞ்
[3]செல்லுவெ னெறிதூரஞ் செறிபுன றரவல்லேன்
[4]வில்லின முளெனொன்றும் வெருவலெ [5]னொருபோதும்
மல்லினு முயர்தோளாய் மலரடி [6]பிரியேனால்.

(இ - ள்.) மலை ஏனும் - மலையாயிருந்தாலும், கவலையின் முதல் யாஉம் - கவலைக்கிழங்குமுதலிய (வேண்டுகின்ற) எவ்வகைப்பொருளையும், கல்லுவென் - தோண்டியெடுத்துத்தரவல்லேன்; தூரம் நெறியாஉம் - சேய்மையான எல்லா வழிகளிலும், செல்லுவென் - செல்லவல்லேன்: செறி புனல் தர வல்லேன் - (பிராணன்) தங்குதற்குக்காரணமான நீரைக் கொணரவல்லேன்; வில் இனம் - வில்லைக் கொண்ட திரளானசேனையை, உளென் - கொண்டுள்ளேன்; ஒன்றுஉம் வெருவலென் - எதற்கும் அஞ்சேன்; மல்லின்உம் உயர் தோளாய் - மற்போர்புரிவதிலும் மேம்பட்டுள்ளதோள்வலிமையையுடையவனே! மலர் அடி ஒருபோதும் பிரியேன் - (உமது) தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை ஒருகாலும் விட்டுப்பிரியாதிருப்பேன்; (எ - று.)—ஆல் - தேற்றம்: ஈற்றசையுமாம்.

யாவும் முன்னும் பின்னும் இயைந்தது. [1]மலைமேலும் என்ற பாடத்தில், கவலையின் முதல்யாவும் - கவர்த்தனவாகியுள்ள இடம்முதலிய எவற்றிலும், நெறிதூரம் செல்லுவேன்

என்க. கவலை என்ற சொல் - கவர்த்தவழி கவலைக்கிழங்கு என்ற பொருள்களில்வருதலை "கொடுவில்லெயினர் பகழிமாய்க்கும் கவலைத்தென்பர்" "கவலைகிண்டிய விகல்வாய்ச்சிறுகுழி" என்ற இடங்களிலும் காண்க. வில்இனம்-வில்லின்தொகுதி யென்பாருமுளர். பி-ம்:—[2]கயிலேயின். [3]செல்குவென். [4]வில்லியல்படையாகி மிகவுளேன், வில்லினுமுளதொன்றும். [5]இரு. [6]பிரியாதேன்.

72. திருவுள மெனின்மற்றென் சேனையு முடனேகொண்டு
ஒருவலெ [1]னொருபோது முறைகுவெ னுளராளுர்
மருவல ரெனின்முன்னே [2]மாய்குவென் [3]வசையில்லேன்
பொருவரு மணிமார்பா போதுவெ னுடனென்றான்.

(இ-ள்.) பொரு அரு மணி மார்பா - ஒப்பற்ற அழகிய திருமார்பையுடையவனே! திருவுளம் எனின் - (உமக்குத்) திருவுள்ளமிருந்தால், என் சேனைஉம் உடனே கொண்டு-என்னுடைய சேனையையும் உடனழைத்துக்கொண்டு, ஒருபோதுஉம் ஒருவலென் - ஒருபொழுதும் (உம்மை) விட்டுப் பிரியாதவனாய், உறைகுவென் - (எப்போதும் உம்முடனே) வசிப்பேன்; மருவலர் உளர் ஆனார் எனில் - (என்னாலும்வெல்லமுடியாது நமக்குத்தீங்கு விளைக்கும்) பகைவர் ஒருகால் உண்டானாரானால், முன்னே மாய்குவென் - (நுமக்குத் தீங்கு நேரும்) முன்னம் (நான்) என்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்பவனாகி, வசை இல்லேன்-(தன்னிடத்து அதிதியாக வந்தவனை மாற்றார்கையிற் காட்டிக்கொடுத்தானென்ற) வசைச்சொல்லுக்கு இடனில்லாமற்செய்துகொள்வேன்: உடன் போதுவென் - உன்னோடு வருவேன், என்றான் - என்று (தன் கருத்தைக் கூறி) முடித்தான், (குகன்); (எ - று.)—மற்று-அசை.

'நீ உடன் வருகின்றேனென்கின்றாய்; நீ அங்ஙனம்வருவதோ என்னைப்பாதுகாத்தற்பொருட்டு: அது உனக்கு இசையாவிட்டால் நீ யாதுசெய்வாய்?' என்று இராமபிரான் வினாவினதாகக் கொண்டு, இதனால் விடைகூறுகின்றனன் குகனென்க. நான்என் சேனையுடனே உம்மோடுவசித்து உமக்குப்பிறரால் தீங்குவராமற் பாதுகாப்பேன்; ஒருகால் பகைஞர் என்னினும் வலி விஞ்சியவராய் என்னையும் அடக்கி உமக்குத் தீங்குசெய்ய நெருங்குவராயின்,என் பிராணன் போகும் வரையில் அவரை யெதிர்த்துநிற்பேனேயொழிய என்னுயிருள்ள வரையில் உம்மை அப்பகைவர்கையிற் காட்டிக்கொடுத்து வசைக்கு உள்ளாகே னென்றன னென்பதாம். பி-ம்:—[1]இருபோதும். [2]மாள்குவென். [3]ஒழிகல்லேன், அழிகல்லேன், மிகையில்லேன். மருவலரவரெல்லா மடிவுறுமறம்வல்லேன் என்று சிலபிரதிகளில் மூன்றாமடி. (696)

73.—இதுமுதல் நான்குகவிகள்-ஒருதொடர்: இராமபிரான் குகனோடும் தோழமை பாராட்டி, அங்குத்தானே யிருக்குமாறு பணித்தலைத்தெரிவிக்கும்.

அன்னவ னுரைகேளா வமலனு முரை [1]நேர்வான்
[2]என்னுயி ரனையாய்நீ யிளவலு னிளையானிந்
நன்னுத லவணின்கே ணளிர்கட [3]னிலமெல்லாம்
உன்னுடை யதுநானுன் [4]றொழிலுரி மையினுள்ளேன்.

(இ - ள்.) அன்னவன் உரை கேளா - அந்தக் குகப்பெருமானது வார்த்தையைக் கேட்டு, அமலன் உம் - குற்றமற்றவனான இராமபிரானும், உரைநேர்வான் - மறுமொழிகூறுபவனாய், -(குகனை நோக்கி),—நீ—, என் உயிர் அனையாய் - என்னுயிரையொத்தவன்: இளவல் -(என்) தம்பி, உன் இளையான் - உனக்குத் தம்பியாவன்: இ நல் நுதலவள் - அழகிய நெற்றியையுடையாளான இந்தச் சீதை, நின் கேள் - உன்தோழியாவள்; நளிர் கடல் நிலம் எல்லாம் - குளிர்ந்த கடலாற்சூழப்பட்ட பூமிமுழுதும், உன் உடையது - உன்னுடைய சொத்தாகும்; நான்—, உன் தொழில் உரிமையின் - உன்னுடைய ஏவற்றொழிலிற் கட்டுப்படும் உரிமையில், உள்ளேன் - அடங்கியுள்ளேன்; (எ - று.)

இதனால் இராமபிரான் குகனிடத்துச் சகோதரவாஞ்சை வைத்தனனென்பது, விளங்கும். இங்ஙனம் இராமபிரான் அக்குகனைப் பாராட்டியமை பற்றியே இவனைக் குகப்பெருமாள் என்று பெரியோர் வழங்கலாயினர். இழிகுலத்தவனான இந்தக் குகப்பெருமானிடத்தும் சகோதரவாஞ்சை வைத்தமையைப்பற்றி ஸ்ரீராமனது கருணைத்திறத்தைவியந்து "ஏழையேதலன்கீழ்மகனென்னாதிரங்கிமற்றவற்கின்னருள் சுரந்து, மாழைமான்மடநோக்குன்றோழியும்பியெம்பியென்றொழிந்திலையுகந்து, தோழனீயெனக்கிங் கொழியென்ற சொற்கள் வந்தடியேன் மனத்திருந்திட, ஆழிவண்ண நின்னடியிணை யடைந்தே னணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே" என்று திருமங்கைமன்னன் ஈடுபட்டு அருளிச்செய்தமை இங்குக் காணத்தக்கது. மிகவும் தாழ்ந்தவனோடு நட்புக்கொள்ளுதல் உபபாதகங்களுள்ஒன்றாகத் தருமசாஸ்திரத்திற் கூறியிருக்க, உயர்குலத்துதித்த மகாகுணவானான இராமன் தாழ்ந்த குலத்தவனான குகனோடு இங்ஙனம் நட்புக்கொள்ளுதல் பொருந்துமோ? என்னில்,—பிறப்பினால் எந்தக்குலத்தானாயினும் பகவானிடத்திற் பக்திகொண்டவனாதலால் இவன் அந்தணன்போன்றவனாய் மகாபாகவதனாவனாதலால் தாழ்குலத்துப் பிறந்தானென்ற குற்றம் இந்தக் குகப்பெருமானுக்குஇல்லை: இவ்வாறானவனைத் தாழ்குலத்தானென்று கருதுவதே குற்றமென்க. பி - ம்:—[1] செய்வான். [2] இன்னுயிரனையாயிவ். [3] உலகு. [4] உரிமையிலுளனென்றான். (697)

74. [1] துன்புள தெனி [2] னன்றோ [3] சுகமுள ததுவன்றிப்
பின்புள திடைமன்னும் பிரிவுள தெனவுன்னேல்
[4] முன்புளே மொருநால்வே முடிவுள தெனவுன்னா
[5] அன்புள வினிநாமோ ரைவர்க ளுளரானோம்.

(இ - ள்.) துன்பு உளது எனின் அன்றோ சுகம் உளது - துன்பம் உண்டாயின்ல்லவா சுகம் உண்டாகும்; அது அன்றி - அவ்வாறு நினையாமல், பின்பு உளது - (உன்னைக் காண்பது) பின்னர் உண்டாகப் போகின்றது: (இன்பமாக இருக்கிற இக்காலத்திற்கும் இனி உன்னை யடையப்போகின்றகாலத்துக்கும்), இடை - நடுவிலே, மன் உம் - மிகவும்; பிரிவு - பிரிவுத்துயரானது, உளது -, என - என்று,

உன்னேல்-கருதி வருந்தாதே; முன்பு-(உன்னோடு தோழமை கொள்வதற்கு) முன்னம், ஒரு நால்வேம் உளெம்-(நாங்கள் உடன் பிறந்தவர்)நால்வராக இருந்தோம்: முடிவு உளது என உன்னு முடிவுளதென்று கருதுதற்கு முடியாத [எல்லையில்லாமலும் என்றும் நிலைத்துமுள்ள], அன்பு-அன்பை, உள-ஒன்றேடொன்று கொண்டுள்ள, நாம்—, இனி-இனிமேல், ஓர் ஐவர்கள் உளர் ஆனேம் - உடன்பிறந்தவ ரைவராய் விட்டோம் (என்று நமக்கு ஏற்பட்ட அன்பின் பிணைப்பைக் கருதுவாய்); (எ-று.)—இதனல், கீழ் உன்தொழிலுரிமையிலுள்ளேன் என்று கூறிய இராமபிரான், தான் பிரிந்து செல்லுதல் நன்மைக்கே யெனக் காட்டுகின்றான்.

வெயிலி லடிபட்டார்க்கே நிழலினருமை தெரிவதுபோல இருவரும் பிரிந்து அதனல் தோன்றும் வருத்தத்தை யநுபவித்தால் தான் நாம் பின்னர்க்கூடும்போது அது இனிதாகத்தோன்றும்; இங்கனிருத்தலால், துன்புற்றால் தான் இன்பம் உளதாமென்று நினையாமல், பின்னேவரப்போகின்ற இன்பத்திற்கு இடையே இப்போது பிரிவுத்துன்பம் நேர்கின்றதேயென்று வருந்தாதே; நீ நினைக்கவேண்டியது.முன்பு தசரதசக்கரவர்த்திக்குக் குமாரர் நால்வரே: இப்போது நம்மையும் தம்மிற் சேர்த்துக்கொண்டதனல், தசரத குமாரர் ஐவரானேம் என்று நமக்கு ஏற்பட்ட அன்பையே நினையவேணு மென்றவாறு: பிரிதலினல் அன்பு குறைவுருதென்று காட்டியவாறு. இங்கு "துன்பமுற்றவர்க்கலா, லின்பமில்லை யாதலின், அன்பமற்றியானினைத், துன்பத்தாற்றெடக்கினேன்" என்ற சிந்தாமணிச்செய்யுள் ஒப்புநோக்கத்தக்கது. இனி ஒருவர் துன்பப்பட்டால்தான் அதனல் பலர்க்கு இன்பமுண்டாகுமென்று இதற்குக் கருத்துக்கொண்டு, நீயும் நானும் பிரிந்து அப்பிரிவுத்துபரை யநுபவித்தால்தான், இந்தச் சிருங்கிபேரத்திலுள்ளாரும் அரக்கராலிடர்ப்படும் உலகத்தாரும் இன்புறுவரென்பதை யுட்கோளாகக்கொண்டு கூறினு னென உரைவகுத்தலுமுண்டு. ஐவர்கள் உளர் ஆனேம் = ஐவோங்கள் உளோம் ஆனேம்: இடவழுவமைதி. பி-ம்:--[1] துன்பெனிலது. [2] ஒன்றே. [3] சுகமெனிலது வன்றே. [4] முன்புள. [5] அன்புளது, அன்புளம். (698)

75. படருற வுளனும்பி கானுறை பகலெல்லாம்
[1]இடருறு பகையாபோ யானென [2]வுரியாய்நீ
சுடருறு வடிவேலாய் சொன்முறை [3]கடவேன்யான்
வடதிசை வருமந்நா ளின்னுழை வருகின்றேன்.

(இ-ள்.) சுடர் உறு வடி வேலாய்-ஒளிபொருந்திய கூர்மையான வேற்படையையுடையவனே! கான் உறை பகல் எல்லாம் - (யான்) காட்டில் வசிக்கின்ற காலமெல்லாம், படர் உற - (எனக்கு) வருத்தம் நேர (த் தாங்குதற்கு), உம்பி - உன் தம்பியாகிய இலட்சுமணன், உளன்-கூடவேயிருக்கின்றான்; (ஆதலால்), இடர் உறு பகை - (எனக்குத்) துன்பத்தை யுண்டாக்குகின்ற பகையாகுபவை, யா - எவை? [எதுவும் இன்றுஎன்றபடி]; நீ—, போய் - (உன் இருப்பிடத்திற்குச்) சென்று, யான் என உரியாய்-என்னைப்போல் காத்தற்றொழிற்கு உரிமைபெற்று நிற்பாயாக [உன் கீழ் வாழும் குடிமக்களைப்பாதுகாப்பாயாக];யான்—, வட திசை வரும்

அந்நாள் - வடக்கு [அயோத்தி] நோக்கி மீண்டு வருகின்ற அந்நாளில், நின் உறை வருகின்றேன் - நீ இருக்கும் இந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்வேன்; சொல் முறை கடவேன் - சொல்லிய பேச்சுத் தவறேன்; (எ - று.)

எனக்குத் துணையாகவர உன் தம்பி இலட்சுமணன் உளன்: அவனிருக்கையில் யான் துன்புறும் பகை யாதும் இன்றும்; நீயே நான்: யானே நீ: என் சொற் கடவாது ஊர் சென்று குடிமக்களைக் காப்பாய்: நான் மீண்டு செல்லுகையில் இங்கு வருவேன்: நீ இப்போது செல்கஎன்றனன் இராமபிரானென்க. 'வடதிசைவருமந்நாள்' என்றது - பதினான்கு வருஷங்களைக் காட்டிற் போக்கி நகருக்குத் திரும்புங்காலத்து என்றபடி. உம்பி என்பதற்கு-பரதனென்றும், யான்எனஉரியாய் நீ என்பதற்கு - (பரதனுக்குப் பகையுளதாயின்) நீ சென்று என்னைப்போல உதவுதி என்றும் உரை வகுத்தாரு முளர்: அவ்வுரை முன்பின் சந்தர்ப்பங்கட்குப் பொருத்தமான தாகத் தோற்றவில்லை. பி - ம்:—[1] இடருறுதகையாயோய், இடருறுதகையாயோய், இடருறுதகையாய் நீ. [2] கடவேல்யான், கடவேனுன். (699)

76. அங்குள கிளைகாவற் கமைதியி னுளனும்பி
இங்குள கிளைகாவற் கியாருள [1]ரிசையாய்நீ
உன்[2]கிளை யெனதன்றோ வுறுதுய ருறலாமோ
என்கிளை யிதுகாவென் னேவலி [3]னினிதென்றான்.

(இ-ள்.) உம்பி - உன் தம்பியாகிய பரதன், அங்கு உள கிளை காவற்கு - அயோத்தியிலுள்ள சுற்றத்தாரெல்லாரையுங் காத்தற்கு, அமைதியின் உளன் - (அதற்குஏற்ற) குணவமைதியோடு இருக்கின்றான்; (நீ இந்த இடத்தினின்று என்னுடன் வந்துவிட்டால்), இங்கு உள கிளை காவற்கு - இங்கேயுள்ள சுற்றத்தாரைப் பாதுகாத்தற்கு, யார் உளார்—? நீ—,இசையாய் - சொல்வாயாக; உன் கிளை எனது அன்றோ - உன்னுடைய சுற்றத்தார் என்சுற்றத்தாரல்லரோ? (அவர்கள் காப்பவரில்லாமல்), உறு துயர் உறல் ஆமோ-மிக்கவருத்தத்தையடையலாமோ? என் கிளை இது - இங்கு உள்ள என்சுற்றத்தாரை, என் ஏவலின் - எனது கட்டளையினால், இனிது கா - நன்றாகப் பாதுகாப்பாயாக, என்றான் - என்று கூறி முடித்தான், (ஸ்ரீராமன்); (எ - று.)

ஸ்ரீராமபிரான் குகனைத் தன் தம்பியாகக் கொண்டானாதலால், அவன் கிளைஞரைத் தன்கிளைஞராக எண்ணிப்பாதுகாக்குமாறு கட்டளையிடுகிறான்; இராமன் தான் மூத்தவனாதலின், கட்டளையிடுதலேற்கும். இங்கே பரதனையும் 'உம்பி' என்ற நயம் காண்க. மேல் யானெனவுரியாய் என்றதை, இங்குவிவரிக்கிறான் ஸ்ரீராமனென்க. பி - ம்:—[1] உரைசெய்யாய், உரைசெய்வாய். [2] கிளைமது. [3] இன்று. (700)

77.—கட்டளைப்படியே குகன் நிற்க, ஸ்ரீராமன் முதலியோர் கானகத்துச் செல்லுதல்.

பணிமொழி கடவா தான் பருவர [1]லிகவாதான்
பிணியுடை [2]யவனென்னும் [3]பிரிவினன் விடைகொண்டான்

அணியிழை [4]மயிலோடு மையனு மிளையோனும்
திணிமர நிறைகானிற் [5]சேணுறு நெறிசென்ருர்.

(இ-ள்.) (குகன்), பணிமொழி கடவாதான்-(ஸ்ரீராமனிட்ட) கட்டளையைக் கடக்கமாட்டாதவனும், பருவரல் இகவாதான் - (மனத்தில் இராமனைப் பிரிவதனுல் தோன்றும்) துன்பம்நீங்கப்பெருதவனுமாகி, பிணி உடையவன் என்னும் பிரிவினன் - (தன்னைக்கண்டார் இவன் ஏதோ பெருத்த) நோயைக் கொண்டுள்ளானென்று கருதுமாறு தோன்றுகின்ற பிரிவுத் துயரத்தைக் கொண்டவனய்,- விடைகொண்டான்-(இராமபிரானிடத்து) விடைபெற்றுக்கொண்டான்; ஐயன்உம் - ஸ்ரீராமனும், இளையோன்உம் - இளையபெருமாளும், அணிஇழை மயிலோடுஉம்-அழகிய ஆபரணங்களைப்பூண்ட சீதாபிராட்டியோடு, திணி மரம் நிறை கானில் - கிளைகளடர்ந்த மரங்களை நெருக்கமாகக் கொண்டுள்ள காட்டிலே, சேண் உறு - வெகுதூரமாகச் செல்லுகின்ற, நெறி-காட்டுவழியே, சென்ருர்—;

பிரிவுத்துயர் மிகாநிற்கவும் இராமனது ஏவலைக்கடவாது குகப்பெருமான் விடைகொண்டாஞக, லக்ஷ்மணனும் இராமனும் சீதையுடன் சென்றன ரென்பதாம். மேல் வனம்புகுபடலத்துக்குத் தோற்றுவாய் செய்யுமாறு 'திணிமரநிறைகானிற் சேணுறுநெறி சென்ருர்' என்ருர். பி-ம்:—[1]இகழாதான். [2]பனம். [3]பேரினன். [4]மகளோடும். [5]சேணுற. (701)

கங்கைப்படலம் முற்றிற்று.

7.—ஆவது - வனம்புகு படலம்.

குகப்பெருமானுற் கங்காநதியைக் கடந்து அதன் தென்கரையையடைந்த ஸ்ரீராமன் சீதாலக்ஷ்மணருடன் வனத்திற்புகுந்த செய்தியைக் கூறும் பகுதி யென்பது, பொருள். கங்கையைக்கடந்துசென்ற இராமன் காடுநோக்கிச்செல்ல, அவ்விடமெல்லாம் சூரியன் கதிர்களை நிலவேபோல் வீச, வானம் பனித்திவலைபோல் துளிக்க, பயன்மரம் இன்னிழலைத்தர, இங்ஙனம் இனிய நெறியிலே பலவகைக் காட்சிகளைச் சீதாபிராட்டிக்குக் காட்டியவண்ணம் நடந்துசெல்கையில், அத்தமனகாலத்துச் சித்திரகூடமலை தூரத்திற் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது. அக்காலத்துப் பெருந்தவசியாகிய பரத்துவாசனென்னும் முனிவன் அவ்விராமபிரானை யெதிர்கொள்ள வந்தான்: இராமபிரான் அம்முனிவனை வணங்க, முனிவன் இராமனது தவக்கோலத்தைக்கண்டு 'இக்கோலத்துடனு காண்பது?' என்று கண்ணீருகுத்துத் தவவனத்திற்குவந்த காரணத்தை விஞவியறிந்து, 'உன்னைக் கானகத்திற்கு அனுப்பித் தயரதன் எங்ஙனம் உய்ந்தான்?' என்று வருந்தி, பிறகு 'எல்லாம் விதியின் செயல்: ஆதலால், வருந்துவதிற் பயனில்லை' என்று தேறி, தன்னுறையுளுக்கு அவ்விராமனை யழைத்துக்கொண்டுபோய்க் கனிகாய்களைத் தந்து உபசரித்தான்: இராமன்முதலியோர் மகிழ்ந்திருந்து அன்றுஇரவு

அங்குத்தானே தங்கி, மறுநாள் பொழுதுபுலர்ந்தபின், முனிவன் 'இவ்விடம் கங்கையமுனைசரசுவதியென்னும்நதிகள்சேருகிறபிரயாகையென்னும்க்ஷேத்திரமாதலால் மிகச்சிறந்தது: இங்கு வசிப்பதற்குப் பலவகைச்சௌகரியமுமுண்டு: இங்குத்தானே கானகத்துக்கழிக்கவேண்டிய நாளைக் கழிக்கலாம்' என்று கூறினன். இராமன் 'இது கோசலநாட்டிற்குச் சமீபத்திலிருத்தலால், பலரும் வருவர்' என்ன, பரத்துவாசன் அதனையிசைந்து 'ஆயின், சித்திரகூடமென்னும்மலை பத்துக்காவதத்திற்கு அப்பால் உள்ளது: அது வசிப்பதற்கு இனியஇடம்' என்ன, முனிவனை வணங்கி விடைபெற்று இராமனுதியர் அங்குநின்று நடந்து சூரியனுச்சிலையையடையும் வேளையில் யமுனாநதியையடைந்து இளையபெருமாள் மூங்கிற்கழிகளைக்கொண்டு தெப்பம் அமைக்க, அத்தெப்பத்தால் அவ்யாற்றைக்கடந்து வெகுதூரம்நடந்து சென்று ஒரு கடுஞ்சுரத்தைச் சேர்ந்தனராக, இராமன் 'இதனைச் சானகி கடப்பது அருமை' என்று நினைக்கையில், அவர்கள் புகுந்ததால் அக்கடுஞ்சுரம் வெம்மை முதலியனநீங்கி இனிதாயிருக்க, அந்தப்பாலைவனத்தை மெல்லக் கடந்து சித்திரகூடத்தைக்கண்டன ரென்பது இப்படலத்துக் கூறிய விஷயம்.

1.—இராமன் இளவேனிற்காலத்தில் வனஞ்சேர, அவ்விடமெங்கும் ஆகாயத்திலே மழைக்குறி தோன்றுதல்.

பூரியர் புணர்மாதர் [1]பொதுமன [2]மெனமன்னும்
ஈரமு முள[3]தில்லென் றறிவரு [4]மிளவேனில்
ஆரியன் வரலோடு மமுதள வியசீதக்
காருறு குறி[5] வானங் காட்டிய [6]தவணெங்கும்.

(இ - ள்.) பூரியர் புணர்-அறிவில்லாத கீழ்மக்கள் சேர்கின்ற, பொது மாதர்-விலைமகளிரின், மனம் என-மனம்போல, மன்னும் ஈரம் உம் உளது இல் என்று அறிவு அரும் - பொருந்திய ஈரமும் உண்டோ இல்லையோ என்று அறிவதற்கும் அருமையான, இளவேனில்-இளவேனிற்பருவத்திலே, ஆரியன்-ஸ்ரீராமன், வரலோடு உம்-(கானகநெறியில்) வந்துசேர்ந்தவளவிலே,— வானம் - ஆகாயமானது, அமுது அளவிய சீதம் கார் உறு குறி-நீரோடு பொருந்திய குளிர்ந்த கருநிறமேகம்பொருந்திய குறியை, அவண் எங்கும் - அவ்விடமெங்கும், காட்டியது—; (எ - று.)

இராமபிரான் வனத்திற்குவந்ததனால் அப்பரமனுக்கு வெப்பம் தோன்றாமலிருக்கும்படி அவ்விடமெங்கும் வானத்திலே மழைக்குறிகள் தோன்றின வென்க. இளவேனிற்பருவமானது தனக்கு முந்திய பனிக்காலத்திற்போல ஈரமுடையதென்றுசொல்லுதற்கு முடியாமலும் தனக்குப் பிற்பட்ட முதுவேனிற்காலத்திற்போல ஈரவறட்சியுடையதென்று சொல்லுதற்கு இயையாமலுமிருத்தலால், 'ஈரமுமுளதில்லென்றுஅறிவரும்இளவேனில்' என்றார். அங்ஙனமுள்ள வேனிற்பருவத்துக்குப் பொதுமகளிரின்மனத்தை உவமை கூறினர்: பொதுமகளிரின் மனம் வெளிக்கு ஈரமுள்ளதுபோலக் காட்டி உள்ளேபசையற்றிருந்தலால், ஈரமுளதிலதென்று அறிவு

அரிதாகும். அந்தக்காட்டுப் பாதையில் தெய்வாமிசமான ஸ்ரீராமன் வரவே, அவ்விடம் தன் தன்மை வேறுபட்டிடுமாறு இளவேனிற் காலமே சார்காலத்தின் குறியைக் காட்டிற் றென்பதாம். ஈரம் - அன்பும், நீர்க்கசிவும்: சிலேடை. ஈரமும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. பி-ம்:—[1]புலைமனம், புதுமனம், புதுமணம். [2]நலமென்னும். [3]என்றல். [4]முது வேனில். [5]மானக், காணக். [6]வனமெங்கும். (702)

2.—இனிய காட்டுவழியில் ஸ்ரீராமன்முதலியோர் செல்லுதல்.

வெயிலிள நிலவேபோல் விரிகதி ரிடைவீசப்
[1]பயின்மர நிழலீனப் பனிபுரை துளி[2]வானப்
புயறர விளமென்கால் பூ[3]வள வியதெய்த
மயிலின நடமாடும் [4]வழியினி யனபோனார்.

(இ - ள்.) வெயில் - சூரியன், விரி கதிர் - பரவிய (தனது) கிரணங்களை, இள நிலவே போல் இடை வீச - இளநிலாவைப் போன்று [வெப்பமின்றி] இடையிடையே வீசிக்கொண்டிருக்கவும், —பயில் மரம் - (ஆங்கு) நெருங்கியுள்ள மரங்கள், நிழல் ஈன - நிழலைத்தரவும்,—வானம் புயல் - வானத்திலே தோன்றிய மேகம், பனி புரை துளி தர - பனித்துளியைப்போன்ற சிறுநீர்த்திவலைகளைத் தரவும்,—இள மெல் கால் - மென்மையாக வீசுகின்ற இளந்தென்றற்காற்று, பூ வளவியது எய்த - வளப்பமுள்ள பூவின்மணத்தையடைந்துவீசவும்,—மயில் இனம் நடம் ஆடும் - மயிற்கூட்டங்கள் கூத்தாடுகின்ற, இனியன வழி - இனியனவான காட்டுவழிகளிலே, போனார் - (அவ்விராமபிரான் முதலியோர்) சென்றார்கள்;

வானத்திற் புயல்நிறைந்து சிறுதிவலைகளைத் துளித்துக் கொண்டிருக்கவும், செறிந்தமரங்கள் நிழலைத் தந்துகொண்டிருக்கவும், இவ்விரண்டற்கும் இடையே சூரியன் தனதுகிரணங்களை இளநிலாப்போல் இன்ப முண்டாகும்படி எறியவும், இளந்தென்றற்காற்று நறுமணமுள்ள மலர்களின் மணங்களை முகந்து கொண்டு மெல்லமெல்ல வீசவும், மயில்கள் ஆங்காங்கு நடமாடவும், இனியனவாகத்தோன்றுங் காட்டு வழிகளிலே அவ்விராமபிரான் முதலியோர் சென்றன ரென்பதாம். வழி இனியனவாதற்குக்காரணம், வெயிலிளநிலவேபோல் வீசுதல் முதலியன. பூ-சாதியொருமை. வெயில் - சூரியனுக்கு, ஆகுபெயர். பி - ம்—[1]பயன். [2]மேகம், மேகப், வானில். [3]வளவியகந்தம். [4]வழியினியல். துயிறரா...தூதளவியதாக என்று சிலபிரதிகளில் இரண்டாம் அடி. (703)

3.—இதுமுதற்பதினாறுகவிகள்-இராமபிரான் சீதாபிராட்டிக்கு அவ்வனத்தின் பல்வகைவளங்களைக்காட்டுதலைத் தெரிவிக்கும்.

மன்றலின் மலி[1]கோதாய் மயிலியன் [2]மடமானே
இன்றுயில் வதிகோபத் தினம்[3]விரி வனவெங்கும்
கொன்றைகள் சொரிபோதின் [4]குப்பைகள் [5]குலமாலே
பொன்றிணி மணிமானப் பொலிவன பலகாணாய்.

இதுமுதற் பதினேழு கவிகள்-ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) மன்றலின் மலி கோதாய் - நறுமணத்தால் மிகுந்துள்ள மலர்மாலையை யணிந்துள்ளவளே! மயில் இயல் மடம் மானே - மயில்போன்றசாயலைக்கொண்டமடப்பமுள்ள மான்போன்ற (பார்வையையுடைய)வளே! இன் துயில் வதி கோபத்து இனம் - இனிய துயிலைச் செய்கின்ற இந்திரகோபப்பூச்சிகளின்கூட்டங்கள், எங்குஉம்விரிவன - எங்கும் பரவியனவாகி,—கொன்றைகள் சொரி போதின் குப்பைகள் - கொன்றைமரங்கள்சிந்திய மலர்த்தொகுதிகள், மணி குலம் திணி பல பொன் மாலை மான - இரத்தினத் தொகுதிகள் பதிக்கப்பெற்ற பொன்னாலியன்ற பல ஆரங்களையொத்திருப்ப, பொலிவன - விளங்குவனவற்றை, காணாய்—;

கொன்றைமலர்கள் பொன்னிறமான மலர்களைச் சொரிந்து நிற்க அவற்றின்மீது இந்திரகோபங்கள் ஆங்காங்குத் துயில்வன வாய்ப் பரவியுள்ளவை, பொன்னிற் பதுமராகவிரத்தினங்கள் வைத்து இழைத்த இரத்தின ஆரம் பல ஆங்காங்குக் கிடப்பதையொத்திருத்தலைக் காணாய் என்று ஸ்ரீராமன் சீதைக்குக் காட்டுகிறான். இந்த இராமபிரான் மொழியில் தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி காண்க. இந்திரகோபம் செந்நிறத்தனவாகிப் பதுமராகவிரத்தினத்தை யொத்திருக்க, எங்குஞ் சிந்திய கொன்றைமலர்கள் பொன்னை யொத்திருக்கு மென்க. கோதை மயில் மான்மூன்றையும் சீதைக்கு உவமையாகக் கொண்டு கூறலுமாம். கோபம் - இந்திரகோபமென்பதன் முதற்குறை. இந்திர கோபம் செந்நிறத்தன என்பதை 'அரக்கு நிறஉருவின் ஈயன் மூதாய்' (அகம்-139) என்பதாலுமறியலாம். இது முதல் பதினெட்டாங்கவிவரையிலுமுள்ள 'காணாய், பாராய்' என்ற முற்றுக்களை ஒன்றுசேர்த்து, (சீதையை நோக்கி), 'காணாய், பாராய்', என்றனன் - என்றுகூறி, திரடோளான் சென்றிபோயினன் எனப் பத்தொன்பதாங் கவியில் முடிக்க. பி - ம்:—[1]கோதை. [2]இளமானே, மடமாதே. [3]அவிர்வன. [4]குப்பைகொள். [5]குவிமாமை. (704)

4\. [1]பாணிள மிஞிறுகப் [2]படு மழை பணையாக
நாணின தொகுபீலிக் [3]கோலின நடமாடல்
[4]பூணிய னினசாயல் [5]பொலிவது பலகண்ணிற்
காணிய வெனலாகுங் களி[6]மயி லிவைகாணாய்.

(இ-ள்.) பூண் இயல்-அணிபூணுதலை இயல்பாகவுடையவளே! இள மிஞிறு பாண் ஆக - இளவண்டுகள் (பாடல்பாடும்) பாணனாகவும், படு மழை - பொழிகின்ற மழை, பணை ஆக - பறையாகவும் (அமைய), நாணின - மனக்கூச்சங்கொண்டனவாய், தொகு பீலி - சுருக்கிக்கொண்ட தொகுதியான (தம்) பீலிகளை, கோலின - விரித்தனவாகி, நடம் ஆடல் - நர்த்தனம்செய்வதில், நினசாயல் பொலிவது - உன்னுடைய சாயல் (தம்மிடத்தே) விளங்குவதை, பல கண்ணில் - (தம்முடைய) பல் கண்களால், காணிய - காண்கின்றன, எனல் ஆகும் - என்று சொல்லுதற்கு ஏற்றுள்ள, களி மயில் இவை - களிப்போடு கூடிய இம்மயில்களை, காணாய்—; (எ - று.)

மயில்கள் தம்தோகையைத் தொகுத்துள்ளதைக் கூந்தலினழகு தம்தோகைக்கு இன்மையால் நாணத்தாற் சுருக்கிக்கொண்டன

போலுமென்பான் 'நாணின தொகுபீலி' என்றான். 'தொகு' என்பதற்கு-இரட்டுறமொழிதலாக, சுருக்கிக்கொண்ட என்றும், தொகுதியான என்றும் பொருள் உரைக்கப்பட்டன. மயில்கள் தோகை விரித்து நடமாடுவதற்கு-மின்றிற்றைப் பாணாகவும், மழையைப் பணையாகவும் கொண்டார். மயிலை நர்த்தகியாகக் கூறுமையால், இஃது-ஏகதேசவுருவகவணி. மயில்கள் தோகையைவிரித்து நடமாடுகையில் அத்தோகையிற் பீலிக்கண்கள் தோன்றுவன - தம்மிடத்து உன்னுடைய சாயலிருத்தலைத் தமது பலகண்களாற் காணுவதுபோலவதைக் காண்பாயாக எனச் சீதையைநோக்கி இராமபிரான்காட்டுகின்றனனென்க. கோலுதல் விரித்தலென்றபொருளில் வருதலை, "கண்ணிற்றெருக் கெண்ணுழையாத் தழைகோலிநின்றாலும்" என்ற திருக்கோவையார் பகுதிக்குப் பேராசிரியருரையாலும் காண்க. பாணன்-தமிழ் நாட்டுப் பழங்குடிமக்களைச் சேர்ந்தவன் என்றனர் ஒருசாரார்: கம்பர், பாடுபவன் என்ற கருத்தில் அமைத்துள்ளாரென்றலே சாலும். பி-ம்:—[1]பாணினமின்றிறு, பாணிநன்குமிறு. [2]பணைமழை. [3]தோகைநகணடமாடல். [4]பூணினவின், பூணியகின், பூணினசில. [5]பொலிவுறுவது, பொலிவுறுமது. [6]மயிலவை.

5. [1]சேந்தொளி விரிசெவ்வாய் பைங்கிளி [2]செறிகோலக்
[3]காந்தளின் மலரேறிப் பொலிவது கவினாரும்
மாந்தளிர் நறுமேனி மங்கைநின் [4]மணிமுன்கை
ஏந்தின வெனலாகு மியல்பின விவைகாணாய்.

(இ - ள்.) சேந்து ஒளி விரி - அழகுபெற்று ஒளி பரவுகின்ற, செவ்வாய் பைங் கிளி - செந்நிற வாயையும் பசிய உடல்நிறத்தையுமுடைய கிளிகள், கோலம் செறி காந்தளின் மலர் - ஏறி - அழகுநிரம்பிய காந்தள் மலரின்மீது ஏறிக்கொண்டு, பொலிவது - விளங்குவது, —கவின் ஆரும் மா தளிர் நறு மேனி மங்கை - அழகுநிரம்பிய மாந்தளிரைப் போன்று இனியதாகத் தோன்றுகின்றமேனிநிறத்தையுடைய நங்கையே! நின் மணி முன் கை ஏந்தின எனல் ஆகும் - உன்னுடைய அழகிய முன்னங்கையிலே யேந்தியுள்ளன வென்னத்தகும், இயல்பின இவை - இத்தன்மையுள்ள இக்கிளிகளை, காணாய்—;(எ - று.)

காந்தளின்மீது ஏறி விளங்குங் கிளிகள், சீதையே! நின் முன்னங்கையிலேறி விளங்குங் கிளிகளைப்போலுமென இராமபிரான் காட்டுகின்றனனென்க. காந்தள்மலரைக் கைக்கு உவமையாகக் கூறுவது, கவிமரபு. [3]காந்தளின் மலரேறிக் கோதுவ என்று ஒருசாரார் பாடம் கொள்வர்: அப்பாடத்தைக் கொள்ளின் உவமானத்தில் கோதுவ என்பதற்கு ஏற்ப யாதும் இல்லாமை காண்க. பி-ம்:—[1]சேந்தொளிர். [2]செங். [4]மட. இப்பாடல் சில பிரதிகளில் "அருந்ததி" (8) என்ற பாடலுக்குப்பின் காணப்படுகின்றது.

6. [1]நெய்ஞ்ஞிறை [2]நெடுவேலி னிழலுறு திறமுற்றிக்
[3]கைஞ்ஞிறை நிமிர்கண்ணாய் [4]கருதின வினமென்றே
மெய்ஞ்ஞிறை விரிசாயல் கண்டுநின் விழிகண்டும்
[5]மஞ்ஞையு மடமானும் [6]வருவன பலகாணாய்.

(இ - ள்.) நெய் ஞிறை நெடு வேலின் நிழல் - நெய் நிரம்பப் பூசப்பெற்றுள்ள நீண்ட வேலின்சாயையும், உறு திறம் - மிக்க சாமர்த்தியமும், முற்றி-நிரம்பப் பெற்று, கை ஞிறை நிமிர்-கையளவிற்கு அடங்காது மிக்குள்ள, கண்ணாய் - கண்களையுடையவளே! மஞ்ஞைஉம் - மயிலும், மடம் மான்உம் - இளமையையுடைய மானும், (நின்) மெய்ஞிறை விரி சாயல் கண்டுஉம்-உனது உடம்பின் மிக்குப்பரவிய சாயலைக்கண்டும், நின் விழி கண்டுஉம்-உனது விழியைக்கண்டும், இனம் என்றே கருதின - (தம்முடைய) இனமென்றே நினைத்தனவாய், பல வருவன - பலவருவனவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

மஞ்ஞைகள் உன்னுடம்பில் தம்முடையசாயல் மிக்கிருத்தலால் உன்னைத் தம்மினமென்று கருதி வருகின்றன; அங்ஙனமே மான்கள் உன்விழியைக் கண்டு உன்னைத் தம்முடையஇனமான மான் என்றுகருதி வருகின்றன; இங்ஙனம் பல வருவனவற்றைக் காண்பாயென்று இராமபிரான் காட்டுகின்றானென்க. மஞ்ஞையும் மானும் இனமென மயங்கினவாகக்கூறியது - மயக்கவணி. கண்கள் வேற்படையின் வடிவுபடைத்திருப்பனவென்பதை 'வேலினிழல்முற்றி' என்றும், அவ்வடிவொப்புமையோடு நில்லாமல் தமக்கு இலக்கானாரைக் கொலைசெய்யுந் தன்மையும் வாய்ந்துள்ளன என்பதை, 'திறமுற்றி' என்றும் விளக்கினான். துருப்பிடியாமலிருக்கும்பொருட்டும் கூராக்குதற்பொருட்டும் படைகளில் நெய்பூசுதல், இயல்பு. 'மஞ்ஞையும் மடமானும்' என்பன, 'சாயல்கண்டும் விழிகண்டும்' என முறையே சென்று இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். ஞிறை-போலி. மஞ்ஞை-திசைச்சொல். பி - ம்:—[1] நெய்ந்நிறை. [2] நிறம். [3] கைம்முறை. [4] கருதின. [5] மைஞ்ஞை. [6] வருவனவவை, வருவனவிவை. (707)

7. பூவலர் [1]குரவோடும் [2]புடைதவழ் பிடவீனும்
மாவலர் சொரிசூழற் றுயிலெழு மயிலொன்றின்
[3]தூவியின் மணம்நாறத் துணைபிரி பெடை [4]தானச்
சேவலோ டுறவூடித் திரிவத னியல்காணாய்.

(இ - ள்.) பூ அலர் குரவோடுஉம்-அழகாக மலர் மலர்கின்ற குராவினுடனே, புடை தவழ் - பக்கங்களிலே தவழ்வதுபோற் பரவிவளர்கின்ற, பிடவு-பிடவமரம், ஈனும்-உண்டாக்கிய, மா அலர்-சிறந்த மலர்கள், சொரி-சொரிகின்ற, சூழல்-சூழ்ந்த இடங்களில், துயில் எழும்-உறங்கியெழுகின்ற, மயில் ஒன்றின்-ஓராண்மயிலின், தூவி-கலாபம், இன் மணம் நாற-இனியமணம்வீச, (அதுகண்ட), துணை பிரி பெடைதான்-(தன்கணவனாகிய) துணையைப் பிரிந்திருந்த பெண்மயில், அ சேவலொடு-அந்த ஆண்மயிலோடு, உற ஊடி-மிகவும் ஊடல்கொண்டு, திரிவதன் இயல்-திரிவதன் தன்மையை, காணாய்—; (எ-று.)

குராமலரும் பிடவமலருஞ் சிந்திய சூழலில் துயின்று எழுந்ததனால் அம்மலர்களின்மணம் படியப்பெற்ற ஆண்மயிலைக்கண்டு, பிரிந்திருந்த பெண்மயில் 'வேற்றுப்பெண்மயிலோடு கலந்ததனால்

இதற்கு இம்மணம் உண்டாயிற்று' என்று கருதி அவ்வாண்மயிலோடு ஊடல்கொண்டு அச்சேவலுக்கு முகங்கொடாது ஊடிச்செல்வது காணுயெனக் காட்டுகின்றனன் இராமபிரானென்க. தூவியில் மணம்நாற என்று பிரித்தும் உரைக்கலாம். மலர்மணத்தால் மயிலின்கலாபம் மணம்நாறுவதுபற்றி, அச்சேவலை வேற்றுப்பேடையோடுபுணர்ந்துவந்ததென மயங்கியதாகக்கூறியது - மயக்கவணியாம். "சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடுசிவணும், மாயிருந்தூவி மயிலலங்கடையே"என்ற தொல்காப்பிய மரபியற் சூத்திரத்திற்கு மாறாக மயிலின் ஆணைச்சேவலென்றது எவ்வாறு எனின்?—அச்சூத்திரவுரையில் 'மாயிருந்தூவி மயில் என்றதனன் அவை தோகையுடையவாகிப் பெண்பால்போலும் சாயலவாகலான் அவை ஆண்பாற்றன்மையில என்பது கொள்க: செவ்வேளூர்ந்த மயிற்காயின் அதுவும்நேரவும் படும்' என்றமையின், பிற்காலத்து அவ்வரம்பு மாறியமை பெறப்படும். பி - ம்:—[1] நிழலிட. [2] தூவியன்மணம். [3] காணக். (708)

8. அருந்ததி யனையாளே யமுதினு மினியாளே
செருந்தியின் மலர் [1] தாங்குஞ் செறி[2] யித ழினசோகம்
[3] பொருந்தின [4] களிவண்டிற் [5] பொலிவன பொன்னூதும்
இருந்தையி னெழுதீயொத் [6] தெழுவதோ ரியல் [7] காணாய்.

(இ-ள்.) அருந்ததி அனையாளே- அருந்ததியை யொத்தவளே! அமுதின்உம் இனியாளே-அமிருதத்தைக்காட்டிலும் இனிமையையுடையவளாகத் தோன்றுபவளே! செருந்தியின் மலர் தாங்கும்- செருந்திமலரைத்தாங்குகின்ற, செறி இதழின் அசோகம்-நெருங்கிய இதழையுடைய அசோகமலர்கள், பொருந்தின களி வண்டின் பொலிவன - (தம்மிடத்துப்) பொருந்திய [மொய்த்த] மதர்த்த வண்டுகளோடு விளங்குவன,—பொன் ஊதும் - பொன்னை மூடிவைத்து ஊதுகின்ற, இருந்தையின் - கரியிலே, எழு தீ ஒத்து - மேலெழுந்து எரிகின்ற நெருப்பைப் போன்று, எழுவது ஓர் இயல்- எழுந்து தோன்றுகின்ற ஒப்பற்ற தன்மையை, காணாய்-; (எ - று.)

அசோகமலரின் இடையிலே செருந்திமலர் தங்கியிருக்க, வண்டுகள் அவற்றின்மீது மொய்க்குங்காட்சி, நெருப்பிலே பொன்னைவைத்துக்கரியால் மூடி ஊதுகுழல்கொண்டுஊதுகையில் அக்கரியின் இடைவழியாக நெருப்புச்சுவாலை வெளிவருவதுபோலுமென்க: தற்குறிப்பேற்றவணி. அசோகு - நெருப்புச்சுவாலைக்கும், செருந்திமலர்-பொன்னுக்கும், அவற்றின்மீது மொய்க்கும் வண்டுகள்-பொன்னைப் பொதியவைக்குங்கரிக்கும் ஒப்பாமெனக் காண்க. செருந்தியைத் தெரியவொட்டாமல் வண்டுகள் அவற்றின்மீது மொய்க்க, இடையிடையே அசோகின் இதழ்கள் நெருப்புச்சுவாலைபோல் வெளித்தோன்றுமென்க. பி - ம்:—[1] தங்கி, தங்கும். [2] இதழ்வனசோகம், இதழனசோகம், இதழனகோங்கம், இதழ்புனைகோங்கம், [3] பொருந்திய. [4] களிவண்டை. [5] பொழிவன, பொதிவன: [6] எழுவனவியல், எழுவனபல, எழுவனவவை. [7] பாராய். இப்பாடலுக்குப் பின் சில பிரதிகளில் "கூடிய" (13) என்ற பாடல் உள்ளது. (709)

9\. [1]ஏந்திள முலையாளே யெழுதரு மெழிலாளே
காந்தளின் முகைகண்ணிற் [2]கண்டொரு களிமஞ்ஞை
பாந்தளி தெனவுன்னிக் கவ்வியபடி [3]பாராத்
[4]தேந்தள வுகள்செய்யுஞ் [5]சிறுகுறு நகைகாணாய்.

(இ - ள்.) ஏந்து இள முலையாளே-(சாயாமல்) நிமிர்ந்தவண்ணமாகவுள்ள இளமுலையுடையவளே! எழுத அரும் எழிலாளே-எழுதுவதற்குமுடியாத[மிக்க] அழகுடையவளே! ஒரு களி மஞ்ஞை - களிப்புக்கொண்ட ஒருமயிலானது, காந்தளின் முகை - காந்தளின் மொட்டை, கண்ணில் கண்டு - (தன்) கண்களாற் கருத்துடன் பார்த்து, இது பாந்தள் என உன்னி-இது பாம்பு என்றுநினைத்து, கவ்விய-(அதனைத் தன்வாயாற்) கவ்விய, படி-வகையை, பாரா - பார்த்து, தேன் தளவுகள் செய்யும்-தேனையுடையமுல்லைமலர்கள் செய்கின்ற,சிறுகுறு நகை-மிகச்சிறிய புன்சிரிப்பையும், காணாய்—;

காந்தளின் முகையை அரவெனக்கருதி மயில் அதனைக்கவ்வுவதையும், முல்லைக்கொடியில்மலர்கள் மலர்வது அங்ஙன் மஞ்ஞை மாறாகக் கருதிக் கவ்வியதுகுறித்து (முல்லைக்கொடியென்னும்) மாதரின் பரிகாசச்சிரிப்புப்போல்வதையும் காணாயென்று சீதைக்கு இராமபிரான் காட்டுகின்றனனென்க. இவ்வருணனை-தற்குறிப்பேற்றவணியாம். இதனில்,தற்குறிப்பேற்றத்தைக் காட்டும்உருபுதொக்கு வந்துள்ளது: காந்தள்மொட்டைப் பாந்தளென மயில் மயங்கியது என்ற இடத்துள்ள மயக்கவணி இதற்கு அங்கம்.காந்தட்குப் பாம்பு உவமை கூறப்படுவதனை "பாம்பு பையவிந்ததுபோலக் கூம்பிக், கொண்டலிற்றுலைந்த வொண்செங்காந்தள்" என்பது முதலிய இடங்களிற் காண்க. பி - ம்:—[1]ஏந்தின. [2]கண்டதொர். [3]பாராய். [4]தீந்தளவுகள், சேர்தளவுகள், தேர்தளவுகள். [5]சிறுநகைபல. இச்செய்யுள் ஒருபிரதியில் "குன்றுறை" (10) என்னும் பாடலுக்குப்பின் உள்ளது. (710)

10\. குன்றுறை வயமாவின் குருளையு மிருள்சிந்திப்
பின்றின தெனலாகும் பிடிதரு சிறுமாவும்
[1]அன்றில் [2]பிரிவொல்லா வண்டர்த மனையாவின்
[3]கன்றொடு விளையாடுங் [4]களியன பலகாணாய்.

(இ-ள்.)குன்று உறை வய மாவின் குருளை உம்-மலையில்வாழுந் தன்மையுள்ள புலியின்குட்டியும், இருள் சிந்தி பின்றினது எனல் ஆகும் பிடி தரு-இருளை வெளிப்படுத்திப் பின்னிவைத்துள்ளதென்னும்படியுள்ள பெண்யானை பெற்ற, சிறு மா உம் - சிறிய யானைக்குழவிகளும், அண்டர்தம் மனை ஆவின் கன்றொடு-இடையர்வீட்டிலுள்ள பசுவின்கன்றுகளுடனே, அன்றில - பகைத்தலில்லாதனவும், பிரிவு ஒல்லா - (ஒன்றைவிட்டுஒன்று) பிரிந்து வாழ்வதற்கும் உடன்படாதனவுமாகி, விளையாடும் களியன பல - களித்துவிளையாடுபவை பலவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

புலிக்குட்டியும் யானைக்கன்றும் பசுவின்கன்றுகளோடுசேர்ந்து பகைமை யென்பது சிறிதும் இல்லாமல் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரி

வதற்கும் மனமில்லாது மிக்க மனவொற்றுமையோடும் பேரன் போடும் விளையாடுபவற்றைக் காணு யென்கின்றன னென்க. வயமாவின்குருளை-சிங்கக்குட்டியென்றலும் ஒன்று. வயமாவும் யானையும் பகைமை நீங்கிப் பசுவின்கன்றோடு விளையாடுதற்குக் காரணம், அவ்வனம் முனிவருறைவிடமாதலினாலென்று கொள்க. சிந்திப்பின் றினது-வென்று மாறுபட்டது என்றும்உரைப்பர். பி-ம்:—[1]அன்றல. [2]பிறிகில்லா, பிறிவொல்லா. [3]கன்றொடுமுட னுடும் or. உறவாடி- [4]களியது. (711)

11. அகில்[1]புனை குழல்[2]மாதே யணியிழை யெனலாகும்
நகுமலர் நிறைமாலைக் [3]கொம்பர்க ணதிதோறும்
துகில்புரை [4]நுரைநீரிற் றோய்வன துறையாடும்
முகிழிள முலையாரின் மூழ்குவ பலகாணுய்.

(இ-ள்.) அகில் புனை குழல் மாதே-அகிற்புகையூட்டப் பெற்ற கூந்தலையுடைய மங்கையே! அணி இழை எனல் ஆகும்-அலங்கரித்தற்குஉரிய ஆபரணமென்று சொல்லத்தக்க, நிறை நகு-நிறைய மலர்ந்த, மலர்மாலை-மலர்த்தொகுதியுடைய, கொம்பர்கள் பல-பூஞ்செடிக்கொம்புகள் பல, துறை ஆடும் முகிழ் இள முலையாரின் - நீர்த்துறையிலே நீராடுகின்றஅரும்பும் இளையமுலையையுடைய மகளிரைப்போல், நதிதோறும் - நதியினிடங்களிலெல்லாம், துகில் புரை நுரை நீரில்-வெண்பட்டாடையையொத்த நுரையுள்ள நீரிலே, தோய்வன மூழ்குவ - படிந்து மூழ்குவனவற்றை, காணாய்—; (எ-று.)

காற்றினால் அசைக்கப்படுந்தோறும் நீரிற் பூஞ்செடிக்கொம்புகள் பலபடிந்து தோய்வன, மகளிர் நீர்த்துறையிற்படிந்து மூழ்குபவரைப் போலுமென்றார்; தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி. முகிழ்-தாமரை மொட்டுமாம். கொம்புகள் மகளிர்க்கும், அவற்றிற்பூத்துள்ள மலர்த்தொகுதிகள்-பல அணிகலன்களுக்கும் ஒப்பு. சிலமரங்கள் மாலைபோலப்பூத்த லியல்பு: "துறுநீர்க்கடம்பின் துணையார் கோதை", "கோங்கலரும் பொழில்மாலிருஞ்சோலையிற் கொன்றைகள்மேல்,தூங்குபொன்மாலைகளோடுடனாய்நின்று தூங்குகின் றேன்" என்பன முதலிய காண்க. துகில் புரைநீர் - "பஃறுகிலி னுடங்கியிழிதருமருவி" என்பது முதலியன காண்க. பி-ம்:—[1]புரை. [2]மானே. [3]கொம்புகள். [4]தரு, திரை. (712)

12. முற்றுறு முகை [1]கிண்டி [2]முரல்கில [3]சிறுதும்பி
விற்றிரு நுதன் [4]மாதே [5]யம்மலர் விரிகோங்கின்
சுற்றுறு மலரேறித் துயில்வன சுடர்மின்னும்
பொற்றக டுறு[6] நீலம் [7]புரைவன பலகாணாய்.

(இ-ள்.) வில் திரு நுதல் மாதே-வில்லைப்போன்ற அழகிய நெற்றியையுடையபெண்ணே!—முற்றுறு முகை கிண்டி-முற்றிய மலர்களினரும்புகளைக் குடைந்துகொண்டு,(ஆங்குள்ள மதுவைப் பருகி),முரல்கில - ஒலியாதனவான, சிறு தும்பி - சிறுவண்டுகள், அம் மலர் விரிகோங்கின் - அந்த(த்தாம்கிண்டிய) மலர்கள் மலரப்பெற்ற கோங்கமரத்தின், சுற்று உறு - சுற்றிலும்பொருந்திய, மலர் ஏறி - மலர்களிலேறி, துயில்வன-(ஆங்குள்ளமதுவைப்பரு

காமல்) உறங்குவனவாய், சுடர் மின்னும் பொன் தகடு உறு நீலம் புரைவன - ஒளி விளங்குகின்ற பொற்றகட்டிலே பொருந்திய நீல ரத்தினங்களை யொப்பன, பல - பலவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

மலரும்பருவத்தையடைந்து முற்றியமுகைகளிற் குடைந்து சென்று புதுத்தேனைப்பெற்ற சிறுவண்டுகள், அழகிய கோங்கு மரத்தைச்சுற்றி மலர்ந்த மலர்களிற் கிடக்கும் பழந்தேனைப் பருகாமல் படிந்து துயில்வனவாகிப் பொற்றகட்டிலழுத்தின நீல மணிகள்போல விளங்குவதைக் காணுயென்கின்ரு னென்க. இனி, [2]முயல்கிலஎன்ற பாடத்தைக்கொண்டு, முகையைவலியக் கிண்டிப் புதுத்தேனைப்பருகமாட்டாத சிறுதும்பிகள் ஏற்கவே மலர்ந்த கோங்கின்மலரிற் கிடைக்கும் பழந்தேனை நுகர்ந்து உறங்கின என்றலும்உண்டு. பி - ம்:—[1]தீண்டி, கண்டே. [3]சில. [4]மாலை. [5]இனமலர். [6]சிலம். [7]பொருவன. (713)

13. கூடிய நறைவாயிற் கொண்டன விழி[1]கொள்ளா
மூடிய [2]களி[3]மன்ன [4]முடுகின நெறிகாணு
ஆடிய சிறைமாவண் [5]டந்தரி னிசை [6]முன்னுப்
பாடிய பெடை [7]கண்ணு வருவன பலகாணுய்.

(இ - ள்.) கூடிய நறை வாயில் கொண்டன-மிக்கதேனை வாயிற்கொண்டனவும், விழி கொள்ளா-(அங்ஙனம் மதுவையுண் டமையாற்) கண்விழித்துப்பார்க்கமாட்டாமல், மூடிய-(கண்ணை) மூடிக்கொள்ளுமாறு, களி மன்ன-பெருங்களிப்புப்பொருந்த, முடுகின-விரைந்துசெல்லுதற்குஉரிய, நெறி காணு - வழியைக் காணமாட்டாதனவுமான, ஆடிய சிறை மா வண்டு - ஆடிக் கொண்டுசெல்லுஞ் சிறகுள்ள பெரிய ஆண்வண்டுகள், அந்தரின்- குருடரைப்போல, இசை முன் ஆ பாடிய பெடைகண் ஆ-இசைப் பாடலை முன்புறமாகப்பாடியவண்ணஞ் சென்ற பெண்வண்டு களைக் கண்ணுகக்கொண்டு, வருவனபல-பலவருவனவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

நறையைப் பருகிய களிப்பாற் செல்லும்நெறியைக் கண் விழித்துக்காணமாட்டாத ஆண்வண்டுகள் முன்புறத்தே பெண் வண்டுகள் பாடிக்கொண்டு செல்ல, அந்தஇசையைப் பற்றிய படியே நெறியே செல்லலாயின வென்க. அந்தர், ஒலிபற்றிச் செல்லுதலில் உவமையாவர். பாடியவண்ணம் முன்செல்லும் பெண்வண்டு செல்லும்வழியையுணர்தற்குக் கருவியா யிருத்த லால், 'முன்னுப்பாடியபெடைகண்ணு' என்ருர். மாவண்டு-கரிய வண்டுமாம். பி-ம்:—[1]கொள்ள. [2]கிளி. [3]மன்னு, மன்னி. [4]முடுகிய. [5]அந்தரின்விசை. [6]முன்னம். [7]கண்ணுய். (714)

14. கன்னிய ரணிகோலங் கற்றறி குந[1]ரென்னப்
பொன்னணி [2]நிறவேங்கை [3]கோங்குகள் புதுமென்பூ
அன்னமென் னடையாய்நின் [4]னளகநன் னுதலப்புஞ்
சின்ன [5]மென் மலர்மானச் சிந்துவ பலகாணுய்.

(இ - ள்.) அன்னம் மெல் நடையாய்-அன்னம்போல் மெல்லிய நடையையுடையவளே! பொன் அணி நிறம் வேங்கை கோங்குகள்

-பொன்னின் அழகிய நிறம்வாய்ந்த (மலர்களோடுகூடிய) வேங்கை மரமும் கோங்குமரமும்,—கன்னியர் அணி கோலம்-கன்னிப்பெண்கள் அணிகின்ற கோலத்தை, கற்று அறிகுநர் என்ன-கற்றுப்பழகுபவர்போல, புது மெல் பூ-மெல்லிய புது மலர்களை, நின் அளகம் நல்நுதல்-நின்னுடைய அளகத்தோடுகூடிய அழகியநெற்றியிலே, அப்பும்-அப்புகின்ற, மெல் சின்னம் மலர் மான-மெல்லிய சின்னப் பூவை யொப்ப, சிந்துவ-சிந்துவனவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

வேங்கையும் கோங்கும் நின்னுடைய நெற்றிக்குநேராக மெல்லிய பொன்னிறப்பூவைச் சிந்துபவை, கோலம்புனையும்கன்னியர் நின்நுதலில் அப்புஞ் சின்னப்பூவைச் சிந்துவனவற்றைப் போலுமென்க. **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** "நின்குழல்வேங்கையம்போதொடு, கோங்கம்விராய்" என்ற திருக்கோவையாரிலும் குழலில் வேங்கைப்போதொடுகோங்கம்போதும்அணிதல்கூறப்பட்டுள்ளது காண்க. சின்னமலர்-விடுதிப்பூ. பி-ம்:—[1]ஒப்பப். [2]நற வேங்கைக், நிறக்கொங்கைக். [3]கொம்பர்கள். [4]அளிவளரளகப்பூஞ். [5]நன்.(715)

15. **மணங்கிளர் மலர்[1]வாச மாருதம் [2]வரவீசக்**
கணங்கிளர் தருசுண்ணங் [3]கல்லிடை யன [4]கானத்து
அணங்கினு மினியாயுன் னணிவட முலை[5]முன்றிற்
சுணங்கின மவைமானத் துறுவன [6]வவைகாணாய்.

(இ - ள்.) அணங்கின்உம் இனியாய்-தெய்வமகளிரைக்காட்டிலும் அழகுடன்தோன்றுபவளே! உன் வடம்அணி முலை முன்றில் சுணங்கு இனம் அவை மான - உன்னுடைய முத்துமாலையையணிந்ததனங்களின் முன்னிடத்தேயுள்ள தேமலின் திரள்களையொப்ப,—வாசம் மாருதம் வர வீச-நறுமணமுள்ள காற்று மிக வீசுவதனால், மணம் கிளர் மலர் - வாசனைமிகுகின்ற மலர்களின், கணம் கிளர்தரு சுண்ணம்-கூட்டமாக விளங்குகின்ற மகரந்தப் பொடிகள், கானத்து - காட்டினிடத்தே, கல்இடையன - கற்களினிடையினுள்ளனவாகி, துறுவன-நெருக்கமாகச்சிந்திக் கிடப்பனவற்றை, காணாய்—;(எ - று.)

காட்டிலுள்ள மலர்மரங்களின்மீது காற்றுவீசுவதனால் அம்மரங்களின் மலர்களிலிருந்து கற்களின்மீது சிந்திய மகரந்தப்பொடிகள், தனங்களிற்படருந் தேமலினத்தை யொத்துத் தோன்றுமென்க. கற்களுக்குத் தனங்களும், மகரந்தப்பொடிகட்குத் தேமலினமும் ஒப்பு; **தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி.** கல்லுடையன கானத்து என்றுரேனும், கானம் உடையன கல்லத்து என்க. காற்றுக்கு வடமொழியிலே கந்தவஹன் [நறுமணத்தைத் தாங்குவது] என்று ஒருபெயருள்ளதற்கு ஏற்ப, 'வாசமாருதம்' என்றார். வடமணியென்றது - முலைக்கு இயற்கையடைமொழி. தெய்வமகளிரும் விரும்புங் கட்டழகுடையா யென்பார் 'அணங்கினுமினியாய்!' என்றார். கானத்துஅணங்கு எனஎடுத்து வனதேவதையென்றுரு முளர். பி-ம்:-[1]வாரும். [2]அவிர்வாசக், அயர்வாசக். [3]கல்லுடையன, கள்ளுடையன. [4]கண்டாய். [5]முன்னர்ச். [6]பல. இச்செய்யுள், சிலபிரதியில் "வாள்புரை"(17)என்றசெய்யுளின்பின்னர்க்காணப்படுகின்

றது; சிலபிரதியிற் காணப்படவில்லை. சிலபிரதியில் "கன்னியர்" (14) என்பது இதன்பின் உள்ளது. (716)

16. அடியிணை [1]யுறைகல்லா வென்றுகோ லதரெங்கும்
இடை [2]யிடை மலர்சிந்து [3]மினமர மிவைகாணுய்
கொடியினொ டிளவாசக் [4]கொம்பர்கள் [5]குயிலேயுன்
துடிபுரை யிடை [6]நாணித் துவள்வன [7]விவைகாணாய்.

(இ-ள்.) 'அடி இணை-(உன்னுடைய) பாதங்கள், உறை - (கற்கள்) உறுத்துவதை, கல்லா-கற்றறிந்தனவல்ல,' என்று கோல்-என்று கருதித்தானோ, அதர் எங்கும்-(நடந்துசெல்லவேண்டிய) வழிமுழுதும், இடை இடை-அவ்வவ் விடங்களில், மலர் சிந்தும் - புஷ்பங்களைச் சிந்தியுள்ளன வென்னுமாறுள்ள, இனம்மரம்இவை-தொகுதியாயுள்ள இம்மரங்களை, காணாய்—;குயிலே-குயில்போன்ற இனிய குரலையுடையவளே!கொடியினொடு-கொடிகளுடனே, வாசம் இள கொம்புகள் இவை - (மலர்நிறைந்திருத்தலால்) நறுமணங் கொண்ட இந்த இளங் கொம்புகள், உன் துடி புரை இடை நாணி துவள்வன-உன்னுடைய உடுக்கையையொத்த இடைக்கு ஒப்பாக மாட்டாது வெள்கித் துவள்வனவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

மலர்மரங்கள் செல்லும்வழியிடம்முழுதும் மலர்களைச் சிந்தியிருப்பது, சீதையின்பாதங்கள் கற்கள் உறுத்த நடந்துசென்று பழகாதனவாதலால் அம்மங்கையின் பாதங்கட்கு இந்தக்கல்வழியுறுத்தாதிருக்க வேண்டுமென்று மலர்களைப்பரப்பிவைத்தன போலு மென்று, முன்னிரண்டடிகளிற் குறித்தார்.மலர்கள் மிகுதியாகப் பூத்திருப்பதனால் அப்பாரத்தைத் தாங்கமாட்டாது துவளுகின்ற கொடிகளையும் பூங்கொம்பர்களையும் சீதையின் இடைக்கு உவமையாகமாட்டாமல் நாணித் துவள்வனபோலு மென்று, பின்னிரண்டடிகளிற் குறித்தார்: இவையிரண்டும்-தற்குறிப்பேற்றவணிகளாம். பி - ம்:—[1]பொறை. [2]மிடை. [3]இள. [4]கொம்புகள். [5]குயிலாய். [6]நாண, மான. [7]அவை, பல. இச்செய்யுள், 13-ஆம்பாடலுக்குப் பின் சில பிரதியிற் காணப்படுகின்றது. (717)

17. வாள்புரை விழியாயுன் [1]மலர்புரை யடிமானத்
தாள்புரை தளிர்வைகுந் தகை [2]ஞிமி றிவைகாணாய்
கோள்புரை யிருள்வாசக் குழல்புரை [3]மழைகாணாய்
தோள்புரை யிளவேயின் [4]றொகுதிக ளிவைகாணாய்.

(இ-ள்.) வாள் புரை விழியாய் - வாட்படையையொத்த கண்களையுடையவளே! உன்-உனது, மலர் புரை அடி-தாமரைமலரையொத்த பாதங்களிலும், மானம் தாள் புரை தளிர்-பெருமைபொருந்திய(உன்)பாதங்களை யொத்த தளிர்களிலும்,வைகும்-தங்குகின்ற, தகை - தன்மையையுடைய, ஞிமிறு இவை - இந்தவண்டுகளை, காணாய்—; கோள் புரை இருள்-(பண்டங்களைத் தெரியவொட்டாமற்)கொள்ளுந் தன்மையையுடைய மிக்க இருளைக்கொண்ட,வாசம் குழல்-(நின்) நறுமணமுள்ள கூந்தலை, புரை - ஒத்த, மழை-மேகங்

களை, காணாய்—; தோள் புரை இள வேயின் தொகுதிகள் இவை-தோளையொத்த இந்த இளமூங்கில்களின் தொகுதிகளை, காணாய்—

ஞிமிறு, மழை, வேயின்றொகுதி இவற்றைக் காட்டுகின்றா னென்க. தாள்புரை தளிர், குழல்புரைமழை, தோள்புரைவேய் - எதிர்நிலையுவமையணி. கோள்புரையிருள் - "கொள்கின்ற கோளிருள்" என்றார், ஆழ்வாரும். புரையென்பது மற்றை இடங்களில் ஒப்புப் பொருளில் வரினும், கோள்புரையிருள் என்றஇடத்து, புரை - பெருமை அல்லது உயர்ச்சி என்ற பொருளைக் கொண்டதாய், மிகுதியாகிய என்ற கருத்ததாம்: புரையென்பது இப்பொருள்களில் வருதலை, "புரையோய் புரையின்று" எனப் பரிபாடலிலும் காண்க. சில வேளைகளில் அடிகளை மலரெனமயங்கி ஞிமிறு அங்கு வைகுந்தன்மையன வென்பார் 'மலர்புரையடிவைகும் ஞிமிறு' என்றார். இனி, அடையாற்றுப்பதிப்பில் தாள்என்பது - தாட்கூட்டாகிய நீல்க்கடைச் செறியென்னும் அணியென்று உள்ளது. இந்தத் தாள் என்ற அணிக்கு வண்டு உவமையாகக் கூறப்படுவது உண்டு: ஆயினும், இந்த அணி கையில் அணியப்படுவதாக வருவதன்றி, அடியில் [பாதத்தில்] அணியப்படுவதென் வருவதாகத் தெரியவில்லை. "தகையவர்கைச்செறித்த தாள்போலக் காந்தள், முகையின் மேற்றும்பியிருக்கும்" (குறிஞ்சிக்கலி-7) என்பது முதலியன காண்க. இனி, மலரைப்புரையும் அடியையொப்பத் தாளோடு கூடிய தளிர் என்றுபொருள்கூறின், தளிருக்கு உவமையாகக்கூறப்பட்டுள்ள அடிக்கு மலரை உவமை கூறியதா மாதலால், அது அடுக்கியல்வரலுவமை யென்னும் உவமைக்குற்றமாம்; "அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே" என்பது, தொல்காப்பியம். கோளை [பாம்பை] யொத்தஇருண்டவர்சக்குழலை யொத்த மழை என்று அடையாற்றுப்பதிப்பிலே பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. மழைக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்ட குழற்குக் கோளை [பாம்பை] உவமை கூறியதா மாதலால், இதுவும் அடுக்கியல்வரலுவமையென்னும் உவமைக் குற்றமாம். ஆகவே; இங்ஙன் பொருளுரைத்தலாகாது.
பி - ம்:—[1]மலரடியணி, மலரடியவை. [2]ஞிமிறிவை, ஞிமிறுவை. [3]மலர். [4]தொகுதிரளவை, தொகுதிகளவை. (718)

18. பூநனை சினைதுன்றிப் புள்ளிடை யிடை[1]பம்பி
[2]நானிற நளிர்வல்லிக் கொடி[3]நவை யிலபல்கி
மானின மயின்மாலை குயிலினம் [4]வருகானம்
நீநிகர் தொழிலாடைத் திரை[5]பொரு வதுபாராய்.

(இ - ள்.) மான் இனம் - மானின்கூட்டங்களும், மயில் மாலை-மயிலின் கூட்டங்களும், குயில் இனம்-குயிற்கூட்டங்களும், வரு - சஞ்சரிக்கப்பெற்ற, கானம்-இந்தக் காடானது,-பூ நனை சினை துன்றி - பூவரும்புகளுடைய கிளைகளோடு நெருங்கி, நால் நிறம் நளிர் வல்லி கொடி நவை இல பல்கி - பலவகை நிறமுள்ள குளிர்ந்த வல்லியெனப்படும் கொடிகள் குற்றமில்லாதன மிகுந்து, நீ நிகர் தொழில் திரை ஆடை - (ஓவியக்காரர் தம்) புத்திக்கு ஏற்பப் பூந்தொழில்களமைத்த பல்வண்ணத்திரையர்டையை, பொருவது - ஒத்திருப்பதை, பாராய்—; (எ - று.)

சினை துன்றிப் புள்பம்பிப் பலநிறக்கொடிகள் மல்கிய கானம், சித்திரத்தொழிலமைந்த பலவண்ணத் திரைச்சீலைபொருவுவதைக் காண்பாயென்கின்றனனென்க. கானகத்திற்குத் திரைச்சீலை யுவமை: "வித்தகரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச், சித்திரச் செய்கைப்படாம் போர்த்ததுவே, ஒப்பத்தோன்றிய வுவவனம்" என்ற மணிமேகலை ஒப்புநோக்கத்தக்கது. தீ-புத்தியென்ற பொருளைக் காட்டும் வடசொல். 'மானினம் மயின்மாலை குயிலினம் வரு' என்பது-கானகத்திற்கு இயற்கையடைமொழி; இனி, திரையாடையில் மானினம் முதலியனவும்சித்திரத்தொழிலாக அமைந்துள்ளதனால் இங்ஙனம் கூறினாரென்றலும் ஒன்று. கானத்துமரங்களிற் செந்தளிர் எங்கும் பரவியிருப்பதால்,அந்தக்கானத்தைத் தீநிகர் ஆடையென்றன ரென்றலுமாம்; இங்கன் கூறுமிடத்து தீயென்பது நெருப்புஎன்றபொருளைக்காட்டும்தென்மொழி பி- ம்:—[1]கொம்பின், நம்பித். [2]தானளிர்வனவல்லிக். [3]பலபல தங்கி, அளவிலமல்கி, நகையிலமல்கி, நவையில பல்க. [4]வதி. [5]பொருவன, புரள்வன. ( )

19.—இராமன் பிராட்டிக்கு வனவளத்தைக் காட்டியவண்ணம் செல்கையிற் சூரியன் அத்தமிக்க, அப்போது புலப்பட்ட சித்திரகூடமலையைக் காட்டல்.

[1]என்றனன் மடவாளோ டினிதினின் [2]விளையாடிப்
பொன்றிணி திரடோளான் [3]போயின னெறிபோதுஞ்
சென்றது [4]குடபாலத் திருமலை யிதுவன்றே
[5]என்றனன் வினைவென்றோர் மேவிட மெனலோடும்.

(இ - ள்.) மடவாளோடு - (தன்மனைவியாகிய) மடப்பமுள்ள சீதாதேவியுடனே, பொன் திணி திரள் தோளான் - பொன்னாபரணங்களை நெருங்கப் பூண்டுள்ள திரண்டதோளையுடையவனான ஸ்ரீராமன், என்றனன்-என்று கூறி, இனிதினின் விளையாடி- இனிமைபொருந்த மகிழ்வோடு நடந்து, நெறி போயினன்-(சித்திரகூடத்தைநோக்கிச் செல்லும்) வழியைப் பிடித்துச் சென்றான்: (அப்போது), போதும் குடபால் சென்றது-சூரியனும் மேல்திசையைச்சேர்ந்தான் [அத்தமிக்கலாயினன்]; (அக்காலத்துத் தான் செல்லக்கருதிய சித்திரகூடமலை கண்ணுக்குத் தூரத்திற் புலப்பட),—(இராமன்),—'வினை வென்றோர் மேவு இடம் - இருவினையை(த் தம்முடைய தவமகிமையால்) வென்றவராகிய முனிவர் வாழ்கின்றஇடமான, அ திருமலை-(நாம் செல்லக்கருதிய) அந்தச் சிறந்த சித்திரகூடமலை, இது அன்றே-(கண்ணுக்குத் தெரிகின்ற) இதுவல்லவோ?' என்றனன்—; எனலோடும்-என்றுகூறிக் கொண்டிருந்தவளவில்,—(எ - று.)—"பரத்துவனெனு நாமப் பரமுனி பவநோயின், மருத்துவனனையானை வரவெதிர்கொளவந்தான்" என அடுத்த கவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

போதும் குடபால் சென்றதுஎன்றது - சூரியன் அத்தமித்தானென்றவாறு. சூரியன் உதித்தானென்பதைச் சூரியன் கீழைத்திசையிற்சேர்ந்தானென்றும், அத்தமித்தலை மேலைத்திசையைச் சூரியன் சேர்ந்தானென்றும் கூறுவர் கவிஞர்.கீழ்ச் கங்கைப்படலத்

தில் "சித்திரகூடத்துச்சென்னெறிபகர்" என்று வினவின னாத லால், இராமபிரான் அம்மலையை 'அத்திருமலையிதுவன்றோ' என் கின்றான். போது-போதினையுணர்தற்கு முதன்மைக்கருவியாயிருக் கும் சூரியனுக்கு, ஆகுபெயர்: "வாழ்நாட்கலகாவயங்கொளி மண்டி லம்" என்றார், பிறசமயத்தாரும். பி-ம்:—[1]என்றுநன், என்றின. [2]விளையாட. [3]போயினநெறி. [4]குடபாறை, குடபாலை. [5]வென்றரு, என்றிரு, [6]என்ன னின்றார். (720)

20.—பரத்துவாசமுனிவன் இராமபிரானை எதிர்கொள்ள அங்குவருதல்.

அருத்தியி னகம்விம்மு [1]மன்பின னெடுநாளில்
[2]திருத்தின தவ[3]முற்றிற் றின்றென றெரிகின்றான்
பரத்துவ னெனுநாமப் பரமுனி பவநோயின்
மருத்துவ [4]னனையானை வரவெதிர் கொளவந்தான்.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) அருத்தியின் அகம் விம்மும் அன்பினன் - (இராம பிரானைக் காணப்போகிறோமென்று) மகிழ்ச்சியினால் மனம்பூரிக் கின்ற அன்பையுடையவனும், நெடுநாளில் திருத்தின தவம் இன்று முற்றிற்று எனல் தெரிகின்றான் - நெடுநாளாக நேர்மை பெறச்செய்த தவம் இன்று பயனைவிளைக்கும் பக்குவத்தை யடைந்ததென்று(தன்மனத்தினுள்ளே)நன்றாக உணர்ந்தறிபவனு மாகிய,பரத்துவன் எனும்நாமம்பரமுனி-பரத்துவாசனென்றபேரை யுடைய அந்தச் சிறந்தமுனிவன்,பவம்நோயின் மருத்துவன் அனை யானை-பிறவிநோயைப் போக்குவதற்கு வைத்தியன்போன்றவனான அந்த இராமபிரானை, வரவு எதிர்கொள - வருகையை யெதிர் கொள்ளுமாறு, வந்தான்—; (எ - று.)

பரமுனி-வடசொற்றொடர்: யாரினும் பரனான [சிறந்தவனான] முனி என்க. பவநோயின்மருத்துவ னனையான்-"எருத்துக்கொடி யுடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் மற்று, மொருத்தரு மிப்பிறவி யென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை,'மருத்துவனாய்நின்றமா மணிவண்ணா மறுபிறவி தவிரத், திருத்தியுன்கோயிற்கடைப்புகப் பெய்"என்பது,பெரியார் பாசுரம். மருத்துவன்-நோயைப் போக்க மருந்து தருபவன்; வைத்தியன். பரத்துவன் - பரத்வாஜனென்ப தன் திரிபு. பி - ம்:—[1]அன்பினின். [2]திருத்தியவினை. [3]முற்றிற் றென்றுநல், முற்றித்திருந்தனல், முற்றிற்றென்றனன், முற்றித் தின்கரனென னின்றான். [4]இவண்வந்தானெனவெதிர்.

ஸ்ரீராமன் முதலியோர் ஓடத்தினாற் கடந்து கங்கையின் தென் கரையைச் சேர்ந்ததும், நாட்டுவழியாக நடந்து வத்ஸதேசத்தைச் சார்ந்து அன்றிரவு ஆங்குள்ளதொரு ஆலமரத்தினடியே தங்கி, விடிந்தபின்பு பயணமாகிப் பெரிய ஆரணியங்களில் நுழைந்து என்றும்பாராத பலவகைக் காட்சிகளைப் பார்த்தவண்ணம் கங்கா யமுனா சரசுவதி நதிகள் சேருவதாகிய பிரயாகையில் பரத்துவாச முனிவனின் ஆச்சிரமத்தை நோக்கி நடந்து சாயங்காலம் அவ் வாச்சிரமத்தை யடைந்து காத்திருந்து அக்கினிஹோத்திரஞ் செய்துவிட்டு வெளிவந்த பரத்துவாசமுனிவனைக் கண்டுபணிந்து

தம்மை இன்னாரென்று தெரிவிக்க, அம்முனிவன் அர்க்கியம் முதலியனஅளித்து உபசரித்துக் காய்கிழங்காதிய உணவுகளையும் அளித்து, தங்கியிருக்க இடத்தையும் ஏற்படுத்திக்கொடுத்தனனென்று முதனூல் கூறும். (721)

21.—இதுவும், அடுத்த கவியும்-பரத்துவாசமுனிவனது வருணனை.

குடையின னிமிர்கோலன் குண்டிகை யினன்மூரிச்
சடையின [1]னுரிமானின் சருமனன் மரநாரின்
உடையினன் மயிர்நாலு முருவின னெறிபேணும்
நடையினன் மறைநாலும் [2]நடநவி றருநாவான்.

(இ - ள்.) குடையினன்-குடையை வைத்துக்கொண்டிருப்பவனும், நிமிர் கோலன்-ஓங்கிய தண்டத்தையேந்தி நிற்பவனும், குண்டிகையினன்-ஜலபாத்திரத்தைக் கொண்டிருப்பவனும், மூரி சடையினன்-மிக்க சடை முடியையுடையவனும், உரி மானின் சருமன்-உரிக்கப்பட்ட மான்தோலைப் போர்த்திருப்பவனும், நல் மரம் நாரின் உடையினன்-அழகிய மரநாராலியன்ற ஆடையை யுடுத்துள்ளவனும், மயிர் நாலும் உருவினன்-மயிர்தொங்குகின்ற வடிவத்தையுடையவனும், நெறி பேணும் நடையினன்-வழியிற் (பிறவுயிர்கட்கு நலிவு நேராதபடி) கவனித்துச் செல்லும் நடையை உடையவனும், மறை நால்உம் நடம் நவில் தரு நாவான்-நான்கு வேதங்களும் நர்த்தனஞ்செய்கின்ற நாவையுடையவனும்,-(எ-று.)

ஒருவனிடத்துச் செல்வம் மிகுதியாக இருப்பின், 'இவனிடத்து இலக்குமி தாண்டவமாடுகின்றாள்' எனவும், ஒருவனிடத்துவிச்சை மிகுதியாக இருப்பின் 'இவன் நாவில் நாமகள் தாண்டவமாடுகின்றாள்' எனவும் கூறும் உலகவழக்குப்பற்றி, 'மறைநாலு நடநவிறரு நாவான்' என்றார்: உலகவழக்குநவிற்சியணி. "பரத்வாஜோஹ த்ரிபிராயுர்பிர் ப்ரஹ்மசர்யமுவாஸ[பரத்துவாசனென்பவன் மூந்நூறுவருஷகாலம் பிரமசரியவிரதம் பூண்டுவசித்தான்]" என்று வேதங் கூறுதற்குஏற்ப, இங்குப் பரத்துவாச முனிவனை வருணித்தனர் கவியென்னலாம். "நூலேகரகம் முக்கோன் மணையே, யாயுங்காலை யந்தணர்க்குரிய" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தைக் கொண்டு இச்செய்யுளைக் கவி யாரம்பித்திருக்கலாம். மயிர்வினைஞனைக் கொண்டு மயிரைக்களைந்திடாமையால் அங்கமெல்லாம் மயிர் தொங்குகின்றதென்பார் 'மயிர்நாலும் உருவினன்' என்றார். நெறி பேணும் நடை-தவநெறியை விரும்பியதற்கு ஏற்ற ஒழுக்கம் எனினுமாம். கோல்-ஊன்றுகோல் என்றாருமுளர். பி - ம்:—[1]உழையின் சான்மரையினன், உழைமென்றோற்றறையினன், மானீன் சான்மரையினன், உழைமானின்றோலினன், உழையசினத்தரையினன், உழையின்றசனன் மரையினனேரின். [2]நவின்றன. (722)

22. செந்தழல் [1]புரிசெல்வன் றிசைமுக முனிசெவ்வே
[2]தந்தன வுயிரெல்லாந் தன்னுயிரென நல்கும்
அந்தண [3]னுலகேழு [4]மமையெனி னமரேசன்
உந்தியி னுதவாமே யுதவிடு தொழில்வல்லான்.

(இ-ள்.) செந்தழல் புரி செல்வன் - செந்நிறமுள்ள அக்கினியைத் தவருமல் நாடோறும்வளர்த்தலையே [வளர்க்கின்ற முத்தீயையே] செல்வமாகவுடையவனும்,-திசைமுகம் முனி - நான்கு திக்கை நோக்கிய நான்குமுகங்களையுடைய பிரமதேவன்,செவ்வே தந்தன -நேர்மையுறப்படைத்த, உயிர்எல்லாம்-பிராணிகளையெல்லாம், தன் உயிர் என நல்கும்-தன்னுயிரைப்போலக்கருதிப் பாதுகாக்கின்ற,அந்தணன்-அழகியகுளிர்ந்த அருளையுடையவனும்,-உலகுஎழ்உம் அமை எனின் அமரேசன் உந்தியின் உதவாமே உதவிடு தொழில் வல்லான்-ஏழுலகங்களையும் படையென்றாலும் தேவாதிதேவனாகிய திருமால் (தன்) நாபீகமலத்திலின்று (அண்டங்களை) உண்டாக்கா திருக்கையிலும் (தான்) படைக்குந் தொழிலைச்செய்யவல்ல ஆற்றல் படைத்தவனுமாகிய,—(எ-று.)—பரத்துவனெனுநாமப் பரமுனி * * * எதிர்கொளவந்தான்" என 20-ஆங் கவியோடு முடியும். இனி "அம்முனி" என மேல் வருவதற்கு அடைமொழியாக்கினுமாம்.

முதலிரண்டடி பரத்துவாசமுனிவனுடைய ஒழுக்கத்தோடு பெருங்கருணையையும், பின்னிரண்டடி - அம்முனிவனுடைய பேராற்றலையும் விளக்கும். பின்னிரண்டடிகளில், அமரேசன் தன்னுந்தியினின்று அண்டங்களை யுதவ அதன் பிறகு படைப்புத் தொழிலைப் புரியும் பிரமதேவனினும் இந்தப்பரத்துவாச முனிவனுக்கு ஏற்றத்தை விளக்கியது - வேற்றுமையணியின்பாற் படும். அந்தணர்க்கு முத்தீச்செல்வமாகையால் 'செந்தழல் புரிசெல்வன்' என்ருர்; "முத்தீச்செல்வத்திருபிறப்பாளர்" என்ற திருமுருகாற்றுப்படையையும் காண்க. பி-ம்:—[1]வரு, தரு. [2]நந்தலில். [3]உலகெல்லாம். [4]அமைதியின். (723)

23.—இராமபிரான் முனிவனை வணங்க, அம்முனிவன் இராமனது தாபசவேஷத்தைக் கண்டு வருந்துதல்.

அம்முனி வரலோடு [1]மனகனு மலர்தூவி
மும்முறை [2]தொழுதானம் [3]முனிவனு மெதிர்புல்லி
இம்முறை யுருவோ [4]நா [5]மெய்துவ தெனவுள்ளம்
விம்மின [6]னிழிகண்ணீர் விழிவழி யுகநின்ருன்.

(இ-ள்.) அ முனி - அந்தப் பரத்துவாசமுனிவன், வரலோடு உம் - வந்தவளவிலே,—அனகன்உம் - குற்றமற்றவனுகிய இராமபிரானும், மலர் தூவி - புஷ்பங்களைக்கொண்டு அருச்சித்து, மும்முறை தொழுதான் - மூன்றுமுறை வணங்கினுன்; அம்முனிவனும்—, எதிர் புல்லி-அவ்விராமபிரானெதிரே சென்றுஅணைத்து, 'நாம் எய்துவது இ முறை உருஓ - நீர் அடைவது இப்படிப்பட்ட தவசிவடிவோ?' என - என்று, இழி கண்ணீர் விழி வழி உக - இழிகின்ற கண்ணீர் விழிவழியே பெருக, உள்ளம் விம்மினன் - மனத்தில் துயரமடைந்து, நின்ருன்—; (எ-று.)

எதிர்கொண்ட முனிவனை இராமன் வணங்கிநிற்க, அவனைக் கண்ட பரத்துவாசன் அப்பிரானைத் தழுவி அவன்தாபசவேஷத்துடன் இருப்பதற்காகக் கண்களினின்று சோகக்கண்ணீர்பெருக 'இங்ஙனம் தாபசவேஷத்துடனிருக்குமாறு நேர அதனைக்காணும்

படி நிகழ்வதே' என்று நொந்து மனத்துயரத்துடன் நின்றன னென்பதாம். நாம் - தன்மைப்பன்மை உயர்வுப்பொருளையுணர்த்த முன்னிலையிடத்து வந்தது: இது "ஓரிடம் பிறவிடந் தழுவலு முளவே" என்றவாறு வருவதோர் இடவழுவமைதி: இங்ஙனம் வருதலை, "நாமரையாமத்தென்னே வந்துவைகிநயந்ததுவே" என்ற திருக்கோவையாருக்குப் பேராசிரியர் 'நாம் என்னும் பன்மையுளப்பாட்டுத்தன்மை உயர்வுதோன்ற முன்னிலைக்கண் வந்தது' என்று உரைத்தமையாலும் உணரலாம்: "நங்கையிவ ரென நெருநலடைந்தவரோ நாமென்ன" என்பர், பின்னும். இங்ஙனம் வருதலை உலகவழக்கத்திலும் காண்க. [4]நான் காண்குவது என்பது சிலர்பாடம். பி-ம்:—[1]அழகனும். [2]தொழுதானை. [3]முதல்வனும். [4]நீ. [5]காண்குவது. [6]அழி. (724)

24.—'தாபசவேஷத்துடன் வருவதற்குக் காரணம் யாது?' என்று அம்முனிவன் வினவுதல்.

அகலிட நெடிதாளு மமைதியை யதுதீரப்
புகலிட மெமதாகும் புரையிடை [1]யிதுநாளில்
[2]தகவில தவவேடந் தழுவினை வருவானேன்
இகலடுசிலைவீர விளையவ னொடுமென்றான்.

(இ-ள்.) இகல் அடு சிலை வீர-பகைவரைக் கொல்லவல்ல வில் வீரனே! (நீ), இது நாளில் - இக்காலத்தில், அகல் இடம் நெடிது ஆளும் அமைதியை-பரந்த பூமியிடம்முழுவதையும் நீண்டகாலம் ஆளுதற்குஏற்ற தகுதியையுடையாய்:அது தீர-அத்தன்மை நீங்க, எமது புக்கல்இடம் ஆகும் புரையிடை - (முனிவர்களாகிய) நாங்கள் தங்கிவாழும் இடமாகிய தபோவனத்தில், தகவு இல தவம் வேடம் தழுவினை - (உனது பருவத்துக்கு) ஏலாத தாபசவேடத்தைமேற்கொண்டவனாய், இளையவனொடு உம்- தம்பியாகிய இலக்குமணனுடனே, வருவான் - வருவது, ஏன் - என்ன காரணம், என்றான் - என்று வினவினான்; (எ - று.)

'முதுமைப்பருவத்திலே புதல்வரிடத்து அரசச்சுமையை வைத்துவிட்டுத் தாபசவேடம்பூண்டு தவஞ்செய்யுமாறு முனிவர் வசிக்குமிடங்களில் வருவது இட்சுவாகுகுலமன்னவர்க்கு வழக்கமுண்டு; நீ இளமையிலேயே இங்ஙனம் வந்திட்டாயே; இதுஎன்ன காரணம் பற்றி?' என்று முனிவன் வினவினான். ஒருகால் பகைவர் பொருது இராச்சியத்தை வலியக் கவர்ந்துகொள்ள நீ வந்திட்டாயோ என்று ஐயுறுவதற்கும் இடனில்லாத மகாவீரன் நீ யென்பான், 'இகலடுசிலை வீர' என்று இராமபிரானை விளித்தான்; ஆகவே, இத்தொடர்மொழி - கருத்துடையடைகொளியணியாம். வருவான் - வானீற்றெச்சம் தொழிற்பெயர்ப்பொருளில் வந்தது. பி-ம்:—[1] இந்நாளில், எனநாளின். [2]தகவிலை. (725)

25.—வந்த காரணத்தை இராமபிரான் தெரிவிக்க, முனிவன் நொந்து கூறுதல்.

[1]உற்றுள பொருளெல்லா முணர்வுற வுரைசெய்தான்
நற்றவ முனி[2]யந்தோ விதிதரு [3]நவையொன்பான்

இற்றது செயலுண்டோ [4]வினியென விடர்கொண்டான்
பெற்றில டவமந்தோ பெருநில மக [5]ளென்ருன்.

(இ - ள்.) உற்று உள பொருள் எல்லாம் - நிகழ்ந்த செய்தி முழுவதையும், உணர்வு உற-(முனிவன்) நன்கு அறிந்து கொள்ளுமாறு, உரை செய்தான்-(இராமபிரான்) கூறினுன்; (அது கேட்ட), நல் தவம் முனி - (மோட்சத்தையடைவதற்குஏற்ற) சிறந்த தவத்தையுடைய அந்தப் பரத்துவாசமுனிவன், 'இனி-இக்காலத்திலும், இற்றது - இப்படிப்பட்டதாகிய, செயல் - செய்கை (நிகழ்வது), உண்டோ-?' என - என்று, இடர் கொண்டான் - பெருந்துன்பமடைந்து,—'(இது), அந்தோ - ஐயோ! விதி தரு நவை - ஊழ்வினைக்குரிய தெய்வம் செய்த பிழையாகும்', என்பான் - என்று கூறுபவனுய்,—'பெரு நில மகள்-பெருமைபெற்ற நிலமடந்தை, தவம் பெற்றிலள்-(இக்காலத்து இராமபிரான் ஆட்சிபுரியத்) தவஞ் செய்திலள்; அந்தோ-!' என்ருன்-என்றுங்கூறினுன்;(எ-று.)

இராமபிரானுற் செய்தியுணர்ந்த பரத்துவாசமுனிவன் தக்க மூத்தவனிருக்க இளையவனை யரசுபுரியுமாறு விட்டு, மூத்தவனைக் காட்டுக்குத் துரத்துவது தருமயுகங்களிற்சேர்ந்த இக்காலத்துக்கு ஏற்குமோ? கலிகாலத்துச்செய்கையல்லவோ என்று முன்பு வருந்தி, பிறகு சிறிது தேறி, 'ஊழ்வினையின்கோளாறு' என்றும், 'பூமிதேவியின் தௌர்ப்பாக்கியம்' என்றுங் கூறினனென்க. இற்றது - 'இ' என்ற பகுதியடியாப் பிறந்த குறிப்புவினையாலணையும் பெயர். பி - ம்:—[1]உற்றன, உற்றுறு. [2]கேளா. [3]நவையுன்பால். [4]விதியென, விசையென, விரியென, பிறிதென. [5]என்பான். (726)

26.—பரத்துவாசமுனிவன் தயரதன்நிலையைப்பற்றிச் சிந்தித்தல்.

துப்புறழ் துவர்வாயின் றூய்மொழி [1]யவளோடும்
அப்புறு கடன்ஞால மாளுதி கடிதென்று
[2]ஒப்பறு [3]மகநின்னை யுயர்வன [4]முறவேகென்று
எப்பரி சுயிருய்ந்தா னென்றுணை யவனென்ருன்.

(இ - ள்.) 'என் துணையவன்-எனது நண்பனுகிய தசரதன்,—துப்பு உறழ் துவர் வாயின் - பவழத்தையொத்துச்செந்நிறமர்கவுள்ள வாயையுடைய, தூய் மொழியவளோடுஉம் - இனியமொழியையுடையவளாகிய சீதையோடும், அப்பு உறு கடல் ஞாலம் - நீர் நிரம்பியகடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்தை, கடிது-விரைவினில், ஆளுதி - ஆள்வாய்,' என்னு-என்று கூறிவிட்டு,—(பிறகு), 'ஒப்பு அறு மக நின்னை - ஒப்பற்ற மகனுகிய நின்னை, உயர் வனம் உற ஏகு - பெருவனத்திற்சேருமாறு செல்வாய்,' என்று-என்றுகூறி, எ பரிசு - எவ்வண்ணம், உயிர் உய்ந்தான் - உயிருடன் வாழ்ப்வனுனுன்? என்ருன்-என்று வினவினுன்; (எ - று.)

'இராச்சியத்தை விரைவினி லாளுவாய்' என்ற வாயைக் கொண்டே 'பெருவனத்திற் சேருவாய்' என்று ஒப்பற்றநின்னை நோக்கி மொழிந்து, உயிருடன் எங்ஙனம் அந்தத்தசரதனுல் வாழ முடியுமென்று சிந்தித்துக்கூறினன், பரத்துவாசமுனிவ னென்க.

பி - ம்:—[1] மயிலோடும். [2] ஒப்பரு. [3] மகனுன்னை, அரசுன்னை. [4] உறையேகென்று. (727)

27.—முனிவன்தேறி இராமபிரானைத் தன்னிருப்பிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு சேர்தல்.

அல்லலு முளவின்ப மணுகலு முள[1]வன்றே
[2]நல்லவு முளசெய்யு நவைகளு [3]முளவன்றே
இல்லையோர் [4]பயனு னின் றிடருறு [5]மிதினென்னுப்
புல்லின னுடனேகொண் டினி [6]துறை புரைபுக்கான்.

(இ - ள்.) அல்லல்உம் உள இன்பம் அணுகல்உம் உள அன்றே-துன்பமும் இன்பமும் மாறிமாறிவந்து கூடுதல் இயல்பேயன்றே! செய்யும் நல்லஉம் உள நவைகள்உம் உள அன்றே - (இங்ஙனம் இன்பதுன்பங்கள் மாறிமாறி உலகத்தில் விளைதற்குக் காரணம் அவரவர்) செய்யும் நல்வினைகளும் தீவினைகளும் உள்ளனவாதலன்றே! (ஆதலால்), நான்—, இன்று - இப்போது, இடர் உறும் இதின்-வருத்தப்படுகின்ற இதனால்,— ஒர் பயன் இல்லை —, என்னு - என்று (தன்மனத்தைத்)தேற்றிக்கொண்டு, - புல்லினன்-(இராமபிரானைத்) தழுவி, உடன் கொண்டு - தன்னுடனேயழைத்துக்கொண்டு, இனிது உறை புரை-இனிதாக வசித்தற்கு உரிய (தன்) வாழிடத்திலே, புக்கான்-போய்ச் சேர்ந்தான், (பரத்துவாசமுனிவன்); (எ - று.)

உலகத்தவர் புண்ணியபாவங்களைச் செய்வதனால் அவற்றின் காரியமாகிய இன்பதுன்பங்கள் விளைகின்றன: ஆதலால், தசரதன் தன்புதல்வனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து வாழவேணுமென்று கருதி அது நிறைவேறப் பெறுமல் தன்மகனைக் கானகத்திற்கு அனுப்பி வருந்துமாறு நிகழ்ந்ததுகுறித்து நான் வருந்துவதிற் பயனில்லையென்று தன்மனத்தை முனிவன் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு, இராமன் முதலியோரைத் தன்வாழிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்ச்சேர்ந்தனனென்பதாம். பி - ம்:—[1] அந்தோ. [2] நல்லன, நல்வினை. [3] உளதன்றே, உளவந்தோ, உளவென்றால். [4] பயனீயிங்கு. [5] அதில். [6] உறையுளை. (728)

28.—தன்வாழிடத்துக்கு அழைத்துப்போனமுனிவன் உண்டி உறையுள் முதலியன தந்து உபசரிக்க, இராமன்முதலியோர் மகிழ்தல்.

புக்குறை விடநல்கிப் பூசனை முறைபேணித்
தக்கன கனிகாயுந் தந் [1]துரை தருமன்பால்
[2]தொக்கநன் முறைகூறித் தூயவ னுயிர்போலும்
மக்களி னருளுற்றான் [3]மைந்தரு மகிழ்வுற்றார்.

(இ - ள்.) தூயவன் - பரிசுத்தகுணமுடைய பரத்துவாசமுனிவன்,—புக்கு-போய்ச்சேர்ந்து, உறைவு இடம் நல்கி-(இராமன் முதலியோர்க்கு) வசித்தற்குஉரிய இடத்தைத் தந்து, பூசனை முறை பேணி - (அதிதிகட்குச்செய்யவேண்டிய)பூசையை முறைப்படி புரிந்து, தக்கன கனி காய்உம் தந்து-(அவர்கள் உண்ணுதற்கு) ஏற்ற காய்கனிகளையுந் தந்து,-உரை தரும் அன்பால்-(யாவரும் பாராட்டிச்) சொல்லுதற்குஉரிய அன்போடு, தொக்க-பொருந்திய,

நல் முறை கூறி-சிறந்த முகமனேச் சொல்லி, உயிர்போலும் மக்களின்-உயிர்போற்பாராட்டுதற்குஉரிய மக்களிடத்துப் (பிதா அருள் கொண்டு நடப்பது)போல, அருள் உற்ருன்-அன்பு பொருந்தியிருந்தான்; (அதுகண்ட), மைந்தர்உம்-இராமலட்சுமணர்களும், மகிழ்வு உற்ருர்-மகிழ்ச்சியடைந்தார்; (எ- று.)

மைந்தரைக் கூறியது-சீதைக்கும் உபலட்சணம். ஸ்ரீராமன் முதலியோர்க்குப் பரத்துவாசமுனிவன் அதிதிகட்குச்செய்ய வேண்டிய முறைப்படியே உபசாரங்கள் புரிந்து, தந்தை மக்களிடத்து அன்பு கொண்டிருப்பதுபோல அன்புகொண்டு நடப்பது கண்டு அவ்விராமன்முதலியோர் மகிழ்ச்சியடைந்தனரென்பதாம். 'தூயவனுயிர்போலுமக்களினருளுற்ருன்' என்பதற்கு-பரத்துவாசமுனிவன் என்று எழுவாய் வருவித்து, பரிசுத்தகுணமுடையவனுகிய தசரதமன்னவனது உயிரைப்போன்ற மக்களாகிய இராமலட்சுமணரின் அருளேப்பெற்ருன் என்று உரைகூறுதலும் ஒன்று. பி - ம்:—[1]உறைதரும். [2]தொக்கன. [3]மைந்தனு மகிழ்வுற்ருன். (729)

29.—பரத்துவாசன் இராமனேநோக்கி ஒன்றுகூறத் தொடங்குதல்.

[1]வைகின [2]ரினிதன்னு [3]ரவ்வழி மறையோனும்
[4]உய்குவெ மிவனெடியா முடனுறை [5]தலி னென்பான்
[6]செய்தன னினிதெல்லாஞ் செல்வனே முகமுன்னுக்
கோய்[7]குல மலர்மார்ப கூறுவ துளதென்ருன்.

(இ-ள்.) அ வழி - அந்த ஆச்சிரமத்தினிடத்தில், அன்னர் - (இராமன்முதலிய) அம்மூவரும், இனிது வைகினர்-இனிமையாகத் தங்கினர்கள்; (அப்போது),மறையோன்உம்-பரத்துவாசமுனிவனும், 'யாம் இவனெடுஉடன் உறைதலின்-நாம் இந்த ஸ்ரீராமனேடு வசிப்பதனல், உய்குவெம்-நற்கதிபெறுவோம்,'என்பான்-என்றுகருதியவனய், இனிது எல்லாம் செய்தனன்-(அவ்விராமனுக்கு) இனிமையானவற்றையெல்லாஞ் செய்தவனகி, செல்வனே-சீமானுகிய இராமனே, முகம் முன்னு-முகம்நோக்கி,—கொய் குலம் மலர் மார்ப-,கொய்யப்பெற்ற சிறந்த மலர்மாலைகளேயணிந்த திருமார்பையுடையவனே! கூறுவது-(உன்னுடன்) சொல்லவேண்டுவது, உளது-ஒன்றுள்ளது, என்ருன் - என்று (அதனைக்) கூறலானன்; (எ - று.)—பரத்துவாசன் கூறுவதை அடுத்த இரண்டு கவிகளிற் காண்க. பி - ம்:—[1]வைகினன். [2]இனிதன்னன், கதிர்நாறும். [3]அளவையின், அவ்வயின். [4]உய்குவெனிவனெடியான், உய்குவனுவனெடியான். [5]எனவந்தச். [6]செய்தவன், செய்குவான். [7]முறைமலர். (730)

வேறு.

30.—இதுவும் அடுத்த கவியும் குளகம்: 'இங்குத்தானே வசிக்க' என்று இராமனேநோக்கிப் பரத்துவாசமுனிவன் கூறுதலைத் தெரிவிக்கும்.

[1]நிறையு நீர்மலர் நெடுங்கனி கிழங்குகாய் [2]நேர்ந்த
[3]குறையுந் தீயவை தூயவை குறைவில வெம்மோடு
உறையு மிவ்வழி [4]யொருங்கினி லுயர்தவ முயல்வார்க்கு
இறையு மீதலா தினியதோ ரிடமரி [5]தின்னும்.

(இ - ள்.) நீர் - நீரும், மலர்-மலரும், நெடு கனி கிழங்கு-மிக்க கனியும் கிழங்குகளும், காய்-காயும், நிறையும்-(இங்கு) நிரம்பியுள்ளன; நேர்ந்த தீயவை குறையும்-நேர்ந்துள்ள தீவினைகளும் போய்விடும்; தூயவை குறைவு இல-புண்ணியங்கள் குறைதலில்லாமல் மேன்மேல் மிகும்; (ஆதலால்), இ வழி - இவ்விடத்தில்தானே, எம்மோடு ஒருங்கினில்-எம்மோடு ஒருசேர, உறையும் - (நீங்கள்) வாசஞ்செய்யுங்கள்; உயர் தவம் முயல்வார்க்கு - சிறந்ததவத்தை முயன்றுசெய்பவர்க்கு, இறைஉம் - தங்குவதற்குஉரிய இடமும், ஈது அலாது-இவ்விடத்தையல்லாமல், இன்னும் இனியது ஓர் இடம்-இதனைக்காட்டிலும்இனியதாகியஓரிடம்,அரிது-இல்லையாம்;

'தவஞ்செய்வார்க்குவேண்டிய நீர் முதலியன இங்குநிரம்பியிருத்தலோடு, இந்தத்தலமே தன்னிலுறைவாரது தீவினைகளையொழித்து நல்வினையைப் பெருக்கவல்லதாதலாலும், இதைப்போற் சிறந்த வேறோரிடம்இல்லாமையாலும் இங்குத்தானே வனவாசஞ்செய்யவேண்டியகாலத்தைக் கழிக்குமாறு தங்கியிருப்பீராக' என்று பரத்துவாசன் தன்வேண்டுகோளைத்தெரிவித்தனனென்க.

பி - ம்:— [1] நிரையும். [2] கிடந்த, கிடந்தோர். [3] குரையும். [4] உயர்தவமொருங்கினிமுயல்வார்க்கு, உயர்தவமுயலுவாரொழுக. [5] என்றும். 'குறையுந் தீயவைதூயவை குறைவில வெம்மோடு' என்று சில பிரதிகளில் இரண்டாமடி. (731)

31. கங்கை யாளொடு [1]கரியவ ளுமகள் கலந்த
சங்க மாதலிற் [2]பிரியலன் [3]றாமரை வடித்த
[4]அங்க ணுயக [5]வயனுக்கு மரும்பெற றீர்த்தம்
எங்கள் போலியர் தரத்ததன் [6]றிருத்தி [7]ரீண் டென்றான்.

(இ - ள்.) (இவ்விடம்),-கங்கையாளொடு - கங்காநதியுடனே, கரியவள்-யமுனாநதியும், நாமகள்-சரசுவதிநதியும், கலந்த-ஒன்றுகூடிய, சங்கம்-சங்கமத்துறை, ஆதலின்—, பிரியலன்-(நான் இவ்விடத்தை விட்டுப்) பிரியாதிருக்கின்றேன்; தாமரை வடித்த அம் கண் நாயக - செந்தாமரைமலரைத்திருத்திச்செய்தாற்போன்ற இருக்கண்களையுடைய தலைவனே! (இந்தத்தீர்த்தம்), அயனுக்கும் அரு பெறல் தீர்த்தம்-பிரமதேவனுக்கும் பெறுதற்கு அரிய தீர்த்தமாகும்: எங்கள் போலியர் தரத்தது அன்று-எங்களைப்போன்றவர்கட்கு இப்படிப்பட்ட இடம் (எளிதிற்)கிடைத்தற்கு உரியதுஅன்று: ஈண்டு-(இப்படிப்பட்ட சிறப்பையுடைய) இவ்விடத்தில், இருத்திர்-தங்கியிருப்பீராக,என்றான்-என்று கூறினான், (பரத்துவாசமுனிவன்); (எ-று.)

தீர்த்தமகிமையைக் கூறி, 'இங்குத்தானே வாழ்க' என்று முனிவன் இராமபிரானை வேண்டுகின்றனனென்க. பரத்துவாசன் கூறுகின்ற அவ்விடம் ப்ரயாகையென்றும், த்ரிவேணீசங்கமமென்றுங் கூறப்படும். சங்கம் = ஸங்கம்: சேர்க்கை: மூன்றுநதிகளின் சேர்க்கையையுடைய இடத்திற்கு, ஆகுபெயர். பி-ம்:— [1] காளிந்தியெனுநதி. [2] பெரிதிவண். [3] தாமரைச்செங்கண், தாமரைபோன்ற. [4] செங்கணாயக, செங்கணாயகன், அங்கணாயகன். [5] அவனுக்கும். [6] இருத்தி. [7] ஈங்கு. (732)

32. அங்குத் தங்கிவாழ்வது தனக்குக் கூடாமைக்கு இராமன் காரணங் கூறுதல்.

பூண்ட மாதவ [1]னம்மொழி விரும்பினன் [2]புகல
[3]நீண்ட தன்றிது நிறைபுன [4]னாட்டுக்கு நடுவாம்
மாண்ட [5]சிந்தைய [6]விவ்வழி வைகுவெ னென்றால்
[7]ஈண்ட யாவரு [8]நெருங்குவ ரென்றன னிராமன்.

(இ - ள்.) பூண்ட மாதவன் - பெருந்தவம்புரிவதைமேற்கொண்டவனான பரத்துவாசமுனிவன், அம்மொழி விரும்பினன் புகல-அவ்வாறான பேச்சை விரும்பிச் சொல்ல,—இராமன்—, (முனிவனைநோக்கி), 'மாண்ட சிந்தைய - மாட்சிமைப்பட்ட மனத்தையுடையவனே! இது - இவ்விடம், நிறை புனல் நாட்டுக்கு - நிறைந்த நீரையுடைய கோசலநாட்டுக்கு, நீண்டது அன்று - மிக்க தூரத்திலுள்ளதன்று: நடு ஆம் - (மிக்கசமீபமானவிடத்திலிராவிட்டாலும்) நடுத்தரமான விடத்திலுள்ளது; இ வழி - இவ்விடத்தில், வைகுவென் என்றால் - வசிப்பேனேயானால், யாவர் உம்- (கோசலநாட்டிலுள்ள) ஜனங்களெல்லாரும், ஈண்ட-விரைவாக, நெருங்குவர்-வந்துசேர்ந்துவிடுவார்;' என்றனன் —; (எ - று.)

பரத்துவாசமுனிவன் சொல்லியதைக் கேட்டு இராமன் 'இவ்விடம் கோசலதேசத்துக்கு மிக்க அருகிலில்லையாயினும், மிக்க சேய்மையிலுள்ளதன்று: ஆகையால் நான் இங்கிருப்பதையுணர்ந்தால் கோசலநாட்டவர் யாவரும் இங்குத் திரண்டுவரக்கூடும். இக்காரணம் பற்றியே இங்கு இருக்க விரும்புகின்றிலேன்: எங்கட்குவசித்தற்கேற்ற இடத்தை யாராய்ந்து சொல்வாயாக' என்றனனென்க. பி - ம்:—[1]அவ்வழி. [2]புனிதன், புனித. [3]நீண்டவன்னிது. [4]நாட்டுக்குநெடுநாள், நாட்டிற்குணெடுநாள். [5]சிந்தையர். [6]இவ்வுழி. [7]ஈண்டி, ஈண்டை. [8]நெருக்குவர். நீண்டவன்னிது நிகழ்த்தின ஞட்டினுக்கணித்தாம் என்று சில பிரதிகளில் இரண்டாமடி. (733)

33.—பரத்துவாசமுனிவன் சித்திரகூடபருவதத்தில் தங்குமாறு கூறுதல்.

ஆவ துள்ளதே யையகே ளையிரண் டமைந்த
[1]காவ தப்பொழிற் கப்புறங் [2]கழிந்தபின் [3]காண்டி
மேவு [4]காதலின் வைகுதிர் விண்ணினு மினிதால்
தேவர் கைதொழுஞ் சித்திர கூட[5]மென் றுளதால்.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ-ள்.) ஐய - ஐயனே! ஆவது-(நீ) கூறுவது, உள்ளதே - உண்மையானதே; கேள் - (யான் சொல்வதைக்) கேட்பாயாக: ஐ இரண்டு அமைந்த காவதம் பொழிற்கு - பத்துக்காததூரமுள்ள இச்சோலைக்கு, அ புறம் கழிந்த பின் - கடந்து அப்பாற் சென்ற பிறகு, தேவர் கைதொழும் சித்திரகூடம் என்று உளது - தேவர்களும் கைகூப்பித்தொழுகின்ற சித்திரகூடமென்று (பெயர் பெற்ற ஓர்மலை) இருக்கின்றது; காண்டி -(நீ அதனைக்) காண்பாய்; (அம்மலை), விண்ணின் உம் இனிது - சொர்க்கலோகத்தைக் காட்டிலும் இனிமையைத்தரக்கூடியது; (அவ்விடத்தில்), மேவு

காதலின் வைகுதிர்-பொருந்திய அன்போடு [அன்புபொருந்தி] வாழ்வீர்; (எ - று.)

'ஆவதுஉள்ளதே' என்றதனால், இராமபிரான் கூறியதைப் பரத்துவாசமுனிவன் அங்கீகரித்தவாறு. இவ்வாச்சிரமத்திற்கு அப்பால் பத்துக்காததூரம் நடந்துசென்றால், தேவர்களும் கை தொழுவதும் சுவர்க்கத்திலும் மிக்க இன்பம்தருவதுமாகிய சித்திரகூடமென்னும்மலை கிட்டும்: அதுவே நீர் வாழ்தற்கு ஏற்ற இடமாம். அங்குப்போய் நீவிர் தங்கி வாழ்க என்று பரத்துவாச முனிவன் சித்திரகூடத்திற்குச் செல்லுமாறு விடையளித்தனன் என்க. ஆல் இரண்டும் - தேற்றம். பி-ம்:—[1]கூவிடைப், காவிடைப், காவதர்ப். [2]போன. [3]குறுகி, குறுகும். [4]கானத்துளேகுதி, கானத்தின் பல்வளம், காதலை வெஃகுதி, காதலின் வைகுதி. [5]ஒன்றுள்ளதே. (734)

34.—இராமன் முதலியோர் சித்திரகூடத்தைநோக்கிப்புறப்பட்டு உச்சிவேளையில் யமுனையை யடைதல்.

என்று [1]காதலி னேயின னடிதொழு [2]தேத்திக்
கொன்றை வேய்ங்குழற் கோவலர் முல்லை[3]யுங் குறிஞ்சி
சென்று செங்கதிர்ச் செல்வனு [4]நடுவுறச் சிறுமான்
கன்று [5]நீர்நுகர் [6]காளிந்தி யெனுநதி [7]கண்டார்.

(இ - ள்.) என்று—, காதலின் ஏயினன் - அன்போடு கட்டளையிட்டனுப்பிய பரத்துவாசமுனிவனுடைய, அடி தொழுது ஏத்தி - திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து, கொன்றை வேய் குழல் கோவலர் - கொன்றையினாலும் மூங்கிலினாலுஞ் செய்யப்பட்ட குழலையுடைய இடையர்களது, முல்லை - முல்லைநிலத்தையும், அம் குறிஞ்சி - அழகிய குறிஞ்சிநிலத்தையும், சென்று - கடந்துபோய்,- (இராமன்முதலியோர்),—செம் கதிர் செல்வன்உம் நடுஉற - செந்நிறமான [வெப்பமான] கிரணங்களையுடைய சூரியனும் உச்சியைச் சேர, சிறுமான் கன்று நீர் நுகர் காளிந்தி எனும் நதி - சிறிய மான்கன்றுகள் நீரைப்பருகுகின்ற யமுனாநதியை, கண்டார்—;

பரத்துவாசமுனிவனிடத்து விடைபெற்றுநடந்த இராமன் முதலியோர், அக்கானகத்திற்சென்று சூரியன் உச்சியையடைகையில் யமுனாநதியை யணுகிக்கண்டன ரென்பதாம். [3]அங்குடுமி என்ற பாடத்திற்கு-அம் குடுமி சென்று செங்கதிர்ச்செல்வன் உம் நடுவுற, முல்லை-முல்லை நிலத்திலே, காளிந்தியெனும் நதி கண்டாரென்று இயைத்து உரைக்க. கொன்றைக்குழல் - கொன்றைப் பழத்தைத் துருவித்தொளையிட்டுச்செய்யப்படும் ஊதுகருவி: "கொன்றை யந்தீங்குழல்," "கொன்றைப்பழக்குழல்" என்பன காண்க. கொன்றைக்குழலும் வேய்ங்குழலும் ஆயர்கள் ஊதுவன. பி-ம்:—[1]காதலன் கூறிட விராகவன் முதலோர்,மாமுனியியம்பினன்..., மாதவனேவலும்...[2]இறைஞ்சி. [4]முடிவுற. [5]நின்றுகள். [6]கரையுடைக்காளிந்தி. [7]கண்டான். இச்செய்யுளின் முதலடி 'என்றுமாமுனியியம்பலு மிருமையினிறைஞ்சி' என்று சிலபிரதி. (735)

35.—இராமன்முதலியோர் நீராடிக் கனிகிழங்குகளை யருந்துதல்.

ஆறு கண்டன [1]ரகமகிழ்ந் திறைஞ்சின [2]ரறிந்து
[3]நீறு தோய்மணி மேனியர் நெடும்புனல் படிந்தார்
ஊறு மென்கனி கிழங்கினோ டுண்டுநீ ருண்டார்
ஏறி யேகுவ தெங்ஙன [4]மென்றலு மிளையோன்.

இதுவும் அடுத்த கவியும்-குளகம்.

(இ-ள்.) நீறு தோய் மணி மேனியர்-(வழிநடந்ததனாற்) புழுதி படிந்த அழகிய உடம்பையுடைய அந்த இராமன்முதலியோர், ஆறு கண்டனர்-யமுனாநதியைக் கண்டு, அகம் மகிழ்ந்து - மனமகிழ்ச்சியடைந்து, இறைஞ்சினர்-வணங்கி, அறிந்து-(தாம் செய்யவேண்டுவதை) உணர்ந்து, நெடு புனல் படிந்தார்-ஆழ்ந்த அவ்யமுனாநதி நீரில் முழுகியவராய்,— கிழங்கினோடு ஊறு மெல் கனி உண்டு - கிழங்குடனே சுவையூறுகின்ற மெல்லிய பழங்களையும் புசித்து, நீர் உண்டார்-(அவ்யமுனாநதியின்) நீரையும் பருகினார்கள்: (பின்பு இராமன்), ஏறி ஏகுவது எங்ஙனம் என்றலும் - (இந்நதியைக்) கடந்து அப்பாற் செல்வது எவ்வண்ணம்? என்று சொல்லவும், (உடனே), இளையோன்-இளையபெருமாளாகிய இலக்குமணன்,— (எ - று.)—"வாங்கு வேய்ங்கழை துணித்தனன்" என அடுத்த கவியோடுதொடரும்.

அவ்யமுனாநதியில் மாத்யான்னிகஸ்நானஞ்செய்து கனி கிழங்குகளை அருந்தியபின் இராமனுக்கு 'இந்நதியைக் கடப்பது எவ்வண்ணம்?' என்று ஓர்சிந்தை யுண்டாயிற்றென்க. பி - ம்:—[1]அவ்வயினடைந்தனர். [2]வணங்கி. [3]மாறிலா தொளிர் மேனியர்மணிப்புனல்படிந்தே. [4]என்றிட. (736)

36.—இலக்குமணன் தெப்பமமைத்துச் சீதாபிராட்டியுடன் இராமபிரானை அந்நதியைக் கடக்கச் செய்தல்.

வாங்கு [1]வேய்ங்கழை [2]துணித்தனன் மாணையின் கொடியால்
ஓங்கு தெப்பமொன் [3]றமைத்ததி [4]னும்பரி னுலம்போல்
வீங்கு தோளண்ண றேவியோ டினிதுவீற் றிருப்ப
[5]நீங்கி னானந்த நெடுநதி யிருகையா [6]னீந்தி.

(இ - ள்.) வாங்கு வேய் கழை துணித்தனன்-வளையுந்தன்மையுள்ள மூங்கிலின்கழிகளை வெட்டி, மாணையின் கொடியால்-மாணைக்கொடிகளைக்கொண்டு, (வெட்டிய அம்மூங்கிற்கழிகளைப்பிணைத்து), ஓங்கு தெப்பம்ஒன்று அமைத்து-சிறந்த தெப்பமொன்றைக்கட்டி, அதின் உம்பரின்-அத்தெப்பத்தின்மேலே, உலம் போல் வீங்கு தோள் அண்ணல் - திரண்ட கல்லைப்போற்பருத்துள்ள தோளையுடைய பெருமையிற்சிறந்த இராமபிரான், தேவியோடு - (தனது) மனைவியுடனே, இனிது வீற்றிருப்ப-சுகமாகத் தங்கியிருக்க, இரு கையால் நீந்தி-(தனது) இரண்டுகரங்களாலும் நீந்துவதுபோல் (அந்நதிநீரைத்) தள்ளிக்கொண்டு, அந்த நெடு நதி - அந்தப்பெரிய நதியை, நீங்கினான்-கடந்துசென்றான்; (எ-று.)

மூங்கிற்கழிகள்பலவற்றை அளவுபட வெட்டி, அவற்றை மாணைக்கொடியைக்கொண்டு ஓடம்போலக் கட்டி இங்ஙனம்தெப்பம் அமைத்தபின் அதன்மீது சீதாபிராட்டியுடனே இராமன்வீற்றிருப்ப, துடுப்புக்கொண்டு தெப்பத்தைச் செலுத்துவதுபோல் தன்கையால் நீரைத்தள்ளி இலக்குமணன் அத்தெப்பத்தைச் செலுத்தி யமுனாநதியைக் கடந்தனனென்க. தான் நீந்திய வண்ணமே தெப்பத்தைத் தள்ளிக்கொண்டு போனானெனினுமாம். உலம்போல் வீங்கு தோளண்ணல்-"உலஞ் செய்த...தோளான்" என்பது சிந்தாமணி. பி-ம்:-[1]வேய்ங்கழி. [2]துமித்தனன். [3]அமைத்தனன், இழைத்தனன். [4]உம்பரினகம்போல், உம்பர்தம்பதிபோல், உம்பரினுலகம். [5]நீந்தினான். [6]நிமிர. (737)

37.—இலக்குமணன் தெப்பஞ்செல்லும்படி ஜலத்தைத் தள்ளியதன் வருணனை.

ஆலை [1]பாய்வய லயோத்திய ராண்டகைக் கிளையான்
மாலை மால்வரைத் தோளெனு மந்தரந் திரிய
காலை வேலையைக் [2]கடந்தது [3]கழிந்தநீர் கடிதின்
மேலை வேலையிற் [4]பாய்ந்தது மீண்டநீர் வெள்ளம்.

(இ-ள்.) ஆலை-கரும்பாலையிலிருந்து, பாய் - (கருப்பஞ்சாறு) பாயப்பெற்ற, வயல் - வயலைக்கொண்ட, அயோத்தியர் ஆண்தகைக்கு - அயோத்தியாபுரியிலுள்ளார்க்குத் தலைவனான ஆண்மைக்குணம் நிரம்பிய இராமபிரானுக்கு, இளையான்-தம்பியாகிய இலட்சுமணனுடைய, மாலை மால் வரை தோள் எனும் மந்தரம்-(வெற்றி) மாலையையணிந்த பெரிய மலைபோன்ற தோளாகிய மந்தரமலையானது, திரிய-மாறிமாறி (யமுனாஜலத்தைத்) தள்ள, கழிந்த நீர்-(அங்ஙனம் இலட்சுமணனது கையால்) தள்ளப்பட்ட நீரானது, காலை வேலையை கடிதின் கடந்தது - சூரியனுதிப்பதற்கு இடமான கிழக்குச் சமுத்திரத்தையும் விரைவிற் கடந்துசென்றது; மீண்டநீர் வெள்ளம்-(அவ்விலக்குமணனால்தள்ளப்பட்டதெப்பத்தினால்) மீண்டுசென்ற நீர் வெள்ளமானது, மேலை வேலையில் பாய்ந்தது-மேற்குச்சமுத்திரத்திற் பாய்ந்து சேர்ந்தது; (எ - று.)

இலட்சுமணன் தன்கையால் நீரைத் தள்ளிப் புணையைமேலே நடத்தும்போது தள்ளப்பட்ட நீர் தள்ளிய வேகத்தாற் கீழ்கடலிற் போய்ச்சேர, இவன் செலுத்திய புணைவிசையால் மீண்ட நீர்வெள்ளம் மேல்சமுத்திரத்திற் பாய்ந்து சென்ற தென்பதாம்; தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி. காலை-காலைவேளையை யுண்டாக்குஞ் சூரியன்: அவன் அங்ஙனம் தன்னுதயத்தாற்காலைவேளையை யுண்டாக்குவது கிழக்குச்சமுத்திரத்திலேயே யாதலால், அந்தக்கடலை 'காலைவேலை' என்றார். வரை-இரேகையுமாம். 'கடிதின்' என்பதை மத்திமதீபமாகக்கொண்டு, மேலைவேலையிற் பாய்ந்தது என்பதனோடும் இயைக்கலாம். பி-ம்:—[1]ஏய். [2]உற்றது. [3]களிந்திநீர். [4]பரந்தது. ()

38.—அந்நதியைக் கடந்தபின் ஸ்ரீராமன்முதலியோர் பாலைவனமொன்றைச் சார்தல்.

அனைய ரப்புன [1]லேறின ரக்கரை [2]யணைந்தார்
புனையும் வற்கலைப் [3]பொற்பினர் நெடுநெறி போனர்
சினையு மூலமும் [4]வேரும்வெந் திருநிலந் தீய்ந்து
நினையு [5]நெஞ்சமுஞ் சுடுவதோர் நெடுஞ்[6]சுர நேர்ந்தார்.

(இ-ள்.) புனையும் வற்கலை பொற்பினர் - அணிந்த வற்கலையோடு கூடியும் [வற்கலையை யணிந்திருந்தும்] அழகையுடையவராகிய, அனையர் - அவ்விராமன்முதலியோர்,—அ புனல் ஏறினர்- அந்தயமுனாநதியின்நீரைக் கடந்து, அக்கரை அணைந்தார் - அக்கரையைச்சேர்ந்து, நெடு நெறி போனர் - பெரிய வழியிற் சென்றவரராய்,—சினைஉம் மூலம்உம் வேர்உம் வெந்து-கிளை கிழங்கு வேர் இவைகளெல்லாந்தீய்ந்துபோய், இரு நிலம் தீய்ந்து-பெரிய தரையும் தீப்போன்ற வெப்பத்தையடைந்து, நினையும் நெஞ்சம்உம் சுடுவது- (தன்னை) எவரேனும் நினைத்தாலும் அவருடைய மனத்தையுஞ் சுடுவதாகிய [பெருவெப்பமுள்ள], ஓர் நெடு சுரம்-ஒரு பெரிய பாலைவனத்தை, நேர்ந்தார்-அடைந்தார்கள்; (எ-று.)

"விழுந்ததுளி யந்தரத்தே வேமென்றும் வீழின், எழுந்துசுடர் சுடுமென் றேங்கிச் - செழுங்கொண்டல், பெய்யாத காலகத்தே" என்று பிறரும் நிலவெம்மையை வருணித்திருத்தல் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. வற்கலை=வல்கலா: வடசொல். பி - ம்:—[1]கடந்தனர். [2]உற்றார். [3]கோலத்தர், பொறியினர். [4]முகடும். [5]நெஞ்சையும். [6]நெறிசேர்ந்தார், சுரஞ்சேர்ந்தார், நெறிநின்றார். (739)

39.—'இவ்வெம்மையைச் சீதைதாங்கமாட்டாளே' என்று ஸ்ரீராமன் கருத,வனம் வெம்மைமாறியதை இதுமுதல்நான்குகவிகள் தெரிவிக்கும்.

நீங்க லாற்றலள் சனகியென்[1] றண்ணலு [2]நினைந்தான்
ஓங்கு வெய்யவ னுடுபதி யெனக்கதி ருகுத்தான்
தாங்கு [3]வெங்கடத் துலவைகள் தழைகொண்டு [4]தழைத்த
பாங்கு [5]வெங்கனற் பங்கய [6]வனங்களாய்ப் பரந்த.

(இ-ள்.) 'சனகி - சீதையானவள், நீங்கல் - (இந்தவனத்தைக்) கடத்தற்கு, ஆற்றலள் - வல்லமையுடையவளல்லள்,' என்று—, அண்ணல்உம்-அந்த இராமபிரானும், நினைந்தான்—; (அப்போது), ஓங்கு வெய்யவன்-வெப்பம்மிக்கவனாகிய சூரியன், உடுபதி என - நட்சத்திரங்கட்குத்தலைவனாகிய சந்திரன்போல(க்குளிர்ச்சியாக), கதிர் - (தன்) கிரணங்களை, உகுத்தான் - சொரிந்தான்: வெம் தாங்கு கடத்து - வெம்மையைத்தாங்கிய அவ்வனத்திலே, உலவைகள் - உலர்ந்துபோன மரங்கள், தழைகொண்டு தழைத்த - தளிர்த்தலைக்கொண்டு தழைத்தன; வெம் கனல் பாங்கு - கொடிய அக்கினியைக்கொண்ட அவ்விடங்கள், 'பங்கயம் வனங்கள் ஆய் பரந்த-தாமரைக்காடுகளாக மாறிப் பரவியிருந்தன;

'வெப்பமுள்ள இந்தவெஞ்சுரத்தைச் சானகி எங்ஙனங் கடப்பள்?' என்று இராமபிரான் கருதுகையில் சூரியன்முதலியோர் தம் நிலைமை மாறின ரென்க. சூரியன்முதலியோரிடத்து வெம்மைமுதலிய நிலைகள் மாறி உடுபதித்தன்மை முதலியன சேர்ந்தன வெனக் கூறியது - முறையிற்படர்ச்சியணியின்பாற் படும். நாற்பத்திரண்டாஞ் செய்யுள்வரையில் இவ்வணி காணலாம். பாலைவனம் வெம்மை மாறியதற்குக் காரணத்தை நாற்பத்துநான்காஞ் செய்யுளில் விளக்குவர். பி - ம்:—[1] அன்னவன், இராகவன், அன்னவர். [2] நினையா, நினைந்தார். [3] வேங்கடத்து. [4] துலைத்த, தழைப்ப. [5] வேங்கனல் எனப் படித்தலுமாம். [6] வனங்களாப். (740)

40. வறுத்து வித்திய வனையன [1] வல்லயிற் [2] பரற்கள்
பறித்து [3] வீழ்த்திய மலரெனக் குளிர்ந்தன பசைந்த
[4] இறுத்தெ ரிந்தன வல்லிக ளிள ந்தளி ரீன்ற
கறுத்த வாளர [5] வெயிற்றினூ டமுதுகக் [6] களித்த.

(இ - ள்) வறுத்து வித்திய அனையன வல் அயில் பரற்கள் - வறுத்து வித்தப்பட்ட வித்துக்களைப்போன்றனவான வலிய கூரிய பரற்கற்கள், பறித்து வீழ்த்திய மலர் என குளிர்ந்தன- பறித்துக் கீழேவீழ்த்தப்பட்ட மலர்களைப்போன்று மென்மையோடு குளிர்ந்தனவாய், பசைந்த-பசையடைந்திருந்தன; இறுத்து எரிந்தன வல்லிகள்-அறுக்கப்பட்டும் எரிக்கப்பட்டும்போன கொடிகள், இளந் தளிர்ஈன்ற-இளமையான தளிரை வெளிவிட்டன; கறுத்த வாள் அரவு-சீறிவருந்தன்மையுள்ள வாள்போற்கொடிய சர்ப்பங்கள், எயிற்றினூடு- (தமது) நச்சுப்பற்களின்வழியாக, அமுது உக-அமுதம் வெளிப்படுவதனால், களித்த - (சீற்றம்நீங்கி) மகிழ்ச்சிகொண்டிருந்தன;

பரற்கற்கள் மலர்கள்போன்று மென்மையோடுகுளிர்ச்சிபெற்றுப்பசையுள்ளனவாக, இறுத்தெரிந்த கொடிகள் இளந்தளிர்களையீன, நஞ்சைக் கக்கிச் சீறும் நாகங்களும் நஞ்சுடனே சீற்றமும் நீங்கிக் களிக்கலாயின வென்பதாம். கறுத்தவரவு-க்ருஷ்ணசர்ப்பமென்று கூறினுமாம். பி - ம்:—[1] வல்லியற். [2] பரல்கள். [3] நீங்கிய, வித்திய. [4] இறுத்தரக்கென, இறுத்தரித்தன. [5] எயிற்றினுள். [6] கனிந்த, களித்தார். (741)

41. [1] குழுமி மேகங்கள் [2] குமுறின [3] குளிர்துளி கொணர்ந்த
முழுவில் வேடரு முனிவரின் முனிகில ருயிரைத்
தழுவி [4] நின்றன [5] பசியில [6] பகையில தணிந்த
உழுவை யின்முலை மானிளங் கன்றுக ளுண்ட.

(இ-ள்.) மேகங்கள் -(வெண்மையான) மேகங்கள், (தாம் அந்நிலைமாறி), குழுமி-ஒன்று கூடி, குமுறின - முழங்கினவாகி, குளிர் துளி கொணர்ந்த-குளிர்ந்த நீர்த்துளிகளைக்கொண்டு பொழிந்தன; முழு வில் வேடர்உம் - (விலங்குகளை வேட்டையாடும்பொருட்டுப்) பழுதுபடாத வில்லைக்கொண்டுள்ள வேடர்களும், முனிவரின் உயிரை முனிகிலர் -இருடியரைப்போலப் பிராணிகளின்மீது சினங்கொண்டு கொல்லாமற் சாந்தநிலையையடைந்தனர்; தழுவிநின்றன-

(தமக்குஎதிர்ப்பட்டபிராணிகளைக் கொல்லுந்தன்மை நீங்கித்) தழுவுந்தன்மை வாய்ந்தனவும், பசி இல-(பிராணிகளைக்கொன்று தின்னும்) பசியற்றனவும், பகை இல தணிந்த - பகைமைக்குணம் நீங்கிச் சாந்தமான நிலையையடைந்தனவுமான, உழுவையின் - (பெண்) புலிகளின், முலை-முலைகளை, இள மான் கன்றுகள் - இளமையுள்ள மான்கன்றுகள், உண்ட - (ஊட்டிப்) பாலுண்டன;

முன்பின்வந்துள்ளவற்றுக்குஏற்ப 'மேகங்கள்' என்பதற்கு-வெண் மேகங்கள் என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. "பசியும் பிணியும் பகையும்நீங்கி" என்பர் இளங்கோவடிகளும். பி-ம்:—[1]குழுவின். [2]குமிறின. [3]நறுந்துளி. [4]நின்றனர். [5]பகையில. [6]பசியில தணிந்த, தணிந்தன தவரு. (742)

42. [1]கல்லளைக் கிடந்த கடுவெந் தயர்கின்ற கதழ்பாம்பு
அல்ல லுற்றில வலைபுனற் கிடந்தன வனைய
வல்லை யுற்றவேய் புற்றெரு டெரிவன [2]மணிவாழ்
புல்லெ யிற்றிளங் கன்னியர் [3]தோளெனப் பொலிந்த.

(இ-ள்.) கல் அளை கிடந்த - மலைமுழையிலே தங்கிய, கடு வெந்து அயர்கின்ற - விஷத்தினால் வெந்துசோர்வ்வருந்துகின்ற, கதழ் பாம்பு - கொடுஞ்சினத்தையுடைய பெரும்பாம்புகள், அல்லல் உற்றில - சிறுதலாகியதுயரை யடையாதனவாய், அலை புனல் கிடந்தன அனைய - அலையுந்தன்மையுள்ள நீரிலே கிடந்தாற்போன்று வெம்மைநீங்கியிருந்தன; வல்லை உற்ற வேய் - பெருங்காட்டில் முளைத்துள்ள மூங்கில்கள், புற்றெருடு உம் எரிவன - (தாம் முளைத்துள்ள) புற்றோடும் எரிபவை,—(அங்ஙனம் எரியுந்தன்மை நீங்கிப் பசியனவாகி), மணி வாழ் புல் எயிறு - முத்தங்கள் தங்கியிருப்பது போன்ற சிறியபற்களைக்கொண்ட, இளங் கன்னியர் - இள மங்கையரின், தோள் என - தோள்போல், பொலிந்த - விளங்கின; (எ-று.)

மூங்கிற்புதருள்ள இடத்துப் புற்றிருத்தல் இயல்பு. வல்லை-காடு ஆதலை "வல்லை துருக்கம் காடெனப் புகல்வர்" என்ற பிங்கலந்தையாலும் அறியலாம். வல்லை எரிவன என்று இயைத்து, விரைவாக எரிபவை யென்றல் சிறவாது. வல்லை யுற்ற - வலிமை பொருந்திய என்றனர் ஒருவர். மணி - இங்கே, முத்து. பி-ம்:—[1]கல்லிடைக். [2]மணிவாய், மணிவான். [3]தோளொடும். (743)

43.—வெம்மைநீங்கிய அக்கானகத்தின் வருணனை.

படர்ந்தெழுந்த [1]புல் பசுநிறக் கம்பளம் பரப்பிக்
கிடந்த போன்றன [2]கேகயந் தோகைகள் [3]கிளர
மடந்தை மாரென் நாடகம் வ்வின்றெறு [4]நவின்ற
[5]தொடர்ந்த பாணரிற் [6]றாங்கிசை முரன்றன தும்பி.

(இ-ள்.) படர்ந்து எழுந்த புல்—,—பசு நிறம் கம்பளம்பரப்பி கிடந்த போன்றன - பசுநிறமுள்ள கம்பளத்தைப் பரப்பிவைத்தாற்போலத் தோன்றின; கேகயம்-மயில்கள்,—தோகைகள்கிளர-

(தமது) தோகை விரிந்து நிற்க, மடந்தைமார் என-மகளிர்போல, நாடகம் - கூத்துக்களை, வயின்தொறுஉம்-அவ்வவ்விடங்களில், நவின்ற-செய்தன; தும்பி - வண்டுகள், தொடர்ந்த பாணரின் - (நாடகமகளிர் நடிக்கும்போது அந்நடனத்துக்கு) ஏற்பப்பாடுகின்ற பாணரைப்போல, தூங்கு இசை - சுருதியுடன்ஒத்து இயங்கும் இனிய பாட்டுக்களை, முரன்றன - பாடின; (எ - று.)

அக்கானகத்திற் பசும்புற்பரந்தஇடத்தில் மயிலாட வண்டு பாடுவதை, கம்பளம்பரப்பிய இடத்தில் மங்கைமார் நர்த்தனஞ் செய்யப் பாணர்பாடுவது போன்றிருந்ததென வருணித்தார். "தூங்கிசை வண்டுந்தேனும்" என்பர் அதிவீரராமபாண்டியர். பி-ம்:—[1]புல்பாங்குறக், புற்பாங்குறக். [2]மஞ்ஞைபத், மஞ்ஞைபந், கேகையந். [3]கிளரா. [4]நடித்த. [5]தொடர்ந்து. [6]துளங்கிசை, பாங்கிசை. (744)

44.—அங்ஙனம் அவ்வனம் வெம்மைமாறியதுகுறித்த கவிக்கூற்று.

காலமின்றியுங் கனிந்தன கனிநெடுங் கந்தம்
மூல[1]மின்றியு[2]முகிழ்த்தன நிலனுற[3]முழுதும்
கோல மங்கைய ரொத்தன[4] கொம்பர்க ளின்பச்
சீல மன்றியுஞ் செய்தவம் வேறுமொன் றுளதோ.

(இ - ள்.) கனி - பழவர்க்கங்கள், காலம் இன்றிஉம்-(தமக்கு உரிய) காலம் தோன்றாதிருக்கவும், கனிந்தன - பக்குவப்பட்டுக் கிடந்தன; நெடு கந்தம் - பெரிய கிழங்கு வர்க்கங்களும், மூலம் இன்றிஉம்-(தாம் தோன்றுவதற்கு உரிய) வேர்இல்லாமலிருக்கையிலும், முகிழ்த்தன - தோன்றின; நிலன் உற முழுதுஉம் - அந்நிலத்து ஓரிடமும் மிச்சமில்லாமல் முழுதும், கொம்பர்கள் - பூஞ்செடிகள், (தாம் நிரம்பப்பூத்து, கோலம் மங்கையர் ஒத்தன - அலங்கரிக்கப்பெற்ற மங்கைமார்களை யொத்திருந்தன; இன்பம் சீலம் அன்றிஉம் - (யாவர்க்கும்) இன்பத்தை விளைக்கக்கூடிய நற்குணத்தைத் தவிர்த்தும், செய் தவம்-செய்தற்குஉரிய தவம், வேறுஉம் ஒன்றுஉளது ஓ-வேறேயும் ஒன்று இருக்கின்றதோ?

'தவசியரின் மகிமையால் காலமின்றியுங் கனிதல்முதலியன நிகழ்தலுண்டு; இராமலட்சுமணர் அங்ஙனம் தவசியராக இல்லாமலிருக்கையிலும் கொடுஞ்சுரம்வெம்மைமாறி இன்பம்பயக்கும் உத்தியானவனம் போல் ஆயினமை எங்ஙனே?' என்று தோன்றும் ஐயத்தை பொழித்தற்பொருட்டு, 'சீலத்தைக் காட்டிலும் செய்தவம் வேறுளதோ?' என்றார்; இந்த நான்காமடி, முதல் மூன்றடிகளைச் சமர்த்தித்துநின்றது. தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணியாம். "நீங்கலாற்றலள்" (39)என்றுதொடங்கும் பாடல்முதல்இப்பாடல் வரையில் ஒவ்வொரு பாடலிலும், இந்தச்செய்யுளின் ஈற்றடியைக் கூட்டிப் பொருள்காணலாம். இது, காவியத்தின்போக்குக்கு ஏற்றதே. பி-ம்:—[1]அன்றியும். [2]முளைத்தன. [3]நெடுநீலம். [4]கொம்புகளின்பச், கொம்பர்களிம்பர், வளரிளங்கொம்பர். (745)

45.—இதுவும் அடுத்தசெய்யுளும்-பின்னும் அவ்வனத்தின் வருணனை.

எயினர் தங்கிட மிருடிக ளிருப்பிட [1]மேய்ந்த
வயின்வ யின்றெறு மணிநிறக் [2]கோபங்கள் மலர்ந்த
பயின்ம ரந்தொறும் [3]பரிந்தன [4]பேடையைப் [5]பயிரும்
குயி[6]லி ரங்கின [7]குருந்தநின் றரும்பின முருந்தம்.

(இ - ள்.) எயினர் தங்கு இடம்-வேடர்கள் தங்குகின்ற எயினச்சேரியும், (அந்தஎயினர் யாவரும் சாந்தகுணத்தை மேற்கொண்டதனால்), இருடிகள் இருப்பிடம் ஏய்ந்த-இருடியர் இருப்பிடம்போல ஆயின; வயின் வயின் தொறுஉம்-அவ்வவ்விடங்கள் தோறும், மணி நிறம் கோபங்கள்-மாணிக்கநிறத்தையுடைய இந்திரகோபப்பூச்சிகள், மலர்ந்த-பரவின; பயில்மரம்தொறுஉம்-நெருங்கியுள்ள விருக்ஷங்கள் தோறும், பரிந்தன பேடையை - (தம்மைப் பிரிதலால்) வருந்துகின்ற பெண்பறவைகளை, பயிரும் குயில்-இன்னோசையோடு கூவுந்தன்மையுள்ள ஆண்குயில்கள், இரங்கின-இரக்கங்கொண்டுகூடின; குருந்தம்-குருந்தமரங்கள், நின்று-நிலைபெற்று, முருந்தம் - இளந்தளிர்கள், அரும்பின-தோன்றப்பெற்றன; (எ - று.)

"சீலமன்றியும் செய்தவம் வேறு மொன்றுளதோ" என்று கீழ்க்கவியிற் கூறியதற்குப் பின்னும்இங்கு உதாரணம் தருகின்றனரென்க. எயினர்-பாலைநிலமாக்கள். இந்திரகோபம் மழைக்காலத்திற் பரவுந்தன்மையுள்ளதொரு பூச்சி. எரியும்பாலைவனம் அத்தன்மைநீங்கிக் கார்மேகம்பொழியக் குளிர்ந்திட்டதனால் வயின்வயின்றொறும் இந்திரகோபங்கள் மலர்ந்தன என்றார். முருந்தம் அரும்பின-மயிலிறகினடிப் போன்ற அரும்புகள் தோன்றப் பெற்றன் எனினுமாம். பி - ம்:—[1]வேய்ந்த. [2]கொம்பர்கள். [3]பரந்தன, பிரிந்தன. [4]பெடையுக. [5]பயிலும். [6]அரங்கினம். [7]முருந்தினின்றரும்பின குருந்தம், முருகுநின்றரும்பின குருந்தம். (746)

46. [1]பந்த ஞாட்புறு பாசறைப் பொருள்வயிற் பருவம்
தந்த கேள்வரை [2]யுயிருறத் தழுவினர் பிரிந்த
கந்த வோதியர் [3]சிந்தையிற் [4]கொதிப்பதக் கழலோர்
வந்த போதவர் மனமெனக் [5]குளிர்ந்ததவ் வனமே.

(இ - ள்.) ஞாட்பு - போரிலே, பந்தம்உறு - கட்டுதல்பொருந்திய, பாசறை(வயின்) - படைவீட்டின்பொருட்டாகவேனும், பொருள் வயின் - பொருளின் பொருட்டாக வேனும், பருவம் தந்த-(இன்னபருவத்து வருவேமென்றுமீண்டுவரும்) காலங்குறித்த, கேள்வரை-(தம்)கணவரை, உயிர் உற தழுவினர் - உயிரையும் பொருந்துமாறு[இறுகத்]தழுவினவராய்,பிரிந்த—, கந்தம்ஓதியர்-நறுமணம்வீசுங்கூந்தலையுடைய மடந்தைமாரின், சிந்தையின் - மனம்போல, கொதிப்பது-கொதிக்குந் தன்மை வாய்ந்த,அ வனம்-அந்தப்பாலைவனம்,—அ கழலோர் வந்தபோது - வீரக்கழலையணிந்த அந்தக்கணவர்மீண்டுவந்த சமயத்தில், அவர் மனம் என - அந்த மடந்தைமார் மனம் குளிர்ச்சியடைவது போல, குளிர்ந்தது - (அவ்விராமலக்ஷ்மணர்வந்தபோது) குளிர்ச்சியடைந்தது; (எ - று.)

கணவர் மனைவியரைப் பிரிதல்—ஓதல், பகை, தூது, பொருள் செயல், காவல், பரத்தைமை என்பவற்றால் நிகழும். இவற்றுள், பகைமேற்செலவும் பொருள்வயிற்செலவும் ஆகிய இவ்விரண்டு பிரிவு இங்கே, 'பாசறைப் பொருள்வயின் பிரிவு' என்றதனாற் குறிக்கப்பட்டன. பாசறை என்றால்-படைவீடு என்று பொருள்: பகைமேற்செல்வார் பாசறையில் தங்கிப் பொரவேண்டியிருத்தலின் பகைமேற்சேறற்பிரிவை 'பாசறைப் பிரிந்த' என்றார். இவ்விருதிறத்திலும் காலங்குறித்துச் செல்லும் பிரிவு நிகழ்வது நூல்களிற் பயில்வதால் இவ்விரண்டே கூறப்பட்டன. "பண்டு வருங்குறிபகர்ந்து பாசறையிற் பொருள்வயினிற் பிரிந்துபோன... உயிரனைய கொழுநர்" என்றார், பாலகாண்டத்தும்(மிதிலை. செ. 152) பிரிந்துசெல்பவர் ஆண்பாலாரேயாயினும் பிரிவு இருவரிடத்து முள்ளமையால், பிரிந்தவோதியர் என்றது, பொருந்தும். பிரிந்துசென்ற கணவர் தாம் மேற்கொண்ட செயல்முற்றி இன்ன பருவத்து மீண்டு வருவேமெனத் தம்மனைவியரோடு காலங்குறித்துச் செல்வராதலின், 'பருவம் தந்த கேள்வர்' என்றது. அங்ஙனம் தம் கணவரைப் பிரிந்த மங்கையரின் மனம் பிரிவுத்துயரால் வெம்மையுற்றுக் கொதிக்குமாதலின், அம்மனத்தை மிக்கொதிக்கும் பாலைவனத்திற்கு உவமைகூறி,பின் அது இராமபிரான் வருகையாற் குளிர்ந்ததற்கு அங்ஙனம் பிரிந்தமகளிரின் மனம் அக்கணவரைக் கூடப் பெற்றாற் குளிர்ச்சிபெறுவதை உவமையாகக் காட்டினார். பி - ம்.—[1]பந்தருட்புரை, பந்தருட்பட்ட. [2]உயிரெனத். [3]மணமெனக். [4]கொதித்தது. [5]குளிர்ந்ததுவனமே. (747)

47.—இராமன்முதலியோர் சித்திரகூடத்தைக் காணுதல்.

வெளிறு நீங்கிய [1]பாலையின் மெல்லெனப் போனார்
[2]குளிறும் வான்மதிக் குழவிதன் சூல்வயிற் றொளிப்பப்
பிளிறு மேகத்தைப் பிடியெனப் பெரும்[3]பனைத் தடக்கைக்
களிறு [4]நீட்டுமச் சித்திர கூடத்தைக் கண்டார்.

(இ - ள்.) வெளிறு நீங்கிய - அசாரத்தன்மை நீங்கிய[பல்வளனும் நிரம்பப் பெற்ற], பாலையின் - அந்தப் பாலைவனத்தில், மெல்லென போனார் - மெல்லச்சென்ற இராமன் முதலியோர், - குளிறும் வான் மதி குழவி - ஒலிக்குந்தன்மையுள்ள ஆகாயத்திலுள்ள இளஞ்சந்திரன், தன் சூல் வயிறு ஒளிப்ப - தனது கருக்கொண்ட வயிற்றினிடத்து மறைய, மேகத்தை—, பிளிறும் - யானை வீரிடுவதுபோல இடியொலியைச் செய்கின்ற, பிடி என - (தன்) பெண்யானை யென்று மயங்கி, களிறு - ஆண்யானை, பெரும்பனை தடகை நீட்டும் - (தனது) பெரிய பனைமரம்போன்ற கையைநீட்டுதற்கு இடமான, அ சித்திர கூடத்தை - அந்தச்சித்திரகூடமலையை, (இராமன்முதலியோர்), கண்டார்—; (எ - று.)

பிளிறுங் கருக்கொண்ட மேகத்தைத் தன்பிடியென்று மயங்கிக் களிறுகைகந்நீட்டுஞ் சித்திரகூடமென்றுமலைச்சிறப்புக்கூறியவாறு. மேகமண்டலம்வரையும் அம்மலையோங்கியுள்ளதனால்,மேகத்தைப் பிடியென்றுகருதிக் களிறு கைந்நீட்டுவதாயிற்றென்க: இந்த மயக்கவணியால் மலையின் ஓக்கம் தொனிக்கும். ஆகாயம் ஒலியையுடைய

பாகக்கொண்டதாதலர்ல், 'குளிறும்வான்' என்றது. போனூர்-பெயர். பெண்யானைக்குத் தந்தமிராமை, இயல்பு. மதிக்குழவி ஒளியாதிருப்பின் மேகத்தைப் பிடியென மயங்காதென்பது பற்றி, 'மதிக்குழவி வயிற்றுளிப்ப' என்றது. [2] ஒளிறுவான்மதிக்குழவி தன்சூல்வயிறு உதிப்பப்பிளிறும் என்ற பாடத்துக்கு-ஒளிவீசும் பிறைச்சந்திரன் கருக்கொண்ட தன்வயிற்றினின்று வெளிப்படும்போது முழங்குகின்ற என்றுபொருள். சூல்வயிற்றுதிப்ப என்றது, கருமுகிலில் மறைந்த பிறைச்சந்திரன் வெளிப்படுவதை, இங்கு, பிறைச்சந்திரன் தன்வயிற்றில்வெளிப்படுகையில் மேகம் இடிக்கின்றது. பிடியானதுகருக்கொண்ட தன்வயிற்றினின்றும் அக்கரு வெளிப்படும்போது வீரிடுவதை யொத்திருக்கு மென்ற தற்குறிப்பேற்றவணி தொனிக்குமென்க. இனி, [3] ஒளிறும் வான்மதிக்குழவி தன்சூல் வயிறுதைப்ப என்றும் பாடமுண்டு. சித்ரகூடமென்ற வடசொல்-விசித்திரமான சிகரங்களையுடையதெனக் காரணப்பொருள்படும்.
பி-ம்:—[1] பாலையை. [3] பணை. [4] நீட்டுறு. (748)

வனம்புகுபடலம் முற்றிற்று.

8.—ஆவது -சித்திரகூடப்படலம்.

சித்திரகூடபருவதத்தில் இராமபிரான் வசித்ததைத் தெரிவிக்கும் படலமென்பது, பொருள். சித்திரகூடத்தைக் கண்ட இராமபிரான், அம்மலையின் பல்வகை வளங்களையுஞ் சீதாபிராட்டிக்குக்காட்டிக்கொண்டே அம்மலைச்சாரலிற் போக, அங்கிருந்தமுனிவர் எதிர்கொண்டுஅவர்களைத் தமது ஆச்சிரமத்துக்கு இட்டுக்கொண்டுபோய் உபசரிக்க, அவர்களுடைய உபசாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, பிறகு அந்தச் சித்திரகூடமலையில்தானே பண் மூங்கில் முதலியவற்றால் இலக்குமணன் சாலை அமைக்க, அச்சாலையைக் கண்டு ஒரு புறம் வியப்புத்தோன்றினும் இராமபிரான், 'இலக்குமணனுக்கு வருத்தங்கொடுக்கும்படியாயிற்றே!' என வருந்திப் பின்னர்ச்சமாதானத்துடன் அந்தப் பர்ணசாலையிற் குடிபுகுந்து உறைந்தமை, இந்தப் படலத்துக் கூறப்படுகின்ற பொருள்.

1.—இராமன் சீதாபிராட்டிக்குச் சித்திரகூடமலையின் பலவகை இயற்கைவளங்களைக் காட்டத் தொடங்குதல்.

[1] நினையுந் தேவர்க்கு நமக்குமொத் தொரு[2] நெறி நின்ற
அனக னங்கண னுயிரம் பெயருடை யமலன்
சனகன் [3] மாபட மயிற்கந்தச் சந்தனஞ் செறிந்த
கனக மால்வரை [4] யியல்பெலாந் தெரிவுறக் காட்டும்.

(இ - ள்.) நினையும்-(நம்மாற் சிறப்புடையவரென்று) மதிக்கப்படுகின்ற, தேவர்க்குஉம்-தேவர்களின் திறத்தும், நமக்குஉம் - நம் திறத்தும், ஒத்து—, ஒரு நெறி நின்ற-ஒரேநிலையில் நிற்கின்ற; அனகன்-குற்றமற்றவனும், அம் கணன்-அழகிய [கருணையைப்

பொழிகின்ற] கண்களையுடையவனும், ஆயிரம் பெயர் உடை அமலன்-ஆயிரந்திருப்பெயர்களைக்கொண்ட குற்றமற்றவனுமான திருமாலின் திருவவதாரமூர்த்தியாகிய இராமபிரான்,-சனகன் மடமயிற்கு-சனகனது புதல்வியாகிய சிறந்த மடப்பமுள்ள மயில் போன்ற சாயலையுடைய சீதாபிராட்டிக்கு, அந்த சந்தனம் செறிந்த கனகம் மால் வரை-சந்தனமரங்கள் நெருங்கிய பொன்னைத் தன்னிடத்தேகொண்ட பெரிய அந்தச் சித்திரகூடமலையினது,இயல்பு எலாம்-இயற்கைவளங்களையெல்லாம், தெரிவுஉற - தெரியும்படி, காட்டும்-காட்டலானான்; (எ - று.)

அனகன் மால்வரையியல்பெலாஞ் சானகிக்குக் காட்டுமென்க, நினையுந் தேவர்க்கும் நமக்கும் ஒத்துஒருநெறிநின்ற அனகன்-மண்ணுலகத்தவராய் விசேஷமான அறிவைப்பெறாத நம்மால் எங்ஙனம் தன்தன்மை யுணர்வதற்கு அரியவனோ, அங்ஙனமே அறிவு ஆற்றல்களில் மிக்கவரென்று நம்மால் மதிக்கப்படுகின்ற தேவராலும் அறிதற்கு அரியவனாயிருப்பவனென்றபடி: இனி, மேம்பட்டவர் தாழ்ந்தோர் என்று வேற்றுமைபாராட்டாது யாவரிடத்தும் ஒருநிகராகத் திருவருள் புரிபவனெனினுமாம். இவ்வுலகத்தில் திருவவதரித்து உலகத்தார்போல இன்பமும்துன்பமு முறுபவன் போன்றுதோன்றினும், அப்பரமன் அவை யெவையும் இல்லாதவனென்பார் 'அனகன்' என்றும், பிரகிருதி சம்பந்தமற்றவனென்பார்'அமலன்'என்றுங் கூறினர். "கண்ணிற்கழணிகலங் கண்ணோட்டம்" என்றவாறு கருணையுடையவனென்பார், 'அங்கணன்' என்றார்.காட்டும்-செய்யுமென்முற்று ஆண்பாலுக்கு வந்தது. இயல்பு-இயற்கைஅழகுக்கு, இலக்கணை. பி-ம்:—[1] நினைதல். [2] வழி. [3] மாமகடனக்கு. [4] அழகு: (749)

2.—இதுமுதல் முப்பத்தேழு கவிகள்-இராமபிரான் சீதாபிராட்டிக்குச் சித்திரகூடமலையின் பலவகைக்காட்சிகளைக் காட்டுவன தெரிக்கும்.

வாளும் வேலும்விட் [1] டளாயின வனையகண் மயிலே
தாளி [2] னேலமுந் தமாலமுஞ் [3] சுடர்தரு சாரல்
[4] நீள மாலைய துயில்வன [5] நீருண்ட கமஞ்சூற்
காள மேகமு நாகமுந் [6] தெரிகில காணாய்.

(இ-ள்.)வாள்உம் வேல்உம் விட்டு அளாயின அனைய-வாளையும் வேலையும்சேர்த்து ஒன்றாகக்கலந்துவைத்தாற்போன்ற, கண்-கண்களையுடைய, மயிலே-மயில்போன்ற சாயலையுடையவளே! தாளின்-(தன்) அடிப்பகுதியில், ஏலம்உம் தமாலம்உம்-ஏலக்கொடியும் பச்சிலைமரமும், சுடர்தரு-ஒளிவிடுகின்ற, சாரல்-மலைச்சாரலிலே, நீளம் மாலைய-நீட்டமான தன்மையையுடையவாய், துயில்வன - உறங்குகின்றனவான, நீர் உண்ட கமஞ்சூல் காளமேகம்உம் - நீரையுட்கொண்ட நிறைந்த கருப்பத்தையுடைய காளமேகமும், நாகம்உம்-யானையும், தெரிகில-வேற்றுமை யுணரமுடியாதவாறு இருப்பவற்றை, காணாய்—; (எ-று.)

இம்மலைச்சாரலில் நீர்கொண்டமேகமும் யானையும் வேறுபாடு தோன்றுமற் படிந்திருப்பதை இராமன் சீதாபிராட்டிக்குக் காட்டு

என்றனனென்க. இங்குக் கருமைநிறத்தின் ஒற்றுமையால், யானைக்கும் காளமேகத்துக்கும் வேற்றுமைதோன்றாமையைக் கூறியது - மறைவணியாம். வாளும்வேலும் விட்டனாயின அனைய கண் - தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. பி-ம்:—[1]அளாவின. [2]ஏலமுமால மும். [3]தழைதரு, தொடர்தரு, தழைதடஞ்: [4]நீளமாமலை, நீளன் மாமலை. நீளமாயயல், நீளுமாமலை, நீளமால்பணி. [5]நீண்டரு. [6]துயில்வன, தெரிவில. (750)

3. குருதி வாளெனச் [1]செவ்வரி பரந்தகட் குயிலே
[2]மருவி மால்வரை யும்பரிற் [3]குதிக்கின்ற வருடை
சுருதி [4]போற்சுடர் மரகதக் [5]கொழுஞ்சுடர் சுற்றப்
பருதி வானவன் பசும்பரி [6]புரைவன பாராய்.

(இ - ள்.) குருதி வாள் என செவ் வரி பரந்த கண் குயிலே- இரத்தக்கறை படியப்பெற்ற வாட்படைபோன்று செவ்வரிபரந்த கண்களையுடைய குயில்போலினிய குரலையுடையவளே! மால் வரை உம்பரில் மருவி குதிக்கின்ற வருடை - பெரியமலைமீது பொருந் திக்குதிக்கின்ற மலையாடு, - சுருதிபோல் சுடர் மரகதம் கொழுஞ் சுடர் சுற்ற-வேதம் போல விளங்குகின்ற மரகதவிரத்தினத்தின் கொழுவிய ஒளி (தம்மைச்) சூழப்பெறுதலால், பருதி வானவன் பசும் பரி புரைவன - சூரியபகவானது பச்சைநிறக் குதிரையை யொப்பனவற்றை, பாராய்—; (எ-று.)

மலைமீதுள்ள வரையாடுகள் மரகதவிரத்தினத்தின் ஒளி தம் மீது படியப்பெற்றுத் தாம் சூரியனது பச்சைக் குதிரைகள்போலத் தோன்றுகின்றவற்றைக் காட்டுகின்றனன் இராமனென்க. இவ் வருணனையில் பிறிதின்குணம்பெறலணி காண்க. மரகதவண்ணத்த வனான திருமாலை வேதங்கள் உணர்த்துவனவாதலால் உணர்த்து வதும் உணர்த்தப்படுவதுமாகிய ஒற்றுமைநயம்பற்றி, 'சுருதி போற் சுடர் கொழுஞ்சுடர்' என்றார். சுருதிபோற்றெளி என்ற பாடத்திற்கு - மரகதத்துக்கு வேதம் தெளிவு பற்றிய உவமை யென்க. செவ்வரிபரந்த கண்களுக்குக் குருதிவாள் உவமை. பி-ம்:—[1]சேயரி. [2]அருவி. [3]பாய்கின்ற. [4]போலொளிர், [5]போற் றெருடர். [5]கொடுஞ். [6]நிகர்ப்பன. (751)

4. வடங்கொள் பூண்முலை மட[1]மயி லேமதக் கதமா
அடங்கு [2]பேழ்வயிற் றரவுரி யமைதொறுந் தொடக்கித்
தடங்[3]க டோறுநின் றுடுவ தண்டலை யயோத்தி
நுடங்கு மாளிகைத் துகிற்கொடி [4]நிகர்ப்பன நோக்காய்.

(இ - ள்.) வடம் பூண் கொள் முலை - ஆரமாகிய அணிகலனை யணிந்த தனங்களையுடைய, மட மயிலே!— மதம் கதம் மா- மதத்தையும் வெறியையு முடைய யானைகள், அடங்கு-அடங்கப் பெற்ற, பேழ்வயிறு-பிளவுபட்ட[பேரிடத்தைக்கொண்ட] வயிற் றையுடைய, அரவு-மலைப்பாம்புகளின், உரி - உடலின்மேல்தோல், அமை தொறுஉம்-(இங்குள்ள) மூங்கில்தோறும், தொடங்கி, - பிணித்து,தடங்கள் தோறுஉம்-மலைத்தாழ்வரை தோறும்,நின்று- இருந்து கொண்டு,ஆடுவ-ஆடுகின்றவை,—தண் தலை அயோத்தி-

சோலைகளாற் சூழப்பெற்ற அயோத்திமாநகரிலே, மாளிகை நுடங்கும்-மாளிகைகள் தோறும் அசைகின்ற, துகில் கொடி- வெண்ணிறச்சீலைத்துவசங்களை, நிகர்ப்பன-ஒப்பவற்றை, நோக்காய்—; (எ - று.)

யானைகளையும் விழுங்குமாறு அவ்வளவு பெரிய வயிற்றைக் கொண்ட மலைப்பாம்புகளென்பார் 'கதமாவடங்குபேழ்வயிற்றரவு' என்றார். அவ்வாறுள்ள பாம்புகள் உடற்றோலை யுரிக்க, உரித்த அந்தச்சட்டைகள் மலைச்சாரலிலேயிருக்கும் மூங்கில்களில் தொடக்குண்டு காற்றில் அசைந்து, அயோத்தியிலுள்ள அரச மாளிகைகளிற் கட்டப்பட்டுக் காற்றினால் அசையும் வெண்ணிறத்துகிற்கொடிபோலும் என்று வருணித்தார்: **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** பாம்புகள் யானையையும்விழுங்கும் வல்லமையுடையவை வென்பதை "குஞ்சரங்கோளிழைக்கும் பாம்பு" என்ற திருக்கோவையாராலு முணர்க. தண்டலை-குளிர்ந்த இடமுள்ளது எனப் பண்புத்தொகையன்மொழியாய்ச் சோலையை யுணர்த்தும். வடங்கொள் பூண்முலையென்பதற்கு-வடங்களையும் மற்றும் வேறுபூண்களையும் அணிந்த முலை யென்க. பி-ம்:—[1]மயிலேமழைமதமா. [2]யாழ். [3]கரேறும். [4]நிகர்வன. "சலந்தலை" (6) என்றுதொடங்குவது 4-ஆவது பாடலாகவும், அதற்குப்பின் இந்தப்பாடலும் சிலபிரதிகளிலுள்ளன. (752)

5. உவரி வாயன்றிப் பாற்கட லுதவிய வமுதே
[1]துவரி னீண்மணித் தடந்தொறு மிடந்தொறுந் துவன்றிக்
கவரிப் [2]பானிற வால்புடை பெயர்வன கடிதில்
[3]பவள மால்வரை யருவியைப் [4]பொருவன பாராய்.

(இ . ள்.) உவரி வாய் அன்றி-உப்புக்கடலிலல்லாமல், பாற்கடல்-திருப்பாற்கடல், உதவிய-தந்த, அமுதே - அமுதைப் போன்றவளே! துவரின் நீள் மணி தடம் தொறுஉம்-பவழமென்னுஞ் சிறந்த அரதனத்தினாலியன்ற தாழ்வரைதோறும், இடம் தொறுஉம் - அங்கங்கே, துவன்றி-நெருங்கி, கவரி-கவரி மான்களின், பால் நிறம் வால் - பால்போலும் வெண்ணிறத்தைக் கொண்ட வால்கள், புடை பெயர்வன-அசைபவை,—கடிதில்-விரைவாக, மால் பவளம் வரை அருவியை-பெரிய பவளமலையிலுள்ள நீரருவியை, பொருவன-ஒப்பனவற்றை, பாராய்—:(எ-று.)

பவளத்தாலியன்ற தடவரையில் தங்கிய கவரிமானின் வால், பவளவரையின் நீரருவியையொக்குமென்க. உவர்க்கடலினன்றிப் பாற்கடலில் அமுது தோன்றியமை பிரசித்தமாக இருக்கவும் இங்கு உவரிவாயன்றிப்பாற்கடலுதவியவமுது என்றுகூறியது-மறையணியின்பாற்படும்: இதனால், அமுதத்தின் சிறப்புப்பெறப்படும்: பாற்கடலுதவியவமுது - "அமுதில்வரும்பெண்ணமுது" என்றார் பரகாலனும். பாற்கடலையும் உவர்க்கடலையும் கடலென்று ஒன்றாகக்கொண்டு கடலில் அமுதுதோன்றியதுஎன, பின்னர் உவர்க்கடலையும், அமுதந்தோன்றிய இடமாகச்சொல்லலாயினர் போலும்கவிஞர். துவரின் நீண்மணிஎன்பதற்கு - பவழத்தைக் காட்டிலும் மிக்க (செந்நிறத்தையுடைய) பதுமராகமணிகள்

என்பாருமுளர். பி - ம் :—[1]கவரிநீள், கவரினீள். [2]வானிற வால், மானிறவால். [3]பவருமாமலை, பவளமாமலை, பவளமாமணி, பவருமாமணி. [4]பொருவிய, பொருவின, நிகர்வன. (753)

6. சலந்த லைக்கொண்ட சீயத்தாற் றனிமதக் கதமா
உலந்த [1]வீழ்தலிற் சிந்தின [2]வுதிரத்தின் மடவார்
புலந்த [3]காலையற் றுக்கன குங்குமப் பொதியிற்
கலந்த முத்தென வேழமுத் திமைப்பன காணுய்.

(இ-ள்.) சலம் தலைக்கொண்ட சீயத்தால் - கோபத்தை மிகுதியாகக்கொண்ட சிங்கத்தினால் (தாக்கப்பட்டு), தனி மதம் கதம் மா - ஒப்பற்றதான மதத்தையும் சினத்தையுங்கொண்ட விலங்காகிய யானை, உலந்து வீழ்தலின் - உயிரற்றுக் கீழ்விழும்போது, உதிரத்தின் சிந்தின - இரத்தத்திற் சிந்தியனவான, வேழம் முத்து-அவ் யானையின் முத்துக்கள்;—மடவார் புலந்த காலை - மகளிர் (தம்கணவரோடு) ஊடல்கொண்ட காலத்து, அற்று - அறுபட்டு, உக்கன-கீழே சிந்தியனவாய், கும்குமம் பொதியில் - குங்குமக் குழம்பிலே, கலந்த-, முத்து என - முத்துக்கள்போல, இமைப்பன - விளங்குவனவற்றை, காணுய்—; (எ - று.)

சீயத்தாற்றாக்கப்பட்டு உயிரற்றுப்போன யானையின் முத்துக்கள் அந்தச்சீயம் தாக்கியபோது இரத்தத்தில் வீழ்ந்து, தம்கணவரோடு ஊடிய மகளிரின்முத்துவடங்கள் அறுப்புண்டு முத்துக்கள் ஊடலற்ற நிலையில் அணிந்துகொள்ளுமாறு வைத்திருந்த குங்குமக்குழம்பில் வீழ்ந்தனவற்றை யொக்கு மென்க: தற்குறிப்பேற்றவணி. ஊடல்கொண்டு செல்லும்போது மகளிரைத் தடுக்குமாறு கணவர் முத்தாரத்தைப் பற்றுகையில் அவர் அதனைக்கருதாது சென்றமையால் அது அறுந்ததென்றேனும், ஊடலால் மகளிரே தாமே முத்தாரத்தை அறுத்துஎறிந்தன ரென்றேனும் கொள்க. சிந்தின உதிரத்தில் வேழம்முத்து-மூங்கிலினின்று தோன்றிய முத்துக்கள் [வேழம் - மூங்கில்] குங்குமப்பொதியிற் கலந்த முத்தென இமைப்பன என்றலும் உண்டு. பி - ம்:—[1]வீழையில், வீழலில். [2]உதிர்த்தனமடவார், உயிர்த்தினமடவார். [3]காலையிலிற்றன, காலையிற்றுக்கன. (754)

7. நீண்ட மால்வரை மதியுற நெடுமுடி நிவந்த
தூண்டு மாமணிச் [1]சுடர்சடைக் [2]கற்றையிற் றோன்ற
மாண்ட வானிற [3]வருவியம் மழவிடைப் பாகன்
[4]காண்ட குஞ்சடைக் கங்கையை நிகர்ப்பன காணுய்.

(இ - ள்.) நீண்ட மால்வரை-ஓங்கிய பெரிய இம்மலையிலே, மதிஉற - சந்திரன் வந்துபொருந்த, நிவந்த-ஓங்கிய,—நெடு முடி-நீண்ட சிகரம், தூண்டும் மா மணி சுடர் - தூண்டியுண்டாக்கப்பட்டதுபோல மிக்குத் தோன்றுகின்ற சிறந்த பதுமராகக்கற்களின்ஒளியால், சடைக்கற்றையின் தோன்ற-சடைத்தொகுதிபோல தோன்ற,—மாண்ட வால் நிறம் அருவி-மாட்சிமைப்பட்ட வெண்ணிறத்தைக்கொண்ட இம்மலை யருவி, அ மழ விடைபாகன்-அந்த

இளமையுள்ள இடபத்தையே நிடத்துபவனுகிய சிவபெருமானது, காண்தகும் சடை கங்கையை-காணத்தகுந்த [அழகிய] சடைமுடியிலுள்ள கங்காநதியை, நிகர்ப்பன-ஒத்திருப்பனவற்றை, காணுய்—; (எ - று.)

மணிச்சுடரைக் கொண்ட வரைமுடி-சிவபெருமானது சடைக் கற்றையையும், அவ்வரைமுடியில் தங்குஞ் சந்திரன்-அப்பிரானது முடிமீதுள்ள பிறைச்சந்திரனையும், அங்குள்ள வானிறத்தைக் கொண்ட மலையருவி-கங்கையையும் ஒக்குமென்றார்: **தற்குறிப்பேற்ற வணி.** பி - ம்:—[1]சுடரதன், சுடர்க்கனற். [2]கற்றையசோரும், கற்றையிற் சொருக, கற்றையிற்சொருகி. [3]அருவிய. [4]காண்டரும். (755)

8. தொட்ட [1]மாசுணஞ் சுடரொளி மணியொடுந் தூவி
விட்ட சென்றன விடாமத மழை [2]யன வேழம்
வட்ட வேங்கையின் மலரொடுந் ததைந்தன வயங்கும்
[3]பட்ட நெற்றியிற் சுற்றிய போல்வன பாராய்.

(இ - ள்.) தொட்ட மாசுணம்-(யானையைவிழுங்குவதற்காகப்) பற்றிய பெரும் பாம்புகள், தூவி விட்ட சுடர் ஒளி மணியொடு உம் சென்றன - தூவிவிட்ட ஒளிர்கின்ற சோதியைக்கொண்ட மாணிக்கத்துடனே [தம் மாணிக்கத்தைச் சிந்திவிட்டு] சென்றன; (அப்போது), வட்டம் வேங்கையின் மலரொடுஉம் ததைந்தன - சிலாவட்டத்திலே வேங்கைப்பூவோடும்(அம்மணிகள்) நெருங்கினவாய், விடாமதம் மழையின்-விடாத மதநீர்மழையைக் கொண்டனவான, வேழம்-அவ்யானைகளின், நெற்றியில்—, வயங்கும் பட்டம் சுற்றிய போல்வன-விளங்குகின்ற முகப்பட்டங்கள் சுற்றியனவொத்திருப்பவற்றை, பாராய்—; (எ - று.)

யானையை விழுங்குமாறு பற்றிய மலைப்பாம்புகள், அவ்யானை மதமழையைச்சொரிவதனாலும் தமதுமாணிக்கவொளி ஆங்கு ஒளிர்வதாலும் 'இது மழையோ?' என்று அஞ்சி அவ்வச்சத்தால் விழுங்கத்தொடங்கிய வேழத்தை விட்டதன்றித் தமதுமணிகளையுஞ் சிந்திவிட்டுச் சென்றனவாக, அங்குச் சிலா வட்டத்திற் கிடக்கும் வேங்கைமலருடனே அந்த மாசுணத்துமணிகளும் மதநீரோடுகூடிய யானைகளின் நெற்றியிலொட்டிக்கொண்டு பொற்றகட்டில் மணிகள்பதித்த நெற்றிப்பட்டம்போல விளங்குமென்பதாம்: **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி:** வேங்கைமலர் பொன்னிறமாக விருக்கும். தூவிவிட்ட மணியொடுஞ் சென்றன-வடமொழிநடை: மணியொடு, ஒடு-அடைமொழிப்பொருளது. இனி, விடாதமழையவாகியவேழத்தைத் தொட்ட மாசுணம் மணியொடுசுடரொளியை விட்டனவாய்ச் சென்றன: சிலாவட்டங்களில் வேங்கைமலருடனே அவ்வரவமணிகளும் ததைந்தவை, வயங்கும்பட்டம் யானைநெற்றியிற்சுற்றியனபோலுமெனினுமாம். இப்பொருளில் வட்டத்திற்கு யானைநெற்றியுவமை. வட்டமாகிய வேங்கைமலரென்பாருமுளர். வானத்தின் இடிக்கு அரவு அஞ்சும். மலரொடும், உம்மை மணியைத் தழுவிற்று. பி-ம்:—[1]வார்சுனைச். [2]எழில், என. [3]பட்டஞ் சுற்றிய நெற்றியபோல்வன, பட்டஞ்சுற்றிய படியன பொலிவன, பட்டஞ்சுற்றியவணையவே போல்வன. சிலபிரதிகளில்

"விடங்கொளுேக்கி" (38), "நெய்கொணீருண்டு" (37) என்ற பாடல்கள் முறையே 8, 9 - செய்யுளாக அமைய, அதன்பின் இச் செய்யுள் காணப்படுகின்றது. (756)

9. இழைந்த [1]நூலிணை மணிக்குடஞ் [2]சுமக்கின்ற தென்னக்
குழைந்த நுண்ணிடைக் குவியிள வனமுலைக் கொம்பே
தழைந்த சந்தனச் சோலைதன் செலவினைத் தடுப்ப
நுழைந்து போகின்ற [3]தொக்கின்ற [4]மதியினை நோக்காய்.

(இ-ள்.) இழைந்த நூல் - ஓரிழையாயிருக்கின்ற நூலானது, இணை மணி குடம் சுமக்கின்றது என்ன-இரண்டு அரதனகும்பங்களைச் சுமக்கின்றதென்று சொல்லுமாறு, குழைந்த நுண் இடை- தளருமியல்புள்ள மெல்லிய இடையிலே, குவி இள வன(ப்பு) முலை - குவிந்துள்ள இளமையான அழகிய தனங்களைக் கொண்டுள்ள, கொம்பே - பூங்கொம்புபோன்றவளே! தழைந்த சந்தனம் சோலை - தழைந்துள்ள சந்தனச்சோலையானது, தன் செலவினை தடுப்ப-தான் வானவீதியிற்செல்வதைத் தடுப்பதுபோன்றிருக்க, நுழைந்து போகின்றது ஒக்கின்ற-(அச்சோலைக்குள்ளே) புகுந்து போவதுபோலத் தோன்றுகின்ற, மதியினை-சந்திரனை, நோக்காய்;

சந்திரமண்டலத்தளவும் ஓங்கிய மலையின்மீது உயர்ந்து தழைந்துள்ள சந்தனச்சோலை யிருப்பதனால், வானவீதியிற் செல்லுஞ் சந்திரன் தன்வழியான அச்சந்தனச்சோலையினுள்ளாகச் செல்வது, தன்வழியைத் தகைவதனால் சந்தனச்சோலையுட் சந்திரன் புகுந்துசெல்வதுபோலு மெனக் குறித்தார்: **தன்மைத்தற் குறிப்பேற்றவணி.** இதனால், அம்மலையின் ஓக்கம் பெறப்படும். [4]மதியிருலொப்பன என்று பாடம் ஓதி, "வானுறமதியம் வரைசேரி னவ்வரைத் தேனினிறலெனவேணியிழைத்திருக்குங்கானக நாடன்" என்பது முதலியவற்றை ஒப்புமைப் பகுதியாகக் காட்டுவர். பி - ம்:—[1]நூலிடை, நூலினை, நூலிழை. [2]சுமக்கின்ற.

10. உருகு காதலிற் றழைகொண்டு மழலைவண் டோச்சி
முருகு நாறுசெந் தேனினை முழை[1]நின்றும் வாங்கிப்
பெருகு சூலிளம் பிடிக்கொரு பிறைமருப் பியானை
பருக வாயினிற் கையினின் [2]றளிப்பது பாராய்.

(இ - ள்.) உருகு காதலின்-மனமுருகுந்தன்மைக்குக் காரணமான அன்போடு, தழைகொண்டு-மரத்தழையை யெடுத்து, மழலை வண்டு ஓச்சி-இன்குரலைக்கொண்ட வண்டுகள் மொய்ப்பதை யோட்டி, முருகு நாறு செம் தேனினை-நறுமணம் வீசுகின்ற செந்நிறமுள்ள தேனை, முழை நின்றுஉம் வாங்கி-கல்முழைஞ்சிலிருந்து எடுத்து,பெருகு சூல் இள பிடிக்கு-முதிர்ந்த கருவைக் கொண்ட இளைய (தன்) பெண்யானைக்கு, பருக-குடிக்குமாறு, வாயினில் - வாயிலே, பிறைமருப்பு ஒரு யானை-பிறைச்சந்திரன் போன்ற தந்தங்களையுடைய ஒப்பற்ற ஆண்யானை, கையினின்று- (தனது) கையிலிருந்து, அளிப்பது - கொடுப்பதை, பாராய்—;

ஆண்யானை தன் பெண்யானையின்மீதுள்ள அன்பினால் மலை முழைஞ்சிலுள்ள தேன்கூட்டிலிருந்து அதில் மொய்க்கும்வண்டையோட்டித் தேனைத் தன்கையாலெடுத்து, தானே தன்கையாலெடுத்துப் பருகுவதனை எளிதிற் செய்யமுடியாது வருந்தும் கடுஞ்சூல்கொண்ட அந்தப்பெண்யானையின் வாயிலே பருகுமாறு கொடுப்பதைக் காட்டுகின்றனன் இராமபிரானென்க. "பெருகுமத வேழம் மாப்பிடிக்குமுன்னின்று, இருகணிள மூங்கில் வாங்கி - யருகிருந்த, தேன்கலந்து நீட்டுந்திருவேங்கடம்","வரைசெய்மாக் களிறிளவெதிரளை மிகுதேன்தோய்த்துப், பிரசவாரி தன்னிளம் பிடிக்கருள் செய்யும்பிரிதி" என்றவை முதலியன ஒருசார் ஒப்பு நோக்கத்தக்கன. பிறை - மருப்புக்குஉவமை. பிடிக்கு எனவந்ததனால், யானை - அப்பிடியின் ஆண்யானையாயிற்று. பி-ம்:— [1]நின்று. [2]அளிப்பன. சில பிரதிகளில், "வீறு பஞ்சின்றி" (15) "அறைகழல்" (22) "அடுத்த" (23) "சிலமின்னது" (16) என்பவை இப்பாடலின்பின் முறையே உள்ளன. (758)

11. அளிக்கு நாயகன் மாயைபுக் கடங்கின னெனினும்
களிப்பி லிந்தியத் தி[1]யோகியைக்[2]கரக்கில னதுபோல்
ஒளித்து [3]நின்றுள ராயினு முருத்[4]தெரிக் கின்ற
பளிக்க றைச்சில [5]பரிமுக [6]மாக்களைப் பாராய்.

(இ - ள்.) அளிக்கும் நாயகன் - காக்குங்கடவுளாகிய திருமால், மாயை புக்கு அடங்கினன் எனின்உம் - மாயையிற் புகுந்து (தன்னிலை பிறர்க்குத் தெரியவொண்ணாதபடி) மறைந்து நின்றானென்றாலும், களிப்பு இல் இந்தியத்து - (புலன்வழியேசெலுத்திக், களித்தலில்லாத இந்திரியங்களையுடைய, யோகியை-யோகசித்தியுள்ளவர்க்கு, கரக்கிலன்-(தான்) ஒளித்து நிற்கமாட்டான்; அதுபோல்—, ஒளித்துநின்று உளர் ஆயின்உம் - ஒளித்து இருந்தார்களானாலும், உருதெரிக்கின்ற பளிங்கு அறை - தன்னுள்ளே ஒளிந்திருப்பவரின் உருவத்தை வெளிக்காட்டுகின்ற பளிங்குப்பாறையிலே (தோன்றுகின்ற), சில பரிமுகம் மாக்களை - குதிரைமுகமுள்ள சிலதெய்வமாக்களை, பாராய்—; (எ - று.)

திருமால் மாயையால் அறிதற்குஒண்ணாதவாறு இருப்பினும் யோகியரால் உணரப்படுதல்போல், பரிமுகமாக்கள் கரக்கினும் பளிக்கறையில் தோன்றுகின்றனரென்க. கரக்கினும் தோன்றுவதில், உவமைவந்தது. பளிக்கறையென்பதற்கு -' பளிங்கினறையெனப் பொருள் கொள்ளலுமாம். பி - ம்:—[1]யோகியர்க்.[2]கரக்கிலாதது. [3]நினறுள. [4]தெரிகின்ற. [5]பரிபுரமகளிரை, பரிமுகமகளிரை. இப்படலத்தின் 11, 12, 13, 14 - பாடல்கள் சிலபிரதிகளிலில்லை. (759)

12. ஆடு கின்றமா மயிலினு மழகிய குயிலே
[1]கூடு கின்றிலர் கொடிச்சியர் தம்மனங் கொதிப்ப
ஊடு கின்றனர் கொழுநரை [2]யுருகினர் நோக்கப்
பாடுகின்றன கின்னர மிதுனங்கள் பாராய்.

(இ-ள்.) ஆடுகின்ற—, மா மயிலின்உம்-சிறந்த மயிலைக்காட்டிலும், அழகிய-(சாயலால்) அழகாகத்தோன்றுகின்ற,குயிலே-குயில்போலும் இனிய குரலையுடையவளே! கொடிச்சியர்-குறிஞ்சிமகளிர், தம் மனம் கொதிப்ப ஊடுகின்றனர்-தமது மனத்தில் (அன்பினாற்) புலவிதோன்ற ஊடல்கொண்டவராய், கூடுகின்றிலர்-(கணவரைக்) கூடாதிருப்பவர், உருகினர் கொழுநரை நோக்க-(காமவேதனையால்) மனமுருகியவராய் (த் தம்) கணவரைத் தாமே நாடுமாறு,பாடுகின்றன-பாடுகின்றனவான, இன்னரம் மிதுனங்கள் - இன்னரமிதுனங்களை, பாராய்—; (எ - று.)

இன்னரமிதுனங்கள்பாடுகையில் அப்பாடலின்ஒலி காமத்தை வளர்ப்பதாகி ஊடலினாற்கூடாமற்பிரிந்த கொடிச்சியரைத் தாமே கணவரைநாடுமாறு செய்கின்றதென்க. இன்னர மிதுனம்-மானுடமுகமும் குதிரையுடலும்படைத்து ஆணும்பெண்ணுமாகியிருந்து இன்னரமென்னும்இசைக்கருவியைக்கொண்டுபாடுந்தன்மையுள்ள தேவசாதிவிசேடம். பி-ம்:—[1]கூடுகின்றிலாக். [2]உருகியே நோக்கிப்

13. வில்லி வாங்கிய சிலையெனப் பொலிநுதல் விளக்கே
வல்லி [1]தாங்கமை [2]தாக்கலின் [3]வழிந்திழி பிரசம்
கொல்லி வாங்கிய [4]குன்றவர் கொடிநெடுங் கவலை
கல்லி வாங்கிய [5]குழிகளை நிறைப்பன காணாய்.

(இ - ள்.) வில்லி வாங்கிய சிலை என பொலி நுதல் விளக்கே - வில்வீரன் வளைத்த வில்போல(வளைந்து)விளங்குகின்ற நெற்றியையுடைய குலவிளக்கே!வல்லி தாங்கு அமை தாக்கலின்-கொடியைத் தாங்கிய மூங்கில் தாக்குவதனால், (தேன்கூடுஉடைந்து அந்தக் கூட்டினின்று),வழிந்து இழி பிரசம்-பெருகிக்கீழேவிழுகின்றதேன், கொல்லி வாங்கிய குன்றவர்-அரிவாளைக் கைக்கொண்ட வேடர், நெடு கொடி கவலை-நீண்டகொடிகளைக்கொண்ட கவலைக்கிழங்கை, கல்லி வாங்கிய-தோண்டி யெடுத்ததனாலுண்டாகிய, குழிகளை—, நிறைப்பன-நிறைப்பனவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

வில்லி - ஒருசாதியானுமாம். கல்லின்மீதுகட்டிய தேனிறாலை மூங்கில் தாக்குவதனால் அதனினின்றுதேன்பெருகிக் கவலைக்கிழங்குதோண்டிய குழியை நிரப்புமென்க. கொல்லி - கொல்லுந்தன்மையதுஎன வாளைக்காட்டிற்று. கொல்லி-ஒருவகைப் பண்ணெனக் கொள்வாருமுளர்: அது மருதயாழ்த்திறவகையாதலால் குன்றவரோடு பிணைத்துக்கூறலேற்குமா என்பது ஆராயத்தக்கது. பி-ம்:—[1]தாங்கழை, வாங்கமை. [2]தாக்கலில். [3]வந்திழி. [4]குன்றுவர். [5]சுழிகளை நிகர்ப்பன. (761)

14. ஒருவில் [1]பெண்மையென் றுரைக்கின்ற வுடலினுக் குயிரே
மருவு காதலி னினிதுட னுடிய மந்தி
அருவி நீர் [2]கொடு வீசத்தா னப்புறத் தேறிக்
கருவி மாமழை [3]யுதிர்ப்பதோர் கடுவனைக் காணாய்.

(இ - ள்.) ஒருவு இல் பெண்மை என்று உரைக்கின்ற உடலினுக்கு உயிரே-நீங்குதலில்லாத பெண்மையென்றுசொல்லப்படும் ஓருடலுக்கு உயிர்போற் சிறந்தவளே! மருவு காதலின்-பொருந்திய அன்போடு, இனிது-மனமகிழ்ச்சியோடு,உடன்-(ஆண்குரங்காகிய) தன்னேடு, ஆடிய-நீராடிய, மந்தி - பெண்குரங்கானது, அருவி நீர்கொடு வீச-அருவிநீரைக்கொண்டு (தன்மீது) தூவ, தான்—, அ புறத்து ஏறி-மலேயின் மற்றொருபக்கத்திலே யேறிப்போய், கருவி மா மழை-(உலகம் நடப்பதற்குக்) கருவியாகிய சிறந்த மேகத்தை, உதிர்ப்பது-(மழைத்துளிசிதறுமாறு) குலுக்குகின்றதாகிய, ஓர்கடுவனே-ஆண்குரங்கு ஒன்றை, காணுய்—;(எ - று.)

தன்னெடு புனலாட்டயர்ந்த பெண்குரங்கு அருவிநீரைக் கொண்டு வீச, அதற்குமாருக ஆண்குரங்கு மலேயின் அப்புறத்துள்ள மேகத்தினின்று நீரை யுதிர்க்குமென்க; **தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி** தோன்றக் கூறியவாறு. பெண்மைக்குணம் முற்றிலுங் காணத்தக்கது சீதையினிடத்தில்தானென்பது, 'பெண்மையென்றுரைக்கின்ற வுடலினுக் குயிரே' என்பதன் கருத்து. பி-ம்:—[1]பெண்மையையுரைக்கின்ற. [2]கொண்டு. [3]உகுப்பது. சிலபிரதிகளில் "அறைகழல்" (22) என்ற செய்யுளுக்குப்பின் இந்தச்செய்யுள் காணப்படுகின்றது. (762)

15. வீறு [1]பஞ்சின்றி யமுதநெய் [2]மாட்டிய விளக்கே
சீறு வெங்கதிர் செறிந்தன பேர்கல [3]திரியா
[4]மாறின் மண்டில [5]நிரம்பிய மாணிக்க மணிக்கற்
பாறை மற்றெரு [6]பரிதியிற் பொலிவன பாராய்.

(இ-ள்.)வீறு பஞ்சு இன்றி அமுதம் நெய் மாட்டிய விளக்கே-சிறந்த பஞ்சுத்திரியில்லாமல் அமுதமயமான நெய்யைக்கொண்டு எரியச்செய்த விளக்குப்போல்பவளே!சீறு வெம் கதிர் செறிந்தன-(இருளைச்) சீறியொழிக்கின்ற வெயில்போன்ற ஒளிநெருங்கியனவும், பேர்கல திரியா-இடம்விட்டுப் பெயர்ந்து திரியாதனவும்,மாறு இல் மண்டிலம் நிரம்பிய - மாறுபடுதல் [கோணுதல்] இல்லாத மண்டலத்தன்மை நிரம்பப்பெற்றனவுமாகிய, மாணிக்கம் மணி கல் பாறை-மாணிக்கமணியாலியன்ற கற்பாறைகள், மற்று ஒரு பரிதியின் பொலிவன - வெவ்வேறுசூரியன்போல் விளங்குவனவற்றை, பாராய்—; (எ - று.)

அமுதத்தாலியன்றற்போன்று கண்ணுக்குஅழகிய திருமேனி படைத்து விளங்குதலால், சீதையை 'வீறுபஞ்சின்றி யமுதநெய் மாட்டிய விளக்கே' என்கிருன்.இருளையோட்டுதல் வெயில்போன்ற ஒளிவீசுதல் மண்டிலமாயிருத்தல் என்ற தன்மைகளில் ஒத்திருந்தனவானுலும், சூரியனேடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து மாணிக்கக் கற்பாறைகள் பேர்ந்துதிரியாமையாகிய வேறுபாடுடையன என்றது-**வேற்றுமையணி**யாம். பி - ம்:—[1]பஞ்சினில். [2]ஆட்டிய. [3]திரிய, திரிவ, தெரிய. [4]மாறி. [5]நிரப்பிய. [6]பரிதியைநிகர்ப்பன. (763)

16. சீல மின்னதென் றருந்ததிக் [1]கருளிய திருவே
நீல வண்டினம் படிந்தெழ [2]வளைந்துட [3]னிமிர்வ

[4]கோல வேங்கையின் [5]கொம்பர்கள் பொன்மலர் தூவிக்
[6]காலி னிற்றெழு தெழுவன [7]நிகர்ப்பன காணாய்.

(இ - ள்.) சீலம் இன்னது என்று அருந்ததிக்கு அருளிய திருவே-(உன் நடத்தையால்) நல்லொழுக்கம் இன்னதென்று அருந்ததிதேவிக்கும் காட்டியருளிய இலக்குமிபோன்றகட்டழகியே! நீலம்வண்டு இனம் படிந்து எழ-கருநிறமுள்ளவண்டுகள்மொய்த்து மேலேசெல்வதனால், வளைந்து உடன் நிமிர்வ-வளைவுபெற்று உடனே மேலோங்குவனவாகிய, கோல வேங்கையின் கொம்பர்கள்-அழகிய வேங்கைமரத்தின் சிறுகிளைகள், பொன் மலர் தூவி-பொன்னிறமலர்களை யிறைத்து,காலினில் தொழுது-பாதங்களிலே வணங்கி, எழுவன-எழுந்திருப்பவைகளை,நிகர்ப்பன-ஒத்திருப்பனவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

வேங்கைக்கொம்புகளிற் கருவண்டுகள்மொய்க்குந்தோறும் அந்தப்பாரத்தைத் தாங்கமாட்டாது தமதுமலரைச் சிதறியவண்ணம் அக்கிளைகள்விரைந்துதாழ்ந்தமையால் அவற்றினின்றுஅவ்வண்டுகள் மேலெழுந்தனவாக, அக்கிளைகளும் மேலெழுந்து செல்பவை-உன்னைக்கண்டு மலர்களைத் தூவித் தாளில்வீழ்ந்து எழுந்திருப்பவரை யொத்திருக்குமெனச் சீதைக்கு இராமபிரான் காட்டுகின்றனனென்க. வேங்கையின்மலர் பொன்போன்ற நிறமுடையதாக இருக்குமாதலால்'பொன்மலர் சிதறி' என்றார்:பொன்மலர்என்றதொடர்-பொன்னலியன்றமலரெனவும் ஒருபொருள் தோன்றநின்றது. படிதலால்வளைந்து எழுதலால்நிமிர்வன என்று முறையே சென்றுஇயைந்து பொருளைத்தந்ததனால், 'படிந்தெழ வளைந்துடனிமிர்வ'என்றதொடர்-முறைநிரனிறைப்பொருள்கோளாம்.நின் காலில் என்றும் பிரிக்கலாம். பி - ம்:—[1]உதவிய. [2]வளைந்தன. [3]நிமிர்ந்த, நிமிர்த்த. [4]சோலை. [5]கொம்புகள். [6]காலின்வீழ்ந்தன. [7]நிகர்வன, நிகர்ப்பது. (764)

17. விற்கொள் வாணுதல் விளங்கிழை யிளந்தளிர்க் [1]கொழுந்தே
எற்கொண் மால்வரை [2]யும்பரி னிரும்புனங் காக்கும்
கொற்கொள் வேற்கணார் குரீஇயினத் [3]தெறிகுரு விந்தக்
கற்கள் வானிடை [4]மீனென [5]வீழ்வன காணாய்.

(இ-ள்.) வில் கொள் வாள் நுதல்-வில்லைக் கொண்டாற்போன்றுள்ள [புருவத்தைக்கொண்ட] ஒளிபொருந்திய நெற்றியையும், விளங்கு இழை-விளங்குகின்ற ஆபரணங்களையுமுடைய, இளதளிர் கொழுந்தே-இளமையுள்ள தளிர்க்கொழுந்துபோன்றவளே! எல் கொள் மால் வரை உம்பரின் - சூரியன் தவழப்பெற்ற ஓங்கிய மலையின்மேலே, இரு புனம் காக்கும்-பரவிய தினைக்கொல்லையைப் பாதுகாக்கின்ற, கொல் கொள் வேல் கணார் - கொல்லனுலராவிச் செய்யப்பட்டவேற்படைபோன்ற கண்களையுடைய மாதரார்,குரீஇ இனத்து எறி-குருவியினத்தின்மேல் வீசியெறிகின்ற, குருவிந்தம் கற்கள்-குருவிந்தமணிகள், வானிடை-ஆகாயத்தில், மீன் என-நட்சத்திரங்கள்போல,வீழ்வன-விழுவனவற்றை காணாய்--;(எ-று.)

குறிஞ்சிநிலமாதரார், தினைப்புனத்துமேயுங்குருவிகளைக் குருவிந்தக்கற்கொண்டுஎறிய அவை வானிடைமீன் விழுவனவொக்குமென்றுகாட்டுகின்றான். குருவிந்தம்-ஒருவகைமாணிக்கம்: இதனை "பதுமமு நீலமும் விந்தமும்படிதமும்" என்ற சிலப்பதிகார அடியினலும், 'விந்தம்-குருவிந்தம்: இரத்த விந்துஎன்பதுமது;... திலகமுலோத்திரஞ் செம்பருத்திப்பூக், கவிர்மலர் குன்றி முயலுதிரம்மே, சிந்துரங்குக்கிறகண்ணென வெட்டு,மெண்ணிய குருவிந்த மெண்ணியநிறமே' என்ற உரைப்பகுதியாலும் உணர்க. இனி, குருவிந்தம்-காவிக்கல் என்று கொண்டாருமுளர்: அதிற் சிறப்பின்மையறிக. கொல் கொள்-கொல்லனது தொழிலைக்கொண்ட என்க. எல்-சூரியனுக்கு, ஆகுபெயர். பி-ம்:—[1]கொம்பே. [2]உம்பர்நின்று. [3]எறிதரக்குவிந்த, எறிதரக்குறித்த, எறிந்திடவெழுந்த. [4]மின்னென. [5]விழுவன, விழைவன. (765)

18. [1]வரிகொ [2]ளொண்சிலை வயவர்தங் கணிச்சியின் [3]மறிந்த
பரிய கா[4]ரகில் சுடநிமிர் [5]பசும்புகைப் படலம்
அரிய வேதிய ராகுதி[6]ப் புகையொடு [7]மளாவிக்
கரிய மால்வரைக் கொழுந்தெனப் படர்வன காணாய்.

(இ - ள்) வரி கொள் ஒண் சிலை வயவர்-கட்டமைந்த ஒள்ளிய [வலிய] வில்லை யேந்திய(வேட்டுவ) வீரர், தம் கணிச்சியின்-தமது கோடாலிப்படையால், மறித்த-வெட்டி வீழ்த்திய, பரிய கார் அகில்-பருத்த கருநிறமுள்ள அகிற்கட்டையை, சுட-எறிப்பதனால், நிமிர்-(வானத்து) ஓங்கிய, பசு புகைப் படலம்-தூமிரவர்ணத்தையுடைய புகைத்தொகுதி,—அரிய வேதியர் ஆகுதி புகையொடுஉம்-அரியரான [மிக்கமகிமையுள்ள] வேதம்வல்லஅந்தணர்கள் அக்கினியிற் செய்த ஓமத்திலே தோன்றிய புகையுடனே, அளாவி - ஒன்று சேர்ந்து,—கரிய மால் வரை கொழுந்து என-கருநிறமுள்ள பெரிய மலையின் சிகரங்கள்போல, படர்வன - பரந்திருப்பனவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

மறத்துறையோரது புகையும் அறத்துறையோரதுபுகையும் மயங்குமென்றார். ஆகுதி-வேள்வித்தீயிலிடும்பொருள். "அகில் சுடுகானவனுவல்சுடுகமழ்புகை" என்பது மறத்துறைப்புகைக்கு மேற்கோள். பி-ம்:--[1]வரிக்கொள். [2]நோன். [3]மடிந்த,மறிந்த,மடித்த. [4]அகிற்சுடர். [5]பைங்கதிர், பசுங்கதிர், பசுஞ்சுடர். [6]தீப்புகை. [7]அளவி, மருவி. சிலபிரதிகளில் இப்பாடலுக்குப்பின் "இலவு"(25) என்ற பாடலும், "நானநாண்" (19) என்ற பாடலும் உள்ளன. சில பிரதியில் "நானநாண்" என்பதன்பின் இச்செய்யுள்உள்ளது. ()

19. நான நாண்மலர் நறையகி [1]லாவிதே னுறுஞ்
சோனை வார்குழற் [2]சுமைபொரு திடுகிடைத் தோகாய்
[3]வான யாற்றுமீன் மலர்ந்தன வெனப்புனல் வறந்த
கான யாறுகள் [4]கணமணி யிமைப்பன காணாய்.

(இ - ள்.) நானம்-நானப்புகையாலும், நாள் மலர்-(சூடிய) புது மலராலும், நறை அகில்-நறைக்கொடி அகிற்கட்டைஎன்பவற்றின், ஆவி-புகையினலும், தேன் நாறும் - இனியமணம் வீசுகின்ற,

சோனை வார் குழல்-விடாமழைபொழியும் மேகம்போற்கறுத்த நீண்ட கூந்தலின், சுமை - பாரத்தை, பொருது - தாங்கமாட்டாமல், இடுகு-ஒடுங்குகின்ற [மிகநுண்ணிய], இடை - இடுப்பையுடைய, தோகாய் - மயில்போலுஞ் சாயலையுடையவளே! வானம் யாறு - ஆகாயமாகிய யாற்றிலே, மீன் - நட்சத்திரங்களாகிய மீன்கள், மலர்ந்தன என - தோன்றின என்று, புனல் வறந்த கானம் யாறுகள் - (தம்மிடத்து மீன் தங்கமுடியாதபடி) நீர்வற்றிய காட்டாறுகளும், கனம் மணி - தொகுதியாகிய இரத்தினங்களை, இமைப்பன - (தம்மிடத்து) ஒளிரச் செய்பவற்றை, காணாய்—;

நீர்வறந்த கான்யாற்றில் தோன்றும் மணிகள், வானயாறு மீன் இமைப்பதுகண்டு தாமும் அவ்வானயாற்றோடு இகலிக் கண் மணி யிமைப்பன போலுமெனக் குறித்தார்: தற்குறிப்பேற்றவணி. வானயாறு-உருவகம்: மீன் - நட்சத்திரம் மச்சியம் என்னும் இரு பொருளையும் ஒருங்கே உணர்த்திற்று: சிலேடையுருவகம். நறை- புகைக்கும் ஒருவகைக்கொடி. நானம்-எரிக்கும் ஒருவகைப்புழுகு: "நறையு நானமு நாவி நறும்புகை" என்றது காண்க. நாவி என்ற பாடத்திற்கு, நாவி-கத்தூரிப் புழுகெண்ணெய்: "நாவியுங் காரகிலாவியுந்தோய் குழல்" என்ற தஞ்சைவாணன்கோவையையுங் காண்க. பி - ம்:—[1]நாவி தேனாறும். [2]சுமந்திறுமிறுமிடை, சுமை பொருத் துடியிடை, சுமைபொருதிறுகிடை. [3]வானயாறுமீன், வானையாற்றுமீன். [4]கதிர், கனம். இப்பாடலுக்குப்பின் "வடுவின்" (30) என்ற பாடல் சிலபிரதியிலுள்ளது. (767)

20. மஞ்ச ளாவிய மாணிக்கப் பாறையின் மறைவ
செஞ்செ வேநெடு மரகதப் பாறையிற் றெரிவ
விஞ்சை நாடியர் கொழுநரோ [1]டுடிய விமலப்
பஞ்ச ளாவிய சீறடிச் சுவடுகள் பாராய்.

(இ-ள்) மஞ்சு அளாவிய மாணிக்கம் பாறையில் - மேகங்களையளாவியுள்ள (இம்மலையின்) மாணிக்கப்பாறையிலே, மறைவ- (வேற்றுமைதோன்றாது) மறைவனவும், நெடு மரகதம் பாறையில் செஞ்செவே தெரிவ - நீண்ட மரகதப் பாறையிற் செவ்வனேதெரிவனவுமான, கொழுநரோடுஊடிய விஞ்சை நாடியர் விமலம் பஞ்சு அளாவிய சிறு அடி சுவடுகள்-(தம்) கணவரோடு ஊடல்கொண்ட வித்தியாதரமகளிருடைய குற்றமற்ற செம்பஞ்சுதீற்றிய சிறிய பாதங்கள் வைத்துநடந்த அடிவைப்புக்களை, பாராய்—; (எ - று.)

ஊடலாவது- தம்கணவரோடு சினத்தற்குஉரிய காரணம் இல்லாதபொழுதும் ஏதேனும் ஒன்றைக்காரணமாகக்கொண்டு அவரோடு சினத்தல். ஊடல் காமத்திற்குஇன்பமாதலால், இதனைமேற்கொள்வாராயினர் விஞ்சைநாடிய ரென்க. விஞ்சைமகளிர் தம் கணவரோடு ஊடி இம்மலைமேல் நடந்து செல்ல, அம்மகளிரின் செம்பஞ்சூட்டிய பாதங்களின் அடிச்சுவடுகள் நிறவேற்றுமை யின்மையால் மாணிக்கக்கற்பாறையில் மறைந்து, மாற்றுநிறமுண்மையால் மரகதப்பாறையிற் செவ்வனே தோன்று மென்க. செஞ்செவே-முழுதும் அல்லது நன்றாக எனினுமாம். "செஞ்செவே

யாண்டாய் சிவபுரத்தரசே" என்பது திருவாசகம். பி-ம்:—[1]ஊடினர், ஆடிய. (768)

21. சுழித்த தண்புனல் சுழி[1]புரை யுந்தி[2]யின் றுணையே
கொழித்த மாமணி [3]யருவியோ டிழிவன கோலம்
அழித்து மேவிய வரம்பைய ரறல்புரை [4]கூந்தல்
கழித்து [5]நீக்கிய கற்பக [6]நறுமலர் காணுய்.

(இ-ள்.) சுழித்த - சுழியைப் பெற்றுள்ள, தண் புனல் குளிர்ந்த நீரின், சுழி புரை - சுழியை யொத்த, உந்தி-கொப்பூழை யுடைய, இன் துணையே-(எனக்கு)இனிய இல்லறவாழ்க்கைத் துணைவியே! கொழித்த மா மணி அருவியோடு இழிவன-கொழித்துக் கொண்டுவருகின்ற சிறந்த இரத்தினங்களையுடையமலையருவியோடு இழிவனவும், மேவிய அரம்பையர் கோலம் அழித்து அறல் புரை கூந்தல் கழித்து நீக்கிய-(நீராட) நாடிவந்த தேவமாதர் (தமது)அலங்காரங்களைக் களைதலாற் கருமணலையொத்த (தமது) மயிர்முடியினின்று கழற்றி அப்பாலெறிந்தனவுமான, கற்பகம் நறுமலர்-கற்பகமரத்தின் நறுமணமுள்ள மலர்களை, காணுய்—;

அரம்பையர் இந்தமலையினருவியில் நீராடும்போது தாம் புனைந்தகோலத்தை யழிக்கையில் தமதுகூந்தலிற் சூடிய கற்பக மலரை அப்பால்எறிய, அவைகள் மலையருவிகொழித்துக் கொண்டுவரும் மணிகளோடு கலந்திழியு மென்க. தேவமாது ஒருத்தியின் பெயராகிய ரம்பா என்ற வடசொல்லின் திரிபான அரம்பையென்பது பொதுவாய் தேவமாதுஎன்னும் பொருளை யுணர்த்தி, அர்விகுதிபெற்றுப் பன்மைப்பொருளைக் காட்டிற்று. மலையோங்கியிருத்தலால் தேவமாதர் கழற்றியெறிந்த மாலைகளை அருவியடித்துக்கொண்டு வரலாயிற்றென்றலுமொன்று. சுழித்த செம்பொனின்தொளை புரையுந்தி என்றபாடத்துக்கு-சுழிக்கப் பெற்றசெம்பொனுலியன்ற தொளையையொத்த உந்தி என்க. பி-ம்:—[1]புரி. [2]என், [3]அருவிகள் பொழிவன, அருவியூடிழிவன. [4]ஓதி. [5]நீங்கிய. [6]மலரிவை. சிலபிரதிகளில் "இலவும்" (25) என்ற பாடல் இப்பாடலையடுத்து உள்ளது. சிலபிரதிகளில் "செம்பொனுல்"(26) என்ற பாடல் உள்ளது. (769)

22. அறைக ழற்[1]சிலைக் [2]குன்றவ ரகன்புனங் காவற்
பறையெ டுத்தொரு கடுவனின் றடிப்பது பாராய்
பிறையை யெட்டினள் பிடித்திதற் கிதுபிழை [3]யென்னுக்
கறை[4]து டைக்குறு பேதையோர் கொடிச்சியைக் காணுய்.

(இ-ள்.) அறை கழல்-ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையும், சிலை-வில்லையுமுடைய, குன்றவர்-மலைநிலத்தவரான வேடரின், அகல் புனம் காவல் பறை - அகன்ற புனத்தைக் காப்பதற்காகவைத்துள்ள பறையை, எடுத்து,ஒரு கடுவன் - ஒரு ஆண்குரங்கு, நின்று - நின்றுகொண்டு, அடிப்பது-கொட்டுவதை, பாராய்—; பிறையை-பிறைச்சந்திரனை,-எட்டினள் பிடித்து-எட்டிப்பிடித்து, 'இதற்கு இது பிழை-இந்தச்சந்திரனுக்கு இந்தமறு குற்றமாகும்,' என்ன - என்று கருதி, கறை துடைக்குறு - அந்தக்கறையைப்

போக்கக்கருதித் துடைக்கின்ற,பேதை-அறியாமைக்குணமுள்ள, ஓர் கொடிச்சியை-குறிஞ்சிநிலப்பெண்ணொருத்தியை, காணாய்-;

தழல் தட்டைமுதலியனவற்றால் ஓசையெழுப்பிக் கிளிமுதலிய பறவைகளை யோட்டுதல்போல, பறைமுழக்கியும் பறவைகளை யோட்டுவ ரென்க. போக்கமுடியாத சந்திரனுடைய கறையைப் போக்கமுயலுதலாற் கொடிச்சியை 'பேதை' என்றான். இவ்வாறான வருணனையைத் தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி யென்னலாம்.பி-ம்:—சினக். [2]குன்றுவர். [3]என்னக். [4]துடக்குறு.சிலபிரதிகளில்இதுவும் அடுத்த கவியும் "வீறுபஞ்சின்றி" (15) என்றபாடலுக்குப்பின் முறையே உள்ளன. (770)

23. அடுத்த பற்பக [1]லன்பரைப் [2]பிரிந்தவ ரென்பது
எடுத்து நந்தமக்[3]கியம்புவ வெனக்கரிந் திருண்ட
தொடுத்த மாதவிச் சூழலிற் சூரர மகளிர்
படுத்து [4]வைகிய [5]பல்லவச் சயனங்கள் பாராய்.

(இ - ள்.) தொடுத்த மாதவி சூழலில் - (உள்ளே சூரியசந்திரகிரணங்கள் புகாதவாறு) அடர்த்தியாகவுள்ள மாதவிப்பந்தரினிடையே, சூர் அர மகளிர் படுத்து வைகிய-(பிரிந்த) தேவமகளிர் படுத்துத்தங்கியனவும்,—அடுத்த பல் பகல் - (ஒருசேர) அடுத்துள்ள பல நாள்களில், அன்பரை பிரிந்தவர் என்பது - (தமது) கணவரைப் பிரிந்திருந்தவர் (அத்தேவமங்கையர்) என்பதை, நம் தமக்கு எடுத்து இயம்புவ என - நமக்கு எடுத்துச்சொல்வன போல, கரிந்து இருண்ட - (அவர்களின் மேனிவெம்மையினாற்) கரிந்துபோய் இருளின் வடிவு படைத்தனவுமான, பல்லவம் சயனங்கள்-தளிர்ப்படுக்கைகளை, பாராய்—; (எ - று.)

மாதவிப்பந்தர் - குருக்கத்திக்கொடிபடர்ந்த பந்தல். சூர் அரமகளிர் - சுர அமரமகளிர்: தெய்வத்தன்மையுடனே நிற்கும் அமரமகளிர். மாதவிச்சூழலிற்கிடந்த பல்லவச்சயனங்கள் கரிந்திருண்டிருத்தலால், அமரமகளிர் அடுத்த பற்பகலில் அன்பரைப் பிரிந்திருந்தன ரென்பதை விளக்கு மென்க. எனக் கரிந்திருண்ட பல்லவச்சயனங்கள் எனவும், படுத்துவைகிய பல்லவச்சயனங்கள் எனவும் இயையும்.படுத்துவைகிய என்பதற்கு-(உறக்கம்வராமையால்) படுத்தும் உட்கார்ந்தும் இருந்த என்று ஒருசாரார்பொருள் கூறுவர். பி - ம்:—[1]அன்பரில். [2]பிரிந்தனர். [3]இயம்புவது.[4]உலர்ந்தன. [5]பல்லவசயனங்கள். (771)

24. நினைந்த போதினு மமிழ்தொக்கு [1]நேரிழை [2]நிறைதேன்
வனைந்த வேங்கையிற் கோங்கினில் வயின் [3]றொறுந் தொடுத்துக்
குனிந்த வூசலிற் கொடிச்சிய ரெடுத்த[4]வின் குறிஞ்சி
கனிந்த [5]பாடல்கேட் டசுணமா [6]வருவன காணாய்.

(இ - ள்.) நினைந்த போதின்உம் அமிழ்து ஒக்கும்-(மனத்தினால்) நினைக்கும்போதும் அமிருதத்தையுண்டாற்போல மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற, நேர் இழை - அழகிய அணிகலம்பூண்டவளே!

நிறைதேன் வனைந்த வேங்கையில் - நிறைந்த தேனைக்கொண்ட அழகிய வேங்கைமரத்திலும், கோங்கினில் - கோங்கமரத்திலும், வயின் தொறும்-(மற்றுமுள்ளமரங்களின்) இடத்திலும், தொடுத்து - கட்டப்பட்டு, குனிந்த - வளைந்தாடுந்தன்மையுள்ள, ஊசலில் - ஊஞ்சலிலிருந்து, கொடிச்சியர் - குறிஞ்சிநிலத்துப்பெண்கள், எடுத்த - எடுத்துப்பாடிய, இன் குறிஞ்சி - இனிய குறிஞ்சிப்பண், கனிந்த - சுவை முதிர்ந்துள்ள, பாடல் - பாடலை, கேட்டு-செவி யேற்று, அசுணம் மா-அசுணமாக்கள், வருவன - வருவனவற்றை, காணாய் -; (எ-று.)

வேங்கைமுதலிய மரங்களில் தொடுத்த ஊஞ்சலிலிருந்து கொடிச்சியர் குறிஞ்சிப்பண்ணோடு கூடிய பாடலைப் பாட, அப்பாடலைக்கேட்குமாறு அசுணமா வரு மென்க. அசுணம் - இசையறி விலங்கு. இது, இனிய யாழோசை கேட்டு இன்புறுதலும், பறையொலிகேட்டு உயிர் நீப்பதுமான தன்மையுள்ள தென்பதை "இன்னளிக்குரல் கேட்டவசுணமா, வன்னளாய்", "பறைபடவாழா வசுணமா" என்பவற்றாலறிக. இதனை, இசையறிபறவை யென்பர், பிங்கலந்தையார். [6]வளர்வன என்ற பாடத்துக்கு - கண் வளர்வனவற்றை [உறங்குமவற்றை] என்க. பி-ம்:—[1]நேரிழாய். [2]நின்ற. [3]கொளத். [4]விண்குறிஞ்சி. [5]பாடலின். (772)

25. இலவு மிந்திர கோபமும் புரையித [1]ழினியாய்
[1]அலவு தண்டுளி யருவிநீ ரரம்பைய ராடக்
கலவை சாந்துசெங் குங்குமங் கற்பகங் கொடுத்த
பலவுந் தோய்தலிற் பரிமளங் கமழ்வன பாராய்.

(இ - ள்.) இலவுஉம் - கோங்கிலவமலரையும், இந்திரகோபம் உம்-பட்டுப்பூச்சியையும், புரை - ஒத்த, இதழ்-உதட்டையுடைய, இனியாய் - கட்டழகியே! அலவு தண் துளி அருவி நீர் - அசையுந் தன்மையுள்ள குளிர்ந்த பல நீர்த்துளிவடிவான (இம்மலையின்) அருவிநீர்கள், அரம்பையர் ஆட - தேவமகளிர் குடைந்தாடியதனால், (அவர்கள் தம்முடம்பிலணிந்த,) கலவை சாந்து - கலவைச் சாந்தும், செம் குங்குமம்-செந்நிறமுள்ள குங்குமக்குழம்பும், கற்பகம் கொடுத்த பலஉம்-கற்பகவிருட்சங்கொடுத்த மற்றுமுள்ள நறுமணப்பொருள்களும், தோய்தலின் - (தம்மிடத்துப்) படிவதனால், பரிமளம் கமழ்வன - நறுமணம் வீசுவனவற்றை, பாராய்—;

அரம்பையராடுகையில் அவரணிந்த சாந்துமுதலியன தோய்ந்து அருவி நீர் நறுமணங் கமழு மென்க. நிறத்தால் இலவும் இந்திரகோபமும் இதழை யொக்கும். அலவுதல்-சிந்துதலுமாம். பி-ம்:— [1]இனியோய். [2]அலவனுண்டுளி, அளவுநுண்டுளி. சிலபிரதிகளில் இப்பாடல் "வரிகொள்" (18) என்பதன் பின்னும், அப்பாடலுக்குப்பின் "நான நாண்மலர்" (19) என்றபாடலும், அதன்பின் "மஞ்சளாவிய" (20) என்றபாடலும், அதன்பின், "சுழித்த" (21) என்ற பாடலும் அதன்பின் "செம்பொனால்" (26) என்ற பாடலும் உள்ளன. (773)

26. செம்பொ னுற்செய்து குலிக[1]மிட் டெழுதிய செப்போர்
[2]கொம்பர் தாங்கிய தெனப்பொலி வனமுலைக் கொடியே
அம்பொன் மால்வரை [3]யலர்கதி ருச்சிசென் [4]றணையப்
பைம்பொன் மாமுடி மிலைச்சிய [5]தொப்பது பாராய்.

(இ-ள்.) செம் பொனுல் செய்து-சிறந்தபொன்னினுற் செய்யப் பட்டு, குலிகம் இட்டு எழுதிய-இங்குலிகத்தைக்கொண்டு தொய்யி லெழுதப் பெற்ற, செப்பு-சிமிழை, ஓர் கொம்பர் தாங்கியது - ஒரு கொம்பு தாங்குகின்றது, என-என்று (கண்டோர்) சொல்லுமாறு, பொலி-விளங்குகின்ற, வன முலை கொடியே-அழகிய தனங்களைக் கொண்ட பூங்கொடிபோன்றவளே! அம் பொன் மால் வரை - அழகிய பொன்மயமான பெரிய இம்மலைச்சிகரத்தை, அலர் கதிர்-பரவிய [ஆயிரமாகிய] கிரணங்களையுடைய சூரியன், உச்சி-உச்சிப் போதில், சென்று அணைய-சென்றுசேர, பைம் பொன் மா முடி மிலைச்சியது-பசும்பொன்னினுலியன்ற பெரிய கிரீடத்தை யணிந் ததை, ஒப்பது-ஒத்திருப்பதை, பாராய்—; (எ - று.)

சூரியன் உச்சிப்போதில் இம்மலையுச்சியில்வந்து அணைய, இம் மலை கிரீடத்தைச் சூடியது போலு மென்க. தொய்யிலெழுதிய கொங்கை-குலிக மெழுதிய செம்பொற்செப்பையொக்கு மென்பது, முதலடியிற்கூறியபொருள்: **இல்பொருளுவமை.** வனப்புமுலையென்பது வனமுலையென விகாரப்பட்டது. இனி, வனம் - வனத்திலுள்ள, முலை கொடியே-முல்லைக் கொடிபோல்பவளே என்று உரைப்பாரு முளர். **பி-ம்:**—[1]மீது. [2]கொம்பு. [3]அலை. [4]அணுக. [5]ஒப்பன. சில பிரதிகளில் இப்பாடலை யடுத்து "குழுவு நுண்டொளை" (28) என்ற பாடலுள்ளது. (774)

27. [1]மடந்தை மார்களிற் றிலதமே மணி[2]நிறத் திணிகல்
தொடர்ந்த பாறையில் வேயினஞ் சொரி[3]கதிர் முத்தம்
இடந்தொ றுங்கிடந் [4]திமைப்பன [5]வெக்கிளஞ் செக்கர்
படர்ந்த வானிடைத் தாரகை [6]நிகர்ப்பன பாராய்.

(இ - ள்.) மடந்தைமார்களில் திலதமே-மகளிருக்குத் திலகம் போலச்சிறந்து தோன்றுபவளே!மணி நிறம் திணி கல் தொடர்ந்த பாறையில்-மாணிக்கமாகிய(சிறந்த)நிறத்தைக்கொண்ட வலிய கற் கள் தொடர்ந்த பாறைகளிலே,வேய் இனம் சொரி-மூங்கிற்குவியல் சொரிந்த, கதிர் முத்தம் - ஒளியைக்கொண்டுள்ள முத்துக்கள், இடம்தொறும் கிடந்து இமைப்பன-ஆங்காங்கு இருந்து ஒளிவீசு பவை,எக்கு இள செக்கர்-மிகவும்இளமைபொருந்திய செவ்வானம், படர்ந்த-பரவியுள்ள, வானிடை - ஆகாசத்தினிடத்திலே, தாரகை நிகர்ப்பன-நட்சத்திரங்களை யொத்திருப்பவற்றை, பாராய்—;

மணிநிறக்கற்பாறையில் வேயினம் சொரிந்த முத்துக்கள்,செக் கர்வானத்துத் தாரகை விளங்குவனபோலு மென்க. முத்துப் பிறக்குமிடங்கள் பலவற்றுள் வேயும் ஒன்ருதல் காண்க.எக்குதல்-

மிகுதல்: தெலுங்கினின்று வந்த திசைச்சொல். பி-ம்:—[1]மடந்தை மார்க்கொரு. [2]நிறைத்தடுத்த. [3]மணி. [4]இமைப்பினில். [5]வெஃகி ளஞ், வெருளறச், எரிகதிர்ச். [6]புரைவன. (775)

28. [1]குழுவு நுண்டொளை [2]வேயினுங் குறிநரம் [3]பெறிவுற்று
[4]எழுவு தண்டமிழ் யாழினு மினியசொற் கிளியே
முழுவ தும்மலர் [5]விரிந்தன முருக்கிடை [6]மிடைந்த
பழுவம் வெங்கனல் கதுவிய [7]தொப்பது பாராய்.

(இ - ள்.) நுண் தொளை குழுவு வேயின்உம்-நுண்ணிய தொளைபொருந்திய புல்லாங்குழலோசையினும், குறி நரம்பு எறிவு உற்று எழுவு-ஓசையையெழுப்பவல்ல நரம்பை(க் கைவிரல்களால் தடவி)யெறிந்து உண்டாக்குகின்ற, தண் தமிழ் யாழின்உம்-குளிர்ந்த இனியயாழிசையினும், இனிய-இனிமையாகத்தோன்றுகின்ற, சொல்-சொற்களையுடைய, கிளியே-கிளிபோன்றவளே! முழுவதுஉம் மலர் விரிந்தன முருக்கு-(தம்மிடம்)முழுவதிலும் செம்மலர் மலரப் பெற்றனவாகிய பலாசமரங்கள், இடை மிடைந்த பழுவம் - (தம்) நடுவிலே நெருங்கப்பெற்ற சோலை,வெம் கனல் கதுவியது ஒப்பது-வெம்மையுள்ள அக்கினிபற்றியெரிவதையொப்பதை, பாராய்—;

சோலையினிடையிலே முழுவதும் பூத்த பலாசமரங்கள் இருப்பது, சோலையின்நடுவே நெருப்புப்பற்றி யெரிவது போலுமென்க: **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி:** பி - ம்:—[1]குழுவின். [2]வேய்ங்குழலெழ். [3]எழுவுற்று.[4]தழுவு...யாழினுந்தகைய. [5]விரியநாள்,விரிந்தநாள். [6]இடைந்த. [7]ஒப்பன. (776)

29. வளைகள் காந்தளிற் பெய்தன வளையகைம் மயிலே
தொளைகொ டாழ்தடக் கை[1]யெனு துருத்தியிற் றூக்கி
அளவில் மூப்பின ரருந்தவர்க் கருவிநீர் கொணர்ந்து
களப மால்கரி [2]குண்டிகைச் சொரிவன காணாய்.

(இ - ள்.) வளைகள் காந்தளில் பெய்தன அனைய கை மயிலே-வளைகளைக் காந்தள்மலரிலிட்டு வைத்தனவற்றையொத்த [வளை பூண்ட] கையைக்கொண்ட மயில்போலுஞ் சாயலையுடையவளே! அளவு இல் மூப்பினர் அரு தவர்க்கு - அளவில்லாத [மிக்க] மூப்பைக்கொண்டவராய்(ப் பிறர்க்குச் செய்தற்கு) அரியதவத்தைச் செய்தவரான இருடியர்க்கு, அருவி நீர்-மலையருவி நீரை, மால் கரி களபம்-பெரிய யானைக்குட்டிகள், தொளை கொள் தாழ் தட கை எனும் துருத்தியில் தூக்கி-(நுனியில்) தொளையையுடைய தொங்குகின்ற நீண்ட தும்பிக்கையாகிற தோற்பையிலே முகந்து கொண்டு, கொணர்ந்து—, குண்டிகை - (அம்முனிவரது) கமண்டலத்தில், சொரிவன-ஊற்றுபவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

இந்தச்சித்திரகூடமலையில் அஃறிணைப்பொருளாகிய யானைக் கன்றுகளும் நல்லறிவுபெற்றுத் தமது தும்பிக்கையால்அருவிநீரை

முகந்துகொண்டு வந்து, முதிய தவசியர்க்கு அவரது கமண்டலத்திற் சொரிந்து உதவுவதைக் காட்டுகின்றன வென்க. காந்தள், கைக்கு உவமை. களபம் - முப்பதுவயதுள்ள யானைக்கன்று. கரி- கரத்தையுடையது கரி; தும்பிக்கையையுடையவிலங்கு என யானைக்குக் காரணப்பெயர். பி-ம்:—[1]நெடுந். [2]குண்டிகைசொரிவன.

30. வடுவின் [1]மாவகி ரிவையெனப் பொலிந்தகண் மயிலே
இடுகு கண்ணின ரிடருறு மூப்பின [2]ரேக
நெடுகு [3]கூனல்வா [4]னீட்டின [5]வுருகுறு நெஞ்சக்
கடுவன் மாதவர்க் கருநெறி காட்டுவ காணாய்.

(இ - ள்.) 'இவை—, வடு இல் மா வகிர்-குற்றமற்ற மாவடு வாகும்', என-என்று சொல்லுமாறு, பொலிந்த-விளங்குகின்ற, கண்-கண்களையுடைய, மயிலே-மயில் போன்றவளே! நெடுகு கூனல் வால் நீட்டின-மிக்ககூனையுடைய வாலை நீட்டிக்கொண்டிருப்பனவான, உருகுறு நெஞ்சம் கடுவன்-(அன்பால்) உருகுகின்ற மனத்தைக்கொண்டுள்ள ஆண்குரங்குகள், இடுகு கண்ணினர் இடர் உறு மூப்பினர் மா தவர்க்கு-இடுகிய கண்களையுடையவரும் மனத்துன்பமுண்டாவதற்குக் காரணமான மூப்பையுடையவருமான பெருந்தவசியர்க்கு, ஏக-செல்லுமாறு, அரு நெறி-(செல்வதற்கு) அரிய வழியை, காட்டுவன-காட்டுவனவற்றை, காணாய்—;

இம்மலையிலுள்ள கடுவன் குரங்குகள், மூப்பையடைந்து கண்ணிடுகிப்போய் வழியறிந்துசெல்லமுடியாமல் வருந்துகின்ற பெருந்தவசியரிடத்துப் பேரன்புபூண்டு அவர்கள் செல்லுதற்கு உரிய அருநெறியைக் காட்டுமென்க. நிலத்தன்மையாற் குரங்குகளும் நற்பண்புபெற்று நல்லோரிடத்து அன்புபூண்டு உதவுந் தன்மையைக் காட்டியபடி. பி-ம்:—[1]மாவடுவகிரென, மாவகிர்வாளென. [2]என்ன. [3]கூலவால், கூனவால், கோலவால். [4]நீட்டியங்கு. [5]அவர்கையிற் கொடுத்து, அருகுறு நெஞ்சக், உருகினநெஞ்சிற், உருகினநெஞ்சக். (778)

31. பாந்த டேரிவை பழிபடப் பரந்த[1]பே ரல்குல்
ஏந்து [2]நூலணி மார்பின ராகுதிக் [3]கியைந்த
கூந்தன் மென்மயில் குறுகின நெடுஞ்சிறை கோலிக்
காந்து [4]குண்டத்தி னடங்கெரி யெழுப்புவ காணாய்.

(இ - ள்.) பாந்தள்-பாம்பின்படமும், தேர்-தேர்த்தட்டும், இவை-(என்ற) இவைகள், பழிபட-(உவமையாகாமற்)பழிப்பையடைய, பரந்த-பரவிய, பேர் அல்குல் - பெரியஅல்குலையுடையவளே! கூந்தல் மெல்மயில் - தோகையையுடைய மெல்லிய மயிற் பறவைகள், குறுகின-நெருங்கியனவாய்,-நூல் ஏந்து அணி மார்பினர் ஆகுதிக்கு இயைந்த-பூணூலைத்தரித்த அழகிய மார்பையுடையவராகிய அந்தணர்கள் ஓமஞ்செய்வதற்குப் பொருந்துவனவான, காந்து குண்டத்தின் அடங்கு எரி-வெம்மைவீசுகின்ற

குண்டங்களினுள்ளே அடங்கிய அக்கினியை, நெடு சிறை கோலி-(தமது)நீண்ட சிறகைப்பிரித்து விரித்து, எழுப்புவ-எரியச்செய்ப வற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

சித்திரகூடமலையிலுள்ள மயில்கள் அந்தணர் ஓமஞ்செய்யுமாறு குண்டத்திலுள்ள அக்கினியைத் தஞ்சிறகைமூடி விரித்து விசிறியாற் காற்றை யுண்டாக்குவதுபோலக் காற்றையுண்டாக்கி எரியச் செய்யுமென்க. எரியும்போதுதான் அங்கியில் ஓமஞ்செய்ய வேண்டுமென்பது, நூற்றுணிபு. குண்டம் - தீவளர்க்குமாறு அமைக்கப்படுவது. அல்குலுக்குப் பாந்தட்படமும் தேர்த்தட்டும் உவமைகூறப்படும், பி - ம்:—[1]பொற்குயிலே. [2]நான்மணி. [3]இயைய. [4]குண்டத்திலங்கெரி, குண்டத்தில்வயங்கெரி,குண்டத்தினங்கெரி. (779)

32. அலம்பு வார்குழ லாய்[1]மயிற் பெண்[2]ணருங் கலமே
நலம்பெய் வேதியர் [3]மார்பினுக் [4]கியைவுற நாடிச்
சிலம்பி [5]பஞ்சினிற் [6]சிக்கறத் [7]தெரிந்தநூல் [8]தேமாம்
[9]பலம்பெய் [10]மந்திக ளுடன்வந்து கொடுப்பன பாராய்.

(இ-ள்.) அலம்பு வார் குழல் - அசைகின்ற நீண்ட கூந்தலையுடைய, ஆய் மயில் -அழகிய மயில்போலுஞ் சாயலைக்கொண்ட, பெண் அரு கலமே - அருமையாகிய ஆபரணம்போல் விளக்கம் பொருந்திய பெண்ணே! நலம் பெய் வேதியர் - (தம்முடைய நல்லொழுக்கத்தால் உலகத்தார்க்கு) நன்மையைச் செய்கின்றவேதம் வல்ல அந்தணர்கள், மார்பினுக்கு - மார்பிற்பூண்பதற்கு, இயைவு உற - பொருந்த, நாடி - ஆராய்ந்து, சிலம்பி பஞ்சினில்-பட்டுப்பூச்சிக்கூடு பருத்திப்பஞ்சு என்ற இவற்றினின்று, சிக்கு அற தெரிந்த - சிக்கில்லாதபடி ஆராய்ந்து கொணர்ந்த, நூல்-நூல்களை, தேமா பலம் பெய் மந்திகள் - தேமாமரத்தினின்று கனியையுகுக்குந் தன்மையனவாகிய குரங்குகள், உடன் வந்து-ஒருசேர வந்து, கொடுப்பன-கொடுப்பவற்றை, பாராய்—; (எ-று)

அந்தணர் பூணும் யஜ்ஞோபவீதத்திற்கு உதவுமாறு மந்திகள் சிலம்பிநூல் பஞ்சுநூல்களைத் தெரிந்துகொடுக்குமென்க. வேதச் சடங்குசெய்கையில் மறையவர் ஆடையை யஜ்ஞோபவீதமாகப் பூணவேண்டுமென்பது, நூற்கொள்கையென்ப: ஆகவே சிலம்பிநூல் அங்ஙன்பூணும் ஆடையை நெய்வதற்கு உதவுமென்க. பருத்தியினலியன்ற நூல்கொண்டு முறுக்கிய பூணூலைப் பூணுதல், யாவரும் அறிந்ததே. அலம்பு - (வண்டுகள்) ஒலிக்கின்ற எனினுமாம். பி-ம்:—[1]வளைப். [2]இருங். [3]ஆகுதிக்கு. [4]இசைவன, இயைவன, இசைவுற. [5]பஞ்சினூல். [6]சிக்குறத். [7]திரித்தன, திரித்தநூல், தெருட்டுநூல். [8]தேமாப். [9]பலங்கள். [10]மந்தியொடு.

33. [1]தெரிவை மார்க்கொரு கட்டளை யெனச்செய்த திருவே
பெரிய [2]மாக்கனி பலாக்கனி பிறங்கிய வாழை
அரிய மாக்கனி [3]கடுவன்க ளன்புகொண் டளிப்பக்
கரிய [4]மாகிழங் ககழ்ந்தன கொணர்வன காணாய்.

(இ - ள்.) தெரிவைமார்க்கு - தெரிவைமாரைப்படைத்தற்கு, ஒரு கட்டளை என செய்த - ஒருகட்டளைக்கருவியைப்போலப் படைக்கப்பட்டுள்ள, திருவே - இலக்குமிபோன்றவளே! பெரிய மாக் கனி - பெரிய மாங்கனியும், பலாக்கனி - பலாவின்கனியும், பிறங்கிய வாழை - விளங்கிய வாழைமரங்களிலுள்ள, அரிய மா கனி - அரும்பெருங்கனியும் (ஆகிய இவைகளை), கடுவன்கள் - ஆண்குரங்குகள், அன்பு கொண்டு - (முனிவர்களிடத்துப்) பக்தியுடனே, அளிப்ப - கொண்டுதர, கரிய மா-பன்றிகள், கிழங்கு அகழ்ந்தன-(கவலை வள்ளி முதலியவற்றின்) கிழங்குகளைத்தோண்டினவையாய், கொணர்வன-(அம்முனிவர்கட்குக்) கொண்டுவந்து தருவனவற்றை, காணுய்—; (எ-று.)

கடுவன்கள் மாங்கனிமுதலியவற்றையும், பன்றிகள்பலவகைக் கிழங்குகளையும் முனிவர்க்குக் கொணர்ந்துதரு மென்க. முன்னும் பின்னுமுள்ள பாடல்கள் முனிவர்க்கு விலங்குகள் உதவுவனவற்றைக் கூறுதலால், இச்செய்யுட்கும் அங்ஙனமே கருத்துக் காண்க. கட்டளை-உருவமைத்தற்கு ஏற்படுத்திய மாதிரியுருவம். அழகிய மகளிரைப் படைத்தற்குக் கட்டளையாக உன்னைக்கொள்ளும்படி பேரழகு படைத்தவளே! என்பது முதலடியின்கருத்து. மாதர்கற்பிற்கு உரைகல் லொப்பவ ளாதலின், 'தெரிவைமார்க் கொருகட்டளை யெனச் செய்த திருவே' என்று உரைத்ததெனலுமொன்று. கட்டளை-உரைகல். பி - ம்:—[1]தெரிவையர்க்கு. [2]மாக் களிற்பலாக்களில். [3]கடுவன்கள்கடிது,கடுவனுண்டினிது. [4]மாகிழங் கழ்ந்தவர்க்கருள்வன,மாக்கள்கிழங்ககழ்ந்தன கொடுப்பன. (781)

34. ஐவ னக்குர [1]றினைக்கதி ரிறுங்கவை யவரை
மெய்[2]வ ணக்குறு [3]வேயின மீன்றமெல் லரிசி
பொய்[4]வ ணக்கிய மா தவர் புரைதொறும் புகுந்துன்
[5]கைவ ணத்தவாய்க் கிள்ளைதந் தளிப்பன காணுய்.

(இ - ள்.) ஐவனம் குரல் - மலைநெல்லின் கதிரையும், தினை கதிர் - தினைப்பயிரின் கதிரையும், இறுங்கு அவை - சோளத்தின் கதிரையும், அவரை - அவரைகளையும், மெய் வணக்குறு வேய் இனம் ஈன்ற மெல் அரிசி - தம்முடலை வணக்குந்தன்மையுள்ள மூங்கிற்குழாங்களினின்று தோன்றிய அரிசிகளையும், உன் கை- உன்கையிலிருப்பனவாகி, வணத்தஆய கிள்ளை - கண்கவருந் தன்மைபெற்ற செவ்வாயையுடைய கிளிகள், பொய் வணக்கிய மாதவர் புரைதொறும் புகுந்து-பொய்யையோட்டிய பெருந்தவசியரின் ஆச்சிரமங்கள் தோறும் போய், தந்து அளிப்பன - அன்போடு கொடுப்பவற்றை, காணுய்—; (எ- று.)

இறுங்கவைஎன்ற இடத்துள்ள அவை யென்னுஞ் சுட்டு, ஐவனம் தினை என்பவற்றில்வந்த 'குரல், அல்லது கதிர்' என்பவற்றின் பொருளைச்சுட்டிற்று. வணக்கிய என்ற சொல் - இலக்கணையால், வென்ற என்ற பொருளைக் காட்டிற்று. உன் கை வணத்த வாய் - உன் கையின் நிறத்தை [செந்நிறத்தை]க் கொண்ட வாயையுடைய எனினுமாம். பி - ம்:—[1]ஏனலின்கதிரிறுங்கவரை. [2]வணக்குற. [3]வேழநின்றீன்ற, வேழநின்றளித்த. [4]வணக்கில, வனப்புறு. [5]கைநகத்தவாய். (782)

35. இடிகொள் வேழத்தை [1]யெயிற்றொடு மெடுத்துடன் விழுங்கும்
[2]கடிய மாசுணங் கற்றறிந் தவரென [3]வடங்கிச்
சடைகொள் சென்னியர் [4]தாழ்விலர் தா[5]மிதித் தேறப்
[6]படிக ளாமெனத் தாழ்வரை கிடப்பன பாராய்.

(இ-ள்.) இடி கொள் வேழத்தை - பிளிறுதலைக்கொண்ட யானையை, எடுத்து—, எயிற்றொடும் - (அவற்றின்) தந்தங்களோடும், உடன் விழுங்கும் - ஒருசேரவிழுங்குகின்ற, கடிய மாசுணம் - கொடிய மலைப்பாம்புகள், கற்று அறிந்தவர் என அடங்கி-கற்றறிந்த பெரியோர்போல அடக்கத்தை மேற்கொண்டு, தாழ்வு இலர் சடை கொள் சென்னியர் - குற்றமற்றவராய்ச் சடை பூண்ட முடியைக்கொண்ட தவசியர், தாம் மிதித்து ஏற—, படிகள் ஆம் என - படிகள்போல, தாழ் வரை - மலையடிவாரங்களில், கிடப்பன - இருப்பவற்றை, பாராய்—; (எ-று.)

யானையைத் தந்தங்களோடும் விழுங்குங் கொடுமையையுடைய மலைப்பாம்புகட்கு இம்முனிவரை விழுங்குவது ஒருபெரிய தொழிலன்றாயினும், அவை தவமகிமையால் அக்கொடுமைதீர்ந்து படிபோலத் தம்மீது அம்முனிவர்கள் கால்வைத்துஏறுமாறு உதவுகின்றன வென்க. "மதக்கதமா அடங்குபேழ்வயிற்றரவு" (4) என்றார், கீழும். பி - ம்:—[1]எடுத்துடனெயிற்றொடு விழுங்கும். [2]கடிகொண். [3]வணங்கிச். [4]தாவிலர்தாம், தாழ்விலாதவர், தளர்விலராய். [5]பிடித்தேற. [6]படிகடாம். (783)

36. அசும்பு பாய்வரை யருந்தவ முடித்தவர் [1]துணைக்கண்
தசும்பு [2]வேய்ந்தவ ரொத்தவர் தமக்குவிண் [3]டருவான்-
விசும்பு [4]தூர்ப்பன வாமென [5]வெயிலுக [6]விளங்கும்
பசும்பொன் மானங்கள் போவன வருவன பாராய்.

(இ - ள்.) 'அசும்பு பாய் வரை-ஊற்றுப்பெருக்குப் பாயப்பெற்ற இம்மலையிலே, அரு தவம் முடித்தவர்-(பிறராற்செய்தற்கு) அரிய தவத்தைச் செய்துமுடித்தவரான, துணை கண் தசும்பு வேய்ந்தவர் ஒத்தவர் தமக்கு - தமது இரண்டு கண்களினாலும் நீர்க்குடத்தைக் கவிழ்த்தவர்போல நீரைப் பெருக்குகின்றவர்க்கு, விண் தருவான் - மோட்சலோகத்தைத் தரும்பொருட்டு, விசும்பு தூர்ப்பன ஆம் - ஆகாயத்தை நிரப்புவனவாகும்,' என - என்று கருதுமாறு, வெயில் உக விளங்கும் - சூரியனதுகிரணமும் கீழ்ப்படுமாறு மிக்கவொளிகொண்டு தோன்றுகின்ற, பசும் பொன் மானங்கள் - பைம்பொன்னினாலியன்ற விமானங்கள், போவன வருவன - போவனவும் வருவனவுமாகியிருப்பவற்றை, பாராய்—;

தேவர்கள் சஞ்சரிக்குமிடமாதலால் அவர்கள் விமானங்களிலேறிப் போவதும் வருவதுமாக இருக்க, அவ்விமானங்களை, இங்குள்ள பெருந் தவசியரை விண்ணுலகத்திற்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கப்போவனவும்வருவனவுமாகநிற்கும் விமானங்கள் போலுமெனக் குறித்தார். அங்குள்ள மாதவர்கள் கடவுளைத் தியானிப்பதாற் பெருமகிழ்ச்சிமிக, அம்மகிழ்ச்சிமேலீட்டினால் தம்

இருகண்களிலும் தாரைதாரையாகக் *கண்ணீர் வார நிற்ப ராதலால், அப்படிப்பட்டவரை 'துணைக்கண் தசும்புவேய்ந்தவ ரொத்தவர்' என்றார். தசும்பு - குடம். மூடுதலென்றுபொருளுள்ள வேய்தலென்பது-இலக்கணையால், கவிழ்த்தலென்ற பொருளைத் தந்தது. இனி, இத்தொடர்க்கு-இரண்டு துவாரத்தைக்கொண்ட ஒரு குடத்தைக் கவிழ்த்துக்கொண்டவர்போன்றவ ரெனப்பொருளுரைத்து, அம்மாதவரின் சடைமுடி தசும்பு[குடம்] போன்றிருத்தலால், இரு கண்களுடன் சடைமுடியையுடைய அம்முனிவரை 'தசும்புவேய்ந்தவரொத்தவர்' எனக் கூறியதெனப் பொருள் கண்டாருமுளர். வெயில் - ஆகுபெயராற் சூரியனை யுணர்த்திற்றாகக்கொண்டு, பேரொளியுள்ள சூரியன் உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதுமாக இருத்தலால் போவனவும் வருவனவுமாகவுள்ள விமானங்கட்கு அச்சூரியன் உவமையாவ னென உரைப்பது முண்டு. பி - ம்:—[1] அணைந்த, அணைய. [2] வேய்ந்தன. [3] தரற்கு. [4] தூர்த்தன. [5] வெயிலென. [6] வீசும். (784)

37. [1] நெய்கொ ணீருண்டு [2] நெருப்புண்டு [3] நீண்டமைந் [4] நிறைந்த
வைகொள் வேலெனக் காலனு மறுகுறுங் கண்ணாய்
மெய்க ணோகின்ற பிடிகளை விரும்பிய வேழம்
கைக [5] ணோகில தாங்கின நிற்பன காணாய்.

(இ - ள்.) நெருப்பு உண்டு-(காய்ச்சியடிக்குமாறு) நெருப்பிற் கிடந்து, நீர் கொள் நெய் உண்டு - திரவரூபத்தைக்கொண்ட நெய்யை(த் துருப்பிடியாமலிருப்பதற்காக)ப்பூசப்பெற்று,நீண்ட—, மை நிறைந்த - அஞ்சனம்நிரம்பிய, வை கொள் - கூர்மையைக் கொண்ட, வேல் என - வேற்படைபோல, காலன்உம் மறுகுறும் கண்ணாய் - யமனுங் கலங்குமாறுள்ள கண்களைப்படைத்தவளே! மெய்கள் நோகின்ற பிடிகளை -(கன்றை ஈனுமாறு) உடம்புநோவப் பெற்ற பெண்யானைகளை, விரும்பிய வேழம் - விருப்பங் கொண்டுள்ள ஆண்யானைகள், கைகள் நோகில தாங்கின நிற்பன - (தம்) கைகள் நோவப்பெறாமல் தாங்கிநிற்பவற்றை, காணாய்—; (எ-று.)

இதனால், கன்றை ஈனுமாறு நோயை யடைந்துள்ள பெண்யானைகளை ஆண்யானைகள் தம்கைகளால்தாங்குவதைச் சீதைக்குக் காட்டுகின்றான். மைந்நிறைந்த வேல்-கண்கட்கு, இல்பொருளுவமை. நீருண்டுஎன்பதற்கு-நீரையுட்கொண்டு, நெய்கொள் வேல் என இயைத்து உரைப்பினுமாம்; கண்கள் நீரையுட்கொண்டுள்ளன என்பது, யாவரும் உணர்ந்ததே. நீருண்டுஎன்பது - துவைத்தலெனப்படும் நீரில்தோய்த்தலைக்காட்டுமெனக்கொள்ளு

*"ஆஹ்லாதசீத நேத்ராம்பு: புளகீக்ருதகாத்ரவாந் | ஸதா பரகுணாவிஷ்ட:, த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபி: [எப்போதும் பரம்பொருளின் குணங்கள் சேரப்பெற்றவனும் கடவுளின் தியானத்தினாலான மகிழ்ச்சியாற் குளிர்ந்த கண்ணீர்ப்பெருக்கைக்கொண்டவனும் உடம்புமுழுதும் மயிர்க்கூச்சு எறியப்பெற்றவனுமான உத்தமன், யாவராலும் தரிசித்தற்கு உரியன்' என்றவிடத்துக் கடவுளையே தியானிப்பார்க்கு ஆனந்தக்கண்ணீர் இருகண்களினின்று தாரை தாரையாய்ப் பெருகுமெனக் கூறியதை இங்குக் காண்க.

தல், ஏற்கும். பி - ம்:—[1]நெய்களுண்டு நீருண்டு வெம்.[2]நெருப்பென. [3]நிறத்தமைம், நீண்டகை, நீண்டகம். [4]நிற்க. [5]நோக்கில.

38. **விடங்கொ ணோக்கிநின் னிடையினை மின்னென வெருவிப்**
படங்கொ ணுகங்கண் முழை[1]புகப் பதைப்பன பாராய்
மடங்க [2]லாளிக ளெனக்கொடு [3]மழையின [4]முழங்கக்
கடங்கொள் கார்மதக் கைம்மலை [5]யிரிவன காணுய்.

(இ-ள்.) விடம் கொள் நோக்கி-நஞ்சுத்தன்மையைக்கொண்ட கண்களையுடையவளே! நின் இடையினை - உனது மருங்குலை, மின் என வெருவி - மின்னலென்றுகருதி அஞ்சி, படம்கொள் நாகங்கள் - படத்தைக்கொண்டுள்ள பாம்புகள், முழை புக - புற்றிலே புகுவதற்காக, பதைப்பன - துடிப்பனவற்றை, பாராய்—; கடம் கார் மதம் கொள் கைம்மலை - கன்னத்திற் கருநிற மதநீர்பெருகப் பெற்ற யானைகள், மழை இனம் முழங்க - மழைக்குலம் கர்ச்சிக்க, (அவ்வொலியை), மடங்கல் ஆளிகள் என கொடு - (பிடரிமயிர்) மடங்கப்பெற்ற சிங்கங்களினொலி யெனக் கருதி, இரிவன - நிலை கெட்டுஓடுவனவற்றை, காணுய்—; (எ - று.)

நாகங்கள் இடையை மின்னலென மயங்கியன என்றும், யானைகள் மழையினத்தின் முழக்கத்தைஆளியின் முழக்கமென மயங்கின என்றும் கூறியது, மயக்கவணியாம். பி ம்—[1]புகப்புதைப்பன, புக்குப்பதைப்பன. [2]வாளரியெனக்கொண்டு, யாளிகடணைக் கண்டு. [3]மழையினின், மழையுடன். [4]முழங்கி. [5]பிரிவன. (786)

39. **இனைய யாவையு மேந்திழைக் [1]கியம்பினன் காட்டி**
அனைய மால்வரை யருந்தவ [2]ரெதிர்வர வணங்கி
வினையி னீங்கிய வேதியர் விருந்தின னுனன்
மனையின் மெய்யெனு மாதவம் புரிந்தவன் [3]மைந்தன்.

(இ - ள்.) மனையில் மெய் எனும் மாதவம் புரிந்தவன் மைந்தன் - இல்லறத்திலிருந்தபடியே சத்தியமென்கின்ற பெருந்தவத்தைச் செய்தவனான சக்கரவர்த்தியின் குமாரனான ஸ்ரீராமன்,- ஏந்து இழைக்கு-தரித்த ஆபரணங்களையுடைய சீதாபிராட்டிக்கு, இனைய யாவைஉம் - இத்தன்மையனவான பலவளங்களையும், இயம்பினன் காட்டி - சொல்லிக்காட்டி,— அனைய மால் வரை அருதவர் எதிர் வர வணங்கி-அந்தப்பெரியமலையில் அரிய தவசியர் (தன்னை) எதிர்கொள்ளவர அவர்களை வணங்கி, வினையின் நீங்கிய வேதியர்-தீவினை நீங்கிய(அந்த) மறையவர்கட்கு, விருந்தினன் ஆனன் - விருந்தினனாக ஆனான்; (எ-று.)

இங்ஙனம் மலைவளத்தைச் சீதாபிராட்டிக்கு ஸ்ரீராமன் காட்டிக் கொண்டிருக்கையில் அம்மலையில்வாழுந் தவசியர் எதிர் கொள்ள, அவர்களை வணங்கிஅவர்கட்கு விருந்தினனாயினனென்பதாம். வனத்திலிருந்து தவஞ்செய்வாரினும் வேறுபாடுவிளங்க, 'மனையின் மெய்யெனு மாதவம் புரிந்தவன்' என்றார். முதனூலையொட்டி,வேதிய ரென்பது - வான்மீகிமுனிவரைக்காட்டு மென்னலாம். பி - ம்:—[1]அன்பினன். [2]எதிர்கொள். [3]அமைந்தான். (787)

வேறு.

40.—சூரியன் அத்தமித்தல்.

மாவிய லுதயமாந் [1]துளப வானவன்
மேவிய பகையிரு ளவுணர் [2]வீய்ந்துகக்
கா[3]வியல் குடவரைக் கால [4]நேமிமேல்
ஏவிய [5]திகிரிபோ லிரவி [6]யேகினுன்.

(இ-ள்.) மா இயல் உதயம் ஆம் துளபம் வானவன்-பெருமை பொருந்திய தோற்றத்தைக்கொண்ட திருத்துழாய்மாலையை யணிந்த கடவுளாகிய திருமால், மேவிய பகை இருள் அவுணர் வீய்ந்து உக-பொருந்திய பகைமையைக்கொண்ட இருள்நிறம் படைத்த அவுணர் இறந்தொழிய (க்கருதி, அவ்வவுணரில் மிகக் கொடியஒருத்தனை), காலநேமிமேல்-காலநேமிமீது, ஏவிய-செலுத் திய, திகிரி போல்-சக்கரப்படைபோல, கா இயல் குடவரை-சோலை கள் பொருந்திய அத்தகிரியில், இரவி ஏகினன்-சூரியன்போய்ச் சேர்ந்தான்; (எ-று.)

சூரியன் குடவரைசேர்ந்தது-அசுரர்மீது பகைமைகொண்டு பொருது ஒழிக்குந்தன்மையுள்ள திருமால் காலநேமியென்னும் அசு ரன்மீது தன்சக்கரப்படையை வீசியெறிந்ததுபோலுமென்றவாறு; **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** திருமாலின் திருவவதாரம்யாவும் மற்றை யோரின் பிறவிபோலக் கருமவசத்தினல்நிகழ்வதன்றித் தன் னிச்சையால் நிகழ்ந்து அப்பெருமானுக்குப் பேரொளியைவிளைத்த லால், 'மாவியலுதயமால் துளப வானவன்' என்றார். கடவுட்கு எவ ரிடத்தும் இயற்கையாகப் பகை நண்பு என்பன இல்லையாயினும், தன் தன்மையையுணர்ந்து வழிபடுந் தன்னடியாரை உயிர்போலப் பாராட்டுந் தன்மையனாதலின், அன்னாரை நலிபவரைப் பகையாகக் கருதுவனென்க.

காலநேமிமே லேவிய திகிரி என்பதிலடங்கிய சரிதம் வருமாறு:—நரசிங் காவதாரஞ்செய்த திருமாலாற் கொல்லப்பட்ட இரணியாசுரனுக் குப்புத்திரனை நூறுதலைகளையும் நூறுகைகளையும்படைத்த கால நேமியென்பவன் தேவாசுரயுத்தத்தில் முதுகிட்ட அசுரர்களின்பக் கத்திலேவந்து தேவர்கள் யாவரையுஞ் சயித்துச் சத்தியலோகத் திற்சென்று பிரமனைத் தேவர்கள் துதிப்பதுபோல அசுரர்யாவரும் தன்னை வணங்கித் துதிக்கும்படி வீற்றிருந்து, பிறகு பின்னுஞ் செருக்குக்கொண்டு தன் தகப்பனை [இரணியனை]க்கொன்ற திரு மாலினிடத்துச் சென்று பகைமைபாராட்டிப் போர்செய்யத் தொடங்க, திருமால் தனது சக்கரப்படையால் அவ்வசுரனுடைய நூறுதலைகளையும், நூறுகைகளையும் அறுத்துத்தள்ளினனென் பது. பி-ம்:—[1] துளவவானவன், துளபவாவினன், துளதிவானவன், துளவமாதவன். [2] வீங்கிய. [3] உயர். [4] நேமிபோல். [5] திகிரியின். [6] எய்தினன். (788)

41.—செவ்வானம் சந்திரோதயம் இவற்றின் வருணனை.

சக்கரந் தானவ னுடலிற் ருக்குற
எக்கிய [1]சோரியிற் [2]பரந்த தெங்கனும்

செக்கரத் [3]தீயவன் வாயின் றீர்ந்து [4]போய்
உக்கவான் றனியெயி றொத்த [5]திந்துவே.

(இ - ள்.) சக்கரம்-(திருமாலின்) சக்கரப்படை, தாமவன் - (காலநேமியென்னும்) அசுரனது, உடலில்-உடம்பிலே, தாக்குஉற -தாக்கியபோது, எக்கிய-(அவ்வுடலிலிருந்து) மிகுதியாக வெளிப் பட்ட, சோரியின்-இரத்தம்போல, செக்கர்-செவ்வானம், எங்கண் உம் பரந்தது - எங்கும் பரவியது; இந்து- (அப்போது வானத்துத் தோன்றிய) பிறைச்சந்திரனே, அ தீயவன் வாயின் தீர்ந்துபோய் - அந்தக்கொடிய காலநேமியினது வாயினின்று வெளிப்பட்டுப் போய், உக்க-சிந்திய, வான் தனி எயிறு-பெரிய ஒற்றைக்கோரப் பல்லை. ஒத்தது—; (எ - று.)

அப்போது தோன்றிய செவ்வானம்-காலநேமியைச் சக்கரப் படை யறுக்கும்போது அவனுடம்பினின்று எங்கும்பரவிய குரு தியையும்,பிறைச்சந்திரன் - அவ்வசுரனதுவாயினின்று உக்க ஒற் றைக்கோரப்பல்லையும் போன்றன வென்க; **தற்குறிப்பேற்றவணி.** எக்கு தல்-மிகுதலென்றபொருளைக் காட்டிய திசைச்சொல். பி - ம்:— [1]குருதியிற். [2]பரந்த. [3]தீயன. [4]வேறு. [5]மீனெலாம். (789)

42.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-மாலைக்காலவருணனை.

ஆனன மகளிருக் களித்த தாமரைப்
பூநனி முகிழ்த்தன [1]புலரி போனபின்
மீனென விளங்கிய வெள்ளி [2]யாம்பல்வீ
வானென மணித்தடம் [3]மலர்ந்த வெங்குமே.

(இ - ள்.) புலரி போன பின்-சூரியன் அத்தமித்தபின்பு, மகளி ருக்கு - பெண்பாலார்க்கு, ஆனனம் - முகப்பொலிவை, அளித்த- தந்தனவாய், தாமரைப்பூ - தாமரைமலர்கள், நனி முகிழ்த்தன-மிக வும் குவிந்தன; வான் என மணி தடம்-வானத்தைப்போல(உள்ள) அழகிய நீர்நிலையில், எங்குஉம் மலர்ந்த-எல்லாவிடத்தும் மலர்ந் தனவாகிய, வெள்ளி ஆம்பல் வீ - வெண்ணிறமுள்ளஆம்பல்மலர் கள், மீன் என விளங்கிய-(அவ்வாகாயத்தில்) நட்சத்திரங்கள் (விளங்குவனபோல) விளங்கலாயின; (எ - று.)

தாமரைமலர்மலர்ந்திருந்த காலத்தில் தம்மைப்போல் வேறொன்று இருந்தமைபற்றி மலராதிருந்த மகளிர்முகம் தமக்கு இணையின்றி அம்முகம் மலர்ச்சிபெறும்படி தாமரைகுவிந்தன என்பது 'ஆனனம் மகளிருக்களித்த தாமரைப்பூ நனிமுகிழ்த்தன' என்பதன் பொருள். வானத்து மீன் விளங்குவனபோல நீர்த் தடத்து வெண்ணிறவாம்பல் மலர்ந்து விளங்கின என்பது, பின்னிரண்டடிகளிற் கூறியபொருள். பி-ம்:—[1]அலரி. [2]ஆம்பல்கள். [3]மலர்ந்தனெங்குமே, மலர்ந்தனெதாக்குமே. (790)

43. மந்தியுங் கடுவனு மரங்க ளேக்கின
தந்தியும் பிடிகளுந் [1]தடங்க ளேக்கின

நிந்தையில் [2]சகுந்தங்க ணீள நோக்கின
அந்தியை நோக்கினு னறிவை நோக்கினன்.

(இ - ள்.) (அப்போது), மந்தி உம் கடுவன் உம் மரங்கள் நோக்கின-ஆண்குரங்குகளும் பெண்குரங்குகளும்(இராப்போதில் தங்கியிருக்குமாறு) மரங்களை நாடிச்சென்றன; தந்தி உம் பிடிகள் உம்-(பகலில்காடுகளிலெல்லாந் திரிந்த) ஆண்யானைகளும் பெண்யானைகளும், தடங்கள் நோக்கின-(தாம் பதுங்கிவாழ்தற்குஉரிய) மலையடிவாரங்களை நாடிச்சென்றன; நிந்தை இல் சகுந்தங்கள்-குற்றமற்ற பறவைகள், நீளம் நோக்கின -(தமது) கூட்டை நாடிச்சென்றன; அறிவைநோக்கினுன்-தத்துவஞானத்தினலேயே யறிதற்குஉரியவனை இராமபிரான், (தான் கொண்ட மாநுடவேஷத்திற்கு ஏற்ப), அந்தியை நோக்கினுன் - மாலைக்காலத்திற் செய்தற்கு உரிய கடமையை நாடிச்செய்யலானுன்; (எ - று.)

தடம்-மலையடிவாரம்; வடசொல்.நீளம்-நீடம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. பி - ம்:—[1]தட்டம். [2]சகுந்தமுநீடம், நியமமுநீடல்.

44.—இராமன்முதலியோர் குலதேவதையைத் தியானித்தல்.

மொய் [1]யுறு நறுமலர் [2]முகிழ்த்த வாஞ்சில
மை [3]யறு நறுமலர் [4]மலர்ந்த வாஞ்சில
ஐயனே [5]டிளவற்கு [6]மமிழ்த ஞளுக்கும்
கைகளுங் [7]கண்களுங் கமலம் [8]போன்றவே.

(இ-ள்.) மொய் உறு - (இதழ்கள்) நெருங்கிய,நறு மலர் சில - நறுமணமுள்ள மலர்களிற் சில, முகிழ்த்த-குவிந்தன; மை அறு நறு மலர் சில-குற்றமற்ற நறுமணமுள்ள மலர்களிற்சில,மலர்ந்த-அலர்ந்தன; (அப்போது), ஐயனேடு-இராமபிரானுக்கும்,இளவற்கு உம்-இளையபெருமாளுக்கும், அமிழ்து அனுளுக்குஉம் - அமுதத்தையொத்தவளான சீதாபிராட்டிக்கும், கைகள் உம் கண்கள் உம்—,கமலம்போன்ற-தாமரைமலரையொத்துக்குவிந்துகிடந்தன.

மாலைக்காலத்திற் சிலமலர்கள் குவிவனவும் சிலமலர்கள் அலர்வனவுமாக, அப்போது இராமனும்இளையபெருமாளும் சீதையும் கைகளைக்குவித்துக் கண்களை மூடியவண்ணம் தமதுகுலதெய்வத்தைத் தியானித்தன ரென்பதாம். இனி, உறங்கினு ரெனக்கொள்ளின், இலக்குமணன் வனவாசகால மெல்லாம் உறங்கிலனென்பதனேடும் மாறுபடுமென்க. ஆம்-அசைகள். பி-ம்:—[1]குழை, கிளர். [2]முகிழ்த்தது. [3]உறு. [4]மலர்ந்தது. [5]இளவலுக்கு, இளவலும். [6]அணங்கனுளுக்குங், அமிழ்தனுட்கிருங். [7]முகங்களும். [8]போன்றதே. (792)

45.—தம்பி வகுத்த தழைக்குடிலை ஸ்ரீராமன் வந்தடைதல்.

மாலைவந் தகன்றபின் மருங்கி லாளொடும்
மேலவ னிருந்திட விரும்பி யேமனம்
கோலிநற் குணத்திளங் குரிசி லாங்கொரு
சாலையை வகுத்தமை சாற்று வாமரோ.

(இ - ள்.) நல் குணத்து இளங் குரிசில்-சிறந்த குணமுள்ள இளையபெருமாள்,—மாலை வந்து அகன்ற பின் - மாலைக்காலம் தோன்றி நீங்கியபோது [இராக்காலம் வந்திட்டபின்பு], மருங்கு இலாளொடு உம்-நுண்ணிய இடையையுடைய சீதாபிராட்டியுடனே, மேலவன்-சிறப்புற்ற இராமபிரான், இருந்திட- தங்கியிருக்கும்படி, விரும்பி-விருப்பங்கொண்டு,—மனம் கோலி-மனத்திறைற் சிந்தித்து, ஆங்கு-அங்கே, ஒரு சாலையை - ஒருபர்ணசாலையை, வகுத்தமை - செய்தமையை, சாற்றுவாம் - இனிச்சொல்வோம்; (எ - று.)—அரோ-ஈற்றசை. சாலைவகுத்தமை சாற்றப்படுவதை மேல் நான்குகவிகளிற் காண்க. மருங்கிலாள், இன்மை - நுண்மை குறித்தது.

இச்செய்யுளின் பின்மூன்றடிகள் அச்சிட்டபிரதிகளிலும் சில ஏட்டுப்பிரதிகளிலும் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றன:—"வேலை வந்துறைவிட மேயதாமெனக், கோலைவந்துமிழ் சிலைத் தம்பி கோலிய, சாலைவந் தெய்தினன் றவத்தினெய்தினன்." மேலே இலக்குவன் சாலையமைத்தமையைக் கூறுதலைக் கருதுமிடத்து இந்தப்பாடம் பொருந்துவதாகத் தோன்றவில்லை. இந்தப்பாடத்தில், மூன்றாமடியில், 'வந்து'—சொல்விழுக்காட்டால்வந்தது: இனி, வந்து-காற்றுப்போல் விரைந்துசெல்கின்ற, கோலை உமிழ் சிலை என்றுமாம். தவத்தினெய்தினன்-தவத்தினாலடையப்படும். பரம்பொருளானவன் [ஸ்ரீராமன்], மேயதாமென எய்தினன் என இயையும். (793)

46.—50.—ஐந்துகவிகள்-ஒருதொடர்:இலக்குமணன் சாலை அமைத்ததையும், அந்தச்சாலையில் ஸ்ரீராமன் குடிபுக்கதையும் தெரிவிக்கும்.

தொடரான ஐந்து பாடலுக்கு ஒருங்கே பொருளுரைக்கப்படும்.

46. நெடுங்கழைக் குறுந்[1]துணி நிறுவி மேனிரைத்து
ஒடுங்கலி னெடுமுக டொழுக்கி [2]யூமுற
[3]இடுங்கலில் கை[4]விசித் தேற்றி யெங்கணும்
முடங்கலின் [5]வரிச்சுமேல் [6]விரிச்சு மூட்டியே.

47. தேக்கடைப் [1]படலையிற் கூரை செய்துபின்
பூக்கிளர் நாணலின் [2]புல்லு வேய்ந்துகீழ்த்
தூக்கிய [3]வேய்களிற் சுவருஞ் சுற்றுறப்
போக்கிமண் ணெறிந்தவை புனலிற் நீற்றியே.

48. வேறிடம் [1]வீரற்கும் மிதிலை நாடிக்கும்
[2]கூறின [3]நெறிமுறை குயிற்றிக் குங்குமச்
சேறுகொண் டழகுறத் திருத்தித் திண்சுவர்
ஆறிடு [4]மணியொடுந் [5]தரள மப்பியே.

49. மயிலுடைப் [1]பீலியின் விதானம் மேல்வகுத்து
அயிலுடைச் சுரிகையா லருகு [2]தூக்கறுத்து
எயி[3]லிளங் [4]கழைகளா லியற்றி [5]யாறிடு
[6]செயலுடைப் [7]புதுமலர் [8]பொறப்பச் சிந்தியே.

50. [1]இன்னண மிளையவ னிழைத்த சாலையில்
[2]பொன்னிறத் திருவொடுங் குடிபுக் கானரோ
நன்னெடுந் திசைமுக னகத்தும் [3]நம்மனோர்க்கு
உன்னரு முயிருளு [4]மொக்க வைகுவான்.

(இ-ள்.) (46) நெடுங் கழை குறு துணி நிறுவி மேல் நிரைத்து -நீண்ட மூங்கில்களின் குறிய துண்டுகளை நிறுத்தி மேலே வரிசைப் படுத்தி, ஒடுங்கல்இல் நெடு முகடு ஒழுக்கி - ஒடுங்குதலில்லாத நீண்ட தூலத்தை நேரேவைத்து, ஊழ் உற இடுங்கல்இல் கை ஏற்றி விசித்து - முறைமைபொருந்தச் சாக்காடில்லாத [கெட்டியான] வரிச்சுக்களை யேற்றிக்கட்டி, வரிச்சுமேல்-(அப்படிக்கட்டிய) வரிச்சுக்களின் மேலே, எங்கண் உம் - எல்லாவிடங்களிலும், முடங்கலின்-ஓலைக்கொத்துக்களைக்கொண்டு, விரிச்சு மூட்டி-பரப்பிமூடி,

(47) தேக்கு அடை படலையில் கூரை செய்து - தேக்கிலை கொண்டுசெய்த பரப்பினால் மேற்கூரையைச்செய்து, பின், பூ கிளர் நாணலின் புல்லு வேய்ந்து - பொலிவுடன் விளங்குகின்ற நாணற்புல்லினால் அக்கூரையின்மேல் வேய்ந்து, கீழ் - கீழ்ப்புறத்தில், தூக்கிய வேய்களில்-மேலோங்க நிறுத்திய மூங்கில்களால், சுவர் உம் சுற்று உற போக்கி - சுவரையும் சுற்றிலும் பொருந்த அமைத்து, (மேலோங்க நிறுத்திய மூங்கில்கட்கு இடையிடையே), மண் எறிந்து அவை புனலில் தீற்றி-மண்ணைப்பிசைந்து எறிந்து நிறுத்தி (ப் பின்) அவை (சமனும்படி) நீரைத் தெளித்து (மணியாசுக்கட்டையால் தேய்த்து ஒழுங்குபடுத்தி),—

(48) வீரற்கு உம் மிதிலைநாடிக்கு உம் - இராமபிரானுக்கும் மிதிலை நாட்டிற்பிறந்தவளான சீதாபிராட்டிக்கும், கூறின நெறி முறை-(மனையடிசாத்திரத்திற்)கூறியஒழுங்குமுறையே (அமைய), வேறு இடம் குயிற்றி - வெவ்வேறு இடம் ஏற்படுத்தி, (உட்புறத்து), குங்குமம் சேறு கொண்டு அழகு உற திருத்தி-குங்குமச் சேற்றைக் கொண்டு அழகு பொருந்தப் பூசி, திண் சுவர் - வலிய உட்புறத்துச்சுவரிலே, ஆறு இடு மணியொடு உம் - ஆற்றில் தோன்றிய ரத்நங்களுடனே, தரளம் அப்பி - (அவ்யாறுகளிற் கிடைத்த) முத்துக்களையும் பதியவைத்து,—

(49) மயில்உடை பீலியின் விதானம் மேல் வகுத்து - மயிலினுடைய பீலியினாலியற்றிய மேற்கட்டியை மேலேகட்டி, அயில் உடை சுரிகையால் அருகு தூக்கு அறுத்து - கூர்மையையுடைய உடைவாள்களைக் கொண்டு அருகே தொங்கல்களைக் கொய்தமைத்து, எயில் யாறு இடு இள கழைகளால் இயற்றி - (அந்தச் சாலைக்கு) மதிளையும் [வேலியையும்] ஆற்றங்கரையில் தோன்றிய இளைய மூங்கில்களைக் கொண்டே யமைத்து, செயல் உடை புது மலர் பொற்ப சிந்தி-அழகுள்ள புதிய மலரை இனிதாகச்சிந்தி,—

(50) இன்னணம் - இங்ஙனம், இளையவன் - இலக்குமணன், இழைத்த - செய்தமைத்த, சாலையில் - பர்ணசாலையிலே,—நல் நெடு திசை முகன் அகத்து உம் -மிக்க பெருமைபெற்ற பிரமதேவ

னுள்ளிலும், நம் அனேர்க்கு உன்ன அரு உயிருள்உம் - நம்மைப் போன்ற அஞ்ஞானிகளுடைய அறிவதற்குஅரிய உயிர்களிலும், ஒக்க-ஒருசேர [வேறுபாடில்லாமல்], வைகுவான் - தங்குபவனுகிய ஸ்ரீராமன், பொன்நிறம் திருவொடுஉம் - பொன்னிறத்தவளாகிய இலக்குமியின் அமிசமான சீதாபிராட்டியோடும், குடி புக்கான்—;

முதல்நான்குபாடல்களால் இலக்குமணன் சாலையமைத்த வகையைக் கூறி, **ஐந்தாவதுபாடலால்** அப்படிப்பட்ட பர்ணசாலையில்இராமபிரான் குடிபுக்கமையைக் கூறுகின்றனரென்க. இந்த ஐந்துபாடல்களுள் முதற்பாடலும் அடுத்தபாடலின் முன்னிரண்டடிகளும்- மேலே மூங்கிற் சிறுதுண்டுகள் ஏணிபோல் அமையவைத்து அதன்மேலே உத்தரத்தை யமைத்து, அவ்வுத்தரத்தின்மேல் ஓலை தேக்கிலை புல்இவைகளை ஒன்றன்மேலொன்ருகக் கூரையாக வேய்ந்தவகையையும், இரண்டாவது பாடலின் பின்னிரண்டடிகள்-சுவரெழுப்பிய வகையையும், கூறும். விரிச்சுழட்டி-விரிச்சுக் கொடிகளாற் கட்டியென்ருருமுளர்.

பகற்போதில் இராமன் தங்கியிருக்கையில் முனிவர்முதலியோர் காணவரின் சீதையும் உடன் உட்கார்ந்திருப்பது தகுதியன்று ஆதலால், **மூன்ருவதுசெய்யுள்**-வீரற்கும்மிதிலைநாடிக்கும்வெவ்வேறிடம் குயிற்றினமையைத் தெரிவிக்கும். இலக்குமணன் அமைத்த சாலை சிற்பநூலின் முறைக்குப் பொருந்த இருந்ததென்பார் 'கூறினநெறிமுறைகுயிற்றி' என்ருர். **நான்காம் பாடலில்** இராமன் தங்கியிருக்குமிடத்திற்கு நேரே ராஜோபசாரமாக மேற்கட்டு அமைத்த வகையை முன்னர்க் கூறுகின்றனர். சுரிகையால் தூக்கு அறுத்தலென்றது-மேற்கூரையிலிருந்து தொங்குகின்ற நாணற்புல் முதலியவற்றைக்கொய்து ஒழுங்குபடுத்தலேயாகும். அலங்காரமாகப் பூக்களைச் சிந்தியதென்க. **ஐந்தாம்பாடலில்** 'நன்னெடுந்திசை முகனகத்தும்......ஒக்கவைகுவான்' என்ற தொடர் - திருவயோத்தியில் அரண்மனையில் வாழ்ந்தது போலவே சித்திரகூடத்துப் பர்ணசாலையிலும் மிக்கமனவுவப்போடு வாழ உரியவன் இராமனென்ற கருத்தைப் புலப்படுத்தும்.

பி-ம்:—(49) [1] தறி. [2] ஊடு. [3] அடுங்கலில், விழுங்கலில். [4] விரித்து. [5] விரிந்து, வலித்து. [6] விரித்து. (47) [1] படலையிற்செறிவுசெய்து or செய்த. [2] புல்லுமேய்ந்து, புல்லின் மேய்ந்து. [3] வேயினில். (48) [1] இயற்றினன். [2] கூறிய. [3] முறைநெறி. [4] மணலொடும். [5] கனகம். (49) [1] பீலியால். [2] தூக்குறுத்து. [3] உடைக். [4] கழைகளின். [5] அங்குநற். [6] புயலுடைப். [7] புயன்மணற், படுமணற், பொழின்மலர், பரப்பிமேற். [8] பூவுஞ். (50) [1] இன்னன. [2] பொன்னியல். [3] நம்பினேர்க்கு, நம்மனேர். [4] ஒத்து. (794-798)

வேறு.

51.—சாலையில் இராமன் உவந்திருத்தல்.

[1] மாய நீங்கிய சிந்தனை [2] மாமறை
தூய பாற்கடல் வைகுந்தஞ் சொல்லலாம்
ஆய சாலை யரும்பெற [3] லன்பினுன்
நேய நெஞ்சின் [4] விரும்பி [5] நிரம்பினுன்.

(இ-ள்.) மாயம் நீங்கிய சிந்தனை - அவிச்சைநீங்கிய [தத்துவ ஞானத்தைக்கொண்ட] (ஞானிகளுடைய) மனமும், மா மறை - பெருமைபெற்ற வேதமும், தூய பாற்கடல்-பரிசுத்தமாகிய திருப் பாற்கடலும், வைகுந்தம் - வைகுந்தமும், (என்று), சொல்லல் ஆம்-சொல்லுதற்கு உரிய, ஆய சாலை - (இளையபெருமாள்) அமைத்த அந்தப் பர்ணசாலையில், அரும் பெறல் அன்பினன் - அருமையான அன்பினாற் பெறுதற்குஉரியவனான அவ்விராம பிரான், நேயம் நெஞ்சின் விரும்பி - நேசம்மிக்க திருவுள்ளத்தால் மகிழ்ந்து, நிரம்பினன் - திருப்தி யடைந்தான்; (எ - று.)

திருமாலுக்கு வாழிடமானமை பற்றி, அச்சாலை மாயநீங்கிய சிந்தனை முதலியவாகச் சொல்லுதற்கு ஏற்றதாயிற்று. அரும் பெற லன்பினன் - அரு அன்பு பெறலினன் எனப் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது: இனி, இங்ஙனம் கூறுது, பெறுதற்கு அரிய [மிக்க] அன்பினனான இலக்குமணனுடைய, நேயநெஞ்சின்-நேய முள்ள நெஞ்சிற்போல (ஸ்ரீராமன்) விரும்பிநிரம்பினன் என்றலும் ஒன்று. இனி, [3]அன்பினர் என்ற பாடத்தைக் கொள்ளின், பெற லரும் அன்பினராகிய பக்தர்களின் நேசமுள்ள நெஞ்சிற்போல அந்தச்சாலையை விரும்பி நிரம்பின னென்க. பி - ம்:—[1]மாயை. [2]நால். [3]அன்பினல் என்றும் பிரிக்கலாம். [4]விருப்பின், விரும்ப. [5]நிரம்பினன், நிரப்பினர். (799)

52.—கவிக்கூற்று.

மேவு [1]கான மிதிலையர் [2]கோன்மகள்
பூவின் மெல்லிய பாதமும் போந்தன
தாவி லெம்பிகை சாலை சமைத்தன
யாவை யாதுமி லார்க்[3]கியை யாதவே.

(இ - ள்.) மிதிலையர் கோன் மகள் - சீதாபிராட்டியின், பூவின் மெல்லிய பாதம்உம் - தாமரைப்பூவைக்காட்டிலும் மென்மையைக் கொண்ட தாள்களும், மேவு கானம் போந்தன-(கல்லும்முள்ளும்) அடர்ந்துள்ள காட்டிலே நடந்து சென்றன; தா இல் எம்பி கை - குற்றமற்ற எம் தம்பியினுடைய கைகள், சாலை சமைத்தன-பர்ண சாலை அமைத்தன; யாதுஉம் இலார்க்கு - எத்துணையும் இல்லாத வர்க்கு, இயையாத-அமையாதவை, யாவை—? [எவையுமில்லை];

துணையில்லாதவர்க்குக் காலத்துக்கு ஏற்ப உடனிருப்ப வையே வேண்டியவற்றைச் செய்யுந் தன்மையனவாகு மென்ற பொதுப்பொருளையுணர்த்தும் ஈற்றடி,முதல் மூன்றடிகளைச்சமர்த் தித்துநின்றது; வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி: "அறவிக்குத் தெய்வந் துணை" என்ற பழமொழி, ஈற்றடியிற் கருதத்தக்கது.உரிமையால் கவிஞர் இலக்குவனை 'எம்பி' எனகின்றுர். இனி இலட்சுமணன் சாலைசமைத்ததைக் கொண்டாடுவான், சீதை கானில் நடந்து வந்ததையும் உடன்கொண்டாடுகின்றுன் இராமன் என்று இச் செய்யுட்குக் கருத்துக் கூறுதலுமுண்டு. பி - ம்:—[1]காதல். [2]கோமளம். [3]இசையாததே.

"மேவுகானம்" என்ற பாடலுக்குப் பின் சிலபிரதியில்

[1]எய்த வின்னல் வந்த போதி[2] யாவ ரேனும் யாவையுஞ்
செய்ய[3]வல்ல ரென்று கொள்க[4]சேணெ றிக்க [5]ணீங்கிட
மைய கண்ணி செய்ய பாதம் வல்ல வாய [6]வெம்பிதன்
கைக ளின்று பன்ன சாலை [7]கட்ட வல்ல வாயவே.

என்னுஞ் செய்யுள் காணப்படுகிறது. இது, புறத்திரட்டுஎன்னுந் தொகைநூலின் இடுக்கணழியாமை என்னும் அதிகாரத்தில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயினும், முன்பின்வரும் பாடலின் விருத்தம் ஒத்திருக்க இது வேறுபட்டிருத்தலாலும், யாம் கண்ட ஏட்டுப்பிரதிகளுள் பலவற்றிற் காணப்படாமையாலும், இது "மேவுகானம்" என்ற செய்யுளின் கருத்தையேபெரும்பாலும் ஒட்டிவருதலாலும், கம்பராமாயணத்தைச் சேர்ந்ததாக இராதென்றும் வேறு இராமாயணத்துச் செய்யுளாக இருக்கக்கூடுமென்றும் தோன்றுகின்றது. பி - ம்:—[1]எய்ய. [2]யாவையேனும்யாவரும். [3]வல்லவல்லரென்று. [4]தீநெறிக்கண். [5]எய்தலான், ஏகிட. [6]மற்றிவன், மற்றவன். [7]கட்டும்வண்மை. (800)

53.—இலக்குமணன் பர்ணசாலை சமைக்கும்படி நேர்ந்தது குறித்து இராமன் வருந்துதல்.

என்று சிந்தித் திளையவற் பார்த்திரு
[1]குன்று போலக் [2]குலவிய தோளினாய்
என்று கற்றனை நீயிது [3]போ [4]லெனாத்
துன்று தாமரைக் கண்பனி சோர்கின்றான்.

(இ - ள்.) என்று—, சிந்தித்து - (தன்) மனத்தினுள்ளே எண்ணி, (இராமபிரான்),—இளையவன் பார்த்து - (தன்) தம்பியாகிய இலக்குமணனைப் பார்த்து, 'இரு குன்று போல குலவிய தோளினாய்-இரண்டு மலைகள்போல விளங்குகின்ற தோள்களையுடையவனே! நீ -, இதுபோல் - இங்ஙனம் பர்ணசாலையமைத்ததற்கு, என்று கற்றனை - எப்போது கற்றுக்கொண்டாய்?' எனா - என்று கூறி,—துன்று தாமரை கண்-(அழகு) நிரம்பிய தாமரை மலர்போன்ற(தன்) கண்களினின்று, பனி - நீர்த்துளிகளை, சோர்கின்றான் - சிந்துபவனானான்; (எ - று.)

கண்பனி சோர்ந்தது, ஓர் அரசகுமாரன் பணியாள்போலத் தொழில்செய்யநேர்ந்தமையைக்கருதியதனாலாம். இனிதுதொழில் செய்தமையைக் கருதிய வியப்பினாலாகுமென்பாருமுளர்; மேற்கவியை நோக்க அது பொருந்தாதெனத் தோன்றுகின்றது. பி - ம்:—[1]குன்றம். [2]குவவிய. [3]போய். [4]என்றான். (801)

54.—தன் வருத்தத்தை இராமன் வாய்விட்டுக் கூறல்.

அடருஞ் [1]செல்வ மளித்தவ னாணையால்
படரு நல்லறம் பாலித் திரவியிற்

சுடரு மெய்ப்புகழ் சூடினெ னென்பதென்
இடரு னக்கிழைத் தேனெடு நாளென்றான்.

(இ-ள்.) (பின்னும்), 'அடரும் - நெருங்கிய, செல்வம்-இராச்சிய சம்பத்தை, அளித்தவன் - (பரதனுக்குக்) கொடுத்தவனாகிய தசரதனது, ஆணையால் - கட்டளையால், படரும்-(காட்டிற்குச்) செல்வதாகிய, நல் அறம்-சிறந்த தருமத்தை, பாலித்து - செய்வதாக மேற்கொண்டு, இரவியின் சுடரும் - சூரியன்போல் விளங்குகின்ற, மெய் புகழ் - உண்மையான புகழை, சூடினென்-(நான்)பூண்டேன், என்பது-என்பதில், என் - யாது பயன்? நெடு நாள் - பல நாள், உனக்கு—, இடர்-துன்பத்தை, இழைத்தேன் - உண்டாக்கினேன்', என்றான் - என்று வருந்திக்கூறினான், (இராமன்); (எ - று.)

நான் காட்டிற்குச் சென்று தந்தையை மெய்யனுக்குதலாகிய தருமத்தை நடத்துவது உனக்கு மிக்க இடருக்கே இடனா யுள்ளதென இராமன் வருந்தியவாறு. பிறருக்கு வருத்தத்தை யுண்டாக்காமல் அறநெறியி லொழுகுவதே தக்கதாகும்: பிறருக்குத் துன்பத்தை விளைத்து நான் எனக்குப் புகழுண்டாக நடப்பது அறநெறி நடப்பதாகா தென்ற கருத்து, இதில் தோன்றும்.
பி-ம்:—[1]செல்வத்தெந்தைதன், செல்வனெந்தைதன். (802)

55.—இலக்குமணன் மறுமொழி.

அந்த வாய்மொழி யைய னியம்பலும்
நொந்த சிந்தை யிளையவ [1]னேக்கினன்
எந்தை காண்டி யிடரினுக் கங்குரம்
முந்தி வந்து முளைத்ததன் றேவென்றான்.

(இ-ள்.) ஐயன்-இராமன், அந்த வாய்மொழி இயம்பலும்-அந்த வார்த்தையைக் கூறியவுடனே,—இளையவன் - இலட்சுமணன், நொந்த சிந்தை-வருந்திய மனத்துடனே, நோக்கினன்-(இராமனைப்)பார்த்தவனாய், 'எந்தை - என் தந்தைபோல்பவனே! காண்டி - (நான் சொல்வதை யாராய்ந்து) காண்பாயாக: இடரினுக்கு - (உனது) துன்பத்துக்கு, அங்குரம் - முளையானது, முந்தி-முன்னே [கைகேயிக்கு வரம் ஈவதை மன்னவர் ஒருப்பட்டவுடனே], வந்து முளைத்தது அன்றே - வந்து தோன்றிற்றன்றோ?' என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

இராமபிரானுக்குத் துணையாவார் ஒருவரும் இன்றித் தனிப்பட்டிருக்கும் இவ்வனவாசகாலத்தில் எல்லாவகைப் பணிவிடைகளையும் செய்யவேணு மென்று பேருவப்புடனே இராமபிரானது திருவுளத்துக்கு நமது செய்கை உவப்பாயிருக்கவேணுமென்ற கருத்தோடு இலக்குமணன் அடிமை செய்ய, இராமபிரான் தன் அடிமைச்செயலை உவப்போடு ஏற்றுக்கொள்ளாது மனம்நொந்து உனக்கு இடர் இழைத்தேனென்று வருந்தியது நோக்கி, அவ் விளையபெருமாள் சிந்தைநொந்து, 'நீர் இப்போது வருந்துவது

சரியன்று: நான் பணிசெய்வது எனக்கு மனமகிழ்ச்சியே விளைத்தலால் எனக்கு இடர்தந்தவராகமாட்டீர்: ஆனால், என்று மன்னவர் கைகேசிக்கு வரந் தந்திட்டாரோ, அன்றே உமது இடர்க்கு அங்குரம் இட்டாற்போலாயிற்று' என்றனனென்க. சுகுமாரனை உமக்கு வனவாசம்நேர்ந்திருப்பது குறித்து எனக்குப் பேரிடரே தவிர, உமக்குப்பணிசெய்வது எனக்கு இடர்தராது; பேருவப்பையே தருமென்றவாறு. பண்புக்கடலாகிய நீர் மூத்தவராகத் தோன்றியதே உமது துன்பத்திற்கு அடிப்படையான காரணம் என்று அக்காலநிலைக்கு வருந்தியதாக ஈற்றடிக்கு உரை கூறலும் ஒன்று. நோக்கினன் எனபதற்கு வாயினாற் கூறாமல் கண் சாடையினாலேயே கூறினான் இலக்குமணனென்னலுமாம். [1]நோக்கினால் என்றும் பிரிக்கலாம். இனி, பின் இரண்டடிகளை இராமபிரான் கூறியதெனக்கொள்ளலும், அடுத்த செய்யுளில் 'என்றும் எண்ணினன்' என்பதற்குப் பொருந்தும். (803)

56.—இரண்டு கவிகள்-இராமபிரான் தன் மனத்தினுள் ஆராய்ந்து இலட்சுமணனைத் தேற்றுதலைத் தெரிவிக்கும்.

[1]ஆக [2]செய்தக்க தில்லை யறத்தினின்று
ஏக லென்ப தரிதென்று மெண்ணினன்
ஓகை [3]கொண்டவ [4]னுள்ளிடர் [5]நோக்கினன்
சோக [6]பங்கந் துடைப்பரி தா[7]லென்றான்.

(இ - ள்.) 'ஆக - இருக்கட்டும்: செய்தக்கது - (இப்போது இங்குத்தோன்றிய இடர்க்குப் பரிகாரமாகச்) செய்யக்கூடியது, இல்லை—; அறத்தினின்று - தருமத்தைவிட்டு, ஏகல் என்பது - கடந்து செல்வதென்பது, அரிது - (எம்மனோர் செய்தற்கு) உரியதன்று', என்றுஉம்—, எண்ணினன் - (தன்) மனத்திற்குள்ளேயே யாராய்ந்தவனாய்,—ஓகை கொண்டவன் - (தனக்குப் பணி செய்ய நேர்ந்தது குறித்து) மனமகிழ்ச்சிகொண்டவனாகிய இளைய பெருமாளின், உள் இடர் - (சுகுமாரனை இராமன் கடுங்காட்டில் வசிக்கும்படி நேர்ந்ததே என்று சிந்தித்து) மனத்திற்குள் வருந்துவதை, நோக்கினன் - பார்த்தவனாய், 'சோகபங்கம் - (இவ்விலக்குமணனது) துயரமாகிய சேறு, துடைப்பு - போக்குவது, அரிது - அருமையானது,' என்றான் - என்று கருதினான்; (எ.- று.)

ஆக-வார்த்தைப்பாடு. மனத்தை மாசுபடுத்துவதனால், சோகத்தைப் பங்கமாகக் கூறினான். ஶோகபங்கம் - வடசொற்றொடர். ஆல் - அசை: தேற்றமுமாம். பி-ம்:—[1]ஆகச். [2]செய்கதக்கதில். [3]கொண்டிலன். [4]உன்னிடர். [5]நோக்கியன். [6]பந்தம். [7]என. (804)

57. பின்னுந் தம்பியை நோக்கிப் பெரியவன்
மன்னுஞ் செல்வத்திற் குண்டுவ ரம்பிதற்கு
என்ன கேடுண்டிவ் வெல்லையி லின்பத்தை
உன்னு மேல்வரு முதியத் தோடென்றான்.

(இ - ள்.) பின்னும்—, பெரியவன்-மூத்தவனாகிய இராமன்,—தம்பியை நோக்கி—, 'மன்னும் செல்வத்திற்கு - (உலகத்திற்) பெறுகின்ற பொருட்செல்வத்துக்கு, வரம்பு உண்டு - முடிவு [அழிவு] உண்டு: வரும் ஊதியத்தோடு இ எல்லை இல் இன்பத்தை உன்னும் ஏல் - மேலே விளையக்கூடிய நற்கதியாகிய இலாபத்தோடுகூடிய இந்த எல்லையில்லாத இன்பத்தை (ஒருவன்) நினைத்துப்பார்த்தால், இதற்கு என்ன கேடு உண்டு - இதற்கு என்ன குறைவுள்ளது?' என்றான்-என்று (இலட்சுமணனுக்குச் சமாதானமுண்டாகக்) கூறினான்; (எ-று.)

இராச்சியமென்பதோ எப்போதும் சாசுவதமானதன்று; பகைவர் முதலியோரால் கவர்தற்கு உரியது; மேலும் பேரின்பத்தை விளைக்கக்கூடியதன்று; இப்போது தவக்கோலங்கொண்டு வனத்தில்வசிக்கின்ற இந்த வாழ்க்கையோ நாமே கைவிட்டாலன்றி இராச்சியம் போலப் பிறரால் கவர்தற்குஉரியதன்று; மேலும், இதனால் எல்லையில்லாத இன்பத்தைப் பெறலாம்: ஆதலாற் பேரூதியமும் உண்டு: ஆகவே, இராச்சியம் பெற்று வாழ்வதைவிட, இவ்வனவாசமாகிய வாழ்க்கையே சிறந்ததென்று இராமபிரான் இலட்சுமணனைநோக்கிக் கூறினனென்க. செல்வர்க்கு, இருக்கும்பொருளையும் இருந்த பொருளையும் இழத்தலாற் சோகிக்கவேண்டிவரும்: வறியார்க்கு அத்துன்பங்களில்லாமையாகிய இன்பத்தோடு மறுமையின்பமும் வாய்க்குமென்பதைச் சிந்தித்துப்பார் என்று இச்செய்யுட்கு உரை கூறுவாருமுளர். மேல்வரும் ஊதியத்தோடு, உன்னு - ஆராய்ந்துபார் எனினுமாம்.

58.—கவிக்கூற்று: இராமபிரான் செய்தியைமுடித்துவிட்டு, கேகய நாட்டிற்கு வசிட்டனனுப்பிய தூதுவரின்செய்தியைச் சொல்வோமெனல்.

தேற்றித் தம்பியைத் தேவருங் கைதொழ
நோற்றி ருந்தன னேன்சிலை யோனிப்பால்
[1]ஆற்றன் மாதவ னாணையிற் [2]போனவர்
கூற்றி னுற்றது கூறலுற் றுமரோ.

(இ - ள்.) நோன் சிலையோன் - வலியவில்லையுடையவனாகிய ஸ்ரீராமன், (இவ்வண்ணம் கூறி), தம்பியை தேற்றி—, தேவர்உம் கைதொழ - தேவர்களும் வணங்கிநிற்க, நோற்று இருந்தனன்-(தன்னுருவத்தைத் தானே மனத்திற்கொண்டவண்ணம்) நோன்புநோற்றிருந்தான்; இப்பால் - இனி, ஆற்றல் மாதவன் ஆணையின்போனவர் கூற்றின்-வலிமை பொருந்திய பெருந்தவசியாகிய வசிட்டமுனிவனது கட்டளையினாற் சென்றதூதுவர் விஷயத்தில், உற்றது-நிகழ்ந்தசெய்தியை, கூறல் உற்றும்-சொல்லத்தொடங்கினோம்; (எ - று.)

இராமபிரான் செய்தியைச் சித்திரகூடத்திலினிதிருந்தானென்று முடித்துக் கொண்டு, இனி அயோத்தி செய்தியைக் கூறக்கருதித் தைலமாட்டுபடலத்தினீற்றில் 'முடங்கல்கொடுத்தவரைப் போக்கினான்' என்று கூறி நிறுத்தியிருப்பதற்குமேல் நிகழுஞ் செய்தியைக் கூறுவோமென்கின்றார். இராமபிரானைக் கங்கைக்கரைவரையில் சுமந்திரன் தேரிலிட்டுக்கொண்டு போய்

விட, அடுத்த நாள் இராமன் முதலியோர் கங்கையைத் தாண்டி ஒருமரத்தடியில் தங்கி வாசஞ்செய்தலும், அதற்கு அடுத்தநாள் பரத்துவாசாச்சிரமத்தில் வசித்தலும், அதற்கு அடுத்த நாள் பரத்துவாசன் கூறிய வழி பிடித்துச் சித்திரகூடத்துக்குப் பயணமாகி யமுனையைக்கடந்து அதன் கரையில் இருத்தலும் அதற்கு அடுத்த நாள் சித்திரகூடத்தைச் சேர்தலுமாக, இராமன்முதலியோர் போய்ச்சேர்ந்ததைக் குகன்துசாரர்கள் உணர்த்த, அதன் பிறகே சுமந்திரன் சிருங்கிபேரபுரத்தினின்று திரும்பி ஆறுவது நாள் சாயங்காலத்தில் அயோத்திசேர்ந்து தசரதனுக்கு இராமன் வனஞ்சென்றசெய்தியை யுணர்த்த, அத்தசரதன் ஆவிநீங்கினனென்று முதனூலில் உள்ளது. பி-ம்:—[1] ஆற்ற, ஆற்றி. [2] போயவர்.

சித்திரகூடப்படலம் முற்றிற்று.

9-ஆவது பள்ளிபடைப்படலம்.

தசரதமன்னவனைப் **பள்ளிபடுத்தசெய்தியை யுணர்த்தும்** படலமென்பது பொருள். **பள்ளிபடுத்தல்** - இறந்தவுடலை யெரிக்குமாறு ஈமவிறகினாலியன்ற **படுக்கையிற் கிடத்துதல்**. பள்ளிபடுத்தல் இப்பொருளதாதலை, "செந்தீ" என்றுதொடங்குஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளில் "எந்தாய்வெறு நிலத்துச் சேர்தியோ வென்றினைந் திரங்கிப் பள்ளிபடுத்தார்களே" என்று வருதல்கொண்டும் உணர்க. **பள்ளிபடுத்தல்** என்பது- பெரியோர்களைஈமவிறகில்வைத்த லென்றபொருளிலும், சன்னியாசிகளைச் சமாதியில்வைத்த லென்றபொருளிலும் பின்பழகியபெருமாள்சீயர் அருளிச்செய்த குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திற் பலவிடங்களில் வந்துள்ளது. இந்தப் படலத்துக்குப் பள்ளிபடைப்படல மென்ற பெயர், அரசாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலையில் அயோத்தியாகாண்டமுள்ள பிரதிகளிந்தனுள் ஒன்றிற் காணப்பட்டது. பள்ளிபடையென் னுஞ்சொல், பள்ளிப்படையென்றும் வழங்குவதுஉண்டு: அங்ஙனம் வருதலைக் கல்வெட்டுக்களிற் காணலாம். பள்ளிப்படைப் படல மென்பதனுள் கூட்டெழுத்தாக எழுதப்பட்ட 'ப்ப' என் பதனை 'ய' என்ற எழுத்தாகத் தவருகப்படிக்கப்பெற்றபிழையினால் இப்படலத்துக்குப் **பள்ளியடைப்படலம்** என்று பெயர் வழங்கலாயிற்றென்றுதோன்றுகிறது. பள்ளியடை என்பதற்கு -பரதன் அரண்மனையையடைதலென்று ஒருசாரார் பொருள்கூறுகின்றனர். கீழ் 5 - ஆவது படலத்தில் தசரதன் இறந்த செய்தியைக் கூறியகவி, இப்படலத்தினால்இறந்த அம்மன்னவனைப் பள்ளிபடுத்தியதைக் கூறுகின்றா ரென்பதே ஏற்றிருத்தலின், பள்ளிபடைப்படலமென்றாவது பள்ளிப்படைப்படலமென்றாவதுஇந்தப் படலத்துக்குப் பெயரெனக்கொள்ளுவதே பொருத்தம். "எய்தி நூலுளோர் மொழிந்த யாவையுஞ், செய்து தீத்தலந்திருத்திச் செல்வனை, வெய்தினேற்றினார்,' (131) என்று இப்படலத்தினீற்றில் மன்னவனை, ஈமப்பள்ளியிலேற்றியமை கூறப்பட்டிருப்பதுங்காண்க. இனி, மற்றொருசாரார் பள்ளியடைஎன்பதற்கே ஈமப்பள்ளியிலடைவித்தலென்று நலிந்து பொருளுரைப்பர்.

இராமன் சித்திரகூடத்திலினிதிருந்தானாக, வசிட்டமுனிவனால் அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள் கேகயநாட்டையடைந்து ஓலையைக் கொடுத்துநின்றனர். அதைக்கண்டதும் பரதன் ஸ்ரீராமனது திருவடியைத்தரிசிக்கலாமென்னும்பெருவிருப்புடன்,சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு நாளும்பாராமற் சத்துருக்கனனோடுபுறப்பட்டு ஏழாநாளிற் கோசலநாடு சேர்ந்தான். அந்நாட்டில் எவரும் தத்தம் தொழிலைச் செய்யாமலும் களிப்பற்றும் இருப்பதையும், அந்நகரம் அலங்காரமற்றுப்பொலிவிழந்திருப்பதையுங்கண்டு மனத்திற் சங்கை கொண்டு சத்துருக்கனனுக்குக் காட்ட, அவனும் 'பெருந்துயரம் நேர்ந்துள்ளதுபோலவும், திருவே இந்நகரைவிட்டு நீங்கினள்போலவுங் காண்கின்றது' என்றான். அங்ஙனம் பேச்சு நிகழ்கையில், விரைவில் பரதன் அரண்மனையையடைந்து தந்தையிருக்கு மிடங்களிலெல்லாம் அவனைக் காணாமல் ஐயுறவெய்தி நின்றான். அப்போது பரதனை யொருத்தி யணுகி, தாய் அழைக்கின்றாள்' என்று தெரிவித்தாள். பரதன் தாயையணுகித் தொழ, அவள் கேகயநாட்டிலுள்ள தந்தைமுதலியோரின் சேமத்தை வினாவுதலும், பரதன் 'தந்தையைக் காணவேண்டும்: அவர் எங்கே?' என்று வினாவ, 'வானவர்கைதொழ மன்னவர் வானம்வைகினார்: வருந்தாதே' என்றாள். அதுகேட்ட பரதன் மிக வருந்தி 'தீயசொல்லை நீயலது இங்ஙனம் உரைப்பரோ?' என்று அவளைப்பழித்துத் தந்தையைக்குறித்துப் பலபடி புலம்பித் தானே தேறி, 'எனக்குத் தந்தைமுதலியஎல்லாவுறவும்இராமனேயாதலால் அவன்கழலை வந்தித்தாலல்லாமல் என் துயர் தீராது' என்றனன். கைகேயி 'இராமன்தேவி தம்பியரோடு கானகத்தான்' என்றாள். அது கேட்டலும், நெருப்புண்டவன்போல, பரதன், துடிதுடித்து 'இன்னும் எத்துணை துன்பம் கேட்பன உளவோ!' என்று நடுங்கி, இராமபிரான் கானகஞ் சென்ற காரணத்தை வினாவி யறிந்தான்; கீழே விழுந்து புரண்டு பிரலாபித்துத்தனக்கு இராச்சியம்வேணுமென்று தன்தாய் செய்த தீமைக்காக அவளைப் பலபடிபழித்துத் தன்னையும் வெறுத்துக்கொண்டான். எதைச் சொல்லவும் தன்மனநிலை மாறுதுநிற்குந் தன்தாய்முன்னே நிற்றற்கும் பிடியாமல், அந்தப்பரதன், கோசலையாரின் திருவடி தொழுவேனென்றுசொல்லி அன்னாளையணுகி அவளதுபாதங்களில்விழுந்து பலபடி புலம்பினான். அது கண்டு கோசலை 'இவன் மனந்தூயன்' எனத்தேர்ந்து, 'ஐயனே! கேகயர்கோன் மகள் இழைத்த கைதவம் நீ அறிந்திலைபோலும்' என்றனள். பரதன் தான் சிறிதும் அதனை யறிந்தவனல்லனென்பது அவள் மனத்திற் படுமாறு பலவகைச்சபதங்களைச் செய்ய, அந்தத்தேவி பரதனதுதன்மையை வியக்க, சத்துருக்கனனும் அந்தக்கோசலையைத் தொழுது மாழ்கினன்.

அப்போது வசிட்டமுனிவன் வந்து பரதனைநோக்கி 'இறந்தவர்க்குச் செய்யவேண்டிய கிரியைகளைச் செய்யவேண்டும்' என்ன, கோசலை யநுமதி தர, பிறகு பரதன் வசிட்டமாமுனிவனை வணங்கி, அவனோடும்போய்த் தந்தையினுடலைக்கண்டு புலம்பினான். பின்னர் நான்மறையாளர் மன்னவனுடலை விமானத்திலேற்றி நகரத்தவரும் மன்னவரும் கண்ணீருடனே சூழ்ந்திருக்க,

யானையின்மீதுவைத்து, சங்கு பேரி முதலியன ஒலிக்கச் சரயுவுக்குக்கொண்டுபோய்ச்சேர்த்து, 'வீர! ஈமக்கடனைச் செய்க' என்றனராக, அப்போது, ஈமக்கடன் செய்யுமாறு பரதன் வந்தான். வசிட்டன் 'அன்னை தீமையால் உன்னை மன்னன் துறந்தான்: நீ அந்திமக்கிரியைசெய்யவுரியனல்லை' என்று தடுக்க, பரதன் தன் நிலைமைக்கு மிகவும்வருந்திநிற்க, பின்பு முனிவன் சத்துருக்கனனைக் கொண்டு ஈமக்கடனைச் செய்வித்தான்.

கோசலைமுதலிய மூவரையொழிந்த மற்றைத்தேவிமார் சககமனஞ் செய்து புண்ணியலோகம் புக்கனர். அப்பால் மனைக்குத் திரும்பிப் பரதன் பத்துநாளும் ஆசௌசமிருந்து பின்னுஞ்செய்ய வேண்டிய கிரியைகளை யெல்லாம் செய்துமுடிக்க, பிறகு மன்னரின் நிவையம்வைகல் தொன்மையன்றெனத் துணியும் நெஞ்சினராய், மந்திரக்கிழவரும் அந்நாட்டவரும் வசிட்டமுனிவனும் பரதனைக் கூடினர்களென்பது, இப்படலத்திற் கூறிய விஷயம்.

சில பிரதிகளில் "பொருவில் தூதுவர்" என்பது முதல்"கரும்பலர் செந்நெல் (116) என்ற செய்யுள் முடியும் அளவும் '**பரதன் நகர்புகுபடலம்**' என்றும், அதற்குமேல் **தகனஞ்செய்படலம்** என்றும் உள்ளன என்ப. மற்றும் சிலபிரதிகளில் "தீயன (117) என்ற பாடல்இல்லாது அதற்குப்பிரதியாக வேறொருபாடல் உள்ளது என்ப. இங்ஙன் **பரதன்நகர்புகுபடலம் தகனஞ்செய்படலம்** என்று பெயருள்ள பிரதிகளில் பள்ளிபடைப்படலமே அவ்வாறு இருபிரிவாக அமைந்ததனுல் பள்ளிபடைப்படலம் என்று தனியே ஒருபடலம் இல்லை.

1.—சென்ற தூதுவர் பரதன்மாளிகையையடைந்து 'எம்வரவைப் பரதராசருக்குச் சொல்க' எனல்.

பொருவி றூதுவர் போயினர் பொய்யிலார்
இரவு நன்பக லுங்கடி தேகினுர்
பரதன் கோயிலுற் ருர்[1]படி காரிரெம்
வரவு [2]சொல்லுதிர் மன் வற் கேயென்ருர்.

(இ-ள்.) பொய் இலார் - பொய்யொழுக்கமில்லாதவர்களான, பொரு இல் தூதுவர் - ஒப்பற்ற தூதர்கள்,—போயினர் - (அயோத்தியினின்று பரதனை யழைத்துவருதற்காகச்) சென்றவர்களாய், இரவுஉம் நல் பகல்உம் கடிது ஏகினர் - இரவிலும் பகலிலும் (ஓயாமல்) விரைந்து நடந்து, பரதன் கோயில் உற்ருர் - பரதன் தங்கியுள்ள அரண்மனையையடைந்து,—(வாயில்காவலரை நோக்கி), 'படிகாரிர் - வாயில்காவலரே! மன்னவற்கு - பரதராசரிடத்து, எம் வரவு - எம்முடைய வருகையை [அயோத்தியினின்று தூதுவர் வந்துள்ளாரென்பதை], சொல்லுதிர் - சொல்லுங்கள்,' என்ருர்—; (எ-று.)

குற்றந்தீர்ந்த நன்மையைப் பயவாத சொல் பொய்யாமாதலாலும், இத்தூதுவர் காலம் இடன்முதலியவற்றை யறிந்து நன்மை பயவாச் சொல்லைப் பேசுதலொழித்து நன்மைபயக்குஞ் சொல்லையே பேசுவதில் வல்லவராதலாலும், இவர்களை 'பொருவிறூதுவர் பொய்யிலார்' என்ருர். படிகாரிர்-ப்ரதீஹாரர்என்னும்

வடசொல் திரிந்து விளியேற்றுவந்தது. அரசமாளிகையில்வாயில் காவலரிருத்தலும், அரசனைக் காண விரும்புவோர் அவர்மூலமாகத் தம் வருகையைத் தெரிவித்து அரசன் அநுமதி பெற்ற பின்பு அரசனைக்காணுதலும் முறையாதல் அறிக. மன்னவற்கே, ஏகாரம் - அசை. பி -ம்:-[1]படிகாரர். [2]சொல்லுமின். [3]மன்னவற்கென்கின்றார். (807)

2.—அநுமதிபெற்றுஉள்ளேவந்த தூதுவரிடத்துப் பரதன் தந்தையின்சேமத்தை விசாரித்தல்.

[1]தூதர் வந்தன ருந்தைசொல் லோ[2]டெனக்
காதன் முந்திக் களிக்கின்ற சிந்தையான்
[3]போது கீங்கெனப் [4]புக்கவர் [5]கைதொழத்
தீதி லன்கொல் திருமுடி யோனென்றான்.

(இ - ள்.) உந்தை சொல்லோடு தூதர் வந்தனர் என-உமது தாதையின் சொல்லுடனே தூதர் வந்துள்ளாரென்று (வாயில் காவலாளர்) கூற,—களிக்கின்ற சிந்தையான் - மகிழ்கின்ற மனமுடையவனாய், காதல் முந்தி-(தந்தை சொல்லைக் கேட்க) ஆவல் விஞ்சி,ஈங்கு போதுக என-இங்குவருக என்று(பரதன்)சொல்ல,— அவர்-அத்தூதுவர், புக்கு-(உள்ளே)புகுந்து, கைதொழ-வணங்கி நிற்க;— (பரதன் அவர்களை நோக்கி),—'திரு முடியோன் - கிரீடம் கவித்த சக்கரவர்த்தியாகிய தசரதர், தீது இலன் கொல் - யாதொரு தீமையும் இல்லாதிருக்கின்றாரா?' என்றான் - என்று க்ஷேமம் வினவினான்; (எ - று.)

உடம்பு நோயின்றியுறைதல் நாட்டிற்சேமக்குறைவின்றியிருத்தல் முதலிய யாவும் அடங்க, 'தீதிலன்கொல்' என்று வினவினான். உந்தை-உன்தந்தையென்பதன் மரூஉ. சொல்லென்றது-திருமுகத்தை. போதுகீங்கு - தொகுத்தல். [3]போதுகென்னென என்ற பாடத்திற்கு, போதுக - (இங்கு நீவிர்)வருக, என்-(ஊரினின்று இங்குவந்ததற்கு) யாதுகாரணம்? என-எனறு வினவ என்றுபொருளுரைக்க. நலன் விசாரிக்க வேண்டியபரதன ஏதோ மனத்து ஐயம் தோன்றியதனால் 'தீதிலன்கொல்' என்று வினவினரெனப. பி - ம்:—[1]தூது. [2]எனக். [3]போதுகென்கென, போதுகென்னவுட், போதுகென்றனன். [4]புக்கனர். [5]கைதொழாத்.

3.—தந்தையின் சேமங்கேட்டுக் களிப்புற்ற பரதன் இராமலட்சுமணரின் சேமத்தை விசாரித்து அவர்களைத் திசைநோக்கி வணங்குதல்.

வலிய னென்றவர் கூற மகிழ்ந்தனன்
இலைகொள் [1]பூணிளங் கோவெம் பிரானெடும்
உலைவில் செல்வத்த னேவென வுண்டெனத்
தலையி லேந்தினன் [2]ருழ்தடக் கைகளே.

(இ - ள்.) அவர் - அந்தத்தூதுவர், வலியன் என்று கூற - (யாதொரு தீங்குமின்றி நுமது தந்தை) வலிமைபெற்றுள்ளாரென்று கூற, மகிழ்ந்தனன்-மகிழ்ச்சியடைந்தவனாகி, (பரதன்),—

எம்பிரானொடுஉம் - எமது தலைவனாகிய இராமபிரானுடனே, இலை கொள் பூண் இளங்கோ - இலைத்தொழிலமைந்த ஆபரணங்களையணிந்த இளையபெருமாள், உலைவு இல் செல்வத்தனோ - குறைவற்ற செல்வமுடையவனா யிருக்கின்றானோ? என - என்று வினவ,—(அத்தூதுவர்), உண்டு என - (நீர் கருதியபடியே அவர்கட்கு யாதொருகுறையுமில்லாமை) உள்ளது என்றுகூற, தாழ் தட கைகள்-(முழந்தாளளவும்)தொங்குகின்ற நீண்ட (தன்) கைகளை, தலையில் ஏந்தினன்-(அவர்களுள்ள திசையைநோக்கித்) தலைமேல்வைத்து வணங்கினன்; (எ - று.)

வலியன்-நோயின்றிச் சுகமாகவாழ்ந்துள்ளா னென்றவாறு: "மல்லுயர்தோளினான் வலியனோவென்றான்" எனத் திருவடிசூட்டு படலத்து வருவதுங் காண்க. நோயற்றவாழ்வே குறைவற்ற பெருஞ்செல்வமென்றகருத்தினால், 'உலைவில் செல்வத்தனோ?' என்று வினாவின னென்க. உண்டுஎன்பது-அங்கீகாரவார்த்தை. பி-ம்:—[1] வேலெம்பிரானிளங்கோவொடும்; பூணிளங்கோனெம்பிரானொடும். [2] தாமரைக்கையினான். (809)

4.—பரதன் மற்றுஞ் சுற்றத்தோரது சேமம் விசாரித்தபின், தூதுவர் 'கொற்றவன்திருமுகங்கொள்க' என்று கூறுதல்.

மற்றுஞ் சுற்றத்து ளார்க்கும் வரன்முறை
உற்ற தன்மை [1] வினவி [2] யுவந்தபின்
இற்ற தாகு [3] மெழுதரு மேனியாய்
[4] கொற்ற வன்றன் றிருமுகங் [5] கொள்கென்றார்.

(இ - ள்.) மற்றுஉம் - பின்னும், சுற்றத்து உளார்க்குஉம்-பந்துக்களாக உள்ளவரைப்பற்றியும், வரல் முறை-கேட்க வேண்டிய முறைப்படியே, உற்ற தன்மை-நேர்ந்துள்ள யோக க்ஷேமங்களை, வினவி-கேட்டறிந்து, உவந்தபின்-(பரதன்) மகிழ்ந்திருந்தபின்பு,—(அந்தப்பரதனை நோக்கி அத்தூதுவர்),—'எழுது அரு மேனியாய்-எழுதமுடியாதபடி பேரழகுபடைத்தவனே! கொற்றவன் தன் திருமுகம்-(தசரத) மன்னவன்விடுத்த திருமுகம், இற்றது ஆகும்-இதுவாம்; கொள்க - (இதனை) வாங்கிக்கொள்க,' என்றார்—; (எ-று.)

பரதன்உவப்ப எல்லாருடைய க்ஷேமத்தையும் தெரிவித்த பின்பு, அரசனது திருமுகத்தைத் தூதுவர் தந்தன ரென்க. ஓலையைத் திருமுகமென்றது-மங்கலவழக்கு. பி-ம்:—[1] விராவி. [2] உவந்தற்கு, உவந்துபின், உவந்தனன். [3] எழிறருமேனியாய், என்றெண்ணியாயவர். [4] கொற்றமன்னன். [5] கொள். (810)

5.—பரதன், திருமுகத்தைப் பக்தியோடு சிரமீது கொள்ளுதல்.

என்று கூறலு மேத்தி யிறைஞ்சினன்
பொன்றி ணிந்த பொருவி றடக்கையான்
நின்று வாங்கி யுருகிய நெஞ்சினன்
துன்று [1] நாண்மலர்ச் சென்னியிற் சூடினன்.

(இ-ள்.) என்று கூறலும்-என்று (தூதர்கள்) கூறியவுடனே,—(பரதன்), ஏத்தி இறைஞ்சினன்-கொண்டாடி (அத்திருமுகத்தை) வணங்கி, பொன் திணிந்த பொரு இல் தட கையால் - பொன்னுபரணமணிந்த ஒப்பற்ற நீண்ட (தன்) கைகளால், நின்று வாங்கி-எழுந்துநின்று வாங்கிக்கொண்டு, உருகிய நெஞ்சினன்-(அன்பினால்) உருகுகின்ற மனத்தையுடையவனாய், நாள் மலர் துன்று சென்னியில்-அன்றுஅலர்ந்த மலர்களையணிந்த (தன்) சிரசின்மீது, சூடினான்-பூண்டான்; (எ-று.)—பி-ம்:—[1] தார். (811)

6.—திருமுகங்கொணர்ந்த தூதர்க்குப் பரதன் பெருநிதியம் ஈதல்.

சூடிச் [1]சந்தனந் தோய்த்துடைச் சுற்றுமண்
[2]மூடு தோட்டின் முடங்க [3]னிமிர்த்தனன்
ஈடு நோக்கிவந் தெய்திய தூதர்க்குக்
கோடி [4]மேலு நிதியங் கொடுத்தனன்.

(இ-ள்.) சூடி-(திருமுகத்தைச் சிரசிற்) சூடிய பின்பு,—சந்தனம் தோய்த்து-(மேற்புறத்திற்) சந்தனம் பூசப்பெற்று, சுற்று உடை மண் மூடு - சுருட்டுதலையுடையதாகி (வாய்ப்புறத்து) மண் வைத்துமூடி முத்திரையிடப்பட்டுள்ள, தோட்டின் முடங்கல்-ஓலையின் சுருளை, நிமிர்த்தனன்-பிரித்துப் பார்த்தவனாய்,—ஈடு நோக்கி-(அத்திருமுகத்தில்) எழுதியிருந்த விஷயத்தைப்பார்த்து, வந்து எய்திய தூதர்க்கு - (அதனைக்) கொண்டுவந்து சேர்த்த தூதர்களுக்கு, கோடி மேல்உம் - கோடியென்னும் அளவுக்கும் மேலாக, நிதியம் - பொருளை, கொடுத்தனன் - (பரதன்) கொடுத்தான்; (எ-று.)

அந்தத்திருமுகத்தினிடத்துப் பெருமதிப்பினால்,பரதன் அம்முடங்கலைத் தன்சிரசிற் சூடினான். அத்திருமுகத்தில், 'கைவிஞ்சிப்போகின்ற காரியம் ஒன்று நேர்பட்டுள்ளதனால் இதுகண்டவுடன் வருக' என்று எழுதியிருந்தது பற்றி, இராமன் முதலியோரை விரைவிற்காணுதற்கு இத்திருமுகம் வந்தது காரணமாகுமென்ற உவப்பினால் பரதன் அத்திருமுகத்தைக் கொணர்ந்தோர்க்குக் கோடியினும் மிக்க திரவியங் கொடுத்தனனென்க. கோடி மேலும் திரவியம் கொடுத்தனன்-புதுவஸ்திரங்களைக்கொடுத்த தன்றி நிதியமும் கொடுத்தானென்றலுமாம். சுபசூசகமாக அம்முடங்கலிற் சந்தனம் தோய்த்திருந்தது. மன்னவர்கள் பனையேட்டிற் செய்தி யெழுதிச் சுருளாகச் சுற்றிய ஓலையின் வாய்முகத்தில் மண்ணையிட்டு இராசமுத்திரையை வைத்து அனுப்புதல், முற்காலத்து மரபு. முடங்கல்-சுற்றியுள்ள ஓலைச்சுருள்; முடங்குதல் - சுருண்டிருத்தல்: அல்-பெயர்விகுதி. ஈடு-இடப்பட்டுள்ள[எழுதப்பட்டுள்ள] விஷயம். பி-ம்:—[1] சாதனச்சொற்றொடைச், சாதனந் தோலுடைச், சாதனந்தோற்றுடை, சாதனந்தோட்டுடைத்துச் சுருள். [2] மூடல். [3] நிமிர்த்ததன். [4] மேனிதியங்கொடுத்தானரோ.

7.—இராமனைக் காணலாமென்ற ஆசையாற் பேரன்புகொண்டு பரதன் மலர்களைத் தூவுதல்.

வாணி லாநகை தோன்ற [1]மயிர்புறம்
[2]பூண [3]மீதுயர் காதலிற் பொங்கினன்
தாணி லாமலர் தூவினன் றம்முனைக்
காண லாமெனு மாசை கடாவவே.

(இ - ள்.) (அப்போது பரதன்), - வாள் நிலா நகை தோன்ற - வெள்ளொளிபரவுகின்ற மகிழ்ச்சிச்சிரிப்புத் தோன்றவும், மயிர் புறம் பூண்-மயிர்க்கூச்சு(த் தன்) உடம்பின்மீது அலங்காரமாக வுண்டாகவும், மீதுஉயர் காதலின் பொங்கினன் - மிகவும் அதிக மாகிய அன்பினால் விஞ்சப்பெற்றவனாய், தம்முனை காணல் ஆம் எனும் ஆசை கடாவ - தனது முன்பிறந்தவனாகிய இராமபிரானை (நாம்) காணக்கூடுமென்ற ஆசை தூண்டுவதனால், தாள் நிலா மலர் தூவினன் - தாளோடு விளங்குகின்ற மலர்களை (அம்முடங் கலின் மீது) தூவினான்; (எ - று.)

வாயிலே சிரிப்பும், உடம்பில் மயிர்க்கூச்சும் தோன்ற, இராமனைக் காணப் போகின்றோமென்ற களிப்புடனே ஆவல்பொங்கிக் கொண்டிருக்க, பரதன் விரைவில் அம்முடங்கலில் மலர்களையிட்டு அருச்சித்தனனென்க. தாள்நிலாமலர் - அப்போது தான் பறித்த மலர் என்று கருத்துக் கூறுவர். நிலாநகை, நிலாமலர் - வினைத் தொகைகள்: நிலாமலர் - நில்லாத மலரெனின், எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தொடர். தாள்நிலா(வ) - தாளிலே பொருந்த, மலர் தூவினன் என்று உரைத்தாருமுளர். பி-ம்:—[1]மயிர்ப். [2]பூணும், [3]வானுயர். (813)

8.—பரதன் சத்துருக்கனனோடு உடனே புறப்படுதல்.

எழுக சேனையென் றேவின னெய்தினன்
தொழுது கேகயர் [1]கோமகன் சொல்லொடும்
தழுவு தேரிடைத் தம்பியொ டேறினன்
பொழுது நாளுங் குறித்திலன் [2]போயினன்.

(இ - ள்.) (உடனேபரதன்),—எய்தினன் - (தான் புறப்படக்) கருதியவனாய், 'சேனை எழுக - (யான் அயோத்திக்குப் புறப்படுவதனால் எனது) பரிவாரச்சேனைகள் உடனேபுறப்படுக,' என்று—, ஏவினன்-கட்டளையிட்டு,—தொழுது - (கேகயர்கோனை) வணங்கி (விடைபெற்று), கேகயர் கோமகன் சொல்லொடும் - கேகய தேசத்தரசகுமாரனாகிய அந்தயுதாசித்தின் அநுமதியுடனே, தழுவு தேரிடை - (குதிரைகள்) பூட்டப்பெற்றுச்சித்தமாக வந்து நின்ற தேரின்மீது, தம்பியொடு ஏறினன் - (தன்) தம்பியான சத்துருக்கனனுடன் ஏறி, பொழுதும் நாளும் குறித்திலன் - '(புறப்படுதற்கு) ஏற்ற முகூர்த்தந்தானா? ஏற்ற நாள்தானா?' என்று இதுஒன்றையும் கவனிக்காமலே, போயினன் - (அயோத்திமா நகரத்தை நோக்கிப்) பயணமானான்; (எ - று.)

தனக்கு எல்லாவுறவுமுறையுமாக நினைத்திருக்கும் இராமபிரானைக் காண்பதிலுள்ள பேரவாவினால் நாள்பொழுதுகளையும் கவனியாமல் சத்துருக்கனனோடும் பரதன் உடனே புறப்பட்டனனென்க. கடவுளிடத்துச் செல்லப்புறப்படுமிடத்து நாள்முதலியன கவனிக்க வேண்டியதில்லை யென்பது, 'பொழுதுநாளுங்குறித்திலன்' என்றவிடத்துப் பெறப்படுதல் அறிக. பிறமதத்தவரும் "வேயுறுதோளி" என்னும் பதிகத்தில் இக்கருத்தைவெளியிட்டிருத்தல் இங்குக்கருதத்தக்கது. சொல்லொடும் தேரிடையேறினன் என்றதொடர்க்கு-தான் பயணமாவதை அந்தக்கேகயர்கோமகனிடஞ்சொல்லிவிட்டு, 'அவன் விடைகொடுத்தானா?' என்பதையும் பாராமல் தேரின்மீது ஏறினனென்று கருத்தாகலாம். பி-ம்:-[1]கோன்மகன். [2]போகின்றான்.

9.—இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள்-பரதன் புறப்பட்டபோது அரச சின்னங்கள் திரண்டு உடன்வந்ததைக் கூறும்.

[1]யானை சுற்றின தேரிரைத் தீண்டின
மான வேந்தர் [2]குழுமினர் வாளுடைத்
தானை [3]சூழ்ந்தன [4]சங்க முரன்றன
மீன வேலையின் விம்மின பேரியே.

(இ - ள்.)(பரதன் புறப்பட்டுச்சென்றபோது),யானை சுற்றின-யானைகள் சூழ்ந்துவந்தன; தேர் இரைத்து ஈண்டின - இரதங்கள் ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டு நெருங்கின;மானம் வேந்தர் குழுமினர்-பெருமைபொருந்திய அரசகுமாரர்கள் திரண்டுவந்தார்கள்; வாள் உடை தானை சூழ்ந்தன-படைக்கலம் பூண்ட காலாட்படைகள் சூழ்ந்துவந்தன: சங்கம் முரன்றன-சங்கவாத்தியங்கள் சப்தித்தன; பேரி - பேரிகைகள், மீனம் வேலையின் விம்மின - (பலவகை) மீன்கட்கு இருப்பிடமான கடல்போலப் பேரொலிசெய்தன;(எ - று.)—மான வேந்தர் என்றதொடர்-குதிரைகளையுடைய வேந்தரெனின், நால்வகைப்படையும்கூறியதாம்: மான்-குதிரை. மான - குறிப்புப் பெயரெச்சம். வாள்-மற்றையாயுதங்கட்கும் உபலட்சணம். பி-ம்:—[1]சேனை. [2]குழுவினர். [3]சூழ்ந்தது. [4]சங்கு. (815)

10. கொடி [1]நெருங்கின தொங்கல் [2]குழீஇயின
வடிநெ டுங்கண் மடந்தைய ரூர்மடப்
பிடிது வன்றின பூணொளி பேர்ந்தன
இடி [3]து வன்றின மின்னென [4]வெங்குமே.

(இ - ள்.) (பரதன் செல்லுகின்ற அவ்விடமெங்கும்),—கொடி நெருங்கின-துவசங்கள் நெருக்கமாகவந்தன; தொங்கல் - தொங்கலெனப்படும் அரசசின்னம், குழீஇயின-திரண்டுவந்தன; வடிநெடு கண் மடந்தையர் ஊர் மடம் பிடி துவன்றின - மாவடுப்போன்ற நீண்டகண்களையுடைய மகளிர் ஏறிச்செல்லும் இளமையுள்ள பெண்யானைகள் நெருங்கிவந்தன ;இடி துவன்றின மின் எனஎங்கும் பூண் ஒளி பேர்ந்தன-வானம் இடிக்கும்போது தோன்றுகிற மின்னல்போல அவ்விடமெங்கும் ஆபரணவொளி விட்டுவிட்டு விளங்கின; (எ - று.)

அரசர்வருகையில் அவர்தேவிமார் பிடிமீது வந்தன ரென்று கூறுதல் ஏற்கும். இனி, அரசகுமாரர்கட்குச் சிலவகைப்பணிவிடைகளை மடந்தைமார் புரிவதாகக்கூறுதல், கவிமரபு; அங்ஙனம்பணிவிடைபுரியும்மகளிர் பிடியின்மீது ஏறிவந்தன ரென்க. சேனாவீரரின் மனைவியர் பிடிமீது ஏறிவந்தனரென்றலும்ஒன்று. அரசகுமாரர் முதலியோர் அணிந்துள்ள பூண்களினொளி, மின்னலைப்போலவிட்டு விட்டு விளங்குவனவாகும். இடி-இலக்கணையால், மேகமெனக் கொள்ளலுமாம்: பிடி-பெண்யானை. தொங்கல்-பீலிக்குஞ்சமென்னும்விருது. வடி-கூர்மையுமாம். நான்காம் அடியில், துவன்றின - பெயரெச்சம்: வினையாலணையும்பெயரெனினுமாம். பி-ம்:—[1] நிறைந்தன. [2] குழுமின. [3] தொடங்கின, துடங்கிய. [4] எங்கணும். (816)

11. [1] பண்டி யெங்கும் பரந்தன பல்லியம்
கொண்டி யம்பின [2] கோதையர் கோதையில்
வண்[3] டி யம்பின வாளியின் வாவுறுஞ்
செண்டி யங்கு பரியுஞ் செறிந்தவே.

(இ - ள்.) பல் இயம்-பலவகைவாச்சியங்கள், பண்டி எங்கும்-பலபண்டிகளிலும், கொண்டு-ஏற்றப்பட்டு, பரந்தன-பரவினவாகி, இயம்பின-பேரொலிசெய்தன; கோதையர் கோதையில் - (அங்குச்சென்ற) மடவார்கள் (அணிந்துள்ள)மலர்மாலைகளில், வண்டு இயம்பின-(தேனுண்ணும்) வண்டுகள் ரீங்காரஞ்செய்தன; வாளியின் வாவுறும்-அம்புபோல விரைந்து செல்லுகின்ற, செண்டு இயங்கு-செண்டுவெளியிலுலாவுகின்ற, பரிஉம்-குதிரையும், செறிந்த-நெருங்கின; (எ - று.)

பரியின் விரைந்தநடையை விளக்கும்பொருட்டு 'வாளியின் வாவுறும் பரி' என்றார். கீழ் ஒன்பதாஞ் செய்யுளில், யானை தேர் காலாள் என்ற மூவகைப்படை போந்ததனை யுணர்த்திய கவி, இதனாலும் அடுத்தசெய்யுளாலும் குதிரை உடன்போந்தமையை யுணர்த்துகின்றன ரென்ப. படைகள் இப்போதுவெகுதூரஞ் செல்லவேண்டியிருத்தலின் வண்டிகளிற் பலவகையியங்கள் ஏற்றப்பட்டுஒலிசெய்துகொண்டு உடன்சென்றமையையும் இங்குக் கூறுகின்றார். அங்ஙனம் பல்லியங்கள் ஒலிசெய்யுமிடத்து வண்டுகள் சுருதிகொடுப்பதுபோல ரீங்காரஞ்செய்துகொண்டிருந்ததை யெடுத்துக் கூறினர். செண்டு வெளி-வையாளிவீதி. வாளியின் வாவுறும்...பரி- "கணைவிடுவிசைய...புரவி" என்பது, பெருங்கதை. பி-ம்:—[1] பண்டியங்கள். [2] கொண்டலிற் கோதையில். [3] அலம்பின.

12. கிளை [1] மு கத்திற் [2] கிளரிசை [3] விம்மின
[4] உளைமு கத்தின வும்பரி னேவிடில்
[5] விளைமு கத்தன வேலையின் மீதுசெல்
[6] வளைமு கத்தன வாசியும் வந்தவே.

(இ - ள்) கிளை முகத்தில் - வேய்ங்குழலின்மூலமாக, கிளர் - விளங்குகின்ற, இசை-(இசைபோன்ற) இனவோசையை, விம்மின - வெளிவிடுவனவும், உளை முகத்தின- தலையாட்டமென்னும் அணியை(த்தம்) முகத்திற்கொண்டனவும், உம்பரின்-வானில், ஏவிடில் -

(செல்லுமாறு) தூண்டினாலும், வினை முகத்தன - (அச்செயலை) முடிக்கவல்ல தன்மையைக்கொண்டனவுமாகி, வேலையின் மீது செல் -(இத்தனை நாழிகைக்குள் இவ்வளவுதூரஞ் செல்லவேணு மென்றுபொழுது குறித்துக்கொண்டு ஓட்டினால்) அந்தப்போதுக் குட்செல்லவல்ல, வளை முகத்தன-வளைந்தமுகத்தைக் கொண்ட, வாசிஉம் - குதிரைகளும், வந்த - (உடன்) வரலாயின; (எ - று.)

கீழ்ச் செண்டியங்கும் பரி என்று கூறியது - பந்தயக்குதிரைகள் வந்தமையைக் குறிக்குமென்றும், இச்செய்யுளிற் கூறியது-இவர்ந்து செல்லுங் குதிரையைக் குறிக்குமென்றுங் கூறுவர் ஒருசாரார்; மற்றொருசாரார் குதிரையின் மிகுதியைக் குறிக்கவேண்டி ஒருபாடலோடு ஒழியாமல் இரண்டு பாடல்களினாற் கூறுகின்றனர்போலுமென்ப. குதிரைகளின் மூக்கின்றுளையினின்றும் வெளிவரும் ஒலி இன்னோசையாயுள்ள தென்பார் 'கிளைமுகத்திற் கிளரிசை விம்மின' என்றாருமாம். (மதுகைடபர்கள் கவர்ந்த வேதத்தை மீட்டுக்கொண்டு வருமாறு திருமால் ஹயக்கிரீவாவதாரஞ்செய்து இன்னோசை யுண்டாகப்பாடினாரென்று ஹரிவம்சத்திற் கூறியிருப்பது இங்குக் கருதத்தக்கது.) [4]இளைமுகத் தினனும்பரினேகிட, என்றபாடத்திற்கு, இளைமுகத்து இனன் உம்பரின் ஏகிடஎன்றுபிரித்து - இளஞாயிறு ஆகாயத்தினிடமாகச்செல்ல என்றும், இளை முகத்தினன் உம்பரின் ஏகிட எனப்பிரித்து - இளைத்தமுகத்தையுடைய அரசன் விண்ணுலகம் புக்கானாகஎன்றும் உரைகூறுவாருமுளர். மூன்றாமடியில் [5]விளைமுகத்தனல் என்றபாடத்தைக்கொண்டு - வடவைக்கனலைத் தன்னிடத்துக்கொண்ட, கடலின்மீதுஞ் செல்லுகின்ற [6]வாசிகளென்று உரைத்தலுமாம்: வடவைக் கனலைத் தன்னிடத்தே கொண்ட கடலினும் மேற்பட்டுச் செல்லுகின்ற வளை முகத்த வாசிகள் என்று பொருளுரைத்து, கடலினும்வேகமாகச் செல்லுகின்ற வளைந்தமுகத்தையுடைய வாசிகள்என்று உரைத்தாருமுளர். [1]நுகத்தில். [2]துருதம். [3]விளக்கின. [4]இளைமுகத்தின் வும்பரிற்றேவரில். [6]வளைமுகத்தநல், வாசியுவந்தவே. முதலிரண்டடிகள் "துளைமுகத்திற் சுருதிவிளம்பின, இளைமுகத்தினிலும்பரினேவிடில்" என்று அச்சுப்பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றன. இந்தப்பாடத்திற்கு, சுருதி - இன்னோசை, இளைமுகத்து - பூமியினிடத்தினின்று என்க. (818)

13. 'வில்லின் வேதியர் வாள் [1]செறி வித்தகர்
மல்லின் [2]வல்லர் சுரிகையின் வல்லவர்
[3]கொல்லும் வேல்குந்தங் கற்றுயர் கொற்றவர்
தொல்லை வாரணப் [4]பாகருஞ் [5]சுற்றினார்.

(இ-ள்) வில்லின் வேதியர் - வில்வேதத்தில் வல்லவரும், வாள் செறி வித்தகர் - வாட்போர்புரிவதில் நிரம்பிய வல்லமை பெற்றவரும், மல்லின் வல்லர் - மற்போரில் வல்லவரும், சுரிகையின் வல்லவர் - கத்திவீசுதலில் வல்லவரும், கொல்லும் - (உயிரைக்) கவரவல்ல, வேல் - வேற்படையிலும், குந்தம்-ஈட்டியிலும், கற்று - பயின்று, உயர் - மிக்கதிறமைபெற்ற, கொற்றவர்-வெல்

லுந்தன்மைவாய்ந்த வீரர்களும், தொல்லை வாரணம் பாகர்உம் - பழமையான [அனுபவம் வாய்ந்த] யானைப்பாகரும், சுற்றினர் - சூழ்ந்து வந்தார்கள்; (எ - று.)—உபவேதம்நான்கனுள்ஒன்றாய்த் தநுர்வேதமென்னப்படுதலின், அத்தொழிலில் வல்லவரை 'வில்லின் வேதியர்' என்றார். கொல்லும்வேல் - உபசாரவழக்கு. பி - ம்:—[1]நிறை. [2]மல்லர். [3]கல்லும். [4]பாகர்கள். [5]துன்னினர்.

14. எறிப கட்டின மாடுக [1]ளேற்றைமா
குறிகொள் கோழி சிவல்[2]குறும் பூழ்நெடும்
பொறிம யிர்க்கவு தாரிகள் [3]போற்றுறு
[4]நெறியின் மாக்களு முந்தி நெருங்கினர்.

(இ - ள்.) எறி பகடு இனம்-(ஒன்றையொன்று) மோதுகின்ற எருமைக் கடாக்களின் தொகுதியும், ஏற்றை மா ஆடுகள்-யாட்டுக்கடாக்களும், குறி கொள் கோழி - இரத்தக்கறையைக்கண்டு பொருந்தன்மையுள்ள கோழியும், சிவல்-சிவலும், குறும்பூழ்-குறும்பூழும், பொறி நெடு மயிர் கவுதாரிகள்-(உடலிற்)புள்ளிகளமைந்த நீண்ட மயிரையுடைய கவுதாரிகளும்,(என்ற இவற்றை), போற்றுறு - பாராட்டிவளர்க்கின்ற, நெறி இல் மாக்கள்உம்-நன்னெறியில்லாத மானிடரும், முந்தி-முற்பட்டு, நெருங்கினர்—;

எருமைக்கடாச்சண்டை முதலியவற்றிலேயே பயில்பவராய் நன்னெறிகற்றறிதலிலரான மானிடரும் உடன்திரண்டுவந்தனரென்க. நல்ல அறிவு இல்லாதவராதலின், 'மாக்கள்' என்றார். மா குறிகொள் கோழி என எடுத்து-பெருங்குறியை நாடிப் போகின்ற கோழிஎன்றாருமுளர். போற்றுறும் என்றும் பிரிக்கலாம். சிவல்-காடை யெனப்படும் பறவையென்றும், குறும்பூழ் - கவுதாரி வகையைச் சேர்ந்த பறவையென்றும் கூறுப: பி - ம்:—[1]ஏற்றை மாக், ஏற்றினங், ஏற்றினர், ஏற்றமாக், ஏறுமா, ஏனமாக்.[2]குறும் பூணெடும், குறும்பூணெடும். [3]போற்றிடு, போற்றவ. [4]நெறியும்.

15. நிறைந்த [1]மாந்தர் [2]நெருங்கினர் நெஞ்சினிற்
பறந்து போதுங்கொ லென்று பதைக்கின்றார்
[3]பிறந்து தேவ ருணர்ந்து [4]பெயர்ந்துமுன்
[5]உறைந்த [6]வானுறு வார்களை யொக்கின்றார்.

(இ-ள்.) நிறைந்த மாந்தர்-(கல்விகேள்விகளால்) நிரம்பிய மனிதர்பலர், 'பறந்து போதும் கொல்-(பரதன்) விரைந்துசென்று விடுவானோ!' என்று-, நெஞ்சினில் பதைக்கின்றார்-மனத்திற் பதைப்புக்கொண்டவராய், நெருங்கினர்-திரண்டுவந்தவர்கள்,— தேவர்-தேவர்களாயிருப்பவர், பிறந்து-(சாபத்தினால் இவ்வுலகத்திற்) பிறவியை யடைந்து, உணர்ந்து-(அந்தச்சாபத்தினின்று விடுபடுதற்கு ஏற்ற) நல்லறிவைப்பெற்று, பெயர்ந்து முன் உறைந்த வான் உறுவார்களை - (இவ்வுலகை) விட்டு முன்பு தாங்கள் வாழ்ந்த துறக்கத்தை யடையப்போகின்றவர்களை, ஒக்கின்றார்-ஒப்பவரானார்கள்; (எ - று.)

சாபத்தால் இங்குப் பிறவியையடைந்து முற்பிறவியின் அறிவைப் பெற்று இப்பிறவியை நீத்து மீண்டு தம்முலகைப் பெற

இருக்கின்ற தேவர்க்குத் தம்முன்னையநிலையை யிழந்திருத்தல்பற்றிவருத்தமும்விரைவில்தம்முலகம்கிடைக்குமென்பதுபற்றிப் பெருமகிழ்ச்சியும் இருக்குமாதலால், அவர்கள், பறந்துபோதுங்கொலென்றசிந்தையாற் பதைப்பும்பரதனைநெருங்குவதுபற்றிமகிழ்ச்சியுமுள்ள மாந்தர்க்குஉவமை. இனி, அயோத்தியினின்று பரதனுடன் கேகயத்திற்குச் சென்றிருந்தவர் அயோத்திக்குச் செல்ல மகிழ்கின்றவர்க்கு உபமானமாகப் பின்னிரண்டடிகள் வந்தன எனக்கொண்டு, அங்கன் நிறைந்தமாந்தர் நெருங்கிப் பதைக்கின்றாரானரென்றலும்ஒன்று. போதும்=போகும். இனி,இப்பாடலுக்கு-(பரதனுடன்வந்தவரான) நிறைந்தமாந்தர்நெருங்கினவராய், (நாம்), பறந்து-விரைவாக,(அயோத்திக்குப்)போதும்கொல்-போய்ச் சேருவோமா?என்று நெஞ்சிற்பதைக்கின்றவராய், பூமிக்குச் சாபத்தினால் வந்த தேவர்கள் நல்லுணர்வுபெற்றவராய்த் திரும்பத் தேவலோகத்திற்குவிரைந்து செல்பவர்போல அயோத்திக்கு மீண்டுசெல்லவிரையலானார்களென்று உரைப்பினுமாம். பி-ம்:—[1]மாதர். [2]நெருங்கின. [3]பிறந்த. [4]பெயர்த்தும்போய், பெயர்ந்து போய். [5]உறைந்து. [6]வானுறைவார்களை. (821)

16. ஊ[1]ன ளைந்த வுடற்குயி ராமெனத்
தா[2]ன ளைந்து தழுவின தண்ணுமை
தே[2]ன ளைந்து செவியுற வார்த்தென
வா[3]ன ளைந்தன மாகதர் பாடலே.

(இ-ள்.) மாகதர் பாடல்-மாகதர்களின் பாடல்கள்,தேன் அளைந்து-தேனின் இனிமையை(த் தான்)கொண்டு,செவி உற வார்த்து என-காதினுள்ளே சொரிந்தாற்போல [மிகவும் செவிக்குஇனிமையாய்], வான் அளைந்தன-வானுலகம்வரையும் பரவின; (அந்தமாகதர்பாடலை), ஊன் அளைந்த உடற்கு - மாமிசத்தாலான உடலுக்கு, உயிர் ஆம் என-உயிர் அமைந்திருத்தல்போல, தண்ணுமை-மத்தளவொலிகள், அளைந்து தழுவின-முழுதுங் கலந்து தழுவி யிருந்தன; (எ - று.)

உயிரானது தனக்கு உரிய உணர்வால் உடல்முழுதும் தழுவிநிற்பதுபோல, தண்ணுமையொலி மாகதர்பாடலைத் தழுவினது என்றார். அந்தமாகதர் பாடல் செவிக்கு இனிதாக ஒலித்தலை விளக்குவார்'தேனளைந்து செவியுற வார்த்தென' என்றார்.மாகதர்-அரசரின்முன்னேயிருந்து அவர்புகழ்பாடுவோர். தண்ணுமை - அதன் ஒலிக்கு, இலக்கணை. தான்-அசை. பி-ம்:—[1]அளந்த. [2]அளந்து, அளந்தன. [3]அளந்தது. (822)

17. ஊறு கொண்ட முர[1]சுமி [2]ழோதையை
[3]வீறு கொண்டன வேதியர் வாழ்த்தொலி
ஏறு [4]கொண்டெழு மல்ல ரிடிப்பினை
மாறு கொண்டன [5]வந்திக ளேத்தரோ.

(இ-ள்.) ஊறு கொண்ட-(குணிலால்)அறையப்படுகின்ற,முரசு-முரசவாத்தியம், உமிழ்-(தான்) வெளிப்படுத்துகின்ற, ஓதையை

ஓசையை, வேதியர் வாழ்த்துஒலி-வேதம்வல்ல பிராமணர்கள் (பரதனை) வாழ்த்துகின்ற ஒலியானது, வீறு கொண்டன - மேம்பட்டு ஒலித்தன: ஏறு கொண்டு எழு மல்லர்-காளையைப்போல வீர குணத்தோடுபுறப்படுகின்ற மல்லர்களின், இடிப்பினை-(தமதுவீரந் தோன்றச்செய்யுந்) கர்ச்சனையை, வந்திகள் ஏத்து-துதிபாடகர் (அரசனைத்)துதிக்கிறபாடலினொலி, மாறுகொண்டன—; (எ-று.)

ஒலிமாறுகொள்ளுதல்-மற்றையோசையினும் தம்மோசையே விஞ்சியிருத்தல். பி-ம்,—[1] இமிழ். [2] ஓதையின். [3] மாறு. [4] கொண்டன. [5] வந்தியரேத்தரோ, வந்திவழுத்தரோ. (823)

18.—பரதன் கோசலநாட்டை யடைதல்.

ஆறுங் [1]கானு மகன்மலை யுங்கடந்து
ஏறி யேழ்பக[2] னீந்திப்பி னெந்திரத்து
[3]ஊறு பாகு மடையுடைத் தொண்முளை
நாறு பாய்[4]வயற் [5]கோசல [6]நண்ணினான்.

(இ-ள்.) (பரதன்),—ஏழ் பகல் நீந்தி-ஏழுநாள் வழிநடந்து,(அந்நாள்களில்), ஆறுஉம்-நதிகளையும், கான்உம்-காடுகளையும், அகல் மலைஉம்-பரவியுள்ள மலைகளையும், கடந்து ஏறி-தாண்டிச்சென்று, பின்-பிறகு [எட்டாநாள்], எந்திரத்து ஊறு பாகு-கரும்பாலையிலே (கருப்பங்கழியினின்று) வெளிப்படுகின்ற சாறு, (அக்கரும்பாலையிலடங்காமல் மிகுந்து), மடை உடைத்து-(நீர் பாய்வதற்காக ஏற்பட்டுள்ள வாய்க்காலின் வழியேபோய்) நீர்மடைகளை யுடைத்துக்கொண்டு, ஒள் முளை நாறு வயல் பாய் - ஒள்ளிய முளைதோன்றுகின்ற வயலிலே பாயப்பெற்ற, கோசலம்-கோசலநாட்டை, நண்ணினான்-சேர்ந்தான்; (எ-று.)

பரதன் ஏழுநாள் வழிநடந்து சென்று யாறுமுதலியவற்றைக் கடந்து எட்டாவதுநாளில் கோசலநாட்டைச் சேர்ந்தனனென்க. பாகு-கருப்பஞ் சாற்றுக்கு இலக்கணை. எந்திரம்-யந்த்ரம். பி-ம்:— [1]குன்றுமகன், குன்றுங்கல். [2]நீந்த, நீங்கிப். [3]ஆறு. [4]நெடுங். [5]கோசலை. [6]நண்ணினர். (824)

19.—இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள்-பரதன்சென்றபோது கோசலநாடு இருந்த நிலைமையைக் கூறும்.

ஏர்து றந்த வயலிள மைந்தர்தோள்
தார்து றந்தன தண்டலை நெல்லினும்
நீர்து றந்தன தாமரை [1]நீத்தெனப்
பார்து றந்தனள் பங்கயச் செல்வியே.

(இ-ள்.) (பரதன் சென்ற அப்போது),—வயல்-வயல்கள், ஏர் துறந்த-ஏரை நீங்கியிருந்தன; இள மைந்தர் தோள்-இளமைவாய்ந்த ஆடவரின் தோள்கள், தார் துறந்தன-பூமாலைகளை நீங்கியிருந்தன; நீர்-ஜலங்கள், தண் தலை-குளிர்ந்த இடத்தையுடைய வயல்களி

லுள்ள, நெல்லின் உம்-நெற்பயிரிலும், துறந்தன-நீங்கியிருந்தன; பங்கயம் செல்வி - தாமரைமலரில் வாழ்கின்றவளாய்ச் செல்வத்திற்கு உரியவளான சீதேவி, தாமரை நீத்தெனை-(அந்நாட்டிலுள்ள) தாமரை மலரில்வாழ்வதைவிட்டு, பார் துறந்தனள் - (அந்தக்கோசல) நாட்டையே விட்டிட்டனள்; (எ - று.)

கோசலநாட்டையாண்ட தசரதசக்கரவர்த்தி இறந்துபட்டதனுலும், அந்நாட்டை யாளுதற்குஉரிய ஸ்ரீராமன் கானகஞ் சென்றதனுலும், வயல் முதலியன ஏர்முதலியன நீங்க, அந்நாடு பொலிவை யிழந்திருந்ததென்க. மேல் எட்டுச் செய்யுட்கும் இங்ஙனமே கருத்துக் காண்க. வயல்ஏர்துறந்தன - வயல்கள் ஏரடிப்பாரின்றித்தரிசாய்க்கிடந்தனஎன்றவாறு; ஏர்-அழகுமாம். நீத்தெனை - செய்தெனை என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்: இது, செய்தென்றவினையெச்சப்பொருளில் வந்தது. பார்-இலக்கணையால், பூமியின் ஏகதேசமாகியநாட்டினை யுணர்த்திற்று;' மாயோன்மேயகாடுறையுலகமும்'' என்ற இடத்து 'உலகம்' என்பதுபோல. பி-ம்:—[1]நீர்த்தெனை. (825)

20. [1]பிதிர்ந்த சாறு பெருந்துறை மண்டிடச்
[2]சிதர்ந்து [3]சிந்தி யழிந்தன தேங்கனி
[4]முதிர்ந்து [5]கொய்யுந ரின்மையின் [6]மூக்கவிழ்ந்து
உதிர்ந்து லர்ந்தன வொண்மல ரீட்டமே.

(இ - ள்.) தேம் கனி-இனிய பழங்கள்,—(கொய்யுநர் இன்மையின்), பிதிர்ந்த சாறு-(தம்மிடத்தினின்று) வெளிப்பட்ட ரஸங்கள், பெரு துறை மண்டிட-பெரிய நீர்த்துறைகளிலே நெருங்கிப்பாய, சிதர்ந்து சிந்தி அழிந்தன-நாற்புறமுஞ் சிதறியழிவுற்றன; ஒள் மலர் ஈட்டம்-அழகிய மலர்த்தொகுதிகள், கொய்யுநர் இன்மையின்-(தம்மைப்) பறிப்பவர்இல்லாமையால், முதிர்ந்து-முற்றி, மூக்கு அவிழ்ந்து-காம்புகளினின்றுவிண்டு, உதிர்ந்து-, உலர்ந்தன-வாடிக்கிடந்தன; (எ-று.)

'கொய்யுநரின்மையின்' என்பது, மத்திமதீபமாய், தேங்கனியழிந்தன என்பதனோடும் இயையும். அந்நாட்டவர் துயரமிகுதியால் தேங்கனிபறித்தலையும் மலர்பறித்தலையும்ஒழிந்திருந்தனரென்க. கொய்யுநரில்லாமைக்குக்காரணம், யாவரும் துயரில்மூழ்கியிருத்தலென்க. இங்ஙன் மாறுபாடான காட்சியைப்பரதன் கண்டானென்க. பி-ம்:— [1]பிதிர்ந்து. [2]சிதிர்ந்து. [3]சிந்தின முந்திய. [4]முதிர்ந்த. [5]கொய்குநர். [6]மூக்குமிழ்த்து, மூக்குவித்து. (826)

21. ஏய்ந்த கால மிதுவிதற் காமென
[1]ஆய்ந்து மள்ள ரரிகுந ரின்மையால்
பாய்ந்த சூதப் பசுநறுந் [2]தேறலாற்
சாய்ந்தொ சிந்து முளைத்தன சாலியே.

(இ - ள்.) இதற்கு ஏய்ந்த காலம் இது ஆம் என-இப்பயிரை யறுப்பதற்குப் பக்குவமான காலம் இதுவாகுமென்று, ஆய்ந்து-

ஆராய்ந்து, அரிகுநர்-அரிகின்றவரர்கிய, மள்ளர் - பயிர்த்தொழிலாளர், இன்மையால்-இல்லாமையால், சாலி- செந்நெற்பயிர்கள், —பாய்ந்த - (கனியைப் பறிப்பாரின்மையாற்சிந்தியழிந்தஅவற்றினின்று) வெளிப்பட்டுப்பாய்ந்த, சூதம்பசுநறுதேறலால் - மாம்பழத்தின் புதிய இனிய சாற்றினல், சாய்ந்து- தலை சாய்ந்து, ஒசிந்து-அடிமுறிந்து, முளைத்தன -(தாம் ஈன்ற தானியங்கள் பூமியிற்சிந்தி) முளைக்கப்பெற்றன; (எ-று.)

அரிகுநரில்லாமையாலே வளைந்த பயிர்மாங்கனித்தேறலினுல் மீண்டும் முளைத்தனவென்க. தேறல்-மது: இச்சொல்-இங்குஇலக்கணையால், இனிய சாற்றினையுணர்த்திற்று. பக்குவமான நிலையைக் கண்டறிந்து மள்ளர் விளைந்த தானியப்பயிரையறுப்பது, முறை. சிலநாளைக்குள் இத்துணைமாறுதல்நேர்ந்தனஎன்றது, **தொடர்புயர்வு நவிற்சியணியின்** பாற்படும்; மேலும் இங்ஙன் வருமிடங்களிலும் இவ்வணிகூறிக் கொள்க. பி-ம்:—[1] ஆய்ந்த. [2] தேறலில். (827)

22. எட்கு லாமல [1]ரேசிய நாசியர்
[2]புட்கு லாவயற் பூசற் கடைசியர்
கட்கி லார்களை காதற் கொழுநரோடு
[3]உட்க லாமுடை யாரி [4]னுயங்கினர்.

(இ - ள்.) எள் குலாம் மலர் ஏசிய நாசியர்-எள்ளின் விளங்குகின்றமலரை(த்தமக்குஉவமையாகாமையால்)பழிக்கின்ற[எள்ளுப்பூவினும் அழகிய] மூக்கையுடையவராகிய, புள் குலா வயல்பூசல் கடைசியர்-பறவைகள் மகிழ்ந்துசஞ்சரிக்கின்ற வயலிலே தொழில் செய்யுங் கடைசியர்கள், —காதல் கொழுநரோடு உள்கலாம்உடையாரின்-(தமது) அன்பிற்கு உரிய கணவரோடுஊடல்கொண்டவர் போல, களை கட்கிலார்-களைபிடுங்குதல்தொழிலை யொழிந்தவராய், உயங்கினர்-வருந்திக்கிடந்தார்கள்; (எ - று.)

கணவரோடுஊடல்கொண்டமகளிர் தஞ்செயலையொழிந்துவருந்திக்கிடப்பதுபோல, கடைசியர் தஞ்செயலாகியகளைகட்டலையொழிந்து உயங்கிக்கிடந்தன ரென்க. எண்மலரேசிய நாசியர் - **எதிர்நிலையுவமையணி.** பூசல்-இலக்கணையால், செய்தொழிலைக் காட்டிற்று. பி-ம்:—[1] எய்திய. [2] புக்குலா. [3] உட்குலாமுடையாரின். [4] ஒதுங்கினர். சில பிரதிகளில் இப்பாடலுக்குப் பின் "அலர்ந்த பைங்கூழ்" (26) என்ற பாடல் காணப்படுகின்றது. (828)

23. ஓது கின்றில கிள்ளையு மோதியர்
தூது [1]சென்றவர் வந்திலர் தோழர்பால்
மோது கின்றில பேரி [2]முழவிழாப்
[3]போது கின்றில [4]பொன்னணி வீதியே.

இ - ள்.) கிள்ளைஉம்-கிளியும், ஓதுகின்றில-பேசுதலையொழிந்தன; ஓதியர்-கூந்தலையுடையமகளிர், தோழர்பால் தூது சென்றவர் வந்திலர்-(தமதுபாங்கியர்க்குத்)தூதாக(த்தாம் அவருடைய)கணவரிடத்துச்சென்றவராய் வருதலைத் தவிர்ந்தனர்; பேரி முழ மோது

இன்றில-பேரியெனப்படுகின்ற முழக்கும்வாச்சியமும் முழக்கப்படா தொழிந்தன; பொன் அணி வீதி-பொன்ஞல் அலங்கரிக்கப்பெற்ற வீதியில், விழா போதுகின்றில-கலியாண ஊர்கோலம் முதலியன செல்லாதொழிந்தன; (எ - று.)

ஓதுகின்றில-வேதஞ்சொல்லுதலையொழிந்தனஎன்றுமாம்:கிளி வேதமோது மென்பதை "வளைவாயகிள்ளைமறைபாடுநாங்கூர்", "வளைவாய்க்கிள்ளை மறைவிளிபயிற்றும்" என்பவற்ருலும் அறியலாம். முழ-முழாவென்னுங் குறியதன்கீழ் ஆகாரங் குறுகிற்று. இன்பச்செயல் எதுவும் நிகழ்ந்திலதென்பது கருத்து. பேரி முழ- ஒருபொருட்பன்மொழி. பி-ம்:—[1] சென்றவர் சொல்லலர் கொண்கர் பால், சென்றிலவந்திலதோழர்பால், சென்றில சொல்லில கொண் கர்பால். [2] முழாவிழா. [3] போதுகின்றிலர். [4] பொன்னகர். (829)

24. பாட னீத்தன [1]பண்டொடர் பண்குழல்
ஆட னீத்த வரங்கொ டகன்புனல்
சூட னீத்தன சூடிகை [2]சூளிகை
மாட நீத்தன மங்கல வள்ளையே.

(இ - ள்.) பண் தொடர் பண் குழல் - பண்ணுல் தொடரப் பட்டு (மூங்கில் முதலியனகொண்டு) இயற்றப்படுங் குழலென்னும் வாச்சியம்,பாடல் நீத்தன-இசைபாடுதலைத் தவிர்ந்திருந்தன;அரங் கொடு-நர்த்தனசாலையுடனே, அகல் புனல் - பரவிய நீர்நிலைகள், ஆடல்நீத்த-ஆடுதலைத்தவிரப்பெற்றன; சூடிகை-சிரசுகள், சூடல் நீத்தன-மலர்சூடுதலைத் தவிர்ந்தன; சூளிகை மாடம் - இடிதாங்கியைக்கொண்ட மாளிகைகள், மங்கலம் வள்ளை - மங்களகரமான வள்ளைப்பாடல்களை, நீத்தன-நீங்கப்பெற்றன; (எ - று.)

புனல்-நீர்நிலைக்கு இலக்கணை. ஆடல்-சிலேடையால்,நர்த்தனஞ் செய்தல் நீராடுதல் என்றஇருபொருளைக் காட்டிற்று.சூடிகை-சூடா என்றவடசொல், 'க'ப்ரத்யயம்பெற்றுவந்ததென்க. சூளிகை = சூலிகை. சூளிகை-உச்சியுமாம்.வள்ளைப்பாட்டு-நெற்குத்தும்போது மகளிர் மன்னவன் போன்ற தலைவனைப் புகழ்ந்துபாடும் பாடல். மங்கலவள்ளையென்று ஒரு பிரபந்தமும் உண்டு. பி-ம்:—[1] வண் டொடு பாணர்கள், பண்டொடர்பாண்குழல், வண்டொடுபாண் குழல். [2] சூலிகை. (830)

25.* நகையி ழந்தன வாண் [1]முக நாறகிற்
புகையி ழந்தன மாளிகை பொங்கழல்
சிகையி ழந்தன தீவிகை தேமலர்த்
தொகையி ழந்தன தோகைய ரோதியே.

(இ - ள்.) வாள் முகம்-(அந்நாட்டிலுள்ளவரது) ஒளிபொருந் திய முகங்கள், நகை இழந்தன-சிரிப்பு நீங்கப்பெற்றன; மாளிகை- (அந்நாட்டு) மனைகள், நாறு அகில் புகை இழந்தன-நறுமணம்வீசு கின்றஅகிலின்புகைநீங்கப்பெற்றன; தீவிகை-(அந்நாட்டிலேற்றிய) விளக்குக்கள், பொங்கு அழல்சிகைஇழந்தன - மிக்க அக்கினிச்

சுவாலையை யிழந்தனவாய் மங்கிக்கிடந்தன; தோகையர் ஓதி - (அந்நாட்டு) மகளிரின் கூந்தல், தேன் மலர் தொகை இழந்தன-தேனையுடைய மலரின் தொகுதிகளை யிழந்தன; (எ - று.)—சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. தீவிகை-தீபிகா: வடசொல். அழற் சிகை-எரிகின்ற நெருப்புப்பிழம்பு. பி-ம்:—[1]முகன். (831)

26. அலர்ந்த பைங்கூ ழகன்குளக் [1]கீழன
மலர்ந்த வாயிற் புனல்வழங் காமையால்
உலர்ந்த வன்க ணுலோபர் கடைத்தலை
[2]புலர்ந்து நிற்கும் பரிசிலர் போலவே.

(இ-ள்.) அலர்ந்த பை கூழ்-வளமாக வளர்ந்தபசிய் பயிர்கள்,-அகல் குளம் கீழன-அகன்ற குளமடைக்கீழிருப்பனவாயினும்,மலர்ந்த வாயில்-மலர்ந்த வரப்பு மடைவாயில் புனல் வழங்காமையால்-(நீரைப்பாய்ச்சுவார்) நீரைப்பாய்ச்சாமையால், வன்கண் உலோபர் கடைத்தலை புலர்ந்து நிற்கும்பரிசிலர் போல-கொடுமையையுடைய [கருணையற்ற] உலோபிகளின் தலைவாசலிலே வாடிக்கிடக்கின்ற பரிசுபெறவந்தவர்கள்போல, உலர்ந்த-உலர்ந்துகிடந்தன;(எ-று.)

பரிசு பெறவேண்டிச்சென்ற புலவர், உலோபிகளின் தலைவாயிலையடையின் அவர்களிடத்துப் பெரும்பொரு ளிருந்தும் அவ்வுலோபிகள் ஒன்றும் உதவாமையால் எங்ஙனம் வாடிக்கிடப்பரோ, அவ்வாறு குளத்து நீர்நிரம்ப இருந்தும் மடைவழியாக நீர்பாய்ச்சுவார் பாய்ச்சாமையால் பைங்கூழ்கள் வாடிக்கிடந்தன வென்க. உலோபரது இரக்கமின்மை-நீர்பாய்ச்சுவோருக்குத் தம் செயலில் ஊக்கமின்மைக்கும், பயிர் வயல்களின் வரப்புமடை - பொருளைப் பெறப் பரிசிலர்விரித்திருக்கிறகைக்கும் உவமையாம்:வாடிநிற்றல் இவ்வுவமையிற் பொதுப்பொருள். கடைத்தலை - இலக்கணப் போலி. பி-ம்:—[1]கீழ்மடை. [2]உலர்ந்துநிற்ப. (832)

27. [1]நாவி னீத்தரு [2]நல்வளந் துன்னிய
[3]பூவி னீத்தென நாடு பொலிவொரீஇத்
[4]தேவு [5]நீத்தருஞ் சேணெறி [6]தாவிட
ஆவி நீத்த வுடலென லாயதே.

(இ - ள்.) நாவின் நீத்த அரு நல் வளம் - நாவினாற் சொல்லி முடித்தற்குங் கூடாத [மிக்க] நல்லவளம், துன்னிய - நெருங்கிய, நாடு-கோசல நாடு,—பூவின் நீத்தென-மலரையும் இழந்து, தேவு உம் நீத்து அரு சேண்நெறி தாவிட-(மலரில் தங்கும்)தெய்வமாகிய திருமகளும் நீங்கி(ச் செல்லுதற்கு) அரிய வெகுதூர வழியே சென்றிட, பொலிவு ஒரீஇ-(தன்) அழகை யிழந்து,—ஆவிநீத்த உடல் என ஆயது-உயிரையொழிந்த உடல்போல இருந்தது; (எ - று.)

சுருங்கச்சொல்லின், பலவளங்களும் பொருந்தியிருந்தகோசல நாடு, மலருமின்றித்திருமகளும்நீங்க, உயிரை நீங்கிய உடலைப்போலப்பொலிவிழந்துகிடந்த தென்பதாம். பூவின்,இன்-சாரியை: இப்

பாடலில் இரண்டு மூன்றாமடிகளிற் கூறிய பொருள் 19-ஆம்பாடலில் மூன்று நான்காமடிகளில் வந்திருத்தல்காண்க. பூவிநீத்தென என்ற பாடத்திற்கு. துன்னிய-(பல்வளமும்)நெருங்கிய,பூவி|புவி -நாட்டில், தேவும் நீத்து அருஞ்சேணெறி தாவிட, நாவின் நீத்தரும் நல்வளம் நீத்தென [நீத்ததாகப்]பொலிவு ஒரீஇ,ஆவிநீத்தவுடலெனலாயது என்று உரைப்ப: கொண்டாடுவதற்கு உரியனாய்ச் சிறந்த அரசன் இல்லாமையால், தேவு நீங்கிற்றென்க. நீந்தருஎன்பது, வலித்தல் விகாரம் பெற்றுவந்தது. இனி,நீத்துஎனஎடுத்து,முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயரென்றலும் ஒன்று. [4]தேவி என்ற பாடத்திற்கு- நாட்டிற்குஉரிய தேவதை யென்னலாம்.பி-ம்:—[1]நாவிநீத்தரு,நாவி நீத்தன, நாவினீத்தன. [2]நல்லவந்துன்னிய, நல்வளந் துன்னிசை. [3]பூவுநீத்தரு, பூவினீத்தனன். [5]நீத்தகன். [6]தாவிடா. (833)

28.—பொலிவிழந்த நாட்டை நோக்கிப் பரதன் நெட்டுயிர்த்தல்.

என்ற நாட்டினை நோக்கி யிடருழந்து
ஒன்று முற்ற துணர்ந்தில னுன்னுவான்
சென்று கேட்பதோர் தீங்[1]குள தாமென
நின்று நின்று நெடிதுயிர்த் தானரோ.

(இ - ள்.) என்ற-கீழ்க்கூறியவாறுள்ள,நாட்டினை - கோசலதேசத்தை, (பரதன்),—நோக்கி-பார்த்து,இடர் உழந்து-பெருந்துன்பமடைந்து, உற்றது ஒன்றும் உணர்ந்திலன்-நிகழ்ந்த செய்தியை யாதொன்றும் உணராதவனாய், உன்னுவான் - சிந்தைகொண்டு, சென்று கேட்பது ஓர் தீங்கு உளது ஆம் என-(நாம்) போய்க் கேட்கப்போகின்ற தீமையானசெய்தியொன்றுஇப்பொழுதுநேர்ந்துள்ளதென்று ஊகித்து, நின்று நின்று நெடிது உயிர்த்தான்-தயங்கித் தயங்கிப் பெருமூச்செறிந்தான்; (எ - று.)—அரோ-ஈற்றசை.

ஒன்றும், உம்மை-இழிவுசிறப்பு. நின்றுநின்று - அடுக்கு, விரைந்து செல்லாமே தயங்கிக்கிடந்தமையை யுணர்த்தும். பி-ம்:—[1]உளவாமென. (834)

29.—பரதன் நகரைக் காணுதல்.

மீண்டு [1]மேகியம் மெய்யெனு நல்லணி
பூண்ட வேந்தன் றிருமகன் [2]புந்திதான்
தூண்டு தேரினு முந்துறத் [3]தூண்டுவான்
நீண்ட வாயி னெடுநகர் நோக்கினான்.

(இ-ள்.) மெய் எனும் நல் அணி பூண்ட அ வேந்தன்-சத்தியமென்னப்படுகின்ற சிறந்த ஆபரணத்தையணிந்த அந்தத்தசரத மன்னவனுடைய, திருமகன்-சிறந்த புதல்வனாகிய அந்தப்பரதன்,- மீண்டும் ஏகி-பின்னும் சென்று,தூண்டு தேரின் உம் முந்துற புந்தி தூண்டுவான்-(குதிரைகளைத்) தூண்டிச்செலுத்தப்படுகின்ற தேரைக்காட்டிலும் முற்பட(த்தன்) புத்தியைவிரைவாகச்செலுத்தி

ஆராய்பவனாகி, நீண்டவாயில் நெடுநகர்நோக்கினான் - நீண்டவாசலை யுடைய சிறந்த அயோத்தியாநகரத்தைக் கண்டான்; (எ - று.)

மிகவும் விரைந்து ஆராயும் ஆராய்ச்சியுடனேபரதன்கண்டன னென்க. பரதன் கேகயநாட்டினின்று வந்த இப்போது கண்டது அயோத்திமாநகரத்தின் வைஜயந்தமென்ற பெயருள்ள மேற்கு வாயிலாமென்பது,முதனூல்கொண்டுஉணரலாகும். அயோத்திமா நகரம் இருக்க வேண்டிய நிலைமாறிப் பொலிவிழந்திருந்தமையால், பரதன் மனத்தில்தோன்றிய ஆராய்ச்சி பின்னும்பெருகிக்கொண் டிருந்த தென்க. தான்-அசை. [3]தூங்குவான் என்ற பாடத்திற்கு- மனவெழுச்சி குன்றியவனா யென்க. பி-ம்:-[1]எய்தி.[2]புந்தியால்.(835)

30.—இனி ஆறுகவிகள்-அயோத்தி முன்னைநிலை மாறி அழகு அழிந்திருந்ததைப் பரதன் கண்டதனைக் கூறும்.

அண்ட [1]முற்றுந் திரிந்தயர்ந் தா[2]யமுது
உண்டு போதியென் [3]றெண்கதிர்ச் செல்வனை
விண்டொ டர்ந்து விலக்குவ [4]போல்வன
கண்டி லன்கொடி யின்நெ டுங் கானமே.

(இ - ள்.) (அந்தப்பரதன்),—ஒள் கதிர் செல்வனை-ஒளிபொ ருந்திய ஆயிரங்கிரணங்களை (த் தனது) செல்வமாகப்படைத் துள்ள சூரியபகவானை நோக்கி, '(சூரியனே)! அண்டம் முற்றும் திரிந்து அயர்ந்தாய்-இந்தப்பூமி முழுவதும் அலைந்து சோர்ந்தாய்: அமுது உண்டு போதி-(இங்குத் தங்கி) உணவு அருந்திச் செல் வாயாக,' என்று - என்றுசொல்லி, விண் தொடர்ந்து விலக்குவ போல்வன-(அந்தச்சூரியன செல்லுகின்ற) வானத்திலே தொ டர்ந்துசென்று (அக்கடவுளின் போக்கை) விலக்குவனபோன் றுள்ளனவாகிய, நெடுகொடியின் கானம்-நீண்டகொடிச்சீலைகளின் தொகுதிகளை, கண்டிலன்-கண்டானில்லை; (எ - று.)

அந்நகரத்துப் பலவிடத்துங்கொடிபறத்தல் தவிர்ந்திருந்ததைப் பரதன் கண்டமை, இதனாற் கூறப்பட்டது. வானளவும் கொடிகள் ஓங்கியிருப்பது-சூரியபகவானை அமுது அருந்தாது அப்பாற் செல்லலாகாதெனத்தடுப்பதுபோலு மெனக் குறித்தார்; தன்மைத் தற்குறிப்பேற்றவணி. கானம்-தொகுதியென்ற பொருளில் வந்தது: "தாமரைக்காடு" என்ற விடத்து 'காடு' என்பதுபோல. அமுது- சோறு: நீர் என்ற பொருளும் உண்டு. பி-ம்:—[1]முற்றத்.[2]அமிர்து. [3]ஓங்குமருக்கனை. [4]போயெனக். (836)

31. ஈட்டு நன்[1]புகழ்க் கீட்டிய யாவையும்
வேட்ட வேட்டவர் கொண்மின் விரைந்தெனக்
கோட்டி மாக்களைக் கூவுவ போல்வன
கேட்டி லன்முர சின்கிள ரோதையே.

(இ - ள்.) ஈட்டிய யாவைஉம்-(நீதிநெறியால்) தேடிய செல்வம் எல்லாவற்றையும், ஈட்டும் நல் புகழ்க்கு-தேடுதற்குஉரிய சிறந்த புகழைப்பெறுமாறு,—'வேட்டவர்(பொருள்வேணுமென்று)விரும்

பியவர், வேட்ட-(தாம்) வேண்டிய்பொருள்களை, விரைந்து கொண்மின் - விரைவாகவந்து பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்,' என-என்று, கோட்டி மாக்களை-பெருந்திரளாகவுள்ள ஜநங்களை, கூவுவ போல்வன-கூவுவனபோலுள்ளனவான, முரசின் - கொடைமுரசினது, கிளர் ஓதை-(எங்கும்) பரவுகின்ற ஓசையை, கேட்டிலன்-(செவியாற்) கேட்டலு மில்லாதவனாயினான் (பரதன்); (எ - று.)

கொடைமுரசு தவிர்ந்திருத்தலைக் கண்டமை கூறப்படுகின்றது. கொடைமுரசு ஒலிப்பது, வேட்டவர் வேட்டவற்றைக்கொண்மினென்று கோட்டிமாக்களைக் கூவுவதுபோலுமெனக் குறித்தார்; **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** புகழ்க்குக் கூவுவ என இயையும். கோட்டி - கோஷ்டீ: மக்களின் பெருந்திரள்: கற்றோரின் திரள் எனக் கொள்ளலுமாம். பி - ம்:—[1]புகழீஇயுமென்றியாவையும், பொருளியாவையுமீட்டியே, புகழீயுமென்றியாவையும், புகழீட்டியும் யாவையும், புகழீஇயுமின்யாவையும். (837)

32. கள்ளை மாக்கவர் கண்ணியன் கண்டிலன்
பிள்ளை மாக்களி றும்பிடி யீட்டமும்
[1]வள்ளை மாக்க ணீதியும் வயிரியர்
கொள்ளை மாக்களிற் கொண்டன ரேகவே.

(இ - ள்.) மா கள்ளை கவர் கண்ணியன்-வண்டுகள் கள்ளையுண்கின்ற பூமாலையை யணிந்தவனாகிய பரதன்,—வள்ளை மாக்கள்-மங்கலவள்ளைப்பாடல்பாடுபவரும், வயிரியர் - பாடகரும்,- பிள்ளை மா களிறுஉம்-இளமையைக்கொண்டசிறந்த ஆண்யானைகளையும், பிடி ஈட்டம் உம்-பெண்யானைகளின் கூட்டத்தையும், நிதிஉம்-மற்றைச்செல்வத்தையும், கொள்ளை மாக்களின் கொண்டனர் ஏக-கொள்ளையடிப்பவர்போலப் பரிசிலாகப்பெற்றுக்கொண்டனராய்ச்செல்ல, கண்டிலன்—; (எ - று.)

வயிரியரும் வள்ளைமாக்களும் கொள்ளைகொள்பவர்போலக் களிறு முதலியவற்றை மிகுதியாகப் பெற்றுச் செல்லக்கண்டிலன் பரதனென்க. வள்ளைமாக்கள் - மங்கலபாடகரும், வயிரியர் - துதிபாடகரும் என்றலு முண்டு. பி - ம்:—[1]வள்ளல். (838)

33. காவன் மன்னவன் கான்முளை கண்டிலன்
ஆவு மாவு மழிகவுள் வேழமும்
மேவு காத [1]னிதியின் வெறுக்கையும்
பூவின் வானவர் [2]கொண்டனர் போகவே.

(இ - ள்.) காவல் மன்னவன் கான்முளை - (உலகத்தைப்)பாதுகாத்தலைச்செய்த தசரத மன்னவனது புதல்வனாகிய பரதன்,— ஆஉம் -பசுக்களையும், மாஉம்-குதிரைகளையும், அழி கவுள்வேழம் உம் - (மதநீர்) பெருகுகின்ற கன்னத்தையுடைய யானையையும், காதல் மேவு நிதியின் வெறுக்கைஉம்-(யாவரும்) விரும்புதலைச் செய்கின்ற பெருஞ்செல்வத்தின் பெருந்திரளையும், பூவின் வான

வர்-பூலோகத்துத்தேவர்களாகிய பிராமணர்கள், கொண்டனர் போக-(தானமாகப்)பெற்றுக்கொண்டு செல்லுதலையும்,—கண்டிலன்—; (எ - று.)

பிராமணர்க்குப் பசு குதிரை முதலியவற்றை ஈதல் மரபு: ஆதலால், பரதன் அங்ஙனம் அவ்வந்தணர் பெற்றுச்செல்லுதலைக் கண்டிலனென்றார். அழிதல் பெருகுதலென்னும் பொருளில் வருதலை "அழியும்புனலஞ்சனமாநதியே" என்றசிந்தாமணியிலும் காண்க. வெறுக்கை-வெறுக்குமாறு பெருந்திரளாகவுள்ளது: ஒரு பொருளை மிகுதியாகக்கண்டால் அதன்மீது வெறுப்புத்தோன்றுதல் இயல்பாதலின், பெருந்திரளை இங்கு 'வெறுக்கை' என்றார். விண்ணுலகத்துத் தேவர்போலப் பூமியிற் சிறந்துவிளங்குதலால், பிராமணரை 'பூவின்வானவர்' என்றது. பூ-வடசொல். பி - ம்:—[1] நிதியும். [2] கொண்டவர். (839)

34. [1]சூழ மைந்த [2]சுரும்பு நரம்புந்தம்
ஏழ மைந்த விசையிசை யாமையான்
மாழை [3]யுண்கண் [4]மயிலெனுஞ் சாயலார்
கூழை போன்ற பொருநர் குழாங்களே.

(இ - ள்-) பொருநர் குழாங்கள்-பொருநரின் கூட்டங்களினிடத்துள்ள, சூழ் அமைந்த சுரும்புஉம்-(மணமுள்ளவிடத்தே) சூழுந்தன்மையுள்ளவண்டுகளும், நரம்புஉம் நரம்புக்கருவிகளாகிய யாழ்முதலியனவும்,—தம்-தமக்கு உரிய, ஏழ் அமைந்த இசை-ஏழாகப் பொருந்திய சுவரங்களை, இசையாமையால்-இனிதாக ஒலிக்காமையினால்,—மாழை உண் கண் மயில் எனும் சாயலார்-மாவடுப்போன்று மையுண்ட கண்களோடு கூடிய மயிலென்று சொல்லத்தக்க சாயலமைந்த மகளிரின், கூழை - தலைமயிரை, போன்ற - நிகர்த்தன; (எ - று.)

கருநிறங்கொண்டு மெல்லியநரம்புபோல் தோன்றினும், ஏழிசைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றதன்மை மகளிர் கூழைக்கு இல்லாமையால், இசைத்தலில்லாத சுரும்பும் நரம்புகளும் மயிலெனுஞ்சாயலாரின் கூழைபோலுமென்றார். இசையிலாமையாகிப் பொதுத்தன்மை பற்றி, இவ்வுவமை கூறியது: பொருநரும் இசைபாடுதலில் வல்லவராதலால், அங்ஙனம் இசைக்குந்தன்மையமைந்த சுரும்பும் நரம்பும் 'பொருநர்குழாங்கள்' எனப்பட்டன எனினுமாம். பொருநர் - களம் பாடுவார். சுரும்பு நரம்புஉம் என்பதற்கு-சுரும்புபோன்ற இன்னோசை யுண்டாக்குகின்ற யாழும் என்று உரைத்தலு முண்டு. பி-ம்:—[1] சூழிமைந்தர். [2] நரம்புஞ் சுரும்பும். [3] ஒண். [4] மயினெடுஞ். (840)

35. தேரு மாவுங் களிறுஞ் சிவிகையும்
ஊரும் பண்டியு மூருந ரின்மையால்
யாரு மின்றி [1]யெழிலில வீதிகள்
வாரி [2]யின்றிய வாலுக வாற்றினே.

(இ - ள்.) தேர்உம் - இரதங்களும், மாஉம் - குதிரைகளும், களிறுஉம்-யானைகளும், சிவிகைஉம்-பல்லக்குகளும், ஊரும் பண்டி

உம் - தரையிலூர்ந்துசெல்லுந்தன்மையுள்ள பண்டிகளும், ஊருநர் இன்மையால் - ஏறிச்செல்பவரில்லாமையினால், வீதிகள்- (அயோத்திமாநகரின்) தெருக்கள், வாரி இன்றிய வாலுகம் ஆற்றின்-நீர்வற்றிவிட்ட மணல் நிரம்பிய ஆறுபோல, யார்உம் இன்றி எழில் இல - (செல்பவர்) எவரும் இல்லாமல் அழகழிந்தன; (எ - று.)

இதற்கு முந்தியெல்லாம் தேரூர்ந்துசெல்பவர் மாவேறிச்செல்பவர் முதலியோரால் பொலிவுபெற்றிருந்த அயோத்திமாநகரின் வீதிகள், அப்போது வீதியிற்செல்பவரே எவரும் இல்லாமையால் நீரற்ற நதிபோல அழகின்றிக்கிடந்தனவென்றவாறு: **உவமையணி.** [1]எழிலழி என்றபாடத்துக்கு 'ஆயின' என வருவித்து முடிக்க. வாலுகம் தற்சம வடசொல். சிவிகை - ஶிபிகா: வடசொல். பி - ம்:—[2]இன்றியல். (841)

36.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-நகரின் பொலிவழிந்த நிலையை, பரதன் சத்துருக்கனனுக்குக் காட்டுதலைக் கூறும்.

அன்ன தன்மை யகநகர் [1]நோக்கினன்
[2]பின்னை யப் [3]பெரி யோர்தம் பெருந்தகை
[4]மன்னன் வைகும் வளநகர் போலுமீது
என்ன தன்மை யிளையவ னேயென்றான்.

(இ - ள்.) அ பெரியோர்தம் பெருந்தகை - அறிவொழுக்கங்களாற் பெரியோர் பாராட்டும் பெருமைக்குணமுடைய அப்பரதன், —அன்ன தன்மை அகம் நகர் நோக்கினன்-அங்ஙன் முன்னைநிலை மாறியிருந்த நகரத்தின் உட்புறத்தைப் பார்த்தவனாய், பின்னை - பின்பு, (சத்துருக்கனனைநோக்கி), 'இளையவனே—! மன்னன் வைகும் வளம் நகர் - (நமது தந்தையாகிய) அரசர் தங்குகின்ற வளப்பமுள்ள இந்த ராஜதானி நகரில், ஈது - (நிலைமாறிய) இத்தன்மை, என்ன தன்மை போலும் - எந்தத்தன்மையினையொத்துள்ளது?' என்றான் - என்று வினவினான்: (எ - று.)

அன்னதன்மையகநகர் என்றது - கொடித்தேர்குதிகாணப்படாமை, கொடைமுரசினொலிகேட்கப்படாமை முதலியவற்றைக் கொண்ட நகரினுட்புறத்தை. இது என்ன தன்மைபோலுமென்றது - இங்ஙனம் நிலைமாறித்தோன்றுவது - அரசன் உயிருடனிருக்கும் நகருக்கு நேருமோ? அரசனில்லாத நகரத்தின் நிலைமையல்லவோ இது? என்றவாறு. [2]பின்னினை என்ற பாடத்துக்குப் பின்பிறந்தவனாகிய தம்பியை என்க. பி - ம்:—[1]நோக்கித்தன். [2]பின்னினைக, பின்னையே. [3]பெரிதப், பெரியோர்க்கு. [4]மன்னரின்றியமா. (842)

37. வேற்ற டங்கலர் [1]விண்ணுற வென்றிடும்
[2]கூற்ற டங்கருங் கார்புரை தோளினுய்
சேற்ற டங்கட் டிருவொடு நீங்கிய
[*]பாற்ற டங்கட லொத்தது பாரென்றான்.

(இ - ள்.) (பின்னும் பரதன் சத்துருக்கனனைநோக்கி),—'வேறு அடங்கலர் விண் உற - (மனமொன்றுதலின்றி) வேறுபட்டவ

ரான பகைவர் வீரசுவர்க்கம் அடையும்படி, வென்றிடும்-வெல்லுகின்றனவும், சூல் தட கரு கார் புரை-(நீராகிய) கருவைக்கொண்ட விசாலமான கருநிற மேகத்தை யொப்பனவுமான, தோளினாய் - கைகளை யுடையவனே!(இவ்வயோத்திமாநகரம்),—சேல் தட கண் திருவொடு நீங்கிய தட பாற்கடல் ஒத்தது - சேலென்னும் மீனை யொத்த பெரிய கண்களைக்கொண்ட இலக்குமியை நீங்கப்பெற்ற பெரிய திருப்பாற்கடலை யொத்துள்ளது: பார் - (இதனைக்) காண்பாயாக,' என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

திருவைநீங்கிய பாற்கடல் பொலிவழிந்து தோன்றுவதுபோல இந்நகர் இப்போது பொலிவழிந்து தோன்றுவதைக்காண்பாயென்கின்றான். பகைவரைப் போரில் தொலைத்தலால் அவர் வீரசுவர்க்கமுறுவ ரென்பதுபற்றி, 'அடங்கலர் விண்ணுற வென்றிடும்... தோள்' என்றார். தோள் கையாதலை "தோளுற்றார் தெய்வம்" என்ற இடத்துங் காண்க. வீரத்தையும் கொடையையுங் கொண்ட தோள்களை யுடையவனே! என்பது, முன்னிரண்டடியின் பொருள். திருவொடு - உருபுமயக்கம். பி - ம்:—[1] விண்ணுறவெற்றிடும், ஊரெனமெல்லிதால், ஊறெனமெல்லிதால். [2] கூற்றடங்கப்பொருநெடுங்கோளினாய், சூற்றடங்கருங்கார்புரை தோற்றத்தான், கூற்றடங்கல்புரை நெடுந்தோளினான். (843)

38.—சத்துருக்கனன் கூறுவது.

குரும ணிப்பூ ணரசிளங் கோளரி
இருகை கூப்பி யிறைஞ்சின [1]னெய்தியது
ஒருவ கைத்தன் றுறுதுய ரூழிவாழ்
திருந கர்த்திரு தீர்ந்தன ளாமென்றான்.

(இ - ள்.) குரு மணி பூண் அரசு இள கோள் அரி-சிறந்த இரத்தினங்கள் பதித்துச் செய்யப்பட்ட ஆணிகலங்களையணிந்துகொள்ளுந்தன்மையுள்ள சிங்கம்போன்ற இளையதம்பியாகிய சத்துருக்கனன்,-இரு கை கூப்பி இறைஞ்சினன்-(தனது)இரண்டு கைகளையுங் கூப்பி(ப் பரதனை) வணங்கியவண்ணம், '(இப்போது இந்நகர் தோன்றுவதைப்பார்த்தால்), எய்தியது உறு துயர்-(இப்போது) நேர்ந்துள்ள மிக்க துயரமான செய்தி, ஒருவகைத்து அன்று - ஒரு தன்மைப்பட்டதல்ல; (அன்றியும்), ஊழி வாழ்-கற்பாந்தகாலமளவும் (அழியாது) வாழ்வதான, திருநகர்-சிறந்த இந்நகரத்தைவிட்டு, திரு-இலக்குமி,தீர்ந்தனள் ஆம்-நீங்கினாள் போலும்,' என்றான்-என்று கூறினான்; (எ - று.)

இந்நகரத்தைப்பார்த்தால் பெருந்துயரச்செய்தி பலநிகழ்ந்துள்ளன வாகவும், இலட்சுமியே ஊரைவிட்டுச் சென்றுவிட்டதாகவும் தோன்றுகின்றது தென்று சத்துருக்கனன் பரதனிடங் கூறினனென்க. உறு-மிகுதிப்பொருளுணர்த்தும் உரிச்சொல். பி - ம்:—[1] எய்திய. (844)

39.—பரதன் அரண்மனையில் தந்தைவாழிடத்தை யடைதல்.

அனைய [1]வேலை [2]யரசுடைத் தோரணம்
மனையி [3]னீணெடு மங்கல வாயிலை

நினையு [4]மாத்திரத் [5]தேகிய நேமியான்
தனய னுந்தந்தை சார்விட [6]மேவினன்.

(இ-ள்.) அனைய வேலை-அங்ஙனம் பேச்சுநிகழுஞ் சமயத்தில், நினையும் மாத்திரத்து-நினைக்கும் பொழுதிற்குள், அரசு உடை தோரணம் மனையின் நீள் நெடு மங்கலம் வாயிலை - அரசன்வாழ்கின்ற தோரணத்தைக் கொண்ட மாளிகையின் மிகவோங்கியுள்ள மங்கலமான வாசலை, ஏகிய-சென்றுசேர்ந்த, நேமியான் தனயன் உம்-அரசகுமாரனாகிய பரதனும், தந்தை சார்வு இடம் மேவினன் - (தனது) தந்தையார் (வழக்கமாகத்) தங்கியிருக்கும் இடத்தைப் போய்ச் சேர்ந்தான்; (எ - று.)

பரதன் தான் கண்ட நகரின்நிலை 'தந்தையார் சௌக்கியமாக இருக்கின்றாரோ, இல்லையோ?' என்ற ஐயத்தை விளைத்ததனால், அரண்மனையைச்சார்ந்ததும்முந்துறமுன்னம்அரசன்சார்விடத்தை மேவினனென்க. நேமியான் -ஆஜ்ஞாசக்கரத்தையுடையவன்: எனவே, அரசனென்றதாயிற்று. பி-ம்:—[1]வேலையில். [2]அக்கடைத்தோரணம், அச்சிடைத்தேரணி, அச்சுடர்த் தோரணம். [3]மாதிரமங்கலவீதிகள், நீணெடுமங்கலவீதிகள், நீணெடுமங்கலவாயில்கள். [4]மாத்திரம். [5]எய்தினன். [6]எய்தலும். (845)

40.—அரசனை அங்குக் காணாமையால் பரதன் ஐயுறவுகொள்ளுதல்

விருப்பி [1]னெய்தினன் வெந்திறல் [2]வேந்தனை
இருப்பு நல்லிட மெங்கணுங் கண்டிலன்
அருப்ப மன்றிதென் றையுற வெய்தினன்
பொருப்பு நாண [3]வுயர்ந்த [4]புயத்தினன்.

(இ-ள்.) பொருப்புஉம் நாண உயர்ந்த புயத்தினன்-மலைகளும் வெள்கும்படி மிகவோங்கிய தோள்களையுடையவனான பரதன்,— விருப்பின் எய்தினன்-(அரசனைக் காணவேணுமென்னும்) பெரு விருப்பத்தோடு போய், வெந்திறல் வேந்தனை-மிக்கபராக்கிரமத்தையுடைய தசரதமன்னவனை, இருப்பு நல் இடம் எங்கண்உம் கண்டிலன்-(அவன்) வழக்கமாக இருக்கின்ற சிறந்த இடத்தில் எங்கும் காணாதவனாய், 'இது-அரசன்காணாமலிருப்பது, அருப்பம் அன்று- அற்பமான காரணத்தையுடையது அன்று: (அரசனே ஒருகால் இறந்திட்டானோ?),' என்று—, ஐயுறவு-சந்தேகத்தை, எய்தினன்- அடைந்தான்; (எ - று.)

அரசன் இருக்கும் இடம் எங்கும் அவனைக் காணாமையால், பரதன் மனத்திலே 'இங்ஙனம் அரசன் காணப்படாமைக்குக் காரணம் ஒருகால் அரசனே இறந்திட்டதுதானோ?' என்ற ஓர்ஐயமுண்டாயிற்றென்பதாம். அருப்பம் = அல்பம்: வடசொல். பி-ம்:—[1]எய்திய. [2]வேந்தினை. [3]வளர்ந்த. [4]பொற்றோளினன். (846)

41.—அப்போது தாய் அழைப்பதாக ஒருத்தி பரதனிடங் கூறுதல்.

ஆய [1]காலையி லையனை [2]நாடித்தன்
தூய [3]கையிற் றொழலுறு வான்றனை

கூய ளென்னை குறுகுதி [4]ரீண்டென
வேய்கொ டோளி [5]யொருத்தி விளம்பினள்.

(இ-ள்.) ஆய காலையில்-அப்போது, ஐயனை நாடி-தலைவனாகிய தசரதனைத் தேடி, தன் தூய கையில் தொழல் உறுவான தனை - தனது பரிசுத்தமான கையினால் தொழப்பார்ப்பவனாகிய பரதனை நோக்கி,—வேய் கொள் தோளி ஒருத்தி-மூங்கிலையொத்த தோளை யுடையளான (கைகேயியின்) தாதி ஒருத்தி, 'அன்னை கூயள்-தாய் அழைத்தாள்: ஈண்டு குறுகுதிர் - இங்கு வருக,' என - என்று, விளம்பினள்-கூறினள்; (எ - று.)

தூய கை-இராமபிரானைத்தொழுங் கை யென்னலாம். கூயள்-உயர்திணைப்பெண்பா லிறந்தகாலவினைமுற்று. குறுகுதிர் - ஒருவரைக்கூறும் பன்மை. பி-ம்:—[1] காதற்றனயனை. [2] தந்தவத். [3] தாயைத். [4] ஆண்டென, என்றுரு. [5] தொழுது. * அடையாற்றுப்பிரதியில் இந்த 41-ஆஞ்செய்யுளுக்குப் பாடாந்தரம் காட்டப்பட்டுள்ளது, வருமாறு:—

ஆய காதற் றலைவனைத் தந்தவர்
தூய கையற் றொழிலுறு வாருனைக்
கூய ளன்னை யென்றே சென்று கூறலும்
ஏய வன்பினன் றானுஞ் சென்றெய்தினன். (847)

42.—தன் தந்தைமுதலியோரின் சேமத்தைக் குறித்துக் கைகேயி பரதனை வினவி யறிதல்.

வந்து தாயை யடியில் வணங்கலும்
சிந்தை யாரத் தழுவினள் தீதிலர்
எந்தை யென்னைய [1]ரெங்கைய [2]ரென்றனள்
அந்த மில்குணத் தானும தாமென்றான்.

(இ-ள்.) (பரதன்) வந்து—, தாயை-(தன்) தாயானகைகேசியை, அடியில் வணங்கலும்-பாதங்களில் வணங்கியவுடனே, (கைகேசி), சிந்தை ஆர தழுவினள்-மனமாரத் தழுவிநின்று, 'எந்தை-எனது தந்தையும், என்னையர் - எனது தமையன்மார்களும்; எங்கையர் - எனது உடன்பிறந்தோர் முதலியோர்களும், தீது இலர்-யாதொரு தீமையுமின்றிச் சேமமாக இருக்கின்றனரா?' என்றனள்-என்று விசாரித்தாள்; அந்தம் இல் குணத்தான்உம் - எல்லையில்லாத குணத்தை யுடையவனாகிய பரதனும், அது ஆம் என்றான் - (அவர்களின் தீதில்லாத) அத்தன்மை உளதேயாமென்று மறுமொழிகூறினன்; (எ - று.)

இராமபிரானுக்குப் பரதந்திரனாக இருக்கையாகிற சிறந்த குணத்தையுடையவனாதலின், பரதனை 'அந்தமில்குணத்தான்' என்றார். பி-ம்:—[1] எனையர். [2] என்றலும். (848)

வேறு.

43.---'தசரதமன்னவன் எங்குஉள்ளான்?' என்று கைகேயியைப் பரதன் வினவுதல்.

மூண்டெழு [1]காதலான் முளரித் தாடொழ
[2]வேண்டினெ னெய்தினெ னுள்ளம் விம்முமால்
ஆண்டகை நெடுமுடி யரசர் கோமகன்
யாண்டையான் [3]பணித்திரென் றிருகை கூப்பினன்.

(இ - ள்.) (அப்போது பரதன் கைகேயியைநோக்கி),---'மூண்டு எழு காதலான் முளரி தாள் தொழ - (என்மீது) கிளர்ந்தெழுகின்ற அன்பையுடையவனான தசரதமன்னவனது தாமரைமலர் போன்ற பாதங்களை வணங்குதற்கு, வேண்டினென் - (யான்) விரும்பி, எய்தினென் - வந்துள்ளேன்; உள்ளம் விம்மும் - (அம்மன்னவனைக் காண்பதற்கு என்) மனம் துரிதப்படாநிற்கும்; ஆண்தகை நெடு முடி அரசர் கோமகன் - ஆண்மைக்குணத்தையும் நீண்ட கிரீடத்தையும்பூண்ட அரசர்க்கரசனாகிய அந்தத் தசரதன், யாண்டையான்-எங்குஉள்ளான்? பணித்திர் - சொல்லுங்கள்,' என்று---, இரு கை கூப்பினன்-(தனது) இரண்டுகைகளையுங் கொண்டு அஞ்சலிசெய்தான்; (எ - று.)

தசரதனை நாடிக் கண்டிலனாதலாலும், அருப்பமன்றிது என்று ஐயுறுபவனாதலாலும், 'காதலான் முளரித்தாடொழவேண்டினெனெய்தினென்உள்ளம் விம்மும், கோமகன்யாண்டையான்?' என்கின்றான், பரதன். பணித்திரென்பது - ஒருவரைக்கூறும் பன்மை. அறுபதினாயிரமாண்டு மலடாக இருந்து யாகாதிகருமங்களைச் செய்து அருமையாகப்பெற்றெடுத்த பிள்ளைகளிடத்துப் பெற்றோருக்கு அன்பு விஞ்சியிருத்தல் இயல்பாதலால், தசரதனை 'மூண்டெழுகாதலான்' என்றான். பி-ம்:---[1]காதலின். [2]வேண்டியதிரங்கின். [3]பணித்தியென்றங்கை. (849)

44.---தசரதன் வானகஞ் சென்ற செய்தியைக் கைகேயி சொல்லி, நீ வருந்தாதேயெனல்.

ஆனவ னுரைசெய வழிவில் சிந்தையாள்
தானவர் வலி [1]தப நிமிர்ந்த தானையத்
தேனமர் தெரியலான் றேவர் கைதொழ
வானக மெய்தினன் வருந்த லீயென்றாள்.

(இ - ள்.) ஆனவன் உரை செய - அந்தப்பரதன் வினவ,--- அழிவு இல் சிந்தையாள் - (எதற்கும்) வருந்துதலில்லாத மனமுடைய கைகேசி, 'தானவர் வலி தப-அசுரரது வலிமை யழியும்படி, நிமிர்ந்த - ஓங்கிய, தானை-சேனையையுடைய, அ தேன் அமர் தெரியலான் - வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மலர்மாலையையணிந்த அந்தத்தசரதன், தேவர் கைதொழ - தேவர்கள் கைகூப்பி வணங்கும்படி, வானகம் எய்தினன் - விண்ணுலக மடைந்தான்; நீ வருந்தல்-நீ வருந்தாதே,' என்றாள்---; (எ - று.)

தன்கணவன் இறந்துவிட்ட செய்தியைத் தன்பெற்றபிள்ளையிடத்துக் கூறும்போதும் சிறிதும் மனக்கவற்சியின்றிக் கூறி 'நீ வருந்தல்' எனவும் கூறிய கல்நெஞ்சளாதலின், கைகேசியை, 'அழிவில் சிந்தையாள்' என்றார். மண்ணுலகினின்று தம்முலகத்து வந்தவரைக்கௌரவிப்பது வானுலகத்தார்க்கு இயற்கையாதலின், 'தெரியலான் தேவர்கைதொழ வானகமெய்தினான்' என்றாள்: சம்பராசுரனைக் கொன்று தேவேந்திரனுக்குச் சுவர்க்க நாட்டை யளித்தமைபற்றித் தேவர் கைதொழலாயினரென்றலும் ஒன்று. தேன் - மதுவுமாம். ஆனவன்-அகரச்சுட்டடியாகப் பிறந்த பெயர்; இனி யாவர்க்கும் நல்லனென்ற பொருளில் 'ஆனவன்' என்றாருமாம். பி-ம்:—[1] தவ, தொலைத்து, கெட. (850)

45.—அதுகேட்ட பரதன் பெருந்துயரமடைதல்.

எறிந்தன கடியசொல் [1]செவியு ளெய்தலும்
[2]நெறிந்தலர் குஞ்சியா னெடிது வீழ்ந்தனன்
அறிந்தில னுயிர்த்தில னசனி யேற்றினால்
மறிந்துயர் மராமர மண்ணுற் றென்னவே.

(இ-ள்.) எறிந்து அன கடிய சொல்-(இடி) எறிந்தாற்போன்ற அந்தக் (கைகேயியின்) கொடுஞ்சொல், செவியுள் எய்தலும் - காதிற்பட்டவுடனே, நெறிந்து அலர் குஞ்சியான் - நெறிப்புக் கொண்டு பரந்த தலைமயிரையுடைய அந்தப்பரதன், நெடிது - வெகுநேரம், உயர் மராமரம் அசனி ஏற்றினால் மறிந்து மண் உற்று என்ன-ஓங்கிவளர்ந்த மராமரமானது பேரிடியினால் தலைமடிந்து பூமியில் விழுந்தாற்போல, வீழ்ந்தனன் - கீழ்வீழ்ந்து, அறிந்திலன் அறிவு தப்பிப்போய், உயிர்த்திலன் - உயிர்ப்பும் அற்றவனாய்க் கிடந்தான்; (எ - று.)

தன் தந்தையிறந்த செய்தியைக் கைகேயியினாற் கேட்டவுடனே பரதன் பிரஞ்ஞைதப்பி உயிர்ப்புமின்றி மூர்ச்சித்துக் கிடந்தானென்பதாம். அங்ஙனங் கிடந்த நிலைக்கு, இடியேறுண்ட மராமரத்தை யுவமை கூறினார். பி-ம்:—[1] செவியின். [2] நெறிந்தன.

46. பரதன் தன்தாயைக் கடிந்து கூறுதல்.

வாயொளி [1]மழுங்கத்தன் மலர்ந்த தாமரை
[2]ஆயலர் நயனங்க ளருவி சோர்தரத்
தீயெரி செவியில்வைத் தனைய [3]தீயசொல்
நீயல துரைசெய நினைப்ப ரோ[4]வென்றான்.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (அப்பால் பரதன்), (சிறிது தெளிந்து), 'வாய் ஒளி மழுங்க - முகவொளி மழுக்கமடையவும், மலர்ந்த தாமரை ஆய் அலர் தன் நயனங்கள் அருவி சோர்தர-மலர்ந்த தாமரைமலர் போல் அழகிய பரந்த் தனது கண்களினின்று சோகக்கண்ணீர் பெருகவும், (தன் தாயைநோக்கி), தீ எரி செவியில் வைத்து அனைய தீய சொல் - நெருப்புச் சுவாலையைக் காதினுள்ளே வைத்தாற்போன்ற கொடுஞ்சொல்லை, உரைசெய-சொல்லுதற்கு,

நீ அலது - உன்னையல்லாமல், (பிறர்), நினைப்பர் ஓ - மனத்தினாலேனும் கருதுவாரோ?' என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

தன்கணவன் இறந்தசெய்தியை 'தேவர்கைதொழ வானகமெய்தினான் வருந்தல்நீ' என்று இங்ஙனம் மனவொடுக்கமின்றி எவருங் கூறாரே! உன் கல்நெஞ்சு இருந்தபடி என்னே!!' என்று பரதன் தன் தாயைப் பழித்தனனென்க. பி- ம்:—[1]மழுங்கி. [2]ஆய்மலர். [3]தீச்சொல்லை. [4]என. (852)

47.—பின்னும் பரதன்கொண்ட துயரம்.

எழுந்தன னேங்கின னிரங்கிப் பின்னரும்
விழுந்தனன் விம்மினன் வெய்து யிர்த்தனன்
அழிந்தன னரற்றின னரற்றி யின்னன
மொழிந்தனன் பின்னரு [1]முருகிற் செவ்வியான்.

(இ - ள்.) முருகின் செவ்வியான் - முருகக்கடவுளைக் காட்டிலும் அழகுவாய்ந்தவனான பரதன்,—ஏங்கினன் எழுந்தனன் - (தான்வீழ்ந்துகிடந்த தரையினின்று) ஏக்கங்கொண்டு எழுந்து, இரங்கி - மனம் வருந்தி, பின்னர்உம் விழுந்தனன்-மீண்டும் கீழ் விழுந்து, விம்மினன்-மனம்பொருமி, வெய்து உயிர்த்தனன்-வெம்மையாகப் பெருமூச்சுவிட்டு, அழிந்தனன்-மனநிலை குன்றி, அரற்றினன் - புலம்பலானான்; அரற்றி - புலம்பி, பின்னர்உம்-பின்னும், இன்னன மொழிந்தனன் - இவ்வாறான சொற்களைச் சொல்லலானான்; (எ - று.)

எழுந்தனன் முதலியன - முற்றெச்சங்கள். முருகு-ஆகுபெயரால், முருகக்கடவுளை யுணர்த்திற்று. இன்னன என்பவற்றைமேல் ஒன்பதுகவிகளால்விளக்குவர். பி-ம்:—[1]மூருகற், முகிலிற், முருவிற்.

48.—இதுமுதல் ஒன்பதுக்விகள்-பரதன் அரற்றுதலைக் கூறும்.

அறந்தனை வேரறுத் தருளைக் [1]கொன்றுயர்
சிறந்தநின் றண்ணளித் திருவைத் தேசழித்து
இறந்தனை யாமெனி னிறைவ நீதியை
மறந்தனை [2]யுனக்கிதின் மாசு [3]மேலுண்டோ.

பத்துக்கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) அறந்தனை வேர் அறுத்து-தருமத்தை வேரோடேயழித்து, அருளை கொன்று-தயையைச் சிதைத்து, உயர்-சிறந்த, நின் தண் அளி திருவை தேசு அழித்து - உயர்ந்துசிறந்த நின்னுடைய குளிர்ந்த அருளாகிய செல்வத்தை ஒளிகெடுத்து, இறந்தனை-மாண்டொழிந்தாய், எனின் - என்றால், இறைவ- அரசனே! நீதியை மறந்தனை - நீதியை மறந்தாயாவாய்: உனக்கு—, இதின் மேல்-இதனைக் காட்டிலும் மேலாக, மாசு-குற்றம், உண்டு ஓ-உளதோ? (எ - று.)—ஆம் - அசை.

நீ இப்போது இறந்ததனால் உலகத்தில் தருமத்தைப் பார்த்து காப்பாரின்மையால் தருமம் வேர்பறிந்ததே! அருள்கொண்டு காவாமல் இறந்தொழிந்ததனால் பாதுகாப்பாரின்றிச் சனங்கள்

தத்தளிக்கின்றனரே: இவ்வண்ணம் உலகத்து நீதிகெட நீ இறந்தொழிந்தாயே! இங்ஙனம் நீதிகெட நீ இறந்தொழிந்ததனல் உனது தேசுக்குஇழுக்கன்ரோ என்று பரதன் அரற்றினனென்க. தொடர்புபற்ருதே வருவது-அருளென்றும், தொடர்புபற்றி வருவதுஅளியென்றும் வேறுபாடு காண்க. "அருட்செல்வம்" என்ருற்போல, 'அளித்திரு' என்ருர். தண்ணளித்திரு - இராமனென்பாருமுளர். பரதன் அரற்றுதலில் தசரதமன்னவனைப் பழித்தாற்போலத் தோன்றினும், அவனது ஆட்சியில் அறம் முதலியன நிலைத்திருந்தன வென்பது பெறப்படுதல் காண்க. தேசு - தேஜஸ். பி-ம்:— [1]கொன்றனை, கொன்றுயிர், கொன்றயற். [2]உனக்கினி. [3]வேறுண்டோ, வேண்டுமோ. (854)

49. சினக்குறும் பெறிந்தெழு காமத் தீயவித்து
[1]இனக்குறும் பியாவையு மெற்றி யாவர்க்கும்
மனக்[2]குறு நெறி[3]செலும் வள்ளி யோய் [4]மறந்து
[5]உனக்குறு [6]நெறிசெல [7]லொழுக்கின் பாலதோ.

(இ-ள்.) சினம் குறும்பு எறிந்து - வெகுளியாகிய குறும்பைத் தள்ளி, எழு காமம் தீ அவித்து - (மனத்தில்) தோன்றுகின்ற காமமாகிய தீயை யவியச்செய்து, இனம் குறும்பு யாவை உம் எற்றி - தொகுதியாயுள்ள குறும்பாகிய உலோபம்முதலியவற்றையெல்லாம் அழித்துப்போகட்டு, யாவர்க்கு உம் மனக்கு உறு நெறி செலும் வள்ளியோய்-எல்லாருடைய மனத்துக்கும் ஏற்ற வழியிலே நடக்கும் உதாரகுணமுடையோனே! மறந்து-(பிறர் மனத்துக்குஉற்ற நெறியிற் செல்வதை) மறந்திட்டு, உனக்கு உறு நெறி செலல்-உனக்கு ஏற்றவழியில் நடப்பது, ஒழுக்கின் பாலது ஓ-நல்லொழுக்கத்திற் சேர்ந்ததாகுமோ? (எ - று.)

நீ வானுலகத்திற்குச் சென்றது பிறர்மனத்துஏலாத செயல்: பிறர் மனத்தின்படியே செல்பவனாகிய நீ பிறர்மனத்தையொட்டி நடப்பதைவிட்டு உன் மனத்திற்கு இயைந்தவண்ணம் வானுலகத்திற்குச் சென்றனையே! இது, நீ மேற்கொண்ட ஒழுக்கத்துக்கு மாருகாதோ? என்று பரதன் அரற்றினனென்க. இதனல் தசரத மன்னவன் சனங்களின் மனத்தின்படி அரசுபுரியும் நல்லொழுக்கமுடையானென்பது, பெறப்படும். அறுவகைஉட்பகைகளுள் காமக்குரோதங்களைத் தவிர்ந்தமையை முதலடியிற் கூறினமையால், 'இனக்குறும்பியாவையுமெற்றி' என்றது-மற்றை லோபம் மோஹம் மதம் மாற்சர்யம் என்பவற்றைத் தவிர்ந்தமையை விளக்கும்: முதலடியிற் காமவெகுளிகளை விலக்கியமையைக் கூறினமையால், இனக்குறும்பியாவையும் என்றது - மயக்கத்தினைக் காட்டுமென்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]எனக்குறையுரிமையுமெற்றி, இனக்குறும்புலோபையுமாற்றி. [2]குறி. [3]சொலும். [4]மனத்து, மனங். [5]தனக்கு. [6]கதி. [7]தவத்தின். (855)

50. [1]முதலவன் முதலிய முந்தை யோர்பழங்
கதையையும் புதுக்கிய [2]தலைவன் கண்ணுடை
நுதலவன் [3]சிலைவிலி [4]நேருன்மை நூறிய
புதல்வனை யெங்ஙனம் பிரிந்து [5]போயினுய்.

(இ - ள்.) முதலவன் முதலிய முந்தையோர் - (குலத்திற்கு) முதல்வனாகிய ஆதித்தன்முதலிய இக்குலத்து முன்னோரின், பழங்கதையை உம் - பழமையான வீரசரிதத்தையும், புதுக்கிய - (உன்வீரச்செயலாற்) புதுப்பித்துக் காட்டிய, தலைவன் - தலைவனே! கண் உடை நுதலவன் - கண்ணைக்கொண்ட நெற்றியையுடையவனாகிய சிவபிரானது, சிலை விலின் - மேருமலையினமிசமான வில்லின், நோன்மை - வலிமையை, நூறிய - அழித்திட்ட [மகாபராக்கிரமசாலியான], புதல்வனை - இராமபிரானை, எங்ஙனம் பிரிந்து போயினாய்-எவ்வண்ணம் பிரிந்துசென்றிட்டாய்? (எ - று.)

'இராமபிரானைப் பிரிந்து ஒரு நொடிப்போதும் தரித்திருக்க மாட்டாயே. அப்படிப்பட்ட நீ அப்புதல்வனைப் பிரிந்து எங்ஙனம் வானுலகஞ் சென்றிட்டாய்!' என்று பரதன் அரற்றினனென்க. 'தசரதனது பூர்வீகர் மகாபராக்கிரமசாலிகள்' என்று முன்னையோரது வீரசரிதையை உலகத்தவர் சொல்லிக்கொள்வதனோடு நில்லாமல் அம்முன்னையோர்கள் செய்தாற்போன்ற வீரச்செயலைக் கண்கூடாகக் காணும்படி தான் செய்துகாட்டியவன் தசரதனென்பது, 'முதல்வன் முதலிய முந்தையோர் பழங்கதையைப்புதுக்கிய தலைவன்' என்பதன் பொருள். தலைவனாகிய புதல்வனை என்று கூட்டி உரைப்பாருமுளர். சிலைவில் - ஒலிக்கின்ற வில்லுமாம்: இனி, சிலை விலின் - சிலையென்னும்மரத்தினாற் செய்யப்பெற்ற வில்லின்என்று உரைத்தலுமாம்: சிலையென்ற மரத்தினால் வில் செய்யப்படுமென்பதை, "அரிமானிடித்தன்ன வஞ்சிலைவில்" என்றுவருங் கலித்தொகையடிக்கு உரைகூறிய நச்சினார்க்கினியர் 'அழகியசிலைமரத்தாற்செய்த வில்லை' என்றுஎழுதியிருப்பதனாலும் தெளியலாம். முதல்வன்-வைவஸ்வதமனுவென்றும் இட்சுவாகுவென்றும், இரகுவென்றும்கூறுதலுமுண்டு. தலைவன் - அண்மைவிளி. பி-ம்:—[1] முதல்வனை. [2] தலைவ. [3] மலையில், சிலவிலி, ஒண்சிலை. [4] வலிமை. [5] போயினான். (856)

51. செவ்வழி யுருட்டிய திகிரி மன்னவ
எவ்வழி, [1] மரபினு மிரவ லாளர் [2] மற்று
இவ்வழி யுலகினி [3] லின்மை [4] நண்பினோர்
அவ்வழி [5] யுலகினு ளுளர்கொ லோவய்யா.

(இ - ள்.) அய்யா - ஐயனே! செவ்வழி திகிரி உருட்டிய மன்னவ-நேர்மையான [நீதிதவறாத]வகையினால் ஆஜ்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்திய மன்னவனே! இ வழி உலகினில் - இந்தப் பூலோகத்தில், எ வழி மரபின் உம்-எந்த இடத்திலுள்ளவமிசத்திலுள்ளவரும், இரவலாளர்-(உன்னிடத்து) இரப்பாளராயிருந்தவரே: மற்று இன்மை-வேறுஇல்லாமையால், அ வழி உலகினுள் - அவ்விடத்துள்ள உலகத்தில் [சுவர்க்கலோகத்தில்], நண்பினோர் உளர்கொல்ஓ - (இரவலராகவாகாமல் உன்னோடு)நட்புக்கொள்ள உரியர் இருக்கின்றனரென்று கருதிச்சென்றாயோ? (எ - று.)

"மொய்யார்கலிசூழ் முது பாரின் முகந்துதானக், கையார் புனலானனையாதனகையுமில்லை" என்றபடி இவ்வுலகத்திலுள்ளரர்

யாவரும் உன்னிடத்து இரப்பாளராய், நண்பினராகப் பழகுவதற்கு ஏற்றவரல்லாமற் போயினமை பற்றி, சுவர்க்கலோகத்தில் நண்பினராகப் பழகுவதற்கு உரியர் இருக்கின்றுரென்றுகருதி நீ இவ்வுலகத்தைநீத்து மேலுலகத்துச் சென்றனையோ? என்றவாறு. இந்தவினுவில், அந்தத் துறக்கத்தவரும் சம்பராசுரனுல் தமது இராச்சியம் பறியுண்டு நின்னிடத்து இரப்பாளராய்இழந்த இராச்சியத்தைப் பெற்றுச் சென்றவராதலால், அவரும் உன்னிடத்து இரப்பாளரேயன்றி ஏற்ற நண்பினராகப்பாவித்தற்குஉரியரல்லரென்பது, பெறப்படும். இவ்வுலகில் யாவரும் உன்னிடத்துச் செல்வம்பெற்றுச் செல்வராய்விட்டதனுல் மற்றும் இரப்பாளராகிய நண்பர் இங்குக்கிடையாமையால் அவ்வகைநண்பர் வானுலகிற் கிடைப்பாரென்றுகருதி அங்குச் சென்றுயோ என இச்செய்யுளுக்குப் பொருள்கூறினுமாம்: இப்பொருளில்,கொடையாளிகட்கு இரப்பாளரே நண்பராதலால், அவ்விரப்பாளரை 'நண்பினேர்' என்றதென்க. பி-ம்:—[1] மருங்கினும், மன்னரும். [2] தாம், உம், ஆம். [3] இனிய. [4] நண்ணினேர். [5] உலகினும். சிலபிரதிகளில் இச்செய்யுளுக்குப்பின் "இயங்கெழு" (54) "ஏழுயர்" (55) என்ற பாடல்களும் அவற்றின்பின் "பற்பகல்" (52) முதலியனவும் உள்ளன. (857)

52. பற்பக னிழற்றுநின் கவிகை [1] பாய்நிழல்
நிற்பன பல்லுயி ருணங்க [2] நீநெடுங்
கற்பக நறுநிழல் காத லித்தியோ
மற்பக [3] மலர்ந்ததோண் மன்னர் மன்னனே.

(இ - ள்.) மல் பக மலர்ந்த தோள் மன்னர் மன்னனே - மல்தொழில் வெளிப்படும்படி அகன்றுள்ளதோளையுடையஅரசர்க்கரசனே! பல் பகல் நிழற்றும் நின் கவிகை பாய் நிழல் - பலநாளாக நிழலைச்செய்யும் நினது வெண்கொற்றக் குடையினின்று பரவி வருகின்ற நிழலில், நிற்பன - தங்கியுள்ளனவாகிய, பல் உயிர் - பலவகைப்பட்ட பிராணிகளும், உணங்க-(தாம் தங்கியிருந்த குடைநிழல் போய்விட்டதனுல்) வாட்டமடைந்து நிற்க, நீ—, நெடு கற்பகம் நறு நிழல் காதலித்தி ஓ - மிகப்பரவிய கற்பகமரத்தின் நறுமணமுள்ள நிழலிடத்தில் தங்கியிருக்கவிரும்பினையோ? (எ-று.)

நீ ஆண்ட சனங்கள் தாம் தங்கியிருந்த உனது வெண்கொற்றக் குடை நிழல் அற்றமையால்வாடிநிற்க, நீ மாத்திரம் கற்பக நிழலில் தங்கியிருக்கவிரும்பி விண்ணுலகஞ்சென்றுயோ? இங்ஙனம் தன்னுற் காக்கப்படவேண்டியவர்களைக்கைவிட்டிட்டுத் தான் இன்பத்தை நாடுவது மன்னவர்க்கு முறையாகுமோ?என்று அரற்றியவாறு. நிழல் - நிழலான இடம். கற்பகநிழல் மணப்பது இயல்பேயாதலால், 'நறுநிழல்' என்றுர். பற்பகலென்றது - அறுபதினுயிரம் வருடத்தை. உயிர் - பிராணிகட்கு, இலக்கணை.'பல்லுயிர்' என்றவிடத்து, முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. பி-ம்:— [1] 'பார்நிழல், பானிழல். [2] நீணெடுங். [3] மலைந்த. (858)

53. இம்பர்நின் றேகினை யிருக்குஞ் சார்பிழந்து
உம்பர்வந் துன்கழ [1] லொதுங்கி னர்கொலாம்

சம்பர [2]னனையவத் தானைத் தானவர்
அம்பரத் தின்னமு முளர்[3]கொ லாமையா.

(இ-ள்.) ஐயா-ஐயனே! சம்பரன் அனைய அ தானை தானவர்-சம்பராசுரனைப்போன்ற அப்படிப்பட்ட சேனையையுடைய அசுரர், அம்பரத்து-ஆகாயத்திலே, இன்னம்உம்—, உளர்கொல் - இருக்கின்றனரோ? (அங்ஙனம் இருப்பதுபற்றி), உம்பர் - தேவர்கள், இருக்கும்-(தாம்) வசிக்கின்ற, சார்பு - இருப்பிடத்தை, இழந்து வந்து—, உன் கழல்-உனதுபாதங்களில், ஒதுங்கினர்கொல்-சரணமாகவந்தடைந்தாரோ? (அதுகுறித்துத் தான்), இம்பர் நின்று - இவ்வுலகத்திருந்து, ஏகினை(கொல்)-சென்றாயோ?(எ-று.)—ஆம் - அசைகள்.

ஒருகால் இன்னம் சம்பராசுரன்போன்ற கொடிய அசுரர்கள் தேவர்களின் இருப்பிடத்தைக் கவர்ந்துகொள்ள, இருக்கையிழந்த அத்தேவர்கள் முன்னைத் தம்பகைவனையொழித்த காரணம்பற்றி இப்போதும் உன்னைச் சரணமாக அடைந்ததனால் அவ்வசுரர்களை யொழித்துத்தேவர்களுக்கு வாழுமிடத்தை மீட்டுத்தருதற்காக விண்ணுலகம் சென்றாயோ? என்று பரதன் அரற்றினனென்க. பி-ம்:-[1]எய்தினர்கொலாம், எய்தினர்களோ.[2]அனையவர்.[3]கொலோ

54. [1]இயங்கெழு [2]தானைய றிறுத்த மாத்திறை
உயங்கலின் மறையவர்க் குதவி யும்பரின்
அயங்கெழு வேள்வியோ [4]டரசர்க் கோதிய
வயங்கெரி [4]வளர்த்தனை [5]வைக வல்லையோ.

(இ-ள்.) இயம் கெழு தானையர்-வாச்சியங்கள்முழங்குகின்ற சேனையைக் கொண்டவரான மாற்றரசர்கள், (தோற்று), இறுத்த-செலுத்திய, மா திறை-மிக்க திறைப்பொருளை, உயங்கல் இல் மறையவர்க்கு உதவி - வருந்துதலில்லாத வேதம்வல்ல அந்தணாளர்க்குக்கொடுத்து, உம்பரின்-தேவர்களின்பொருட்டாகச்செய்யப்படுகின்ற, அரசர்க்கு ஓதிய-அரசர்கள்செய்தற்குஉரியதென்று நூல்களிற்கூறியுள்ள, அயம் கெழு வேள்வியோடு - குதிரையைக் கொண்டு செய்யப்படுகின்ற விளங்குகின்ற யாகத்துடனே,[அசுவமேதயாகத்துடனே],வயங்கு எரி-விளங்குகின்ற காருகபத்தியாக்கினியையும், வளர்த்தனை - ஓம்பிவந்தாய்; (அப்படிப்பட்ட நீ இப்போது), வைக வல்லைஓ - (அவ்வாறு அக்கினிகளை யோம்பாது வாளா விண்ணுலகத்துத்) தங்கவல்லாயோ? (எ - று.)

அந்தணர்க்குஉதவாமலும் வேள்விகளையும் நித்தியாக்கினியையும் ஓம்பாமலும் விண்ணுலகில்நீ வாளாதங்கியிருப்பது, உனது சீலத்துக்குஏற்றதன்றே! என்று புலம்பியவாறு. ஹயம்—அயம்: குதிரை. பி - ம்:—[1]இயங்கெழுந். [2]தானையவ்விறுத்தமாத்திறை, தானையர்க்கிறைவநீணிதி, தானையரிறுத்தமாத்திரை. [3]அமரர்க் காக்கிய. [4]வளர்கலை. வளர்த்திலை, [5]மறக்க, மறத்தல். (860)

55. ஏழுயர் மதக்களிற் றிறைவ வேகினை
[1]வாழிய கரியவன் வறியன் கையெனப்

பாழியம் புயத்துநின் பணியி னீங்கலா
ஆழியை யினியவற் களிக்க வெண்ணியோ.

(இ - ள்.) ஏழ் உயர் மதம் களிறு இறைவ-ஏழுமுழம்உயர்ந்து மதம்பெருகும்ஆண்யானையையுடைய தலைவனே! 'கரியவன்-இராமபிரான், கை-திருக்கை, வறியன்-(தான் தாங்கவேண்டிய ஆழியையேந்தாமல்) வெறுங்கையனாயிருக்கின்றான்,' என-என்றகாரணத்தால், பாழி அம் புயத்து-வலிய அழகிய (உன்) கையிலிருந்து,நின் பணியின் நீங்கலா ஆழியை-உனது கட்டளையினின்று வழுவாத சக்கரத்தை, இனி-இனிமேல்,அவற்கு-அந்தக் கரியவனாகியஇராமனுக்கு, அளிக்க எண்ணி ஓ - கொடுக்கஎண்ணியதனால் தானோ, ஏகினை-(இவ்வுலகத்தைவிட்டுச்) சென்றாய் ! (எ - று.)

இராமன் தான் ஏந்தவேண்டிய ஆழியை ஏந்தாது வெறுங் கையனாயிருத்தல்கருதி, இனி 'இவன் ஆழியை ஏந்துக' என்று கருதியதனால் விண்ணுலகஞ் சென்றாயோ? என்று அரற்றினன் பரதனென்க. தசரதன் விண்ணுலகம் புக்கால் அவனது ஆஜ்ஞா சக்கரம் இராமனைச் சேருமென்ற கருத்துடையனாதலால்,'இராமன் ஆழியின்றி வெறுங்கையனாயிருத்தல் தகாதென்று கருதித்தான் நீ விண்ணுலகு சென்றிட்டாயோ?' என்று தசரதன் விண்புக்கதற்குப் பரதன் **தற்குறிப்பாற்** காரணங் கற்பித்தான். இனி இப்பாடலுக்கு, கையென்பதனை கரியவன் என்பதனோடுங் கூட்டி - கரியவனுடையகையானது வறியவன் கைபோல (உன்னிடத்தினின்று பெறும்படி) ஆழியை இனி அவற்கு அளிக்கஎண்ணி ஏகினையோ! என்று உரைப்பாருமுளர். வாழிய-அசை: வாழ்ச்சியுடையஎனினுமாம்.ஏழுமுழம் உயர்ந்திருப்பது அரசுவாவின் இலக்கணம்:இதனை "காலோர் நான்குந் தனிக்கையுங் கோசமும்,வாலுறுப்போடேழுமாநிலந்தோய்வதும், பாலுஞ்சங்கும்போலுங் காலுகிர், காலினுந்தன்றனிக் கையினுமெய்யினும், வாலினு மருப்பினுங் கோறல்வல்லதுவா, **யேழ்முழமுயர்ந்**தொன்பான்முழ நீண்டு, பதின்மூன்று முழஞ் சுற்றுடைத்தாகித்,தீயுமிழ் சிறுகண்ணுஞ்செம்புகருமுடைத்தாய், முன்னுயர்ந்துபின்னு பணித்தாய,தியானை யரசுவாவாகுமென்ப" என்பதனாலு முணர்க. பி-ம்:—[1]வாழியாய். (861)

56. [1]பற்றிலை தவத்தினிற் பயந்த மைந்தற்கு
முற்றுல [2]களித்தது முறையி னெய்திய
[3]கொற்றநன் [4]முடிமணக் கோலங் காணவும்
பெற்றிலை போலுநின் பெரிய கண்களால்.

(இ-ள்.) தவத்தினில் பற்று இலை-தவத்திற் பற்றில்லாமையினாலல்லவா,பயந்தமைந்தற்கு-(தவத்தின்பயனாகப்)பெற்ற சீராமனுக்கு, நீ—, உலகு முற்று அளித்து-உலகம்முழுவதையுந் தந்ததனால், முறையின் எய்திய-(வைவச்சுவதமனுமுதல்) தலைமுறைதலைமுறையாக அணிந்துவந்த, கொற்றம் நல் முடி-வெற்றிபொருந்திய சிறந்தகிரீடத்தைச் சூடுகின்ற, மணம் கோலம் - பட்டாபிஷேகக்

கோலத்தை, நின் பெரிய கண்களால் - உனது பரந்த கண்களைக் கொண்டு, காணஉம் - தரிசிக்கும் பாக்கியத்தை யடையவும், பெற்றிலை போலும் - அடைந்தாயில்லைபோலும்; (எ-று.)

'நீ தவத்திற் பற்றுள்ளவனாயின் அறுபதினாயிரமாண்டு உயிர்த்திருந்தும், அரிதில் நோற்றுப்பெற்ற சிராமனாகிய புதல்வனுக்கு, நீ ஆண்ட இராச்சியத்தைத் தந்து முடிசூட்டுதலைக் காணாமலும் செல்வாயோ?' என்று இரங்கிக் கூறினன் பரதனென்க. மன்னவர்கள் தாம் முதுமைப் பருவத்தைப் பெறுகையில் தன் மகனிடத்து அரசச் சுமையை வைத்திட்டுத் தவம்புரியச் செல்லும் முறையைத் தசரதன் மேற்கொள்ளாமையால் 'தவத்தினிற் பற்றிலை' என்றதாக ஒருசாரார் கூறுவர். அங்ஙனம் தசரதன் தவஞ் செய்யாமை குறித்துப் பரதன் கூறுகின்றானென்றல் சிறவாது. 'பற்றுறு' என்ற பாடத்தைக்கொள்ளின், விருப்பத்தோடு செய்த தவத்தின்பயனாகப்பெற்ற மைந்தற்கு முடிசூட்டுதலாகிய ஓர் நன்மையை எய்துவிக்காமற் சுவர்க்கஞ் செல்லக்கடவாயோ? என்று பொருள் காண்க. பி - ம்:—[1]பற்றிய. [2]களித்துள, அளித்துநீ. [3]கொற்றவன். [4]மணிமுடிக். (862)

57.—அரற்றிப் பின்பு பரதன் தன்னைத்தானே தேற்றிக்கொள்ளுதல்.

[1]ஆற்றல னின்னன பன்னி யாவலித்து
ஊற்றுறு கண்ணின னுருகு வான்றனைத்
[2]தேற்றின னொரு வகைச் சிறிது [3]தேறிய
[4]கூற்றுறழ் வரிசிலைக் குரிசில் கூறுவான்.

(இ - ள்.) ஆற்றலன் -(தந்தை யிறந்த துயரத்தைப்) பொறுக்கமாட்டாதவனாய், இன்னன பன்னி - இவ்வாறான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, ஆவலித்து-இரங்கி, ஊற்று உறு கண்ணினன் உருகுவான் - ஊற்றுப்பொருந்தியகண்களையுடையவனாய்க் கரையுந்தன்மை யனாயிருந்தவனான பரதன்,—தனை ஒரு வகை தேற்றினன்-தன்னை(த் தானே) ஒருவகையாகத் தேறுதல் செய்துகொண்டான்; சிறிது தேறிய-சிறிதுதேறுதலடைந்த, கூற்று உறழ்வரி சிலை குரிசில்-யமனையொத்த கட்டமைந்தவில்லையுடைய ஆண்மக்களிற் சிறந்த அந்தப்பரதன், கூறுவான்-(பின்னும்) சொல்வானானான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

பரதன் இங்ஙனம் அரற்றியது-தந்தையையிழந்தசோகத்தை யாற்றாமையாலாகு மென்பார்,'ஆற்றல னின்னனபன்னி' என்றார். இன்னனபன்னி யென்றது-''அறந்தனைவேரறுத்து'' (48) என்பதுமுதல் ''பற்றிலை தவத்தினில்'' (56) என்னும் பாடலீறாகக் கூறியவற்றைக் காட்டும். ஆவலித்து-அவலித்து என்பதன் நீட்டல். அவலித்து - அவலமென்ற பெயர்ச்சொல்லினடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம். பி-ம்:—[1]ஆற்றிலன். [2]தேற்றினளன்னை தான், தேற்றினரொருவகை. [3]தேறியக். [4]கூற்றுறு, கூற்றுயிர்.

58.—பரதன் 'இராமனை வணங்கினாலன்றி என்மனத்துயர் போகாது' எனல்.

[1]எந்தையும் யாயுமெம் பிரானு மெம்முனும்
அந்தமில் பெருங்குணத் திராம னாதலால்
வந்தனை யவன்கழல் வைத்த போதலால்
சிந்தைவெங் கொடுந்துயர் தீர்க லாதென்றான்.

(இ-ள்.) 'எந்தை உம்-என் தந்தையும், யாய் உம்-என் தாயும், எம்பிரான் உம் - எமதுகடவுளும், எம்முன் உம் - எமது அண்ணனும், அந்தம் இல் பெரு குணத்து இராமன்-எல்லையில்லாத மிக்க குணத்தையுடைய இராமனேயாவன்; ஆதலால்—, அவன் கழல் வந்தனை வைத்த போது அலால்-அவ்விராமபிரானுடைய திருவடியின்கண் வணங்குவதைச்செய்தபோது அல்லாமல்,சிந்தை-(என்) மனத்தில் (இப்போது) உள்ள, வெம் கொடு துயர் - மிகக்கொடிய துன்பமானது, தீர்கலாது-நீங்காது,' என்றான் - என்று கூறினான், (பரதன்); (எ-று.)

தந்தை விண்ணுலகஞ்சென்றானென்பதைக் கேள்வியுற்றதனால், என்மனத்துத் தோன்றிய கொடுந்துயர், எனக்குத் தந்தை முதலிய யாவுமாகநிற்கும் இராமபிரானைக்கண்டு வணங்கினால்தான் தீருமென்று பரதன் கூறினனென்க. "தனக்குவமையில்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க்கல்லால், மனக்கவலைமாற்றலரிது" என்ற குறளின் கருத்து, இந்தப்பாசுரத்தில் வந்திருத்தல் காண்க. இப்பிறவியில் தோன்றிய பெருந்துயர்க்கடலைக் கடப்பதற்கு இறைவனடியே புணையாகுமெனக. பெற்றோர்சொல்கடவாமை,அடைந்தாரை யாதரித்தல், எளியோரிடத்து இரக்கம், பெரியாரைத்துணைக்கோடல், வாய்மை, பொறுமை முதலிய பெருங்குணங்கள்யாவும் நிரம்பியிருத்தல்பற்றி 'அந்தமில்பெருங்குணத்திராமன்' என்றான். வெங்கொடு - ஒருபொருட்பன்மொழி. பி-ம்:—[1]எந்தையுமியாவும்.

59.—இராமபிரான் கானகஞ்சென்ற செய்தியைப் பரதனுக்குக் கைகேயி தெரிவித்தல்.

அவ்வுரை கேட்டலு மசனி [1]யேறென
வெவ்வுரை வல்லவள் மீட்டுங் கூறுவாள்
தெவ்வடு சிலையினாய் தேவி தம்பியென்று
[2]இவ்விரு வோரொடுங் [3]கானத் தானென்றாள்.

(இ-ள்.) அ உரை கேட்டலும்-(பரதன் கூறிய) அச்சொல்லைக் கேட்டவுடனே, அசனி ஏறு என வெவ் உரை வல்லவள்-பேரிடி(தாக்கினாற்)போலக் கடுஞ்சொல்கூறுவதில் வல்லவளான கைகேயி,-மீட்டுஉம் கூறுவாள்-மறுபடியுங் கூறத்தொடங்கினவளாய்,—'தெவ் அடுசிலையினாய் - பகைவரைக்கொல்லவல்ல விற்படையையுடையவனே! தேவி தம்பி என்ற இ இருவோரொடு உம்-மனைவி தம்பி என்ற இந்த இருவருடன் கூட, கானத்தான்-(இராமன்) காட்டிலுள்ளான்,' என்றாள்—; (எ - று.)

அவ்வுரை என்றது - 'வந்தனையவன்கழல் வைத்தபோதலாற் சிந்தைவெங்கொடுந்துயர் தீர்கலாது' என்று பரத னுரைத்ததை. "தானவர்வலிதப நிமிர்ந்த தானையத், தேனமர்தெரியலான்தேவர் கைதொழ, வானகமெய்தினன் வருந்தனீ" என்று தன்கணவன் இறந்த செய்தியையும், "தேவிதம்பியென், றிவ்விருவோரொடுங் கானத்தான்" என்று இராமன் சீதாலட்சுமணருடனே வனம் புகுந்த செய்தியையும் வாய்கூசாமல் மனத்திட்பத்துடனே தன் னியல்புடனிருந்து கூறுபவளாதலின், கைகேயியை 'அசனியே றென வெவ்வுரை வல்லவள்' என்றார். பி-ம்:—[1]ஏறன்ன. [2]இவ்வவ ரோடு நெடுங், இவ்வவரோடும்போய்க், இவ்விருவரோடுவெங். [3]கானத்தேகினன், கானத்தெய்தினன். (865)

60.—பரதன், இன்னும் என்ன துன்பச்செய்தியைக் கேட்கநேருமோ?' என்று தன்னுள் அஞ்சுதல்.

வனத்தின னென்றவ ளிசைத்த மாற்றத்தை
நினைத்தன னிருந்தன னெருப்புண் டானென
வினைத்திற மியாதினி [1]விளைப்ப தின்னமும்
எனைத்துள கேட்பன துன்பம் [2]யானென்றான்.

(இ - ள்.) 'வனத்தினன்-(இராமன்) காட்டிலுள்ளான்,' என்று —, அவள் இசைத்த - அந்தக்கைகேசி சொன்ன, மாற்றத்தை- சொல்லை, நினைத்தனன் - (மனத்தினால்) எண்ணியெண்ணிப் பார்த்து, நெருப்பு உண்டான் என - அக்கினியையுட்கொண்ட வன்போல, இருந்தனன்-மிக்க பெருந்துன்பங்கொண்டிருந்து, 'வினை திறம் - (எனது) தீவினையின் கூறுபாடு, இனி - இனியும், விளைப்பது - உண்டாக்குந்தீமை, யாது - எதுவோ? யான் இன் னம்உம் கேட்பன துன்பம் - நான் இன்னும் கேட்கவேண்டுவன வாயுள்ள துன்பத்தை விளைக்குஞ் செய்திகள், எனைத்து உள - எத்துணையுள்ளனவோ?' என்றான் - என்று அஞ்சிக்கூறினான், (பரதன்) (எ - று.)

நகரத்தின் அலங்கோலநிலையைக் கண்டு சங்கைகொண்டுவந் துள்ள பரதன், தந்தையிறந்தமை இராமபிரான்காட்டுக்குப்போந் தமை என்ற பெருந்துயரத்தை விளைக்கும் இரண்டு செய்திகளைக் கேட்டதனால், 'பின்னும் என்னென்ன கேட்குமாறு கொடிய நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்துள்ளனவோ?' என்று அஞ்சினு னென்க. [1]விளைவது என்ற பாடத்துக்கு, இனி விளைவது - இனி விளையப் போவதாகிய, வினைத்திறம் - தீவினைப்பயன், யாது - எதுவோ? என்று பொருள் காண்க. யாதினி விளைவது என்றதனால்—'இனி என்ன துன்பம் நேருமோ?' என்றும், இன்னமும் எனைத்துள கேட்பன துன்பம் என்றதனால்-'ஏற்கவே நிகழ்ந்து இதுவரை எனதுசெவிப்படாமையுள்ள துன்பச்செய்தி என்னென்ன இருக் குமோ?' என்றும் சங்கித்தவாறு. பி-ம்:—[2]யாது, யாம். (866)

61.—இதுவும் அடுத்த கவியும்—குளகம்: 'இராமன் காடுசெல்லக் காரணம் யாது? அது தந்தை யிறப்பதற்கு முன்னே? பின்னே?' என்று பரதன் வினுதல்.

[1]ஏங்கினன் விம்மலோ டிருந்த வேந்தலப்
பூங்கழற் காலவன் வனத்துப் போயது
தீங்கிழைத் ததனினே [2]தெய்வஞ் சீறியோ
ஓங்கிய விதியினே யாதி னே [3]வெனு.

(இ - ள்.) ஏங்கினன் - ஏக்கங்கொண்டவனுய், விம்மலோடு இருந்த - மனவருத்தத்தோடிருந்த, ஏந்தல் - ஆண்களிற்சிறந்தவனுகிய பரதன், 'அ பூ கழல் கால்அவன் வனத்து போயது - வீரக்கழலை யணிந்த தாமரைமலர் போன்ற கால்களையுடைய அந்த இராமபிரான் காட்டிற்குச் சென்றது,—தீங்கு இழைத்ததனின் ஓ - தீச்செயலைச் செய்ததினுலோ? தெய்வம் சீறி ஓ - தெய்வங் கோபித்ததனுலோ? ஓங்கிய 'விதியின் ஓ - (யாவற்றினும்) மேம்பட்ட ஊழ்வினைப்பயத்தினுலோ? யாதின் ஓ - வேறு எந்தக்காரணத்தினுலோ?' எனு-என்று வினுவி, (எ - று.)—'என்ருன்'என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

"கானத்தான்" என்ற கடுஞ்சொல்லைக் கேட்டதனுல் துயருழந்த பரதன், இதனுல், இராமன் காட்டிற்குச்சென்ற காரணத்தை வினுவுகின்றனனென்க. தீத்தொழில் புரிந்த அரசகுமாரரைக் கானகத்துக்கு ஓட்டுதல் சூரியகுலத்தாரின் செயலாவதை அசமஞ்சனென்ற குமாரனைக் காட்டிற்கு ஓட்டிய இடத்துக் காணலாம். இங்குத்தீங்குஎன்றது - உலகத்தவரை இமிசித்தலும், குருக்களையிகழ்தல் போல்வனவும், தெய்வஞ்சீறுதலாவது - நல்ல நிலையிலிருக்கத்தெய்வக்குற்றத்தால் மனத்தில் மாருட்டந்தோன்றிப் பித்துக்கொள்ளுத லென்னலாம். ஓங்கியவிதி என்றது - செருக்குக்கொண்டு அடங்காத்தன்மையாற் பிறரோடு பொருது தோற்று ஓடச் செய்யுந் தீவினை. மேல் 63 - ஆங் கவியில் "குருக்களையிகழ்தலின்று" என்பது முதலாக இம்மூன்றுமே கைகேயி மறுத்து விவரித்தலிலும், "குற்ற மொன்றில்லையேல்" (64)என்று பரதன் அநுவதித்துக் கூறுதலிலும் காணத்தக்கன.
பி-ம்:—[1]ஏங்கின. [2]தேவர்மாயமோ, தெய்வஞ் சீறிலோ. [3]என்ருன்.

62. தீயன விராமனே செய்யு மேலவை
தாய்செய லல்லவோ [1]தலத்து ளோர்க்கெலாம்
போயது தாதைவிண் புக்க பின்னரோ
ஆயதன் முன்னரோ [2]வருளு வீரென்ருன்.

(இ-ள்.) 'தீயன - தீயசெயல்களை, இராமனே செய்யும் ஏல்- இராமபிரானே செய்வானேயானுல்,அவை-அச்செயல்கள்,தலத்து உளோர்க்கு எலாம்-இவ்வுலகத்தவர்க்கெல்லாம், தாய் செயல் அல்லஓ-(குழந்தையைக் கைகால்களை யமுக்கி வாயிற் பாலெடையைவைத்து எண்ணெய்போன்ற மருந்துகளைப் புகட்டு இன்ற)' தாயின்செய்கைபோல் நன்மையைத் தருவனவாகுமல்லவோ? போயது-(இராமபிரான் வனத்துக்கு) ஏகினது,

தாதை-தந்தையாரான தசரதசக்கரவர்த்தி, விண் புக்க பின்னர் ஓ-சுவர்க்கஞ்சேர்ந்த பின்போ? ஆயதன் முன்னர்ஓ - அந்தச் செயல் நிகழ்வதற்கு முன்னமோ? அருளுவீர் - அருளிச்செய்வீர்,' என்றான்—; (எ - று.)

தீங்கிழைத்தனினே என்று இராமபிரான் திறத்துச் சங்கிப்பதும் தவறுகு·மெனக் கருதிய பரதன், இராமபிரானது செய்கையை உலகத்தார் ஒருகால் தீங்காகக் கருதினும், தாய் குழந்தையைக் கைகால்களை யமுக்கி நெரித்து வாயில் மருந்தூட்டுதல் அக்குழவிக்கு நன்மையே பயக்குமதுபோல "உயிர்க்கெல்லாந் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணன்" ஆன இராமபிரானது செயலும் உலகத்தாரின் நன்மையின்பொருட்டேயாகும் எனச் சமாதானங் கூறி, தீயன இழைத்தானென்ற குற்றம் இராமன்மீது எவ்வாற்றானும் வாராமை பரிகரித்தனனென்க. தீயவற்றை இராமபிரான் செய்யானென்றகுறிப்பினால் 'தீயன விராமனே செய்யுமேல்' என்றது. கைகேயியைநோக்கி 'அருளுவீர்' என்றது-இருகடுஞ்செய்தியைக் கூறிய நீர் இதையும் அருள்கொண்டு கூறுக என்று நிஷ்டூரமாகக் கூறியதென்னலாம். பி-ம்:—[1] தவத்து. [2] அருளுவாய். (868)

63.—கைகேயி 'நீ சங்கித்தவைஒன்றும் இராமன் வனஞ்சென்றமைக்குக் காரணம் அன்று: அரசனிருக்கும்போதே கானகஞ்சென்றது' என்று கூறல்.

குருக்களை யிகழ்தலி னன்று [1]கூறிய
செருக்கினு லன்றொரு தெய்வத் தாலுமன்று
அருக்கனே யனைய [2]வவ் வரசர் கோமகன்
இருக்கவே [3]வனத்தவ னேகி னனென்றாள்.

(இ-ள்.) '(இராமன் வனத்துக்குச்சென்றது),—குருக்களை இகழ்தலின் அன்று-பெரியோரைப் பழித்த குற்றத்தினாலு மன்று; கூறிய செருக்கினால் அன்று-(நீ) சொன்ன கருவச்செயலினாலும் அன்று; ஒரு தெய்வத்தால்உம் அன்று-ஒரு தெய்வஞ் சீறியதனாலும் அன்று;அருக்கன் ஏ அனைய அ அரசர்கோமகன்-சூரியனையே யொத்த அரசவமிசத்து உதித்தஅந்தத்தசரதன்,இருக்கஏ-உயிருடன் இருந்தபோதே, அவன்-அவ்விராமன், வனத்து - காட்டிற்கு, ஏகினன்-சென்றான்,' என்றாள்-என்று(கைகேசி) மறுமொழி கூறினாள்; (எ - று.)

'தீயன விராமனேசெய்யுமேல் அவை தாய்செய வல்லவோ' என்று இராமபிரான்மீது தீங்குசெய்தானென்ற குற்றம் வாராது எனப் பரதன் விலக்கினானேனும், பெரியோரையிகழ்தல் போன்ற தீங்கும் உளதாகக் கூடுமாதலின் அத்தகைத்தீங்கும் இராமபிரானிடத்து இலது என்பாள் 'குருக்களையிகழ்தலினன்று' என்றாள். இராமபிரான் வனஞ்சென்றது-நீ சங்கித்த காரணம் ஒன்றாலும் அன்று என்றும், தசரதன் உயிரோடிருக்கும்போதே யென்றும் விடையிறுத்தனள் கைகேசி யென்க. வாய்மை தவறாதவன் அரச

னென்பாள் 'அருக்கனேயவ்வரசர்கோமகன்' என்ருள். வாய்மை தவருமைக்கு அருக்கனை உவமைகூறுதலை "ஞாயிறன்னவாய்மை" என்றஇடத்துங் காண்க. பி-ம்:—[1]குன்றிய. [2]நம்மரசர். [3]அவன் வனத்து, வனத்ததின், வனத்தினின். (869)

64.—'ஆயின், இராமன் வனஞ்செல்லவும், தசரதன் விண்புகவும் காரணம் என்?' என்று பரதன் வினவுதல்.

குற்றமொன் றில்லையேல் கொதித்து வேறுளோர்
[1]செற்றது மில்லையேல் தெய்வத் தாலன்றேல்
பெற்றவ னிருக்கவே [2]பிள்ளை கான்புக
உற்றதென் [3]தெரிதர வுரைசெய் வீரென்ருன்.

(இ - ள்.) 'குற்றம் ஒன்று இல்லை ஏல்-(இராமபிரான் செய்த) தீங்குஒன்றும் இல்லையாகுமானல், வேறு உளோர் கொதித்து செற்றதுஉம் இல்லை ஏல்-மாருகவுள்ளவர் [பகைவர்]மனம்வெம்பி வலியழித்ததும் இல்லையாயின், தெய்வத்தால் அன்று ஏல் - தெய்வக்குற்றத்தினுலும் (இராமன் காட்டுக்குச் சென்ற இது)விளைந்த தன்ருயின், பெற்றவன் இருக்கஏ-பெற்ற தமப்பன் இருக்கையில் தானே, பிள்ளை-புதல்வன், கான் புக உற்றது-காட்டுக்குச்செல்லுமாறு நேர்ந்தது, என்-என்னகாரணம்பற்றி? (அக்காரணத்தை), தெரிதர-விளங்குமாறு, உரைசெய்வீர்-சொல்வீராக,' என்ருன் - என்று(பின்னும்) வினவினன் (பரதன்); (எ - று.)

காட்டிற்குபுகுதற்கு ஏற்பனவாகவுள்ள காரணங்கள் மூன்று; அவை யொன்றும் இன்றி, இராமன் காட்டிற்குச்சென்றமைஎங்ஙனம்? தசரத மன்னவன் இராமன்காட்டிற்குச்சென்றவுடன் இறக்கத்தான் யாது காரணம்? இவை என்னல் அறியக்கூடாமலிருக்கின்றன; இவற்றை விவரிக்கவேண்டு மெனக் கைகேயியைநோக்கி வினவினன் பரதனென்க. [3]பின்னவனுலந்ததென் என்ற பாடத்துக்கு—பின்-பின்பு, அவன்-அந்தத்தசரதன், உலந்தது-உயிர்நீங்கியது, என்-என்னகாரணம்?' என்ருன்-என்று வினவினன், (பரதன்) என்க. பி-ம்:—[1]செற்றமும். [2]பிரிந்து. [3]தெரிதரவுரைசெயீர்.

65.—'இராமன் வனஞ்சென்றமை, தசரதன் உயிர்நீங்கினமை' என்ற இவற்றின் காரணத்தைக் கைகேயி கூறுதல்.

வாக்கினல் வரந்தரக் கொண்டு மைந்தனைப்
போக்கினேன் வனத்திடைப் போக்கிப் பாருனக்கு
ஆக்கினே [1]னவனது பொறுக்க லாமையால்
நீக்கினுன் றன்னுயிர் நேமி [2]வேந்தென்ருள்.

(இ - ள்.) 'வாக்கினல்-(மன்னவன் தன்) வாயினல், வரம் தர-(இரண்டு) வரங்களைத்தர, கொண்டு - (அவற்றைப்) பெற்றுக்கொண்டு, (அதனல்),மைந்தனை வனத்திடை போக்கினேன்-இளம்பிராயமுள்ள இராமனை வனத்திற்கு அனுப்பினேன்:போக்கி-அனு

ப்பிவிட்டு, பார் உனக்கு ஆக்கினேன் - பூமியை உனக்காகவைத்துள்ளேன்; நேமிவேந்து அவன் - ஆஜ்ஞாசக்கரத்தையுடைய அந்தத் தசரதமன்னவன், அது பொறுக்கலாமையால் -(மைந்தனைப் பிரிந்த) அந்தத் துயரத்தைத் தாங்கமாட்டாமையால், தன் உயிர் நீக்கினன் - தன்னுயிரைப் போக்கினன்', என்றாள் - என்று(நிகழ்ந்தநிகழ்ச்சிகளைக் கைகேயி) தெரிவித்தாள்; (எ-று.)

'இராமபிரான் தந்தையின்வாக்கை நிறைவேற்றுதலின் பொருட்டேகானகஞ்சென்றான்' என்றும், 'அரசன்,நோய்முதலியவற்றால் இறந்திலன்: சத்தியத்தை நிறைவேற்றிப் புத்திரசோகத்தால் இறந்தனன்' என்றும் விடையிறுத்தவாறு. நேமிவேந்து-சக்கரவர்த்தி. வேந்து - சொல்லானஃறிணையும் பொருளான் உயர்திணையுமான சொல். பி-ம்:—[1] அன்னது. [2] வேந்தனே. (871)

66.—இதுமுதல் நான்குகவிகள்-பரதனது சினத்தின் செய்கையைத் தெரிவிக்கும்.

[1] சூடின [2] மலர்க்கரஞ் சொல்லின் முன்செவி
கூடின புருவங்கள் [3] குனித்துக் கூத்துநின்று
ஆடின [4] வுயிர்ப்பிடை [5] யனற்கொ ழுந்துகள்
ஓடின [6] வுமிழ்ந்தன வுதிரங் கண்களே.

(இ - ள்.) சூடின மலர் கரம்-(வணங்கும்போதுசிரசிற்) குவித்திருந்த தாமரைமலர்போன்ற (பரதனது) கைகள், சொல்லின் முன்-(அந்தக்கைகேயி கூறிய அக்கடுஞ்)சொல் செவிப்படுவதன் முன், செவி கூடின-காதிற் சேர்ந்தன:புருவங்கள் குனித்துகூத்து நின்றாடின - (அவனது) புருவங்கள் நெரிப்புக்கொண்டு மேலும் கீழுஞ் சென்றன: உயிர்ப்பிடை அனல் கொழுந்துகள் ஓடின-(தோன்றிய) பெருமூச்சுகளினிடையிலே நெருப்புச்சுவாலைகள் விரைந்து வெளிப்பட்டுவந்தன: கண்கள் உதிரம் உமிழ்ந்தன - (அவனது) கண்கள் இரத்தத்தை வெளியிட்டன; (எ - று.)

கைகேயி சொல்லிய கடுஞ்சொல்லைக் கேட்கப்பிடியாமல், பரதன் காதிற் கையைவைத்து மூடினனென்பது, 'கரம் சொல்லின் முன்செவி கூடின' என்பதன் கருத்து. புருவங் குனித்துக் கூத்தாடுதல் முதலியன - சினக்குறிகளாகும். பி - ம்:—[1] சூடினன். [2] கரதலம். [3] குதித்து. [4] உயிர்ப்புடன், உயிர்ப்புடை. [5] அழல். [6] உதித்தன. (872)

67. துடித்தன [1] கபோலங்கள் சுற்றுந் [2] தீச்சுடர்
பொடித்தன மயிர்த்தொளை புகையும் [3] போர்த்தது
மடித்தது வாய் [4] நெடு மழைக்கை மண் [5] பக
அடித்தன வொன்றொடொன் றசனி [6] யஞ்சவே.

(இ - ள்.) கபோலங்கள் - கன்னங்கள், துடித்தன - துடித்துக்கொண்டிருந்தன; மயிர் தொளை - மயிர்த்துவாரம், சுற்றும்-நாற்புறமும், தீச்சுடர்-அனற்கொழுந்துகளை, பொடித்தன-அரும்

பின; புகைஉம் போர்த்தது - புகையும் (நாற்புறமும்)பரவிற்று; வாய் மடித்தது-வாய் மடித்துக்கொண்டது;மழை நெடு கை-மேகம் போல வண்மைக்குணத்தைக்கொண்ட நீண்ட கைகள், அசனி அஞ்ச-இடியும் அஞ்சும்படி, (பேரொலி பிறவாநிற்க), மண் பக ஒன்றொடொன்று அடித்தன-பூமிபிளக்கும்படி ஒன்றோடு ஒன்று மோதின; (எ - று.)

கை ஒன்றொடொன்று அடித்தன - சினத்தினாற் கையைத் தட்டினனென்றுருமுளர். பி-ம்:—[1] இதழ்விழி. [2] தீச்சுடப்.[3]போர்த்தன. [4] நெடுந்தடக்கை. [5] புக. [6] எஞ்சவே, ...ன்னவே. (873)

68. பாதங்கள் பெயர்தொறும் பாரு மேருவும்
[5]போதங்கொ ணெடுந்தனிப் பொருவில் கூம்பொடு
மாதங்கம் வரு[2]கல மறுகிக் கால்பொர
ஓதங்கொள் கடலினின் றுலைவ போன்றவே.

(இ - ள்.) பாதங்கள் பெயர் தொறுஉம் - (அக்காலையில் பரதன் தன்) பாதங்கள் மாறிமாறி வைக்கப்படுந்தோறும், பார் உம் மேருஉம்-பூமியும் மேருமலையும்,—மாதங்கம் வரு கலம்—யானையை யேற்றிக்கொண்டு வருகின்ற மரக்கலம், கால் மறுகி பொர-காற்றுச் சுழன்று வீசுவதனால், போதம் கொள் நெடுந்தனி பொருஇல் கூம்பொடு-புத்திக்கு முதலிற்படுகின்ற நீண்ட தனியான ஒப்பற்ற பாய்மரத்துடனே, ஓதம் கொள் கடலின்ன்று - நீர்ப்பெருக்கைக்கொண்ட சமுத்திரத்தினிடையில், உலைவ போன்ற - வருந்துவதையொத்தன; (எ - று.)

சினங்கொண்ட பரதன் தன்பாதங்களை வைக்குந்தோறும் மேருவுடன் பார் உலைந்த தன்மை, மாதங்கத்துடன் வரு கலம் உலைவதையொக்கு மென்க; **தற்குறிப்பேற்றஉவமையணி.** இங்கு, "பாரிடையழுந்துகின்ற படர்நெடும் பனிமாக்குன்றங், கூருகிர்க் குவவுத்தோளன் கூம்பெனக்குமிழிபொங்க,ஆர்கலியழுவத்தாழுங் கலமெனலாயிற்றன்றே" என்ற சுந்தரகாண்டச் செய்யுள் காணத் தக்கது. பாரை மரக்கலமாகவும், மேருவை மாதங்கமாகவும் கருதுக. பரதனது பாதத்தைக் கூம்பாகக் கொள்ளலாம்.போதம்-அந்தமரக்கலமென்று சுட்டாகவுமாம். பி-ம்:—[1]போதகநெடுந்திசைப்பொறுத்தபாரொடு, பூதங்கொள் கடலெனப் பொருவில் கூம்பொடு, போதங்கணெடுந்...கூம்பொடு. [2] தலம். (874)

69. அஞ்சினர் வானவ ரவுண ரச்சத்தால்
துஞ்சின [1]ரெணைப்பல சொரிம தத்தொளை
எஞ்சின [2]திசைக்கரி யிரவி மீண்டனன்
வெஞ்சினக் கூற்றுந்தன் விழி[3]பு தைத்ததே.

(இ-ள்.) (பரதனது பெருஞ்சினத்தாற் பாரும்மேருவும்உலைந்ததுகண்டு), வானவர் - தேவர்கள், அஞ்சினர்-பயந்தார்கள்:அவுணர் - அசுரர்கள், அச்சத்தால் - பெரும்பயத்தினால், துஞ்சினர் - இறந்தொழிந்தனர்; திசை கரி-திக்கஜங்கள்,எணை பலமதம் சொரி

தெரிஜ எஞ்சின - மதஞ்சொரிகின்ற மிகப்பலவான தொளைகள் தூர்ந்துவிட்டன: இரவி மீண்டனன் - சூரியனும் அஸ்தமித்துவிட்டான்: வெம் சினம் கூற்றுஉம் - கொடுங்கோபத்தையுடைய யமனும், தன் விழி புதைத்தது - தன் கண்ணை மூடிக்கொண்டது;

பரதனது பெருஞ்சினத்தோற்றத்தைக் கண்டு வானவரஞ்சுதல் முதலியன நிகழ்ந்தனவாகக் கூறியது- தொடர்புயர்வுநவிற்சியணியாம். அமுதினையுண்டவராதலால் வானவர் அஞ்சினமாத்திரத்தோடு நிற்க, அமுதினை யுண்ணாதவராதலால் அவுணர் துஞ்சினரென்க. துஞ்சினர் - மங்கலவழக்கு. பேரச்சம் நிகழ்ந்ததனால் திசையானைகள் மதப்பெருக்கு அற்றனவாகித் தம் மதஞ்சொரிதொளை தூர்ந்தன. பி-ம்:—[1] எனைப்பலர் துளைக்கையானையும், ஏனையர் துளைக்கையானையும். [2] திசைகளின், திசைக்களிறு. [3] புதைத்தவே.

70.—பரதன் இராமபிரானுக்குஅஞ்சித் தன்தாயைக்கொல்லாது கடிந்துகூறத் தொடங்குதல்.

கொடியவெங் கோபத்தாற் கொதித்த கோளரி
கடியவ டாயெனக் [1]கருது கின்றிலன்
நெடியவன் முனியுமென் றஞ்சி நின்றனன்
இடியுரு [2]மனையவெம் மொழி [3]யியம்புவான்.

(இ - ள்.) கொடிய வெம் கோபத்தால் - (பொங்கியெழுந்த) மிகக்கொடிய சினத்தினால், கொதித்த - (மனம்) வெதும்பிய, கோள் அரி - வலிய ஆண்சிங்கத்தையொத்த பரதன்,—கடியவள் - கொடுஞ்செயலைச் செய்தவளான அந்தக் கைகேசியை, தாய் என கருதுகின்றிலன் - தாயென்று நினைத்திலன்: (ஆயினும்), '(இவளைக் கொன்றால்), நெடியவன் - பெருமையையுடையவனாகிய இராமன், முனியும் - கோபிப்பான்,' என்று - என்றகாரணத்தினால், அஞ்சி - (அவளைக் கொல்வதற்குப்) பயந்து, நின்றனன் - (அவளைக் கொல்லாமல்) தடைப்பட்டுநின்றவனாய், (அவளை நோக்கி), இடி உரும் அனைய வெம் மொழி - பேரிடியையொத்த கடுஞ்சொற்களை, இயம்புவான் - சொல்லுவானானான்; (எ - று.)—அவற்றை மேல் பதினேழுகவிகளிற் காண்க.

பரதன் கைகேயியைத் தாயென்றுகருதி உயிரோடு விட்டானல்லன்; இவளைக் கொன்றால் பிறகு இராமன் சினங்கொள்வானேயென்று அவளைக் கொல்லாது உயிரோடுவிட்டு, கடுஞ்சொல்லால் இடித்துக் கூறுவானாயினனென்க: 'மாத்ருதேவோ பவ [தாயைத் தெய்வமாகப் பேண்]' என்று கருதி கூறினாலும், கடுஞ்செயலைச் செய்த தாயைத் தாயென்று கருதாமையும் முறையேயென்பது, இந்தப்பரதனது ஒழுக்கத்தினால்வெளியாகின்றது. பரதன் தாயைக் கொல்லநினைந்ததற்கும் கொல்லாமல் விட்டதற்கும் இராமபக்தியே காரணமாதல் காண்க. இடியுரும் - ஒருபொருட்பன்மொழி. முதலடி - முற்றுமோனை. பி - ம்:—[1] கருதுகின்றிலேன். [2] அனையன. [3] இயம்பினன்.

(876)

71.—இதுமுதற் பதினேழுகவிகள் ஒரு தொடர்: பரதன் தன்னையும் கைகேயியையும் பழித்துக்கூறுதலைத் தெரிவிக்கும்.

மாண்டன னெந்தை [1]யென் றம்முன் மாதவம்
[2]பூண்டன னின்கொடும் புணர்ப்பி னாலென்றால்
கீண்டிலென் [3]வாயது கேட்டு நின்றயான்
[4]ஆண்டன னேயன்றோ வரசை யாசையால்.

(இ - ள்.) நின் கொடு புணர்ப்பினால்-உன்னுடைய கொடுமையான சூழ்ச்சியினால், எந்தை - எனது தந்தை, மாண்டனன் - இறந்திட்டான், என் தம்முன் - எனது தமையன், மா தவம் பூண்டனன்- பெருந்தவத்தை மேற்கொண்டு (காட்டுக்குச்) சென்றான்; என்றால்—, (இங்ஙனம் என் தந்தை இறக்கவும் தமையன் வனத்தில் தவம்புரியவும் வரத்தைக் கேட்ட), வாய் - (உன்னுடைய)வாயை, கீண்டிலென்-கிழித்துவிடாமல், அது-(நீ வரம்பெற்றாயென்ற) அந்தச்சொல்லை, கேட்டு நின்ற - (என்காதினால்) கேட்டுக்கொண்டிருந்த, யான்—, அரசை-இராச்சியத்தை, ஆசையால் ஆண்டனன் ஏ அன்றோ - பேராசையினால் ஆட்சிபுரிபவனேயாவ னன்றோ? (எ - று.)

நான் உன்பொருட்டு வரமாக இராச்சியத்தைப் பெற்றுவைத்துள்ளேனென்று நீ சொல்லவும், அக்கடுஞ்சொல்லைக் கூறிய உன் வாயைக் கீளாமையால் "அப்ரதிஷித்தம் அநுமதம் பவதி [மறுக்காதது உடன்பட்டதேயாகும்]" என்ற முறைமைப்படி. இராச்சியத்தை யாளுவதிலுள்ள ஆசையால் உன் செயலை உடன்பட்டவனாகவே உலகத்தாரால் கருதப்படுவேனென்று, இதனால், பரதன் தன்னைப் பழித்துக்கூறி, அவ்வழியால் தன்தாயின்செயலைக் கடிகின்றனன். இ-ம்—[1]என்றெம்முன். [2]பூண்டதுநின்னது. [3]வாயிது. [4]ஆண்டனனும். (877)

72\. நீயின மிருந்தனை [1]யானு நின்றனென்
ஏயெனு மாத்திரத் [1]தெற்று கின்றிலென்
[3]ஆயவன் முனியுமென் றஞ்சி னேனலால்
தாயெனும் [4]பெயரெனைத் [5]தடுக்கற் பாலதோ.

(இ - ள்.) நீ இனம் இருந்தனை - (எந்தையையும் எம்முனையும் அகலுமாறு வரங்கொண்ட) நீயும் இங்கே இன்னமும் நிற்கின்றாய், யான்உம் நின்றனென் - (நீ அவ்வாறுசெய்ய அச்செயலையெல்லாங் கண்டு கொண்டு) யானும் (இங்கு)நின்றுள்ளேன்; (இங்ஙனம் இருக்கவும்), ஏ எனும் மாத்திரத்து - ஏயென்று சொல்லக்கூடிய காலத்திற்குள், எற்றுகின்றிலென் - (உன்னை) அடித்துவீழ்த்திலேன்: (இதற்குக்காரணம்), ஆயவன் முனியும் என்று அஞ்சினேன் - (உலகத்துக் கெல்லாம்)தாய்போன்றவனான அந்த இராமன் (உன்னைக்கொன்றால்என்மீது) கோபிப்பானென்று அச்சங்கொண்டுள்ளேன்: அலால்-இது வல்லாமல், தாய் எனும் பெயர்-தாயென்று நீ வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பெயர், எனை - என்னை, தடுக்கற்பாலதுஓ - (உன்னைக்கொல்லாமலிருக்கத்) தடுத்தற்கு உரியதோ? (எ-று.)

பிழைசெய்த நீயும் தண்டஞ்செய்தற்குஉரிய யானும் இருக்கவும், ஏற்ற தண்டனை உன்னைக் கொன்றொழிப்பதேயாகவும், நான் அதனைச் செய்யாமலிருப்பது - தாய்போன்றவனான இராமபிரானுக்கு என்செய்கை சினம்விளைக்கு மென்பதேயன்றி, நீ தாயென்று பெயர்வைத்துக்கொண்டிருப்பதைப்பற்றி யன்று என்று பரதன் கைகேசியை யேசின னென்க. 'தாயெனும்பெயர்' என்றமையால், உண்மையில் தாயின்செய்கை கைகேயியினிடத்தில்லையென்பதும், பூதனை தாயின் வடிவைக்கொண்டுவந்தபோதிலும் க்ருஷ்ணபரமாத்மாவினாற் கொல்லத்தக்கவளாயினாற்போலக் கைகேயி தாயென்றுபெயர்வைத்துக் கொண்டாலும் பரதனாற் கொல்லத்தக்கவளே யென்பதும் தொனிக்கும். இராமனே தாய்: கைகேயி தாயல்லள் என்று பரதன் கொண்டுள்ள குறிப்புப் பின்னிரண்டடிகளில் வெளியாம். இனி இச்செய்யுட்கு—நீ பெயர்மாத்திரையிலேயே தாயாயிருக்கின்றாய்: ஆதலால் உன்னைக் கொல்லத் தடையில்லாத யான் உன்னைக் கொல்லாமையால் நீ உயிரோடிருக்கின்றாய்: உன்னைக் கொல்லவில்லையாயினும் என்னையும் கொல்லாமையால்யான் உயிரோடிருக்கின்றேன்: இருவரும் கொலையுண்ணாமல் உயிரோடிருத்தற்குக் காரணம் இராமபிரான் இருகொலைகளையும் வெறுப்பானெனக் கருத்துக்காண்பாருமுளர்.பி-ம்:—[1] நானும். [2] ஏற்றுகிற்றிலென். [3] ஆயகன், நாயகன். [4] பொருளென. [5] தடுக்கலாற்றுமோ, தடுக்கத்தக்கதோ, தடுக்கவல்லவோ. (878)

73. மாளவு முளனொரு [1]மன்னன் வன்[2]சொலால்
மீளவு [3]முளனொரு வீரன் [4]மேயபார்
ஆளவு முளனொரு பரத [5]னுயினுல்
[6]கோளல தறநெறி [7]குறையுண் டாகுமோ.

(இ-ள்.) ஒரு மன்னன் - ஓரரசன், வல் சொலால் - கொடுஞ்சொல்லினால், மாளஉம்-தன்னுயிரை விட்டிடவும், உளன்-இருக்கிறான்:ஒரு வீரன்—,மீள உம்-(தான் ஆளவேண்டிய இராச்சியத்தை) விட்டிட்டு(க் கானகஞ்) செல்லவும், உளன்—; மேய-(தன் தாய்) விரும்பித்தேடிய, பார் - பூமியை, ஆளஉம்-ஆட்சிபுரியவும், ஒரு பரதன் - பரதனென்றஒருத்தன், உளன்-: ஆயினால் - இவ்வாறானால், அறம்நெறி - தருமமார்க்கம், கோள் அலது - மாறுகக்கொள்ளத்தக்கதே யாகு மன்றி, குறை உண்டாகும் ஓ - வேண்டத்தக்கதாக இருக்குமோ? (எ - று.)

தசரதன் வரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுத் தன்னுயிரைநீத்ததும் இராமன்தான் ஆளவேண்டிய இராச்சியத்தைவிட்டிட்டுக் காடு சென்றதும் நேர, பரதனென்ற யான் அந்தஇராச்சியத்தைக் கைப்பற்றியாள்வது அறநெறியாகுமானால், அப்படிப்பட்ட அறநெறி எமக்குவேண்டுவதில்லை யென்றனன் பரதனென்க. குறை என்பது வேண்டத்தக்க பொரு ளென்ற அருத்தத்தில் வருவதனை "ஏருளும்" என்று தொடங்குந் திருவாய்மொழிப்பதிகத்துப் பாடல்தோறும் ஈற்றிற் காணலாம். இனி, ஈற்றடிக்கு, 'கோள் அலது - விதியின் கோளாறேயன்றி, அறநெறி - தருமமார்க்கம்,

குறைஉண்டாகுமோ - குறை படுவதாகுமோ? என்று கூறுவதும் உண்டு. பி-ம்:—[1] மன்னவன். [2] செல்கான். [3] முன். [4] வெய்ய. [5] ஆகினல். [6] கோளிலது. [7] குறைவுண்டாகுமோ, குறைதற்பாலதோ. இப்பாடல் சிலபிரதியில் "கவ்வரவது" (75) என்ற பாடலுக்குப்பின் உள்ளது. (879)

74. சுழியுடைத் [1]தாயுடைக் கொடிய சூழ்ச்சியால்
வழியுடைத் தாய்வரு [2]மரபை மாய்த்தொரு
பழியுடைத் தாக்கினன் பரதன் பண்டெனும்
மொழியுடைத் [3]தாக்கலின் முறைமை [4]வேறுண்டோ.

(இ - ள்.) 'சுழி உடை-வஞ்சனையுள்ள, தாயுடை-தாயினுடைய, கொடிய சூழ்ச்சியால் - தீய ஆலோசனையினல், வழி உடைத்துஆய்வரும் மரபை - தொன்றுதொட்டுவருகின்ற சூரிய குலத்தின் பெருமையை, மாய்த்து-கெடுத்து, பரதன்—,—ஒரு பழி உடைத்து - ஒப்பற்ற பழியைப்பூண்டதாக, பண்டு - முற்காலத்தில், ஆக்கினன்-செய்திட்டான்,' எனும் - என்ற, மொழி- பழிச்சொல், உடைத்து - (பிற்காலத்திலே) கொண்டதாக, (இக்குலத்தை), ஆக்கலின் - செய்திடுவதைக்காட்டிலும், வேறு முறைமை - மாருன முறைமை, உண்டுஓ - உள்ளதோ? (எ - று.)

சூரியகுலத்தில் மூத்தவன் அரசாளுதல் மரபு என்பது கெடும் வண்ணம் நான் அரசுசெய்தால், அதனல் அந்தச் சூரியகுலத்துக்குப் பெருவசையுண்டாகுமே? இங்ஙன் வசைச்சொல் பிற்காலத்து நிலைத்துநிற்குமாறுபுரிவது தகுதியுடையதாகுமோ? என்றனன் பரதனென்க. வழியுடைத்தாய் வரும் மரபு - தொன்றுதொட்டுவந்த குலவொழுக்க மெனினுமாம். மரபு-ஆகுபெயர். பி-ம்:—[1] தாய்தரு. [2] வரம்பை. [3] ஆகலின். [4] வேண்டுமே. (880)

75. [1]கவ்வர வதுவென விருத்திர் [2]கற்பெனும்
அவ்வரம் பழித்துமை யகத்து ளேவைத்த
வெவ்வரம் [3]பொருதவே லரசை வேரறுத்து
இவ்வரங் [4]கொண்டநீ ரினியென் கோடிரோ.

(இ - ள்.) கற்பு எனும் - கற்புஎன்று சொல்லப்படுகின்ற, அவரம்பு அழித்து - அந்தத்தருமமுறைமையையொழித்து, உமை- உம்மை, அகத்துஉளே வைத்த - வீட்டிற்குள்ளே சேர்த்த, வெவ் அரம் பொருத வேல் அரசை - கொடிய அரத்தினலராவப்பட்ட வேற்படையைக் கொண்டவரான மன்னவரை, வேர் அறுத்து - அடியோடு ஒழித்து,—இ வரம் கொண்ட - (இராமபிரான் காட்டிற்குச்செல்லவும் யான் நாடு ஆளவும்வேணும் என்ற) இந்தவரத்தைப் பெற்ற, நீர்—,கவ்வு அரவுஅதுஎன - கவ்வுந்தன்மையுள்ள பாம்புபோல, இருத்திர்—; இனி - இனியும், என் கோடிர்ஓ - எதனைக்கொள்ளப்பார்க்கின்றீரோ? (எ - று.)

வரமென்ற ஓருபாயத்தைத் தேடிக் குலமாதரின் கற்பொழுக்கத்திற்கு மாருகக் கணவன்உயிரையேகொள்ளைகொண்ட நீர் இன்னும் எதனைக் கொள்ளப்போகின்றீரோ? என்று பரதன்வெறுப்பினுற் கைகேயியைக்கடிந்து கூறலாயினனென்க. கணவனுயிரைக்

கொண்டமைபற்றி'கவ்வரவதுவென விருத்திர்'என்றது.நஞ்சுள்ள பாம்பைவீட்டினு ளிருக்க விடலாகாதவாறுபோல உம்மையும் வீட்டிலிருக்கவிடலாகாதென்பதனை யோராமல் தசரதமன்னவர் வீட்டில்வைத்துக்கொண்டதனல் அவருயிரே போகும் நிலைமை நேர்ந்ததென்னும் கருத்துப்பட 'உமைய கத்துளேவைத்த வெவ் வரம்பொருத வேலரசை வேரறுத் திவ்வரங்கொண்ட' என்றான். அழித்துமை - தொகுத்தல். "கற்பெனப்படுவது சொல்திறம் பாமை" என்றதை இங்குக் கருதுக. பி - ம்:—[1]கவ்வரவிது, கவ்வரம்பிது. [2]கட்டிய. [3]பொருதலால். [4]கொண்டனிர். இச்செய் யுள் அச்சிட்டபிரதிகளி லில்லையாயினும், பல ஏட்டுப்பிரதிகளில் உள்ளது. (881)

வேறு.

76. நோயீ ரல்லீர் நுங்கண வன்றன் னுயிருண்டீர்
[1]பேயீ ரேநீ ரின்ன மிருக்கப் பெறுவீரே
[2]மாயீர் மாயா வன்பழி தந்தீர் முலைதந்தீர்
தாயீ ரேநீ ரின்னு மெனக்கென் தருவீரே.

(இ-ள்.) நும் கணவன் தன் உயிர் உண்டீர்-உமது கணவனது உயிரை யொழித்திட்டீர்:(என்றாலும்), நோயீர் அல்லீர்-நோய்போல் வீரல்லீர்:நீர் பேயீர்ஏ-நீர் பேய்போன்றவரே; (இப்படிப்பட்ட நீர்), இன்னம்-இன்னும், இருக்க பெறுவீர்ஏ - உயிருடனிருக்கத் தக்கீ ராவீரோ? [உயிருடனிருக்கத் தக்கவரல்லீர்]; (ஆதலால்), மாயீர் - இறந்துவிடுவீராக; முலை தந்தீர் - (பாலியத்தில்) முலைகொடுத்து வளர்த்தீர்: மாயா வன் பழி தந்தீர்-(இப்போது) அழியாதகொடும் பழியையும் விளைத்தீர்: தாயீர்ஏ நீர்-தாயராகிய நீர், இன்னும்—, எனக்கு—,என் தருவீர்ஏ-என்ன தரப்போகின்றீரோ? (எ - று.)

நோயென்பது சிறிதுகாலம் தொந்தரவுசெய்து உயிர்கொள் ளும்: அவ்வுயிர்க்கு உறையுளானஉடலுடன் தானும்ஒழியும்: அங் ஙனமின்றித் திடீரென்று அறைந்து உயிரைக்கொண்டும் தான்ஒழி யாது நிற்பது பேயே யாதலால், 'நுங்கணவன்றன் னுயிருண்டீர் நோயீரல்லீர் பேயீரேநீர்' என்றும், இங்ஙனம் உயிரைக்கொல்லுங் கொடியர் உயிரோடிருத்தல் தகாதென்பான் 'இன்னுமிருக்கப் பெறுவீரேமாயீர்' என்றும், முலைதந்ததனல் எனக்குத் தாயேயாயி னும், இராமனைக் கான்புகச்செய்து எனக்குக் கொடும்பழியை விளைத்திட்ட நீர்இன்னும் எவ்வகைத்தீமையை விளைப்பீரோ என்று அக்கைகேயியைக்கண்டு தான் அஞ்சுவதனை வெளிப் படுத்துவான்'முலைதந்தீர் தாயீரே நீர் மாயாவன்பழிதந்தீர்:இன்னு மெனக்கென்றருவீரே' என்றும் கூறினான். செறலினல், 'நோயீ ரல்லீர்'முதலாகப் பன்மைப்பாலாற்கூறியது.'ஒருவற்குக் காடுறை துன்பமும் மற்றொருவற்கு இறந்துபடுந் துன்பமும் தந்த நீர் இப் போது இங்குவந்து இருக்கும் எனக்குஇன்னம் அவ்விரண்டுதுன் பத்தினும் மேலான எந்தத் துன்பத்தைத் தருவீரோ?' என்று தன்னை அரசைமேற்கொள்ளக் கட்டாயப்படுத்துவாளென்பதற் குத் தான் மிகவும் அஞ்சி நடுங்குகின்றமை தோன்றப் பரதன் கூறினனென்க. பி - ம்:—[1]பேயீரல்லீர். [2]மாயா. (882)

77. ஒன்றும் பொய்யா மன்னனை வாயா [1]லுயிரோடும்
தின்றுந் தீரா வன்பழி [2]கொண்டுந் திருவெய்தி
என்றுந் நீரே [3]வாழ [4]வுவந்தீ [5]ரவனேகக்
[6]கன்றுந் தாயும் [7]போல்வது [8]கண்டுங் [9]கழியீரே.

(இ - ள்-) ஒன்றுஉம் பொய்யா மன்னனை-சிறிதும் மெய்ம்மை தவறுதலில்லாத அரசனை, வாயால்-வாய்ச்சொல்லாகிய வரத்தால், உயிரோடுஉம் தின்றுஉம்-உயிருடனேயழித்தும், (அதனால்), தீரா வன் பழி கொண்டுஉம்-நீங்காத கொடும்பழியைப் பெற்றும், திரு எய்தி-இராச்சியத்தைப்பெற்று, என்றுஉம் நீர் ஏ வாழ-என்றைக் கும் நீரே வாழ்ச்சியடையும்படி, உவந்தீர்-மனமகிழ்ந்தீர்: அவன் ஏக-அந்த இராமபிரான்(ஊரைவிட்டுக் காட்டுக்குச்) செல்கையில், கன்றுஉம் தாய்உம் போல்வது கண்டுஉம் - (நகரத்தாரும் இராம னும்) கன்றுகளையும் அவற்றின் தாயையும் போல்வதைக்கண்டும், கழியீர்-(உமதுமனநிலை) மாறுகின்றிலீர்; (எ - று.)—ஏ-இரக்கம்.

'யார் எப்படிப்போனாலும் போகட்டும்:நமக்கு நல்வாழ்ச்சியிருந் தாற்போதும்' என்று கருதினீர்: நம்மிடத்து உலகத்தவர் அன்பு கொண்டிருந்தாலல்லவோ நமக்கு நல்வாழ்ச்சி கைகூடும்? இராமன் வனஞ்செல்லத்தாய்நாடு கன்றேபோல இந்நகரத்தவர் இருப்பதைக் கண்கூடாகக்கண்டிருந்தும் நீர்நுமது தீக்குணம் மாறப்பெற்றிலீர்: இது என்ன பேதைமை? என்றனன் பரதனென்க. சொன்னசொல் தவறாமையால் அரசனை 'ஒன்றும் பொய்யா மன்னன்' என்றும், வரத்தினால் உலகுள்ளவளவும் நீங்காத பழியைப் படைத்ததனால் 'தீராவன்பழிகொண்டும்' என்றும், நீர் ஒருத்தரே வாழ்ந்தால் வாழலாமேதவிர நாட்டாரோடுசேர்ந்து வாழ்தல் இயலாதென் பான், 'திருவெய்தி என்றும் நீரேவாழவுவந்தீர்' என்றுங் கூறி னன். அரசனை வரத்தாற் கொன்ற கொடுமையை விளக்க, 'உயி ரோடுந் தின்றும்' என்று பிரித்துக்கூறியது. ஒன்றும், உம்மை-இழிவுசிறப்பு. [6]கன்றுந் தாயும் போவனகண்டும் கழியீரே என்ற பாடத்துக்கு-தாயும் கன்றுஞ் சேர்ந்து போவதுபோல உலகத்தவர் இராமபிரானுடனே சேர்ந்திருத்தலே முறையாயிருக்கக் கன்றை விட்டுத் தாயைப்பிரிப்பதுபோல இந்நகரத்தவரை இராமபிரானை விட்டுப்பிரியச்செய்தது முறையல்ல என்று கருத்துக் காணலு மாம். பி-ம்:—[1]உரையோடும். [2]கொண்டீர். [3]ஆள. [4]உகந்தீர். [5]மிக நன்றே. [7]போல்வன. [8]கண்டீர். [9]கழியீரோ. (883)

78. இறந்தா னெந்தை [1]யீந்த வரத்துக் [2]கிழிவெண்ணு
அறந்தா [3]னீதென் றன்னவன் மைந்த னரசெல்லாம்
துறந்தான் [4]ருயின் சூழ்ச்சியின் ஞாலம் [5]மவனேடும்
பிறந்தா னுண்டா னென்னுமி [6]தென்னுற் [7]பெறலாமே.

(இ - ள்.) எந்தை - தசரதன், ஈந்த வரத்துக்கு இழிவு எண் ணு(து)-தான் கொடுத்த வரத்துக்குக் குறைவையெண்ணமல்[முன் னீந்தவரத்தைக் கொடுக்கமாட்டேனென்றுசொல்லாமல்], இறந்

தான்-உயிரொழிந்தான் ;' ஈது-(தந்தைசொல்லின்படி நடப்பதாகிய) இது, அறம்தான் - (புதல்வர் நடக்கவேண்டிய) தருமமுறை யாகும்,' என்று-எனக் கருதி, அன்னவன் மைந்தன் - சக்கரவர்த்தியின் திருமகன், அரசு எல்லாம் துறந்தான் - இராச்சியத்தை முற்றுந் துறந்திட்டான்; (இங்ஙனமிருக்க), அவனோடுஉம் பிறந்தான்-அந்த இராமனோடும் பிறந்தவனான பரதன், தாயின் சூழ்ச்சியின் - தாயினுடைய தந்திரத்தால், ஞாலம் ஆண்டான் - இராச்சியத்தை அரசுபுரிவதாயினன், என்னும் - என்று (உலகத்தார் ஏளனமாகக்) கூறுகிற, இது-இப்பழிச்சொல், என்றால்—, பெறல் ஆம் ஏ - பெறுதற்கு உரியதோ? (எ-று.)

தான் வரத்தை முன்னரே கொடுத்திட்டு, அவை இன்னவையென்று நெருக்கிக் கேட்டபோது மன்னவர் மறுக்கமாட்டாது நிற்க, இராமபிரான் தந்தையை யநுசரித்துநடக்க, அந்தத்தசரதனது மற்றொரு புதல்வனான நான் உலகத்தோர் பழிக்கும்படி அரசை மேற்கொள்வது முறையோ? அன்று என்றபடி. 'அறமுறை திறம்பாத தந்தையையும் அவனது மூத்தமைந்தனான இராமனாகிய அண்ணனையும் படைத்த எனக்கும், தாயின்சூழ்ச்சியால் இராச்சியத்தை அவ்விராமபிரானுடன் பிறந்தான் பெற்றானென்ற இப்பழிமொழிக்கும் எவ்வளவுதூரம்?' என்பான் 'இது என்னாற் பெறலாமே' என்கின்றான். 'வரத்துக்கிழி வெண்ணு' என்பதைமத்திமதீபமாகக்கொண்டு,'அறந்தாளீதென்று அன்னவன்மைந்தனரசெல்லாந் துறந்தான்' என்ற வாக்கியத்தோடும் இயைக்க. பி-ம்:—[1]ஏய்ந்த. [2]இழிவென்னு, அழிவென்னு, அழிவெண்ணு. [3]ஈதேயென்று. [4]தாயர். [5]அவனோடே. [6]என்னில். [7]பெறலாமால். (884)

79. மாளும் மென்றே [1]தந்தையை [2]யுன்னுன் [3]வசைகொண்டாள்
கோளும் மென்னு லேயெனல் கொண்டா [4]னது [5]வன்றேல்
மீளும் [6]மன்றே யென்னையு மெய்யே யுலகெல்லாம்
ஆளும் மென்றே போயின னன்றே வரசாள்வான்.

(இ-ள்.) அரசு ஆள்வான் - இராச்சியத்தை யாளுதற்கு உரிய முறைமையையுடையவனாகிய ஸ்ரீராமன்,-மாளும் என்று ஏ தந்தையை உன்னான் - (தான் காட்டிற்குச்சென்றால்) தந்தை இறந்துபடுவானென்று கருதாதவனும்,வசை கொண்டாள் கோள் உம் என்னால் ஏ எனல் கொண்டான் - ('கணவனைக்கொன்ற படும்பாவி, புதல்வனைக் காட்டிற்குவெருட்டிய பெரும்பாவி' என்று) பழிச்சொல்லைக் கொண்டவளான கைகேயியின் மாறுபாடான எண்ணமும் என்னாலேதான் விளைந்ததென்று கருதுபவனுமாகி,—என்னை உம் மெய் ஏ உலகுஎல்லாம் ஆளும் என்றுஏபோயினன் அன்றுஓ-(தன்னுடைய அடிமையாய்க்கிடக்கும்)என்னைப்பற்றியும் திண்ணமாக (இவன்) உலகத்தை யாட்சிபுரிவானென்று நம்பியே கானகத்துச் சென்றானல்லவோ? அது அன்று ஏல்-அங்ஙனம்அப்பிரான் கருதாமலிருப்பின்,மீளும்அன்றே-(கானகத்துக்குச்செல்வதென்ற எண்ணத்தை) ஒழிந்திருப்பானல்லவா? (எ-று.)

தன் கணவனைக் கொன்றுளென்று பிறர்கூறும் வசைமொழியை ஏற்றுக்கொள்பவளான என்தாய் என்னுடைய தூண்டுதலினாலேயே இராச்சியத்தை வரமாகப் பெற்றுளென்றும், நான் இராச்சியத்தையாள்வது திண்ணமென்றுங்கருதினைதலால்தான் ஸ்ரீராமன் தந்தையிறந்துபடுவா னென்பதையும் பொருட்படுத்தாமற் கானகஞ் சென்றான்: அங்ஙனமன்றாயின் அப்பிரான் காட்டிற்குச் செல்வதென்ற எண்ணத்தைத் தவிர்ந்திருப்பனென்பதாம். மீளும் அன்றே என்பதற்கு-தசரதன் இறந்த அன்றே மீண்டிருப்பான் (இராமன்) என்றும் கூறுவாருமுளர். நான் தந்தையிறந்ததைத் தெரிவித்துத்திரும்பிவருக என்று அழைப்பின மீள்வானென்றும் கூறுவாருமுளர். உன்ன என்றபாடத்துக்கு-இவ்வினையெச்சத்தைக்கொண்டாள் என்பதோடுகூட்டி யுரைக்கலாம். அக்கைகேயி கொண்ட எண்ணம் நிறைவேறாது பழியே மிச்சமாய் நின்றதென்பான், 'வசை கொண்டாள்' என்றான். பி-ம்:—[1] தந்தையும். [2] என்னால். [3] வசை கொண்டான், வசைபாரான். [4] இது. [5] அன்றே. [6] இன்றே. (885)

80. ஓதா நின்ற [1]தொல்குல மன்ன [2]னுணர்வப்பால்
[3]யாதா னுந்தா னுகவெ னக்கே [4]பணிசெய்வான்
[5]தீதா நின்ற சிந்தனை செய்தா னவனென்னப்
போதா தோவென் றா[6]யிவள் கொண்ட [7]பொருளம்மா.

(இ-ள்.) ஓதாநின்ற தொல் குலம் மன்னன் - (யாவராலுங்) கொண்டாடப்படுகின்ற பழமையாகிய இந்தச் சூரியகுலத்தில் தோன்றிய அரசனாகிய தசரதனது, உணர்வு-எண்ணம், அப்பால்-பிறகு, யாது ஆன்உம் தான் ஆக-(இராமனைக்காட்டுக்குஅனுப்புவது முதலியனகுறித்து) எதுவாகத்தான் ஆகட்டும்: 'எனக்கு ஏ பணிசெய்வான் அவன் - எனக்குப் பணிசெய்தலையே (தன்)பணியாகக் கொண்டிருந்த அந்தப்பரதன், தீதுஆ நின்ற சிந்தனை செய்தான்-கொடியதாகவுள்ள எண்ணத்தைக் கொண்டிட்டான்,' என்ன்-என்று (ஸ்ரீராமன்) கருதுதற்கு, என் தாய் இவள்கொண்ட பொருள் - என்தாயாகிய இந்தக்கைகேயி வரத்தாற்கொண்ட இராச்சியப்பொருள், போதாதுஒ-போதாதா? (எ-று.)—அம்மா - இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல்.

தசரதன் என்னைப்பற்றி எங்ஙனங்கருதினாலுங் கருதட்டும்: அதைப்பற்றிச் சிந்தையில்லை: 'இதுவரையிலும்என்க்குப் பணிசெய்தலையே தன்தொழிலாகக்கொண்ட பரதன் சிந்தனை மாறுபட்டான்' என்று இராமன் கருதுதற்கு, என்தாய் வரத்தால் இராச்சியத்தைக் கொண்டதே போதியதாகுமென்று வருந்தினன் பரதனென்க. என்தாய் இவள் கொண்ட பொருள் போதாதோ என்பதற்கு - என்தாயாகிய இந்தக்கைகேயியால் யான்அடைந்த பழியாகியபொருள் எனக்குப் போதாதோ? இதைக்காட்டிலும் எனக்குப் பொல்லாங்கு விளைக்கவேண்டுன்றுவேணுமோ? என உரைப்பினுமாம். பி-ம்:—[1] திண்குணநன்னூல். [2] உரை. [3] ஏதேனும். [4] பழி. [5] தீதாய். [6] அவள். [7] புகழ். இரண்டாமடி ஒருபிரதி

யில்,'ஏதாமென்னுத்தாதையெனக்கே பணிசெய்தான்' என்று காண்கிறது. (886)

81. உய்யா நின்றே னின்னமு மென்முன் னுடன்வந்தோன்
கையார் கல்லைப் புல்லட குண்ணக் கல[1]மேந்தி
[2]வெய்யோ னுனின் சாலியின் வெண்சோ றமு[3]தென்ன
நெய்யோ [4]டுண்ண நின்றது நின்றார் நினையாரோ.

(இ- ள்.) என்முன் உடன் வந்தோன்-எனக்கு மூத்த சகோதரனாகிய ஸ்ரீராமன், கை ஆர் கல்லை - (தன்) கையாகிய கலத்தில், புல் அடகு உண்ண - (கிழங்குபழம்முதலிய) இழிவான இலையுணவை யுண்டு கொண்டிருக்க, இன்னம்உம்-, வெய்யோன் நான்-கொடியவனாகிய நான், உய்யா நின்றேன்-உயிர்பிழைத்திருப்பவனாய், கலம்-(சிறந்த பொன்முதலியவற்றாலியன்ற) உண்கலத்திலே, இன் சாலியின் வெண்சோறு - இனிய சம்பாநெல்லரிசியாற்சமைத்த வெண்ணிறமுள்ள சோற்றை, ஏந்தி - பெய்துகொண்டு, அமுது என்ன'- தேவாமிருத மென்னும்படி, நெய்யோடு - நெய்யுடனே, உண்ண நின்றது-உண்டுகொண்டு நிற்பதை, நின்றார் - (கண்டுகொண்டு) நிற்கும் உலகத்தவர், நினையார்ஓ - (என்னை இழிவாகக்) கருதமாட்டாரோ? (எ - று.)

இராமன் காட்டிற்குச்சென்றதையறிந்தபின்பு நான் உயிருடன் இருப்பதே மிகை: அதற்குமேல் அப்பிரான் காட்டிலே கையே கலனாகச் சாகபட்சணஞ் செய்து உயிர் தாங்கியிருப்பதை யறிந்தபின்பும், இந்நாட்டிலே சாலியரிசிச் சோற்றைப் புத்துருக்குநெய்யோடு பொற்கலத்திலிட்டு இன்னமுதென உண்டுகொண்டிருந்தால், என்னை இவ்வுலகத்தோர் இழிவுபடநினையாரோ? என்று வருந்தினன் பரதனென்க. பி - ம்:—[1]ஏற்றி, ஏற்று, ஏற, ஏறி. [2]அய்யோ நான், ஐயா நான். [3]உண்ட. [4]உண்ணுகின்றது. (887)

82. வில்லார் தோளான் மேவினன் வெங்கா னகமென்ன
நல்லா [1]னன்றே துஞ்சினன் நஞ்சே யனையாளைக்
கொல்லேன் மாயேன் வன்பழி யாலே [2]குறைவற்றேன்
அல்லே னே[3]யா னன்புடை யார்போ லழுகின்றேன்.

(இ - ள்.) 'வில் ஆர் தோளான்-வில் தாங்கிய தோளையுடையவனான ஸ்ரீராமன், வெம் கானகம் மேவினன்-கொடுங் கானகத்துக்குச் சென்றான்', என்ன - என்றுசொல்ல, (கேள்வியுற்று), நல்லான் - நற்குணமுடையவனாகிய தசரதசக்கரவர்த்தி, அன்றே—, துஞ்சினன்-(அத்துயரத்தைத் தாங்கமாட்டாது) உயிர் நீங்கினான்; நஞ்சு ஏ அனையாளை - (தன் கணவனைக்கொன்ற) விஷம்போற் கொடியவளான கைகேயியை, (இராமபிரானைக் காட்டிற்கு அனுப்பிக் கணவனைக் கொன்றவ ளென்பதை யறிந்தும்), கொல்லேன் - கொன்றிடாமலும், மாயேன்—, (இந்நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டும்) இறவாமலு மிருப்பவனாகிய, யான்— அன்புஉடையார்போல் அழுகின்றேன்-(இராமபிரானிடத்து) அன்புடையாரைப்போலப் பாவித்துக் கண்ணீர் வடிக்கின்றேன்; வன்பழியால்ஏ குறைவு அற்றேன்

அல்லேனோ-('இவன் இராமனிடத்து அன்பு இல்லாதிருக்கையில் அன்புடையார்போல நடிக்கும் வேஷக்காரன், இராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தக் காரணமாயிருந்தவன்' என்று உலகத்தார் தூற்றும்) கொடிய பழி நிரம்பியிருக்கப்பெற்றவனல்லேனோ? (எ-று.)

யான் இராமன் விஷயத்தில் கண்ணீர்வடித்தாலும், நஞ்சேயனையாளைக் கொன்றிடாமலும் என்னை மாய்த்துக் கொள்ளாமலும் நிற்கும் இந்நிகழ்ச்சியை நோக்குமிடத்து உலகத்தார் கூறும் பழிக்குப் பெரும்பாத்திரனாகும்படியாயிற்று என்னிலை யெனப் பரதன் வருந்துகின்றனனென்க. இறந்ததனால் அந்தத்தசரதனதுநன்மை வெளியாயிற்றென்பான் 'நல்லானன்றேதுஞ்சினன்' என்றான்: இதன் அருத்தாபத்தியால் தன்னைப் பொல்லாதவனெனப் பரதன் வெறுத்தமை தொனிக்கும். பி - ம்:—[1] ஐயன். [2] குறைகின்றேன். [3] நான். (888)

83. பாரோர் கொள்ளார் யானுயிர் பேணிப் பழி [1] பூணேன்
[2] தீரா தொன்று னும்பழி யூரில் திருநில்லாள்
ஆரோ டெண்ணிற் றுருரை [3] தந்தா ரறமெல்லாம்
வேரோ டுங்கே டாக முடித்தென் [4] விளைவித்தாய்.

(இ-ள்.) (யான் அரசுபுரிவதை),பாரோர் கொள்ளார்-உலகத்தவர்(சரியென்று) ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்; யான்—, உயிர் பேணி-(அரசச்செல்வத்தோடு வாழும்) உயிர்வாழ்க்கையை விரும்பி, பழி பூணேன்-(தமையனைக்காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டுத் தம்பி அரசுபுரிகின்றானென்று உலகோர் கூறும்) பழிமொழியை மேற்கொள்ள உடன்படேன்; (யான் அரசை மேற்கொண்டால்),பழி ஒன்றான்உம் தீராது-(அதனாலேற்படும்) பழி எந்தவகையாலும் நீங்காது; ஊரில் திரு நில்லாள்-(இராமன் கானகஞ்சென்றுள்ளதனால் முறைதிறம்பிய) இவ்வூரில் (இனி) இலக்குமியும் வாழாள்: (இங்ஙனம் யாவும் விபரீதமாவதைச் சிறிதுங்கருதாத கைகேயியே! கணவனிறக்குமாறு ஸ்ரீராமனைக் காட்டிற்கு ஓட்டி என்பொருட்டாக இராச்சியந் தேடி வைத்த இச்செயலைச் செய்ய), எண்ணிற்று ஆரோடு - (நீ) ஆலோசனை செய்தது யாவரோடு? உரை தந்தார் ஆர்-(உனக்கு) ஆலோசனை சொல்லியவர் யாவர்? அறம் எல்லாம் வேரோடுஉம் கேடு ஆகமுடித்து என் விளைவித்தாய்-தருமமெல்லாம் அடியோடு கெடும்படியாகத்தொழிலைச்செய்திட்டு என்னபயனைக் கண்டாய்?

கணவனைக் கொல்லுதல், மூத்தவனிருக்க இளையவனுக்கு முடிசூட்டக்கருதுதல், யாதொருபிழையுமில்லாது மகாகுணவானான புதல்வனைக் காட்டிற்குச் செலுத்துதல், வசிட்டர்முதலிய பெரியோர்மொழியைக்கேளாமை முதலியன யாவும் அறத்திற்கு மாறான செயலா மாதலால், 'அறமெல்லாம் வேரோடுங் கேடாக முடித்து' என்கிறான். என்விளைவித்தாய்-என்ன (பெருங்கேடு) விளையச் செய்திட்டாயென்பாருமுளர். பி-ம்:—[1] பூண்டால். [2] தீராதொன்றானின்பழி, தீராதொன்றேதுன்புமிவ், தீராதொன்றேதுன்பமிவ், [3] கொண்டாய், தந்தாய். [4] வினையேனே. (889)

84. கொன்றே னுனென் [1]றந்தையை மற்[2]றுன் கொலைவாயால்
ஒன்றோ கானத் தண்ணலை [3]யுய்த்தே னுலகாள்வான்
நின்றே னென்றால் நின்பிழை யுண்டோ பழியுண்டோ
என்றே னுந்தா னென்[4]பழி மாயு [5]மிடமுண்டோ.

(இ - ள்.) உன் கொலை வாயால் - உன்னுடைய கொல்லுந் தன்மையுள்ள வாயைக்கொண்டு, நான்—, என் தந்தையைகொன்றேன்—; ஒன்று ஓ-இது மாத்திரந்தானோ? மற்று-பின்னும், கானத்து - காட்டில், அண்ணலை - பெருமையிற்சிறந்தவனாகிய இராமபிரானை, உய்த்தேன்-செலுத்தினேன்: (இவையெல்லாம் வேற்றிடத்தில் மறைவாக இருந்து செய்துவிட்டு), உலகு ஆள்வான் நின்றேன் -(இப்போது) இவ்வுலகத்தை அரசுபுரியும்படி நேராகவந்துநிற்கிறேன், என்றால்-(நடந்தவகை) இப்படியுள்ளதானால், நின் பிழைஉண்டுஓ-உன்மீது சொல்லக்கூடிய குற்றம் உள்ளதோ? பழி உண்டுஓ-(உலகத்தோர் தூற்றுதற்குஉரிய) பழிமொழிதான் (உனக்கு) உண்டாகுமோ? என்று ஏன்உம் என் பழி மாயும் இடம் தான் உண்டு ஓ-என்றைக்காவது என்பழிநீங்கக் கூடிய வழிதான் உள்ளதோ [இல்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

இராமன் காட்டிற்குப் போனதையும், தசரதமன்னவன் இறந்துபட்டதையும் அறிந்தபின்பும் யான் உன்னைக்கொல்லாமலும் உயிரோடு இனிது உண்டு இராச்சியத்தை ஆள்பவனாகி வாழ்ந்துமிருந்தால், மறைவாக இருந்து நான் உன்னைக்கொண்டு இராச்சியத்தை எனக்குத் தருமாறு ஏற்பாடு செய்து மன்னவன் உயிரொழியும்படியும் ஸ்ரீராமபிரான் கானகஞ் செல்லும்படியுஞ் செய்தேனென்றே உலகத்தார் நினைக்கும்படியாகும்: ஆகவே, குற்றமும் பழியும் எனக்கே: உனக்குச் சிறிதும் இல்லை: இப்பழியை நான் போக்கிக்கொள்ள வழியில்லையே! என்று வருந்துகின்றனன் பரதனென்க. ஒருவர் ஒரு தீக்காரியத்தைச் செய்யாமலிருப்பினும் அத் தீக்காரியத்தைச் செய்தவரென அபவாதம் தோன்றினாலும் அதனையும் தீர்த்துக்கொள்ள வேணுமென்ற நூற்கொள்கை, இங்கு அறியத்தக்கது. நான்காமடியில் பழியைக் கூறியது, பிழைக்கும் உபலட்சணம். பி - ம்:—[1]தாதையை. [2]என் கொலைவாளால். [3]உய்த்தே. [4]புகழ். [5]இடை. (890)

85. கண்ணு லேயென் செய்வினை [1]யின்னுஞ் [2]சிலர்காண
[3]மண்ணூர் பாரா [4]தெள்ளுவர் [5]வாளா பழி [6]பூண்டாய்
உண்ணு நஞ்சங் [7]கொல்கில தென்னு [8]முரையுண்டென்று
எண்ணு நின்றே [9]னன்றியி ரேனென் னுயிரோடே.

(இ-ள்.) என் செய் வினை-(இப்போது அரசுபுரிதற்குமாறுகி) யான் செய்யப்போகின்ற தொழிலை, இன்னும்சிலர்-(என்கருத்தை யுணராத) சிலரும், கண்ணாலே—, காண-காணட்டும்:மண்ணூர்-இம் மண்ணுலகத்தவர், பாராது-(நான் இராமனிடத்துஅன்புள்ளவனென்பதை என்செயலாற்) காணாமலிருக்கும்வரையும், எள்ளுவர்-(என்னைப் பழிப்பார்கள்; (உன்கருத்துப்படியான் அரசை மேற்கொள்ளாமையால்), (கைகேயியே!) வாளாபழி பூண்டாய்—(பயனின்றி) வீணே பழிக்கு ஆளானாய்; உண்ணு நஞ்சம் கொல்

கிலது என்னும் உரை உண்டு என்று எண்ணா நின்றேன்-உண்ணாமல் விஷம்கொல்லாது என்னும் பழமொழி இருக்கின்றதென்று எண்ணுபவனாகின்றேன்; (இதுவே யான் உயிரைப் போக்காமல் வைத்திருத்தற்குக் காரணம்); அன்றி-அல்லாவிட்டால், என் உயிரோடு இரேன்—; (எ-று.)

உலகத்தவர் இப்போது என்னை இகழ்ந்தாலும், யான் இனிச் செய்யுஞ் செயலைக் கண்டால் என்னைப் பின் இகழாரென்று கருதுகின்றேன்: அரசு புரிவதை யான் ஏற்றுக்கொண்டால்தான் எனக்குப்பழி நிலைத்துவிடுமே தவிர யான் ஏற்றுக்கொள்ளாது விடுவேனாயின் உண்ணாநஞ்சு கொல்லாதவாறு போல எனக்குப் பழியுண்டாகாது: இந்த நம்பிக்கையே யான் உயிரோடுவாழ்வதற்குக் காரணம் என்று சிறிதுதேறிப் பரதன் கூறினானென்க. நீ பழிபூண்டதுமிச்சமேயன்றி உன்னெண்ணம் பலியாது என்பான் 'வாளாபழிபூண்டாய்' என்கின்றான். உண்ணாநஞ்சங்கொல்கிலது- "உண்ணாதேயுயிருண்ணா தொருநஞ்சு" என்று இராவணன் வதைப்படலத்தும் வருகின்றது. நின்பழி யுண்டோ என்று கீழ்க் கூறியவன் இங்கு இவ்வாறு கூறுவது - என்பழி நீங்கினால் பிறகு உன்பழி நிலைத்திருக்குமென்றும், அது நீங்க வழியில்லையென்றும் குறிப்பித்தற்காகும். கீழ்ச்செய்யுளில்'பிழையும் பழியும் உண்டாயினவே: இவை தீரும்வகை காணேனே' என்று வருந்திய பரதன், **பழிதீரும் வகையை இதனாலும், பிழைதீரும் வகையை அடுத்த செய்யுளாலும்** தெரிவிக்கின்றனனென்க. இச்செய்யுளில் 'என் செய்வினை' என்றது - அடுத்த செய்யுளிற் கூறும் மாதவம் முயல்வதைக் காட்டும். காண - வியங்கோள்முற்று. பி-ம்:-[1]பின்னும். [2]சிலர் காண்பார், சிலகாண்பார். [3]மண்ணோர் காணாது, விண்ணோர் மண்ணோர். [4]எள்ளலர், கொள்ளார். [5]மாளா, வீணே. [6]பூண்டேன், பூட்டார். [7]கொல்லலது. [8]முறை. [9]என்றுமிருந்தேன்.(891)

86. **ஏன்றுன் பாவிக் கும்பி வயிற்றி னிடைவைகித்**
தோன்றுந் [1]தீராப் பாதக [2]மற்றென் றுயர்தீரச்
சான்றுந் தானே நல்லற மாகத் தகைஞாலம்
மூன்றுங் காண மாதவம் யானே முயல்கின்றேன்.

(இ- ள்.) பாவி உன் - பாவியாகியஉன்னுடைய, கும்பி வயிற்றினிடை-நரகம்போன்ற வயிற்றிலே, ஏன்று - இசைந்து, வைகி - தங்கியிருந்ததனால், தோன்றும் - உண்டாகிய, தீரா பாதகம்-போக்குதற்கு அரிய பாவம், அற்று - நீங்கி, என் துயர் தீர - என் துன்பமெல்லாம் ஒழியும்படி, நல் அறம் தானே சான்றுஉம் ஆக - நல்ல தருமதேவதையே சாட்சியாக அமைய, தகை ஞாலம் மூன்றுஉம் காண - பெருமையையுடைய மூவுலகத்தோரும் காணும்படி, யான் ஏ மாதவம் முயல்கின்றேன் - நானே பெருந்தவஞ்செய்யப்போகிறேன்; (எ - று.)

இராமன் காட்டிற்குச்செல்லுதற்குப் பரதன் உடந்தையென்று உலகத்தில்தோன்றும் அபவாதமொழிக்கு மூலம் உன் வயிற்றிற்பிறப்பேயாதலால், அந்தவயிற்றில் தங்கிய பாதகமும், 'உலகத்தார் பழிக்கு ஆளானேனே' என்றதனால் தோன்றிய

மனத்துயரமும்தீருமாறு, மூவுலகத்தோரும் காணா யான் தவம் புரிவே னென்று பரதன் கூறுகின்றனனென்க. இதனுல், தன்பிழை தீரும்ஆறு கூறப்பட்டது. சான்றுந்தானே நல்லறமாகஎன்றது-தான் செய்யுந் தவம் மனப்பூர்வமானதென்பதைவிளக்கும். தகைஞாலம் மூன்றும் - மூவுலகிலுள்ள தகுதியுடையோர்யாவரும் என்னலாம். சான்றும், உம்-இசைநிறை. பி-ம்:—[1] பாரா, பாரப். [3] உற்று. (892)

87. **சிறந்தார் சொல்லு நல்லுரை சொன்னேன் செயலெல்லாம்**
மறந்தாய் செய்தா [1]யாகுதி மாயா வுயிர்தன்னைத்
துறந்தா யாகில் [2]தூயையு மாதி யுலகத்தே
பிறந்தா யாதி [3]யீதல தில்லைப் பிறிதென்றான்.

(இ-ள்.)சிறந்தார்-அறிவுமிக்க பெரியோர், சொல்லும்-சொல்லுகின்ற, நல் உரை-சிறந்தவார்த்தைகளை, சொன்னேன்—; மாயா உயிர் தன்னை-(மாய்த்திருக்கவேண்டியதாகவும் இன்னும்) மாயாதிருக்கின்ற (உன்) பிராணனை, துறந்தாய் ஆகில் - விட்டிட்டாயானல், செயல் எல்லாம் மறந்தாய் செய்தாய் ஆகுதி - நீ செய்த கொடியசெய்கைகளையெல்லாம் (புத்திபூர்வமாகவல்லாமல்) நினைவின்றியேசெய்தவளாவாய்; (இங்ஙன் உன்னைக்கருதுவதனால் உன் பிழையை உலகோர்பொறுப்பர்): தூயைஉம் ஆதி-(பாவம் நீங்கிப்) பரிசுத்தமானவளும்ஆவாய்; உலகத்து ஏ பிறந்தாய் ஆதி-உலகத்திற் பிறந்ததனாற் பெறலாகும்பயனைப் பெற்றவளும் ஆவாய்; (நீ பழி நீங்கி நன்மையடைதற்கு உரிய வழி), ஈது அலது-இதுவல்லாமல், பிறிது-வேறொன்று, இல்லை—, என்றான்-என்று கூறிமுடித்தான், (பரதன்); (எ - று.)

சிறந்தார்-அறிவுஒழுக்கங்களிற்சிறந்தவர்.சிறந்தார்சொல்லும் நல்லுரைஎன்றது-'மாயாஉயிர்தன்னைத்துற'என்பது.சொன்னேன் என இறந்தகாலத்தாற் கூறியது, இயல்புபற்றி. கீழ்த் தன் பாவமும் பழியும் நீங்கும் வகை கூறிய பரதன், இதனால், நீ உன்னுயிரைத்துறத்தலே பழிநீங்கும்வழியென்றுதன்தாய்பழிநீங்குவதற்கு வகை கூறுகின்றானென்க. "தோன்றிற்புகழொடுதோன்றுக" என்றபடி உலகத்தில்தோன்றுபவர் புகழுடன் நிற்கவேண்டுமாதலாலும், இதற்குமாறான பழியைப் பெற்றவர் உலகத்துப்பிறந்த பயனைப் பெறுமற்போவதால் அவர் பிறந்தும் பிறவாதவர்போல்வராதலாலும், நீ உயிர்தன்னைத் துறந்தால் பழிநீங்கிப்புகழ்பெறுதல் கூடுமென்பான்,'தூயையுமாதி யுலகத்தே பிறந்தாயாதி'என்கின்றான். உயிர் நித்தமென்ற கொள்கைபற்றி,'மாயாவுயிர்' என்றானுமாம். பி-ம்:—[1] ஆதியுன். [2] தாய்மையுமாயில். [3] ஈதிலது. (893)

வேறு.

88.—பரதன் கைகேயியினருகிலிருக்கப் பிடியாமல்
கோசலையுள்ள இடத்துக்குச் செல்லுதல்.

இன்னண [1]மிளையவன் விளம்பி யா[2]ணுமிப்
பன்னருங் கொடுமனப் பாவி [3]பாடிரேன்

துன்னருந் துயர்கெடத் தூய கோசலை
பொன்னடி தொழுவனென் [4]றெழுந்து போயினன்.

(இ-ள்.) இளையவன் - (இராமபிரானுக்குஅடுத்த) தம்பியாகிய பரதன், இன்னணம் விளம்பி-இவ்வாறு கூறிவிட்டு, 'யான்உம் - நானும், பன்ன அரு கொடு மனம் இ பாவி பாடு-சொல்லொணாத கொடுமையைக்கொண்ட மனத்தோடுகூடிய இந்தப் பாவியினிடம், இரேன்—; துன்ன அரு துயர் கெட-(இங்கு இருத்தலால்தோன்றுகின்ற) கிட்டுதற்குஅரிய மனத்துயர்போம்படி, தூய கோசலை - பரிசுத்தகுணமுடைய கௌசலையின், பொன் அடி தொழுவன் - சீர்பாதங்களை வணங்குவேன்,' என்று—, எழுந்துபோயினன்—;

இவ்வளவுதூரம் தன்மனவருத்தத்தைச் சொல்லியும், அந்தக் கைகேயியின் கொடுஞ்செயலைச் சுட்டிக்காட்டி அதற்குப் பரிகாரத்தை யெடுத்துச் சொல்லியும், அந்தக்கைகேசி மனநெகிழ்ச்சி கூடக்கொள்ளாமல் முன்போலவேயிருப்பது கண்ட பரதன், அங்கு இருத்தற்கும் மனங்கொள்ளாமல் கோசலையாருள்ள இடத்துக்குச் செல்வேனென்று எழுந்துபோயினனென்க. இன்னணம் - இன்னவண்ணம்: மரூஉ. கைகேயியை மிகக்கடுமையாகப் பழித்துத் தரையில் நெடுநேரம் ப்ரஜ்ஞையற்றுப் பின் உணர்வு வரப்பெற்றவனாய்பரதன், தன்வருகையையறிந்து அங்கேவந்திருந்த சுமந்திரன் முதலியமந்திரிகள் தன்கருத்தை யுணரும்பொருட்டு மீளவும் அந்தக்கைகேயியை நிந்திக்கத்தொடங்கித் தான் இராச்சியத்தைப் பெறுமாறு தாயுடன்கலந்து ஆலோசியாமையையும் இராமன் முதலியோருக்கு வனவாசம் ஏற்பட்டது முதலியனவும் தனக்குத் தெரியாமையையும் உணர்த்தினனாக, அப்போதுபரதனது புலம்பலொலியைக்கேட்டு, கோசலை, சுமித்திரையைப்பார்த்து, 'மகாபுத்திமானாகிய பரதன் வந்திருத்தலால் அவனைக் காணவிரும்புகிறேன்' என்று சொல்லிச் சுமித்திரையுடன் பரதனிருக்குமிடத்திற்குப் புறப்பட்டனள். அவ்வேளையிற் பரதன் சத்துருக்கனனுடன் கௌசலையிருக்குங் கிருகத்திற்கு வந்தானென்று முதனூலிலுள்ளது. பி-ம்:—[1] இனையன, பலபல. [2] இனி. [3] பால். [4] அழுது. (894)

89.—பரதன் கோசலையைச் சார்ந்து அவள் பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு புலம்புதல்.

ஆண்டகை கோசலை [1]யருக ரெய்தினன்
[2]மீண்டுமண் [3]கிழிதர வீழ்ந்து கேழ்கிளர்
காண்டகு தடக்கையிற் கமலச் சீறடி
பூண்டனன் [4]கிடந்தனன் புலம்பி னனரோ.

(இ-ள்.) மீண்டு-(கைகேயியிருந்த அவ்விடத்தினின்று)போய், ஆண்தகை-ஆண்மைக்குணமுள்ள பரதன், கோசலை அருகர் எய்தினன்-கௌசலையின் சமீபத்தைச் சேர்ந்து, மண் கிழிதர வீழ்ந்து - தரை கிழிந்துபோம்படி (சரேலெனக்) கீழேவிழுந்து, கேழ் கிளர் காண் தகு தட கையின்-ஒளி விளங்குகின்ற காணத்தக்க [அழகை

யுடைய] (தனது) பெரிய கைகளால், கமலம் சிறு அடி பூண்டனன்-தாமரைமலர்போன்ற (அவளது) சிறியபாதங்களை யணிந்தவனாய் [தன்கைகளால் அந்தக்கோசலையாரின் பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு], கிடந்தனன்-கிடந்தபடியே, புலம்பினான்-புலம்பலானான்; (எ - று.)—புலம்பியதை, மேல் ஐந்துகவிகளிற்காண்க.

கௌசலையைச்சார்ந்ததும், பரதன், கீழ்வீழ்ந்து அவளது பாதங்களைப்பற்றியவண்ணம் தரையிற்கிடந்தபடியே புலம்பலாயினனென்க. அருகர் - போலியென்ப. அரோ - ஈற்றசை. பி ம்:—[1] அருகின். [2] கீண்டு. [3] கிழிபட. [4] கிடந்திடைப். (895)

90.—இதுமுதல் ஐந்துகவிகள்-பரதன் புலம்புதலைத் தெரிவிக்கும்.

எந்தையெவ் வுலகுளா னெம்முன் யாண்டையான்
வந்தது தமியெனிம் மறுக்கங் காணவோ
சிந்தையி னுறுதுயர் தீர்த்தி ரா[1]லெனும்
அந்தரத் தமரரு மழுது சோரவே.

(இ-ள்.) (அப்போது பரதன்),—அந்தரத்துஅமரர்உம்அழுது சோர - (தான் புலம்பும்நிலையைக்கண்டு) வானத்து வாழுந் தேவரும் அழுது சோருமாறு, 'எந்தை எ உலகு உள்ளான் - என் தந்தை எந்த வுலகத்தே சென்றுள்ளான்! எம்முன் யாண்டையான்-என் அண்ணன் எங்கே போய்விட்டான்!! தமியென் - (தந்தையுடனும் அண்ணனுடனும் சேர்ந்துஇருக்கும் பாக்கியத்தைப் பெறுமல் இப்போது) தனிப்பட்ட யான், வந்தது - (என் பாட்டனார்வீட்டிலிருந்து) வந்தது, இ மறுக்கம் காணஓ - இந்தக்கலக்கமான நிலையைக் காண்பதற்கர்கவோ? சிந்தையின் - (என்) நெஞ்சில், உறு-பொருந்திய, துயர்-துன்பத்தை, தீர்த்திர் - போக்குங்கள்', எனும் - என்பான்; (எ- று .) ஆல்-அசை; இரக்கக்குறிப்புமாம்.

இராமபிரான் கானகஞ்சென்றானென்பதும் தசரதமன்னவன் இறந்திட்டானென்பதும் பரதனுக்குத் தெரியுமாதலால், 'எந்தை எவ்வுலகுளான் எம்முன் யாண்டையான்' என்பன, வினாக்களல்ல: யான் பாட்டனூரிலிருந்து வருதற்குள் இராமபிரான் காட்டிற்கு ஏகவும் எந்தையார்படவும்நேர்ந்தனவே! என்ற இரக்கத்தைக் காட்டும்: அதனையே 'வந்தது இம்மறுக்கம் காணவோ' என்பதனால் தெரிவிக்கின்றனன். தீர்த்திர் என்ற முற்றுக்கு எழுவாய், துயரத்திற்குக்காரணமாகி மனத்தில் தோன்றுபவராய் வானகமும் கானகமும் சென்ற தசரதனும் இராமனுமாவர்: கௌசலையாரெனினுமாம். தேவர்கட்கு இராவணனியர் செய்யுங் கொடுமையினால் விளைந்த மனத்துயரத்தினும் பரதனுடைய புலம்பலால் தோன்றுந் துயரம் மிக்கதென்பது, ஈற்றடியாற் பெறப்படும். அமரரும், உம்-உயர்வுசிறப்பு: இராமபிரான் கானகஞ்செல்லவேணு மென்ற தேவரு மென்க. பி-ம்:—[1] என்றான். (896)

91. அடித்தலங் கண்டிலென் யானு னையனைப்
[1]படித்தலங் காவலன் [2]பெயரற் பாலனே

பிடித்திலிர் போலுநீர் பிழைத்தி ரா[3]லெனும்
பொடித்தலந் தோளுறப் புரண்டு [4]சோர்கின்றான்.

(இ - ள்.) (பின்னும் பரதன்),—பொடி தலம் தோள் உற புரண்டு சோர்கின்றான்-புழுதிமண் தோளிற்படும்படி (நிலத்திலே) புரண்ட வண்ணம் மனஞ் சோர்பவனாய்,—'யான்—, என் ஐயனை-என துதலைவனான இராமபிரானது, அடித்தலம்-திருவடித்தலத்தை கண்டிலென்-காணப்பெற்றிலேன்; காவலன் - இப்பூமிக்குப்பதியாகிய அந்த இராமபிரான், படித்தலம் பெயரல்பாலனோ - இந்தக் கோசலநாட்டைவிட்டு (க் கானகஞ்) செல்லுதற்குத் தக்கவனோ? நீர்-, பிடித்திலிர் போலும்-(இராமபிரான் காட்டிற்குச்செல்லுகையில் அப்பிரானைப்போகவிடாது) தடுத்தல் செய்திலீர் போலும்; பிழைத்திர் - (அங்ஙனம் தடுக்காமையாற்) பிழைசெய்தீர்', எனும்-என்பான்; (எ - று.)—ஆல் - இரக்கத்தைக் குறிப்பிக்கும்.

படித்தலங்காவலன் பெயரற்பாலனோஎன்ற தொடர்-இராமபிரான் பூமியின்மீது தன் தாளால் நடந்துசெல்லுதற்குஉரியவனோ எனவும் பொருள்படும்; தசரதமன்னவன், (புத்திரசோகத்தால்) இப்புவியை விட்டுச் செல்லுதற்குஉரியனோ எனவும் கூறலாம். 'நீர்' என்று கோசலையை முன்னிலைப்படுத்தியவாறு. பி - ம்:—[1]பிடித்திலன். [2]பிரியல். [3]எனப். [4]சோருமால். (897)

92. கொடியவர் [1]யாவருங் குலங்கள் [2]வேரற
[3]நொடிகிலர் யா[4]னது நுவல்வ தெங்ஙனம்
கடியவள் வயிற்றினிற் பிறந்த கள்வனேன்
[5]முடிகுவ னருந்துயர் முடிய வென்னுமால்.

(இ - ள்.) 'கொடியவர் யாவர்உம்-(இராமபிரான் கானகஞ் செல்லுமாறு) கொடுமைசெய்த எல்லாரும், குலங்கள் வேர் அற-குலத்தோடு நிர்மூலமாய்விடும்படி, நொடிகிலர் - அழிந்திட்டாரில்லை; யான்-, அது - அதைப் பற்றி, நுவல்வது - சொல்வது, எங்ஙனம் - எவ்வண்ணம்? கடியவள் வயிற்றினில் பிறந்த கள்வனேன்-கொடியவளாகிய கைகேயியினது வயிற்றிற் பிறந்த வஞ்சனைக்குணத்தையுடைய நான், அருதுயர் முடிய - போக்குவதற்கு அரிய (என்) மனத்துயரம் தீருமாறு, முடிகுவன் - உயிர் நீங்குவேன்,' என்னும் - என்று வருந்திக்கூறுவான்; (எ - று.)

இராமபிரானைக் காட்டிற்குச்செல்லுமாறு சூழ்ச்சிசெய்தார் யாவரும் நிர்மூலமாக ஒழிந்திடவேணும்: அங்ஙனம் ஒழிந்திட்டாரில்லை: இத்தீய செயற்கு முதற்காரணமாயிருந்தவளின் வயிற்றிற் பிறந்தவனாதலால் இங்ஙன் யான் சொல்லுதற்குந் தகுதியுடையேனல்லேன்: ஆதலால், இதைப்பற்றி யானொன்றுஞ்சொல்லாது என்துயர் தீர என்னுயிரைப்போக்குவதே தகுதி எனப்புலம்பினான் பரதனென்க. [3]நொடிகிலாஎன்றுபடித்து, [5]முடிகிலன் என்ற பாடங்கொள்ளின் - இராமபிரானிடத்துப் பேரன்பிருந்தால் அவனுக்குத் தீங்கு செய்தவர் நிர்மூலமாக அழியும்படி செய்திருக்க வேணும்; அதுவும் செய்திலேன்; இனி என் உயிர்

நீங்கப்பெற்றிருப்பேனாயின் என் துயரமாவது நீங்கியிருக்கும்: அதுவும் செய்திலேன்: இவ்விரண்டுஞ் செய்யாதயான் இராமனிடத்து அன்புள்ளேனென்பதுஎப்படி? எனா வருந்திக்கூறினன் பரதனென்க. அதுஎன்பது - தன் மனத்துள்ள இராமனிடத்து அன்பைச் சுட்டுமெனினுமாம். பி - ம்:—[1] அயாவரக், யாரையுங். [2] வேரறும். [3] நொடிவரின், நொடிகுவன், நொடியினில். [4] இது. (898)

93. இரதமொன் றூர்ந்தபா ரிருளை [1] நீக்குமவ்
வரதனி லொளிபெற [2] மலர்ந்த தொல்குலம்
பரதனென் றொருபழி படைத்த தென்னுமால்
மரதக மலையென வளர்ந்த தோளினன்.

(இ-ள்.) மரதகம் மலை என வளர்ந்த தோளினன் - மரகதமலைபோல வளர்ந்துள்ள தோளையுடையவனான பரதன்,—'இரதம் ஒன்று ஊர்ந்து - (ஒற்றைச்சக்கரமுள்ள ஸம்வத்ஸரரூபமான) ஒரு தேரின்மேலேறிவந்து, பார்இருளை நீக்கும்-உலகத்துத் தோன்றிய இருளைப் போக்குகின்ற, அ வரதனில் - அந்தச்சூரியன்தொடங்கி, ஒளி பெற மலர்ந்த - ஒளியையடையுமாறு மலர்ந்துள்ள, தொல் குலம்-பழமையாகிய இந்த அரசவமிசமானது, பரதன் என்ற ஒரு பழி-பரதனென்று கூறப்படுகின்ற ஒரு பழியுடைப்பொருளை, படைத்தது-பெற்றிட்டது,' என்னும்-என்று கூறுவான்; (எ-று.)

சூரியன்தொடங்கி உலகத்துக்கு நன்மையேசெய்வதனால்ஒளிபெற்று மலர்ந்திருந்த இந்தக்குலம், பரதனென்ற என்னால் பழிபடைத்து ஒளிகுறையும்படி யாயிற்றே யென்றுவருந்தினனென்க. பரதன் என்று தன்னைப் பிறன்போலக் கூறுகின்றான். சூரியநமஸ்காரஞ்செய்வார்க்குச் சூரியன் ஆரோக்கியத்தைக்கொடுப்பவனென்பது பிரசித்தமாதலாலும், சூரிய மண்டலத்திடையில் வாழும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் உபாசிப்பார்க்குமோட்சம் அளிப்பானென்பது வேதத்தாற் பெறப்படுதலாலும், பகலவனை 'வரதன்' என்றான். [2] வளர்ந்த என்ற பாடத்திற்கு, வரதனில் என்பதனை வளர்ந்த என்பதோடு இயைக்காமல் ஒளிபெற என்பதனோடு இயைத்து, வரதனைப் போல் என்று ஒப்புப்பொருவாகவும், வரதனைக்காட்டிலும் என்று உறழ்பொருவாகவும் உரைப்பினுமாம். பழிக்குக் காரணமான தன்னைப் பழியென்றே கூறுகின்றான். 'என்ற' என்னும் பெயரெச்சத்தின் அகரம் தொக்கது. பி-ம்: - [1] நீக்கிய, நீக்கும் நம். சிலபிரதிகளில் "வாடொடு" என்று தொடங்கும் அடுத்த பாடலுக்குப்பின் இச்செய்யுள் உள்ளது. (899)

94. [1] வாடொடு தானையான் வானில் வைகிடக்
[2] காடொரு தலைமக னெய்தக் [3] கண்ணிலா
[4] நாடொரு துயரிடை [5] நைவ தேயெனும்
[6] தாடொடு தடக்கையத் தரும மேயனன்.

(இ-ள்.) தாள் தொடு தட கை அ தருமம்ஏ அனன் - முழந்தாளைப் பரிசிக்குமாறு நீண்ட கைகளையுடைத்தவனான தருமம் வடிவெடுத்தாற்போன்ற அந்தப்பரதன்,-'வாள் தொடு தானையான்

வானில் வைகிட-வாளையேந்திய சேனைகளைக்கொண்டவனான தசரதன் வானுலகஞ் சேரவும்,-ஒரு தலைமகன் காடு எய்த - (அவ்வரசனது) ஒப்பற்ற மூத்தகுமாரன் காட்டைச் சேரவும், (இப்படி அரசு புரிந்தவனும் அரசுபெறுதற்கு உரியவனும் இல்லாமையால்), கண் இலா - களைகணானவரைப் பெறாத, நாடு - இந்தக் கோசலதேசம், ஒரு துயரிடை-ஒப்பற்ற துன்பத்தினால், நைவதுஎ - வருந்தும்படி யாவதே!' எனும் - என்பான்; (எ-று.)

கண் - களைகணாகுபவர்: இரட்சிப்பவ ரென்றபடி. இனி, தசரதனும் இராமனும் நாட்டிற்குக் கண்போல்பவரான தனால், அவ்விருவரையும் இழந்த நாட்டை 'இருகண்களையும் பெற்றிரா நாடு' என்றுமென னினும் பொருந்தும். ஏ - இரக்கம். பி - ம்:—[1] வாடொகு, வாட்டொடு, வாட்டொழில். [2] காடொடு, காட்டொடு. [3] காண்கிலா, காண்கிலான். [4] நாட்டொடு, நாட்டொரு. [5] நையவோவெனும், நைவதோவெனும், நடப்பதோவெனும், நவில்வதோவெனும். [6] தாட்டொடு. (900).

95.—பரதன் குற்றமற்றவனென்று தெரிந்த கோசலை கூறத் தொடங்குதல்.

புலம்புறு குரிசிறன் [1] புலர்வு நோக்கினள்
குலம்பொறை கற்[2] பிவை சுமந்த கோசலை
நிலம்பொறை யாற்றல னெஞ்சந் தூய்தெனுச்
சலம்பிறி துறமனந் தளர்ந்து கூறுவாள்.

(இ - ள்.) குலம் - உயர்குடிப்பிறப்பும், பொறை-பொறுமையும், கற்பு-பதிவிரதா தருமமும், இவை-(என்ற) இக்குணங்களை, சுமந்த-(தன்னிடத்துக்) கொண்டுள்ள, கோசலை - கௌசல்யையானவள்,—புலம்புறு-(அங்ஙனம்) புலம்புகின்ற, குரிசில்தன் - ஆண்களிற் சிறந்தோனாகிய பரதனது, புலர்வு - மனத்துயரை, நோக்கினள் - பிரதியட்சமாகக் கண்டவளாய், '(இந்தப்பரதன்), நிலம் பொறை ஆற்றலன்-இராச்சியபாரஞ்செய்ய விரும்பினவனல்லன்: நெஞ்சம் தூய்து-(இவனது) மனம் களங்கமற்றது,' எனா- என்றுணர்ந்து, சலம் பிறிது உற-(பரதனும் இராச்சியத்தைப் பெற உடந்தையானவனென்ற ஒரு கருத்தினால் தன்மனத்து முன்னிருந்த) சீற்றம் வேறுபட [நீங்க], மனம் தளர்ந்து-, கூறுவாள் - சொல்பவளானாள்; (எ - று.)-அதனை அடுத்த கவியிற் காண்க.

பொறையாற்றுதல் - பாரத்தைச்சுமத்தல். சலம் - வடசொல். பி-ம்:—[1] புலம்பல். [2] அவை. (901)

96.—கைகேயியின்வஞ்சனை உனக்குத் தெரியாதுபோலுமென்று கௌசலை கூறுதல்.

மையறு மனத்தொரு மாசு ளானலன்
செய்யனே யென்பது [1] தேருஞ் சிந்தையாள்
கைகயர் [2] கோன்மக ளிழைத்த கைதவம்
ஐயநீ [3] யறிந்திலை போலு மாலென்றாள்.

(இ - ள்.) '(இந்தப்பரதன்), மை அறு-(இயற்கையிற்) களங்க மற்றதான, மனத்து-(தன்) மனத்திலே, ஒரு மாசு உளான் அலன்-(செயற்கையாகவும்) ஒரு குற்றமுமுடையவனல்லன்: செய்யன் ஏ-நேர்மையுடையவனே', என்பது - என்பதனை, தேரும் - ஆராய்ந் துணர்ந்த, சிந்தையாள்-மனத்தையுடையவளாய்-(அக்கோசலை),-'ஐய-ஐயனே! நீ-,கைகயர் கோன் மகள் இழைத்த கைதவம் - கேகயநாட்டார்க்கு அதிபதியாகிய அசுவபதியினதுமகளான கைகேயி செய்த வஞ்சகச் செயலை, அறிந்திலை போலும்-(முன்னமே) தெரிந்தில்லாய் போலும்,' என்றாள்—; (எ - று.)--ஆல் - ஈற்றசை.

ஐய - அன்புபற்றிய மரபுவழுவமைதி. பி-ம்:—[1] தெரியும் தேறும். [2] கோ. [3] அறிகிலை. (902)

97.—பரதன் அச்சொல்லைக் கேட்டுச் சபதஞ்செய்யத் தொடங்குதல்.

தாளுறு குரிசிலத் தாய்சொற் கேட்டலும்
கோளுறு மடங்கலிற் [1]குமுறி விம்முவான்
நாளுறு நல்லற நடுங்க நாவினல்
சூளுறு கட்டுரை சொல்லன் மேயினுன்.

(இ-ள்.) தாள் உறு குரிசில்-(கோசலையின்)கால்களில்விழுந்து கிடக்கின்ற பரதன், அ தாய் சொல் கேட்டலும்-கோசலைசொன்ன அச்சொல்லைக் கேட்டவுடனே, கோள் உறு மடங்கலின் - (பொறி கொண்டு) பிடிக்கப்பட்ட சிங்கம்போல, குமுறி - பேராரவாரந் தோன்ற ஒலிசெய்து, விம்முவான்-அழுபவனாய்,-நாள் உறு நல் அறம் நடுங்க-நாடோறும் மேற்கொண்டுநடத்துகின்ற தருமத்திற்குஉரிய தேவதையும் நடுக்கமடையும்படி, நாவினல் - (தனது) நாவினல், சூள் உறு கட்டுரை - சபதமாகச் சொல்லப்படும்உறுதி மொழிகளை, சொல்லல் - சொல்லுதற்கு, மேயினன் - தொடங்கினன்: (எ - று.)—அச்சூளுரைகளை மேல் 20-கவிகளிற் காண்க.

"கமலச்சீறடி, பூண்டனன் கிடந்தனன் புலம்பினனரோ எனக்கீழ்வந்ததனல், 'தாளுறு குரிசில்' என்றார்.'கைகயர் கோன் மகளிழைத்த கைதவம் ஐயநீயறிந்திலைபோலும்" என்ற சொல்லில், கோசலை 'பரதனும் அறிந்தே கைகேயி இக்கைதவத்தைச் செய்தாள்' என்று ஐயங்கொண்டிருந்தனளென்றது புலப்படுதலால், அவ்வையம் நீங்குதற்குச் சபதஞ்செய்யலாயினன் பரதனென்க. சத்துருக்கனனுடனே பரதன் சென்று பிரஞ்ஞையின்றி அழுதுகொண்டிருக்குங் கோசலையினருகிற் சார்ந்து அவளைப் பார்த்து இருவரும் கதறிக்கொண்டே அவளைக்கட்டிக்கொள்ள, அப்போது அக்கௌசலை பெருந்துயரத்தோடு பரதனைப்பார்த்து 'இராச்சியத்தின்பொருட்டு ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த உனக்கு உன்தாய் இராச்சியத்தை வாங்கிவைத்திருக்கிறாள்;-நீ இனிது ஆளலாம்: என்னை இராமனுள்ள காட்டகத்திற்கொண்டு

விடுக' என்பவைமுதலியவாகச் சிலகூற, அவளுடைய மனத்தைத் தெளிவிக்கும்பொருட்டுப் பரதன் பலசபதமொழிகள் கூறினானென்று முதனூலில் வருகிறது. கடுஞ்சபதஞ்செய்யக்கேட்டோர்க்கு மனம்நடுங்குதல் இயல்பு ஆதலால், தருமத்தின் மேல் வைத்துப் பலவகைச்சபதஞ்செய்தபோது அத்தருமதேவதை நடுங்கிற் றென்க. காடுறு என்பது டகரத்துக்கு ளகரத்தைப் போலியாகப் பெற்றுவந்ததெனக்கொண்டு, நாளுறுநல்லறம் என்பதற்கு - நாடிச் செய்கின்ற சிறந்ததருமத்திற்குஉரிய தேவதை என்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]குழறி. (903)

98.—இதுமுதல் இருபதுகவிகள்-பரதன்செய்த பலவகைச் சபதங்களைத் தெரிவிக்கும்.

அறங்கட முயன்றவ னருளி னெஞ்சினன்
பிறன்கடை நின்றவன் [1]பிறரைச் சீறினேன்
மறங்கொடு மன்னுயிர் கொன்று வாழ்ந்தவன்
துறந்தமா தவர்க்கருந் துயரஞ் சூழ்ந்துளோன்.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) அறம் கெட முயன்றவன்-(பிறர்செய்த) தருமச்செயல் கெட்டழியும்படி முயற்சிசெய்தவனும், அருள் இல் நெஞ்சினன்-இரக்கமென்பது சிறிதும் இல்லாதநெஞ்சையுடையவனும், பிறன் கடை நின்றவன்-அயலார் தலைவாயிலில் நின்றவனும், பிறரை சீறினேன்-(காரணமின்றி) அயலார்மீது கோபங்கொண்டவனும், மறம் கொடு மன் உயிர் கொன்று வாழ்ந்தவன் - மனக்கொடுமையால் நிலைபெற்ற பிராணிகளைக் கொன்று அந்தமூலமாகச் சீவனஞ் செய்பவனும், துறந்த மா தவர்க்கு அரு துயரம் சூழ்ந்து உளோன்-(அகப்பற்று புறப்பற்று என்னும் இருவகைப் பற்றுக்களையுந்) துறந்த பெருந்தவசியர்திறத்தில் (அவர்க்குக்) கொடுந்துன்பமுண்டாகுஞ்செயலை வேணுமென்று செய்தவனும், —(ஏ - று.)—குளகமாகவந்த செய்யுள்கட்கு "நண்ணுமத், தீயெரி நரகத்துக் கடிதுசெல்கயான்" (101) என முடிபு காண்க.

'எனக்குத் தெரிந்து இராமனைக் காட்டிற்குச்செலுத்துதலென்பதுநிகழ்ந்திருக்குமாயின், அப்போது அறங்கெடமுயன்றவன் முதலானோர்க்குக்கிடைக்கும் நரகம் எனக்குங் கிடைக்கட்டும்' என்று பரதன் சபதஞ் செய்தானென்க. மேல்வரும்பாடல்கட்கெல்லாம் இங்ஙனமே பொருள் காண்க. வால்மீகரைப்போலவே கம்பரென்ற பெரும் புலவரும் பரதன் சபதஞ்செய்வதை வியாஜமாகவைத்து உலகத்தோர்க்கு அருமையாகச் சில அறங்களைத் தெரிவிக்கின்றன ரென்க. பிறன்கடைநிற்றல் - அவர்பொருளைச் சமயம்வாய்க்கும்போது கவர்தற்கு என்னலாம்; அயலார்மனைவியைத் தன் பெண்டாகக்கொள்ளுதற்கு என்று உரைத்தலும் ஒன்று. பி-ம்:—[1]பிறர்கட், பிறப்பைச். (904)

99. **[1]குரவலர் குழலியை வாளிற் கொன்றுளோன்**
புரவலன் [2]றன்னெடு மமரிற் புக்குடன்

விரவலர் வெரிநிடை விழிக்க மீண்டுளோன்
[3]இரவல [4]ரிருநிதி யெறிந்து வௌவினேன்.

(இ - ள்.) குரவு அலர் குழலியை வாளில் கொன்று உளோன்- குராமலர் மலரப்பெற்ற கூந்தலையுடைய பெண்ணை வாளினாற் கொன்றவனும்,—புரவலன் தன்னொடு உடன் அமரில் புக்கு - (தன்) அரச(னுக்குத் துணையாகப் பொருமாறு அவ)னோடும் முனை முகத்தில் ஒருங்குபுகுந்து, (பிறகு அஞ்சி), விரவலர் வெரிநிடை விழிக்க மீண்டு உளோன்-பகைவர் (தன்) முதுகைக்காணுமாறு (முதுகுகொடுத்து) ஓடிவந்தவனும், இரவலர் இரு நிதி எறிந்து வௌவினேன் - பிச்சையெடுத்துக் கையிற்சொற்பப்பொருளைப் பெரும்பொருளாக எண்ணிவைத்திருப்பவருடைய அப்பொருளை வலிந்துகவர்ந்தவனும்,—(எ - று.)—குரவலர் குழலி - ஆசிரியரின் மனைவி என்றலுமாம். பி - ம்:—[1]குரவரைமகளிரை. [2]உறுபொருள் புணைவில் வாரினேன். [3]இரவலன். [4]அரு. (905)

100\. தழைத்ததண் [1]டுளவினேன் றலைவ னல்லனென்று
[2]அழைத்தவ றநெறி யந்த ணளரில்
[3]பிழைத்தவன் [4]பிழைப்பிலா மறையைப் பின்னிநின்று
இழைத்தவ ருளரெனு மிழுதை [5]நெஞ்சினேன்.

(இ - ள்.) தழைத்த தண் துளவினேன் தலைவன் அல்லன் என்று அழைத்தவன்-செழித்துள்ள குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையையணிந்துள்ள திருமால் பரம்பொருளல்லனென்று சொல்பவனும், அறம் நெறி அந்தணளரில் பிழைத்தவன் - தருமநெறி தவறாத பிராமணர்திறத்திற் பிழைசெய்தவனும், பிழைப்பு இலா மறையை- (மனிதராற்செய்யப்பட்டதென்னுங்) குற்றமில்லாத [அபௌருஷேயமான] வேதத்தை, பின்னி நின்று இழைத்தவர் உளர் எனும்-(புதிது புதிதாக) முடைந்துகொண்டுசெய்தவர் உள்ளாரென்று சொல்லுகிற, இழுதை நெஞ்சினேன் - அறிவின்மை கொண்ட நெஞ்சையுடையவனும்,— (எ - று.)

கவி தாம் வைணவரென்பது தோன்றுமாறு, தழைத்ததண் துளவினேன் தலைவனல்லனென்றழைத்தவன் நரகெய்துவானென்றார். வேதம் அபௌருஷேயமாயிருக்க, அந்தவேதத்தைக் குறித்துப் பலருங்கற்பித்து முடைந்து சேர்த்ததனால் தோன்றியன இந்த வேதங்களென்று கூறும் பழுதுபட்ட கருத்துடையவன் நரகெய்துவானென்பது, பின்னிரண்டடிகளின் கருத்து. பி - ம்:— [1]துளதினேன். [2]அழைத்தவர். [3]பிழைத்தவர். [4]பிழைப்பிலாமறையைப் பேணலா-திழைத்தவன்பொய்யெனும், பிழைப்பிலாமறையைப் பின்னவர்க்-கிழைத்தவரிலனெனும், அன்பிலாமறையைப் பேணலா-திழைத்தவன் பொய்யெனும். [5]நெஞ்சினோர். சிலபிரதிகளில் இச்செய்யுளும் அடுத்தசெய்யுளும் முன்பின்னாகமாறியுள்ளன.

101\. தாய்பசி யுழந்துயிர் தளரத் தான் [1]றனிப்
பாய்பெரும் பாழ்வயி றளிக்கும் பாவியும்
நாயகன் [2]படநடந் தவனு நண்ணுமத்
தீயெரி நரகத்துக் கடிது செல்கயான்.

(இ-ள்.) தாய் பசி உழந்து உயிர் தளர-(தன்) தாய் பசியினால் வருந்தி உயிர்சோர்ந்திருக்கவும், (அவளுக்குப் பசி நீங்க அன்ன மிடாது), தான்—, தனி பாய் பெரு பாழ் வயிறு அளிக்கும் பாவி உம்-தனியேபரந்தபெரிய(தன்)பாழ்வயிற்றினை(அன்னமிட்டு)ஓம்புகின்ற பாவியும், நாயகன் பட நடந்தவன் உம்-(தன்) தலைவன் களத்திலே யிறக்கும்படி அவனைக் கைவிட்டுச் சென்றவனும்,நண்ணும்-சேர்கின்ற,அ தீ எரி நரகத்து-அந்த நெருப்புப்பற்றியெரிகின்றநரகத்திலே, (இராமபிரான் காடுசெல்ல உடன்பட்டதையாயின்),- யான் கடிதுசெல்க-யான் விரைந்துசெல்லக் கடவேன்;(எ - று.)—தீயெரி நரகம் - நரகவிசேடத்தொன்று. "தாயர் பசிகண்டு நனிதன்பசி தணிக்கும் நாயனைய புல்லருறுநரகிலுறுவேன்" என்றது வில்லிபாரதம். பி-ம்:—[1]அனம். [2]களப்படத்தவறுநண்ணும், களப்படத் தவ்வநண்ணும். (907)

102. [1]தாளினி லடைந்தவர் தம்மைத் [2]தற்கொரு
கோளுற [3]வஞ்சினன் கொடுத்த பேதையும்
நாளினு [4]மறமறந் தவனு [5]நண்ணுறு
மீளரு [6]நரகிடைக் [7]கடிது வீழ்கயான்.

(இ - ள்.) (நான் அறிந்து இராமபிரான் கானகஞ்சென்றிருந்தானானால்),—தாளினில் அடைந்தவர் தம்மை தற்குஒருகோள்உற அஞ்சினன் கொடுத்த பேதைஉம்- (என்னைப் பாதுகாக்கவேணுமென்று சொல்லித் தன்)பாதங்களில்அடைக்கலம்புகுந்தோரை(த்தான் பாதுகாப்பின் அதனால்)தனக்குஒருதீமைநேர்வதற்குஅஞ்சிப் பாதுகாவாமல் (எதிரிகளியிற்காட்டிக்) கொடுத்திட்ட நல்லறிவில்லாதவனும், நாளின் உம் அறம்மறந்தவன் உம்-எந்நாளும்அறத்தை மறந்துநடப்பவனும், நண்ணுறும்-அடைகின்ற, மீள் அரு நரகிடை-மீளா [பலநாள்கிடக்கவேண்டிய] நரகத்திலே, கடிது யான் வீழ்க—; (எ -று.)

தன்னுயிர்க்குத்தீங்குநேர்வதாயினும் அடைக்கலமடைநதோரைக் கைவிடலாகாது: கைவிட்டால் அவர்க்குப் பெருநரகங்கிடைக்கு மென்க. கடிது வீழ்கஎன்பதற்கு முன் "தீயனகொடியவள் செய்தசெய்கையை நாயினேனுணரின்" (117) என்பதைக் கூட்டிப் பொருள் காண்க: 116-ஆங்கவிவரையில் இத்தொடரைக் கூட்டிக் கொள்க. அஞ்சினன்-முற்றெச்சம். "தஞ்சென அடைந்தவர் தமக்கிடர்நினைக்கும் நஞ்சனைய பாதகர்நடக்கு நெறிசேர்வேன்"என்றது வில்லிபாரதம்.பி-ம்:--[1]தாணிழலடைந்தவர்,தாளடைந்துறைபவர், தாளுறவடைந்தவர்.[2]தாளொரு. [3]அஞ்சியே, வருதலிற். [4]நறை நுகர்பவனும், நன்கிலாதவனும். [5]நண்ணிய. [6]நரகத்துக். [7]விரைவின். (908)

103. பொய்க்கரி [1]கூறினேன் [2]போருக் [3]கஞ்சினேன்
[4]கைக்கொளு மடைக்கலங் கரந்து [5]வவ்வினேன்
எய்த்திடத் திடர்செய்தோ னென்றின் னோர்புகும்
மெய்க்கொடு [6]நரகிடை [7]விரைவின் வீழ்கயான்.

(இ-ள்.) (என்னுடன்பாட்டையால் இராமபிரான் காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டிருப்பின்),-பொய் கரி கூறினேன்-(நியாயசபையிற்சென்று)

பொய்ச்சாட்சி சொன்னவனும்,போருக்கு அஞ்சினேன் கைக்கொளும் அடைக்கலம் கரந்து வவ்வினேன் - போர்புரிதற்கு அஞ்சிநின்றவன் கையிற்கொண்டுள்ள அடைக்கலப்பொருளை மறைந்துநின்று பறித்துக்கொண்டு சென்றவனும், எய்த்த இடத்து இடர் செய்தோன் - (ஒருவர் தமக்கு) ஆபத்துநேரிட்டு வருந்துகையில் (பின்னும்) அவர்க்குத் துன்பத்தை விளைத்தவனும், என்ற இன்னோர்-என்கின்ற இவர், புகும் - அடைகின்ற, கொடு மெய் நரகிடை - கொடுந்தன்மையைக் கொண்ட நரகத்தில், விரைவின் யான் வீழ்க—; (எ - று.)

போருக்கஞ்சினேன் என்பதைத் தனியே எடுப்பின்-முனை முகத்துச் சென்று மனத்திட்டமின்றிப் போர்புரிதற்கு அஞ்சிப் பின்னிட்டவனென்று பொருளாம்: ஆயினும், "விரவலர் வெரிநிடை விழிக்க மீண்டுளோன் (99.) நாயகன் படநடந்தவன் (101)" என்ற தொடர்களால், போருக்கு அஞ்சியவன் நரகம்புகுதல் கூறப்பட்டமையான், அப்பொருள் கூறியதுகூறலா மாகுதலால் சிறவாது. எய்த்திடத்து-தொகுத்தல். பி-ம்:—[1] கூறினோர், கூறினன். [2]போரில், போரின். [3] அஞ்சினர், அஞ்சினன். [4] கைப்படுத்தடைக்கலம். [5]வவ்வினோர். [6]நரகத்துக். [7] கடிதுவீழ்கயான், வீழ்கயர்னுமே. சிலபிரதிகளில் இச்செய்யுள் இல்லை. இவ்விடத்து 105 -வது செய்யுளாகவுள்ள "கன்றுயிரோய்ந்துக" என்றசெய்யுள் உள்ளது.

104. அந்தண ருறையுளை [1]யனலி [2]யூட்டினேன்
[3]மைந்தரைக் கொன்றுளோன் வழக்கிற் [4]பொய்த்துளோன்
நிந்தனை [5]தேவரை [6]நிகழ்த்தி னேன்புகும்
வெந்துயர் நரகத்து வீழ்க யானுமே.

(இ-ள்.) (என்னுடந்தையால் இராமபிரான் காட்டிற்குஅனுப்பப்பட்டிருப்பின்),—அந்தணர் உறையுளை அனலி ஊட்டினேன்-பிராமணர்கள் வசிக்கின்ற இடத்தில் தீப்பற்றவைத்தவனும், மைந்தரைகொன்றுளோன்-சிறுவரைக் கொன்றவனும், வழக்கில் பொய்த்து உளோன் - (தான் நியாயாதிபதியாயிருந்து) வியாச்சியத்தில் தவறாக நியாயத்தைத் தீர்த்தவனும், தேவரை நிந்தனை நிகழ்த்தினேன்-தேவதைகளை (க் காரணமின்றி)ப்பழித்தவனும், புகும்-அடைகின்ற, வெம் துயர் நரகத்து - கொடிய துக்கத்தையுண்டாக்கக்கூடிய நரகத்தில், யான்உம் வீழ்க—; (எ - று.)

வாழ்கின்றஇல்லில் தீயூட்டுதலே நரகிற்குக் காரணம்: அதிலும் அந்தணர் வாழிடத்தில்தீயூட்டுதல் பெருநரகத்தைவிளைக்குமாதலால், அதனைத் தனியே யெடுத்துக்கூறினர். மைந்தரைக் கொல்லுதல் - பெற்றபிள்ளையைக் கொல்லுதல்: அன்றி, சிறுகுழந்தைகளைக் கொல்லுதலுமாம். குழந்தைகளைக் கொல்லுதல் 'சிசுஹத்யா' எனப்படும். பொய்ச்சாட்சிகூறினவன் 'பொய்க்கரி கூறினேன்' என்றுகீழ்க்கூறப்பட்டதனால், வழக்கிற்பொய்த்துளோன் என்பதற்கு - தானறிந்து பொய்த்தீர்ப்புச் சொன்னவன் என உரைக்கப்பட்டது. இனி, பொய்வழக்குக் கூறியவன் [தப்பு வியாச்சியந் தொடுத்தவன்] எனினுமாம். காரணமின்றிக் கடவுளரைப்பழித்தல் பாதகமாதலால்,'நிந்தனை தேவரைநிகழ்த்தினேன்'

என்றார். பி-ம்:—[1] அனலில், அனலின். [2] ஊட்டினோர். [3] மைந்தனைக் கொன்றுளோர், மைந்தனை நோக்கிலோன், வந்தனை நோக்கிலார், வந்தனைநோக்கிலோன். [4] பொய்த்துளோர். [5] தேவரின். [6] நிகழ்த்தினோர். இது "எஃகெறி" (107) என்றபாடலுக்குப்பின் சிலபிரதியிலுள்ளது. (910)

105. கன்றுயி ரோய்ந்துகக் கறந்து பாலுண்டோன்
மன்றிடைப் பிறர்பொருண் மறைத்து வவ்வினேன்
நன்றியை [1]மறந்திடு நயமி னாவினேன்
என்றிவ ருறு [2]நர கென்ன தாகவே.

(இ - ள்.) (என்னுடந்தையினால் என் தாய் வரங்கேட்டு இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பியிருப்பின்),-கன்று உயிர் ஓய்ந்துஉக கறந்து பால்உண்டோன் - கன்று (பாலுண்ணாமையால்) உயிரோய்ந்து வருந்தாநிற்க (அந்தக் கன்றுக்குப் பால்விடாது) கறந்து உண்டவனும்,மன்றிடை பிறர் பொருள் மறைத்து வவ்வினேன் - (பலர் கூடிய) சபையிற் பிறர்பொருளை (உடையவரறியாதபடி) ஒளித்துக் கவர்ந்தவனும், நன்றியை மறந்திடும் நயம் இல் நாவினேன் - பிறர் செய்த உபகாரத்தை மறந்து (தனக்கு உபகாரஞ் செய்த அவரைத்) திட்டுகின்ற நீதியற்ற நாவையுடையவனும், என்ற இவர்—, உறும்-அடைகிற,நரகு—, என்னது ஆக- எனக்குஉரியதாகுக; (எ - று.) பி-ம்:—[1] மாய்த்தறமறந்த. [2] கதி.

106. ஆறுதன் னுடன்வரு மஞ்சொன் [1]மாதரை
ஊறுகொண் டலைக்கத் [2]தன் னுயிர்கொண் [3]டேகினேன்
சோறுதன் னய [4]லுளோர் பசிக்கத் [5]துய்த்துளோன்
[6]ஏறுமக் கதியிடை [7]யானு மேறவே.

(இ - ள்.) (என்னுடந்தையினால் என் தாய் வரங்கேட்டு இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பியிருப்பின்),-ஆறு தன்னுடன் வரும் அம் சொல் மாதரை ஊறுகொண்டு அலைக்க தன் உயிர்கொண்டு ஏகினேன்-(செல்லும்) வழியிலே தன்னுடனே வருகின்ற அழகிய சொல்லையுடைய மடந்தையை (வழிபறிப்போர்) துன்பத்தை யுண்டாக்கிக்கொண்டு வருத்த (அம்மடந்தையைக் காக்க முயலாமல்) தன்னுயிரைத் தப்புவித்துக்கொண்டு சென்றவனும், தன் அயல் உளோர்பசிக்க சோறு துய்த்து உளோன் - தன்னருகிலிருப்பவர் பசித்திருக்க (அவர்கள் பசி தீர்க்க முயலாமல் தான் தனியே)சோற்றை யுண்டு தன்பசி யாறியவனும், ஏறும்-அடைகின்ற, அ கதியிடை - (அந்தத்) தீக்கதியில், யான் உம்--, ஏற - சென்றுசேர்க.

ஏற-வியங்கோள்முற்று. பி-ம்:—[1] மாதரைக்கூறை. [2] தாள். [3] ஓடினேன், ஓடினோர். [4] சிலர்பசிக்கத், சிலர்பதைக்கத். [5] துய்த்தவர். [6] ஏறிய கதியிடை, எறியதீக்கதி. [7] என்ன தாகவே. (912)

107. எஃகெறி செருமுகத் தேற்ற தெவ்வருக்கு
[1]ஒஃகின னுயிர்வளர்த் துண்ணு [2]மாசையான்

அஃகலி லறநெறி [2]யகற்றி யொண்பொருள்
வெஃகிய மன்னன்வீழ் நரகில் வீழ்கயான்.

(இ - ள்.) (என்னுடன்தையினுல் என் தாய் வரங்கேட்டு இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பியிருப்பின்),—உயிர் வளர்த்து உண்ணும் ஆசையான் - (தன்) உயிரைப் பாதுகாக்கவேணுமென்னும் விருப்பத்தைக்கொண்டு, எஃகு எறி செரு முகத்து ஏற்ற தெவ்வருக்கு ஒஃகினன் - படைக்கலங்கொண்டு செய்யப்படுகின்ற போரில் எதிர்த்து நின்றபகைவருக்குமுன்னின்றுபொரமுடியாமல்வணங்கி விட்டவனும்,-அஃகல் இல் அறம் நெறி அகற்றி ஒள் பொருள் வெஃகிய மன்னன் -சுருங்குதலில்லாத தருமமார்க்கத்தைத் தவிர்த்துச் சிறந்தபொருளைக் கவர்ந்தமன்னவனும், வீழ் - வீழ்கின்ற, நரகில் - நரகத்தில், யான் வீழ்க—; (எ - று.)

வருவாயில் ஆறிலொன்று அரசிறையென்று தருமநூல்களினுல் ஏற்பட்டிருக்கவும், அவ்வரம்பை மீறித் தன்னுற்பாதுகாக்கப்படும் மக்களிடத்து மிக்க இறையை வாங்குதல் மன்னவனுக்கு அதிபாதகமாதலால், 'அறநெறியகற்றியொண்பொருள்வெஃகிய மன்னன்' என்றார். 'உயிர்வளர்ந்துண்ணுமாசையான்' என்பதை பொருள் வெஃகிய மன்னனேடு இயைத்து உரைப்பாருமுளர். ஆசையான் என்பதை மூன்றனுருபுஏற்றபெயராகக் கொள்ளாது ஆசை யென்னும் பெயரினடியாகப்பிறந்த பெயர்ப்பகுபதமாகக்கொண்டு, உயிர்வளர்த்து உண்ணும் ஆசையான் - எப்படியாவது நம்முயிரைக் காக்கவணுமென்று விரும்பியவனுகித் தீயவழியாலாயினும் பொருளை யீட்டித்தன்னுயிரையோம்புபவன் எனக்கூறுதலும் ஒன்று. தெவ்வருக்கு ஒஃகினன் என்பதற்கு - பகைவர்க்குப்புறங்கொடுத்தோடினவன் என்றுபொருள் கூறின், கூறியது கூறலாமாதலால், பகைவருக்கு இறைஞ்சியவன்என்று பொருள் கூறப்பட்டது. பி-ம்:—[1]ஒல்கினன். [2]ஆசையால், ஆசையார். [3]ஆக்கியோன். (913)

108. அழிவரு மரசிய [1]லெய்தி [2]யாகுமென்று
இழிவரு சிறுதொழி லியற்றி [3]யாண்டுதன்
வழிவரு தருமத்தை மறந்து மற்றெரு
பழிவரு நெறிபடர் பதக னுகயான்.

(இ-ள்.) (நான் இராமபிரான் கானகஞ்சென்றதற்கு உடந்தையாயின்), - அழிவு அரும் அரசு இயல்-கெடுதலில்லாதஅரசாட்சியை, எய்தி - (தான்) அடைந்து, (பிறகு), ஆகும் என்று-(நாம் யாவர்க்கும் அரசனுதலால் எதைச் செய்தாலும்)செய்யலாமென்றுகருதி,இழி வரு சிறுதொழில் இயற்றி-இழிவானசிறிய தொழில்களைச்செய்து, ஆண்டு-அரசுபுரிந்து, தன் வழி வரு தருமத்தை மறந்து-தனக்குக் குலமுறை யாகவுள்ள தருமத்தை மறந்துவிட்டு,மற்றுஒரு பழி வரு நெறி படர்-(அரசதருமத்தினும்) வேருன ஒரு பழிப்பை யுண்டாக்கும் வழியிற்செல்லுகின்ற, பதகன் - பாவியாக, யான்—,ஆக-ஆகுக; (எ - று.)

யான் இராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்த உடந்தையாயிருந்தேனுயின், அரசன் தன் குடிமக்களிடத்து ஆறில் ஒன்று அரசிறை

வாங்கி அப்பொருளைக் கொண்டு அம்மக்களைப்பாதுகாக்கவேண்டு வது முறையாயிருக்கவும், நாம் அரசனாதலால் நம்மைக் கேட்பவ ரில்லையென்றுகருதி மிகுதியாக வரி விதித்தல், தன்கருத்தைப் பாதுகாப்பதிற்செலுத்தாது பொருளீட்டும் வழியிலேயேசெலுத் துதல் முதலிய க்ஷத்திரியதருமத்திற்குமாறுனசெயலைச் செய்யுங் கொடுங்கோல்மன்னன் புகும் தீக்கதி எனக்கு வருகஎன்றுசபதஞ் செய்தன னென்க. பி-ம்:—[1]அகற்று. [2]யார்க்குமின்றி, ஆக்கு மின்று. [3]ஆண்டுந்தன், ஆண்டதின். (914)

109. தஞ்சென வொதுங்கினேர் தனது [1]பாருளோர்
[2]எஞ்சலின் [3]மறுக்கினே டிரியல் போயுற
வஞ்சிசென் றிறுத்தவன் வாகை மீக்கொள
அஞ்சின [4]மன்னவ னுக யானுமே.

(இ - ள்.) (இராமன் காட்டிற்குச்சென்றதற்கு உடன்தையா யின்)- யான்உம்-நான்,—தஞ்சு என ஒதுங்கினேர் தனது பார் உளோர்-(நீ தான் இந்த ஆபத்துக்காலத்து எம்முடைய பொருள் யாதும் அழியாது காக்கவேண்டியவன்என்று தன்னைச்)சரணமா கச்சார்ந்தவரான தன்நாட்டவர், எஞ்சல் இல் மறுக்கினேடு இரியல் போய்உற-குறைதலில்லாத [மிக்க] மனக்கலக்கத்தோடு நிலைகெட்டு ஓடிப்போய்விடுமாறும், வஞ்சி சென்று இறுத்தவன் வாகை மீக்கொள - வஞ்சிமாலை புனைந்துவந்து நிலையாகநின்று எதிர்த்த பகைவன் (வெற்றிக்கு அறிகுறியாக) வாகைமாலையைப் புனையுமாறும், அஞ்சின - (அந்தப்பகைவனேடு தன்னுயிருள்ள வரையும் தன்ஞலியன்றவளவும் எதிர்த்துப் பொராமல்) அஞ்சி யோடிப்போன, மன்னவன் - மன்னவனைப் போல, ஆக - (நீக்கதி யிற்) சேர்வேனுக; (எ-று.)

வஞ்சி - பகைமேற்செல்வோர் புனையும் மாலை; அதனைச் சூடிப் பகைவன் எதிர்த்தால் தன்கீழ்வாழுயிர்கட்குவேண்டிய பாதுகாப் பையளித்துத் தானும் எதிர்த்தமன்னவனைத் தன்ஞலியன்ற வரை எதிர்த்துப்பொர வேண்டுவது முறைமையே தவிர, 'நம் முயிர் எஞ்சினுற் போதும்; நம் கீழ் வாழுயிர்கள் எக்கேடாவது கெடட்டும்' என்று கருதி அஞ்சியோடுவது முறையன்றுதல், இச் சூஞுரையால்விளக்கப்பட்டது. வாகை - பகைவென்றோர் சூடும் மாலை. பி-ம்:—போருளோர். [2]எஞ்சினர், எஞ்சிட. [3]மறுகினேடு, மனத்திஞேடு. [4]மன்னவனுமாகயான். சிலபிரதிகளில் ''அழிவரும்'' (108) என்ற பாடலுக்குப்பின் ''கன்னியை'' (110) என்பதும், அதன்பின் இச்செய்யுளும், இதன் பின ''மறுவிரெல்'' (112) என்ற பாடலும், அதன்பின் ''ஊணல'' (111) என்ற பாடலும் உள்ளன. (915)

110. கன்னியை [1]யழிசெயக் கருதி னேன்குரு
பன்னியை [1]நோக்கினேன் பருகி னேனறை
பொன்[2]னிகழ் [3]களவினிற் பொருந்தி னே[4]னெனும்
இன்னவ ருறுகதி யென்ன தாகவே.

(இ-ள்.) (யான் இராமனைக் காட்டிற்குத்துரத்த உடன்தையா யின்)-கன்னியை அழிசெய கருதினேன்-விவாகமாகாதபெண்ணைக்

கற்பழிக்கக்கருதினவனும்,குருபன்னியைநோக்கினேன்-ஆசிரியன் மனைவியைத் தீயகருத்தோடுபார்த்தவனும்,நறைபருகினேன்-மது பானஞ்செய்தவனும், இகழ் களவினில் பொன் பொருந்தினேன் - இழிவாகக்கூறப்படுகின்ற களவினால் பொன்னைத் தேடியவனும், எனும்-என்கின்ற, இன்னவர்-இவர்கள், உறு-அடைகின்ற, கதி - தீக்கதி, என்னது-எனக்கு உரியதாக, ஆக-ஆகுக; (எ - று.)

கன்னி,குருபன்னி—கந்யா,குருபத்நீ: வடசொற்கள்.கதியென்ற வடசொல் திரிந்துவந்தது. கன்னிஎன்பதற்கு - பூப்பையெய்தாத பெண் என்று உரைப்பினுமாம். பி-ம்:-[1]கட்டழித்தேகினேன்,கட்டழித்தெய்தினேன், கடியழித்தேகினேன். [2]இருள். [3]களவிடைப். [4]என. (916)

111. ஊணல [1]வுண்வழி நாயி [2]னுண்டவன்
ஆணலன் பெண்ணல னார்கொ லாமென
நாணல னரகமுண் டென்னு நல்லுரை
பேணலன் பிறர்பழி பிதற்றி [3]யாகயான்.

(இ-ள்.)(இராமனை வணஞ்செலுத்த உடந்தையாயின்),யான்—, நல ஊண்-சிறந்த உணவை, உண் வழி-உண்ணுமிடத்து, நாயின்-நாய்போல,உண்டவன்-(தானே தனியாகப்) புசித்தவனும், ஆண் அலன் பெண் அலன் ஆர் கொல் ஆம் என நாணலன்-'(இவன்) ஆண்தன்மையுடையானுமல்லனாகிப் பெண்தன்மை யுடையானு மல்லனாகி இவ்விரண்டினத்தையுஞ் சேராதவன்யாவனோ?' என்று பழித்துச் சொல்லவும் வெட்கமற்றுத் தன்தொழிலே புரிபவனும், நரகம் உண்டு என்னும் நல் உரை பேணலன்-(தீத்தொழில் புரிந்தால் பின் சேருமாறு) நரகமுள்ளதுஎன்று சொல்லுகின்ற பெரியோரின் சிறந்தவசனத்தை இலட்சியஞ்செய்யாது தீத்தொழிலே புரிபவனும், பிறர் பழி பிதற்றி-(எப்போதும்) அயலாரைப்பற்றிய பழிப்புச்சொற்களையே பிதற்றுபவனும், ஆக - (சேர்கின்ற தீக்கதியை) அடைபவனாகுக; (எ-று.)

ஊண் அலஎன்று பிரித்து-உண்ணத்தகாதபொருள் என்று உரைத்தலும் ஒன்று. அப்போது ஊண் அல உண்டவன் நாயினுண்டவன் என்க. பிறப்பினாற் பெண்ணுயிராமையாற் பெண்ணல்லனென்றும், ஆண்மக்கட்குஉரிய தைரியம்முதலிய குணங்கள் இல்லாமையால் ஆணல்லனென்றும் சொல்லுகின்றாராதலின், 'ஆணோ? பெண்ணோ?' என்று ஐயுற்றுத் துணிந்தவழிக் கிளத்தற்குரிய முறையைத் தெரிவிக்கின்ற "தன்மைசுட்டலு முரித்தெனமொழிப, அன்மைக் கிளவி வேறிடத்தான" என்ற சூத்திரத்திற்கு இங்கு இடனின்மை யுணர்க.வீரனென்று பேரிட்டுக்கொண்டு பகைவருக்குஅஞ்சி ஓடும் நாணிலியை 'நாணலன்' என்றார். பிதற்றி-பிதற்றுபவன்: பெயர். பி-ம்:-[1]உள, உணர்வு,உணல். [2]உண்டியன். [3]வாழ்க. (917)

112. [1]மறுவிறெல் குலங்களை மாசிட் டேற்றினேன்
சிறுவிலை யெளியவ ருணவு சிந்தினேன்
[2]நறியன வயலவர் நாவி னீர்வர
உறுபத நுங்கிய வொருவ னாகயான்.

(இ-ள்.)(இராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்த உடந்தையாயின்),— யான்—, மறு இல்தொல் குலங்களை-குற்றமற்ற பழமையான குலங்களை, மாசு இட்டு ஏற்றினேன் -குற்றமுள்ளனவென்று (அவைகளுக்குக் குற்றங்களைக்) கற்பித்துச் சொல்பவனும், சிறுவிலை எளியவர் உணவு சிந்தினேன்-பஞ்சகாலத்தில் எளியவர் கைக்கொண்டு உண்கின்ற உணவைக் கீழே சிந்துமாறு செய்தவனும், நறியன உறு பதம் அயலவர் நாவின் நீர் வர நுங்கிய ஒருவன்-நறுமணமுள்ளனவாகி (உண்பதற்குத்) தக்க உணவை அருகேபார்த்திருப்பவர் நாவில் நீர் சுரக்குமாறு (அவர்கட்கு ஈயாமலே) உண்ட ஒருத்தனும், ஆக-ஒத்திருக்க [சேருங் கதியிற் சேர்க]; (எ-று.)

உணவைச் சிந்துதலே பாதகமானது: பிறருண்ணும் உணவைச் சிந்துவது பின்னும் பாதகமானது: எளியவருணவைச் சிறுவிலைக்காலத்துச் சிந்துவதோ மிகமிகப் பாதகத்தைப் பயப்பதென்க. உருசியுள்ள பண்டங்களைத் தான் தனியே யுண்ணுது பிறர்க்குத்தந்துஉண்ணவேணுமென்பது நூற்கொள்கையாதலால், பிறர்வாயில் நீர்வருமாறு அவர்கள்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், அவர்கட்குத் தராது தனியேயுண்ணுதல், தீங்காதலறிக. பி-ம்:— [1]மறுவில, மறுவிலாக். [2]நறியவென்று, நறியவன்று. (918)

113. வில்லினும் வாளினும் விரிந்த [1]வாண்டொழில்
புல்லிடை [2]யுகுத்தனன் பொய்ம்மை யாக்கையைச்
சில்பக லோம்புவான் செறுநர் [3]சீறிய
இல்லிடை யிடுபத [5]மேற்க வென்கையால்.

(இ-ள்.) (இராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்த உடந்தையானவனாயின்), (யான்) - ,வில்லின் உம் வாளின்உம் விரிந்த ஆண் தொழில் புல்லிடைஉகுத்தனன்-வில்லினுலும் வாளினுலும் பரவித்தோன்றுகின்ற பராக்கிரமச் செயலை (மேற்கொள்ளாது) வீணுக்கிவிட்டவனுகி, பொய்ம்மை யாக்கையை சில் பகல் ஓம்புவான்-நிலையில்லாத உடம்பைச் சிலகாலம் பாதுகாக்க விரும்பி—, சீறிய செறுநர் இல்லிடை இடுபதம்-கோபித்துக் காண்கின்ற பகைவர்வீட்டில் அவர் கொடுக்கின்ற உணவை, என் கையால் ஏற்க - என் கையாலேயிரந்து பெறும் பாவத்தைப் பெறுக; (எ-று.)

இராமனது வனவாசத்துக்கு யான் உடந்தையாயின், வீரத்தையே பார்க்கவேண்டுவது அரசரின் அறமாகஇருக்கவும், அங்ஙனம் வீரத்தன்மையை மேற்கொள்ளாது விட்டு, மானமற்று உயிர் தங்கியிருந்தாற் போதுமென்று கருதி, தன்னைச்சீறிய பகைவரின் எல்லையையடைந்து அவர் ஈயும் உணவை யிரந்து பெறும் பாதகம் எனக்குஉண்டாகுக என்றுனென்க. புல்லிடை யுகுத்தல் - விழலுக்கு இறைத்த நீர்போலவும், புல்லிற் சிந்திய அமுதம்போலவும் ஆகிவிடுதல்: இத்தொடர்-பயனின்மையைக்காட்டியது, இலக்கணவழக்கு. பி-ம்:-[1]ஒண்டொழில். [2]உகுத்தனென்,உகுத்தவன். [3]சீரிய. [4]மொக்க. (919)

114. ஏற்றவற் கொருபொரு ளுள்ள [1]தின்றென்று
மாற்றல னுதவலன் வரம்பில் பல்பகல்

[2] ஆற்றின் னுழற்றுமோ ராத னெய்துமக்
[3] கூற்றுறு நரகினோர் கூறு கொள்கயான்.

(இ-ள்.) (இராமபிரானைக் காட்டிற்குத் துரத்த நான் உடன்பட்டதை யாயின்),—ஒரு பொருள் ஏற்றவற்கு - (தன்னிடம்வந்து) ஒரு பொருளை இரந்தவற்கு, உள்ளது (என்று) உதவலன்-(தன்னிடத்தில்) இருக்கின்றதென்று சொல்லிக் கொடாமலும், இன்றுஎன்று மாற்றலன் - இல்லையென்றுசொல்லி (வரவேண்டாஎன்று) தவிர்க்காமலும், வரம்பு இல் பல் பகல் ஆற்றினன் - எல்லையில்லாத பல நாள்களும் (அவ்விரப்பாளனை வரச்சொல்லிப்) போக்கியவனாய், உழற்றும் - வீணே அலைக்கழிக்கிற, ஓர் ஆதன் - அறிவில்லாத மூடன், எய்தும் - அடைகின்ற, அ கூற்று உறு நரகின் ஓர் கூறு- அந்த யமதருமராசனது ஆட்சிக்குஉட்பட்ட நரகத்தின் ஒரு பகுதியை, யான் கொள்க - யான் அடைவேனாக; (எ - று.)

இரப்பாளன் ஒருத்தன் வந்து ஒருபொருளை இரக்கும்போது, தன்னிடத்திருந்தால் தரவேணும்; இல்லாவிட்டால் தன்னிடத்துக் கிடைக்காது என்றுசொல்லி அவனை வேற்றிடத்திற்குச் செல்லுமாறு செய்யவேண்டும்: இவ்விருவகையுள் எதையும் மேற்கொள்ளாது, தன்னால் அப்பொருள் தரமுடியும் முடியாது என்பதையும்கூடக் கருதாமலே, அவ்விரப்பாளன் ஆசையற்றொழியுமளவும் மிகப் பலநாள் அவனை வரச்சொல்லி அலைக்கழிக்கும் மூடன் சேரும் நரகம் எனக்கு உண்டாகுக என்கின்றான். ஒருபயனுமின்றி வீணே அலைக்கழித்தலால், அப்படிப்பட்டவனை 'ஆதன்' என்கின்றார்; ஆதன் - பசுப்போன்றவன்: அறிவீனன்: உள்ளதின்றென்று மாற்றலனுதவலன் என்ற தொடர் - உள்ளதென்று உதவலன் இன்றென்றுமாற்றலன் என முறையே மாறிச்சென்று இயைவதால் - எதிர்நிரனிறைப்பொருள்கோள். கூற்றுஉறு - கூறுபாடுபொருந்திய என உரைத்தலுமொன்று. பி - ம்:—[1] இல்லென, என்றுபின். [2] ஆற்றிலன், ஆற்றலின், ஆற்றினல். [3] கூற்றுள, கூற்றுறழ்.

115. பிணிக்குறு முடையுடல் பேணிப் [1] பேணலார்த்
துணிக்குறு வயிர [2] வாட் டடக்கை தூக்கிப்போய்
மணிக்குறு நகையிள மங்கை மார்கண்முன்
தணிக்குறு பகைஞரைத் தாழ்க வென்றலை.

(இ-ள்.) (இராமனது வனவாசத்துக்கு யான்உடன்பட்டதாயின்) —பேணலார் துணிக்குறு வயிரம் வாள் - பகைவரைத் துணிக்குந் தன்மையுள்ள உறுதியான வாட்படையை, தட கை தூக்கி போய்- நீண்ட கைகளில் (போருக்காக) எடுத்துச்சென்று, (பின்பு அப் பகைஞரை வெல்லமுடியாதுபோக), பிணி குறு முடை உடல் பேணி-வியாதிக்கு இருப்பிடமாகி அற்பமாய் முடைநாற்றத்தைக் கொண்ட உடம்பைப் பாதுகாக்கவிரும்பி, மணி குறு நகை இள மங்கைமார் கண் முன்-முத்துப்போன்றனவாய்ச் சிறிய பற்களையுடைய இளையமகளிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், தணிக்க உறு பகைஞரை - அடக்கவேண்டிய அப்பகைவரை, என் தலை தாழ்க - என் தலை வணங்குவதாக; (எ-று.)

மகளிர் பார்த்துச்சிரிக்கப் பகைஞரைத் தலைவணங்கும் பாவம் எனக்கு உண்டாகுக என்கின்றான். முடை பிணிக்குறுவன இயைத்து - முடைநாற்றத்தைத் தன்னுட் பிணித்துக்கொண்டுள்ள என்று உரைத்தலும் ஒன்று. தணிக்குறு—தொகுத்தல். பி - ம்:—[1]பேணலாத், பேணலத், பேணலர், பேணலாற். [2]வாடடக்கை.

116. கரும் பலர் செந்நெலங் கழனிக் [1]கானநாடு
அரும்பகை கவர்ந்துண வாவி [2]பேணினேன்
இரும்பலர் நெடுந் [3]தளை [4]யீர்த்த காலொடும்
விரும்பலர் [5]முகத்தெதிர் விழித்து [6]நிற்கயான்.

(இ - ள்.) அலர் கரும்பு செந்நெல் அம் கழனி கானம் நாடு - பரந்த கரும்பையும் செந்நெற்பயிரையுங்கொண்டுள்ள அழகிய கழனிகளின் கூட்டத்தைக்கொண்ட தேசத்தை, அரு பகை கவர்ந்து உண -(போக்குதற்கு) அரிய பகைவன் பறித்துக்கொண்டு அனுபவிக்க, ஆவி பேணினேன் - (இங்ஙனம் மானம்போனபின்பும்) உயிரைப் பாதுகாக்க விரும்பினவனாய், இரும்பு அலர் நெடு தளை ஈர்த்த காலொடுஉம் - இரும்பினாலியன்ற நீண்ட விலங்கை யிழுத்துக்கொண்டுசெல்லுகின்ற காலுடனே, விரும்பலர் முகத்து எதிர் - பகைவரின் முகத்திலே, யான் விழித்து நிற்க—; (எ-று.)

பகைவரது முன்னிலையில் விலங்கிட்ட காலோடு செல்வது மிக்க அவமானத்தைத் தருவதாதலால், அப்பாவம், இராமனது வனவாசத்துக்கு உடந்தையாயிருந்தால் தனக்கு உண்டாகுக என்கிறான். பி-ம்:—[1]கானநாட்டு. [2]பேணிநின்று. [3]தொடர். [4]ஈர்ந்த. [5]முகத்திடை. [6]நிற்கவே. (922)

117. தீயன கொடியவள் செய்த செய்கையை
நாயினே னுணரினன் னெறியி னீங்கலாத்
தூயவர்க் கிடரிழைத் துழலுந் தோமுடை
ஆயவர் வீழ்கதி யதனின் வீழ்கயான்.

(இ - ள்.) கொடியவள் செய்த தீயன செய்கையை - கொடிய கைகேயி செய்த தீங்குதருந் தொழிலை [இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புமாறு வரங்கேட்டதை], உணரின் - அறிந்திருந்தேனானால், நாயினேன் - நாய்போற் கடைப்பட்டவனான, யான்—, நல்நெறியில் நீங்கலா தூயவர்க்கு - சிறந்த தருமவழியினின்று நீங்காத [நல்லொழுக்கமுடைய] குற்றமற்றபெரியோர்க்கு, இடர் இழைத்து - துன்பத்தை உண்டாக்கி, உழலும் - திரிகின்ற, தோம் உடை ஆயவர் - குற்றமுள்ள அவர்கள், வீழ் - விழுகின்ற, கதியதனின் - தீய கதியில் [நரகத்தில்], வீழ்க - வீழக்கடவேன்; (எ- று.)

நரகமென்பது மேல்நிலையிலிருப்பவர் தாம் செய்த தீவினைப் பயனை நுகருமாறு போய்ச் சேரும் இடமாதலால், அதனை 'வீழ்கதி' என்றார். நன்னெறியில் நிற்குந் தூயோர்க்குத் தீமைவிளைத்தல் மிக்க தீக்கதியை விளைக்குமாதலால், அதனை யெடுத்துக்கூறினான். இச்செய்யுள் பலபிரதிகளிலில்லை; வெள்ளிப்பாட்டென்கின்றனர். (923)

வேறு.

118.—பரதன் சொல்லியது கேட்டுத் தெளிந்து கோசலை அழுதவண்ணம் அவனைப் புல்லுதல்.

தூய வாசகஞ் சொன்ன தோன்றலைத்
தீய கானகந் திருவி னீங்கிமுன்
போயி னுன்வரக் கண்ட பொம்மலாள்
ஆய [1]வன்பினு லழுது [2]புல்லினுள்.

(இ-ள்.) தூய வாசகம் - (தான் மனந்) தூயவனென்பதைத வற்புறுத்தும் வார்த்தையை, சொன்ன—, தோன்றலை - பரதனை,— திருவின் நீங்கி - அரசசம்பத்தை யிழந்து, தீய கானகம்-கொடிய நாட்டை, முன் போயினுன் - முன்னேசென்ற ஸ்ரீராமபிரான், வர - திரும்பிவர, கண்ட - பார்த்தாற்போன்ற, பொம்மலாள்- மகிழ்ச்சியையுடையவளாய், (கோசலை),—அழுது - கண்ணீர்விட்டு, ஆய அன்பினுல்-(அப்பரதனிடத்துத்) தோன்றிய அன்பினுலே, புல்லினுன் - (அவனைத்) தழுவிக்கொண்டாள்; (எ - று.)

தூரதேசம் போனவர் திரும்பிவந்தால் அவரைக்கண்டவிடத்துக் கண்ணீர் தோன்றுதல் இயல்பாதலால், பரதனது தன்மையைக் கண்டு இராமனே வந்தாற்போலக் கருதியதனுற் கோசலைக்குக் கண்ணீர் வடிந்ததென்க. பி-ம்:—[1]காதலால். [2]புல்கினுள்.

119.—இதுவும் அது.

செம்மை நன்மனத் தண்ணல் செய்கையும்
அம்மை தீமையு மறித றேற்றினுள்
கொம்மை வெம்முலைக் [1]குமிறு பாலுக
[2]விம்மல் விம்மநின் றழுது வீங்கினுள்.

(இ - ள்.) செம்மை நல் மனத்து அண்ணல் செய்கைஉம்- நேர்மையான சிறந்தமனத்தையுடைய பரதனது செயலையும், அம்மை தீமைஉம்-(அப்பரதனது) தாயின்தீமையையும்,அறிதல் தேற்றினுள் - அறிந்தவளாகிய கோசலை,—கொம்மை வெம் முலை குமிறு பால் உக-பருத்த வெவ்விய தனங்களிலிருந்து பீரிட்டுப் பால் சிந்த, விம்மல் விம்ம நின்று-சோகத்தினுற் பொருமிநின்று, அழுது வீங்கினுள் - முகம்வீங்க அழுதாள்; (எ - று.)

தன்மகனைக் கண்டாற்போன்ற கருத்து நிகழ்ந்ததனுற் கோசலையின் தனங்களிற் பால் சிந்துவதாயிற்று. செம்மைநன் மனத்தண்ணல் செய்கை என்பதற்கு - குற்றமற்ற நன்மனத்தையுடைய அரசனது செய்கை யென்று கூறினுரு முளர்: அது பொருந்தாது: அரசன் குற்றமற்றவனென்று கோசலை யுணர்ந்தளென்பதை ,'மாற்றுள் செயலாமென் றுங் கணவன் வரமீந்துள்ளம் ஆற்றுதயர்ந்தானென்றும் அறிந்தாள்'' என்று கீழ் நகர்நீங்கு

படலத்தில் வந்திட்டதாலறிக. ஆயின், 'அம்மை தீமையும்'என அதைமாத்திரம் மீண்டுங் கூறவேண்டுமோ? எனின்,—கைகேயி மனம்படைத்து வரங்கேட்டது பரதன் தூண்டுதலினாலிருக்குமோ? என்ற ஓர் ஆசங்கை கோசலைக்குச் சிறிது இருந்ததனால், பரதனுடைய சூளுரையால் அவ்வையமும் நீங்கிக் கைகேயியின் திரிந்த மனத்தாலேயே இராமனது வனவாசம் நிகழ்ந்ததென்று நிச்சயித்தாளென்பதற்கு இங்கு மீண்டுங் கூறினார். பி-ம்:—[1] குமுறு. [2] விம்மிவிம்மி. இச்செய்யுள் சில பிரதியிலில்லை. (925)

120.—பரதனது நிலையைக் கோசலை கொண்டாடுதல்.

முன்னை நுங்குல முதலு ளோர்கடாம்
நின்னை யாவரே நிகர்க்கு நீர்மையார்
மன்னர் மன்னவா வென்று வாழ்த்தினாள்
[1]உன்னி யுன்னிநைந் துருகி [2]விம்முவான்.

(இ-ள்.) (கோசலை, பரதனை நோக்கி),—'மன்னர் மன்னவா - ராஜாதிராஜனே! முன்னை - அநாதியான, நும் குலம் - உனது குலத்துக்கு, முதல் உளோர்கள் தாம் - பூர்வபுருஷர்களாகிய மனுமுதலியோரில், நின்னை நிகர்க்கும் நீர்மையார்-உன்னையொத்த தன்மையுடையவர், யாவர் ஏ - எவர் தாம்?' என்று-என்றுகொண்டாடி, வாழ்த்தினாள் - (அந்தப்பரதனுக்கு) வாழ்த்துக்கூறினாள்: (அந்தப்பரதன்), உன்னி உன்னி - (தன்னை மன்னர் மன்னவா என்றதை) எண்ணியெண்ணி, நைந்து - மனமிளகி, உருகி—, விம்முவான் - அழுபவனானான்; (எ - று.)

வரத்தினால் இராச்சியத்தைப் பெற்றவனாதலின், 'மன்னர் மன்னவா' என்றாள். 'நமக்கு இராச்சியம் வந்திட்டது: இனிநாம் பிரபு: இனிது அரசுபுரியலாம்' என்று மகிழ்ந்திருக்கவேண்டிய நிலையில் மிகவுந் துன்பத்தை யடைந்ததனோடு நில்லாமல், 'தன்னைப் பிறர்மாறாகநினைத்தலுங்கூடாது' என்று கருதிச் செய்தற்கு அரிய சபதங்களையும் செய்ததுபற்றி, 'முன்னை நுங்குலமுதலுளோர் நின்னையாவரே நிகர்க்கும் நீர்மையார்' என்று கோசலை கொண்டாடினாளென்க. மன்னர்மன்னவா என்று கோசலைவாழ்த்தியதைக் கேட்கவே,'இராமபிரானைச் சொல்லவேண்டிய சொல் அவனது தாயான கோசலையால் என்னைக்குறித்துச் சொல்லும்படியாவதே? அடியவனே என்று-சொல்லவேண்டியசொல்லானது போய், என்னுடைய அடிமைத்தன்மைக்கு மாறான சுதந்திர நிலையைக் காட்டுஞ் சொல்லைக்கொண்டுசொல்லுவதே? என் தீவினையிருந்தபடியென்னே!' என்று பரதன் பெருந்துயரினனாய் உன்னியுன்னி நைந்து உருகி விம்முவானாயினனென்க. "ராஜந்" என்று கைகேயி பரதனை விளித்தவிடத்துஅச்சொல்லைக் கேட்டதும், பரதன் பெருந்துடிதுடித்தானென்று பெரியோர் அருளிச்செய்திருப்பது இங்குக் காணத்தக்கது. முதல் மூன்றடிகள் தசரத மன்னவனைக் குறித்துக் கோசலை கூறியன என்றுஉரைப்பாருமுளர்: அஃது சிறக்குமேற் கொள்க. பி-ம்:—[1] உன்னவுன்ன நைந்து, உன்னிநைந்துநைந்து, உன்னிநின்றுநைந்து, உன்னி நெஞ்சுநைந்து. [2] விம்முவாள், ஏங்குவாள். (926)

121.—சத்துருக்கனன் கோசலையை வணங்குவதும், அப்போது வசிட்டமுனிவன் அங்கு வருவதும்.

[1]உன்னி [2]நைந் துளைந் துருகி யன்புகூர்
அன்னை தாளின்வீழ்ந் திளைய வண்ணலும்
சொன்ன [3]நீர்மையாற் றொழுது மாழ்கினன்
இன்ன வேலைவாய் முனிவ னெய்தினன்.

(இ - ள்.) இளைய அண்ணல்உம்-சத்துருக்கனனும்,—உன்னி நைந்து உளைந்து உருகும் அன்பு கூர் அன்னை - (பரதனது உயர் குணங்களை) நினைந்து (மனம்) நைந்து வருந்தி உருகுமாறு அன்பு மிக்க தாயான கோசலையின், தாளின்-பாதங்களிலே, வீழ்ந்து-(நிலத்தில் தன்னுறுப்புக்களெல்லாம் படும்படி)படிந்து, சொன்ன நீர்மையால்தொழுது-(தண்டனிட வேண்டிய வகையைப்பற்றி நூலிற்) கூறியுள்ள முறையால் வணங்கி, மாழ்கினன் - மனங்கலங்கிநின்றான்; இன்ன வேலைவாய்-இங்ஙனம் நிகழ்ந்தபோது, முனிவன் - வசிட்டமுனிவன், எய்தினன் (அங்கு) வந்து சேர்ந்தான்;(எ-று.)—
பி-ம்:—[1]உன்ன. [2]உன்னநைந்துருகும். [3]நீர்மையில். (927)

122.—பரதன் தந்தை எங்குள்ளானென்று அம்முனிவனை வினவ, முனிவன் துயர்மிகுதியா லழுதல்.

வந்த மாதவன் றளில் [1]வள்ளல்வீழ்ந்து
எந்தை யாண்டையா னியம்பு வீரெனு
நொந்து மாழ்கினு னுவல்வ [2]தோர்கிலா
அந்த மாதவ னழுது புல்லினன்.

(இ - ள்-) வள்ளல்-பரதன், வந்த மாதவன் தாளில் வீழ்ந்து - அங்குவந்த பெருந்தவசியான வசிட்டனது பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி, 'எந்தை- என் தந்தை,யாண்டையான்-எங்கேயுள்ளான்? இயம்புவீர் - (நீர்) சொல்வீராக,' எனு-என்றுவினவ,—அந்த மாதவன் - வசிட்டன், நொந்து மாழ்கினன் - வருந்தி மனங்கலங்கினவனாய், நுவல்வது ஓர்கிலா - (அத்துயரமிகுதியால்) உத்தரஞ் சொல்லமுடியாமல், அழுது - கண்ணீரைப்பெருக்கிக்கொண்டு, புல்லினன் -(அப்பரதனைத்) தழுவிக்கொண்டான்; (எ - று.)

எந்தையாண்டையான் - எனதுதந்தையின் உடல் எங்கேயுள்ளது? என்று வினவியவாறு. இவ்வாறு உரைப்பின், 'இறுதியெய்திநாளேழிறந்தன' என்று கூறியது விடைவழு வாகாதோ வெனின்; - 'எந்தையாண்டுளான்' என்று வினவிய பரதனுக்கு, வசிட்டன் முதலில் துயர மிகுதியால் ஒன்றும் உத்தரஞ் சொல்ல மாட்டாது நின்று சிறிதுதேறியபின், இறந்து நாள்பலகழிந்தன வாதலால் மன்னவனுக்கு ஈமக்கடன் செய்யவேணுமென்று அம் மன்னவனுடல் இருக்குமிடத்து அப்பரதனைக் கூட்டிக்கொண்டு போன செய்கையே விடையாமாறு அறிக. இனி, 'இறுதியெய்தி நாளேழிறந்தன' என வருதற்கு ஏற்ப, 'இப்போது என் தந்தை யார் எங்கே?' என்றே வினவியதாகக் கூறுவதுஉண்டு: பரதன்

தன் தந்தையார் இறந்திட்டன ரென்று தெரிந்திருக்கவும், 'எந்தையாண்டுளான்?' என்று வினவியது—''எந்தையாண்டையானியம்புவீரெனு" (திருவடிசூட்டு-90) என்று இந்தக்காண்டத்தின் இறுதிப்படலத்து இராமன் வினவியதுபோலு மென்க. பி - ம்:— [1]மன்னன். [2]ஓர்கிலான். (928)

123.—பரதனைத் தசரதனுடலுள்ள இடத்துக்கு வசிட்டன் அழைத்துப் போதல்.

மறுவின் மைந்தனே வள்ள லுந்தையார்
இறுதி [1]யெய்திநா ளேழி றந்தன
சிறுவர் செய்கடன் செய்து [2]தீர்த்தியென்று
[3]உறுதன் [4]மேயினு ளுரையின் மேயினன்.

(இ - ள்.) மறு இல் மைந்தனே - குற்றமற்ற குமரனே! வள்ளல் உந்தையார் - வரையாதுகொடுக்குந்தன்மையுள்ள உனதுதமப்பனார், இறுதி எய்தி - மரணமடைந்து, ஏழ் நாள் இறந்தன - ஏழுதினங்கள் கடந்தன; சிறுவர் செய்கடன்-புத்திரர் செய்யவேண்டிய கடமையை, செய்து தீர்த்தி - முற்றுறச்செய்குவாய், என்று—, உரையின் மேயினன் - சொல்பவனாக,—உறுதல் - (தசரதன் சரீரங் கிடக்கும் இடத்துக்குப்) போதற்கு, மேயினள் - கோசலை அனுமதிகொடுத்தாள்; (எ-று)

வான்மீகத்தின்படி அரசன் இறந்த மறுநாள் வசிட்டன் கேகயநாட்டிற்குத் தூதுவரையனுப்பினனாக, அவர்கள் அன்றையிரவு விடிவதற்குமுன்னமே கேகயநகரஞ் சேர்ந்தன ரென்றும், பரதன் சத்ருக்கனனுடன் தூதர்வந்து சேர்ந்த நாளைக்கு அடுத்த நாளே புறப்பட்டு ஏழுநாள் வழிப்பிரயாணஞ்செய்து எட்டாநாள் வந்துசேர்ந்தா னென்றும் ஏற்படுவதனால், அரசன் இறந்தபத்தாநாளரும் பரதன் வந்து சேர்ந்தது: பரதன் வந்துசேர்ந்த மறுநாள் வசிட்டன் ஈமக்கடன்செய்யுமாறு பரதனுக்குக் கூறுவதனால் அன்று பதினோராநாளென்க. பி - ம்:—[1]எய்துநாளேழிறந்தன எய்தியீரேழிறந்தன, எய்தினாளேழிரண்டின, எய்தியீரேழிறந்த நாள். [2]போதி. [3]உறுவல். [4]மேயினன். (929)

124.—தசரதனதுசரீரம்வைத்திருக்குமிடத்துக்குப் போய்ப் பரதன் அவ்வுடலைக் காணுதல்.

அன்னை யேவினு ளடியி றைஞ்சினன்
பொன்னின் வார்சடைப் புனித னேடும்போய்த்
தன்னை [1]நல்கியத் தரும நல்கினன்
பன்னு தொல்லறப் படிவ நோக்கினன்.

(இ - ள்.) ஏவினள் - (அரசன்சரீரத்தைக் காணுமாறு) அநுமதிகொடுத்தவளான, அன்னை - கோசலையினுடைய, அடி - பாதங்களை, இறைஞ்சினன் - வணங்கினவனாகி, (பரதன்),—பொன்னின் வார்சடை புனிதனோடுஉம் போய் - அழகிய நீண்ட ஜடையையுடைய பரிசுத்தனான வசிட்டமுனிவனோடுஞ்சென்று, தன்னை நல்கி அ தருமம் நல்கினன் - தன்னுயிரையேகொடுத்து அப்படிப்பட்ட

[மிகச்சிறந்த] தருமத்தைப்பாதுகாத்தவனுகிய தசரதமன்னவனது, பன்னு தொல் அறம் படிவம் - சிறப்பித்துச்சொல்லப்படுகின்ற பழமையாகிய தருமத்தின்வடிவம்போன்ற உடலை, நோக்கினன் - கண்டான்; (எ - று.)

எண்ணெய்க்கடாரத்தி லிட்டிருந்த மன்னவனதுமேனியை யெடுத்து வசிட்டன் வெளியே மஞ்சத்தின்மேல்வைக்கப் பரதன் கண்டன னென்க. தருமத்திற்காக உயிரை விட்டவன் தசரதனென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. பி-ம்:—[1] நல்கிய. (930)

125.—பரதன் அச்சரீரத்தைக் கண்டு கண்ணீர்வடித்தல்.

மண்ணின் மேல்விழுந் தலறி மாழ்குவான்
அண்ண லாழியா னவனி [1] காவலான்
எண்ணெ யுண்டபொன் னெழில்கொண் மேனியைக்
[2] கண்ண நீரினுற் கழுவி யாட்டினன்.

(இ-ள்.) (பரதன்), (உடனே), மண்ணின் மேல் விழுந்து அலறி மாழ்குவான்-பூமியில்விழுந்து கதறிக்கொண்டு மனங்கலங்கியவனுகி,-அண்ணல் ஆழியான் அவனி காவலான் - பெருமையிற் சிறந்த ஆஞ்ஞாசக்கரத்தைக் கொண்டவனுகிப் பூமியையரசாண்ட தசரதமன்னவனது, எண்ணெய் உண்ட பொன் எழில் கொள் மேனியை - எண்ணெய்க்கடாரத்திலிட்டதுபற்றிப் பொன்னிறம் படைத்திருந்தஅந்த மேனியை, கண்ண நீரினுல் - (தன்) கண்களிலிருந்துபெருகின நீரினுலே, கழுவி ஆட்டினன்-கழுவிமூழ்குவித்தான்; (எ - று.)

இதுவரை எண்ணெயாலாட்டப்பட்டிருந்த மேனியைக் கண்ண நீரினுலாட்டினு னென நயந் தோன்றக் கூறியுள்ளது காண்க. தசரதனது மேனியைக் கண்டதும் தன்கண்களிலிருந்து கண்ணநீர் பெருவெள்ளமாகப் பெருகப் புலம்பின னென்க. பொன்னெழில்கொள்மேனி என்பதற்கு - முதனூலுக்கு ஏற்பப் பொருளுரைக்கப்பட்டது; உடலை எண்ணெயிலிட்டிருந்ததனுல், பூமியி லெடுத்துவைக்கப்பெற்ற அத்தசரதனது முகவொளி மாருமல் எங்கும் பொன்னிறமாயிருந்ததென்னும் பொருள்பட "தைல ஸம்க்லேதாத் - ஸது பூமௌநிவேஶிதம், ஆபீத வர்ண வதநம்" என வருவது காண்க. இனி, எண்ணெயுண்டமேனி பொன்னெழில்கொள்மேனி எனத் தனித்தனிக் கூட்டி யுரைப் பாருமுளர். பி-ம்:—[1] காவலன். [2] கண்ணினீரினுல். (931)

126.—நான்மறையோர் அரசனுடலை விமானத்தின்மே லேற்றுதல்.

பற்றி [1] யவ்வயின் பரிவின் வாங்கினர்
[2] சுற்று நான்மறைத் துறை [3] செல் கேள்வியார்
கொற்ற [4] மண்கணே [5] குமுற மன்னனே
மற்றோர் பொன்னின்மா [6] மான மேற்றினர்.

(இ-ள்.) நால் மறை துறை செல் கேள்வியார் - நான்குவேதங்களின் துறைகளிலும் பயின்ற நூற்கேள்வியையுடைய

அந்தணர், பரிவின் - மனப்பரிவோடு, மன்னனை - தசரதனது உடலை, அவயின் - அவ்விடத்தினின்று, சுற்றுஉம் பற்றி வாங்கினர்-சுற்றுமிருந்து(தம்) கையால்தூக்கியெடுத்து, கொற்றம் மண்கணை குமுற - (இறந்த) அரசுக்குரியதாகி மார்ச்சனையமைந்த திரண்ட முரசு ஒலிக்க, மற்று ஓர் பொன்னின் மா மானம் ஏற்றினர் - மற்றொரு பொன்னிலுலியன்ற விமானத்தில் வைத்திட்டார்கள்; (எ - று.)—கொற்றம் - கொற்றவர்க்குரியது. பி-ம்:— [1]வல்லையிற். [2]சுற்ற. [3]செய். [4]மங்கலம். [5]குமிற. [6]விமானம். (932)

127.—மன்னவனுடலை யானையின்மீதுவைத்துக்கொண்டுசெல்லுதல்.

கரைசெய் வேலைபோ னகரி கையெடுத்து
உரைசெய் [1]பூசலிட் டுயிர்[2] துளங்குற
[3]அரசர் வேலைசூழ்ந் தழுது கைதொழப்
புரசை யானையிற் கொண்டு போயினர்.

(இ-ள்.) நகரி - நகரியிலுள்ளார், கரை செய் வேலைபோல்- கரை பொருந்திய சமுத்திரம்போன்று, கையெடுத்து உரை செய் பூசல் இட்டு - மிகுதியாகப் புலம்பலொலியால் தோன்றுகின்ற ஆரவாரத்தைச் செய்துகொண்டு, உயிர் துளங்குற - தம்முயிர் வருந்திநிற்கவும்,—அரசர் வேலை சூழ்ந்து-அரசர்களின் தொகுதி சுற்றிக்கொண்டு, அழுது - அழுதவண்ணம், கை தொழ - கை குவித்துநிற்கவும், புரசை யானையில் - கழுத்திடுகயிற்றையுடைய யானையின்மீது, கொண்டு - (தசரதனது உடலை) வைத்துக் கொண்டு, போயினர்—; (எ-று.)

போயினர் என்பதற்கு - கீழ்க்கவியிலுள்ள 'நான்மறைத் துறைசெல் கேள்வியார்' என்பதை எழுவாயென்னலாம். பி-ம்:— [1]பூசல் போய். [2]துளங்குவார். [3]அரசவேலை. சிலபிரதிகளில் இதுவும் அடுத்த செய்யுளும் மாறியுள்ளன. (933)

128.—தேர்வலான்முதலியோர் அழுதுமாழ்குதல்.

'உந்து பொற்றடந் தேர்வ லானொடு
மந்தி ரப்பெருந் தலைவர் மற்றுளோர்
தந்தி ரத்தனித் தலைவர் நண்பினோர்
[1]வந்து சுற்றுமுற் றழுது மாழ்கினர்.

(இ - ள்.) உந்து பொன் தட தேர்வலானொடு - செலுத்துதற்கு உரிய அழகிய பெரிய தேரைச் செலுத்தவல்லவனை சுமந்திரனோடு, மந்திரம் பெருந் தலைவர் - ஆலோசனைக்குரிய சிறந்த தலைவர்களும் [பெருமைபெற்ற மந்திரிமார்களும்], தந்திரம் தனி தலைவர்-சேனையின் ஒப்பற்றதலைவரும் [சேனாதிபதிகளும்], நண்பினோர்-சினேகிதர்களும், மற்றுஉளோர் - மற்றும்உள்ளவர்களும், வந்து—; சுற்றுஉம் உற்று-சுற்றிலும் பொருந்தி, அழுது மாழ்கினர்-கண்ணீர் வடித்துக் கலங்கி நின்றனர்; (எ - று.)

'வந்துசுற்றமுற்று என்ற பாடத்துக்கு, சுற்றம்-சுற்றத்தவரும், வந்து உற்று - வந்து பொருந்தி யென்க. இச்செய்யுள் பல ஏட்டுப்பிரதிகளிலுமில்லை; வெள்ளிப்பாட்டாயிருக்கலாம். (934)

129.—சாப்பறை முதலியன ஒலித்தலின் வருணனை.

சங்கு பேரியுந் [1]தழுவு சின்னமும்
எங்கு மெங்குநின் றிரங்கி யேங்குவ
மங்கு ரேய்நகர் [2]மகளி ராமெனப்
பொங்கு [3]கண்புடைத் தழுவ போன்றவே.

(இ - ள்.) சங்கு - சங்குகளும், பேரிஉம் - சாப்பறையும், தழுவு சின்னம் உம் -(இறந்தவர்க்கு) ஊதப்படுகின்ற சின்னமென்னும் ஊதுகருவியும், எங்குஉம் எங்குஉம் நின்று-பலவிடங்களிலும்இருந்து, இரங்கி ஏங்குவ-(கேட்பார்க்கு)மனப்பரிவுதோன்றுமாறுஒலிப்பவை,—மங்குல் தோய் நகர்-மேகம்வந்து படியப்பெற்ற (மிகவோங்கிய மாளிகைகளைக்கொண்ட) நகரத்திலுள்ள, மகளிர்என - மகளிரைப்போல, பொங்கு கண்புடைத்து-துயரம் பொங்குகின்ற கண்களிலறைந்துகொண்டு, அழுவ-அழுபவற்றை,போன்ற—;(எ-று.)

சாப்பறைகள் குறுந்தடிகொண்டு கண்களில் மோதப்பட்டுச் சங்குமுதலியவற்றினொலியோடுசேர்ந்து கேட்போர்க்கு இரக்கமுண்டாகுமாறுஒலிப்பவை,அந்நகரமகளிர்கண்புடைத் தழுவதையொத்திருந்தன வென்றார்.சிலேடைமூலமாக வந்த ஒப்புமையை அங்கமாகக்கொண்ட **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** கண் - குணில்கொண்டு அடிக்குமிடமும், நேத்திரமும், மகளிராமென என்ற இடத்து'என' என்பது-உவமஉருபு. போன்றஎன்பது-தற்குறிப்பேற்றவுருபு.இச்செய்யுளின் கருத்தை''நன்னெடுங் கண்களி னின்ற நீர்த்துளி,தன்னெடுந்தாரைகடளத்தின்வீழ்தலால், அந்நெடுங்குமரன்மாட் டழுங்குமாடமும்,பொன்னெடுங்கண்குழித் தழுவபோன்றவே''என்றதனேடு ஒப்பிடுக. **பி-ம்:**—[1]தாளமும். [2]மகளிராலென. [3]கையெடுத்து.

130.—பிரேதத்தோடு சரயுவை யடைதல்.

மாவும் யானையும் வயங்கு தேர்களும்
கோவு நான்மறைக் குழுவு முன்செலத்
தேவி மாரொடுங் கொண்டு தெண்டிரை
தாவு வார்புனற் சரயு வெய்தினர்.

(இ - ள்.) மாஉம்-குதிரைகளும், யானைஉம்-, வயங்கு தேர்கள் உம்-விளங்குகின்ற தேர்களும்,கோஉம்-மன்னவர்களும்,நால்மறை குழுஉம்-நால்வேதம்வல்ல (அந்தணர்) கூட்டமும், முன்செல-முன்னேபோக, கொண்டு-(மன்னவது பிரேதத்தை)எடுத்துக்கொண்டு, தேவிமாரோடுஉம்-(அந்த மன்னவனது) மனைவிமாருடனே, தெண் திரை தாவு வார் புனல் சரயு-தெளிவான அலைகள் தாவிவிழப்பெற்ற மிக்க நீரையுடைய சரயுநதியை, எய்தினர்-அடைந்தார்கள்.

புரசையானையிற் கொண்டுபோனவர், சரயுவை யெய்தினரென்க. தேவிமார்-மாதரார்களறுபதினுயிரர் என்றுகூறிக்கப்பட்ட அரசனது மனைவிமார். (936)

131.—மன்னவனுடலைச் சிதையி லேற்றி, தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய கடனைச் செய்க வெனல்.

எய்தி நூலுளோர் மொழிந்த யாவையும்
செய்து [1]தீத்தலந் [2]திருத்திச் செல்வனை
வெய்தி னேற்றினர் [3]வீர நுந்தைபால்
பொய்யின் மாக்கடன் கழித்தி [4]போந்தென்றார்.

(இ - ள்.) எய்தி-(சரயுநதியின் கரையை) அடைந்து, நூல் உளோர்-நூல்வல்லார், மொழிந்த யாவைஉம் செய்து-(பிரேதத்திற்குச் செய்யவேண்டியவையெனக்) கூறியகருமங்களையெல்லாஞ் செய்து, தீத் தலம் திருத்தி-நெருப்பிடவேண்டிய ஈமப்பள்ளியும் செவ்வனேயமைத்து, செல்வனை-தசரதனது உடலை, வெய்தின் - விரைவாக,ஏற்றினர்-(அந்த ஈமப்பள்ளியிற்)சேர்த்து'வீர-வீரனே! போந்து-வந்து,நுந்தைபால்-உன் தந்தைக்கு, பொய் இல் மா கடன் -சாஸ்திரமுறை பிழையாதபடியுள்ள ஈமக்கடனை, கழித்தி-செய்து தீர்ப்பாய்,' என்றார்—; (எ - று.)

நூலுளோர் என்பதை யெழுவாயாக்கி, நூலுளோர் என்றார் எனக் கூட்டி யுரைக்க. இனி நூலுளோர் மொழிந்த யாவற்றையும் (பணியாளர்) செய்து திருத்தி [திருத்த], (அந்நூலுளோர்) என்றாரெனினுமாம். பி-ம்:-[1] தீக்கலம். [2] செலுத்தி. [3] வீரன். [4] போய்.(937)

132.—ஈமக்கடன் செய்யவந்த பரதனைத் தந்தையின் கட்டளையைத் தெரிவித்து வசிட்டன் தடுத்தல்.

என்னும் [1]வேலையி லெழுந்த வீரனை
அன்னை தீமையா லரச னின்னையும்
துன்னு துன்பத்தாற் றுறந்து போயினன்
முன்ன ரேயெனு முனிவன் கூறினன்.

(இ - ள்.) என்னும் வேலையில் - என்று சொன்னபோது, எழுந்த - (ஈமச்சடங்குபுரியுமாறு) எழுந்துவந்த, வீரனை - பரதனை நோக்கி,—முனிவன்-வசிட்டன்,—'(பரதனே!) அரசன்-தசரதமகாராசன்,அன்னை தீமையால்-(உன்)தாயின் தீயகுணத்தால்,துன்னு-(மனத்து) உண்டான, துன்பத்தால்-பெருவருத்தத்தினால், முன்னரே-முன்னமே, நின்னைஉம் துறந்து போயினன்-(உரிமை செய்யத்தக்கவ னல்லை யென்று அந்தக் கைகேயியின் குமாரனை)உன்னுறவையும் ஒழித்திட்டு இறந்தான்,' எனு-என்று, கூறினன்—;

நின்னையும் என்ற உம்மை-கைகேயியையுந் தழுவிற்று.அரசன் கைகேயியையும் பரதனையும் வசிட்டனைச்சாட்சியாகக் கொண்டு உறவுதுறந்தமையை "இன்னேபலவும்பகர்வானிரங்கா தாளைநோக்கிச், சொன்னே னின்றே யிவளென்றாரமல்லள் துறந்தேன்,மன்னேயாவான் வருமப்பரதன்றனையும் மகனென்று, உன்னேன்முனிவா வனும் மாகா னுரிமைக் கென்றான்"எனநகர்நீங்குபடலத்துவந்தது கொண்டு அறிக. வசிட்டனைச் சாட்சியாகக்கொண்டு மன்னவன் சொன்னமையால், பரதன் ஈமக்கடன்செய்வதை அந்தவசிட்ட

முனிவன் தடுத்தான். பரதன் ஈமக்கடன் செய்யவந்ததை வசிட்ட முனிவர் தடுத்தாரென்று ஸ்ரீவான்மீகத்து நேர்முகமாகச்சொல்லாவிடினும் அயோத்தியாகாண்டத்து 14-ஆம் ஸர்க்கத்தில் 'மந்திரபூர்வமாக அக்கினிமுன் பிடித்த உன்கையையும், உன் புத்திரனோடு உன்னையும் கைவிட்டேன்: எனக்கு நீவிர் ஈமச்சடங்கு செய்யவேண்டா' என்று தசரதர் கைகேயியினிடம் கூறியதாக இருத்தலாலும் இராவணவதத்திற்குப் பிறகு, சுவர்க்கத்திலிருந்து தசரதர் இராமனுக்குக் காட்சி கொடுத்துப் பேசுகையில் ஸ்ரீராமன் 'புத்திரனோடு உன்னைக் கைவிடுகிறேன்' என்று கைகேயியின்மாட்டுக்கொடுத்த சாபமொழியைக் கைவிடுமாறு வரம் பெற்றதாக வருதலாலும் இப்பொருள் நிகழ்ந்திருக்குமென்று கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் கருதினரெனக் காண்கிறது. பி-ம்:—[1] எல்லையில். (938)

133.—பரதன் திடுக்கிட்டு நிலைமாறியதன் வருணனை.

துறந்து போயின [1]னெனவே தோன்றனீ
பிறந்து பேறம் பிழைத்த [2]தென்றல்போல்
இறந்து போயின னிருந்த தாண்டது
மறந்துவேறொரு [3]மைந்த னுங்கொலாம்.

(இ - ள்.) 'தோன்றல்-சிறந்துவிளங்குகின்ற குமாரனே! நீ பிறந்து பேர் அறம் பிழைத்தது - நீ பிறந்ததனால் தொன்று தொட்டுவந்த (மூத்தவன் அரசு புரிதலாகிய) தருமம் மாறுபட்டது, என்றல்போல்-என்று தெரிவிப்பது போல, துறந்துபோயினன் -(உன் தந்தையார் உன்னைத்) துறந்து விட்டுச் சென்றார்,' எனவே - என்று தெரிவிக்கவே,—(அச்சொல்லைக்கேட்டு மனம் பொறாமல் பரதன்), இறந்து போயினன் - இறந்துபோயினவன் போலாய்விட்டான்: (ஆனால்), ஆண்டு இருந்தது அது - அங்கே (பரதன்) இருப்பதுபோலப்புலப்பட்டது (எவ்வாறெனில்),—மறந்து-(தனது) இயற்கை நிலைமாறி, வேறு ஒரு மைந்தன் ஆம் கொல் - வேறொருமைந்தனாகிப்போலும்; (எ - று.)

வசிட்டமுனிவனதுசொல்லைக் கேட்டவுடனேபரதன் தன்னுயிரொடுங்கிமூர்ச்சித்துத் தெளிந்தபிறகு 'இவன் முன்னையபரதனல்லன்: வேறொருவன்போலும்' என்று கண்டோர் கருதுமாறு நிலைமாறிக்கிடந்தன னென்பதாம். நீ உரிமைக்கு ஆகாய்என்றது- 'நீ உரிமை செய்வதற்கு அருகனல்லை. முன்னையோர்நிலைக்கு மாறாயவன்' என்ற கருத்தை விளக்குதலால், வசிட்டன்சொல் நீ பிறந்து பேறம்பிழைத்தது என்றுசொல்லியது போலாதல றிக. இனி, இருந்தது ஆண்டு அதுமறந்து - இங்ஙனமிருந்ததனால் அங்கு ஈமக்கடனைச் செய்வதை மனத்திற் கொள்ளாமல் மறந்திருக்க வேறு ஒரு மைந்தன் ஆம்கொல்-வேறொருமைந்தனாகிய சத்துருக்கனன் ஈமக்கடனைச் செய்பவனாவான்போலும் என வசிட்டர் கூறியதாக உரைப்பதுமுண்டு. [1]உந்தை. [3]மன்னனாய்கொலாம் என்ற பாடத்திற்கு - தோன்றல்: நீ பிறந்து பேர் அறம் பிழைத்தது என்றல் போல் - நீ பிறந்ததனால் தொன்றுதொட்டு வந்த அரசதருமம் தவறியது என்று நினைத்தான்போல, துறந்து

போயினன் - (உன்னைத்) துறந்திட்டவனாகிய, உந்தை - உன் தந்தை, இறந்துபோயினன் - இறந்திட்டான்; ஆண்டு இருந்தது அது - அப்போது அச்சொல்லைக்கூறியிட்ட அது, மறந்து - (உன் குணத்தை)மறந்து, வேறு ஒருமன்னன் ஆய் கொல் - வேறொரு அரசனாயிருந்தோ? எனப் பொருள் கூறி, பெருங்குணவானானஉன் குணத்தை மன்னவன்மனத்திற்கொள்ளாது உன்னையும் உன் தாயுடனே துறந்திட்டேனென்று கூறியது - பெருந்துன்பவயத்த னாகித் தன்னியற்கையறிவு அழிந்ததனாலாகுமெனப் பரதனைத் தசரதன் துறந்ததற்குக் காரணத்தை ஒருவாறு இதனாற் கூறு கின்றான் வசிட்டமுனிவனென்க. பி - ம்:—[2] என்றபோது. (939)

134.—பரதன் தனக்கு நேர்ந்துள்ள இழிதகைமைக்கு வருந்துதலை இதுவும் அடுத்த கவியும் கூறும்.

என்று கொண்டுமா தவனி யம்பலும்
நின்று நின்றுதா னெடிது யிர்த்தலும்
நன்று நன்றெனு நகைமு கிழ்த்தனன்
குன்று குன்றிறக் குலவு தோளினன்.

(இ - ள்.) என்று மாதவன் இயம்பலும் நின்று நின்று தான் நெடிது உயிர்த்தலும் - இவ்வாறு பெருந்தவசியாகிய வசிட்டமுனி வன் சொன்னவுடனே ஒன்றுந்தோன்றாது நின்று அம்முனிவன் பெருமூச்செறிந்தவளவில்,—குன்று குன்றிற குலவு தோளினன் - மலையும் (உவமையாகாமற்)பின்வாங்குமாறு விளங்குகின்றதோளை யுடையவனான அப்பரதன், நன்று நன்று எனு நகை முகிழ்த் தனன் - (தன் தந்தைக்கு ஈமக்கடனைச் செய்தற்குந் தகுதியற்ற வாறு தனக்கு நேர்ந்த இழிதகைமையைப்பற்றி 'என்னிலைமை) நன்றாயுள்ளது நன்றாயுள்ளது' என்று சொல்லிச் சிரித்தான்;

பரதனதுநகை, எள்ளல்பற்றியது. தான் பரதன்எனக் கொண்டு, முனி சொன்னவுடன் பரதன் பெருமூச்சுவிட்டு நகைத் தானெனக் கூறலுமொன்று. கொண்டு—அசை. இச்செய்யுள் அச்சிட்ட பிரதிகளிலும் பல ஏட்டுப்பிரதிகளிலும் காணப்பட வில்லை. ஆயினும், சில பிரதிகளிலிருத்தலாலும், கதைத் தொடர்ச்சிக்கு ஒருவாறு ஒத்திருத்தலாலும் உரை எழுதப் பட்டது. (940

135. [1]இடிக்கு வாளரா [2]விடைந்த தாமெனப்
படிக்கண் வீழ்ந்தகம் பதைக்கு நெஞ்சினன்
தடுக்க லாகலாத் துயரந் தன்னுளே
துடிக்க [3]விம்மிநின் றழுது சொல்லுவான்.

(இ-ள்.) (பரதன்)-'வாள் அரா-கொடிய பாம்பானது, இடிக்கு —, இடைந்தது ஆம் என - அஞ்சிநடுங்கியதுபோல, (வசிட்டமுனி வன் சொல்லைக் கேட்டு நடுங்கி), படிக்கண் வீழ்ந்து - பூமியில் விழுந்து, அகம் பதைக்கும் நெஞ்சினன் - உள்ளேயே துடிக்கின்ற மனத்தையுடையவனாய், தடுக்கல் ஆகலா துயரம் தன்னுள்ள துடிக்க - வெளிக்குக்காட்டாமல் தடுக்கவேண்டுமென்

ருலும் தடுக்கமுடியாத துயரம் தன்மனத்தினுள்ளிருந்துவருத்த, விம்மினின்று-பொருமியிருந்து, அழுது-, சொல்லுவான்-சொல்ல லானான்; (எ-று.)

துயரம் உள்ளடங்காமையாற் பரதன் சில கூறலானான் என்க. அவற்றை மேல் அடுத்த மூன்றுகவிகளிற் காண்க. பி-ம்:—[1] இடிக் கண். [2] இடைவது. [3] விம்மினான். (941)

136.—இதுமுதல் மூன்றுகவிகள்-பரதன் அழுதுகூறும் வார்த்தை.

உரைசெய் [1]மன்னன்மற் [2]றென்னின் யாவரே
இரவி தன்குலத் தெந்தை முந்தையோர்
[3]பிரேத பூசனைக் குரிய பேறிலேன்
அரசு செய்யவோ [4]வமைவ தாயினேன்.

இதுமுதல் நான்குகவிகள்-ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) பிரேத பூசனைக்கு-பிரேதத்திற்குச்செய்யுஞ்சடங்கைச் செய்வதற்கு, உரிய ஏற்ற, பேறு-பாக்கியத்தை, இலேன்-பெறாத யான்,—அரசு செய்யவோ-அரசனாகஇருந்து இராச்சியத்தை யாள்வதற்கோ, அமைவது ஆயினேன்-தகுதியுடையவனாயினேன்! இரவி தன் குலத்து எந்தை முந்தையோர்-சூரியகுலத்து உதித்த எனது தந்தையின் முன்னோர்களின், உரை செய் மன்னன்-கீர்த்திபெற்ற அரசன், என்னின் மற்று யாவர்எ-என்னைக்காட்டிலும்வேறுயாவ ருளர்? (எ - று.)

இராச்சியத்தைஆட்சிபுரியத் தகுதிபெற்றும்பிரேதபூசனைசெய் யத் தகுதிபெறாமலும் இப்படி எவரேனும் எமது சூரியகுலத்தில் முன்பு உதித்தவரில் இருந்தோருண்டோ? எவர்க்கும் இல்லாச் சிறப்பு எனக்குக் கிடைத்தலால் என்னைப்போற் கீர்த்திபெற்றவ ரில்லை யென்று, பரதன் பிறகுறிப்புவகையால் தனக்குநேர்ந்துள்ள இழிதகைமைக்கு வருந்திக்கூறுகின்றான் என்க. பி - ம்:—[1] மன்னவன். [2] என்னில்யாருளர், உன்னிலென்னில்யார். [3] பிரதபூசனை. [4] ஆவது. (942)

137. பூவி னுன்முகன் [1]புதல்வ னுதியாம்
தாவின் மன்னர்தந் தரும நீதியால்
தேவ ராயினுர் [2]சிறுவ னுகியே
[3]யாவ நான்பிறந் [4]தவத்த [5]னுனவா.

(இ - ள்) பூவில் நான்முகன் புதல்வன் - திருமாலின் உந்தித் தாமரைப் பூவில் தோன்றிய நான்குமுகங்களையுடைய பிரமதேவ னது புதல்வனே! ஆதி ஆம் தா இல் மன்னர் - (எம்குலத்துத்) தொன்று தொட்டுள்ள குற்றமற்ற(முன்னைய) அரசர்கள், தம் தருமம் நீதியால்-தருமசாஸ்திரத்திற்கு முரணாகாத தமது ஒழுக் கத்தினால், தேவர் ஆயினர் - விண்ணுலகத்தை யடைந்தவரா யினர்; நான் பிறந்து சிறுவன் ஆகியே - நான் பிறந்து சிறுவனாக இருக்கும் பொழுதே, அவத்தன் ஆன ஆ - வீண்பட்டவனானபடி என்னே! ஆவ - ஐயோ!! (எ - று.)

'என்குலத்தோர் யாவரும் வெகுநாள் அரசுபுரிந்துநீதிநெறி தவறாத ஒழுக்கத்தினால்வானுலகத்தையடைந்தனர்:யானோசிறுவ

ஞயிருக்கும்பொழுதே பொல்லாத்தீங்குக்குஉள்ளானேனே!' என்று மனம்நொந்து பரதன்கூறுகின்றன னென்க. 'பூவினன்முகன்புதல்வன்' என்பது-வசிட்டமுனிவனை நோக்கிய அண்மைவிளி, பிரமபுத்திரரானவர் இப்பரதனது குலத்துப் பூருவபுருஷராகி அரசுபுரியாமையால், பூவினன்முகன்புதல்வன் என்றஇத்தொடரை'ஆதியாம்' என்பதனோடு சேர்த்து உரைகூறுதல் பொருந்தாது. இவ்வளவு சிறுபிராயத்திற்குள் தனக்கு இங்ஙனம் நேர்ந்ததே! என்ற வருத்தந்தோன்ற, 'சிறுவனாகியே' என்றான். ஆவ என்பது இரக்கப் பொருளில் வருதலை "நாயினேனை யாவ வென்றருளு நீ" என்ற திருக்கோவையாரிலுங் காண்க. அவத்தன்-அவமானவன்: பயனற்றவன். பி - ம்:—[1] புதல்வராதியாய். [2] சிறுவராலெனு. [3] ஆவியான். [4] அவத்தம். [5] ஆயினேன். (943)

138. துன்னு தாள்வளஞ் சுமந்த தாழையின்
பன்னு வான்குலைப் பதடி யாயினேன்
என்னை யென்னையே யீன்று[1] காத்த [2]வென்
அன்னை யா[3]ரெனக் கழகு செய்தவா.

(இ - ள்.) துன்னு தாள் வளம் சுமந்த தாழையின்-நெருங்கிய தாள்வளத்தைக்கொண்ட தாழஞ்செடியின், பன்னு வான் குலை-சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிற சிறந்த பூக்குலையினிடையிலேயுள்ள, பதடிஆயினேன்-சோறுஎனப்படுஞ் சாரமற்ற பொருள்போலாயினேன்; என்னை ஈன்று காத்த என் அன்னையார்-என்னைப்பெற்றுப் பாதுகாத்த என் தாயார், எனக்கு அழகுசெய்த ஆ-எனக்குநன்மை செய்தவகை, என்னை-எங்ஙனம் உள்ளது! (எ-று.)

என் தாய் என்னைப்பெற்றுப் பாதுகாவாமலொழிந்திருப்பின் எனக்கு நன்மையுண்டாயிருக்குமென்பது குறிப்பு. தாழம்பூக்குலையினிடையிலேயுள்ளதும் வெளியிலே யெறிந்துவிடப்படுவதுமான சோறுபோலும், சிறந்த நற்குணமுடையார் தோன்றிய இந்தச்சூரியகுலத்தில் நான் தோன்றியதென்கின்றான், பரதன். வருத்தத்தினால் அடுக்கி, 'என்னை என்னையே' என்று கூறுகின்றானெனினுமாம். குலையென்பதற்குத் தாழங்காய்க்குலையென்று கூறுவாரும், தாழையென்பதற்குத் தெங்குஎன்பாரும் உளர். அவ்வுரை பொருந்துமாயிற் கொள்க. பி - ம்:—[1] காத்தல். [2] எம். [3] எமக்கு. (944)

139.—வசிட்டன் சத்துருக்கனனைக்கொண்டு மன்னவனுக்கு ஈமக்கடனை முடித்தல்.

என்று கூறி[1] நின் றிடரின் மூழ்குமத்
துன்று தாரவற் கிளைய தோன்றலால்
அன்று [2]நேர்கட னமைவ தாக்கினன்
நின்று நான்மறை நெறி[3]செ னீர்மையான்.

(இ - ள்.) நால் மறை நெறி நின்று செல் நீர்மையான்-நான்கு வகைப்பட்ட வேதங்களிற்கூறிய முறைப்படியேநின்றுசடங்குகளை

நடத்துந்தன்மையுள்ள அந்தவசிட்டன்,— என்று—, கூறிநின்று—, இடரில் மூழ்கும்-துன்பத்துளமூழ்ந்திய, அ துன்று தாரவற்கு - (மலர்கள்) நெருங்கிய மாலைசூடிய அந்தப் பரதனுக்கு, இளைய தோன்றலால் - பின்பிறந்தவனான சத்துருக்கினனைக்கொண்டு, அன்று - அப்பொழுது, நேர் - செய்யவேண்டிய, கடன் - ஈமக்கடனை, அமைவது ஆக்கினான் - முறைப்படியே நடத்தினான்; (எ - று.)—பி-ம்:—[1] நொந்து. [2] கோக்கடன். [3] செய்ந்நீர்மையான்.

இதன்பின் ஒரு பிரதியில் கீழ்வரும் பாடல் காணப்படுகிறது:—அன்ன தாகவங் காறு பத்தெனச், சொன்ன வாயிரந் தோகை மார்களும், துன்னி வந்தனர் சோர்வி லாதவர், மின்னு வாளெரி மீது வீழவே. (945)

140.—பட்டமகிஷியரை யொழிந்த மன்னன்தேவிமார் உடன்கட்டை யேறுதல்.

இழையு மாரமு மிடையு [1] மின்னிடக்
குழையு[2] மாமலர்க் [3] கொம்ப னார்கடரம்
[4] தழையின் முண்டகந் தழுவு கானிடை
[5] முழையின் மஞ்ஞைபோ லெரியின் மூழ்கினர்.

(இ-ள்.) குழையும் மா மலர் கொம்பு அனார்கள் தாம்-ஒல்கி யொசியுந்தன்மையுள்ள சிறந்த பூங்கொடிபோன்ற மன்னன்தேவிமார், - ஆரம்உம் இழைஉம் இடைஉம் மின்னிட-(தாம் பூண்ட முத்துமாலை முதலிய) வடங்களும் மற்றுமுள்ள அணிகலங்களும் தமதுஇடையும் விளங்கித்தோன்ற, தழை இல் முண்டகம் தழுவு கானிடை-இலையில்லாத தாமரைமலர்நிரம்பியுள்ள இடத்து, முழையில் மஞ்ஞை போல்-மலைக்குகையில் வாழும் மயிலினம் (புகுவது)போல, எரியில் மூழ்கினர்-தீயிற் குளித்தார்கள்; (எ-று.)

பத்தினிப்பெண்டிர் தாமரைப்பொய்கையிற் குளிப்பதுபோற் கணவனோடு ஈமப்பள்ளியிற் புகுந்து மனங்குளிர்ந்து நல்லுலகம் புகுவரென்று பிறநூல்களிற் கூறுவது, இங்குக்காணத்தக்கது. இராமன் முதலிய புதல்வரைப்பெற்ற கோசலைமுதலியோரைத் தவிர்ந்து மற்றைத்தேவிமார் புதல்வரைப்பெறாதோராகையால் மேலுலகம்புகுமாறு கணவனுடனே ஈமப்பள்ளித்தீயிற் குதித்து உயிர்நீத்தமை இதனாற் கூறப்பட்டது. பி-ம்:—[1] மன்னிடக், மின்னிடைக். [2] நாள். [3] கொம்பனார்களும். [4] தழையின் முள்ளிய தழுவு, தழையுமுள்ளிலவுலவு, தழையு முள்ளியந்தழுவு. [5] நுழையும். (946)

141.—தீக்குளித்த மங்கைமார் நற்கதியைச் சேர்தல்.

அங்கி நீரினுங் குளிர வம்புயத்
திங்கள் வாண்முகந் திரு[1] வி ளங்குறச்
சங்கை [2] தீர்ந்துதங் கணவர் பின்செலும்
[3] நங்கை மார்புகு முலக நண்ணினர்.

(இ-ள்.) அம்புயம் இங்கள் வாள் முகம் திரு விளங்குற- தாமரைமலர்போலவும் சந்திரன்போலவும் ஒளிவிளங்குகின்ற தம் முகம் பின்னும் ஒளிபெற்றுத் தோன்ற, அங்கி நீரின்உம் குளிர- (தாம் குளித்த) அக்கினியும் (தம்கணவனது மேனியைத் தழுவுத லால்) நீரைக்காட்டிலுங் குளிர்ந்துதோன்ற, சங்கை தீர்ந்து-மனத் துயரம் நீங்கி, தம் கணவர் பின் செலும் நங்கைமார் புகும் உலகம்- தம்கணவனுடனே உயிர் நீக்கும் கற்புடையார் புகுகின்ற நற்கதி யை, (தீக்குளித்த மகளிர்), நண்ணினர் - சேர்ந்தார்; (எ -று.)

மனத்தில் மகிழ்ச்சியுடனே தீக்குளித்தமையும், கற்புடை யார்க்கு அக்கினிக்கடவுள் சுடானென்பதுந் தோன்ற,'அங்கிநீரி னுங் குளிர... முகந்திரு விளங்குற' என்றார். பி-ம்:—[1]விளங் கிட, விளக்குற.[2]தீர்தரத்தழுவுகற்புடை, தீர்தரத்தழுவுநற்பிணை. [3]மங்கைமார்களுமரசை மன்னினர். (947)

142.—ஈமக்கடன் முடித்துப் பின் பரதன் மனைசேர்தல்.

அனைய [1]செய்கையா வரசர் கோமகற்கு
இனைய தன்மையா லியைவ [2]செய்துபின்
மனையி னெய்தினன் மரபின் வாழ்வினை
வினையி னெய்துமோர் பிணியின் வேலையான்.

(இ-ள்.) அனைய செய்கைஆ-அவ்வாறானசெய்கை (நிகழ்ந்த தாக) [மன்னவன் தேவியர் தீக்குளித்தாராக],—இனைய தன்மை யால் - இவ்வாறான தன்மையினால், (சத்துருக்கனனைக்கொண்டு), அரசர்கோமகற்கு - (இறந்த) தசரதசக்கரவர்த்திக்கு, இயைவ செய்து - செய்யக்கடவ ஈமக்கடனைச் செய்து,—மரபின் வாழ்வினை - க்ஷத்திரியவமிசத்துக்குஉரிய அரசவாழ்க்கையை, வினையின் - (தாயின்) தீச்செய்கையால்,எய்தும் - அடைதற்குஉரியனான, ஓர் பிணியின் வேலையான் - ஒப்பில்லாத மனத்துயரமாகிற கடலைக் கொண்டவனான பரதன், பின்-பிறகு, மனையின் எய்தினன் - வீட் டைச்சேர்ந்தான்; (எ - று.)

இதனால், தஹநஸம்ஸ்காரம் நிகழ்த்தியபின், மனையையடை ந்தமை கூறப்பட்டது. பி-ம்:—[1]செய்கையால். [2]செய்தபின். (948)

143.—தசாஹம்வரைச் சடங்கு நிகழ்த்தியமை.

ஐந்து மைந்துநா ளூழி யாமென
மைந்தன் வெந்துயர்க் கடலின் வைகினன்
தந்தை தன்வயிற் றரும மியாவையும்
முந்து நூலுளோர் முறையின் முற்றினன்.

(இ-ள்.) மைந்தன் - பரதன்,—ஐந்துஉம் ஐந்துநாள்உம் - பத்து நாள்களும், ஊழி ஆம் என - ஒருயுகம்போலத்தோன்ற [மிகவும் அரிதிற்கழிய], (அந்நாள்களில்), வெம்துயர் கடலின் வைகினன்-கொடிய துன்பக்கடலுள்தங்கியவனாய், தந்தைதன் வயின் தருமம் யாவைஉம் - தந்தைஇறந்துச் செய்யவேண்டிய

சடங்குகளையெல்லாம், முந்துநூல்உளோர் முறையின் - பழமையான தருமசாத்திரத்தவர் கூறும் முறைப்படி,முற்றினன்-செய்து முடித்தான்; (எ- று.)—மைந்தன்-சத்துருக்கனன் என்றலுமுண்டு.பத்து நாள் வாலாமை கழிந்தபின் பின்னும் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்து முடித்தான் என்க. (949)

144.—மன்னவனது கிரியையாவும் முடிந்தபின் வசிட்டன் இராச்சியத்தை நடப்பிக்குமாறு ஆலோசிக்கப் பரதனை வந்துசேர்தல்.

முற்று முற்றுவித் துதவி [1]மும்மைநூல்
[2]சுற்றம் [3]யாவருந் தொடரத் தோன்றினன்
வெற்றி மாதவன் வினை[4]மு டித்தவன்
[5]கொற்ற வேனெடுங் குமரற் [6]கூடினன்.

(இ-ள்.) முற்றும் உதவி முற்றுவித்து - சடங்குகளையெல்லாம் உடனிருந்து முடிப்பித்து,-வினை முடித்தவன்-வினையினின்று நீங்கினவனாகிய, வெற்றி மாதவன் - வெற்றிபெற்ற பெருந்தவத்தை யுடையவனான வசிட்டமுனிவன், மும்மை நூல் சுற்றம் யாவர்உம் தொடர - முப்புரிநூலாயமைந்த யஞ்ஞோபவீதத்தையணிந்துள்ள இனத்தவரான அந்தணர்யாவரும் (தன்னைத்) தொடர்ந்துவர, தோன்றினன்-(தன்னிருக்கையினின்று) வெளிப்பட்டு, கொற்றம் வேல் நெடு குமரன் - வெற்றிபெற்ற வேற்படையைக்கொண்ட குமாரனாகிய பரதனை, கூடினன்-வந்துசேர்ந்தான்;

பதினான்காம் நாள் விடியற்காலத்தில் அரசனை நியமிப்பவர்கள் பரதனைச் சார்ந்து கூறலானார் என்பது முதனூல். வசிட்டன் பரதனைக்கூடியது-இராச்சியத்தைநடத்தவேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்தலின்பொருட்டாகும். 'பிரமதேஜசுக்கு முன்னே க்ஷத்திரியபலம் நிற்காது' என்றுசொல்லி நிரூபித்து அரசத்தன்மையைநீத்து அந்தணத்தன்மையை மேற்கொள்ளுமாறு விசுவாமித்திரனைச் செய்வித்த தவமகிமையையுடையவனாதலின், வசிட்டமுனிவனை, 'வெற்றிமாதவன்' என்றார். மாதவன் முற்றுவித்துக் கூடினன் என்க. பி-ம்:-[1]முற்றுநூல். [2]சுற்றும். [3]யாவையும். [4]முடித்தவக். [5]கொற்றவன். [6]கூறினன், கூறுவான். (950)

145.—அறிஞருடனே மந்திரிமார்களும் இராச்சியம் அரசின்றியிருப்பதுபற்றி, ஆலோசிக்கவருதல்.

'மன்ன ரின்றியே [1]வையம் வைகருன்
தொன்மை யன்றெனத் துணியு நெஞ்சினர்
அன்ன மாநிலத் தறிஞர் தம்மொடும்
முன்னை மந்திரக் கிழவர் முந்தினர்.

(இ-ள்.) முன்னை மந்திரம் கிழவர்-தொன்றுதொட்ட ஆலோசனைக்குரிய மந்திரிமார், 'வையம்-இந்த இராச்சியம்,மன்னர் இன்றிஎ-அரசனைப்பெற்றிராமல், வைகல்-இருப்பது, தொன்மை அன்று-பழமையாய்வந்த முறைமையன்று', என-என்றகாரணத்தால், துணியும் (மன்னனையேற்படுத்தவேண்டும் என்று) உறுதியாகவுணர்ந்த, நெஞ்சினர்-மனத்தையுடையவர்களாய்,—அன்ன

மா நிலத்து அறிஞர் தம்மொடுஉம்-அந்தப் பெரிய இராச்சியத்திலுள்ள அறிவுள்ள பெரியோர்களுடனே, முந்தினர்-முற்பட்டு வந்தனர்; (எ - று.)

பழமையான மந்திரியரும் அங்கு அவ்வூரறிஞருடனே அரசனையேற்படுத்தவேண்டுவது முக்கியமென்ற கருத்தோடு வந்துசேர்ந்தன ரென்பதாம். அரசனைப் பெறாத நாட்டில் விளையுந் தீங்குகளை ஸ்ரீவான்மீகிமுனிவர் ஒரு ஸர்க்கத்தாற் கூறியுள்ளார். தான் - அசை. பி-ம்:—[1] வைகும்வையகம், வைகும்வையமுன். (951)

பள்ளிபடைப்படலம் முற்றிற்று.

10-ஆவது ஆறுசெல்படலம்.

பரதன் சித்திரகூடத்துக்குப் பயணப்பட்டுச்சென்ற கதையைச் சொல்லும்படலமென்பது பொருள்: ஆறு-வழி. அச்சிட்ட பிரதியில் **ஆற்றுப்படலமென்று**இப்படலத்துக்குப் பெயர் காணப்படினும், பல ஏட்டுப்பிரதியிற் காணப்பட்டதாலும் விளக்கமாக இருப்பதாலும்,இப்பெயர் கொள்ளப்பட்டது: ஒரு பிரதியில் இப்படலத்துக்கு, '**பரதன் எழுச்சிப்படலம்**' என்று பெயரும் வேறு பிரதியில் இப்படலம் முதல் இக்காண்டம் முடியுமளவும் உள்ளபகுதிக்கு '**ஆறுசென்றடிதொழுபடலம்**' என்று பெயரும் காணப்படுகின்றன என்ப.

வசிட்டமுனிவனும் பரதனருகிலுள்ளா னென்று வந்துசேர்ந்த மந்திரிமார்முதலியோர் பரதனை வணங்கிச்சூழ்ந்திருக்க,சுமந்திரன் குறிப்போடு வசிட்டனது முகத்தை நோக்க, நோக்கினுற் குறிப்புணர்ந்த வசிட்டன் 'உலகு காக்குதி: இது நிற்கடன்: அரசின்றி இங்கும் மேலும் எங்குமில்லை: தருமம் அரசினால்தான்நிற்கும். அரசனாகிய உந்தை யிறந்தனன்: உம்முன் வனஞ்சென்றான்: வரத்தினால் வந்த பேரரசைக் காப்பாய்: இதுகுறித்தே யாம் இங்குத் திரண்டது' என்று தன்மனக்கருத்தைச் சொல்லினான். அதுகேட்ட பரதன் நஞ்சுநுகர்ந்தான்போல் நடுநடுங்கி, நாக்குழறக் கண்ணீர் அருவிபோற்பொழிய மூர்ச்சித்துப் பின் தெளிந்து 'மூன்றுலகினுக்கும்முதல்வனாய் முன்தோன்றியவனிருக்க, யான் மகுடஞ் சூடுதல் தரும மென்று சான்றவரும் சொல்லலாயிற்றே! இது கலிகாலமோ? எங்கேனும் மூத்தவனிருக்க இளையவன் அரசுபுரிதல் உண்டாயிற் காட்டுக: ஒருகால், நான் அரசுபுரிவது நன்னெறியேயென்று நிரூபித்தாலும், இவ்வரசை ஏற்று வாழேன்: இராமபிரானை யழைத்து வந்து முடிசூட்டமுயல்வேன்: அன்னவன் இணங்காவிடின் அவனுடன் கானகத்துவசிப்பேன்: மாறுகூறின், உயிர் துறப்பேன்' என்று உறுதியாகக் கூறினன். கேட்ட சபையோர் பரதனது நிலைமையைவியந்துநின்றனர். பரதன் இளையோனையழைத்து, 'ஸ்ரீராமபிரானையழைத்துவருவதனை முரசறைந்துசாற்றி, தானையையும் விரைவினிலெழுக என்றுகூறுவாய்' என்ன, அவனும் அங்ஙனமே செய்ய, யாவரும் இராமனை யழைத்துவர மனக்

கிளர்ச்சிகொண்டு புறப்பட்டனர். அறிஞர்முதல் சிறியர்வரை யாவரும் புறப்பட்டுவிட்டதால் அயோத்தியே வெறிச்சென்று போயிற்று. இங்ஙனம் சேனையும் நகரத்தாரும் செல்ல, பரதன் தன்னரையிற் சீரைசாத்தி முனிவர்கோலத்துடனே தம்பியும் உடன்வர, தாயரும் தவத்தவரும் மந்திரியரும் அளவில்சுற்றமும் அந்தணரும் தொடர்ந்துவர, தேரின்மீது சென்று புரசைவாயிலிற் சேர்ந்தனன். மந்தரையென்னுங்கூனியும் அத்திரளில் உந்திப்போதலைச் சத்துருக்கனன்கண்டு அந்தரத்துஏற்றுவான் பற்றலும், பரதன் தடுத்து, 'முன்னையர்முறையைக்கெடுத்த பாவியாகிய என்னன்னையைச் சின்னபின்னஞ்செய்திருப்பேன்: என்னையன் முனியுமென்று விட்டிட்டேன்: கூனியின்மீது வெகுண்டோமாயினும் ஐயன்முனியுமென்று இவளையும்விட்டிடு; நாம் போதும்' என்ன, சத்துருக்கனனும் விட்டிட்டான். பிறகு பரதன் யாவரோடும் சென்று இராமன் தங்கியசோலை யென்றுஅறிந்து ஆங்குத் தங்கிக் கண்ணீரருவியின் மூழ்கி, வீரன்வைகியபுல்லணை மருங்கில் தானும் பொடியில்வைகி, அங்குநின்று இராமன் காலினல் நடந்து சென்றனென்று தானும் சேனைமுதலியதொடர நடந்து சென்றனனென்பது, இப்படலத்துக் கூறிய பொருள்.

வேறு.

1.—மந்திரிமாரும் அங்கு வந்துநெருங்குதல்.

வரன்முறை தெரிந்துணர் [1]மறையின் மாதவத்து
அருமறை [2]முனிவனு [3]மாண்டை யானென
விரைவின்வந் [4]தீண்டினர் விரகி [5]னெய்தினர்
பரதனை [6]வணங்கினர் [7]பரியு [8]நெஞ்சினர்.

(இ-ள்.) பரியும் நெஞ்சினர் - அன்புகொண்ட மனத்தை யுடையவராகி, விரகின் எய்தினர்-சூழ்ச்சித்திறனோடு பொருந்திய வரான மந்திரக்கிழவர்,—'வரல் முறை தெரிந்து உணர் மறையின்-வரலாற்று முறைமையினாலாராய்ந்து அறிந்த வேதங்களை யுடைய, மா தவத்து அரு மறை - பெருந்தவத்தின் அருமையான இரகசியங்களையறிந்த, முனிவன் உம் - வசிட்டனும், ஆண்டையான் - அந்த இராசசபையில் இருக்கின்றான்,' என-என்று, விரைவின் வந்து ஈண்டினர்-விரைந்து (அந்த இராசசபையை) வந்துசேர்ந்து, பரதனை வணங்கினர்—; (எ - று.)

கீழ்க்கவியில், 'மந்திரக்கிழவர் முந்தினர்' என்று கூறிய கவி, இதனால், அவர்கள் வந்துசேர்ந்து பரதனை வணங்கியமையைக் கூறுகின்றார். விரகு - ஆலோசிக்குந்திறம்; அதனோடுபொருந்தியவ ரெனவே, 'விரகினெய்தினர்' என்ற தொடர் - மந்திரிமாரைக் காட்டிற்று. சூரியகுலத்தாராண்டுவந்த கோசலதேசம் அரசனின்றிப்பாழ்த்துப்போகக் கூடாதென்ற கருத்துடையவர் அம்மந்திரிமா ரென்பார் 'பரியுநெஞ்சினர்' என்றார். ''அடியவளுந் தான்'' என்றவிடத்துப் போல 'அருமறை முனிவன்' என்ற தொடர் வசிட்டமுனிவனுக்கு வாளாபெயராய்நின்ற தென்பாரு முளர். ஈண்டினர் - முற்றெச்சம். பி - ம்:—[1]மரபின். [2]முனிவரும்.

[3]ஆண்டையார்களும். [4]ஈண்டினர். [5]எய்தினர். [6]வணங்கினர். [7]பரிவின். [8]நெஞ்சினர். (952)

2.—வந்தவர் யாவரும் பரதனைச் சூழ்ந்திருத்தல்.

மந்திரக் கிழவரு நகர மாந்தரும்
தந்திரத் தலைவருந் [1]தரணி பாலரும்
அந்தர முனிவரோ டறிஞர் யாவரும்
சுந்தரக் குரிசிலை [2]மரபிற் சுற்றினர்.

(இ - ள்.) அந்தரம் முனிவரோடு - (தவவலிமையால்) ஆகாயத்திலுஞ் சஞ்சரிக்குஞ் சித்திபெற்ற முனிவர்களுடனே, மந்திரம் கிழவர்உம் - மந்திரிமார்களும், நகரம் மாந்தர்உம் - நகரத்திலுள்ள பிரதான ஜனங்களும், தந்திரம் தலைவர்உம்-சேனாதிபதிகளும், தரணிபாலர்உம்-மன்னவர்களுமாகிய, அறிஞர் யாவர்உம்-புத்திமான்களெல்லோரும், சுந்தரம் குரிசிலை - அழகுள்ள சிறந்த ஆண்குமரனான பரதனை, மரபின் - முறைமையினால், சுற்றினர் - சூழ்ந்துகொண்டார்கள்; (எ - று.)

நகரமாந்தர் முதலியோர் பரதனை நெருங்கிச் சேர்ந்தனரென்றவாறு. சென்ற படலத்தின் ஈற்றுச் செய்யுளில் "அன்னமாநிலத் தறிஞர் தம்மொடும், முன்னைமந்திரக் கிழவர் முந்தினர்" என்று கூறிய கவி, இப்படலத்தின் முதற் செய்யுளால் மந்திரிமார் நெருங்கியமையையே கூறி, இந்தச் செய்யுளால், மற்றையோர் நெருங்கியமையைக் கூறக் கருதி மந்திரிமார் நெருங்கியமையையும் அனுவாதமுகத்தாற் கூறினரென்க. பி-ம்:—[1]தரணிவாணரும், தரணிவாணரோடு. [2]முறையிற். (953)

3.—சுமந்திரன் பரதனை இராச்சியம்ஆளும்படிகூறவேணுமென்ற குறிப்புடனே வசிட்டமுனிவனை நோக்குதல்.

சுற்றின ரிருந்துழிச் சுமந்தி ரப்பெயர்ப்
பொற்றடந் தேர்வலான் புலமை யுள்ளத்தான்
[1]கொற்றவற் குறுபொருள் குறித்த கொள்கையான்
முற்றுணர் [2]முனிவனை முகத்து நோக்கினன்.

(இ - ள்.) சுற்றினர் இருந்த உழி - (மந்திரக்கிழவர் முதலியோர் கீழ்க் கூறியவாறு) சூழ்ந்திருந்தபோது,புலமை உள்ளத்தான்-அறிவுமிக்க மனமுடையவனும், சுமந்திரன் பெயர் பொன் தட தேர்வலான் - அழகியபெரிய தேரையோட்டுதலில் வல்லவனுமான சுமந்திரனென்பவன், கொற்றவற்கு உறு பொருள் குறித்த கொள்கையான் - வெற்றிபொருந்திய மன்னவகுமாரனாகிய பரதனுக்கு (மனத்திலுள்ளே) பொருந்திய எண்ணத்தைக் குறிப்பினாலுணர்ந்த கொள்கையையுடையவனாய், (அக்கருத்தைப் பலருக்குந் தெரிவிக்குமாறு அப்பரதன் வாய்மூலமாகவே வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு), முற்று உணர் முனிவனை - முழுதும் அறிந்த முனிவனாகிய வசிட்டனை, முகத்து நோக்கினன்-(பரதனை இராச்சியத்தை யங்கீகரிக்கும்படி சொல்லவேண்டுமென்ற குறிப்புடனே) முகத்தைப் பார்த்தான், (எ - று.)

பரதனை அரசுபுரியுமாறு சொல்லவேண்டுமென்பது சுமந்திரனுடைய கருத்தாதல் மேற்செய்யுளில் விளங்கும். கொற்றவக் குரிசிலைக்குறித்த கொள்கையான் என்றபாடத்துக்கு-வெற்றிபொருந்திய அந்தப்பரதனை இராச்சியாதிபதியாகுமாறு சொல்லவேண்டுமென்றுகருதிய எண்ணத்தை யுடையவனாய் என்று பொருள் காண்க. காலதேசவர்த்தமானங்களை யறிந்து சொல்லவல்லவன் வசிட்டனென்பார் 'முற்றுணர்முனிவன்' என்றார். பொற்றடந்தேர்வல்சுமந்திரப்பெயரினன் என விகுதிபிரித்துக்கூட்டுக. பி-ம்:--[1]கொற்றவற்குறுபொருளுணர்ந்த. [2]முனிவரன். (954)

4.—சுமந்திரன்கருத்தை யறிந்த வசிட்டன் பரதனை உலகத்தை யாளுமாறு சொல்லத் தொடங்குதல்.

[1]நோக்கினுற் சுமந்திர னுவல லுற்றதை
வாக்கினு லின்றியே யுணர்ந்த மாதவன்
காக்குதி [2]யுலகநின் [3]கடனி தாமெனக்
கோக்கும ரனுக்கது தெரியக் [4]கூறுவான்.

(இ-ள்.) சுமந்திரன்,—நோக்கினால் -கண்சைகையினால், நுவலல் உற்றதை-சொல்லுவதற்குப் பொருந்தியதை [சொல்லினதை], வாக்கினால் அன்றிஏ-வாயினாற் சொல்லுதலில்லாமலே, உணர்ந்த-தெரிந்துகொண்ட, மா தவன் - பெருந்தவத்தினனாகிய வசிட்டமுனிவன், 'உலகம் காக்குதி - இராச்சியத்தைப் பாதுகாப்பாய்; இது-இச்செய்கை, நின் கடன்-நீ செய்யவேண்டிய செயலாம்,' என-என்று, கோ குமரனுக்கு-அரகுமாரனாகிய பரதனுக்கு, அது - அவ்விஷயத்தை, தெரிய - விளங்குமாறு, கூறுவான் - சொல்லுவானானான்;(எ-று.)—அதனை,மேல் ஏழுகவிகளிற் காண்க.

ஆம்-அசை. பி-ம்:—[1]நோக்கினன்,நோக்கிய. [2]உலகிது, உலகநின். [3]கடனது. [4]கூறினன். (955)

5.—இதுமுதல் ஏழுகவிகள் ஒருதொடர்: வசிட்டமுனிவன் வார்த்தை.

வேதிய ரருந்தவர் [1]விருத்தர் வேந்தர்கள்
[2]ஆதியர் நின்வயி னடைந்த காரியம்
நீதியுந் தருமமு [3]நிறுவ நீயிது
கோதறு [4]குணத்தினுய் [5]மனத்துக் கோடியால்.

(இ-ள்.) (பரதனைநோக்கி வசிட்டமுனிவன் கூறுவான்): - கோது அறுகுணத்தினாய் - குற்றமற்ற குணத்தையுடையவனே! வேதியர் - வேதம்வல்ல பிராமணர்களும், அரு தவர் - (பிறர்செய்தற்கு) அரியதவத்தைச்செய்யும் முனிவர்களும், விருத்தர்-வயசுசென்றவரான (இந்நகரத்துப்) பெரியோர்களும், வேந்தர்கள்- அரசர்களும், ஆதியர் - முதலியவர்கள், நின்வயின் - உன்னிடத்து, அடைந்த-வந்துசேர்ந்த, காரியம்—,(என்னவெனில்),—(இப்போது அரசனில்லாமையாற்கெடப்போவனவாகவுள்ள), நீதிஉம் - நியாயமும், தருமம்உம் - குலாசாரங்களும், நிறுவ - நிலைநிறுத்துதலின்

பொருட்டேயாகும்: நீ—, இது-இதனை, மனத்து கோடி-நெஞ்சிலே கொண்டு ஆராய்வாயாக; (எ-று.)

நீதி - சிறியோரைப் பெரியோர் நலியாமை முதலியன. பி-ம்:—[1] விருத்த வேந்தர்கள். [2] ஆதியாய். [3] நிறுத்தி, நிறுவி. [4] மனத்தினய். [5] மனத்துட். (956)

6. தருமமென் றொருபொரு [2] டந்து நாட்டுதல்
அருமையென் பது[3] பெரி தறிதி யையநீ
இருமையுந் தருவதற் [4] கியைவ [5] தீண்டிது
[6] தெருண்மனத் தார்செயுஞ் செயலி தாகுமால்.

(இ-ள்.) 'தருமம் என்ற ஒரு பொருள் - தருமமென்கின்ற ஒப்பற்றபொருளை, தந்து-(யாவரையும்) மேற்கொள்ளச்செய்து, நாட்டுதல் - நிலை நிறுத்துவது, அருமை-அருமையான செயலாகும்,' என்பது - என்ற இவ்விஷயத்தை, ஐய -ஐயனே! நீ—, பெரிது அறிதி - நன்கு உணர்வாய்: ஈண்டு - இப்போது, இது-(இராச்சியத்தைமேற்கொள்வதாகிய) இத்தருமம், இருமைஉம் - இம்மைமறுமைஎன்ற இரண்டையும், தருவதற்கு—, இயைவது- பொருந்தியதாகும்; இது-இந்தத்தருமம், தெருள் மனத்தார் செயும்-தெளிந்த மனத்தையுடையவர் மேற்கொள்ளவேண்டிய, செயல் ஆகும்—; (எ-று.)— ஆல்-ஈற்றசை: தேற்றமுமாம்.

கீழ்ச்செய்யுளில் நீதியையும் தருமத்தையும் நிறுவவேண்டுமென்று கூறிய வசிட்டமுனிவன், இதனால் அந்தத்தருமத்தின் சிறப்பையும், தெள்ளறிவினர் தவறாமல் அந்தத்தருமத்தைமேற் கொண்டொழுகுவ ரென்பதையுங் கூறுகின்றான். பி-ம்:—[1] கருமம். [2] எடுத்துக்காட்டுதல். [3] பிறிது. [4] இசைவது. [5] ஈண்டது. [6] திருமனந் தனிலிவை தெரிதியாலையா, தெருமருந்தனக்கதுசேர்விலாமை யால், தெருண்மனத்துனக்கது சேர்விலாமையால், தெருண்மனந் தனக்கொரு செறிவிலாமையே, தெருண்மனத்தார்க்கலாற் றெரி தற் பாலதோ. (957)

7. [1] வள்ளுறு வயிரவா ளரசில் [2] வையகம்
நள்ளுறு கதிரிலாப் பகலு [3] [3] நாளொடும்
தெள்ளுறு மதியிலா விரவுந் [4] தேர்தரின்
[5] உள்ளுறை யுயிரிலா [6] வுடலு [7] மொக்குமே.

(இ-ள்.) தேர்தரின் - ஆராயுமிடத்து,—வள் உறு வயிரம் வாள் அரசு இல்-உறையிற்பொருந்துந்தன்மையுள்ள உறுதியான வாட்படையைப் பூண்டுள்ள அரசனைப் பெற்றிராத, வையகம்- உலகமானது,—நள் உறு கதிர் இலா பகல்உம்-(யாவரும்) விரும்புகின்ற சூரியனைப் பெற்றிராத பகலையும், நாளொடுஉம் தெள் உறு மதி இலா இரவுஉம்-நட்சத்திரங்களுடனே தெளிவுபொருந்திய [குளிர்ந்தகிரணங்களையுடைய] சந்திரனைப்பெற்றிராத இராத்திரியையும், உள் உறை உயிர் இலா உடல்உம் - உள்ளேபொருந்திய உயிரைப்பெற்றிராத [உயிர்நீங்கிய] உடலையும், ஒக்கும்—;(எ-று.)

இதனால், தருமத்தை நிலைநாட்டுகின்ற அரசன் உலகத்திற்கு இன்றியமையாதவனென்பதை உபமானமுகத்தால் எடுத்துக் காட்டியவாறு. வள்-கூர்மையுமாம். நள் உறு கதிர் என்பதற்கு-(எல்லாக்கிரகங்களுந் தன்னைச்சூழத் தான்) நடுவில் உறுகின்றசூரியன் எனினுமாம், ஈற்றடி-முற்றுமோனை. தெள்ளுறுமதி என்பதற்கு-தெளிவுபொருந்திய கண்ணாடி போல் விளங்குகிற மதி என்றும் கூறுவர். பி-ம்:—[1]வள்ளுறை. [2]வையமும். [3]நாடொறும், நாளினும். [4]தேர்வரும், தேர்ந்திடின், தேர்ந்திடல், தேரரும், தேர்வுடன். [5]உள்ளுறும். [6]உடம்பும். [7]ஒக்குமால். (958)

8. தேவர்த முலகினுந் தீமை செய்துழல்
மாவலி யவுணர்கள் வைகு நாட்டினும்
[1]ஏவெவை யுலகமென் [2]றிசைக்கு [3]மன்னவை
காவல்செய் தலைவரை யின்மை [4]கண்டிலம்.

(இ-ள்.) தேவர்தம் உலகின்உம்-தேவலோகத்திலும், தீமை செய்து உழல் மா வலி அவுணர்கள் வைகும் நாட்டின்உம்-(பிறருக்குக்) கொடுமை செய்துதிரிகின்ற பெருவலிபடைத்துள்ள அசுரர்கள் வாழ்கின்ற நாட்டிலும்,(மற்றும்), எவை எவை உலகம் என்று இசைக்கும் அன்னவை-எவ்வெவைகள் உலகமென்று சொல்லப்படுமோ அவைகளெல்லாவற்றிலும்,காவல் செய் தலைவரை இன்மை-பாதுகாக்குந்தொழிலைச் செய்கின்றமன்னவரின்றியிருத்தலை,கண்டிலம்-பார்த்திலோம்; (எ - று.)

அரசனில்லாத வையகத்தின் சிறப்பின்மையைக்கீழ்க்கவியிற் கூறிய வசிட்டன், இதனால் அரசனில்லாத உலகமே எங்குங் காணப்பட்டதில்லை யென்கின்றான், 'நல்லோர்வசிக்கிற இடத்திற்கும் அரசன் உண்டு,தீயோர் வசிக்கிறஇடத்திற்கும் அரசனுண்டு' என்பதற்காக, 'தேவர் தம்முலகினும் தீமைசெய்துழல் மாவலியவுணர்கள் வைகுநாட்டினும்' என்றது. நாடுஎன்றதற்கு அடையாளம், மன்னவனைப் பெற்றிருப்பதே யென்றவாறு. எவை எவை என்பன-ஏவெவையெனச் சிதைந்து வந்தன. பி - ம்:—[1]எவையும், யாவதும். [2]இசைக்கில், இசைப்பின், இருக்கும். [3]என்னவை, என்னது. [4]காண்டியால், காட்டியால். (959)

9. முறைதெரிந் தொருவகை முடிய நோக்குறின்
மறையவன் வகுத்தன மண்ணில் வானிடை
நிறைபெருந் [1]தன்மையி னிற்ப செல்வன
[2]இறைவரை யில்லன [3]யாவுங் [4]காண்கிலம்.

(இ-ள்.) முறை தெரிந்து-முறைமையை யுணர்ந்து, ஒரு வகை முடிய நோக்குறின்-ஒருவாறு முடிய ஆராயுமிடத்து, மறையவன் வகுத்தன-பிரமதேவனாற் படைக்கப்பட்டனவாய், மண்ணில்வானிடை-நிலவுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் வாழ்கின்ற, நிறை பெரு தன்மையில் நிற்ப செல்வன-நிறைந்த பெருந்தன்மையோடு நிற்பனவும் செல்வனவுமான சராசரங்களெல்லாம்,இறைவரை இல்லன-

தலைவரைப் பெற்றிராதனவாக, யாஉம்-எவற்றையும், காண் கிலம்—; (எ - று.)

எந்தவுலகத்திலும் நிற்பனவும் செல்வனவுமான எல்லாவுயிர் களும் தம்மைப் பாதுகாக்கின்ற ஒரு தலைவனைப் பெற்றிருக்கின்ற னவேயன்றி, தலைவனில்லாப்பொருளை எங்கும் கண்டிலோமென்ப தாம். கீழ்க்கூறிய பொருளையே வற்புறுத்தற்பொருட்டு, இக்கவி யில் வேறுவாய்பாட்டாற்கூறினரென்க. 'மண்'என்பது-கீழுலகங் கட்கெல்லாமும் 'வான்'என்பதுமேலுலகங்கட்கெல்லாமும் உபலக் ஷணம். பி-ம்:—[1] தனிமையில். [2] இறைகளை, இறைவனை. [3] யாவை. [4] காண்கிலேன், காண்கிலோம். (960)

10. பூத்தநாண் மலரயன் [1]முதல புண்ணியர்
[2]ஏத்துவான் புகழின ரின்று [3]காறுங்கூக்
காத்தனர் பின்னொரு களைக ணின்மையால்
நீத்தநீ ருடைகல நீர தாகுமால்.

(இ-ள்.) பூத்த-(திருமாலினது) நாபியிலுண்டான, நாள் மலர்-(எப்போதும்) அன்றலர்ந்ததுபோன்ற தாமரைமலரிலே தோன் றிய, அயன்-பிரமதேவனை, முதல-முதலாகவுள்ள, புண்ணியர் - புண்ணியவான்களும், ஏத்து-கொண்டாடுகின்ற, வான் புகழினர் - சிறந்தகீர்த்தியைப்பெற்ற(உன் குலத்த)வர், இன்றுகாறுஉம் - இன்றைவரையிலும், கூ-இவ்வுலகத்தை, காத்தனர்-(தாம் அரசு பூண்டு நீதி தருமங்கள் தவறுதபடி)பாதுகாத்தார்கள்;(இப்போது நீ இவ்விராச்சியத்தை அரசுபூண்டு பாதுகாவாவிடினோ), பின் - இனி, ஒருகளைகண் இன்மையால்-ஒப்பற்ற பாதுகாப்பு இல்லாமை யால், (இவ்வுலகம்), நீத்தம் நீர்-வெள்ளமான நீரையுடைய கட லிலே, உடை-உடைந்துபோய்விட்ட, கலம்-மரக்கலத்தின், நீரது - தன்மையையுடையதாக, ஆகும்—; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை: தேற்றமுமாம்.

பரதனே! நீ அரசை மேற்கொள்ளாவிடின், கடலிடையேயுடைந் திட்ட மரக்கலம் போல அரசனில்லா வையம் பெருவருத்தத்துக்கு உள்ளாகுமென்பது, இதனாற் கூறப்பட்டது. கூ-குஎன்றவடசொல் லின் விகாரம். பி-ம்:—[1] ஆதிப். [2] ஏத்துவாரன்றளவு. [3] காறுமுன்.

11. உந்தை [1]யோ விறந்தன னும்முன் [2]நீத்தனன்
வந்ததும் அன்னைதன் [3]வரத்தின் மைந்தநீ
அந்தமில் பேரர [4]சளித்தி யன்னது
சிந்தனை [5]யெமக்கெனத் [6]தெரிந்து கூறினன்.

(இ-ள்.) மைந்த-சிறுவனே! உந்தைஓ இறந்தனன் - உனது தந்தையாரோ இறந்துபட்டனர்: உம்முன் நீத்தனன்-உனது முன் பிறந்தவனான இராமனோ (தசரதனது வசனத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு இராச்சியத்தை) விட்டிட்டுச் சென்றான்; அன்னைதன் வரத்தின் வந் ததுஉம்-(உனது) தாயான கைகேயியின் வரத்தினால் (உனக்குக்) கிடைத்திருப்பதுவும், அந்தம் இல் பேர் அரசு - எல்லையில்லாத பெருமைபெற்ற இராச்சியமாகும்: அன்னது-அந்தஇராச்சியத்தை,

நீ—, அளித்தி - பாதுகாப்பாய்: எமக்கு சிந்தனை- (இதுவே இங்குக் கூடிய) எமது எண்ணம், என—, தெரிந்து கூறினன் - ஆலோசித்து (வசிட்டமுனிவன்) சொல்லி முடித்தான்; (எ - று.)

ஐயனே! தசரதமன்னவன் சத்தியந் தவறாமலிருக்கும்பொருட்டுத் தனதானியங்களாற் செழித்துள்ள இந்தப்பூமியைஉனக்குக் கொடுத்துச் சுவர்க்கஞ் சென்றான்; வாய்மையில் ஊற்றமுடைய சிராமனும் அம்மன்னவன் போலவே பெரியோரின் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்துத் தந்தையின் கட்டளையைத் தவறாமல் கானகஞ் சென்றான்; அவ்விருவரும் இல்லாமையால் இராச்சியத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டியவன் நீயே: அன்றியும் அரசு உன் தாய் பெற்றதாகி உனக்கு உரியதாகவுள்ளது. ஆதலால் உன் தாயால் வேண்டப்பட்டு உன் தந்தையும் உன் தமையனும் உனக்குக் கொடுத்த இராச்சியத்தை நீ அனுபவிப்பாயாக; எமதுகருத்து இதுவே என்று வசிட்டன் தங்கருத்தைக் கூறிமுடித்தனன்: தொன்றுதொட்டு வந்த தென்பான் 'அந்தமிலரசு' என்றானெனினுமாம். வந்ததும், உம்மை - கதைப்போக்குப்பற்றிய இறந்தது தழுவியது. பி-ம்:—[1]முன், உம். [2]நீங்கினன். [3]வாக்கின், வரத்து. [4]அளித்தல். [5]ஏதென. [6]தெரியக் கூறினன், முனிவன் செப்பவே.

12.—வசிட்டன் சொல்லைக் கேட்டுப் பரதன் மிக வருந்துதல்.

தஞ்சமிவ் [1]வுலகநீ தாங்கு வாயெனச்
செஞ்செவே முனிவரன் செப்பக் [2]கேட்டலும்
நஞ்சினை நுகரென நடுங்கு வாரினும்
அஞ்சின னயர்ந்தன னருவிக் கண்ணினன்.

(இ - ள்.) 'இ உலகம் - இந்த இராச்சியத்தை, தஞ்சம் - இரட்சகனாக, நீ-, தாங்குவாய் - பாதுகாப்பாய், என - என்று, முனிவரன் - இருடியரிற் சிறந்தவனாகிய வசிட்டன், செஞ்செவே - (குறிப்பாகவன்றி) வெளிப்படையாக, செப்ப - சொல்ல, கேட்டலும் - (அதனைச்) செவியேற்றவுடனே,-(பரதன்),—அருவிகண்ணினன் - அருவிபோல நீரைப்பெருக்குகின்ற கண்களையுடையவனாய், நஞ்சினை நுகர் என - '(நீ) விஷத்தையுண்பாய்' என்று வற்புறுத்த, (அப்போது), நடுங்குவாரின் உம்-(அச்சத்தினால் மனம்) நடுங்குபவரைக் காட்டிலும் (மிகுதியாக), அஞ்சினன் அயர்ந்தனன் - (மனத்தில்) அச்சங்கொண்டு சோர்ந்தான்; (எ-று.)

முன்னடிகளில் "மாநிலந்தஞ்சமாக நீ தாங்கு" என்றுநகர்நீங்குபடலத்து வந்ததும், பின்னடிகளில் "நஞ்சு நுகர்ந்தா ரெனவுடலநடுங்கா நின்றாரென்றாலும்" என்றுதைலமாட்டுபடலத்தில் வந்ததும் ஒப்புநோக்கத்தக்கன. பி-ம்:—[1]உலகை, உலகு. [2]கேட்டதும். (963)

13.—சபையோர்முன்னிலையிற் பரதன் தன் கருத்தைக் கூறத் தொடங்குதல்.

நடுங்கின னுத்தடு மாறி நாட்டமும்
இடுங்கினன் மகளிரி னிரங்கு நெஞ்சினன்

ஒடுங்கிய வுயிரின னுணர்வு [1]கைதரத்
தொடங்கின னரசவைக் குள்ளஞ் சொல்லுவான்.

(இ-ள்.) (பரதன்),—நடுங்கினன்-(இராச்சியத்தை அரசுபுரியுமாறு வசிட்டமுனிவன் சொன்னதைக் கேட்டு)மனநடுக்கமுற்றவனாய், நா தடுமாறி-நாக்குத் தழுதழுத்து, நாட்டமும் இடுங்கினன்-கண்களும் (மலர்தலின்றி) இடுங்கப்பெற்று, மகளிரின் இரங்கும் நெஞ்சினன்-பெண்களைப்போலப் புலம்புங்கருத்துக்கொண்டு, ஒடுங்கிய உயிரினன்-உயிரும் ஒடுங்கப்பெற்று [மூர்ச்சையடைந்து], (பின்பு), உணர்வு கைதர-(தவறிய) பிரஞ்ஞை மீண்டும்வர, அரசு அவைக்கு-அந்த அரசசபையிலுள்ளார்க்கு, உள்ளம் சொல்லுவான்- (தன்) மனக்கருத்தைத் தெரிவிக்க, தொடங்கினன்—: (எ-று.)—அதனை மேல் ஐந்துகவிகளிற்காண்க.

பரதன் நடுங்கித் துயரமிகுதியால் நாத் தழுதழுக்கக் கண்ணிடுங்க,மகளிரைப்போலப் புலம்பி மூர்ச்சையடைந்து பிறகு தெளிவு பெற்றுச் சபையிலுள்ளார்க்குத் தன்கருத்தைத் தெரிவிக்கலாயின னென்க. பீ-ம்:—[1]கைதொழத். (964)

14.—இதுமுதல் ஐந்துகவிகள்-பரதன் சபையோர்க்குத் தன்னுள்ளக்கருத்தை யுணர்த்துதலைத் தெரிவிக்கும்.

மூன் [1]றுல கினுக்கொரு முதல்வ னாய்முதல்
தோன்றின [2]னிருக்கயான் மகுடஞ் சூடுதல்
சான்றவ [3]ருரைசெயத் தரும [4]மாயதே
ஈன்றவள் [5]செய்கையி னிழுக்குண் டாகுமோ.

(இ-ள்.) மூன்று உலகினுக்கு-(சுவர்க்கம் மத்தியம் பாதாளம் என்னும்) மூன்றிடத்திலுமுள்ள எல்லாவுலகங்கட்கும், ஒரு முதல்வன் ஆய்-ஒப்பற்ற முதற்காரணனாகி, முதல்தோன்றினன்-(எனக்கு) முன்னே பிறந்தவனாகிய ஸ்ரீராமன், இருக்க-இருக்கையில், யான் மகுடம் சூடுதல்-நான்கிரீடந்தரித்து அரசுபுரிவது,—சான்றவர் உரை செய-பெரியோர் சொல்லுமாறு, தருமம் ஆயது ஏ-தருமமாகி விட்டதே! (இங்ஙனமாயின்), ஈன்றவள்-(என்னைப்) பெற்றதாயான கைகேயியினது, செய்கையின் - தொழிலில், இழுக்கு-குற்றம், உண்டு ஆகும்ஓ-உளதாகுமோ? (எ - று.)

'மூத்தவனிருக்கையில் இளையவனாகிய யான் முடிபுனைதல் தருமமே என்று இந்தவசிட்டமுனிவர் சொல்வாரானால், அப்போது எனதுதாயின் செயலும் தவறானதாகாது' எனப் பரதன் கூறுகின்றானென்க; என்றது-என்தாயின்செய்கை தவறானதே ஆதலால், இந்த வசிட்டர்மொழியும் தருமத்திற்கு மாறானதேயாகு மென்று வசிட்டரைப் பழித்தவாறு. "விலலாப ஸபா மத்யே ஜகர்ஹேச புரோஹிதம்-(பரதன்) சபையினிடையிற் புலம்பி(த் தன்னை அரசுபுரியுமாறு கூறும்) புரோகிதனை வசிட்டனையும் பழித்தான்" என்று முதனூலிற் கூறியுள்ளதுங் காண்க. "தமையனது இராச்சியத்தைக் கவர்ந்து

அரசாளுகின்ற யான் இராமனைப் பிரிந்ததனால் நன்னுயிரைநீத்த தசரதனுக்குப் பிறந்தவனாகஆவேனோ? இராச்சியமும்நானும் இராமனுடைமை: அப்படியிருக்க, உடைமையாகிய ஒன்று மற்றொரு உடைமையை ஆளுவதென்பது எங்கேனும் கண்டதுண்டோ? அங்ஙனம் உண்டாயின் இராச்சியந்தான் என்னை யாளட்டுமே" என்னுங்கருத்துப்படப் பரதன்கூறியதாகவும் முதனூலில் வந்துள்ளது. 'சான்றவர்'என முன்னிலையான வசிட்டனைப் படர்க்கையாற் கூறினன். சபையோர் யாவருடையசம்மதத்தையுமே வசிட்டன் கூறுதலால்; சான்றவர்-சபையோரெனினுமாம்.பி-ம்:-[1] உலகினுக்குமோர். [2] நிற்க. [3] ஆகியது, ஆதலால். [4] செய்கையில். [5] உரைசெய்த என்றும்படிக்கலாம். (965)

15. **அடைவருங் கொடுமையென் னன்னை செய்கையை**
[1]நடைவருந் தன்மைநீர் [2]நன்றி தென்றலின்
இடைவருங் காலமீண் டிரண்டு நீத் [3]திது
கடைவருங் [4]தீநெறிக் கலியி [5]னுட்சியோ.

(இ - ள்.) கொடுமை அடைவரும்-கொடுமை பொருந்திய,என் அன்னை-எனதுதாயான கைகேசியின், செய்கையை - (இராமன் காட்டிற்செல்லவும் நான்முடிசூடவும் வரம்வேண்டிய) செயலைக் குறித்து, நடை வரும் தன்மை-நல்லொழுக்கத்திற் செல்லும் தன்மையையுடைய, நீர்-(சபையீரான) நீங்கள், 'இது நன்று' என்றலின்-இது சரியானதே என்றுசொல்வதனால்,—ஈண்டு இது - இப்போதுள்ள இந்தக்காலம், இடை வரும் காலம்இரண்டுஉம் நீத்து-(திரேதாயுகம் கலியுகம்என்னும் இரண்டுகாலத்துக்கும்) இடையே வரும் இரண்டுயுகங்களும் கழிந்திட்டு, கடைவரும்-கடைசியிலே [நான்காவதாக],வருகிற, தீ நெறி-தீயவொழுக்கத்தைக் கொண்ட, கலியின் ஆட்சி ஓ-கலிபுருஷனது ஆட்சியையுடைய காலமோ? (என்று ஐயுறவேண்டியதாகவுள்ளது); (எ-று.)

எனதுதாயின் கொடுஞ்செயலையும் நீங்கள் நன்றென்று அங்கீகரித்திட்டு என்னை அரசுபுரியுமாறு கூறுதலால், இது திரேதாயுகமன்று; துவாபரயுகமுமன்று; கலிபுருஷனது ஆட்சியைக் கொண்ட தீய வொழுக்கத்தையுடைய நான்காவதுயுகமான கலியுகமே என்று கருதவேண்டியதாக இருக்கின்றதெனப் பரதன் கூறுகின்றனனென்க. தருமத்திற்கு மாறான செயல் கலியுகத்தினியல்பினால் நிகழ்வதாகக்கூறுவதை "ஒலிகட லுலகந்தன்னுளுறைதரு குரங்கின்மாடே, கலியது காலம்வந்து பரந்ததோ" என மேல் கிட்கிந்தாகாண்டத்து வாலிகூற்றாக வருவதிலும் காண்க. கலிகாலத்தில் தருமம் முதலியன கெடுமென்பதை "தருமந் தவிர்ந்து பொறைகெட்டுச் சத்தியஞ்சாய்ந்து தயை, தெருமந்து தன்பூசனைமுழுதுஞ் சிதையக் கலியே, பொருமந்தக்காலம்" எனப் பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளார்;மகாபாரதம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலியவைகளில் எதிர்காலவரலாற்றில் கலியின் தன்மையைக் கூறுமிடத்துப் பரக்கக்காணலாம். நீர் என்பது-வசிட்டனையே குறிக்குமெனக் கொள்ளலுமாம். பி - ம்:—

[1]நடை தரு. [2]கன்றன்றென்றிலீர், நன்றிதென்றிரேல். [3]அது. [4]காலத்துக், காலத்தின். [5]மாட்சியோ. (966)

16. வேத்தவை யிருந்தநீர் விமல னுந்தியிற்
பூத்தவன்[1] முதலினர் [2]புவியுட் டோன்றினர்
[3]மூத்தவ ரிருக்கவே முறைமை யானிலங்
காத்தவ ருளரெனிற் [4]காட்டிக் காண்டிரால்.

(இ-ள்.) வேந்து அவை இருந்த நீர்-இராசசபையிலிருந்த நீங்கள், விமலன் உந்தியில் பூத்தவன் முதலினர் புவியுள் தோன்றினார்-குற்றமற்ற திருமாலினது உந்தியினின்று தோன்றிய பிரமதேவன்முதலினோராகிய உலகத்துத் தோன்றினோரில், மூத்தவர் இருக்க-மூத்தவரிருக்கையில், நிலம் முறைமையால் காத்தவர் - பூமியை (மகுடாபிஷேகம்பெற்று)முறைதவறாமற் காத்தவர், உளர் எனில் - இருப்பாரானால், (அவரை), காட்டிக்காண்டிர்-நிரூபித்துக் காட்டுங்கள்;(எ - று.)—ஏ, ஆல் - அசைகள்.

மூத்தவரிருக்கப் பின்னோர் அரசை மேற்கொள்வது, திருமால் தொடங்கி இன்றுவரையிலுமுள்ள காவலரில் ஆராய்ந்துபார்த்தால் எங்குங் காணக்கிடையாது. ஆகவே, தொன்றுதொட்டுவந்த அம்முறைமைக்கு முரணாக என்னை அரசுபுரியுமாறு சொல்வது முறைகேடே யென்றவாறு. திருமூர்த்திகளிலும் திருமாலே முந்தியவ ராதலால், அவரே காத்தல்தொழிலை மேற்கொண்டுள்ளாரென்றுகூறியது, குறித்துக்காணத்தக்கது. நிரூபித்துக்காண் என்றபொருளில் திருக்கோவையாரில் "குவளை ...நின்கண்ணுக்கு மேற்கண்டுகாண்" என்றாற்போல, நிரூபித்துக்காட்டுமின் என்றபொருளில் 'காட்டிக்காண்டிர்' என்றார். பி - ம்:—[1]முதலிய. [2]புவியிற்றோன்றினோர். [3]மூத்தவன். [4]காட்டிர். (967)

17. நன்னெறி யென்னினு நானிந் நானிலம்
[1]மன்னுயிர்ப் பொறைசுமந் [2]திருந்து வாழ்கிலேன்
அன்னவன் றனைக்கொணர்ந் தலங்கன் மாமுடி
[3]தொன்னெறி முறைமையிற் [4]சூட்டல் காண்டிரால்.

(இ-ள்.) நல் நெறி என்னின் உம்-(நான் அரசுபுரிவது)நீதிதவறாதநெறியாகு மென்று(ஒருகால் நீங்கள்) நிரூபித்துக் காட்டினாலும், நான்—, இ நானிலம் மண் உயிர் பொறை சுமந்து - இந்தப் பூமியிலே பொருந்தியபிராணிகளைப்பாதுகாக்கையாகிய பாரத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு, இருந்து-(இங்குத்தானே)இருந்து, வாழ்கிலேன் - வாழ உடன்படேன்; (பின்னை யான் செய்யப்போவது என்னெனில்),—அன்னவன் தனை - அந்த ஸ்ரீராமபிரானை, கொணர்ந்து - (காட்டினின்று மீட்டு இங்கே) அழைத்துக்கொண்டுவந்து, அலங்கல் மா முடி - பூமாலையோடுகூடிய சிறந்தகிரீடத்தை, தொல் நெறி முறைமையின் - தொன்றுதொட்டு வந்த நியாயமுறைப்படியே, சூட்டல் - சூட்டுவதை, காண்டிர் - காணுங்கள்; (எ - று.)

சபையோர்கூறுவது முறைமையன்று என்று எடுத்துக் காட்டிய பரதன், 'ஒருகால்நீங்கள் உங்கள்கொள்கையை உங்கட்கு

உள்ள சொல் வன்மையால் நிலைநாட்டினும், யான் அதற்குஉடன் படேன்; இராமனை மீட்டு அழைத்து வந்து இராச்சியத்தில் அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வதையே யான் கருதியிருக்கின்றேன்' என்று தன் கொள்கையை வெளிப்படையாகக் கூறினனென்க. பி-ம்:—[1] இன்னுயிர்ப். [2] இருக்க. [3] சொன்னனன். [4] சூட்டக்; சூட்டிக். (968)

18. அன்றெனி லவனொடு மரிய கானிடை
[1] நின்றினி தருந்தவ நெறியி னுற்றுவன்
ஒன்றினி யுரைப்பினென் னுயிரை நீக்குவன்
என்றன [2] னென்றபோ திருந்த பேரவை.

(இ - ள்.) அன்று எனில் - (இங்ஙனம் இராமனை மீட்டுக் கொணர்ந்து பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்தல்) கைகூடவில்லையானால், (நான்), அவனொடுஉம் - அவ்விராமபிரானுடனே, அரிய கானிடை - (செல்லுதற்கு) அரிய காட்டிலே, நின்று - இருந்து, அரு தவம் - (செய்வதற்கு) அரிய தவத்தை, நெறியின் - முறைமைப்படி, இனிது - மகிழ்ச்சியோடு, ஆற்றுவன் - செய்வேன்; இனி,—ஒன்று - (இந்த எனது கொள்கைக்குமாறுகிய) ஒன்றை, உரைப்பின் - சொல்லி (என்னை)க்கட்டுப்படுத்தமுயன்றால், (நான் அப்போது), என் உயிரை நீக்குவன் - என்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்வேன், என்றனன் - என்று (பரதன் தன்கொள்கையைக்) கூறிமுடித்தான்: என்றபோது—, இருந்த பேர் அவை - அங்கிருந்த பெரிய சபையிலுள்ளோர்,—(எ - று.)—'என்று வாழ்த்தினர்' என இருபதாங் கவியோடு முடியும். அவை - அவையிலுள்ளார்க்கு ஆகுபெயர். பி - ம்:—[1] நின்றுநானிருந், நின்றினிதிருந். [2] என்றலும். (969)

19.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-பரதனைச்சபையோர் புகழ்தல்.

ஆன்றபே ரரசனு மிருப்ப வையனும்
ஏன்றனன் [1] மணிமுடி [2] யேந்தல் [3] வேந்தநீ
வான்றொடர் திருவினை மறுத்தி மன்னிளந்
தோன்றல்கள் யாருளர் நின்னிற் றேன்றினர்.

(இ - ள்.) 'ஆன்ற பேர் அரசன்உம் இருப்ப - பெருமைமிக்க பேரரசனும் [தசரதனும்] உயிரோடிருக்கையில்தானே, ஐயன்உம்- ஸ்ரீராமனும், மணி முடி-இரத்தினம் பதித்துச் செய்யப்பட்ட மகுடம் பூணுதலை, ஏன்றனன் - ஏற்றுக்கொண்டான்; ஏந்தல் வேந்த-பெருமை பெற்ற பரதராசனே! நீ—, வான் தொடர் திருவினை - (பேரரசன்) சுவர்க்கஞ்சென்றதனால் நேரிட்ட இராச்சியசம்பத்தை,மறுத்தி-(வேண்டா மென்று) மறுத்துக் கூறுகின்றாய்; மன் இள தோன்றல்கள்-அரசகுலத்துத் தோன்றிய இளங்குமாரர்களுள், நின்னில் தோன்றினர் - உன்னைப்போல் (புகழொடு) தோன்றியவர்,யார் உளர்-[எவரும் இல்லை]; (எ - று.)

இதனால், மன்னவன் உயிரோடிருக்கையில் அவனருகில் தானே 'பெரியோரிருக்கச் சிறுவனாகிய எனக்கு இந்த இராச்சியம்

எற்றுக்கு?' என்னுமல் மன்னவன்கட்டளையென்று அதனையேற்றுக்கொள்ளுமாறு உடன்பட்ட இராமனைக்காட்டிலும், மன்னவன் அனுமதியளித்திட்டு வானுலகஞ்சென்றானாகவும் தாயின்வரத்தால் வலியக்கிடைத்துள்ள இந்த இராச்சியத்தைவேண்டாமென்று மறுத்துரைக்கும் நீ மிகவும் மேம்பட்ட புகழ் படைத்தவனென்று கூறியவாறு. வான் தொடர் திரு - மிகப்பெரிய சம்பத்து என்றலும், சுவர்க்கம் போன்ற இராச்சியம் என்றலுமாம். பி-ம்:—[1] இருநிலம். [2] இகந்த, ஏந்த. [3] ஏந்தனீ. (970)

20. ஆழியை யுருட்டியு [1]மறங்கள் போற்றியும்
வேள்வியை யியற்றியும் [2]வளர்க்க வேண்டுமோ
ஏழினொ டேழெனு [3]முலக மெஞ்சினும்
வாழிய நின்புக ழென்று [4]வாழ்த்தினர்.

(இ-ள்.) ஆழியை உருட்டிஉம் - (நியாயமுறை தவறாமல்) ஆஜ்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்தியும், அறங்கள் போற்றிஉம்-தருமத்தைப் பாதுகாத்தும், வேள்வியை இயற்றிஉம் - (பலவகை) யாகங்களைச்செய்தும், வளர்க்க வேண்டும்ஓ-(புகழைப்) பெருக்க வேண்டுமென்பது (உனக்கு) வேண்டுமோ? ஏழினொடு ஏழ் எனும் உலகம் எஞ்சின்உம்-இந்தப்பதினான்கு உலகம் அழிந்திட்டாலும், நின் புகழ் - உனது (இயற்கை நற்குணத்தினால் தோன்றியுள்ள) பெரும்புகழ், வாழிய - வாழ்ந்திடுக', என்று—, வாழ்த்தினர்- வாழ்த்துக்கூறினார்கள்; (எ - று.)

'வாழ்த்தினர்' என்பதற்குப் பதினெட்டாங்கவியிலுள்ள 'பேரவை' என்பது எழுவாயாகும். செயற்கையால் விளையும் புகழினும், இயற்கையான நற்குணத்தினால் விளையும் புகழே மேம்பட்டதென்க. வாழிய - வியங்கோள். பி - ம்:—[1] அவனி தாங்கியும். [2] விளங்க. [3] உலகும். [4] வாழியாய். (971)

21.—இராமனைமீட்டுவரப் பயணமாவதை நகர்க்கு அறிவித்துச் சேனையெழுகெனப் பணிக்குமாறு, பரதன், சத்துருக்கனனிடங் கூறல்.

குரிசிலுந் தம்பியைக் கூவிக் கொண்டலின்
முரசறைந் திந்நகர் முறைமை வேந்தனைத்
தருதுமீண் டென்பது சாற்றித் தானையை
விரைவினி லெழுகென விளம்பு வா[1]யென்றான்.

(இ - ள்.) குரிசில்உம்-பரதனும்,—தம்பியை கூவி - (தன்) தம்பியான சத்துருக்கனனை யழைத்து,—'கொண்டலின் முரசு அறைந்து - மேகம் இடிப்பதுபோலப் பேரொலியுண்டாகுமாறு பேரிகையை யறைவித்து,—இ நகர் முறைமை வேந்தனை-இந்நகரத்திற்கு முறைமைப்படி அரசனாக வேண்டிய ஸ்ரீராமனை, மீண்டு தருதும் - மீட்டுக்கொணரப்போகின்றோம், என்பது சாற்றி-என்று சொல்லி, தானையை-(நமது) சைனியங்களை நோக்கி, விரைவினில் எழுக-(இராமனை மீட்டுக் கொணர்தற்கு விரைவினிற்) புறப்படுக, என-என்று, விளம்புவாய்-சொல்லுவாய்,' என்றான் - என்று பணித்தான்; (எ - று.)

'நான் ஒருத்தனே இராமபிரானை மீட்டுவருமாறு சென்றால் ஏதேனும்போக்குச்சொல்லி என்னைத்திருப்பியனுப்பினாலும் அனுப்பக்கூடும்: தன்னுடைய பிரிவினால் வருந்திக் கண்ணும் கண்ணீருமாயுள்ள இத்தனை பேரைக் கண்டால் கருணாமூர்த்தியாகிய அவ்விராமபிரான் மீண்டு வருவான்' என்ற கருத்தினால், இராமனை மீட்டு அழைத்துக்கொண்டுவர விருப்பமுள்ளவர்களெல்லாம் வரட்டும் என்று யாவர்க்குஞ் செய்தியைச்சாற்றுமாறு கூறினன்: அன்றியும், இராமபிரானை வெகுசம்பிரமமாக ஊர்க்குத் திருப்பி யழைத்துவரவேணு மென்னுங் கருத்தும் பரதனுக்கு இருத்தல் கூடு மென்க. சுமந்திரனைக் கூப்பிட்டு அவனிடத்துச் சேனையை யழைத்துவருமாறு பரதன் பணித்ததாக முதனூலி லுள்ளது. தருதும் ஈண்டுஎன்றும் பிரிக்கலாம். எழுகென - விகாரம். பி-ம்:— [1] என்றூர். (972)

22.—சத்துருக்கனன் கூறிய செய்தியால் நகரத்தவர் மகிழ்ந்து பேராரவாரஞ் செய்தல்.

நல்லவ னுரைசெய நம்பி கூறலும்
அல்லலி [1]னழுந்திய [2]வளவின் மாநகர்
ஒல்லென [3]விரைத்த[4]தா லுயிரில் யாக்கையச்
சொல்லெனு [5]மமிழ்தினுற் றுளித்த தென்னவே.

(இ-ள்.) நல்லவன் உரை செய-நற்குணமுடையோனானபரதன் பணித்ததனால், நம்பி - குணம்நிரம்பிய சத்துருக்கனன், கூறலும்- (அந்தப் பரதனது மொழியை நகரத்தார்க்குத்)தெரிவித்தவுடனே, அல்லலின் அழுந்திய அளவு இல் மா நகர் - (இராமபிரானைப் பிரிந்து) துயரத்தில் அழுந்தியிருக்கின்ற எல்லையில்லாத நகரத்து மகாசனங்கள், உயிர் இல் யாக்கை-உயிரில்லாத வுடல், சொல் எனும் அமிழ்தினால்-சொல்லென்கிற அந்த அமிழ்தத்தைக் கொண்டு, துளித்தது என்ன-துளித்ததுபோல, ஒல்லென-(பெருமகிழ்ச்சியினால்) ஒல்லென்னும் ஒலிதோன்றும்படி, இரைத்தது- பேராரவாரஞ்செய்தது; (எ - று.)—ஆல் - அசை; வியப்புமாம்.

அல்லலிலழுந்தியதனால் உயிரற்றயாக்கைபோன்றிருந்தது அயோத்திநகர்: அது, 'வேந்தனைத் தருது மீண்டு' என்றசத்துருக்கனனது சொல்லாகிய அமுதத்தினால் துளிக்கப்பட்டு உயிர் பெற்றாற்போல மகிழ்ச்சியினாற் பேராரவாரஞ்செய்த தென்க. **உவமையணியும் உருவகவணியுங் கலந்துவந்த கலவையணி.** சத்துருக்கனாழ்வான் 'பகவானிடத்துப் பக்திசெலுத்துவதைக்காட்டிலும் அவனுடைய பக்தரிடத்தே பக்தி செலுத்துவது சிறந்தது' என்னும் அடியார்க்கு அடியனாம் நிலையை மேற்பூண்டு, ஸ்ரீராம பக்தனான பரதனிடத்துப் பத்திகொண்டு அவனை எப்போதும் விட்டுப்பிரியாது அவன் கருத்தின்படியே நடப்பவனாதலால், குணபூர்த்தியையுடையானென்னும் பொருளுள்ள 'நம்பி' என்ற சொல்லால் அவனைக் குறித்தார். தசரதமன்னவனது பிரேதச்சடங்குமுற்றியபின் பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொள்ளுமாறு அதிகாரிகள் வேண்ட, தான் இராமனைக்காட்டிற்குச் சென்று

அழைத்துவருவதற்கு ஏற்ப வழியைச் செப்பனிடவும், காக்க வல்ல மனிதரை நியமிக்கவும் பரதன் ஏற்பாடு செய்தானென்றும் கூறும் வான்மீகம். பி - ம்:—[1] அழுங்கிய. [2] அன்பின். [3] ஒலித்தது. [4] அவ்வுயிரிலாக்கையை. [5] அமிர்தினூற்றுளிர்த்தது. (973)

23.—யாவரும் மகிழ்ச்சிகொண்டதனைப்பற்றிய கவிக்கூற்று.

அவித்தவைம் புலத்தவ ராதி யாயுள
புவித்தலை யுயிரெலா மிராமன்'பொன்முடி
[1] கவிக்குமென் [2] றுரைக்கவே களித்த தாலது
செவிப்புல [3] நுகர்வதோர் தெய்வத் தேன்கொலாம்.

(இ-ள்.) அவித்த ஐம் புலத்தவர் ஆதி ஆய் உள - ஐம்புல வழியில் (நெஞ்சைச்) செல்லவிடாதவராகிய முனிவர்களை முதலாகவுள்ள, புவித்தலை உயிர் எலாம் - பூமியிலுள்ளபிராணிவர்க்க மெல்லாம், 'இராமன் பொன் முடி கவிக்கும் - (பரதனால் மீட்டு அழைத்துவரப் பெற்று) இராமபிரான் பொன் முடி சூடப்போகின்றான்,' என்று உரைக்க ஏ - என்று பலரும்பலமுறை சாற்றவே, களித்தது - பெருமகிழ்ச்சியடைந்தன: அது-(இராமபிரானை மீட்டு வந்து முடிசூட்டுவதென்று சொன்ன) அந்தச்செய்தி, செவி புலம் நுகர்வது ஓர் தெய்வம் தேன் கொல் - செவிப்பொறியால் நுகரக் கூடிய ஒப்பற்ற தெய்வத்தன்மையுள்ள தேனோ? (எ - று.)—ஆல் ஆம் - அசைகள்.

ஒன்றிலும்பற்றில்லாத முனிவருள்பட எல்லாப்பிராணிகளும் இராமன் மீண்டுவந்து முடிசூடப்போகின்றானென்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டதனாற் பெருமகிழ்ச்சியடைந்ததுபற்றி,அச்சொல்லை 'செவிப்புலநுகர்வதோர் தெய்வத்தேன்கொல்'என்றார்;**தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** அவித்த வைம்புலத்தவர் - வடமொழிநடை: ஐம்புலன் அவித்தவரென்பது, தென்மொழிநடை. ஐம்புலன் அவித்தல்-சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐம்பொறிகளின் விஷயங்களில் மனத்தைச் செல்லவிடாதிருத்தல். நான்காமடியில், புலம்-பொறிக்கு, இலக்கணை. உயிரெலாங் களித்தது-ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். பி-ம்:—[1] கவிக்க. [2] உணர்த்தவே. [3] கவர்வது. (974)

24.—இதுவும் அது.

படுமுர [1] சறைந்தனர் பரதன் றம்முனைக்
கொடி [2] நகர்த் தருமவற் கொணரச் [3] சேனையும்
[4] முடுகுக வென்றசொன் முரி[5] மாநகர்
உடுபதி வேலையி னுதயம் போன்றதே.

(இ. ள்.) 'பரதன்—, தம்முனை - தனது அண்ணனாகிய இராமபிரானை, கொடி நகர்-துவசங்களாலலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள நகரத்திலே, தரும்-அழைத்துவரப்போகிறான்; அவன் கொணர - அவ்விராமபிரானை மீட்டுஅழைத்துவரும்பொருட்டு, சேனை உம்-சேனைகளும், முடுகுக-விரைக,'என்ற—, படு முரசு அறைந்தனர்

சொல் - (ஓசை) தோன்றுகின்ற பேரிகைவாச்சியங்களை யறைகின்றவருடைய சொல்லானது,—மூரி மா நகர் வேலையின் - பெருமை பொருந்திய சிறந்த அயோத்தியாநகரமாகிய சமுத்திரத்திலே, உடுபதி உதயம் - சந்திரனதுஉதயத்தை, போன்றது—; (எ-று.)

சேனை முடுகுமாறு பறையறைந்து சாற்றியவரின் சொல்லைக் கேட்டவுடனே, அயோத்திமாநகரத்து மக்களெல்லாம் சந்திரோதயத்தைக்கண்ட கடல்போலப்பெருமகிழ்ச்சியினாற் பொங்கிக்கிளர்ந்தனரென்க. உருவகவணியை அங்கமாகக்கொண்டுவந்த உவமையணி. முத்திதரும்நகரமேழனுள் முன்வைத்து எண்ணத்தக்க சிறப்பு வாய்ந்ததாகலின், அயோத்திமாநகரை 'மூரிமாநகர்' என்றார். நகர்-நகரத்தவர்க்கு இலக்கணை. நகர் என்பது-நகரத்திலுள்ள சேனை என்றுருமுளர். பி - ம்:—[1] அறைதலும். [2] நகர்தரும். [3] சேனையை. [4] முடுகவென்றறைந்தசொல், மூடுகவென்றமைந்தசொல், முடுகுக வென்றலும். [5] மாநகர்க்கு. (975)

25.—இராமனை யழைத்துவருமாறு சேனை யெழ, கைகேயியின் ஆசையொழிதல்.

எழுந்தது பெரும்படை யேழு [1] வேலையின்
[2] மொழிந்தபே ரூழியின் [3] முழங்கி முந்தெழ
அழிந்தது கேகயன் மடந்தை யாசை [4] போய்க்
கழிந்தது [5] துயர்நெடுங் காதல் தூண்டவே.

(இ - ள்.) பெரு படை-பெரிய அச்சேனையானது, - மொழிந்த பேர் ஊழியில் - (நூல்களிற்) கூறப்பட்ட கற்பாந்தகாலத்திலே (பொங்கிவருகின்ற), ஏழு வேலையின் - ஏழுசமுத்திரங்கள்போல, எழுந்தது - கிளர்ந்தெழுந்தது; முழங்கி - பேராரவாரஞ்செய்துகொண்டு, (அந்தச்சேனை), முந்து எழ - முன்னாகப் புறப்படவே, கேகயன் மடந்தை ஆசை - கைகேயியின் ஆசையானது, போய் அழிந்தது-நிலையழிந்து போயிற்று; நெடு காதல்-(இராமபிரானிடத்துள்ள) மிக்க அன்பானது, தூண்ட - தூண்டியதனால், துயர் - (அந்நகரத்தார்கொண்டிருந்த) துயரமும், கழிந்தது-நீங்கிவிட்டது;

இராமபிரானை அழைத்துவருமாறு பரதன் போகப்போவதையும் சேனைகள்ஊழிக்காலத்துக்கடல்போற்பொங்கிப்புறப்பட்டுவிட்டதையும் உணர்ந்த கைகேயி தனதுபுதல்வன் அரசனாவதைக் காணலாமென்று தான் கொண்டிருந்த எண்ணம் ஒழியப்பெற்றாளாக, அப்போது நகரமாந்தர் இராமபிரானைக் காண்பதிலுள்ள காதல்தூண்டுவதனால், இராமனைப் பிரிந்ததனால் தாம்கொண்டிருந்த துயரம் ஒழியப்பெற்றார்களென்பதாம். இனி,ஈற்றடிக்கு—நெடுங் காதல்-(தன் புதல்வனையரசனாகக்காண வேணுமென்று கைகேயி தான் கொண்டிருந்த)பெருவிருப்பம்,தூண்டவே - தூண்டியதனால், (அவள்மனத்திலே), துயர் - வருத்தமானது, போய் கழிந்தது - மிகுதியாகத்தோன்றிற்று என்று உரைத்தாருமுளர். இப்பொருளில், போய்க்கழிதல்-மிகவும் அதிகமாதல். யாவரும் புறப்படும்பொழுது கைகேயியும் தான் செய்த செயலுக்குக்

கழிவிரக்கங்கொண்டு இராமனைமீட்டு அழைத்து வருவதற்குத் தான் முந்துறமுன்னம் சென்றன ளென்று முதனூலால் அறியப் படுகின்றது. கழிந்தது துயர்-(இராமனைப் பிரிந்திருத்தலாலாகிய) மிக்கதுயரத்தை விளைக்கின்ற, நெடுங் காதல்-(அப்பிரானிடத்துக் கொண்ட) பேரன்பு, தூண்ட-தூண்டுவதனால், கேகயன் மடந்தை ஆசை போய்க்கழிந்ததுஎனினுமாம். பேழியின் முழங்கி முந்தெழ என இயைத்து உரைப்பினுமாம். பி-ம்:-[1]வேலையும். [2]மொழிந்தன. [3]முழங்கிச் சூழ்ந்தென. [4]போற். [5]துயரெனும், துயரமும். (976)

26.—இதுவும் அடுத்தகவியும்-சேனையெழுந்துசென்றதன்வருணனை.

> [1]பண்ணின [2]புரவிதேர் பகடும் பண்டியும்
> மண்ணினை மறைந்தன [3]மலிந்த மாக்கொடி
> விண்ணினை [4]மறைத்தன [5]விரிந்த மாத்துகள்
> கண்ணினை [6]மறைத்தது கமலத் தோனையே.

(இ-ள்.) பண்ணின-அலங்காரஞ்செய்யப்பட்டனவாகிய,புரவி-குதிரைகளும், தேர்-தேர்களும், பகடுஉம்-யானைகளும்,பண்டிஉம்-, மண்ணினை மறைத்தன-இந்தப்பூலோகத்தை (வெற்றிடமில்லாத படி) மறைத்துக்கொண்டிருந்தன; மலிந்த மா கொடி-(சேனையிற் பிடிக்கப்பட்ட) மிக்க பெரிய கொடிகள், விண்ணினை மறைத்தன - ஆகாயத்தையெல்லாம் மறைத்துக் கொண்டிருந்தன; விரிந்த மா துகள்-(அச்சேனைத்தொகுதி செல்லும்போது) மேலெழுந்த பெருந் தூளிப்படலம், கமலத்தோனை-(சத்தியலோகத்தில் வாழ்பவனாகிய திருமாலின் நாபீ) கமலத்தில் தோன்றிய பிரமதேவனையும், கண்ணினைமறைத்தது - கண்ணினைப் பார்க்கவொட்டாமல் தடை செய்தது; (எ-று.)

இந்தத் தொடர்புயர்வுநவிற்சியணியால்,சேனையின்மிகுதிதொனிக்கும். கமலத்தோனைக் கண்ணினை மறைத்தது-இரண்டு செயப்படு பொருள் வந்த வினை: த்விகர்மகர்த்தரிப்ரயோகமென்பர் வட நூலார். கமலத்தோனையும் என்று இருக்கவேண்டிய உயர்வுசிறப் பும்மை தொக்கது. பி-ம்:-[1]பண்ணியல். [2]பகடுதேர்புரவி.[3]வளர்ந்த. [4]மறைந்தது. [5]வளர்ந்த. [6]மறைத்தன. (977)

> 27. ஈசனிவ் [1]வுலகினை யழிக்கு [2]நாளெழும்
> ஓசையி னிமிர்ந்துள தொல்லென் பேரொலி
> [3]காசையிற் கரியவற் காண மூண்டெழும்
> ஆசையி [4]னிமிர்ந்ததவ் வனிக ராசியே.

(இ-ள்.) ஈசன்-(அழித்தற்கடவுளாகிய) உருத்திரமூர்த்தி, இ உலகினை-இந்த உலகங்களையெல்லாம்,அழிக்குமநாள்-அழிக்கின்ற காலத்தில் [சர்வசங்காரகாலத்தில்], எழும்- தோன்றுகின்ற,ஓசையின்-ஒலியைக்காட்டிலும், ஒல்லென் பேர் ஒலி-ஒல்லென்றுஒலிக்கின்ற பேரொலியானது, (அப்போது),நிமிர்ந்து உளது - மிக்குத் தோன்றியது; காசையின் கரியவன்-காயாம்பூப்போன்று கருநிற முடைய இராமபிரானை, காண - (சென்று) காணவேணுமென்று,

மூண்டு எழும்-(அந்நகரத்தவர் ஒவ்வொருவரின் மனத்திலும்) மூண்டுதோன்றுகின்ற, ஆசையின் - ஆசையைக்காட்டிலும், அ அணிகராசி- அந்தச்சேனையின்தொகுதி, நிமிர்ந்தது - மிக்குஎழுவ தாயிற்று; (எ - று.)

இதனால், சேனையின் ஆரவாரமிகுதியை விளக்கினார். காசை - காயா என்பதன் திரிபு என்பர்: "காசைக்கருங்குழலார்" "காசை மலர் போலுமிடற்றார்" என இங்ஙன் வருவது காண்க. [3]காசையில் என்ற பாடத்துக்கு - குற்றமில்லாத என்க: காசு-குற்றம்: ஐ - சாரியை. காசு குற்ற மாதலை "காசறு விரையே" என்று சிலப்பதி காரத்துங்காண்க. ஓசையின், ஆசையின் - உறழ்பொரு. பி-ம்:- [1]உலகழித்திழைக்கும், உலகிழைத்தழிக்கும், உலகிழைத்தொழிக் கும். [2]நாண்மழை. [4]நிமிர்ந்தன. (978)

28.—பிடியோடு நடந்த வேழங்களின் வருணனை.

படியோடு திருநகர் துறந்து பன்[1]மரம்
செடியொடு [2]தொடர்வன நோக்கிச் சீதையாம்
கொடியொடு [3]நடந்தவக் கொண்ட லாமெனப்
பிடியொடு [4]நடந்ததப் பெருங்கை வேழமே.

(இ - ள்.)'படியொடு திரு நகர் துறந்து-இராச்சியத்தை வேண்டா மென்றுவிட்டது போலவே (வாழ்ந்துவந்த) சிறந்த அயோத்திநகரத்தையும் விட்டிட்டு, (பல்) செடியொடு பல் மரம் தொடர் வனம் நோக்கி-பலவகைச் செடிகளுடனே பலவகைமரங் களும் பொருந்தியுள்ள காட்டைக்குறித்து, சீதை ஆம் கொடி யொடு நடந்த-சீதை யென்கிற என்றும் நிலைத்திருக்கிற (மின்னற்) கொடியோடு நடந்துசென்ற, அ கொண்டல் - இராமபிரானாகிய மேகம், ஆம்-(தனக்கு) ஒப்பாகும்,'என-என்று கண்டவர் உவமை கூறும்படி, அ பெரு கை வேழம் பிடியொடு நடந்த-அந்தச்சைனி யத்தைச் சார்ந்ததான பெரிய துதிக்கையையுடைய ஆண்யானை பெண்யானையோடு நடந்துசென்றது; (எ - று.)

அந்தச் சேனையில் பெண்யானை தொடர்ந்துவர ஆண்யானை சென்றது, சீதை தொடர்ந்துவரக் கானகஞ்சென்ற இராமபிரானை யொக்கு மெனக் கூறினார். நிலத்தினால் மாத்திரமேயன்றி, தம்மை யடைந்தோர்க்குப் பிறவியினால் நேருந் தாபத்தைப் போக்குத லாலும் இராமனுக்குக் கொண்டல் உவமையாகும்: இங்கு இரா மனைக் கொண்டலென்றது-உருவகம் பற்றி. இராமனைக் கொண்ட லென்றதற்கு ஏற்ப, சீதையாங்கொடி என்றவிடத்து, கொடி- மின்னற்கொடியெனப் பட்டது. கொண்டல்-நீர் கொண்ட மேகம். "மதியின், பாகந்தருநுதலாளொடு பவழந்தருமிதழான், மேகந் தனி வருகின்றது மின்னோடென வொளிர்பூண், நாகந்தனிவரு கின்றது பிடியோடென நடவா" என்று வந்தது இங்குக் காணத் தக்கது. பி-ம்:—[1]மலர். [2]கொடுவனம். [3]கடந்த. [4]நடந்தன. (979)

29.—மகளிரைச் சுமந்துசெல்லும் பெண்யானைகளின் வருணனை.

சேற்றிள மரைமலர் [1]சிதைந்த வா [2]மெனக்
[3]காற்றளம் பொலிதரு கன்னி மாரொடும்

[4]ஏற்றிளம் பிடிக்குல [5]மிகலி [6]யின்னடை
[7]தோற்றிள மகளிரைச் சுமப்ப [8]போன்றதே.

(இ - ள்.) 'சேறு - சேற்றில்தோன்றுவனவாகிய, இள மரை மலர்-இளமையான [அன்றலர்ந்த] தாமரைமலர்கள், சிதைந்த ஆம்-(தமக்கு முன்னே அழகு) கெட்டனவாகும்', என - என்று சொல்லும்படி [தாமரைமலரினும் அழகியவனவாக], கால் தளம் பொலிதரு-பாததலங்கள் விளங்கப் பெற்ற,கன்னிமாரொடுஉம்- இளமகளிருடனே, ஏறுஇளம் பிடிகுலம் - ஆண்யானைகளின் இளைய பெண்யானைக்கூட்டம், இகலி-மாறுபட்டு, (அம்மாறு பாட்டில்), இன் நடை - (அம்மகளிரின்) மெல்லியநடைக்கு, தோற்று - தோல்வியடைந்து, (அத் தோல்விக்கு அறிகுறியாக), இளமகளிரை - (தம்மைவென்ற) அந்த மடந்தையரை, சுமப்ப - சுமப்பனவற்றை, போன்றது - ஒத்திருந்தது; (எ -று.)

சிலவிளையாடல்களில் தோற்றுப்போனவர் தம்மைவென்றவரைச் சுமந்து செல்லுவது, முறை. பிடிக்குலம் மடவாரொடு நடையில்இகலித் தோற்றதனால் தோற்றவர் வென்றவரைச் சுமந்து செல்வதுபோல மகளிரைச் சுமந்தன என்றார்: **ஏதுத்தற்குறிப் பேற்றவணி.** பி-ம்:-[1]சிறந்தவாம், சிறந்ததாம். [2]மன்னக். [3]காற்றளம் பொழிலெனக் கதவிச்சென்றன, காற்றளம்பொலிதருகவினச் சென்றன. [4]ஏற்றினம். [5]இகலில். [6]மென்னடை. [7]தோற்றன. [8]போன்றன, போன்றவே. (980)

30.—கொடிகள்பல செல்லுதல்.

வேதனை வெயிற்கதிர் தணிக்க மென்மழைச்
சீத[1]நீர் கொடுநெடுங் கொடியுஞ் சென்றன
கோதைவெஞ் சிலையவன் கோலங் காண்கிலா
மாதரி னுடங்குவ வரம்பில் கோடியே.

இ-ள்.) வேதனை - வருத்தத்தை யுண்டாக்குகின்ற, வெயில் கதிர் - சூரியகிரணங்களின் வெம்மையை, தணிக்க - தணிக்கும்படி, மெல் மழை சீதம் நீர் கொடு - மெல்லிய மழையிலுள்ள குளிர்ந்த நீரை(த் துளித்து)க் கொண்டு, சென்றன - சென்றனவாகிய, வரம்பு இல் கோடி - எல்லையில்லாத கோடிக்கணக்கான, நெடு கொடிஉம்-பெருந்துவசங்களும்,—கோதை வெம் சிலையவன் - தோலுறைபூண்டகையில் வில்லையேந்திய இராமபிரானுடைய, கோலம் - மகுடாபிஷேகக்கோலத்தை, காண்கிலா - காணாமையால் வருந்துகின்ற, மாதரின் - மகளிரைப்போல, நுடங்குவ - (அப்போது அச்சேனையில்) அசைவனவாயின; (எ -று.)

சேனையுடன்சென்ற கொடிகள்வானத்தையளாவி மழைத்துளி துளிக்குமாறுசெய்வது,வெயிலின்வெம்மையானதுஇராமனையழைத்துவருமாறு செல்கின்ற சேனையிலுள்ளார்க்கு வேதனைசெய்யாமலிருக்கும் பொருட்டுச் சீதநீரைத் தெளிப்பதுபோலுமெனத் **தற்குறிப்பேற்றவணியை** யுட்கொண்டு, 'வேதனை வெயிற்கதிர் தணிக்க மென்மழைச் சீதநீர்கொடு நெடுங்கொடியுஞ் சென்றன' என்றார். அங்ஙனம் வந்த நுடங்குகின்ற கொடிகள் பலவற்றிற்கு,

இராமனது முடிபுனை கோலங் காண்கிலாமையால் நுடங்குகின்ற மாதரை உவமை கூறினர்; இராமனைக் காணாத துயரால் கண்ணீர் துளித்தவண்ணஞ் சோர்ந்திருப்பவராதலின், மழைநீரைத் துளித்துச் சோர்ந்திருக்குங் கொடிகள் உவமையாயின. வேதனை = வேதநா: வடசொல். பி-ம்:—[1]நீரொடு, நீர்தொடு. (981)

31.—மன்னவர் பலர் களிற்றின் மீது செல்லுதலின் வருணனை.

வெண்மதி மீச்செல மேக மூர்ந்தென
அண்ணல்வெங் கதிரவ னளவின் மூர்த்தியாய்
மண்ணிடை யிழிந்தொரு [1]வழிக்கொண் டாலென
எண்ணரு மன்னவர் களிற்றி னேகினர்.

(இ - ள்.) அண்ணல் வெம் கதிரவன் - பெருமையிற்சிறந்து வெப்பமுள்ள (ஆயிரங்) கிரணங்களையுடையவனான சூரியன், அளவு இல் மூர்த்தி ஆய்-கணக்கில்லாத [மிகப்பல] வடிவத்தைக் கொண்டவனாய், மீ வெண் மதி செல-தன்மீது வெண்ணிறமுள்ள சந்திரன் உடனேவந்துகொண்டிருக்க, மேகம் ஊர்ந்தென - மேகத்தையூர்ந்து, மண்ணிடை இழிந்து - பூமியிலே இறங்கி, ஒருவழி கொண்டால் என - ஒருமுகமாகப் பிரயாணமானாற்போல, எண்ண அரு மன்னவர்-எண்ணுதற்குமுடியாத [மிகப்பலரான] அரசர்கள், களிற்றின் ஏகினர்-யானைமீது (ஏறி வெண்கொற்றக்குடை நிழற்றச்) சென்றார்கள்; (எ - று.)

பலமன்னவர் வெண்கொற்றக்குடைநிழற்ற யானைமீது ஏறிச் சென்றது—சூரியன் பலவடிவத்தைக்கொண்டு வெண்மதி உடன் வர மேகத்தை யூர்ந்து மண்ணிடைச்சென்றதை யொக்குமென வருணித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. ஊர்ந்தென - செய்தென என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். பி - ம்:—[1]வழிக்கொண்டானென, வழிச்செல்வானென. (982)

32.—சதுரங்கசேனை செல்லுதலின் வருணனை.

தேர்மிசைச் சென்றதோர் [1]சிந்து செம்முகக்
கார்மிசை [2]க் கழிந்ததார் கலியோர் கார்க்கடல்
ஏர் [3]மிசை யிவுளிமே லேகிற் றெங்கணும்
பார்மிசை[4]ப் படர்ந்தது பதாதி[5]ப் பௌவமே.

(இ - ள்.) ஓர் சிந்து - (தேர்வீரரின் சேனையாகிய) ஒப்பற்ற கடல், தேர்மிசை சென்றது - தேர்களின்மீது (ஏறிச்) சென்றது; ஆர்கலி - (யானைவீரர்சேனையாகிய) மற்றொரு சமுத்திரம், செம்முகம் கார்மிசை கழிந்தது - செம்புள்ளியைக் கொண்ட முகத்தையுடையமேகம்போன்ற யானைகளின்மீது சென்றது; ஓர் கார் கடல்-(குதிரைவீரர்சேனையாகிய) மற்றொரு கரிய சமுத்திரம், ஏர்மிசை இவுளிமேல் ஏகிற்று-அழகுநிரம்பிய குதிரைகளின்மீதுசென்றது; பதாதிபௌவம்-காலாட்படையாகிய கடல், பார்மிசை எங்கண் உம் படர்ந்தது-பூமியின்மீது எங்கும் நடந்துசென்றது; (எ - று.)

தேர்வீரர் யானைவீரர் குதிரைவீர் காலாள்வீரர் ஆகியஇவர்களால் தனித்தனியியன்ற சேனுசமுத்திரங்கள் செல்லலாயின வென்றவாறு. 'பதாதிப்பௌவம்' என வந்ததற்கு ஏற்ப, சிந்து முதலியவற்றைத் தேர்வீரர் சேனையாகிய சமுத்திரம் முதலியன எனக்கொள்க. தேர்முதலியவற்றின்மீது சிந்து முதலியன சென்றன என உருவகவுயர்வுநவிற்சியணிபடக் கூறினர். பதாதிப் பௌவம்-உருவகம். இச்செய்யுளில், நான்கடிகளிலும் முற்றுமோனை காண்க. சிந்து ஆர்கலி கடல் பௌவம் எனக் கடலென்ற ஒரு பொருளைக்காட்டும் பலசொற்கள் வந்தது - பொருட்பின்வருநிலையணியாம். பி - ம்:—[1] பரவை. [2] சென்றதோருவரி. [3] முகப்பரிமிசை. [4] சென்றது. [5] வேலையே. (983)

33.—பல்லியங்கள் முழங்காமையின் வருணனை.

தாரையுஞ் சங்கமுந் [1] தாளங் கொம்பொடு
[2] வார்மிசைப் பம்பையுந் துடியும் மற்றவும்
பேரியு மியம்பல சென்ற பேதைமைப்
பூரியர் குழாத்திடை [3] யறிஞர் போலவே.

(இ-ள்.) தாரைஉம்-தாரையென்னும் ஊதுகருவியும், சங்கம் உம்-சங்க வாச்சியமும், தாளம்-தாளமும், கொம்பொடு-ஊது கொம்பும், வார்மிசை பம்பைஉம்-வாரினுற் கட்டப்படுதலைக் கொண்ட பம்பை யென்னும்பறையும், துடிஉம் - உடுக்கையென்னும்பறையும், பேரிஉம் - பேரிகைகளும், மற்றஉம்-மற்றுமுள்ள வாச்சியங்களும், (ஆகியஎல்லாம்),—பேதைமை பூரியர் குழாத்திடை அறிஞர்போல-அறியாமைக்குணம்மிகுந்த கீழோரின் கூட்டத்திலேஅறிவுடைய பெரியோர்பேசாமலிருப்பதுபோல, இயம்பல - ஒலியாதனவாய், சென்ற-சென்றன; (எ - று.)

இராமனைப்பிரிந்துள்ள துயரத்தினுலும் அரசன் இறந்து பட்டதனுலும் மகிழ்ச்சியையும் மங்கலத்தையும் தெரிவிப்பனவான தாரை முதலியன இயம்பாமற் சென்றன;அங்ஙனஞ்சென்றவற்றிற்குப் பூரியரதுகுழாத்திடை அறிஞர் பேசாமல் மௌனமாக இருப்பதை உவமைகூறினர்; உவமையணி. "பல்லரி, செல்லிடத்தன்றி ஒன்றுரைத்தல் செல்கலா, நல்லறி வாளரினவிந்த நாவெலாம்" என வருவதும் காண்க. சென்ற-'அன்' சாரியை பெருத முற்று. பி - ம்:—[1] தாளவீட்டமும், தாளங் கொம்புகள். [2] வாரிசைப். [3] வறிஞர். (984)

34.—மகளிர் அணிகலன் பூணுதலின்றிச் செல்லுதலின் வருணனை.

தாவரு நாண் [1] முத லணிய லாற்[2] றகை
மேவரு கலங்களை வெறுத்த மேனியர்
தேவரு மருள்கொளத் தெரியுங் காட்சியர்
பூவுதிர் கொம்பென மகளிர் போயினர்.

(இ - ள்.) தா அரு - அழிதலில்லாத, நாண் முதல் - நாணம் முதலான குணங்களாகிய, அணி அலால்-அணிகலன்களை யல்லாமல், தகை மேவரு-தகுதிபொருந்திய [பெருவிலையுள்ள],கலங்களை -ஆபரணங்களையணிதலை, வெறுத்த-வெறுப்புக்கொண்டு [நீக்கி]

விட்ட, மேனியர்-உடம்பையுடையவரும், (அங்ஙனம் ஆபரணங்களை யணியாத நிலையிலும்), தேவர்உம் மருள்கொள தெரியும் காட்சியர்-தேவர்களும் (இவர்கள்தேவமடந்தையர் தாமோ? என்று) திகைப்புக்கொள்ளுமாறு (பேரழகுடன்) விளங்குகின்ற இனிய தோற்றமுள்ளவருமான, மகளிர்—, பூஉதிர் கொம்பு என-மலர்கள் சிந்தப்பெற்ற பூங்கொம்புபோல, போயினர்—; (எ - று.)

சீராமன் முடிபுனைந்து அரசுபுரியாது கானகஞ்சென்றுள்ளதனால் தாம் கொண்டுள்ள துயரம் புலனாகுமாறு மகளிர் அணிகலங்களைப் பூணாராயினரென்க: இவ்விஷயம் மேல் 37 - ஆஞ் செய்யுள் முதலியவற்றில் விளங்கும். அங்ஙனம் அணிகலங்களைப் பூணாராயினும் தமக்கு இயற்கையில் அழகைச் செய்வனவான நாண்முதலிய மகடூஉக்குணங்கள் நிரம்பியவர் அம்மகளிரென்பார் 'தாவருநாண் முதலணியலாற்றகை மேவரு கலங்களை வெறுத்தமேனியர்' என்றார். "ஏண்பாலோவா நாண் மடமச்சமிவையே தம், பூண்பாலாகக் காண்பவர் நல்லார்" என்றார், கீழ்க்கைகேசிசூழ்வினைப்படலத்தும். அணிகலனைநீத்தநல்லார்க்குப் பூவுதிர்ந்தகொம்பு உவமையாதலை, "தாவின் மரமணிக்கலன்முற்றும் தனித்தனிச்சிதறி, பூவுதிர்ந்ததொர் கொம்பெனப் புவிமிசைப் புரண்டாள்" என்று கீழ்மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலத்தும் காண்க. பி-ம்:—[1] மலர்க்கைகளாற்,முதற்றணியலாய். [2] ததை. (985)

35.—சக்கரவர்த்தியின் வெண்கொற்றக்குடையின்றி மற்றையோரின் கவிகையைக் கொண்ட சேனையின் வருணனை.

அதிர்கடல் வையக மனைத்துங் காத்தவன்
[1] விதிவருந் [2] தனிக்குடை மீதி லாப்படை
[3] பொதிபல [4] கவிகைமீன் [5] பூத்த தாகிலும்
கதிர்மதி நீங்கிய கங்குல் [6] போன்றதே.

(இ-ள்.) அதிர் கடல் வையகம் அனைத்துஉம்-ஒலிக்கின்ற கடலாற்சூழப்பட்ட பூமிமுழுவதையும், காத்தவன்-காத்த சக்கரவர்த்தி பிடித்துக்கொள்கிற, விதி வரும் தனி குடை-முன்றப்படியே (வமிச பரம்பரையாக)வந்த ஒப்பற்ற சூரியகுலத்தாரின் (பெரிய) வெண்கொற்றக்குடை, மீது இலா-மேலே பிடிக்கப்படாமலுள்ள, படை - அச்சேனையானது,—பொதி பல கவிகை மீன் பூத்தது ஆகில்உம்-நெருங்கிய (மற்றைமன்னவரின்) பலசிறுவெண்கொற்றக்குடையாகிய நட்சத்திரங்கள் தோன்றப்பெற்றதாயினும், கதிர் மதி நீங்கிய கங்குல்-கலைகள்நிரம்பிய சந்திரனைப்பெற்றிராத இரவை, போன்றது—; (எ - று.)

மற்றைமன்னவரின் வெண்கவிகைகள் நட்சத்திரங்கள் போல விளங்கினும், பிரதானமன்னவனுடைய பெருவெண்கொற்றக்குடையைப் பெற்றிராத சேனை, நட்சத்திரங்களெல்லாம் விளங்கவும் சந்திரனைப் பெற்றிராத இரவுபோன்று மழுங்கிக்கிடந்ததென்றவாறு: உருவகவணியை யங்கமாகக் கொண்டு வந்த உவமையணி. சூரியவமிசத்து முதலரசனாகிய வைவச்சுவதமநுமுதற் கொண்டு பட்டாபிடேகம்பெற்ற அரசர்களால் தம்முடிமீது பிடிக்கப் பெற்று ஒப்பற்றுவிளங்கும்பெரிய வெண்கொற்றக்குடையென்பார்

'விதி வருந் தனிக்குடை' என்ருர். பி-ம்:—[1]விதிதரு. [2]மதி.[3]பொதிதரு, பொதிவரு, பொதிமலர். [4]கவிகைதள், கவிகைமீப். [5]பூத்தவாயினும். [6]போன்றவே. (986)

36.—சேனைமிகுதியின் வருணனை.

செல்லிய [1]செலவினுற் [2]சிறிய திக்கெனச்
சொல்லிய சேனையைச் சுமந்த தேயெனில்
[3]ஒல்லொலி வேலைநீ ருடுத்த பாரையோர்
மெல்லிய லென்றவர் [4]மெய்ய ரேகொலாம்.

(இ-ள்.) 'செல்லிய செலவினுல் - சென்ற நடையினுல், திக்கு சிறிய-திக்குக்கள் (தமக்குப்) போதுமான விசாலமுள்ளனவல்ல, என-என்று, சொல்லிய - தெரிவிக்கின்ற, சேனையை—, சுமந்தது எனில்-தாங்கிற்றென்ருல்,—ஒல் ஒலி வேலை நீர் உடுத்த பாரை - ஒல்லென்னும் ஒலியையுடைய கடலின்நீரினுற் சூழப்பட்டுள்ள பூமியை, ஓர் மெல்லியல் என்றவர் - பெண்பாலாக(க் கருதி)ச் சொன்னவர், மெய்யர்ஏகொல்-உண்மை கூறியவராவரோ?(எ-று.) —முதலடி-முற்றுமோனை.

மெல்லியல் பெரும்பாரத்தைப் பொருளாதலாலும்,சேனைசமுத்திரத்தைப் பூமிதேவி தாங்கியதனுலும்,பூமியை மெல்லியல்என்றல், உண்மையாகாதென்றவாறு. மெல்லியல்-மென்மையான தன்மையையுடையவள்; பெண்: பண்புத்தொகையன்மொழி. இதனுல், சேனையின்மிகுதி புலப்படுதல் காண்க. பாரை மெல்லியலென்றவரைமெய்யரேகொலென்று பழித்ததனுல், சேனையின் பரந்திருக்குந்தன்மைபெறப்படுவது, அகமலர்ச்சியணியின்பாற்படும். பெருந்திரளான சேனைசெல்லுதற்கு ஏற்ற பரப்பு திக்குக்களுக்கு இல்லையென்பது, 'செல்லிய செலவினுற் சிறியதிக்கெனச் சொல்லிய சேனை' என்பதன் கருத்து.ஏகாரம்-ஈற்றசை. வடமொழியில் பூமிக்குள்ள பெயர்கள் பெண்பாலாக இருத்தல் பற்றி, 'பாரையோர் மெல்லியலென்றவர்' என்றது. பூமியை 'பூமகள்' என்றலும், அச்சொல் பூமியாகிய மகள் என்று பொருள்படுவதோடு பூப்போல் மெல்லிய மகள்என்று பொருள்கொள்ளக்கிடத்தலும் கருதத்தக்கன. பி-ம்:—[1]செலவினில். [2]சிறியதிங்கெனச். [3]ஒல்லியல். [4]மெலியரே, மெய்யரோ. (987)

37.—மகளிரின் தனங்களுடைய வருணனை.

தங்கு[1]தண் [2]சாந்தகில் கலவை [3]சார்கில
குங்குமங் [4]கோட்டில கோவை முத்தில
பொங்கிளங் கொங்கைகள் புதுமை வேறில
தெங்கிள நீரெனத் தெரிந்த [5]காட்சிய.

(இ-ள்.) தண் தங்கு சாந்து-குளிர்ச்சிபொருந்திய சந்தனமும், அகில்-அகில்தேய்வையும்,கலவை-கலவைச்சாந்தும், சார்கில-பூசப்பெருதனவும்,குங்குமம் கோட்டில-குங்குமக்குழம்பு அணியப்பெருதனவும்,முத்து கோவைஇல-முத்துவடங்களையணியாதனவுமான,

பொங்கு இள கொங்கைகள்-பருக்குந்தன்மையுள்ள இளமையான (மகளிரின்) தனங்கள்,—வேறு புதுமை இல - வேறு எவ்வகை யணியும் இல்லாதனவாய், தெங்கு இள நீர் என தெரிந்த காட்சிய- தென்னமரத்துக் காய்த்துள்ள இளநீர்த் தேங்காய் போலத் தோன்றுகின்ற தோற்றத்தையுடையனவாயின; (எ - று.)

மகளிரின் கொங்கைகள், சாந்துமுதலியவற்றைப் பெற்றிரா மையால் தெங்கிளநீர்போலவே தோன்றின வென்றவாறு. மகளி ரின் கொங்கைகள் சாந்துமுதலியன அணியாமைக்குக் காரணம், கீழ்க் கூறப்பட்டது. பி-ம்:—[1]செஞ். [2]சாந்தில. [3]சாத்தில. [4]கோட் டிய, கொட்டில, கொட்டல. [5]காட்சியே. (988)

38.—ஆடவர் தோள்களின் வருணனை.

இன்[1]றுணை வியர்முலை யெழுது [2]சாந்தினும்
மன்றலந் தாரினும் மறைந்தி லாமையால்
துன்றிளங் [3]கொடிமுதற் றூறு [4]நீங்கிய
குன்றெனப் பொலிந்தன குவவுத் தோள்களே.

(இ - ள்.) இன் துணைவியர் முலை எழுது சாந்தின் உம் - இனிய மனைவியரின் தனங்களிலே யெழுதிய தொய்யிற் சந்தனத் தினாலும், மன்றல் அம் தாரின் உம்-நறுமணமுள்ள அழகிய பூமாலைகளினாலும், மறைந்து இலாமையால் - மறைக்கப்படாம லிருந்ததனால்,—துன்று இள கொடி முதல் - நெருங்கிய இளங் கொடிமுதலிய, தூறு-புதர்கள், நீங்கிய - நீங்கப்பெற்ற, குன்று என - மலைபோல, குவவு தோள்கள் - (ஆடவரது) திரண்டுள்ள தோள்கள், பொலிந்தன - விளங்கின; (எ - று.)

மகளிர் கணவரைத் தழுவுவதை நீங்கியமையால், ஆடவரின் தோள்கள் துணைவியர்முலையெழுது சாந்து இல்லாயின. இல்லறம் நடத்துதற்கு அமைந்த துணைவிய ரென்பார் 'இன்றுணைவியர்' என்றார். சாந்து தார் இவைகளால் அணியப்பெறாமையால், கொடி முதற்றூறு நீங்கிய குன்றெனத் தோள்கள் பொலிந்தன வென்க. பி-ம்:—[1] துணையவர். [2]சாந்தினம். [3]கொடிமுகிற்றூசு. [3]நீக்கிய.

39.—மகளிரின் அஞ்சனமணியாத கண்களின் வருணனை.

[1]நறையறு கோதையர் நாட்செய் [2]கோலத்தின்
[3]துறையற வஞ்சனந் துறந்த [4]நாட்டங்கள்
[5]குறைவற நிகர்த்தன கொற்ற முற்றுவான்
கறையறக் [6]கழுவிய கால [7]வேலையே.

(இ - ள்) நறை அறு கோதையர் - வாசனைப்புகை யூடப் பெறாத மயிர்முடியையுடைய மடந்தையர், நாள் செய் கோலத்தின் துறை அற - தினந்தோறுஞ்செய்யப்படுகின்ற அலங்காரத்தின் துறையினின்று நீங்கினமையால், அஞ்சனம் துறந்த-மைதீட்டுத லொழிந்த, நாட்டங்கள் - (ஒளிபொருந்திய அவரது) கண்கள்,—, கொற்றம் முற்றுவான்-வெற்றியை முடித்த ஒருவன், கறை அற கழுவிய-(போர்செய்த காலத்திற் படிந்த) இரத்தக்கறைபோம்படி

கழுவின, காலன் வேலே-காலன்போல் வருத்தந்தரும் வேற்படையை, குறைவு அற நிகர்த்தன-குறைவில்லாமல் ஒத்தன [முற்றுவ்மையாகப் பெற்றன]; (எ - று.)

அஞ்சனமெழுதப்பெறாத கண்களுக்கு, கறைகழுவின வேற்படை வடிவினால் ஏற்ற உவமையாகும். வேலுக்குக் காலன் தொழில் பற்றி உவமையாவனென்று வேறுபாடுகாண்க. துயர்க்காலத்திற் கோலத்தின்துறையறுதல், இயல்பு. முற்றுவான்-பெயர். கொற்றம் முற்றுவான் என்பதற்கு - வெற்றியை முற்றும் பொருட்டு என்று கூறுவதிற் சிறப்பின்மை காண்க. நறையறு கோதையர் என்பதற்கு- (புதியமலர்மாலையைத்தரித்தலில்லாமையால்) தேன்நீங்கிய மாலையை யணிந்தவரெனப் பொருள் கூறுவாருமுளர். பி-ம்:—[1]நறையகிற். [2]கோலத்திற். [3]துறையறி. [4]வாட்கண்கள். [5]குறையற. [6]கழுவில. [7]வேலினே. (990)

40.—மடந்தைமாரின் மேகலையணியா அல்குல். பரிபுரமணியாதஅடி இவைகளின் வருணனை.

விரிமணி மேகலை [1]விரவி [2]யார்த்தில
தெரிவைய ரல்குரு ரொலியி றேரெனப்
பரிபுர [3]மார்க்கில பவளச் சீறடி
அரியின [4]மார்க்கிலாக் கமல [5]மென்னவே.

(இ - ள்.) தார் ஒலி இல் தேர் என - கிண்கிணி யென்னுஞ் சிறுமணிகளின் ஒலியைப் பெறாத தேர்போல, தெரிவையர் அல்குல் - மகளிரின் இடைத்தானம், மணி விரி மேகலை விரவி ஆர்த்தில-மணிகள் பரவப்பதிக்கப்பெற்ற மேகலையைப் பூண்டு ஒலித்தல் இலவாயின; அரி இனம் ஆர்க்கிலா கமலம் என்ன-வண்டுகளின் கூட்டங்கள் ஒலிக்கப்பெறாத தாமரை மலர்போல, (தெரிவையர்) பவளம் சிறு அடி - மடந்தைமாரின் பவளம் போற் செந்நிறமான சிறியபாதங்கள், பரிபுரம் ஆர்க்கில - சிலம்புகள் (தம்மிடத்து) ஒலிக்கப்பெறாதிருந்தன; (எ - று.)

மேகலையார்க்கப்பெறாத அல்குலுக்கு - தாரொலியில்லாத் தேரும், பரிபுரம் ஆர்க்கப்பெறாத பவளச்சீறடிக்கு - அரியினம் ஆர்க்கப்பெறாத கமலமும் ஏற்ற உவமையாகும். பி-ம்:-[1]விரகின், விரைவின், விரவி. [2]ஆர்க்கில. [3]ஆர்த்தில, ஆர்க்கிலாப். [4]ஆர்த்திலாக். [5]அன்னவே. (991)

41.—மகளிர் அணிபூணாமைக்குக் காரணம்.

மல்கிய கேகயன் மடந்தை வாசகம்
நல்கிய தரிவையர் [1]நடுவிற் கேகொலாம்
புல்கிய [2]மணிவடம் பூண்கி லாமையால்
[3]ஒல்கிய வொருவகைப் பொறை [4]யுயிர்த்தவே.

(இ - ள்.) புல்கிய மணி வடம் பூண்கிலாமையால்-(மகளிர் யாவரும் எப்போதும்) அணியுந்தன்மையனவான முத்தாரங்களை யணிந்து கொள்ளாமையால், ஒல்கிய-ஒசியுந்தன்மையனவாகிய (அம்மகளிரின்) இடைகள், ஒருவகை பொறை உயிர்த்த-ஒருவகை

யாக(ப் பாரமின்றி) இளைப்பாறின (இதற்குக் காரணம்), கேகயன் மடந்தை மல்கிய வாசகம் -கேகயவரசன் மகளான கைகேயியினது (கொடுமை) மிகுந்த வரம், நல்கியது - அருள் செய்தது,—அரிவையர் நடுவிற்குஎ கொல் - மகளிரின் இடை யொன்றுக்கு மாத்திரமே போலும்; (எ - று.)

கைகேயியின் வரச்சொல்லால் இராமன் கானகஞ்சென்ற துயரச்செய்தியினால் மகளிர்யாவரும் மணிவடந் துறந்திருந்தனரென்றவாறு. மணிவடம் பூணுதலை மகளிர்ஒழிந்தமையால், மகளிரின் இடை முலைப்பாரம்தவிர மணிவடத்தைப் பொறுக்கும் பாரம் குறையப்பெற்று இளைப்பாறலாயிற்றென்றார்; முலைப்பாரம் நீங்காமையால் 'ஒருவகைப் பொறையுயிர்த்த' என்றது. யாவரும் வருந்த இடையொன்றுமாத்திரம் பொறையுயிர்த்தலால், 'நடுவிற்கே' எனப் பிரிநிலையேகாரங்கொடுத்துக்கூறினார்; **தற்குறிப்பேற்றவணி.** ஒல்கிய - பெயர். பி-ம்:—[1] நடுவினுக்கெலாம், நடுவினிற்கெலாம் [2] மலர்வடம். [3] ஒல்கியது. [4] உயிர்க்கவே. (992)

42.—சேனையானது பொலிவும் களிப்பும் அற்றிருந்தமை.

கோமகன் பிரிதலிற் கோல [1] நீத்துள
தாமரைச் செல்வியும் தவத்தை மேவினள்
காமனு மருந்துயர்க் கடலின் மூழ்கினன்
ஆமென [2] நிகழ்ந்ததவ் வளவில் சேனையே.

(இ - ள்.) கோமகன் பிரிதலின் - இராசகுமாரனாகிய இராமன் (நகரத்தை) விட்டு (க்காட்டுக்குச்) சென்றதனால், கோலம் நீத்து உள தாமரை செல்விஉம் - (தன்) அழகுகெட்டுள்ள தாமரை மலரில் வசிப்பவளான இலக்குமியும், தவத்தை மேவினள் (ஆம் என) - தவஞ்செய்யவிரும்பி அப்பாற்சென்றிட்டாளெனவும்,—காமன் உம்-(மகளிர்க்கும் ஆடவர்க்கும் ஆசைநோயை விளைக்க வல்ல) மன்மதனும், அருதுயர் கடலில் மூழ்கினன் ஆம் என - கடப்பதற்கு அரியதுன்பக்கடலிலே அமிழ்ந்துநிற்கின்றானாகுமெனவும், (கண்டோர் கருதும்படி), அ அளவு இல் சேனை-எல்லையற்ற அந்தப்பரதன் சேனையானது, நிகழ்ந்தது-(பொலிவும் மனக்களிப்பும் அற்றதாக) இருந்தது; (எ - று.)

செல்வச்சிறப்புா மாதரும் ஆடவரும்கூடிக்களித்தலும் இன்றி, அச் சேனை யிருந்தமையின், இவ்வாறு வருணித்தார்; **தற்குறிப்பேற்றவணி.** தசரதன் இறந்துபட்டதனாலும் இராமன் கானகஞ்சென்றதனாலும் அரசியல் நடவாமையால், 'தாமரைச் செல்வியும் தவத்தைமேவினள்' என்று கூறியதாக உரைவகுத்தலு முண்டு. பி-ம்:—[1] நீத்தனள். [2] நிகழ்த்தது, கழிந்தது. (993)

43.—சேனையின் மிகுதி.

மண்ணையும் வானையும் [1] வயங்கு திக்கையும்
[2] உண்ணிய நிமிர்கட லொக்கு மென்பதென்
கண்ணினு [3] மனத்தினுங் கமலத் தண்ணறன்
எண்ணினு நெடிதவ னெழுந்த சேனையே.

(இ - ள்.) மண்ணை உம் -பூமியையும், வானை உம்- ஆகாயத்தையும், வயங்கு திக்கை உம்- விளங்கிய திக்குக்களையும். உண்ணிய- தன்னுட்கொள்ளும்பொருட்டு, நிமிர்-பொங்கியெழுந்த, கடல் - (ஊழிக்காலத்துக்) கடலை, ஒக்கும் - (இந்தச்சேனை) ஒத்திருக்கும், என்பது - என்று சொல்லுவது, என்-எவ்வாறு? [யுகாந்தகாலத்துக்கடலை உவமைகூறுவதும் பொருத்தமற்றதாகுமென்றபடி]; எண்ணின் உம்- (நாம் அச்சேனையின் அளவைப்பற்றி எவ்வளவு) எண்ணினாலும்,அவண் எழுந்த சேனை - அப்போது (பரதனுடன் செல்லுமாறு) புறப்பட்ட சேனையானது,—கமலத்து அண்ணல் தன் - கமலத்தில்தோன்றிய (அந்தக்கடலைப்படைத்த கடவுளான) பிரமதேவனது, கண்ணின் உம் -(படைத்தபொருளைக் காண்கின்ற) கண்களைக்காட்டிலும், மனத்தின் உம் - (படைக்குமாறு கருதுகின்ற அவனது) மனத்தைக் காட்டிலும், நெடிது - மிக்கதாகும்; (எ - று.)

சேனையைப்பற்றி இவ்வளவென்று கூறவேணுமெனக் கருதினாலும், படைத்தற்கடவுளின் கண்களாலும் மனத்தாலுங் காண முடியாதவாறு மிக்குள்ளது அச்சேனை யென்ற இதுதான் நம்மாற் கூறமுடிகின்றது: இப்படிப்பட்ட பெருஞ்சேனைகளுக்கு, மண்ணையும் விண்ணையும் திக்குக்குகளையும் அகப்படுத்திக்கொள்ளும் ஊழிக்கடலும் பிரமனாற்படைத்த பொருளாதலால் உவமையாகாதென்றவாறு. உண்ணிய - செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். பி ம்:—[1]வாங்கு. [2]உண்ணியரே, உண்ணிய நீர்க். [3]அகத்தினும், முகத்தினும். (994)

44.—சேனையின் வருணனை.

[1]அலைநெடும் புனலறக் குடித்த லா [2]லகம்
[3]நிலைபெற நிலைநெறி நிறுத்த லானெடு
[4]மலையினை மண்ணுற வழுத்த லாற் [5]றமிழ்த்
தலைவனை [6]நிகர்த்ததத் தயங்கு [7]தானையே.

(இ - ள்.) அலை நெடு புனல் அற குடித்தலால் - அலைகளையுடைய கடலினது மிக்கநீரை முழுதும் இல்லையாம்படி குடித்தலாலும், (செல்லும்வழியிடையேயுள்ள) அலைகளையுடைய பெரிய நதி முதலியவற்றின் மிக்கநீரைக் குடித்தலாலும்,அகம் நிலை பெற நிலை நெறி நிறுத்தலான் - பூமி (ஒருபுறந்தூக்காது) நிலைபெறும்படி நிலையான முறைமையில் நிற்கச்செய்வதாலும் [பூமி நிலைபெறும்படி நிலையாக ஓர் நெறியில் நிறுத்துதலாலும்], நெடுமலையினை மண் உற அழுத்தலால்-(வானத்தளவும்) ஓங்கியிருந்த விந்திய மலையைப் பூமியினுள்ளாகுமாறு அழுந்தச்செய்ததனாலும் [தான் செல்லும் வழியிலேயுள்ள மலைகளைத் தன்னுடையபாரமிகுதியால் பூமிக்குள்ளே அழுந்தும்படிசெய்தலினாலும்], தமிழ் தலைவனை - தமிழுக்கு (இலக்கணத்தை முதலிற்செய்து) தலைமைபூண்டுள்ள அகத்தியமுனிவனை, அ தயங்கு தானை-விளங்குகின்ற அச்சேனையானது, நிகர்த்தது-ஒத்தது; (எ - று.)

அலைப்புனலைக்குடித்தல்,அகம்நிலைபெறநிலைநெறிநிறுத்தல், மலையினை மண்ணுற அழுத்தல் என்ற தன்மைகளால், அச்சேனை

அகத்திய முனிவனை யொக்கு மென்றார்; **சிலேடை** பற்றிவந்த **உவமையணி**. மாற்றார்க்குவசப்படாது சூரியகுலத்தரசரிடத்தே பூமி நிலைபெறுமாறு செய்வது அச்சேனையே யாதலால், அதனை 'நிலை நெறி அகம் நிலைபெற நிறுத்தலால்' என்றது. இனி, தம்மனத்தைப் புலன்களிற்செலுத்தாது ஐம்பொறியடக்கலைப் பூண்டிருத்தலாற் சேனையை இங்ஙனங் கூறிய தென்றலும் ஒன்று. அகம் என்ற சொல் - பூமி மனம் முதலிய பலபொருள்களுள்ளதாதலை **''மனமுமுள்ளு** மனையும்பாவமும், **புவியும்** மரப்பொதுப்பெயரு **மகமே''** என்ற பிங்கலந்தையினாலும் அறிக.

பூர்வத்தில் முனிவர்களெல்லாம் சேர்ந்து வடமொழியை அபிவிருத்திசெய்து காசியில் வடமொழிச்சங்கமொன்று ஏற்படுத்த, அச்சங்கப்புலவருள் ஒருவனாகிய அகத்தியமுனிவன் மற்றைப் புலவர்களோடு பலகாலுந் தர்க்கஞ்செய்துகொண்டுவந்து ஒருநாள் அவர்களோடு மாறுபட்டு அவர்களிறுமாப்பை யடக்கும்பொருட்டுச் சிவபெருமானிடஞ் சென்று தனது கருத்தை வெளியிட்டுச் சற்றுநேரம்பேசிக்கொண்டிருக்கையில், தான் நின்ற மண்டப முழுதும் திவ்வியபரிமளமொன்று வீச, அகத்தியன் பரமசிவனை நோக்கி, 'சுவாமி! இவ்வாசனை ஏது?' என்று வினவ, பரமசிவன் அவனை அம்மண்டபத்தின் ஓர்மூலைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்க் குவியலாய்ப் போட்டிருந்த சில ஏட்டுப்பிரதிகளைக் காட்டவே, அவற்றைக் கண்டமாத்திரத்தில் அகத்தியன் மதுர மென்று அருத்தங்கொள்ளும் 'தமிழ்'என்னும் இன்பமான பெயரைச் சொல்ல,உடனே பரமசிவன் அந்தப்பாஷைக்கு ஆதாரவிதிகள் இவ்வேட்டுப்பிரதியிலுள்ளனவென்று எடுத்துக்கொடுத்து உபதேசிக்க, அப்போதே தட்சிணத்திலுள்ள பொதியமலைக்குப் போய்த் தனியே வாசஞ்செய்து அவ்விதிகளைக்கொண்டு பேரகத்தியம் சிற்றகத்தியம்என்னும் இலக்கணநூல்களை யியற்றி அவற்றைத் தன்மாணக்கராகிய தொல்காப்பியன் முதலியபன்னிருவர்க்குங் கற்பித்தருளித் தமிழ்ப்பாஷையைத் தழைத்தோங்கச் செய்தானென்பது**வரலாறுஆதலால்,அகத்தியமுனிவனை'தமிழ்த்தலைவன்'**என்றார்.

பி-ம்:—[1] அலைகடனெடும்புனலறக் குடித்தலான், அலைநெடும்புனலறக்குடிக்கையாலகம். [2] நிலைபெற நிலநெறி நிறுத்தலால். [3] மலைகளை. [4] தமிட்டலைவனை. [5] ஒத்தது. [6] சேனையே.

கடல் நெடும்புனல் குடித்த வரலாறு:—தம்பகைவனாகிய விருத்திராசுரன் மற்றும்பல அசுரர்களுடனே கடலில் ஒளித்துக்கொண்டபோது இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அகத்தியமகாமுனிவனை வந்து பிரார்த்தித்தனர். அவன் அக்கடலினீரைத் தனது ஒரு கையால் முற்றும் முகந்து பருகியருளினான்:உடனே ஒளித்திருந்த அவ்வசுரனை இந்திரன் கொன்றனனாக, அவன் வேண்டுகோளின்படி மீண்டும் உமிழ்ந்தன னென்பதாம். **அகம்நிலைபெறநிறுத்திய வரலாறு:**—முன்னொருகாலத்தில், பரமசிவன் முதலிய தேவர்யாவருங் கூடி 'யாம் சேர இருத்தலால் வடதிசை தாழ்ந்து தென்திசை யுயர்ந்தது, இதற்குஅகத்தியனாரேதெற்கில் இருத்தற்கு உரியவர்' என்று அவனை வேண்டிக்கொண்டனர். அவனும் தென்திசைக்கட்போந்து இருதிசையும் ஒப்ப நிலைபரம்பெற்று நடுவு

நிலையடையும்படி பொதியிலின்கண் இருந்தருளினனென்பதாம். **மலையினைமண்ணுற அழுந்தியவரலாறு:**—முன்னொருகாலத்தில் விந்திய மலை, மேருமலை முதலிய எல்லாமலைகளினும் தான் உயரவேண்டுமென்று கருதி ஆகாயத்தையளாவியுயர்ந்து சூரியன்முதலிய கிரகங்களும் நட்சத்திரங்களும் செல்லுகின்ற வழியையெல்லாம் மறைத்துநின்ற பொழுது தேவர் முனிவர்யாவரும் வந்து அதை யடக்கியருளவேண்டுமென்று அகஸ்தியனைப் பிரார்த்தித்தனர். அவன் அங்கு எழுந்தருளி அப்பொழுது தன்னைக்கண்டு வணங்கி நின்ற அம்மலையை 'இனி யான் வடதிசையிலிருந்து தென்திசைக்கட் சென்று மீண்டுவருமளவும் இவ்வாறே தாழ்ந்துகிடப்பாய்' என்றுசொல்லியடக்கியருளி, அம்மலையின்மேலேறி அப்பாற் சென்றனனென்பதாம். (995)

45.—சனங்கள் யாவரும் நீங்கிய அயோத்திமாநகரின் வருணனை.

அறிஞருஞ் [1]சிறிஞரு மாதி [2]யந்தமாச்
செறிபெருந் தானையுந் [3]திருவு நீங்கலால்
குறியவன் புனலெலாம் வயிற்றிற் கொண்டநாள்
மறிகட லொத்தவ் வயோத்தி மாநகர்.

(இ-ள்.) அறிஞர்உம் சிறிஞர்உம் ஆதி அந்தம் ஆ-அறிவுள்ள பெரியோர்முதல் இளைஞர் முடிவாக, செறி-(சனங்கள்) நெருங்கியுள்ள, பெருதானைஉம்-பெருஞ்சேனையும், திருஉம்-இலக்குமியும், நீங்கலால்-நீங்கியதனால்,—அ அயோத்தி மா நகர்-அந்த அயோத்தியாபட்டணமானது,—குறியவன் புனல் எலாம் வயிற்றில் கொண்ட நாள்-குறுமுனிவனாகிய அகத்தியன்(கடலின்) நீரையெல்லாம் பருகி வயிற்றினுட் கொண்டபோது, மறி கடல்-(அலை) மடங்குந்தன்மையுள்ள (அக்) கடலை, ஒத்தது—; (எ-று.)

சேனையும் திருவும் நீங்கியதனால் வெறிச்சென்றிருந்த அயோத்திமாநகர்க்கு, அகத்தியன்பருகியதனால் அவ்வாறான கடல் உவமையாம். திரு நீங்குதல்-நகரத்தின் ஒளிகெடுதல்;சீதை சென்றதைக் குறிக்குமெனினுமாம். சிறிஞர்-'வறிஞர்' என்பதிற்போல ஞகரம்-பெயரிடைநிலை: பி - ம்:—[1]சிறியரும், செறிஞரும். [2]அந்தமாம், அந்தமாய். [3]திருவின். (996)

46.—படைசென்ற வழியின் வருணனை.

பெருந்திரை நதிகளும் வயலும் [1]பெட்புறு
மரங்களு [2]மலைகளு மண்ணுங் கண்ணுறத்
[3]திருந்தலி லயோத்தியாந் [4]தெய்வ மாநகர்
அருந்தெரு வொத்ததப் படைசெ லாறரோ.

(இ-ள்.) பெரு திரை நதிகள்உம் -பேரலைகளைக்கொண்டயாறுகளும்,வயல்உம்—,பெட்புஉறு மரங்கள்உம்- விரும்பத்தக்க மரங்களும், மலைகள்உம்—, மண்உம்—, கண்உற-கண்ணுக்குப்புலனாக (அவற்றைப்பார்த்துக்கொண்டு), அ படை-அந்த(த் தசரதன்) சேனை, செல்-சென்ற, ஆறு - வழியானது,—திருந்தல்இல் அயோத்தி ஆம் தெய்வம் மாநகர் அரு தெரு ஒத்தது-திருத்தப்

படாத அயோத்தியெனுந் தெய்விக நகரத்தின் தெருவை யொத்திருந்தது; (எ - று.)—அம்ரா-ஈற்றசை.

அயோத்திமாநகரின் வீதியே தசரதன்படை செல்லப் பெற்றிருக்குமாதலால், படை சென்றவழி, அயோத்திவீதியைப் போன்றதென்றார்; கீழ் அயோத்திமாநகரம் வெறுவியதான மையைக் கூறிய கவி இதனால், படைசென்ற வழி அயோத்தி வீதிபோற் பொலிவு பெற்றதென்று வருணிக்கின்றாரென்க. நகர வீதிபோலச் செவ்வனே படைசெல்லும்வழி யிராதாதலால், அயோத்தியின் தெருவுக்கு 'திருந்தலில்' என அடைமொழி கொடுத்தார். இனி, நதியென்றும் வயலென்றும் மரமென்றும் மண்ணென்றும் காணுதல் முடியாதபடி செல்லும்போது,படை பரந்திருத்தலால், பரந்துள்ள அயோத்திவீதியைச் சேனையொக்கு மென்று கூறலுமாம். 'பெட்புறும்' என்பதை நதிகள் முதலிய வற்றிற்கும் அடைமொழி யாக்கலாம். பி - ம்:—[1]பெட்புற. [2]செடிகளும் [3]திருந்துற. [4]செல்வ, தேவ. (997)

47.—அச்சேனையில் யானையின் மதமணமன்றி வேறுமணம் இல்லாதிருத்தல்.

[1]தார்கடாங் [2]கோதைதாஞ் [3]சாந்தந் தாந்தகை
[4]ஏர்கடாங் [5]கலவைதாங் [6]கமழ்ந்த தின்றென்பார்
கார்[7]கடா மெனமிகக் கடுத்த கைம்மலை
வார்கடா [8]மல்லதம் [9]மன்னன் சேனையே.

(இ - ள்.) கார்கள் தாம் என மிக கடுத்த - (இவைகள்) மேகங்களாகுமென்று சொல்லுமாறு முற்றுவமையாயமைந்த, கைம்மலை - யானைகளின், வார் கடாம் அல்லது - பெருகும் மத நீர்ப்பெருக்கின் மணங்கமழ்வதன்றி,—அ மன்னன் சேனை -அந்த தசரதமன்னவனது சேனையில்,—தார்கள் தாம்-(மார்பில் அணி யும்) பூமாலைகளோ, கோதை தாம் - (மயிர்முடியிற்சூடும்) மாலை களோ, சாந்தம் தாம் - (மார்பிற் பூசிக்கொள்ளுஞ்) சந்தனமோ, தகை ஏர் கடாம் கலவை தாம் - சிறப்புள்ள அழகமைந்த கலவைப்பூச்சுகளோ, கமழ்ந்தது இன்று - மணம்வீசியதில்லை, என்பார்—: (எ-று.)—ஆல் - தேற்றம்.

'என்பார்' என்பதை அசையாகக்கொள்ளுதலுமாம். யானை களின் மதம்தவிர, வேறு சந்தனம் மலர் இவற்றின்மணமோ, அந்தச்சேனையிற் கமழவில்லை யென்றவாறு. அங்ஙனம் அச் சேனை சாந்து மலர் என்ற இவைகளைத்துறந்தமைக்குக் காரணம், இராமனைப்பிரிந்த துயராகுமென்பது, முன்னமே கூறப்பட்டது. 'கார்கடாமென' என்ற இடத்திலுள்ள என என்னுஞ் சொல்லுக் குப்பின் 'உள்ள' என ஒருசொல் வருவித்து, கார்கள் தாம் என உள்ள, மிகக் கடுத்த - மிகவுஞ் சினமுள்ள, யானை யென்பாரு முளர். கைம்மலை யென்ற உவமையாகுபெயரில், மலையென்றது, கையென்றகுறிப்பால், யானையைக் காட்டிற்று. இரண்டாமடியில், கடாம்=கடாவும்என்ற செய்யுமெனெச்சத்து ஈற்றுயிர்மெய் சென்றது. இச்செய்யுள் - திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியைக்கொண்

டது. இச்செய்யுள் ஓசைநயம் பயப்பது காண்க. பி-ம்:—[1] தார்க டான். [2] கோதைதான். [3] தாமந்தாந்தகை, தாமந்தான்றகை, சாந்தன்ருன்றகை, சார்ந்திலாவகை. [4] ஏர்கடான், போர்கடாம். [5] கலவைதான். [6] கமழ்ந்தின்றென்பரால், அமைந்ததின்றெனக். [7] கடாமென முகங்கடுத்த, கடாங்கடந்தனவனைய, கடாங்கார்த்தன வனைய, கடாங்கடத்தனவனைய. [8] இல்லது, மணந்தரு, [9] மன்னர்.

48.—ஆடவர் குண்டலம் முதலியன பூணுதிருத்தல்.

ஆளுலாங் கடலினு மகன்ற [1]வக்கடல்
தோளுலாங் குண்டல முதல [2]தொல்லணி
கேளுலா மின்னொளி கிளர்ந்த தில்லையால்
வாளுலா நுதலியர் [3]மருங்கு [4]லல்லதே.

(இ - ள்.) ஆள் உலாம் கடலின் உம் அகன்ற அ கடல்-மானுடர் (மரக்கலமேறிச்) செல்லுந்தன்மையுள்ள உவர்க்கடலைக்காட்டிலும் பரந்துள்ள அந்தச் சேனைசமுத்திரத்திலே,-வாள் உலாம் நுதலியர் - ஒளி விளங்குகின்ற நெற்றியையுடைய மகளிரின், மருங்குல் அல்லது-இடையானது (மின்னல்போல் விளங்கியதே) அல்லாமல், தோள் உலாம் குண்டலம் முதல தொல் அணி-தோளில் அசைந்தாடுந் தன்மையுள்ள குண்டலம் முதலிய பழமையான அணிகலன்களின், கேள் உலாம் மின் ஒளி கிளர்ந்தது இல்லை-நிறம் விளங்குகின்ற மின்னல் போன்ற ஒளி விலகிவிலகியொளிர்தல் இல்லையாயிற்று; (எ - று.)

சேனையில் யானைமதமணமல்லது வேறு மலர்சாந்துகளின் மணமில்லை யென்று கூறினாற்போல, இங்கு, மகளிரின் இடை மின்னல்போல் விளங்கியதன்றி, அச்சேனையிலுள்ளார் பூணாமையால் அணிகலன்களினொளி மின்னல்போல விளங்கவில்லை யென்கிறார்: ஒழிந்துக்காட்டணி. 'வாணுதல்' என்பதுபோல, 'வாளுலா நுதல்' என்றார். கடலினும் அகன்ற ஆள் [வீரர்] உலாம் அக்கடல் என்று கூட்டிப் பொருள் காணலுமாம். கேள் = கேழ்: ழகரத்துக்குளகரம்போலியாகவந்தது. [3] மருங்குல் [4] போலவே என்ற பாடத்துக்கு-மருங்குல்விளங்குவதுபோல அணியின்மின்னொளி விளங்கவில்லை யென்க. [3] மருங்குல் [4] அன்னதே என்ற பாடத்துக்கு - நுதலியரின் மருங்குல் மிகவும் நுண்மையால் வெளிப்படையாகக் காணுதிருத்தல் போலத் தொல்லணிகளினொளி காணப்படாததாயிற்றென்க. ஆல்-தேற்றம்: ஈற்றசையுமாம். பி-ம்:—[1] இக். [2] சொல். [3] மருங்கின். (999)

49.—மத்தளம் முதலியன ஒலியாதிருக்கும் படையின்வருணனை.

மத்தள முதலிய வயங்கு பல்லியம்
ஒத்தன சேறலி [1]னுரையி லாமையின்
[2]சித்திரச் சுவர்நெடுஞ் சேனை [3]தீட்டிய
பத்தியை [4]நிகர்த்ததப் படையி னீட்டமே.

(இ-ள்.) வயங்கு மத்தளம் முதலிய பல்இயம்-(ஒலி) விளங்குந் தன்மையுள்ள மத்தளம்முதலிய பலவாச்சியங்கள்,உரை இலாமை

யின் ஒத்தன சேறலின்- ஒலித்தல் இல்லாமையால் (பல்லிய மென்ற பேர்மாத்திரம்[1]) பொருந்தியனவாய் (அந்தப்படையிற்) செல்வதனால்,-அ படையின் ஈட்டம்-(பரதனுடன் சென்ற) அந்தச் சேனையின் கூட்டம்,நெடு சுவர் சித்திரம் தீட்டிய சேனை பத்தியை-நீண்டசுவரிலே சித்திரமாக எழுதப்பட்டசேனையின் தொகுதியை, நிகர்த்தது-ஒத்திருந்தது; (எ - று.)

சேனைகள் செல்லும்போது பலவகை வாச்சியங்களை யொலித்துக்கொண்டு செல்லுதல், வழக்கம்: பரதனுடன் சென்ற சேனை அங்ஙனம் வாச்சியங்களை யொலித்தலின்றிச்சென்றதனால், சித்திரத்தில் தீட்டிய சேனைபோன் றிருந்த தென்றார். கீழ் "தாரையுஞ் சங்கமும்" (33) என்ற பாடலிற் பல்லியம் ஒலியாமையைக் கூறின கவி, இச்செய்யுளாற் பல்லியம் ஒலிக்கப்பெறாத படையை வருணிக்கின்றாரென்றறிக. பி-ம்:—[1]உரையிலாமையாற். [2]சித்திரத்தவர். [3]தீண்டிய. [4]நிகர்த்த. (1000)

50.—ஆடவர் மடவார்மீது காதலொழிந்திருத்தல்.

[1]ஏடறு கோதையர் விழியி னெய்தகோல்
ஊடுற வுரந்தொளைத் துயிரு ணுவகை
ஆடவர்க் கரும்பெருங் கவச மாயது
காடுறை [2]வாழ்க்கையைக் கண்ண னண்ணவே.

(இ - ள்.) கண்ணன் - திருமாலின் அமிசாவதாரமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீராமன், காடு உறை வாழ்க்கையை-காட்டிலே வசித்தலாகிய, வாழ்க்கையை, நண்ண-பொருந்தியதனால்,(அச்செயல்),- ஏடு அறு கோதையர் -புறவிதழ் நீக்கிய மலர்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட மாலையைச்சூடிய மகளிர், விழியின் -கண்களினின்று, எய்த—, கோல்-(பார்வையாகிற) அம்பானது, உரம் ஊடு உற தொளைத்து-மார்பினை யூடுருவுமாறு தொளைசெய்துகொண்டு, உயிர் உணு வகை-(ஆசைநோயால் தம்) உயிரை யுண்ணுதவாறு, ஆடவர்க்கு-ஆண்கட்கு, அரு பெரு கவசம் ஆயது-பெறுதற்கு அரிய பெரியகவசமணிந்ததைப் போன்றது; (எ - று.)

ஸ்ரீராமன் காட்டிற்குச்சென்றதனால் தோன்றிய துயர், ஆடவர்க்கெல்லாம் மனத்திற் பொங்குதலால், அந்த ஆடவர்யாவரும் மகளிரின் கண்ணுக்காகியஅம்புக்கு இலக்காகியும் காதல்கொள்ளாராயின ரென்க. காடுறை வாழ்க்கையை நண்ணியதானது, மடவார்விழிக்கோலை யூடுருவவொட்டாது ஆடவர்க்குக் கவசம் பூட்டியதுபோலாயிற் றென்று வருணித்தார். செயலைக் கவசமென்றுசொல்லுதல் பொருந்தாதாதலால், கவசம் என்பதற்கு-கவசமணிதல் எனக் கூறப்பட்டது. பி - ம்:—[1]ஏடுறை. [2]வாழ்க்கையச். (1001)

51.—இதுவும் அது.

கனங்குழைக் [1]கேகயன் மகளிற் கண்ணிய
சினங்கிடந் தெரிதலிற் [2]றீர்ந்த வேகொலாம்

அனங்கனைங் [3]கடுங்கணை [4]யடரு [5]மாடவர்
மனங்கிடந் [6]துண்கில மகளிர் கொங்கையே.

(இ - ள்) 'அனங்கன் ஐ கடு கணை அடரும் ஆடவர் மனம்-மன்மதனது ஐந்தாகிய கொடிய அம்புகளால் (இராமன் வனஞ் செல்வதற்கு முன்பெல்லாம்)நெருக்கப்பட்ட ஆடவரின்மனங்கள், மகளிர் கொங்கை கிடந்து - மகளிரின் தனங்களிலே தங்கி, உண்கில - (அவற்றை) அநுபவியாதொழிந்தன: (இதற்குக்காரணம்), —கனம் குழை கேகயன் மகளின் - பொன்னாலியன்ற குழையென்னும் கர்தணியையணிந்த கைகேயியினிடத்தில், கண்ணிய சினம் - மூண்ட சினமாகிய நெருப்பு, கிடந்த-(மடவாரின் நெஞ்சினுள்) நிலைத்திருந்து, எரிதலின் - மிகுந்து தோன்றுதலால், (அக்கொங்கை சுடுமென்று அஞ்சி), தீர்ந்த ஏ கொல் - (அதினின்று) மீண்டனவோ? (எ-று.)

ஆடவர்மனம் மகளிரின் கொங்கையிற்சென்று காதல் கொண்டு அவற்றை நுகராமைக்குக் காரணம், மகளிர்மனத்திலே கைகேயிசெய்த கொடுந்தொழிலுக்காக அவளிடத்துச் சினம் மூண்டு எப்போதும்பற்றியெரிதலால் அவர்களின் தனங்களும் சுடுமென்ற அச்சந்தானேஎன்று வருணித்தார்: **ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** [6]உணங்கில என்ற பாடத்துக்கு - அழுந்தியனவில்லைஎன்று பொருள்கூறுப. பி - ம்:—[1]கைகயன். [2]தியந்த. [3]கொடுங்கணை, கொடுங்கணைக்கு, தொடுங்கணை. [4]கடந்த, இடைந்த, கிடைத்த, மிடைந்த. [5]மாதவர். [6]உறைந்தில, உணங்கிய. (1002)

52.—சேனை செல்ல, பரதன் சத்துருக்கினனுடன் போதல்.

இன்னண நெடும்படை யேக வேந்தலும்
தன்னுடை[1]த் திருவரைச் [2]சீரை சாத்தினன்
பின்னிளை யவனொடும் பிறந்த துன்பொடும்
நன்னெடுந் தேர்மிசை நடத்தல் மேயினன்.

(இ - ள்.) இன்னணம் - இப்படி, நெடு படை-அப்பெருஞ் சேனை, ஏக - செல்ல,—ஏந்தல்உம் -பெருமையிற் சிறந்தோனாகிய பரதனும், தன்னுடை திரு அரை சீரை சாத்தினன் - தன்னுடைய அழகிய அரையிலே மரவுரியைத் தரித்தவனாகி, பின் - (தன்) பின்னே (தொடர்ந்துவருகிற), இளையவனொடும் - தம்பியாகிய சத்துருக்கினனுடன், பிறந்த துன்பொடுஉம் -(மனத்துத்) தோன்றிய துயரத்துடனே, நல் நெடு தேர் மிசை-அழகிய பெரிய தேரின்மீது, நடத்தல் மேயினன் - செல்லத்தொடங்கினான்;

சேனையைத் தொடர்ந்து தம்பியோடு பரதன் செல்ல லாயினனென்க. அங்ஙனஞ் செல்லும்போது தன்பொருட்டாகஇராமபிரானுக்கு வனவாழ்க்கை நேர்ந்திருப்பதுகுறித்து அந்தப்பரதனுக்கு நெஞ்சில் துயரம் பொங்கிற்றென்க. இளையவனொடும், துன்பொடுந்தேர்மிசை நடத்தல்மேயினன் - **உடனவிற்சியணி.** வடநூலார் ஸஹோக்தியென்பர். பி - ம்:—[1]நெடுவரை, அரையினில். [2]சீரஞ்.

53.—பரதன், தாய்மார்முதலியவரோடு நகரவாசலை யடைதல்.

தாயரு மருந்தவத் தவருந் [1]தந்தையின்
ஆயமந் திரியரு மளவில் சுற்றமும்
தூயவந் தணர்களுந் தொடர்ந்து [2]சூழ்வரப்
போயினன் றிருநகர்ப் [3]புரிசை [4]வாயிலே.

(இ-ள்.) தாயர்உம் - தாய்மார்களும், அரு தவத்தவர்உம் - (செய்தற்கு) அரிய தவத்தைச்செய்பவராகிய முனிவர்களும், தந்தையின் ஆய மந்திரியர்உம் - (தனக்குத்) தந்தைபோற் கௌரவம் பாராட்டத்தக்கவராகிய மந்திரிமார்களும், அளவு இல் சுற்றம்உம் - அளவிடப்படாத [மிகப்பலரான] சுற்றத்தவரும், தூய அந்தணர்கள்உம்-பரிசுத்தகுணமுள்ளவரான பிராமணர்களும், தொடர்ந்து—, சூழ்வர - சுற்றிலும்வர, திரு நகர் புரிசை வாயில் - அவ்வயோத்திமாநகரின் மதில்வாயிலில், போயினன் - போனான்; (எ-று.)

தந்தைபோலத் தனதுநன்மையை நாடுபவராதலின் 'தந்தையினுய மந்திரியர்' என்றது. பி-ம்:—[1]தன்கிளை. [2]சூழ்தரப். [3]புறத்து. [4]வாயினே. (1004)

54.—மந்தரைவருதல்கண்டு சத்துருக்கினன் அவளைப் பற்ற, பரதன் விலக்கிச் சொல்லத் தொடங்குதல்.

மந்தரைக் கூற்றமும் வழிச்[1]செல் வாரொடும்
[2]உந்தியே போதல்கண் டிளவ லோடி [3]யார்த்து
அந்தரத் [4]தேற்றுவா னழன்று [5]பற்றலும்
சுந்தரத் தோளவன் விலக்கிச் சொல்லுவான்.

(இ - ள்.) மந்தரை கூற்றம்உம் -மந்தரையென்னும் யமனும், வழி செல்வாரொடுஉம் - பயணப்பட்டுப் போகுபவருடனே, உந்திஏ போதல் கண்டு - தள்ளிக்கொண்டு (தானும்) போவது கண்டு,—இளவல் - (தசரதகுமாரர் நால்வருள்) இளையவனாகிய சத்துருக்கினன், அழன்று - மனங்கொதித்து, ஓடி - (அவளைப் பற்றுமாறு) ஓடிச்சென்று, ஆர்த்து - ஆரவாரித்து, அந்தரத்து ஏற்றுவான் - ஆகாயத்திற் செலுத்துமாறு, பற்றலும்-(கையாற்) பிடித்துக் கொள்ளுதலும்,—சுந்தரம் தோள் அவன் - அழகிய தோள்களையுடையவனாகிய பரதன், விலக்கி - (அவனது செயலைத்) தடுத்து, சொல்லுவான் - (பின்வருமாறு) கூறுவானாயினன்; (எ - று.)—அதை, மேல் இரண்டு கவிகளிற் காண்க.

தசரதனுடைய உயிர்போவதற்கு மந்தரையின் கலகமே முக்கிய காரணமாதலால், 'மந்தரைக் கூற்றம்' என்றார். கூற்றமும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு: இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புமாறுதூண்டிய பாவியும் அப்போது பயணப்பட்டாளென்பதை விளக்கும். அபரகிரியைகளை நிறைவேற்றியபின்பு, இராமனிடஞ் செல்ல முயலும் பரதனைப் பார்த்துச் சத்துருக்கினன் 'தன்னைக் காத்துக்கொள்ளும் வல்லமைவாய்ந்த இராமன் ஒருபெண்பிள்ளை

யாற் காட்டிற்குத் துரத்தப் பட்டானே ! இது என்னவிசித்திரம்? தந்தையின்வயத்தனான இராமன் என்செய்வானென்பாயோ, சரி: இலட்சுமணனாவது தந்தையைத்தடுத்து இராமனை வனவாசஞ்செய்யவொட்டாது ஏன்செய்யவில்லை? பெண்ணொருத்திக்கு வயப்பட்டு நியாயாநியாயம் தெரியாத மன்னவனை நியாயத்தை யாராய்ந்து முன்னமே தண்டிக்கவேண்டும்' என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், கூனியாகிய மந்தரை தான்விரும்பினபரதாபி டேகத்தை எதிர்பார்த்தவளாய்ப் பலவகையணிகலங்களை யணிந்து அந்தப்பக்கமாகவர, வாயில்காவலர் அவளைப்பிடித்துச் சத்துருக்கினனிடம் கொண்டு வந்து 'இவ்வளவு குழப்பத்துக்குங் காரணம் இந்தப் பாபிஷ்டையே: இவளை உமது விருப்பின்படி தண்டிக்கலாம்' என்று விட, சத்துருக்கினன், இவள் தான் செய்த தீமையின் பயனை யனுபவிக்கட்டுமென்றுசொல்லி அவளது தோழியர் அஞ்சிநடுநடுங்கும்படி அவளைக் கீழேதள்ளி இழுத்துக்கொண்டு செல்ல, கைகேயி அவளை விடுவிக்குமாறு வர, அவளையும் சத்துருக்கினன் அதட்டிக்கோபமுற்றிருக்க, பரதன் நியாயஞ்சொல்லி விடுவித்தா னென்று முதனூலிலுள்ளது.

பி-ம்:—[1]செல்வாருடன். [2]உந்தினள். [3]பேர்ப். [4]பார்த்தலும். [5]எற்றுவான் என்றும் படிக்கலாம். (1005)

55.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-பரதன் சத்துருக்கினனைச் சமாதானப்படுத்தி அழைத்துப்போதலைத் தெரிவிக்கும்.

முன்னையர் முறைகெட முடித்த பாவியைச்
சின்னபின் னஞ்[1]செய்தேன் சினத்தைத் [2]தீர்வனுன்
என்னை[3]யின் றென்னையன் றுறக்கு [4]மென்றலால்
அன்னையென் றுணர்ந்தில [5]னைய னேயென்ருன்.

(இ-ள்.) முன்னையர் முறைகெட-முன்னையோரின் முறைமை மாறுபட, முடித்த - (தான் மனத்துள்ள துராசையை வரத்தின் மூலமாகத்) தீர்த்துக்கொண்ட, பாவியை-தீவினையையுடைய (என்) தாயை, நான்—, சின்னபின்னம் செய்து-கண்டதுண்டமாக்கி, என் சினத்தை தீர்வன்-என் கோபத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டிருப்பேன்; (ஆயினும் நான் அவ்வாறுசெய்யாது ஒழிந்தது), ஐயனே—! (நான் அவ்வாறு என்தாயைக் கொன்றேனேயானால்), என்னை—, இன்று—, என் ஐயன் - என்தலைவனான இராமபிரான், துறக்கும் - (தாயைக்கொன்ற நீ என் தம்பியாக இருத்தற்கு உரியவனல்லையென்று சொல்லித்)துறந்துவிடுவான், என்று - என்ற இக்காரணம்பற்றியே(ஆகும்), அலால்-(இது) அல்லாமல், அன்னை என்று உணர்ந்திலன் - என்தாயென்று கருதினேனல்லேன், என்ருன் - என்றுகூறினான்; (எ - று.)

கூனியைப்போல் நிமித்தகாரணமாக வன்றி இராமன் கானகஞ்செல்லுதற்கு முதன்மைக்காரணமாயிருந்த என்தாயை, தாய் என்ற கௌரவத்தாற் கொல்லாது விட்டிட்டேனல்லேன்; பின்னை யாது காரணம்பற்றி யெனில், நான் என்தாயைக் கொன்றிட்டேனேயானால், அது இராமனது திருவுளத்துக்கு

என்மீது சினத்தை மூட்டுவிக்கு மென்பது பற்றியே யென்றன னென்க.பி-ம்:—[1] செய்து சினத்தைத். [2] தீர்வெனேல். [3] அன்று. [4] ஆதலால். [5] ஐயநான். இதுவும் அடுத்த கவியும் சிலபிரதியில் இல்லை: சிலபிரதியில் "அல்லணை" (58) என்று தொடங்கும் பாடலுக்குப்பின் இது உள்ளது. (1006)

56. ஆதலான் முனியுமென் றைய னந்தமில்
வேதனைக் கூனியை வெகுண்டு மென்னினும்
கோதிலா வருமறைக் குலவு நூல்வலாய்
போதுநா மென்றுகொண் டரிதிற் போயினன்.

(இ-ள்.) ஆதலால் - (என்னை இராமன் துறப்பானென்றே கைகேயியைக் கொல்லாது விட்டேன்) ஆகையால், கோது இலா அருமறை குலவு நூல் வலாய்-குற்றமற்ற அரும்பொருளையுடைய வேதமாகிய விளங்குகின்ற சாத்திரத்தில் வல்லவனே! ஐயன் முனியும் என்று - இராமபிரான் சினப்பானென்ற காரணத்தினா லேயே, அந்தம் இல் வேதனை கூனியை - எல்லையில்லாத வருத் தத்தை (உலகத்தோர்க்கெல்லாம்) உண்டாக்கிய கூனியென்பவள் மீது, வெகுண்டும் என்னின்உம் -சினங்கொண்டுள்ளோமானாலும், நாம்—, போதும் - விட்டிட்டுச்செல்வோம், என்று-எனச்சொல்லி, அரிதில் கொண்டு - சிரமப்பட்டு(ச் சத்துருக்கினனை) உடன் அழைத்துக்கொண்டு, போயினன் - பயணமாயினன்; (எ - று.)

'கோதிலா வருமறைக் குலவு நூல்வலாய்' என்ற விளி-வேத நூலில் வல்ல நீ ஒருமாதின்பொருட்டு இங்ஙனஞ் சினங்கொண்டு நிற்பது தகுதியன்று என்ற பொருளைக் குறிப்பிக்கும். வெகுண் டும் - தன்மைப்பன்மை இறந்தகால வினைமுற்று. (1007)

57.—பயணப்பட்ட முதனாளில் இராமன் தங்கிய சோலையில் பரதன் சேனைமுதலியவற்றோடு தங்குதல்.

மொய்பெருஞ் சேனையு மூரி [1]மாக்களும்
[2]கய்கலந் தயலொரு கடலிற் சுற்றிட
அய்யனுந் தேவியு மிளைய [3]வாளியும்
வய்கிய சோலையிற் றானும் வைகினன்.

(இ - ள்.) மொய் பெரு சேனைஉம் - திரண்டமிக்க படைகளும் [யானை குதிரைகளும்], மூரி மாக்கள்உம்- வலிமையமைந்தகாலாட் படையும், கய்கலந்து-ஒழுங்காகத்திரண்டு, அயல்-(தன்) பக்கத் திலே, ஒரு கடலில் சுற்றிட-ஒருகடல்போற் சூழ்ந்திருக்க,அய்யன் உம் தேவிஉம் இளைய ஆளிஉம்-இராமபிரானும் சீதாதேவியும் யாளிபோல்பவனாகிய இளையபெருமாளும், வைகிய-(முதனாளில்) தங்கிய, சோலையில்—, தான்உம்—, வைகினன் - தங்கினன்;

இராமன் தங்கின இடம் என்ற காரணத்தினால் அன்புபாராட் டிப் பரதன் தங்கினா னென்பது, தோன்றும். இரண்டாவது முதலிய அடிகளில் முதலில் எதுகைநோக்கிப் போலிகள் வந்தன.

பி-ம்:—[1] ஞாலமும். [2] கைபரந்தயலொரு, கைகயள் தனயனோர். [3] யாளியும், யானையும். (1008)

58.—இராமன் வைகிய புல்லில் மண்ணில்தானே பரதன் தங்கியிருத்தல்.

அல்லணை நெடுங்கணீ ரருவி யாடினன்
கல்லணை கிழங்கொடு [1]கனியு [2]முண்டனன்
வில்லணைத் துயர்ந்ததோள் வீரன் வைகிய
புல்லணை [3]மருங்கில்தான் பொடியின் வைகினன்.

(இ-ள்.) அல்-அவ்விரவில், நெடு கண் அணை - பெரியகண்களிற் பொருந்திய [கண்களினின்று பெருகிய], நீர் அருவி-கண்ணீராகிய அருவியிலே, ஆடினன்-மூழ்கி, கல் அணை கிழங்கொடு-மலையில் தோன்றுங் கிழங்குகளுடனே, கனிஉம்-பழங்களையுமே, உண்டனன்-உணவாகக்கொண்டவனாய்,— தான் - பரதன், வில் அணைத்து உயர்ந்த தோள் - வில்லை அணைத்திருப்பதனாற்(காழ்ப்புக்கொண்டு) சிறந்துதோன்றுகின்ற தோள்களையுடைய, வீரன்-இராமபிரான், வைகிய - தங்கியிருந்த, பொடியின் - புழுதியிலே, புல் அணை மருங்கில் - புற்படுக்கையினிடத்து, வைகினன் - தங்கினன்; (எ - று.)—பி - ம்:—[1] காயும். [2] உண்டிலன். [3] மருங்குறன், மருங்கிற்றன், மருங்குலின். (1009)

59.—அங்கிருந்து காலினாலேயே பரதன் நடந்து செல்லுதல்.

ஆண்டுநின் றாண்டகை யடியி னேகினன்
ஈண்டிய நெறியெனத் தானு மேகினன்
[1]தூண்டிடு தேர்களுந் [2]துரக ராசியும்
காண்டகு கரிகளுந் தொடரக் காலினே.

(இ - ள்.) 'ஆண்டு நின்று - அவ்விடத்திலிருந்து, ஆண்தகை-ஆண்மைகுணமுடைய இராமபிரான், ஈண்டிய நெறி-நெருங்கிய வழியிலே, அடியின் ஏகினன்-காலினாலேயே நடந்து சென்றான்,' என-என்ற காரணத்தினால், தூண்டிடு தேர்கள்உம-தூண்டிச்செலுத்தப்படுந் தேர்களும், துரக ராசிஉம்-குதிரைத்தொகுதிகளும், காண்தகு கரிகள்உம் -காணுதற்குஇனிய யானைகளும், தொடர-தொடர்ந்துவர, தான்உம்-பரதனும், காலின் ஏ-(தன்) காலினாலேயே, ஏகினன்-நடந்துசென்றான்; (எ - று.)

இராமபிரான் காலினால்நடந்துசென்றிருக்க, அவ்விடத்துத் தேரின்மீது செல்லுவது தன்நிலைக்குத் தகாதுஎன்று பரதன் அவ்விடத்துக் காலினாலேயே நடந்துசெல்லலாயினனென்க. "படைதனக்கியானைவனப்பாகும்," "யானையுடைய படைகாண்டல்முன்னினிதே" என்பவாதலால், 'காண்டகு கரிகள்', என்றார். பி - ம்:— [1] தூண்டிய. [2] துரகவெள்ளமும். (1010)

ஆறுசெல்படலம் முற்றிற்று.

———

11-ஆவது குகப்படலம்

இராமனைக் கான்கத்தினின்று மீட்டுக்கொண்டுவருமாறு பயணப்பட்ட பரதாழ்வான் குகப்பெருமானைச் சேர்ந்ததைத் தெரிவிக்கும்படலமென்பது,பொருள். குஹன் என்ற வடசொல்லுக்கு- அஜ்ஞானவிருளைப் போக்கியவனென்பது பொருள். இனி, பகைவர்படையினின்று தன்படையைக் காத்துக்கொள்பவனென்றும் பொருள்கூறலாம். இது-முதலில் முருகக்கடவுட்குப் பெயராய், பின்பு அவனைப்போன்ற பல பராக்கிரமங்களைக்கொண்ட வேடர்பிரானுக்கு ஆயிற்று. சில பிரதிகளில் இப்படலத்துக்குப் பெயர் **கங்கைகாண்படல**மென்றும், சில பிரதிகளில் **கங்கைப்படலம்** என்றுங் காணப்படுகின்றது; இவ்விரண்டனுள் எப்பெயரேனும் ஏற்கும்; இராமனை மீட்டுக்கொணருமாறு சென்ற பரதன் கங்கையைக் கண்டு கடந்ததைத் தெரிவிக்கின்ற படலமெனப்பொருள்காண்க.

காலினால் நடந்துசென்ற பரதன் கோசலநாட்டைக் கடந்து கங்கைக்கரையை யடைந்தானாக, சேனைகள் கங்கைநீரைக் கலக்கலாயின. அப்போது சிருங்கிபேரபுரத்தரசனான குகன் பரதன் சேனையோடு வருவதுகண்டு, இவன் நமது தலைவனான இராமனைக் காட்டுக்குத்துரத்தியதோடு அமையாமல்இங்குந்துரத்தவருகிறான் போல் தோன்றுகிறது' என்று கருதிச் சினம்பொங்கலானான்: பின்பு யுத்தசன்னத்தனாகித் தென்கரைவந்து புளிஞரைநோக்கி 'தந்திரமாக வந்துள்ள இச்சேனையை வானேற்றி, என்னுயிர்த் துணைவற்குப் பேரரசு ஈகுவான் நின்றேன்: நீவிரும் அமைக: அம்பிகள்யாதும் ஓட்டலிர்' என்று கட்டளையிட்டான். மீண்டும் 'நான் எளிதில் இவர்களை விட்டுவிடுவேனோ? கங்கையைக் கடந்தல்லவோ இவர்கள் போகவேண்டும்! ஒருகை பார்த்துவிடுகிறேன்; என்னுயிருள்ளவரையில் இவரதுதீக்கருத்தை நிறைவேறவொட்டேன்' என்று நின்றான். அப்போது சுமந்திரன், வழியில் நிற்குங் குகனைச் சேய்மையிற்கண்டு, பரதனுக்குக் குகன்வந்து நின்றிருப்பதைத் தெரிவித்தான்: பரதன், 'நானே அவனைக் காணச்செல்வேன்' என்று சொல்லிச்செல்ல, வரும்பரதனது நிலையைக்கண்டு குகன் திடுக்கிட்டான்- குகன் 'நாம் தவறாக இவனைப்பற்றி நினைத்ததாகத் தோன்றுகிறது; உண்மையறிவேன்: வழிகாத்திருங்கள்' என்றுசொல்லி ஒருதனியே தான் நாவாயில்வந்து பரதனை வந்த காரணம் வினவினான். பரதன்'தந்தை முந்தைமுறை வழுவினன்: அதனை நீக்க மன்னனைக் கொணர்வான் வந்தேன்' என்றனன்.

அதுகேட்ட குகன் பரதன் தன்மையைக் கொண்டாடிப் பாராட்ட,அப்பரதன்தென்திசை நோக்கிக் கைகுவித்து,'இராமன் இங்கு எங்கே உறைந்தான்?' என்ன, குகன் 'நானே காட்டுவேன்' என்று காட்ட, வள்ளல் வைகிய பள்ளிகண்டு பரதன் பதைத்து வீழ்ந்து தன்னைப் பழித்துக்கொண்டான். பின்பு 'இலக்குமணன் செய்தது என்?' என்ன, 'வில்லையூன்றியகையொடும் வெய்துயிர்ப்போடும் கங்குல் எல்லைகாண்பளவும் கண்ணிமைப்பின்றிக் காத்து நின்றான்'என்றான் குகன். பரதன், 'நான் துன்பத்திற்கு ஏதுவானேன்: அவன் அது துடைக்கநின்றான்' என்றுகூறிவருந்தி அன்று தரையில்தானே வைகி,'எம்மைக் கங்கைகடத்தினையாயின் இடர்க்

கடலினின்று கரையேற்றினவனுவாய்' என்றான். புளிஞர்கோன் 'நன்று' என்றுசொல்லி, தமரை'நாவாய் தருக' என்ன, பல்வகை நாவாய்களும் வந்தன: முனிவர் வானவழியாய்த் தம் தவவலிமையாற் கங்கையைக் கடக்க, யானைகள்நீந்தி அக்கரைசேர, மற்றைச் சேனைகளும் நகரத்துச்சனங்கள்யாவரும் படகுமூலமாய் அக்கரை சேர்ந்தனர்.

பரதன் தன் தாய்மார் தம்பி சுமந்திரன் குகன் இவர்களுடனே ஒருபடகில்ஏற,அப்படகு செல்கையில்,குகன் கோசலையை வினவியறிந்து வணங்கினான். அவள், 'வீரர், நாடுவிட்டுக் காடுசென்றதுவும் நலமாயிற்று: முன் நால்வராக இருந்த நீங்கள் இனி ஐவீராக இருந்துஅரசுபுரிக' என்றாள். மற்றைத் தாய்மாரையும் குகப்பெருமான்வினவியறிந்துவணங்கிப்பின்புஅக்கரைசேர,தாய்மார்சிவிகையிற்செல்ல, பரதன் முதலியோர் பலகாவதம் காலினால் நடந்து பரத்துவாசனிருக்குமிடம் நோக்கிச் சென்றனர். அம்முனிவரும் எதிர்கொள்ளலாயினரென்பது, இப்படலத்துக் கூறிய விஷயம்.

1.—இராமனை மீட்கப் புறப்பட்ட பரதன் சேனையோடு கங்கையின் கரையை யடைதல்.

[1]பூவிரி பொலன்கழற் [2]பொருவி ருனையான்
காவிரி நாடன்ன கழனி நாடொரீஇத்
தாவர சங்கம மென்னுந் தன்மைய
யாவையு மிரங்கிடக் கங்கை [3]யெய்தினான்.

(இ-ள்.) பூ விரி-அழகுமிக்க, பொலன் கழல்-பொன்னாலாகிய வீரக்கழலையும், பொரு இல் தானையான்-ஒப்பில்லாத சேனையையுமுடைய பரதாழ்வான்,—காவிரிநாடு அன்ன-காவேரி பாயுஞ் சோழநாட்டை யொத்த, கழனி நாடு-கழனிகளையுடைய (தனது) கோசலதேசத்தை, ஒரீஇ-விட்டுநீங்கி,-தாவரம் சங்கமம் என்னும் தன்மைய யாவைஉம்-நிலையியற்பொருள் இயங்கியற்பொருள் என இருவகைத் தோற்றமாகப் பகுக்கப்படுந்தன்மையையுடைய எல்லாவுயிர்களும்,இரங்கிட-(தனதுநிலைமையைநோக்கிப்) பரிதவிக்க, கங்கை எய்தினான்-கங்கையின் கரையை அடைந்தான்; (எ-று.)

அரசகுமாரனான பரதன் தான்அரசனாகி இராச்சியத்தையாள வேண்டிய காலத்து அங்ஙனஞ் செய்யாமல் ஒரு முனிகுமாரன் போல் மரவுரிபுனைந்து சடைமுடித்து இராமனைப்பிரிந்த துயரெல்லாம் தன் முகத்திலே தோன்றுமாறு செல்வதனால்,வழியிடையே கண்ட சராசரம்யாவையும் இரக்கமெய்தின என்க. பூ-பொலிவு. பொலம் என்ற சொல், போலிபெற்று வந்தது. கவி, தமது நாடு ஆதலால், காவிரிநாட்டைக் கோசலதேசத்துக்கு உவமைகூறினார்; இதனால், கவியினது தேசாபிமானம் விளங்கும். காலந்தவறாது வெள்ளம் பெருகுவதும் வேண்டிய அளவினும் மிக்க நீர் பெருகுவதுமாகிய காவிரிநதி பாய்தலால்'புனல்நாடு' என்னும்படி நீர்வளப்பம்மிக்கு அதனால் "சோழவளநாடு சோறுடைத்து" என்னுமாறு நிலவளப்பஞ்சிறந்த சோழநாடு, மற்றைநாடுகளுக்கு உவமையாதற்கு மிக ஏற்கும். காவிரி - காவேரீ யென்னும் வட

சொல்லின் திரிபு; கவேரனென்னும் அரசனது மகளென்று பொருள். 'கழனிநாடு' என்றதனால், கோசலதேசத்திற் பயிரில்லாத வெற்றிடம் சிறிதுமில்லையென நிலவளம் விளங்கும்: தாவர சங்கமம்-உம்மைத்தொகை; வடநூல்முடிபு. பி-ம்:—[1]'பூவரு. [2]புனை விருனையான். பொருவிற்றுனையான், புனைவிருளினன், புனைவிரேளினன், பொலியுந்தாளினன், பொருவிரேளினன். [3]ஏகினன்.

2.—பரதனுடன் சென்ற யானைச்சேனையின் வருணனை.

எண்ணருஞ் [1]சுரும்பு [2]தம் மினத்துக் கல்லது
கண்ணகன் பெரும்புனற் கங்கை யெங்கணும்
அண்ணல்வெங் கரிமதத் தருவி பாய்தலால்
உண்ணவுங் குடையவு முரித்தன் றுயதே.

(இ-ள்.) கண் அகல்-இடம் அகன்ற, பெரு புனல்-மிக்க நீரை யுடைய, கங்கை-கங்காநதியில், எங்கண் உம்-எல்லா இடங்களிலும், அண்ணல் வெம்கரி-பெருமையையுடைய வெவ்விய யானையினது, மதத்து அருவி-மதநீர்ப்பெருக்கு, பாய்தலால்-பெருகுதலால்,—(அவ்வாற்று நீர்),—எண்ண அரு சுரும்பு தம் இனத்துக்கு அல்லது-எண்ணியளவிடுதற்கு அரிய [மிகப் பலவான] வண்டுகளின் கூட்டத்துக்கு அன்றி, (மற்ற மனிதர் முதலியோர்க்கு), உண்ண உம்-குடிக்கவும், குடைய உம்-நீராட்டஞ்செய்யவும், உரித்து அன்று ஆயது-உரிமையுடைய தல்லாததாயிற்று; (எ-று.)

கங்கைக்கரையைப் பரதன்சேர்கையில் அவனதுசேனையான யானைகளினின்று பெருகிய மதநீரருவி அந்தக் கங்கையாற்றிற் பாய்ந்து எங்கும் மதநீரேயாகும்படி செய்ததனால், அப்போது அந்தக் கங்கைநீர் மனிதர்முதலியோர் பருகவும் நீராடவும் பயன் படாததாயிற்றென்பதாம்: **வீறுகோளணி:** இதனால், யானைப்படையின் மிகுதி கூறியவாறு. யானையின் மதநீரை வண்டுகளல்லது மற்றையுயிர்கள் பருகாவென்ப. மதத்தை அருவியென்று உருவகஞ் செய்ததற்கு ஏற்ப, யானையை மலையென்க. உண்டல், பொதுவினையாகவும் வரும். சுரும்பு என்ற சிறப்புப்பெயர், பொதுவாக வண்டுச் சாதிகளெல்லாவற்றையும் உணர்த்துவது உண்டு. யானை மதித்திருக்கும்போது அதனுடல் வெம்மையாக இருக்குமாதலால், 'வெங்கரி' என்றார்; இனி, கொடுஞ்சினத்தை யுடைய கரியெனினுமாம். பி-ம்:—[1]சுரும்புந். [2]தன். (*1012*)

3.—குதிரைச் சேனையின் வருணனை.

அடிமிசைத் தூளிபுக் கடைந்த தேவர்தம்
முடி[1]மிசைப் [2]படர்வதோர் முறைமை [3]தேர்ந்திலென்
நெடிதுயிர்த் [4]துண்டவு [5]நீந்த [6]நின்றவும்
பொடிமிசைப் [7]புரண்டவும் புரவி யீட்டமே.

(இ-ள்.) அடிமிசை தூளி-(குதிரைகளின்) கால்களினாலெழுப்பப் பட்டதூளிகள், புக்கு அடைந்த-(வானிற்) போய்ச் சேரப்பெற்றவை, தேவர் தம் முடிமிசை படர்வது-தேவர்களின் சிரசின்மீது சென்று சேர்ந்ததாகிய, ஓர் முறைமை-ஒப்பற்ற முறைமையை,

தேர்ந்திலென் - (மானுடனான நான்) அறிந்தேனில்லை; நெடிது உயிர்த்து-பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, உண்டஉம்-(நீரைப்)பருகியனவும், நீந்த நின்றஉம்-(நீரில்) நீந்தியபடி நின்றனவும், பொடி மிசை புரண்டஉம்-பூமியின்மீது புரண்டவைகளும், புரவிசட்டமஏ-குதிரைக்கூட்டமேயாகும்; (எ-று.)

பெருந்தூளி மேலே பரந்து மிகுதியாகச் சென்றதனால் அப்புழுதிகள் தேவர் சிரசின்மீது படிந்து அவரது சிரசினையும் அலங்கரித்திருக்குமென்று அனுமானவகையாற் கூறலாமேயன்றி, மானுடரான நம்மால் அதனைக் கண்கூடாகக் கண்டு சொல்ல முடியாதென்பது முன்னிரண்டடிகளிற் கூறிய பொருள். எங்குப் பார்த்தாலும் குதிரையே கண்ணுக்குப் புலனாகும்படி யிருந்தன வென்பது, பின்னிரண்டடிகளிற் கூறிய பொருள். இவ்வருணனையிற் குதிரையின் மிகுதி தொனிக்கும். அடைந்த, உண்ட, நின்ற, புரண்ட-பலவின்பாற்பெயர். பி-ம்:— [1]உறப். [2]புனைந்ததொர், புலர்ந்ததொர், பரந்ததொர். [3]தேர்ந்துதான், நேர்ந்துதான், நேர்தர, நோக்கித்தான், தோய்ந்தில. [4]உண்டியும். [5]நோக்கி. [6]நின்றவப். [7]புரண்டதப். (1013)

4.—பரதனது சேனை கங்கையில் வியாபித்தல்.

பாலையேய் நிறத்தொடு பண்டு தான்படர்
[1]ஓலையேய் [2]நெடுங்கட லோடிற் றில்லையால்
மாலையேய் நெடுமுடி [3]மன்னன் [4]சேனையாம்
வேலையே மடுத்ததக் கங்கை வெள்ளமே.

(இ-ள்.) அ கங்கை வெள்ளம்-அந்தக் கங்காநதியின் பெருக்கானது, பாலை ஏய் நிறத்தொடு - பாலையொத்த [வெள்ளிய]நிறத்துடனே, தான் பண்டு படர்-தான் முன்னே சென்றடைந்துவந்த, ஓலை ஏய் நெடு கடல்-ஆரவாரத்தைக் கொண்ட பெரிய கடலில், ஓடிற்று இல்லை-விரைந்து சென்றடையவில்லை; மாலை ஏய் நெடு முடி மன்னன் சேனைஆம்-பூமாலையைச்சூடிய நீண்ட கிரீடத்தையணிந்த பரதாழ்வானது சேனையாகிய, வேலை ஏ - சமுத்திரமே, மடுத்து-(அந்தக் கங்கையின் பெருக்கை)உண்டுவிட்டது; (எ-று.)

பரதனது சேனாசமுத்திரம் வழிவந்த இளைப்பினால் கங்கையின் பெருவெள்ளத்தைப் பருகியதனால் கடலிற் சென்று சேரும் நதியாகிய கங்கையும் கடலில் ஓடவில்லையென்றார்: தொடர்புயர்வு நவிற்சியணி; இதனாற் சேனை மிகுதி தொனிக்கும். கார்க்கடலுண்ணும் கங்கை வெள்ளத்தைச் சேனைக்கடல் உண்டிட்டது என நயம் காண்க. இனி, 'பாலையேய் நிறத்தொடு ஓடிற்றில்லை' என்றதனால், சேனைக் கடல் தண்ணீரைமிகவும் பருகியதனால் கங்கைநீர் எஞ்சியதனாலும் யானையின் மதநீர் மிகுதியாகக் கலந்ததனாலும் தனது பால்நிறம் மாறி வேற்றுருவத்தையடைந்து கடலிலோடிற்று என உரைகாணலுமொன்று. இனி, கீழிரண்டு பாடல்கள் யானை குதிரைப் படைகளை வருணித்துக் கூறியன ஆதலால், இந்தப் பாடல்-காலாட்படைமிகுதியை வருணிக்க வந்ததென உரை காண்டலும் ஒன்று. மன்னன்-தசரதன் என்று கொள்ளலுமாம். ஓல்=ஓலம்: கடைக்குறை. பி-ம்:—[1]நீலை. [2]நிறத்தொடுநீடிற்று. [3]வரதன். [4]சேனையின். (1014)

5.—பரதனைத் தொடர்ந்துசென்ற சேனையின் அளவு.

[1]கான்றலை நண்ணிய காளை பின்[2]படர்
தோன்றலை யவ்வழித் தொடர்ந்து [3]சென்றன
ஆன்றவ ருணர்த்திய வக்கு ரோணிகள்
மூன்றுபத் [4]தாயிரத் திரட்டி முற்றுமே.

(இ-ள்.) கான் தலை நண்ணிய-காட்டிற்சென்ற, காளை பின்-இராமன் பின்னே, [இராமபிரானை நாடிஎன்றபடி],படர்-புறப்பட்ட, தோன்றலை-பரதனை, அவ்வழி-அப்பொழுது அல்லது அவ்விடத்தில், தொடர்ந்து சென்றன-பின் தொடர்ந்து சென்ற சேனைகள்,- முற்றும்-முழுவதும், ஆன்றவர் உணர்த்திய-பெரியோர்களால் தொகைகூறப்பட்ட,மூன்று பத்து ஆயிரத்து இரட்டி அக்குரோணிகள்-அறுபதினாயிரம் அக்ஷௌகிணிகளாம்; (எ-று.)

காளையின் பின்படர் தோன்றல்-இராமபிரானது பின்னே பிறந்த ஆண்மகனெனினுமாம்; இராமனுக்குஅடுத்த தம்பி, பரதனுதல் காண்க அக்குரோணி-யானை இருபத்தோராயிரத்தெண்ணூற்றெழுபது,தேர் இருபத்தோராயிரத் தெண்ணூற்றெழுபது, குதிரை அறுபத்தையாயிரத்து அறுநூற்றுப்பத்து, காலாள் லக்ஷத்தொன்பதினாயிரத்து முந்நூற்றைம்பது; ஆக, இரண்டு லட்சத்துப் பதினெண்ணாயிரத்தெழுநூறு கொண்டது. மூன்று பத்து ஆயிரம்-முப்பதினாயிரம்; பண்புத்தொகைப் பன்மொழித் தொடர்; அதனது இரட்டி யென்க. இரட்டி-இரண்டாதலுடையதெனக் காரணப் பெயர். மகாசக்கரவர்த்திகளுக்கு எல்லாம் அறுபதினாயிரமென்றல், ஒருவகை நூல்மரபு என்ப. கான், அக்குரோணி-காநகம், அக்ஷௌஹிணீ என்னும் வடசொற்களின் சிதைவு. பி-ம்:—[1]கான்றனின், கான்றனை. [2]தொடர். [3]சென்றுழி. [4]இரட்டியாயிரத்தின். (1015)

6.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள்-ஒரு தொடர்: பரதன் சேனையோடு வருதலைக் கண்டு ஐயுற்று, குகன் தன் சேனையோடு கங்கையின் தென்கரையை யடைதல்.

அப்படை கங்கையை யடைந்த வாயிடைத்
துப்புடைக் கடலினீர் சுமந்த மேகத்தை
ஒப்புடை யண்ணலோ [1]டுடற்ற வேகொலாம்
இப்படை [2]யெடுத்ததென் றெடுத்த சீற்றத்தான்.

(இ-ள்.) அ படை-அந்தச் சேனை, கங்கையை அடைந்த-கங்கையைச் சேர்ந்த, ஆயிடை-அச்சமயத்தில்,— (அதனைக் கண்டு),—துப்பு உடை கடலின்-வலிமையையுடைய கடலினது, நீர்-நீரை, சுமந்த-(பருகி மிகுதியாகத் தரித்துச்) சூல்கொண்ட, மேகத்தை-காளமேகத்தை, ஒப்பு உடை-உவமையாகவுடைய [ஒத்த என்றபடி], அண்ணலோடு-ஸ்ரீராமபிரானுடனே, உடற்றவே கொல் ஆம்-போர் செய்தற்காகவேயோ, இ படை எடுத்தது-

இந்தச் சேனை எழுந்தது,' என்று-என்றுளெண்ணி, எடுத்த சீற்றத் தான்-மிகுதியாகக்கொண்ட கோபமுடையவனாய், (எ-று.)— "குக னெனப் பெயரிய கூற்றினாற்றலான்" (7) "மருங்கடை தென்கரை வந்து தோன்றினன்" (11) என இயையும்.

பரதன் சேனையோடு கங்கையின் வடகரையை யடையவும், அந்தச் சேனையைக் கண்ட குகன் 'இராமபிரானுடன் போர் செய்தற்காகத்தான் இந்தச் சேனை வந்துள்ளதோ?' என்று ஓரையந் தோன்றினதாற் சினங்கொண்டன னென்றவாறு. இப்படை எடுத்தது-பரதன் இச்சேனையை எழுப்பியது என்பாரும் உளர். கடலுக்கு வலிமை-முத்தொழிலையும் நிகழ்த்தும் உரிமை; அத்தன்மையை 'முந்நீர்' என்ற பெயராலுங் காண்க. கடலி னீர்சுமந்த மேகத்தை ஒப்புடையண்ணல் என்பதற்கு-கடலையும் நீர்கொண்ட மேகத்தையும் ஒத்த அண்ணலெனினும் அமையும்; இரண்டும்-கரிய திருமேனிநிறத்துக்கும் தண்மைக்கும் உவமை. கடல்-ஆழ்ந்த தன்மைக்கும், மேகம்-கைம்மாறு கருதாமைக்கும் உவமையுமாம். 'துப்புடை'—பவழத்தையுடைய எனப் பொருள் கொண்டால், அது இராமனது அதரத்துக்கு உவமையாம். பி-ம்:—[1]உற்றவே, அமருக்கே, உருத்தவே. [2]என மனத்து. (1016)

7. குக[1]னெனப் [2]பெயரிய கூற்றி னாற்றலான்
தொகைமுரட் சேனையைத் துகளி [3]னோக்குவான்
நகை[4]மிகக் கண்கடீ நாற நாசியிற்
புகை[5]யுறக் குனிப்புறும் [6]புருவப் போர்விலான்.

(இ-ள்.) குகன் என பெயரிய-குகனென்று பெயரையுடைய, கூற்றின் ஆற்றலான்-யமன் போலும் வலிமையையுடைய வேடர் கோன்,—தொகை முரண் சேனையை-தொகுதியாகவுள்ள வலிமையையுடைய அச்சேனையை, துகளின் நோக்குவான்-(அதனால் மேலெழுப்பப்பட்ட) புழுதியாற் பார்த்தறிந்தவனாய், நகை மிக-சிரிப்பு அதிகப்படவும், கண்கள் தீ நாற-கண்களினின்று தீப் பொறி பறக்கவும், நாசியின் புகை உற-மூக்கினின்று புகைமிக்குக் கிளம்பவும், குனிப்பு உறும் புருவம் போர்விலான்-வளைத்த புருவமாகிய போர் செய்யும் வில்லை யுடையவனும்,—(எ-று.)

குகன் படைவருகையை யுணர்ந்து சீற்றங்கொண்டதற்குக் காரணத்தை இதனாற் கூறுகின்றனர். புகையைக்கண்டு நெருப்புண்டென்று உணருமாறு போலத் துகளைக் கண்டு படை வருகையை உணர்ந்தான் குகன் என்க. சேனையைத் துகளின் நோக்குவான்-சேனையைத் தூளிபோல எளிதாக நினைப்பவன் என்றலும் ஒன்று. இங்கே, நகை-வீரத்து எழுந்த வெகுளிநகை; இது—"எள்ள லிளமை பேதைமை மடனென், றுள்ளப்பட்ட நகை நான் கென்ப" என்றதில் பிறரை எள்ளி [இகழ்ந்து] நகுதலில் அடங்கும். நாசியிற் புகையுறுதல்-மூச்சுவிடுந்தோறும் புகை உடனெழுதல். புருவத்துக்கு வில் உவமை வளைவு பற்றி. புருவத்தைப் போர்வில் என்றதனால், இவன் புருவத்தை நெறித்தல் மாத்திரமே பகைவரஞ்சக் காரணமாமென்பது குறிப்பிக்கப்படும். 'குனிப்புறும் புருவப் போர்விலான்' என்றதனால், புருவத்தை

வளைத்தலோடு வில்லையும் வளைத்தானென்றுங் கொள்ளலாம். புருவத்தை வளைத்தல் - நெற்றிமேலேற நெறித்தல்: வில்லை வளைத்தல் - வளைத்து நாணேற்றுதல்: உடனவிற்சியணி. பி-ம்:—[1]எனும். [2]பெயரினன், பெயரினன். [3]நோக்கினன். [4]முகக். [5]உகக், மிக்க், பெறக். [6]புருவக்கோளினன், புருவக்கோளனன், புருவக் கோணினன். (1017)

8. [1]மையுற வுயிரெலா மிறுதி வாங்குவான்
[2]கையுறு கவரயில் [3]பிடித்த காலன்றன்
[4]ஐயைந்நா றுயிர முருவ மாயின
மெய்யுறு தானையான் வில்லின் கல்வியான்.

(இ-ள்.)மைஉற-குற்றமுண்டாக, உயிர் எலாம் இறுதி வாங்குவான்-பிராணன்களையெல்லாம் முடிவுண்டாகும்படி(உடலினின்று) நீங்குதற்கு, கை-கையிலே, உறு-பொருந்திய, கவர் அயில் - முத்தலை வேலை,பிடித்த—,காலன் தான்-யமனே, ஐ ஐந் நூறு ஆயிரம் உருவம் ஆயின-அழகிய ஐந்துலட்சம்வடிவையெடுத்தாலொத்த, மெய் உறு தானையான்-மெய்வலியையுடைய சேனையையுடையவனும், வில்லின் கல்வியான்-வில்வித்தையில் வல்லவனும்,—

சேனையில் ஒவ்வொருவரும்யமனையொத்திருப்ப ஐந்துலட்சம் பதாதிச்சேனையையுடையவன், தநுர்வித்தையில்வல்ல அந்தக் குகனென்றவாறு. வாங்குவான் பிடித்த என இயையும்; காலன் தான் வாங்குவான் உருவமாயின தானை என இயைப்பினுமாம். கீழ்க்கங்கைப்படலத்தில், 'ஐயிருபத் தோடைந்தாயிரருளராணை, செய்குநர்' என வந்ததற்கு ஏற்ப, ஐயைந்நூறுயிரம்தானை என்பதற்குப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. பி-ம்:—[1]மையற. [2]கையுறை. [3]காலனென்னும் பேர். [4]ஐயிருபத்து நூறுயிரம் பெயர், ஐயுறு மாறு தானுருவமாயினன். இச்செய்யுளின் முதன்மூன்றடிகள் சில பிரதிகளில் 'எய்யுறு முயிரெலாமிறுதியாக்குவான், கையுறு கவரயிற்பிடித்தகாலனென்று,ஐயுறுமுருவினன்மரின்மோதூறும்' எனக் காணப்படுகின்றன. (1018)

9. கட்டிய சுரிகையன் [1]கடித்த வாயினன்
வெட்டிய மொழியினன் [2]விழிக்கட் டீயினன்
கொட்டிய துடியினன் குறிக்குங் கொம்பினன்
கிட்டிய தமரெனக் [3]கிளர்ந்த [4]தோளினன்.

(இ-ள்.) கட்டிய-(அரைப்பட்டிகையிற்) கட்டின, சுரிகையன் உடைவாளையுடையவனும், கடித்த வாயினன்-கடித்த உதட்டையுடையவனும், வெட்டிய மொழியினன்-கடிந்து பேசுகின்ற சொற்களையுடையவனும், விழி கண் தீயினன்-விழித்துப்பார்த்தலையுடைய கண்களில் தீப்பொறிகொண்டவனும், கொட்டிய துடியினன்-அடித்த உடுக்கையென்னும் பறையையுடையவனும், குறிக்கும் கொம்பினன்-ஒலிக்கிற ஊதுகொம்பையுடையவனும், அமர் கிட்டியது என கிளர்ந்த தோளினன்-போர் சமீபித்ததென்று (மகிழ்ச்சியாற்) பூரித்த தோள்களையுடையவனும்,—(எ-று.)

இனி, சினங்கொண்ட குகன் செய்யப்போவதைக் கூறத் தொடங்கிப் போரச் சித்தனமையை இதனாற் கூறுகின்றன ரென்க. "போரின்றிவாடும் பொருநர்சீர்," "விழுப்புண்படாத நாளெல்லாம் வழுக்கினுள், வைக்குந்தன்னாளையெடுத்து" என்பன சுத்தவீரரிலக்கணமாதலால், அமர் கிட்டியதென்று தோள்கிளர் பவனானன்; இதனால், போரில் அவனுக்கு உள்ள உற்சாகமிகுதி விளங்கும். "எய்யென வெழுபகையெங்குமின்மையால், மொய் பொருதினவுறுமுழவுத் தோளினான்" என்றதையுங் காண்க. வெட்டியமொழி யென்றதனால், சொல்லின் கொடுமை விளங்கும். துடி, கொம்பு-குறிஞ்சிநிலத்து வாத்தியங்கள். 'குறிக்குங் கொம்பி னன்' என்றதற்கு-கொம்பினால் சுட்டிக்காட்டுபவனென்று உரைப் பாருமுளர். கிட்டியது அமர் எனக் கிளர்ந்த தோளினான்-"போரெ னிற் புகலும் புனைகழன்மறவர்" "செருவேட்டுச்சிலைக்குஞ் செங்க ணுடவர்", "செருவென்ற மாற்றங்கேட்டுச் சிந்தையி னுவகை பொங்க" என்பவை முதலியன காண்க. இனி, கிட்டிய தமர் என என்றுபிரித்து-நெருங்கிய உறவினர்போல விளங்கிய தோள்களை யுடையான் என உரைத்தலும் ஒன்று. துன்பம் வந்தபொழுது முற்பட்டு விரைந்துசென்றுஉதவி அத்துன்பத்தைக் களைதலின், தமரோடு தோளுக்கு உவமை; "உடுக்கையிழந்தவன் கைபோல வாங்கே, யிடுக்கண் களைவதா நட்பு" என்றதுங் காண்க. சுரிகை-க்ஷுரிகா: வடசொல். பி-ம்—[1]கறித்த. [2]விழிகள், விழிக்கும், விரிக் கும். [3]கிளரும், கிளக்கும். [4]தோளினன். (*1019*)

10. எலியெலா மிப்படை யரவம் யா[1]னென
ஒலியுலாஞ் சேனையை [2]யுவந்து [3]கூயினன்
[4]வலியுலா முலகினில் வாழும் வள்ளுகிர்ப்
புலியெலா மொருவழிப் புகுந்த [5]போலவே.

(இ-ள்.) 'இ படை எலாம் எலி-இந்தச் சேனைமுழுவதும்எலிக ளாம்; யான் அரவம்-(இவற்றையழித்தற்கு)யான் பாம்பாவேன்', என-என்று வீரவாதங்கூறி,—உலகினில் வாழும் வலி உலாம் வள்உகிர் புலி எலாம் ஒரு வழி புகுந்தபோல - உலகத்தில் வாழ் கின்ற வலிமைமிக்க கூரிய நகங்களையுடைய புலிகளெல்லாம் வந்து ஓரிடத்தில் திரண்டனபோல (த் தன் பக்கத்தில் ஒருங்கு வந்து கூடும்படி), ஒலிஉலாம் சேனையை உவந்து கூயினன் - ஆர வாரம் மிக்க தன் சேனையை மகிழ்ந்து கூவியழைத்தவனுமாய்,— (எ-று.)—"மருங்கடை தென்கரை வந்து தோன்றினான்" என முடிக்க.

இப்படையென்றது-பரதன் சேனையை. இதனால், குகன் வீர வாதமாகத் தனக்குள் பேசி மகிழ்ந்து தன் படையைக் கூவி யழைத்தமை கூறப்படுகின்றது, 'படை எலிபோலும், யான் அர வம்போல்வேன்' என்றதாம்: முதலடியின் கருத்து-வீரரல்லாதார் பலர் திரண்டு ஆர்த்தால், அதற்கு வீரனாகிய யான் ஒருவன் போர்க்கு எழுந்தமாத்திரத்தால் அவர் அனைவரும் கெடுவர் என்றவாறு. இங்கே, "ஒலித்தக்காலென்னா முவரி யெலிப்பகை, நாகமுயிர்ப்பக்கெடும்" என்ற திருக்குறளையும் "உரககன்னி, யரு

ளுடை மைந்தனெண்ணி லாயிர முருவமாகி, யிருபுடையினும் போர்வேந்தரெலிகள் போலேங்கியம்பாற, பொருபடையுருண்டு போகப் பொருவில் வெம்பூசல்செய்தான்'' என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தையுங் காண்க. புலி, பராக்கிரமத்துக்கு உவமை. 'வள்ளுகிர்ப்புலி' என்றதனால் கூரிய படை கைக்கொண்ட வீர ரென்பது புலப்படும். வலியுலாம்புலி யென்றும் இயைக்கலாம். புகுந்த போல என்பதை அடுத்த கவியில் 'கலந்துசூழ' என்பதனோடு கூட்டியுரைக்கவும் இடமுண்டு. (வலி வழங்கு மல்லன்மாஞாலம்'' என்பதற்கு ஏற்ப 'வலியுலாமுலகு' என்பதற்கு-காற்று உலாவுகின்ற உலகு எனினுமாம்: வலி = வளி: காற்று: காற்றுக்கு வளி என்று பெயர் வந்தது பஞ்சபூதங்களில் வலிமையுடைமையினாலிருக்கலாம்.) பி-ம்:—[1]என. [2]ஒல்லே, உழையிற். [3]கூவினன். [4]வலியிலாம். [5]என்னவே, போன்றவே. (1020)

11. [1]மருங்கடை தென்கரை வந்து [2]தோன்றினன்
[3]ஒருங்கடை நெடும்படை யொல்லெ[4]னார்ப்பினோடு
அருங்கடை யுகந்தனி லசனி மாமழை
கருங்கடல் கிளர்ந்தெனக் கலந்து [5]சூழவே.

(இ-ள்.) ஒருங்கு அடை நெடு படை-ஒருமிக்கக் கூடிநின்ற பெரிய (தன்) சேனைகள், ஒல்லென் ஆர்ப்பினோடு-ஒல்லென ஒலிக்கின்ற ஆரவாரத்துடனே, அரு கடை யுகந்தனில் - (பிராணிகள் பிழைத்தற்கு) அரிய கல்பாந்த காலத்தில், அசனி மாமழை-இடியையுடைய பெரிய மேகங்களும், கரு கடல்-பெரியகடல்களும், கிளர்ந்து என-மிக்கெழுந்தாற்போல, கலந்துசூழ - (தம்மில்) திரண்டு (தன்னைச்) சுற்றிவர, மருங்கு அடை தென்கரை வந்து தோன்றினன்-அருகிலுள்ள கங்கையின் தென்கரையில் வந்து சேர்ந்தான்; (எ-று.)

கூவியழைத்த மாத்திரத்திற் சேனைகள் திரண்டு தன்னைச் சுற்றி நிற்கக் குகப்பெருமான் கங்கையின் வடகரையில் பரதன் சேனைவந்தடைந்த இடத்துக்கு நேரெதிரில் தென்கரையில்வந்து நின்றனனென்க. இச்செய்யுளிலுள்ள 'தென்கரை வந்து தோன்றினன்' என்பதற்கு எழுவாய், ஏழாஞ் செய்யுளிலுள்ள 'குகனெனப்பெயரிய கூற்றினாற்றலான்' என்பது. ஒல்லெனல்-ஒலிக்குறிப்பு. கடையுகம்-யுகக்கடை: இலக்கணப்போலி. யுகம்-ஒரு காலத்தின் அளவு; இங்கே, இலக்கணையாய்க் கற்பத்தைஉணர்த்திற்று. கற்பம்-பிரமனுயுள் நாள்; அதனிறுதியிலே பிரளயமுண்டாமென நூல்கள் கூறும். மாமழை-கரிய மேகமும், கருங்கடல் - கரிய கடலுமாம். எண்ணும்மைகள் தொக்கு நின்றன. பி-ம்:—[1]மருங்குடைத். [2]தோன்றினர். [3]ஒருங்குடை. [4]ஆர்ப்பினால். [5]சுற்றவே. (1021)

12.—இதுவும் அடுத்த கவியும்- குகன் தன் படைத்துணைவரான வேடருக்கு இட்ட கட்டளையைத் தெரிவிக்கும்.

[1]தோன்றிய [2]புளிஞரை நோக்கிச் [3]சூழ்ச்சியின்
ஊன்றிய சேனையை யும்ப ரேற்றுதற்கு

ஏன்றனெ னென்னுயிர்த் துணைவற் கீகுவான்
ஆன்றபே ரரசுநீ ரமைதி [4]ராமென்றான்.

(இ-ள்.) (இங்ஙனம் வந்து தோன்றிய குகன்), தோன்றிய புளிஞரை நோக்கி-(தன்னைச்சுற்றிலும் வந்து) தோன்றிய வேடர்களைப் பார்த்து, 'சூழ்ச்சியின் ஊன்றிய சேனையை உம்பர் ஏற்றுதற்கு-(இராமனை வெல்லும்) ஆலோசனையோடு எதிரில் நிலைநின்ற (பரதன்) சேனையை(க்கொன்று) வீரசுவர்க்க மேறச்செய்தற்கும், ஆன்ற பேர் அரசு-சிறந்த பெரிய இராச்சியத்தை, என் உயிர் துணைவற்கு ஈகுவான் - எனது பிராண சினேகிதனை இராமனுக்குக் கொடுத்தற்கும், ஏன்றனென் - தொடங்கியுள்ளேன்; நீர் அமைதிர்-நீங்களும் சம்மதிப்பீர்களாக.' என்றான்—; (எ-று.)—ஆம்-அசை.

இதனால், குகப்பெருமான் இராமனை வெல்லுமாறு சூழ்ந்து வந்துள்ள இந்தச் சேனையை யொழித்து இராச்சியத்தை உயிர்த் துணைவனை இராமற்கு மீட்டுத் தரும்படி தான் முயல்வதற்கு உதவியாயிருக்குமாறு தன் படைத்துணைவரை நோக்கிக் கூறுகின்றன னென்க. போரிற் புறங்கொடாது பகைவராலிறந்தவர் வீரசுவர்க்கம் பெறுவரென்பது நூல்துணிபு. புளிஞர்-புளிந்தர். உம்பர்-மேலிடம், இங்கே, சுவர்க்கம். எண்ணும்மைகளிரண்டும் தொக்கு நின்றன. உயிர்த்துணைவன்-உயிர் போன்ற நண்பன்: அல்லது, உயிர்க்கு உதவியாகுபவன் எனினுமாம். பி-ம்:— [1]தோன்றின. [2]புளினரை. [3]சுட்டினன், சூழ்ச்சியில். [4]போர்க்கென்றான், போர்க்கெனா. *(1022)*

13. துடி [1]யெறி நெறிகளுந் துறையுஞ் [2]சுற்றுற
ஒடியெறி யம்பிகள் [3]யாது மோட்டலிர்
கடியெறி [4]கங்கையின் கரைவந் தோர்களைப்
பிடியெறி பட[5]வெனுப் [6]பெயர்த்துங் [7]கூறுவான்.

(இ-ள்.) (என்று கூறிய குகன்), 'துடி எறி-பறைகளை யடி; நெறிகள்உம்-வழிகளையும், துறைஉம்-நீரிலிறங்கு துறைகளையும், சுற்றுஉற-எல்லாப் பக்கங்களிலும் [முழுவதும் என்றபடி], ஒடி-அழித்துவிடு; எறி-குத்து; கடி எறி-காவலாக வை; கங்கையின் கரை வந்தோர்களை-கங்கையாற்றின் கரையில் வருமவர்களை,பிடி-பற்று; பட-அழியும்படி,எறி-வெட்டு; அம்பிகள் யாதுஉம் ஓட்டலிர்-தோணிகளுள் ஒன்றையும் (அவர்கள் ஆறு கடத்தற்கு நீரில் விட்டு) ஓட்டாதிருங்கள்,' எனா-என்று சொல்லி, பெயர்த்துஉம் கூறுவான்-மீண்டும் சொல்பவனானான்; (எ-று.)—அதனை அடுத்த பத்துக்கவிகளிற் காண்க,

துடி-உடுக்கை; இது, இங்கு-குறிஞ்சிநிலப் பறைகளுக்கெல்லாம் பொதுப்பெயராக நின்றது. இப்பாட்டில், ஒடி என்பது முதலிய முன்னிலை யொருமையேவல்கள்-தன் படைவீரரைத் தனித்தனி நோக்கியவையென்றும், ஓட்டலிர்என்ற முன்னிலைப்பன்மை வினைமுற்று-அவர்களைத் தொகுதியாக நோக்கிய தென்றும்

அறிக; எனவே, இது-ஒருமைப்பன்மை மயக்கத்தின்பாற்படும். நெறிகளோடி, துறைகளெறி என முறைநிரனிறைப் பொருள்கோளாக உரைக்க அமையும். கடியெறி-நறுமணம் வீசுகிற எனினுமாம்: அப்போது இந்தஅடைமொழி, கங்கைக்கும் கரைக்கும்அமையும். கடி-விளக்கமும், காவலுமாம். இனி, வழிகளிலும், நீர்த்துறைகளிலும், ஒடி-கவண்கற்களை, எறி என்றுமாம்; ஒடி-வலையென்பாருமுளர். பிடி எறி-பிடித்து (ஆற்றில்) எறி எனினுமாம். இனி இச் செய்யுளுக்கு—துடி எறி நெறிகளும்-துடி எறியப்படுகின்ற வழிகளிலும், துறைஉம்-நீர்த்துறைகளிலும், ஒடி எறி அம்பிகள்-நீரை ஒடித்துக்கொண்டு [பிளந்து கொண்டு] செல்லுகின்ற ஓடங்களையும், யாதுஉம்-மற்றும் ஓட்டக்கூடிய வண்டி முதலிய எதனையும், ஓட்டலிர்—,' என-என்று(தன் படைத்துணைவரான வேடருக்குக்) கட்டளையிட்டு,-'கங்கையின் கரை வந்தோர்களைப் பிடி எறிபட' என்று அதட்டிக்கொண்டே, குகன் பெயர்த்துங்கூறுவான்எனப் பொருளுரைத்தல் ஏற்கும். துறையில் அம்பிகளையும், நெறிகளில் யாதையும் ஓட்டலிர் என்று மாறி யியைக்க. பி-ம்:—[1] அறை. [2] சுற்றிட. [3] யாவும். [4] கடலுளிக். [5] எனப். [6] பெயர்ந்து. [7] கூறினன். (*1023*)

வேறு.

14.—இதுமுதல் பத்துக்கவிகள்-தன்னினத்தவரான வேடர்முன் கூறியவற்றைத் தெரிவிக்கும்.

அஞ்சன வண்ணனென் னுருயிர் நாயக னாளாமே
வஞ்சனை யாலர செய்திய மன்னரும் [1] வந்தாரே
செஞ்சர மென்பன தீயுமிழ் கின்றன செல்லாவோ
உஞ்சிவர் போய்விடி [2] னுய்க்குக னென்றெனை யோதாரோ.

பதினொருகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) என் ஆர் உயிர் நாயகன்-எனது அருமையான உயிருக்குத் தலைவனாகிய, அஞ்சனம் வண்ணன்-மைபோலுங் கரிய திருநிறத்தையுடைய ஸ்ரீராமன், ஆளாமே-அரசாட்சி செய்யாமலிருக்கும்படி, வஞ்சனையால் அரசு எய்திய-வஞ்சனையினால் இராச்சியத்தை யடைந்த, மன்னர்உம்-அரசரும் [பரதரும்], வந்தாரே-(அருகில்) வந்தனரன்றோ? தீ உமிழ்கின்றன-நெருப்பை வெளிச் சொரியுந்தன்மையனவான, செம்சரம் என்பன-(எனது) சிவந்த அம்பெனப்படுபவை, செல்லாஓ-(இவர்மேற்)செல்லமாட்டாவோ? இவர்—, உஞ்சு போய்விடின்-(எனது அம்புக்குத்) தப்பிப் பிழைத்துப் போய்விட்டால், நாய் குகன் என்று எனை ஓதார்ஓ-நாய் போன்ற [எளியதன்மையுடைய] குகனென்று என்னை (உலகத்தார் இகழ்ந்து) பேசமாட்டார்களோ? (எ-று.)

எனது பிராண சிநேகிதனாகிய இராமபிரானை யரசாளவொட்டாமல் தன் தாயின் மூலமாக இராச்சியத்தைத் தந்திரமாகக் கவர்ந்து கொண்டு அப்பிரானைக் காட்டிற்கு ஓட்டிய பரதன் அவ்வளவோடு திருப்தியடையாமல் இங்கும்அந்தஸ்ரீராமபிரானுக்குத் தீங்கு புரியுமாறு பின் சேனையோடு வந்துள்ளதனால் அந்தப்

பரதனை என் அம்பினால் உயிரொழிக்கவேண்டுவது எனது கடமை: இராமபிரானது பிராணசிநேகிதனென்று பேர் வைத்துக் கொண்டுள்ள நான் அவ்வாறு செய்யத் தவறினேனாயின், எனக்குத் தீராப்பெரும்பழி கிடைக்குமென்றனன் என்பதாம்.

உயிர்நாயகன்-உயிர் போன்ற தலைவனெனினுமாம். வஞ்சனை யென்றது-மூத்த மகன் அரசாளுதலென்ற மனுநீதிமுறைமைக்கு மாறாகத் தசரதன் நடத்தியே தீரும்படி கைகேயி சம்பராசுர யுத்தத்தில் தசரதன் தனக்கு வாக்குத்தத்தஞ் செய்திருந்த இரண்டு வரங்களுள் ஒன்றற்குப் பயன் இராமன் காடாள்வதாக வும், மற்றொன்றற்குப்பயன் பரதன் நாடாள்வதாகவும்கேட்டதனை. பரதனும் தாயோடு உடன்பட்டவனென்று கருதி 'வஞ்சனையாலர செய்திய மன்னர்' என்றான். மன்னரெனப் பன்மையாற் கூறினது இகழ்ச்சி; "ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக்கிளவியும்" என்ற தொல் காப்பியச் சூத்திரத்தால், ஒருவனைச் சொல்லும் பன்மைச்சொல் உயர்த்துச்சொல்லுஞ் சொல்லன்றோ 'வெனின்,—'தாம்வந்தார் தொண்டனார்" என்றவிடத்துப்போல உயர்சொல்தானே குறிப்பு நிலையால் இங்கு இழிவு விளக்கிற்று என்க. இனி, சத்துருக்கினனை யும் உளப்படுத்தி 'மன்னர்'எனப் பன்மையாகக் கூறினாரெனினும் அமையும். உம்மை - இழிவுசிறப்பு. வந்தாரே என்றது, தாம் துரத்தியனுப்பிய காட்டினிடத்தும் அவனுக்குத் தீங்கு செய்ய வந்து விட்டனர் என்றதாம். முன்பு பல பகைவர்களது இரத்தந் தோய்ந்திருத்தலால், 'செஞ்சரம்'எனப்பட்டது; அல்லது கோண லில்லாமல் நேர்மையையுடைய அம்பென்றுமாம்.

வண்ணம் என்ற இது தமிழ்ச்சொல்லேயாமென்பதும், வருணமென்பது வடமொழித்திரிபாமென்பதும்நச்சினார்க்கினியர் கொள்கை. உஞ்சு-உய்ந்து என்பதன் போலி. என்பன-பலவின் பாலைக்காட்டும் முதல் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. செல்லாவோ, ஓதாரோ-செல்லவே செல்லும், ஓதவே ஓதுவர்: இரண்டு எதிர் மறை ஓருடன்பாட்டை வற்புறுத்தும். பி-ம்:—[1]வந்தாரோ. [2]நாயெனவென்னையுமோதாரோ. *(1024)*

15. ஆழ நெடுந் [1]திரை யாறு கடந்திவர் [2]போவாரோ
வேழ நெடும்படை கண்டு [3]விலங்கிடும் [4]வில்லாளோ
தோழமை யென்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்[5]லன்றோ
ஏழமை வேட னிறந்தில னென்[6]றெனை யேசாரோ.

(இ-ள்.) இவர்—, ஆழம்-ஆழத்தையும், நெடு-நீட்சியையும், திரை-அலைகளையுமுடைய, ஆறு-இக்கங்கையாற்றை, கடந்து போவார்ஓ-(எனது உதவியில்லாமல்) தாண்டிப் போகமாட்டு வரோ? வேழம் நெடு படை-யானைகளையுடைய பெரிய சேனையை, கண்டு-பார்த்து, விலங்கிடும்-(அஞ்சி)ஒதுங்கிப்போகிற, வில்ஆள் ஓ-வில் வீரனோ (நான்)? தோழமை என்று அவர் சொல்லிய சொல் ஒரு சொல் அன்றுஓ-'(உனக்கும் எனக்கும்) சிநேகம் (இருக்கட் டும்)' என்று (என்னை நோக்கி) அவ்விராமபிரான் சொல்லிய வார்த்தை (நன்கு மதிக்கத்தக்க) ஒருவார்த்தையன்றோ? (அந் நட்புக்கு ஏற்ப யான் நடவாவிட்டால்),—ஏழமை வேடன் இறந்

திலன் என்று எனை ஏசார்ஓ. 'எளிமையையுடைய இவ்வேடன் (இங்ஙனம் மானங்கெட வாழ்தலினும்) இறந்திருக்கலாகாதா?' என்று என்னை (உலகத்தார்) பழிக்கமாட்டாரோ? (எ-று.)

எனது உதவியில்லாமல் இந்தக் கங்கையாற்றைக் கடந்து செல்வதென்பது, இந்தப்பரதனால்முடியாதகாரியம்: இனி இந்தப் பரதன் தனது படைவலிமையால் என்னைப் பயமுறுத்தி இந்தக் கங்கையைக் கடப்பதென்பதும் அசாத்தியமே: ஏனெனில், அவ்வளவு எளிமையாக நான் இவனிடத்து அஞ்சுபவனுமல்லேன்: இனி 'இழிகுலத்தவன் இவன்' என்று என்னை அவமதியாது தனக்குச் சரிசமமாக மதித்து என்னோடுதோழமைகொண்ட அந்த ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இந்தப் பரதனால் யாதொரு தீங்கும் நேராதவாறு எனது வில்வலிகொண்டு என்னுயிருள்ளவளவும் முயல்வேன்: அவ்வாறு செய்யேனாயின், உலகத்தவர் என்னை யேசுவரென்பதாம். 'தோழமையென்றவர் சொல்லிய சொல்' என்றது-கிழ்க்கங்கைப்படலத்தில், "யாதினுமினியநண்ப விருத்தியீண்டெம்மோடு" என்றும் "என்னுயிரனையாய் நீ இளவல் உன் இளையான் இந், நன்னுதலவள் நின்கேள் நளிர்கடல் நிலமெல்லாம்,உன்னுடையது நான் உன் தொழிலுரிமையினுள்ளேன்" என்றுங் கூறியதனை. 'தோழமையென்று' என்பதற்கு-நீ தோழனென்று என்றும் உரைக்கலாம்; தோழமை-பண்பாகுபெயர். ஒரு சொல் அன்றே-சத்தியமன்றே என்னவுமாம். இப்பாட்டின் ஈற்றடியால், நட்புரிமையைப் பாதுகாவாத பிறவி பயனற்றது என்பது பெறப்படும். இனி, இறந்திலன் என்பதற்கு-பரதனோடு பொருது அப்போரில் வெல்லும் ஆற்றல் இலனாயினும் இறந்தானுமில்லையென்றலும் ஒன்று.

வேழம்-சதுரங்கங்களுள் மற்றைக்குதிரை தேர் காலாள்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நால்வகைப்படையுள்ளும் மதத்தாற் கதஞ்சிறந்து தானும்போர் செய்யும் யானை சிறத்தலால், அதனையே தலைமையாகக் குறித்துக் கூறினர். ஏழமை-அறிவின்மையுமாம். வேடு-மிருகபட்சிகளைப் பிடித்துக் கொன்று வருத்துந் தொழில்; அதனையுடையான், வேடன். பி-ம்:—[1]புனற்கங்கை. [2]போவாராம். [3]நடுங்குமவ், நடுங்கிடும். [4]வில்லாரோ, வில்லானுந், வில்லீரோ. [5]உண்டே. [6]எமை. (1025)

16. முன்னவ னென்று நினைந்திலன் [1]மொய்புலி யன்னனோர்
பின்னவ னின்றன [2]னென்றில னன்னவை [3]பேசானேல்
என் [4]னிவ னென்னை யிகழ்ந்ததிவ் [5]வெல்லை [6]கடந்தன்றே
மன்னவர் நெஞ்சினில் வேடர் விடுஞ்சரம் வாயாவோ.

(இ-ள்.) இவன்-இப்பரதன், முன்னவன் என்று நினைந்திலன்-(இராமபிரானைக்குறித்துத் தனது) தமையனென்று எண்ணினானில்லை; மொய்புலி அன்னான் ஓர் பின்னவன் நின்றனன் என்றிலன்-(இலக்குமணனைக்குறித்து) வலிமைகொண்ட புலியையொத்தவன் ஒரு தம்பி உடனுள்ளானென்று நினைத்தானுமில்லை; அன்னவை பேசான்ஏல்-அவற்றைக்குறித்து எண்ணானாயினும்,என்னை

இகழ்ந்தது என்-(நடுவில் நின்ற) என்னையும் (ஒரு பொருளாகமதியாமல்) இகழ்ச்சியாக நினைத்தது யாதுகாரணத்தால்? இ எல்லை கடந்து அன்றோ-(இவன் வல்லமையெல்லாம்) இந்த (எனது) எல்லையைக் கடந்தாலன்றோ(நிலைநிற்கும்)? வேடர் விடும் சரம்-வேடர் எய்யும் அம்புகள், மன்னவர் நெஞ்சினில் வாயாஓ-அரசர் மார்பில் தைத்துப் பொருந்தமாட்டாவோ? (எ-று.)

'வனத்தில் வசிக்கின்ற ஸ்ரீராமன் தந்தையோடொப்பாக மதிக்கத்தக்க அண்ணனாயிற்றே' என்றாவது இந்தப்பரதன் நினைக்க வேண்டும்; அவ்வாறு எண்ணவிட்டாலும், 'மகாவீரதீரனான இலக்குமணன் ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய்நின்று காவல்புரிகின்றானே' என்றாவது நினைக்கவேண்டும்: இவ்விருவகை நினைவும் இந்தப் பரதனுக்கு இல்லாமற்போனாலும் போகட்டும்: இந்தக் கங்கையாற்றைக் கடத்தற்கு என்னுடைய உதவி இவனுக்கு இன்றியமையாததன்றோ? இவன் என்னை ஒரு பொருளாக மதிப்பதாகவும் தோன்றவில்லையே. இவன் இப்படி அலட்சியமாக இருப்பது, 'இந்த வேடர்களின் அம்புகள் நம்மை என்ன செய்ய மாட்டும்?' என்ற இறுமாப்போ? என்று குகன் சிந்தித்தனனென்பதாம். 'இவ்வெல்லை கடந்தன்றோ' என்றதனால், தனக்குத்தப்பி உய்ந்து கடக்கலாகாமை விளங்கும். ஒருகால் இந்த இராமலட்சுமணரிருவரும் விட்டாலும் பரதனை நான் விடேனென்று குகன் கருதியமை பின்னிரண்டடிகளில்வெளியாம். இலக்குமணனுக்குப் புலியுவமை, வீரத்திலும் தவறாது பகையழித்தலிலும். மொய்புலி என்பதற்கு-நெருங்கிய புலிஎன உரைத்து,இராமன் ஒரு புலியாக அவனுக்கு நெருங்கின துணையானபுலிஎன்றுகூறுவர்ஒருசாரார். வேடர்களுக்கு மன்னவரையடக்கும்வலிமையுண்டென்பது,ஈற்றடியின்கருத்து. பேசுதலென்றது-எண்ணுதலென்ற பொருளில் வந்தது;பண்புபுலன்மாறிவந்தஉபசாரவழக்கு;'பொருளுறுபண்புபுலனிவைமாறியுஞ் சேர்ந்திடுமே'' என்பது பிரயோகவிவேகம்;''நாற்றங்கேட்டாலுந்தின்னநயப்பது''என்றாற்போல வருவனவும் இது: ''செவிகைப்பச்சொற் பொறுக்கும்'' என்ற திருக்குறளினுரையில், பரிமேலழகர் 'நாவின்புலத்தைச் செவிமேலேற்றிக் கைப்ப வென்றார்' என்றது காண்க. பி-ம்:—[1]மொய்ம்புலி. [2]என்றவனன்னது, என்றெணைநல்லது, என்றிலனன்னது, [3]பேசாரோ. [4]அவன். [5]வேலை. [6]கடந்தானென். [7]வாயாதோ. (1026)

17. பாவமு நின்ற பெரும்பழி யும்பகை நண்போடும்
ஏவமு மென்பவை மண்ணுல காள்பவ [1]ரெண்ணரோ
[2]ஆவது போகவென் [3]னுருயிர்த் தோழமை தந்தான்மேல்
போவது சேனையு மாருயி ருங்கொடு போயன்றோ.

(இ-ள்.) பாவம்உம்-தீவினையும், நின்ற-நிலைபெற்ற, பெரு பழி உம்-பெரிய பழிப்புச்சொல்லும், பகை நண்போடுஉம் ஏவம்உம்-(இன்னார்)பகைவரென்பதும்(இன்னார்)நண்பரென்பதும்(இன்னது) பிறர்க்குத்துன்பத்தைவிளைவிப்பதுஎன்பதும்,என்பவை-என்னும் இவற்றை,மண்உலகுஆள்பவர் எண்ணார்ஓ-நிலவுலகத்தையாளும்

அரசர் நினைக்கமாட்டாரோ? ஆவதுபோக-ஆகக்கடவது ஆகுக; என் ஆர் உயிர் தோழமை தந்தான்மேல் போவது-எனக்கு அரிய உயிரோடொத்த சிநேகத்தைச் செய்தளித்த ஸ்ரீராமன்மேல் (இவர்போர் செய்து அழிக்கச்) செல்வது, சேனைஉம் ஆருயிர்உம் கொடுபோய் அன்றுஓ-தம்சேனையையும் தமது அருமையான உயிரையும் (என் கைஅம்புக்குத் தப்பி) உடன்கொண்டு போன பின்பு அன்றோ? (எ-று.)

மண்ணுலகையாள்கின்ற மன்னவர் மண்ணாள்வதை முக்கியமாகக் கருதுவரேயன்றிப் பழி பாவம் முதலியவற்றைஒருசிறிதும் எண்ணார்போலும்; அதனால் தான் இந்தப்பரதன் இந்தக்கானகத்திலும் ஸ்ரீராமபிரானை இருக்கவொட்டாது அடித்துத்துரத்த வந்துள்ளான்; இருக்கட்டும்: இராமபிரான்என்னிடத்து இன்னுயிர்த்தோழமை கொண்டுள்ளதனால், யான் இந்தப்பரதனைச் சேனையை உடன் கொண்டுபோகுமாறு உயிரோடுவிடேனென்றனனென்பதாம். முன்னிரண்டடிகளால், முன்பிறந்தவனை முடிசூடவொட்டாது வனம் புகுத்தினதுமன்றி இங்கும் போர்செய்து அழிக்கச் செல்லுதல், மிக்கபாவமும் பெரும்பழியும் அறியாமையுமாமென்றவாறு. பாவம் முதலியவற்றை எண்ணுவராயின், இங்ஙனம் எதிர்த்துவர ஏதுவில்லையென்க. பின் இரண்டடிகளுக்கு - என் கைக்குத் தப்பி உய்ந்துபோதலரிதென்பது கருத்து. பாவம் போலத் தீப்பயனனுபவிக்கிறவளவு மாத்திரமேயன்றி உலகமுள்ளவளவும் அழியாமல் நிலைநிற்றலால் 'நின்ற பெரும்பழி' எனவும், உயிரினும் அரியதுவேறின்றாதலால், 'ஆருயிர்' எனவும், கூறினான். 'சேனையும் ஆருயிரும் கொடுபோயன்றோ' என்பதற்கு-எனது சேனையையும் அரிய உயிரையுங் கவர்ந்துகொண்டு போன பின்பன்றோ என்றும் உரைக்கலாம். ஆவது போக-அது கிடக்கஎன்று உரைப்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]என்னாரோ. [2]தாவது. [3]ஆர்வினை. (1027)

18. அருந்தவ மென்றுணை யாள விவன்புவி யாள்வானோ
[1]மருந்தெனி னன்[2]றுயிர் வண்புகழ் [3]கொண்டுபின் மாய்வேனோ
பொருந்திய [4]கேண்மை யுகந்தவர் தம்மொடு [5]போகாதே
இருந்தது நன்று கழிக்குவெ னென்கட னின்றோடே.

(இ-ள்.) என் துணை-எனது நண்பனான இராமபிரான், அருதவம் ஆள-(வனத்திற்சென்று) செய்தற்கரிய தவத்தைச் செய்துகொண்டிருக்க, இவன்-இந்தப்பரதன், புவி ஆள்வான் ஓ-பூமியை அரசாள்வானோ? உயிர்-(எனது) உயிர், மருந்து எனின்-(கிடைத்தற்கரிய) தேவாமிருதமோ வென்றால், அன்று—; வண்புகழ் கொண்டு-(இராமனுக்குஉதவியாய்ப் பரதனை எதிர்த்து அதனால்) சிறந்தகீர்த்தியைப் பெற்று, பின் மாய்வேன் ஓ-பின்பு இறக்கமாட்டேனோ? பொருந்திய கேண்மை உகந்தவர் தம்மொடு போகாது இருந்தது ஏ நன்று-(என்னோடு)பொருந்தின சிநேகத்தை விரும்பியருளின இராமபிரானுடன் (நான்) செல்லாமல்(இங்கு) இருந்ததுவே நல்லதாயிற்று; என் கடன்-எனதுகடமையை, இன்றோடு ஏ கழிக்குவென்-இன்றைக்கே செய்து தீர்ப்பேன்; (எ-று.)

மூத்தவனுகிய ஸ்ரீராமன் காட்டில்வருந்தித் தவசிபோலக் கிடக்க, அவனுக்குப் பின்பிறந்தவனுகிய இந்தப்பரதன் அரசு பூண்டொழுகுவது முறைமையோ? இவ்வாறு முறைகேடான தொழிலைச்செய்ய விடுவேனே? இந்தப்பரதனல் இராமபிரானுக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரவொட்டாது அருமையான எனது உயிர் போவதாயிருந்தாலும் அதனையும் பொருள்செய்யாது துணிந்து தடுத்து நிற்பேன்; இவ்வாறு இராமபிரானுக்கு இடுக்கண் வர வொட்டாது தடுத்தற்குக்காரணமாய் நிற்றலால், யான் அப்பிரானேடு செல்லாது இங்கு நின்றதே நன்மையாயிற் றென்றனன் குக னென்பதாம்.

'என் துணை' என்பதற்கு-எனது தமையனென்றும் உரைக்கலாம். இராமனுக்கும் குகனுக்கும் அண்ணன்தம்பி முறைமை அமைந்ததாதலின்: அதனைக்கீழ்க்கங்கைப்படலத்தில் "முன்புளெமொரு நால்வே முடிவுளதெனவுன்ன, வன்புள வினிநாமோரைவர்களுளரானேம்" என்றது கொண்டும் அறிக. 'புவியாள்வானே' என்றதனல், ஆளுதற்குத் தக்கவனல்லனென்றும், ஆளாதபடி செய்துவிடுகிறேனென்றும், விண்ணுளவைக்கின்றேனென்றுங் கூறியவாறு. இங்கே, 'தவம்', என்றது, மரவுரியுடுத்துச் சடைமுடி தரித்து நகரத்தைநீத்து வனத்தில் வதிந்து காய் கனி கிழங்கு சருகுகளைப் புசித்துக்கொண்டு குளிர் வெப்பம் முதலிய துன்பங்களைப் பொறுத்துப் பெரும்பாலும் வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்துக்கு ஏற்ற விரதங்களைக்கொண்டு ஒழுகுதலை. இரண்டாம் அடியால், உயிர் உடம்பில் என்றும் அழியாது நிலைநிற்பதன்று; அங்ஙனம் ஓரிடத்து நிலையில்லாத உயிரைக் கொடுத்தாயினும் எங்கும்என்றும் நிலைநிற்பதான புகழைப் பெறுவேனென்றபடி. "மருந்தோமற்றூனோம்பும் வாழ்க்கைபெருந்தகைமை, பீடழிய வந்த விடத்து" என்ற குறள் இந்த இரண்டாமடியில் கருதத்தக்கது. 'இங்கு இருந்தது நன்று' என்றது, இடைவழியிலேயே பகைவனைத் தொலைத்து நண்பனைக் காக்க உதவுதலால். 'என்கடன்' என்றது, இடுக்கண் களைதலை. மருந்து-மிருதசஞ்சீவி போன்ற திவ்வியஔடத மெனினுமாம். துணை-துணையானவனுக்கு ஆகுபெயர். பி-ம் —[1] மருந்தெனவின்று, மருந்தெனிலன்று. [2] உயர். [3] கொண்டது, கொண்டுயிர். [4] கேண்மையும்வந்தவர். [5] போக்காதே.

இக்கவியின் முதலிரண்டடிகள் 'அருந்திறலென் துணையாள இவன் புவியாளாதே, வருந்திறன் நன்றிவன் வாழுயிர் கொன்றிணிவாழேனே' என்றுஒருபிரதியிலுள்ளன என்பர். சிலபிரதிகளில் "நின்றகொடை" (21)என்ற பாடல்18-ஆவது பாடலாகஉள்ளது.

19. தும்பியு மாவு மிடைந்த பெரும்படை [1]சூழ்வாரும்
வம்பிய ருரிவர் வாள்வலி கங்கை கடந்தன்றே
வெம்பிய வேட் ருளீர்துறை யோட்டம் விலக்கீரோ
நம்பிமுன் னேயினி நம்முயிர் [2]மாய்வது நன்றன்றே.

(இ-ள்.) தும்பிஉம் - யானைகளும், மாஉம் - குதிரைகளும், மிடைந்த-நெருங்கிய,பெருபடை-பெரியசேனையினுல்,சூழ்வுஆரும்-சூழப்படுதல்பொருந்திய, வம்பு இயல்தார் இவர்-வாசனைபொருந்தியபூமாலையையுடையஇப்பரதனது,வாள்வலி-ஆயுதபலம்,கங்கை

கடந்து அன்றே-இக்கங்கையாற்றைத் தாண்டிய பின்பு அல்லவோ (உதவும்?) வெம்பிய வேடர் உளீர்-உக்கிரமான வேடர்களாக வுள்ளவர்களே! துறை ஓடம் விலக்கீர்ஓ-நீர்த்துறையிலே (இவர்களுக்கு)ஓடம் விடுதலை ஒழிவீராக; (பரதனும் பரதன்சேனையும் நம்மினும் வலியராயினும்), இனி நம்பி முன்னே நம் உயிர் மாய்வதுஉம் நன்று அன்றுஓ-இனிமேல் (அவர்களால்) இராமனழிதற்கு முன்னே நமது உயிர் (போரில்) அழிந்து போவதும் நல்லதன்றோ? (எ-று.)

இந்தச் செய்யுள், குகப்பெருமாள் தன்னிடத்து ஓடம் விடுகின்ற ஏவலாளரை நோக்கிக் கூறுவது. இந்தப் பரதனும் இவனைச் சேர்ந்தாரும் தமது வாள்வலி கொண்டு ஸ்ரீராமபிரானுக்குத் துன்பத்தை விளைவிப்பதென்பது,இந்தக் கங்கைப்பேரியாற்றைக் கடந்த பின்னரே நிகழக்கூடியதாதலால், இவர்கள் இந்தக்கங்கையைக் கடந்துஅப்பாற் செல்லமுடியாதவாறு ஓடத்தை விலக்குங்கள்; 'இவர் நம்மினும் வலியராயிருந்து நம்மை எதிர்த்துக்கொன்றிட்டால் என் செய்வது?' என்று நீவிர் அஞ்சவேண்டா: அப்போதும் நமது உயிர்நண்பரான ஸ்ரீராமனுக்கு இவர்களால் தீங்கு நேர்வதற்குமுன்னே இவர்களோடு போர் செய்து நமது உயிரையொழிப்பது நன்றேயாகு மென்றன னென்பதாம். நாம் ஓடம் விட்டு உதவர்விட்டால் இவர்களாற் கங்கை கடக்க முடியாதென்பது, மூன்றும் அடியின் கருத்து. 'துறையோடம் விலக்கீரோ' என்பதற்கு-நீர்த்துறையிலுள்ள ஓடத்தை அப்பாற்படுத்த மாட்டீர்களோ? என்றும் உரைக்கலாம்; அங்குத்தானே ஓடம் நின்றால் ஒருகால் இந்தப்பரதனைச் சார்ந்தோர் அவ்வோடங்களை வலியக் கைப்பற்றிக்கொண்டுகங்கையைக்கடத்தலுங் கூடுமாதலால்,அங்ஙனம் அவர்களாற் செய்ய முடியாதவாறு ஓடத்தைத் துறையினின்றும் அப்புறப்படுத்துங்களெனத் தனது பணியாளர்க்குக் குகப்பெருமாள் கட்டளையிட்டன னெனக் கருத்துக் காண்க. போரில் வெற்றி தோல்விகள் ஒருதலையல்லவாதலாலும், தான் வெல்லும் உபாயத்தைச் சிந்தித்தலோடு தனக்கு வரும் அபாயத்தையுஞ் சிந்திக்க வேண்டுவது அறிஞர்க்கு இயல்பாதலாலும். 'நம்பி முன்னேயினி நம்முயிர்மாய்வது நன்று', என்றான்: "உளரானார், மருவலரெனின் முன்னே மாள்குவென் வசையிலேன்" என்றான், முன் கங்கைப் படலத்தும். இங்கு 'நம்பி முன்னே' என்றதனால், நம்மை யனைவரையும் இவர் போரில் அழித்துவிடின் இராமபிரானையும் அழித்தல் கூடுமெனக் கருதினனென்பது தெளிவாம். தார்-அடையாளப்பூமாலையும், போர்ப்பூமாலையும். வாள் ஆயுதப்பொதுப்பெயராய்நின்றது; அன்றி மற்றைஆயுதங்களுக்கு உபலட்சணமுமாம். விலக்கீர் என்பதை முன்னிலை எதிர்மறைப்பன்மை முற்றென்றும், ஓகாரத்தை வினா என்றும் அறிக. ஓ வேடருளீர் என ஓகாரத்தை எடுத்து விளியோடு சேர்த்தலுமாம். 'வலி' என்ற எழுவாய்க்கு ஏற்ற பயனிலை வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. பி-ம்:—[1]சூழ்வாரா. [2]போவது. (*1929*)

20. போன படைத்தலை வீரர் தமக்கிரை [1]போர்தாவிச்
சேனை [2]கிடக்கிடு தேவர் [3]வரிற்சிலை மாமேகம்

சோனே படக்குடர் சூறை படச்சுடர் வாளோடும்
தானை படத்தனி யானை பட[4]த்திரள் சாயேனே.

(இ-ள்.) போன-(நம்முடன்) வந்த, தலை படைவீரர்க்கு-சிறந்த சேனைவீரர்களுக்கு, இரை போதா-ஒருவேளைப் போருக்காயினும் பற்றாத, இ சேனை-இந்தப் பரதன் சேனை, கிடக்கிடு-இருக்கட்டும்: தேவர் வரின்-தேவர்களே (திரண்டு எதிர்த்து) வந்தாலும், சிலை மாமேகம் சோனே பட-(என்) கை வில்லாகிய காளமேகம் இடைவிடாது அம்பு மழையைப் பொழியவும், குடர்சூறைபட-(எதிர்த்த அவர்களது) குடல் அலைபடவும், சுடர் வாளோடுஉம்-விளங்குகின்ற ஆயுதங்களுடனே, தானை பட-(மற்றைச்) சேனைகள் அழியவும், தனி யானை பட-ஒப்பற்ற யானைச்சேனை அழியவும், திரள் சாயேன்ஓ-அக்கூட்டத்தை நிலைகுலைக்காமலிருப்பேனோ? (எ-று.)

இராமபிரானுக்குத் தீங்கு புரிதற்காகச் சேனையோடு வந்துள்ள இந்தப்பரதனையன்றி,தேவர்களேசதுரங்கபலங்கொண்டு திரண்டு என்னை எதிர்த்துநின்றாலும், நான் அவர்களையும்எனது வில்வலியால் வெல்லவல்லேனென்றனனென்பதாம். போன படைத்தலைவீரர்-இராமலக்குமணர் என்பவரும் உளர். தலை-சிறப்புக்கு, இலக்கணை. படைத்தலை-சேனையிடத்திலுள்ள எனக்கொண்டால், தலை-ஏழனுருபு. கிடக்கிடு-கிடக்கிடுக என்பதன் விகாரம். தேவர்வரின் என்றவிடத்து உயர்வுசிறப்பும்மை-விகாரத்தால் தொக்கது; இது, ஒரு சொல்விழுக்காடு. சூறைபடுதல்-கொள்ளையிடப்படுதல்; அல்லது, சுழல்பெருங்காற்றில் அகப்படுதல். பின்னே 'யானை' என வருதலால், முன்னே 'தானை' என்றது,சதுரங்கங்களுள் மற்றைத் தேர் குதிரைகாலாட்களைக் குறிக்கும்: பி.ம்:—[1]போதாது. [2]கடக்குறு. [3]வரிச்சிலை. [4]கடை, தனி.

21. நின்ற [1]கொடைக்கையெ னன்ப [2]னுடுக்க நெடுஞ் [3]சீரம்
அன்று கொடுத்தவண் மைந்தர் பலத்தையெ னம்பாலே
கொன்று [4]குவித்த [5]நிணங்கொள் பிணக்குவை கொண்[6]டோடித்
துன்று திரைக்கடல் கங்கை மடுத்திடை தூராதோ.

(இ-ள்.) 'அன்று-(பட்டாபிஷேகம்செய்ய முயன்ற) அந்நாளில், நின்ற-(விரதம் முதலியன முடித்து முடிசூட) நின்ற, கொடை கை என் அன்பன்-ஈகைக்குணம் நிறைந்த கையையுடைய என் அன்பிற்குரியவனான இராமன், உடுக்க-(அரையில்) தரிக்கும்படி, நெடு சீரம்-பெரிய மரவுரியை, கொடுத்தவள்-(அவனுக்குக்) கொடுத்தவளாகிய கைகேயியின், மைந்தர்-புத்திரரான பரதரது,பலத்தை-சேனையை,என் அம்பால் கொன்று குவித்த-எனது பாணங்களால் கொன்று (தொகுதியாகக்) குவித்த, நிணம் கொள் பிணம்குவை-கொழுப்பு (வெளிப்படுதலை)க்கொண்ட பிணங்களின் குவியலை, கங்கை-இந்தக் கங்காநதி, கொண்டு-இழுத்துக் கொண்டு, ஓடி-விரைந்து சென்று, துன்று திரை கடல் மடுத்து-நெருங்கிய அலை

களையுடைய கடலில் (அவற்றைச்) சேர்த்து நிறைத்து, இடை தூராதுஓ - அதனிடத்தைத் தூர்த்துவிடாதோ? [தூர்க்கும் என்றபடி]; (எ-று.)

இராமபிரான் பீதாம்பரம் தரித்து முடிசூடி இராச்சியத்திற் சுகமாக இருந்து அரசுபுரியவேண்டியதாயிருக்க, அங்ஙனஞ்செய்ய வொட்டாது அப்பிரான் மரவுரியுடுத்துச் சடைமுடிதரித்துக் காட்டில் வசிக்குமாறு கைகேயி கொடுமைபுரிந்தாளன்றோ? அப்படிப்பட்ட கொடிய அவளது புத்திரனை இந்தப் பரதனுடைய சேனையெல்லாம் நாசமாகிக் கங்கைவெள்ளத்தால் இழுத்துச் செல்லப்பெற்றுக் கடலிற்போய்ச் சேருமாறுசெய்வே னென்றன னென்பதாம். பிணக்குவை தூராதோ என்க. சீரைகொடுத்தமை, நகர்நீங்குபடலத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. பி-ம்:—[1]படை. [2]உடுத்த. [3]சிரை. [4]குவித்து. [5]நிணங்கள். [6]ஓட. (1031)

22. **ஆடு கொடிப்படை சாடி யறத்தவ ரேயாள**
வேடு கொடுத்தது பாரெனு [1]மிப்புகழ் [2]மேவீரோ
நாடு [3]கொடுத்தவென் னுயக னுக்[4]கிவர் [5]நாமாளும்
காடு [6]கொடுக்கில ராகி யெடுத்தது காணீரோ.

(இ-ள்.) 'ஆடு-அசைகின்ற, கொடி-துவசங்களையுடைய, படை-(பரதன்) சேனையை, சாடி-மோதியழித்து, அறத்தவர்ஏ ஆள-தருமசொரூபியான இராமபிரானே அரசாளும்படி, வேடு பார் கொடுத்தது-(அப்பிரானுக்கு) வேடர்கூட்டம் இராச்சியத்தைக் கொடுத்தது,' எனும்-என்ற, இ புகழ்-இந்தக் கீர்த்தியை, மேவீர் ஓ-அடையமாட்டீர்களோ? [அடையவேண்டும் என்றபடி]; நாடு-(முறைப்படி தன்னுடையதான) இராச்சியத்தை, கொடுத்த-(மனமகிழ்ந்து)கொடுத்துவிட்ட, என் நாயகனுக்கு-எனது தலைவனாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு, இவர்-இப்பரதர், நாம்ஆளும் காடுகொடுக்கிலர்-நாம் வசிக்கிறகாட்டையுங்கொடுக்கச் சம்மதப்படாதவராய், எடுத்தது-(போர்க்குப்) படையெடுத்துவந்ததை, காணீர்ஓ-பார்த்தீர்களா?

ஸ்ரீராமபிரான் தமக்குஉரிய இராச்சியத்தைத் தாம் ஆள்வதைத் தவிர்ந்து 'எனது தம்பியாகிய பரதனே இராச்சியத்தை ஆளுக' என்றுசொல்லி அந்நாட்டையே விட்டு நம்போல்வார் வசித்தற்குஉரிய காட்டில்வந்து வசிக்கையில், இதனையும் பொறாமல் இங்கும் அப்பிரானுக்குத் தீமைபுரியத் தனது சேனையோடு பரதன் வந்துள்ளானாதலால், வேடர்களே! இப்போது நாம் நமது முழுவலிகொண்டு இந்தப்பரதனைச் சேனையோடும் முறியடித்து ஸ்ரீராமனது நாட்டைஅப்பிரானே அரசுபுரியுமாறுசெய்து பெரும் புகழ் பெறவேண்டுமென்று குகன் தனது இனத்தவரான வேடரை நோக்கிக் கூறுகின்றனனென்க. இராமனுக்கு உரிய பொருளைக் கவர்ந்ததோடு அமையாது அவன் பிறர்க்குரியவிடத்தில் வசித்தலையும் உடன்படான் பரதன் என்றகொடுமைவிளங்க, 'நாம் ஆளுங்காடு கொடுக்கிலராகி' என்றான். அறத்தவர்-உயர்வுப்

பன்மை; இலக்குமணனை உளப்படுத்தியதெனக் கொள்ளினும் அமையும். வேடு-இங்கே, சாதிப்பெயர்: இது-பொருளால் உயர்திணையாயினும் சொல்லால் அஃறிணையாதலால், 'கொடுத்தது' என அஃறிணைமுடிபு கொடுத்துக்கூறினன். பி-ம்:—[1]மெய்ப்புகழ். [2]மேவேனே. [3]கொடுத்தது. [4]இனி, இவன். [5]தாமாளக். [6]கொடுத்தது வாகுமிவர்க்கது, கொடுத்திலனாகிலெடுத்தது, கொடுத்திலனாகியெடுப்பது. (1032)

23. மாமுனி வர்க்குற [1]வாகி வனத்திடை யேவாழும்
கோமுனி யத்தகு மென்று [2]மனத்திறை [3]கொள்ளாதே
ஏமுனை [4]யுற்றிடி லேழு கடற்படை யென்றாலும்
ஆமுனை யிற்சிறு கூழென விப்பொழு தாகாதோ.

(இ-ள்.) 'மா முனிவர்க்கு-சிறந்த முனிவர்களுக்கு, உறவு ஆகி-சுற்றத்தவனாய், வனத்திடைஏ வாழும்-காட்டிலேயே வசிக்கின்ற, கோ-(என்) தலைவனான இராமன், முனிய் தகும்-(தன் தம்பியான பரதனை நான் எதிர்த்தால் என்னைக்) கோபிக்கக்கூடும்,' என்று—, மனத்து இறை கொள்ளாது-மனத்திற் சிறிதும் எண்ணாமலே, முனை உற்று-போர்செய்தலையடைந்து, ஏ இடில்-(நான்) அம்புகளை யெய்தால், ஏழு கடல் படை என்றால்உம்-(எதிர்த்துநிற்பது) ஏழு கடல்போன்ற பெருஞ்சேனையேயானாலும்),(அது),இப்பொழுது—, ஆ முனையின் சிறு கூழ்என-பசு (மேய) முனைந்தால் அதன்முன் சிறிய இளம்பயிர் (அழிதல்)போல,ஆகாதுஓ-அழிவடையாதோ?

'நான் பரதனை எதிர்த்தால் அது ஒருகால் ஸ்ரீராமனுக்குச் சீற்றத்தையுண்டாக்குமோ?' என்று சிறிதுஞ் சங்கைகொள்ளாமல் போர்புரிவேனாயின், அப்பரதனைச் சேனையோடும் வென்றுவிடுவது மிகவும்எளியசெயலாகுமென்றனனென்பதாம். முனிவர்க்குரிய வேடத்தைத் தரித்ததனாலும், அவர்களது துன்பந்தீர்த்தற்கு உதவுவதாலும், 'முனிவர்க்குறவாகி' என்றது. கோ முனியத்தகுமென்று மனத்து இறைகொள்ளாதே ஏ முனை உற்றிடில்-இராமன் வெறுக்கக்கூடுமென்று மனத்திற் சிறிதுங்கொள்ளாமல் (பரதன் அவனுக்குப் பகையாய்) அம்புகளாற் பெரும்போரில் நெருங்கிவந்தால் என்றும்உரைக்கலாம். பசுசிறியபயிரைமேய்ந்து அடியோடு அழித்தல்போல, யான் பெருஞ்சேனையைப் பொருது அடியோடு அழிப்பேன் என்பது, ஈற்றடியின் பொருள்.

ஏழுகடல்-உப்பு கருப்பஞ்சாறு கள் நெய் தயிர் பால் சுத்தநீர் இவற்றின் மயமானவை. படைக்கு ஏழுகடல் உவமை-பரப்பிலும் அணியணியாக வருதலிலும் என்க. பி-ம்:—[1]ஆகும். [2]மனத்திடை. [3]கொள்ளாமே, கொள்ளானேல்,கொள்ளேமால், கொள்ளேனேல். [4]உற்றிவண். (1033)

24.—குகன் போர் செய்யும் எண்ணத்தோடு தன்னினத்தாரிடையில் தங்க, சுமந்திரன் பரதனிடஞ் சில சொல்லத் தொடங்குதல்.

என்பன் சொல்லி யிரும்பன [1]மேனிய ரேனோர்முன்
வன்பனை வில்லினன் மல்லுயர் தோளினன் வாள்வீரற்கு

[2]அன்பனு நின்றன னின்றது கண்டரி யே [3]றன்ன
முன்பனில் வந்து மொழிந்தனன் மூரிய தேர்வல்லான்.

(இ-ள்.) வல் பணை வில்லினன்-வலிய பெரிய வில்லையுடைய வனும், மல் உயர் தோளினன்-மற்போரிற் சிறந்த தோள்களை யுடையவனும், வாள் வீரற்கு அன்பன்உம்-வாட்போரிற் சிறந்த வீரனான இராமனுக்கு அன்புபூண்டவனுமாகிய குகனும், இரும்பு அனமேனியர்ஏனோர் முன்-இரும்பையொத்த [மிகவலிய]உடம்பை யுடையவரான மற்றை வேடர்களின் முன்னிலையில், என்பன சொல்லி-என்ற இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லி,நின்றனன்-(கங்கை யின் தென்கரையில்) நின்றான்: நின்றது கண்டு-(அவன்) நின்ற தனைப் பார்த்து, மூரியதேர்வல்லான்-வலிமையையுடையதேரைச் செலுத்துவதில் வல்லவனான சுமந்திரன், அரி ஏறு அன்ன முன்பனில் வந்து-ஆண் சிங்கத்தையொத்த வலிமையையுடைய பரத னிடத்தில்வந்து, மொழிந்தனன்-சில சொல்பவனானான்; (எ-று.)—அதனை மேல் இரண்டு கவிகளிற் காண்க.

'பரதன் ஸ்ரீராமபிரானைக்காட்டினிடத்தும் இனிதிருக்கவொட் டாது துன்புறுத்த வருகின்றானாதலால், அவனைச் சேனையோடும் தொலைக்கவேணும்' என்று குகன் தனது இனத்தார் முன்னிலை யிற் பலபடியாகச் சொல்லி அங்குத் தங்கினனாக, அப்பொழுது பரதனுடன் வந்தவனான இரகுகுலத்தார்க்குத் தேர்ப்பாகனாகிய சுமந்திரன், குகன் தென்கரையில் நிற்பதுகண்டு, பரதனைக்கிட்டி அக் குகனைக்குறித்துக்கூறலாயினனென்க. பரதனது தன்மையை உள்ளபடியுணராமல் 'இராமபிரானுக்கு இந்தக் காட்டிலும் தீங்கு புரிவதற்காகவே இன்னான் வந்துள்ளான் போலும்' என்று எண்ணிக் குகப்பெருமான் கூறிய சொற்களெல்லாம் அவன் ஸ்ரீராமபிரானிடத்துக்கொண்டுள்ள பொங்கும் பரிவின்செயலென் பார் 'என்பன சொல்லி...வாள்வீரற் கன்பனும் நின்றனன்'என்றார்; "அதிஸ்நேஹ: பாபசங்கீ [பொங்கும் பரிவு (எப்போதும் நேரக் கூடிய) தீமையையே கருதும்]" என்ற வசனம் இங்குக் கருதத் தக்கது. பரதன் தீங்கு செய்யத் தொடங்கினால் உடனே அதனைத் தவிர்க்குமாறு குகன் கையும்வில்லுமாயிருந்தனனென்பார் 'வன் பணை வில்லினன்' என்றாரென்க. பரதனை முதலிற் சங்கித்த குகன் 'பரதன் நல்ல கருத்தினனானால்அவனுக்கு வேண்டியஉதவி செய்வோம்: இராமனுக்குத் தீங்கு நினைந்து வந்தானாயின், அவ னைச் சேனையோடும் ஒறுப்போம்: சாக்கிரதையாக இருங்கள்" என்று தன் பரிவார சனங்கட்கெல்லாம் சித்தமாக இருக்கும்படி கட்டளையிட்டு, பரதனைக் காணத் தானே வடகரைக்குச் சென்றா னென்று முதனூலிற் கூறியுள்ளது. சுமந்திரன் இரகு குலத்தா சர்க்குத் தொன்று தொட்டுத் தேர்ப்பாகனாதலால், மூரிய தேர் வல்லான்-பழமையான சாரதி யென்றுருமாம். பி-ம்:—[1]மேனியனு னும். [2]அன்புற, [3]அன்னான், ஆன, ஆளும். (1034)

வேறு.

25.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-ஒரு தொடர்: சுமந்திரன் பரதனுக்குக் குகப்பெருமானைத் தெரிவிப்பதைக் கூறும்.

கங்கையிரு கரையுடையான் கணக்கிறந்த நாவாயான்
உங்கள்குலத் தனிநாதற் குயிர்த்துணைவ னுயர்தோளான்
வெங்கரியி னேறனையான் விற்பிடித்த [1]வேலையினன்
கொங்கலரு நறுந்தண்டார்க் குகனென்னும் [2]குறியுடையான்.

(இ-ள்.) கங்கை இரு கரை உடையான்-கங்காநதியின் இரண்டு கரைகளையும் (தனக்குச் சொந்தமாக) உடையவனும், கணக்கு இறந்த நாவாயான் - அளவில்லாத படகுகளை யுடையவனும், உங்கள் குலம் தனி நாதற்கு உயிர் துணைவன்-உங்கள் குலத்தில் திருவவதரித்த ஒப்பற்ற தலைவனான இராமபிரானுக்குப் பிராண சினேகிதனும், உயர்தோளான்-உயர்ந்த தோள்களையுடையவனும், வெம் கரியின் ஏறு அனையான்-(மதத்தால்)வெவ்விய ஆண் யானையையொத்தவனும், வில்பிடித்த வேலையினன்-வில்லைத்தரித்த (சேனா) சமுத்திரத்தையுடையவனும், கொங்கு அலரும்-தேன் சொரிகிற, நறு-பரிமளம்வீசுகின்ற, தண்-குளிர்ந்த, தார்-மாலையை யுடைய, குகன் என்னும் குறி உடையான்-குகனென்னும் பெயரை யுடையவனுமாகிய வேடன்,—(எ-று.) "நிற்காணுமுள்ளத்தான்... நின்றனன்" என அடுத்த கவியுடன் முடிபு காண்க.

நமக்கு எதிரில் தோன்றுகின்றானே, இவன் கங்கையின் இரு கரையையும் தனக்கு உரிமையாக உடையவன்; எண்ணிறந்த மரக்கலங்களையுடையவன்: இராமபிரானுக்கு உயிர்த்தோழன்; உயர்ந்த தோள்களையுடையவன். மதயானை போன்றவன்; விற்படை வீரர் பலரையுடையவன்; இவன் பெயர் குகனென்பதாகு மென்றனன் சுமந்திரனென்க. கங்கையில் தோன்றியவன், (சாதாரணமாக யாவருக்கும் இருக்கின்ற) கணக்கைக் கடந்த [ஆறு] நாவையுடையவன், இராமனுக்கு அன்பன், உயர் தோளான்,கரியேறனையான், வில்லுக்குப் பதிலாக வேலைப் பிடித்தவன், குகனென்ற திருநாமமுடையவனென்று வேறு பொருள் தேர்ன்றிச் சுப்பிரமணிய சுவாமியோடு இந்தக் குகனுக்கு உவமை தொனிக்குமென்பர்.

வனத்துக்கு இராமபிரான் பயணப்பட்டுச் சென்றபோது அயோத்தியினின்று யோசனை இரண்டு சென்றதும் விரைசெறி சோலையை யெய்தியபின், சுமந்திரன் இராபிரானது கட்டளைப்படி அப்பிரானை விட்டு வெறுந்தேரையோட்டிக்கொண்டு மீண்டு வந்தானென்று கம்பர் கூறியிருத்தலால், இங்கே இராமபிரான் குகனோடு நட்புக் கொள்கையில் உடனிருந்தவன்போலச் சுமந்திரன் 'உங்கள் குலத்தனிநாதற்கு உயிர்த்துணைவன்' என்பது முதல

வாகக் கூறுவதுஎங்ஙனம் பொருந்துமெனின்?—சுமந்திரன்காலங் கண்ட பாகனுதலால், ஏற்கவே குகன் முன்னர்ச் சந்திக்கையில் அன்னுன் இராமபிரானது குணங்களைச் செவியேற்று அப்பிரா னிடத்து மெய்யன்பு பூண்டிருத்தலைக் கண்டறிந்திருந்ததனுல் இங்ஙனங் கூறுகின்ருனென்னலாம். அவ்வண்ணம் அந்தக் குகன் இராமபிரானிடத்துஈடுபட்டிருந்தனனென்பதை, இராமன் கங்கைக்கரை வந்து சேர்ந்ததைக் கேள்வியுற்றதும் குகப்பெரு மான் தேனோடு மீனுபகாரத்தன் அற்ற நீத்த மனத்தினன் அன்பி னுகி நற்றவப்பள்ளிவாயிலை நண்ணி அன்பினிறைஞ்சி 'தேவா! நின்கழல் சேவிக்க வந்தனன்' என்று கூறியதனுல் அறியலாம்; வான்மீக முனிவர் குகனோடு சுமந்திரன் சிலநாள் உடனிருந்து பிறகே வெறுந்தேருடன் மீண்டானென்று கூறுவர். நாவாய்— நௌ: என்னும் வடசொல்லின் விகாரமென்பர். 'உங்கள் குலம்' என்றது, சூரியவமிசத்தை. 'கரியின் ஏறு அனையான்' என்பதற்கு- யானைக்கூட்டத்தை யழிக்குஞ் சிங்கம் போன்றவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'விற்பிடித்த' என்ற அடைமொழியால் இங்கே, வேலை-சேனையென்பது விளங்கும். பி-ம்:—[1]வேளனையான், வேலையான். [2]பெயருடையான். *(1035)*

26. **கற்காணுந் திண்மையான் கரைகாணுக் காதலான்**
அற்காணிற் கண்டனைய வழகமைந்த மேனியான்
மற்காணுந் [1]திருநெடுந்தோண் மழைகாணு மணி[2]நிறத்தாய்
நிற்காணு முள்ளத்தா னெறியெதிர்நின் றனனென்ருன்.

(இ-ள்.) மல் காணும்-வலிமையை எல்லைகண்ட [மிக வலிய], திரு நெடு தோள்-அழகிய பெரிய புயங்களையும், மழை காணும்- நீலமேகத்தைக் கண்டாலொத்த, மணி நிறத்தாய்-அழகிய நிறத் தையுமுடையவனே!—கல் காணும் திண்மையான்-மலையைக் கண் டாலொத்த வலிமையையுடையவனும், கரை காணு காதலான்- (இராமன் பக்கல்) எல்லைகாணுத அன்புடைய்வனும், காணில்- (வடிவத்தை) நோக்குமிடத்து, அல் கண்டு அனைய-இரவைக்கண் டாற்போன்ற [மிகக்கரிய], அழகு அமைந்த மேனியான்-அழகு பொருந்திய உடம்பையுடையவனுமாகிய அவன், நெறி எதிர் நின் றனன்-வழியெதிரே வந்து நின்றுள்ளான்; நின் காணும் உள்ளத் தான்-உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் மனக்கருத்துடையான் (போலும்), என்ருன்-என்று சொன்னுன், (சுமந்திரன்); (எ-று.)

மலைபோன்ற வலிமையையும் இருள்போன்ற கருநிறத்தையு முடையவனாய் ஸ்ரீராமனிடத்துப் பக்திப் பேரன்பு பூண்டவனுன இந்தக் குகன் வழியிடையில் நிற்றலால், இவன் உம்மைக் காண் பதற்கே நின்றனன்போலு மென்று பரதனிடத்துச் சுமந்திரன் கூறினனென்க. மல்-ஆயுதமின்றி உடல்வலிமை கொண்டு செய் யும் போர் எனினுமாம். பரதனது திருமேனி நிறம் கரியதாதலை "பரதனெனும் பெயரானை, யெள்ளரிய குணத்தாலு மெழிலாலு மிவ்விருந்த, வள்ளலையே யனையானைக் கேகயர்கோன்மகள் பயந்

தாள்" என்றதனாலும் அறிக. 'நிற்காணும் உள்ளத்தான்' என்றது, ஊகம். கண்டு = கண்டால்: எச்சத்திரிபு; கண்ட துஎன்பதன் விகாரமுமாம். பி-ம்:—[1] திரண்டிண்டோள். [2] நிறத்தான். (1036)

27.—சுமந்திரன் சொல்லைக் கேட்ட பரதன் அக்குகனைக் காணுமாறு தான் புறப்படுதல்.

தன்முன்னே யவன்றன்மை [1] தந்தைதுணை முந்துரைத்த
சொன்முன்னே யுவக்கின்ற துரிசிலாத் திரு[2]மனத்தான்
மன்முன்னே தழீஇக்கொண்ட மனக்கினிய துணைவனேல்
என்முன்னே யவற்காண்பென் யானேசென் றெனவெழுந்தான்.

(இ-ள்.) தன் முன்னே-தனது எதிரில், அவன் தன்மை-அந்தக் குகனது தன்மையை, தந்தை துணை-(தன்) தந்தை நண்பனான சுமந்திரன், முந்துஉரைத்த-முன்புசொன்ன, சொல்முன்னே-சொல்லைக் கேட்டலினும் விரைவாக [சொல்லைக் கேட்டவுடனே என்றபடி], உவக்கின்ற-மகிழ்கின்ற, துரிசு இலா திருமனத்தான்-களங்கமில்லாத சிறந்த மனத்தையுடைய பரதன்,—'மன்-(நமது தலைவனான) இராமன், முன்னே தழீஇக் கொண்ட-முன்னமே சினேகஞ் செய்துகொண்டுள்ள, மனக்கு இனிய துணைவன்ஏல்-(அவன்) மனத்துக்கு இனிய சினேகிதனானால், என் முன்னே-என்னை (அக் குகன் வந்து) காண்பதற்கு முன்னமே, யான்ஏ சென்று அவன் காண்பென்-நானே போய் அவனைப் பார்ப்பேன்,' என-என்று சொல்லி, எழுந்தான்-புறப்பட்டான்; (எ-று.)

சுமந்திரனது சொல்லைக் கேட்ட பரதன், குகன் இராமபிரானிடத்துப் பேரன்பு பூண்டுள்ளா னென்பதனை யுணர்ந்து, இராமதாசனான அவன் தன்னைக் காணுமாறு வருவதனினும் மகாபாகவதனான அவனைத் தானே அவனிடஞ் சென்று காண்பது நல்லதென்று கருதி, அவனைக் காணுமாறு புறப்பட்டன னென்பதாம். குகன் வந்துள்ளானென்பதைச் சுமந்திரனாலறிந்த பரதன் தமையனது நண்பனென்று மனமுவந்து காட்சியளித்தன னென்று முதனூல் கூறும். சுமந்திரன் தசரதனுக்கு நண்பனானதால் 'தந்தை துணை' என்றார்; மேல் 47-ஆஞ் செய்யுளில் 'எந்தை' என்று பரதன் இவனை விளித்தலும் இதுபற்றியே. மனக்கு இனிய-(நமது) மனத்திற்குப்பிடித்த எனினுமாம். குகன் நினைத்தபடி குற்றஞ் சிறிதுமில்லாதது பரதனது திருவுள்ளமென்பதை விளக்க, 'துரிசிலாத் திருமனம்' என்றார். கருத்துடையடைகொளி. என் முன்னே-(அந்தக்குகன்) எனக்கு முன்பிறந்தவனேயாவன். ஆதலால் யானே சென்று காண்பேன் என்று ஒருசாரார்: அதுவும்நன்றே. பி-ம்:—[1] தன்றுணைவன், தந்ததுணை. [2] முகத்தான். (1037)

28.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-பரதன் நிலையைக் கண்டு குகன் திடுக்கிடுதலைக் கூறும்.

[1] என்றெழுந்து தம்பியொடு மெழுகின்ற காதலொடும்
குன்றெழுந்து சென்றதெனக் குளிர்கங்கைக் கரைகுறுகி

நின்றவனை நோக்கினன் றிருமேனி நிலையுணர்ந்தான்
துன்றுகரு நறுங்குஞ்சி யெயினர்கோன் றுண்ணென்றான்.

(இ-ள்.) என்று எழுந்து—, தம்பியொடுஉம்-சத்துருக்கினனோடும், எழுகின்ற காதலொடுஉம்-மேன்மேலுண்டாகின்ற அன்பினோடும்,-குன்று - மலையானது, எழுந்துசென்றது என - எழுந்து நடந்தாற்போல, குளிர் கங்கை கரை குறுகி-குளிர்ச்சி பொருந்திய கங்காதீரத்தையடைந்து, நின்றவனை-வந்துநின்றபரதனை, துன்று-நெருங்கிய, கரு-கருமையாகிய, நறு குஞ்சி-நறுமணமுள்ள தலைமயிரையுடைய, எயினர்கோன் - குகப்பெருமாள், நோக்கினன்-பார்த்து, திருமேனிநிலைஉணர்ந்தான்-(அவனது)உடம்பினிலையையும் நோக்கி, துண்ணென்றான்-திடுக்கிட்டான்; (எ-று.)

தான் பரதனைப்பற்றி எண்ணியதற்கும் அவன் நிலைமைக்கும் மாறுபாடா யிருந்தமைபற்றி எயினர்கோன் துண்ணென்றானென்க. தம்பியொடும் எழுகின்ற காதலொடும் என்ற சேர்க்கையால், தன் கட்டளையில்லாமல் தானேசத்துருக்கினன் தன்னுடன் எழுந்ததுபோலவே, தன்னையறியாமலேபரதனுக்குக்காதலெழுந்ததென்க. உடன்நிகழ்ந்தனவாகக்கூறிய எழுந்ததம்பியொடும் எழுகின்ற காதலொடும் என்ற இடத்து, உடனவிற்சியணி காண்க. [1]என்றெழுந்த என்ற பாடத்துக்கு, என்று-என்றுசொல்லி விட்டு,-எழுந்த-(தன்னுடனே) எழுந்த, தம்பியொடும் என்க.

இராமபிரானை மீட்டு அழைத்துவரப் பரிவாரங்களோடு சென்ற பரதன் கங்கையைச் சேர்ந்ததும், இன்று இங்குத் தங்கி நாளைக் கங்கையைக் கடப்போம் எனவும், பின்னர் இந்தக் கங்கை நீரால் தந்தைக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்வேனெனவும் கூற, அமைச்சர்கள் அங்ஙனே செய்வதற்கு உடன்பட்டுத் தானையையும் அங்குத் தங்குவித்தனர். அச்சமயம் (பெருஞ்சேனையோடு கங்கையையணுகிய) பரதனை ஐயுற்றுக் குகன் தன் சேனைகட்கு எச்சரிக்கை செய்திட்டு அந்தப் பரதனைக் காண வந்தானென்று வான்மீகம்கூறும். சேனையோடு வந்த பரதனிடம் குகனுக்கு இராமபிரானிடத்துள்ள பேரன்பினால் தோன்றிய பெருவெகுளி யடங்கவும், அந்தவேடன் பெருவியப்பும் சாந்தமும் அடையவும் இங்கு அமைந்த கதைப் புணர்வின் நயம் மிகப் பாராட்டத்தக்கது. *(1038)*

29. வற்கலையி னுடையானை மாசடைந்த [1]மெய்யானை
நற்கலையின் மதியென்ன நகையிழந்த முகத்தானைக்
கற்கனியக் [2]கனிகின்ற துயரானைக் கண்ணுற்றான்
விற்கையினின் றிடைவீழ விம்முற்று நின்றொழிந்தான்.

(இ-ள்.) வற்கலையின் உடையானை-மரவுரியை ஆடையாக வுடுத்தவனும், மாசு அடைந்த மெய்யானை-புழுதிபடிந்தஉடம்பையுடையவனும், நல் கலை இல் மதி என்ன நகைஇழந்த முகத்தானை-அழகிய கலைகளில்லாத சந்திரன்போல ஒளியிழந்த முகத்தை

யுடையவனும், கல் கனிய கனிகின்ற துயரானை-(காண்கின்ற) கல்லும்குழைந்துருகும்படிமிகுகிறதுன்பத்தையுடையவனுமாகிய பரதனை, கண்ணுற்றான்-பார்த்து, (குகன்), கையினின்று வில் இடை வீழ- (தன்) கையினின்று வில் (நழுவிக்) கீழே விழும்படி, விம்முற்று நின்று ஒழிந்தான் - கலங்கிச் செயலற்று நின்றிட்டான்; (எ-று.)

கீழே திருமேனிநிலையுணர்ந்து துண்ணென்றானென்றார், இங்கு அத்திருமேனிநிலைமையை விவரிக்கின்றனரென்க. மரவுரி தரித்தலும் உடம்பு மாசுபடிந்திருத்தலும் முகம் ஒளி குறைந்து வாட்டமுற்றிருத்தலும் கல்லுங்கரையும்படி பெருந்துயரத்தினிருத்தலுமாகியபரதனது செயல் 'இவன்வனவாசஞ்சென்ற இராமனிடத்துப் பேரன்புபடைத்தவன்' என்பதை விளக்குவதனால், அவற்றைக் கண்ட குகப்பெருமான், எதிர்த்துவருபவரோடு போர்செய்தற்கென்று உறுதியாகத் தன்கையிற்பிடித்தவில்லுஞ் சோர்ந்து விழக் கலங்கிச் செயலற்று நின்றனனென்பதாம். நகை-, புன்சிரிப்புமாம், இடை-கீழிடம். பி-ம்:—[1]உடலானை. [2]கரைகின்ற.

30.—குகப்பெருமான் பரதசத்துருக்கினரின் நிலையைக் கருதுதல்.

[1]நம்பியுமென் னாயகனை யொக்கின்றா னயனின்றான்
தம்பியையு மொக்கின்றான் றவவேடந் [2]தலைக்கொண்டான்
துன்பமொரு முடிவில்லை திசைநோக்கித் தொழுகின்றான்
எம்பெருமான் பின்பிறந்தா ரிழைப்பரோ பிழைப்பென்றான்.

(இ-ள்.) 'நம்பிஉம்-ஆடவரிற் சிறந்த இப்பரதனும், என் நாயகனை ஒக்கின்றான்-எனது தலைவனாகிய இராமபிரானை ஒத்திருக்கிறான்; அயல் நின்றான்உம்-அருகில்நின்றவனும் [சத்துருக்கினனும்], தம்பியைஒக்கின்றான்-(இராமன்)தம்பியான இலக்குமணனை ஒத்திருக்கின்றான்; தவம் வேடம் தலைக்கொண்டான்-(இந்தப்பரதன்)தவத்துக்குரிய வேஷத்தை மேற்கொண்டுள்ளான்; துன்பம் ஒருமுடிவு இல்லை-(இவன்படுகிற) துன்பத்துக்கோ ஒரெல்லையில்லை; திசைநோக்கி தொழுகின்றான் - (இராமன்சென்ற தென்) திசையை நோக்கி வணங்குகின்றான்; எம்பெருமான் பின்பிறந்தார் பிழைப்பு இழைப்பர்ஓ-இராமன் தம்பியர் பிழைசெய்வரோ? [செய்யார்]', என்றான்-என்று கருதினான், (குகன்); (எ-று.)

இராமலக்குமணரோடு பரதசத்துருக்கினர் முறையேஒப்பாவரென்க. பரதன் ராமனுக்குத் துரோகஞ்செய்யுஞ் சிந்தை சிறிதும் இல்லாதவனென்ற பொருளை 'எம்பெருமான்பின்பிறந்தா ரிழைப்பரோ பிழைப்பு' என்று விளக்கினார்; தொடர்நிலைச் செய்யுட்குறியணி. சிறப்புப்பொருளைப்பொதுப்பொருள்சமர்த்தித்த தாகாதாதலால், இதுவேற்றுப்பொருள்வைப்பணியல்ல. திக்குநோக்கித் தொழுது கொண்டிருத்தல், பேரன்பின் செயலாகும்; மற்றும் அது ஓர் மரபும் ஆம்: "மன்பெரிய மாமனடி மகிழ்ந்து திசைவணங்கி" என்ற சிந்தாமணியையும் காண்க. எம்பெருமான்-எமதுதலைவன்: இராமபிரான். பி-ம்:—[1]நம்பியிவன். [2]தலைநின்றான், தலைநின்றார்.

31.—குகப்பெருமான் பரதனிருந்த இடத்திற்கு ஓர் ஓடத்தில் வருதல்.

உண்டிடுக்க ணொன்றுடையா [1]னுலையாத வன்புடையான்
கொண்டதவ வேடமே கொண்டிருந்தான் [2]குறிப்பெல்லாம்
கண்டுணர்ந்து [3]பெயர்கின்றேன் [4]காமின்க ணெறியென்னுத்
[5]தண்டுறையோர் நாவாயி லொரு[6]தனியே தான்வந்தான்.

(இ-ள்.) 'உண்டு இடுக்கண் ஒன்று உடையான்-உளதாகிய ஒரு துன்பத்தையுடையவனும், உலையாத அன்பு உடையான்-(இராமபிரானிடத்து) நீங்காத அன்புடையவனும்,கொண்ட தவம் வேடமே கொண்டு இருந்தான் - (அவ்விராமபிரான்) தரித்துக் கொண்டுள்ள தவவேஷத்தையே (தானுங்) கொண்டுள்ளவனுமாகிய இப்பரதனது, குறிப்பு எல்லாம்-மனக்கருத்து முழுவதையும், கண்டு உணர்ந்து பெயர்கின்றேன் - (அருகிற்சென்று அவனைப்) பார்த்து அறிந்து மீண்டு வருகின்றேன்; நெறி காமின்கள்-(நீங்கள் அதுவரையில்) வழியைப் பாதுகாத்திருங்கள்,' என்னு-என்று (தன்சேனைவீரரைநோக்கிச்) சொல்லி, தண் துறை-குளிர்ந்த கங்கைத்துறையில், ஓர் நாவாயில் ஒரு தனியே தான் வந்தான்-ஒரு தோணியில் (ஏறிக்கொண்டு) வேறு துணையில்லாமல் தன்னந்தனியனுய்க் குகன் (பரதனிடம்) வந்தான்; (எ-று.)

கங்கையின் வடகரையிற் சார்ந்த ஸ்ரீபரதனைத் தூரத்திற் கண்டதுமே அவனது தவவேஷத்தாலும் முகத்தோற்றத்தாலும் அவனைக் குற்றமற்றவனென்று உணர்ந்து, குகப்பெருமான் தன்னினத்தாரை நோக்கி, 'இதோ வந்து கங்கைக்கரையில் தங்கி நிற்கின்ற பரதன் குற்றமற்றவனெனத் தோன்றுவதனால், நான் தனியே சென்று அவனது மனக்கருத்தை முற்றிலும் அறிந்து வருகிறேன்; நீர் இந்தத் தென்கரையில்தானே ஜாக்கிரதையாக இருங்கள்' என்று கட்டளையிட்டுத் தான் மாத்திரம் ஓர்மரக்கலத்தில் ஏறிக்கொண்டு பரதனுள்ள வடகரையை நோக்கி வந்தனனென்பதாம், இடுக்கண் என்பது-இடுங்குகண் என்பதன் விகாரமாய், கண் மலர்ச்சி யில்லையாம்படி வருகிறதுன்பத்துக்குக் காரணக்குறியாம். 'உலையாத அன்புடையான்' என்பதற்கு-இராமபிரானைக் குறிப்பதாகப் பொருளுரைப்பினுமாம். தவவேடம்= தபோவேஷம்; வடமொழித்தொடர். பெயர்கின்றேன் - விரைவு பற்றி வந்த காலவழுவமைதி, பி-ம்:—[1]உலையாவனப்புடையான் முன். [2]குறியெல்லாம். [3]மீள்கின்றேன், வருகின்றேன், [4]காண்மின்கள். [5]தண்டுறையின், தண்ணறைய. [6]தமியே. (1041)

32.—குகப்பெருமான் பரதனை வணங்க, அந்தப் பரதன் குகனைத் தழுவுதல்:

***வந்தெதிரே [1]தொழுதானை வணங்கினன் மலிருந்த**
அந்தணனுந் [2]தனைவணங்கு மவனுமவ னடிவீழ்ந்தான்

---

*ஒரு பிரதியில் இச்செய்யுள்

வந்தெதிரே விழுந்தவனும் வணங்கினன் வணங்காமுன்
அந்தநெடுந் திரள்புயத்தான் தழுவினன் தழுவியபின்.
இந்தஇடர் வடிவுடனீ யெங்கெழுந்தா யிமையோர்தம்
சிந்தையினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்குஞ் சீர்த்தியாய்.

எனக் காண்கின்றதென்ப,

தந்தையினுங் களிகூரத் தழுவினுன் றகவுடையோர்
சிந்தையினுஞ் சென்னியினும் வீற்றிருக்குஞ் சீர்த்தியான்.

(இ-ள்.) (தனியனுய் ஓடத்தின் மூலமாகக் கங்கையின் வட கரைசேர்ந்த குகன்),—எதிர் வந்து-எதிர் நின்று, தொழுதானை-(இராமனைத் திசைநோக்கித்) தொழுதவண்ணமாக இருக்கிற பரதனை, வணங்கினுன்-நமஸ்கரித்தான்; (அவ்வளவில்), தகவு உடையோர் சிந்தையின்உம் சென்னியின்உம் வீற்றிருக்கும்சீர்த்தியான்-பெருமைக் குணத்தையுடையவர்களது மனத்திலும் தலையின் மேலுஞ் சிறப்பாகத் தங்குகிற பெரும்புகழையுடையவனுகிய, மலர் இருந்த அந்தணன்உம் தலைவணங்குமவன்உம்-(திருமாலின் நாபித்) தாமரை மலரிலே வீற்றிருக்கிற அழகிய அருளையுடைய பிரமனுந் தன்னை வணங்கத்தக்க பரதனும், அவன் அடி வீழ்ந்தான்-அவனது [தனது] பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்த குகனை,-தந்தையின்உம் களிகூர தழுவினுன்-(மைந்தனைக் கண்ட பொழுது) தந்தைக்கு உள்ள களிப்பினும் தன் களிப்பு மிக அணைத்துக்கொண்டான்; (எ-று.)

'தகவுடையோர் சிந்தையினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்கும் சீர்த்தியான்'—பெரியோர் எப்பொழுதும் மனத்திற் சிந்தித்துத் தலைமேற்கொண்டு கொண்டாடுஞ் சிறந்த புகழுடையவன் என்றபடி. முயற்சியில்லாமல் எளிதில் தனக்குக் கிடைத்த இராச்சியத்தைத் தான் ஏற்றுக்கொள்ளாதொழிந்து, அதனை மூத்தோனுக்குக் கொடுத்து அவனை மீட்டுக்கொண்டு செல்ல வருகின்ற குணவானுன பரதன் தன்னை ஒப்பாரும் மிக்காரும் உலகத்தில் இல்லையாம்படி நிலைபெற்ற நெடுங்கீர்த்தி பெறுதலால், இங்ஙனம் கூறப்பட்டான். பரதன் இராமனுள்ள திசையை நோக்கி அஞ்சலி செய்து வருதலைக் கீழ் "திசைநோக்கித் தொழுகின்றுன்" என்றதனுலும் அறிக. 'எதிரேவந்து' என்பதைத் தொழுதுநின்ற பரதனுக்குக் கூட்டினும் அமையும். பரதன் திருமாலின் அமிசமென்பது தோன்ற, 'மலரிருந்தவந்தணனுந் தனைவணங்குமவன்' என்றுர். தந்தைக்கு மைந்தனிடத்து அன்பு சிறத்தலால், 'தந்தையினுங் களிகூர' என்றது. இப்பாடலின் முன்னிரண்டடிகட்கு-(இராமனுக்கு நண்பனுனதனுற்) பிரமனும் வணங்கத்தக்க பெருந்தன்மையையுடையவனுகிய குகனும் எதிரிலே வந்து (இராமனைத் திசைநோக்கித்) தொழுது நின்ற பரதனை வணங்கி அவனது பாதங்களில் விழுந்தான் என்றும், பின்னிரண்டடிகட்கு-பரதன் குகனைத் தழுவினுனென்றும் பதவுரை கூறினுலும் கருத்து இதுவே. இனி, இப்பாட்டின் சொற்போக்கை நோக்குமிடத்து, (குகனும், பரதனுக்கு) எதிரே வந்து, தொழுதானை-இராமனைத் தொழுபவனுன பரதனை, வணங்கினுன்: சீர்த்தியானுகிய அந்தணனுந்தனை வணங்குமவனும் [பரதனும்] அந்தக் குகனது அடியில் வீழ்ந்தான் எனப் பொருள் கொள்ளுதல், நேராம்; ஆயினும், அது முதனூலாகிய ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணத்தோடு ஒவ்வாமையால், அங்ஙனம் உரை கூறப்படவில்லையென அறிக. வந்து எதிரே தொழுதானை என்பதற்கு-குகனையென்றுல், தொழுதானென்பது கீழே சொல்லப்படாமையாலும் அவனடி வீழ்ந்தானென்று குகன் வணங்கியது இங்குத்தான் சொல்லப்படுதலாலும்

பொருந்தாமை காண்க. "சீர்த்தி மிகுபுகழ்" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் சீர்த்தியென்பது-பெரும்புகழையுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்லாமென்றும், புகழ் மாத்திரத்தையுணர்த்துங் கீர்த்தியென்னும் வடசொல்லின் திரிபன்றென்றும் அறிக.பி-ம்:—[1]தொழுவானை. [2]தலை.

இனி, வான்மீகத்தோடு மாறுபடக் கம்பர் கூறுவதும்உண்டு என்ற காரணம்பற்றி, எனது மாணவர் விவேகாநந்தா கல்லூரியில் தமிழ்த்துறைத்தலைவர் C. ஜகந்நாதாசாரியார் நுண்ணறிவு கொண்டு இச்செய்யுட்கு உரைவரைந்துள்ளார்: வரவேற்கத்தக்க அவ்வுரை வருமாறு:—

"தண்துறையோர் நாவாயில் ஒரு தனியே தான் வந்தான்" என்று முன் செய்யுளில்முடிந்திருத்தலால், இச்செய்யுளில்'வந்து' என்பது குகன் செயலாகும்.எனவே "எதிரே தொழுதானை" என்பது பரதனைக் காட்டுவது; இதனை "திசைநோக்கித் தொழுகின்றான்" என முன்னர்க் குறித்திருத்தலாலும் தெளியலாம். ஆதலின், அடுத்தபடி வரும் "வணங்கினான்" என்பது குகன் செயலென்பது தேற்றம். ஆகவே,இதனை அடுத்து நிகழ்கின்ற செயல் பரதனது என்பதை ஐயமின்றித்தெற்றென உணரலாமே!பரதனை ஈண்டு "மலரிருந்த அந்தணனும் தனை வணங்குமவனும்" எனக் குறித்துள்ளார் கம்பர். கம்பரும் உட்கருத்துவைத்தே கூறுபவரன்றோ! கருவிலேயே அரசுரிமையுடன் தோன்றிய பரதன் அந்த அரசைத் தீவினை வழிவந்ததென நீத்து இராமபிரானடி சூடும் அரசையன்றி மற்றுஅரசை அரசு ஆக எண்ணாத பெற்றியனாயினமையின், பிரமனும் அப்பரதனது நீதிக்குத் தோற்றுவணங்குபவனுவன் என்று இங்ஙனம் கூறினார். தன்னடி வீழ்ந்த பரதனைக் கண்டு குகன் "அரசகுமரன் தன்னை வணங்குவதோ?" என அவனை வாரியணைத்துத் தந்தையினும் களிகூரத்தழுவினான். தழுவியவன் குகன் என்பது மேல்செய்யுளில் "தழுவின புளினர் வேந்தன்" என்றதொடராலும் வலியுறுகின்றது. இனி, "தகவுடையோர் சிந்தையினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்கும்சீர்த்தியான்" என்ற தொடர் யாரைக்குறிப்பது என்பது கேள்வி. இது பரதனைக் குறிப்பது என்பதைக்கம்பர்சூட்சுமமாகக் குறிக்கின்றார். "சீர்த்தியான்" என்ற சொல் இவ்விடத்துக் கவனித்தற்கு உரியது. "சீர்த்திமிகுபுகழ்" என்னப்பெறும். இந்த உரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயரைக் கம்பர் அச்சொல்லுக்குரியன் பரதனேஎன உட்கொண்டுஅவனுக்குச் சூட்டியுள்ளார்;இதனைக்குகன்வாயிலாகவே வெளிப்படுத்துகின்றார்கம்பர். "புகழிேனாய்! தன்மைகண்டால் ஆயிரமிராமர் நின்கேழ் ஆவரோ? தெரியினம்மா" என்று கூறுமிடத்து "புகழினோய்" என்று பரதனை விளித்ததோடுநில்லாமல், மற்றும் "என் புகழ்கின்றதேழைஎயினனேன்"என்றபாடலில் ஒவ்வொருஅடியிலும்"புகழ் புகழ் புகழ்"என்று ஒருமுறைக்கு ஐந்துமுறை வாய்விட்டுப் புகழ்ந்திருத்தலை நோக்குக. இந்த "மிகுபுகழ்" உணர்ந்தவர் "சீர்த்தியான்" என்ற சொல்லைப் பரதனுக்கு உரியதாக்காமல் குகனுக்கு உரியதாக்குவரோ?

இனி மற்றுமோர் முக்கியமான இடம்கூர்ந்துகவனிக்கவேண்டியது. "கேட்டனன் கிராதர் வேந்தன்" என்ற பாடலில் வரும் "மீட்டு மண்ணதனில் வீழ்ந்தான்" என்பதைப் பலர் 'உம்'மை

பெய்து "மீட்டும் மண்ணதனில் வீழ்ந்தான்" என்று படித்து, அது கொண்டு முன்னர் வந்த (செய்யுள் 32) "அவனும் அவனடி வீழ்ந் தான்" என்ற விடத்து "வீழ்ந்தான்" என்பது குகனைக் குறிப்ப தன்றோ? என வாதாடுவர்: இங்குக் கவிச்சக்கரவர்த்தி "கிளர்ந் தெழும் உயிர்ப்பனாகி" என்றதற்குப் பின்னரே "மீட்டு மண்ணத னில் வீழ்ந்தான்" என்று கூறியுள்ளார்: இத்தொடரில் மீட்டு என்பது "கிளர்ந்தெழும் உயிர்ப்பை மீட்டு" என்று பொருள் படும்படியன்றோ சொற்கிடக்கை அமைந்திருப்பது!"* "மீட்டு" என்ற வினையெச்சம் மேல் வரும் "வீழ்ந்தான்" என்ற முற்றோடு தொடரும். "கிளர்ந்தெழும் உயிர்ப்பனாகி" என்ற தொடருக்குப் பின் "மீட்டு" என்பதை வைக்காது நீக்கிவிட்டால் பொருள் பொருந்துமாறில்லை. கிளர்ந்தெழுந்த உயிர்ப்போடிருப்பவன், உயிர்ப்பைத் தரித்தல்லவோ செயல் நிகழ்த்தல்வேண்டும்? அங் ஙனம் மேலெழுந்த உயிர்ப்பை மீட்டுத் தரித்துப் பின்னர் மண்ண தனில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து, பரதனது இரண்டு திருவடிகளை யும் கையினால் பற்றிக்கொண்டு புகலலுற்றான் எனக்கொள்ளி னன்றோ பொருள் பொருந்தும்! பரதனைப் பணியக் குகன் **மண்ண தனில் வீழ்ந்தது** இங்கேதான்; இதுவே முதல் தடவை: அதுகூட—பர தன் "தந்தை, முந்தையோர் முறையினின்றும் வழுவினன் அதனை நீக்க மன்னனைக் கொணர்வேன்" என்று தான்வந்த காரியத்தைக் கூறிய பின்னரேயாகும்: இங்ஙனம் பொருள்கொள்வதே, கம்பன் பாடல்களை அமைத்துள்ள கிடக்கைக்கும் சொற்பிரயோகங்களுக் கும் பெரிதும் பொருந்துவதாகும். (மேலும் ஆராய்ச்சிக்கு அநுபந் தம் பார்க்கவும்). (1042)

33.—குகப்பெருமான் பரதனை வந்த செய்தியை வினவ, அவன் அதனைத் தெரிவித்தல்.

[1]தழுவின புளினர் வேந்தன் றாமரைச் செங்க ணானை
எழுவினு முயர்ந்த தோளா யெய்திய தென்னை யென்ன
முழுதுல களித்த தந்தை முந்தையோர் [2]முறையி னின்றும்
வழுவின னதனை [3]நீக்க மன்னனைக் [4]கொணர்வா [5]னென்றான்.

(இ-ள்.) தழுவின-(அங்ஙனம் பரதனால்) தழுவப்பட்ட, புளினர் வேந்தன்-வேடர்க்கரசனான குகன், தாமரை செம் கணானை-செந்தா மரைமலர் போலுந் திருக்கண்களையுடைய பரதனை, (நோக்கி), 'எழு வின்உம் உயர்ந்த தோளாய்-(திரண்ட) கல்தூணினுஞ் சிறந்த தோள்களையுடையவனே! எய்தியது என்னை-(இங்கு நீ) வந்தது யாதுகாரணத்தால்?' என்ன-என்றுகேட்க, (அதற்குப் பரதன்), 'முழுது உலகு அளித்த தந்தை-உலகமுழுவதையும் அரசாண்ட (எங்கள்) தந்தையாகிய தசரதசக்கரவர்த்தி, முந்தையோர் முறை யினின்றுஉம் வழுவினன்-முன்புள்ள அரசரது நீதியினின்றும் தவறிவிட்டான்: அதனை நீக்க-அவ்வநீதியை நீக்கும் பொருட்டு,

---

*'உயிர்ப்பை மீட்டல்' 'என்பதை யுத்தகாண்டம் மீட்சிப்படலம் செ. 212-213-ஆலும் அறியலாம். இனி, தழுவின புளினர் வேந்தன் தன் கைகளை மீட்டு, அதாவது 'தழுவிப் பிடித்திருந்த தன் கைகளை விடுவித்துக்கொண்டு என்று உரைகூறிநரு முளர். முன் பாட்டிலேயுள்ள 'தழுவின' என்பதோடு 'மீட்டு' என்பதைச் சேர்ப்பது உசிதமில்லை. மற்றும், 'தழுவியதை மீட்டு' என்பதனினும் 'போவதை மீட்டு' என்பது பெரிதும் பொருத்தமுடைத்து.

மன்னனை கொணர்வான் - இராமபிரானை அழைத்துக்கொண்டு போதற்கு (வந்தேன்),' என்றான்-என்று சொன்னான்; (எ-று.)

அப்போது குகப்பெருமான் ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, 'நீர் இந்தக் கானகத்தில் வருவதற்கு யாதுகாரணம்?' என்று வினவ, அதற்கு அந்தப் பரதாழ்வான் 'எனது தந்தை முறைக்கேடாக இளையவனான எனக்கு இராச்சியத்தைக்கொடுத்து எனது தமையனாரைக் கானகத்திற்கு அனுப்பினார். இந்த முறைக்கேட்டைப் போக்கும்படி எனது அண்ணனாரைக் கானகத்தினின்று மீட்டுவருமாறு செல்கின்றேன்' என்று தான் வந்த காரணத்தைக் குகப்பெருமானிடத்துக் கூறினனென்பதாம். முந்தையோர் முறையினின்றும் வழுவினது - மூத்தகுமாரனிருக்க இளைய மகனுக்கு அரசு கொடுத்தது. பி-ம்:—[1] தழுவினன். [2] முறையினீண்டு, முறைமையீண்டு. [3] நீக்கி. [4] கொணர, கொணர்க. [5] வந்தேன். (1043)

34.—பரதனது பெருந்தகைமையை யுணர்ந்து அவனைக் குகப்பெருமான் மறுபடியும் தண்டனிடுதல்.

கேட்டனன் கிராதர் வேந்தன் கிளர்ந்தெழு [1]முயிர்ப்ப னாகி
மீட்டு[2]மண் ணதனில் வீழ்ந்தான் விம்மின னுவகை [3]பொங்கத்
தீட்டரு மேனி மைந்தன் சேவடிக் கமலப் [4]பூவிற்
பூட்டிய கையன் பொய்யி லுள்ளத்தான் புகல லுற்றான்.

(இ-ள்.) பொய் இல் உள்ளத்தான் - பொய்ம்மையில்லாத கருத்தையுடையவனாகிய, கிராதர் வேந்தன்-வேடர் தலைவனான குகன், - கேட்டனன் - (அவ் வார்த்தையைக்) கேட்டு, கிளர்ந்து எழும் உயிர்ப்பன் ஆகி-மிகுதியாகத் தோன்றுகின்ற பெருமூச்சையுடையவனாய், உவகை பொங்க - களிப்புமிக, விம்மினன்-உடம்பு பூரித்து, மீட்டுஉம் மண் அதனில் வீழ்ந்தான்-மறுபடியும் தரையில் விழுந்து, தீட்டு அரு மேனி மைந்தன் சே அடி கமலம் பூவில் பூட்டிய கையன்-சித்திரத்தி லெழுதுதற்கும் அருமையான [மிக அழகிய] திருமேனியையுடைய பரதனது சிவந்த திருவடித் தாமரை மலர்களிற் சேர்த்தின கைகளையுடையவனாய் [பரதனைச் சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டு], புகலல் உற்றான்-(சில) கூறத் தொடங்கினான்; (எ-று.)-அவற்றை மேலிரண்டு கவிகளிற் காண்க.

பரதனது செயல் இன்னதென்பதை அவன் வார்த்தையினால் தெளிந்த குகப்பெருமான் நிகழ்ந்தவற்றைக் கருதியதனால் பெருமூச்சுவிட்டு, பிறகு, அவனது பெருந்தன்மையைக் கண்டு மனத்திலடங்காத பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து, அவனது பெருந் தகவுக்காகச் சாஷ்டாங்கமாக அவனை நமஸ்கரித்துப் பின்வருமாறு கூறலாயின னென்க. முன்னர் 32-ஆஞ் செய்யுளில் வணங்கியமை கூறியதனால், மீட்டும் மண்ணதனில் வீழ்ந்தான் என்றது. கிராதர்-வடசொல். பி-ம்:—[1] உயிரன். [2] பொன்னடியின். [3] வீங்கி, வீங்க. [4] பூமேல். (1044)

35.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - குகன் பரதனைப் புகழ்ந்தமையைக் கூறும்.

தாயுரை கொண்டு தாதை யுதவிய தரணி தன்னைத்
தீவினை யென்ன [1]நீத்துச் சிந்தனை முகத்திற் [2]றேக்கிப்

[3]போயினை யென்ற போழ்து [4]புகழினோய் தன்மை கண்டால்
ஆயிர மிராமர் நின்[5]கே ழாவரோ [6]தெரியி னம்மா.

மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) 'புகழினோய்-கீர்த்தியையுடையவனே! தாய் உரை கொண்டு-(உனது) தாயாகிய கைகேயியின் வார்த்தையைக்கேட்டு, தாதை உதவிய-(உனது) தந்தையாகிய தசரதன் (உனக்குக்) கொடுத்த, தரணி தன்னை-இராச்சியத்தை, தீவினை என்ன நீத்து-கொடுந்தொழிலை விடுவதுபோல விட்டு,சிந்தனை முகத்தில்தேக்கி-கவலையை முகத்தில் நிறைத்து,போயினை-(இங்கு)வந்தாய்', என்ற போழ்து - என்றபொழுதில் [என்றகாரணத்தால் என்றபடி], தன்மைகண்டால்-(உனது) தன்மையைப்பார்த்தால், தெரியின்-ஆலோசிக்குமிடத்து, ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவர்ஓ-ஆயிரம் ஸ்ரீராமர் உளரானாலும் உன்னொருத்தனுக்கு ஒப்பாவரோ?(எ-று.) அம்மா-வியப்பிடைச்சொல்.

இராமபிரானோ நாட்டாரது அநுமதியின்மீது தனது தந்தை இராச்சியத்தைக்கொடுக்க அதனை ஏற்றுக்கொண்டான்; நீயோ உனது தாயின் வரத்தின் மூலமாகத் தந்தை இராச்சியத்தை உனக்குக் கொடுக்க அதனை வேண்டாமென்கிறாய். வேணுமென்ற இராமன் சிறந்தவனோ? வேண்டாமென்ற நீ சிறந்தவனோ? விருப்பமின்மையைக்கொண்ட நீயே அந்த இராமபிரானைவிடமேம்பட்டவனென்று கூறியவாறு. இங்கு இவ்வாறு பரதனை இராமபிரானைவிட மேம்பட்டவனாகக்கூறியது,இராமபிரானைக்குறைத்துக்கூறவேணுமென்ற கருத்தினாலன்று: பரதனது விருப்பின்மையென்ற குணத்தைப்பாராட்டுதற்பொருட்டென்க. தரணி தன்னைத் தீவினையென்ன நீத்து - அவ்விராச்சியத்தை ஏற்றுக்கொள்வது பாவமென்று கருதிக் கைவிட்டு என்றும் உரைக்கலாம். "அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம், கடுத்தது காட்டும் முகம்" என்றபடி மனத்தின் துன்பமிகுதி முகத்தில் வெளிப்படுதலால், 'சிந்தனை முகத்தில் தேக்கி', என்றான். யாவர் மனத்தையும் களிப்பிக்கிற இராமனது குணாதிசயங்கள் பலவற்றிலும்,உனதுவிருப்பமின்மை யென்ற இந்த ஒரு குணமே ஆயிரமடங்கு சிறப்புடையது எனக் குகன் பரதனைப் புகழ்ந்தவாறு. கண்டால்என்பதில் 'ஆல்' அசையாகத் தள்ளலுமாம்: பி-ம்—[1]நீத்த, நீக்குஞ். [2]தேக்கப்,தீரப், கற்பப்.[3]போயினன். [4]புகழினாய். [5]கேள், நேர், போல். [6]தெரிப்பின்.

36. என்புகழ் கின்ற தேழை [1]யெயினனே னிரவி யென்பான்
தன்[2]புகழ்க் கற்றை மற்றை யொளிகளைத் தவிர்க்கு மாபோல்
மன்புகழ் பெருமை [3]நுங்கண் மரபினோர் [4]புகழ்க ளெல்லாம்
உன்புக ழாக்கிக் கொண்டா யுயர்குணத் துரவுத் தோளாய்.

(இ-ள்.)உயர் குணத்து உரவுதோளாய்-உத்தமமானகுணங்களையும் வலிமையையுடைய தோள்களையுமுடையவனே! ஏழைஎயினனேன்-அறிவில்லாத வேடனாகியயான், புகழ்கின்றது என்-(உன்னைப்)புகழ்வது எவ்வாறு? இரவிஎன்பான்-சூரியனென்றுசிறப்பித்துக்கூறப்படுபவன்,தன் புகழ்க்கற்றை-தனது கிரணசமூகத்தால், மற்றை ஒளிகளை தவிர்க்கும்ஆ போல்-மற்றை (ச் சந்திரன் முதலி

யோரது)ஒளிகளை அடக்கும் விதம்போல,—மன் புகழ் பெருமை நுங்கள் மரபினோர் புகழ்கள் எல்லாம்-அரசர்கள் கொண்டாடும் மகிமையையுடைய உங்கள் குலத்தாரது கீர்த்திகளை யெல்லாம், உன் புகழ் ஆக்கிக்கொண்டாய்-உனதுகீர்த்திக்குள் அடங்குமாறு செய்துகொண்டாய்; (எ-று.)

எல்லாவரசரும் கொண்டாடத்தக்க உங்கள் குலத்துச் சக்கரவர்த்திகளது புகழ்களனைத்தும் உன்புகழுக்கு ஈடாகாது என்றவாறு. உவமையின் பொருத்தம் ஊன்றியுணர்தற்பாற்று. 'ஏழையெயினனேன்'என்றது குகப்பெருமான் அவையடக்கத்தாற் கூறியது. பி.ம்:—[1]எயினரோம், எயினரேம். [2]சுடர்க், கதிர்க். [3]உங்கள். [4]புகழை, பெருமை. (*1046*)

37.—குகப்பெருமான் பரதாழ்வானிடத்து அன்பு பூணுதல்.

எனவிவை [1]யன்ன மாற்ற [2]மியைவன பலவுங் கூறிப்
புனை[3]கழற் புலவு வேற்கைப் [4]புளிஞர்கோன்[5]பொருவில் காதல்
அனையவற் [6]கமைவிற் [7]செய்தா [8]னுரவற் கன்பி லாதார்
நினைவருங் [9]குணங்கொ டன்றோ விராமன்மே னிமிர்ந்த காதல்.

(இ-ள்.) புனை கழல்-அணிந்த வீரக்கழலையும், புலவுவேல் கை-புலால் நாற்றம் நாறுகிற வேலாயுதத்தைத் தரித்த கையையுமுடைய, புளிஞர்கோன்-வேடர்தலைவனான குகன், என இவை அன்ன-என்ற இவ்வார்த்தைகள்போன்ற, இயைவனமாற்றம்பலஉம்-பொருத்தமுள்ள வார்த்தைகள் பலவற்றையும், கூறி-சொல்லி,-அனையவற்கு-அப்பரதனிடத்தில், பொருவு இல்காதல்-ஒப்பில்லாத அன்பினை, அமைவில் செய்தான்-தகுதியாகச் செய்தான்; அவற்கு அன்புஇலாதார்ஆர்-அப்பரதனிடத்தில் அன்பு வைக்காதவர் யார்உளர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; நினைவு அரு குணம் கொடு அன்றோ-மனத்தினாற் சிந்தித்தற்கும் முடியாத நற்குணங்கள் காரணமாகவன்றோ, இராமன்மேல்காதல்நிமிர்ந்த(து)-இராமபிரானிடத்தும் (முன்பு அக்குகனுக்கு) அன்புமிக்கது?

இராமனது குணாதிசயங்களைநோக்கி முன்புஎப்படிக்குகனுக்கு அவன்பக்கல் அன்பு உளதாயிற்றோ, அப்படியே, இப்பொழுது பரதனது குணாதிசயங்களை நோக்கி அவன்பக்கலிலும் அக்குகனுக்கு அன்புஉளதாயிற்றென்பதாம். புளிஞர்கோன் காதல்அனையவற்கு அமைவிற்செய்தான் என்பதை - 'குணங்கொடன்றோ இராமன் மேனிமிர்ந்த காதல்' என்ற தொடரும், 'ஆரவற்கன்பிலாதார்' என்ற தொடருஞ் சமர்த்தித்து நின்றன: தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணியின் பாற்படும். உத்தமகுணங்களையுடையாரிடத்து அன்புகொள்ளாதார் உலகத்தில் இல்லையென்பது, 'ஆரவற்கன்பிலாதார்' என்பதனாற் போதரும். புலவு-மாமிசத்தின் துர்க்கந்தம்; இது, வேலுக்குப் பகைவருடம்பில் முன்பு ஊன்றியபொழுது ஒட்டிய தசையினாலாகியது. பி-ம்:—[1]இனிய, அனைய. [2]என்பன. [3]புகழ். [4]புளினர். [5]பொதுவில். [6]அன்பினால், அன்பு. [7]செய்தல். [8]ஆயவற்கு. [9]குணங்கடம்மால். (*1047*)

38.—பரதனது வினவும், குகனது விடையும்.

அவ்வழி யவனை நோக்கி யருட்ரு வாரி யன்ன
செவ்வழி யுள்ளத் தண்ணல் தென்றிசைச் செங்கை கூப்பி
எவ்வழி [1]யுறைந்தான் நம்மு னென்றலு மெயினர் வேந்தன்
இவ்வழி [2]வீர யானே [3]காட்டுவ [4]லெழுக வென்ருன்.

(இ-ள்.) அருள் தருவாரி அன்ன-கருணையைத்தருகிற கடல் போன்ற, செவ்வழிஉள்ளத்துஅண்ணல்-நல்வழியிற்செல்லும்மனத்தையுடையபரதன், அவ்வழி-அப்பொழுது[அவ்விடத்து], அவனை நோக்கி-அக்குகனைப்பார்த்து, தென்திசை செம் கை கூப்பி-தெற்குத்திக்கைநோக்கி (த் தன்) சிவந்த கைகளைக் கூப்பி [அஞ்சலி செய்து], 'நம் முன்-நமது தமையனை ஸ்ரீராமன், எவழி உறைந்தான்-எவ்விடத்தில் (இங்கு முன்பு) தங்கியிருந்தான்?' என்றலும்-என்று வினவியவுடனே,-எயினர்வேந்தன்-வேடர் தலைவனை குகன், 'வீர-வீரனே! யானே காட்டுவல்-நானே(அவ்விடத்தைக்) காண்பிப்பேன்: எழுக-(என்னுடன்) புறப்பட்டுவருவாயாக; இவழி-(அவன் தங்கினது)இந்த இடமாகும்,' என்ருன்-என்று சொல்லிச் சுட்டிக்காட்டினுன்; (எ-று.)

பரதன், இராமபிரானுள்ள இடமாகிய தெற்குத்திக்கைநோக்கிக் கூப்பிய கையனுய் அந்தக் கங்கைக்கரையில் இராமன் தங்கிய இடத்தை வினவினனுக, உடனே குகன் அதனைத் தானே காட்டுவதாகச் சொல்லி உடனழைத்துப்போய் அவ்விடத்தைக் காட்டலாயினனென்பதாம். திக்குநோக்கித் தண்டனிடுதல், தான் அவனிடங்கொண்ட கௌரவாதிசயத்தைக்காட்டும். இராமன் அயோத்தியினின்று தென்திசையில் தண்டகவனத்தை நோக்கிச் சென்றதனுல் செவ்வழியுள்ளத்தண்ணல் அத்திசைநோக்கிச் செங்கை கூப்பலாயினுன். வாரி-வடசொல்: நீர்: இங்கே, கடலுக்கு இலக்கணை. நம்-குகனை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை. முன்-முன்பிறந்தவனுக்குக்காலவாகுபெயர். பி-ம்:—[1]உறைந்ததெம்முன். [2]விரைவின். [3]காட்டுவன். [4]எழுதி, இனிதின். (1048)

39.—இராமன் பள்ளிகொண்ட புற்படுக்கையைக் கண்டு பரதன் பெருஞ் சோகமடைதல்.

காரெனக் கடிது [1]சென்ருன் கல்லிடைப் [2]படுத்த புல்லின்
வார்சிலைத் தடக்கை வள்ளல் வைகிய பள்ளி கண்டார்ன்
பார்மிசைப் பதைத்து வீழ்ந்தான் பருவரற் பரவை புக்கான்
வார்மணிப் புனலான் மண்ணை மண்ணுநீ ராட்டுங் கண்ணுன்.

(இ-ள்.) (என்றவுடனே பரதன்), கார் என கடிது சென்ருன்-மேகம்போல விரைவாக (க் குகனுடன்) சென்று,(அவனுற் சுட்டிக் காட்டப்பட்ட), வார் சிலை தட கை வள்ளல் வைகிய-நீண்டவில்லையேந்திய பெரிய கையையுடைய வரையாதருளுந் தன்மையைக் கொண்ட ஸ்ரீராமபிரான்(முன்பு) தங்கிய, கல்லிடைபடுத்தபுல்லின் பள்ளி-கல்லினிடையே பரப்பிய புல்லினுலாகிய படுக்கையை, கண்

டான்-பார்த்து, (வருத்தம் பொறுக்கமாட்டாமல்), பதைத்து பார் மிசை வீழ்ந்தான்-துடித்துத் தரையிலே விழுந்து, வார்மணி புனலால்மண்ணை மண்ணும் நீர்ஆட்டும் கண்ணன்-பெருகுகிறமுத்துப் போன்றகண்ணீரினல் தரையைச் சுத்தஜலஸ்நாநஞ் செய்விக்கிற கண்களையுடையவனய், பருவரல் பரவை புக்கான்-சோகக்கடலில் மூழ்கினன்; (எ-று.)

குகன் முன்னே செல்ல அவன்பின்னே மிகவும் விரைந்து சென்று, இராமன் பள்ளிகொண்ட புற்படுக்கையைக் குகன் காட்ட அதனைக்கண்டவுடனே, பரதன், மனம் பதைபதைத்துத் தரையில் விழுந்து கண்களில் நீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருகச் சோகக் கடலிலாழ்ந்தனனென்பதாம். மண்ணை மண்ணுநீராட்டுங்கண்ணன்-"மண்ணக மடந்தையை மண்ணுநீராட்டி" என்பது, பெருங்கதை. காள்மேகம்,விரைவோடு நிறத்துக்கும் நீரைப்பொழிதற்கும் உவமையாம். பி-ம்:—[1]சென்று. [2]அடுத்த. (1049)

40.—சோகக்கடலில் மூழ்கிய பரதன் தன்னைத் தானே வெறுத்துக்கூறுவது.

இயன்றதென் [1]பொருட்டி னலிவ் விடருனக் கென்ற [2]போழ்தும்
அயின்றனை [3]கிழங்குங் காயு மமிர்தென [4]வலிய புல்லில்
துயின்றனை யெனவு மாவி துறந்திலென் சுடருங்.[5]காசு
குயின்றுயர் மகுடஞ் சூடுஞ் செல்வமுங் [6]கொள்வென் யானே

(இ-ள்.) 'என்பொருட்டினல்-(கைகேயியின் மகனன) எனது நிமித்தமாக,உனக்கு—,இ இடர்-இத்தன்மையதான துன்பம்[வனவாசம்], இயன்றது-நேர்ந்தது,' என்ற போழ்துஉம்-என்று (முன் கைகேயியினல்) அறிந்த அப்பொழுதும், 'கிழங்குஉம் காய்உம்-கிழங்குகளையும் காய்களையும்,அமிர்துஎன அயின்றனை-அமிருதம் போலக்கருதிப்புசித்தாய்; வலியபுல்லில்-உறுத்துந்தன்மையுள்ள புல்லிலே, துயின்றனை-நித்திரைசெய்தாய்,' எனஉம்-என்று அறிந்த இப்பொழுதும், யான்—, ஆவி துறந்திலென்-உயிர் நீங்கினேனில்லை; (ஆதலால்), சுடரும் காசு குயின்று-ஒளிர்கிற இரத்தினங்கள் பதித்து, உயர்-விலையுயர்ந்த, மகுடம்-கிரீடத்தை, சூடும்-தரித்தலாகிய, செல்வம்உம்-சிறப்பையும், கொள்வென் -(ஏற்றுக்கொள்ள) அமைவேன்போலும்,(என்றுகூறி),-(எ-று.) 'பின்னருஞ் சொல்லுவான்' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

'உனக்கு வனவாசம் நேர்வதற்கு நானேகாரணம்' என்று எப்போது அறிந்தேனே, அப்போதே என்னுயிரைமாய்த்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்; அதுகிடக்கட்டும்: அறுசுவையுண்டிகளையுண்டு அரண்மனையிற் பஞ்சசயனத்தில் அதிசுகுமாரமாகப் பள்ளிகொள்ளவேண்டிய நீ காய்கிழங்குகளைத் தின்று கடுங்காட்டிற் கல்லின்மேல் வலியபுல்லணையிற் பள்ளிகொண்டதை யறிந்த இப்போதாவது எனது உயிர்கெட்டொழியவேணும்: அதுசெய்யாது இருத்த

லால் நான் உன்னிடத்துப் பேரன்புகொண்டவனென்பது முழுப் பொய். அவ்வாறு கல்நெஞ்சனை யான் முடிசூடி உனது இராச்சியத்தை யாளுதலுஞ் செய்வேனெனப் பரதன் தன்னைவெறுத்துக் கூறினனென்பதாம். படர்க்கையாயுள்ள இராமன் மனவறிவுக்குப் புலனாக, அவனை இங்கு முன்னிலைப்படுத்துப் பரதன் இவ்வாறு கூறுகின்றனனென்க. பரதனுக்கு அரசுகொடுக்கும் பொருட்டே கைகேயி இராமனை வனம்புகுத்தியதனால், 'இயன்றதென்பொருட்டினால் இவ்விடருனக்கு' என்றது; "வாக்கினால் வரந்தரக்கொண்டு மைந்தனைப், போக்கினேன் வனத்திடைப்போக்கிப் பாருனக்கு, ஆக்கினேன்" எனக்கீழ்ப் பள்ளிபடைப்படலத்திற் கைகேயி கூறியதுங் காண்க. இனி, யானே கொள்வென்-பிறர் தூண்டவாவது கொடுக்கவாவது வேண்டுவதில்லையென்று கருத்துக்கொள்ளினுமாம். பி-ம்:—[1]பொருட்டினாலே. [2]போதும். [3]கிழங்குகாயும். [4]ஆய, [5]செம்பொன். [6]கொள்வனேயான். (1050)

41.—இலக்குமணன் இராப்பொழுது கழித்த இடத்தைப் பரதன் வினவுதல்.

தூண்டர நிவந்த தோளான் [1]பின்னருஞ் சொல்லு வானந்
நீண்டவன் றுயின்ற சூழ [2]லிதுவெனி னிமிர்ந்த நேயம்
பூண்டவன் றொடர்ந்து பின்னே போந்தவன் பொழுது நீந்தது
யாண்டென வினிது [3]கேட்டா னெயினர்கோ னிதனைச்[4]சொன்னான்.

(இ-ள்.) தூண் தர-தூணையொப்ப, நிவந்த-சிறந்துள்ள, தோளான்-தோள்களையுடைய பரதன், பின்னர்உம்சொல்லுவான்-மீண்டும்(குகனைநோக்கிக்)கூறுவான்: 'அ நீண்டவன் துயின்ற சூழல்-பெரியவனாகிய அவ்விராமன் நித்திரைசெய்த இடம், இது எனின்-இதுவானால், நிமிர்ந்த நேயம்பூண்டவன் - (அவனிடத்து) மிக்க அன்பைக்கொண்டவனாய், பின்னே தொடர்ந்துபோந்தவன்-(அவனே வனவாசத்திலும்)பின்தொடர்ந்துவந்தவனான இலக்குமணன், பொழுது நீத்தது-இராப்பொழுதைக் கழித்தது, யாண்டு-எவ்விடத்தில்?' என-என்று, இனிதுகேட்டான்-இனிமையாக[அன்போடு இன்சொற்களால்] வினவினான்; (அதற்கு), எயினர்கோன் இதனை சொன்னான்-வேடர்தலைவனானகுகன் இவ்வுத்தரத்தைக் கூறினன்; (எ-று.) அதனை மேற்கவியிற் கூறுகின்றார்.

அப்போது பரதன் குகனைநோக்கி 'உனது வார்த்தையால் இராமபிரான் இங்கு இரவைப்போக்கிய இடம் முதலியன தெரியலானேன்; அவ்விராமபிரானை ஒருநொடிப்பொழுதேனும் பிரிந்திருக்கமாட்டாமையால் அவனோடு கூடவே காட்டகத்திற்குவந்த இலக்குமணன் இங்கு இராப்பொழுதைஎங்குஎவ்வாறுகழித்தான்?' என. வினவினனாக, குகப்பெருமான் அதற்கு விடைகூறலானானென்பதாம். தர-உவமவுருபு. நீண்டவன்-திரிவிக்கிரமனான திருமாலினது அமிசமான இராமன் எனினுமாம். பி-ம்.—[1]பின்னையுஞ். [2]இதுவென. [3]காட்டி. [4]சொல்வான். (1051)

42.—குகனது விடை.

அல்லையாண் டமைந்த மேனி யழகனு மவளுந் துஞ்ச
வில்லையூன் றியகை யோடும் வெய்துயிர்ப் போடும் வீரன்
கல்லையாண் டுயர்ந்த [1]தோளாய் கண்கணீர் [2]சொரியக் கங்குல்
எல்லைகாண் பளவு நின்றா னிமைப்பில னயன மென்றான்.

(இ-ள்.) 'கல்லை ஆண்டு உயர்ந்த தோளாய்-மலையையொத்து உயர்ந்துள்ள தோள்களையுடையவனே! அல்லை ஆண்டு அமைந்த மேனி அழகன்உம்-இருளையொத்துப் பொருந்திய [கரியதிருமேனியையுடைய] அழகுநிறைந்த இராமபிரானும், அவள்உம்-அவன் மனைவியான சீதாதேவியும், துஞ்ச-நித்திரைசெய்ய,-வீரன்-இலக்குமணன்,-வில்லை ஊன்றிய கையோடுஉம்-வில்லைத்தரித்த கையுடனும்,வெய்துஉயிர்ப்போடுஉம்-வெம்மையுடையதான பெருமூச்சுடனும், கண்கள் நீர்சொரிய-, கங்குல் எல்லைகாண்பு அளவுஉம்-இராப்பொழுதின் முடிவெல்லையைக் காண்கிறவரையிலும் [பொழுதுவிடியுமளவும்], நயனம் இமைப்பிலன்-கண் மூடாதவனாய் [சிறிதும் துயில்கொள்ளாமல்], நின்றான்-(காவல்செய்து) நின்றான்', என்றான்-என்று (பரதனுக்குக்) கூறினான்; (எ-று.)

இராப்பொழுதை இலக்குமணன் கழித்தஇடத்தை வினவிய பரதனுக்கு,குகன்,சீதாராமர்கள் துயில்கையில் அவர்களைவிட்டுத் தான் தனியே பிரிந்துசென்று துயில்வதற்கு மனமில்லாமல், இலக்குமணன் வில்லும் கையுமாய் அவர்கட்கு யாதொருதீங்கும் நேராமற் பாதுகாத்துக்கொண்டு மனக்கவலையோடு கண்களில் நீர் தாரைதாரையாய்ப்பெருகப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு இராமுழுதும் இங்குத் தானே இருந்தனனென்ன இலக்குமணன் செயலை நன்கு உணருமாறு கூறினனென்பதாம். அவள்-நெஞ்சறிசுட்டு. வெய்துயிர்ப்புக்கும் கண்ணீர் சொரிதற்குங் காரணம்-இராமபிரானுக்கு நேர்ந்த வனவாச வருத்தத்தைக் கருதியதனாலாகிய துயரம். அழகன்- இராமனென்பதற்குப் பரியாயமென்னலாம். வில்லையூன்றிய கை-நிற்றற்கு ஊன்றுகோலாக வில்லைக்கொண்ட கை என்பாருமுளர். நயனம் இமைப்பு இலன்- சினைவினை முதலொடு முடிந்தது. பி-ம்:—[1]தோளான். [2]சோரா.

இச்செய்யுளில் 'அவள்' என்பதற்கு நயம்படப் பொருளுரைப்பதாக ஒரு தமிழறிஞர் எழுதியுள்ளார்: அதையொட்டி எமக்குத் தோன்றியுள்ளதையும் இங்குக் குறிப்போம். இராமனை 'அல்லை ஆண்டு அமைந்த மேனி அழகன்' என்று ஐந்து சொற்களாற் கூறியகவி, சீதையை அழகி என்றுகூடச் சொல்லாமல் "அவள்" என்று ஏன் கூறினாரென்று ஓரெண்ணம் தோன்றலாம்; ஆனால் இது குகனது பிறர்மனை நோக்காத பேராண்மையைக் கொண்ட மனத்தூய்மையை விளக்குவதாகும் என்று கொள்ளவேணுமென்கிறார்.

"நம்பிமுன்னேயினி நம்முயிர்மாய்வதும் நன்றன்றோ", "நாடு கொடுத்த என்நாயகன்", "தோழமையென்றவர் சொல்லியசொல்

லொரு சொல்லன்றோ'',"நின்றகொடைக்கையென் அன்பன்'' என இங்ஙன் இராமபிரானைப் பாராட்டும் குகனுக்கு இராமன் மூத்த சகோதரனெனக் கொள்ளத்தக்கானேயன்றி (செ. 38-நம்முன்), பிறனென்றுகருதத்தக்கவனுவனோ?"தந்தையோடொப்பான் தமையன்'' என்ற நூன்முறைமையை யொட்டித்தந்தைபோலப் பாவித்தற்கு உரியவனுடைய மனைவி தாயெனத் தக்கவளேயன்றிப் பிறர்மனை யென்னத்தக்கவளாவளோ? "தாயர் பூங்குழல் சீதையென்றே யேகாய்'' என்று சுமித்திரையாலும் அறிவூட்டப்பட்ட இலக்குமணன் சீதாபிராட்டியாரைத்தாயென்றுகருதிஒழுகிவந்தனனேயன்றி அப்பிராட்டியை பிறர்மனையென்று கருதியவனுவனோ? சீதாபிராட்டியாரே மாரீசன்வதையில் இலக்குமணனைத் தவறுபடக் கூறியதுபற்றி, "என்னை நாயகன் இளவலையெண்ணலா வினையேன், சொன்ன வார்த்தைகேட்டறிவிலனெனத் துறந்தானே?'' என்று கழிவிரக்கங்கொண்டு வருந்துவதனால், பிறர்மனையென்று தன்னைக் கருதுபவனல்லனென்பதைத் தெளிவித்திருக்கவில்லையா? கீழ்க்கூறியவாற்றால், சீதாபிராட்டியாரைக் குகப்பெருமானும் அக்குகப்பெருமானைத்தூயவனென்ற இலக்குமணனும் பிறர்மனையெனக் கருதக்கூடுமென்று எண்ணுதலும் பெருந்தவறாகும்: ஆகவே, அவள் என்ற சொற்கு இன்னவர்கூறும் நயம் நயமாகுமோ?

இனி, 'அவள்' என்பதற்கு நயம்காணவேண்டுமாயின் பின்வருமாறுகாணில் சிறக்கும்:—

"அல்லையாண் டமைந்தமேனி அழகன்'' என இராமனை வெறுமனே'அழகன்' என்று குறித்தகுகன்*வரம்பில்பேரழகினானை (மிதிலைக்காட்சிப்படலம்-செ.2) எச்சொற்களையிட்டு வருணிப்பது என்று கைவாங்கிப் பின்னர்ச் சிந்தித்து, பெரியாழ்வார் கூறிய "அப்பாஞ்சசன்னியமும்பல்லாண்டே'' என்ற ஸ்ரீசூக்தியையொட்டி 'அவள்' என்று குகப்பெருமான் கூறியிருப்பின் நன்றென்று கொண்டார் கம்பர்: இவர் பரமவைணவரன்றோ! 'கொழுந்தியான சீதையினுடைய வரம்பில் பேரழகு ஒரு வேட்டுவப்பயல் கண்ணெச்சில் படுவதே!' என்று தன் முகம் மாறிவைத்தவன் ஆதலின்பரதனோடுபேசும்போதுகூட,குகன் அந்தக்கருத்துத்தோன்ற "அவள்'' என்று சேய்மைச் சுட்டெழுத்தோடு அகரப்பிரசித்தியையும் காட்டும்படிகூறுகின்றான் என்று நயம்காண்டலே குகப்பெருமானுடைய நிலைக்குத் தகும்.

இனி ஒருசிலர் "கண்கள் நீர்சொரிய...நின்றான்'' என்பதாலேயே இலக்குமணன் துயிலவில்லை என்பது தெரிந்திருப்ப, 'இமைப்பிலன் நயனம்' என்பது விதப்பாகுமே. ஆதலின் "யான் இமைப்பிலன் நயனம்'' என்று குகன் தன்னைப்பற்றிச் சொல்லிக்

---

*கவனிப்பு:—ஐந்து சொற்களைப் போட்டுவிட்டதாலே மட்டும் இராமனழகுக்குச் சிறப்பு ஏற்பட்டுவிடாது; குகனைப்பற்றி மேல்சொன்னபோதுகூட 'அல் காணில் கண்டு அனைய, அழகு அமைந்த மேனியான்', என்று எழுசொற்களையிட்டு வருணித்திருக்கின்றார் கவிஞர். அதனால் இராமனைக்காட்டிலும் குகன் அழகு படைத்தவனாய் விடுவனோ?

கொண்டதாக நயம் காணவேணுமென்பர். ஆனால், சற்று ஆய்வோம். 'பொழுது நீத்தது யாண்டென' இனிதுகேட்க, அதற்கு எயினர்கோன் அளித்த விடையன்றோ இப்பாடல். குகன் அளித்தவிடையில் தன்னையும் ஆத்மஸ்துதிபோலே கூறிக்கொள்வனோ? மற்றும், மேல் விபீடணனடைக்கலப்படலத்து "துஞ்சலில் நயனத்தைய! சூட்டுதி மகுடம்" என்றவிடத்து விளியை இங்கு வந்துள்ள 'இமைப்பிலன்நயனம்' என்பதோடு ஒருசேரப்பார்ப்பின் கம்பன்போக்கு இதனால் இலக்குமணனைக்குறிப்பதென்றே பெறப் படுமன்றோ? விதப்புக்கிளவி வேண்டியது விளக்குமாதலின். ஈண்டுக் கூறியதுகூறல்எனக் கொள்ளாது, இலக்குவன் துயிலாத நிலையை ஒருமுறைக்கு இருமுறை வற்புறுத்துக் கூறுகிறான் குகன் என நயம்காண்டலே நேரிது. மற்றும், கங்கைப்படலம், செ-50-இலும் 'வரிவிலேந்திக் காலைவாயளவுந் தம்பி யிமைப்பிலன் காத்து நின்றான்' என வந்திருத்தலையும் நோக்குக. (1052)

43.—பரதன் தன்னை நோதல்.

என்பத்தைக் கேட்ட மைந்த னிராமனுக் கிளையா [1]ரென்று
முன்பொத்த [2]தோற்றத் தேமில் யானென்று முடிவி லாத
துன்பத்துக் கேது வானே னவனது [3]துடைக்க நின்றான்
அன்பத்துக் கெல்லை யுண்டே யழகிதென் னடிமையென்றான்.

(இ-ள்.) என்பத்தை-என்று (குகன்) சொன்னதை, கேட்ட—, மைந்தன்-வீரனான பரதன், 'இராமனுக்கு இளையார் என்று-இராமனுக்குத் தம்பிமாரென்று, முன்பு ஒத்த-முன்னம் (பிறப்பில்) ஒத்துள்ள, தோற்றத்தேமில்-உற்பத்தியையுடைய எங்களுள், யான்-, என்றும் முடிவு இலாத துன்பத்துக்கு-எப்பொழுதும் முடிதலில்லாத (இராமனது) துன்பத்துக்கு, ஏது ஆனேன்-காரணமாயினேன்: அவன்-அவ்விலக்குமணன், அது துடைக்க நின்றான்-அத்துன்பத்தை நீக்கத் துணைநின்றான்; அன்பத்துக்கு எல்லை உண்டுஏ-அன்புக்குஒருவரையறைஉள்ளதோ? [இல்லையென்றபடி] என் அடிமை அழகிது-என் அடிமைத்திறம் அழகுள்ளதாயிருந்தது!' என்றான்-என்றுகூறினான்; (எ-று.)

இராமனுக்குத் தம்பியென்றமுறையில் நானும் இலக்குமணனும் ஒத்தவர்களே; ஆனால், இராமன் காட்டில்திரிந்துஅலைவதற்குக்காரணமானவன் யான்: இலக்குமணனோ காட்டில் வசித்தலால் அவ்விராமபிரானுக்கு யாதொருவருத்தமும் நிகழாதிருக்குமாறு தன்னாலியன்றவளவும் முயன்று காத்துவருகிறான்; அவன் அவ்வாறு செய்வது அன்பின் செயலாம்; இராமனது தம்பியெனப் பெயர்பூண்டு அவனைக் காட்டிற்குத் துரத்தக் காரணமான என்னடிமை மிகஅழகிதுஎன்று தன்னைப்பரதன் வெறுத்துக்கூறலாயினனென்க. பரதன்'யான்என்றும் முடிவிலாதுன்பத்துக்கு ஏதுவானேன்' என்றது-கைகேயி தன்பொருட்டே இராச்சியத்தைக் கேட்டதனால். முன்பு-சிறப்புமாம். அழகிது என் அடிமை-பிறகுறிப்பால், அழகியதன்று என்றவாறும்."பிறப்பொக்கும்" என்றகுறட்கருத்து,இதில் அமைந்திருத்தல் காண்க.பி-ம்:—[1] என்ற, என்றான், என்றல். [2] தோற்றத்தோமில், தோற்றத்தேதன்மேல், கொற்றத்தேமேல். [3] துடைத்து. (1053)

44.—பரதன் இராமன் தங்கின இடத்தில்தானே அன்றிரவு தங்கி, மறுநாட் காலையிற் கங்கையின் அக்கரையைச் சேர்க்குமாறு குகனை வேண்டுதல்.

அவ்விடை யண்ண ருனு மன்றரும் பொடியின் வைகித்
தெவ்விடை தரநின் ருர்க்குஞ் [1]செறிகழற் புளிஞர் கோமாஅன்
இவ்விடைக் கங்கை யாற்றி னேற்றினை [2]யாயி னெம்மை
[3]வெவ்விடர்க் கடனின் றேற்றி [4]வேந்தன்பால் [5]விடுத்த தென்ருன்.

(இ-ள்.)(என்று சொன்னபின்), அண்ணல் தானும்-பரதனும், அ இடை-அவ்விடத்திலே, அன்று-அன்றையிரவில், அருபொடியின் வைகி-படுக்கவொண்ணுத புழுதியில்படுத்திருந்து,(பொழுது விடிந்தபின் குகனைநோக்கி), 'தெவ் இடை தர-பகைவர்கள் பின்னிடையும்படி, நின்று ஆர்க்கும்-நிலைபெற்று ஒலிக்கிற, செறிகழல்-நெருங்கிய வீரக்கழலையுடைய, புளிஞர் கோமாஅன்-வேடர்தலைவனே! இ இடை-இப்பொழுது, எம்மை கங்கை ஆற்றின் ஏற்றினை ஆயின்-எங்களைக் கங்காநதியினின்று கரையேற்றினையானல், (அச்செய்கை), வெவ் இடர் கடல்நின்று ஏற்றி-கொடிய துக்கசாகரத்திலின்று கரையேற்றி, வேந்தன்பால் விடுத்தது-இராமபிரானிடஞ் சேர்த்ததாகும்,' என்ருன்-என்று சொன்னன்; (எ-று.)

கங்கையைக் கடக்கச்செய்தால் இராமபிரானைக்கண்டு துயரம் ஆறுவேனெனப் பரதன்கூறியவாறு. கங்கையாற்றின் ஏற்றுதல்-கங்கையைக் கடந்து அக்கரையிலேறச்செய்தல். பி-ம்:—[1]செருவிடைப். [2]ஆகில், ஆகி. ஏக. [3]வெவ்வினைக். [5]இராமன்பால்,வீரன்பால். [5]விடுத்தி, விடுத்திடு. (1054)

45.—குகன் கட்டளையாற் பல நாவாய்கள் வருதல்.

நன்றெனப் புளிஞர் வேந்த னண்ணினன் றமரை நாவாய்
[1]சென்றுநீர் தருதி ரென்ன [2]வந்தன சிவன்சேர் வெள்ளிக்
குன்றெனக் [3]குனிக்கு [4]மம்பொற் குவடெனக் குபேரன் மானம்
ஒன்றென நாணிப் பல்வே றுருவுகொண் டணைய வான.

(இ-ள்.) (அதுகேட்டு), புளிஞர்வேந்தன்-குகன், நன்றுஎன-நல்லதென்று(அங்கீகாரமாகச்)சொல்லி, தமரைநண்ணினன்-தன் இனத்தாரைச் சேர்ந்து,(அவர்களைநோக்கி), 'நீர் சென்று நாவாய் தருதிர்-நீங்கள் போய் ஓடங்களைக் கொண்டுவாருங்கள்', என்ன-என்றுசொல்ல,—(உடனே அவர்களாற் செலுத்தப்பட்டனவாய்) சிவன் சேர் வெள்ளி குன்றுஎன-சிவபிரான் எழுந்தருளியுள்ள வெள்ளிமலையான கைலாசமும், குனிக்கும் அம்பொன் குவடுஎன-(அப்பெருமான் வில்லாக) வளைத்த அழகிய பொன்மலையான மேருவும், குபேரன் மானம் (என)-குபேரனது புஷ்பகவிமானமும், ஒன்று என நாணி-(தாம்) ஒன்ருயிருத்தலைநோக்கி வெள்கி, பல் வேறு உருவுகொண்டு அணைய ஆன-பலவகைப்பட்டவடிவங்களைக் கொண்டாற்போன்ற தன்மையுடையனவாகிய ஓடங்கள்,வந்தன-வந்துசேர்ந்தன; (எ-று.)

கைலாசம் மேரு புஷ்பகம் என்னும் இவைகள் தாம் ஒற்றையாயிருத்தற்கு நாணி ஒவ்வொன்றும் பலவடிவங்கொண்டு வந்தாற் போன்ற பலநாவாய்கள் வந்தன என்க: **தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி.** இந்த ஒப்புமையால், வந்த நாவாய்கள் சில வெண்ணிறத்தனவும், சில பொன்னிறத்தனவும், சில விசித்திர நிறத்தனவுமாகிப் பெருந்தோற்ற முடையவாய்ப் பலருந் தங்குதற்கு ஏற்றஇடமுடையனவாயிருந்தன என்பது பெறப்படும். குபேரன்—கு-குற்சிதமாகிய [ஒருகண்பழுதுபட்ட],பேரன்-உடம்பையுடையவன் எனக் காரணப்பொருள் காண்க.மானம்-விமாநம் என்பதன் முதற்குறை. குவடு-மலைச்சிகரம். மலைக்கு, சினையாகுபெயர். குன்றென குவடென, மானமென என்றவற்றில், 'என' - எண்ணிடைச்சொல்; இது,இங்கே தொகைபெருதுவந்தது: "உம்மை என்று என ஓடு, இந்நான்கெண்ணுமஃதின்றியுமியலும்". 'ஒன்றென நாணி' என்பதற்கு-ஒன்றெனப்படுதற்கு நாணங்கொண்டு என்று உரைத்ததால், குபேரன்மானம் என்பதன்பின் 'என' என்னும் எண்ணுச் சொல்லை எடுத்துக்கூட்ட வேண்டும்; "என்று மெனவு மொடுவு மொரோவழி. நின்றும் பிரிந்தெண்பொருடொறு நேரும்". ஆன-பெயர். பி-ம்:—[1]சென்றிணித்தருதிர், சென்றுநீர்கொணர்திர். [2]வந்தது. [3]குணிக்கும். [4]மேருக்குழுவெனக். *(1055)*

46.— வந்த நாவாய்களின் வருணனை.

நங்கையர் நடையி னன்னம் நாணுறு செலவி னுவாய்
கங்கையு [1]மிடமி லாமை [2]மிடைந்தன [3]கலந்த வெங்கும்
அங்கொடிங் கிழித்தி யேற்று [4]மமைதியி னமரர் வையத்து
இங்கொடங் கிழித்தி யேற்று மிருவினை யென்ன லான.

(இ-ள்.) அங்கொடு இங்கு இழித்தி ஏற்றும் அமைதியின்-அக்கரையிலுள்ளாரை இக்கரையிலும் இக்கரையிலுள்ளாரை அக்கரையிலுமாக ஏற்றியிறக்குகிற தன்மையினால், அமரர் வையத்து இங்கொடு அங்கு இழித்தி ஏற்றும் இருவினை என்னல் ஆன - தேவலோகத்திலுள்ளாரை இவ்வுலகத்தும் (இவ்வுலகத்திலுள்ளாரை)அவ்வுலகத்துமாக இறக்கியேற்றுதல் செய்கிற புண்ணிய பாபரூபமான கருமங்கள்போலு மென்று உவமை சொல்லத்தக்கவையான, நங்கையர் நடையின் அன்னம்நாணுறு செலவின் நாவாய்-பெண்கள் நடைபோன்ற நடையையும் அன்னப்பறவைகள் நாணமடையும்படியான நடையையுமுடைய மரக்கலங்கள், கங்கை உம் இடம் இலாமை-அக்கங்காநதிமுழுவதும்வெற்றிடமில்லையாம்படி, எங்குஉம்மிடைந்தனகலந்த-எங்கும்நெருங்கிச் சேர்ந்தன;

அங்குஇருப்பவரை இங்கும் இங்கு இருப்பவரை அங்கும்ாக இழிச்சியும்ஏற்றியும் நிற்குந் தன்மையில் நாவாய்க்கு இருவினை உவமையாயிற்று. நாவாய்க்குச்சேரும் அங்கு இங்குஎன்பன-அக்கரை இக்கரைகளையும், இருவினைக்குச் சேரும் அங்கு இங்கு என்பன-மேலுலகம் கீழுலகங்களையும் காட்டின. நாவாய்க்கு, மகளிர் நடையும் அன்னநடையும் உவமை-மெல்ல அசைந்து அசைந்து

செல்லுதலில் என்க. பி-ம்:—[1]*இடையிலாமை.* [2]*மிடைவன.* [3]*வந்தது.* [4]*அமைதியால்.* (*1056*)

47.—நாவாய் வந்தமையைக் குகன் தெரிவிக்க, பரதன் சுமந்திரனை நோக்கிச் சேனைகளை அவைகளி லேற்றச் சொல்லுதல்.

வந்தன வரம்பி னுவாய் வரிசிலைக் குரிசின் மைந்த
சிந்தனை யாவ தென்று [1]சிருங்கிபே ரியர்கோன் செப்பச்
சுந்தர வரி[2]வில் லானுஞ் சுமந்திரன் றன்னை [3]நோக்கி
எந்தையித் தானை தன்னை யேற்றுதி விரைவி னென்றான்.

(இ-ள்) (அங்ஙனம் நாவாய்கள் வந்துநிறைந்தபின்), சிருங்கிபேரியர்கோன்-சிருங்கிபேரமென்னும் ஊரிலுள்ளார்க்குத் தலைவனாகிய குகன், (பரதனை நோக்கி), 'வரி சிலை குரிசில் மைந்த-கட்டமைந்த வில்லில்வல்ல ஆடவரிற்சிறந்த தசரதசக்கரவர்த்தியின் குமாரனே! வரம்பு இல் நாவாய்வந்தன-அளவிறந்த மரக்கலங்கள் வந்திட்டன; சிந்தனை யாவது-(இனிஉன்) கருத்து என்?', என்று செப்ப-என்று வினவ,-சுந்தரம் வரி வில்லான்உம்-அழகிய கட்டமைந்த வில்லையுடைய பரதனும், சுமந்திரன் தன்னை நோக்கி-சுமந்திரனைப் பார்த்து,எந்தை-எனது தந்தைபோன்றவனே! இ தானை தன்னை விரைவின் ஏற்றுதி-இச்சேனையை விரைவில் மரக்கலங்களிலேற்றி அக்கரை சேர்த்துவாய்',என்றான்-என்றுசொன்னான்;

யாவது-யாது என்பதன் விரித்தல். தூரத்தி லுள்ளாரை 'தூரியர்'என்பதுபோலச்சிருங்கிபேரத்திலுள்ளாரை 'சிருங்கிபேரியர்'என்றது.சிருங்கிபேரம்-குகனென்னும்வேட்டுவராசனது இராசதானி.சுமந்திரன் என்றசொல்-நல்லஆலோசனையுடையானென்று பொருள்படும்: இவன், இக்ஷ்வாகு குலத்தரசர்க்குத் தொன்றுதொட்டு அமைச்சனும் பாகனுமாயுள்ளவன்; தசரதனுக்கு உற்ற துணைவனாதலால்,'எந்தை' எனவிளிக்கப்பட்டான். எந்தை-அண்மைவிளி. தன் இரண்டும்-சாரியை. பி-ம்:—[1]சிருங்கிவேரியர். [2]விலானும். [3]ஏற்று. (*1057*)

48.—சுமந்திரன் நாவாய்களிலேற்றச் சேனைகள்யாவும் கங்கையைக் கடத்தல்.

குரிசில தேவ லாலக் குரகதத் தேர்வ லானும்
வரிசையின் வழாமை நோக்கி மரபுளி வகையி[1]னேற்றக்
கரிபரி யிரதங் காலாள் [2]கணக்கறு கரையில் [3]வேலை
எரிமணி [4]திரையின் வீசுங் கங்கையா றேறிற் றன்றே.

(இ-ள்.) குரிசிலது ஏவலால்- (அப்படிச் சொன்ன) பரதனது கட்டளையால், அ குரகதம் தேர் வலான்உம்-குதிரைகள் பூட்டிய தேரைச் செலுத்தவல்ல பாகனான அச்சுமந்திரனும், வரிசையின் வழாமைநோக்கி - ஒழுங்கு தவறுமற்பார்த்து, மரபு உளி வகையின் ஏற்ற-முறைமையாக இனம்பகுத்துஏற்ற,கரி பரி இரதம்காலாள்-யானைகளும் குதிரைகளும் தேர்களும் காலாட்களுமாகிய, கணக்கு

அறு-கணக்கில்லாதனவான, கரை இல் வேலை-கரையற்ற சேனா சமுத்திரமானது, எரி மணி திரையின் வீசும் கங்கை ஆறு ஏறிற்று-விளங்குகிற இரத்தினங்களை அலைகளால் எறிகிற கங்கா நதியின்மேற் சென்று கரையேறிற்று; (எ-று)—அன்றே-ஈற்றசை; அப்பொழுதே என்றுமாம்.

சுமந்திரன் சேனைகளில் எதெதை எங்குஎங்குஏற்றினால் ஏற்குமென்றுஆராய்ந்துஅதைதன் தகுதிக்குஏற்பமுறைபிறழாமல்ஏற்ற, படைகள் யாவும் நாவாய்களிலேறிக் கங்கையைக் கடந்தவென்க. 'கணக்கறு''கரையில்'என்ற அடைமொழிகள்-முறையே, கரிமுதலிய சதுரங்கசேனைகளில் ஒவ்வொன்றும் கணக்கற்றிருந்தமையையும், எல்லாந்திரண்ட சேனாசமுத்திரம் கரையற்றிருந்தமையையுங் காட்டும். ஏற்ற ஏறிற்றென்க.கடல், யாற்றின்மேல் ஏறிற்று எனச் சமத்காரந் தோன்றக் கவி கூறினார். சூரகதம்-குளம்புகளாற் செல்வது: வடசொல். மரபுளி, உளி-மூன்றாம்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு. பி - ம்:—[1]ஏற்றி. [2]கணக்கில் [3]சேனை [4]திரைகள். (1058)

49.—யானைகள் நீந்திச் சென்றவற்றின் வருணனை.

இடிபடு முழக்கம் [1]பொங்க வினமழை மகர நீரை
முடிவுற முகப்ப வூழி யிறுதியின் மொய்ப்ப போலக்
கொடியொடு வங்கம் [2]வேலை கூம்பொடு படர்வ போல
நெடியகை யெடுத்து நீட்டி நீந்தின நெடுங்கை [3]வேழம்.

(இ - ள்.) இனம் மழை-கூட்டமாகிய மேகங்கள், இடி படு முழக்கம் பொங்க-ஒன்றோடொன்று தாக்குதலாலுண்டாகிற முழக்கம் அதிகரிக்க, ஊழி இறுதியில்-யுகமுடிவில், மகரம் நீரை - கடல் நீரை, முடிவுஉற முகப்ப-முழுதும் மொள்வனவாகி, மொய்ப்ப போல-நெருங்குவனபோலவும்,—கொடியொடு-கொடியோடுகூடிய, வங்கம்-மரக்கலங்கள், வேலை-கடலில், கூம்பொடு படர்வ போல - பாய்மரத்தோடு நடப்பனபோலவும், நெடு கை வேழம் - நீண்ட துதிக்கையையுடைய யானைகள், நெடிய கை எடுத்து நீட்டி-நெடிதாகிய துதிக்கையை உயரவெடுத்து, நீந்தின - (அந்த நதியில்) நீந்திச்சென்றன; (எ-று.)

யானைத்திரள் மிகுதியாகக் கங்கையில் நீந்தும்போது, பிரளய காலத்து மேகங்கள் கடலில்தோய்ந்தது போன்றதென்பது, முன்னிரண்டடியிற் கூறிய பொருள். கைகளைத்தூக்கிக்கொண்டு நீரிற் செல்லுந் தமது இயல்பின்படி யானைகள் சென்றது-கடலிற் கூம்புடனே மரக்கலஞ்செல்வதை யொத்திருந்ததென்றார்: இவையிரண்டுந் தற்குறிப்பேற்றவணிகளாம். யானையின் பிளிறலொலி, இடியோசைக்கு உவமம். களிறுக்கு நாவாய் ஒப்புக் கூறப்படுதல்-"நாவாய்போல...உழி தருங்கட-யானையும்" என இவ்வாறு பலஇடங்களிற் காணலாம். மகரநீர்-மகரத்தைக் கொண்டநீர்: எனவே, கடனீராயிற்று. பி-ம்:—[1]ஏங்க, பொங்கி. [2]வேலைக். [3]யானை. (1059)

50.—இதுவும் அது.

சங்கமு மகர மீனுந் தரளமு மணியுந் தள்ளி
வங்கநீர்க் கடலும் வந்து தன்வழிப் [1]படர மானப்
பொங்குவெங் களிறு நூக்கக் கரையொரீஇப் போயிற் றம்மா
கங்கையு மிராமற் [2]காணுங் [3]காதல தென்ன மாதோ.

(இ - ள்.) மானம்-பெருமை பொருந்திய, பொங்கு - விளங்கு கின்ற, வெம் களிறு-வெவ்விய யானைகள், நூக்க-தள்ளுதலால்,--சங்கம்உம்-சங்குகளையும், மகரம்மீன்உம்-சுறுமீன்களையும், தரளம் உம்-முத்துக்களையும், மணிஉம்-மற்ற இரத்தினங்களையும், தள்ளி—, வங்கம் - மரக்கலங்களோடுதற்கிடனாகிய, நீர் - நீரையுடைய, கடல்உம்-சமுத்திரமும், தன் வழி வந்து படர-தன்னிடத்துவந்து பரவும்படி, கங்கைஉம்-அந்தக்கங்காநதியும், இராமன் காணும்-ஸ்ரீராமபிரானைக் காணவேணுமென்கிற, காதலது என்ன-விருப்பத்தையுடையது என்று சொல்லும்படி, கரை ஒரீஇ-கரையை நீங்கி, போயிற்று-சென்றது; (எ-று)

யானைகள் தென்திசைமுகம் நீந்திச்செல்லும்போது கங்கைநீர் தென்திசையாக முந்திச்செல்வது, சித்திரகூடத்திலிருக்கும் இராம பிரானைக் காணத் தான் முந்திச்சென்றதுபோலுமென்று குறித் தார்; தற்குறிப்பேற்றவணி. கங்கையினீர் அப்பாற் சென்றுவிட்டத னாற் பள்ளமான அந்தக் கங்கையினிடத்தைக் கடலினீர் நிரப்பு மென்க. பி-ம்:—[1]படர்வ. [2]காணக். [3]காதலித்து, காதலின், காத லுற்று. (1060)

51.—தேர்கள் நாவாயிற் சென்ற வகை.

கொடிஞ்சொடு தட்டு மச்சு மாழியுங் கோத்த மொட்டும்
நெடுஞ்[1]சுவர்க் கொடியும் யாவு நெறிவரு முறையி னீக்கி
விடுஞ்[2]சுவற் புரவி யோடும் வேறுவே றேற்றிச் சென்ற
மடிஞ்சபி [3]னுடம்பு [4]கூட்டும் வினையென வயிரத் தேர்கள்.

(இ-ள்.) வயிரம் தேர்கள்-உறுதியாகிய இரதங்கள்,—கொடிஞ் சொடு-கொடிஞ்சியுடனே, தட்டுஉம்-தட்டையும், அச்சுஉம் - அச் சையும், ஆழிஉம்-சக்கரத்தையும், கோத்த மொட்டுஉம்-கோக்கப் பட்ட மொட்டையும், நெடு சுவர் கொடிஉம்-நெடுமையாகிய இரு புறச்சுவர்களின்மேற் கட்டிய துவசத்தையும், யாஉம்-மற்றெல்லா வுறுப்புக்களையும், நெறிவரும்முறையின் நீக்கி-நெறியாக வருகிற [முன்பூட்டிய] முறையே கழற்றி,—விடும் சுவல்-(கத்தரியாது)விட் டுவளர்த்த பிடரிமயிரையுடைய, புரவியோடுஉம்-குதிரைகளுடன், —மடிஞ்சபின்-இறந்தபிறகு, உடம்பு கூட்டும்-(உயிரைவெவ்வேறு) சரீரங்களிற் சேர்க்கின்ற, வினை என-வினைகள்போல, வேறுவேறு ஏற்றி சென்ற-வெவ்வேறு கலங்களிலேற்றப்பட்டுப் போயின;

தேர்களை அங்ஙனமே நாவாயிலேற்றுதல் முடியாதாகையால், அவற்றின் ஒவ்வோருறுப்பினையும் தனித்தனியேபிரித்து வெவ்

வேறு கலங்களிலேற்றி, அவைகளைச் சுமந்துகொண்டு அந்நாவாய்கள் சென்றன என்றவாறு. உயிர் நீங்குவதற்குக்காரணமாகிய வினையால் மரணம் நிகழ்ந்தபின் பிறப்பதற்குக் காரணமாகிய வினை இறந்த அவ்வுயிர்களை வெவ்வேறு வகையுள்ள எழுபிறப்பினுஞ் சேர்ப்பதுபோல, தேருறுப்புகள் வெவ்வேறுநாவாய்களிலேற்றப்பட்டன என உவமப்பொருத்தங் காண்க. வெவ்வேறிடத்துச் சேர்ப்பிக்கப்படுதல், தேருறுப்புக்களுக்கும் உயிர்கட்குமுள்ள பொதுத்தன்மை; வினைத்தானத்தில் பிரித்த தேருறுப்புக்களையேற்றும் பணியாளரும், நாவாய்களின் தானத்தில் எழுவகைத் தோற்றமான உடலுமெனக் காண்க. கொடிஞ்சு-தேர் முன்னே தாமரை வடிவாக நடப்படும் உறுப்பு. தட்டு என்றது-தேர்க்குரிய தலைவன் உட்காருமிடம்: மேற்பகுதியென்பாருமுளர். அச்சு-உருளை கோக்கும் மரம். சுவர் - உள்ளிருப்பவரை மறைத்து நிற்கும் உறுப்பு. நெறிவரும் முறையின் நீக்கி-தேருறுப்புக்களைச்செய்து எங்ஙனம் முன்பு சேர்த்தார்களோ, அவ்வகையாகவே பிரித்து என்றபடி: தேரின் கொடிஞ்சி முதலிய உறுப்புக்கள் தனித்தனி நாவாய்களிற் பிரித்துச் சேர்க்கப்பட்டதற்கு, உடம்பைக் கூட்டும் வினைஉறுப்புக்களைத் தனித்தனிச் சேர்த்தலை யுவமைகூறினர் என்பாருமுளர்: இப்பொருளில், உடம்பைக்கூட்டும் வினை-ஸந்தாநகரணியென்னும் அற்றவுறுப்புக்களை மீண்டும் ஒட்டவல்ல விச்சை. அவ்விச்சைவல்லான வெட்டப்பட்ட உடலுறுப்புக்களையொட்டுதலின் பொருட்டு ஓரிடத்துச் சேர்த்தல் நிகழுமென்பது அறிக. அற்றஉடலைச்சேர்ப்பவன் சேதநனேயாயினும், சேர்தற்கு முக்கியகாரணம் அவ்விச்சையேயாதலால், அதன்மேலேற்றி 'வினையென' எனப்பட்டது. இனி, இறந்தபிறகு மீண்டும்பிறக்குமாறு கைகால் முதலியஉறுப்புக்களைப் பிறத்தற்கு ஏதுவாகியவினையானது உயிரின்பொருட்டுச் சேர்ப்பிப்பதுபோல, நாவாய்களில் தேரின் உறுப்புக்களையேற்ற, அவைசென்றன என்பாருமுளர்: இப்பொருளில் ஸந்தாநகரணி என்னும் விச்சைவல்லாரிடத்துப் போலத் தனித்தனியே கைகால் முதலியஉறுப்புக்கள் ஆங்குக் காணவியலாதாதலால், உவமம் பொருந்துமென்று தோன்றவில்லை; இனி, பரகாய பிரவேசத்தொழில் என்று கூறுவதிலும் இயைபின்மையறிக. பி-ம்:—[1]சுடர்க். [2]சுடர்ப். [3]உயிர்கள். [4]கூடும். (1061)

52.—குதிரைகள் நாவாய்களிற் சென்றமை.

நாலிரண் டாய கோடி [1]நவையினு வாய்கண் மீதாச்
சேல்திரண் டனைய வாய [2]கதியொடு நதியிற் சென்ற
பால்திரண் டனைய மெய்ய பயந்திரண் டனைய நெஞ்ச
கால்திரண் டனைய கால கடுநடைக் கலினப் பாய்மா.

(இ-ள்.) பால்திரண்டு அனையமெய்ய-பால்திரண்டாற்போன்ற சரீரத்தையுடையனவும், பயம் திரண்டு அனைய நெஞ்ச-அச்சம் திரண்டாற்போன்ற மனத்தையுடையனவும், கால்திரண்டு அனைய கால-காற்றுத் திரண்டாற்போன்ற கால்களையுடையனவுமாகிய,

கடுநடை கலினம்-மிக்கவேகமாகிய நடையோடு கூடிய கடிவாளம் பூண்ட, நால் இரண்டு ஆயகோடி பாய்மா-எட்டுக்கோடிக் குதிரைகள்,-சேல்திரண்டுஅனைய ஆயகதியொடு-சேல்மீன்கள் திரண்டாற் போன்ற விரைந்தநடையுடன்கூடிய,நவை இல்-குற்றமற்ற,நாவாய்கள்-நாவாய்களின், மீது ஆ-மேலேற்றப்பட்டு, நதியில் சென்ற-அந்தக் கங்காநதியிற் சென்றன; (எ-று-)

பால் திரண்டனைய மெய் முதலியன படைத்த நாலிரண்டாய கோடிப்பாய்மா நாவாய்மீது ஆக, அவைசேலின்கதியெனச்சென்றன என்க. வெண்மை நிறமுடையவை உத்தமக் குதிரைகளாதலால் 'பால் திரண்டனையமெய்ய' என்றும் புதியஇடத்தைக் கண்டவிடத்து மருளுதல் குதிரைகளுக்கு இயல்பு ஆதலால், 'பயந் திரண்டனைய நெஞ்ச' என்றும், காற்றாய்ப் பறந்துசெல்ல வல்ல கால்களையுடையனவாதலால், 'கால்திரண்டனையகால' என்றும் கூறினர். கங்கைப்படலத்தில் "ஆயிரமம்பிக்கு நாயகன்" எனக் கூறியமையால், நாலிரண்டாயகோடி என்பது குதிரைக்கு அடை. யாக்கப்பட்டது. இனி, அங்கு ஆயிரமென்பது-பல என்னும் பொருட்டு எனக்கொள்ளின்,நாவாய்க்கே நாலிருகோடியை அடைமொழியாக்கலாம். பி-ம்:—[1]நவையில் நாவாய் நன்னீர்ச், நவையில் நாவாய் தண்ணீர்ச், நவையிலவாய தண்ணீர்ச்.[2]கதியெனமிரைச்.

53.—நாவாயில் மங்கைமாரின் தோற்றம்.

ஊடுற [1]நெருக்கி யோடத் தொருவர்[2]முன் னொருவர் கிட்டிச்
சூடகத் தளிர்க்கைம் மாதர் [3]குழுமினர் துவன்றித் தோன்றப்
[4]பாடியல் களி[5]நல்[6]யானைப் பந்தி[7]யங் கடையிற் [8]குத்தக்
கோடுகண் [9]மிடைந்த வென்ன மிடைந்தன குவவுக் கொங்கை.

(இ-ள்.) சூடகம்-வளையல்களணிந்த, தளிர் கை மாதர்-தளிர் போன்ற கைகளையுடைய மாதர்கள், ஊடு உற நெருக்கி-இடையே மிகவும் நெருக்கி, ஓடத்து-நாவாய்களில்,ஒருவர்முன்ஒருவர்கிட்டி-ஒருவர்முன்னே ஒருவர் சமீபித்து, குழுமினர்-திரண்டு, துவன்றி தோன்ற-நெருங்கித் தோன்றுதலால்,-பாடு இயல் - பெருமையமைந்த, களி-களிப்புடைய, நல்யானை பந்தி-உத்தமவிலக்கணமமைந்த யானைகளின் வரிசையில், அம்-அழகிய, கடையின்-முனைகளால், குத்த-குத்துமாறு, கோடுகள் மிடைந்த என்ன-(அவற்றின்) கொம்புகள் நெருங்கினவென்று சொல்லும்படி, குவவு கொங்கை-(அம்மாதராரின்) திரட்சியாய தனங்கள், மிடைந்தன-நெருங்கின; (எ-று.)

எதிரெதிராகநிற்கிறயானைப்பந்திகளில் அவற்றின்தந்தங்கள் ஒன்றோடொன்று குத்துமாறு நெருங்குவதுபோல, ஓடத்தினுள் எதிரெதிராக நிற்கின்ற மகளிர்குழாத்தில் அவர்களின் தனங்கள் மிடைந்தனவென்க. பி-ம்:—[1]நெருங்கி. [2]முன்பு. [3]தழுவினர்.[4]வாடிளங், மாடிளங். [5]மால்,மா. [6]யானையத்தி. [7]அங்கெதிர்ந்து. [8]குத்தும். [9]மிடைந்தது. (1063)

54.—கங்கையில்நீந்தும் யானைகளின் கும்பங்களதுகாட்சி.

[1]பாங்கினுத் தரிய மானப் படர்திரை தவழப் பாரின்
வீங்குநீ ரமுவந் தன்னுள் [2]விழுமதக் கலுழி வெள்ளத்து
ஓங்கல்க டலைக டோன்ற வொளித்தவ னுயர்ந்த கும்பம்
பூங்[3]குழற் கங்கை நங்கை முலையெனப் பொலிந்த [4]மாதோ.

(இ-ள்.) பாங்கின்-அழகினையுடைய, உத்தரியம் மான-உத்தரியத்தைப்போல, படர் திரை தவழ-பரந்த அலைகள் தவழ, பாரின்-நிலத்தில், வீங்கு நீர் அழுவம் தன்னுள்-மிகுந்த நீரையுடைய யாற்றில், விழும்-ஒழுகாநின்ற, மதம் கலுழி வெள்ளத்து-மதமாகிய கலங்கனீர்ப்பெருக்கையுடைய, ஓங்கல்கள்-மலைபோன்ற யானைகள், தலைகள் தோன்ற -(தம்) தலைப்பகுதிகள் (யாற்றின்மீது) காணப்பட, ஒளித்து-(உடல் முழுதையும்) மறைக்க, அவண்-அந்தக் கங்கையாற்றுப் பெருக்கில், உயர்ந்த-உயர்ந்து தோன்றுகின்ற, கும்பம்-(அவ்யானைகளின்) மஸ்தகங்கள்,—பூ குழல்-அழகாகிய கூந்தலையுடைய, கங்கை நங்கை-கங்காதேவியின், முலைஎன-தனங்கள்போல, பொலிந்த-விளங்கின; (எ-று.)

கங்கையாற்றுத்திரையினிடையில் யானைகளின் மத்தகங்கள் மாத்திரந் தோன்றுபவை, கங்காதேவியின் கொங்கைகள் தோன்றுவதுபோலு மெனக் குறித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. மாது ஓ-ஈற்றசை. பி-ம்:—[1]பாங்கினுத்தரிகம், பாங்கினிற்கினிய. [2]வீழ்மதக், வீழ்வதச். [3]கமழ். [4]அன்றே, அம்மா. *(1064)*

55.—செல்லும்நாவாய்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கும்போது மடவாரின் மருண்ட நோக்கின் வருணனை.

பொலங்குழை மகளிர் நாவாய் போக்கினொன் றொன்று தாக்க
மலங்கின ரிரண்டு பாலு [1]மறுகினர் வெருவி நோக்க
[2]அலங்குநீர் வெள்ளந் [3]தள்ளி யழிதர வங்கு மிங்குங்
[4]கலங்கலின் வெருவிப் பாயுங் கயற்குல[5] நிகர்த்த கண்கள்.

(இ-ள்.) நாவாய்-மரக்கலங்கள், போக்கின்-செல்லும் வேகத்தில், ஒன்று ஒன்று தாக்க-ஒன்று மற்றொன்றை மோத, (அவற்றின் மீதேறியிருந்த), பொலம் குழை மகளிர்-பொற்குழைகளையணிந்த மாதர்கள், மலங்கினர் மறுகினர் வெருவி-மனங்கலங்கி மயங்கிப் பயந்து, இரண்டு பால்உம் நோக்க-இருபக்கங்களிலும் பார்க்க,-கண்கள்-(அவர்களுடைய) கண்கள்,—அலங்கும்-அசைகின்ற, நீர் வெள்ளம் தள்ளி-நீர்ப்பெருக்கினால் தள்ளப்படுதலால், அழிதர - நிலையழிய, அங்குஉம் இங்குஉம் - அங்குமிங்குமாக, கலங்கலின்-கலங்குவதனால்,—வெருவிபாயும்-பயந்துகுதிக்கின்ற, கயல்குலம்நிகர்த்த-கயல்மீன்களின்தொகுதியையொத்திருந்தன;

நாவாய் ஒன்றோடொன்றுபடுவதால் அஞ்சி, மருண்டுநோக்கும் மங்கைமார் கண்கள், நீர்ப்பெருக்குத் தள்ள நிலைகெட்டுக் கலங்குதலால் வெருவிப்பாயுங் கயல்மீனினத்தை யொக்குமென்க;

உவமையணி. இச்செய்யுள் "ஊடுறநெருக்கி" என்பதன் பின்னும், "நாலிரண்டாய" என்பதன்பின் "ஊடுறநெருக்கி" என்ற செய்யுளும் அடையாற்றுப் பிரதியிற் காணப்படும். பி-ம்:—[1] மயங்கினர். [2] அலங்கனீர், இலங்குநீர். [3] தன்னிலழிதர, தள்ளியெழுதலால், தன்னிலிழிதர, தன்னிலழுந்தலால், தன்னுளழுந்தலால். [4] கலங்கின. [5] நிகர்ப்ப. (1065)

56.—எயினர் நாவாயைத் துடுப்புக்கொண்டு செலுத்த, நீர்த்திவலையால் மடவாரின் ஆடைகள் நனைதல்.

இயல்வுறு செலவி னாவா யிருகையு மெயினர் தூண்டத்
[1]துயல்வன [2]துடுப்பு வீசுந் துவலைகண் [3]மகளிர் மென்றூசு
[4]உயல்வுறு பரவை யல்கு [5]லொளிபுறத் தளிப்ப வுள்ளத்து
அயர்வுறு மதுகை [6]மைந்தர்க் [7]கயாவுயிர்ப் பளித்த தம்மா.

(இ-ள்.) இயல்வுஉறு செலவின் நாவாய்-பொருந்திய மிகு வேகத்தையுடைய நாவாய்களின், இருகைஉம்-இருபக்கத்தும், எயினர் தூண்ட-வேடர் உந்துதலால், துயல்வன-அசைவனவாகிய, துடுப்பு-துடுப்புக்களால், வீசும்-எறியப்படுவனவாகிய, துவலைகள்-நீர்த்துளிகள், மகளிர்-மாதர்களுடைய, மெல் தூசு-மெல்லிய ஆடையில், உயல்வு உறு-தங்கிமறைகின்ற, பரவை-பரந்திருத்தலைக் கொண்ட, அல்குல்-அல்குலினது, ஒளி-ஒளியை, புறத்து அளிப்ப-வெளியே தோற்றுவிக்க, (அது), உள்ளத்து அயர்வு உறும்-மனத்தளர்ச்சியடைந்திருக்கிற, மதுகை மைந்தர்க்கு-வலிமையுள்ள வீரர்களுக்கு, அயாஉயிர்ப்பு-துன்ப நீக்கத்தை, அளித்தது-உண்டாக்கிற்று; (எ-று.)

எயினர் நாவாயின் இருபக்கத்தும் உந்தும் துடுப்புக்கள் நீர்த்திவலைகளை வீசி மடவாரின் ஆடைகளை நனைக்க, அப்போது அம்மடவாரின் அல்குல் வீரர்க்குக் காணப்பட்டு மனக்களிப்பை விளைத்ததென்றவாறு. பரவை யல்குல்-பரவைபோன்ற அல்குலுமாம். அம்மா-வியப்பிடைச்சொல். பி-ம்:—[1] துயல்வரு. [2] துடுப்பின். [3] மிளிரும். [4] உயலுற், உயப்பெறு, இயல்வுறு. [5] ஒளிபெறத்துளிப்ப, ஒளிப்புறவொளிர்ப, ஒளிப்புகுந்தொளிர, ஒளிர்ப்பற வொளிப்ப, ஒளிப்புகுந்தொளிப்ப ஒளிப்புறத்தளிர்ப்ப, ஒளிபுகுந்தொளிப்ப. [6] மைந்தர். [7] அயர்வுயிர்ப் பளித்ததன்றே, அயர்வுயிர்ப்பளித்த தம்மா, அயாவுயிர் பொழிந்ததன்றே, அயாவுயிர்ப்பொழிந்தவன்றே.

57.—ஏறிய சேனைகளை யிறக்கிவிட்டு, மீண்டுவருகிற நாவாய்களின் வருணனை.

இக்கரை யிரைத்த சேனை யெறிகடன் [1]முகந்து வெஃகி
அக்கரை யடைய வீசி [2]வறியன வணுகு நாவாய்
புக்கலை யாழி நன்னீர் பொறுத்தன [3]போக்கிப் போக்கி
[4]அக்கணத் துவரி மீளு [5]மகன்மழை [6]நிகர்த்த [7]வம்மா.

(இ-ள்.) இக்கரை-இக்கரையிலேயுள்ள, இரைத்த சேனை-ஆரவாரிக்கிற சேனைகளாகிய, எறிகடல்-(கரையை) மோதுகிற கடலை,

வெஃகி முகந்து-விரும்பி யேற்றிக்கொண்டு, அ கரை அடையவீசி- அக்கரையிற் சேரும்படி விரைவிற் செலுத்தி, வறியன அணுகும்- ஒரு பொருளுமில்லாதனவாய் மீண்டுவருகிற, நாவாய்-மரக்கலங்கள்,—அலை ஆழி புக்கு-அலைகளையுடைய கடலிற்சேர்ந்து, நல்நீர்- (அதன்) சிறந்த நீரை, பொறுத்தன-மொண்டுஎடுத்துக்கொண்டவையாய், போக்கி போக்கி-(அதனை)முற்றுஞ்சொரிந்துவிட்டு, அ கணத்துஉவரி மீளும்-அந்தக் கணத்திலே (மீண்டும் நீர் முகந்து கொள்ளுதற்குக்) கடலைநோக்கித்திரும்பிவருகிற, அகல்மழை- பரந்த மேகங்களை, நிகர்த்த-ஒத்தன; (எ-று.)—அம்மா-வியப்பிடைச்சொல்.

தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி. நாவாய் செலுத்துபவரது விருப்பத்தை நாவாயின் மேலேற்றி, 'வெஃகிமுகந்து' என்றார். கடலின் உவர்நீரை மேகம் நல்லநீராக்குவது தோன்ற, 'நன்னீர்' எனப்பட்டது. பி-ம்:—[1]முகந்தமேகம், இனிதினேற்றி, முகந்தாலேறி, முகந்தவேகி. [2]அறிவென. [3]பொங்கிக்கக்கி, பொங்கியேங்கி, பொங்கிப்பொங்கி. [4]அக்கணம். [5]கனமழை. [6]நிகர்த்தது. [7]மாதோ. (1067)

58.—நாவாயில் தண்டங்களில் விளங்குங் கொடிகளின் வருணனை.

அகிலிடு தூப மன்ன வாய்மயிற் பீலி யார்த்த
[1]முகிழுடை முரண்மாத் தண்டு கூம்பென முகிலின் வண்ணத்
துகிலொடு தொடுத்த செம்பொற் [2]றட்டிடைத் தொடுத்த[3] முத்தம்
நகுகொடி நெடிய [4]பாயி [5]னினமெனச் சென்ற நாவாய்.

(இ-ள்.) அகில் இடு தூபம் அன்ன - அகிற்கட்டையாற் புகைத்தபுகையையொத்த, ஆய்மயில்பீலி-ஆராய்ந்தெடுத்தமயிற் பீலி, ஆர்த்த-கட்டப்பட்டனவாகி, முகிழ் உடை-முகிழ்போன்ற உறுப்பைத் தலையிற்கொண்ட, முரண் மா தண்டு-வலியபெரிய தண்டுகள், கூம்புஎன-பாய்மரம்போல் தோன்ற,—முகிலின்வண்ணம் துகிலொடு தொடுத்த-மேகத்தின் நிறத்தைக்கொண்ட சீலைகளால் தொடுக்கப்பட்டனவும், செம்பொன் தட்டிடை தொடுத்த- (தேர்களின்)செம்பொற்றட்டினிடையே நடப்பட்டனவுமாகிய, முத்தம்நகு-முத்துக்களுடன் விளங்குகின்ற, கொடி-(தண்டங்களோடு தோன்றுங்)கொடிகள், நெடிய பாயின் இனம் என-நீண்ட மரக்கலப்பாய்கள் போலத் தோன்ற, நாவாய்-அந்நாவாய்கள், சென்ற (கங்கையாற்றிற்) சென்றன; (எ-று.)

துவசங்கட்டிய தண்டமும் துவசங்களும்-பாய்மரமும் பாயும் போலத் தோன்ற, நாவாய் சென்றன வென்க. தண்டுமுதலியன- தேரைப் பிரித்துஏற்றப்பட்டவை. [5]நவ்வென என்றபாடத்துக்கு- நவ்வு-பெரியமரக்கலமென்றும், நாவாய் - சிறியமரக்கலமென்றும் இங்ஙனம் வேறுபாடுகொண்டு, ஒன்றற்குஒன்றை உவமைகூறியதென்பர். கூம்பு-பாய்கட்டியமரம். முகிழுடைத்தண்டு-சேனையிடையே காணும் விருது. பி-ம்:—[1]முகுளிடு, முகிலுடு, முகிழிடு. [2]தகட்டிடை. [3]முத்தின். [4]பாயான். (1068)

59.—மகளிரேறிச்சென்ற நாவாய்களின் வருணனை.

[1]ஆனனங் [2]கமலத் [3]தன்ன மின்னன்ன வுமிழ்தச் செவ்வாய்த்
தே[4]னனை குழலா ரேறு மம்பிகள் [5]சிந்து முத்தம்

மீனென விரிந்த கங்கை விண்ணெனப் பண்ணே முற்றி
வானவர் மகளி ரூரு மானமே நிகர்த்த மாதோ.

(இ-ள்) விரிந்த கங்கை-விசாலமான கங்காநதி, விண் என - (நிலாவொளியைக்கொண்ட) ஆகாயம்போலிருக்கவும்,—சிந்தும் முத்தம்-(அந்நதியிற்) சிந்துகின்ற முத்துக்கள், மீன்என-(ஆகாயத்தில் விளங்குகிற) நட்சத்திரங்கள்போலிருக்கவும், கமலத்து அன்ன ஆனனம்-செந்தாமரை மலரையொத்த முகத்தையும், அமிழ்தம் செவ்வாய்-அமிர்தம் போல (இனிமைமிக்க)சிவந்த வாயையுமுடைய, மின்அன்னதேன் நனைகுழலார்-தேனினால் நனைந்த கூந்தலையுடைய மின்னலையொத்த மகளிர், ஏறும்-ஏறிய, அம்பிகள் - நாவாய்கள்,—பண்ணை முற்றி - நீர்விளையாட்டை முடித்து, வானவர் மகளிர் ஊரும்-தேவமாதர் ஏறிச்செல்லுகிற, மானமே நிகர்த்த-விமானங்களையே ஒத்தன: (எ-று.)—மாதோ-ஈற்றசை.

கங்காநதி வானத்தைப்போலவும், அதிற்சிந்தும் முத்துக்கள் நட்சத்திரங்கள்போலவுமிருக்க, மகளிரேறிச் செல்லும் நாவாய்கள் அவ்விண்ணிற் செல்லும் விமானம்போலுமென்றார்: தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி. சிந்தும் முத்தம்-கொழிக்கின்ற முத்துக்கள். மகளிர்க்குத் தேவமாதரை உவமைகூறியதனால்,அவர்களது அழகுமிகுதியும் செல்வச்சிறப்பும் இன்பக்களிப்பும் விளங்கும்.மகளிர்க்கு மின்னலுவமை, உடம்பினொளிக்கு. தேன்-சூடிய பூக்களில் உள்ளது. பண்ணை-மகளிராடல்.பண்ணைமுற்றி-தோழியர் கூட்டத்தாற்சூழப்பட்டு என்பாரும் உளர். பி-ம்:—[1]ஆனபொற். [2]கமலம். [3]அன்ன மின்னென, அன்னத்தினமென, அன்னவினமென. [4]அலர். [5]சிதறும். (1069)

60.—துடுப்புக்கொண்டுள்ள நாவாய்கள் சென்ற வருணனை.

துளிபடத் துழாவு திண்கோற் றுடுப்பிரு காலிற் றோன்ற
நளிர்புனற் கங்கை யாற்றி [1]னடந்தெனச் செல்லு நாவாய்
களியுடை மஞ்ஞை யன்ன கனங்குழை கயற்கண் மாதர்
ஒளிரடிக் கமலந் தீண்ட வுயிர்படைத் தனவே யொத்த.

(இ-ள்.) துளிபட துழாவு - துளிகளெழும்படி துழாவுகின்ற, திண் துடுப்பு கோல்-திடமான துடுப்புக்கொம்புகள், இருகாலின் தோன்ற - இரண்டுகால்களைப்போல் காணப்பட, நளிர்புனல்-குளிர்ந்த நீரையுடைய, கங்கை ஆற்றில்-கங்காநதியில், நடந்து என-நடந்தாற்போல, செல்லும்-போகின்ற, நாவாய்-ஓடங்கள்,—(சாயலால்), களிஉடை-களிப்பையுடைய, மஞ்ஞை அன்ன-மயிலையொத்த, கனம்குழை-கனவிய குழையையணிந்து, கயல்கண்-சேல்மீன்போன்ற கண்களைக்கொண்ட, மாதர்-மாதர்களுடைய, ஒளிர்-விளங்குகின்ற, அடி கமலம் தீண்ட-பாத தாமரைகள் படுதலால், உயிர் படைத்தனவே ஒத்த-உயிர்பெற்றனவே யொத்திருந்தன;

மகளிர் தமது பாதங்களை வைத்து ஏறியபிறகு துடுப்புக்களால் தள்ளப்பட்ட நாவாய் கங்கையாற்றின்மீது செல்பவை, மகளிர் பாதந் தீண்டப்பெற்றதால் நாவாயும் உயிர் படைத்துக் காலாற்

செல்வதை யொத்திருந்தனவெனக் குறித்தார்; தற்குறிப்பேற்றவணி. மஞ்ஞையன்ன மாதரென்க. பி-ம்:—[1]நண்டெனச். (1070)

61.—முனிவர் தவவலிமையால் ஆகாயமார்க்கமாகக் கங்கைகடத்தல்.

மையறு விசும்பின் மண்ணின் [1]மற்றுமோ ருலகின் முற்றும்
மெய்வினை தவமே யன்றி [2]வேறுமொன் றுளதோ கீழோர்
செய்வினை நாவா யேறித் [3]தீண்டலர் மனத்திற் செல்லும்
மொய் [4]விசும் போட மாகத் தேவரின் முனிவர் போனர்.

(இ-ள்.) (இங்ஙனம் படைவீரர் முதலியோர் நாவாயேறிச்செல்ல), முனிவர்-இருடிகள்,—கீழோர் செய் வினை நாவாய் ஏறி தீண்டலர்-கீழ்ப்பட்ட சாதியாரால் செய்யப்பட்ட ஓட்டுதற்றொழிலமைந்த ஓடங்களைத் தீண்டியேறுதவர்களாய், மனத்தில் செல்லும் மொய் விசும்பு-மனத்தில் (இச்சித்தமாத்திரத்திற்) செல்லுகிற பொருந்திய ஆகாய சஞ்சாரத்தையே, ஓடம் ஆக - ஓடத்திலேறிச்செல்வதாகக்கொண்டு,- தேவரின்- (விமானங்களிலேறி ஆகாயமார்க்கமாகச் செல்லுகிற) தேவர்கள்போல, போனர்- (அக்கரை) சென்றார்கள்; மை அறு விசும்பில்-குற்றமில்லாத விண்ணுலகத்திலும், மண்ணில்-மண்ணுலகத்திலும், மற்றுஉம் ஓர்உலகில்-வேறோருலகமாகிய கீழுலகத்திலும்,முற்றுஉம்- (ஆக) எல்லாவுலகங்களிலும், மெய் வினை-உண்மையாக [த் தவறுமற் பலிக்கிற] தொழில், தவம்ஏ அன்றி-தவமேயல்லாமல், வேறுஉம் ஒன்றுஉளதுஓ-வேறேயும்ஒன்று இருக்கின்றதோ? (எ-று.)

இரகுகுலபுரோகிதனை வசிஷ்டன் முதலிய முனிவர்கள் தவத்தாற் சித்திபெற்றவர்களாதலால், மனத்திற் சங்கற்பித்தமாத்திரத்தால் ஆகாயமார்க்கமாக யாற்றைக் கடந்து சென்றார்களென்ற சிறப்புப்பொருளை 'வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தற் பயத்ததாய தவத்திற் சிறந்தது எவ்வுலகத்திலும் எதுவுமில்லை' என்ற பொருளாற் சாதித்தார்: இது தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணி. முனிவர்கள் விசும்புஆறாகக் கடந்தனர்: தவத்தினாற் கைகூடாதது உண்டோ? என்ற இதில் பொதுப்பொருளும் சிறப்புப் பொருளும் ஆக அமையாமையால் வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியாகாது. ஏறித்தீண்டலர்-தீண்டிஏறலர் என விகுதி பிரித்துக்கூட்டுக. ஓடுவது-ஓடம்: காரணக்குறியென்ப.'கீழோர் செய்வினை நாவாயேறித் தீண்டலர்' என முனிவரது ஆசாரமிகுதி விளக்கியவாறு. பி-ம்:-- [1]மாறும். [2]மேலும். [3]தீண்டிலாவகையிற். [4]விசும்பூடே. (1071)

வேறு.

62.—சேனைகள் யாவுங் கங்கையைக் கடத்தல்.

அறுபதி னுயிர மக்கு ரோணி யென்று
இறுதிசெய் சேனையுமெல்லை தீர்நகர்
மறுவறு [1]மாந்தரு மகளிர் வெள்ளமும்
செறிதிரைக் கங்கையின் கிடக்கச் [2]சென்றவே.

(இ-ள்.) அறுபதினுயிரம் அக்குரோணி என்று-அறுபதினுயிரம் அக்ஷௌகிணிகள் என்று, இறுதி செய் - (கணக்கு) முடிவு

செய்யப்பட்ட, சேனைஉம்-சேனைகளும், நகர்-பட்டணத்திலுள்ள, மறுஅறு-குற்றமற்ற,எல்லை நீர் மாந்தர்உம்-அளவுகடந்தபிரஜைகளும், மகளிர்வெள்ளம்உம்-மாதர்கூட்டமும், செறி திரை கங்கை-நெருங்கிய அலைகளையுடைய கங்காநதி, பின்கிடக்க-பின்னிடும்படி, சென்ற-போயின; (எ-று.)பி-ம்:—[1]மாக்களும். [2]சென்றதே. (1072)

63.—சேனைகள்யாவுங் கடந்தபின் பரதன் ஓடமேறுதல்.

சுழித்துநீர் [1]வருதுறை யாற்றைச் சூழ்படை
கழித்துநீங் கியதெனக் கள்ள வாசையை
அழித்து[2]வே றவனிபண் டாண்ட வேந்தரை
இழித்துமே லேறினுன் ருனு மேறினுன்.

(இ-ள்.) சூழ் படை-(தன்னைச்) சூழ்ந்துவந்த சேனை, சுழித்து நீர் வரு-சுழிகளோடுகூடி நீர் பெருகப்பெற்ற, துறை-பலஇறங்கு துறைகளையுடைய, யாற்றை-கங்கைநதியை, கழித்து நீங்கியது என-கடந்து சென்றதாக,—(அதன் பின்),—கள்ளம் ஆசையை அழித்து-வஞ்சனையோடுகூடினபொருளாசையைநீக்கி,(அதனுல்), அவனிபண்டு ஆண்டவேறுவேந்தரைஇழித்து-பூமியைப் பழமையாக அரசாண்டமற்றையரசர்களைக் கீழ்ப்படுத்தி, மேல் ஏறினுன் தான்உம்-(அவ்வரசர்களெல்லோரினும்) மேன்மையையடைந்தவனுன பரதனும், ஏறினுன்- (ஓடத்தில்) ஏறினுன்; (எ-று.)

'கழித்துநீங்கிய தென' என்பதற்கு-கடந்துசென்றதென்று (வேடர்) சொல்ல(க்கேட்டு) என்றும், கடந்துசென்றதென்று அறிந்து என்றும் உரைப்பினும் அமையும். தனக்கு வலியக் கிடைத்தஇராச்சியத்தையாளுதலில் ஆசையில்லாமல் அதனைத் தமையனுக்கே கொடுக்க வந்ததனுல் பரதனுக்கு ஒப்புஉயர்வு இல்லாத சிறப்பு உளதான தன்மை,கீழ் 35,36-ஆங் கவிகளிலும் விளக்கப்பட்டது. பி-ம்.—[1]வருந். [2]வென்று. (1073)

இங்கு அடையாற்றுப்பிரதியிற் காணப்படும் பாடல்வருமாறு:—

ஏறினனிளவலோ டிரங்கு நெஞ்சுகொண்டு
ஊறிய தாயரும் உரிய சுற்றமும்
வேறுள பெருநதி நீங்கிப் பெட்பொடும்
கூறுதென் கரையிடைக் குழீஇய போதிலே.

இதன் பின் கங்கைநீங்குபடலம் முற்றும் என்ற தொடரும் காணப்படுகின்றதென்ப.

64.—சத்துருக்கினன் தாய்மார்மூவர் சுமந்திரன் குகன் என்ற இவர்கள் ஏறியதும், பரதனேறிய ஓடஞ் செல்லுதல்.

தன்னன தம்பியுந் தாயர் மூவரும்
சொன்னதேர் வலவனுந் தூய தோழனும்
துன்னின ரேறலுந் துழாது டுப்பெனும்
நன்னயக் காலினு னடத்தன் மேயினுன்.

(இ-ள்.) தன் அனை தம்பிஉம்-தன்னைத்தானேயொத்த [வேறு உவமைபெறாத] தம்பியான சத்துருக்கினனும், தாயர் மூவர்உம்-(கௌசலியை கைகேயி சுமத்திரையென்னும்)தாய்மார் மூன்று பேரும், சொன்ன தேர்வலவன்உம்-சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற தேர்ப்பாகனான சுமந்திரனும், தூயதோழன்உம்-பரிசுத்தியையுடைய தோழனான குகனும், (ஆகஇவர்கள்), துன்னினர் ஏறலும்-(பரதனேறின ஓடத்தில்)நெருங்கியேறினவளவிலே,-துழாதுடுப்பு எனும் நல்நயம் காலினால்-துழாவுகிற துடுப்புக்கோல்களென்ற சிறந்த அழகிய கால்களினால், நடத்தல் மேயினான்-[நாவாயாகிய புருஷன்) செல்லத்தொடங்கினான்; (எ-று.)

நாவாயென்பது, இச்செய்யுளுக்குத் தோன்றா எழுவாய், வடமொழியில்'நௌ:'என்னும் நாவாயின்பெயர்ஆண்பாற்சொல்லாதலாலும், இருபுறமுந்துழாவும் இரண்டு துடுப்புக்கால்களை யுடைமையாலும், நாவாயைப் புருஷனாகக் குறித்தார். நடத்தல் மேயினானென்பதற்கு ஒருசாரரர்பரதனென்பதுஎழுவாயென்ப.அன்னார் 'பிறர்காலாலியங்கும்மாது' என்ற பிரபுலிங்கலீலையை யொக்குமென்ப. உத்தமகுணத்துக்கு வரம்பாகிய பாகவதசேஷத்வம் தலையெடுத்தவனாதலால்,சத்துருக்கினனுக்குவேறுஉவமையில்லையாயிற்று. தன் அன-பரதனையொத்த என்றுமாம். சொன்ன-(குகனது தன்மையைக்கீழ்ப்பரதனுக்குக்)கூறின என்றும்,(சமயத்துக்கேற்ற ஆலோசனைகளைச்) சொல்லுந் தன்மையுள்ள என்றுமாம். இச்செய்யுள் சிலபிரதிகளிலில்லை. (*1074*)

வேறு

65.—அங்ஙனம் யாவரும் ஒருங்குநாவாயேறிச் செல்லுகையில், கோசலையைச் சுட்டி இவர் யாரென்று குகன் வினவ, அதற்குப் பரதன் விடைகூறுதல்.

சுற்றத்தார் தேவரொடுந் [1]தொழநின்ற கோசலையைத் தொழுது நோக்கிக்,
[2]கொற்றத்தார்க் குரிசிலிவ ராரென்று குகன்வினவக் [3]கோக்கள் வைகும்
முற்றத்தான் முதற்றேவி மூன்[4]றுலகு மீன்றானை முன்னீன் றானைப்
பெற்றத்தாற்பெறுஞ்செல்வம்யான்பிறத்தலாற்றுறந்த பெரியாளென்றான்.

(இ-ள்.)சுற்றத்தார்-உறவினர்களும், தேவரொடுஉம்-தேவர்களும்,தொழ-வணங்கும்படி, நின்ற-(சிறப்புற்று)நின்ற,கோசலையை-, தொழுதுநோக்கி - தொழாநின்றுபார்த்து, குகன்-,'கொற்றம்தார் குரிசில்-வெற்றிமாலையையுடைய அரசனே! இவர்ஆர்-?'என்று-, வினவ-(பரதனைக்)கேட்க,-(அதற்குப் பரதன்),-'(இவள்), கோக்கள் வைகும்முற்றத்தான்முதல்தேவி-அரசர்கள்தங்கியிருக்கப்பெற்ற தலைவாயிலையுடைய தசரதனது மூத்தமனைவி: மூன்று உலகுஉம் ஈன்றானை முன்ஈன்றானை-மூவகைப்பட்ட உலகங்களையும் படைத்த பிரமனைமுன்புபடைத்ததிருமாலாகிய இராமபிரானை,பெற்றத்தால்-(தான்மகனாக)ஈன்றதனால், பெறும்-அடைதற்கு உரிய, செல்வம்-பாக்கியத்தை, யான் பிறத்தலால்-நான் பிறந்ததனால், துறந்த-இழந்த, பெரியாள்-பெருமையுடையவள்,' என்றான்-; (எ-று.)

இராமனென்றஅழுத்தமகனைப்பெற்றதனால்இந்தஅரசச்செல்வமெல்லாம் அவ்விராமபிரானுக்கே உரியதாகு மாதலால், இவள் அரசன்தாய் என்ற பெருஞ்சிறப்போடு இருத்தற்கு உரியவள்; என்மாதாவான கைகேயி என்பொருட்டு இராச்சியத்தை வரமாக வாங்கினளாதலால், அவ்வகைச்சிறப்பு இவளுக்கு நீங்கிற்று; இவ்வாறு பிறர்க்கு இன்றியமையாத சிறப்புக்களையெல்லாம் தவிர்க்குமாறு நேர்ந்துளது எனக்கு இந்தப் பாழுஞ்சன்மம் என்ற வெறுப்புத்தோன்றப் பரதன் விடை கூறுகின்றனனென்க. கோசலையின் முன்னைய நிலையோடு இப்போதைய நிலையும் மனத்துத் தோன்றி வாட்டுவதனால், பரதன் இங்ஙனம் கூறினான். சுற்றத்தார்தொழுதல்சக்கரவர்த்தியின் பட்டமகிஷியாதலாலும், தேவர்தொழுதல்-தேவகாரியநிமித்தமாகத் திருமால்அவதரிக்கப்பெற்ற திருவயிற்றினளாதலாலும் என்க. சுற்றத்தார்தொழுதற்குச் செல்வச்சிறப்பும், தேவர்தொழுதற்குக் கற்புச்சிறப்பும் காரணமாதலுமாம். கோக்கள்-சக்கரவர்த்தியைக் காணவும் வணங்கவும் திறைசெலுத்தவும் வந்து அரண்மனையினுட்செல்லப்பெறாது வெளியிற்காத்திருப்பவர். கோசலை முதலியோரைக்கண்டபோது மன்னவன் தேவியரென்று தெரிந்ததன்றி, இன்னாரின்னாரெனவுணரப்படாமையால் அதனையறியும்பொருட்டுக் குகன் வினவ, பரதன் விடைகூறுகின்றனனென்க. தேவரும் வணங்கற்குரிய ஒருபெரியாளை 'இவள்யார்' என்று சுட்டிக்காட்டுதல் நாகரிகச்செயலன்று. ஆதலால், கோசலையைத்தொழுது நோக்கி 'இவர் யார்?' என்று குகன்வினவினன்.

கோசலை - வடசொல்திரிபு: கோசலதேசத்தரசன் மகளென்றுபொருள்: தக்ஷிணகோசலத்தரசன் மகள் இவள். உத்தரகோசலம்-தசரதர்நாடு. கோஸலம் என்னும் வடசொல்-க உஸல எனப் பிரிக்கப்பட்டு, படைத்தற்கடவுளான பிரமனும் உல்லாசப்படத்தக்கதென்னும் பொருளைத்தரும். மூன்று உலகு-மேல்கீழ்நடுஎன்பன. பெற்றத்தால்-பெற்றதால்என்பதன் எதுகைநோக்கி விரித்தல்விகாரம். தேவர்-விண்ணுலகத்து வாழ்கிறவரென்று காரணப்பொருள்படும். தொழுது - நிகழ்கால வினையெச்சத்தின் திரிபு. பி-ம்—[1]தொழாநின்ற, தொழுகின்ற. [2]வெற்றித். [3]வேந்தர். [4]உலகம்.

66—அப்போது குகன் வருத்தத்தோடு கௌசலையை வணங்க, அவள் வினவிக் குகனைத் தெரிதல்.

என்றலுமே யடியின்மிசை [1]நெடிதுவிழுந் தழுவானை யிவன்யா[2]ரென்று
கன்றுபிரி காராவின் றுய[3]ருடைய கோடிவினவக் கழற்கான் மைந்தன்
இன்றுணைவ னிராகவனுக் கிலக்குவற்கு மிளையவற்கு மெனக்கு மூத்தான்
குன்றனைய திருநெடுந்தோட் குகனென்பா [4]னிந்நின்ற குரிசிலென்றான்.

(இ-ள்.) என்றலும்-என்று(பரதன்)சொன்னவளவிலே,- அடியின் மிசை நெடிது விழுந்து அழுவானை-(கௌசல்யாதேவியின்) திருவடிகளின்மேல்நெடிதுவிழுந்து அழுபவனான குகனைக்குறித்து, கன்று பிரி கார் ஆவின் துயர் உடைய கோடி-கன்றைப் பிரிந்த காராம்பசுவின் துன்பம் போன்றபுத்திரவிரகத்துன்பத்தை

யுடைய பூங்கொடிபோன்றகௌசலை,இவன் யார் என்று வினவ-, கழல்கால் மைந்தன்-வீரக்கழலையணிந்த பாதத்தையுடைய குமாரனை பரதன், 'இ நின்ற குரிசில்-அருகில்நின்ற இவ்வாண்மகன், இராகவனுக்குஇன் துணைவன்-இராமபிரானுக்கு இனியதோழன்; இலக்குவற்கும் - லக்ஷ்மணனுக்கும், இளையவற்குஉம் - தம்பியான சத்துருக்கினனுக்கும், எனக்குஉம்-, மூத்தான்-தமையனுந் தகுதியுடையவன்: குன்று அனைய திருநெடுதோள் குகன் என்பான் -மலையையொத்த அழகியபெரிய புயங்களையுடைய குகனென்னும் பெயருடையான்,' என்றான்—; (எ-று)

கௌசல்யாதேவியை இன்னாளென்று பரதன் தெரிவித்தவுடனே இராமனுக்கு நேர்ந்துள்ள வனவாசம் காரணமாகக் குகனுக்கு மனத்திற் பொங்குகின்ற துயரத்தோடு சக்கரவர்த்தி பரலோகம் சென்றதனால் கைம்பெண்ணான நிலையிலிருக்கும் அந்தக் கோசலையைக்காண நேர்ந்த சோகமும்உள்ளடங்காது வெளிப்பட, பேரழுகையோடு அந்தக்குகன் கோசலையை வணங்கி நின்றானாக, அவள் அவனை இன்னானென்று தெரிவிக்கும்படி பரதனைக்கேட்டனள். அந்தப்பரதனும அவ்வாறே தெரிவித்தனனென்பதாம். குகனுடைய மனநிலையை 'அழுவானை' என்ற சொல்லால் விளக்கியது,மிகவும் பாராட்டத்தக்கது.குகனுடையஇராமபக்தியைமெச்சி அதனால் அவனிடத்துக்கொண்ட நன்மதிப்பை 'இலக்குவற்கும் இளையவற்கும் எனக்கும் மூத்தான்' என்றான். காராவை உவமை கூறினது, தூய்மைக்கு. ராகவன்-வடசொல்;ரகுவென்னும் அரசனதுகுலத்தில்அவதரித்தவன்:ரகுவென்பவன்,தசரதனுக்குமூதாதை. ரகுமகாராசன், எல்லாத்தேசத்தையும்வென்றுவிசுவஜித் என்னும்வேள்வியைச்செய்துஅதில்எல்லாப்பொருளையும்வழங்கிவிட்டு வறுங்கையனாயிருக்கையில், கௌத்ஸனென்னும் முனிவன் தனது ஆசிரியனாகிய வரதந்துமகாமுனிவனுக்குக் குருதக்ஷிணைகொடுத்தற்பொருட்டு வந்து இரக்க, குபேரனிடத்திலிருந்து வேண்டும் பொருளை யழைப்பித்து அந்தக் கௌத்ஸனுக்குக் கொடுத்து மிக்க வீரமுங் கொடையும் நிலைநாட்டிய சிறப்புடையானாதலால், இராமபிரான் அவன் குலத்துப் பிறந்தவனென்ன'ராகவன்' என்றார். இலக்குவன்-வடசொல்திரிபு:லக்ஷ்மணன் என்னும் வடசொல்லுக்கு-சகலவுத்தமலக்ஷணங்களோடுகூடினவனென்று பொருள். பகவத்கைங்கரிய லக்ஷ்மியோடு கூடினவனென்றும் உரைப்பர். நெடிதுவிழுதல்-ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தல்.
பி-ம்:—[1] நெடிதின். [2] என்ன. [3] உழந்த. [4] நீரீன்ற. (1076)

67.—கௌசல்யை வருந்துகின்ற குகனையும் பரதனையும் தேற்றுதல்.

நைவீர லீர்[1] மைந்தீ ரினித்துயரா[2] லிறந்து காடு நோக்கி
மெய்வீரர்[3] பெயர்ந்ததுவு நலமாயிற் றுமன்றே விலங்கற் றிண்டோள்
கைவீரக் களிறனைய காளையிவன் [4] றன்னோடுங் கலந்து [5] நீவிர்
ஐவீரு மொருவீ[6] ரா யகலிடத்தை நெடுங்கால மளித்தி ரென்றாள்.

(இ-ள்.) (அதுகேட்ட கௌசலை அவர்களைநோக்கி),-'மைந்தீர்-புத்திரர்களே! இனி துயரால்நைவீர் அலீர்-இனிமேல் நீங்கள் துன்பத்தால் வருந்தாதீர்; மெய்வீரர்-தவறாத பராக்கிரமத்தையுடைய

இராமலக்ஷ்மணர், நாடுஇறந்து காடுநேர்க்கி பெயர்ந்ததுஉம்-நாட்டைவிட்டுக் காட்டைநோக்கிப் புறப்பட்டுச்சென்றதும், நலம் ஆயிற்றுஆம் அன்றே-(இப்படிப்பட்ட நல்ல தோழனைப் பெறுதலால்)நன்மைக்கே காரணமாயிற்றுமன்றோ:(இனி),விலங்கல் திண் தோள்-மலைபோன்றவலியதோளையுடைய,கைவீரம்களிறுஅனைய-துதிக்கையாற் செய்யும்பராக்கிரமத்தொழிலையுடைய ஆண்யானையையொத்த,காளை இவன் தன்னோடுஉம்-(குகனென்னும்)இவ்வாண் மகனுடனே, கலந்து-கூடி, நீவீர்ஐவீர்உம்-நீங்கள் ஐந்துபேரும், ஒருவீர்ஆய்-ஒற்றுமையுடையவர்களாய், அகல் இடத்தை நெடு காலம் அளித்திர்-பரந்த நிலவுலகத்தை வெகுகாலம் பாதுகாப்பீர்,' என்றாள்-என்று (ஆசீர்வாதமாகக்) கூறினாள்; (எ-று.)

'மெய்வீரர் பெயர்ந்ததுவும் நலமாயிற்று' என்ற தொடரில், இராமலட்சுமணர் காடுசென்றதனால் இருமைந்தரைப் பிரியும்படி நேரிட்டதே!என்று முன்பு கருதினேன்: ஊன்றிநோக்குமிடத்து நான்கு குமாரரோடு ஐந்தாமவனாக ஒரு குமாரனுதித்தானென்று பெறப்படுதலால்,காடுநோக்கிமெய்வீரர்பெயர்ந்ததுவும் நலமாயிற்றென்று தான் கருதியமையை வாய்விட்டுக் கூறுகிறாள். இராமலட்சுமணர் காடுசென்றதனால் கணவனை யிழக்கும்படியான ஒரு துன்பமேயன்றி மக்களைப்பிரிந்த துன்பமில்லையென்கிறாள்.'இராமபிரான் நாட்டிலேயேயிருந்தால் இத்துணைச் சிறந்த தோழன் கிடைப்பது அரிதாதலால், இவ்வாறுசிறந்ததோழன்கிடைப்பதற்குக் காரணமாயிருந்த ஒரு பெருநன்மையைக் கருதி, இராமனுக்கு நேர்ந்த வனவாசத்தைக்குறித்துச்சிறிதுங் கவலைப்படாது, நால்வராய்ப்பிறந்த நாம் ஐவராய்விட்டோமேயென்று பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு, நீங்கள் ஒற்றுமையோடு இந்நிலவுலகமுழுவதையும் நெடுநாள் போற்றிவரவேண்டும்' என்று கௌசலை வருந்துகின்ற பரதனையும் குகனையும் தேற்றி ஆசிர்வதித்தனளென்பதாம்."முன்புளெமொருநால்வேமுடிவுளதெனவுன்னா,வன்புளவினிநாமோரைவர்களுளரானேம்"எனக்கீழ் இராமன்கூறினதுங்காண்க. இங்கே கோசலை பரதனையும் குகனையும் 'மைந்தீர்' எனவிளித்ததனால்,அந்தத்தேவி அவர்களிடத்துக் கொண்டுள்ள புத்திர வாற்சலியந் தோன்றும்.பி-ம்:—[1]மைந்தர்.[2]இழந்து.[3]போந்ததுவும்.[4]தன்னோடு. [5]நீங்கள், நீங்காது. [6]போல். (1077)

68.—சுமித்திரையை யாவரென்று குகன் வினவப் பரதன் தெரிவித்தல்.

அறந்தானே[1]யென்கின்ற வயனின்று டனைநோக்கி யைய வன்பின்
[2]நிறைந்தாளை யுரையென்ன நெறிதிறம்பாத் [3]தன்மெய்யை நிற்ப தாக்கி
இறந்தான்ற[4]னிளந்தேவி யாவர்க்குந் தொழுகுலமா மிராமன் பின்பு
[5]பிறந்தானு[6]முளனென்னப் பிரியாதான் றனைப்பயந்த பெரியா ளென்றான்

(இ-ள்.) (பின்பு), அறம்தானே என்கின்ற-தருமதேவதையேயென்று சொல்லத்தக்க,அயல்நின்றாள் தனை நோக்கி-கோசலையருகில்நின்ற சுமித்திரையைப் பார்த்து, (குகன் பரதனிடத்து), 'ஐய-! அன்பின் நிறைந்தாளை-அன்பினால் நிறைந்து விளங்குகிறவளான

இவளை, உரை-(இன்னுளென்று) சொல்,' என்ன-என்று கேட்க,— (அதற்குப்பரதன்), 'நெறிதிறம்பா-நல்வழி தவருமல், தன் மெய்யை நிற்பது ஆக்கி-தனது சத்தியத்தை என்றும் அழியாது நிலைத்து நிற்பதாகச் செய்துவிட்டு, இறந்தான்தன் - உயிர் நீத்த தசரத சக்கரவர்த்தியின், இள தேவி - இளைய மனைவி; யாவர்க்குஉம் தொழுகுலம் ஆம் இராமன் பின்பு-எல்லார்க்கும் வணங்கத்தக்க குலதெய்வமாகிய இராமனது பின்னே, பிறந்தான்உம் - பிறந்த் தம்பியும், உளன்-(ஒருவன்) உளன், என்ன-என்று (யாவரும் அறியும்படி), பிரியாதான்தனை-(அவனை விட்டு) நீங்காத இலக்குமணனை, பயந்த - பெற்ற, பெரியாள் - பெருமையுடையவள்,' என்ருன் - என்று கூறினன்; (எ-று.)

இராமனுக்குத் தம்பியாகப் பிறந்தவர் மூவர் இருப்பினும், அப்பிரான் கானகஞ் சென்றபோது உலகோர்க்கெல்லாம் 'இராமன் தம்பி' என்று தெரியுமாறு உடன்சென்று எல்லா வடிமைகளையும் அப்பிரானுக்குச் செய்பவனுதலால், இலக்குமணனை 'இராமன் பின்பு பிறந்தானு முளனென்னப் பிரியாதான்' என்ருன். இராமாநுசன் என்ற பெயர் பரதனுக்கு உரித்தாவதன்றி, இலக்குமணனுக்கும் உரியதாதல் இங்குக் கருதத்தக்கது. 'இராமன் கானகத்திற்குப் போனுற் போகட்டும்: எனது புத்திரன் இனிதாக நகரத்தில்தானே இருக்கட்டும்' என்று நினையாது, அவனை நோக்கி, "ஆகாதஅன்று லுனக்கவ்வன மிவ்வயோத்தி, மாகாதலி ராமனம்மன்னவன் வையமீந்தும், போகாவுயிர்த்தாயர் நம்பூங்குழற் சீதையென்றே, யேகா யினி யிவ்வயினிற்றலு மேதம்," "மகனே இவன்பின் செல்தம்பி, என்னும்படி யன்றடியாரினிலேவல் செய்தி, மன்னும் நகர்க்கே யிவன்வந்திடின் வாவதன்றேல், முன்னம் முடி" என்ருளாதலால், அவள் 'அறந்தானே யென்கின்ற வயல்நின்ருள்' எனப்பட்டாள். அன்பு-இராமபிரானிடத்துப் பக்தி. முன் கைகேயிக்கு இரண்டு வரங்கொடுத்திருந்த சத்தியந் தவறமாட்டாமையானது இராமனது வனவாசத்துக்கும், அவ்விராம விரகம் தனது மரணத்துக்கும் காரணமாய் முடிந்ததனுல், 'நெறிதிறம்பாத் தன்மெய்யை நிற்பதாக்கி யிறந்தான்' என்றது. 'இராமன் கானகத்திற்குப் போனுற்போகட்டும்: எனது புத்திரன் நகரத்தில்தானே இருக்கட்டும் என்று நினையாது சீதையைத் தாயாகவும் இராமனைத் தந்தையாகவும் நினைந்து அவன்பின் செல்; தம்பி யென்னும்படி செல்லாதே அடியாரினி லேவல் செய்தி: இவர் நகர்க்கு வந்திடில் வா, அன்றேல் முன்னம்முடி' என்ற அச் சுமித்திரையை 'அன்பின் நிறைந்தாள்' என்கின்ருன் பரதன். குலம்-குலதெய்வத்துக்கு ஆகுபெயர்.

பி-ம்:—[1]என நின்ற, என்கின்ருள். [2]நிறந்தாளை, நிறைந்தாரை. [3]தன்மெய்ம்மை, தன்மையுண்மை. [4]பெருந். [5]பிறந்தாரும். [6]உளர்.

69.—பரதன் கைகேயியைச் சுட்டிக்காட்டி அவளை இன்னுரென்று கூறத்தொடங்குதல்.

சுடுமயா னத்திடைத்தன் றுணை[1]யேகத் தோன்றறுயர்க் கடலினேகக்
கடுமையார் [2]கானகத்துக் கருணையார் கலி[3]யேகக் கழற்கான் மாயன்
நெடுமையா[4]லன்றளந்தவுல [5]கெல்லாந்தன் [6]மனத்தேநினைந்து[7]செய்யும்
கொடுமையா லளந்தாளை யாரிவரென்றுரை[8]யென்னக் குரிசில் கூறும்.

(இ-ள்.) (அதுகேட்டு அவளையும் நமஸ்கரித்தபின்பு), தன் துணை-தனது கணவனான தசரத சக்கரவர்த்தி, சுடு மயானத்திடை ஏக-(இறந்தவரைச்) சுட்டெரிக்குமிடமான மயானத்திற் செல்லும்படியும், தோன்றல்-தன் புத்திரன் [பரதன்], துயர் கடலில் ஏக-துன்பக் கடலில் மூழ்கும்படியும், கருணை ஆர்கலி-கருணைநிரம்பிய கடல்போன்ற இராமமூர்த்தி, கடுமை ஆர் கானகத்து-கொடுமைமிக்க காட்டிலே, ஏக-செல்லும்படியும், கழல் கால் மாயன் நெடுமையால் அன்று அளந்த உலகு எல்லாம்-வீரக் கழலையணிந்த பாதத்தையுடைய திருமால் நீண்ட திரிவிக்கிரம வடிவங்கொண்டு அக்காலத்தில் அளவிட்ட உலகங்களையெல்லாம், தன் மனத்துள நினைந்து செய்யும் கொடுமையால் அளந்தாளை-தன் மனத்தில் எண்ணிச் செய்கிற கொடுமையினால் அளவிட்டவளான கைகேயியைப்பற்றி, இவர் யார் என்று உரை என்ன-இவர் யாரென்று (குகன் பரதனை நோக்கி) வினவ,— குரிசில் கூறும் - பரதன் கூறுவான்; (எ-று.)

கைகேயி கேட்ட வரம் தசரதனது மரணத்துக்குக் காரணமானதனால், 'சுடு மயானத்திடைத் தன் றுணையேக' என்றது. 'கானகத்துக் கருணையார்கலியேக' என்றவிடத்துக் கடல்காடு சென்றதென ஒரு சமத்காரந்தோன்றும். கவி தமக்கு இராமபிரானிடத்துள்ள பக்தியால் அப்பரமனைக் காட்டுக்கு ஓட்டின கொடும்பாவி கைகேயியென்று திட்டுவார் 'சுடு மயானத்திடை......... கொடுமையாலளந்தாளை' என்கின்றார். ஸர்வசக்தனான திருமால் முயன்று பிறந்து வளர்ந்து இரந்து வாங்கியளந்த உலகத்தை இந்தக் கைகேயி இருந்தவிடத்தே யிருந்தபடியே தன் நினைவினால் முடித்தனளே; இவள் திறமையென்னே! என்று பரதன் எண்ணியமை புலப்படும். துயர்க்கடல், கருணையார்கலி-உருவகம். உலகெல்லாந் தன்கொடுமையா லளத்தல் - உலகமுழுவதும் தன் கொடுமை பரவும்படி அதனை மிகுதியாகச் செய்து வைத்தல். நினைவில்லாது தற்செயலாகச் செய்யுங் கொடுமையன்றென்பார், 'தன் மனத்தே நினைந்து செய்யுங் கொடுமை' என்றார். மயானம் - ச்மசானம்: வடசொல். ஆர்கலி - நிறைந்த ஓசையையுடையது; வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. பி-ம்:—[1]போக. [2]கானத்து. [3]எய்த. [4]நின்று. [5]எலாம். [6]மனத்தான், வயமாய். [7]செய்த. [8]செய்ய. *(1079)*

70.—பரதன் குகனுக்குத் தெரிவித்தல்.

படர்[1]ரெலாம் படைத்தாளைப் பழிவளர்க்குஞ் செவிலியைத்தன் பாழ்த்தபாவிக்
குடரிலே நெடுங்காலங் கிடந்தேற்கு முயிர்ப்பாரங் குறைந்து தேய
உடரெலா [2]முயிரில்லா வெனத்[3]தோன்று முலகத்தே யொருத்தி [4]யன்றே
இடரிலா முகத்தாளை [5]யறிந்திலையே லிந்நின்று ளென்னை யீன்றாள்.

(இ-ள்.) படர் எலாம் படைத்தாளை - துன்பங்களையெல்லாம் உண்டாக்கினவளும், பழி வளர்க்கும் செவிலியை-உலகநிந்தையாகிய குழந்தையை வளர்க்கும் தாயானவளும், தன் பாழ்த்த பாவி குடரிலே-தனது பாழாகிய தீவினையுடையதான வயிற்றி

னுள்ளே, நெடு காலம் கிடந்தேற்குஉம்-வெகுநாள் தங்கியிருந்த எனக்கும், உயிர் பாரம் குறைந்து தேய-உயிராகிய சுமை குறைந்து தேய்வடைய, உடர் எலாம் உயிர் இல்லா என தோன்றும்-(பிராணிகளின்) உடம்புகளெல்லாமும் உயிரில்லாதன போலக் காணப்படுகிற, உலகத்தே - இவ்வுலகத்தில், (இப்பொழுது), ஒருத்தி அன்றே இடர் இலா முகத்தாளை - தானொருத்தி மாத்திரமே துன்பக் குறிப்பில்லாத முகத்தை யுடையவளுமான இவளை, அறிந்திலை ஏல் - (இன்னாளென்று நீ குறிப்பினால்) அறியாயாயின், (வெளிப்படையாகச் சொல்வேன்): இ நின்றாள் என்னை ஈன்றாள் - இங்குநின்ற இவள் என்னைப் பெற்றவளான கைகேயி; (எ-று.)

இராமவிரகத்தால்உலகமெலாம்துன்பப்படும்படிசெய்தாளாதலால் 'படரெலாம்படைத்தாள்' என்றும், "இராமனைக் காட்டுக்கு ஓட்டிய மகாபாவி, கணவனைக்கொன்றகடும்பாவி, தயாதாட்சிணியமில்லாத கொடியாள்' என்றாற்போல உலகத்தார் கூறும்வசைச் சொற்களுக்கெல்லாம் பாத்திரமாய் நிற்றலால் 'பழிவளர்க்குஞ் செவிலி' என்றும் கைகேயி கூறப்பட்டாள். கைகேயி தான் செய்தது கொடுமை என்று தெரிந்தும் 'இக்கொடுமை செய்தேனே!' என்று சிறிதும் கழிவிரக்கமும் கொள்ளாதிருத்தலால், பழியை வளர்ப்பவளாவள். இங்குக் கைகேயியை உலகத்தாரின் துன்பத்துக்குப்பெற்றதாயாகவும்,பழிச்சொல்லுக்குவளர்த்த தாயாகவும், கூறியிருத்தல் மிகப்பொருத்தமாகும். பழிவளர்க்குஞ் செவிலி-ஏகதேசவுருவகம். இராமன் வனஞ்செல்லுவதற்கு ஒருவாறு காரணமாகிய தன்னைப்பெற்றவயிறென்பான்,கைகேயியின்வயிற்றை'பாழ்த்தபாவிக்குடர்' எனப்பழித்தான். கீழ்ப்பள்ளிபடைப்படலத்தில் "நோயீரல்லீர்,நுங்கணவன்றன்றுயிருண்டீர்,பேயீரேநீரின்னமிருக்கப்பெறுவீரே, மாயீர்மாயாவன்பழிதந்தீர்" என்றும், "என்றுன் பாவிக்கும்பி வயிற்றின் னிடைவைகித்,தோன்றுந்தீராப்பாதகம்" என்றும் பரதன் கைகேயியைக் கூறியவற்றை இங்கே அறிக. 'நெடுங்காலம்'என்றது,ஒருவருஷகாலம் என்றபடி; தசரதன் மனைவியர் மூவரும் பன்னிரண்டுமாசங் கருக்கொண்டிருந்ததை "ததச்ச த்வாதசேமாஸே" என்ற வால்மீகத்தால் அறிக. இராமவிரகத்தால் மிகவருந்தி; தனக்கு உயிர்நீங்காதிருத்தல் பெருஞ்சுமையாகத்தோன்றுதலால், 'உயிர்ப்பாரம்'என்றது; அதற்குக்குறைந்துதேய்தல்-உற்சாகமொடுங்குதல். "மன்னனுயிர்த்தே மலர்தலையுலகம்" ஆதலாலும், சகலசீவாத்மாக்களுக்கும் திருமால் அந்தராத்மாவாதலாலும், தசரதனையும் இராமனையும் பிரிந்த உலகம் 'உடரெலா முயிரில்லாவெனத் தோன்று முலகம்' எனப்பட்டது. இந்தக்கைகேயின் கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் நானே உடம்பு மெலிந்து தேய்ந்தேனென்பான், பரதன், 'உடற்பாரம் குறைந்துதேய' என்றானென்றலுமாம். இராமவிரகத்தாலும் சக்கரவர்த்தியின் மரணத்தாலும்உலகத்தில்யாவரும்துயருற்றவராயிருக்க இவளொருத்திமாத்திரம் துக்கமுறாதவளென்பது, 'இவளொருத்தியன்றே இடரிலாமுகத்தாள்' என்றான்.தேய என்பது, இலாஎன்பதனோடு இயையும். பி-ம்:—[1]எல்லாம். [2]உயிரிழந்தது, உயிரிழந்த. [3]குன்றும். [4]அன்றோ, என்றே. [5]அறிந்திலையோ, உணர்ந்திலையோ. (1080)

வேறு.

71.—கைகேயியையும் குகன் வணங்க, நாவாய் அக்கரைசேர்தல்.

என்னக் கேட்டவ் விரக்க மிலாளையுந்
தன்னற் கையின் வணங்கினன் றாயென
[1]அன்னப் பேடை [2]சிறையில[3] தாய்க்கரை
துன்னிற் [4]றென்னவும் வந்தது தோணியே.

(இ-ள்.) என்ன-என்று (பரதன்) சொல்ல, (குகன்), கேட்டு—, அஇரக்கம் இலாளைஉம்-மனவிரக்கமற்றவளான அக்கைகேயியையும், தாய் என-தாயென்றுகருதி, தன் நல்கையின் வணங்கினன்-தனது அழகியகைகளைக்குவித்துநமஸ்கரித்தான்;(அப்பொழுது), அன்னம்பேடை சிறைஇலது ஆய் கரை துன்னிற்று என்ன-பெட்டையன்னப்பறவையொன்று சிறகில்லாததாய்(நீந்திக்)கரையடைந்ததுபோல,தோணிஉம் வந்தது-அவ்வோடமும்(அக்கரை) சேர்ந்தது; (எ-று.)

'குற்றங்குறைகளிருப்பினும் தாய் தொழத்தக்காள்' என்ற அறநூற்கொள்கை விளங்க, 'இரக்கமிலாளையும் வணங்கினன் தாயென'என்றார். இராமபிரானுக்குக் குகன் தம்பிமுறையாய்விட்டதால்,பரதன் தாய் குகனுக்குத் தாயாயினள்.தோணிக்குச்சிறையில்லாமை பற்றி, உபமானமாகிய அன்னப்பேட்டிற்கு 'சிறையில தாய்'என்றார், ''மடவன்னக்கதியது செல''என்றார், கீழும். பி-ம்:—[1]அன்னபோது, அன்னப்பேடு. [2]சிறையில. [3]வான். [4]என்னவுஞ் சென்றது தோணியே, அப்புறந்தோமறுமாக்களே. சிலபிரதியிற் பின்னிரண்டடிகள் 'வன்னப்போது சிறையின் *வன்பாற்றுறத், துன்னிற்றப் புறந்தோமுறுமாக்களே' எனக் காணப்படுகின்றது. 'அன்னக்கூட்டத்துறவு கொளன்பிணே,உன்னிக்காக்கையுவந்தது போலவே' என அவ்வடிகள் காணப்படுவன அடையாற்றுப் பிரதியில். (1081)

72.—யாவரும் கங்கையைக் கடந்தபிறகு தாய்மார் சிவிகையிற் செல்ல, பரதன் முதலியோர் பலகாவததூரம் நடந்துசெல்லுதல்.

இழிந்த தாயர் சிவிகையி[1]னேறத்தான்
பொழிந்த [2]கண்ணிற் புதுப்புனல் போயினுன்
ஒழிந்தி லான்குக னும்முட னேகினுன்
கழிந்த னன்பல காவதங் காலினே.

(இ-ள்.) இழிந்த - (தோணியைவிட்டுக் கரையில்) இறங்கின, தாயர்-தாய்மார், சிவிகையின் ஏற-சிவிகைமேலேறிச் செல்ல,— தான்-பரதன், புதுபுனல் பொழிந்த கண்ணின் போயினுன்-வெள்ளத்தைச்சொரிந்த கண்களோடு சென்று, பல காவதம்-அனேககாதவழியை, காலின்ஏ-காலினுல்தானே, கழிந்தனன்-கடந்தான்:

---

* வன்பாற்றுறந், துன்னிற்று எனவுங் காணப்படுகிறது.

குகன்உம்-குகப்பெருமானும், ஒழிந்திலான்-விட்டு நீங்காதவனாய், உடன் ஏகினன்-கூடச்சென்றான்; (எ-று.)

அரசன் தேவிமார் சிவிகையிற் செல்ல, பரதன் கண்களில்நீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருகக் காலினால்தானே பலகாவதம் நடந்து செல்ல, குகனும் உடன்சென்றனனென்பதாம். குகனைக்கூறியது-மற்றையோர்க்கும்உபலட்சணம்.பரதன்கண்ணீரைப்பொழிந்தது-இராமனைக் காணப்போகின்றோமென்ற பெருமகிழ்ச்சியினாலென்க. கங்கைப்புனலை நாவாயாற்கடந்தபரதன் தன்கட்புனலைத் தன்காலினாற் கடக்கலுற்றானென நயங்காண்க. பி-ம்:—[1]ஏக. [2]கண்ணீர்ப்.

73.—யாவரும் பரத்துவாஜாச்சிரமஞ் சேர, அம்முனிவன் எதிர்கொள்ளுதல்:

[1]பரத்தி னீங்கும் பரத்துவ னென்னும்[2]பேர்
[3]வரத்தின் [4]மிக்குயர் மாதவன் [5]வைகிடம்
அருத்திகூர வணுகின னண்டவன்
[6]விருத்த [7]வேதிய ரோடெதிர் மேவினன்.

(இ-ள்.) (பின்பு பரதன்), பரத்தின் நீங்கும்-(கருமச்) சுமையினின்றுவிலகிய,பரத்துவன் என்னும் பேர்-பரத்துவாசனென்னுந் திருநாமத்தையுடைய, வரத்தின்மிக்கு உயர்-(பல)வரங்கள்பெற்றுள்ளதனால் மிகச்சிறந்த, மாதவன்-பெருந்தவமுடைய மகாமுனிவன், வைகு-எழுந்தருளியிருக்கிற, இடம்-ஆச்சிரமத்தை, அருத்திகூர-அன்புமிக, அணுகினன்-சேர்ந்தான்; ஆண்டு-அப்பொழுது [அவ்விடத்தில்], அவன்-அம்முனிவன், விருத்த வேதியரோடு-முதிர்ந்த முனிவர்களுடனே, எதிர்மேவினன் - எதிர்கொண்டு வந்தான்(எ-று.)

இராமபிரான் சென்றஇடமானதாலும் பரத்துவாசன்பெருந் தவசியாதலாலும் அன்புகொண்டு அம்முனிவனாச்சிரமத்தையணுகினன் பரதனென்க. பெருந்தவஞ்செய்து பரமனருள்பெற்று ஊழ்வினையொழித்ததனால், 'பரத்தினீங்கும்பரத்துவன்' எனப்பட்டான். பரத்துவன்-வடசொற்றிரிபு. வரத்தின் மிக்குஉயர்-வேண்டுவார்க்கு வேண்டின வரங்களைக்கொடுத்தலின் மிகச்சிறந்தவெனினுமாம். விருந்தர்-வடசொல். விருத்தவேதியரென்ற தொடர்-வயோவ்ருத்தரன்றிக்கே ஞானவ்ருத்த சீலவ்ருத்தரான அந்தணரைக் காட்டுமென்னலாம். [6]விருத்திவேதியரென்ற பாடத்துக்கு, விருத்தி என்றது-ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்னும் அறுதொழில்களை. இனி, விருத்தி வேதியர்-(தன்னையடுத்தவர்களை) விருத்தி செய்வித்தற்குரிய வேதியரென்றுங் கொள்ளலாம். விருத்தி - சீவிப்பதற்குவிட்ட மானியநிலம்: அதைப்பெற்றுள்ள வேதியர் என்பர் சில அறிஞர். பி-ம்:—[1]பரத்தினேங்கும், பரத்தினிற்கும். [2]அவ். [3]வரத்தன். [4]மேதகு. [5]வைகிட. [7]வேதியரோடுடன். (1083)

குகப்படலம் முற்றிற்று.

—o—

12 ஆவது திருவடி சூட்டுபடலம்.

இராமபிரானைக் கானகத்தினின்று மீட்டுக் கொணர வேணு மென்றகருத்துடனே பரதன் தன்தம்பியோடும் தாய்மார் மந்திரிமார் புரோகிதர் தானைத்தலைவர் நகரத்தவர் முதலிய பலரோடும் அயோத்தியினின்று புறப்பட்டுச் சித்திரகூடமலையைச் சார்ந்து இராமபிரானைமீண்டுவரவேணுமென்றுபிரார்த்திக்கவும், அப்பிரான் தந்தைசொல்லின்படி வனவாசஞ்செய்யாதுமீண்டுவந்துவிடுவது தகுதியன்றென்பதை வற்புறுத்த, பிறகு பரதன், இராமபிரானது திருவடியை இரந்துபெற்று முடிக்கு அணியாகச் சூட்டிக்கொண்டு மீண்டதைத் தெரிவிக்கும் படலமெனபது பொருள்: பரதன் முடிக்கு அணியாகப் பாதுகத்தைக் கொண்டானென்பதை, "பாதுகந்தலைக்கொடு பரதன்பைம்புனல், மோதுகங்கையின் கரைகடந்து முந்தினன்" என்று இப்படலத்தின் ஈற்று வருவதனாலறிக. இனி, இத்தொடர்க்கு-திருவடிக்கு இராச்சியத்தைச் சூட்டியதை [பாதுகாபட்டாபிஷேகஞ் செய்ததை]த் தெரிவிக்கும் படலமெனக்கூறுதல் நேராம்: "நந்தியம்பதியிடைநாதன் பாதுகஞ், செந்தனிக்கோன் முறைசெலுத்துஞ் சிந்தையான்" என வருவது காண்க. திருவடிநிலையைத் திருவடியென்றது-உபசாரவழக்கு. அச்சிட்டபிரதிகளிலும் சில ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் இந்தப் படலத்திற்கு 'கிளைகண்டுநீங்குபடலம்' எனப் பெயர் காணப்படுகின்றது: அத்தொடர்க்கு-இராமபிரானது கிளைஞரான பரதன் முதலியோர் (இராமபிரானைக்)கண்டு மீளுஞ் செய்தியைக் கூறும்படலமென்றுவது," அத்தனுகியன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்' என்பது முதலியவாகச்சான்றோர் அருளிச்செய்திருத்தற்கு ஏற்ப எவ்வகைக்கிளையுமாகி யாவர்க்கும் உதவுபவனை ஸ்ரீராமனை (ப் பரதன் முதலியோர்)கண்டுமீண்டசெய்தியைக் கூறும் படலமென்றுவது பொருளாகும். கிளைகண்டுநீங்குபடலம் திருவடிசூட்டுபடலம் என்ற இவ்விரண்டனுள் நூலைப்பயில்வோர்க்குத் திருவடிசூட்டுபடலம் என்ற பெயர் சொல்லும்போதே கதைப்போக்கைப்புலப்படுத்துவதுபோலக் கிளைகண்டு நீங்குபடலமென்பது புலப்படுத்தாமையாலும், மரவடியைவைத்துப்பரதன் அரசுபுரியலானுனென்று அயோத்தியாகாண்டத்தை மங்கலமாக முடிக்கின்றுரென்பதைப் புலப்படுத்துவதாலும் திருவடிசூட்டுபடலம் என்ற பெயரைக் கொள்ளுதலே மிகவும் பொருத்தம். இப்படலம் சிலபிரதிகளில் "ஆறிநின்றற மாற்றலர்வாழ்வென" என்றபாடலுக்குப் பின்பரத்துவனிருக்கை மேவுபடலம் எனவும், அதற்குப்பின் பரதன் காட்சிபெற்று மீள்படலம் எனவும் இரண்டு படலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளதாக அடையாற்றுப் பிரதியில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

இப்படலத்துக்கூறிய பொருள்:-பரதன் பரத்துவாசனை வணங்க, அம்முனிவன் ஆசிகூறி 'முடிசூடிஅரசுபுரியாமல் மரவுரியுடுத்துச் சடைதரித்து வனத்தில்வரக் காரணம்யாது?' என்ன, பரதன் சினம்பொங்க மனக்கடுப்போடு அந்தப் பரத்துவாசமுனிவனைப் பார்த்து, 'நீர் கூறியது எனக்கு அடுத்ததும் அன்று: உமக்கு அடுத்ததும்அன்று: இராமனுக்குத் தம்பியாகப்பிறந்த நான் அவனது இராச்சியத்தைக்கொள்ளேன்: நான் அவ்விராமனை வேண்ட, அன்னன் அரசைக் கைக்கொள்ளாவிடின் அவனுடனே கான

கத்தில் உறைவேன்' என்று தன்மனவுறுதியைக்கூற, அவ்வாச கத்தைக் கேட்டவுடனே பரத்துவாசனுக்கும் மற்றுமுள்ள இருடி யர்க்கும் உள்ளும் புறம்பும் குளிர்ந்தன.

பிறகு, முனிவன் பரதனைச் சேனையோடும் ஆச்சிரமத்துக்கு அழைத்துப்போய் ஓமஞ்செய்து சுவர்க்கத்தையேவரவழைத் துப் பரதன்சேனைக்கெல்லாம் பல்வகையுபசாரங்களோடு திவ்விய மான விருந்துசெய்வித்தான். பரதனோ காய்கிழங்கையே யுண்டு தரையில்தானேகிடந்தான். அச்சேனை இரவெல்லாம் பரமானந் தத்தில் மூழ்கியிருந்து மறுநாள் பொழுது விடிகையில் அவ் வாழ்ச்சிமாற முன்னிலையை யடைந்தது.

பின்பு பரதன் தானைசூழச் சித்திரகூடம் புறப்பட்டு, இடை வழியிலிருந்த பாலைவனம் தாம்புக்கதாற் குளிர்ந்திருக்க அதனைக் கடந்துசெல்கையில் அவ்வாரவாரத்தைக்கேட்டு, இலக்குமணன், மலையுச்சியிலேறிப்பார்த்துப் பரதன் சேனையுடன் வருவது கண்டு, 'இராமனுடன் பொருதற்கே பரதன் வருகிறான்' என்று யுத்தசன்னத்தனாகி, இராமனிடம் விரைந்துவந்து 'பரதன் இங்கும் இருக்கவொட்டாமல் நம்மைஓட்டவருகிறான். அவனையும் அவன்சேனையையும் நொடிப்போதில் ஒழித்துவிடுகிறேன்' என்றானாக, இராமன் 'இலக்குவ! உன்னாற் செய்யமுடியாதது ஒன்று மில்லை. ஆயினும், நான் புகல்வது கேள்: நங்குலத்தவர் தருமம் நீங்கினார் எவரும் இலர். பரதன் இராச்சியத்தை நமக்குக்கொடுத் தற்காகவே இங்கு வருகிறான்' என்றுசொல்லி அடக்கினார். அவ் வளவிற் பரதன் சித்திரகூடஞ்சேர்ந்ததும் தன் சேனையை நிறுத் தித் தானும் தன் தம்பி சத்துருக்கினனுமாக முன்வருகையில் இராமபிரான், தொழுதகையனும் துவண்டமேனியனும் அழுத கண்ணினனும் அவலம்ஈதென்று கண்டோர் கருதுமாறு எழுதிய படிவமொத்தவனுமான பரதனை முடிநோக்கி, 'பரதனதுபோர்க் கோலத்தைக் காண்க' என்று இலக்குமணனுக்குக் காட்ட, இலட் சுமணன் நாணத்தினால் முகங்கவிழ்ந்து நின்றான். அங்ஙனம் பெருவருத்தந்தோன்றக் கண்ணும் கண்ணீருமாய் வந்த பரதன் இராமனைக்கிட்டியதும் கீழ்வீழ்ந்தவனாக, அவ்வண்ணம் கீழ் வீழ்ந்து நிற்கும்பரதனை ஸ்ரீராமன்எடுத்துப்புல்லி, அவன் புனைந்த வேடத்தைப் பன்முறைநோக்கி, 'தந்தை வலியனோ?' என்ன, தந்தை வானுலகஞ் சென்றசெய்தியை அன்னான் தெரிவித்தான். கேட்டு இராமபிரான் மனம்வருந்தி மண்ணிடை விழுந்து பலபடி புலம்பித் தம்பிமார் முதலியோரால் தாங்கப்பட்டு வசிஷ்டன் தேற்றத் தேறித் தம்பியுந்தானும் நீராடித்தந்தையாருக்குத்தர்ப்பணங் கொடுத்துவருந்தியிருந்தான். சீதாதேவியிருக்குமிடத்தை யணுகிப் பரதன் புலம்ப, அவனை இராமபிரான் தாங்கித் தந்தையார் இறந்திட்டசெய்தியைச்சீதைக்குத்தெரிவிக்க, அவள்மிகவும்வருந்திப்பின் முனிவர்பன்னிமாரால் நீராட்டப்பெற்று நாயகனைச்சேர்ந்தனள். அப்பால் தாய்மார் சுமந்திரனாலழைத்துவரப்பெற்றுவந்துசேர, இராமபிரான் அவர்களை வணங்கிநிற்க, அன்னார் வருந்திநின்றார்கள். இங்ஙனம் அங்கு யாவரும் வந்துசேர, அன்று சூரியன் அத்தமித்தான்.

மறுநாள் பொழுதுபுலர்ந்தபின் யாவருஞ்சூழவீற்றிருந்தனர். இராமபிரான் பரதனைநோக்கி 'மன்னவன் துஞ்சினான்:நாடோ நின்னது;நீ மகுடந்தாங்காது விரதவேடம் பூண்டதுஎன்?' என்ன, பரதன், பதைபதைத்துத் தன்தாயின் செயலைவெறுத்துத் தன்னையும்நொந்து, 'நீர் மீண்டு அரசுசெய்க' என்று வேண்ட, இராமன், பரதன் மனக்கருத்தை நன்குஉணர்ந்து 'தருமம்முதலியன இறைவரேவலால் நடப்பனவாகும்: கேள்விமுதலியனநிரம்புவது குரவர் சொல்லைக்கேட்டால்தான். குரவரும் பெற்றோர்களே: தாய்தந்தையரென்னுங் குரவரின்சொற்படி நான் காட்டில்வசிக்க, நீ அரசுபுரிவதே தக்கது: பெற்றோரை மெய்யராக்குவதல்லவோ புதல்வர் கடமை? வரமாகத் தந்தை உனக்குஅளித்த பாரை நீ அரசு புரிதலே செயலாகும்' என்ன, பரதன் 'அரசு என்னதாகில், அரசை யான் உமக்குத்தந்திட்டேன்; மீண்டுமகுடஞ் சூடுக; உலகம்வருந்த நீர்மனத்துத்தோன்றியபடிகாட்டில்திரிவதுநீதியோ?போந்துகாத்திர்'என்றுஅப்பிரானதுதாளைமுடியிற்பூண்டுவேண்டினான்:வேண்டவும்,இராமபிரான் 'நீஎன்னிடம் அன்பினால் இராச்சியத்தை என் வசஞ்செய்தால் தந்தையாரிடம் இசைந்த ஆண்டு இன்று முற்றுமோ? வாய்மைக்குமாறாக எவரும் நடத்தல் கூடாதாகையால் பதினான்குவருடம் நான்வனத்திலுறைந்தே தீரவேணும்: அதுவரை என்பணியால் அரசுபுரிக: தந்தைசொல்லை மறுக்க அஞ்சியல்லவா நான் இராச்சியத்தைத் தாங்குவதாக முதலில் இசைந்தது; அதுபோலவே என்சொல்லைத்தட்டாது நீயும்அரசுபுரிக' என்றான். இராமபிரான் தன் வேண்டுகோட்கு இசையாமல் மறுத்துக்கூறியதனால் மேலும் உரைக்கலுற்ற பரதனை வசிட்டமுனிவன் விலக்கி, சிருஷ்டிகாலம் தொடங்கிச் சூரியகுலத்து முறைமையை எடுத்துக்காட்டி, 'யான் கூறுகின்றேன்; குரவர்வாசகம் தட்டக்கூடாதாகையால் முந்தையோரின் முறை முரணாமல் அரசு கைக்கொண்டு இராச்சியத்தை யளிப்பாய்' என்ன, இராமன் 'பிரமகுமாரரே! ஒருவரிடத்து ஒன்று செய்வதாக ஏன்றபின் அதனை மறுத்தல் முறையல்ல; நீவிர் குரவருட் சிறந்தவரே: ஆயினும் முன்னே பெற்றோர்க்கு அவர் சொல்லியதைச் செய்வதாக வாக்களித்து விட்டேன்: நீவிர்பின்னுறப்பணித்தீர்: யான் செய்யத்தக்கது எது? நீரேஉரைப்பீர்' என்ன,முனிவன் மறுமாற்றஞ்சொல்ல முடியாது நின்றிட்டனன். பரதன்'அப்படியானால், நாடுஆள்பவர் ஆள்க: நான் உடன் காடுபடர்வேன்'என்றான். அப்போதுதேவர்கள்கூடிப் பரதனை நோக்கி 'பதினான்கு வருடம் புவிகாத்தல் நின் கடன்: தந்தைசொல்லைப் பாதுகாப்பது இராமன்கடன்'என்றாராக, அப்பால்இராமபிரான்''வானவர்சொல்லைமறுத்தல் தகாதென்று நான் உன்னை வேண்டிக்கொள்கிறேன்; பதினான்குவருடம் அரசு புரிக' என்ன, பரதன் வேறுவழி யில்லாமையால் அரிதில்இசைந்து 'பதினான்குவருடம் கழிந்ததும் நீர் அயோத்தி வாராவிடின் நான் எரிபுகுந்து உயிர்மாய்வேன்;இது திண்ணம்' என்ன, இராமபிரான் அதற்கு இசைய, பரதன் 'திருவடித்தலந் தந்தீக' என்றான். அங்ஙனமே இராமபிரான் தர, அவற்றைப் பரதன் 'முடித்தலம் இவை' எனச் சூடிச்செல்ல, உடன் வந்தவர்யாவருஞ் சென்றனர்:பாதுகந்தலைக்கொண்டபரதன்கங்கைகடந்துபின்அயோத்தி

புகாமல் நந்தியம்பதியைச்சேர்ந்து பாதுகஞ் செங்கோல்செலுத்த அந்தியும் பகலும் நீரருக்கண்ணினனாய் இந்தியங்களை யவித்திருந்தான்: நேயத்தால் பலரும் இங்கு வருவரென்றுகருதி, இராமன், சித்திரகூடத்தினின்று தென்திசையிற் சேறன் மேயினானென்பது.

1.—பரதன் பரத்துவாசமுனிவனை வணங்க, முனிவன் ஆசிகூறுதல்.

வந்த மாதவத் தோனை [1]யம் மைந்தனும்
தந்தை யாமெனத் தாழ்ந்து வணங்கினன்
இந்து[2]மோலி [3]யன் னானு மிரங்கினன்
அந்த மின்[4]னலத் தாசிகள் கூறினன்.

(இ-ள்.) வந்த-(எதிர்கொண்டு)வந்த, மா தவத்தோனை-பெருந்தவமுடைய பரத்துவாசமுனிவனை, அ மைந்தன்உம்-அந்தப்பரதனும், தந்தை ஆம் என-தந்தையைப்போல நினைத்து, தாழ்ந்து வணங்கினன் - விநயத்தோடுவிழுந்துநமஸ்கரித்தான்; (நமஸ்கரிக்க), இந்துமோலி அன்னான்உம்-சந்திரனை முடியிலுடைய சிவபிரானையொத்தஅம்முனிவனும், இரங்கினன்-(பரதன் பக்கல்) அன்புகொண்டவனாய், அந்தம்இல் நலத்து ஆசிகள்கூறினன்-அளவில்லாத நன்மைகளை விளைக்கக்கூடிய வாழ்த்துமொழிகளைச் சொல்லியருளினான்; (எ-று.)

இந்துமோலி - வடசொற்றொடர்: வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி. முனிவனுக்குச்சிவபிரானை உவமைகூறியது,தவவொழுக்கமும் மதனனைக் காய்தலும் சடைமுடியுமுடைமையாலாகும்.பி-ம்:—
[1]அவ்வள்ளலும். [2]மௌலி. [3]அனானும். [4]குணத்து. (1084)

2.—'அரசுபுரியாது சடைமுடியுடன் வரக் காரணம் யாது?' எனப் பரத்துவாசமுனிவன் பரதனை வினவுதல்.

எடுத்த மாமுடி சூடிநின் பாலியைந்து
அடுத்த பேரர சாண்டிலை யையநீ
முடித்த வார்[1]சடை யோடு முனிவர்தூசு
உடுத்து நண்ணுதற் குற்[2]றுள தியா தென்றான்.

(இ-ள்.) (பின்பு பரத்துவாசன் பரதனைநோக்கி), 'ஐய—! நின்பால் இயைந்து அடுத்த பேர் அரசு-உன்னிடத்துவந்து பொருந்திய பெரிய இராச்சியத்தை, நீ—, எடுத்த மா முடிசூடி-உயர்ந்த பெரிய கிரீடத்தைத் தரித்துக்கொண்டு, ஆண்டிலை-ஆளாமல், முடித்த வார்சடையோடு-தரித்த நீண்ட சடைத்தொகுதியுடனே, முனிவர் தூசு உடுத்து-இருடியர் தரிக்கும் மரவுரியாடையையுடுத்துக்கொண்டு, நண்ணுதற்கு - (இவ்வனத்தைச்) சேர்தற்கு, உற்று உளது-பொருந்தியுள்ளதான காரணம்,யாது—?' என்றான்-என்று வினவினான்; (எ-று.)

இயைந்து அடுத்த-அடுத்து இயைந்த எனமாறுக. எடுத்த-உனக்கென்று கைகேயி அமைத்துவைத்திருக்கிற எனினுமாம். முடித்தல்-திரித்து விடுதல். பி-ம்:—[1]சடைக்கற்றையை மூசுதூசு, சடைக்கற்றையை மூரித்தூசு. [2]உளதியாவதோ. (1085)

3.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-குளகம்: முனிவன் வினவிய வகையைக் கண்டித்துப் பரதன் தான்வருங்காரணங் கூறுதல்.

சினக்[1]கொ டுந்திறற் சீற்றவெந் தீயினுன்
மனக்க டுப்பினன் மாதவத் [2]தோங்கலை
[3]எனக்க டுத்தது செய்திலெ னென்றசொல்
[4]உனக்க டுப்பதன் றுஉர வோ[5]யெனு.

(இ-ள்.) (அதுகேட்டபரதன்), கொடு-கொடிய, திறல்-வலிமையையுடைய, சினம் சீற்றம்-மிக்ககோபமாகிய, வெம் தீயினுன்-கொடியதீயை யுடையவனும், மனம்கடுப்பினன்-மனக்கொதிப்பை யுடையவனுமாய், மா தவத்துஓங்கலை-மிக்கதவத்தையுடைய மலை போன்ற அம்முனிவனை (நோக்கி), 'உரவோய்-அறிவையுடையவனே! (நீ), எனக்கு-என்னைக்குறித்து, அடுத்தது செய்திலென்-தக்கதை (நான்) செய்யவில்லை, என்ற-என்ற கருத்துப்படவினவிய, சொல்-சொல்லானது, உனக்கு-(தவசியாய் நியாயாநியாயங்களை யுணர்ந்த) உன் தகைமைக்கு, அடுப்பது அன்று-தக்கது ஆகாது,' எனு-என்று கூறி,—(எ-று.)—'என்றான்' என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

நியாயாநியாயங்களை யுணர்ந்த நீ மூத்தவன் காட்டகத்தானுக, இளையவனுகிய என்னை 'அரசுபுரியாமல் முனிவர் வேடத்துடனே இங்கு வருவானேன்?' என வினவுதல் தக்கதன்று என்றவாறு. இந்தப் பரதனது மனநிலையை உலகத்தார்க்கு வெளிப்படுத்த வேண்டியே இங்ஙனம் முனிவன்வினவியதென்பர். சினம் சீற்றம்-ஒருபொருட்பன்மொழி. "சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி" என்பவாதலால், கோபம் 'வெந்தீ'எனப்பட்டது. தவவொழுக்கத்தில் என்றுஞ் சிறிதுஞ் சலிப்பில்லாதவனென்பார் 'மாதவத்தோங்கல்' என்றார். உரம் அறிவாதலை, "உரனென்னுந் தோட்டியான்," "உரமொருவற்குள்ள வெறுக்கை" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க, இனி, உரம்-மனோபலமும், தபோபலமுமாம். பி-ம்:—[1]கடுப்பினச், கடுந்திறற், கடுத்தவச், கடுப்பின்வெஞ். [2]ஐயகேள். [3]எனக்கடுத்ததியம்பிலை நீயென்றான், எனக்கடுத்தது சொல்லலை நீயென்றான், நினக்கடுப்பது செய்திலை நீயெனல். [4]உனக்கடுத்தது மன்றுரவோய், உனக்கடுப்பது நன்றுளவோ, உனக்கடுத்ததன் றுஉரவோய். [5]என்றான். சினக்குறும்பெறிசெய்தவன் செப்புமுன் என்று சிலபிரதிகளில் முதலடி. (1086)

4.—[1]மறையின் கேள்வற்கு மன்னிளந் தோன்றல்பின்
முறையி [2]னீங்கி [3]முதுநிலங் கொள்கிலேன்
இறைவன் [4]கொள்கில னுமெனின் யாண்டெலாம்
உறைவென் கானத் தொருங்குட னேயென்றான்.

(இ-ள்.)மறையின் கேள்வற்கு-வேதங்களுக்குத் தலைவனை ஸ்ரீராமபிரானுக்கு, மன்இளதோன்றல்-பொருந்தின தம்பியான பரதன்,-பின்-பின்னும், 'முறையின்நீங்கி-(மூத்தமகனுக்கு அரசு உரியது என்ற) நீதியினின்று தவறி, முதுநிலம் கொள்கிலேன்-தொன்றுதொட்டு வந்த இராச்சியத்தை (அரசாளும்படி) ஏற்றுக் கொள்வேனல்லேன்: இறைவன்கொள்கிலன்ஆம்எனின்-தலைவனை இராமன் (மீண்டுவந்து இராச்சியத்தை) ஏற்றுக்கொள்ளாதொழிவானாயின்.(யான்),யாண்டுஎலாம்-(வனவாசத்துக்கு என்று நியமித்த) வருடங்களெல்லாம், ஒருங்கு-ஒருசேர, உடனே-அவ்விராமபிரானுடனே, கானத்து உறைவென்-காட்டில் வசிப்பேன்,' என்றான், - என்று கூறினான்; (எ-று.)

இராமபிரானையே இராச்சியத்தைக் கைக்கொள்ளுமாறுவேண்டிக்கொள்ளவந்தேன்: ஒருகால் அவன் அங்கீகரியாவிடின் அவனுடனே வனத்தில் வாழ்வேனென்று தான் வந்த காரணமும் தனதுநிலைமையினனதென்பதும்விளங்கப் பரதன்மறுமொழிகூறுகின்றானென்க. மறையின் கேள்வன்-"பூதநாயகன் புவிமகளுயகன் புனித,வேதநாயகன்" என்றார், கீழ் அகலிகைப் படலத்தும். இனி 'மறையின் கேள்வற்கு' என்பதற்கு, பரத்துவாச முனிவனிடம் என்றுஉரைத்து, 'என்றான்' என்பதனோடு இயைத்தலும் ஒன்று: இங்ஙனம்உரைக்குமிடத்து, மன்-இராமன் என்க. 'பின்முறையின்' எனஎடுத்து,பின் பிறந்தவனுக்கு உரியமுறைமையினின்று எனினும் அமையும், பி-ம்:—[1]மறைசொல்மாதவ மன்னர்கடம்வழி. [2]நீங்க. [3]முழு. [4]காக்கிலன். *(1087)*

• **5.—பரதன் மொழியைக் கேட்டு முனிவர்கள் மனங்குளிர்தல்.**

உரைத்த வாசகங் கேட்டலு முள்ளெழுந்து
இரைத்த காத லிருந்தவத் தோர்க்கெலாம்
[1]குரைத்த மேனியொ டுள்ளங்[2]குளிர்ந்ததால்
அரைத்த சாந்து[3]கொ[4]ட ப்பிய தென்னவே.

(இ-ள்.) உரைத்த-(இவ்வாறு பரதன்) சொன்ன, வாசகம்-வார்த்தையை,கேட்டலும்-கேட்டவளவிலே,உள்எழுந்துஇரைத்த காதல் இருதவத்தோர்க்கு எலாம்-(ஸ்ரீராமவிஷயத்தில்)மனத்தில் தோன்றி மிக்குப் பொங்கிய அன்பையுடைய மிக்கதவத்தை யுடையரான முனிவர்களெல்லோர்க்கும், குரைத்த மேனியொடு உள்ளம்-பூரித்த உடம்பும் மனமும், அரைத்த சாந்துகொடு அப்பியது என்ன-அரைத்த சந்தனத்தால் அப்பியதுபோல, குளிர்ந்தது - (தனித்தனி) குளிர்ச்சியடைந்தது; (எ-று.)—ஆல், ஏ-ஈற்றசைகள்.

தவத்தோர்-பரத்துவாசனும், அவனுடன்மேவிய விருத்த வேதியரும். சாந்து புறத்தைமாத்திரம் குளிர்விக்கும், பரதன் சொல்லோ உள்ளும் புறமும் குளிர்வித்ததென்பார் 'மேனியொடு உள்ளஞ் சாந்துகொடப்பிய தென்னக்குளிர்ந்தது'என்றார். ஒலித்தலென்னும் பொருள்தரும் இரைத்தல் குரைத்தல் என்னும் வினைகள்-இங்கு, இலக்கணையாய்ப் பிறிது பொருளுணர்த்தின.

பி-ம்:—[1]கரைத்த. [2]குளிர்ந்தவால், களித்தலால். [3]கொண்டு. [4]அப்பிய. (1088)

இச்செய்யுளின் பின் ஒரு செய்யுள் காணப்படுவதாக அடையாற்றுப்பிரதி காட்டும்: அது வருமாறு:—

அன்னகாத லருந்தவ ராண்டகை
நின்னையொப்பவர் யாருளர் நீயலால்
என்ன வாழ்த்திடு மேல்வையி லிரவியும்
பொன்னின் மேருவிற் போய்மறைந் திட்டதே.

6.—பரதனை முனிவன் தன்னுறைவிடம் அழைத்துப்போய்ச் சேனைக்கு விருந்தமைப்பேனென்று ஓமஞ்செய்தல்.

ஆய [1]காதலொ டையனைக் கொண்டுதன்
[2]தூய சாலை யுறைவிட்ந் துன்னினன்
மேய சேனைக் கமைப்பென் விருந்தெனத்
தீயி னுவுதி செங்கையி [3]னுக்கினன்.

(இ-ள்.) (பரத்துவாசன்), ஆய காதலொடு-(அங்ஙனம் உடம்பும் உள்ளமும் குளிர)உண்டாகிய அன்புடனே,ஐயனை கொண்டு-பரதனை அழைத்துக்கொண்டு, தன் தூயசாலை உறைவு இடம் துன்னினன்-தனது பரிசுத்தமான பர்ணசாலையாகிய இருப்பிடத்தை யடைந்து, மேயசேனைக்கு விருந்து அமைப்பென் எனு-'வந்த (இப்பரதனுடைய) சேனைக்கு யான் விருந்துசெய்வேன்' என்று கருதி,(அதற்காக),செம் கையின் தீயின் ஆவுதி ஆக்கினன்-சிவந்த தன் கைகளால் ஓமத்தீயில் (சில) ஆகுதிகளைப் பெய்திட்டான்; (எ-று.)

அங்கியில் ஓமஞ்செய்து ஆஹ்வாந[தேவர்களைக் கூப்பிடுவதான] மந்திரத்தை உச்சரிக்க, விசுவக்கருமா ஐந்துயோசனைதூரம் மேடுபள்ளமில்லாமற் சமமாகப் புல்தரைகளையும் அவரவர் தங்குவதற்கேற்ப மாடமாளிகைகளையும் நிருமிக்க, யமன் குபேரன் வருணன் இந்திரன் சந்திரன் முதலிய தேவர்களைக் குறித்து ஓமஞ்செய்து பலவகை உணவுப்பொருள்களையும் நிருத்தகீதம் முதலியவற்றையும் பலவகையுபசாரங்களையுஞ் செய்யும் தேவமாதரையும் ஆங்கு வரச்செய்தனனென முதனூலால் தெளிக. ஆவுதி-ஆஹுதியென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. இப்பாட்டின் நான்காம் அடிக்கு-நித்தியஹோமமுடித்தானென்றுஉரைப்பாரும் உளர். பி-ம்:—[1]காலையில். [2]தூயசாரல், தூயதாய. [3]நீக்கினன், ஒக்கினன். சிலபிரதிகளில் 'தீயினுகுதிச் செல்வனுஞ்சிந்தித்தான்' என்றுநான்காமடி. (1089)

7.—முனிவனது நினைவின்படி சுவர்க்கம் அங்குவர, சேனையோர் தம் முன்னை நிலைமைமறந்து பெருமகிழ்ச்சியில் மூழ்கியிருத்தல்.

துறந்த செல்வ னினையத் துறக்கந்தான்
பறந்து வந்து படிந்தது பல் [1]சனர்

பிறந்து வேற்ரு ருலகுபெற் ருரென
மறந்து [2]வைகினர் [3]முன்னைத்தம் வாழ்வெலாம்.

(இ-ள்.) துறந்த செல்வன்-(இருவகைப்பற்றுக்களையும்)விட்ட தவச் செல்வத்தையுடைய பரத்துவாசன், நினைய-(இங்ஙனம் ஆகுதி முடித்து விருந்திட) நினைத்தவளவில்,—துறக்கம்-சுவர்க்க லோகம், பறந்துவந்து படிந்தது-விரைந்துவந்து(அங்குச்)சேர்ந்து நின்றது: (நிற்கவே), பல்சனர்- (அச்சேனையிலுள்ள) பலசனங் களும், பிறந்து வேறுஓர்உலகு பெற்ருர் என-மறுபிறப்பெடுத்து மற்ருேருலகத்தை அடைந்தவர்போல,முன்னை தம் வாழ்வுஎலாம் மறந்து வைகினர்-முன்பு இருந்த தம்முடைய வாழ்க்கைகளையெல் லாம்மறந்து(ஆனந்தத்தில்)நிலைநின்ருர்கள்;(எ-று.)-தான்-அசை.

முனிவன் ஓமஞ்செய்து நினைத்தமாத்திரத்திற் சுவர்க்கலோ கத்தனவான உணவு முதலிய யாவும் அந்தஆச்சிரமத்தினிடம் வர,அவற்றைநுகர்ந்தசேனையிலுள்ளோர்யாவரும் தாம்வேருெரு பிறவியையடைந்து சுவர்க்கலோகத்தைச் சேர்ந்தாரையொத் துத் தம்முன்னைநிலையை மறந்து பெருங்களிப்பில் மூழ்கினரென் பதாம். வேருெருலகு-துறக்கம். செல்வன்-தபோதனன். நினைய- சங்கற்பித்தமாத்திரத்தில். துறக்கம்-இவ்வுலகத்தைத் துறந்து அடையும் இடமெனக் காரணப்பெயர். பி-ம்:—[1]சனம். [2]வைகுநர். [3]முன்னர்த். (1090)

8.—இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள் - பரதனுடைய சேனையோர் இன்பம் நுகர்ந்த வகையைத் தெரிவிக்கும்.

நந்த லில்லற [1]நந்தின ராமென
அந்த ரத்தி னரம்பைய ரன்பினர்
வந்து வந்தெதி [2]ரேத்தினர் மைந்தரை
இந்து விற்சுடர் கோயில்கொண் [3]டேகினர்.

(இ - ள்.) அந்தரத்தின் அரம்பையர் - விண்ணுலகத்தில் வாழ்கிற தேவமாதர்கள், மைந்தரை-(அச்சேனையிலுள்ள)ஆடவர் களை, நந்தல் இல் அறம் நந்தினர் என-கெடுதலில்லாத தருமப் பயன் செழித்தவர்கள் என்றுகருதி, அன்பினர்-அன்புடையவர்க ளாய், எதிர் வந்து வந்து ஏத்தினர்-எதிர்கொண்டுவந்து கொண் டாடினவர்களாய், இந்துவின் சுடர் கோயில் கொண்டு ஏகினர்- சந்திரமண்டலம்போலவிளங்குகிற (தமது) மாளிகைக்கு அழைத் துக்கொண்டு போனுர்கள்; (எ-று)—ஆம்-அசை.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் ஒருதொடராய், அரம்பையரால் சேனையிலுள்ள மாந்தர் உபசரிக்கப்பட்டமையைக் கூறும். இம்மை யில் அறம்முற்றி மறுமையில் மேலுலகம் புக்கவரை ஆதரிப்பது போல, பரதன் சேனையாரைத் தெய்வமகளிர் உபசரித்தன ரென் பார், 'நந்தலில்லறம் நந்தினராமென' என்ருர். கோயிலும் அங் குத்தானே வந்திருக்க,ஆங்கு அரம்பையர் கொண்டேகினரென்க. இங்கு நிகழ்வனயாவும் பரத்துவாசரின் தவவலிமையாலானவை. நந்துதல் என்பது, வளர்ச்சி கேடு என்ற இருபொருளையு முடை

யது. மூன்றுமடியில், வந்து உவந்து எனப்பிரித்தலுமாம். பி-ம்:—[1] தந்தனர். [2] ஏத்தின. [3] எய்தினர். (1091)

9. நான நன்குரைத் தார்நளிர் வானிடை
ஆன கங்கை [1]யரும்புன லாட்டினர்
[2]கான மாமணிக் கற்பகந் தாங்கிய
ஊன மின்மல ராடை யுடுத்தினர்.

(இ-ள்.) (தேவமாதர் பரதனுடன்வந்த ஆடவர்க்கு), நானம் நன்கு உரைத்தார் - வாசனைப்பொடியை (உடம்பில்) நன்றாகத் தேய்த்தார்கள்; நளிர்-குளிர்ந்த, வானிடைஆன கங்கை-ஆகாசத்திற் பொருந்திய தேவகங்காநதியின், அரு புனல்-கிடைத்தற்கரிய நீரினால், ஆட்டினர் - ஸ்நாநஞ்செய்வித்தார்கள்; கான-நறுமணங்கொண்ட, மா-பெரிய, மணி-அழகிய, கற்பகம்-கல்பகமரங்கள், தாங்கிய-ஏந்திநின்ற, ஊனம் இல்-குற்றமில்லாத, மலர் ஆடை-பூப்போல் மெல்லிய பட்டாடையையும், உடுத்தினர்—;

இப்பாட்டிலுள்ள முற்றுக்களை எச்சப்பொருளனவாக்கியும் உரைக்கலாம்; அடுத்த கவியிலும் இப்படியே. நானம்-ஸ்நாநத்துக்குரிய வாசனைப் பூச்சுக்கள் என்னவுமாம். [2] தானமாமணிக் கற்பகந்தாங்கிய என்ற பாடத்திற்கு-வண்மைக்குணமுடைய சிறந்த சிந்தாமணியும் கல்பகவிருட்சமும் ஏந்திய என்று உரைக்கலாம். மலராடை-பூத்தொழிலைக் கொண்ட ஆடையென்றும், மலரையும் ஆடையையுமென்றும் உரைத்தலும் உண்டு. கான-கான் என்ற பகுதியினடியாப்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்.பி-ம்:--[1] அகன்புனல்.

10. கொம்பி னின்று நுடங்குறு கொள்கையார்
செம்பொ னின்கல ராசி திருத்தினர்
அம்ப ரத்தி னரம்பைய [1]ரன்பொடும்
உம்பர் [2]கோனுக ரின்னமிழ் தூட்டினர்.

(இ-ள்.) கொம்பின் - பூங்கொம்புபோல, நின்று நுடங்குறு - ஒல்கியொசிந்து நிற்கிற, கொள்கையார்-உடம்பின் தோற்றத்தையுடையவர்களான, அம்பரத்தின் அரம்பையர்-விண்ணுலகத்துத் தேவமகளிர், (பரதனுடன் வந்த ஆடவர்க்கு), செம் பொன் இன் கலம் ராசி திருத்தினர்-சிவந்த பொன்னினாலாகிய கண்ணுக்கினிய ஆபரணங்களின் கூட்டத்தைத் திருத்தமாக அணிந்தார்: அன்பொடும் - அன்புடனே, உம்பர் கோன் நுகர் இன் அமிழ்து ஊட்டினர்-தேவராசனான இந்திரன் உண்ணும் இனிய அமிருதம் போன்ற நற்சுவை யுணவை உண்பித்தார்; (எ-று.)

அம்பரம்-வடசொல்: ஆகாயம்.: கலம்-உண்கலமெனினும் பொருந்தும். பி-ம்:—[1] அன்பினர், அன்னவர். [2] கோனகர். (1093)

11. அஞ்ச டுத்த வமளி யலத்தகப்
பஞ்ச டுத்த பரிபுரப் பல்லவம்

நஞ்ச டுத்த நயனியர் நவ்வியின்
துஞ்ச வத்தனை மைந்தருந் துஞ்சினர்.

(இ-ள்.) அலத்தகம் பஞ்சு அடுத்த-செம்பஞ்சுக்குழம்பு ஊட்டப்பெற்ற,பரிபுரம்பல்லவம்-சிலம்பணியையணிந்த தளிர்போன்ற பாதங்களையும், நஞ்சு அடுத்த நயனியர்-விஷத்தையொத்த கண்களையுமுடைய தேவமகளிர், அஞ்சு அடுத்த அமளி-ஐந்து பொருள்களை உள்ளமைக்கப்பெற்ற படுக்கைமெத்தையிலே,நவ்வியின் துஞ்ச-பெண்மான்கள்போல (அருகிற்) படுக்க, அத்தனை மைந்தர்உம் துஞ்சினர்-(பரதன் சேனையிலுள்ள) ஆடவர்களனைவரும் நித்திரை செய்தார்கள்; (எ-று.)

வந்த அந்த நஞ்சுஅடுத்த நயனியரான தெய்வமகளிர் சேனையிலுள்ள ஆடவரைஎத்திஅங்குச்சமைந்தகோயிலினுட்கொண்டு, நீராட்டி ஆடையுடுத்துக் கலராசி திருத்தி இன்னமிழ்தூட்டிய பின் அஞ்சடுத்த அமளிப்பள்ளியில்துஞ்ச, மைந்தரும் அம்மகளிரோடு இனிது உறங்கினரென்க. எனவே, "நந்தலில்" என்ற பாடல்முதல் இந்தப் பாடல்வரையில் ஒருதொடராகும். 'அஞ்சடுத்தவமளி நயனியர் துஞ்ச' என்று போக நுகர்ந்தமையைக் குறிப்பித்தவாறு. அஞ்சு-ஐந்து என்பதன் போலி. அஞ்சடுத்த அமளி-பஞ்சசயநமெனவும் படும்; அன்னத்தூவி, இலவம்பஞ்சு, செம்பஞ்சு, மயில்தூவி, வெண்பஞ்சு என்னும் இவ்வைந்து பொருளாற் செய்யப்பட்ட மெத்தை: "சிறுபூளை செம்பஞ்சு வெண்பஞ்சுசேண,முறுதூவி சய்யையோரைந்து"என்றார் முன்னோரும். இனி, திருப்பாவையில்,"மெத்தென்ற பஞ்சசயனத்தின்மேலேறி', என்றவிடத்து, பஞ்சவிதமான படுக்கையாவது-அழகு குளிர்த்தி மார்த்தவம் பரிமளம் தாவள்யம் ஆகஇவை; அஞ்சு உருவிட்டுச் செய்த படுக்கையென்றுமாம்' என்று ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானமிட்டருளியிருத்தலைக்கொண்டு இங்குஅப்பொருளை அமைத்தலுமாம். அலத்தகம் = அலக்தகம்: வடசொல்; செம்பஞ்சென்று பொருள். பின்னே 'பஞ்சு' என வருதலால், இங்கு அலத்தகம்என்றது-செம்மைமாத்திரத்தையுணர்த்தும். அலத்தகப்'பஞ்சடுத்த,பரிபுரம்-பாதம்என்ற உபமேயத்துக்கு ஏற்றஅடைமொழிகள். கண்ணுக்குநஞ்சு உவமை-கருமைக்கும், ஆசைநோயால் துன்பம் விளைத்தற்கும் என்க.' (1094)

12. ஏந்து செல்வத் திமையவ ராமெனக்
கூந்த [1]றெய்வ மகளிர்கொண் டாடினர்
வேந்த ராதி சிவிகையின் வீங்குதோள்
மாந்தர் காறும் [2]வரிசை வழாமலே.

(இ-ள்.) வேந்தர் ஆதி-(அச்சேனையிலுள்ள) அரசர் முதலாக, சிவிகையின் வீங்கு தோள் மாந்தர் காறுஉம்-தண்டிகை சுமத்தலால் வீங்கிய தோளையுடைய மனிதர்களிறுதியாக [எல்லோரையும்], வரிசை வழாமல்-முறைமை தவறாமல், கூந்தல் தெய்வம் மகளிர்-கூந்தலழகையுடைய தேவமாதர், ஏந்து செல்வத்து இமைய

வர் ஆம்என-மிக்க செல்வத்தையுடைய தேவர்களைக் கொண்டாடுவதுபோல, கொண்டாடினர்-பாராட்டி யுபசரித்தார்கள்;(எ-று.)

கீழ்ச்செய்யுள்வரை நான்குசெய்யுளால் சேனையிலுள்ளார் இன்பம் நுகர்ந்தவகையை விவரித்துக் கூறிய கவி, இச்செய்யுளால், அங்ஙனம் இன்பம் நுகர்ந்தவர் இன்னார் இனையாரென்பதின்றி மேலோர்முதல்கீழோர்காறும்ஒருநிகரேயாவரெனக் காட்டுகின்றார்; "சிவிகை பொறுத்தானொடூர்ந்தானிடை" எனத் திருக்குறளிலும் சிவிகைகாவுவானைக் கீழ்மைக்கு எடுத்துக்கூறியவாறு உணர்க. உத்தமஅங்கமாகிய தலையின் மயிரழகைஎடுத்துக்கூறியது-மறறையவயவங்களின் அழகுக்கும் உபலக்ஷணம்; "குஞ்சியழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்," "மயிர்வனப்புங் கண்கவருமார்பின்வனப்பும்" எனப் பிறவிடங்களிலும் மயிர்முடியழகு தலைமையாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. வீங்கு தோள்-தழும்பேறிய தோள். இமையவர்-இமையில்(மூடாமையாகிய) விசேடமுடையவர்: இனி, இமை-ஒளிஆதலால், இமையவர்-உடலொளியையுடையவரெனினுமாம். பி-ம்:—[1]ஏழை. [2]அவரின். இச்செய்யுளின் இரண்டாவது அடிமுதலியன சிலபிரதிகளில் 'போந்த வானத்தரம்பையர்போற்றினர், வேந்தர் வேதியர் மெல்லியர்வேறுள்ள, மாந்தர்யார்க்கும் வரிசைவழாமலே" எனக் காணப்படுகின்றதென்ப.

13. [1]மாதர் யாவரும் வானவர் தேவியர்
கோதில் செல்வத்து வைகினர் கொவ்வைவாய்த்
தீதில் [2]செல்வ மடந்தையர் சேடியர்
தாதி மாரெனத் தம்பணி கேட்பவே.

(இ-ள்.) கொவ்வை வாய்-கோவைப்பழம்போற்சிவந்தவாயையுடைய, தீது இல் செல்வம் மடந்தையர்-குற்றமில்லாத செல்வச்சிறப்பையுடைய தேவமாதர், சேடியர் தாதிமார் என-தோழிகளும் வேலைக்காரிகளும் போல, தம் பணி கேட்ப-தமது கட்டளைகளைக் கேட்டு அவ்வாறே யொழுக, மாதர்யாவர்உம்- (பரதனுடன்வந்த) மகளிரெல்லோரும்,—வானவர்தேவியர் கோது இல் செல்வத்து வைகினர்-தேவமகளிர்க்கு உரிய குற்றமில்லாத போகத்தில் தங்கினர்கள்; (எ-று.)

கீழ் ஐந்துகவிகளால் மைந்தர் துறக்கவின்பம் நுகர்ந்தமையைக் கூறிய கவி, இதனால், பரதனுடன் சென்ற மகளிர் சுவர்க்கலோகபோகம் அனுபவித்தமையைக் கூறுகின்றார். பி-ம்:—[1]மாதரியாவரும். மாந்தரியாவரும். [2]தெய்வ, தேவர். பலபிரதிகளில் "நரகதர்க்குஅற" (*16*)என்றுதொடங்கும்பாடலுக்குப்பின் இந்தச் செய்யுள் உள்ளது. (*1096*)

14. நந்த நந்த வனங்களி னுண்மலர்க்
கந்த முந்திய கற்பகக் [1]காவினின்று
அந்தர் வந்தென வந்திதன் கைதர
மந்த [2]மந்த [3]மணந்தது வாடையே.

(இ-ள்.) நந்தவனங்களின்-(அங்குப் பல) பூந்தோட்டங்களாக அமைந்த, நாள் மலர் கந்தம் நந்த முந்திய கற்பகம் காவினின்று-அன்றலர்ந்த பூக்களின் நறுமணம் பெருகும்படி செழித்துள்ள

கற்பகச்சோலையினின்று, அந்தி தன் கை தர-அந்திமாலைப் பொழுது(தன்)கை கொடுத்து உதவ, அந்தர்வந்துஎன-குருடர் (தள்ளாடிமெல்ல) வந்தாற்போல, வாடை-தென்றற்காற்று, மந்தம் மந்தம் மணந்தது-மெல்ல மெல்ல மணம்வீசிவந்தது; (எ-று.)

அந்திப்பொழுதில் இளந் தென்றற்காற்று மெல்ல மெல்ல வீசியது, கண்படைத்தோர் கைகொடுத்து அழைத்துவரக் குருடர்மெல்லமெல்ல வந்தாற்போன்றது எனவருணித்தார்; **தற்குறிப்பேற்றவணி.** இரண்டாம் அடியில், உந்தியஎனப்பிரித்து - வீசிய எனினுமாம். நந்தவநம், கந்தம், அந்தர், மந்தம்மந்தம்-வடசொற்கள். நந்தவனம்-மகிழ்ச்சியைத் தருஞ்சோலை. கற்பகம்-கல்பகம்; வேண்டுவார்க்கு வேண்டினபொருள்களைக் கல்பிப்பது: கல்பித்தல்-உண்டாக்குதல். அந்தி-ஸந்த்யா என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; இது-இங்கே, சிறப்பாய், மாலைச் சந்தியை உணர்த்திற்று. மந்தம் மந்தம்-அடுக்கு, மிகுதிபற்றியது. வாடை-வடக்கிற் செல்வது என்ற காரணம் பற்றிச் சிலவேளை, தென்றலையும் காட்டும். பி-ம்:—[1]காவினில். [2]முந்த. [3]கடந்தது. *(1097)*

15\. மான்ற ளிக்குல [1]நன்மதம் [2]வந்துணத்
தேன்ற ளிர்த்த கவளமுஞ் [3]செங்கதிர்
கான்ற நெற்றழைக் கற்றையுங் கற்பகம்
[4]ஈன்ற ளிக்க நுகர்ந்தன [5]யானையே.

(இ-ள்.) தேன் தளிர்த்த-தேனை மிகுதியாகக்கலக்கப்பெற்ற, கவளம்உம்-உணவுத்திரளையையும், செம்கதிர் கான்ற நெல் தழை கற்றைஉம்-சிவந்த கதிர்களையீன்ற செந்நெற்பயிர்த்தழைகளின் தொகுதியையும், கற்பகம்-கல்பகதருக்கள், ஈன்று அளிக்க-உண்டாக்கிக்கொடுக்க, (அவற்றை),யானை-யானைகள், அளி குலம்வந்து நல் மதம் மான்று உண-வண்டுக்கூட்டங்கள்வந்து (தமது)சிறந்த மதநீரைப்பருகி மயக்கமடைய,நுகர்ந்தன-(தாம்)உண்டன;(எ-று.)

இதுவரை ஆடவரும் மகளிரும்இனிது உண்டு இன்பமுற்றதைக் கூறிய கவி, இச்செய்யுளாலும் அடுத்த செய்யுளாலும் அஃறிணையான யானைகளும் குதிரைகளும் உண்டு இன்புற்றமையைக் கூறுகின்றார். தன் மதநீரை அளிக்குலம் உண்டு மயங்கி நிற்க யானை கற்பகம் தந்த உணவை இனிது நுகர்ந்தன என்பதாம். மான்று உண = உண்டுமால: விகுதிபிரித்துக் கூட்டல். மான்று-மால் என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம். கபளம்-வடசொல். பி-ம்:—[1]மான்மதம். [2]வந்துறத். [3]செந்தளிர். [4]ஆன்று. [5]ஆனையே. *(1098)*

16\. [1]நரக தர்க்கற [2]நல்கு நலத்தநீர்
கரக தக்கரி கா [3]னிமிர்ந் துண்டன
மரக தத்தின் கொழுந்தென வார்ந்தபுல்
குரக தத்தின் குழாங்களுங் கொண்டவே.

(இ-ள்.) நரகம் தர்க்கு அற-(தன்னில் மூழ்கினவர்க்கு) நரகக்கொடுமை நீங்க, நல்கும்-உதவுகின்ற, நலத்த-நன்மையையுடைய, நீர்-(தேவகங்கா நதியின்) நீரை, கரம் கதம் கரி-துதிக்கையையும்

கோபத்தையுமுடைய யானைகள், கால் நிமிர்த்து உண்டன-கால்களை நிமிரவைத்துநின்று பருகின; மரகதத்தின் கொழுந்து என-மரகத ரத்தினத்தின் இளவொளிபோல, வார்ந்த - (மிகப்பசுமையாய் அங்கு நீண்டு) வளர்ந்த, புல்-புற்களை, குரகதத்தின் குழாங்கள் உம் கொண்ட-குதிரைக்கூட்டங்களும் உட்கொண்டன;(எ-று.)

கவளம் முதலியன உண்ட பிறகு யானைகள் வானகங்கை நீரைப் பருக, குதிரைகள் மேற்புறத்து நீண்டுவளர்ந்த புற்களைக் கறித்துத் தின்றன என்பதாம். தர்க்கு-தருக்கு என்பதன் விகாரம். இனி, நரகு அதர்க்கு அறம் நல்கும் எனப்பிரித்து, நரக வழிக்குத் தடையாக நல்வினையை விளைக்கிற எனக் கொள்ளலுமாம்; அதர்-அருநெறி, நரகதர்க்கு-நரகத்தை யடையக்கூடிய பாவிகட்கும், அறம் நல்கும் நலத்த - புண்ணியப்பயனைத் தந்து (அந்த நரகத்தினின்றும் மீட்கவல்ல) நன்மைபடைத்த, நீர்-கங்கையின்நீரை என்றுமாம். கரம் என அடைமொழி வந்ததனால், கரி என்றது-காரணங்கருதாது வாளா பெயராய் நின்றது. 'மணி வார்ந்தன்ன மாக்கொடியறுகு'' என்பது மூன்றுமடியிற் கருதத்தக்கது. பி-ம்.—[1]நரகதற்கு. [2]நல்கின நீத்தநீர். [3]நிமிர்ந்து. (1099)

17.—பரதனது அப்போதைய நிலை.

இன்ன ரின்னணம் யாவரு மிந்திரன்
துன்னு போகங்க டுய்த்தனர் தோன்றருன்
அன்ன காயுங் கிழங்கு [1]மூண் டப்பகல்
பொன்னின் மேனி பொடியுறப் போக்கினுன்.

(இ-ள்.) யாவர்உம்-எல்லோரும், இன்னர்-இத்தன்மையராய், இன்னணம்-இவ்வாறு, இந்திரன் துன்னுபோகங்கள்-தேவேந்திரனுக்குப்பொருந்திய இன்பங்களை, துய்த்தனர்-அனுபவித்தார்கள்; தோன்றல்-பரதன், தான்—,அன்ன காய்உம் கிழங்குஉம் உண்டு-அத்தன்மையனவான காய்களையும் கிழங்குகளையும் புசித்து, பொன்னின்மேனி பொடிஉற-(தனது) பொன்போலரியதிருமேனி புழுதியிலே பொருந்த [வெறுந்தரையிற் படுத்து],அ பகல் போக்கினன்-அத்தினத்தைக் கழித்தான்; (எ-று.)

இப்பாட்டின் பிந்தினவாக்கியத்தால், இராமவிரகத்தாற் சோகமுற்ற பரதனது தவருத விரதவொழுக்கம்விளக்கப்பட்டது. பரதனது நிலையைப் பரீட்சித்தற்காகவும் அவனது மனநிலையைத் திடப்படுத்தற்காகவும் பரத்துவாசமுனிவன் ராஜோபசாரத்தினும் மேம்பட்டு உபசரிக்கவும் பரதன் எதையும் அங்கீகரியாமல் முனிவர்நிலையை மேற்கொண்டிருந்தனனென்க. அன்ன-கற்பக தருக்களால் அளிக்கப்பட்ட தெய்வத் தன்மையுடைய என்றபடி. இராமபிரான் வந்தபோது அவனுக்கு முனிவர்க்கு உரிய உணவுகளை யுதவிய பரத்துவாசன் பரதனுடன் வந்தோர்க்கெல்லாம் இங்ஙனம் பெருவிருந்து அளித்துமகிழ்வித்ததனால்,பகவானது அடியாரை [பாகவதரை] உபசரித்தலால் பகவானது திருவுள்ளம் உவப்படையுமென்ற நூற்கொள்கையை வெளியிட்டானென்க. முதலடி-முற்றுமோனை. பி-ம்:—[1]கொண்டு. (1100)

18.—சூரியன் உதித்தல்.

நீல[1]வல்லிரு ணீங்கலு [2]நீங்குமம்
மூல மில்கன வில்திரு [3]முற்றுற
[4]ஏலு நல்வினை துய்ப்பவர்க் கீறுசெல்
கால மென்னக் கதிரவன் றோன்றினன்.

(இ-ள்.)நீலம்-நீலநிறமுள்ள,வல்-வலிய[நீங்குதற்கரிய],இருள்-, நீங்கலும்-நீங்கியவளவிலே, நீங்கும்-நீங்கிவிடுகிற, மூலம் இல் கனவில்-ஆதாரமில்லாத கனாப்போல, அ திரு முற்றுற-(பரதனுடன் வந்தவர் நுகர்ந்த) அச்செல்வபோகம் முடிந்துவிட, ஏலும் நல்வினை துய்ப்பவர்க்கு ஈறுசெல்காலம் என்ன-பொருந்தின புண்ணியப்பயனை அனுபவிப்பவர்க்கு வருகிற அவ்வனுபவ முடிவுகாலம் போல, கதிரவன் தோன்றினன்-சூரியன் உதித்தான்;(எ-று.)

கங்குற்பொழுது நீங்கிக்கதிரவன் தோன்றியவளவிலே,முன்பு முனிவனது ஆற்றலாலுண்டான தேவபோகமெல்லாம் கனாத்தோற்றம்போல ஒழிந்தனவென்பதாம். சூரியோதயகாலம் அவ்வின்பநுகர்ச்சிக்கு முடிவுகாலமானதனால், அதனை 'ஏலுநல்வினை துய்ப்பவர்க்கீறுசெல்காலம்'என்றார். மூலம்இல் கனவு-தோற்றத்திற் காணப்படும் பொருள்கள் மெய்ம்மையாக நிலைபெறாது பொய்ம்மைப்பட்டொழியுங்கனவு. முற்றுற-நீங்க என்றபடி.பி-ம்:—[1]நல். [2]நீங்குறும். [3]முந்துற, முற்றுறல். [4]ஏல. (*1101*)

19. ஆறி நின்றற [1]மாற்றலர் வாழ்வெனப்
பாறி வீந்தது செல்வம் [2]பரிந்திலர்
தேறி முந்தைத்தஞ் சிந்தைய ராயினர்
மாறி வந்து [3]பிறந்தன்ன மாட்சியார்.

(இ-ள்.) ஆறிநின்று-(மனமொழிமெய்கள்) அடங்கி நின்று, அறம்-தருமத்தை, ஆற்றலர்-(கடைபோகச்) செய்யாதவர்களுடைய, வாழ்வுஎன-(மறுமையுலகத்துச்)செல்வபோகம் (இடையில் அழிதல்) போல, செல்வம்-(பரதனுடன் வந்தார் அனுபவித்த) செல்வம், பாறி வீந்தது-நிலைகெட்டு ஒழிந்தது; (பின் அச்சேனைச் சனங்கள்), மாறிவந்து பிறந்து அன்ன மாட்சியார்-(தேவசரீரம்) நீங்கி (மண்ணுலகத்தில்) வந்து பிறந்தாற்போன்ற தன்மையையுடையவர்களாய்,பரிந்திலர்தேறி-(அப்போகநீக்கத்தைக்குறித்து) வருந்தாதுமனந்தெளிந்து,முந்தைதம் சிந்தையர் ஆயினர்-முன்பு தமக்குள்ள எண்ணத்தையுடையவ ரானார்கள்;(எ - று.)

கீழ் ஏழாங்கவியில், "பல்சனர்பிறந்துவேறோ ருலகு பெற்றாரென,மறந்துவைகினர் முன்னைத்தம் வாழ்வெலாம்" என்றுகூறிய நிலைமை, பின்பு மாறிய தன்மையை இங்குக் குறித்தார். ஆறிநின்று-இந்நல்வினை போதுமென்றுநிறுத்திவிடாமல் பொறுத்து நின்று என்றுங் கொள்ளலாம். பி-ம்:—[1]ஆற்றலன். [2]பரித்திலர். [3]பிறந்தன. (*1102*)

இங்கே ஒரு செய்யுள் காணப்படுவதாக அடையாற்றுப் பிரதியிலுள்ளது வருமாறு:—

இன்ன வாய வெறிகடற் சேனையும்
மன்னர் யாவரும் மன்னிளந் தோன்றலும்
அன்ன மாமுனி யோடெழுந் தாண்டகை
துன்னு நீள்வரைக் கேகிய சொல்லுவாம்.

இப்பாடலுக்குப் பின் பரத்துவனிருக்கை மேவுபடலம்முற்றும் எனக் காணப்படுகின்றதெனவும் தருப.

வேறு.

20.—சேனை புறப்பட்டுப் பாலைவனஞ் சேர்தல்.

காலை[1]யன் றெழுந்தது [2]கண்டு வானவர்
வேலையன் [3]றனிகமே யென்று [4]விம்மறச்
சோலையுங் கிரிகளுஞ் சுண்ண [5]மாயெழப்
பாலைசென் றடைந்தது பரதன் சேனையே.

(இ-ள்.) அன்று காலை - அந்நாளுதயத்தில், (சேனையாவும்), எழுந்தது கண்டு-துயிலொழிந்து புறப்பட்டுச் செல்லுந்தன்மையைப் பார்த்து, வானவர்-தேவர்கள், 'வேலை அன்று-(இது) கடல்ன்று, அனிகம்ஏ-சேனையே' என்று-என நிச்சயித்து, விம்மு அற-(தாம் கொண்டிருந்த) ஐயம் நீங்க, பரதன் சேனை-, சோலை உம் கிரிகள்உம் சுண்ணம் ஆய் எழ-(வழியிடையுள்ள) சோலைகளும் மலைகளும் புழுதியாய் மேலெழும்படி, (அவற்றைப் பொடி செய்துகொண்டு), பாலை சென்று அடைந்தது-(அப்பால்) பாலை வனத்தைப் போய்ச் சேர்ந்தது; (எ-று.)

[1]என்று என்ற பாடத்துக்கு,என்று-சூரியன் காலைஎழுந்தது என்று பொருள் கூறுக. சேனையிடையே சூரியனைக்கண்டு 'இது கடலோ?' என்று ஐயுற்று, தூளியெழுந்தது கண்டு அந்த ஐயம் நீங்கினர் என்க: ஐயவணி. பி-ம்:—[2]கண்ட. [3]அனீகமே. [4]விம்முறச். [5]ஆர்ப்புற. (1103)

21.—அப்போது பாலைநிலத்தின் கொடுமை தோன்ருத தன்மையை இதுமுதல் மூன்றுபாடல்களிற் கூறுகிருர்.

எழுந்தது துக[1]ளதி னெரியும் வெய்யவன்
அழுந்தின னவிப்பரும் வெம்மை [2]யாறினுன்
பொழிந்தன கரிமதம் பொடிவெங் கானகம்
இழிந்தன [3]வழிநடந் தேருெ ணுமையே.

(இ-ள்.) எழுந்தது துகளதின் அழுந்தினன்-(சேனைகள் செல்லுதலால்)மேலெழுந்த புழுதியில் மறைந்தவனாய், எரியும் வெய்யவன்-கொதிக்குந்தன்மையுள்ள சூரியன்,அவிப்பு அரும் வெம்மை ஆறினுன்-தணித்தற்கரிய வெப்பந் தணிந்தான்; கரி பொழிந்தன

மதம் - யானைகள் சொரிந்தனவான மதசலங்கள், வழி நடந்து ஏறு ஒண்ணமை - வழிநடந்து செல்லவொண்ணுதபடி [வழுக்கலுண்டாம்படி], பொடி வெம் கானகம் இழிந்தன - புழுதிகளையுடைய வெவ்விய அப் பாலைவனத்திற் பெருகின; (எ-று.)

எரிக்குஞ் சூரியன் புழுதியில் மறைய, அக் கதிரவன் காய்தலினுல் வெம்மையடைந்த பூமி குளிரும்படி யானைகளின் மதநீர் பெருகிப் புழுதி மண்ணைச் சேருக்கிற் றென்க. பி-ம்:—[1] அதில். [2] ஆற்றினுன். [3] அடி நடந்து. (*1104*)

22. [1]வடியுடை யயிற்படை மன்னர் வெண்குடை
செடி[2]யுடை நெடுநிழல் [3]செய்த தீப்[4]பொதி
படி[2]யுடைப் பர[5]லுறைப் பாலை மேலுயர்
கொடி[2]யுடைப் பந்தரிற் குளிர்ந்த தெங்குமே.

(இ-ள்.) வடிஉடை-கூர்மையையுடைய, அயில் படை-வேலாயுதத்தையுடைய, மன்னர் - அரசர்களது, வெள் குடை - வெண்ணிறமான குடைகள், செடி உடை நெடு நிழல் செய்த - மரங்களினுடைய நீண்ட நிழல் போன்ற நிழலைச் செய்தன: (ஆதலால்), தீ பொதி படி உடை பரல் உறை பாலை - அனலின்தன்மை நிறைந்த இடத்தையுடையதும் பருக்கைக் கற்கள் உறுத்துந் தன்மையதுமாகிய அப் பாலைவனம், மேல் உயர் கொடி உடை பந்தரின் - மேலேஉயர்ந்து செழித்த கொடிகளினுடைய[கொடிகளினுலாகிய] பந்தல் போல, எங்கும் குளிர்ந்தது - எவ்விடமும் குளிர்ச்சி பெற்றது; (எ-று.)

'மன்னர் வெண்குடை நிழல்செய்ய, பாலைவனம் எங்கும் பந்தரிட்டாற்போற் குளிர்ந்திருந்ததென்க. கொடிப்பந்தர்-படர்கொடிகளாலமைந்த வீடு; வடமொழியில் 'லதாக்ருஹம்' எனப்படும். இனி, 'மேலுயர் கொடியுடைப்பந்தரின்' என்பதற்கு - மேலே உயர்ந்த துவசங்களாகிய பந்தலினுல் என்று உரைப்பினும் அமையும். பந்தர்-இறுதிப்போலி. பி-ம்:—[1] வடிவுடை. [2] மிடை. [3] செய்ய. [4] பொறி. [5] உடைப். (*1105*)

23. பெருகிய செல்வநீ பிடியென் ருள்வயின்
[1]திருகிய சீற்றத்தாற் [2]செம்மை யாய்நிறம்
கருகிய வண்ணலைக் கண்டு காதலின்
[3]உருகிய தளிர்த்தன வுலவை யீட்டமே.

(இ-ள்) 'பெருகிய செல்வம்-மிக்க அரசாட்சிச் செல்வத்தை, நீ பிடி-நீ ஏற்றுக்கொள்,' என்ருள் வயின்-என்று(தன்னைநோக்கிக்) கூறின தாயாகிய கைகேயியினிடத்தில், திருகிய சீற்றத்தால் - மனம் மாறுபட்ட கோபங் கொண்டதனுல், செம்மை ஆய்-(முகம்) சிவந்து, நிறம் கருகிய - திருமேனி நிறம் (இயல்பிற்)கறுத்துள்ள, அண்ணலை-பரதனை, கண்டு-பார்த்து, காதலின்-(அவன் பக்கற் கொண்ட) அன்பினுல், உருகிய - நெகிழ்ந்தவையாய், உலவை ஈட்டம் - (பாலைவனத்திற்) பட்டுப்போனு மரங்களின் தொகுதிகள், தளிர்த்தன-துளிர்த்துச் செழித்தன. (எ-று.)

இராமபிரான் வனம்புக்கபோது அவ்வனம் மழைக்குறி தோன்றி இனிய நெறியதாயினதுபோல இப்பொழுதும் பட்ட மரம் தளிர்த்து, செல்லும்நெறி இனிதாயிற்றென்பதாம். பி-ம்:—[1] திருகின சிற்றத்தான். [2] செம்மையாணிறம், செம்மை சேருளம், செம்மையாமுளம். [3] உருகின. (1106)

24.—அச்சேனையுடன் பாலையை எளிதிற் கடந்து சித்திரகூடஞ் சேர்தல்.

வன்றெறு பாலையை மருத மாமெனச்
சென்றது சித்திர கூடஞ் [1]சேர்ந்ததால்
ஒன்றுரைத் துயிரினு மொழுக்க நன்றெனப்
[2]பொன்றிய புரவலன் பொருவில் சேனையே.

(இ-ள்.) உயிரின்உம் ஒழுக்கம் நன்று என - உயிரைக் காட்டிலும் நல்லொழுக்கமே சிறந்ததென்று கருதி, ஒன்று உரைத்து பொன்றிய-சத்தியமொன்றையே பேசி யிறந்த, புரவலன்-காத்தலில்வல்ல தசரத சக்கரவர்த்தியினது, பொருவுஇல் சேனை-ஒப்பில்லாத சேனை,—வல்-கொடிய, தெறு-(தன்னிடஞ் சேர்ந்தாரை) வருத்துந் தன்மையுள்ள, பாலையை-பாலை நிலத்தை, மருதம் ஆம் என-(கீழ்க்கூறியவாறு நீரும் நிழலும் பெற்றுக் குளிர்ந்ததனால்) மருத நிலத்தைப்போல, சென்றது-எளிதிற் கடந்து சென்று, சித்திரகூடம் சேர்ந்தது-சித்திரகூடபருவதத்தையடைந்தது;(எ-று.)

பாலைவனத்தை வருத்தமின்றி எளிதிற் கடந்ததென்பார் 'பாலையை மருதமாமெனச் சென்றது' என்றார். மருதம் ஆம் என-மருதமென்று சொல்லுமாறு எனினுமாம். மருதம்-நாடும், நாடு சார்ந்த இடமும். "ஒழுக்கம் விழுப்பந்தரலானொழுக்க, முயிரினு மோம்பப் படும்" என்பவாதலால், 'உயிரினுமொழுக்க நன்று' எனப்பட்டது. உயிர் எல்லாப் பொருளினுஞ் சிறந்ததாயினும், ஒழுக்கமிருந்தாலன்றி இம்மை மறுமை வீடுகளிற் பயன்பெறுமையால், உயிரினும் ஒழுக்கம் நன்றாயிற்று. பி-ம்:—[1] சேர்ந்தது, சேர்ந்தவால், [2] பொன்றின. (1107)

25.—இதுவும் மேற்கவியும்-குளகம்: ஆரவாரத்தைக் கேட்டு இளையபெருமாள் மலைச்சிகரத்தின்மீது ஏறிச் சேனசமுத்திரத்தை நோக்குதலைக் கூறும்.

தூளியின் படலையுந் [1]துரகந் தேரொடு
மூளிருஞ் சினக்கரி முழங்கு மோதையும்
[2]ஆளிருங் [3]குழுவின ராரவாரமும்
கோளிரும் படையிதென் றுணரக் கூறவே.

(இ-ள்.) (இங்ஙனம் சேனை சேர்ந்தபொழுது), தூளியின் படலைஉம்-(மேலெழுந்த) புழுதியின் திரளும், துரகம் தேரொடு மூள் இரு சினம் கரி முழங்கும்ஓதைஉம்-குதிரைகளும் தேர்களும் அடங்காதெழுகிற பெருங்கோபத்தையுடைய யானைகளும் ஒலிக்கிற முழக்கமும், இரும் ஆள் குழுவினர் ஆரவாரம்உம் - பெரிய

காலாட்களின் கூட்டத்தாருடைய பேரொலியும், இது கோள் இரும் படை என்று-'இது வலிமையையுடைய பெரிய சேனை (வருவது)' என்று, உணர கூற-(முன்னே) அறியும்படி சொல்ல,—(எ-று)-'இளையவன் எழுந்தனன்' என வருங்கவியோடு இயையும்.

தூளிப்படலமும் ஆரவாரமும் சேனை வருவது என்று ஊகித்தறிய ஏதுவாயிருந்தனவென்க. இனி, படலை-படலமென்னும் வடசொல் ஈறு திரிந்தது: நான்காம்அடிக்கு-இது படையென்று உணரக் கோள் கூற என்றுமாம் பி-ம்:-[1] துரகத்தோர்தையும், துரகத் தேரொடு, துரகத்தோசையும். [2] ஆளியின். [3] குழுவினோர்.

26. எழுந்தன னிளையவ னேறி னுனிலம்
கொழுந்துயர்ந் தனையதோர் [1]நெடிய குன்றின்மேல்
செழுந்திரைப் [2]பரவையைச் சிறுமை [3]பேசிய
கழுந்துடை வரிசிலைக் கடலை நோக்கினுன்.

(இ-ள்.) (அங்ஙனம் படையெழுச்சியைக் குறிப்பாலுணர்ந்தவளவில்), இளையவன்-இலக்குமணன், எழுந்தனன்-எழுந்து,—நிலம் கொழுந்து உயர்ந்து அனையது-நிலவுலகம் கொழுந்துவிட்டு உயர்ந்தாற் போன்றதான, ஓர்-ஒப்பற்ற, நெடிய குன்றின்மேல்-பெரிய அம்மலைச் சிகரத்தின்மேல், ஏறினுன்-ஏறி.—செழு திரை பரவையை-செழித்த அலைகளையுடைய கடலை, சிறுமை பேசிய-சிறியதென்று சொல்லுகின்ற, கழுந்து உடை வரி சிலை கடலை-வலிமை மிக்க கட்டமைந்த வில்லை யேந்திய சேனுசமுத்திரத்தை, நோக்கினுன்-பார்த்தான்; (எ-று.)

இளையவன்-இளையபெருமாள். "கழுந்தோடும் வரிசிலைக்கைக் கடற்றூனை" என்றுர் கீழ்ப்பாலகாண்டத்தும். கழுந்து-வலிமையாதலை "கழுந்தராயுனகழல் பணியாதவர்" என்றவிடத்துங் காண்க. இனி, கழுந்து-(வில்லின்) தண்டமாம்; "வரிவிற்,கழுந்து கொடு மாமுடியின் மோதுமுன்" என்பது, வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்: கழுந்து-கையிலேந்துதலால் தேய்ந்து வழுவழுப்படைதல், என்பாரும் உளர். 'கேட்குந போலவும் கிளக்குந போலவும்' என்ற சூத்திரத்தால் பரவையைச் சிறுமைபேசிய கடல் என்றது; இத்தொடர் மிகவும் இன்புறுதற்கு உரியது. பி-ம்:—[1] நெடியன். [2] பரவையும். [3] செய்தவக், செய்திடுங், எய்தவிக். (1109)

27.—மூன்று கவிகள்-குளகம்: சேனையைக் கண்ட இலட்சுமணன் பரதனே கானிலும் பொரவருகின்றனென்று கருதிச் சீற்றங்கொண்டு அதனை இராமபிரானிடம் தெரிவித்தலைக் கூறும்.

பரதனிப் படைகொடு பார்[1]கொண் டாண்மறம்
கருதியுட் கிடந்ததோர் கறுவு [2]காதலால்
விரதமுற் றிருந்தவன் மேல்வந் தா[3]னிது
சரதமற் றிலதெனத் தழங்கு சீற்றத்தான்.

(இ-ள்.) (நோக்கிய இலக்குமணன்), பார் கொண்டு-பூமி முழுவதையும்(என்றும் தன்னுடையதாக்கிக்) கொண்டு, ஆள்-(தான்)

அரசாளவேண்டுமென்ற, மறம்-கொடிய தொழிலை,கருதி-எண்ணி, உள் கிடந்தது ஓர் கறுவு காதலால்-மனத்திலடங்கிக் கிடந்த தொரு கறுவோடு கூடிய பேராசையால், பரதன்—, இ படை கொடு-இந்தச் சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு, விரதம் உற்று இருந்தவன்மேல் வந்தான் - (பிதிருவாக்கிய பரிபாலனமாகிய) விரதத்தைப் பொருந்தியுள்ள இராமன்மேல் (போருக்கு எழுந்து) வந்தான்: இது சரதம் - இது உண்மையாம்; மற்று இலது - வேறொன்றுமில்லை.' என-என்று எண்ணி, தழங்கு சீற்றத்தான்-மிக்க கோபமுடையவனாய்,—(எ-று.)—'குதித்தனன்' என வருங் கவியோடு தொடரும்.

தாய் வேண்டிய வரத்தாற் பதினான்கு வருஷ காலம் காடு சென்ற இராமன் அக்காலவரையறையைக் கடந்து பிறகு மீண்டு வந்து அரசைக் கவர்ந்துகொள்வனோஎன்று அதிசங்கைகொண்டு, கிடைத்த அரசாட்சி போதாதென்று அதிருப்திப்பட்டுச் சேனை யோடு வந்து வளைந்து போர்செய்து இராமனைவென்று அவனரசு கைக்கொண்டு என்றும்ஆளக்கருதி வந்தனன் பரதன் என மனத்துக் கொண்டனனாகி, அச் செய்தியை இராமனுக்கு அறி விக்க மலைச்சிகரத்தினின்று இலக்குமணன் குதித்தனனென்க. இனி, பார் கொண்டாள் மறம் கருதி என எடுத்து, (இராமனது) அரசியலைக் கவர்ந்து கொண்ட கைகேயியின் கொடுமையையே தானும் உட்கொண்டு என்றுமாம். கறு - உள்ளே தணியாத கோபம்; உ-சாரியை. பி-ம்:-[1]கொண்டான். [2]காந்தலான். [3]இதில்.

28. குதித்தனன் பாரிடைக் குவடு நீறெழ
மிதித்தன னிராமனை விரைவி னெய்தினன்
மதித்திலன் பரதனின் மேல்வந் தான்[1]மதில்
பதிப்பெருஞ் சேனையின் பரப்பி னா[2]னெனா.

இதுவும் அடுத்த கவியும் ஒரு தொடர்.

(இ-ள்.) (இங்ஙனம் எண்ணிச் சீறி இலக்குமணன்), குவடு நீறு எழ மிதித்தனன்-அம்மலைச் சிகரம் பொடிபடும்படி (கொடிய விசையோடு) மிதித்து, பாரிடை குதித்தனன்-கீழே குதித்து, விரைவின் இராமனை எய்தினன்-விரைவாக வந்து இராமபிரானை அடைந்து (அவனை நோக்கி), 'பரதன்—, மதித்திலன் - (உனது பெருமையைச் சிறிதும்) மதிக்காமல், மதில் பதி பெரு சேனையின் பரப்பினன்-மதில் சூழ்ந்த அயோத்தி நகரத்திலுள்ள பெரிய சேனையின் தொகுதியையுடையவனாய், நின்மேல் வந்தான் - உன் மேல் (போருக்கு)வந்தான்', எனா-என்று கூறி, (எ-று.)—"கட்டி னன்...சொல்லினான்," என மேற்செய்யுளில் முடிபு காண்க.

பரப்பினன் - பரப்பினுடனே என்றுமாம். பி-ம் :—[1]மதிட், இதின். [2]என்றான். ஒரு பிரதியில் இப்பாடல் காணப்படவில்லை.

29.—அப்போது இலட்சுமணன் யுத்த சன்னத்தனாய் இராமனிடம் கூறத் தொடங்குதல்.

கட்டினன் சுரிகையுங் கழலும் பல்கணைப்
புட்டிலும் பொறுத்தனன் கவசம் பூட்டமைத்து

இட்டன னெடுத்தனன் வரிவி லேந்தலைத்
தொட்டடி வணங்கிநின் றினைய [1]சொல்லினன்.

(இ-ள்.) (பின்பு), சுரிகைஉம் கழல்உம் கட்டினன்-(இடையில்) உடைவாளையும் (பாதத்தில்) வீரக்கழலையுங் கட்டிக்கொண்டு, பல் கணை புட்டில்உம் பொறுத்தனன்-பல அம்புகளையுடைய (அம்பறாத்) தூணியையும் தாங்கி, கவசம் பூட்டு அமைத்துஇட்டனன்-போர்க்கவசத்தை (உடம்பிற்) பூட்டிக்கொண்டு, வரி வில் எடுத்தனன்-கட்டமைந்த வில்லை (க் கையில்) எடுத்துக்கொண்டு, ஏந்தலை அடிதொட்டு வணங்கி நின்று-இராமபிரானைத் திருவடிதொட்டு நமஸ்கரித்து (எழுந்து) நின்று, இனையசொல்லினன்-இவ்வார்த்தைகளைச் சொன்னான்; (எ-று.)—அவற்றை மேற் பன்னிரண்டு கவிகளிற் காண்க.

ஏந்தல்-ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர்;உயர்ந்தவனென்றுகாரணப் பொருள்: தொழிலாகுபெயரென்றுவது, அல் - கருத்தாப் பொருள் விகுதியென்றுவது இலக்கணங்கூறுக. தொடுதல்-கைகளாற் பரிசித்தல். திருவடிதொட்டுவணங்குதலும் ஒரு மரபு.
பி-ம்:—[1]சொல்லுவான். (1112)

30.—இதுமுதற் பன்னிரண்டு கவிகள்-ஒருதொடர்: இளையபெருமாள் வீரவாதமாகக் கூறுவன.

இருமையு [1]மிழந்தவப் பரத னேந்துதோள்
பருமையு [2]மன்னவன் படைத்த சேனையின்
பெருமையு [3]நின்னொரு பின்பு [4]வந்தவென்
ஒருமையுங் கண் [5]டினி யுவத்தி யுள்ளநீ.

(இ-ள்.) இருமைஉம்இழந்த-இம்மை மறுமைஎன்னும் இரண்டின் இன்பங்களையும் ஒருங்கேயிழந்த, அ பரதன்-அந்தப்பரதனது, ஏந்து தோள்-உயர்ந்த தோள்களின், பருமைஉம்-பருத்திருக்குந்தன்மையையும், அன்னவன் படைத்த-அவன் (தன்னுடையதாகப்) பெற்ற, சேனையின்-சேனையினது, பெருமைஉம்-பெருமையையும், நின் பின்பு வந்த-உன்பின்னே பிறந்த, ஒரு-தனியனை, என்-எனது, ஒருமைஉம் - ஒப்பின்மையையும், இனி-இப்பொழுது, கண்டு-பார்த்து, நீ—,உள்ளம்உவத்தி-மனம்மகிழ்வாய்;

பரதனது தோள்களின் பூரிப்பும் அவன்சேனையின் பெருந்தொகையும் சிறிதும்பயனில்லாதனவாம்படி யானொருவனே அவற்றை அழித்திடுவேனென்பதாம். பரதன் தமையனுக்குத் தீங்குசெய்யப் புக்கதாகவும், அதுகாரணமாக அவனைத் தான் அழித்துவிடுவதாகவுங் கருதினனாதலால், இலக்குமணன் பரதனை 'இருமையுமிழந்த பரதன்' என்றான். "இருமைவகை தெரிந்து" என்ற திருக்குறளிற்போல 'இருமை' என்றது-ஈண்டு எண்ணின்கண் நின்றது. ஒருமை - ஒற்றுமையுமாம். பி-ம்:—[1]இகழ்ந்த. [2]அன்னவர். [3]உன்னொரு, நின்னொடும். [4]நின்ற. [5]இனிது.

31. பட்டரெலாம் [1]பட்டபடும் பரும யானையின்
திட்ரெலா முருட்டின தேரு மீர்த்தன

குடரெலாந் திரைத்தன குருதி யாறுகள்
கடரெலா [2]மடுப்பன பலவுங் காண்டியால்.

(இ-ள்.) படர் எலாம் பட-பலவகைத்துன்பங்களும் உண்டாக, படும்-இறக்கிற, பருமம் யானையின்-பருமையையுடைய யானைகளாகிய, திடர் எலாம்-மேடுகளையெல்லாம், உருட்டின-உருட்டினவையாகியும், தேர்உம்-தேர்களையும், ஈர்த்தன-இழுத்துக்கொண்டனவாகியும், குடர் எலாம் திரைத்தன-குடல்களையெல்லாம் அலைத்துத் தள்ளுடவையாகியும், கடர் எலாம் மடுப்பன-கடல்முழுவதும் பாய்வனவாகியுமுள்ள, குருதியாறுகள் பலஉம்-இரத்தநதிகள் பலவற்றையும், காண்டி-(என்னாலுண்டாக இப்பொழுதே) பார்ப்பாய்; (எ-று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

யானைமுதலியவற்றைக் கொன்று விழுத்தலாற் குருதிப் பேராறுகள் பல தோன்றுமாறு யானொருத்தனே செய்வேனென்கின்றனன் இலக்குமணன். படரெலாம் பட-ஆட்களெல்லாரும் இறக்க என்றுங் கொள்ளலாம்: ஆட்கள்-பாகரும், பரிக்கோற்காரரும்; இவ்வுரைக்கு, படர்-வடசொல். பருமம்-அலங்காரமும், முதுகின் மேலிடுந் தவிசுமாம். குடர், கடர்-ஈற்றுப்போலிகள். அடுப்பன என்றும் பதம்பிரிக்கலாம். பி-ம்:—[1]படிபட, அடிப்பட. [2]நிரைப்பன, இரைப்பன. (*1114*)

32. கருவியுங் கைகளுங் கவச மார்பமும்
உருவின வுயிரினே டுதிரந் தோய்வில
[1]திரிவன சுடர்க்கணை [2]திசைக்கை யானைகள்
வெருவரச் [3]செய்வன காண்டி வீரநீ.

(இ-ள்.) சுடர் கணை-ஒளியையுடைய (எனது) அம்புகள், கருவி உம்-(எதிரிகளது) ஆயுதங்களையும், கைகள்உம்-கைகளையும், கவசம் மார்பம்உம்-கவசத்தைத்தரித்த மார்பையும், உயிரினோடு-(அவரவர்)உயிருடனே, உருவின-ஊடுருவிச்சென்றவையும், உதிரம் தோய்வில திரிவன-(அதிவேகத்தால் அவர்கள்) இரத்தமும் படுதலில்லாதபடி (எப்புறத்துஞ்) செல்வனவுமாய், கை-துதிக்கையையுடைய, திசை யானைகள்-(அஷ்ட) திக்கஜங்களும், வெருவர-அஞ்சும்படி, செய்வன-(கொடும்போர்) செய்பவற்றை, வீர-ரகுகுலவீரனே! நீ—, காண்டி-பார்ப்பாய்; (எ-று.)

நான் ஒருத்தனேயாக என்னம்புகள் எதிரிகளது ஆயுதத்தையும் கைகளையும், அறுத்துத்தள்ளுவனவும் மார்பின் கவசத்தைப்பிளந்து ஊடுருவிச்செல்வனவுமாகி இரத்தமும்படியாமல் அத்துணை இலகுவாகத் தொழில்செய்வதைக் காண்பாயாக என்கின்றனன் இலட்சுமணன். பி-ம்:—[1]தெரிவன. [2]திசைக்கண். [3]செல்வன, செல்வது. (*1115*)

33. கோட்கத் தேர்படு குதிரை தாவிய
ஆடகத் [1]தட்டிடைட் யலகை யற்றுகு
கேடகத் தட்க்கைகள் கவ்விக் [2]கீதத்தின்
நாட்க நடிப்பன காண்டி நாதநீ.

(இ-ள்.) தாவிய குதிரை படு-தாவிச்செல்லுந்தன்மையுடைய குதிரைக ளழியப்பெற்ற, கோடகம் தேர்-புதுமையான தேர்க ளின், ஆடகம் தட்டிடை-பொன்னினாலாகிய தட்டின்மேல், அலகை-பேய்கள், அற்று உகு கேடகம் தட கைகள் கவ்வி - அறுந்து விழுந்த கேடகமென்னும் ஆயுதத்தையேந்திய பெரிய (வீரர்கள்) கைகளை (த் தம்கைகளில்) எடுத்துக்கொண்டு, (அவற்றால் தாள மிட்டவண்ணம்), கீதத்தின்-இசைபாடுதலோடு, நாடகம்நடிப்பன-கூத்தாடுவனவற்றை, நாத-தலைவனே! நீ—காண்டி-பார்ப்பாய்.

தேர்த்தட்டில் என்னாற்கொல்லப்பட்டு இறந்துவீழ்ந்த வீரர் களின் கையிலுள்ள கேடகங்களை யெடுத்துப் பேய்கள் தாளமிட்ட வண்ணம் கூத்தாடுமாறு செய்யப்போகின்றேன், நீ காண் என் கின்றனன் இலக்குமண னென்க. கோடு அகம் தேர் எனப்பிரித்து-யானைக்கொம்பினாற்செய்த இடத்தையுடைய தேர்எனினுமாம்: "கோட்டிற்செய்த கொடுஞ்சி நெடுந்தேர்'' என்பது பொருநராற் றுப்படை. வளைந்த இடத்தையுடைய தேர் எனினும் அமையும். கோடகம்-கோஷமுமாம். கேடகம்-எதிரிகள் எறியும் படைக்கலங் களைத் தம்மேற்படவொட்டாது தடுக்குங் கருவி. அலகை நாடக நடிப்பன காண்டி என இவ்வாறு வருவது, புறத்துறையிற் பேய்க் குரவை எனப்படும். பி.ம்:—[1] தகட்டிடை. [2] கித்திடு, கித்திம. (1116)

34. பண்[1]முதிர் களிற்றொடு [2]பரதன் சேனையின்
எண்முத லறுத்துநா னிமைப்பி னீக்கலால்
விண்முது குளுக்கவும் வேலை [3]யாடையின்
மண்முது காற்றவுங் காண்டி வள்ளனீ.

(இ-ள்.) பண் முதிர்-அலங்காரம் மிக்க, களிற்றொடு-யானைக ளோடு கூடிய, பரதன் சேனையின்-பரதனது சேனையினுடைய, எண்-தொகுதியை, முதல்-வேருடனே, நான்—, இமைப்பின்-ஒரு மாத்திரைப் பொழுதினுள்ளே, அறுத்து நீக்கலால்-அறுத்து ஒழித்தலால், விண் முதுகு உளுக்கஉம்-(பாரமிகுதிபற்றி) வீர சுவர்க்கம் முதுகு நெளிக்கவும், வேலை ஆடையின் மண்-கடலை யாடையாகவுடைய நிலவுலகம், முதுகு ஆற்றஉம் - (சுமை யொழிந்து) முதுகை இளைப்பாற்றிக்கொள்ளவும், வள்ளல்-வரையா தருளுங் குணமுடையவனே! நீ—, காண்டி-பார்ப்பாய்; (எ-று.)

இப்பூலோகத்துப்பெருந்திரளாகவுள்ள சேனைகொல்லப்பட்டு வானுலகஞ்சேர்தலால், அவ்வானுலகம் சுமை மிகுதியால்முதுகு உளுக்க, மண்ணுலகம் பாரம் நீங்கி இளைப்பாறுமென்க. போரி லிறந்தவர் வீரசுவர்க்கம் புகுவரென்பது, நூற்றுணிபு. பரதன் சேனையின் எண்- "அறுபதினாயிரம் அக்குரோணி''. இமைப்பு-இமைப்பொழுதுக்குத் தொழிலாகுபெயர். வேலையாடையின்மண்-கடல்சூழ்ந்த பூமி. பி-ம்:—[1] முது. [2] பரந்த. [3] ஆடையிம். (1117)

35. நிவந்தவான் குருதியி னீத்த நீந்திமெய்
சிவந்த[1]சா தகரொடு சிறுகட் கூளியும்
கவந்தமு [2]முலகநின் கைய தாயதென்று
உவந்தன குனிப்பன காண்டி யும்பர்போல்.

(இ-ள்.) நிவந்த-வழிந்தொழுகிய, வான்குருதியின் நீத்தம்-பெரிய இரத்தவெள்ளத்திலே, நீந்தி-நீந்துதலால், மெய் சிவந்த-உடம்பு செந்நிறமடைந்த, சாதகரொடு-பூதகணங்களுடனே, சிறு கண் கூளிஉம்-சிறியகண்களையுடைய பேய்களும், கவந்தம்உம்-தலையற்ற உடற்குறைகளும்,—உலகம் நின்கையது ஆயது என்று-'நிலவுலகம்முழுவதும் உன்கைவசப் பட்டதாய்விட்டது' என்று, உம்பர்போல்-தேவர்கள் (மகிழ்தல்) போல, உவந்தன-மகிழ்ந்தனவாய், குனிப்பன-கூத்தாடுவனற்றை, காண்டி-(நீ) பார்ப்பாய்.

சிறுகண்-உடம்பினளவுக்கு ஒவ்வாதகண். கூளி-பெருங்கழுகுமாம். கவந்தம்-கபந்தமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; 'தொழிலுடன் கூடின தலையற்ற உடல்' என்றுபொருள். 'கவந்தங்குனிப்பன' என்றது, கோபாவேசத்தோடு விரைந்து போர்செய்துநின்ற வீரர்களது உடல்கள் பகைவரால் தலையறுபட்டபின்பும் சிறிது நேரம் கீழ்விழாது நின்றவாறே பதைபதைத்துக் கைகால்கள் துடிப்பனவற்றை; இனி, "பேரொத்தவீரயிரம் பேர்மடிந்தாற்பிறக்குங்கவந்த, நேரொத்தவாடும்", "ஆனையாயிரந் தேர்பதினாயிரமடர்பரியொரு கோடி, சேனைகாவலராயிரம் பேர்படிற்கவந்தமொன்றாடும்", "அநேக மாயிரம்பேர்படக் கவந்தமொன்றாடும்" என்றபடி சேனையில் மிகப்பலவுயிர்இறந்தபொழுது ஒருகவந்தம் எழுந்துநின்று ஆடு மென்பதை இங்குக் குறித்ததாகவுங் கொள்ளலாம். 'உலகம் நின்கையதாயது என்று உவந்தன குனிப்பன' என்றது-தற்குறிப்பேற்றம். நற்காரியத்துக்குத் தேவர் களித்தல், இயல்பு. உலகம் கையதானால் தேவர் மகிழ்வரென்பது யாவரும் அறியக்கூடிய பொருள். நிவந்த-மேலெழுந்த, அதிகப்பட்ட. சாதகரொடு என ஒரு உயர்திணையும், கூளியும் கவந்தமும் என இரண்டு அஃறிணைகளும் விரவி மிகுதியால் 'உவந்தனகுனிப்பன' என்ற அஃறிணைமுடிபு ஏற்றன. பி-ம்:—[1]சாதகத்தொடு, சாரதரொடு. [2]உலகும். (1118)

36. சூழிவெங் கடகரி துரக ராசிகள்
பாழிவன் புயத்திகல் வயவர் பட்டற
[1]ஆழிவெங் [2]குருதியா [3]லலைந்து வேலைகள்
ஏழுமொன் றாகிநின் [4]றிரைப்பக் காண்டியால்.

(இ-ள்.) சூழி-முகபடாத்தையணிந்த, வெம்-வெவ்விய, கடம் கரி-மதயானைகளும், துரக ராசிகள்-குதிரைக்கூட்டங்களும், பாழி வல் புயத்து-பெருமையையுடைய வலிய தோள்களையுடைய, இகல் வயவர்-போர்வீரரும், பட்டு அற-இறந்தொழிய,—ஆழி வெம் குருதியால்-(அவற்றினுடம்பினின்று பெருகிய) சமுத்திரம் போன்ற வெம்மையான இரத்தவெள்ளத்தால், அலைந்து-கலக்கப்பெற்று, வேலைகள் ஏழ்உம் ஒன்றுஆகிநின்று-ஏழுகடல்களும் ஒன்றுகூடி, இரைப்ப-ஒலிக்க, காண்டி-(நீ) பார்ப்பாய்; (எ-று.)—ஆல்-அசை.

நான் சதுரங்கசேனைகளை வெட்டிவீழ்த்தலால் இரத்தக்கடல் தோன்றி ஏழுகடலையும் ஒன்றாக்கிப் பேராரவாரஞ்செய்வதைக் காண்பாயென்கின்றனனென்க. [1]வீழி என்ற பாடத்திற்கு-வீழிப்

பழம்போன்ற என்றும், வீழ்தலையுடைய என்றும் உரைக்கலாம். [3]அலேந்த என்றபாடத்திற்கு-அலையப்பெற்ற என்று உரைக்க. பி-ம்:—[2]குருதியாறு. [3]அழிந்த. [4]இரைக்கக். (1119)

37. ஆளற [1]வலங்குதே ரழிய வாட்வர்
வாளற வரிசிலே துணிய [2]மாக்கரி
தாளறத் தலேயறப் புரவி [3]தாளொடும்
தோளற [4]வடிக்கணே தொடுப்பக் காண்டியால்.

(இ-ள்.) ஆள் அற—காலாள் வீரர்கள் அறுபடவும், அலங்கு தேர் அழிய-அசைகின்ற தேர்கள் அழியவும், ஆடவர் வாள் அற-(அவற்றில் ஏறிய) வீரர்களது வாளாயுதங்கள் துணிபடவும், வரி சிலே துணிய-கட்டமைந்த விற்கள் அறுபடவும், மாகரி புரவி தாள் அற தலே அற-பெரியயானேகளும் குதிரைகளும் கால்கள் அறுபடவும் தலேகள் அறுபடவும், தாளொடுஉம் தோள் அற-(அவற்றில் ஏறிய வீரர்களது)கால்களும் தோள்களும் அறுபடவும், வடிகணே தொடுப்ப - கூரிய அம்புகளே (நான்) பிரயோகிக்க, காண்டி-பார்ப்பாய்; (எ-று.)

'ஆடவர்' என்பதை மீண்டும் எடுத்து 'தாளொடுந் தோளற' என்பதனேடுங் கூட்டுக. பி-ம்:—[1]வயங்கு. [2]மாதலி. [3]தாரொடும், [4]வடிகணே. இச்செய்யுள் "தழைத்த" என்ற அடுத்தபாடலுக்குப் பின் சிலபிரதியிற் காணப்படுகின்றது;சிலபிரதியி லில்லே. (1120)

38. [1]தழைத்தவான் [2]சிறையன தசையுங் கவ்வின
அழைத்தவான் பறவைக ளலங்கு பொன்வடிம்பு
இழைத்தவான் பகழிபுக் [3]கிருவர் மார்பிடைப்
புழைத்தவான் பெருவழி [4]போகக் காண்டியால்.

(இ-ள்.) தழைத்த வான் சிறையன-செழித்த பெரிய இறகுகளேயுடையனவும், அலங்கு பொன் வடிம்பு இழைத்த-அசைந்து ஒலிசெய்கிற கரும்பொன்னினுல் விளிம்பு அமைக்கப்பெற்றவையும் ஆகிய, வான்பகழி-சிறந்த (என்) பாணங்கள், இருவர் மார்பிடை-(பரதன் சத்துருக்கினன்என்னும்) அவ்விரண்டுபேரது மார்பிலே, புக்கு-தைத்து, தசைஉம்கவ்வின-சதையைக் கௌவிக் கொண்டவையும், வான் பறவைகள் அழைத்த-ஆகாயத்திற்செல்லும்(கழுகுமுதலிய) பறவைகளே (விருந்துண்ண) அழைத்தவையுமாய், புழைத்த வான்பெரு வழி-(தாம்புக்குத்) துளேத்துண்டாக்கின மிக்க பெருவழியாக, போக - ஊடுருவிச்செல்ல, காண்டி-பார்ப்பாய்; (எ-று.)

பாணங்கள் பரத சத்துருக்கினர்களின்மார்புகளேத் துளேத்து வழியுண்டாக்கிக் கழுகு முதலிய தசையுண்ணும் விலங்குகளே யழைப்பனபோலப்பேரொலிசெய்தவண்ணம்உருவிச்செல்வதைக் காண்பாயாக என்கின்றனன் இலட்சுமண னென்க. விசையொடு செல்லுதற்காக அம்புகளுக்கு இறகுகட்டுதல் இயல்பாதலால், 'தழைத்த வான்சிறையன' எனப்பட்டது, இனி இப்பாட்டுக்கு-நன்கு பரப்பிய பெரிய சிறகுகளேயுடையவையும் தம் மினத்தைக் கூவி யழைத்தவையுமாகிய பெரிய (கழுகு முதலிய) பறவைகள் என் அம்புகள் இருவர் மார்பிடையிலே புக்குத் துளேத்த பெரு

வழியில் நுழைந்து தசை கவ்வினவாய்ச் செல்லக் காண்பாய்என உரைப்பினும் அமையும். தசை - இலக்கணப்போலி. இருவர்- தொகைக்குறிப்பு: பரதனுக்குத் துணையாய் உடன் நின்றதுபற்றி சத்துருக்கினன்மேலும் பகைமை பாராட்டப்பட்டது. வான்பெரு- ஒருபொருட்பன்மொழி. பி-ம்:—[1] தழைத்தன. [2]சிறையின. [3]ஈரும். [4]போவக், போல்வ. (1121)

39. ஒரு[1]மகள் காதலி னுலகை நோய்செய்த
பெரு[2]மக னேவலிற் பரதன் ருன்பெறும்
இருநில மாள்கைவிட் டின்றென் னேவலால்
அருநர காள்வது காண்டி யாழியாய்.

(இ-ள்.) ஒருமகள்காதலின்-(கைகேயியென்னும்)ஒருபெண்ணினிடத்து ஆசையால், உலகை நோய்செய்த - உலகமுழுவதையும் வருத்திய, பெருமகன்-தசரதசக்கரவர்த்தியினது, ஏவலின்-கட்டளையினால்,பரதன்-, தான் பெறும்-தான்பெற்ற, இருநிலம்-பெரிய பூமியை, ஆள்கை-ஆளுதலை, விட்டு-நீங்கி, இன்று-இப்பொழுது, என் ஏ வலால்-எனது அம்பின் வலியால், அரு நரகு ஆள்வது- மீளுதற்கரிய நரகலோகத்தை அடையப்போவதை, ஆழியாய்- ஆஜ்ஞாசக்கரமுடையவனே! காண்டி-பார்ப்பாய்; (எ-று.)

பரதனைத் தமையனுக்குத் துரோகஞ் செய்யவந்தவனென்று கருதியதுபற்றி, இலக்குமணன் 'அருநரகாள்வது' என்கிறான். வல்-வலி. பி-ம்:—[1]மகன். [2]மகள். (1122)

40. வையகந் துறந்துவந் தடவி வைகுதல்
எய்திய துனக்கென [1]நின்னை யீன்றவள்
நைதல்கண் டுவந்தவ [2]ணவையி னோங்கிய
கைகயன் மகள்விழுந் [3]தரற்றக் காண்டியால்.

(இ-ள்.) 'வையகம் துறந்து-இராச்சியத்தை விட்டு, அடவி வந்து வைகுதல்-வனத்தில் வந்து தங்குதல், உனக்கு எய்தியது- உனக்கு நேர்ந்ததே,' என-என்று, நின்னை ஈன்றவள் நைதல்-உன்னைப் பெற்றவளான கௌசலியை வருந்துதலை, கண்டு-பார்த்து, உவந்தவள்-மகிழ்ந்தவளான, நவையின் ஓங்கிய கைகயன் மகள்- பழியில்மிக்க கைகேயி, விழுந்து அரற்ற-(அம்மகிழ்ச்சியொழிந்து புத்திரசோகத்தால்) கீழ்விழுந்துகதற,காண்டி-பார்ப்பாய்;(எ-று.) —கைகேயி தன்மகனையிழந்ததனால் தரையில் வீழ்ந்து அழக் காண்பா யென்கின்றனன் இலக்குமணன். பி-ம்:—[1]உன்னை. [2]நகையினோக்கிய, நன்மை நோக்கிய. [3]அலறக். (1123)

41. அரஞ்சுட [1] வழனிமி ரலங்கல் வேலினுய்
ரிரஞ்சொரு [2]நொடியிலிவ் வனிகவேலையை
உரஞ்சுடு வடிக்கணை யொன்றில் வென்றுமுப்
புரஞ்சுடு மொருவனிற் பொலிவென் யானென்ருன்.

(இ-ள்.) அரம் சுட-அரமென்னுங் கருவி (அராவி) வருத்திக் கூர்செய்தலால், அழல் நிமிர்-நெருப்பின் தன்மை [கொடுமை] மிக்க, அலங்கல் வேலினய்-வெற்றி மாலையைத் தரித்த வேலாயுதத்தையுடையவனே! விரஞ்சு-விரைந்து, ஒரு நொடியில்-ஒரு மாத்திரைப் பொழுதிலே, இ அனிகம் வேலையை-இந்தச் சேனா சமுத்திரத்தை, உரம் சுடு வடி கணை ஒன்றில்- (பகைவர்களது) வலிமையை அழிக்குந் தன்மையுள்ள கூரியதோ ரம்பினால், யான்—, வென்று-சயித்து, முபுரம் சுடும் ஒருவனின்-திரிபுரத்தை எரித்தழித்த ஒப்பற்ற உருத்திர மூர்த்திபோல, பொலிவென்-விளங்குவேன், என்றான்-என்றுகூறினான், (இலக்குமணன்); (எ-று.)

அரம்-வாள் விசேடம்; "வாளரந் துடைத்தவைவேல்" என்றார், சிந்தாமணியாரும். சுடுதல்-வருத்துதலாதலை "ஒளிவிடுந் துன்பஞ், சுடச்சுட நோற்கிற்பவர்க்கு" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. 'சுட்' என்பதற்கேற்ப 'அழல் நிமிர்' என்றார். அலங்கல்-அசைதல்: மாலைக்கு ஆகுபெயர். விரஞ்சு-விரைந்து; போலி. முப்புரஞ்சுடுமொருவன் என்பதில் அடங்கிய கதை :-தாரகாசுரனது புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி தாரகாட்சன் கமலாட்சன் என்ற அசுரர்கள் மூவரும் அரும்பெருந் தவஞ்செய்து பெருவரங்கள் பெற்று மயனென்பவனால் சுவர்க்கம் மத்தியம் பாதாளம் என்ற மூவுலகங்களிலும் முறையே பசும்பொன் வெண்பொன் கரும்பொன் என்ற இவற்றால் அரண்வகுக்கப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்குந் தன்மையுடைய மூன்று பட்டணங்களைப் பெற்று மற்றும் பல அசுரர்களோடும் அந்நகரங்களுடனே நினைத்தவிடங்களிற் பறந்து சென்று பாழாக்கி வருகையில், அவ்வுபத்திரவத்தைப் பொறுக்க மாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும், சந்திரசூரியர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்கு வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், பொன்மயமான மகாமேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேஷனை நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகு அமைந்து அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், மற்றைத் தேவர்களைப் பிற போர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்த சன்னத்தனாகிச் சென்று போர் செய்கையில், தேவர்கள் இறுமாப்புக் கொள்ள, அதனையுணர்ந்த சிவபெருமான் சிந்து புன்னகை செய்து அசுரர்களைப் பட்டணங்களோடு எரித்திட்டனனென்பதாம். பி-ம்:—[1]எழ. [2]நொடியினில். (*1124*)

42.—இது முதல் ஆறுகவிகள் - கடுஞ் சீற்றங்கொண்ட இலக்குமணனுக்கு இராமன் சமாதானங் கூறுவன.

இலக்குவ வுலகமோ ரேழு மேழுநீ
கலக்குவ னென்பது கருதி னுலது
விலக்குவ [1]தரிதது விளம்பல் வேண்டுமோ
[2]புலக்குரித் தொருபொருள் புகலக் கேட்டியால்.

ஏழு கவிகள் - ஒரு தொடர்.

(இ-ள்.) இலக்குவ-லக்ஷ்மணனே! நீ—, உலகம் ஓர் ஏழ்உம் ஏழ்உம்-உலகம் பதினான்கையும், கலக்குவன் என்பது-கலங்கச் செய்வேனென்ற எண்ணத்தை, கருதினல்-எண்ணினால், அது விலக்குவது அரிது-அத்தொழில் (யாவர்க்கும்) தடுத்தற்கு அரிய தாம்: அது விளம்பல் வேண்டும்ஓ-அதைப்பற்றிக் கூறவேண்டு வதுண்டோ? [கூறுமலே யார்க்கும் பிரசித்தமாகத்தெரியும் என்ற படி]; (அது நிற்க, இப்பொழுது), புலக்கு உரித்து ஒரு பொருள்-அறிவுக்குஏற்றதொரு செய்தியை, புகல-(யான்) சொல்ல, கேட்டி-(நீ) கேட்பாய்; (எ-று.)—ஆல்-அசை.

'புலத்துக்கு' என்பது அத்துச்சாரியை தொக்கு 'புலக்கு' என நின்றது: "கல்லார்ப் பிணிக்கும்" என்ற திருக்குறளில் 'நிலக்கு என்பது-செய்யுள் விகாரம்' என்றார் பரிமேலழகரும். பி-ம்:–[1] அரிதுநீ. அருமையால். [2] புலக்குரி. (1125)

43. நங்குலத் துதித்தவர் [1] நவையு ணீங்கினர்
எங்குலப் புறுவர்க ளெண்ணின் யாவரே
தங்குலத் [2] தொருவருந் தரும [3] நீங்கினர்
பொங்குலத் திரளொடும் பொருத தோளினய்.

(இ-ள்.) பொங்கு - விளங்குகிற, திரள் உலத்தொடுஉம்-திரண்ட கற்றூணுடனே, பொருத-மாறுபட்ட [ஒத்த என்றபடி], தோளினய்-தோள்களை யுடையவனே! நம் குலத்து உதித்தவர்-நமது குலத்திற் பிறந்தவர்களாகிய, நவையுள் நீங்கினர்-குற்றத் தின நீங்கிய அரசர்கள், எங்கு உலப்புஉறுவர்கள்-எவ்வாறு அள விட்டு முடிக்கப்படுவர்?[அளவிறந்தவர்என்றபடி]; (அவர்களுள்), எண்ணின்-ஆலோசிக்குமிடத்து, தம் குலத்து ஒருவு அருதருமம் நீங்கினர்-தமது குலத்திற்கு நீங்கவொண்ணாத அறத்தினின்று நீங்கினவர்,யாவர்ஏ-யார்(உளர்)?[எவரும்இல்லைஎன்றபடி];(எ-று.)

நம் குலத்தவர் எவரும்அறத்திற்கு மாறானநெறியிற்செல்லா ரென்று ஸ்ரீராமன் பொதுவாகக் கூறுகின்றான். "நங்குலக்குரவர் கள்நவையினீங்கினார்,...எங்குலப்புறுவரென்றெண்ணி நோக்கு வேன்" எனத் தசரதன் வார்த்தையிலும் (கீழ் மந்திரப் படலத் தில்) வந்துள்ளது. 'உலத்திரளொடும்' என்பது, மாற்றப்பட் டது. பி-ம்—[1] நவைவக்கண். [2] ஒருவரு. [3] நீங்கிலார். (1126)

44. எனைத்துள மறையவை யியம்பற் [1] பாலன
பனைத்திரள் [2] கரக்கரிப் பரதன் செய்கையே
[3] அனைத்திற [4] மல்லன [5] வல்ல [6] வன்னது
நினைத்திலை யென்வயி [7] னேய நெஞ்சினல்.

(இ-ள்.) பனை திரள் கரம்-பனைமரம் போன்ற திரண்ட துதிக் கையையுடைய, கரி-யானைச் சேனையையுடைய, பரதன்-பரதனது, செய்கைஏ-செயல்களே, மறை எனைத்து உள அவை இயம்பற் பாலன-வேதங்கள் எவ்வளவு உள்ளனவோ அவையெல்லாஞ்

சொல்லத்தக்க தன்மையுள்ளன; அணைதிறம் அல்லன அல்ல-(நீ சொல்லும்) அத்தன்மையனவான தகுதியற்ற காரியங்கள் அல்ல; அன்னது-அவ்வுண்மையை, என்வயின் நேயம் நெஞ்சினால் நினைத்திலை-என்னிடத்து அன்பு மிகுதியையுடைய மனத்தினால் (நீ) எண்ணியறிந்தாயில்லை; (எ-று.)

உலகத்துக்கெல்லாம் ஒழுக்கம் வரையறுத்துக் கூறுகிற வேதங்கள் எடுத்துக் காட்டத்தக்கவை பரதனொழுக்கங்களென அவற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறியவாறு: இதனால், வேதத்தின் கொள்கைக்கு மாறான செயல் பரதனிடம் இராதென்று எடுத்துக் கூறினன் இராமனென்க. ஏ-தேற்றம். அணை-அகரச்சுட்டின் மரூஉவென்பர்; தொல்காப்பியத்தில் "அணை நிலை வகையோடு" என்றவிடத்து, 'அணை என்றது-சுட்டு நிலை' எனவுரைத்தார் நச்சினார்க்கினியரும். பி-ம்:—[1]பாலவோ. [2]கைக். [3]அணைத்தறம். [4]வல்லன. [5]தூய்ய, ஐய. [6]நின்னது. [7]நேச. (1127)

45. பெருமக [1]னென்வயிற் பிறந்த காதலின்
வருமென [2]நினைகையு மண்ணை யென்வயின்
தருமென [2]நினைகையுந் [3]தவிரத் தானையால்
பொருமென நினைகையும் புலமைப் பாலதோ.

(இ-ள்.) '(பரதன்), பெருமகன் என்வயின் பிறந்த காதலின் - தமையனான என்னிடத்து உண்டான அன்பினால், வரும்-(இங்கு) வருவான்', என-என்று, நினைகைஉம்-எண்ணுதலும், 'மண்ணை-இராச்சியத்தை, என்வயின்-என்னிடத்து, தரும்-கொடுப்பான்,' என-என்று, நினைகைஉம்-எண்ணுதலும், தவிர-ஒழிய, 'தானையால்-சேனைகளோடு, பொரும்- (என்னுடன்) போர் செய்வான்,' என-என்று, நினைகைஉம்-எண்ணுதலும், புலமை பாலதுஓ-அறிவின் பாற்பட்டதாகுமோ? [அன்று என்றபடி]; (எ-று.)

பரதன் இப்பொழுது வருதலை என்னிடத்து அன்பால் வருவதாகவும் இராச்சியத்தை எனக்குக் கொடுக்க வருவதாகவும் கருதுவது அழகேயொழிய, போர் செய்ய வருவதாகக் கருதுதல் அறிவுடைமைக்குச் சிறிதும் ஏற்றதன்றென்பதாம். பெருமகன்-சக்கரவர்த்தி குமாரனான பரதன்; அரசாளும் பெருமைக்கு உரியனான பரதன், பெருமைக்குணமுடையவனான பரதன் என்னவுமாம்: பி-ம்:—[1]ஏவலின். [2]நினைக்கையும். [3]தவிர்ந்து, தவிர்த்துத். (1128)

46. பொன்னெடும் பொருகழற் பரதன் [1]போந்தனன்
நன்னெடும் [2]பெரும்படை நல்க [3]லன்றியே
என்னெடும் பொருமென வியம்பற் பாலதோ
மின்னெடும் பொருவுற [4]விளங்கும் வேலினாய்.

(இ-ள்.) மின்னொடுஉம் பொருவு உற-மின்னலோடு ஒப்ப, விளங்கும்-பிரகாசிக்கிற, வேலினாய்-வேற்படையையுடையவனே!

பொரு கழல்-போருக்குரிய [வீரத்தை விளக்குகிற] கழலென்னுங் காலணியையுடைய, பரதன்—, போந்தனன்-(இங்கு) வந்து, நல் நெடு பெரு படை-சிறந்த மிகப்பெரியசேனையை, பொன்னொடுஉம்-அரசாட்சிச் செல்வத்துடனே, நல்கல் அன்றிஏ-(எனக்குக்) கொடுப்பதல்லாமல், என்னொடுஉம் பொரும்என-என்னோடு போர் செய்வானென்பது, இயம்பற்பாலது ஓ-சொல்லத்தக்க தகுதியுடையதோ? [அன்று என்றபடி]; (எ-று.)

பரதன் பொருமென நினைகையும் புலமைப்பாலதன்று எனக் கீழ்க் கூறியதனால், அப்படிப்பட்ட செயலை வாயினாற் சொல்லுவது எங்ஙனம் தகுமென்கின்றான் இராமனென்க. பொன்னொடும் பொரு கழல் என எடுத்து, பொன்னினாற்_பொருந்திய வீரக்கழலென்பாரும் உளர்; இவ்வுரைக்கு, 'ஒடு' உருபு-'ஆல்' உருபின் பொருளது:உம்-இசைநிறை. போந்தனன்-புகுந்தனன் என்பதன் மரூஉ. பி-ம்:—[1]போந்துதன், போந்துதான், போகத்தான். [2]படைநிலம். [3]இன்றியே. [4]விளங்கு, இலங்கு, (1129)

47. சேணுயர் தருமத்தின் [1]றேவைச் செம்மையின்
ஆணியை யன்னது நினைக்க [2]லாகுமே
பூணியன் மொய்ம்பினாய் போந்த தீண்டெனைக்
காணிய நீ[3]யிது [4]பின்னுங் காண்டியால்.

(இ-ள்.) பூண் இயல் மொய்ம்பினாய்-ஆபரணம் பொருந்திய தோள்களையுடையவனே! சேண் உயர் தருமத்தின் தேவை-மிகச் சிறந்த தருமத்துக்கு உரிய தெய்வத்தின் வடிவமானவனும், செம்மையின் ஆணியை-நன்மைக் குணமாகிய தேரை நிலை நிறுத்தும் அச்சாணிபோலுள்ளவனுமாகிய பரதனைப் பற்றி, அன்னது நினைக்கல் ஆகும்ஏ-(நீ குறித்த) அவ்விதமாக நினைத்தல் தகுதியாமோ? [ஆகாது]: ஈண்டு போந்தது-(அவன்) இங்கு வந்தது, எனை காணிய-என்னைப் பார்க்கும் பொருட்டாம்; இது நீ பின்உம் காண்டி-இதனை நீ பின்பும் (கண்கூடாகப்) பார்ப்பாய்; (எ-று.)—ஆல்-தேற்றம்: அசையுமாம்.

'தருமத்தின் தேவு, செம்மையினாணி' எனப் பரதனைக் குறிக்குஞ்சொற்கள், அந்தப் பரதன் தருமத்திற்கு மாறாக நம்மீது படையெடுத்து வரானென்ற பொருளை நிலைநிறுத்தும்: கருத்துடையடைகொளி. தருமத்தின் தேவு-தருமதேவதை.தேவு-'தேவ' என்னும் வடசொல்லின் திரிபு: இது தமிழ்மொழி யென்பது, நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. செம்மையின் ஆணி-ஏகதேசவுருவகம். இனி, நடுவுநிலைமையைத்தாங்குபவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆணி-உரையாணி யென்றுருமுளர். ஏ-எதிர்மறை. பூணியன் மொய்ம்பினாய்-அணிகலமாகப் பொருந்திய வலிமையையுடையவனே என்றுங் கொள்ளலாம். காணிய-எதிர்கால வினையெச்சம். பி-ம்:—[1]கோவை, அறிவை, சேர்வை. [2]ஆகுமோ. [3]அது. [4]பின்னைக். (1130)

48.—அப்போது சேனையை நிறுத்திவிட்டுப் பரதன் தம்பியுடன் இராமனை யணுகுதல்.

என்றன னிளவலை நோக்கி யேந்தலும்
நின்றனன் பரதனு நிமிர்ந்த [1]சேனையைப்
பின்றரு கென்றுதன் [2]பிரிவில் காதலின்
தன்றுணைத் தம்பியுந் தானு முந்தினன்.

(இ-ள்.) ஏந்தல்உம்-ஸ்ரீராமனும், இளவலைநோக்கி-தம்பியாகிய இலக்குமணனைப்பார்த்து,என்றனன்-என்று(இவ்வாறு)சொல்லி, நின்றனன்-(பரதன் வருகையை எதிர்பார்த்து) நின்றான்; பரதன் உம்—, நிமிர்ந்தசேனையை-மிகுந்த (தனது) சேனையை, பின் தருக என்று-பிறகு கொணர்ந்துவரட்டுமென்று சொல்லி, தன் பிரிவு இல் காதலின்-தன்னினின்றும் பிரிதலில்லாத அன்பையுடைய, தன் துணை த்தம்பிஉம்-தனக்குத் துணைவனான தம்பியாகிய சத்துருக்கினனும், தான்உம்-தானுமாக,முந்தினன்-முற்பட்டு வந்தான்;

பெரியோர் சன்னிதானத்தில் ஆடம்பரத்தோடு செல்லுதல் முறையன்றாதலால்,சேனையைநிறுத்திவிட்டுத் தம்பியுடன்பரதன் சென்றனனென்க. பின்தருகென்று-பின்கொணர்வாயாகவென்று (படைத்தலைவனுக்கு அல்லது சுமந்திரனுக்கு) நியமித்து என்ற படி. இனி, பின்தருதல்-பிற்படுதலெனக்கொண்டு, பின்தருக-பின்னே நிற்கட்டுமெனக்கூறுதலும் ஒன்று. முதலடிக்கு-இளவலை நோக்கி யேந்தலும், என்றனனாய் நின்றனன்-பேச்சை நிறுத்தி நின்றானென்னலுமாம். தம்பியும்தானும்முந்தினன்-பால்விரவாது எண்ணிச் சிறப்பினால் ஒரு முடிபுபெற்றது. பி-ம்:—[1]தானையை. [2]பிரிவுக். (1131)

49.—இராமன் பரதனுருவத்தை முடிய நோக்குதல்.

தொழுதுயர் கையினன் றுவண்ட மேனியன்
அழு[1]தழி கண்ணின னவல மீதென
எழுதிய படிவமொத் தெய்து வான்றனை
முழு[2]துணர் சிந்தையான் முடிய நோக்கினன்.

(இ-ள்.) தொழுது உயர்கையினன்-தொழுதபடி உயர்ந்துள்ள [உச்சிமேல் வைத்துக்கூப்பிய] கைகளையுடையவனும், துவண்ட மேனியன்-தளர்ந்த உடம்பை யுடையவனும், அழுது அழி கண்ணினன்-(இடைவிடாது) புலம்புதலாற் பொலிவழிந்த கண்களை யுடையவனும், அவலம்ஈது என-துன்பத்தின் வடிவம் இதுதானென்று, எழுதிய-எழுதிக்காட்டின,படிவம்-உருவத்தை,ஒத்து—, எய்துவான்தனை-வருபவனுமான பரதனை, முழுது உணர் சிந்தையான்-எல்லாவற்றையுமறிந்த திருவுள்ளத்தையுடைய இராமபிரான்,முடிய நோக்கினன்-முடிமுதல் அடிவரையிலும் முழுவதும் நன்றாகப் பார்த்தான்; (எ-று.)

தவசிகட்குஉரிய காய் கிழங்குகளையே புசித்தலால் பரதன் துவண்ட மேனியனாயினன். அவலமீதென எழுதியபடிவமொத்

தெய்துவான் என்றதை "பிரிவெனும் துயருருவு கொண்டாலன பிணியாள்" என்று காட்சிப்படலத்துவருவதனோடு ஒப்பிடுக. கண்ணாற்காணுதற்கு முன்னமே அந்தப் பரதனது கருத்தை இப்படிப்பட்டதென்று அறிந்தவனென்பார் 'முழுதுணர்சிந்தையான்' என்றும், தான் மனத்தினாற் கண்டறிந்து கூறியபடியே பரதன் நிலையுள்ளதென்பதனைக்கண்ணினாற் காணலானானென்பார் 'முடிய நோக்கினான்' என்றுங் கூறினர். தொழுது உயர்கை-தலைமேற் கூப்பிய கையெனினுமாம். முழுதுணர்சிந்தையான்-ஸர்வஜ்ஞன்; திரிகாலஞானி. பி-ம்:—[1] இழி. [2] உயர். (1132)

50.—இராமன் இலக்குமணனை நோக்கி 'பரதனது போர்க்கோலத்தைக் காண்' என்று பரிகாசமாகச் சொல்லுதல்.

கார்ப்[1]பொரு [2]மேனியக் [3]கண்ணன் காட்டினான்
ஆர்ப்புறு வரிசிலை யிளைய [4]வையநீ
தேர்ப்பெருந் தானையப் பரதன் சீறிய
போர்ப்பெருங் கோலத்தைப் பொருந்த [5]நோக்கெனா.

(இ-ள்.) (அங்ஙனம் நோக்கின), கார்பொரு மேனி அ கண்ணன்-காளமேகத்தையொத்த திருமேனியையுடைய அவ்விராமபிரான்,—(இலக்குமணனை நோக்கி), 'ஆர்ப்புஉறுவரி சிலை-ஆரவாரித்தல்மிக்க கட்டமைந்த வில்லையுடைய, இளைய-தம்பியே! ஐய-! தேர் பெருதானை - தேர்முதலிய பெரியசேனையையுடைய, அ பரதன்—, சீறிய-(நம்மேற்) கோபித்து வந்த, போர் பெரு கோலத்தை-போருக்குஉரியபெருமிதத்தோடு கூடிய வடிவத்தை, நீ—,பொருந்த நோக்கு-நன்றாய்ப் பார்', எனா-என்று சொல்லி, காட்டினான்—; (எ-று.)

பொருந்தநோக்கு என்றது-பொருந்தா நோக்கால் மாறி நினைத்தாய்: பொருந்தநோக்கினால் உண்மைநிலை வெளிப்படையாகப் புலனாமென்ற கருத்தைக் காட்டும். "கண்ணனைக் கண்ணினோக்கிக் களிந்தனன்" எனக் கீழ்க் கங்கைப்படலத்தும் வந்தது. பி-ம்:—[1] பெரு. [2] மேனியன். [3] கண்ணில். [4] ஐயனை. [5] நோக்கென்றான்.

51.—இலட்சுமணன் நிலைமாறி நிற்றல்.

எல்லொடுங் கியமுகத் திளவ னின்றனன்
மல்லொடுங் கியபுயத் தவனை வைதெழும்
சொல்லொடுஞ் சினத்தொடு முணர்வு சோர்தர
வில்லொடுங் [1]கண்ணநீர் [2]நிலத்து வீழவே.

(இ-ள்.) (அங்ஙனம் இராமன் குறிப்பிட்டுச் சொல்லிக்காட்டிய வளவில்), இளவல்-(உய்த்துநோக்கிய) இலக்குமணன்,—மல் ஒடுங்கிய புயத்தவனை-(தவத்தை மேற்கொண்டமையால்)வலிமை குன்றிய தோள்களையுடைய பரதனை, வைது எழும்-(முன்பு) நிந்தித்து வெளிப்பட்ட, சொல்லொடுஉம்-சொற்களும், சினத்தொடு உம்-(இங்ஙன் பழிச்சொல்தோன்றுமாறு அவன்மீது உண்டான) கோபமும், உணர்வு-(தனது) அறிவும், சோர்தர-தளர்ந்தொழிய

வும்,-வில்லொடு-உம்-(பரதனை யெதிர்க்குமாறு தன்கையிலெடுத்த) வில்லும், கண்ணநீர்-(பாகவதோத்தமனான பரதன் திறத்துத் தீங்கு நினைத்தோமே என்ற இரக்கத்தால் வெளிப்படுகிற)கண்ணீரும், நிலத்து வீழ-பூமியில் விழவும்,-எல் ஒடுங்கிய முகத்து-(வீராவேசத்தால் முன்பு உண்டான முகப்) பொலிவுமழுங்கிய முகத்துடனே, நின்றனன்—; (எ-று.)

பரதனைப் பழித்த சொல்லும் சினமும் நீங்கவும், அறிவு அழியவும்,வில் நழுவவும்,கண்ணீர்வழியவும் இளையபெருமாள் நின்றனனென்க. 'வைதெழுஞ் சொல்லொடுஞ் சினத்தொடு முணர்வு சோர்தர,' 'வில்லொடுங் கண்ணநீர் நிலத்துவீழ' என்ற இடங்களில், அறிஞர் அகமகிழுமாறு சோர்தல் தொழிலுக்கும் வீழ்தல் தொழிலுக்கும் தனித்தனி உடனிகழ்ச்சிகூறியது-உடனவிற்சியணிகளின்பாற்படும். எல்-இடைச்சொல்; இது, தொல்காப்பியமுடையார் கருத்து. மல் ஒடுங்கிய-வலிமைதங்கிய எனினுமாம். பி-ம்.—[1]கண்ணினீர். [2]நிலத்தின். (1134)

52.—அங்குத் தோன்றிய பரதன் வருணனை.

கோதறத் தவஞ்செய்து குறிப்பி னெய்திய
நாதனைப் [1]பிரிந்தன [2]ளலத்தி [3]னீங்கினுள்
[4]வேதனைந் திருமகண் மெலிகின் ருள் [5]விடு
தூதெனப் பரதனுந் தொழுது [6]முன்சென்ருன்.

(இ-ள்.) கோது அற-குற்றமில்லாமல், தவம்செய்து-, குறிப்பின் எய்திய-(தன்) கருத்தின்படி அடைவதாயிருந்த, நாதனை-கணவனான ஸ்ரீராமனை, பிரிந்தனள்-(தவம் முற்றுப்பெறுங் குறையால்) நீங்கி, நலத்தின் நீங்கினுள்-(அதனால்) எல்லா நன்மைகளினின்றும் நீங்கினவளாய், வேதனை மெலிகின்றாள் - துன்பத்தால் வாடுகின்றவளான, திருமகள்-இராச்சியலக்ஷ்மி, விடு-(அத்தலைமகனிடம்) அனுப்பின, தூது என-தூதன்போல, பரதன்உம்—, தொழுது-அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, முன் சென்றான்-(இராமனது) முன்னே சென்றான்; (எ-று.)

பரதன் இராமபிரானை இராச்சியத்தையாளுமாறு மீட்டு அழைத்துக்கொண்டு செல்லவேணுமென்ற கருத்துடனே வந்துள்ளானுதலின், அவனை, 'நாதனைப்பிரிந்து நலத்துநீங்கி வேதனைப்பட்டு மெலியும் இராச்சியலட்சுமியின் தூதுவன்போல்வான்' என வருணித்தார்: தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. இராமனைப்போன்றவர் ஆளுபவராகஅமைவது தவத்தின்பயனாலன்றி நிகழாதென்பது, 'தவஞ்செய்து குறிப்பினெய்தியநாதன்' என்பதனாற் பெறப்படும். நாதனைப்பிரிந்த மடந்தை நலநீங்கி வேதனைப்படுதல், இயல்பு. பி-ம்:—[1]பிரிந்துதன். [2]நலத்து. [3]நீங்கிய. [4]மேதினித் திருமகள், வேதனைப் புவிமகள், வேதனைப் பூமகள். [5]விடுந் [6]தோன்றினுன். (1135.

53.—இராச்சியத்தை விட்டுவந்தது குறித்து இராமனை வெறுத்த வண்ணம் பரதன் அப்பிரானது திருவடிகளில் வீழ்தல்.

அறந்தனை நினைந்திலே [1]னருளு நீத்தனன்
துறந்தனன் [2]முறைமையை [3]யென்னுஞ் சொல்லினன்
மறந்தனன் மலரடி வந்து வீழ்ந்தனன்
[4]இறந்ததன் றாதையை [5]யெதிர்கண் டென்னவே.

(இ-ள்.) வந்து-(அருகில்) வந்து, இறந்த தன் தாதையை எதிர்கண்டுஎன்ன-இறந்துபோன தனது தந்தையை எதிரிற்கண்டாற்போல, (அன்புமிக இராமனைக்கண்டு), அறம்தனை நினைந்திலேன்-(நான் தாயின்வரத்தால் கானகத்துக்குத் துரத்தி இராச்சியத்தைப் பெற்றதனால்) அறத்தை நினையாதவனானேன்; அருளும் நீத்தனன்-மக்கள்பால் அருள்புரிதலையும் விட்டிட்டேன்: முறைமையை துறந்தனன்-(மூத்தவனரசுபுரிதலென்ற) முறைமையைக் கெடுத்தவனும்ஆவேன், என்னும் சொல்லினன்-என்று தன்னைப் பழித்துச்சொல்பவனாய்,—மறந்தனன்-மெய்ம்மறந்து, மலர் அடி வீழ்ந்தனன்-(ஸ்ரீராமனது) தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான்; (எ-று.)

அறம்-அரசாளுகை க்ஷத்திரியர்க்குச் சாதிதருமமாதல். குடிகளை யோம்பாது வனம்புகுந்ததை, அருளைநீத்தலாகக் குறித்தான். முறைமை-மூத்தவன் அரசாளுதல். மறத்தல்-தன்னையும் மறக்குமாறு தேகம் பரவசமாதல். கீழ் பள்ளிபடைப்படலத்தில் தசரதனைப்பற்றிப் புலம்பும்போது பரதன் "அறந்தனைவேராறுத் தருளைக் கொன்றனை, சிறந்த நின்றண்ணளித் திருவைத்தேசழித் திறந்தனை...நீதியை, மறந்தனையுனக்கிதின் மாசுமேலுண்டோ" என்று கூறியது, இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. முன்னிரண்டடிகளில் 'அறந்தனை நினைந்திலை யருளை நீத்தனை, துறந்தனை முறைமையை யென்னுஞ் சொல்லினன்" என்று சில பிரதிகளில். தம்பி தமையனைத் தந்தைக்கு நிகராகக்கருதவேண்டுவது முறைமையாதலால், 'தாதையை எதிர்கண்டென்ன' என்றார். பி-ம்:—[1] அருளை. [2] முறைமையும். [3] என்றுஞ். [4] இறந்தனன். [5] எதிர்கொண்டு. (*1136*)

54.—இராமன் பரதனைக்கண்டு கண்ணீர் பெருக்குதல்.

உண்டுகொ லுயிரென வொடுங்கி னுனுருக்
கண்டன னின்றனன் கண்ணன் கண்ணெனும்
புண்டரீ கம்பொழி புனல வன்[1]சடா
மண்டல நிறைந்துபோய் வழிந்து [2]சோரவே.

(இ-ள்) உயிர் உண்டு கொல் என-உயிருள்ளதோ என்று சங்கிக்கும்படி, ஒடுங்கினன்-மெலிந்துநின்ற பரதனது, உரு-வடிவத்தை, கண்டனன்-பார்த்தவனாய்,-கண்ணன் - இராமன்,-கண் எனும் புண்டரீகம்பொழி புனல்-(தனது)கண்களென்கிற தாமரை மலர்கள் சொரிகின்ற நீர், அவன் சடாமண்டலம் போய்நிறைந்து வழிந்து சோர-(தன் அடியில் வீழ்ந்து வணங்கின) அப்பரதனது சடைமுடியிற்போய் நிரம்பிப் பெருகி யொழுக, நின்றனன்-(கண்ணீர் சொரிந்து) நின்றான்; (எ-று.)

வெகுநாளாய்ப் பிரிந்திருந்தவனைக் கண்டதனாலும், பரதனது உருவம் ஒடுங்கி நிற்கக் காண்பதாலும் இராமனுடைய கண்கள் புனலைப் பொழிந்தன வென்க: கண்ணெனும் புண்டரீகம் பொழி புனல் சடாமண்டல நிறைந்து போய் வழிந்து சோரஎன்ற தொடரில்-தன் தாளினின்று கங்கையுண்டாகப் பெற்றவன் தன் கண்களினின்று மற்றொரு கங்கையையுண்டாக்கினனோ என்று கருதுமாறு கண்ணீர் பெருக்கினன் என்ற கருத்தும், அக்கங்கை நீர் சிவபெருமானது சடைமுடியிற் சேர்ந்து பெருகி வழிந்தாற் போலக் கண்ணீரும் பரதனது சடையில் நிரம்பிப் பெருகலாயிற் றென்ற கருத்தும் தோன்றுமென்பர். சொல்-ஐயவினை. புண்டரீகம்-வடசொல்; வெண்டாமரையின் பெயர் இங்கே செந்தாமரையைக் குறித்தது: 'புண்டரீகாக்ஷன்' என்றவிடத்திலுங் காண்க. ஜடாமண்டலம்-வட்டமான ஜடையின் தொகுதி. பி-ம்:—[1]சடைமண்டிலம். [2]சேரவே. புண்டரீகம் பொழி புனலினூறுதான், மண்டலமீதினில் வழிந்துபாயவே" என்று சில பிரதிகளில் பின்னிரண்டடி. (1137)

55.—இராமன் பரதனைத் தழுவுதல்.

அயாவுயிர்த் தழுகணீ ரருவி மார்பிடை
[1]உயாவுறத் [2]திருவுள [3]முருகப் புல்லினன்
நியாயமத் தனைக்குமோர் நிலய [4]மாயினன்
தயாமுத லறத்தினைத் [5]தழுவி யென்னவே.

(இ-ள்.) தயா முதல்-அருளையுடைய முதற் கடவுள், அறத்தினை தழுவி என்ன-தருமதேவதையைத் தழுவினாற்போல, நியாயம் அத்தனைக்கும் ஓர் நிலயம் ஆயினன்-எல்லா நீதிகளுக்கும் ஓரிருப்பிடமாகிய ஸ்ரீராமன்,—அயாவுயிர்த்து-பெருமூச்சு விட்டு, அழுகண் நீர் அருவி மார்பிடைஉயாவுற-அழுதலாகிய கண்ணீர்ப் பெருக்கு மார்பிற் பெருகவும், திரு உளம் உருக-மனங் கரையவும், புல்லினன்-(பரதனைத்) தழுவினன்; (எ-று.)

பரதனை இராமன் தழுவியது, கருணாநிதியான கடவுள் அறத்தினைத் தழுவியதுபோலுமென்றார்; உவமையணி. அயாவுயிர்த்தல்-சிறுது சோகந்தணிதலுமாம். கண்ணீரை அருவி என்றதற்கேற்க, மார்பை மலையென்க. ந்யாயம், நிலயம், தயா-வடசொற்கள். உயாவுற-உசாவுற: வினவ என்ற பொருளுள்ள இச்சொல்-இலக்கணையால், பெருக என்ற பொருளைத் தந்தது. இனி [1]உயாவுற என்ற பாடத்துக்கு "உய்யா வருநோக்கு வுயவாகும்" என்ற இடத்துப்போலஉயவுஉற பிழைக்கும்படி செய்யும் ஆதரவு பொருந்த என்றுமாம். தயா-ஈறுதிரியாது நின்றது. பி-ம்:—[2]திருமனம். [3]உருகி. [4]ஆகினன். [5]தழீஇயது. (1138)

56.—பரதனது வடிவு கண்டு ஐயுற்ற இராமன் தந்தையின் சேமத்தை விசாரித்தல்.

புல்லின [1]னின்றவன் புனைந்த வேடத்தைப்
[2]பன்முறை [3]நோக்கினன் பலவு [4]முன்னினன்

அல்லலி [5]னழுங்கினை யைய வாளுடை
மல்லுயர் [6]தோளினன் [7]வலிய னேவென்றான்.

(இ-ள்.) (இராமன் பரதனை), புல்லினன்நின்று-தழுவி நின்று, அவன் புனைந்த வேடத்தை - அப்பரதன் தரித்திருந்த தவ வேஷத்தை, பல்முறை நோக்கினன்-பலமுறை உற்றுநோக்கி, பலஉம் உன்னினன்-பலபடியாகக் கருதினவனாய், 'ஐய—! அல்லலின் அழுங்கினை-துன்பக்கடலில் மூழ்கியுள்ளாய், ஆள் உடை-(உலகத்தை) ஆளுதலுடைய, மல் உயர் தோளினன்-மற்போரிற் சிறந்த தோள்களையுடைய தந்தை [தசரதசக்கரவர்த்தி], வலியன்ஓ-திடமா [சுகமா] யிருக்கின்றனனா?' என்றான்-என்று வினவினன்; (எ-று.)

பலவுமுன்னுதல்-'இப்பரதன் வருதற்கு முன்னமே அரசன் இறக்கப் பிறர் யாரேனும் நாட்டைக் கைப்பற்றியதனாலோ, அன்றேல் பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டியபின் மாற்றார் வந்து எதிர்த்து அரசைப் பறித்துக் கொண்டதனாலோ, அல்லாக்கால் தசரதனிறந்துவிடத் தான் இராச்சியத்தையாளக் கருதாது நான் வனவாசஞ் செய்வதையுணர்ந்து தானும் எனக்குஉரிய அக்கோலத்தைக் கைப்பற்றியதனாலோ, எதனால் இவனுக்கு இந்நிலை நேர்ந்தது' என்று கருதுதல். பன்முறை நோக்கியது-'இவன் பரதன் தானோ? அன்றி வேறொருத்தனோ? இவனுக்கு இவ்வேடம் இப்போதைக்குத் தக்கதோ?' என்ற கருத்தினாலாகும். வலியனென்றது-க்ஷேமமாக இருக்கிறானென்றபொருள் தருதலை "வலியனென்றவர் கூற" என்ற பள்ளிபடைப்படலத்துங் காண்க. மூன்றாமடி முற்றுமோனை. வாள் உடை எனப் பிரித்து, வாட்படையையுடைய என்றலு மொன்று. பி-ம்:—[1]நின்றனன். [2]பல்விதம். [3]நோக்குவான். [4]முன்னுவான். [5]ஒடுங்கினை, அழுந்தினை. [6]தோளவன். [7]வலியனே. *(1139)*

57.—தசரதன் இறந்த செய்தியைப் பரதன் தெரிவித்தல்.

அரியவ னுரைசெயப் பரத னையநிற்
பிரிவெனும் [1]பிணியினு லென்னைப் பெற்றவக்
கரியவள் வரமெனுங் [2]கால னுற்றனக்கு
உரியமெய்ந் நிறுவிப்போ யும்ப ரானென்றான்.

(இ-ள்.) அரியவன்-(உணர்தற்கு) அரியவனான ஸ்ரீராமன், உரை செய-(இவ்வாறு) சொல்ல, (அதற்கு), பரதன்—, 'ஐய—! நின் பிரிவு எனும் பிணியினால்-உனது பிரிவென்கிறநோயினாலும், என்னை பெற்ற அ கரியவள் வரம் எனும் காலனால் -என்னைப் பெற்ற அந்தக் கைகேயியின் வரமென்கிற யமனாலும், தனக்கு உரிய மெய் நிறுவி போய் உம்பரான்-தனக்கு உரிய சத்தியத்தை (இவ்வுலகில்) நிலைநிறுத்திச் சென்று மேலுலகத்தையுடையனானான்;' என்றான்—; (எ-று.)

பெரும்பாலும்பிணியைவியாஜமாகக்கொண்டுகாலன் உயிரைக்கொண்டுசெல்வனென்னும்வழக்குப்பற்றி'பிரிவெனும்பிணியினால், வரமெனுங்காலனால்' என்றான்: இவ்விரண்டும் - உருவகவணியாம்.

கரியவள்-கருநிறமுடையவள்; மூதேவிக்குரிய இப்பெயர், கைகேயியின்கொடுமையாலும், பரதனதுவெகுளியாலும், கைகேயிக்கு உபயோகிக்கப்பட்டது. இனி கரியவள்-மனமிருண்டவள், அறிவில்லாதவள், நெஞ்சிற் களங்கமுடையவள் என்றுங் கொள்ளலாம். அரியவன்-பகைவரால் வெல்லுதற்கு அரியவனுமாம்; அரி அவன் எனக்கொள்ளின், திருமாலாகிய அவனெனப் பொருளாம். மெய்-உடம்புமாம்: தனக்குரியமெய்-புகழுடம்புஎன்க. பி-ம்:—[1] துயரினால். [2] காலனறனக்கு, காலனறமக்கு, காலனற்றமக்கு. (1140)

58.—தந்தையின் மரணங்கேட்டு இராமன் தரையில் விழுந்திடுதல்.

விண்ணிடை யடைந்தன னென்ற வெய்யசொல்
[1]புண்ணிடை யயிலெனச் செவிபு காமுனம்
கண்ணொடு மனஞ்சுழல் கறங்கு [2]போலவாய்
மண்ணிடை விழுந்தனன் வானி னும்பரான்.

(இ-ள்.) 'விண்ணிடை அடைந்தனன்-(தந்தை)பரலோகத்திற் சேர்ந்தான்,' என்ற-என்று (பரதன்) சொன்ன, வெய்யசொல்-கொடிய வார்த்தை, புண்ணிடை அயில் என-புண்ணில் வேல் (நுழைந்தாற்)போல, (மிக்கவருத்தம்விளைத்து), செவிபுகாமுனம்-காதில் நுழையுமுன்னே [கேட்டவுடனே என்றபடி],—வானின் உம்பரான்-விண்ணுலகத்தினும் மேலுள்ள பரமபதத்துக்கு உரியவனான ஸ்ரீராமன்,—கண்ணொடு மனம் சுழல் கறங்கு போல ஆய்-கண்ணும் மனமும் சுழல்கிற காற்றாடிபோலச் சுழலப்பெற்று, மண்ணிடை விழுந்தனன்—; (எ-று.)

பரதனது தவவேடத்தை நோக்கியதனாலாகியவருத்தத்தின் மேல் வருத்தந்தருவது, இச்சொல் கேட்டது என்க. புண்ணிடை அயில்-வருத்தத்தின் மேல் வருத்தம் தருதற்கு உவமை. வானினும்பரானாயினும் தான்கொண்ட மானுடவேடத்துக்கு ஏற்பத் துயரங்கொண்டாடினனென்கின்றார். பி-ம்—[1] புண்ணுழை. [2] போலவன். (1141)

59.—சிறிதுதெளிவடைந்து இராமன் புலம்பத்தொடங்குதல்.

இருநிலஞ் [1]சேர்ந்தன னிறையு யிர்த்திலன்
[2]உருமினை [3]யரவென [4]வுணர்வு [5]நீங்கினன்
அருமையி னுயிர்வர [6]வயர்வு யிர்த்தகம்
பொருமினன் பன்முறைப் புலம்பி னனரோ.

(இ-ள்.) இறை-(யாவர்க்கும்)தலைவனான ஸ்ரீராமன்,—இருநிலம் சேர்ந்தனன்-பெரியபூமியில் விழுந்து, உயிர்த்திலன்-மூச்சடங்கி, உரும் இனை அரவுஎன-இடியினால் வருந்துகிற பாம்புபோல, உணர்வு நீங்கினன்-அறிவிழந்து, அருமையின் உயிர்வர-(பின்பு) அருமையாக உயிர் மீள, அயர்வுஉயிர்த்து-பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு, அகம் பொருமினன்-மனங்கலங்கி, பல்முறை புலம்பினன்-பலவகையாகப் பிரலாபித்தான்; (எ-று.)—அவனை மேல் ஏழுகவிகளிற் காண்க.

இறை உயிர்த்திலன்-சிறிதும்மூச்சுவிடாமல் என்றுமாம். உருமினை எனப் பிரித்தாலும் பொருள் இதுவே. இடியினால்

அரவு வருந்துமென்பது, நூல் துணிபு. பி-ம்:—[1]சேர்ந்தவன், சேர்ந்திவன். [2]உருமெறி. [3]உயிரென. [4]உணர்வின். [5]நீக்கினன். [6]அயாவுயிர்த்து என்றும் படிக்கலாம். *(1142)*

வேறு.

60.—இதுமுதல் ஏழுகவிகள்-இராமன் புலம்புதலைத் தெரிவிக்கும்.

நந்தா விளக்கனைய நாயகனே நானிலத்தோர்
தந்தாய் தனியறத்தின் றாயே தயாநிலையே
எந்தா யிகல்வேந்த ரேறே [1]யிறந்தனையோ
அந்தோ வினிவாய்மைக் [2]காருளரே [3]மெய்யுற்றார்.

(இ-ள்.) நந்தா விளக்கு அனைய-அவியாததொரு விளக்கை யொத்த, நாயகனே-தலைவனே! நால் நிலத்தோர் தந்தாய்-பூமியிலுள்ளார்க்குத் தந்தைபோல்பவனே! தனி அறத்தின் தாயே-ஒப்பில்லாத தருமத்துக்குத் தாயானவனே! தயாநிலையே-அருளுக்கு இருப்பிடமே! எந்தாய்-என் தந்தையே! இகல் வேந்தர் ஏறே-பகையரசர்களாகிய யானைகளுக்குச் சிங்கம் போன்றவனே! இறந்தனை ஓ-(நீ) மடிந்துபோயினையோ! இனி—, வாய்மைக்கு-சத்தியத்துக்கு, அந்தோ-ஐயோ! மெய் உற்றார்-உண்மையான உறவாகுபவர், (உன்போல), ஆர் உளர் ஏ-வேறுயாவர் உள்ளாரே? (எ-று.) ஓகாரமும்ஏகாரமும்-இரக்கப் பொருளன.

நற்குணநற்செய்கைகளாலும் புகழாலும் குலத்தை விளங்கச் செய்தல் பற்றி 'நந்தாவிளக்கனைய நாயகன்' என்றும், மக்களுக்குத் தந்தை அன்போடு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்தல்போலக் குடிகளுக்குப் பலநன்மைகளுஞ் செய்தலால் 'நானிலத்தோர் தந்தை' என்றும், தருமத்தையுண்டாக்கி வளர்த்தலால் 'அறத்தின் தாய்' என்றும் தசரதன் கூறப்பட்டான். நந்தாவிளக்கு-தூண்டவேண்டாத இரத்தினதீபமுமாம். நால்நிலம்-முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்னும் நான்குநிலங்களையுடையது; பண்புத்தொகையன்மொழி: பாலைக்கு நிலமில்லை யென்பர். 'தந்தாய் தனியறத்தின் தாயே' என்பது-சிறப்பினால்,ஆண்பால் பெண்பாலாயிற்று; "தாதாய் மூவேழுலகுக்குந் தாயே" என்றதோடு ஒப்பிடுக: [நன்-பொது-28.]'உருவகவுவமையிற் றிணைசினை முதல்கள்,பிறழ்தலும் பிறவும் பேணினர்கொளலே" என்றதில், 'பிறவும்' என்றதனால், உருவகத்திலும் உவமையிலும் பால்மயங்கக்கூறுதல் அமைக்கப்பட்டது; இங்கு உருவகம். "உலகுளோர் தந்தையேயனையவத்தகவினான்" என்று பாலகாண்டத்து வந்தது காண்க. இகல் வேந்தரேறு-ஏகதேசவுருவகம். அந்தோ-ஹந்த என்ற வடசொல்லின் திரிபென்பர்: இரக்கக்குறிப்பாக வரும். பி-ம்:—[1]இறந்தனையே. [2]ஆருளரோ. [3]மற்றென்றான். *(1143)*

61. சொற்பெற்ற [1]நோன்பின் றுறையோ னருள்வேண்டி
நற்பெற்ற வேள்வி [2]நவைநீங்க நீயியற்றி
எற்[3]பெற்று நீபெற்ற [4]தின்னுயிர்போய் [5]நீங்கலோ
கொற்பெற்ற வெற்றிக் கொலைபெற்ற கூர்வேலோய்.

(இ-ள்.) கொன் பெற்ற-(பகைவர்க்கு) அச்சம்(தருதலைப்) பெற்றதும், வெற்றி கொலை பெற்ற-வெல்லுதல்தொழிலையும் கொல்லுதல் தொழிலையுங்கொண்டதுமான, கூர்வேலோய்-கூர்மையான வேலாயுதத்தையுடையவனே! சொல்பெற்ற-புகழ்பெற்ற, நோன்பின் துறையோன்-தவத்துறையில் தேர்ந்த கலைக்கோட்டுமுனிவனது, அருள்-கருணையை, வேண்டி-விரும்பிப்பெற்று, (அம்முனிவனைக்கொண்டு), நல் பெற்ற வேள்வி-நன்மைபெற்ற யாகத்தை, நவை நீங்க-குற்றமில்லாமல்,நீ—,இயற்றி-செய்து, என் பெற்று-என்னை(ப்புத்திரனாக)ப்பெற்று,நீ பெற்றது-(அதனால்) நீ அடைந்த பயன், இன்உயிர் போய் நீங்கல்ஓ-இனிய உயிர்நீங்கிப் போதல் தானோ? (எ-று.)

அறுபதினாயிரம் வருஷகாலமாக உயிர்வாழ்ந்து உலகாண்டு வந்த சக்கரவர்த்தி பின்பு மக்களை அரிதிற்பெற்று அவர்களுள் ஒருவனைப் பிரிந்த சோகத்தால் உயிர்நீங்கினதனால், இங்ஙனங் கூறப்பட்டது. சொல்-புகழ்; "சொல் மாண்பமைந்த குழு", என்பது, சிந்தாமணி: இனி, சாபாநுக்கிரக வார்த்தைகளைக்கொண்ட என்றும், வேத வாக்கியங்களாற் பெறப்பட்ட என்றும் உரைக்கலாம்;இரண்டாம்உரையில், இது-நோன்புக்கு அடைமொழி.நோன்பின் துறை-விரதவொழுக்கநெறி.நோன்பின்துறையோன்-வசிஷ்டனென்றல் பொருந்தாது; வமிச புரோகிதனை அவனருளைத் தொன்றுதொட்டு இயல்பிற்பெற்றதன்றிப் புதிதாக இவ்வேள்விக்கென்று வேண்டிப் பெறுமையின். வேள்வி-அசுவமேதயாகமும், புத்திரகாமேஷ்டியும். நவைநீங்க-மந்திரலோபம், கிரியாலோபம், திரவியலோபம் முதலிய குறைகள் இல்லாதனவாக; இனி,புதல்வரைப்பெறுதற்குத் தடையான பாவம்ஒழிய எனினுமாம்.கொன்-இடைச்சொல்; பெருமையுமாம். கொல் பெற்ற எனப் பிரித்து, கொல்லனாற் செய்யப்பெற்ற என்னலுமாம்; கொல்-கொல்லனுக்குத் தொழிலாகுபெயர்; கொல்லன்-கருமான். பி-ம்:—[1]நோன்பிற். [2]அறநின்கண்ணியற்றி,நவைதீர்தவமியற்றி.[3]பெற்ற. [4]உன். [5]நீங்கவோ. (1144)

62. மன்னுயிர்க்கு [1]நல்குரிமை [2]மண்பார நான்சுமக்கப்
பொன்னுயிர்க்குந் தாரோய் பொறையுயிர்த்த வாறிதுவோ
உன்னுயிர்க்குங் கூற்று [3]யுலகாள வுற்றேனோ
மின்னுயிர்க்குந் தீவாய் வெயிலுயிர்க்கும் [4]வெள்வேலோய்.

(இ-ள்.) பொன் உயிர்க்கும் தாரோய்-பொன்னிறமான மகரந்தப் பொடிகளைவெளிச்சிந்துகிற பூமாலையையுடையவனே! மின் உயிர்க்கும்-ஒளியை வீசுகிற, தீவாய்-வெப்பம் அமைந்த, வெயில்-சூரியகிரணம் போன்ற காந்தியை, உயிர்க்கும்-வீசுகிற, வெள் வேலோய்-வெள்ளியவேலாயுதத்தையுடையவனே! மன்உயிர்க்கு-(ஆளுகையின்கீழ்) நிலைபெற்ற பிராணிகளுக்கு, நல்கு-அருள்செய்கிற, உரிமை-உரிமையையுடைய, மண் பாரம்-(உனது) அரசாட்சியை, நான் சுமக்க-நான் ஏற்றுக்கொள்ள, பொறைஉயிர்த்த ஆறு-(நீ அப்பூமிபாரம்நீங்கி) இளைப்பாறியவிதம், இதுஓ-இது தானோ? உன் உயிர்க்குஉம் கூற்று ஆய் - (வேண்டிப்பெற்று வளர்த்த) உனது உயிருக்கும் யமன்போல் அழிவுசெய்பவனாய்

[உன்னைக்கொன்ற பின்பு], உலகுஆள உற்றேன்ஓ-உலகத்தை யாளப் பொருந்தினேனோ? (எ-று.)

அரசர்கள் பிராயம்முதிர்ந்தகாலத்தில் தம்மகனிடம் இராச்சியபாரத்தை ஒப்பித்துவிட்டுச் சிறிதுகாலம் இளைப்பாறி மறுமை இன்பந்தருந் தவவொழுக்கத்தைப் புரிந்து உய்வுபெறுந் தன்மை இத்தசரதனிடம் இல்லாமற்போனதைப்பற்றி இரங்கினவாறு. பொன்-உவமவாகுபெயர். பொன் உயிர்க்கும் தார்-பொற்பொடிகளைச்சிந்துகிற ஆரமுமாம்; பொன் உயிர்த்தல்-அழகு விளங்குதலுமாம். பொறையுயிர்த்த-மகப்பெற்றஎன்றலும்ஒன்று. [4]வென்வேல் என்ற பாடத்துக்கு-வெற்றியைத்தரும் வேல்என்க. பி-ம்:—[1]நன்குரிமை, நல்லுரிமை. [2]வன். [3]அரசாள. [4]வெல்வேலாய்.

63 [1]எம்பரத்த தாக்கி யரசுரிமை யிந்தியங்கள்
[2]நம்பரத்த தாக்கித் தவமிழைத்த வாறிதுவோ
சம்பரப்பேர்த் தானவனைத் தள்ளி [3]சதமகன்றன்
அம்பரத்தி னீங்கா [4]வரசளித்த வாழியாய்.

(இ-ள்.) சம்பரன் பேர் தானவனை-சம்பரனென்னும் பெயரையுடைய அசுரனை, தள்ளி-அழித்து, சதமகன்தன்-தேவேந்திரனது, அம்பரத்தின் நீங்காஅரசு விண்ணுலகத்தினின்று நீங்காத அரசாட்சியை, அளித்த - (அவ்விந்திரனுக்குக்) கொடுத்தருளிய, ஆழியாய் - சக்கரவர்த்தியே! அரசு உரிமை-(உனது) அரசாளும் அதிகாரத்தை, எம் பரத்தது ஆக்கி-எம்வசமாகச் செய்துவிட்டு, இந்தியங்கள்- (உனது) பஞ்சேந்திரியங்கள், தம் பரத்தது ஆக்கி-தமது ஆதீனத்திலிருக்குமாறு செய்து[பஞ்சேந்திரியங்களையடக்கி], தவம் இழைத்த ஆறு-(நீ) தவஞ்செய்த விதம், இதுஓ—? (எ-று.)

எனக்கு அரசையீந்து இந்திரியங்களையடக்கித் தவஞ்செய்யப் போகின்றேனென்றாயே; தவஞ்செய்தது இதுதானோ என்று தசரதன் தவஞ்செய்யச் செல்லாது இறந்ததுகுறித்து, இராமபிரான் இரங்கிக் கூறுகின்றனனென்க. எம்பரத்ததாக்கி - எம்பாரமாக இறக்கிவிட்டு எனினுமாம். முன்னிலையாக உம்பரத்தாக்கி எனச் சொல்லவேண்டிய இடத்து, தம்பரத்ததாக்கிஎன்றது-முன்னிலையிற் படர்க்கைவந்த வழுவமைதி. இந்த்ரியம் என்ற வடசொல் திரிந்தது. [2]வெம்பவத்தின் வீயத் தவம்விளைத்த என்ற பாடத்துக்கு, இந்தியங்கள்-இந்திரியங்களைக்கொண்டு, வெம் பவத்தின் வீய-கொடிய பிறவியினின்று நீங்க, தவம்விளைத்த என்க. தானவன்-(காசியபர்மனைவியருள் தநுவின்மகன். சதமகன் - நூறு (அசுவமேத) யாகஞ்செய்தவன். பி-ம்:—[1]என். [2]வெம்பவத்தில் வீழாத், வெம்பாததீவீய, வெம்பருத்திவீழ. [3]சதமகற்கன்று. [4]அரசீந்த. (1146)

64. [1]வேண்டுந் திறத்தாரும் வேண்ட வரசாட்சி
பூண்டிவ் வுலகுக் கிடர்[2]கொடுத்த புல்லனேன்
மாண்டு [3]முடிவதல்லான் [4]மாயா வுடம்பிதுகொண்டு
ஆண்டு வருவதினி யார்[5]முகத்தே நோக்கவோ.

(இ-ள்.) வேண்டும் திறத்து - (யாவராலும்) வேண்டப்படுந் தன்மையையுடைய, அரசுஆட்சி-அரசுபுரிதலை, ஆர்உம்வேண்ட-எப்படிப்பட்ட பெருந்தகையாளரும் (தமது குறையைக்கூறிப்) பிரார்த்திக்க, பூண்டு-மேற்கொண்டு, இ உலகுக்கு இடர்கொடுத்த புல்லனேன்-(நீ இறத்தற்குக்காரணமாய்) இவ்வுலகமுழுவதுக்குந் துன்பந்தந்த அற்பனான நான், மாண்டு முடிவது அல்லால்-இறந்தொழிவதல்லாமல், மாயா உடம்பு இதுகொண்டு-உயிர் நீங்காத இவ்வுடம்பைக்கொண்டு, ஆண்டுவருவது-ஆட்சிசெய்து வருவேனாயின் அது, இனி யார்முகத்தே நோக்கஓ-இனி யார் முகத்தில் விழிக்கவோ? (எ-று.)

தந்தைக்குச் சிரமபரிகாரஞ்செய்து மகிழ்வித்தற்கு உதவாத என் அரசாட்சி பயனற்றது என்றவாறு. யாவர் குறையையும் போக்குவதே அரசுபுரிதலின் பயனாயிருக்கவும், அங்ஙனம் பிறர்குறையைப் போக்க முயலாது உலகுக்கெல்லாந் துயர் கொடுத்ததால், தன்னை இராமன் புல்லனெனப் பழித்துக் கூறுகின்றான். அரசுபூண்டு என்றது-அரசினையேற்றுக்கொள்ளுகிறேனென்று தசரதனிடத்து உடன்பட்டது கருதி. இப்படிப்பட்ட நான் எவர்முகத்தில் விழித்தற்குந்தகுதியற்றவனாதலால், இவ்வுடம்பைவைத்துக்கொண்டிராமல் போக்குவதே முறையாகுமென்கின்றான். [1]வேண்டுந்திறத்தாரும் வேண்டா என்ற பாடத்திற்கு எல்லாப் பொருளையும் தமக்கு வேண்டுமென்கிற தன்மையையுடையோரும் விரும்பாத என்று பொருள்கூறி, அரசுபுரிகையிலுள்ள சிரமமிகுதியை இங்ஙனங் கூறியதென்க. பி-ம்:— [2]இழைத்த. [3]மடிவது. [4]மாயவுடம்பு. [5]முகத்தை. (1147)

65. தேனடைந்த சோலைத் திருநாடு கைவிட்டுக்
கானடைந்தே னென்னத் தரியாது காவலநீ
வானடைந்தா யின்ன [1]மிருந்தேனுன் வாழ்வுகந்தே
ஊனடைந்த தெவ்வ ருயிரடைந்த [2]வொள்வேலோய்.

(இ-ள்.) ஊன் அடைந்த-உடற்கொழுப்பையடைந்த, தெவ்வர்-பகைவர்களது, உயிர்-உயிரை, அடைந்த-கவர்ந்த, ஒள்வேலோய்-விளங்குகின்ற வேலாயுதத்தையுடையவனே! (யான்), தேன் அடைந்த சோலை திரு நாடு கைவிட்டு-தேன்பொருந்தின சோலைகள் சூழ்ந்த அழகிய (கோசல) நாட்டை நீங்கி, கான் அடைந்தேன்-வனத்தைச் சேர்ந்தேன், என்ன-என்றதை அறிந்தமாத்திரத்தில், காவல-அரசனே! நீ—, தரியாது - (என்னைப்பிரிந்த துயரத்தைப்)பொறுக்கமுடியாமல், வான் அடைந்தாய்-பரலோகஞ் சென்றாய்; (நீ அங்ஙனஞ்சென்றதை அறிந்தவளவில் இறவாமல்), நான்—, வாழ்வு உகந்துஏ இன்னம் இருந்தேன்-இவ்வுலக வாழ்க்கையை விரும்பியே இன்னமும் பிழைத்திருந்தேன்; [இது, என்ன இரக்கமின்மை! என்றபடி]; (எ-று.)

இவ்வுலகத்தில்நான் உள்ள இடம்விட்டு வேற்றிடஞ் சென்றவளவில், நீ உயிர்நீங்கினாய்; நீ இவ்வுலகம்விட்டு வேற்றுலகஞ் செல்லவும் யானோ இறவாது உயிர்வாழ்ந்து நின்றேன்; இது என்ன கொடுமை! என்பதாம். அன்புசிறிதும் இல்லாத என்

னிடத்துநீ அன்புவைத்தாயே என இரங்கியவாறு. உயிர் அடைந்த வேல்-அருவப்பொருள்மேலுஞ் செல்வதென வேலின் சிறப்புவிளங்கும். பி-ம்:—[1]உயிர்சுமந்துவாழ்வுகந்தேன். [2]வெவ் வேலாய். (*1148*)

66. வண்மைஇயு [1]மானமுமேல் வானவர்க்கும் [2]பேர்க்ககிலாத்
திண்மைஇயுஞ் செங்கோ னெறியுந் திறம்பாத
உண்மைஇயு மெல்லா முடனேகொண் [3]டேகினையே
தண்மைஇ தகைமதிக்கு மீந்த தனிக்குடையோய்.

(இ-ள்.) தகை மதிக்குஉம்-பெருமையையுடைய (பூர்ண)சந்திர னுக்கும், தண்மை ஈந்த-குளிர்ச்சியைக் கொடுக்கும்படியான, தனி குடையோய்-ஒப்பற்ற குடையையுடையவனே! (உனது), வண்மை உம்-ஈகைக்குணத்தையும், மானம்உம்-மானத்தையும், மேல் வான வர்க்குஉம் பேர்க்ககிலா திண்மைஉம்-மேலுலகத்திலுள்ள தேவர் களுக்கும் (எதிர்த்து) அழிக்கமுடியாத வலிமையையும், செங் கோல் நெறிஉம்-நீதி தவறாத அரசாட்சி முறைமையையும், திறம் பாத உண்மைஉம்-தவறாத சத்தியத்தையும், எல்லாம்-(மற்றும்) எல்லாநற்குணங்களையும், உடனே கொண்டு ஏகினை ஏ-கூடவே எடுத்துக்கொண்டு (இவ்வுலகத்தினின்று) சென்றாயே! (எ-று.)

உனக்கு இருந்த வண்மை முதலியன போன்ற உயர்குணங் கள் உலகத்தில் எவர்க்கும் இல்லையென்பதாம். வண்மை-ஏற் றார்க்கு மாற்றாது கொடுத்தல். மானம்-எப்பொழுதும் தம்நிலையில் தாழாமையும், ஊழ்வினையால் தாழ்வுவந்தவிடத்துஉயிர்வாழாமை யுமாம். உலகமுழுவதுக்கும் தண்ணிழல்செய்கிற சந்திரன் அத் தண்மையைப் பெற்றது இக்குடையினிடத்தே யென்னுமாறு அவ்வுளவுகுளிர்ச்சியை உலகோர்க்குத் தருவதென்பது;'தண்மை தகைமதிக்கு மீந்த தனிக்குடை' என்பதன் கருத்து. தனிக்குடை என்றது, தனியரசாட்சியை; அதற்குத் தண்மை-குடிகளுக்கு இன்பஞ்செய்தல். நான்கடியிலும் உயிரளபெடைகள்:- ஓசை யின்பம் பயக்க வந்தன; இது-அடியளபுத்தொடை யெனப்படும். அளபெடையில்லாத பாடமும் பொருந்தும்; கொச்சகமாதலின். பி-ம்:—[1]மானமும் வானவர்க்கும், மேல்மானவர்க்கும். [2]போக்க கிலாத், பேர்க்கலாத், பேர்க்கொணுத். [3]ஏகினையோ. (*1149*)

67.—இரங்கும் இராமனைத் தம்பிமார்முதலியோர் தாங்க, வசிட்டன் தேற்றுதல்.

என்றெடுத்துப் பற்பலவும் பன்னி யிடருழக்கும்
குன்றெடுத்த [1]போலுங் குவவுத்தோட் கோளரியை
வன்றடக்கைத் தம்பியரும் [2]வந்தடைந்த மன்னவரும்
சென்றெடுத்துத் தாங்கினர் [3]மா[4]வதிட்டன் றேற்றினன்.

(இ-ள்.) என்று எடுத்து பற்பலஉம் பன்னி-என்று குர லெடுத்து மிகப்பலவார்த்தைகளை விடாதுகூறி, இடர் உழக்கும்- துன்பத்தில் மூழ்குகிற, குன்று எடுத்த போலும் குவவு தோள்

கோள் அரியை-மலைகள் திரண்டு வடிவமெடுத்தவற்றை யொக்கின்ற திரண்ட தோள்களையுடைய வலிய சிங்கம்போன்ற ஸ்ரீராமனை, வல் தடகை தம்பியர்உம்-வலிய பெரியகைகளையுடைய தம்பிமார் மூவரும், வந்து அடைந்த மன்னவர்உம்— (அப்போது அங்கு) வந்துசேர்ந்த அரசர்களும், சென்று எடுத்து தாங்கினர்-அருகிற்போய் எடுத்து அணைத்தார்கள்; மா வதிட்டன் தேற்றினன்-பெருமைபொருந்திய வசிஷ்டமுனிவன் தேறுதல் கூறுபவனானன்; (எ-று.)—அதனை, மேல் 70-ஆங்கவி முதல் பத்துக்கவிகளிற் காண்க.

கோளரி-ஆண்சிங்கம். வசிஷ்டன் என்ற வடசொல்லுக்கு-(இந்திரியங்களை) வசப்படுத்தியவ னென்றும், ஞானத்திற் குடிகொண்டவனென்றும், பிரம தேஜசு மிக்கவ னென்றும் காரணப்பொரு ளுரைப்பர். பரதன் முன்னதாகத் தம்பியுடன் தனியே இராமனை வந்துசேர்ந்ததனால், பிறகு மற்றையோர் வரலாயினரென்பதைக் குறிப்பிக்க, 'வந்தடைந்த மன்னவர்' என்றது.
பி-ம்:—[1]ஒக்கும். [2]மற்றுள்ள. [3]திரு. [4]வசிட்டன். (1150)

68.—பரத்துவாசன் தொடக்கமான இருடியரும் மற்றும் பலரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தமை.

பன்னரிய [1]நோன்பிற் பரத்துவனே [2]யாதியாம்
[3]பின்னு சடையோரும் பேருலக மோரேழின்
மன்னவரு மந்திரிய ரெல்லாரும் வந்தடைந்தார்
தன் [4]னுரிமைச் சேனைத் தலைவோருந் [5]தாமடைந்தார்.

(இ-ள்.) (அப்பொழுது), பன் அரிய நோன்பின்-சொல்லுதற்கரிய தவத்தையுடைய, பரத்துவன்ஏ ஆதி ஆம்-பரத்துவாசன் முதலான, பின்னு சடையோர்உம்-திரித்துவிட்ட சடையையுடைய முனிவர்களும், பேர் உலகம் ஓர் ஏழின் மன்னவர்உம்-ஏழு தீவுகளாகவுள்ள பூமியிலுள்ள அரசர்களும், மந்திரியர்எல்லார் உம்-எல்லா மந்திரிகளும், வந்து அடைந்தார்-அருகில்வந்துசேர்ந்தார்கள்; தன் உரிமை சேனை தலைவோர்உம் தாம் அடைந்தார்-சக்கரவர்த்திக்கு உரிய சேனையின் தலைவர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள்; (எ-று.)

கீழ் 'வந்தடைந்தமன்னவர்' என்று குறிப்பித்த பரதனுடன் புறப்பட்டவர் வந்துசேர்ந்தமையை விவரித்துக்கூறுகின்றனரென்க. பேருலகமோரேழின் மன்னவர்-ஏழுதீவுகளிலுமுள்ள அரசர்கள். மந்திரம்-ஆலோசனை: அதனையுடையவன், மந்திரி.
பி-ம்:—[1]நோன்பின். [2]ஆதியாய்ப். [3]பின்னுஞ். [4]உரிய. [5]தான்,வந்து.

69.—யாவரும்வந்துசூழ்ந்தபின், வசிஷ்டன் ஸ்ரீராமனைநோக்கிக் கூறத் தொடங்குதல்.

மற்றும் வரற்பால ரெல்லாரும் வந்[1]தடைந்து
சுற்று [2]மிருந்த வமைதியினிற் றுன்புழக்கும்
கொற்றக் குரிசின் முகநோக்கிக் கோமலரோன்
பெற்ற பெருமைத் [3]தவமுனிவன் பேசுவான்.

(இ-ள்) மற்றுஉம்-இன்னும், வரல் பாலர் எல்லார்உம்-வரத் தக்க(அந்தணர் முதலியோர்) யாவரும், வந்து அடைந்து-வந்து சேர்ந்து, சுற்றுஉம் இருந்த அமைதியினில்-சுற்றிலுமிருந்த சமயத்தில், துன்பு உழக்கும் கொற்றம் குரிசில்முகம்நோக்கி-துன்பத்திலழுந்திய வெற்றியையுடைய புருஷோத்தமனஸ்ரீராமனது திருமுகத்தைப் பார்த்து, கோ மலரோன் பெற்ற பெருமை தவம் முனிவன்-(எல்லாமலர்களினுஞ்) சிறந்த தாமரையில் வீற்றிருக்கிற பிரமன் பெற்ற (புதல்வனான) மகிமையையுந் தவத்தையுமுடைய வசிஷ்டமகாமுனிவன், பேசுவான்- (தேறுதல்) கூறுபவனுனன்; (எ-று.)

கீழ் 67-ஆம் கவியில்"வந்தடைந்தமன்னவருஞ் சென்றெடுத்துத் தாங்கினர் மாவதிட்டன் றேற்றினன்" என்று சுருக்கமாகக் கூறிய கவி, யாவரும்வந்தமையைவிவரித்துப் பிறகு வசிட்டன் தேற்றிய வகையை விவரிப்பதற்காக 'தவமுனிவன்பேசுவான்' என்கின்றாராதலால், இது 'கூறியதுகூறல்' என்னுங் குற்றமாகாது. இங்ஙனம் சுருக்கமாக முதலிற்கூறிப் பின் விவரித்துக் கூறுவது இக்கவியின் வழக்கமாதல், நுண்ணிதினோக்கினுற் புலனுகும். வசிஷ்டன்-பிரமனது நகத்திற் பிறந்தவன்; "உகிரில் வசிட்டனுந் துலங்கியங்கெழுந்தான்" என்பது, பாகவதம். பி-ம்:— [1]அடைந்தார். [2]இருக்கும். [3]திரு. (1152)

வேறு.

70.—இதுமுதற் பத்துக்கவிகள்-வசிஷ்டன் தேறுதல்கூறி, செய்யவேண்டிய நீர்க்கடனைச் செய்யுமாறு கூறுவதைத் தெரிவிக்கும்.

துறத்தலு நல்லறத் [1]துறையு மல்லது
புறத்தொரு [2]துணையிலை பொருந்து [3]மன்னுயிர்க்கு
இறத்தலும் பிறத்தலு மியற்கை யென்பதை
மறத்தியோ மறைகளின் வரம்பு கண்ட நீ.

ஒன்பதுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) 'துறத்தல்உம்-(இல்லறவொழுக்கத்தைத்) துறந்து செல்லுதலும், நல் அறம் துறைஉம்-(இல்லறத்தி லிருந்த காலத்தும்) நல்லதருமவழியிற் செல்லுதலும்,அல்லது-(இவ்விரண்டும்) அன்றி, பொருந்தும் மன் உயிர்க்கு-(உலகவாழ்க்கையிற்)பொருந்தின நிலைபெற்ற உயிர்களுக்கு, புறத்து ஒரு துணை இலை-வேறு ஒரு துணையும் இல்லை: (அவ்வுயிர்களுக்கு), இறத்தல்உம் பிறத்தல்உம் இயற்கை-மரணமும் சனனமும் இயல்பே,' என்பதை—, மறைகளின் வரம்பு கண்ட நீ-வேதங்களின் எல்லையை அளவிட்டறிந்த நீ, மறத்தியோ - மறந்தாயோ? (எ-று.)

மறந்திலையாயின், உன் தந்தை நல்லறத்துறையில் நெடுங்காலம் நின்றபின்பு இறந்ததற்கு இரங்கக் காரணமில்லை யென்க. வீடுபேற்றிற்குச் சிறந்தவழி யாதலின், துறத்தல் முன் கூறப்பட்டது. பி-ம்:—[1]தொழிலும். [2]பொருள். [3]மன்னுயிர். (1153)

71. [1]உண்மையில் பிறவிக ளுலப்பில் கோடிகள்
தண்மையில் வெம்மையிற் [2]றழுவி னவ்வெனும்
வண்மையை [3]நோக்கியவ் [4]வறிய கூற்றின்பால்
கண்மையு [5]முளதெனக் கருத [6]லாகுமோ.

(இ-ள்.)'(உயிர்களுக்கு), உண்மை இல் பிறவிகள்-நிலையில்லாதனவாகிய பிறப்புக்கள், உலப்பு இல் கோடிகள்-அளவில்லாத கோடிக்கணக்கானவை: (அவை), தண்மையில் வெம்மையில் தழுவின-இன்பத்தாலும் துன்பத்தாலும் தழுவப்பெற்றலவ,' எனும்-என்ற, வண்மையை-(நூல்களில்)மிகுதியாகக் கூறிய தன்மையை, நோக்கி-அறிந்தபின்பு, அ வறிய கூற்றின்பால் கண்மை உளது என கருதல்உம்-அந்தக்கொடிய யமனிடத்துக்கண்ணோட்டமுள்ளதென்று நினைத்தலும், ஆகும்ஓ-கூடுமோ? [கூடாது என்றபடி];

உயிர்க்குப் பல பிறவிகளுள்ளனவென்பதையும் அப்பிறவிகள் நன்மை தீமைகள் கலந்தே நிற்குமென்பதையும் உணர்ந்தபின், பிறந்த உயிரைக் காலன் இரக்கமின்றிக் கொண்டு செல்வானென்பதைத் தெற்றெனவுணரலாமாதலால், தசரதன்காலவயத்தனானதற்கு இரங்குதல் தகாதென்று கூறியவாறு. உண்மையில் பிறவி-தோன்றியழியுந் தன்மையவானபிறப்பு. தண்மையில் வெம்மையில் தழுவின-நல்வினையாலுந் தீவினையாலுந் தொடரப்பட்டவையென்றுங்கொள்ளலாம். வறுமை-இங்கே, இரக்கமின்மை. [4]அறியகூற்று என்றபாடம், மோனைத்தொடைக்கு முரணும். கண்மை-கண்ணின் தன்மை; "கண்ணுடையார், கண்ணோட்டமின்மையுமில்" எனத் திருக்குறளிற் கூறியதனால், கண்ணோட்டம் கண்ணின் தன்மையாதல் அறிக. "தவத்துறை மாக்கள் மிகப் பெருஞ்செல்வ, ரீற்றிளம்பெண்டி ராற்றுப்பாலகர், முதியோரென்னிளையோரென்னான், கொடுந்தொழிலாளன் கொன்றனன் குவிப்ப" என்று யமனது தயையில்லாத்தன்மையைக் கூறியிருத்தல் காண்க. தழுவினவ்வெனும்-விரித்தல். பி-ம்:—[1]உண்மையிற். [2]தழுவினர். [3]நோக்கிடா. [4]வலிய. [5]உண்டெனக். [6]பாலதேர். (*1154*)

72. பெறுவதன் முன்னுயிர் பிரிதல் காண்டியான்
மறுவறு [1]கற்பினில் வையம் யாவையும்
அறுபதி [2]னுயிர மாண்டு மாண்டவன்
இறுவது [3]கண்டவற் [4]கிரங்கல் வேண்டுமோ.

(இ-ள்.) பெறுவதன் முன்-(தாய்) பெறுவதற்கு முன்னமே, உயிர்பிரிதல்-(சிலபிராணிகள்) உயிர்நீங்குதலை, காண்டிஆல்-(உலகத்தில்) பார்க்கின்றாயன்றோ? (அங்ஙனமிருக்க), மறு அறு கற்பினில்-குற்றமில்லாத கல்வியினால், வையம் யாவைஉம்-உலகமுழுவதையும், அறுபதினாயிரம் ஆண்டுஉம் ஆண்டவன்-அறுபதினாயிரம் வருஷகாலம் அரசாண்டசக்கரவர்த்தி,இறுவது-இறத்தலை, கண்டு-அறிந்து, அவற்கு-அவன்பொருட்டாக, இரங்கல் வேண்டும்ஓ-மனம் வருந்துதல் தகுதியோ?[அன்று என்றபடி]; (எ-று.)

பிறந்ததும் பிறவாததுமாக இருக்கையில்தானே இறப்பு நேர்வதையும் நாம் கண்கூடாகக் கண்டுகொண்டிருக்க, வருஷம் அறுபதினாயிரம் அரசுபுரிந்து பின் இறந்த மன்னவன் திறத்து இரங்குதல் தகுதியன்றென்றவாறு. "பீட்பிதுக்கிப், பிள்ளையைத் தாயலறக்கோடலான்" என்றார், நாலடியாரிலும். காண்டியால், ஆல்-தேற்றம். கற்பு-தொழிற்பெயர். இரண்டாம் அடிக்கு-குற்ற மில்லாத பதிவிரதாதருமத்தையுடைய பூமிமுழுவதையும் என்றும் உரைக்கலாம்; இங்கே, பூமிக்குக் கற்பு-பல அரசர்களுக்குப் பொதுவாகாமல் தசரதனொருவனுக்கே உரியதாதல்.பி-ம்:—[1]சிறப்பினில்,சிறப்பினிவ்,பிறப்பினில்.[2]ஆயிரத்து.[3]கண்டதற்கு.[4]இரங்கவொண்ணுமோ, இரங்கவேண்டுமோ. *(1155)*

73. சீலமுந் தருமமுஞ் சிதைவில் [1]செய்கையும்
சூலமுந் திகிரியுஞ் சொல்லுந் [2]தாங்கிய
மூலம்வந் துதவிய [3]மூவர்க் காயினும்
காலமென் றொரு [4]வலை [5]கடக்க லாகுமோ.

(இ-ள்.) சீலம்உம்-தவவொழுக்கத்தையும், தருமம்உம்-அறத்தையும், சிதைவு இல் செய்கைஉம்-அழிதலில்லாத படைத்தற்றொழிலையும், சூலம்உம்-சூலாயுதத்தையும், திகிரிஉம்-சக்கராயுதத்தையும், சொல்உம்-சரசுவதியையும்,தாங்கிய-தரித்த, மூலம்வந்து உதவிய-(எல்லாப் பொருள்களும்) முதற்பொருளாய்ப் பொருந்தியருள்செய்கிற, மூவர்க்கு ஆயின்உம்-திரிமூர்த்திகளுக்கானாலும், காலம் என்ற ஒரு வலை கடக்கல் ஆகும்ஓ-காலமென்கிற ஒரு வலையினின்று தப்புதல் கூடுமோ? [கூடாதென்றபடி]; (எ-று.)

சீலமும் சூலமும் தாங்கிய உருத்திரன், தருமமும் திகிரியும் தாங்கிய திருமால், சிதைவில் செய்கையும் சொல்லும் தாங்கிய பிரமன் என முறைநிரனிறைப் பொருள்கோள்படக்கூறியவாறு. இங்கே 'சொல்' என்பதற்கு–கலைமகளென்றேபொருள்கொள்ளுதல் தகுதியென்பதைக் கீழ் மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலத்தில் "உருளுநேமியுமொண்கவரெஃகமும் மருளில் வாணியும் வல்லவர் மூவர்க்கும்" என்றதனோடு ஒப்பிட்டுஅறிக. சூலம் திகிரிஎன்றஆயுதங்களோடு சொல்லை உடன்நிறுத்தியது, சொல் சாபாநுக்கிரக மூலமாகக் கருதியபயனைத் தவறாமல் தந்து துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனத்துக்குக் கருவியாகுதலால். இனி, சொல்தாங்குதல்-வேதத்தை எப்பொழுதும் வாயாலோதுதலும், புகழ்பெறுதலும் என்பாரும் உளர். உருத்திரனுக்குச் சீலம்-சடைமுடியும் தோலுடையுந் தரித்து யோகுசெய்து நிற்றல். திருமால் காத்தல் தொழிற்கடவுளாதலால்,தருமந்தாங்குகிறவனவன்.சிதைவில் செய்கை-படைத்தற்றொழில். மூலம்வந்து உதவிய மூவர் என்பதற்கு-மூலப்பொருளாகிய பரம்பொருள் உட்புகுந்து உதவப்பெற்ற மும்மூர்த்திகளைக்கூறி, பரம்பொருள் உட்புகுந்திருத்தலால், அழித்தற்றொழிலைச் செய்யுந்திறனைப் பெற்ற உருத்திரமூர்த்தியும் காக்குந்தொழில் கைவரப்பெற்ற உபேந்திரமூர்த்தியும், படைக்குந்தொழிலில் வல்லமைபெற்றபிரமனும்என்றுகூறுவாருமுளர்.என்றொரு-

விகாரம். பி-ம்:—[1]செய்கையாய். [2]தாங்கினர். [3]முதல்வர்க்கு. [4]பொருள், வரை. [5]கடக்கவொண்ணுமோ. (1156)

74. கண்முதற் காட்சிய கரை [1]யி னீளத்த
உண்முதற் பொருட்கெலா மூற்ற [2]மாவன
மண்முதற் பூதங்கண் மாயு மென்றபோது
எண்முத [3]லுயிர்க்குநீ [4]யிரங்கல் வேண்டுமோ.

(இ-ள்.) கண் முதல் காட்சிய-கண்முதலிய பொறிகளின் காட்சி முதலிய புலங்களுக்குக் காரணமாகுபவையும், கரை இல் நீளத்த-எல்லையில்லாத நீட்சியையுடையவையும், உள் முதல் பொருட்கு எலாம் ஊற்றம் ஆவன-பிரபஞ்சத்தினுட்பட்ட பிரதானமான பொருள்களெல்லாவற்றிற்கும் உற்பத்தித்தானமாகுபவையும் (ஆகிய), மண்முதல் பூதங்கள்-பிருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்களும், மாயும்-அழியும், என்றபோது-என்றால், உயிர்க்கு-(ஒரு சாதாரணமான)உயிரின்பொருட்டாக,எண்முதல்-மனத்தில், நீ—, இரங்கல்-வருந்துதல், வேண்டும் ஓ-தகுதியோ? [அன்று என்றபடி]; (எ—று.)

'கண்முதற் காட்சிய...ஊற்றமாவன' என்றதன் கருத்தை விளங்க வுணர்தற்கு அடியில் வருவதை அறிக:—"மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியெனப்பேர்பெற்ற, வைவாயுமாயவற்றின் மீதடுத்துத்-துய்ய, சுவை யொளி யூருேசை நாற்றமென்றைந் தால், அவை முதற் புற்கலமாம்" என்பது, பூதங்கள் பரிணமித்து உடம்பாமாறு, கூறுகிறது; பூதங்களைந்தும் தத்தம் தன்மைநீங்கி மண் உடம்பாயும், நீர் வாயாயும், தீக் கண்ணாயும், காற்று மூக்காயும், ஆகாயம் செவியாயும் நின்றுஉடம்பாம். பொறிகள் தோறும் விநியோகப்பட்ட புலன், சுவை முதல் ஐந்து வகைப்படும்; இவ்வைந்தும் பொறியைந்தினுமேறிமண்ணால் உடம்புஊருயும், நீரால் வாய் சுவையாயும், தீயால் கண் ஒளியாயும், காற்றால் மூக்கு நாற்றமாயும், வானால் செவி ஓசையாயும் வந்து உடம்பாம்.' இனி,கண் முதற்காட்சிய என்பதற்கு - பஞ்சேந்திரியங்களின் உணர்வுக்கு இலக்காகுபவை யென்றலும் ஒன்று. நீள்ம்-தொழிற்பெயர். பஞ்சீகரணமெனப்படுகிறபஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையினாலேயேபொருளனைத்தும் உண்டாவதால், 'உண்முதற்பொருட்கெலாமூற்றமாவன' என்றது. பஞ்சீகரணமாவது-பிருதிவியில் ஒருபாதி பிருதிவியும்,மற்றைப்பாதி அப்பு தேயு வாயு ஆகாசங்களும்,இவ்வாறே மற்றைப் பூதங்களிலும் பாதி அதுவும் பாதி மற்றை நான்குமாகக் கலத்தல்; இப்படி அந்யோந்யமாகக் கலந்தாலொழியப் பிரமாண்டம் உண்டாகாது. 'இவை கூடினாலல்லது காரியகரமல்லாமையாலே மண்ணையும் மணலையும் நீரையுஞ் சேர்த்து ஒரு த்ரவ்யமாக்கிச் சுவரிடுவாரைப்போலே, ஈச்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சேர்த்து ஒரு அண்டமாக்கி' என்றார், பிள்ளைலோகாசார்யரும். இனி,உள்முதற்பொருட்கெலாம் என்பதற்கு-உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்கட்கும் என்னினுமாம். உண்முதற்பொருட்கு எலாம் என்று கொண்டு-உண்ணுதல் முதலிய நுகர்ச்சிக்குரிய பொருள்களுக்கெல்லாம் என்பாரும் உளர். ஊற்றம்—ஊறுமிடம்; எனவே,காரணமாயிற்று. எண்முதல்—முதல்-ஏழனு

ருபு; "சுரன்முதல் வந்த வுரன்மாய்மாலை" என்றவிடத்துப்போல. இனி, 'எண்முதலுயிர்க்கு' என்பதற்கு - எளிமையையுடைய தந்தையின் உயிருக்கு என்பாரும் உளர். எண்முதல்-நன்கு மதிக்கப்படுகிற முதற்கடவுளே! என்னவுமாம். பி-ம்:—[1]இலாதன. [2]ஆயின. [3]உயிர்க்கெலாம், உயிர்க்கினி, அவற்குநீ. [4]இயம்ப. இரங்க. (1157)

75. புண்ணிய [1]நறுநெயிற் பொருவில் காலமாம்
திண்ணிய திரியினில் [2]விதியென் [3]றீயினில்
எண்ணிய [4]விளக்கவை யிரண்டு மெஞ்சினல்
அண்ணலே [5]யவிவதற் கையம் [6]யாவதோ.

(இ-ள்.) அண்ணலே-சிறந்தவனே! புண்ணியம்-நல்வினையாகிய, நறுநெயில்-நறுமணம்பொருந்திய நெய்யிலே, பொருவு இல் காலம்ஆம்-ஒப்பில்லாத காலமாகிய, திண்ணிய திரியினில்-வலிய திரியிலே, விதிஎன் தீயினில்-ஊழென்கிற நெருப்பினால், எண்ணிய-கருத்தோடு ஏற்றப்பட்ட, விளக்கு-(உயிர்வாழ்க்கையாகிய) தீபம், அவை இரண்டுஉம் எஞ்சினல்-(நெய்யும் திரியுமாகிய) அக்காரணங்கள் இரண்டும் ஒழிந்தால், அவிவதற்கு-அவிந்துபோவதற்கு, ஐயம் யாவதுஓ-சந்தேகம் என்னோ? [இல்லையென்றபடி]; (எ-று.)

நல்வினையும் நியமித்தகாலமும் முடிந்தபொழுதே உயிர் வாழ்க்கை ஒழிவது இயல்பேஎன்றபொதுப்பொருளால், தயரதன் அறுபதினாயிரம் யாண்டு புண்ணியப் பலனை நுகர்ந்து தீர்ந்திட்டதனால் விண்ணடைந்தானென்றசிறப்புப்பொருளை வெளியிட்டது-**பிறிதுமொழிதலணி.** இது இயல்பேயாதலால் தந்தையார்க்காக வருந்தல் தக்கதன்று என்றபடி. சக்கரவர்த்தி நல்வினைப்பயனையே பெரும்பாலும் நுகர்ந்ததனால், இங்கு 'புண்ணியநறுநெயில்' எனப்பட்டது. விதி-இருவினைப்பயன் செய்தவனையே சென்று அடைதற்கு உரிய நியதி. எண்ணிய-காரியம் காரணமாக உபசரிக்கப்பட்டது. புண்ணியமிருப்பினும் நுகர்தற்கு உரிய காலத்தின் வழியே உயிர்வாழ்க்கை யேற்படுவதால், காலத்தைத் திரியாக உருவகித்தார்: உயிர்வாழ்க்கையை விளக்கு என்றார்: **உருவகவணி.** பி-ம்:—[1]நெய்யினில். [2]தெளியும், விதிதன். [3]சிந்தையின். [4]விளக்கிவை. [5]வீவதற்கு, வீழ்வதற்கு. [6]ஆவதோ. (1158)

76. இவ்வுல கத்தினு [1]மிடரி னேகிடந்து
அவ்[2]வுல கத்தினு நரகி னழ்ந்து [3]பின்
வெவ்வினை [4]துய்ப்பன விரிந்த யோனிகள்
[5]எவ்வள விற்[6]செல [7]வெண்ண [8]லாகுமே.

(இ-ள்.) (உயிர்), இஉலகத்தின்உம்-இம்மையிலும், இடரின்ஏ கிடந்து-துன்பத்திலேயே அழுந்தியிருந்து, அ உலகத்தின்உம்-மறுமையிலும், நரகின் ஆழ்ந்து-நரகத்தில் அழுந்தி, பின்-மறுபிறப்பில், வெம்வினை துய்ப்பன-கொடிய வினைப்பயன்களை அனுபவித்தற்குஇடமான, விரிந்த யோனிகள்-பலவகைப்பட்ட பிறப்புவகை

கள்,எஅளவில் செல எண்ணல் ஆகும்-எந்தக்கணக்கில் அடங்க எண்ணுதல் கூடும்? (எ-று.)—ஏ-ஈற்றசை.

ஒருவாற்றுலும் அளவிடப்படாதபடி அநந்தமான யோனி பேதங்கள் உலகத்தில் உயிர்த்தோற்றத்துக்கு உடலாக அமைந்துள்ளன என்பதாம்: இதனால், கருமவசத்தால் உயிர் ஒருசரீரத்தில் புகுதல், இரங்கத்தக்கதன்றுஎன்றவாறு. பி-ம்:—[1] இடரிலே, இடருளே. [2] உலகத்தரு. [3] தம். [4] அறுப்பன. [5] எவ்வுலகில், அவ்வளவில். [6] செலும். [7] என்னல். [8] ஆகுமோ. (*1159*)

77. உண்டுகொ லிதுவல துதவி நீசெய்வது
[1]எண்டகு [2]குணத்தினுய் தாதை [3]யென்றலால்
புண்டரீ கத்தனி முதற்கும் போக்கரு
விண்டுவி னுலகிடை [4]விளங்கி னனரோ.

(இ-ள்.) எண் தகுகுணத்தினுய்-(யாவராலும்) நன்குமதிக்கத் தக்க நற்குணங்களை யுடையவனே! தாதை என்றலால்-(தசரதன் உனக்குத்) தந்தை யென்ற காரணத்தால், புண்டரீகம்தனிமுதற்குஉம்போக்கு அரு-தாமரைமலரில் தோன்றிய ஒப்பற்ற படைத்தற் கடவுளான பிரமனுக்குஞ் செல்லுதற்கரிய, விண்டுவின் உலகிடை-விஷ்ணுலோகத்தில், விளங்கினன்-(சென்றுசேர்ந்து) விளக்கமடைந்தான்; இது அலது-இதுவன்றி, நீசெய்வதுஉதவி உண்டு கொல்-நீ(தந்தைக்குச்) செய்யத்தக்க உதவி (வேறு) உண்டோ? [இல்லை யென்றபடி]; (எ - று.)—அரோ-ஈற்றசை.

எண்தகு குணம்-தியானிக்கத்தக்க திருக்கலியாண குணங்களென்வுமாம். தந்தையை நற்கதியிற் சேர்த்தலே மைந்தரது கடமையாதலாலும், உன்னைப்பெற்றதன்பயனுகஉன்தந்தைமீளாவுலகிடைச் சேர்ந்திட்டானுதலாலும், மகனுற் பெறவேண்டியதைப் பெற்ற உன் தந்தையைக் குறித்து இரங்குதல் தகுதியன்றென்பதாம். என்றல் என்ற தொழிற்பெயர், மூன்றனுருபு ஏற்று வந்தது.எண் தகுகுணம்-எட்டுத்தக்ககுணங்களுமாம்.விளங்குதல்-ஒளிமயமான சரீரம்பெறுதல். பி-ம்:—[1] எண்டருங். [2] குணத்தினன். [3] என்றுதான். [4] மேவினுன். (*1160*)

78. ஐயநீ யாதொன்று மவலிப் பாயலை
உய்திற மவற்கினி யிதனி [1]னூங்குண்டோ
செய்வன வரன்முறை திருத்திச் [2]சேந்தநின்
[3]கையினு லொழுக்குதி கடனெ லாமென்றுன்.

(இ-ள்.) ஐய—! நீ—, யாது ஒன்றுஉம்அவலிப்பாய் அலை-சிறிதுந் துன்பமடையவேண்டா; இனி—, அவற்கு-அத்தசரதனுக்கு, இதனின் ஊங்கு - (விஷ்ணுலோகத்தையடைதலென்ற) இதைக் காட்டிலும் மிக்கதான, உய்திறம்-ஈடேறும்வகை,உண்டுஒ-(வேறு) உள்ளதோ? [இல்லை]; (ஆகையால்),—செய்வன - (நீ தந்தைக்குச்) செய்யவேண்டிய அந்திமக்கிரியைகளை, வரல் முறை-(நூல்களிற் கூறப்பட்டு அநுட்டானத்தில்) வந்த முறைப்படியே, திருத்தி-

செவ்வித்தர்கச் செய்து,சேந்தநின் கையினால்-சிவந்த உனது கைகளால்,கடன் எலாம் ஒழுக்குதி-நீர்க்கடன்களையெல்லாம் செலுத்துவாய், என்றான்-என்று (வசிட்டன்) கூறினான்; (எ-று.)

உத்தமகதியை மன்னவனடைந்திட்டானாதலால், அவனைப் பற்றி அவலித்தல் தக்கதன்று: மேலோர் நூல்களிற்கூறிய முறையையொட்டிச் செய்யவேண்டிய முறைகளைச்செய்து நீர்க்கடனைச் செலுத்துவாயாக என்றனனென்பதாம். இறந்தோரைக் கருதிச் செய்யும் நீர்க்கடன் பிதிருதேவதைகளைச் சேருவதால், உத்தமகதியடைந்தாரைக் கருதியும் நீர்க்கடன்செய்யவேண்டுமென்பர். நீர்க்கடன்-தருப்பணம். பி-ம்:—[1]வேறு' மேல். [2]செய்க. [3]கைகளாலோம்புதி. (*1161*)

79. [1]விண்ணுநீர் மொக்குளின் விளியும் [2]யாக்கையை
எண்ணி நீ[3]யழுங்குத லிழுதைப் பாலதால்
கண்ணினீ ருகுத்தலிற் கண்ட [4]தில்லைபோய்
[5]மண்ணுநீ ருகுத்தி[6]தா மரைக்கையா லென்றான்.

(இ-ள்.) விண்ணுநீர் மொக்குளின்-மேகத்தினின்று விழுகிற நீரில் தோன்றுங் குமிழிபோல,விளியும்-(நிலையில்லாமல்) அழிகிற, யாக்கையை-உடம்பைக்குறித்து, நீ—, எண்ணி அழுங்குதல்-சிந்தித்துவருந்துதல், இழுதைப்பாலது-பேதைமையின் பாற்படுவதாம்; கண்ணின் நீர் உகுத்தலில் கண்டது இல்லை-கண்ணீர்சொரிதலால் அடையும்பயனொன்றுமில்லை; (ஆதலால், அதனையொழித்து இனி), போய்—, தாமரை கையால்-செந்தாமரைமலர் போன்ற கைகளினால்,மண்ணு நீர் உகுத்தி-(பாவத்தைப்போக்கிச்) சுத்தஞ்செய்கிற தர்ப்பணநீரைச் சொரிவாய், என்றான்-என்று (மீண்டும் வசிட்டன்) கூறினான்; (எ-று)

வசிட்டன் தேற்றி நீர்க்கடன் செய்யுமாறு கூறியும்,ஸ்ரீராமன் துயரமிகுதியால்எழாதிருந்ததுகண்டுமீண்டும்தேறுதல்கூறி நீர்க்கடன்கழிக்கச் செல்லுமாறுகூறியதைத்தெரிவிப்பதுஇச்செய்யுளென்க. இறந்தவரைக்குறித்து இரங்குவதிற் பயனில்லையாதலால்,செய்யவேண்டிய தர்ப்பணாதிகளைச் செய்களன்றபடி.விண்ணுநீர் மொக்குளின் விளியும் யாக்கை-"படுமழை மொக்குளிற் பல்காலுந்தோன்றிக்,கெடுமிதோர்யாக்கை" என்றநாலடியாரோடும், "மாரிமொக்குளின்மாய்ந்து" என்ற சிந்தாமணியோடும் ஒப்பிடுக. விண்-மேகத்துக்கு ஆகுபெயர்; உ-சாரியை. யாக்கை-எழுவகைத்தாதுக்களால்யாக்கப்படுவது.கண்டது இல்லை-இறந்த தந்தையை மீண்டுங்காணுதலில்லை யெனினுமாம்; "ஆண்டாண்டுதோறுமழுதுபுரண்டாலு, மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தீர்-வேண்டா" என்றாற்போல. பி-ம்:—[1]விண்ணினீர். [2]வாழ்க்கையை. [3]அழுந்துதல். [4]இல்லைப்போய், இல்லையால். :[5]மண்ணினீர். [6]நின்மலர்க், உன்மலர்க். நீமலர்க். (*1162*)

80.—வசிட்டன் தேற்றியபின் இராமன் நீர்க்கடன் செய்யச் செல்லுதல்.

என்றபி [1]னேந்தலு மெழுந்து நான்மறைப்
பொன்றிணிந் தனசடைப் புனித னோடும்போய்ச்

[2]சென்றனன் [3]செறிதிரைப் புனலிற் செய்கென
[4]நின்றன னிராமனு நெறியை நோக்கினன்.

(இ-ள்.) என்ற பின்-என்று (முனிவன்) கூறியபின், ஏந்தல் உம் - ஸ்ரீராமனும், எழுந்து - (இருப்பிடத்தினின்று) புறப்பட்டெழுந்து, நால் மறை பொன் திணிந்து அன சடை புனிதனோடு உம்-நான்கு வேதங்களிலும் வல்ல (உருக்கிய) பொன் இறுகினாற் போன்ற செஞ்சடையையுடைய பரிசுத்தனான வசிட்டனுடனே, போய்—, செறி திரை புனலில் சென்றனன்-நெருங்கிய அலைகளையுடைய கங்கை நீரினிடத்திற் சேர்ந்தான்: (அப்போது), செய்க என-(செய்யுங் கடமைகளைச்)செய்வாயென்று(வசிட்டன்)சொல்ல, நின்றனன்-(மந்தாகினிக் கரையையடைந்து) நின்றவனாகிய, இராமன்உம்—, நெறியை நோக்கினன்-(துக்கந் தணிந்து செய்யவேண்டும்) முறைமையைக் கருதினான்; (எ-று.)—பி-ம்:—[1]ஏந்தலேயந்தி வேந்தரும். [2]சென்றனர். [3]திரைசெறி. [4]நின்றனர். (1163)

81.—இராமபிரான் இறந்த மன்னனுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்தல்.

புக்கனன் [1]புனலிடை முழுகிப் போந்தனன்
தக்கநன் மறையவன் சடங்கு காட்டத்தான்
[2]முக்கையி னீர்விதி முறையி னீந்தனன்
ஒக்கநின் றுயிர்தொறு [3]முணர்வு நல்குவான்.

(இ-ள்.)உயிர்தொறுஉம்-எல்லாச்சீவாத்துமாக்களினிடத்தும், ஒக்க-ஒருதன்மையாக, நின்று-(அந்தராத்மாவாய்)நின்று,உணர்வு நல்குவான்-(அவற்றிற்கு) அறிவை அருள்பவனாகிய திருமால் [ஸ்ரீராமன்],—புனலிடை புக்கனன்-நீரில் இறங்கி, முழுகி போந்தனன்-நீராடி வந்து, தக்க நல்மறையவன் சடங்கு காட்ட-ஓதத்தக்க சிறந்த வேதங்களையுணர்ந்த (புரோகிதனான) வசிஷ்டன் (செய்ய வேண்டுஞ்) சடங்கை அறிவிக்க, தான்—, முக் கையின் நீர்-கைகளால் மூன்று தரம் எடுத்து விடப்படுகிற தர்ப்பண நீரை, விதி முறையின் ஈந்தனன் - (சாஸ்திரங்களில்) விதித்த முறைமைப்படி (இறந்த தன் தந்தையை யுத்தேசித்துக்) கொடுத்தான்; (எ-று.)

யாவர்க்கும் உணர்வை நல்குங் கடவுளின் அவதாரமூர்த்தியான இராமபிரான் தான் கொண்ட மானுடவேடத்திற்கு ஏற்ப மறையவன் சடங்கு காட்டத் தர்ப்பணஞ்செய்தா னென்றவாறு. சடங்கு-ஷடங்கமென்னும் வடசொல்லின் சிதைவென்பர். பி-ம்:—[1]புனலினின். [2]முக்கை நீர் விதியது, முக்கைநன்னீர்விதி. [3]உணர்வை நல்குவான், உணர்வுநண்ணுவான். (1164)

82.—தர்ப்பணஞ் செய்தபின் இராமன் பர்ணசாலைக்கு மீளுதல்.

ஆனவன் [1]பிறவுள யாவு [2]மாற்றிப்பின்
[3]மானமந் திரத்தவர் மன்னர் மாதவர்

ஏனையர் பிறர்களுஞ் சுற்ற வேகினன்
சானகி யிருந்த [4]வச் சாலை யெய்தினன்.

(இ-ள்.) ஆனவன்-(அங்ஙனந் தர்ப்பணஞ் செய்தவன்) ஆன ஸ்ரீராமன், பிற உள யாஉம் ஆற்றி-மற்றுமுள்ள எல்லாக் கிரியைகளையுஞ் செய்து முடித்து, பின் - பின்பு, மானம்- பெருமையையுடைய, மந்திரத்தவர் - மந்திரிகளும், மன்னர் - அரசர்களும், மா தவர்-முனிவர்களும், ஏனையர் பிறர்கள் உம்-மற்றையோர் எல்லோரும், சுற்ற-சூழ, ஏகினன்-சென்று, சானகி இருந்த அ சாலை எய்தினன்-சீதாபிராட்டி தங்கியிருந்த அந்த(த்தனது)பர்ணசாலையினிடத்தை யடைந்தான்; (எ-று.)

பிறவுளயாவுமென்றது-இலந்தைப் பழத்துடன் சேர்த்து இங்குதிப்பிண்ணாக்கைக் கொண்டு செய்த பிண்டத்தைக் காட்டுமென்பது, முதனூலால் துணியப்படும். பரதன் தன்சேனை யிறங்கிய இடத்திலுள்ள தாய்மார்களை யழைத்துவர வசிட்டரை யனுப்பி, சத்துருக்கினன் சுமந்திரன் குகன் மந்திரிமார்கள் இவர்களுடன் இராமராச்சிரமத்தை யடைந்து துக்கம்பொங்கப் புலம்பி வணங்க, இராமபிரான் க்ஷேமம் வினவித் தந்தை யிறந்ததைக் கேட்டுப் புலம்பிச் சீதாலக்ஷ்மணர்க்குஞ் சொல்லி வருந்த, தம்பிமார் தேற்றித் தர்ப்பணம் முதலிய சடங்கைச் செய்யச் சொல்ல, இலட்சுமண சீதைகளுடன் சென்று மூழ்கிச் சடங்கியற்றினனென்று முதனூல் கூறும். கீழ் மந்திரப்படலத்தில் "மானநோக்கிற் கவரிமாவனைய நீரார்" என்றதற்கேற்ப, 'மானமந்திரத்தவர்' என்றார். ஏனையர் என்பதில்,பகுதியாகிய ஏனையென்பது எத்தனையென்பதன் மரூஉவான எனையென்பதன் நீட்டல்: பிறிதென்னும் பொருள் தரும் 'ஏனை' என்னும் இடைச் சொல் அன்று: பின்னே 'பிறர்' என வந்ததனால்; இனி, 'ஏனையர்பிறர்' என்றவற்றை ஒரு பொருட்பன்மொழி யென்பாரும் உளர். சானகி-ஜநகராசன் மகள்; தத்திதாந்த நாமம். இரு தவம் சாலை எனப் பதம்பிரித்து உரைத்தல் சிறப்பன்று. பி-ம் :—[1]செய்கடன் பிறவும். [2]ஆற்றினன். [3]மானவன் மந்திரத் தலைமன்னவர். [4]நற். (1165)

83.—பரதன் சீதையின் பாதங்களில் வீழ்ந்து அரற்றுதல்.

எய்திய வேலையிற் [1]றமிய [2]ளெய்திய
தையலை [3]நோக்கினன் சாலை நோக்கினன்
கைகளிற் கண்மலர் புடைத்துக் கான்மிசை
ஐயனப் பரதன்வீழ்ந் தரற்றி னனரோ.

(இ-ள்.) எய்திய வேலையில்-(அப்பர்ணசாலையை) அடைந்த காலத்தில், ஐயன் அ பரதன்-சிறப்புடையனான அந்தப் பரதன், தமியள் எய்திய-(அங்குத்) தனியளாயிருந்த, தையலை-சீதாபிராட்டியை, நோக்கினன்-பார்த்து, சாலை நோக்கினன்-அத்தழைக் குடிசையையும் பார்த்து, (மிக இரக்கமுற்று), கண் மலர் கைகளின் புடைத்து-தாமரை மலர்போலும் (தன்) கண்களைக் கைகளால்

மோதிக்கொண்டு, கால்மிசை வீழ்ந்து அரற்றினன்-(அப்பிராட்டியின்)திருவடிகளில் விழுந்து அழுதான்; (எ-று.)-அரோ-ஈற்றசை.

பாங்கியர் பலர் இடைவிடாது சூழ்ந்து பணிவிடைபுரிய அரண்மனையந்தப்புரத்தில் அரசியாய் வீற்றிருத்தற்கு உரியவள் காட்டில் ஓராச்சிரமத்தில் தனியே யிருத்தலை நோக்கும்படி நேர்ந்தமைக்கு வருந்திக் கண்களைப் புடைத்துக்கொண்டு கதறிப் புலம்புபவனானான் பரதனென்க. தையல்-அழகுடையவள். கான்மிசை எனஎடுத்து-அவ்வனத்திலே என்னவும் இடமுண்டு. பி-ம்:—[1] தமியன். [2] எய்தியத். [3] நோக்கியச். (1166)

84.—பரதனது துயரம்.

வெந்துயர் [1] தொடர்தர [2] விம்மி விம்மிநீர்
[3] உந்திய நிரந்தர மூற்று [4] மாறில
[5] சிந்திய [6] குரிசிலச் செம்மல் சேந்தகண்
இந்தியங் களிலெறி கட்லுண் டென்னவே.

(இ-ள்.) 'இந்தியங்களில்-பொறிகளிலே, எறி கடல் உண்டு-அலை வீசுகிற கடல் உள்ளது,' என்ன-என்று சொல்லும்படி, குரிசில் அ செம்மல்-பெருமையிற் சிறந்த அரசனாகிய அப் பரதனது, சேந்த கண்-சிவந்தகண்கள்,—வெம் துயர் தொடர்தர-கொடியசோகம் பற்றுதலால், விம்மிவிம்மி-மிகப்புலம்பி, நீர்-நீரை, உந்திய-வெளிச் செலுத்தினவையாய், நிரந்தரம் ஊற்று மாறில-இடைவிடாமல் சுரத்தல் மாறாதனவாகி,சிந்திய-(நீரைச்)சொரிந்த வண்ணமிருந்தன; (எ-று.)

கடலிற்போலப் பரதனது கண்களில் நீர் மிக்கிருந்ததனால் கண்டோரால் 'பூமியிற் கடலிருத்தல் போல இந்தியங்களிலெறி கடலுண்டு' என்று கருதுமாறு ஆயிற்றென்றார்: இது **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** உந்திய, மாறில-பலவின்பால் முற்றெச்சம். சிந்திய-முற்று. நிரந்தரம் - வடசொல். பி-ம்:—[1] தொடர்ந்தெழ. [2] விம்மல், விம்ம. [3] உந்தினன். [4] வற்றில, மாற்றில, மாற்றல, மாறினன். [5] சிந்தின. [6] குருதியைச். (1167)

85.—பரதனைக் கைகளால் தாங்கித் தந்தை யிறந்தமையைச் சீதைக்கு இராமன் தெரிவித்தல்.

அந்நெடுந் துயருறு மரிய வீரனைத்
தன்னெடுங் [1] கரத்தின லிராமன் றாங்கினன்
நன்னெடுங் கூந்தலை நோக்கி நாயகன்
என்னெடும் [2] பிரிவினிற் [3] றுஞ்சின னென்றான்.

(இ-ள்.) அ நெடு துயர் உறும்-அப்படிப்பட்ட பெருந்துன்பமடைந்த, அரிய வீரனை-அருமையானவீரத்தன்மையுள்ளபரதனை, இராமன்—,—தன் நெடு கரத்தினால்-தனது நீண்ட கைகளால், தாங்கினன்-எடுத்து அணைத்துக்கொண்டு, நல் நெடு கூந்தலை நோக்கி-அழகிய நீண்டகூந்தலையுடைய சீதையைப்பார்த்து,'நாய

கன்-(நம்) தலைவனான தசரதசக்கரவர்த்தி, என் நெடு பிரிவினில் துஞ்சினான்-என்னுடைய நீண்டகாலத்துப் பிரிவு நிகழ்ந்தசோகத்தால் இறந்தான்,' என்றான்-என்று சொன்னான்; (எ-று.)

சக்கரவர்த்தி குமாரனுக்கு உலகத்தில் தந்தையொழிய அரசருளெவனும் தலைவனல்லனாதலால், இங்கே, தந்தை 'நாயகன்' எனப்பட்டான். பதினாலு வருஷ காலம் பிரிவதாக நிச்சயித்ததாதலாலும், பிரிந்தார்க்கு ஒவ்வொரு கணமும் ஒரு யுகமாகத் தோன்றுமாதலாலும், 'நெடும்பிரிவு' எனப்பட்டது. நெடுங்கரம்-ஆஜாநுபாஹு. நன்னெடுங்கூந்தல்-பண்புத்தொகையன்மொழி. நன்மை-கூந்தலுடையாளுக்கு அடைமொழியாகவுமாம். துஞ்சினான்-மங்கலவழக்கு. நெடும் பிரிவினில் துஞ்சுதல்-மீண்டும் சேர்தலில்லாத பிரிவுண்டாக இறத்தல். பி-ம்:—[1]தடக்கையால். [2]பிரிவினால். [3]இறந்திட்டான். (1168)

86.—சீதை புலம்பத் தொடங்குதல்.

துண்ணெனு [1]நெஞ்சின [2]டுளங்கி னாடுணைக்
கண்ணெனு [3]நெடுங்கடல் கலுழி கான்றிட
மண்ணெனுஞ் [4]செவிலிமேல் வைத்த கையினள்
பண்ணெனுங் கிளவியாற் பன்னி யேங்கினாள்.

(இ-ள்.) (அது கேட்ட சீதை),—துண்ணெனும் நெஞ்சினள்-திடுக்கிட்ட மனமுடையவளாய், துளங்கினாள்-நடுங்கி, துணை கண் எனும் நெடு கடல் கலுழி கான்றிட-(தனது) இரண்டு கண்களென்கிற பெரிய கடல் கலங்கல் நீரைச் சொரிய, மண் எனும் செவிலி மேல் வைத்த கையினள்-பூமிதேவியென்கிற செவிலித்தாயின் மேல் வைத்த கைகளையுடையவளாய், பண் எனும் கிளவியால்-இசைப்பாட்டென்று சொல்லத்தக்க இன்சொற்களால், பன்னி-பலவாறு சொல்லி, ஏங்கினாள்-புலம்பினாள்; (எ-று.)

செவிலி-வளர்க்குந்தாய். திருமகளின் அமிசமாய் அயோநிஜையாக அவதரித்த பிராட்டியைப் பூமிதேவி பாதுகாத்துச் சநகமகாராசனிடம் ஒப்பித்ததனால், 'மண்ணெனுஞ் செவிலி' என்றார். தரையிற் கைகளை யூன்றிக்கொண்டு என்பது மூன்றும் அடியின் கருத்து. கடல்-கண்ணுக்கு, நீர் சொரிதற்கேயன்றிப் பரந்திருத்தற்கும் உவமையாம். கிளவி-கிளக்கப்படுவது; கிளத்தல்-சொல்லுதல்; இ-செயப்படுபொருள் விகுதி. பி-ம்:—[1]நெஞ்சினள். [2]துளங்கிமைத்துணைக். [3]கடனெடுங், கயனெடுங், நெடுங்கயல். [4]செல்விமேல். (1169)

87.—சீதையின் வருத்தம்.

கன்னகு திரள்புயக் கணவன் பின்செல
நன்னக ரொத்தது நடந்த கானமும்
மன்னவன் [1]றுஞ்சின [2]னென்ற [3]மாற்றத்தால்
அன்னமுந் துயர்க்கட லடிவைத் தாளரோ.

(இ-ள்.) கல்நகு-மலையை(த் தனக்கு நிகராகாதென்று)பரிகசிக்கிற, திரள் புயம்-திரண்ட தோள்களையுடைய, கணவன்-தன் கணவ

ஞன ஸ்ரீராமபிரானது, பின் செல-பின்னே செல்லுதலால், நடந்த-(கால்களாற்) சென்ற, கானம்உம்-காடும், நல் நகர் ஒத்தது-(சீதைக்குவருத்தந்தராமல்) அழகியஅயோத்தியர்நகரம்போலவேயிருந்தது: (பின்பு), மன்னவன் துஞ்சினன் என்ற மாற்றத்தால்-சக்கரவர்த்தி இறந்தானென்ற வார்த்தைகேட்டதனுல், அன்னம் உம்-அன்னப்பேடு போன்ற அச்சீதையும், துயர்கடல் அடிவைத்தாள்-துன்பமாகிய கடலில் கால்வைத்தாள்; (எ-று.)

நகரத்து அரசச்செல்வத்தைத் துறந்து வனம்புகுந்தபொழுதுந் துன்பமறியாத சீதை தசரதன் இறந்தானென்றதனுல் துன்பத்தை யறிந்தாளென்பது, இப்பாட்டின் கருத்து. முதலிரண்டடிகளால், கணவனுடன்செல்லுமிடம்காடாயினும்அதனைப் பிராட்டி நகராகவே கருதினுளெனக் கற்பின் சிறப்பு உணர்த்தப்பட்டது. முதலடியில், நகு-உவமவுருபுமாம்; மலைபோல்விளங்குகிற எனினுமாம். துயர்க்கடலில் அடிவைத்தாள்-துன்பமனுபவிக்கத் தொடங்கினுள் என்றபடி. இனி, தண்டகாரணியஞ்செல்லுதல், இராமனைப் பிரிதல், இலங்கையில்வசித்தல் முதலாகப் பலபெருந் துன்பங்களை யடைவதை நோக்கி இங்ஙனங்கூறினுரெனினுமாம்: "கவ்வையம் பெருங்கடலின் முனியுங் கால்வைத்தான்" என்ருர், நகர்நீங்குபடலத்தும். பி-ம்.—[1] துஞ்சினுன். [2] என்னும். [3] களவியால்.

88.—முனிபத்தினியர் சீதையைக் கங்கையில் மூழ்குவித்து, இராமனிடஞ் சேர்த்தல்.

ஆயவ டன்னைநேர்ந் தங்கை யேந்தினர்
தாயரின் முனிவர்தந் தருமப் பன்னியர்
தூயநீ [1]ராட்டினர் துயர [2]நீக்கினர்
நாயகற் [3]சேர்த்தினர் [4]நவையு ணீங்கினர்.

(இ-ள்.) (அப்பொழுது), நவையுள் நீங்கினர்- குற்றங்களினின்று நீங்கினவர்களான, முனிவர்தம் தருமம் பன்னியர்-இருடிகளுடைய தருமபத்தினிகள், தாயரின்-தாய்மார்போல, (பிராட்டியினிடம் மிக்க அன்புடையவர்களாய்), நேர்ந்து-அருகிற்சென்று, ஆயவள் தன்னை-அச்சீதையை, அம் கை ஏந்தினர்-அழகிய கைகளால் தாங்கி அழைத்துக்கொண்டுபோய், தூய நீர் ஆட்டினர்-பரிசுத்தியுள்ள கங்கைநீரிலே ஸ்நானஞ்செய்வித்து, துயரம் நீக்கினர்-(அவள்) சோகத்தைத் தணித்து, நாயகன் சேர்த்தினர்-கொழுநனுன இராமனை அடைவித்தார்கள்; (எ-று.)

ஆயவள்-கீழ்க்கூறியவாறு ஆகியவள். தருமப்பன்னி-தர்மபத்நீ. துயரம் நீக்குதல்-தேறுதல் கூறுதல். நான்காம் அடிக்குக்-கணவனைச் சேர்த்தித் தாம் துன்பம் நீங்கினர் என்பாரும் உளர்: அவ்வுரைக்கு, துன்பம்-சீதைபடுந் துன்பத்தை நோக்கியதாலாயது. பி-ம்:-[1] ஆட்டினுர். [2] நீக்கினுர். [3] சார்த்தினுர். [4] நவையில், நவையும், நவையின். (1171)

89.—சுமந்திரன் தாய்மாரோடும் சான்றவரோடும் இராமனிடம் வருதல்.

தேன்றருந் தெரியலச் செம்ம னல்வரை
[1]ஈன்றவர் மூவரோ டிருமை நோக்குறும்
சான்றவர் குழாத்தொடுந் தரும [2]நோக்கிய
தோன்றல்பாற் சுமந்திரன் றெழுது [3]தோன்றினன்.

(இ-ள்.) தேன் தரும் தெரியல்-தேனைச்சொரிகிற பூமாலையை யுடைய, அ செம்மல் நால்வரை-பெருமைக்குணமுடைய(இராமன் முதலிய) அக்குமாரர் நால்வரை, ஈன்றவர்-பெற்றவர்களாகிய, மூவரோடு-(கௌசல்யை முதலிய தாய்மார்)மூவருடனும், இருமை நோக்குறும்-(பிறப்பு வீடு என்னும்) இரண்டனது துன்பவின்பத் தன்மைகளை ஆராய்ந்தறிகிற, சான்றவர் குழாத்தொடும்-பெரியோர் கூட்டத்தோடும், சுமந்திரன்—, தருமம் நோக்கிய தோன்றல்பால்-(எப்பொழுதும் தருமத்தையே) சிந்திக்குந்தன்மையுள்ள ஸ்ரீராமபிரானிடம், தொழுது தோன்றினன் - அஞ்சலிசெய்து கொண்டு வந்து சேர்ந்தான்; (எ-று.)

"இருமைவகைதெரிந்து" என்றகுறளிற்பரிமேலழகர்உரைத்தவாறு, இங்கு 'இருமைநோக்குறும்' என்பதற்குப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இங்கு நான்கு மூன்று இரண்டு என்ற எண்ணுச்சொல் முறையே விகாரப்பட்டுவந்த நயம் காண்க. பி-ம்:— [1]ஈன்றவம், [2]நோக்குறும். [3]சொல்லுவான்.

இச்செய்யுளையடுத்து ஒருசெய்யுள் காணப்படுவதாக அடையாற்றுப் பிரதியில் உள்ளது வருமாறு:—

ஐயநின்னுடை யன்னை மூவரும்
வையமன்னரு மற்று மாக்களும்
துய்யநாடொரீஇத் தோன்றி னாரவர்க்கு
உய்யநல்லரு ளுதவுவா யென்றான். (1172)

வேறு.

90.—இராமன் தாய்மாரைக்கண்டு கண்ணநீர் சிந்துதல்.

எந்தை யாண்டையா [1]னியம்பு வீரென
வந்த தாயர்தம் வயங்கு சேவடிச்
[2]சிந்தி நின்றனன் சேந்த [3]கண்ணநீர்
முந்தை நான்முகத் தவற்கு முந்தையான்

(இ-ள்.) (அப்பொழுது), முந்தை நான்முகத்தவற்குஉம் முந்தையான் - (எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்) முற்பட்டபிரமனுக்கும்முற்பட்டவனான ஸ்ரீராமன், எந்தை யாண்டையான் இயம்புவீர் என- 'என் தந்தை எவ்விடத்திலுள்ளான்? கூறுங்கள்' என்று (பரிதாபத்தோடு)சொல்லி, வந்த தாயர்தம் வயங்கு சே அடி-அங்குவந்த

அத்தாய்மார்களது விளங்குகிற சிவந்த பாதங்களில், சேந்த கண்ணநீர்-சிவந்த (தன்) கண்களின் நீரை, சிந்திநின்றனன்-இடைவிடாது சொரிந்துநின்முன்; (எ-று.)

'எந்தையாண்டையான் இயம்புவீர்' என்று கூறியது-இறந்தவரைப்பற்றி இங்ஙனம் விசாரிக்கின்ற ஓர் வழக்கு நோக்கி யென்க: இங்ஙனம் விசாரிக்கும் வழக்கம், இப்போதும் உலகிலிருத்தலறிக. படைத்தற்கடவுளான பிரமனை உந்தித்தாமரையினின்று தந்ததனுல், 'முந்தை நான்முகத்தவற்கு முந்தையான்' என்முர். பி-ம்:-[1] இயம்பும் நீரெனா. [2] சிந்த. [3] கண்ணினீர். (1173)

91.—இராமனைக் கட்டிக்கொண்டு தாய்மார் அழ, யாவரும் மனம் வருந்துதல்.

தாய ருந்தலைப் பெய்து [1] தாந்தழீஇ
ஒய்வில் [2] துன்பிறு [3] லுரற [4] லோங்கினர்
ஆய சேனையு மணங்க னுர்களும்
[5] தீயில் [6] வீழ்ந்துதீ மெழுகிற் றேம்பினர்.

(இ-ள்.) (அப்பொழுது), தாயர்உம்-அத்தாய்மார்களும், தலைப்பெய்து-ஒருங்குகூடி, தாம் தழீஇ-தாங்கள் (தனித்தனி இராமனைத்) தழுவிக்கொண்டு, ஒய்வு இல் துன்பினுல்-நீங்காத துயரோடு, உரறல் ஓங்கினுர்-கதறுதல் மிக்கனர்; ஆய சேனைஉம்-திரண்ட அச்சேனையிலுள்ளாரும், அணங்கு அனுர்கள்உம்-தேவமகளிரையொத்த மாதர்களும், தீயில் வீழ்ந்து தீ மெழுகின் - அனலில் விழுந்து உருகுகிற மெழுகுபோல, தேம்பினுர்-மனமுருகி வருந்தினுர்; (எ-று.)

தீமெழுகு-வினைத்தொகை. உரறலென்னும் தொழிற்பெயரில், உரறு-பகுதி. அணங்கு-திருமகளும், மோகினியென்னும் பெண்தெய்வமுமாம். பி-ம்:—[1] தாமும்வீழ்ந்து. [2] அன்பினுல். [3] உலறி, உரற்றி. [4] ஏங்கினுர், ஏற்றியே. [5] தீயின். [6] வீழ்ந்தன. (1174)

92.—வந்த தாய்மார் சீதையைத்தழுவி வருந்தி நிற்றல்.

[1] பின்னவ் வீரரைப் பெற்ற பெற்றியப்
பொன்ன னுர்களுஞ் சனகன் பூவையைத்
துன்னி மார்புறத் தொடர்ந்து புல்லினுர்
இன்னல் வேலைபுக் கிழிந்[3]த ழுந்துவார்.

(இ-ள்.) பின் - பின்பு, அ வீரரை பெற்ற பெற்றி அ பொன் அனுர்கள்உம்-(இராமன்முதலிய) அந்த வீரர்களைப் புதல்வராக ஈன்ற பெருமையுடைய திருமகளையொத்த அத்தாய்மார்களும், சனகன் பூவையை-ஜநகராசன்மகளான நாகணவாய்ப்பறவையின் சொற்போலும் இன்சொற்களையுடைய சீதையை, துன்னி-அடைந்து, மார்பு உற தொடர்ந்து புல்லினுர்-மார்பிற் பொருந்தக் கட்டியணைத்தவர்களாய், இன்னல் வேலை புக்கு இழிந்து அழுந்துவார்-துன்பக்கடலிற்புகுந்து உள்ளிறங்கி அமிழ்பவரானுர்;

சனகன் பூவை-ஜாநகி. பூவை-உவமவாகுபெயர். பி-ம்:—[1]பின்னர், பின்னே. [2]இடைந்து. [3]அழுங்குவார், இரங்குவார். (1175)

93.—சேனைவீரர் முதலியோர் மனவருத்தத்தோடு ஸ்ரீராமனையடைதல்.

சேனைவீரருந் [1]திருநன் மாநகர்
[2]மானை மாந்தரு மற்று ளோர்களும்
ஏனை வேந்தரும் பிறரும் யாவரும்
கோனை யெய்தினர் குறையுஞ் சிந்தையார்.

(இ-ள்.) சேனை வீரர்உம்-படைவீரர்களும், திரு நல் மா நகர்-(மற்றும்) அழகிய சிறந்த பெரிய அயோத்தியாநகரத்திலுள்ள, மால் நைமாந்தர்உம்-(இராமன்பக்கலுள்ள) அன்பினால்வருந்துகிற ஆடவர்களும், மற்று உளோர்கள்உம்-மற்றுமுள்ளவர்களும் [மகளிரும்], ஏனை வேந்தர்உம்-மற்றும் அரசர்களும், பிறர்உம்-(அமைச்சர் முதலிய) மற்றையோரும், யாவர்உம்-(ஆகிய) எல்லோரும்,குறையும் சிந்தையார்-அழியும்மனத்தையுடையராய், கோனை எய்தினர்-(தங்கள்)தலைவனை ஸ்ரீராமனை அடைந்தார்கள்;(எ-று.)

இரண்டாம் அடியில்,மானம்என்பது மானையென ஈறுதிரிந்ததென்றலும் ஒன்று; சாமரை, சரிதை, வதை, காலை என்பன போல. மானைமாந்தர் - நகரத்துமகாசனங்கள். பி-ம்:—[1] திருவின். [2]மானமாந்தரும். (1176)

94.—சூரியாஸ்தமன வருணனை.

படஞ்செய்ந் நாகணைப் பள்ளி நீங்கினன்
இடஞ்செய் [1]தொல்குலத் திறைவனாதலால்
தடஞ்செய் தேரினன் றானு நீரினல்
[2]கடஞ்செய் வானெனக் கடலின் மூழ்கினன்.

(இ-ள்.) படம்செய் - படத்தைவிரிக்குந் தன்மையுள்ள, நாக அணை-சேஷசயநத்தில், பள்ளி-படுத்தலை, நீங்கினன்-நீங்கி இங்கு அவதரித்த திருமாலாகிய ஸ்ரீராமன், இடம்செய்-(அங்ஙனம்தான் அவதரித்ததற்கு ஏற்ற)பெருமையைக்கொண்ட, தொல்குலத்து-தொன்றுதொட்டுவருகிறகுலத்து, இறைவன் ஆதலால்-தலைவன் தானாதலால்,—தடசெய்தேரினன்-பெருமைபொருந்தின தேரையுடைய சூரியன்,—தான்உம் நீரினல் கடம்செய்வான் என-(தன் குலத்தவனான தசரதசக்கரவர்த்தி இறந்ததற்குத்) தானும் நீரில் மூழ்கிச் செய்யவேண்டுங் கடமைகளைச் செய்பவன்போல, கடலில் மூழ்கினன்-மேற்குக்கடலில் மூழ்கினன் [அஸ்தமித்தான் என்றபடி;] (எ-று.)

சூரியன் இயல்பாக மறைந்து அஸ்தமித்ததற்குக் கவி இங்ஙனம் தரமாக ஒரு காரணத்தைக் கற்பித்துக் கூறியதனால், ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. நாகணை-நாகவணையென்பதன் விகாரம், "நஞ்சுபதிகொண்டவளநாகணையினன்" எனச்சிந்தாமணியிலுங் காண்க. "பனிக்கடலுட் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்தென், மனக்கடலுள் வாழவல்ல மாயமணாள நம்பீ" என்றாற்போல, 'நாகணைப் பள்ளி நீங்கினன்' என்றதனால், அவ்வாதிசேஷன் இங்கு இலக்கு

மணனை அவதரித்து இராமபிரானை என்றும் விட்டுப்பிரியாது அவனுக்குச் சகலவித கைங்கரியமுஞ் செய்யுந்தன்மை குறிப்பிக்கப்பட்டது. இடம் செய்-இடங்கொடுத்த என்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]தம். [2]கடன். (1177)

இங்கு ஒரு செய்யுள் அடையாற்றுப் பிரதியிற் காட்டப்பட்டுளது வருமாறு:—

கங்குல்வந் திடக்கண்டி யாவரும்
அங்ஙனே துயிலமைய வாரிருள்
பொங்குவெம்பகை போக மற்றைநாள்
செங்கதிர்குண திசையிற் றோன்றினன்.

95.—இதுவும் மேற்கவியும் குளகம்: மறுநாள் அரசர் முதலியோர் சூழ்ந்திருக்க, விரத வேஷத்தைக் குறித்துப் பரதனை இராமன் வினவுதலைக் கூறும்.

அன்று தீர்ந்தபின் [1]னரச வேலையும்
துன்று செஞ்சடைத் தவருஞ் சுற்றமும்
தன்று ணைத் [2]திருத் [3]தம்பி மார்களும்
சென்று சூழவாண் டிருந்த செம்மலுன்.

(இ-ள்.) அன்று தீர்ந்த பின்-அன்றைத்தினம் கழிந்த பின்பு [மறுநாள்], அரச வேலைஉம்-அரசர் கூட்டமும், துன்று செம் சடை தவர்உம்-நெருங்கிய சிவந்த சடையையுடைய முனிவர்களும், சுற்றம்உம்-பந்து வர்க்கமும், தன் துணை திரு தம்பிமார்கள் உம்-தனக்குத் துணைவரான சிறந்த (பரதன் முதலிய) தம்பியரும், சென்று சூழ-வந்து சுற்றிலுமிருக்க, ஆண்டு இருந்த-அவ்விடத்தில் வீற்றிருந்த, செம்மல்-பிரபுவான ஸ்ரீராமன்,— (எ-று.) "பரிந்து கூறினன்" என அடுத்த கவியோடுமுடியும். தான்-அசை.

அரசவேலை-உயர்திணை யீறு விகாரமாயிற்று. வேலை-கடலின் பெயர், கூட்டத்துக்கு உவமையாகுபெயர். பி-ம்:—[1]அரசர் வேலையும். [2]தனித். [3]தம்பிமாரொடும். (1178)

96. **வரதன் றுஞ்சினன் வைய மாணையால்**
சரத நின்னதே மகுடந் தாங்கலாய்
விரத வேடநீ யென்கொல் [1]வேண்டுவான்
பரத [2]கூறெனப் [3]பரிந்து கூறினன்.

(இ-ள்.) 'பரத—! வரதன் துஞ்சினன்-(யாவர்க்கும்) வேண்டினவற்றைக் கொடுக்குந் தன்மையனான சக்கரவர்த்தி இறந்தான்; (பின்பு), வையம்-நிலவுலகம், ஆணையால்-(அவனது) கட்டளையால், சரதம்-உண்மையாக, நின்னதுஏ-உன்னதேயாம்; (அங்ஙனமிருக்க) நீ—, மகுடம் தாங்கலாய்-முடிசூடாமல், விரதம் வேடம் வேண்டுவான்-தவவேஷத்தை விரும்பிப் பூண்டது, என்

கொல்-யாது காரணத்தாலோ? கூறு-சொல்வாய்,' என-என்று, பரிந்து கூறினன்-அன்புகொண்டு வினவினன்; (எ-று.)

வரதன்-வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவன கொடுக்கும் தன்மையன்; வள்ளல் என்றபடி. பரிந்து வருத்தமுற்று எனினுமாம்: வேண்டுவான்-எதிர்காலவினையெச்சம் தொழிற்பெயர்த் தன்மைப் பட்டு வந்தது. பி-ம்:—[1]வேண்டினாய், மேவினாய். [2]கூறெனப். [3]பணிந்து. (1179)

97.—பரதன் கூறத் தொடங்குதல்.

என்ற லும்பதைத் தெழுந்து கைதொழா
[1]நின்று தோன்றலை நெடிது நோக்கிநீ
அன்றி யாவரே [2]யறத்து ளோரதர்
பின்று வாய்கொலா மென்னப் பேசுவான்

(இ-ள்.) என்றலும்-என்று (இராமன்) வினவியவளவிலே, (பரதன்), பதைத்து எழுந்து-மனம் துடிதுடித்தெழுந்து, கைதொழா நின்று-கைகூப்பி வணங்கி நின்று, தோன்றலை-இராமபிரானை, நெடிது நோக்கி-நெடும்பொழுதுபார்த்து, '(உலகத்தில்), நீ அன்றி-நீயல்லாமல், அறத்துஉளோர்-தருமநெறியில் நிற்பவர், யாவர்-யார் உளர்? (அங்ஙனமிருக்கவும்), அதர் பின்றுவாய் கொல் - அவ்வறநெறியினின்றும் பின்னிடுவாயோ?' என்ன - என்று சொல்லி, பேசுவான்-(மற்றும்) கூறுபவனானான்; (எ-று.)— அதனை மேல் ஆறு கவிகளிற் காண்க; ஏ, ஆம்-அசைகள்.

பரதன்பதைப்புக்குக்காரணம்,நாடெல்லாம் வருந்தச் சிறிதும் இரக்கமின்றி வனம் வந்தது தவறு என்று கருதியமை. கை தொழாநின்று என்பதை ஒரு சொல்லாக நிகழ்கால வினையெச்சமெனினுமாம்; ஆநின்று-இடைநிலை. அதர்-அருநெறி.பி-ம்:— [1]நின்ற. [2]அறத்துளாரதைப், அறத்துளோரதிற். (1180)

98.—இது முதல்-ஆறு கவிகள் ஒரு தொடர்: பரதன் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தல்.

[1]மனக்கொன் றுதன [2]வரத்தி னின்னையும்
நினக்கொன் றுநிலை [3]நிறுவி நேமியான்
[4]தனைக் கொன் றுட்ருந் தனய [5]னுதலால்
[6]எனக்கொன் றுதவ மடுப்ப தெண்ணினுல்.

(இ-ள்.) மனக்கு ஒன்றுதன - (பெரியோர்) மனத்துக்குப் பொருந்தாதனவாகிய, வரத்தின்-வரங்களால்,நின்னைஉம்-உன்னையும், நினக்கு ஒன்று நிலை நிறுவி-உனக்குப் பொருந்தாத நிலைமையிலே நிறுத்தி, நேமியான்தனை-(தசரத)சக்கரவர்த்தியை, கொன்றுள்-இறக்கச் செய்தவளான கைகேயி, தரும்-பெற்ற, தனயன்-புத்திரனானேன், (யான்): ஆதலால்-ஆகையால், எனக்கு-(பாவியான) எனக்கு, தவம் அடுப்பது-தவவொழுக்கத்தை மேற்கொள்ளுதல், எண்ணினுல் - ஆலோசிக்குமிடத்து, ஒன்றுஆ - தக்க தொன்றாகுமோ? [ஆகாதென்றபடி]; (எ-று.)

எனக்கு நேர்ந்துள்ள இழிநிலையைப் போக்கத் தவஞ்செய்யலா மென்றால், நல்லோர்செய்யுந் தவத்தைப் பிறப்பினால் இழிவை யடைந்த யான் மேற்கொள்ளுதல் தகாதென்று இரங்கியவாறு. ஒன்று என்பதை ஒன்றாது என்பதன் விகாரமாகக் கொண்டு, பொருந்தாது எனினுமாம். தவம் அடுப்பதொன்று என இயைப் பினுமாம்; தவமானது பொருந்தினதொருகாரியமோவென்க. பி-ம்:—[1]மனைக்கொன்றுதன, மனைக்கொன்றுதவள். [2]வரத்து. [3]நிறுத்தி. [4]தனக்கொன்றாள். [5]ஆதலின். [6]எனக்கன்றோ, எனக் கன்றே. (1181)

99. நோவ தாகவிவ் வுலகை நோய்செய்த
பாவ காரியிற் பிறந்த [1]பாவியேன்
சாவ தோர்கிலேன் றவஞ்செய் வேனலேன்
யாவ [2]னுகியிப் பழிநின் [3]றேறுவேன்.

(இ-ள்.) நோவது ஆக-வருந்தும்படி, இ உலகை நோய்செய்த- இந்நிலவுலகத்தை வருத்தப்படுத்தின,—பாவகாரியின் - பாவி யிடத்தினின்று, பிறந்த—, பாவியேன்-தீவினையுடையனான யான், சாவது ஓர்கிலேன்-இறக்கத்துணிந்தேனில்லை: தவம் செய்வேன் அலேன்-தவஞ்செய்வேனுமாக அல்லேன்; யாவன் ஆகி இ பழி நின்று ஏறுவேன்-(இனி) எத்தன்மையனாய் இப்பழிப்பினின்று நீங்கி ஈடேறுவேன்? (எ-று.)

பாவகாரி = பாவகாரிணீ: வடசொல்: தீவினைசெய்தவள். இராமன் கானகமும் தசரதசக்கரவர்த்தி வானகமுஞ் செல்லக் காரணமாகி உலகத்தாரையெல்லாம் துயர்க்குள் அழுந்துமாறு செய்தவ ளாதலின், கைகேயியை, 'நோவதாகவிவ்வுலகை நோய் செய்தபாவகாரி' என்றான். தன்பழி நீங்குவது இறப்பினாலேனும் ஆகவேணும்: கழுவினையாக [பிராயச்சித்தமாக]த் தவஞ்செய்வத னாலேனும் ஆகவேணும்: இரண்டும் தன்னிடத்தி லில்லாமையால், 'யாவனாகி யிப்பழிநின்றேறுவேன்' என்கின்றான். பி-ம்:—[1]பாவி யான். [2]ஆக. [3]ஏறுகேன். (1182)

100. நிறையி னீங்கிய மகளிர் நீர்மையும்
பொறையி னீங்கிய தவமும் பொங்கருள்
துறையி னீங்கிய வறமுந் தொல்லையோர்
முறையி னீங்கிய [1]வரசின் முந்துமோ.

(இ-ள்.) நிறையின் நீங்கிய-கற்புநெறியில்நின்று விலகிய, மக ளிர்-மாதர்களின், நீர்மைஉம்-குணமும், பொறையின் நீங்கிய - (அவசியமாக இருக்கவேண்டிய) பொறுமையினின்று விலகிய, தவம்உம்-தவவொழுக்கமும், பொங்கு அருள் துறையின்நீங்கிய- விளங்குகிற கருணையின்வழியினின்று விலகிய, அறம்உம்-தரும மும், தொல்லையோர் முறையின்நீங்கிய-முன்னோர்கள துமுறைமை யினின்றுவிலகிய, அரசின் - அரசாட்சியினும், முந்தும்ஓ- (கொடுமையில்) முற்படுமோ? [படாது என்றபடி]; (எ-று.)

நிறையினீங்கியமகளிர் நீர்மை முதலியவற்றினும், தொல்லை யோர்முறையினீங்கிய அரசு மிகக் கொடியது என்பதாம். ஆத

லால், "மூத்தவர்க்குரித்தரசெனு முறைமையின்" தவறிய அரசியல் யான் கொள்ளத்தக்கதன்று என்பது பெறப்படும். நிறை-நெஞ்சைக் கற்புநெறியில் நிறுத்தல். பொறை-காரணம்பற்றியாவது மடமையாலாவது ஒருவன் தமக்குக் குற்றஞ்செய்தவிடத்துத் தாமும் அதனை அவனிடஞ் செய்யாது பொறுத்தலோடு, விரதம்முதலியனவற்றால் தம் உயிர்க்கு வருந் துன்பங்களையும் பொறுத்தல். "உற்றநோய் நோன்றலுயிர்க் குறுகண்செய்யாமை யற்றேதவத்திற்குரு" என்ப. "அறனுமருளுடையான்கண்ணதே யாகும்" என்பவாதலால், அருட்டுறையினீங்கிய அறம் தகாததாயிற்று. கொடுமையின் முந்துதல் என்ற பொதுத்தன்மை, நிறையினீங்கிய மகளிர்நீர்மை முதலியவான வருணிக்கவேண்டாதவற்றிற்கும் வருணிக்கவேண்டிய அருள் நீங்கிய அரசுக்கும் ஏற்க அமைத்திருப்பதில் தீவகவணி அடங்கியுள்ளது. பி.ம்:—[1]அரசு. (1183)

101. பிறந்து நீயுடைப் பிரிவி றெல்[1]பதம்
[2]துறந்து மாதவந் தொடங்கு வாயென்றால்
மறந்து நீதியிற் [3]றிறம்பி வாளிற்கொன்று
அறந்[4]தின் றானென [5]வரச தாள்வெனோ.

(இ-ள்.) பிறந்துஉம்-(சக்கரவர்த்தியின் மூத்ததிருமகனாகப்) பிறந்திருந்தும், நீ—, உடை-(உனக்குச்சொந்தமாக) உடைய, பிரிவு இல்-நீங்கத்தகாத, தொல்-தொன்றுதொட்டுவருகிற, பதம்-(அரசாளும்) பதவியை, துறந்து-விட்டு, மா தவம் தொடங்குவாய்-பெரிய தவத்தைச் செய்யத்தொடங்குவாய், என்றால்—,—(யான்), மறந்துஉம்-மறந்தாயினும், நீதியின்திறம்பி-முறைமையினின்று வழுவி, அறம் வாளின் கொன்று தின்றான்என-தருமத்தை வாளினாற் கொன்று தின்றானென்றுசொல்லுமாறு, அரசு அது ஆள்வென்ஓ- அவ்வரசாட்சியை ஆள்வேனோ? (எ-று.)

மூத்தவனான நீ அரசொழிய இளையவனான யான்அரசாள்வேனாயின், அது தருமத்தை முற்றுங்கெடுத்ததாமென்றவாறு. பதம்-நிலைமை. அறங் கொன்றுதின்னுதல்-தருமத்தை முற்றுங் கெடுத்து விடுதல். பி-ம்:—[1]அறம். [2]துறந்த. [3]திறம்புவாளிற். [4]தின்றலென, தின்றயென. [5]யானது, அரசை. (1184)

102. தொகையி லன்பினு லிறைவன் றுஞ்சநீ
புகையும் வெஞ்சுரம் புகுதப் புந்தியால்
[1]வகையில் வஞ்சனு யரசு வவ்வயான்
பகைவ னேகொலா மிறவு [2]பார்க்கிறேன்.

(இ-ள்.) தொகைஇல் அன்பினால்-(உன்பக்கல்) அளவற்ற அன்பினால், இறைவன் துஞ்ச-சக்கரவர்த்தி இறக்க, நீ—, புகையும் வெம் சுரம் புகுத-புகைந்தெரிகிற வெவ்விய கொடுவனத்திற் சேர்ந்திட, (அச்சமயத்தில்), புந்தியால்வகைஇல்வஞ்சன்ஆய்அரசு வவ்வ-மனத்தினால் வகுத்தற்கரிய வஞ்சனையையுடையவனாய் (உனக்கு உரிய) அரசாட்சியைக் கவர்ந்துகொள்ளுதற்கு, யான்—,

இறவு பார்க்கின்றேன் பகைவன்ஏ கொல்-சோர்கின்ற சமயம் பார்த்து நிற்கிற பகைவனேயோ? (எ-று.)

அரசாண்ட தந்தையும், அவ்வரசாட்சிக்குரிய மூத்த மைந்தனும் இல்லாத சமயத்தில் யான் அரசுகொள்வேனாயின், அது, அற்றம் நோக்கி யரசு கவரும் பகைவன் தொழிலே யாமென்க. இறவு-இறுஎன்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த தொழிலாகுபெயர். பி-ம்:—[1]வகையும். [2]பார்த்தியான். (1185)

103. உந்தை தீமையு முலகு ருதநோய்
தந்த தீவினைத் தாய்செய் தீமையும்
எந்தை [1]நீங்கமீண் டரசு செய் [2]கெனச்
சிந்தை யாவதுந் தெரியக் கூறினன்.

(இ-ள்.) எந்தை-எமது தலைவனே! உந்தை-உனது தந்தையான தசரதன் (செய்த), தீமைஉம்—,உலகு-உலகத்துக்கு, உருத நோய் தந்த-நேரத்தகாத துன்பத்தைச் செய்த, தீவினை-பாவத்தொழிலையுடைய, தாய்-(என்) தாயான கைகேயி, செய்-செய்த, தீமைஉம்—,நீங்க-நீங்கும்படி, மீண்டு-(நீ அயோத்திக்குத்) திரும்பி வந்து, அரசு செய்க-அரசாட்சி செய்வாயாக, எனு-என்று, சிந்தை யாவதுஉம் தெரிய கூறினன் - (தன்) மனக்கருத்து முழுவதும் (இராமனுக்கு) விளங்கச்சொன்னான், (பரதன்); (எ-று.)

இராமன் பிரிவினால் உலகோரையெல்லாம் துன்புறச் செய்ததனால் 'உந்தை தீமை' என்றது. தசரதன் கைகேயியையும் பரதனையும் "தாரமல்லள் துறந்தேன்: ஆகானவனும்முரிமைக்கு" என்று உறவைத்துறந்தானதலால் 'உந்தை' என்கின்றான் பரதன்: நீயே எனக்குத் தந்தை போல்வா யென்பது 'எந்தை'என்ற விளியில் பெறப்படும். பி-ம்:—[1]தீர. [2]எனச். (1186)

104.—அதுகேட்ட இராமன் கூறத்தொடங்குதல்.

சொற்ற வாசகத் துணிவு ணர்ந்தபின்
[1]இற்ற தோவிவன் [2]மனமென் றெண்ணுவான்
வெற்றி வீர[3]யான் விளம்பக் கேளெனு
[4]முற்று நோக்கினன் மொழிதன் மேயினன்.

(இ-ள்.) சொற்ற - (இங்ஙனம் பரதன்) சொன்ன, வாசகம்-வார்த்தையின், துணிவு-நிச்சயத்தை, உணர்ந்த பின் - அறிந்த பின்பு, (ஸ்ரீராமன்),—இவன் மனம் இற்றதுஓ என்று எண்ணுவான்-இவன் கருத்து இத்தன்மையதோ என்று கருதுபவனாய், (அவனைநோக்கி), வெற்றி வீர யான்விளம்ப கேள் எனு-'சயத்தையுடையவீரனே! யான் (சில) சொல்லக் கேட்பாய்' என்று, முற்றும் நோக்கினன் மொழிதல் மேயினன்-முழுவதும் ஆலோசித்துச் (சில வார்த்தை) சொல்லத் தொடங்கினன்; (எ-று.)—அதனை அடுத்த ஏழுகவிகளிற் காண்க.

தனக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுப்பதற்காகவே பரதன் வருகின்றானென்பதை உய்த்துணர்ந்து இலக்குமணனிடத்து இராமன் முன்பு கூறினனாயினும், அப்பரதன் தான் அரசுபுரிவது அறத்

திற்கு மாறுனதென்று உறுதியான எண்ணங்கொண்டுள்ளா னென்பது இப்போதுதான் தெற்றென விளங்கியதனுல்,பரதனது அக்கருத்தை மாற்றுவதற்கு ஏற்ப இராமன் கூறலானு னென்க. முற்று நோக்கினுன்-முழுவதும் அறிந்தவ [ஸர்வஜ்ஞ] னுன ஸ்ரீராமனெனினுமாம். பி-ம்:—[1]இற்றவோவினே. [2]அறிவு. [3]நான். [4]முற்ற. (1187)

105.—இதுமுதல் ஏழுகவிகள் - இராமபிரான் பரதனது கொள்கையைத் தவறெனக் காட்டுதலைத் தெரிவிக்கும்.

[1]முறையும் [2]வாய்மையு முயலு நீதியும்
அறையு [3]மேன்மையோ [4]டறனு [5]மாதியாம்
[6]துறையுள் யாவையுஞ் சுருதி நூல்[7]விடா
இறைவ ரேவலா லியைவ காணையா.

(இ-ள்.) ஐயா—! முறைஉம்-நல்லொழுக்கமும், வாய்மைஉம்-சத்தியமும், முயலும் நீதிஉம்-(யாவரும் அடைய) முயலத்தக்க நியாயமும், அறையும் மேன்மையோடு-(சிறப்பித்துச்) சொல்லப் படுகிற மேன்மையும், அறன்உம்-தருமமும், ஆதி ஆம்-முதலான, துறையுள் யாவைஉம்-நல்வழிகளிற் சேர்ந்தவையெல்லாம், சுருதி நூல்விடா இறைவர் ஏவலால் இயைவ-வேத சாஸ்திரங்களின் பொருளை விடாமற்கொண்ட அரசர்களது கட்டளையாலே (உல கத்தில்)உண்டாவன, காண்-(இதனை) அறிவாய்; (எ-று.)

முறைமுதலியன நிலைநிற்பதன் பொருட்டு இறைவரிருத்தல் இன்றியமையாததென்றவாறு:இனி,சக்கரவர்த்தியின்அநும்திப் படியே நடப்பது தகுதி யென்றவாறுமாம். முயலுதல்-யத்தனப் படுவது. திருக்குறளில் 'இறைமாட்சி' என்றவிடத்து, 'உலகபால ருருவாய்நின்று உலகங்காத்தலின், இறையென்றுர்; "திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே யென்னும்" என்று பெரியாரும் பணித்தார்' எனப் பரிமேலழகருரைத்ததை இங்கு 'இறைவர்' என்றதற்குங் கொள்க. பி-ம்:—[1]முறையின். [2]வாய்மை யின். [3]மெய்ம்மையோடு. [4]அறமும். [5]ஞானமும், வேள்வியும். [6]துறையும். [7]விடாது. (1188)

106. பரவு கேள்வியும் பழுதின் ஞானமும்
விரவு சீலமும் [1]வினையின் மேன்மையும்
உரவி லோய்தொழற் குரிய தேவரும்
குரவ ரேயெனப் பெரிது கோடியால்.

(இ-ள்,) உரம் விலோய்-வலிமையையுடைய வில்லையுடைய வனே! பரவு கேள்விஉம்-சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற நூற் கேள்வியும், பழுதுஇல் ஞானம்உம்-குற்றமற்ற நல்லுணர்வும், விரவு சீலம்உம்-பொருந்தின நல்லொழுக்கமும், வினையின் மேன்மைஉம் [மேன்மையின் வினைஉம்] - மேம்பட்ட தொழிலும், தொழற்கு உரிய தேவர்உம்-வணங்குதற்குரிய தேவர்களும்,

குரவர்ஏ-பெரியோர்களே, என-என்று, பெரிது கோடி-மிகவும் மனத்திற்கொள்வாய்; (எ-று.)

கேள்விமுதலியனகுரவர்சொல்லுஞ்சொற்களால்உண்டாவன வென்றும், அவர்கள் குலதெய்வம்போலக் கொண்டாடத்தக்கவ ரென்றுங் கருத்து. கேள்வி முதலியவற்றைக் குரவர் என்றது-உபசாரவழக்கு. பரவு-பரந்த எனினுமாம். ஞானத்துக்குப் பழுது-ஐயந்திரிபுகள். 'வினையின் மேன்மை' என்றவிடத்து மொழிமாற் றப்பட்டது குரவர்-குரு என்பதன் பன்மை; குரவ:-வடசொல். பி-ம்:—[1]வினையும். (1189)

107. [1]அந்த நற்பெருங் குரவ ரா[2]ரெனச்
சிந்தை [3]தேர்வுறத் தெரிய [4]நோக்கினல்
தந்தை தாயரென் றிவர்க டாமலால்
எந்தை [5]கூறவே [6]றெவரு [7]மில்லையால்.

(இ-ள்.) எந்தை-எனது அன்புடையானே! அந்த நல் பெரு குரவர் - கீழ்க்கூறிய சிறந்த மகிமையையுடைய அப்பெரியோர், ஆர்-யாவர்? என-என்று,சிந்தை தேர்வுஉற-மனந்தெளிவடைய, தெரிய நோக்கினல்-விளங்க ஆராய்ந்தால், தந்தை தாயர் என்ற இவர்கள் தாம் அலால்-தந்தையும் தாயும் என்ற இவ்விருவருமே யல்லாமல், கூற-சொல்லுதற்கு,வேறு எவர்உம் இல்லை—;(எ-று.)

கீழ்க் குரவர்பெருமையைத் தெரிவித்தவன், இதனால், அக் குரவர் இன்னரென்றுவிளக்குகின்றான்.தந்தைதாயர்-பன்மையீறு பெற்ற பொதுத்திணையும்மைத்தொகை. தம்பியை எந்தையென் றது, அன்புபற்றிய மரபுவழுவமைதி. பி-ம்:—[1]அந்தமில். [2]எனில். [3]நேர்வுற. [4]எண்ணினல். [5]கூறில். [6]இயைவது. [7]இல்லையே.(1190)

108. தாய்வ ரங்கொளத் தந்தை யேவலால்
மேய [1]நங்குலத் தரும மேவினேன்,
நீவ ரங்கொளத் [2]தவிர்த னீர்மையோ
ஆய்வ ரும்புலத் தறிவு மேவினய்.

(இ-ள்.) ஆய்வரும்-(பெரியோர்களால்) ஆராய்ந்துவரப்படு கிற, புலத்து-நூல்களின்,அறிவு-உணர்வை, மேவினய்-அடைந்த வனே!தாய்வரம் கொள-தாயானகைகேயிவரம் பெற்றுக்கொள்ள, தந்தைஏவலால்-(அதற்குக் கட்டுப்பட்ட)தந்தையின்[தசரதனது] கட்டளையால், மேய நம் குலம் தருமம் மேவினேன்-(தாய்தந்தையர் சொற்படி நடத்தலென்கிற) பொருந்திய நமது குலத்துக்கு ஏற்ற ஒழுக்கத்தை விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டேன்: (அவ் வறநெறியை),நீ வரம்கொள தவிர்தல்-நீவேண்டிக்கொள்ளுதலால் (நான்) நீங்குதல், நீர்மைஓ-நற்குணமாகுமோ?[ஆகாது என்றபடி;]

தாய்தந்தையரே குரவராதலாலும் அவர் சொல்லை மீறுதல் தகாதாதலாலும்யான்கானகஞ்சென்றிருக்க,அதனை உன்வேண்டு கோட்காகத் தவிர்தல் தக்கதன்றென்பதாம். 'ஆய்வரும்புலம்' என்றது-அரசர் கற்றற்கு உரிய அறநூலும், நீதிநூலும் முதலா

யினவற்றை. இனி, ஆய்வு அரு எனப்பிரிப்பின்-ஆராய்ந்து அறிதற்கரிய எனப்பொருளாம். புலம்-நூலாதலே, தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் "புலந்தொகுத்தோனே" என்றவிடத்து விருத்தியுரையால் அறிக. இரண்டாமடியில், 'மேயகானகந் துருவிமேவினேன்' என்றும் பாடம். பி-ம்:—[1] எம். [2] தீர்தனேர்மையோ, தவிர்தனீதியோ. (1191)

109. தனய [1]ராயினர் [2]தந்தை தாயரை
வினையி [3]னல்லதோ ரிசையை வேய்தலோ
[4]நினைய லோவிடா நெடிய வன்பழி
புனைத லோ[5]வைய புதல்வ ராதருன்.

(இ-ள்.) ஐய—! தனயர் ஆயினர்-புத்திரரானவர்கள், தந்தை தாயரை-(தமது) தந்தையையும் தாயையும், வினையின்-(தாம் செய்யுந்) தொழில்களால், நல்லது ஓர் இசையை வேய்தல்ஓ-சிறந்ததொரு கீர்த்தியை அடைவித்தலோ, (அன்றி), நினையல் ஓவிடா-(யாவர்) நினைப்பினின்றும் நீங்காத, நெடிய வல் பழி-பெரிய கொடிய பழிப்பை,புனைதல்ஓ-(அவர்களுக்குச்)சூட்டுதலோ, புதல்வர் ஆதல்-(தாம்) மக்களாகப் பிறந்ததற்கு (ப்பயன்);(எ-று.)

இருமுதுகுரவர்க்கு மக்கள்செய்யும்உதவி, அவர்களைப் புகழ் பூணுவித்தலேயன்றிப் பழி பூணுவித்தலாகாது; ஆதலால், கைகேயிபெற்ற வரமும் தசரதன்வரமளித்த சொல்லின்மெய்ம்மையும் பழுதுபடாதபடி ஒழுகுவது, முறைமையென்றவாறு. பெற்றோர் விருப்பத்துக்கு மாறுபட நடத்தலாகாதென்பதைவற்புறுத்துதற்குக் கீழ்க்கூறியதையே வேறுவகையாகக் கூறியது. ஓ என்பதை அசையாகக் கொண்டு, நினையல் விடா-நினைத்தல் நீங்காத என்றலும் ஒன்று. 'ஐய' என்பதற்கு-குறிப்புப்பெயரெச்சமாக, அழகிய என்று உரைத்து, புதல்வர்க்கு அடைமொழியாக்குதலும் அமையும். பி-ம்:—[1] ஓயினர். [2] தாதைத்தாயர்தம். [3] நல்ல சொல்லிசையைமேவலோ, நல்ல சொல்லிசையவெய்தலோ, நின்று சொல் விளம்பி மேவலோ, நல்ல தொல்லிசைய மெய்தவே. [4] நினைதலோ. [5] ஐயா. (1192)

110. இம்மை [1]பொய்யுரைத் திவறி யெந்தையார்
அம்மை வெம்மைசேர் [2]நரக மாளயான்
கொம்மை [3]நன்னிதிக் குவையின் வைகிவாழ்
செம்மை சேர்நிலத் தரசு [4]செய்வெனே.

(இ-ள்.) இவறி-(கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரத்தை நிறைவேற்ற)லோபஞ்செய்து, எந்தையார்-எனதுதந்தையார், இம்மை-இப்பிறப்பிலே, பொய்உரைத்து-,அம்மை-மறுமையிலே,வெம்மை சேர் நரகம் ஆள-கொடுமைபொருந்தின நரகத்தைச் சேரும்படி, யான்—, கொம்மை நல்நிதி குவையின் வைகிவாழ் செம்மை சேர் நிலத்து அரசுசெய்வென்ஓ - திரண்டமிகுந்த பணக்குவியலிற் பொருந்திவாழ்கின்ற இன்பமமைந்தநிலவுலகத்து அரசாட்சியைச் செய்வேனே? [செய்யேன் என்றபடி]; (எ-று.)

நான் கைகேயியின் வரத்தை நிறைவேற்றாது இராச்சியத்தை யாள உலோபஞ் செய்தால், அதனால் எந்தையார் பொய்யுரைத் தாராய் நரகஞ் சேர்வர்: தந்தையாரை நரகத்தினின்று மீட்பது புத்திரனது கடமையோ? 'தந்தை நரகத்திற் கிடக்கட்டும்: நாம் அரசு புரிவோம்' என்பது புத்திரரின் கடமையோ? மீட்பதே புத்திரர் கடமையாதலால், அரசு புரிதல் தவறாகுமென்பதாம். எந்தையார்-ஆர் என்னும் பலர்பால் விகுதி, சிறப்புப்பொருளது. அம்மை-இறந்தபின் வரும்நிலை. குவை-மேடு. பி-ம்—[1]மெய்யுரை தவறி. [2]நரகமாள்க. [3]வெம்முலை. [4]செய்வனோ, செய்வதோ.(*1193*)

111\. வரனி [1]லுந்தைசொன் [2]மரபி னுலுடைத்
தரணி நின்னதென் றியைந்த தன்மையால்
[3]உரனி னீபிறந் துரிமை [4]யாதலால்
அரசு நின்னதே [5]யாள்க வென்னவே.

(இ-ள்.) வரன்-(கைகேயிக்குக் கொடுத்த) வரத்திலே, நிலை தவறாது நின்ற, உந்தை-உன் தந்தையினுடைய, சொல்-சொற்களின், மரபினால்-முறைமைப்படி,உடை தரணி-அவனுடையதான நிலவுலகம்,நின்னது-உன்னுடையது,என்று-, இயைந்த-அமைந்த, தன்மையால்-தன்மையினாலும், நீ—, உரனின்-(அதனை ஆளுதற்கேற்ற) வலிமைகளோடு, பிறந்து-தோன்றி, உரிமை ஆதலால்-உரிமைபெற்றவனாதலாலும்,அரசு நின்னதுவே-அரசாட்சி உனக்கு உரியதேயாம்;(ஆதலால்),ஆள்க-(அதனை நீ)ஆளுவாயாக,என்ன-என்று (இராமன் பரதனை நோக்கிச்) சொல்ல,—(எ-று.)—(பரதன்) எனா(*112*), எனாத்தாள்பூண்டு வேண்டினன் (*113*)என மேலிரண்டு கவிகளில் தொடர்ந்து முடியும்.

கீழ் *105*-ஆம் செய்யுளால் அரசு இன்றியமையாததென எடுத்துக்காட்டி, பிறகு தான் அரசு பூணுதல் கூடாதென்றற்குப் பல பாடல்களாற் காரணங் காட்டி,இதனால், 'உன்னுடையதை நீ அரசு புரிக' என்று பரதனை நோக்கி இராமபிரான் கூறுகின்றனனென்க. தாய்க்கு வரமளித்த தந்தையின் மெய்ம்மை மொழியின்படி அரசாட்சி நினக்கு உரியதாதலாலும், தேகபலம் முதலிய ஆற்றல்களால் நீ அதற்கு ஏற்றவனுமாதலாலும்,'அரசு நின்னதே, நீ ஆள்க' என்றனனென்க. இங்கு ஒரு சாரார் 'பிறந்துரிமையாதலால்'என்பதற்கு-கைகேயிக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தமையாலேயே உனக்கு இவ்வுலகம் உரித்து என்று கூறி, 'தசரதன் கைகேயியை மணந்த காலத்து இராச்சியத்தைச் சுல்கமாகச் சபதஞ் செய்தான்என்று ஸ்ரீவான்மீகி ராமாயணத்தில் *107*-ஆம் ஸர்க்கத்திற்கூறியிருப்பதால், இராச்சியம் கைகேயியினுடையதே: தசரதன் அதனுக்கு உரியவனல்லன். பெண் அரசு புரிதற்குப் பதில் இத்தசரதன் அரசு புரிந்தான்: ஆகவே, கைகேயியின் புத்திரனான பரதனுக்குப் பிறப்புரிமையாகவுள்ளது அரசியல்: தசரதன் தன்னுடையதல்லாத இராச்சியத்தை இராமனுக்கு,அக்கிரமமாகக் கொடுக்க, தனக்குரியது இராச்சியம் என்று மந்தரையாற் போதிக்கப்பட்டுத் தன் கணவனை அக்கிரமத்தினின்று தடுக்கக் கற்புடைய கைகேயி வரவியாசத்தைக் கொண்டனள்'

என வாதிப்பர். அன்னூர் 'தன்னதல்லாத இராச்சியத்தை, அரசன் தானே வரமாகக் கொடுத்தற்கும் உரியனல்லனே! அதுவும் பாதகத்திற் சேராதோ?' என்பதையும், 'இராச்சியம் தன்ன தாஞல் கணவனிஷ்டப்படி இராச்சியத்தை யிராமனுக்குக் கொடுத்திடாமல் தன் கணவனேயும் உயிர் நீங்குமாறு செய்வது தாஞ கைகேயியின் கற்புக்கு அணி?' என்பதையும் ஆராயக்கடவர். இனி, கைகேயிக்குச் சுல்கமாக அளித்ததைப் பற்றி இரண்டு வகையாகச் சமாதானங்கூறப்படும்: விவாகம் முதலியகாலங்களிற் கூறிய சொல் பந்தப்படுத்தாது என்பது தருமநூற் கொள்கை யென்பது ஒன்று: மற்றென்று-உத்தம குலத்தவராகிய கோசலை சுமித்திரையைப் போலவே கைகேயியையும் பட்டமகிஷியாகக் கொண்டு, இவர்கள் வயிற்றிற் பிறந்தவர்களில் எவர் மூத்தவரோ அவர்க்கு அரசு என்றுனென்பது. இங்ஙனமாகச் சமாதானங் கூறுவதே, முன் பின்ஞய்ந்து இவ்விராமாயணத்தின் பொருளை நேர்மையாகக் கூறவேண்டுமென்னுங் கருத்துக் கொண்ட பெரியோர் துணிபாம். இச்செய்யுட்குக் காட்டப்பட்டுள்ள பாடாந்தரம் வருமாறு:- "வானினுந்தை சொல் மரபிஞலுடைத், தானநின்ன தென்றியைந்த தன்மையால், ஊனினிற் பிரிந்துரிமையாகையின், யானதாள்கிலேனெனவவன்சொல்வான். பி-ம்:—[1]நுந்தை. [2]வரத்திஞல். [3]உரனினேன். [4]ஆகையால். [5]ஆள்தியையனீ, ஆள்கவையனீ, ஆள்கையையநீ. (1194)

112.—இதுவும், அடுத்த கவியும்-பரதன் 'அரசு என்னதாகில் நான் உனக்குத் தந்தேன்: நீ ஆள்க' என்று வேண்டுதலைத் தெரிவிக்கும்.

முன்னர் வந்துதித் துலக [1]மூன்றினும்
நின்னை யொப்பிலா நீபி றந்தபார்
[2]என்ன தாகில்யா [3]னின்று தந்தனென்
மன்ன போந்துநீ மகுடஞ் சூடெனு.

(இ-ள்.) 'முன்னர் வந்து உதித்து-(எனக்கு) முன்னே வந்து பிறந்து,' உலகம் மூன்றின்உம் நின்னை ஒப்பு இலா-மூவுலகங்களிலும் உன்னையொப்பவரில்லாத, நீ—,பிறந்த—, பார்-பூமி,என்னது ஆகில்-(நீ சொன்னபடி) என்னுடையதாஞல், யான் இன்று தந்தனென்-நான் இப்பொழுது (அதனை உனக்குக்) கொடுத்தேன்; மன்ன-அரசனே! நீ—, போந்து-மீண்டு வந்து, மகுடம் சூடு-முடி தரிப்பாய்,' எஞ-என்று (இராமனை நோக்கிப் பரதன்) சொல்லி,—(எ-று.)—'வேண்டினன்' என வருங் கவியோடு முடியும்.

'முன்னை வந்துதித்துலக மூன்றினும் நின்னை யொப்பிலா நீ பிறந்தபார்' என்றதஞல், பார் எனக்கு உரியதாமாறு இல்லை யென மறுத்தவாறு. பி-ம்:-[1]மூன்றினில். [2]என்னதாகநான். [3]உனக்கின்றீந்தனன். (1195)

113. மலங்கி வையகம் [1]வருந்தி [2]வைகநீ
உலங்கொ டோளுனக் குறுவ செய்தியோ
கலங்கு ருவணங் காத்தி போந்[3]தெனப்
பொலங்கு லாவுதாள் பூண்டு வேண்டினன்.

(இ-ள்.)'வையகம்-நிலவுலகமுழுவதும்,மலங்கி-கலங்கி,வருந்தி வைக-வருந்தி நிற்க,— நீ—, உலம் கொள் தோள் உனக்குஉறுவ செய்திலெ-திரண்ட கற்றூணை யொத்த தோள்களையுடைய உன் மனத்திற்கு இசைபவற்றைச் செய்வாயோ? [செய்தல் தகுதியன் றென்படி; (ஆதலால்), கலங்குறா வணம்-(அவ்வுலகம்) கலங்காத படி, போந்து-மீண்டுவந்து, காத்தி-பாதுகாப்பாய்,' எனா-என்றுஞ் சொல்லி, பொலம் குலாவு தாள் பூண்டு வேண்டினான்-அழகு விளங்குகிற (ஸ்ரீராமனது) திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு (பரதன்) பிரார்த்தித்தான்; (எ-று.)

உலகத்தார் வருந்தி நிற்கையில் உன் மனம்போனபடி காட்டிலேயே வாசஞ் செய்வதென்று பிடிவாதங் கொள்ளாமல் மீண்டு வந்து அரசு பூண்பாயென்று பரதன் சரணபுகுந்தா னென்க. "இவன் அவனைப் பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று; அவன் இவனைப் பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று: இவையிரண்டும் ஸ்ரீ பரதாழ்வான் பக்கலிலும் ஸ்ரீ குகப்பெருமாள் பக்கலிலும் காணலாம். ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாய்த்து; ஸ்ரீ குகப்பெருமாளுக்குத் தீமை தானே நன்மையாய்த்து" என்ற ஸ்ரீ வசனபூஷணவாக்கியமும், "இப்படி ஸ்வரூபாநுரூபமான இத்தை [ப்ரபத்தியை] ஸர்தன மாக்கிக் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரனை அவனை இவன் பெறப் பார்க்கு மன்று,அவன்[எம்பெருமான்] நினைவுகூடாதாகில் இது [ப்ரபத்தி] விபலிக்கும்...உடைமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள் ளுமாபோலே ஸ்வாமியான அவன் தானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கடவ பரதந்த்ரனை இச்சேதனன் தான் பலியாய் (பயனைப் பெறு பவனாகி) தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனை அவனைப் பெற நினைக்குமளவில், அவன் நினைவு கூடாதாகில்...ப்ரபத்தியும் தல்லாபஸாதந மாகாது...பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திரு வபிஷேகம் பண்ணுவித்துத் தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமை யைப் பெற்று வாழுகைக்காக வழியே பிடித்து மனோரதித்துக் கொண்டு சென்று பெரிய ஆர்த்தியோடே அவர் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணின ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு அப்படிப் பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே, சரண்யரான பெருமாள் திருவுள் ளத்துக்கு அநிஷ்டமாகையாலே தீமையாய் விட்டது. ஏழையேத லன் இத்யாதிப்படியே பெருமாள் தாமேவந்து அங்கீகரிக்கப் பெற்ற ஸ்ரீ குகப்பெருமாளுக்குத் தோஷமே பச்சையாக அங்கி கரிக்கையாலே பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய் விட்டது" என்ற வ்யாக்யாந வாக்கியங்களும் இங்கு உணர்தற்கு உரியன.
பி-ம்:—[1]வருந்து, வருந்தும், வருந்த. [2]வைகனீ. [3]எனப். *(1196)*

114.—இது முதல் நான்கு கவிகள்-ஒரு தொடர்: அப்பொழுது இராமன் பரதனை நோக்கிக் கூறுவன.

பசைந்த சிந்தைநீ பரிவின் வையமென்
வசஞ்செய் தாலது [1]முறைமை யோரவசைக்கு
அசைந்த வெந்தையா ரருள [2]வன்றுநான்
இசைந்த [3]வாண்டெலா [4]மின்றே றுமோ.

(இ-ள்.) பசைந்த சிந்தை நீ-(என்பக்கல்)அன்புள்ளமனத்தையுடைய நீ, பரிவின்-(உன்)விருப்பத்தின்படி, வையம்-உலகத்தை, என்வசம்செய்தால்-என்வசப்படுத்திவிட்டால், அது முறைமைஓ-அது நீதியாகுமோ? [ஆகாது என்றபடி]; (ஏனெனில்), வசைக்கு அசைந்த-பழிக்குஅஞ்சிய,எந்தையார்-எமது தந்தையார்,அருள-(கைகேயிக்கு வரம்)அளிக்க, (அதன்படி), அன்று நான் இசைந்த-அந்நாளில் யான் சம்மதித்து வந்த, ஆண்டு எலாம்-வருஷங்களெல்லாம் [வனவாசகாலமான பதினான்குவருடமும்],இன்றொடு ஏறும்ஓ-இன்றைத் தினத்தோடு முடிந்துவிடுமோ? [அங்ஙனம் முடியாதன்றோ?]; (எ - று.)

யான் வனவாசஞ்செய்கின்ற இப்போது உன்னிராச்சியத்தை என்வசஞ்செய்வதென்பது முறையாகுமோ? யான்தான் தந்தை பணியைச் செய்யாது விட்டிடலாமோ? என்றனன் இராமபிரானென்க. பி-ம் —[1]முறைமையே. [2]ஆண்டு. [3]நாள். [4]இன்று தேயுமோ, இன்றொடானதோ. (1197)

115. வாய்மை யென்னுமீ தன்றி வையகம்
தூய்மை [1]யென்றுமொன் றுண்மை சொல்லுமோ
தீமை [2]தானதிற் றீர்த லன்றியே
ஆய்மெய் [4]யாகவே [5]றறைய லாவதே.

(இ-ள்.) வாய்மை என்னும் ஈது அன்றி-சத்தியமென்கிற இக்குணமே யல்லாமல், வையகம்-உலகம், தூய்மை என்று ஒன்று உம் உண்மை சொல்லும்ஓ-பரிசுத்திகரமென்று வேறொரு நற்குணத்தையும்உள்ளதாகக்கூறுமோ? [கூறாதன்றோ?]தீமைதான்-துர்க்குணந்தான், அதில் தீர்தல் அன்றிஏ-அவ்வாய்மையினின்றுந் தவறுதலாகுமே யல்லாமல், வேறு அறையல் ஆவதுஏ-வேறு கூறத்தக்கதோ? மெய் ஆக ஆய்-உண்மையாக ஆராய்ந்து பார்; (எ-று.)

மனத்தைச் சுத்தமாக்கும் உயர்குணம்,சத்தியத்தினும் வேறு இல்லை; ஒருயிரைப் பல தீங்குக்கும் உள்ளாக்குகிற தீக்குணம், அச்சத்தியந் தவறுதலன்றி வேறில்லை யென்பது கருத்து: "புறந்தூய்மை நீரா னமையு மகந்தூய்மை, வாய்மையாற்காணப்படும்" "சேய்மை யண்மையி லுயிர்க்குறு துணையெனச் சிறந்த, வாய்மை யாலகந்தூய்மையாம் மற்றிலை" என்பன காண்க. பி-ம்:—[1] வேறுமுண்டென்று, வேறுமோருண்மை. [2]தானதைத். [3]ஆமெய். [4]ஆதலென்று, ஆகவென்று. [5]எண்ணலாகுமோ, எண்ணம்யாவதோ.

116. எந்தை [1]யேவவாண் டேழொ டே[2]ழெனு
வந்த காலநான் [3]வனத்துள் வைகநீ
தந்த பாரகந் [4]தன்னை மெய்ம்மையால்
அந்த நாளெலா மாளென் னுணையால்.

(இ-ள்.) எந்தை ஏவ-எமது தந்தை நியமித்தபடி, ஆண்டு ஏழொடு ஏழ் எனு வந்த காலம்-பதினான்கு வருஷகாலம், நான்—,

வனத்துள் வைக-காட்டில் வசிக்க, நீ—, தந்த பார்அகம் தன்னை-(தந்தை) அளித்த இராச்சியத்தை, மெய்ம்மையால்-(அத்தந்தையின்)உண்மை தவறாதபடி, என் ஆணையால்-எனது கட்டளையால், அந்த நாள்எலாம் ஆள்-அந்தப் பதினான்கு வருஷகாலமும் அரசாள்வாய்; (எ-று.)

நான் சத்தியந் தவறக்கூடாதாகையால், இப்போது மீண்டு வருதற்குஇல்லை: ஆதலால், இராச்சியத்தைப் பதினான்குவருஷம் நீயேயாள்க என்றனன் இராமனென்க. ஆண்டு ஏழொடுஏழ் என வந்த காலம்-வருஷங்கள் ஏழொடும் மற்றும் ஏழென்று கூட்டி வந்த காலம் எனப் பதவுரை காண்க. நீ தந்த பாரகம்-நீ எனக்கு இப்போது கொடுத்த பூமியை, என் ஆணையால் ஆள் எனினுமாம். பாரகம்-பூமியினிடம். பி-ம்:—[1]ஏய. [2]என. [3]வனத்து. [4]தாங்கு. (1199)

வேறு.

117\. மன்னவ னிருக்க வே[1]யு மணியணி மகுடஞ் சூடு
கென்ன யா[2]னி யைந்த தன்னு னேயது மறுக்க வஞ்சி
அன்னது நினைந்து நீயென் னுணையை மறுக்க லாமோ
சொன்னது செய்தி யைய துய[3]ருழந் தயர லென்றான்.

(இ-ள்.) மன்னவன் - சக்கரவர்த்தி, இருக்கவும் - வாழ்ந்திருக்கையிலும், மணி அணிமகுடம் சூடுக என்ன-இரத்தினங்கள் பதித்த அழகிய கிரீடத்தைத் தரிப்பாயென்று (என்னைநோக்கிச்) சொல்ல,யான்—,இயைந்தது-(அப்பொழுதுஅதற்கு) உடன்பட்டது,அன்னான்ஏயதுமறுக்க அஞ்சி-அத்தந்தைஏவினதை மறுத்தற்கு அஞ்சியேயாம்: [அரசாட்சியில் விருப்பத்தாலன்று என்றபடி); (அவ்வாறிருக்க),அன்னது நினைந்து-அங்ஙனம் நான் உடன்பட்டமாத்திரத்தைக் கருதி, நீ என் ஆணையை மறுக்கல்ஆம்ஓ-நீ எனது கட்டளையைத்தடுத்தல் தகுதியோ? [அன்று என்றபடி]: சொன்னது செய்தி-(நான்) சொன்னதைச்செய்வாய்: ஐய—! துயர் உழந்து அயரல்-துக்கமனுபவித்துத் தளராதே, என்றான்-என்று (பரதனை நோக்கி இராமன்) கூறினான்; (எ-று.)

இராமன் அரசாட்சிச்செல்வத்தை அனுபவித்தலில்விருப்பு வெறுப்பில்லாமல் "தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை" என்றது கருதியே முன்னம் முடிசூட உடன்பட்டனனென்பதை,கீழ்மந்திரப் படலத்தில் "தாதையப் பரிசுரை செயத் தாமரைக்கண்ணன், காதலுற்றில னிகழ்ந்திலன் கடனிதென் றுணர்ந்தும், யாது கொற்றவனேவியதது செயலன்றோ, நீதியெற்கென நினைந்துமப் பணிதலைநின்றான்" என்றதனாலும் அறிக. அன்னது நினைந்து-அத்தந்தை சொல்லை யெண்ணி எனினுமாம். இச்செய்யுட்குக் காட்டப்பட்ட பாடாந்தரம்:- மன்னவனிருக்கும்போது மணியணி மகுடம்சூ, டென்ன யானிசைந்தேன் பின்னு மதுமறுத்தவன் சொலேவல்,அன்ன துநினைந்தே நீயென்னுணையைமறுக்கலாமோ, சொன்ன துபுரிதியைய துயருழந்தழியே லென்றான். பி-ம்:—[1] நீ. [2] இசைந்த. [3] உழன்று. (1200)

118.—மீண்டுஞ் சொல்லத் தொடங்கிய பரதனை விலக்கி வசிட்டன் கூறத்தொடங்குதல்.

ஒள்ளியோ [1]னினைய வெல்லா முரைத்தலு [2]முரைக்க லுற்ற
பள்ளநீர் வெள்ள மன்ன பரதனை விலக்கிப் பண்டு
[3]தெள்ளிய குலத்தோர் செய்கை [4]சிக்கறச் சிந்தை நோக்கி
வள்ளியோய் கேட்டி [5]யென்று வசிட்டமா முனிவன் [6]சொன்னான்.

(இ-ள்.) ஒள்ளியோன்-ஒளியையுடைய ஸ்ரீராமன், இனைய எல்லாம் உரைத்தலும்-இத்தன்மையனவான வார்த்தைகளையெல்லாம் கூறினவளவிலே, உரைக்கல் உற்ற-(அதற்கு மறுமொழி) கூறத்தொடங்கின, பள்ளம்நீர் வெள்ளம் அன்ன பரதனை-ஆழமான கடல்நீர்ப் பெருக்கையொத்த [கம்பீரத்தன்மையுடைய] பரதனை, விலக்கி—, வசிட்டமாமுனிவன்—, (இராமபிரானைப் பார்த்து), 'வள்ளியோய்-வரையாதருளுங் குணமுள்ளவனே! பண்டு-முன்புள்ள, தெள்ளிய குலத்தோர்-தெளிவான (உன்) குலத்து அரசர்களின், செய்கை-நடத்தையை, சிக்கு அற-சந்தேகமில்லாதபடி, சிந்தை நோக்கி கேட்டி-மனத்திற் கவனித்துக் கேட்பாய்,' என்று-என்றுசொல்லி, சொன்னான்-(சிலவார்த்தை)சொல்பவனானான்; (எ-று.)—அவற்றைஅடுத்த ஆறுகவிகளிற் காண்க.

வசிட்டமுனிவன் முன்புள்ள தெள்ளிய குலத்தோரின் செய்கைகளைச் சிக்கில்லாமல் தன் மனத்தில் ஆராய்ந்து 'வள்ளியோய் கேட்பாய்' என்று இராமனை நோக்கிச் சொன்னானென்றுங் கொள்ளலாம். ஒள்ளியோன், ஒண்மை-தேககாந்தியும், அறிவு நுட்பமும், புகழுமாம்; தாம் உறங்குகையிலும் உலகத்தைக் காக்கின்ற அரசர்க்குரிய தெய்வத்தன்மையெனினும் அமையும்; "உறங்குமாயினு மன்னவன் றன்னொளி, கறங்கு தெண்டிரை வையகங் காக்குமால்" என்றார், சிந்தாமணியிலும். பள்ளநீர் வெள்ளமன்ன பரதன்-நற்குணக்கடல் போன்ற பரதனெனினுமாம்; "தள்ளரிய பெருநீதித் தனியாறு புகமண்டும்,பள்ளமெனுந் தகையானைப் பரதனெனும் பெயரானை" என்றார், கீழ்க்குலமுறை கிளத்துபடலத்தும்; இனி, கடல் வெள்ளம் பரதனுக்குக் கருநிறத்தில் உவமையெனினுமாம். பள்ளத்தில் வந்து விழும் நீர் வெள்ளம் போன்ற எனக் கூறி உவமையாக்குதல் சிறப்பின்றாம்.
பி-ம்:—[1] இனையது. [2] இசைக்கல், இசையல். [3] தெள்ளியோர். [4] சிக்குறச். [5] என்ன. [6] சொல்வான், கூறும். (*1201*)

வேறு.

119.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள்-ஒரு தொடர் : வசிட்டமுனிவன் முந்தையோர் செய்கையைக் கூறி, என்னுணையால் இராச்சியத்தை யங்கீகரிப்பா யெனல்.

கிளரகன் [1]புனலுணின் றரியோர் கேழலாய்
இளையெனுந் திருவினை [2]யேந்தி னனரோ

[3]உளேவரும் பெருமையோ ரெயிற்றி னுட்புரை
வளரிளம் [4]பிறையிடை மறுவிற் ரேன்றவே.

(இ-ள்.)(முன்னைக்காலத்தில்), அரி-திருமால், ஒர் கேழல்ஆய்-ஒப்பற்றதொரு ஆதிவராகமூர்த்தியாய்,உளேவு அரு பெருமைஓர் எயிற்றின் உள்புரை-வருந்துதலிலாத பெருமையுடைய ஒரு கோர தந்தத்தின் உள்ளிடத்தில், வளர் இள பிறையிடை மறுவின் தோன்ற-வளருந் தன்மையுள்ள இளம்பிறைச் சந்திரனிடத்துக் களங்கம்போலக் காணப்பட, கிளர் அகல் புனலுள்நின்று-பொங்குகிற பரந்த கடலினின்று, இளே எனும் திருவினே-பூமி தேவியை, ஏந்தினன்-எடுத்தருளினுன்; (எ-று.)

இப்பொழுது நடக்கிற வராககல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகார்ணவமான பிரளயசலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலே எடுக்க நினைத்து ஸ்ரீவராகாவதாரத்தைச் செய்தருளிக் கோட்டு நுனியாலே பூமியை எடுத்துவந்தனனென்பது, இங்குக்குறித்த புராணவரலாறு, அரி-ஹரி; திருமால். அடியவர்துயரை அழிப்பவன். திரு என்னும் இலக்குமியின் பெயர், இங்கு, பெண்ணென்ற மாத்திரமாய் நின்றது; மாதர்களெல்லாரும் இலக்குமியின் விபவமேயாதலால். "நிறக்குஞ் செழுஞ்சுடர்க் கோடுமிப்பாரு நிசாமுகத்துச், சிறக்கும் பிறையுங் களங்கமும் போலு மெனிற்சிறுகண், மறக்குஞ் சரஞ்செற்ற மாயோனரங்கன்வராகமதாய்ப், பிறக்கும் பிறப்பின் பெருமையெவ் வாறினிப் பேசுவதே" என்ற திருவரங்கத்துமாலேச் செய்யுளிலும் ஸ்ரீவராகநாயகனுரது திருவெயிற்றுக்குப் பிறையையும் பூமிக்குக் களங்கத்தையும் உவமைகூறியவாறு காண்க. பி-ம்:—[1]புனலின். [2]எய்தினன். [3]உளவெனும். [4]பிடி.

இச்செய்யுள் வேறுவகைக் காணப்படுவது வருமாறு:—

கிளரகன் புனலிவை யரியோர் கேழலாய்
இளேயெனுந் திருவினே டிசைந்தங் கீறிலா
வளரிளம் பிறையென வயங்கெயிற்றினல்
உளபெரும் புவனங்க ளுதவி யும்பரான். (1202)

120. [1]ஆதிய வமைதியி னறுதி யைம்பெரும்
பூதமும் வெளி[2]யொழித் தெவையும் புக்கபின்
நாத[3]னவ் வகன்புன [4]னல்கி நண்ணருஞ்
[5]சோதியாந் தன்மையிற் றுயிறன் மேயினுன்.

(இ-ள்.)ஆதிய-கீழ்நடந்த, அமைதியின்-அக்கல்பகாலத்தின், அறுதி-முடிவிலே, ஐபெரு பூதம்உம்-பஞ்சமகா பூதங்களும்,வெளி ஒழித்து-வெளிப்பட்டு விளங்குந்தன்மையைப் போக்கி,எவைஉம்-எல்லாத்தத்துவங்களும், புக்கபின்-(பகவானது சொரூபத்திற்) பிரவேசித்து இலயமடைந்தபின்பு, நாதன்-தலைவனுன அந்த மகாவிஷ்ணு, அ அகல் புனல்நல்கி-அந்தப் பரந்த சலத்தையுண்

டாக்கி, நண்ண அரு சோதி ஆம் தன்மையின் - (பிறர்க்குப்) பொருந்துதற்கரிய ஒளிவடிவமான தன்மையோடு, துயிலல் மேயி ஞன்-அறிதுயில்செய்தலைப் பொருந்தினன்; (எ-று.)

உலகமனைத்தையும் அழித்து மேலிட்ட பிரளயப் பெருங் கடலில் நாராயணன் ஆலிலையின்மீது யோகநித்திரை செய்தருளு கின்றனனென்பது, நூல் துணிபு. ஆதிய அமைதியின் - முன்பு உண்டான முறைமைப்படியே, அறுதி-முடிவில், ஐம்பெரும் பூத மும் ஒடுங்கியபின் எனினும் அமையும்; சிருஷ்டிகாலத்தில் எந்தத் தத்துவத்தினின்று எந்தத் தத்துவம் உண்டாயிற்றோ, அந்த முறைமைக்கு மாருக லயகாலத்தில் காரியப்பொருள் காரணத்தி னுள் ஒடுங்கிக்கொண்டே செல்ல,இறுதியாய் நின்ற பிரகிருதியும் புருஷனும் பரமாத்மாவினிடத்து லயப்படுமென அறிக. அகல்+ புனல் = அகன்புனல்; சிறுபான்மை லகரம் னகரமாயிற்று. பி-ம்: —[1] ஆதியவிறுதியினமைதி, ஆதியவமைதியினிறுவி, ஆதி யவமைதியினிறுதி. [2] ஒழிந்து. [3] இவ். [4] நண்ணி. [5] சோதிபின்னதன் வயின். (*1203*)

121. ஏற்றவித் [1]தன்மையி னமரர்க் கின்னமுது
ஊற்றுடைக் [2]கடல்வண னுந்தி யுந்திய
நூற்றிதழ்க் கமலத்தி னெய்தின் யாவையும்
தோற்றுவித் [3]துதவிட முதல்வன் ரேன்றினன்.

(இ-ள்.) ஏற்ற இ தன்மையின்-(இங்ஙனம் யோகநித்திரையை) ஏற்றுக்கொண்ட இந்தத் தன்மையையுடைய, அமரர்க்கு இன் அமுது ஊற்று உடை கடல்வணன்-தேவர்களுக்கு இனிய அமிருதத்தைச் சொரிதலையுடைய கடல்போலும் கரிய திருநிற முள்ள திருமாலினது, உந்தி-திருநாபி, உந்திய-தோற்றுவித்த, நூறு இழம் கமலத்தின்-நூறு இதழ்களையுடைய தாமரை மலரி னின்று, முதல்வன்-(எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்) ஆதியாகிய பிர மன், நொய்தின் யாவைஉம் தோற்றுவித்து உதவிட-எளிதில் எல்லாப்பொருள்களையும் உண்டாக்கித்தரும்பொருட்டு, தோன் றினன்-வெளிப்பட்டான்; (எ-று.)

பிரமன் தனது ஒவ்வொரு தினத்தின் பகல் முடிவில் நைமித் திகபிரளயமுண்டாகுந்தருணத்தில் திருமாலின் நாபிக்கமலத்திற் புகுந்து அங்கு நித்திரைசெய்திருந்து அப்பிரளயங்கழிந்தபின் வெளியெழுந்து மறுபடி உலகங்களைப் படைப்பானென்பது, நூற் கொள்கை. தன்மையிற் கடல்வண்ணன் என இயையும். தேவர் களுக்குத் திருமால் அமுதமூற்றினது,தேவர்களையும் அசுரர்களை யுங் கொண்டு திருப்பாற்கடலைக் கடைவித்தபொழுதில் என்க. இனி, 'அமரர்க்கின்னமுதூற்றுடை' என்றதனால், தேவர்களுக் குத் திருமால் அமிர்தம்போல இனிமைதருவ னென்றதாகவுங் கொள்ளலாம். நூற்றிதழ்க்கமலம்-சதபத்திரம்; இங்கே, நூறு- பலவென்னும்பொருளது. நொய்தின்-விரைவாக என்றலுமாம். பி-ம்:—[1] தன்மையாலன்பர்க்கு. [2] கடலவன், கழலவன். [3] உதவிய.

122. அன்றவ னுலகினை யளிக்க [1]வாகியது
உன்றனிக் குலமுத லுள்ள வேந்தர்கள்
இன்றள வினுமுறை [2]யிகந்து ளாரிலை
ஒன்றுள துரையின [3]முணரக் கேட்டியால்.

(இ-ள்.) அன்று - அக்காலத்தில், அவன்-அப்பிரமன், உலகினை அளிக்க-உலகத்தைப்படைக்க, உன் தனி குலம்-உனது ஒப்பற்ற (சூரிய) குலம், முதல் ஆகியது-முதலில் உண்டாயிற்று; உள்ள வேந்தர்கள்-(அக்குலத்தில்) உள்ள அரசர்களுள், முறை இகந்துஉளார்-முறைமைதவறினவர், இன்றுஅளவின்உம் இலை-இன்றைவரையிலும் இல்லை; இனம் உரை ஒன்று உளது-இன்னமுஞ் சொல்லவேண்டுவது ஒன்று உள்ளது, உணர கேட்டி-தெரியக் கேட்பாய்; (எ-று.)

"ஆதிமாலமல னுபிகமலத் தயனுதித் தயன் மரீசியெனு மண்ணலை யளித்தபரிசுங், காதல்கூர்தரு மரீசிமகனாகி வளருங் காசிபன் கதிருக்கனை யளித்த பரிசும்" என்று தொடங்கிக் கலிங்கத்துப்பரணியிற் கூறியவாறுங் காண்க. உணர-மனத்திற் பதிய. இதனால் நீ மூத்தவனாயிருந்து அரசுபுரியமாட்டேனென்று கூறுவது முறைமையன்றென்றவாறு. பி-ம்:—[1]ஆக்கியது, ஆகிய. [2]இகழ்ந்துளார், இகழ்ந்துளோர். [3]உரைக்க, உணர்த்த, உணர்த்தல். (1205)

123. [1]இதவிய லியற்றிய குரவர் யாரினும்
மதவியல் களிற்றினுய் மறுவில் விஞ்சைகள்
பதவிய விருமையும் [2]பயக்கப் [3]பண்பினுல்
உதவிய வொருவனே யுயரு மென்பரால்.

(இ - ள்.) மதம் இயல் களிற்றினுய் - மதத்தோடுபொருந்திய ஆண்யானை போன்றவனே! மறு இல் விஞ்சைகள்-குற்றமில்லாத கல்விகளை, பதவிய இருமைஉம் பயக்க-(உயிர்கள் அனுபவிக்கும்) பதவியாகவுள்ள இம்மை மறுமையென்னும் இரண்டின்பங்களையும் உண்டாக்குமாறு, பண்பினுல் உதவிய-அன்போடுகற்பித்துக் கொடுத்த, ஒருவன்ஏ-ஆசிரியனொருத்தனே, இதம் இயல் இயற்றிய குரவர் யாரின்உம்-நன்மையாகிய செய்கைகளைச் செய்கிற ஐங் குரவருள்ளும், உயரும்-மேன்மையடைவான், என்பர்-என்று (நூலோர்) கூறுவர்; (எ-று.)

"தொழற்குரிய தேவரும்,குரவரேயெனப் பெரிதுகோடியால்" "அந்தநற்பெருங்குரவராரெனச், சிந்தைதேர்வுறத் தெரியநோக்கினுல், தந்தைதாயர்' என்று கீழ் இராமன் கூறியதனுல், அதற்கு மறுதலையாக வசிட்டமுனிவன் 'குரவர்யாரினும்...விஞ்சைகள்... உதவிய வொருவனே யுயரும்' என்கின்றுன்; "எழுத்தறிவித்த வனிறைவனுகும்" என்றூர் பிறரும். இதம்-ஹிதம். குரவர்-பெரியோர்; "அரசனுவாத்தியான் தாய் தந்தை தம்முன்,நிகரில் குரவ ரிவர்" என்றதனுல், ஐங்குரவரை யறிக. மத-வலிமையுமாம்;

உரிச்சொல்; "மதவேமடனும் வலிமையுமாம்" என்றார், தொல்காப்பியனார். பதவிய-குறிப்புப்பெயரெச்சம். பண்பு-கற்பிக்கும் முறையுமாம். பி-ம்:—[1] இதவியது. [2] பயந்த. [3] பண்டுதான். (1206)

124. என்றலால் யானுனை [1]யெடுத்து விஞ்சைகள்
ஒன்றலா தனபல வுதவிற் றுண்மையால்
[2]அன்றெனு தின்றென தாணை யையநீ
நன்று [3]போந் தளியுனக் குரிய நாடென்றான்.

(இ-ள்.) என்றலால்-என்று (நாலோர்) கூறுதலால், யான்—, உனை எடுத்து-உன்னையாதரித்து, விஞ்சைகள் ஒன்று அலாதன பல-மிகப்பலவான கல்விகளை, உதவிற்று-(உனக்குக்) கற்பித்தது, உண்மையால்-உள்ளதாதலால், இன்று-இப்பொழுது, எனது ஆணை-என்னுடைய கட்டளையை, அன்று எனுது-தக்கதன்றென்றுமறுக்காமல், ஐய—! நீ—, போந்து - (மீண்டு) வந்து, உனக்கு உரிய நாடு-உனக்குரிய இராச்சியத்தை, நன்று அளி-நன்றாகப் பாதுகாப்பாய், என்றான்-என்று (ஸ்ரீராமனைநோக்கி வசிட்டன்) கூறினான்; (எ-று.)

ஐங்குரவருள் விஞ்சையீந்தவனேயுயர்ந்தவனென்றுகீழ்க் கூறிய முனிவன், இதனால் உனக்கு விஞ்சையைக்கற்பித்தஎனது உரைப்படி அரசுமேற்கொள்க என்கின்றனன். உனை-உனக்கு என்றுஉரைத்து, எடுத்து - தொடங்கியெனக் கொள்ளினுமாம். ஒன்றலாதன, பல - ஒருபொருட்பன்மொழி. பி-ம்:—[1] எடுத்த. [2] அன்றெலாமின்றெனுது. [3] போந்தருள். (1207)

125.—இராமன் வசிட்டனைநோக்கிக் கூறத்தொடங்குதல்.

கூறிய முனிவனைக் [1]குவிந்த தாமரை
சீறிய கைகளாற் றொழுது செங்கணான்
[2]ஆறிய சிந்தனை [3]யறிஞ வொன்றுரை
கூறுவ துளதெனக் கூறல் மேயினான்.

(இ-ள்.) கூறிய-(இங்ஙனம்) சொன்ன, முனிவனை-வசிட்டனை, செம் கணான்-சிவந்ததிருக்கண்களையுடைய இராமன், குவிந்த தாமரை சீறிய கைகளால் தொழுது-குவிந்த செந்தாமரைமலர்களை(த் தமக்குப் பகையென்று) சினந்த [மிக ஒத்த] தன்கைகளால் அஞ்சலிசெய்துவணங்கி, 'ஆறியசிந்தனை அறிஞ-அடங்கிய மனத்தையுடைய யாவும் அறிந்தவனே! ஒன்று உரைகூறுவது உளது-(யான்) சொல்ல வேண்டுவது ஒன்று உள்ளது', என-என்று சொல்லி, கூறல் மேயினான்-(அதனைச்) சொல்லத்தொடங்கினான்; (எ-று)—அதனை மேல் மூன்றுகவிகளிற் காண்க.

கண்ணிற்சில சிவந்தரேகைகளிருத்தல், உத்தம புருஷலக்ஷணம்; "கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப், பெரியவாய கண்கள்" என்றார், திருப்பாணாழ்வாரும். பி-ம்:—[1] குளிர்ந்த, குறித்த. [2] ஆறின. [3] அறிஞவேறுரை, அறியவேறுள. (1208)

126.—மூன்றுகவிகள்-ஒருதொடர்: இராமனது மறுமொழி.

சான்றவ ராக[1] தன் குரவ [2]ராகதாய்
போன்றவ ராக[3]மெய்ப் புதல்வ ராகதான்
தேன்றரு மலருளான் சிறுவ செய்வெனென்று
ஏன்றபி னவ்வுரை மறுக்கு மீட்டதோ.

(இ-ள்.) தேன் தரு மலர் உளான் சிறுவ-தேனைச் சொரிகிற தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கிற பிரமனது புத்திரனே! சான்றவர் ஆக-பெரியோர்களேயாகுக: தன் குரவர் ஆக-தனது ஆசிரியரே யாகுக: தாய் போன்றவர் ஆக-தாய்முதலியோரேயாகுக; மெய் புதல்வர் ஆக - சத்தியத்தையுடைய புத்திரரேயாகுக: தான் செய்வென் என்று ஏன்றபின்-தான்(ஒருவர் வார்த்தைப்படி)செய் வேனென்று சம்மதித்து ஏற்றுக்கொண்டபின், அ உரை - அந்த வார்த்தை, மறுக்கும் ஈட்டதுஓ-தடுக்கத்தக்க தன்மையுடை யதோ? [அன்று என்றபடி]; (எ-று.)

ஒரு வார்த்தையைக் கூறினவர் தன்னினும் மேற்பட்டவரே யானாலும் கீழ்ப்பட்டவரேயானாலும்அவ்வார்த்தையின்படி செய்வ தாக முன்னர் ஒருவன் ஒப்புக்கொண்டபின்பு அது மறுக்கத்தக்க தன்று என்பதாம். ஐங்குரவருள் ஆசிரியனை 'குரவர்' என்றத னாலும், மற்றை நால்வரை 'தாய்போன்றவர்' என்றதனாலும் குறித்தான். 'தாய்போன்றவர்' என்றதில் போன்றவர் என்பது- ஒப்பில்போலியாய், உரையசைமாத்திரமாய் நின்றது; "ஒப்பில் போலியுமப்பொருட்டாகும்" என்ற இலக்கணத்தையும், "நெருப் பழல் சேர்ந்தக்கால் நெய்போல்வதூஉம், எரிப்பச்சுட்டெவ்வ நோயாக்கும்" என்ற இலக்கியத்தையும் காண்க. இனி, குரவர்- ஐங்குரவ ரெனக்கொண்டு, தாய்போன்றவர்-பெற்றதாய் போலத் தலையளிசெய்பவர் என்பாரும் உளர். மெய்ப் புதல்வர்-உடம்பி னின்று தோன்றிய புத்திரரெனினுமாம். ஆக-இடைச்சொல் தன்மைப்பட்டு விகற்பப்பொருளில்வந்தது. பி-ம்:—[1]தம். [2]தந்தை தாய். [3]பொய்ப்புலையர். (1209)

127. தாய்பணித் து[1]வந்தன தந்தை செய்கென
ஏய[2]வெப் பொருள்களு மிறைஞ்சி மேற்கொளாத்
தீயவப் புலையனிற் செய்கை [3]தேர்கிலா
நாயெனத் [4]திரிவது [5]நல்ல தல்லதோ.

(இ-ள்.) தாய் பணித்து வந்தன-தாய் கட்டளையிட்டுவந்த வையும், தந்தை செய்க என ஏய-தந்தைசெய்வாயென்று ஏவிய வையுமாகிய,எ பொருள்கள்உம்-எந்தக்காரியங்களையும், இறைஞ்சி மேல்கொளா-வணங்கிச் சிரமேற்கொள்ளாத, தீய அ புலையனின்- கொடிய அந்தப்புலையனைக்காட்டிலும், செய்கை தேர்கிலா நாய் என திரிவது-செய்யத்தக்கவற்றை அறியாத நாயாக எங்கும் அலைவது, நல்லது அல்லதுஓ-நல்லதன்றோ?(எ-று.)-அல்லதோ- தேற்றம்.

இன்னவை செய்யத்தக்கவை யென்றும் இன்னவைசெய்யத் தகாதவை யென்றும் ஆய்ந்துஉணரத்தக்க மானிடப்பிறப்பில்

தோன்றிமாதாபிதர்க்களது வாக்கியத்தைப் பரிபாலநஞ்செய்யாத கருமசண்டாளனது பிறவியினும் விவேகமில்லாமலலைகிற நாய்ப் பிறப்பே நல்லது என்பதாம். தந்தைதாயர் சொல்லை மேற்கொள் ளாதவனைப் புலையனெனத் திட்டுகின்றான், இராமனென்க. தாய் தந்தையர் சொல்லை மேற்கொள்ளாதவனுடைய குற்றத்தால் நாயாய்த்திரிவது நல்லதென நாய்ப் பிறவிக்கு மேன்மைகூறியது- அகமலர்ச்சியணி யென்னும் உல்லாஸாலங்காரமாம். பி-ம்:–[1]வந்தது. [2]மெய்ப். [3]தேர்கலா. [4]திரிபவை. [5]நல்லவல்லவோ,நல்லவல்லவே, நல்லதாகுமோ. (1210)

128. முன்னுறப் பணித்தவர் மொழியை [1]யானென
சென்னியிற் [2]கொண்டது [3]செய்வெ [4]னென்றதன்
பின்னுறப் பணித்தனை [5]பெருமை யோயெனக்கு
என்னினிச் [6]செய்வதை யுரைசெ யீங்கென்றான்.

(இ-ள்.) முன்உற-முற்பட, பணித்தீவர்-கட்டளையிட்ட தாய் தந்தையரது, மொழியை - வார்த்தையை, யான்—,என சென்னி யில் கொண்டு-எனது சிரசின்மேற்கொண்டு (கொண்டாடி), அது செய்வென் என்றதன் பின் உற-அக்கட்டளையைச் செய்வே னென்று உடன்பட்டபின்னாக, பணிந்தனை- (நீ வேறு இதனைக்) கட்டளையிட்டாய்: பெருமையோய்-சிறப்புடைய முனிவனே! இனி செய்வதை-இனி (நான்) செய்யத்தக்கதை, எனக்கு—, ஈங்கு-இப் பொழுது, என் உரை செய்-யாதென்று சொல்லியருள்வாய், என்றான்-என்று(வசிட்டனை நோக்கி இராமன்)வினவினான்;(எ-று.)

முன்னர்க்கூறிய தாய்தந்தையரின் வாக்கியமே பரிபாலிக்கத் தக்கது; அதற்கு மாறாக நீ பின்னர்க் கூறியது செய்யத்தக்கதோ என்றபடி.செய்வதைஎன்பதில்,ஐகாரத்தைச்சாரியையாகக்கொள் ளுதலும் நேராம். [5]பெருமையோ என்ற பாடத்திற்கு-முன்னே கட்டளையிடப்பட்டு நான் செய்யுமாறு ஏன்றதைக் கைவிடும்படி பின்னே வந்த உன் சொல்லை மேற்கொள்ளவேண்டு மென்பது உண்டோ? என்றவாறு. பி-ம்:—[1]யானது. [2]கொண்டன்ன. [3]செய் வன். [4]என்றபின், என்றதின். [6]செய்வதென்று. (1211)

129.—முனிவன் மாறுகூற முடியாமலிருக்கப் பரதன் தன்துணிபு கூறுதல்.

முனிவனு முரைப்பதோர் முறைமை [1]கண்டிலம்
இனியென விருந்தன னிளைய மைந்தனும்
அனையதே [2]லாள்பவ ராள்க [3]நாடுநான்
பனிபடர் காடுடன் படர்தன் மெய்யென்றான்.

(இ-ள்.) (அதுகேட்டு), முனிவன்உம்-வசிட்டனும், இனி உரைப்பது ஓர் முறைமைகண்டிலம் என-இதற்குமாறாகச்சொல்வ தொருநீதியைக்காணேமென்று கருதி, இருந்தனன்-சும்மா இருந் தான்: (அதன்பின்), இளைய மைந்தன்உம்-பரதனும், 'அனையது ஏல்-அப்படியானால், நாடு ஆள்பவர் ஆள்க-இராச்சியத்தை

ஆளுபவர் ஆளட்டும்; (அதனைப்பற்றிச் சிந்தியாமல்), நான்—, பனி படர் காடு உடன்படர்தல்-பனிமிக்க காட்டில்இராமனுடன் செல்லுதல், மெய்-உண்மை,' என்றான்-என்று (உறுதியாகக்) கூறினன்; (எ-று.)

ஆள்பவர் ஆள்க-எவரேனும் ஆளட்டும் என்றபடி. பனி படர்-(அச்சம் விளைத்தலால்) நடுக்கந்தருந்தன்மை மிக்க என்றுமாம். பி-ம்:—[1]கண்டிலன்· [2]ஆண்டவராள்க, ஆண்டவராண்ட. [3]நாடெனப். (1212)

130.—வானத்தில் தேவர்கூடி ஆராய்தல்.

அவ்வழி யிமையவ ரறிந்து [1]கூடினர்
இவ்வழி [2]யிராமனை யிவன்கொண் டேகுமேல்
செவ்வழித் தன்றுநஞ் செயலென் றெண்ணினர்
கவ்வையர் விசும்பிடைக் [3]கழறன் மேயினர்.

(இ-ள்.) அ வழி - அச்சமயத்தில், இமையவர்-தேவர்கள், அறிந்து-(இங்கு நடந்தவற்றையெல்லாம்) உணர்ந்து, கூடினர்-ஒருங்கு சேர்ந்து, 'இ வழி-இப்பொழுது, இராமனை—,இவன்-பரதன், கொண்டு ஏகும்ஏல்-வலியமீட்டுக்கொண்டு செல்வானாயின், நம் செயல்-(அரக்கரை யழித்தலாகிய) நமது செய்கை, செவ்வழித்து அன்று-நல்ல வழியில் நடப்பதாகாது,' என்று—, எண்ணினர்-ஆலோசித்தவர்களாய்,—கவ்வையர் - (அதனால்) துன்பமுற்றவர்களாய், விசும்பிடை-ஆகாயத்தில், கழறல் மேயினர்-சொல்லத்தொடங்கினார்கள்; (எ-று.)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க. கவ்வை-ஆரவாரமுமாம்.

'பரதன் இவ்வளவு பிடிவாதமாக நாடு செல்லமாட்டேனென்று இருந்தானாகில், நாடு பாழாய்விடவொண்ணாது' என்ற காரணத்தை முன்னிட்டு இராமபிரான் ஒருகால் மீண்டு நகர்க்குச் சென்றிட்டானானால்ராட்சசசங்காரமாகிற நமக்குவேண்டியதொழில் நிறைவேறாது போய்விடுமே என்று அஞ்சி ஒன்றுகூடி ஆலோசித்துப் பின்வருமாறு கூறலாயின ரென்க. பி-ம்:—[1]கூறினர். [2]இராமனுவற்கொண்டு. [3]கழறினரரோ. (1213)

131.—இராமனைத் தந்தை சொல்லைப் புரக்குமாறும் பரதனைப் பதினான்காண்டு அரசு புரியுமாறும் தேவர்கள் கூறுதல்.

'ஏத்தரும் பெருங்குணத் திராம னிவ்வழி
[1]போத்தருந் தாதைசொற் புரக்கும் பூட்சியான்
ஆத்தவாண் டேழினோ டேழு மந்நிலம்
காத்தலுன் கட[2]னிவை கட்மை யென்றனர்.

(இ-ள்.)'ஏத்த அரு-புகழ்தற்கு அருமையான,பெரு குணத்து-சிறந்த குணங்களையுடைய, இராமன்—, தந்தை சொல்புரக்கும் பூட்சியான்-தந்தையின் சொல்லைப் பாதுகாக்கும்உரிமையையுடையவனாய், இ வழி போத்தரும்-இவ்வனத்தினிடத்திற் செல்வான்; ஆத்த [யாத்த]-(தந்தையால்)நியமிக்கப்பட்ட, ஆண்டு ஏழினோடு

ஏழும்-பதினான்கு வருஷகாலமும், அ நிலம் காத்தல்-அவ்விராச்சியத்தைப் பாதுகாத்தல், உன் கடன்-உனது முறைமை: இவை கடமை-இவ்விரண்டும்(உம் இருவராலும் தவறாது நிறைவேற்றற்குரிய) கடமைகளாம்,' என்றனர்-என்று (தேவர்கள்) கூறினார்கள்; (எ-று.)

போதரும் என்பது,எதுகை நோக்கி விரிந்துநின்றது. பூட்சி-ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒழுக்கம்;பூண் என்னும் பகுதியும், சி என்னும் விகுதியும் பெற்ற தொழிலாகுபெயர். ஆத்த-யாத்த: இவ்வளவென்று வரையறுத்த என்க. பி-ம்:—[1]பூத்தரும். [2]இது. (1214)

132.—இராமன் 'தேவவாக்கியம் தவறத்தக்கதன்றாதலால், அரசை மேற்கொள்க' என்று பரதனை வேண்டுதல்.

வானவ ருரைத்தலு மறுக்கற் பாலதன்று
யானுனை யிரந்தன னினியென் னாணையால்
ஆனதோ [1]ரமைதியி னளித்தி பாரெனாத்
தானவன் [2]றுணைமலர்த் தடக்கை பற்றினான்.

(இ-ள்.) வானவர் உரைத்தலும் - தேவர்கள் (இவ்வாறு) கூறியவளவிலே, (ஸ்ரீராமன் பரதனை நோக்கி), 'மறுக்கற்பாலது அன்று-(இத்தேவ வாக்கியம்) மறுத்தற்குரியதன்று: யான்உனை இரந்தனன்-நான் உன்னை வேண்டிக்கொண்டேன்; இனி—, என் ஆணையால்-எனது கட்டளைப்படி, ஆனது ஓர்அமைதியின்-தகுதியான முறைமையால், பார் அளித்தி-பூமியை அரசாள்வாய்,' எனா-என்று சொல்லி, தான்—, அவன்-அப்பரதனது, துணைமலர் தடகை-இரண்டு தாமரை மலர் போன்ற பெரிய கைகளை, பற்றினான்-பிடித்துக் கொண்டான்; (எ-று.)

'வானவருரையும் மறுக்கத்தக்கதன்று: யானுங் கட்டளையிடுகிறேன்: நான் வனவாசஞ்செய்யுங்கால் நீ அரசு புரிக' என்று வேண்டிக்கொண்டனன் இராமனென்க. பெரியோனாதலாற் கையைப் பற்றினான். 'ஆனதோரமைதியின்' என்பதற்கு-நியமிக்கப்பட்டதான ஒரு காலவரையறையளவும் என்றலும் ஒன்று. பி-ம்:—[1]அவதிபோய். [2]நறுமலர். (1215)

133.—பரதன் இராமனை நோக்கிக் கூறும் பிரதிஜ்ஞை.

ஆமெனி லேழிரண் டாண்டி லையநீ
நாமநீர் [1]நெடுநகர் நண்ணி நானிலம்
[2]கோமுறை புரிகிலை யென்னிற் கூரெரி
[3]சாமிது சரதநின் னாணை சாற்றினேன்.

(இ-ள்.) ஆம் எனில்-அப்படியானால். ஏழ் இரண்டு ஆண்டில்-பதினான்கு வருடங்கழிந்தவுடன், ஐய-தலைவனே! நீ—, நாம நீர் நெடு நகர் நண்ணி-(பகைவர்க்கு) அச்சந் தருகிற அகழிநீர்சூழ்ந்த பெரிய அயோத்தியா நகரத்தை யடைந்து, நானிலம்-பூமியை, கோமுறை புரிகிலை என்னின்-அரசாட்சி செய்திடாயாயின்,(யான்), கூர் எரி சாம்இது-மிக்க அக்கினியிற் புகுந்து இறப்பதாகிய இது,

சரதம்-நிச்சயம்; நின் ஆணை சாற்றினேன்-உன்மேல் ஆணையிட்டுக் கூறினேன்; (எ-று.)

ஈரேழினுன்கு வருடங் கழிந்ததும் ஒருநாள்கூடத் தாமதித்த லாகாது: வராது ஒருநாள் தாழ்த்தாயாயினும் அக்கினியிற் புக்கு என்னுயிரை மாய்ப்பேனென்று பரதன் கூறினனென்க. நாம்-அச்சங்குறிக்கும் உரிச்சொல்: அ-சாரியை; இனி, நாமம்-வடசொல்லாய், பிரசித்தியுமாம். பி-ம்:—[1] அயோத்தியை. [2] கோன்முறை. [3] சாவது. (1216)

134.—பரதன் கூற்றுக்கு இராமன் இணங்கல்.

என்பது சொல்லிய பரதன் யாதுமோர்
[1] துன்பில னவனது துணிவை நோக்கினுன்
அன்பின னுருகின [2] னன்ன தாகென்ருன்
தன்புகழ் தன்னினும் பெரிய தன்மையான்.

(இ-ள்.) என்பது-என்ற இவ்வார்த்தையை, சொல்லிய-சொன்ன, பரதன்—, யாதுஉம் ஓர் துன்பு இலன்-யாதொரு துன்பமுமில்லாதவனுனன்; தன் புகழ் தன்னின்உம் பெரிய தன்மையான்-தனது கீர்த்தி தன்னிலும் பெரியதாகப்பெற்ற தன்மையையுடைய ஸ்ரீராமன், அவனது துணிவைநோக்கினுன்-அப்பரதனது மனவுறுதியைக்கருதி, அன்பினன்-அன்புடையவனுய், உருகினன்-மனமுருகினவனுய், அன்னது ஆக என்ருன்-அவ்வாறேயாகுக என்று கூறினுன்; (எ-று.)

பதினுன்கு வருடங் கழிந்தவாறே தவருது வந்து அரசாள்வேன் என்றனனென்பதாம். பரம்பொருளான இராமனது பெருமையறிந்து புகழ்ந்துரைப்பது உலகத்தில் எவராலும் இயலாதாதலால், 'தன் புகழ் தன்னினும் பெரிய தன்மையான்' என்ருர்: இனி, இதற்கு-தனது கீர்த்தியினும் மிக்க நற்குணங்களையுடையானெனினும் அமையும். பி-ம்—[1] துன்பமேலாதவன், துன்பிலனன்னவன். [2] அழுது சோர்ந்தனன். (1217)

135.—இராமனிடம் திருவடிநிலையைப் பரதன் வேண்டிப்பெறுதல்.

விம்மினன் பரதனும் வேறுசெய்வ தொன்று
[1] இன்மையி னரிதென வெண்ணி யேங்குவான்
[2] செம்மையின் றிருவடித் தலந்தந் தீகென
எம்மையுந் [3] தருவன விரண்டு நல்கினுன்.

(இ-ள்.) (பின்பு), பரதன்உம்—, வேறு செய்வது ஒன்று இன்மையின் - வேறு செய்யக்கடவதொன்று மில்லாமையால், அரிது என எண்ணி விம்மினன் ஏங்குவான்-(இராமபிரானைப் பிரிந்துசென்று அரசாளுதல்) அரியதாமென்றுநினைத்துக்கலங்கித் திகைத்தவனுய்,திருஅடி தலம் செம்மையின் தந்தீகஎன-(உனது) திருவடிநிலையை [பாதுகையை] அன்போடு கொடுத்தருள்வாயென்று (இராமனைப்) பிரார்த்திக்க, (அப்பெருமான்), எம்மைஉம் தருவன இரண்டுஉம் நல்கினுன்-எல்லாவுலக வின்பங்களையுங் கொடுத்தருள்வனவான (தன்) இரண்டு திருவடிநிலையையுங் கொடுத்தருளினுன்; (எ-று.)

தந்தீக என்பது-வியங்கோள் திரிசொல். இராமனது திருவடி நிலையே இம்மை மறுமையைத் தரவல்லதென்க: திருவடிநிலையை எவர்கள் பூசிக்கின்றனரோ, அவர்மாட்டுத் திருமால் இரங்கி அருள் சுரப்பானாதலால், இவ்வாறு கூறியது. இந்தத் திருவடி நிலைகளின் சீர்மையை நினைந்து ஈடுபட்டு ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் பாதுகாஸஹஸ்ரம் என்ற அரிய நூலை அருளிச்செய்துள்ளார். பி-ம்:— [1] இன்மையது. [2] செம்மறன், செம்மைநின். [3] தவிர்ப்பன.

வசிட்டன் இராமபிரானுள்ள இடத்துக்குத் தாய்மார்களோடு வந்து சேர்ந்தான். இராமனைக் கண்ட தாய்மார் பேரொலியுண்டாகப் புலம்பிக் கண்ணீரைச் சொரிந்தனர். இராமன் சீதாலட்சுமணருடன் தாய்மாரை வணங்கிப் பின்பு வசிட்டனையும் வணங்க, யாவரும் உரியபடி உட்கார்ந்தனர். பிறகு பரதனைச் சடைமுடியுடனிருக்குங் காரணத்தை இராமன் வினவ, பரதன் இராமனை இராச்சியத்தை யங்கீகரிக்கும்படி பிரார்த்திக்க, இராமன் 'தந்தையின் கட்டளையைக் கடக்கலாகாது: தந்தை கொடுத்த இராச்சியத்தை நீ பாதுகாக்க வேண்டும்: நான் வனவாசஞ் செய்யவேண்டும்' என்று நிரூபித்துச் சொல்லினான்: பின்பு இரவு கழிய, மறுநாள் பொழுது புலர்ந்து நித்தியகர்மாநுஷ்டானங்களைச் செய்துவிட்டு இராமனுள்ளவிடத்து யாவருங் கூடினர். அப்போது பரதன் 'பிறருடைய இராச்சியத்தை எப்படிக் கைப்பற்றலாமென்ன வேண்டா; எனக்கு நீ கொடுத்த இராச்சியத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறேன்: அங்கீகரித்து அரசு புரிக' என்று வெகுவாகச் சொல்லித் தந்தை மரணத்தைக் குறித்தும் இராமனது வனவாசத்தைக் குறித்தும் மிகவும் வருந்தியிருந்தான்; ருத்விக்குகளும் நகரத்தவரும் தாய்மார்களும் எல்லாரும் பரதனைக் கொண்டாடி, அரசைக்கைக்கொள்ளுமாறு இராமனை வேண்டினர்.

பிறகு இராமன் பலவகையான தத்துவ வசனங்களால் தேற்றித் தந்தையின் கட்டளையைத் தவறாமல் இருவரும் புரிய வேணுமென்று வற்புறுத்திக் கூறினான்: பின் பரதன் இராமனது தன்மையைக் கொண்டாடி, 'மதிமயங்கிப் பெண் வலையிற் சிக்கித் தருமாதிக்கிரமத்தைச்செய்தால் சத்புத்திரன் அத்தீச்செயலுக்கு இடங்கொடுக்கலாமோ? தருமமுணர்ந்த நீ இப்போது கொண்டிருக்குந் தவசியர் ஒழுக்கத்தை விட்டு க்ஷத்திரிய தருமத்தை மேற்கொண்டு இராச்சியத்தைப் பரிபாலிப்பாயாக: இதுவே செய்யத்தக்க தருமம்' என்றான். இராமன் பரதனை நோக்கி, 'அரசர் விவாக காலத்தில்இராச்சியத்தைச்சுல்கமாக பிரதிஜ்ஞை செய்திருந்தனர். சம்பராசுர யுத்தத்தில் உன் தாய் உதவியதற்காக இரண்டு வரங்கள் கொடுப்பதாக வாக்களித்தனர். அவள் அவ்வரங்களைக் கேட்க மன்னவர் தந்தனர்: ஆதலால் தருமாதிக்கிரமமில்லை. அவ்வரத்திற்கு ஏற்ப நான் சீதாலட்சுமணரோடு வனத்துக்கு வந்தேன்: நீ என்னைப் பற்றி மகாராஜர் கைகேயியினிடம் பட்ட கடன் தீரும்படி சத்துருக்கினனைத் துணையாக வைத்துக்கொண்டு அரசு புரிக' என்றான்.

அப்போதுஜாபாலியென்னும்முனிவன்சார்வாகமதத்தைமேற்கொண்டு வெகுவர்கச் சொல்லி, 'இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றுக'

என்ன, இராமபிரான் ஜாபாலி கூறிய மதத்தை மிக்கசினத்தோடு வெகுவாகக் கண்டித்து வைதிகமதத்தை நிலைநாட்டினான். அப்போது வசிட்டன்ஜாபாலியின்கருத்தைத் தெரிவித்துச்சினத்தை மாற்றி, முன்னையோரின் ஒழுக்கத்தை யெடுத்துக்காட்டி, 'நீயே! அரசுபுரிதல் தக்கது' என்று சொல்லவும் 'தந்தையினாணைக்குக் கீழ்ப்படிவது முக்கியமேயன்றிக் குலதர்மத்தைக் கவனித்தல் முக்கியமன்று' என்ற கருத்துத்தோன்ற இராமன்வாளாவிருந்தனன். மீண்டும் வசிட்டன் 'ஞானத்தைத் தருங்குரு தந்தையாரைக் காட்டிலும் மேலானவனாதலால், உன் தந்தைக்கும் உனக்கும் ஞானோபதேசஞ் செய்த என் வார்த்தையை மீறாமல் அரசுபுரிக' என்ன, இராமன் 'ஸமஸ்ததருமங்களைப் புரிவதற்குஞ் சாதனமான இந்த உடலைப் பெற்று வளர்த்துப் போற்றிய தாய் தந்தையர் ஞானாசாரியனைக் காட்டிலும் மேலானவர்: மேலும் தந்தைக்கு முதலிற் பிரதிஜ்ஞை செய்துவிட்டதனால் இப்போது அதற்குமாறாகச் செய்வது த்க்கதன்று' என்றான்.

அப்பால் பரதன் மனந்தவித்து 'இராமன் என்மீது அருள் புரியாதிருக்கும்வரையில் இந்தப் பர்ணசாலையின் வாசலில் உணவின்றித் தருப்பத்தையிட்டுக் குறுக்கே படுத்திருப்பேன்' என்று சொல்லி அங்ஙனமே செய்தான். இராமன் பரதனைப் பார்த்து 'குழந்தாய்! பிராமணன் மாத்திரம் தன்னிடம் கடன்வாங்கிக்கொண்டு ஏமாற்றப்பார்க்கிறவனிடம் இங்ஙனம் குறுக்காகப் படுத்துக்கொண்டு பீடித்துவாங்கலாமே தவிர, க்ஷத்திரியனாகிய நீ இங்ஙனம்செய்வது தருமமன்று: எழுந்திரு. புறப்பட்டு அயோத்தி சேருக' என்றனன்: பரதன் உடன்வந்தவர்களைப் பார்த்து 'நீங்களாவது என்னண்ணனைத் திருப்பமாட்டீர்களா?' என்ன, அவர்களும் 'இராமனது தருமத்திற் பிடிமானத்தை நன்கறிந்திருக்கிறோம்: ஆகையால், இவனைத் திருப்பச் சாத்தியமில்லை' என்றனர்.

இராமன் பரதனைப் பார்த்து, 'தருமத்திற் கண்வைத்த உன் நண்பர்களும் இவ்வாறு சொல்லுகின்றனர்: நீ க்ஷத்திரியர்க்குத் தகாத காரியத்தைச் செய்தாயாதலால், பிராயச்சித்தமாக என்னையும் ஜலத்தையும் பரிசிப்பாயாக' என்றனன்.

பரதனும் எழுந்து அங்ஙனமே செய்து, ஜனங்களை நோக்கி, 'நான் என் தந்தையினிடமாவது இராச்சியம் வேணுமென்று கேட்டதில்லை: தாயினிடமும் விதிக்கவில்லை. என் அண்ணன் வனஞ்செல்ல அனுமதியும் செய்யவில்லை; இராமன் தந்தையின் சொல்லைத் தவறாது செய்யவேணுமாயின் அவனுக்காக நான் பதினாலு வருஷம் வனவாசஞ்செய்கிறேன்: எனக்குப் பதிலாக இராமன் இராச்சியத்தையாளட்டும்: அப்போது இருவரும் 'தந்தை சொல்லை நடத்தியவராவோம்' என்ன, இராமன் 'தந்தை எதைச் செய்தாரோ, அதை மாற்ற நமக்கு வல்லமையில்லை; சக்தியில்லாமற்போனால் ஒருவனுக்குப் பதில் மற்றொருவன் அதைச் செய்யலாம்: சக்திமானாயிருப்பவன் செய்தல் கூடாது. ஆகையால், பதினான்கு வருஷம் வனவாசஞ்செய்து முடிந்ததும் இராச்சியத்தை யொப்புக்கொள்வேன்' என்று நகரத்தவர் முதலியோரை நோக்கிச் சொல்லி, பரதனைப் பார்த்து 'மன்னவர் வார்த்தையின்படி

நான் நடந்துகொண்டேனுகையால், நீ என் வார்த்தையின்படி பட்டங்கட்டிக்கொண்டு தந்தையைச் சத்தியந்தவருதவனுக்குக என்றனன். அங்குக் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்திருந்த ஸித்தர்கள் தேவரிஷிகள் முதலானோர் அவ்வுடன்பிறந்தோரின் அறநெறிப்பற்றை மெச்சிக் கூறி, இராவணவதத்தை விரும்பி பரதனை நோக்கி 'இராமன் மொழிப்படியே செய்து தந்தையைச் சத்தியசந்தனுக்குக' என்று சொல்லிச் சென்றனர்.

பரதன் தன் விருப்பம் ஈடேறுமலிருப்பது கண்டு ஒளிகுன்றி, 'நீ எல்லாவுலகங்களையும் பாதுகாக்கவல்லவன்: பந்துக்கள் சேனு பதிகள் முதலியோர் உன்னையே யெதிர்பார்க்கின்றனர்: நீ குல தர்மத்துக்கு மாறுபடாமல் அரசு கைக்கொள்க' என்று சொல் லிப் பாதங்களில் வீழ்ந்து பிரார்த்தித்தான். பரதனை இராமன் கையினுலெடுத்துப் புகழ்ந்து தன் மனவுறுதியைக் கூறி 'உன் தாயின்மீது மனத்தாங்கலின்றி நடக்கவேண்டும்' என்ருன். இரா மனது மனவுறுதியைக் கண்டு 'இந்தப் பாதுகைகளில் உன் பாதங்களையிட்டு ஏறுவாயாக: இவையே எல்லாவுலகத்தின் யோகக்ஷேமத்தையும் நடத்தவல்லவை' என்ன, இராமபிரானும் தான் அவைகளின்மீது ஏறி இறங்கி அவைகளைத் தந்தனன். பரதன் அப்பாதுகைகளை வணங்கி இராமனைநோக்கி 'நான் இவை களின்மேல் அரசியலை வைத்துப் பட்டணத்திற்கு வெளியே வாசஞ்செய்திருப்பேன்: பதினுன்கு வருஷம்கழிந்தும்வராவிடிலோ தீக்குதிப்பேன்' என்ன, இராமனும் இசைந்தானென்பது மூதனூ லிற் கூறிய முறையாகும். (1210)

136.—திருவடிநிலையைச் சூடியவண்ணம் பரதன் தொழுது மீளுதல்.

அடித்தல மிரண்டையு மழுத கண்ணினன்
முடித்தல மிவையென முறையிற் சூடினன்
படித்தலத் திறைஞ்சினன் பரதன் போயினன்
பொடித்தல மிலங்குறு பொலங்கொண் மேனியான்.

(இ-ள்.) அழுத கண்ணினன்-அழுத கண்களையுடையவனும், தலம் பொடி இலங்குறு பொலம் கொள் மேனியான் - நிலத்தின் புழுதி(படிந்து)விளங்குகிற அழகுகொண்ட திருமேனியையுடைய வனுமாகிய, பரதன்-, அடிதலம் இரண்டைஉம்-அந்தப் பாதுகை யிரண்டனேயும், முடிதலம் இவை என-கிரீடங்களிவையேயென்று கொண்டு, முறையின் சூடினன்-முறைமைப்படி சிரமேற்கொண்ட வனய், படித்தலத்து இறைஞ்சினன்-தரையில் விழுந்து வணங்கி, போயினன்-மீண்டு சென்ருன்; (எ-று.)

அடித்தலம்-திருவடி நிற்குமிடம். முடித்தலம்-சிரசினிடத்தி லிருப்பது. (1219)

137.—இதுவும், அடுத்த கவியும்-பரதனுடன் வந்தவர் யாவரும் மீண்டு சென்றமையைத் தெரிவிக்கும்.

ஈன்றவர் முதலிய வெண்ணில் சுற்றமும்
சான்றவர் குழுவொடு தவத்து ளோர்களும்

[1]வான்றரு சேனையு மற்றுஞ் சுற்றுற
மூன்றுநூல் கிடந்ததோண் முனியும் போயினன்.

(இ - ள்.) ஈன்றவர் முதலிய-பெற்றதாய்மார் முதலான, எண் இல் சுற்றம்உம் - அளவில்லாத பந்துவர்க்கமும், சான்றவர் குழுவொடு - பெரியோர் கூட்டமும், தவத்து உளோர்கள்உம் - தவவொழுக்கத்திலுள்ள முனிவர்களும், வான் தரு சேனைஉம் - பெருமைபெற்ற சேனையும், மற்றுஉம்-மற்றுமெல்லாச்சனங்களும், சுற்றுற - (பரதனைச்) சூழ்ந்துசெல்ல, மூன்று நூல் கிடந்த தோள் முனிஉம்-முப்புரிநூல்தங்கிய தோளையுடைய வசிட்டமுனிவனும், போயினன் - (உடன்) சென்றான்; (எ-று.)

வடமும் வடத்திற்புரியும் புரியில்நூலும் மும்மூன்றாகவே அமைந்ததாதலின், மூன்றுநூலென்றுபூணூலுக்குப்பெயர்; "ஒன்பது கொண்ட மூன்றுபுரிநுண்ஞாண்" என்றார், திருமுருகாற்றுப் படையிலும். [1]மான்றருஞ்சேனையும் என்றபாடத்துக்கு, அருஞ் சேனையும் மான்று - அளவிடுதற்கு அரியசேனையும் (வருத்தத்தினால்) மனம் மயங்கி என்க. (1220)

138. பண்டைநூ றெரிபரத் துவனும் போயினன்
மண்டுநீர் நெடுநகர் [1]மாந்தர் போயினர்
விண்டுறை தேவரும் [2]விலகிப் போயினர்
கொண்டறன் றணையாற் குகனும் போயினன்.

(இ-ள்.) பண்டை - பழமையான, நூல்-வேதசாஸ்திரங்களை தெரி - அறிந்த, பரத்துவன்உம் - பரத்துவாசமுனிவனும், போயினன் - (தனது ஆச்சிரமத்துக்குச்) சென்றான்; மண்டு நீர் நெடு நகர் மாந்தர்-மிக்க அகழிநீர் சூழ்ந்த பெரிய அயோத்தியாநகரத்துச் சனங்களும், போயினர்-மீண்டுசென்றார்கள்; விண்டு உறை தேவர் உம்-ஆகாயத்திற்கூடிய தேவர்களும், விலகி போயினர் - விலகி(த் தத்தமிடஞ்) சென்றார்கள்; கொண்டல்தன் ஆணையால் - காளமேகம்போன்ற ஸ்ரீராமபிரானது கட்டளையால், குகன்உம் போயினன்-;

வேதம் கடவுள்போல நித்தியமாதலாலும், வினையினீங்கி விளங்கியஅறிவின் முனைவன் கண்ட முதல்நூலாதலாலும், அதற்குமுந்தின நூல்எதுவுமின்றாதலாலும், 'பண்டைநூல்' எனப் படும். விஷ்ணு என்னும் வடசொல் - தமிழில் 'விண்டு' எனச் சிதையும்; 'விஷ்ணுபதம்' என்ற ஆகாயத்தின்பெயர், இங்கு ஒரு பகுதி தொக்கு நின்றது: இதனை வடநூலார் 'நாமைகதேசே நாமக்ரஹணம்' என்பர்; இனி விஷ்ணுஎன்கிற வடசொல்லே எங்கும் வியாபிப்பதுஎன்ற காரணம்பற்றி ஆகாயத்தைக்காட்டுமென்றும், அதுவே விண்டு எனச்சிதைந்ததென்றும் கொள்ளலும் ஒன்று. கொண்டல் - ஆகுபெயர். பரத்துவாசன் பரதனுடன்சென்றதாக முதனூலிற் கூறப்படவில்லை. மீண்டு வருகையில் தான் பாதுகம் பெற்றுச் செல்வதைப் பரத்துவாசமுனிவனுக்கு அறிவித்துப் பரதன்சென்றதாக முதனூலிலுள்ளது.பி-ம்:—[1]மைந்தர். [2]விரைவிற். சிலபிரதிகளில், மூன்றுநான்காமடிகள்' மாறிக்கிடக்கின்றன. சில

பிரதிகளில், மூன்ருமடியில், 'எண்டிசை வர்ணரு மிரங்கிப்போயி ஞர்' என்றும் 'எண்டிசையரசருமிரங்கிப்போயினர்' என்றும் பாடம். (1221)

139.– இதுவும், மேற்கவியும்-ஒருதொடர்: பரதன் அயோத்தி சேராது நந்தியம்பதியிற் பாதுகத்துக்கு முடிசூட்டிச் செங்கோல் நடப்பித்தல்.

பாதுகந் [1]தலைக்கொடு பரதன் பைம்புனன்
மோதுகங் கையின் கரை கடந்து முந்தினன்
போதுகுங் கடிபொழி லயோத்தி புக்கிலன்
ஓது[2]கங் குலினெடி துறக்க நீங்கினன்.

(இ-ள்.) பரதன்—,—பாதுகம் தலை கொடு - இராமபாதுகையைத் தலைமேற்கொண்டு, பை புனல் மோது கங்கையின் கரை கடந்து முந்தினன்-குளிர்ந்த நீர் வந்துமோதுகிற கங்கையின்கரையைத்தாண்டி முற்பட்டு, போது உகும் கடி பொழில் அயோத்தி புக்கிலன் - மலர்கள் சிந்துகிற நறுமணமமைந்த அயோத்தியாநகரத்திற் செல்லாதவனாய், ஓது கங்குலின் நெடிது உறக்கம் நீங்கினன் - சொல்லப்பட்ட இராத்திரியில் மிகவும் தூக்கமொழிந்து,—(எ - று.) "இருத்தன்மேயினன்" என அடுத்தகவியோடு முடியும். நீங்கினன் - முற்றெச்சம். பி - ம்:—[1] தலைக்கொண்டு. [2] கங்குலும்.

140. நந்தியும் பதியிடை நாதன் [1]பாதுகஞ்
செந்தனிக் கோன்முறை [2]செலுத்தச் சிந்தையான்
இந்தியங் களையவித் திருத்தன் மேயினன்
அந்தியும் பகலுநீ ரருத கண்ணினன்.

(இ-ள்.) நந்தி அம் பதியிடை - நந்திக்கிராமமென்னுமிடத்திலே, நாதன் பாதுகம்-தலைவனான இராமனது திருவடிநிலை, செம் தனி கோல் முறை செலுத்த - ஒப்பற்ற செங்கோலை முறைப்படி செலுத்த, (பரதன்), அந்தி உம் பகல் உம் நீர் அருத கண்ணினன்-இரவும் பகலும் நீர்ப்பெருக்கு இடையருத கண்களையுடையவனாய், சிந்தையான் இந்தியங்களை அவித்து - மனத்தினால் ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி, இருத்தல் மேயினன் - (அங்குத்) தங்கியிருத்தலைப்பொருந்தினன்; (எ - று.) நந்தியம்பதி - அயோத்திநகரத்துக்கு அருகிலுள்ளதோர் ஊர்; அம்-சாரியை. பி-ம்:-[1]பாதங்கள். [2]செலுத்துஞ்.

141.—இராமன் சீதாலட்சுமணரோடு தென்திசைநோக்கிச் செல்லல்.

[1]குன்றினி லிருந்தன னென்னுங் [2]கொள்கையான்
[3]நின்றவர் நலிவரா [4]னேயத் தாலெனுத்
தன்றுணைத் தம்பியுந் தானுந் தையலுந்
தென்றிசை [5]நெறியினைச் சேறன் மேயினன்.

(இ - ள்.) 'குன்றினில் இருந்தனன் என்னும் கொள்கையால்-(இராமன்)சித்திரகூடபருவதத்திலுள்ளான் என்றஎண்ணத்தால்,

நின்றவர்-(அயோத்தியாநகரத்தில்)உள்ளவர், நேயத்தால்-(நம்மீது உள்ள) அன்பினால், நலிவர்-(அடிக்கடிவந்து) வருத்துவர்,' என - என்றுஎண்ணி, (இராமபிரான்),தன்துணை தம்பிஉம்-தனக்குத் துணையாகவுள்ள தம்பியான இலக்குமணனும், தான்உம்-, தையல்உம்-சீதாதேவியுமாக, தென் திசை நெறியினை சேறல் மேயினான்-தெற்குத்திக்கை நோக்கிய வழியில் நடத்தலைப் பொருந் தினான்; (எ-று.)

சுற்றத்தவர் நண்பர் முதலியஅனைவரும்அறிந்த இவ்விடத்தி லேயே இன்னமும் நாம் இருந்தால் மீண்டும் அவர்கள் அடிக்கடி வந்து நம்மை நகருக்கு மீளும்படி நிர்ப்பந்திக்கக் கூடுமென்று எண்ணி அப்பாற்செல்ல லுற்றான் இராமனென்க. தம்பியும் தானும் தையலும் சேறல்மேயினான்-ஆண்பாலும் பெண்பாலும் கலந்து எண்ணிச்சிறப்பினால் ஆண்பால்முடிபைப் பெற்றன; "தானுந்தன் தையலுந்தாழ்சடையோ னண்டிலனேல்" என்பதிற்போல. பி-ம்:— [1]குன்றினிது. [2]கொள்கைதான். [3]நின்றது. [4]நேசத்தார். [5]இராமனும். (1224)

திருவடிசூட்டுபடலம் முற்றிற்று.

அயோத்தியாகாண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

பிழைத்திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
6	39	இக்குக்	இங்குக்
19	7	போருட்	பொருட்
51	21	என்றது	என்றது காண்க.
75	29	அடையென்	ஆடையென்
146	6	அலைந்தலை	அலந்தலை
,,	10	அலைந்தலையாய்	அலந்தலையாய்
160	12	மூன்றுடி	மூன்றுமடி
179	33	இயல்	இயம்
181	2	ஞலமது	மூலமது
201	14	ற்பார்	நிற்பார்
208	37	யென்று	மென்று
251	46	மெய்மென்	மெய்யென்
277	11	யருள்வாய்	யருளாய்
278	4	ஏவவும்	ஏவும்
333	41	அனனவன்	அன்னவன்
340	13	வீசிகின்ற	வீசுகின்ற
,,	17	ம்ற்நூற்	முந்நூற்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
341	4	அமுதின் உன்	அமுதின் உம்
355	27	என்ப்	எனப்
356	30	தன்மையான	தன்மையரான
359	27	பொரும்	பொரும
361	42	அவதரித்துத்)	அவதரித்துத்
381	36	செம்	
,,	37	அனையசொல்	அனைய செம் சொல்
384	13	வாலுலகம்	வாலுகம்
392	32	இன்னன்	இன்னன
400	28	அரசெனுரு	அரசனெுரு
407	18	இலக்குமணண்	இலக்கும்ணன்
427	38	சொன்னுன்	செய்தான்
452	3	[2]பந்திகள்	[2]பீடர்பந்திகள்
460	15	நீராடியவை	நீராடியதை
473	6	குஞ்கி	குஞ்சி
482	43	அடையாகி	அடையாக்கி
532	22	கழணிகலங்	கணிகலங்
,,	27	பிராடி	பிராட்டி
535	6	உலந்த	உலந்து
543	12	கண்	கண
551	34	ஆய	வாய்
603	6	தனிளே	ததனிளே
604	2	அருக்கனேயவ்	அருக்கனேயனையவவ்
,,	22	காட்டிற்குபுகு	காட்டிற்புகு
607	36	கருதி	சுருதி
625	36	கொண்டிருந்குங்	கொண்டிருக்குங்
634	29	விரும்பி—,	விரும்பி,—
662	14	நிருபீத்து	நிரூபித்து
675	36	யூடப்	யூட்டப்
677	43	னெழுந்ந	னெழுந்த
678	20	திக்குக்குகளே	திக்குக்களை
,,	22	வாப்பாட்டு	வாய்பாட்டு
,,	41	தலேமை	தலைமை
680	18	லொத்தவ்	லொத்ததவ்
755	16	யினன	யின்ன
779	24	ஒரு	ஒருமை
785	41	அவனே	அதனே
810	37	பார்க்கீறேன்	பார்க்கின்றேன்
822	27	இழழ்	இதழ்

மற்றும் காணப்படுமவற்றையும் கவனித்துத் திருத்திக்கொள்ளவும். திருத்திக்கொண்டு படிப்பதனுல் நற்பயனேக் காணலாம்.

அநுபந்தம்

'பரதனும் குகனும்' என்ற பொருள்பற்றிப் பிறிதுமோர் ஆய்வு.

(இந்த ஆராய்ச்சி 'கலைமகளில்' வந்த கட்டுரையின் மேலது)

ஹேவிளம்பி வருஷம் மாசிமாதம் 'கலைமகளில்' "பரதனும், குகனும்" என்ற கட்டுரையில் 'குகனடியில் பரதன் விழுந்தானா இல்லையா? இந்தக் கேள்விக்கு விடை தருகிறது இக்கட்டுரை' என்று இட்டவட்டமாக எழுதப்பட்டிருந்ததைக் கண்ணுற்றேன். அதன்மேல் அடியேனுக்குத் தோன்றிய கருத்தை ஈண்டு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். அதனை அடியேனுக்கு ஆசிரியரான **ஸ்ரீ. உ. வே. வை. மு. கோ. ஸ்வாமி** அவர்கட்கு அன்புக் காணிக்கையாக்கி, அவரது அயோத்தியா காண்டத்து உரையினிறுதியில் அநுபந்தமாகச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

எழுதப்பட்ட கட்டுரையில், அதன் ஆசிரியர் (1) பரதனடியில் குகன் விழுந்தான் என்றும், (2) பரதன் குகனைத் தழுவிக் கொண்டான் என்றும், (3) அடிவிழுந்து பணிபவரைப் பணியப்பட்டவர் தழுவுவர் என்பதேயன்றி, அப்படித் தழுவுபவர் அடிவீழ்வதில்லை என்றும் கூறி, கம்பர் சம்பிரதாயம் அப்படித்தான் என்று முடிவு கட்டியுள்ளார். கம்பர் சம்பிரதாயம் என்னவெனில்:-நிலையினாலோ (அந்தஸ்தினாலோ) அல்லது வயதினாலோ பெரியவராயிருப்பவர், தம் அடிபணிந்தவரைத் தழுவுவர்; யார் தழுவினார்களோ அவர் அடிபணிவதில்லை, யார் பணிகிறார்களோ அவர் தழுவுவதில்லை என்பது. இதனை வற்புறுத்தக் கட்டுரையாசிரியர் பல எடுத்துக்காட்டுகள் தந்துள்ளார். சரி, ஏற்றுக்கொள்வோம். அதன்படி நோக்கினாலும், கட்டுரையாசிரியர் கொண்டமுடிவில்— அதாவது, குகன் தான் பரதன் கா்லில் வீழ்ந்தான், வீழ்ந்த அவனைப் பரதன் தழுவினான் என்பது—தாம் காட்டியுள்ள சம்பிரதாயத்திற்குமுரண் ஏற்படும்படியாகவே இருக்கிறது. எங்ஙனெனின்:-

"மன்முன்னே தழீஇக்கொண்ட மனக்கினிய துணைவனேல்,என் முன்னே; அவற் காண்பென்யானே சென்றெனவெழுந்தான்" [குகப் படலம்—செ. 27] என்றவிடத்து இராமபிரானால் தழுவப்பட்டவன் குகனாதலின், இராமபிரானது அடிபணிந்தவன் குகன் என்பது பெறப்படும். இதனை, கங்கைப்படலம் 41-ஆம் செய்யுளில் "கண்ணனைக் கண்ணின் நோக்கிக் களித்தனன் இருண்ட குஞ்சி, மண்ணுறப்பணிந்து" என வந்துள்ளதால் தெளியலாம். இனி, இக்குகப் படலச் செய்யுளில், இராமபிரானாலே தழுவப்பட்ட மனத்துக்கினிய துணைவனானால் அத்தகைய குகன் எனக்கு முன் பிறந்த தமையன் முறையாவன்; ஆதலின், அவனைக் காண யானே போகின்றேன் என்று பரதன் கூறுகின்றான். குகன் தனக்குத் தமையன் என்ப

தைப் பரதன், கௌசலை வினவியபோது குன்றிலிட்ட விளக்குப் போலே பெறவைக்கிறான் பின்வரும்தொடரால்: "இன்றுணைவன் இராகவனுக்கு இலக்குவற்கும் இளையவற்கும் எனக்கும் மூத்தான், குன்றனைய திருநெடுந்தோட் குகனென்பான்." ஆதலின் குகனைத் தனக்கு மூத்தவன் என்ற மனோபாவத்தோடு பரதன், அவனடிவீழ்ந்தான் என்று கொள்ளுதலே மேலே காட்டிய கம்பர் சம்பிரதாயத்திற்கு ஏற்கும். அண்ணன் காலில் தம்பி விழுவது முறையேயன்றித் தம்பி காலில் அண்ணன், விழுந்தான் என்பது சரியாகுமோ? அதேமாதிரி அண்ணன் முறையினன் தம்பியைத் தழுவுவது முறையேயன்றித் தம்பி முறையினன் அண்ணனைத் தழுவினனென்பதும் முறையாகுமோ? "தழுவினனெடுத்து மார்பில் **தம்பியைத் தழுவுமாபோல்**" (மீட்சிப்படலம்-செ. 313)என்றபிரயோகமும் நினைக்கத்தக்கது. குகனைப் பரதன் தனக்கு மூத்தோனாகவே கொண்டுள்ளான் என்ற நுண்கருத்தை நன்கு தெரிவிக்கவே "என்முன்னே" என்றும், "எனக்கும் மூத்தான்" என்றும் அவன் கூறுவதுபோல் வைத்துக் கம்பர் தம் சம்பிரதாயத்தைத் தெரிவிக்கின்றார். இதனை நன்கு மனக்கொளல்வேண்டும்.

இனி, கட்டுரையாசிரியர் எழுதியுள்ளதோர் பகுதியை ஈண்டு வரைந்து, அதன் தகுதியை ஆய்வோம்: **அப்பகுதி வருமாறு:—** "அயோத்திக்கு எல்லோரும் வந்த பிறகு பரதன், சத்துருக்கனன் என்னும் இருவருக்கும் தன்னுடன் வந்த சுக்கிரீவன் முதலியவர்களை இராமன் அறிமுகம் செய்து வைக்கிறான். அப்போது சுக்கிரீவன் முதலியவர்கள் அவ்விருவர் தாளிலும் வீழ்ந்து வணங்குகிறார்கள்: "அத்தம்பிமாருக்கு, இன்னுயிர்த் துணைவர் தம்மைக் காட்டினன் இருவர்தாளும், மன்னுயிர்க் குவகை கூர வந்தவர் வணக்கஞ் செய்தார்" (மீட்சிப்படலம் செ. 350). அப்போது பரதன் 'வெவ்வேறடைவினில் முதன்மைகூறி' நின்றான். "குரக்கினத்தரசைச் சேயைக் குமுதனைச் சாம்பன் றன்னைச், செருக்கிளர் நீலன்றன்னை மற்றும் அத்திறத்தினோரை, அரக்கருக்கரசை வெவ்வேறடைவினில் முதன்மைகூறி, மருக்கமழ் தொடையல்மாலை மார்பினன் பரதன் நின்றான்"(மீட்சி: செ. 351)

அவரவர்களுக்கு ஏற்ற முறையில் முகமன் கூறினான் பரதன். அவன் அவர்களுக்கு எதிர் வீழ்ந்து பணியவில்லை. குரக்கினத்தரசனாகிய சுக்கிரீவனும் அரக்கருக்கரசனாகிய விபீஷணனும் குகனைப் போல இராமனுக்குத் தம்பியரானவர்கள். அவர்கள் குகனைப் போலவே பரதனை அடிபணிகிறார்கள்.* ஆனால் பரதன் அவர்களை

---

*ஈண்டு ஒரு விஷயம் மறக்கற்பாற்றன்று. சுக்கிரீவன் விபீஷணன் இருவரும் பரதனை அடிபணிந்ததுபோலவே சத்துருக்கனையும் அடிபணிந்திருக்கிறார்கள். இதிலிருந்து என்ன தெரிகின்றது? —சுக்கிரீவனும் விபீஷணனும் சத்துருக்கனனுக்கு அடுத்தபடியானவர்கள் என்பது. இல்லையேல் சத்துருக்கனன் காலில் இருவரும் வீழ்வரோ? ஆதலின் இராமனுக்கு அடுத்தபடியாகவும் பர

விழுந்து பணியவில்லை. அன்றியும் அவர்கள் தம்மோடொத்த குகனை அடிபணியவில்லை.* பரதன் குகனுடைய அடியில் வீழ்ந்திருந்தால் சுக்கிரீவனையும் விபீடணனையும் அடிபணிந்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறுசெய்யவில்லை.‡

பரதன் தன் அடிபணிந்து வீழும் தகுதியுடையோன் குகன் என்னின், சுக்கிரீவன் முதலியோரும் அவனை அடிபணிந்திருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்ததாகக் கம்பன் பாடவில்லை.

ஆதலின், பரதனும் குகனும் சந்தித்தபோது குகன் பரதனுடைய அடியில் வீழ்ந்தான் என்றும், பரதன் குகன் அடியில் வீழவில்லை என்றும், பரதன் குகனைத் தழுவிக்கொண்டான் என்றும்கொள்வதே கம்பனுடைய கருத்துக்கு ஏற்ற பொருளாகும்" என்பது.

ஈண்டு ஒரு விஷயம் நுட்பமாகக் கவனிக்கவேண்டும். இராமனுக்குத் தம்பி முறையினரான குகன் சுக்கிரீவன் விபீஷணன்

தனுக்கு மூத்தவனாகவும் குகனுள்ளானென்பதும், சத்துருக்கனனுக்கு அடுத்தபடியாக, சுக்கிரீவ விபீஷணர் இருவரும் உள்ளார் என்பதும் தேற்றம். உண்மை தெளிதற்கு இந்த அடைவு முறை நன்கு காணப்படல்வேண்டும். இராமனுக்குப்பின் அடுத்தபடி குகன் என்பதை "ஆயிடைக் குகனும் வந்தாங்காண்டவனடியில் வீழ, நாயகனுவந்து புல்லிநண்ணியென்பின்பு வந்த, தூயனே இளையனேடுஞ்சுகமிருந் தனையோ" என்ற மீட்சிப்படலச் செய்யுளால் தெளியலாம்.

*ஈண்டும் ஒருவிஷயம் நோக்குதல் வேண்டும். தம்மோடொத்த குகனை அவர்கள் அடிபணியவில்லை யெனினும், சத்துருக்கனனை அவர்கள் அடிபணிந்துள்ளனரன்றே! அவர்களிருவரும் சத்துருக்கனனுடைய அடியில் வீழ்ந்திருத்தலால், கட்டுரையாசிரியர்போக்கின்படி, அவர்களோடொத்த குகனும் சத்துருக்கனனை அடிபணிந்திருக்கவேண்டுமே. அவ்வாறு செய்யவில்லை. சத்துருக்கனனைக் குகன் அடிபணிந்ததாகக் கம்பர் எங்கும் பேசவில்லை. இதனையும் நன்கு மனக்கொளல்வேண்டும்.

‡மற்றும், பரதன் குகனை அடிவணங்கினது குகனைத் தனக்கு மூத்தோன் என்று கருதிய இயல்பினனாதலின். இங்ஙன் கொள்ளாது, தன் முன்னர் தன் தம்பி காலில் வீழ்ந்த சுக்கிரீவனையும் விபீடணனையும் பரதன் அடிபணிந்திருக்கவேண்டும் என்று கூறுகிற நிர்ப்பந்தம் என்னையோ அறிகிலேம். பரதன், சுக்கிரீவனையும் விபீடணனையும் குகனைப் போலத் 'தனக்கு மூத்தோன்' என்று பேசிய பாவம் எங்கேனும் வந்துள்ளதோ? அங்ஙன் வரக் காண்கிலேம்.

மூவரில் கௌசல்யா தேவியால் தன்வாயினாலேயே "மைவிரவீர் மைந்தீர்!......இவன்றன்னோடு கலந்து நீவிர் ஐவீரும் ஒருவீராய் அகலிடத்தை நெடுங்காலமளித்திர்" என்று பாராட்டப்பெற்ற தகுதியுடையான் குகன்ஒருத்தனே; ஏனைய சுக்கிரீவனையோ விபீஷணனையோ மைந்தர் முறை கூறி அவள் கொண்டாளில்லை. ஆதலின் மூவரையும் ஒரு நிகராக் கொண்டு இக்குகப்படலத்து ஏறிட்டு எழுதுதல் பொருத்தமின்று. மற்றும் "எவ்வழி உறைந்தான் நம்முன் "என்று கேட்டு, 'எனக்கும் மூத்தான்' என்று குகனையே சிறப்பாகப் பரதன் குறித்தானேயன்றி, ஏனையோர்க்கு அச்சிறப்பு ஏறுது. ஆதலின் 'பரதன் குகனுடைய அடியில் வீழ்ந் திருந்தால் சுக்கிரீவனையும் விபீடணனையும் அடிபணிந்திருக்க வேண்டும்' என்றது வலியற்றுப்போயிற்று; அஃதேபோல் 'பரதன் தன் அடிபணிந்து வீழும் தகுதியுடையோன் குகன் என்னின், சுக்கிரீவன் முதலியோரும் அவனை அடிபணிந்திருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்ததாகக் கம்பன் பாடவில்லை' எனக் கட்டுரையாசிரியர் எழுதியிருப்பதும் கம்பன் கருத்துக்குப் பொருத்தமுடைத் தன்றாகி வலியறுகின்றது. எங்ஙனென்னில், —கம்பன் கருத்து ஈண்டு என்னையெனக் காணவேண்டும். கண்டால் கம்பன் அவ் வாறு பாடாததற்குக் காரணம் விளங்கும். கம்பன் கருத்துதான் என்ன? கம்பன் கருத்து என்னவென்பதை அவ்வப்போது அவன் அமைக்கும் பாடற்போக்கில் காணலாம். இங்கு இராமன், சுக்கி ரீவன் முதலியோர்க்குக் குகனை இன்னான் என்று தெரிவித்த போது "கங்கை தழுவிருகரைக்கு நாதன் தாயினுமுயிர்க்கு நல்லான், வழுவிலா எயினர் வேந்தன் " என்று மட்டும் கூறினானே யன்றி, "பரதனின் நீவேறுண்டோ" என்று குகனிடம் கூறியதுபோல இவர்களிடம் 'பரதன் வேறு, குகன்வேறு என்பது எனக்கு இல்லை' என்று சொல்லவில்லை. அங் ஙன் சொல்லியிருந்தால் சரதம் சுக்கிரீவனும் விபீஷணனும் குக னடியில் வீழ்ந்திருப்பர். அங்ஙனஞ் சொல்லாததற்கும் காரணம் உண்டு, பரதனை இன்னும் அவர்கள் நேரேகண்ணால் பார்த்தவர் கள் அல்லராதலின். ஆகவே, அண்ணலஃதுரைத்தலோடும் அரிக் குலத்தரசனாகிய சுக்கிரீவனும், அரக்கர்க்கரசனாகிய விபீடணனும், எயினர்க்கரசனாகிய குகனைத் தமக்கு நிகராய ஓர் அரசன் எனக் கொண்டு தழுவினர். இதில் தவறில்லை. அடிபணியவேண்டும் என்ற நியதியில்லை இங்கு. இங்ஙன் கொள்ளாது விடுத்து 'பரதன் தன் அடிபணிந்து வீழும் தகுதியோன் குகன் என்னில்......' என் பதுபோல எழுதியிருப்பது சிறவாது. குகன் தகுதியுடையோன் அல்லன் என்னின், "பரதனின் நீ வேறுண்டோ' என்ற இராமன் வார்த்தைக்கு மதிப்பில்லாது போகுமே! மற்றும், "தகவுடையோர் சிந்தையினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்கும் சீர்த்தியான்" என்ற விடத்து 'சீர்த்தியான்' என்ற சொல் பரதனைக் குறிக்கவே, 'தக வுடையோர்' என்ற சொல் குகனுக்காகாதோ? எனவே மிக்க தகுதி யுடையோன் குகனென்பது பல்லாற்றானும் பெறப்படுகிறது.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், தனக்கு மூத்தோனாகிய குகன் காலில் பரதன் வீழ்ந்து பணிந்தான் என்பதும், அடிவீழ்ந்த

பரதனைக் குகன் தழுவிக் கொண்டான் என்பதும், அதுபற்றியே கம்பன் அண்ணனாகிய குகன் தழுவினான் என்ற கருத்துத் தோன்ற "தழுவின புளிஞர் வேந்தன்" என்றானென்பதும், இவர்ந் தெழும் உயிர்ப்பை மீட்டு* மண்ணதனில் வீழ்ந்தான் என்று கொள்ளவேண்டியதை 'மீட்டும் மண்ணதனில் வீழ்ந்தான்'என்று 'உம்'மை பெய்து கொள்ளப்படாது என்பதும் தெளிந்தோம். மற்றும், 'தந்தையினும் களிகூரத்தழுவினன்' என்றவிடத்து, 'தந்தையினும்' என்ற சொற்பிரயோகத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். கம்பன் சொல்லுக்குத் தனியாற்றல் உண்டு. 'தந்தையோடொப்பான் தமையன்' (ஜேஷ்டப்ராதாபித்ருஸம:) என்று கொள்ளுதற்கேற்பக் கம்பன், தமையனுக்குத் தந்தையைஉவமை கூறுவன்,இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில்.உதாரணமாக, சித்திரகூடத்தில் பரதன் இராமனடியில் வந்து வீழ்ந்தபோது "மலரடி வந்து வீழ்ந்தனன் இறந்த நல்தாதையை எதிர்கண்டென்னவே "என்கிறார் கம்பர். மற்றும், மீட்சிப்படலத்துப் பரதன் இராமனைக் கண்டபோது 'வானுடைத் தந்தையார் வரவு கண்டெனக்...கமலக்கண்ணனைத் தம்பிநோக்கினான்" என்கிறார். ஈண்டு தமையனாகிய இராமனுக்குத் தந்தை உவமை கூறப்பட்டார். அதுபோலவேதான் இங்கும், குகனுக்குத் தந்தையை உவமையேற்றுதலே பெற்றி. அஞ்ஞான்று, இறந்த தந்தையாகிய தசரதன் தான் உயிரோடிருந்திருப்பின் 'பரதன் தனையும் மகனென்று உன்னேன்...அவனும் ஆகான் உரிமைக்கு' என்று கூறிய பிழையை உணர்ந்து, பரதனது பெருங்குணம்பற்றி அவனை எவ்வளவு அன்புடன் கட்டித் தழுவியிருப்பனோ அவ்வளவு அன்புடன் குகன் தழுவினன் என்பதே நயமாகும். மற்றும் கட்டுரையாசிரியர் 'தழுவின புளிஞர் வேந்தன்' என்று வருவதை "தழுவப்பட்ட வேடர் தலைவன் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்; செயப்பாட்டுவினை தமிழில் மிகுதியாக வருவதில்லை" என்று தம் கருத்துக் கேற்ப எழுதுகிறார். தமிழில்செய்வினையைச் செயப்பாட்டுவினையாகக் கொள்ளுவதற்கும் இடமுண்டு, நியதியுண்டு. உதாரணமாக, "நம்பனை நால்வேதங் கரைகண்டானை ஞானப் பெருங்கடலை" (தேவாரம்) என்றவிடத்து 'நால் வேதங் கரை கண்டானை' என்பதற்கு, நான்கு வேதங்களையும் கரைகண்டவன் இறைவன் என்று உரை வகுப்போமாயின்,அவ்விறைவன் சர்வஜ்ஞன் என்பதற்கும், ஞானப்பெருங்கடலாயுள்ளான் என்பதற்கும், வேதத்துக்கும் அறியப்படாது அப்பாற்பட்டவனாய் உள்ளான் என்பதற்கும் இழுக்கு ஏற்படும்;ஆதலின் அவ்விடத்து, "நாலு வேதங்களாலும் கரைகாணப்பட்டவனை" என்று பொருள்

---

*'உயிர்ப்பை மீட்டல்' என்பதற்கு ஆதாரமாக, மீட்சிப்படலச் செய்யுள் 212-இன் இறுதியையும், 213-இன் தொடக்கத்தையும் காணவும். ஆங்கு, 'உயிர்ப்புக்குறைந்துளான்' (212), 'மீட்டு எழுந்து' (213) என்கிறார் கவி. இது நன்கு கவனிக்கப்பட வேண்டும்.

கொள்ளலே சிறக்கும்; அத்தகையவிடத்துச் செய்வினையாயினும் செயப்பாட்டுவினைப்பொருள் கொள்ள வேண்டும். இங்கு, தமையன் முறையினனாகிய குகனிடத்து 'தழுவினன்' என்றசெய்வினையே சிறப்புற்று, கம்பன் சம்பிரதாயத்திற்கும் பொருந்திவரும். ஆதலின் மூத்தோனாகிய குகன் காலில் இளையோனாகிய பரதன் வீழ்ந்தான் என்று கொள்ளலே கட்டுரையாசிரியர் தாமேகாட்டிப் போந்த எல்லா எடுத்துக்காட்டுகளோடு மாறுபடாது சிறக்கும்.

இனி ஒரு கேள்வி எழலாம். தழுவின புளிஞர் வேந்தன் பரதனது சேவடிக் கமலப் பூவில் பூட்டிய கையனாய் வீழ்ந்தது முன்காட்டிய எடுத்துக்காட்டுகளால் நிறுவிய கம்பர் சம்பிரதாயத்திற்கு மாறுபட்டதாகாதோ? என்பது. அதற்கு விடை, **மாறுபட்டதாகாது.** எங்ஙனென்னில்:—"தந்தை முந்தையோர் முறையினின்றும், வழுவினன் அதனை நீக்க மன்னனைக் கொணர்வான் (எய்தியது)" என்று தான் வந்த காரியத்தைப் பரதன் கூறியவுடனே, கேட்ட கிராதர் வேந்தனுக்குப் பரதன் பரதனாகவே காட்சியளிக்கவில்லை. 'அங்குள கிளை காவற்கு அமைதியின் உளன் உம்பி' என்று இராமன் தம்பிமுறைகாட்டிய உறவும் தோன்றவில்லை அவனுக்கு. தோற்றியிருந்தால் 'எம்பெருமான் பின்பிறந்தார்' என்று பேசுவனோ?* அவன் கண்ணுக்குப் பரதன் ஆயிரம் இராமருக்கு மேற்பட்டவனாகவே தோற்றமளித்தான். அதனாலன்றோ "ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ தெரியின்" என்று வாய்விட்டுச் சொல்லியதோடு நில்லாமல், மேலும் "என்புகழ்கின்றது ஏழை எயினனேன்..." என்று பேசியதும். தம்பியென்ற முறை நெஞ்சில் பட்டிருந்தால் 'ஏழை எயினனேன்' என்று தன்னைக்கூறிக்கொள்வனா? ஆதலின், ஆயிரம் இராமருக்கும் மேற்பட்ட குணங்களையுடையவனாகவே எண்ணி, குகன், தான் இராமன் காலில் வீழ்ந்து பணிந்தது முறையேயாவதுபோல, பரதன் காலிலும் வீழ்ந்து பணிந்தான். ஆதலின் குகன் மனோபாவப்படி நோக்கின், அவன் பரதனைத் தாழ்ந்தது தகாதது செய்ததன்று; **அமைவிற் செய்ததே;** அவனது குணங்களில் ஈடுபட்டு அடிபணிந்தான் குகன். 'குணா: பூஜாஸ்தாநம் குணிஷு நசலிங்கம் நசவய:' [குணமுள்ள இடம் பூஜிக்கத்தக்கது: குணமுள்ளவர்களிடத்தில் பான்முறையும் வயதும் பார்க்கப்படா]. இந்த நுட்பத்தைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி திறம்பட அமைக்கிறார், தமது கவிக்கூற்றாகிய செய்யுளில். "நினைவருங் குணங்கொடன்றோ குகனுக்கு இராமன்மேல் காதல்

---

* ஈண்டு குகன் மனநிலையை நன்கு அறியவேண்டும். அப்பொழுதுதான் உண்மை காண முடியும். பரதனுக்கு 'குகன் தனக்கு மூத்தவன்' என்ற பாவம் உள்ளதாக ஈண்டு கம்பரால் பேசப்படுகின்றதேயன்றி, குகனுக்கு 'தன் தம்பி பரதன்' என்ற பாவம் பேசப்பட்டிலது.

நிமிர்ந்தது! அதுபோலவே புளிஞர்கோன் பொருவில் காதல் பரதனுக்கும் **அமைவிற் செய்தான்.**" 'அமைவிற் செய்தான்' என்றதைக் குறிக்கொண்மின். அமைவுகெட யாதும் செய்துவிடவில்லை. நற்குணங்கள் காரணமாக இராமபிரானிடத்துக் குகனுக்கு அன்பு மிக அவனைப் பணிந்தது போலவேதான், பரதனிடத்தும் நற்குணங்கள் காரணமாக அன்புமிக அவனைப்பணிந்ததும்! குகனுக்கு நம்பியும் நாயகனை ஒக்கின்றான். எனவே 'ஆரவற்கன்பிலாதார்'. ஆகவே, பரத நம்பியை இராமனுக்கு நிகராகக் கொள்வதோடன்றி, இராமனுக்கு மிக மேற்பட்டவனாகவும் எண்ணியே குகன் பணிந்தான். **அது அமைவிற் செய்ததே. கம்பர் சம்பிரதாயத்திற்கும் ஏற்பச் செய்ததே, பரதன் இராமனுக்கும் மேலாகக் குகனுக்குக் காட்சியளிக்கின்றானதலின்.** இந்த மனோபாவம் நன்கு நோக்கப்படல் வேண்டும். இல்லையேல், மேல், அடியனான அனுமனை இராமன் இறுகத்தழுவியதன் பொருத்தமும் விளங்காது. கம்பர் "யாயினும் அன்பினாய்!" (மீட்சி: 330) "என்றுரைத்து அனுமனை யிறுகப்**புல்லினான்,** ஒன்றுரைத்திறுப்பதென் உனக்கும் எந்தைக்கும், இன்றுணைத்தம்பிக்கும் யாய்க்கும் என்றனன், குன்றிணைத்தன வுயர்குவவுத் தோளினான்" (மீட்சி: 331) என்று பாடல் அமைக்கின்றார். அடிபணியத்தக்க பெற்றோர்க்கு இணையாகவும் தழுவத்தக்க தம்பிக்கு இணையாகவும் ஒருசேர வைத்துப் பேசும்படி யன்றோ அனுமன் இராமனுக்குக் காட்சியளிக்கிறான். அக்காட்சியை யன்றோ யாமும் காணுதல் நேர். அஞ்ஞான்றுதான் புல்லியதன் பொருத்தம் விளங்கும். [ஈண்டு சம்பந்தர் திருவடியில் நாவுக்கரசர் வீழ்ந்தது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. சம்பந்தரின் வயது நாவுக்கரசர் நெஞ்சில் படவில்லை. அவரது தகுதியும் குணங்களுமே எண்ணி நாவரசர் அவரைப் பணிந்தார். "காழிவரும் பெருந்தகைசீர் கேட்டலுமே யதிசயமாங்காதல் கூர, வாழியவர் மலர்க்கழல்கள் வணங்குதற்கு மனத்தெழுந்த விருப்புவாய்ப்ப" என்றார் சேக்கிழாரும். அதுபோலவே இங்கும் கொள்ளவேண்டும்]. எனவே, முதன்முதல் சந்தித்த போது பரதன் **தம்முன் ஆகிய** குகன் காலில் வீழ்ந்தானென்பதும், அவனைக் குகன் தழுவினனென்பதும், பின்னர் குகன் பரதனைத் தனக்கு மூத்தோனாகிய இராமனுக்கு மேலாக எண்ணியே பணிந்தானென்பதும், அஃது அமைவிற் செய்ததே யென்பதும் தெளியப்பட்டன.

மற்றும் ஓர் விஷயம் கூர்ந்து நோக்கவேண்டும். கீழ் வீழ்ந்த குகனைப் பரதன் தழுவியதாகச் செய்யுளில்லை. கம்பர் பாடவில்லை. என்? பாடினால், தாம் கொண்ட சம்பிரதாயத்திற்கு முரணாகாதோ? ஆதலின் விடுத்தார். அங்ஙன் விடுத்தவர் பரதன் குகன் இருவரும் கொண்ட பரஸ்பர உடன்பிறப்பாகிய அன்பை "எவ்வழி உறைந்தான் **நம்**முன்?" என்ற வினாவினால் சதுரப்பட அமைக்கின்றார்.

ஆகவே பாத்திரங்கள் மனோநிலையைக் கொண்டும் சம்பரது பாடற்போக்கைத் தழுவியும் அடியேனுக்குத் தெரிந்த கருத்தை ஈண்டு வரைந்தேன். இக்கருத்திற் காணக்கூடிய குற்றங்குறைகளை அறிஞர்பொறுப்பதன்றி, தாம் கண்ட அக்குறைகளையும், அடியேனுக்குப் புலப்படாத அரிய பெரிய விஷயங்களையும் எடுத்துத் தெரிவிப்பாராயின், அவர்களிடத்துப் பெருமகிழ்வோடு நன்றி பாராட்டி மறுபதிப்பில் அவ்விஷயங்களைப் பிரசுரஞ்செய்து உலகோர்க்குப் பயன்படுமாறு செய்யவும் முயல்வேன்.

இங்ஙனம்,

C. ஜெகந்நாதாசாரியர்.

கம்பராமாயணத்து அயோத்தியாகாண்டத்தின்

அரும்பதவகராதி முதலியன.*

—★—

அஃகலிலறநெறி, பள்ளி-107
அக்கரை, குகப்-57
அக்கரையணைதல், வனம்-38
அக்குரோணி, குகப்-5
அகத்தியன் புனல் குடித்த கடல்× தானையுந் திருவுநீங்கிய அயோத்தி: ஆறு-45
அகநகர், பள்ளி-36
அகநிறையருள், கங்கை-63
அகம்-பூமி, ஆறுசெல்-44
அகம் நிலைநிறுத்திய வரலாறு, ஆறு செல்-44
அகம்விம்முமன்பு, வனம்-20
அகல்வான், நகர்-89
அகவுமயில் × மகளிர்: தைல-13
அகன்கான், நகர்-8
அகன்புனலாடல்நீத்த, பள்-24
அகிலிடுதூபம்×மயிற்பீலி:குக-58
அங்கணன், சித்திர-1
அங்கணாயகன் - இராமபிரான்-கங்கை-10
அங்கி-அக்கினி: தைல-25
அங்கி கற்புடையார்க்குச்சுடாது நீரினுங்குளிர்தல், பள்ளி-141
அங்கிவினை, கைகேசி-77
அங்குரம், சித்திர, 55
அங்கையணை, தைல-16
அச்சங்கொண்டவர் விழிபுதைத்தல், பள்ளி-19
அச்சத்தாற்றுஞ்சல், பள்-69
அச்சு, குகப்-51
அசனி, குகப்-11: பள்ளி - 67
அசனியேற்றினான் மறிந்துமண்ணுற்ற மராமரம் × தந்தை மரணத்தால் கீழ்வீழ்ந்த பரதன்: பள்ளி-45
அசனியேறு × வெவ்வுரை: பள்ளி-59
அசுணமா குறிஞ்சிப் பாடல் கேட்டுவருதல், சித்திர-24
அசும்பு, சித்திர - 36
அசைதல்-மெய்ம்மறந்து தூங்குதல், தைல - 15
அசோகு × நெருப்புச்சுவாலை: வனம் - 8
அஞ்சடுத்தவமளி, திருவடி-11
அஞ்சம்பு, கங்கை - 3
அஞ்சனக்குன்றமன்ன வழகன், தைல-52
அஞ்சனந் துறந்தநாட்டம் × கறையறக்கழுவிய காலவேல்: ஆறுசெல்-39
அஞ்சன நாயிறன்ன வையன், கங்கை-56
அஞ்சனமேனி, நகர்-189
அஞ்சனவண்ணன், குகப்-14
அஞ்சியமகளிர்கண் × வெருவிப்பாயுங்கயற்குலம்: குகப்-55
அஞ்சுமஞ்சு மென்னாருயிரஞ்சும், நகர்-10
அட்டில்புகையிழத்தல், நகர் - 206
அடக்கந் தோற்றுவிக்குங் குறி, கைகேசி-104
அடகு, கங்கை - 27
அடர்தல், சித்திர-54
அடவி, திருவடி-40
அடிச்சுவடுகள், சித்திர - 20
அடித்தலமிரண்டையு முடித்தலஞ் சூடுதல், திருவடி-136
அடிதாழா, கங்கை-68
அடிதொட்டுவணங்கல், திருவடி - 29
அடிதொழுதேத்தி, வனம் - 34
அடிநாயேன், கங்கை - 68
அடிபுரைதளிர், வனம்-17
அடிமிசைத்தூளி தேவர் முடிமிசைப்படர்வது, குகப் - 3
அடியன், தைல - 20

---

* இங்குக் காட்டப்படுபவை-படலப்பெயரின் முதற்குறிப்பும், படலச்செய்யுள்களினெண்ணும்.

அடியன்னநஞ்சம், கங்கை - 20
அடியுறத்தழுவுதல், தைல-25
அடியைத்தீண்டுதலால் துயிலெழும்: மந்திர-43
அடுக்கும்-தகும்: மந்திர-38
அடுத்தல் - நேர்தல்: நகர் - 94
அடை-இலை: தைல-17
அடைக்கலப்பொருளை வெளவினேன், பள்ளி-103
அடையலர், நகர்-160
அடையாளம், தைல-19
அடைவரும்-பொருந்திய: ஆறுசெல்-15
அண்டர்தம்மனை, வனம்-10
அண்டர்நாயகன், மந்திர - 57
அண்ணல், மந்திர-52, நகர்-18
அண்ணல் வெங்கரி, குகப்-2
அண்முதல் - வந்து சேர்தல் : கங்கை - 90 [15
அணங்கினும்இனியாய், வன-
அணங்கு-துன்பம், மந்தரை - 45
அணிகலனை நீத்தமகளிர் × பூவுதிர் கொம்பு: ஆறுசெல்-34
அணியர், நகர்-186
அணியிழை - அலங்கரித்தற்குரிய ஆபரணம்:வனம்-11
அணியிழைமயில்-சீதை:கங்கை-77
அணை - நீர்ப்பெருக்கைத்தடுப்பது: மந்திர-55
அத்திரம், கைகேசி - 95
அத்தையர்-மாமிமார்:தைல-40
அதர்வழி; வனம்-16
அதிர்கடல் வையகம், ஆறு-35
அந்தண்புனல், நகர் - 82
அந்தணர், ஆறுசெல்-52
அந்தணர் எல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்தவர், மந்தரை-7
அந்தணரிடத்து விடைகேட்டல், கங்கை-64
அந்தணருறையுளை யனலியூட்டினேன், பள்ளி-104
அந்தணன், வனம்-22
அந்தணாளரிலறநெறி பிழைத்தவன், பள்ளி-100
அந்தணாளர் தாளிணைச்சென்னியிற்புனைந்தேத்தி ஏயின செய்தி, மந்தரை-9
அந்தம், மந்திர-46
அந்தமில்குணத்தான், பள்ளி-42: அந்தமில்சோகம்,நகர்-93
அந்தமில்வேதனை, ஆறுசெல்-56
அந்தமிலறிவன்-வசிட்டன்; மந்திர-14
அந்தமின்னலம், திருவடி-1
அந்தர் × நறையுண்டவண்டு; வனம்-13 × தென்றற்காற்று, திருவடி-14, அந்தர்க்கு மற்றொருவர்கைதருதல், திருவடி-14
அந்தரத்தமரரு மழுதுசோர, பள்ளி-90
அந்தரத்தளவுநின்றளிக்கு மாணை, மந்திர-6
அந்தரந்தீர்ந்துலகளித்தல், மந்தரை-60
அந்தரம்-ஆகாயம்,மந்-6:தீமை-கைகேசி-24:வானுலகம், அந்தரத்தேற்றுதல், ஆறு-54
அந்தரமுனிவர், ஆறுசெல்-2
அந்தியும் பகலுநீரருதகண்,திருவடி-140
அந்தியைநோக்குதல், சித்-43
அந்தோ, கைகேசி-21; நகர்-57, 77, 114; தைல-55;வனம்-25
அப்பாலேற்றுதல், கங்கை-67
அப்புதல், திருவடி-5
அப்புறுகடல், வனம்-26
அம்பனகண்ணவள், கைகே-16
அம்பரத்தின்னமும் பகைஞருளரோ, பள்ளி-53, அம்பரத்தினீங்காவரசு, திருவடி-63
அம்பரம், கை-60, திருவடி-10
அம்பி-ஓடம்,கங்கை-28: குகப் -
அம்பியின் தலைவன்:கங்-54 [13
அம்புகளிடையஞ்சனமென நஞ்சினையிடுதல், கைகேசி-64
அம்புயம்×முகம்: பள்ளி - 141
அம்மா, பள்ளி-80
அம்மை-வருபிறப்பு, நகர்-174

அம்மைதீமை, பள்ளி-119
அமரேசன்-திருமால், வனம்-22
அமலன், கங்கை - 73
அமிர்தின் தெளிவு, கங்கை - 2
அமிர்தெனக் கிழங்குகாய்களை யயிலுதல், குகப்-40
அமிழ்தனுள், சித்திர-44
அமுதத்தைவிட்டு விடத்தினை யருந்துதல் × தவத்தைவிட்டு வேறு கருமத்திற்புகுதல்,மந்திர-27
அமுதம்போலவும் யாழிசை போலவும் கட்டிபோலவும்மதுரித்தெழுவதுகிளவி,கங்கை-5
அமுதளவிய சீதக்கார்,வனம்-1
அமுதினுமினியாள், வனம்-8
அமுது-உணவு,கங்கை -42
அமுது அன்பு,கங்கை-14
அமுதுகுதல், வனம்-40
அமுதுசெய்தல் - உண்ணுதல்; கங்கை-15
அமுதூட்டினவன் அடகுஉண்ணுதல், கங்கை-27
அமுதையும் அமரர்க்கூட்டியவன், கங்கை-27
அமை-மூங்கில், சித்திர-4
அமைச்சர், மந்தரை-15
அமைத்தல், வனம்-22
அமைதல்-உடன்படுதல், மந்-26உதவியாதல், குகப்-12
அமைதி - தன்மை: மந்திர-15; தகுதி, வனம்-24;சமயம்,ஏற்பாடு, திருவடி-69; 132
அமைநின்றுடும் அரவுரி × அயோத்தியில் நுடங்கும் மாளிகைத்துகிற்கொடி; சித்திர-4
அயம்-குதிரை, பள்ளி-54
அயர்வானிலே, நகர்-37
அயர்வுயிர்த்தல்-பெருமூச்சுவிடுதல், திருவடி-59
அயர்வுறுதல் - தளர்ச்சியடைதல், குகப்-56
அயலவர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் நறியனவற்றைத் தானேயுண்டவன், பள்-106 112
அயனுக்கும் அரும்பெறற்றீர்த்தம்; வனம்-31
அயாவுயிர்த்தல்-பெருமூச்சு விடுதல், திருவடி-55. அயாவுயிர்ப்பு-துயர்நீக்கம், குகப்-56
அயில்-கூர்மை: வனம்-40
அயிலம்பு × கண், தைல-11
அயிலுதல் - உண்ணல்; குகப்-40
அயிற்படை, திருவடி-22
அயோத்தி - ஊழிவாழ்திருநகர்; பள்-38,திருநீங்கியபாற்கடல், பள்-37 × வனம்; நகர்-15
அயோத்தியராண்டகை, வனம்-37
அயோத்தியிற்பிறந்த பின்பும் பிரிவிலளாயினுள், நகர்-225
அரக்கரின்மால்வரை,நகர்-227
அரக்கினுருக்கழல், நகர்-227
அரக்கு,செம்பஞ்சு, நகர்227
அரக்குதல்-தைத்தல், நகர்-27
அரங்குஆடல்நீத்தல், பள்-224
அரசச்செல்வம் நிச்சயமன்று, மந்திர-28
அரசர்யானையூர்ந்துவெண்குடைபிடித்துச் செல்லுதல்xகதிரவன்மேகமூர்ந்து வெண்மதிமீதிருக்கச்செல்லுதல், ஆறுசெல்-31
அரசர்க்கரசு, நகர்-32
அரசர்க்காற்றல், மந்தரை-15
அரசர்வேலை, பள்ளி-127
அரசரிற்பிறந்து அரசரில் வளர்ந்து அரசரிற்புகுந்த பேரரசியுரைசெயக்கேட்கிலை, மந் - 61
அரசவேலை, திருவடி-95
அரசவைக்கு உள்ளஞ்சொல்லுதல், ஆறுசெல்-13
அரசன்மெய்யிற் றிரிவானென்னில் இம்மாவுலகத்துயிரோடினிவாழ்வுகவேன், நகர்-43
அரசன்மனமனையான், மந்-51
அரசன்றஞணை நகர்-19
அரசன் றேவியரறுபதினாயிரர், நகர்-180

அரசனென்று தயரதன்கூறத் தகான், தைல-43
அரசாக்கிப் பின்னடுத்ததுபுரிக, மந்திர-49
அரசியலிடுரைபை, மந்திர-67
அரசியலெய்தியாகுமென்று சிறுதொழிலியற்றியவன்: பள்ளி-108
அரசில்வையகம் × கதிரிலாப் பகல்; உயிரிலாவுடல்; மதியிலாவிரவு, ஆறுசெல்-7
அரசிளங்கோளரி, பள்ளி-38
அரசு இராமன்மக்கட்கும் தம்பிக்குமன்றிப் பிறர்க்காகாது, மந்தரை-76
அரசு குற்றம்பயக்கும், நகர்-133
அரசு தத்தமக்குற்றவெனத் தழைத்தல், மந்திர-78
அரசுதாங்கு எனக்கேட்ட பரதன் நிலை, ஆறுசெல்-13
அரசுபுரியுமாறு தயரதன்கூறிய போது இராமன்காதல்கொள்ளாமை, மந்திர-72
அரசுயானைப் பிடரின்மீது பிச்சமுங்கவிகையும் நிழற்ற விருப்பது, மந்திர 28
அரசைக்கைக்கொண்டது என் குற்றம், நகர்-133
அரஞ்சுடவழனிமிர்வேல், திருவடி-41
அரத்தவாம்பல், நகர்-183
அரத்தவேல் × செவ்வரிபடர்ந்த கண்: ,மந்திர-56
அரந்தை-துன்பம்: கைகேசி-3
அரம்பையர்,சித்திர-21
அரமியத்தலம், மந்திர-56
அரவம், குகப்-10
அரவின்கடுவுக்கு அமுதம்பெற்றுய்ந்துபுகுந்த உயிர்பெற்றார் × இராமனைப்பிரிந்த துயரால்வருந்தி உயிர்போம் நிலையையடைந்து நகர்சென்றானென்ற கருத்தால்மகிழ்ச்சியடைந்தநகரத்தார்,தைல-83
அரவு மதமாவடங்குவயிற்றது, சித்திர-4
அரவெயிற்றினு ளமுதுகுதல், வனம்-40
அரற்றினன், பள்ளி-47
அராகம்-வேட்கை, கைகேசி-54
அரா அணுகும்போது ஒளிவிரி திங்கள் × துயர்நண்ணவுறங்குபவள்: மந்தரை-45
அராஇடிக்கு இடைதல் × வசிட்டன் சொல்லுக்குப் பரதன் வருந்தல், பள்-135,தைல-26
அராவின் வேகமடங்கியவேழம் × கைகேயியால் நிலைமாறிய மன்னன்: கைகேசி-41
அராவுநடுக்குறுநோக்கு, கங்-34
அரி-சிங்கம், நகர்-74
அரிகுநர், பள்ளி-21
அரி கேழலாயினையை யேந்தினான், திருவடி-119
அரியநூல், மந்திர-9
அரியின மார்க்கிலாக் கமலம் × பரிபுரமார்க்கிலாச்சிறடி: ஆறுசெல்-40
அரிவைமார்கள், தைல-77
அருக்கனேயனைய வரசர்கோமகன்: பள்ளி-62
அருகர், பள்-89
அருகு, சித்-49
அருங்கலம், நகர்-98
அருடருவாரி, குகப்-38
அருத்தி-அன்பு: மந்தரை - 28, குகப்-73. மகிழ்ச்சி: வனம்-20
அருந்ததிக்குச் சிலங்காட்டியவள், சித்திர-16, அருந்ததியனையாள், வனம்-8
அருந்தல், மந்திர-27
அருந்தவத்தவர், ஆறுசெல்-52
அருந்துணை யிழந்த அன்றிற்பேடை × கணவனை யிழந்த கோசலை, தைல-63
அருந்துயர்ப்பெரும்பரம் பூமியைத்தாங்குவதென்பது, மந்திர-71
அருநெஞ்சங்கூறுகியோடாததேகுறை, நகர்-104
அருநெறி, சித்திர-30

அருப்பம்-அல்பம்: பள்ளி-40
அரும்பணையகொங்கை, தைல-11
அரும்பெருமூப்பு, மந்திர-64
அரும்பெறலன்பு, சித்திர-51
அரும்பொடி, குகப்-44
அருமைநோன்புகள், நகர்-21
அருமையினுயிர்வருதல், திருவடி-59
அருவிசோர்குன்று × கண்ணீர் பெருக்குங் குகன்; கங்கை-54
அருவிமால்வரை, சித்திர-3
அருள் தொடர்புபற்றுதே வருவது: அளி தொடர்புபற்றி வருவது: பள்ளி-48
அருளக்கருதிற்றே, நகர்-32
அருளிருக்குங்கட்கருமுகில், தைல-80
அருளிருப்பின் வேள்வி வேண்டுமோ, மந்தரை-17
அருளினெஞ்சினன், பள்ளி-98
அருளுதல் - அருள்கொண்டு காட்டுதல், சித்திர-16
அருளுதிரென விடைகேட்டல், கங்கை-64
அருளுவீர்-சொல்வீர், பள்ளி-62
அரையில்தாழவிட்ட செந்தோலன், கங்கை - 31
அல் - இரவு, ஆறு-58: அல்செறிந்தன்னநிறம், கங்கை-29
அல்லலினமுழ்ந்துதல், ஆறு-22
அல்லையாண்டமைந்தமேனியழகன், குகப்-42
அலக்கண்-துன்பம், கைகேசி - [14
அலகம்பு, கங்கை-3
அலகைகணுடகம்நடிப்பன, திருவடி-33
அலங்கன்மன்னன், மந்திர-51
அலங்குதல்-அசைதல், திரு-37
அலசுதல்-வருந்துதல், மந்திர-64
அலத்தகப்பஞ்சு-திருவடி-11
அலந்தலை-சஞ்சலம்: மாறுட்டமெனினுமாம்: கைகேசி - 13: "இவள் பேச்சுமலந்தலையாய்" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.
அலம்புதல்-அசைதல், ஒலித்தல்: சித்திர-32
அலர்கதிர்-சூரியன்; சித்திர-26
அலவுதல்-அசைதல்; சித்-25
அலறுதல்-கதறுதல்: நகர்-75
அலைபுனற்கிடந்தனவனைய பாம்பு, வனம்-42
அவண்-அவ்விடம்: கைகேசி-3
அவந்தன், மந்தரை-55
அவம்-தீங்கு: தைல - 65
அவலந்தருநெஞ்சினன், நகர்-91
அவலமீதென வெழுதிய படிவமொத்தெய்துவான், திரு-49
அவலித்தல்-அன்புறுதல், திருவடி-18
அவனிகாவலர், நகர்-172
அவனிமாதெனு மகள், மங்-31
அவிப்பரும்வெம்மை, திருவடி-21
அவுணர் × இருள்: சித் - 40
அழகன்-இராமன்: நகர்-189
அழகன்றனைப்பொன்போர்த்தன்னவிளவல், தைல-52
அழகிதிவ்வன்பு, நகர்-191
அழகு × நறவு: மந்திர-52
அழகெழில்கெடுதல், நகர்-218
அழகு-இயற்கையழகு; எழில் - செயற்கையழகு.
அழகோஇது, நகர்-33
அழிகவுள் தும்பி, கங்கை - 30
அழிதர-நிலையழிய; குகப்-55
அழியாவழகு, கங்கைப் - 1
அழிவருமரசியல், பள்ளி-108
அழுங்குதல், திருவடி-56
அழுதகுரல், நகர்-93: அழுதவோசை விண்ணுறுதல், நகர்-97
அழுதுஅவலித்தல், புலம்பல் மூலமாய்வருத்தத்தைவெளிக்காட்டல், நகர்-238
அழுவம் - பெருக்கு: யாறு, குகப்-54
அள்ளல்-குழைசேறு: நகர் - 62
அளக்கர்வாழ்முத்தம், கை - 75
அளகந்தருநுதலாள், கங்கை-4
அளகவல்லியிற் கொழுந்தேரியுற்றெனத்துயர்கூர்தல், நகர்-175

அளவில்சுற்றம், ஆறுசெல்-52
அளவின்மூப்பு, சித்திர-29
அளவுதல்-தெளித்தல், நகர்-39
அளவை-பிரமாணம், மந்திர-80
அளாவுதல்-கலத்தல்,சித்திர-2
அளி-வண்டு × குழல்: கங்கை-2
அளிக்குநாயகன், சித்திர - 11
அளிக்கும், மந்திர - 6
அளிக்குலம் மதமுண்ணுதல், திருவடி-15
அளைந்துதழுவுதல், பள்ளி-16
அற்கண்டனைய வழகமைந்த மேனி—இருளன்னமாமேனி: குகப்-26
அற்றங்காத்தல், மந்-43
அற்றம்-குற்றம்: கங்கை - 37
அற்றெடுத்தன்னகுஞ்சி, கங்கை - 32
அறங்கள்போற்றுதல், ஆறுசெல் - 20
அறங்குணித்தல், மந்தர-10
அறங்கெடநயத்திரோ,நகர்-192
அறங்கெடமுயன்றவன், பள்ளி -98
அறத்தின்சிறப்பு, தைல-29
அறத்தின்மூர்த்தி யவதரித்த தான், மந்திர-39
அறத்தின்ருய், திருவடி-60
அறத்தினின்றேகல், சித்திர-56
அறத்ினூங்குக் கொடிதென லாவதொன்றில்லை, மந்திர-48
அறத்தைக் கைவிடாமை வீரர் குணம், தைல-30
அறநிறுத்தத்தோன்றினன், நகர்-169
அறநெறி யகற்றிப் பொருள் வெஃகிய மன்னன்,பள்ளி-107
அறம்மறந்தவன், பள்ளி-102
அறம்வாளிற்கொன்று தின்றுதல், திருவடி-101
அறமார்பள்ளி-தவச்சாலை, தைல-78
அறமூற்றலர்வாழ்வு × பாறிவீந்தசெல்வம், திருவடி-19
அறமெனக் கிலையோ வெனும், நகர்-14
அறல் × குழல்: கங்கை-2
அறற்புரைகூந்தல், சித்திர-21
அறிஞர் தத்துவஞானத்தைச் சோகத்தால் மறத்தல், நகர்-212
அறிவன், மந்திர-14
அறிவு-இராமனிடத்துஈடுபாடு, அறிவெனும் பெரும்புனல், மந்திர-55
அறிவைநோக்கினன்-இராமன்: சித்திர-43
அறுபதினுயிரமாண்டு தசரதனுண்டனன், மந்திர-16
அறுபதினுயிரர்கள் மாதர், தைல-74
அறைகழல் குன்றவர், சித்-22
அறைதல், நகர்-73;
அன்பத்துக் கெல்லையுண்டோ, குகப்-43
அன்பன்-பக்தன்: கங்கை-68
அன்பான் மெலியினுலகங் கொள்ளாது, நகர்-58
அன்பில்லாவிடின் ஐம்பொறியடக்கமும்பயனின்று, மந்-16
அன்பிற்றறுகண் பிறிதுண்டோ, தைல-71
அன்பினல்லதோ ராக்கமுண்டாகுமோ, மந்தரை-16
அன்பினிறைஞ்சுதல்,கங்கை-39
அன்பினுரைப் போக்குவதரிது, தைல-19
அன்பினலமைந்தகாதல், கங்கை-43, அன்பினுலழுதல், பள்ளி-118, அன்பினுலாரமுதூட்டுதல், கங்கை-14, அன்பினுற்கொணர்ந்த உணவுப் பொருள் அமிர்தினுஞ்சீர்த்ததாகும், கங்கை-43, அன்பினுன் முலைப்பாலுகுதல்,பள்ளி -119
அன்பினேடறிவித்தல், மந்திர-78
அன்புடையார்போ லழுகின்றேன், பள்ளி-82
அன்பே வலிமையைத் தரும், தைல-53

அன்றுதல்-பகத்தல், வனம்-10
அன்னகதி நாவாய், கங்கை-65
அன்னந்துயில்வதி தண்டலை, கை-7
அன்னப்பேடை சிறையிலது கரைதுன்னிற்று × ஓடம்கரையைக்கிட்டியது, குகப்-74
அன்னம்-சோறு, மந்திர-98
அன்னம் நடைக்கு அஞ்சியொதுங்குதல், கங்கை-20
அன்னமென்னடை, வனம்-14
அன்னர், மந்திர-35
அன்னாயென முனிவன் கைகேயியை விளித்தல், நகர்-37
அன்னை, நகர் 20, ஆறுசெல்-15
அன்னை முதலியோரிட்டுருவகையுன்னையென்பொருட்டுதவு, நகர்-155
அன்னையாரெனக் கழகு செய்தவா, பள்ளி-138
அன்னையின் வரத்தின் வந்தவரசு, ஆறுசெல்-11
அனகன், வனம்-23
அனங்கனைங்கொடுங்கணை, ஆறுசெல்-51
அனந்தர்-துயில், மந்த - 44 மந்தவொலி, மனச் சோர்வு, கைகேசி-57
அனந்தன் முதலியோர் பூமிபாரத்தைத் தாங்குவர், மந்திர-18
அனல்செவியிற் றொடர்தல், நகர்-9
அனலி-அக்கினி, பள்ளி-104
அணிகராசி, ஆறுசெல்-27
அணிகவேலை, திருவடி-41
அனுக்கம்-வருத்தம், கைகேசி-52
அனைய-அந்த: சித்திர-39
ஆ - பசு, பள்ளி-33: இரக்கக் குறிப்பு, நகர்-114
ஆக - விகற்பப்பொருளில் வந்த இடைச்சொல், திருவடி-126
ஆகம்-உடம்பு, இடை: நகர்-29, கைகேசி-11
ஆகுதிப்புகை, சித்திர-18
ஆசி-வாழ்த்துமொழி, திருவடி-1
ஆசை-திக்கு, கைகேசி-71, 100
ஆடகம்-பொன், திருவடி-33
ஆடகவில்லி-அழகிய வில்லையுடையவன், மந்திர-79
ஆடல்-கூத்தாடுதல்: மந்தரை-34
ஆடவர்-புருஷர், வீரர்: மந்திர-60, ஆறுசெல்-50, திருவடி-37
ஆடவர்சிந்தைகொளிளையார், கைகேசி-64
ஆடவர்மனம் மகளிர் கொங்கையிற் செல்லாமை, ஆறுசெல்-51
ஆடவரும் குண்டலம் முதலியன பூணுமை, ஆறுசெல்-48
ஆடியவண்டு, வனம்-13
ஆடுகொடிப்படை, குகப்-22
ஆடுதல்-நீராடுதல், நர்த்தனஞ்செய்தல்-கங்கை, 18,63:
ஆடை × ஆவிவிரிபானுரை, தைல-10: ஆடைக்கு ஆவியும் பானுரையும் உவமையெனக் கொள்ளவுமாம்.
ஆண்டகை, மந்திர-13: பள்ளி-43, 89; ஆறுசெல்-59
ஆண்டுகளெத்தனைக்குள, நகர்-22ஆண்டேழினோடேழ்அகன் கானிடைவைகுதல், நகர்-8
ஆண்டுகளைப் பகலென்னுதல், நகர்-22
ஆண்டை-அப்போது: மந்திர-14
ஆண்யானை பிடிக்கு முழையிலிருந்து தேன்வாங்கி வாயினிற் கையாலளித்தல், சித்திர-10
ஆணலன் பெண்ணலனார் கொலாமென நாணலன், பள்ளி-111
ஆணாயகன்-புருஷோத்தமன், நகர்-40
ஆணை-கட்டளை: நகர்-222
ஆணைசெய்குநர், கங்கை-62

ஆத்த-நியமிக்கப்பட்ட, திருவடி-131
ஆதரத்தோடேந்துதல், நகர்-150
ஆதன்-அறிவீனன், பள்ளி-114
ஆதியரசன்-சக்கரவர்த்தி:நகர்-107
ஆதியவமைதி, திருவடி-120
ஆதியின்மூர்த்தி × இலக்குமணன்: நகர்-116
ஆதியொடந்தமென்று தன்னாலுமளப்பருந்தாளன், இராமன்: நகர்-143
ஆதிமன்னனை யாற்றுமினென்று தாயர்க்குக்கூறல், நகர்-238
ஆதிமுனிவன் - வசிட்டமுனிவன், தைல-55
ஆபரணம் × சூரியன், கங்கை-9
ஆம்-அங்கீகாரச்சொல், பள்ளி-42
ஆம்பல் × மீன்: சித்திர-42
ஆம்பற்போதனையவாய், நகர்-101
ஆமுனையிற்சிறுகூழ் × கடற்படை: குகப்-23
ஆயம்-மகளிர்கூட்டம், நகர் 232
ஆயவன், பள்ளி-72
ஆயிரம் பெயருடையமலன், சித்திர-1
ஆயிரமிராமர் நின்கே ழாவரோ, குகப்-35
ஆயிரமௌலியானைக் கைதொழுதல், கைகேசி-82
ஆர்க்க-ஒலிக்க, நகர்-119
ஆர்கலியகழ்ந்தோர், கைகேசி-92
ஆர்த்தல்-அணிதல், கங்கை-29; பேராரவாரஞ்செய்தல், ஆறுசெல்-54
ஆர்தல், வனம்-5
ஆர்ப்புறுவரிசிலை, திருவடி-50
ஆரமீர்த்தல், நகர்-184
ஆரவாரம், திருவடி-25
ஆராதகாதல், நகர்-96
ஆரியன், தைல- 46
ஆருயிர்நாயகன், குகப்-14

ஆலி-நீர்த்துளி:நகர்-101, 199
ஆலிலையன்னவயிறு, நகர்-11
ஆலைபாய்வயல், வனம்-37
ஆவ, மந்திர-79, பள்ளி-137
ஆவதுபோக, குகப் - 17
ஆவதுள்ளது, வனம்-33
ஆவலித்து-இரங்கி: பள்ளி, 57
ஆவா, நகர்-54, 99
ஆவி-புகை: தைல-10, சித்தி-19
ஆவிகாலுதல் - பெருமூச்சுவிடுதல், கைகேசி-21
ஆவிநீத்த உடல்×பல்வளங்களும் நீங்கிய கோசலநாடு: பள்ளி-27
ஆவியகலுமோஅவதியென்றொன்றுளதானால், தைல-85
ஆவிவேண்டினுமீவேன், கை-28
ஆழமிட்டநெடுமை,கங்கை-31
ஆழியன்னசேனை, கங்கை-47
ஆழியான்,கைகேசி-1. 55; பள்ளி-125
ஆழியை யுருட்டுதல் முதலியவற்றாற் புகழ்பெற வேண்டுமென்பதில்லை, ஆறுசெல் -20
ஆள்-அடிமை; கங்கை - 57; காலாள் வீரன், திருவடி-37
ஆள்பவராள்க, திருவடி-129
ஆள்வினை-பணியாளன் செயல்: தைல-38
ஆளகம்-அளகம்என்பதன் நீட்டல்: இவ்விகாரம் கூந்தலின் நீட்சியைக் குறிக்கும்; மங்-56
ஆளி, கைகேசி-1
ஆளுதல் - வசித்தல்:குகப்-22; ஒத்தல்: குகப்-42
ஆளும் நன்னெறி, மந்திர-69
ஆளுலாங்கடலினுமகன்றகடல்-சேனாசமுத்திரம்: ஆறுசெல்-48
ஆற்ற-சுமக்க: மந்திர-18
ஆற்றலன், பள்ளி-57
ஆற்றலேன், மந்திர-18
ஆற்றுதல்-செய்தல்: மங்-16

ஆறிடுமணி, சித்திர-48
ஆறிநிற்றல், திருவடி-19
ஆறியசிந்தனையறிஞ, திரு-125
ஆறு-காரணம், நகர்-35
ஆன்மாவுக்குத் துறவும் தெளிவும் இருசிறை, மந்திர-24
ஆன்றவர், குகப்-5
ஆன அடிமைசெய்தல், கங்-45
ஆனனமளித்தல் - முகத்தைப் பொலிவுறச்செய்தல், சித்-42
இதலிடுசிலை, வனம்-24
இங்கிதம் முகத்தாலெழுதி நீட்டுதல், மந்திர-47
இசைத்தல்-சொல்லல், கங்-76
இசைதந்து-சொல்லி, நகர்-67
இசைந்த-பொருந்திய, மந்தி-18
இசைநடாவுதல், மந்திர-26
இசைமுன்னுப்பாடுதல், வன-13
இஞ்சி கொடியாடை முனிதல், நகர்-216
இட்டிடை-நுண்ணிய இடை, மந்திர-89
இடக்கண் துடித்தல் அமங்கலக் குறி, மந்திர-61
இடம்-தலம், பெருமையுமாம்; திருவடி-94
இடர், நகர்-15
இடரினுக்கங்குரம், சித்திர-55
இடருறுங்காலத்து எவர்க்கும் எதுவும் வரும், நகர்-185
இடருறுபகையா, கங்கை-75
இடருறுமூப்பு, சித்திர-30
இடி-பிளிறுதல், சித்திர-35: வானமிடித்தல்: பள்ளி-10
இடிதல்-நெஞ்சுடைதல், கை-41
இடிப்பு-வீரகர்ச்சனை, பள்ளி-17
இடியுடைமேகம் × பெருந்தொனிபட ஏத்துங் குகன், கங்கை-47
இடியுருமணையமொழி, பள்ளி-70
இடியேறுண்டமால்வரை யென்னவீழ்தல், கைகேசி-35
இடுக்கண், மந்திர-1
இடுகுதல்-ஒடுங்குதல், சித்தி-19
இடை, மந்திர-58 × மின், சித்-38
இடைக்குவஞ்சிநாணுதல், கங்20
இடை குழற்சுமை பொறுதிறுகும், சித்திர-19
இடைதல்-பின்வாங்குதல், பள்ளி-135
இடையூறு-தடை: நகர்40; துன்பம், நகர்-51
இடைவருங்காலமிரண்டு - திரேதாயுகதுவாபரயுகங்கள்; ஆறுசெல்-15
இணரார் தருதாரரசன், நகர்-55
இணையடி, கங்கை-47
இதம்-நன்மை; மந்திர-46
இதவியல், திருவடி-123
இதழ் × இலவு, இந்திரகோபம், சித்திர-25; பவளம்; கங்கை-4
இந்தியங்களிற் கடலுண்டென்னக் கண்ணீர் பெருக்கினான், திருவடி-84
இந்தியங்களை யவித்திருத்தல், திருவடி-140
இந்திரன் றுன்னு போகம், திருவடி-17
இந்திரனுருவெங்கும் கண்ணிறைந்தது, தைல-6
இந்திரை-இலக்குமி; தைல-53
இந்திரைகேள்வன், மந்திர-97
இந்து × எயிறு; சித்திர-41
இந்துமோலியன்னான் - பரத்துவாசன்: திருவடி-1
இந்துவிற்சுடர்கோயில்: திரு-8
இபம், நகர்-80
இம்பர், உம்பர்; பள்ளி-53
இம்மை, மந்திர-23, திருவடி-110
இமைத்தல்-விளங்குதல், சித்திர-6, 19
இமையவர், நகர்-24 மந்திர-54, திருவடி-130
இமையவர்குரு, மந்திர-6
இமையோரிடுக்கண் டீர்த்த வேந்து, மந்திர-1
இயங்கெழுதானையர் - அரசர்கள், பள்ளி-54
இயம்புதல்-சொல்லுதல், நகர்-7 வாச்சியங்கள் பேரொலிசெய்தல், ஆறுசெல்-33
இயல், இயல்ப: வனம்-7, சித்-1

இயைதல்-வந்து பொருந்துதல், திருவடி-2
இரக்கமிலாள்-கைகேயி: குக-71
இரட்டர்-ஒருதேசத்தார்: மந்-79
இரண்டுகன்றினுக்கு இரங்கும் ஓர் ஆ - இளையகன்றிடத்தே மிக்க விருப்பமிருப்பினும்மூத்தகன்றைவிட்டிடவிருப்பமில்லாத பசு, மந்திர-34; இரண்டு கன்றுரீஇ வெருவரும் ஆX இராமலட்சுமணரைப் பிரியுஞ் சுமித்திரை: நகர்-153
இரதமூர்தல், பள்ளி-93
இரவலர்நிதியைவௌவினேன், பள்ளி-99
இரவலாளர், பள்ளி-51
இரவிXதிகிரி: நகர்-32, சித்-40
இரவி இருளற்றிட உற்றுளிர்தல், நகர்-32
இரவி தன்கிரணத்தால்மற்றையொளிகளை மறைத்தல், பரதன் தன் புகழால் மற்றையோர் புகழையடக்கிவிடுதல், குகப்-36
இரவி தன்குலம், பள்ளி-136
இரவியிற்சுடரும் மெய்ப்புகழ், சித்திர-54
இரவுகழிதலின் வருணனை, கைகேசி-46
இரவுநன்பகலும், பள்ளி-1
இராகவன், மந்திர-51; மந்த-41
இராச்சியத்தைத்தாங்குதல் நல்லறம், மந்திர-71
இராம பட்டாபிஷேக மகிழ்ச்சியை மன்னவன் துறவு மாற்றுதல், மந்திர-48, 93
இராமபிரான் சீதையோடு கங்கையாடுகை கங்கை-19, 20
இராமபிரான் நீராடியதனுற் கங்கைக்குஎற்பட்டமகிமை,கங்-25
இராமபிரானுக்கு வசிட்டனுடைய உபதேசமொழிகள்,மந்தரை-7, 21
இராமற்கு அரசுஉறத்தகும்,மந்திர-48
இராமன், மந்திர-76, நகர்-151, திருவடி-28
இராமன் இலட்சுமணனைப் புல்லுதல் திருமால் சிவபெருமானைப் புல்லுதல்: நகர்-143
இராமன் இன்பமும் அமுதமுமானவன், கங்கை-11
இராமன் உன்கிளை எனதெனல் கங்கை-76
இராமன் காடு செல்லுதற்காக உயர்திணைப் பொருளும் அஃறிணைப் பொருளும் அழுதல், நகர்-99
இராமன் கானகஞ் சென்றது அறம்முதலியவற்றைநினையாமையாலாகுமெனல், திரு-53
இராமன் குகன் கொணர்ந்த உணவுப்பொருளை உவந்து கூறியமொழி, கங்கை-43
இராமன் குகனொடு நண்புரிமை பாராட்டுதல், கங்கை-74
இராமன் கைகேயிக்குச் சமானம், நகர்-192
இராமன்சாலையடைதல் X வேலை வந்துறைவிடம் மேவுதல்: சித்திர-45
இராமன் சீதையின் கற்புமுதலியன துணையாகப் போதல்; தைல-48
இராமன் தந்தைக்கு நீர்க்கடனளித்தல், திருவடி-81
இராமன் தபோதனர்க்குக் கதி, கங்கை-10
இராமன் தன்னுயிர்க்கென்கை புல்லிது, மந்திர-40
இராமன் தன்னைப்பிரிதற்காகத் துயருறலாகாதெனல், கங்-76
இராமன் தானே பரதனுக்குத் தரை நல்கும், கைகேசி-27
இராமன் திருமுகச்செவ்வித்தாமரை யொப்பது, கைகேயியினேவலைக் கேட்டபோதுஅலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது: கைகேசி-108
இராமன் நல்லள் கண்ணினும் நல்லன், மந்திர-42

இராமன் தேரில் வரக்கண்டவர் × கன்று வரல் கண்டுருகும் ஆ: கைகேசி-94
இராமனை நிலமங்கையும் செல்வமங்கையும் உவப்புறு கணவன், மந்திர-32
இராமன் நோவை நீக்குவான் வந்தனன், மந்திர-29
இராமன் படைத்தல் முதலிய முத்தொழிலையும் புரிபவன், மந்திர-39
இராமன்பண்ணில்நோக்கும்பராவமுது, கங்கை-11
இராமன் பரத்துவாச ராச்சிரமத்து வசியாமைக்குக் காரணம், வனம்-33
இராமன் பரதனைத்தழுவுதல் × தயாமுதல் அறத்தினைத்தழுவுதல்: திருவடி-55
இராமன் பரம்பொருள், மந்-39
இராமன் பின்புபிறந்தானு முளனென்னப் பிரியாதான்,குகப்-68
இராமன் பெயரால் இடையூறு பெயரும், மந்திரப்-44
இராமன் மகுடஞ்சூடச் செல்கின்றுரென்று இருகையும் இரைத்துமொய்த்தல்,கை-83
இராமன் மகுடம்பூணுவிடின் யாமுளமோ, நகர்-40
இராமன் முடி கவிப்பதில் முனிவரும் மகிழ்தல், ஆறுசெ-23
இராமன் முடிபுனைதல் காண அரசவெள்ளம் வருதல் × அமிழ்துணச் சுரர்வெள்ளம் குழுமுதல், கைகேசி-67
இராமன் முதலியோர் வந்தபோது வனம்குளிர்தல்,வனம்-46
இராமன் வருந்தத் தசரதன் தான் பிழைத்துய்ந்து போதல், மந்திர-29
இராமன் வளர்ந்தது கைகேயியினிடமே, கைகேசி-97
இராமன் வனஞ்செல்வதனுற் கொடிமுதலியன அடங்குதல், நகர்-205
இராமன் வீதியிற்செல்லக் கண்டமாதர்நிலை, மந்திர-55-59
இராமனதுவன வாசத்தைக்கேட்டுவருந்தும்அரசர் × மராவாதஞ்சாய்த்த மராமரம்:நகர்-99
இராமனல் தன்பாவத்தைக் கங்கை நீங்குதல், கங்கை-17
இராமனிடத்துப் பெருவிருப்பமிருப்பினும் தசரதனைப் பிரியமனமில்லா வமைச்சர் × இரண்டு கன்றினுக் கிரங்கும் ஆ: மந்திர-34
இராமனிடத்து யாவர்க்குஞ் சொல்லொணு அன்பு, மந்திர-41; இராமனிடத்துள்ள குணங்கள்: மந்திர-43;இராமனிற்சிறந்த அற்றங்காப்பாரில்லை, மந்திர - 43: இராமனுக்கு அரசு நல்கக்காரணம், மந்திர-32: இராமனுக்கு இராச்சிய மளித்தல் × வார்புனல் பெருகுதல்: மந்திர-84
இராமனுக்கு இராச்சியமுதவிப் பின் கைகேயிக்குக் கொடுத்த மெய்யன்; தைல-43
இராமனுக்குச்சிவபிரானுவமை, கங்கை-18
இராமனுக்குத்தாரணியை முன்னேகொடுத்துப் பின் தம்பிக்குக்கொடுத்தால்முறைபிறழாதோ, நகர் - 112
இராமனுடன் சென்று மீண்ட சனங்கள் × உலகம் வருத்த நாள் மண்முழுதேறி யொடுங்குங் கடல்: தைல-84
இராமனெங்கணும் தோன்றுகின்றுன், கைகேசி - 86
இராமன் உம்மகன், மந்திர-87, இராமனே யெல்லாவுறவும், பள்ளி-58
இராமனைக்கற்றறிந்தோரும்மற்றையோரும் உண்ணுநீரினுமுயிரினுமுவப்பார், மந்திர-42
இராமனைக்காணுதல் × இறந்த தாதையைக்காணுதல், திருவடி-53

இராமனைப் பிரிந்ததோடு கணவனையுமிழந்த கோசலை X வானீர் கண்டி மண்ணறவற்றி மறுகுற்ற மீன், தைல-64
இராமனைப்புத்திரனாகப் பெற்ற தன் பயன் அரசியலிடும்பையில் நீங்குதல், மந்திர-67
இராமனைப் பெற்றபின் அவனியாள்வார் புத்திரரைப்பெறுதல் புல்லிது, கைகேசி-95
இராமனைப்பெற்றார்குலமன்னவரில் முன்யாவருமில்லை, மங்-37
இராமனைப்போலவுயிர்களும் அவனிடத்து அன்பின, மந்தி-85
இராமனை முனிவர் மனையினீங்கிய மக்களைத்தேடிக்கண்டனர் போலக்காணுதல், கங்கை-13
இராமனை யூழ்வினைப்பயத்தாலும் வேள்விப் பயத்தாலும் தசரதன்பெற்றது, மந்திர-67
இராமனைவிடப் பரதனுயர்ந்தவன், குகப்-35
இராமனை வேதியர்முதலோர் அறப்பயனென்பர், மந்திர-41
இராவணன், மந்திர-3
இரா ஒன்றில் விருப்புற்றார்க்கு நெடுகித் தோன்றுதல், கைகேசி-55
இரிதல், சித்திர-38
இரியல்போதல், பள்ளி-109
இரியற்குரல்-கூக்குரல்:நகர்-35
இருக்கை, மந்தரை-54
இருகணருவிசோர்தல், கங்-48
இருகுன்றுபோலக்குலவியதோள், சித்திர-53
இருகைகூப்புதல், பள்ளி-43
இருகையிற் கரி நிகரெண்ணிறந்தவர், நகர்-178
இருட்பகையோடவெய்யவனெழுதல், கைகேசி-61
இருடியரில்மூத்தவர்க்குயானைக்கன்று துளைக்கையா லருவிநீர் கொணர்ந்து குண்டிகையிற் பெய்தல், சித்திர-29
இருண்டகுஞ்சி, கங்கை-41
இருந்தவந்தணன், தைல-63
இருந்தை-கரி: வனம்-8
இருநிலக்கிழவர் x இந்திரர் : கைகேசி-72
இரும்பலர்நெடுந்தலை, பள்-116
இரும்பனமேனியர், குகப்-24
இரும்பியனந்தன், மந்திர-18
இரும்பினனியன்ற நெஞ்சு, கைகேசி-105 [30
இருமையுமிழந்த பரதன், திரு-
இருவினைxநாவாய்: குகப்-46
இருள்-கருநிறம், வனம் - 17: x அவுணர், சித்திர-40
இருள் அரக்கர்க்கு உதவுவது. தைல-49
இருள்புரைமேனி, கங்கை - 33
இருளல் - இருணிறத்தையடைதல், அறியாமை மிகுதல்: தைல-5
இருளைநீக்கும்பரதன், பள்ளி-93
இரைத்தல்-பொங்குதல்: திரு-5
இலக்கு, நகர்-128
இலக்குமணன்சினங் கொண்டது, நகர்-116
இலக்குமணன் தான் அயோத்திக்கு வரும்போதுவந்துசேருமாறு துயிலணங்கைநோக்கிக் கூறுதல், கங்கை-51
இலக்குமணன்பர்ணசாலையமைத்தவகை, சித்திர-46-49
இலக்குமணனதுநிட்டூரமொழி, தைல-43
இலக்குமணனது போர்க்கோலம், நகர்-118
இலக்குமணனது வீரவாதம், நகர்-121-122
இலக்குவன் விரும்பினாற் பதினான்கு உலகங்களையும் கலக்கவல்லன், திருவடி-42
இலச்சினை, மந்திர-75
இலட்சுமணன் சுமந்திரனிடம் பரதனுக்குச் சொல்லியனுப்பிய செய்தி, தைல-45
இலட்சுமணன் பரதன்வருவது கண்டு சந்தேகித்தல், திருவடி-27,28; இலட்சுமணனது நிலைமாறிய தன்மை, திருவடி-

51; இலட்சுமணனத்து யுத்த சன்னகம், திருவடி-29
இலட்சுமண ஞெருவனேயோ இராமனுக்குறவு, நகர்-193
இலைகொள்பூண், பள்ளி-3
இவ்வினைச் செவ்வி திஞெரு முறை தெரியும், நகர்-165
இவறுதல்-ஆசைகொள்ளுதல்: திருவடி-110
இவுளி-குதிரை: ஆறுசெல்-32
இழிதல்-கீழ்வருதல்: சித்திர-13 பெருகுதல், திருவடி-21
இழிதொழில், பள்ளி-108
இழிந்து, மந்திர-1
இழுக்கம், மந்திர-44
இழுக்கல், சேறு: நகர்-194
இழுக்கு, ஆறுசெல்-14 [79
இழுதை-பேதைமை: திருவடி-
இழை, மந்திர-58, பள்ளி-140
இழைக்கின்றவிதி, நகர்-2
இழைத்தல்-செய்தல்: சித்திர-50, பள்ளி-96
இழைநெரிதலிற் றகர்ந்தபொன் மழை, மந்தரை-36
இளங்கோ-இலட்சுமணன்: ப-3
இளந்தேவி-சுமித்திரை:குகப்-68
இளநிலவுபோல் வெயிலின் கதிராதல், வனம்-2
இளநீர்Xதனம்: மந்திர-59
இளம்பிறையிடைமறு X கேழ லெயிற்றிடையினை: திரு-119
இளவல்,சித்திர-44, கங்கை-64
இளவலுன்னிளையான், கங்-73
இளவெயில் மணிப்பத்தியால், மந்தரை-33
இளவேனில் X பொதுமாதர் மனம்: வனம்-1
இளை-பூமி: பள்ளி-12
இளையஆளி, ஆறு-57
இளையான், கங்கை-1 வனம்-37
இற்பயன்-விருந்தோம்புகை,கைகேசி-73
இற்றது-இது: பள்ளி-1
இறத்தல்-நகர், 27: கங்கை-55
இறவு-சோர்வு: திருவடி-102
இறுகுதல், சித்திர-19
இறுங்கு-சோளம்: சித்திர-34
இறுத்தல்-தங்குதல்,கங்கை-52 செலுத்தல்,பள்ளி-54:அறுக்கப்படுதல், வனம்-40, சொல்லுதல்: கைகேசி-24
இறுவது-சாதல்: திருவடி-72
இறை-சிறிதும்: நகர்-90, குகப்-23; இருக்கை, மந்திர-14; தங்குவதற்குரியஇடம்,வனம்-30; முன்னங்கை, மந்திர-54; தலைவன், திருவடி-59
இறை கழன்று சங்கார்த்தல், மந்திர-54
இறைமகன், மந்திர-47
இறையோர்-கணவர்:கைகே-37
இறைவரேவலால் முறைமை முதலியன இயைவ, திரு-105
இறைவன்-தலைவன்; மந்திர-50
இன்சொல் முதலியன மன்னற்கிருப்பின்அழிவுண்டாகுமோ, மந்தரை-18
இன்பம் வந்தாலினிதாகத் தோன்றத் துன்பம்வந்தாற் றுறக்கலாகுமோ, தைல-29
இன்முறை-நற்குடிப்பிறந்த மகளிரின் தருமம்: கைகேசி-38
இன்றிய, நகர்-80, பள்ளி-35
இன்றுணை முனிவர், தைல-7
இன்னணம், பள்ளி-88, திரு-17
இன்னல்வேலை, திருவடி-92
இன்னலினிருக்கை-துன்பநிலை; கங்கை-45
இன்னவர்-இவர்: பள்ளி-110
இன்னுயிர் யார்க்கும் ஒன்ருய்த் தேரிற்செல்லல், கைகேசி-83
இனம்-கூட்டம்:வனம்-18;சாதி, குகப்-2, வனம்-6
இனன்-சூரியன்: பள்ளி-12
இனி-இப்போது: நகர்-40
இனிதுறைபுரை, வனம்-27
ஈங்குப்போதுக, பள்ளி-2
ஈசனுலகினையழிக்கும்,ஆறுசெ 27
ஈட்டியவற்றை வேண்டுவன்ரக் கொண்மினென்று புகழுக்காகக் கூவுதல்: பள்ளி-31

ஈடு, நகர்-146, கங்கை-29
ஈண்ட,தைல-37, வனம்-32
ஈண்டு,நகர்-8,22;கங்கை-10
ஈண்டென,மந்திர-22
ஈந்து, மந்திர-2
ஈமக்கடனுக்குரியனல்லையென்ற சொல்லால் பரதன் இறந்தான்போலாகி நிலைமாறுதல், பள்ளி-133
ஈர்கிலா, கங்கை-45
ஈர்த்த, பள்ளி-16
ஈரம்-அன்பு, நீர்க்கசிவு,வனம்-1
ஈன்றவள், ஆறுசெல்-14
ஈன்றளித்தல், திருவடி - 15
ஈனம்-குறைவு, நகர்-141
ஈனுதல், வனம்-7
உகவை-சந்தோஷம்: மந்திர-81
உகுதல்-சிந்துதல்:வனம்-23, 40
உச்சிச்சூடை, நகர்-216
உடம்புவேர்த்தல் சினக்குறி, நகர்-116
உடல்மன்னவன், வையமுயிர்: மந்தரை-17
உடற்றுதல்-போர்செய்தல்: குகப்-6
உடுபதிவேலையினுதயம்,ஆறு - 54
உடையாமகுடம்,நகர்-57
உடை மின்னுதலுடையன; மந்திர-58
உண்டும்- அங்கீகாரவார்த்தை : பள்ளி - 3
உண்டை யுண்டதனை யுள்ளத்துள்ளுவாள், மந்திர-41
உண்ணு நஞ்சங் கொல்கிலது, பள்ளி - 85
உண்ணீர்வேட்கை, நகர்-81
உண்ணுதல்-போகம் நுகர்தல்: ஆறுசெல்-51
உண்ணுநீர்-தர்ப்பணநீர்;நகர்-56
உண்முதற்பொருட்கெலா மூற்றம் பூதங்கள், திருவடி-64
உண்மைகாவலன், நகர்-158
உண்மைசாக வெஞவெழும், கைகேசி-21
உணங்குதல்,மந்த-45:பள்ளி-52
உணர்-உணர்வு: நகர்-146
உணர்தல்-மதித்தல்; மந்திர-7; ஊகித்தறிதல்: மந்திர-9
உணர்ந்தாருள்ளம் பூத்தவடிவை யொப்பான், கைகே-101
உணர்புகுதல் - உணர்வு அழிதல், நகர்-146
உணர்வனையர் அமைச்சர், மந்திர-15
உணர்வு-ஆன்மா, மந்திர - 1; எண்ணம், பள்ளி-80
உணர்வுடையோருணர் இறைவன், கங்கை-26
உத்தமன், மந்தரை-5
உத்தரியம் X படர்திரை,குக-54
உதயம்-தோற்றம், சித்திர-40
உதயமால்வரை, மந்தரை-34
உதவலன், பள்ளி-114
உதவிடுதல்-படைத்தல்:வனம்-22
உதவிப் புகழ் கைக்கொள்ளுதல், நகர்-62
உதவுதல்-தருதல்: சித்திர-5
உதித்தல்-பருத்தல்; நகர்-135
உதிர்த்தல்-குலுக்குதல் சித்-14
உதிரமுமிழ் கண்கள், பள்ளி-66
உதிரவாரி, நகர்-177
உந்தி X சுழித்த செம்பொற்றொளை:சித்திர-21: உந்திக்கமலத்திற் கடல்வண்ணன் யாவையுந் தோற்றுவித்தல், திருவடி-121
உந்திப்போதல்-தள்ளிக்கொண்டு செல்லுதல்; ஆறுசெல்-54
உந்தியான்-பிரமன்: தைல-51
உந்துதல்-தூண்டுதல், செலுத்துதல், அலைமோதுதல், நகர்-114: தைல-57,75; பள்-128
உந்தை, பள்ளி-2, 123
உபகாரம் = உபஹாரம், காணிக்கைப்பொருள்; கங்கை-36
உபய பங்கயங்கள், கங்கை.52
உம்பர்-தேவர்: பள்ளி-54, மேலிடம், சித்திர-3,உம்பர்கோனுகரமிர்து, திருவடி-10, உம்பரேற்றுதல், குகப்-12

உம்பி-உன் தம்பி: கங்கை73: 76
உம்முனீத்தனன், ஆறுசெ-11
உம்மை, கங்கை-69
உமிழ்தல், கைகேசி-67,பள்-17
உமைக்குநாதன், மந்தரை-15
உய்த்துரைத்த- ஆராய்ந்துகூறிய, நகர்-27
உய்தல், கங்கை-17, உய்திறம், திருவடி-78, உய்ந்துபோதல்-கடைத்தேறிப்போதல்:மந்-29
உயங்கல், பள்ளி-54
உயங்குதல்- வருந்துதல்: மனந்தளர்தல், நகர்-81:202
உயர்கோசலை, நகர்-51
உயர் தவத்தோரோங்கல், நக92
உயர்வுறுதல் - தங்கிமறைதல்: குகப்-56
உயவுற-பெருக: திருவடி -55
உயிர்-மனம்- மந்திர-60
உயிர் ஒழுகுதல், நகர்-56
உயிர்காணுதல்- தப்பியஉணர்வு வரப்பெறுதல்:நகர்-39
உயிர்காப்பார்- அரசர்:தைல-65
உயிர்த்திலன், பள்ளி-15
உயிர்த்துணைவற்கு அரசுஈதல். குகப்12, உயிர்த்தோழமைதந்தான்-இராமன், குகப்-17
உயிர் தளிர்ப்ப,மந்திர-60, உயிர் துளங்குற,பள்ளி - 127,உயிர் துறந்தாற்போல் முகவொளி துறத்தல், நகர்-207; உயிர் துறப்பெளிதன்று, தைல-41
உயிர்நீங்குவதுநன்றாகும், நக-66
உயிர் நீத்தால்தான் கைகேயியின் பாவந்தீருமெனல், ப-86
உயிர்ப்பாரங்குறைந்துதேய்தல்- சுமையர்கத்தோன்றும் உயிர் உற்சாகமற்றிருத்தல்: குகப்-70
உயிர்ப்பெனுமூதை,நகர்-116
உயிர்ப்போடு அனற்கொழுந்தோடுதல்,சினக்குறி: பள்-66
உயிர்புகுதல்-உயிர் தளர்தல், நகர்-146, உயிர் போகுந் தருண்த்து வருத்தம், நகர்-12:
உயிர்போலும் மக்கள்,வனம்-28
உயிர்போற்றுதல், நகர்-131
உயிர்போனதைக் கோசலைதொட்டு அறிதல், தைல-62
உயிர் மருந்தன்று,குகப்-18
உயிர்வளர்த் துண்ணுமாசையான், பள்ளி-107
உயிர் வீகுதல்,நகர்-90
உயிரலசுதல்-உயிரொடுங்குதல், தைல-13
உயிரில்யாக்கையை அமுதினல் துளித்தல் × அல்லலினழுங்கிய நகரைச் சொல்லால்மகிழ்வித்தல்: ஆறுசெல்-22
உயிரிலாவுடல் × அரசில் வையகம்: ஆறுசெல்-7
உயிரின்கணவனை யெய்துதல் - மந்திர-32, உயிரின் துணை, தைல-71
உயிரீதல்,கங்கை-68, உயிருடைந்தபோதி லுடல்விழுதல் × அரசன் பார்கிடந்ததைக் கண்டு கோசலை விழுதல்:நகர் -30
உயிருண்டோ இன்றென்றெண்ணும் வண்ணம் மயங்குதல், கைகேசி-41
உயிருமிழ்தல், நகர்-226
உயிருறத்தழுவுதல், மந்திர-73, மந்தரை-83, வனம்-46
உயிரெல்லாந் தன்னுயிரென நல்குதல்: வனம்-22
உயிரை மறத்தாற் கொன்று வாழ்ந்தவன், பள்ளி-98
உயிரையுய்யும்வகையோம்புதல் நகர்-70
உயிரோடிடர்-உயிர் நீங்குகின்ற இடர்: நகர்-45
உரங்கொண்மனத்தவன், கை-9
உரஞ்சுடுவடிக்கணை,திருவடி-41
உரந்தொளைத்தல், ஆறுசெ-50
உரவோய், நகர்-53, உரவோன்-சக்கரவர்த்தி, நகர்-26
உரறல்-கதறுதல், பேரிரைச்சலிடுதல்: திருவடி-91
உரன் - அறிவு வலிமை: திரு-111

உராவரும், மந்தரை-47
உரி-உடலின் தோல்: சித்திர-4
உரிமை-அந்திமக்கிரியை,தைல -77,உரிமைமாநிலம், நகர்-21.
உரிமைமைந்தர், மந்திர-64
உரியமெய்-புகழுடம்பு, திரு-57
உரு-ரூபம், சித்திர-11
உருகினர்நோக்கி, சித்திர-12
உருகுகாதல், சித்திர-10
உருகுந்துயரம், நகர்-80
உருகுறுநெஞ்சக்கடுவன், சித்-30
உருத்த, மந்திர-22
உருத்திரன் சிலமும் சூலமுந் தாங்கியவன், திருவடி-73
உருமினையரவு × தந்தைதமரணச் செய்தியால் வருந்தும் இராமன்: திருவடி-59 [50
உருமொத்தசிலையினர், தைல-
உருவகவுயர்வுநவிற்சி,மங்-56,59
உருவங்கறுத்தாய், நகர்-58
உருவறியாப்பிள்ளை, நகர்-100
உருவுதல், திருவடி-32
உருளும்நேமிவில்லவர், மந்த-11
உரை-சாஸ்திரம், மந்திர-88: கீர்த்தி, நகர்-55; தைல-7
உரைசால்குமரன், நகர்-55
உரைசெய்பெருமை, நகர்-92
உரைத்தல்-தேய்த்தல்: திரு-9
உரைதருமன்பு, வனம்-28
உரை நீஞ்சு, நகர்-39
உரையிலாமை-வாச்சியம் முழங்காமை: ஆறுசெல்-49
உலீகங்கொள்ளாது, நகர்-44
உலகத்தவர், இன்ப துன்பங்களில் முறையேமகிழ்ந்துதுன்புறுவர், நகர்-217
உலகம்-தீவு: திருவடி-68
உலகாள்வானின்றேன், பள்-84
உலகினை ஈசனழிக்கும் நாள்ஒலி தோன்றும், ஆறுசெல்-27
உலகுக்கிடர்கொடுத்த புல்லன், திருவடி-64
உலகெல்லாம் மனக்கொடுமையாலளந்தாள், குகப்-69
உலகேழும் படைக்கவல்லவன் பரத்துவாசன், வனம்-22
உலங்கொடோள், திருவடி-113
உலத்தல்-உயிர் நீங்குதல், சித்-6; கணக்கிடமுடிவுபெறுதல், நகர்-101
உலகத்தொடும்பொருததோள், திருவடி-43, உலம் போல் தோள், வனம்-36
உலப்புறுதல் -வற்றிப்போதல், திருவடி-43; உலப்புறுவர்-முடிவுபெறுவர்: மந்திர-19
உலவார், மந்திர-66
உலவைகள், வனம்-39
உலவையீட்டம் - பட்டுப்போன மரங்களின் தொகுதி; திரு-23
உலைதல்-வருந்துதல்: நகர்-118
உலையாதவன்பு, குகப்-32
உலையுள்ளுறு தீ×ஊதை: நகர்-135
உலைவில்செல்வத்தனே, பள்-3
உலோபர் கடைத்தலை புலர்ந்து நிற்கும் பரிசில்ர்×குளக்கீழன உலர்ந்த பைங்கூழ்; பள்ளி-26
உலோபுதல், கைகேசி-7
உவகைக் கண்ணீர், மந்திர-86
உவகைதூண்டுதல், கங்கை-47
உவகைநெஞ்சிடைப்போய்மயிர் வழி நிமிர்தல், மந்திர-77
உவகைபொங்க தண்டனிடுதல், குகப்-31
உவகையி னீரரும்புதல், மங்-45
உவணம்வீற்றிருந்தவிலச்சினை, மந்திர-75
உவப்புறுகணவன், மந்திர-32
உவமை செய்தல் - ஒப்பாதல்: மந்திர-6
உவரி யன்றிப் பாற்கடலுதவிய வமுது, சித்திர-5
உழத்தல்-வருந்துதல்:நகர்-181
உழலுதல்- திரிதல்: பள்ளி-117
உழற்றுதல் - அலைக்கழித்தல்: பள்ளி-114
உழுவை சேர் கானகம், நகர் -191

உழுவை பசியும் பகையுமின்றி உயிர்களைத் தழுவியிருத்தல், வனம்-41
உழுவையின் முலையை மான் கன்று உண்ணுதல், வன-41
உழை-பக்கம்: நகர்-219
உழைக்குலம், நகர்-204
உழைத்தல், கைகேசி-15
உழை யுழைதொடரி, மந்திர-74
உள்ளந்தூயவன், கங்கை-40
உள்ளம் விம்முதல், வனம்-23
உள்ளழிதல்:நகர்-18,உள்ளிடர், சித்திர-56
உள்ளுறை-உள்ளே வசித்தல்: ஆறுசெல்-7, உள்ளுறை பகைகள்ளரிற்கரந்துறைதல், மந்திர-29
உள்ளுறு காதல், நகர்-109
உளர்தல்-ஒலித்தல்: கைகேசி-6
உளைக்கும்-வேதனைப்படும்: மந்த்ரை-40
உளையாவறம்-அழியாத தருமம், நகர்-129
உளைவரும்பெருமை, திருவ-119
உற்ற-ஒத்த: நகர்-222
உற்றது - நேர்ந்தது, நகர்-73, பள்ளி-28
உற்றதுகொண்டு உறுபொருளுணர்த்துதல் மந்திரிக்குணம், மந்திர-9
உற்றபெற்றி-கூடியவளவு: கைகேசி-63
உற்று-உவமவுருபு: நகர்-97
உற்றுள நிகழ்ந்த: வனம்-25
உறக்கமாமாது, கங்கை-52
உறவு-இனம்: மந்திர-24
உறுத நோய் - தாங்கமாட்டாத துன்பம்: திருவடி-103
உறுநின்று-நிகழ்காலவினையெச்சம்: நகர்-34
உறுதல் - நெருங்கிமுளைத்தல்; வனம்-42; அடைதல்,பள்ளி-105, 123
உறுதி - நன்மை, உறுதியைத் தருவது; மந்-10, 13, 29, .35
உறுதிப்பொருள், மந்தரை-6
உறுதிபெறுதல் - நன்மையை யடைதல், நகர்-17
உறுதுயர், கங்கை-76,பள்-38[3
உறுபொருள்-எண்ணம்,ஆறு-
உறுவன துன்பம்; மந்திர-12
உறை-உறுத்துதல்: வனம்-16, திருவடி-22
உறைபொதிந்த பவளத்தூண் × பனிபொதிகதிர், மந்த-32
உறையுள்-வாழிடம்: கங்கை-26
உறைவிடம், கங்கை-69
உன்னருமுயிர், சித்திர-50
உன்ன வுன்ன நைந்துருகுதல், பள்ளி-120, 121
உன்னி, மந்திர-35,உன்னியது, மந்திர-15, உன்னுதல், மந்திர-31, நகர்-27, உன்னுந்தகைமைக் கடையா வுறுநோய், நகர்-34
உன்னுயிர்க்குக் கூற்றுயுலகாளுதல், திருவடி-62
உன்னைப்பிரியின் கைகேசிநேராகேனே, நகர்-65
உன்னையிரந்தோர்க்கு அளித்தலியலாது, மந்தரை-72
ஊங்கு-மிக்கது: மந்திர-48, தைல-53
ஊசலைக் கோங்கிலும் வேங்கையிலுந் தொடுத்தல், சித்-24
ஊடல் × கூடல்: கைகேசி-57
ஊணை நாய்போலுண்டவன், பள்ளி-111
ஊதியம், சித்திர-57
ஊதுலையிற்கனலென்ன வுயிர்த்தல், கைகேசி-12
ஊதைபிறங்குதல்-காற்றுவெளித்தோன்றுதல்: நகர்-116
ஊர்-ஊர்கோள்; "ஊர்கொண்டதிங்கள்" × உழையர் சுற்றிய மன்னன், தைல-57
ஊர்தி-பண்டி: மந்திர-68
ஊருணி நிறைதல் × இராமனுக்கு இராச்சியமளித்தல்; மந்-84
ஊருநர், பள்ளி-35
ஊழ் -முறை: கைகேசி-42

ஊழ்வினையால் தீங்குறின் தீர்க்க வல்லாரில்லை, தைல-41
ஊழ்வினை யெவராலு மொழிக்கற் பாலதன்று, நகர்-164
ஊழி-முறைமை, உலகு, கற்பகாலம்: மந்திர-66
ஊழிதிரிதல்-யுகம்முடிவு பெறுதல், தைல-70
ஊழிநின்றெண்ணுதல், மந்-66
ஊழிபலவொன்றிவாழ்தல், ந-6
ஊழிபேர்வது, கை-16, நகர்-2
ஊழியருக்கன், நகர்-228, ஊழியிறுதி, குகப்-49, ஊழின்செயல், நகர்-80, ஊழுற, சித்-46
ஊற்றம்-வலிமை, கங்கை-35
ஊற்றுடைக்கடல்வணன், திருவடி-121, ஊற்றுமாறில, திருவடி-84, ஊற்றுறுகண், ப-57
ஊறுகனி, வனம்-35
ஊறுகொண்டு - துன்பத்தையுண்டாக்கிக்கொண்டு:பள்-106
ஊறுகொள்ளுதல் - அறையப்படுதல்: பள்ளி-17
ஊறுதல் - களிப்புமிகுதல்: கைகேசி-45
ஊன்புகுதல் - உடல்வற்றுதல்; நகர்-146
ஊன்றுதல்-எதிர்நிற்றல்:குகப்-12
ஊனகம் பற்றியவுயிர்,தைல-44
ஊனம் வேறிலான்; நகர்-197
ஊனைந்தவுயிர், பள்ளி-16
ஊனும்முயிரும் முடையார்-பிராணிகள்; நகர்-120
ஊனுமுடலும்போல், மந்திர-1
ஊனெடுமீனுகர்நாற்றம்,கங்-35
எஃகெறிசெருமுகம், பள்ளி-107
எக்குதல்-மிகுதல், வெளிப்படுதல்: சித்திர-27, 41
எங்கள்போலியர், வனம்-31
எங்கள் வாழ்க்கைநாள் யாவுங்கொள்கவெனல், கைகேசி-88
எங்குமிட ருழப்பன யோனிகள், திருவடி-16
எச்சில்-ஒருத்தரனுபவித்த மிச்சில், மந்திர-28
எஞ்சுதல்-அழிதல், குறைதல்: பள்ளி-109, ஆறுசெல்-20
எட்டனையிடவுமிடமிலாமை,தைல-8
எடுத்தல்-தோன்றுதல், நகர்-163: படையெடுத்தல்: குகப்-22
எடுத்தியம்புதல், சித்திர-23
எண்-நினைவு, எண்ணம்:மந்திர-27, நகர்-94. தொகுதி, திருவடி-34
எண்ணிநோக்கி வியம்பருமின்பம்-கடவுள்: கங்கை-11
எண்ணினுற் பலரான அமைச்சர் உணர்வினுலொன்றுதல், மந்திர-13
எண்ணீர்மை, நகர்-81
எண்ணுந் நீர் நான்மறையோர், நகர்-56
எண்ணெயுண்ட இருள்மேனி, கங்கை-33, எண்ணெயுண்ட பொன்னெழில்கொண்மேனி, பள்ளி-125
எண்முதல்-மனத்தில்; திரு-74
எதிர்கொடு, கங்கை-12
எதிர்தல்-பார்த்தல், நகர்-84
எதிர்ந்தார், கங்கை-13
எதிர்புல்லுதல், வனம்-23
எதிர்மேவுதல் - எதிர்கொள்ளுதல், குகப்-73
எதிராகவந்த பரதன் சேனையையழிக்கமுயலாவிடின் ஏச்சுக்கு இடம், குகப்-14, 15
எந்திரத்தூறுபாகு, பள்ளி-18
எந்தைமுந்தையோர், பள்-136
எந்தையாண்டையா னியம்புவீரெனல், பள்ளி-122
எந்தை யெவ்வுலகுளா னெம்முன்யாண்டையான், பள்-90
எம்பி, நகர்-5, சித்திர-52
எம்பிராட்டி-தாய், நகர்-150
எம்பிரான்-இராமபிரான்,பள்ளி-3, 58
எம்பெருமான் பின்பிறந்தார் பிழைப்புஇழைப்பரோ,குகப்-30

எம்மனோர், கைகேசி-108
எம்மையுந்தருவன விரண்டு, திருவடி-136
எய்த்திடத்திடர் செய்தோன், பள்ளி-103
எய்தக்கடவ பொருளெய்தாதிகவாது, தைல-6
எய்தல், நகர்-80
எய்வது, வனம்-23
எயில்-மதிள்; சித்திர-49
எயிலுடையயோத்தி, கங்கை-51
எயிறு × இந்து: சித்திர-41
எயினர்கோன்-குகன், குகப்-28
எயினர்தங்கிட மிருடியரிருப்பிடம், வனம்-45
எயினரினிறையோன், கங்-88
எரிந்தவல்லிதளிரீனுதல், வனம்-40
எரி நெய்மறத்தல், நகர்-218, எரிமணி, குகப்-48, எரிமுன்தேவியாகக் கொள்ளுதல், நகர்-48. எரிமுன்னீரைச் சொரிதல், நகர்-56, எரியுஞ்சிந்தனைக் கோசலை, மந்தரை-70
எரியுற்றனைய கௌவை, நகர் - 186
எரியுறுமெழுகு, கங்கை-65
எரியெழுப்புவ மயில், சித்தி-31
எரியோம்புதல், கங்கை-26
எருக்கு கொன்றை சிவன் முடியன, கங்கை-21
எல்-சூரியன்: சித்திர-17: ஒளி, திருவடி-51
எல்லை-முடிவு: மந்திர-12
எல்லைகடந்தன்றோ, சேனையுமாருயிருங் கொடுபோயன்றோ, கங்கை கடந்தன்றோ, குகப்-16, 17, 19
எல்லைநீத்தவருத்தி, கங்கை-42
எல்லையற்ற விடர் தருவாய், நகர்-233
எலியெலாமிப்படையரவம்யான், குகப்-10
எவ்வம்-குறைவு, குற்றம்: மந்திர-82, நகர்-162
எழுதூண்: மந்திர-56
எழுகின்றகாதல், குகப் - 28
எழுத்தொடர் வாயில், மந்-56
எழுதருமெழிலாள், வனம் - 9
எழுதருமேனி, பள்ளி-4
எழுதுபாவையன்னாள்: நகர்-220
எழுவினுமுயர்ந்ததோள், குகப்-33
எள்ளாநிலைகூர்பெருமை, நகர்-58
எள்ளுறுதீக்கருமம், நகர்-109
எளியவருணவு, பள்ளி-112
எற்றி-அழித்துப்போகட்டு: பள்ளி-49
எற்றுதல்-மோதுதல்: கைகேயி-47: ஆறுசெல்-54
எற்றுறந்தபி னின்பங் கொல், நகர்-234
எறிகடல், குகப்-57
எறிகதிரோன், தைல-59
எறிதல்-மோதுதல்: பள்ளி-14, இடிதோன்றுதல், பள்ளி-45; அப்பால் தள்ளுதல், பள்-49
எறிதிரைக் கடல் × திறந்தவாயினர் ஏங்கின அரசன்றேவியர், நகர்-108
என்பழி மாயு மிடமுண்டோ, பள்ளி-84
என்பிலாவுயிர்கோடையில் வேதல் × கோசலைதசரதன் மரணத்தில் வருந்துதல், தைல-62
என்பு-உடம்பு, தைல-23
என்புருகி நெஞ்சுருகுதல், கைகேசி-92
என்பொருட்டா லுனக் கிடருற்றது, குகப்-40
என்மகனென்க ணென்னுயிர், கைகேசி-32
என்முன்னுடன் வந்தான், பள்ளி-80
என்றும் முடிவிலாத துன்பத்துக்கு ஏதுவாதல், குகப்-43
என்னடிமை யழகிது, குகப்-43
என்னின்முன்னம் வனம் நீயடைதற் கெளியேனல்லேன்: நகர்-59
என்னுடன் பிறந்தயான் வலியனே, தைல-45

என்னுயிரனையாய், கங்கை-73
என்னுயிரைப்பெற்றாற்சரி,இன்றேலுயிர் மாய்வேன்; கைகேசி-42
என்னேவலி னென்கிளையிதுகாண், கங்கை-76
என்னைப்பெற்ற நீ பெற்றது உயிர் நீங்குதலோ, திரு-61
என்னையர்-என் தாய்மார்:எனது தமையன்மாரென்றுமாம்:பள்ளி-42
என்னொருமை, திருவடி-30
எனதானை, கைகேசி-18
எனைத்துள கேட்பன துன்பம், பள்ளி-60
எனைவரோ இராமர், கைகே-86
எ-அம்பு: குகப்-23
ஏகாவண்ணம்தகைவென்,நகர்-67
ஏகுமினேகுமி னென்றிடையிடைநிற்றலல்லாற் போகில, கைகேசி-68
ஏங்குதல், நகர்-9, 13
ஏடறு கோதையர், ஆறுசெ-50
ஏடு-புறவிதழ்: கைகேசி-57
ஏண்-பெருமை, வலிமை:கை-39
ஏத்தரும் பெருங்குணத்திராமன், திருவடி-131
ஏத்திநிற்றல், கங்கை-47
ஏத்து-புகழ், துதி;கைகேசி-101
ஏத்தல், பள்ளி-62, ஆறுசெ-19
ஏதத்திற் கெய்துமூலம், மந்-12
ஏதம், நகர்-151
ஏந்திழை, சித்திர-39
ஏந்துதோள், நகர்-95
ஏந்து நூன்மார்பு, சித்திர-31
ஏந்தெரி, கங்கை-26
ஏமுறுதல் - மகிழ்ச்சியடைதல், கங்கை-10
ஏய்தல்-போலுதல், வனம்-45
ஏயினபொருள், கங்கை-70
ஏயெனுமாத்திரம், பள்ளி-72
ஏர் கடாம்-அழகமைந்த, ஆறு-
ஏர்மிசை, ஆறுசெல்-32 [47
ஏலம், சித்திர-2
ஏலுதல்-உடன்படுதல்: கை-8

ஏலுநல்வினை துய்ப்பவர்-சேனையில்வந்தவரான போகந்துய்ப்பவர்: திருவடி-18
ஏவம்-குற்றம், துன்பம்:கைகேசி-38, குகப்-17
ஏவல், நகர்-180
ஏவாமகவு, நகர்-89
ஏவுபணிசெய்தல், நகர்-87
ஏவெவை, ஆறுசெல்-8
ஏழமைந்த விசை, பள்ளி-34
ஏழிசை, நகர்-213
ஏழினொடேழெனுமுலகம், ஆறுசெல்-20
ஏழுகடல், குகப்-23
ஏழுயர் மதகளிறு, பள்ளி-55
ஏழை-பெண், சீதை:நகர்-121
ஏழையெயினனேன், குகப்-36
ஏற்றம்-ஏறுதல், நகர்-142
ஏற்றவர்: பள்ளி-114
ஏற்றிளம் பிடிக்குலம், ஆறு-29
ஏற்றையாடு, பள்ளி-14
ஏறினவெகுளி, நகர்-159
ஏறு-சிறப்புணர்த்துஞ் சொல்: "வாளினேறு" கைகேசி-45: காளை, பள்ளி-17
ஏறுசேவகன், தைல-42
ஏறுதல் - அடைதல், கடந்து கரையேறுதல்,வ-35;பள்-106
ஏன்றவுரை மறுக்கு மீட்டதோ, திருவடி-126
ஏனோர், குகப்-24
ஐ-வியப்பு; ஐயுறுஞ்சுடர்மேனியான்:கைகே-56(உரிச்சொல்)
ஐந்துதேர்- பஞ்சேந்திரியங்கள், மந்திர-21
ஐந்து மைந்துநர் ஞூழியாமென, பள்ளி-143
ஐந்தொடாகியமுப்பகை, மந்திர-66: ஐந்தொடு-ஐந்தால்.
ஐம்புலமவித்தவர், ஆறு-23
ஐம்பெரும் பூதம், திருவடி-120
ஐம்பொறிகுறைமக, நகர்-196
ஐம்பொறியொடுகரணத்தப்புறங் கடக்கும் வாலுணர்வினுக்கு அணுகுங் காட்சியான், தைல-27

ஐய-வியக்கத்தக்க,ஐயனே,நகர் -74: கங்கை-45: வனம்-33
ஐயம், மந்திர-16
ஐயன்-தந்தை,பெரியோன்:நகர் -226: கங்கை-3, 67, 77
ஐயன் புகழைத் தழுவி மற்றை யோர் புகழ் நிற்பது, கை-92
ஐயனை நோக்கிச் சீதை முகமலர் தல் × சூரியனைநோக்கித் தாம ரைமலர் தல், கங்கை-56
ஐயுா, நகர்-82
ஐயில் = அயில், வாள்: நகர்-178
ஐயோ-அதிசயமுற விரங்குதற் குறிப்பு: கங்கை-1
ஐவர்களுளராளேம், கங்கை-74
ஐவனக் குரல் - மலைநெல்லின் கதிர்: சித்திர-34
ஒஃகினன், பள்ளி-107
ஒக்கநின்றுயிர் தொறுமுணர்வு நல்குவான்,திருவடி-81
ஒசிபூங்கொடி × மாதர்: நகர்-98
ஒட்டுதல்- பிரதிஜ்ஞைசெய்தலு மாம்: மந்திர-22
ஒடி-கவண்,வலை: ஒடித்தல், பிளந்து செல்லுதல், அழித் தல்; குகப்-13
ஒடுங்கியவுயிர், ஆறுசெல்-13
ஒண்கதிர்ச் செல்வன், பள்-30
ஒண்கவரெஃகம்வல்லவர்,மந்தி-11
ஒண்சிலை, சித்திர-18
ஒண்டார் முகில், நகர்-94
ஒத்தல் - இருத்தல், பொருந்து தல், தகுதல், கைகேசி-6, 48, நகர்-22, ஆறுசெல்-49
ஒதுங்குதல் - அஞ்சுதல், மந்-20
ஒப்பறுமக, வனம்-26
ஒரீஇ, கங்கை-9
ஒருகோனடையிற் கடைகாணு லகம், நக-32
ஒருங்கடைதல், குகப்-11
ஒருங்கினில்-ஒருசேர: வனம்-30
ஒருத்தல், மந்திர-68
ஒருத்தலை, தைல-17
ஒருத்தலைப்பரம், மந்திர-68
ஒருதனித்திகிரி, கங்கை-49
ஒருநொடிவரை, கங்கை-69
ஒருப்படுத்தல்-சம்மதிக்கச்செய் தல்: நகர்-94
ஒருமை-ஒருவகை, மந்திர-11
ஒருவலென், கங்கை-72
ஒருவழிக்கொள்ளுதல்: தைல-82, ஆறுசெல்-31
ஒருவழிப்படுதல்-அனுகூலமாய் விடுதல், மந்திர-62
ஒருவுதல்-நீங்குதல், சித்திர-14
ஒல்கல்-தளர்ச்சி, மந்தரை-5
ஒல்லென - ஒலிக்குறிப்பு: ஆறு செல்-22
ஒல்லெனுர்ப்பு, குகப்-11
ஒல்லை-விரைவாக, மந்தரை - 3, 12
ஒல்லொலிவேலை; ஆறுசெ-36
ஒலிமேற்செல்லுங்கணை - சப்த வேதி: நகர்-76
ஒலியடங்கினதெரு × திரையொ லி நீத்தகடல்: நகர்-200
ஒலியார்கடல் சூழுலகு, நகர்-63
ஒலியில்லாமை, நகர்-210, 211
ஒலியுலாஞ்சேனை, குகப்-10
ஒவ்வாதொவ்வாது, நகர்-35
ஒழிப்பது-நீக்குவது, நகர்-187
ஒழுக்கமுயிரினும் நன்று, திரு வடி-24
ஒழுக்கின்பாலது, பள்ளி-58
ஒழுக்குதல்-பெருக்குதல்: நகர்-194
ஒள்ளியது-அங்கீகாரவார்த்தை, மந்திர-76
ஒளிபெறவளர்ந்தகுலம், பள்ளி-93, ஒளியிலவாம்நயனம்,ந-75
ஒளிர்தல், மந்திர-59
ஒளிவாணிருபர், நகர்-35
ஒளிவிளக்கம், நகர்-179
ஒற்றுதல் - ஊன்றிப்பார்த்தல், தைல-82
ஒன்ரு-நிச்சயமாக, தைல-65
ஒன்றுதல்-பொருந்துதல்: கை கேசி-37
ஒன்றுந்தெரியா மம்மருள்ளத் தரசன், நகர்-71

ஒன்றும்பொய்யாமை, பள்ளி-77
ஒன்றும்வெருவாமை, கங்-71
ஒன்றேடொன் றெவ்வாதவற்றை யிசைதந்து, நகர்-67, ஒன் றென் றெவ்வா வின்னல், கைகேசி-41
ஓகை-மகிழ்ச்சி, சித்திர-56
ஓ கொடிதே, கைகேசி-21
ஓங்கல் செய்களிறு, செய்-உவம வுருபு: நகர்-92
ஓங்குதெப்பம், வனம்-36
ஓச்சுதல்-ஓட்டுதல்: சித்திர-10
ஓசை, ஆறுசெல்-27
ஓட்டந்து, நகர்-84
ஓடம், குகப்-61
ஓடைமாக்களிறு × கதிரொடுந் திரியு முதயமால்வரை, மங்-34
ஓடையைக்களிறுமுனிதல், நகர் -216
ஓத்து-வேதம்: கைகேசி-107
ஓதம்-குளிர்ச்சி: நகர்-39
ஓதியர்தூதுசென்றவர்வராமை, பள்ளி-23
ஓதுதல்-சொல்லுதல்: கங்-68
ஓதை, கைகேசி-74, நகர்-83, 85
ஓம்புதல்-பாதுகாத்தல், மங்-29
ஓர்தல்-ஆராய்தல்: தைல-19
ஓரறிவுயிர்முதல் யாவுமிரங்கின: நகர்-102
ஓலையேய்கடல், குகப்-4, ஓல் = ஓலம்: பேராரவாரம்
ஓவியமொப்பவுயிர்ப்படங்குதல், கைகேசி-14
ஓவுதல்-நீங்குதல், நகர்-31, 218
கங்குலாகிய நங்கை கைகேசிசெயல் கண்டு மைந்தர் முன் நிற்க நாணினளென எகுதல், கைகேசி-46
கங்குன்மாலை-கங்குற் பொழுது: கைகேசி-51
கங்கை எருக்கு முதலியன நாறுது சிதை குழலின் நாவி நாறுதல், கங்கை-21
கங்கைக்கிறைவன், நகர்-117
கங்கை கொணர்ந்தோர், கைகேசி-92
கங்கை செவிலியினைட்டுதல், கங்கை-22
கங்கை திருமாலின் பாதத்தில் தோன்றியது, மங்-69, கங்-16
கங்கைநீர்தென்றிசையாகத்தள்ளப்படுதல், குகப்-50
கங்கைநீர்மதநீராற்சுரும்பேயுண்ணும்படியாதல், குகப்-2
கங்கைமுதற் கன்னியீருன நீர்த்தம், கைகேசி-77
கங்கையாறு, குகப்-48
கங்கையிடமிலாமை நாவாய்மிடைதல், குகப்-46
கங்கையிற்றருங்கங்கை, கங்-16
கங்கையிற்றேன்றும் யானைக் கும்பம், குகப்-44
கங்கை யேற்றினல் துயர்க் கடலின் றேற்றினை-குகப்-44
கச்சில் வாளைக்கட்டுதல், கங்-34
கச்சையங்கடகரி, மந்திர-28
கஞ்சம் அடியன்னது, கங்கை-20
கட்கிலார், பள்ளி-22
கட்டமைந்தவில், நகர்-140
கட்டளை-உருவமமைத்தற் குரிய மாதிரியுருவம்: சித்திர -33
கட்டி-பாகின்கட்டி, கங்கை-5
கட்டுரை, மந்திர-65
கடகரி, மந்தி-28, மங்-58, திரு-36
கடம்-நீர்மொள்ளும் பாத்திரம், நகர்-77, மதநீர் பெருகுமிடம், காடு; வனம்-39
கடர், திருவடி-31
கடல், மந்திர-1: × கண் உற்ற வாரி: நகர்-97
கடல்நதியைக்கொண்டது, குக-4
கடல்பாரின்மீதுசெல்லுதல், ஆறுசெல்-32
கடல்வண்ணன், மந்தரை-69
கடலமிர்து, கங்கை-2
கடலிடை-பூமி: மந்திர-53
கடலுடைக்கிழவன், மந்திர-83
கடலென மந்திரிமார் மிகப்பலர் சுற்றுதல், மந்திர-13
கடவுட்டிங்கள், தைல - 49, கடவுட்டிருநதி கங்கையென்பது, கங்கை-10

கடவுள் வைப்பெங்கும் உள்ளும் புறனும் உளனுதல் - ஊனும் உயிரும் உயிரும் உணர்வும் போலுதல்; மந்திர-1
கடன்- முறை;மந்திர-72,செய்ய வேண்டியது, ஆறுசெல்-4
கடனஞ்சனையாள், நகர்-39
கடனீர் குடித்த கதை,ஆறு-44
கடாவுதல்-தூண்டுதல்;பள்ளி-7
கடிகமழ் கமலம், கங்கை-67
கடிகை-நாழிகை, தைல-55
கடிதின்-விரைவாக, சித்திர-5
கடிதினின், கங்கை-65
கடிதுசெல்லுதல், கங்கை-66
கடியசாபம், நகர்-89
கடு-விஷம், தைல-5, வனம்-42
கடுங்குட்டி, நகர்-117
கடுத்தது-ஒத்தது, ஆறுசெ-47
கடுந்திறன் மடங்கல்,கங்கை-51
கடுநடை, குகப்-52
கடுவன்-ஆண்குரங்கு,சித் - 14
கடுவெந்தயர்கின்றபாம்பு,வ- 42
கடைக்கண், மந்தரை-42
கடைசியர், பள்ளி-22
கடைத்தலை, பள்ளி-26
கடைப்பிடி, மந்தரை-6
கடைமுறை-முதுமைப் பருவம்; மந்-66, இறுதியாக, தை-25
கடையுகம்-யுகக்கடை, குகப்-11
கடையோட மெய்த்த வேந்தன், தைல-73
கடைவாய்பால்பாய்தல், கங்-8
கண் × மாவகிர்,தைல-12, பீலிக் கண்ணும், கரீணுங்கண்ணும், வனம்-4
கண்கள் × வாள், மந்திர-59
கண்கள்போல்வார்மக்கள்,நகர்-144
கண்களுக்கு வாள் வேல்வண்டு கெண்டைஉபமானம், மந்-56
கண்குழித்தழுதல், நகர்-201
கண்கைமனம்செய்யான், நக-58
கண்ணகன்பெரும்புனல், குக-2
கண்ணகன்றட மார்பு,கங்கை-3
கண்ணநீர்வில்லொடு நிலத்து வீழ்தல், திருவடி-51
கண்ணன்-இராமன்; கங்கை-41
கண்ணிலாநாடு × அரசனை யிழந்த நாடு, பள்ளி-94
கண்ணி லுதிரவாரியுகுதல், நகர்-177
கண்ணிற் புதுப்புனலாட்டுதல், கங்கை-14
கண்ணினும் நீராய் நெஞ்சுகுதல், நகர்-148
கண்ணீர்-கள்ளாகியநீர்,கண்ண நீர், தைல-4
கண்ணீர்மெழுகுதல், நகர்-108
கண்ணீர்விழிவழியுகுதல், வ-23
கண்ணீரருவியாடுதல், ஆறு செல்-58
கண்ணீராயொழுகுதல், நகர்-50
கண்ணீராலி, நகர்-101
கண்ணீருகுத்தலாற் கண்டிலை, திருவடி-79
கண்ணுடைநுதலவன், பள்-50
கண்ணுண்மணிபோன்மகவு, நகர்-88
கண்ணுதல் - மூளுதல், ஆறு செல்-51
கண்ணுமனமும் வாழுநாள், கைகேசி-55 [52
கண்ணுமுள்ளமும்வண்டு, மந்-
கண்ணுறு-பெருமை பொருந்திய; மந்திர-4
கண்ணெனுங்கடல்,திரு-86, கண்ணெனும் புண்டரீகம்,திரு-
கண்ணையீர்தல், கங்கை-45 [51
கண்ணெக்குந் தாமரை, கை-89
கண்ணோட்டம், நகர்-45
கண்பாவம்கடலிற்பெரிது,நகர்-105
கண்பொழிபுனல்சடாமண்டலம் நிறைந்துவழிதல்,திருவடி-54
கண்மை-அருள், திருவடி-71
கண்வாரி × கடல், நகர்-97
கண்வேண்டினுமீவேன்,கை-28
கணக்கறுகரையில்வேலை,கு-48
கணங்கிளர்சுண்ணம்,வனம்-15
கணம்-கூட்டம், நகர்-181
கணமணி-தொகுதியான இரத்தினம், சித்திர-19

கணவர்பின் செலும்நங்கைமார் புகுமுலகம், பள்ளி-141
கணவரைக் கொன்றவர் இல்லை நீ கொல்லுதியோ, கை-37
கணவன்-தலைவன், திருவடி-87
கணவன் குறையக் குறைவாள், கோசலை, நகர்-53 [55
கணவன்புகழுக்குஅழிவாள், ந-
கணவனுட னிருத்தலாற் சீதை இடர்காணாமை, கங்கை -6, கணவனுடனிருப்பதே கற்புடையார் கடமை, நகர்-20
கணவனையிழந்த கோசலை × தெய்வமருந் திழந்தவர்: தைல- 63
கணிச்சி, சித்திர-18
கணிதநூ லுணர்ந்த மாந்தர், கைகேசி-77, கணிதமாக்கள், மந்தரை-1
கணிதர்-சோதிடர், மந்திர-88
கணீரருவிசோர்தல், கங்கை-53
கணை - மந்திர-55, நகர்-76
கணைப்புட்டில், திருவடி-29
கணையோடுருள்வோன், நகர்-77
கதந்தீர்வது தம்பியைப் போர் தொலைந்தோ...ஈன்றானை வென்றோ, நகர்-469; கதம்-கோபம், நகர்-139; கதமா, நகர்-74. சித்திர-6
கதழ்-கொடுஞ்சினம், விரைவுமாம், வனம்-42
கதி-தீக்கதி; பள்ளி-106, கங்- 65
கதிர்கொடாமரை, கங்கை-12
கதிர்நெல்லைக் குஞ்சியிற்றொடுத்தல், கங்கை-32
கதிர்முத்தம், சித்திர-27
கதிர்மேய்வனமுதுமேதி, கங்-8
கதிரவன் தோன்றியதன் வருணனை, திருவடி-18
கதிரவன் முதலியமேலோர் முறைதிறம்பலர், மந்த-64
கதிரிலாப்பகல் × அரசியல்வையகம், ஆறுசெல்-7
கதிருகுத்தல்-கிரணம் வீசுதல், வனம்-39
கந்தம் - கிழங்கு; வனம்-44, வாசனை, திருவடி-14

கந்தவோதியர், வனம்-46
கந்துகொல்யானை, கைகேசி-25
கம்-நீர், கங்கை-16
கம்பநெடுங்களியானையன்ன மன்னவன், கைகேசி-15
கம்பளம் × புல், வனம்-43
கமஞ்சூல், சித்திர-2
கமலத்தண்ணல்-ஆறுசெல்-43
கமலத்தவ்வை நீங்கும்: மந்த-88
கமலத்தோன், ஆறுசெல்-26
கமலபீடம், கைகே-100
கமலம், ஆறுசெல்-40
கமுகு × மங்கையர் கழுத்து: மந்தரை-30
கயத்தி-கீழ்மையள்: கைகேசி-48
கயப்பு-கசப்பு, மந்தரை-63
கயம்-குளம், கைகேசி-48
கயற்கண்மாதர், குகப்-60
கயில்-கடைப்புணர்வு, கங்-51
கர்க்கடம், தைல-56
கரகதக்கரி, திருவடி-16
கரஞ்செவிகூடுதல்-பள்ளி-66
கரணம்-மனம், தைல-27
கரத்தல், சித்திர-11
கரந்துறைதல், மந்திர-20
கரிக்கரம்பொருகைத்தலம்; கைகேசி-50
கரிகளபம், சித்திர-29
கரிபரியிரதங்காலாள், குகப்-48
கரியமா-பன்றி, சித்திர-33
கரியவள்-யமுனை: கங்கையாற்றிடையோடுதல், கங்கை-23
கரியின்குரல், நகர்-76
கரியினேறு, குகப்-25
கருங்கடல் × ஆர்ப்பினோடொருங் கடை நெடும் படை: குகப்-11
கருணாலயன், நகர்-33
கருணையின்மலர்ந்த கண்ணன், கங்கை-16
கருத்து, மந்திர-33
கருநறுங்குஞ்சி, குகப்-18
கருப்பேந்திரம், கங்கை-6
கரும்பலர்கழனி, பள்ளி-116
கரும்பனமொழியினர், நகர்-176
கரும்பு × சொல்: தைல-11

கருமம்-செய்ய வேண்டியதொழில், மந்திர-37, 65
கருவி, மந்திர-10, திருவடி-32
கருவிமாமழை, சித்திர-14
கரைகாணுகாதல், குகப்-26
கரைதல், நகர்-14
கல் × மார்பு, கங்கை-33
கல்லணைகிழங்கு, ஆறுசெல்-58
கல்லதர் கடிதுபோக்கிய பொருள், மந்தரை-59
கல்லளைக்கிடந்த பாம்பு, வ-43
கல்லிடைப்படுத்தபுல், குகப்-39
கல்லின்வலிய மூரிநெஞ்சு,ந-194
கல்லுடையன கானம்,வனம்-15
கல்லுதல், கங்கை-71, சித்-13
கல்லை × கை, பள்ளி-81
கல்லையாண்டுயர்ந்ததோள்கு-42
கலசத்துணை, கங்கை-6
கலம்-மரக்கலம்,பள்ளி-68:உண்கலம்: பள்ளி-81
கலமுடைய நாயகனீங்கச் செயலோரர் மீகாமன் × மன்னனிறக்கச் செயலோராவசிட்டன்; தைல-75
கலராசி - ஆபரணத் தொகுதி, திருவடி-10
கலவை, ஆறுசெல்-37
கலவைச்சாந்து, சித்திர-25
கலாமுடையார், பள்ளி-22
கலித்தல்-தடுமாறுதல், மந்தரை-40,ஒலித்தல், கைகேசி-58
கலியிருட்சி, ஆறுசெல்-15
கலிவான், கங்கை-61
கலினம், குகப்-52
கலுழியாறு, நகர்-181
கலுழிவெள்ளம், திருவடி-86
கலை-வஸ்திரம்,மந்திர-89: நூல், நகர்-141, மேகலை, நகர்-211 × நெற்றி, மந்திர-58
கலைக்கோட்டு முனிவன்,திரு-61
கலைமகள், மந்திர-42
கலையில்மதி × நகையிழந்த முகம், குகப்-29
கலையின்கடல், நகர்-33
கலையின் குப்பை, மந்திர-8
கலையூர்பெண், மந்திர-42

கவ்வரவு×கைகேயி, பள்ளி-75
கவ்வை-பழிப்பானகாரியம்,தைல-55
கவ்வைக்கடல், நகர்-162
கவ்வையர், திருவடி-130
கவசம், ஆறுசெல்-50
கவசம்பூட்டமைத்திடுதல்,திரு-29
கவசமார்பம், திருவடி-32
கவந்தம், திருவடி-35
கவரி, நகர்-2,ஒருமான்,சித்திர-5;×அன்னம்; கைகேசி-72
கவரி குடைகளின்றிக் கோசலைகோயில் சென்றான், நகர்-2
கவரிப்பாணிறவால், சித்திர-5
கவரிமா மானம்நோக்குதற்கு உவமை, மந்திர-9
கவரியங்கற்றை சுற்றுற எய்துதல், மந்திர-4
கவலை-ஓர்கிழங்கு;கவர்த்தவழி, கங்கை-7, சித்திர-13
கவலைக்குழிகளைப்பிரசம்நிறைத்தல், சித்திர-13
கவளம், திருவடி-15
கவிகை-குடை:மந்திர; 28 × சந்திரர், கைகேசி-72, × மீன் ஆறுசெல்-35
கவிகை பெய்நிழல், மந்திர-28
கவியமைகீர்த்தியக்காளை, மங்-26
கவிர்வாய், மந்திர-61
கவின்-அழகு, வடிவம்,மந்த-31
கழல், மந்திர-1, பள்ளி-58
கழல் கற்றொடுத்த போலும், கங்கை-32
கழல்சேவிக்கவந்தனன், கஙி-39
கழல்வேந்து, மந்திர-1
கழலார்கலி நாணவார்த்தல், நகர்-119
கழலொதுங்குதல், பள்ளி-53
கழலோன், மந்திர-38
கழற, மந்திர-2
கழனிக்கானநாடு, பள்ளி-116
கழித்தல்-கழற்றியெறிதல், சித்திர-21
கழிபேரவலம், நகர்-40
கழுத்துநாண் உன்மகற்குக்காப்பின் நாண், நகர்-49

கழுந்து, திருவடி-26
கழை, சித்திர-46
கள்-வண்டு, நகர்-21, அசை, நஞ்சங்கள்; கங்கை-3: தேன், பள்ளி-32
கள்வனேன், கங்கை-45
கள்ளக்கைகேசி, நகர்-62
கள்ளவாசை, குகப்-63
கள்ளவிழ்கோதையரான் - இராமன்; மந்தரை-29 [ந-109
கள்ளூறு செவ்வாய்க்கணிகை, களிதுஞ்சும் வண்டு, கங்-3
களிப்புறக்காணுதல், மந்திர-52
களிமஞ்ஞை, வனம்-9
களிமயில், வனம்-14
களியன்னம், கங்கை-2
களிறு மேகத்தைப் பிடியெனக் கருதுதல், வனம்-47
களைகட்டவர், கங்கை-5
களைகணிலாவுலகம் × உடைகலம், ஆறுசெல்-10
கற்கனியக்கனிகின்ற துயரான், குகப்-29
கற்காணுந்திண்மை, குகப்-26
கற்பகங் கொடுக்குந் தன்மையது, சித்தி-25
கற்பகந்தாங்கிய ஆடை, திரு-9
கற்பகநறுமலர், சித்திர-21
கற்பினு ரிவரின்யாரேயெனநின்றூர், தைல-72
கற்பு, மந்திர-17, கைகேசி-66, பதிவிரதாதருமம், கல்லின் தன்மை; நகர்-16, கல்வி, திரு-
கற்புடைமங்கை-பார்வதி, [72
கங்கை-18
கற்புடையார் நீக்குளிக்கையில் மகிழ்ச்சியுடனிருத்தல், ப-141
கற்புறுத்தியகற்பு, நகர்-16
கற்பெனும் வரம்பழித்தவள், பள்ளி-75
கற்றடம்-காடு; நகர்-166, 223
கற்றீல்-பழகியிருத்தல், வன-16
கற்றவர், மந்திர-42
கற்றறிந்தவரடங்குதல், சித்-35
கற்றுயயரேல், நகர்-38
கற்றிரடோள், கங்கை-28
கற்றெடுத்தாற்போலுங் கழல், கங்கை-32
கறங்கு × கண், மனம்; திரு-58
கறங்குதல், மந்திர-55, ஒலித்தல், கைகேசி-60
கறவை, நகர்-214
கறுத்தல், வனம்-40
கறுத்தமிடறுடைக்கடவுள், மந்திர-79
கறுத்த அரவு, வனம்-40
கறுத்தேயருளாய். நகர்-85
கறுவுகாதல்=கறுவுக்காதல்; கறுவோடுகூடிய காதல்; திருவடி-27
கறை, கங்கை-31, இரத்தக் கறை, ஆறுசெல்-39
கன்றுந்தாயும் போல்வது, ப-77
கன்றுபிரிகாராவின்றுயருடைய கொடி, குகப்-66
கன்றுபிரியுங்கறவை × இராமனைப் பிரியுங்கோசலை, நகர்-14
கன்றுயிரோய்ந்துகக் கறவைபாலுண்டவன், பள்ளி-105
கன்றென்றுமர × பலயோனியுங்காத்தமனுமருமான்; நகர்-132
கன்னமூலம், மந்திர-2
கன்னி-இளமை, "கன்னி நன்மயில்" நகர்-181
கன்னிநீக்கருங்கங்கை, கங்-17
கன்னிமார், ஆறுசெல்-29
கன்னியர்-இளமகளிர், தைல-11
கன்னியர்க்கமைவருங் கற்பு, மந்திர-17
கன்னியையழிசெயக் கருதினேன், பள்ளி-110
கனகக்குன்றத் தெழில் கெடவிலகு சோதியான், கங்-51
கனககும்பம் × கொங்கை, மங்-30
கனகமால்வரை- சித்திரகூடம், சித்திர-1
கனங்குழை, ஆறுசெல்-51
கனல் x பங்கயவனம், வனம்-39
கனலாற்றுமஞ்சனமேகம் x இலக்குமணன் சினத்தையாற்றும் இராமன், நகர்-125

கவ்வு; திருவடி - 18
கனற்றலைநெய்சொரிதல், மந்-63
கனி காலமின்றியுங் கனிதல், வனம்-13
கனிவாய்விடமுண்ணுதல், நக-48
காசிபன், நகர்-79
காசினி-பூமி: மந்திர-98
காசு-இரத்தினம்; குகப்-40
காசுகுயின்றுயர் மகுடம், கு-40
காசையில்-குற்றமற்ற: ஆறுசெல்-27
காட்சி-தோற்றம்; ஆறுசெல்-37
காட்டிக்காணுதல் - நிரூபித்துக் காட்டுதல்; ஆறுசெல்-16
காட்டிலுள்ள கிளைகாவற்கு நீ தானென்று இராமன் கூறுதல், கங்கை-76
காட்டுநர்-காக்குநர், நகர்-122
காடுதலைமகனெய்துதல், பள்-94
காடுநண்ணியது ஆடவர்க்குக் கோதையரின் விழிக்கோல் துளையாமற்கவசமாயது, ஆறுசெல்-50
காடுறைதல், நகர்-95
காடுறைவாழ்க்கை, ஆறுசெல்-50
காண்டகுகரி, ஆறுசெல்-59
காண்டகுதடக்கை, பள்ளி-89
காண்டகுதல், சித்திர-7
காணவந்தெய்தினான், கங்-36
காணவினியதல்லாக் கோலத்தைக்காணநேர்ந்தாற் கண்ணுயிர்தல், கங்கை - 45
காணாதொழிதல்-மேற்கொள்ளாதுபோதல், கண்ணுற் காணாமற் போய்விடுதல், நகர்-66
காணுதல்-உவமஉருபு: குகப் - 26
காத்தல்-தடுத்தல்: நகர்-28
காத்துநல்குதல், நகர்-239
காதல்-அன்பு; விருப்பம், மந்திர-61, மந்தரை-74, கை-100 நகர்-24; ஆவல், பள்ளி-2; பக்தி; கங்கை-26
காதலன்-மகன், நகர்-11; பக்தன், கங்கை-45, 46

காதலாற் கண்பனியுகுத்தல், மந்திர-61
காதலினேவுதல், வனம்-34
காதற்கரசு, நகர்-38
காதன் முதிரக் கருத்தழிதல், நகர்-107
காதன்மேவுநிதி, பள்ளி-33
காந்தளின் முகையை மஞ்ஞை பாந்தளெனவுன்னல், வன-9
காந்தளின்மேற் கிளி × மங்கை முன்கைமேற் கிளி: வனம்-5
காந்துகுண்டம், சித்திர-31
காந்துமணி, கங்கை-67
காப்புநாண், கைகேசி-50
காம்பு-மூங்கில்: தைல-51
காமத்தீ, பள்ளி-49
காமமாதியா வுள்ளுறுபகை, மந்திர-20
காமமில்லை யெனிற் கடுங்கேடும் நரகமுமில்லை, மந்தரை-21
காமரம்-ஓர் பண்: நகர்-203
காமன்வாளியழல்பிரிதல், நகர்-208
காய்கனி கிழங்கு, கங்கை-15
காயா வணையான், கங்கை-58
காயும்வில், கங்கை-28
கார்கடிது செல்லுதற்கு உவமை, குகப்-30
கார்கடித்த கைம்மலை, ஆறு-47
கார்குலாநிறத்தான், கங்-45
கார்ப்பொருமேனி, திருவடி-50
கார்மழை பொழிதல் × இராமனுக்கு இராச்சியமளித்தல்: மந்திர-84
கார்மிருகம், நகர்-74
கார்முகம்-வில்: நகர்-128
காரியம், மந்திர-53
காருறுகுறி வானங் கட்டுதல், வனம்-1
கால்-வாய்க்கால்: தைல-2
கால் தவழ்வித்தல், நகர்-39
கால் பூஅளவுதல், வனம்-2
கால்பொர, பள்ளி-68
கால்வைத்தல்-மூழ்கத் தொடங்குதல்; நகர்-162
காலக்கோளனாள், மந்தரை-43

காலநேமி, சித்திர-20
காலம், மந்திர-10, காலம் × திரி, திருவடி-75: காலமல்லது மன்னற்குக் கண்ணில்லை, மந்-19 காலமாக்கணிக்கு நுண்மைக் கணக்கையுங் கடந்து நின்ற மூலம், கைகே-91, காலமும்மை, மந்திர-11
காலன், குகப்-8
காலனும் மறுகுங்கண், சித்-37
காலுடைநெடுஞெண்டு × கோலிற்றுழவிய நெடுநாவாய், கங்கை-66
காலெறி நந்தாவிளக்கு × நடுங்குகின்ற நங்கைமார்: ந-114
காலைக்கதிரோன்-இள ஞாயிறு, நகர்-33
காலையில் தீபவொளி மழுங்குதல், கை-69
காலை வாயளவு, கங்கை-50
காலை வேலை - கிழக்குச்சமுத்திரம், வனம்-37
காவதம் பொழில், வனம்-33
காவல் செய்த தலைவர் எவ்வுலகிலுமுளர், ஆறுசெல்-8, 9
காவலன், பள்ளி-91
காவலினும் ஆணையிலும் கடவுளெனத் தேவரும் உணரும் முனி-வசிட்டன், மந்திர-7
காவன் மன்னவன் கான்முளை, பள்ளி-33
காவன் மாமுடி, கைகேசி-62
காவியல் குடவரை, சித்திர-40
காவியின் மலர் முதலிய திருமாலின் திருமேனி நிறம், கங்-58
காவிரிநாடன்னகோசலம், குக-1
காவுமழுத, நகர்-102
காழமிட்டகுறங்கு, கங்கை-31
காளமேகமும் நாகமுந் தெரியாமை, சித்திர-2
காளிந்தி, வனம்-34
காளை, கங்கை-28
காற்றளம், ஆறுசெல்-29
காருக்குதல்-காற்று வீசுதல்: நகர்-125
காறிரண்டனையகால, குகப்-54
கான்முதலிய புக்கிடினும் அவை இராமனுக்கு அயோத்திபோலும்: நகர்-146
கான்முளை, நகர்-49, 193
கான்முறை-ஒழுங்கு: கங்-59
கான் விளையாடுமிடம், கங்-60
கான்றலை நண்ணியகாளை, கு-5
கானகத்துக் கருணையார்கலியேகுதல், குகப்-69
கானம் வெம்மை நீங்கிய தன்வருணனை, வனம்-43, 46
கான வெள்ளங் கோப்பத்துள்ளங் கலில்லாக் குன்றிற்றெருக்க மயில்Xமன்னவனைச் சூழ்ந்த தேவியர்: தைல-72: கான வெள்ளம்-காட்டியாற்றின்பெருக்கு,
கானிமிர்த்துண்ணுதல், திரு-16
கானிறைகண்டுமீள்வேன், ந-14
கானுங் கடலுங் கடந்து இமையோரிடுக்கண்டீர்த்து, மந்-1
கானுறைபகல், கங்கை-55
கானெடியானீங்க வென்னுயிர் நீங்கும், கைகேசி-25
கிடக்கிடு - அலட்சியச் சொல், குகப்-20
கிடத்தல்-வீழ்ந்து கிடத்தல்: நகர்-30
கிண்டி, வனம்-12
கிராதர்வேந்தன், குகப்-34
கிரிகள், மந்திர-18
கிழங்கு, வனம்-35, திருவடி-17
கிழவோன், மந்திர-53
கிள்ளை கைவணத்தவாயது: சித்திர-35
கிள்ளை யோதாமை, பள்ளி-23
கிளர்தல்-விரிந்துநிற்றல்: வ-43
கிளர்ந்தெழுமுயிர்ப்பு, குகப்-34
கிளர்வான், நகர்-64
கிளவிக்கிளி, கங்கை-5
கிளி வட்டிற் பாலிழத்தல், நகர்-206
கிளை-பண்ணிசை: மந்திர-57
கின்னர மிதுனங்கள் சித்-12
கீண்டிலன்வாய், பள்ளி-71
கீதம்-பாடல்; திருவடி-83

கீழ்பாற்பருவரை-உதயகிரி: தைலம்-54
கீற்று-கீறுதல், பிளவுபடுதல்: நகர்-124
குகன், கங்கை-28, குகப்-7, 25: குகன் ஆயிரமம்பிக்கு நாயகன், கங்கை-28: குகன் இராமனுக்குத் தம்பியும் மற்றையோர்க்கு மூத்தவனும், கு-66: குகன் இன்றுஎன்னுடன் இருஎன்று இராமன் கூறியதற்கு உவத்தல், கங்கை-47: குகன் கொணர்ந்த நாவாய் x பல்வேறுருவுகொண்டகயிலாயம், மேரு, புஷ்பகம்: குக-45: குகன் சேனை x ஐயைந் நூறுயிரமுருவமாயின கவரயில் பிடித்த காலன்: குகப்-8: குகன் தம்முடைய தன்மையைக் கூறுதல், கங்கை-59: குகன் தம்மூரிற் பல் சௌகரியமுமிருத்தலால் இங்குத் தானே இரு என்று இராமனைவேண்டுதல், கங்கை-59, 62
குகன் தான்உடன்வந்தாற் செய்யக்கூடிய உதவி, கங்-69, 72
குகன் பிரிதற்கு அஞ்சிக் கூறிய மொழி, கங்கை-59-62 [35
குகன்வருணனை, குகப்-7, 9, 28,
குகனது நட்புறுதி, குகப்-15
குகனது வீரம், குகப்-15, 20, 10
குகனன்பு, குகப்-17
குகனுணை செய்குநர், ஐயிருபத்தோடைந்தாயிரர், கங்கை-62
குகனிட்ட கட்டளை, குகப்-13
குகனோடு இராமன் நண்புரிமை பாராட்டுதல், கங்கை-74
குங்குமச்சேறு, குங்குமப்பொதி-நகர்-184: சித்திர-6, 48
குசை-கடிவாளம், புறமயிருமாம்: கைகேசி-64
குஞ்சி அல்தொடுத்தபோலும், கங்கை-32
குட்டன்-குட்டி: நகர்-117
குடபால், வனம்-19
குடர், குகப்-20, திருவடி-31
குடரிலே நெடுங்காலங் கிடத்தல்-கருப்பவாசத்திலே பன்னிரண்டு மாசம் இருத்தல்: குகப்-70
குடவரை, சித்திர-40
குடிபுகுதல், சித்திர-50
குடைதல் - துளைதல்: குகப்-2
குடை முதலியன நிழல் முதலியவற்றைப் பிரிதல், நகர் - 208
குண்டிகையினன், வனம்-21
குணகுன்று-உதயகிரி; கை-61
குணங்கொடன்றே காதல் நிமிர்வது, குகப்-37
குணித்தல், மந்திர-10
குந்தம், தைல-12, பள்ளி-13
குபேரன் மானம்: குகப்-45
கும்பி-வயிறு, பள்ளி-86
குமரர் பட்டாபிஷேக மகிழ்ச்சியில் தம்பியரனையர், கைகே-65
குமரன், நகர்-59: 201
குமிழ்த்தல் - தோன்றுதல், கைகேயி-68
குமிறுதல்-குமுறுதல். கங்-35
குமுதமலர் குவிதலின் வருணனை, கைகேசி-53
குமுறி விழுதல், பள்ளி-97;
குமுறுபால், ப-119
குயிலுதல், தைல-9
குரகதம்-குதிரை: குகப்-49, திருவடி-16: குரவர்: மந்திர-19: குரவர் தந்தைதாயரே, திருவடி-107: குரவர்யாரினும் விஞ்சைகளுதவிய ஒருவனேயுயரும், திருவடி-123
குரவலர் குழலியைக்கொன்றவன்: பள்ளி-99
குரவு-குராமலர்: வனம்-7
குரிசிலை விடாத சேனை, தைல-8
குரீஇயினம், சித்திர-17
குருக்கள், பள்ளி-63
குருதியா லேழுவேலைகளுமொன்றுயிரைத்தல், திருவடி-36
குறுதியாறு, திருவடி-31
குருதிவாள்xசெவ்வரி பரந்த கண்: சித்திர-3
குருந்தம், வனம்-15

குரு பன்னியை நோக்கினேன், பள்ளி-110
குருமணிப்பூண், பள்ளி-38
குருவிந்தக்கல் × வானிடைமீன்: சித்திர-16
குருளை-இளமைப்பெயர்:வன10
குரைத்த-பூரித்த: திருவடி-5
குலக்குரவர் -குலத்துமுன்னோர், மந்திர-19
குலங்கடிந்தான் - பரசுராமன்: நகர்-192
குலங்களை மாசிட்டேற்றினேன், பள்ளி-112
குலத்தருமம், திருவடி-108
குலத்தவர் நவையினீங்கினர் கணக்குக்குஅடங்கார், திரு-43
குலத்தனி நாதற் குயிர்த்துணை வன், குகப் - 25: குலத்துத் தரும நீங்கினர் எவருமிலர், திருவடி-43;குலத்தொல்லோர் மறத்தல் செய்கிலாத் தரு மம், மந்திர-48
குலத்தோர்செய்கை, திரு-118
குலநன்மையடங்கக் கொடும்பழி கொண்டு புகழ் சிந்தியவள், கைகேசி-53
குலநாயகன், மந்திர-69, குலப் புலன், மந்திர - 19: குலம்-திரள்: நகர்-204; சிறப்பு, வனம்-29:குலமரபு,மந்திர-66: குலமுதற் றொன்மை, மந்தி-8 குலமைந்தன்-மந்திர-41 குல வேந்தர் முறையிகந்துள்ளா ரிலை- திருவடி-122
குலாம்-பள்ளி-22
குலாவுதல், கங்கை-45
குலிகமிட்டெழுதல்: சித்திர-26
குலை, பள்ளி-139
குலைதல்-நடுங்குதல்: தைல-65
குவடுநீறெழக் குத்தல்- திரு-28
குவவுத்தோள், கைகேசி - 65
குவளையினெழிலும் வேலின் கொடுமையுங் கூட்டி-அஞ் சனமென்னும் நஞ்சினைத் தீட்டி மதியுள் வைத்தன்ன கண்- கைகேசி 70
குவி-திரட்சி: குகப்-53
குழல் - வேய்ங்குழல்: கங்-3, × அளி, அறல்; கங்கை-2
குழல் நானமுதலியவற்றுல்மண த்தல், சித்திர-19
குழல்புரைமழை, வனம்-17
குழல்வண்டு, கைகேசி-56
குழலாள், கங்கை-2
குழற்கற்றை நீரிற்குழைந்து கா ட்டி நீர்ச்சுழி போவன போன் றன, கங்கை-23
குழற்கோவலர், வனம்-34
குழாம்-கூட்டம்: திருவடி-16
குழி, சித்திர-13
குழித்தல்-குழியாக்குதல்: மந்-54
குழுமுதல்-திரளுதல்:வனம்-41, பள்ளி-9
குழுவினர், திருவடி-25; குழுவு தல்-பொருந்துதல்: சித்தி-28
குழை-காதணி, குண்டலம்: நகர்-204, மந்திர-50
குழைக்கின்றகவரி-வீசும்போது, குழைந்துகாட்டுகின்ற சாமரை; நகர்-2
குழைத்ததோரமிர்து,மந்திர-27
குழைதல்-வருந்துதல்: நகர்-3
குழைதூங்கு செவி, நகர்-9
குழைப்பது, கங்கை-23
குழையும்மாமலர்க் கொம்பனுர், பள்ளி-140
குளக்கீழனமலர்ந்த வாயில்-மத கு: பள்ளி-26
குளிறுவான், வனம்-47
குற்றேவல், கங்கை-59
குறங்கு-தொடை: கங்கை - 31, தைல-11
குறி, வனம்-1
குறிக்குங் கொம்பினன், குகப்-9
குறிஞ்சி, வனம்-34
குறித்தல் - ஓசையை யெழுப்பு தல்; சித்திர-28
குறிப்பு-எண்ணம்: குகப்-31
குறியன்-அகத்தியன்: ஆறு-15
குறுந்துணி, சித்திர-46
குறும்பூழ், பள்ளி-11

குறை-வேண்டத்தக்கபொருள், பள்ளி-73
குறைதல்-துயருறுதல், நகர்-53
குறைமுடிதல், மந்திர-54
குறைவற நிகர்த்தல் - முற்றுவமையாதல்; ஆறுசெல்-3
குன்றவர், சித்திர-13
குன்றனையபுயம், நகர்-80, குன்றினுமுயர்ந்ததோளான், நகர்-1
குன்றெடுத்தபோலுந் தோள், திருவடி-67
குன்றெழுந்துசென்றது x பரதன் சென்றது, குகப்-28
குன்றெனப் பொலிந்தன குவவுத்தோள்களே, ஆறுசெ-38
குனிக்குமம்பொற்குவடு, கு-45
குனித்தல்-கூத்தாடுதல், திருவடி-35; குனிதல்-வளைந்தாடுதல், சித்திர-21
கூ-பூமி, ஆறுசெல்-10
கூடிய நறை-மிகுதேன், வ-13
கூடுகின்றிலர், சித்திர-12
கூந்தல்-தோகை, கூந்தன்மென்மயில், சித்திர-31
கூந்தறெய்வமகளிர், திருவடி-12
கூம்பு, பள்ளி-68, குகப்-58
கூயள்-அழைத்தாள், பள்ளி-41
கூரெரிசாமிது, திருவடி-133
கூலம்-குலமென்பதன் நீட்டல், தொகுதி, நகர்-215, கரை, கூவ, கங்கை-39 [தைல-9
கூழை-தலைமயிர் x நரம்பு, ப-34
கூற்றமஞ்சக் குமிறுங் குரல், கங்கை-35, கூற்றமென்னும் பெயரின்றிக் கொடுமை பூண்டாள், கைகேசி-106, கூற்றனையகண், நகர்-98, கூற்றின்பால் தயையிலை, திருவடி-71, கூற்றினுற்றலான், குகப்-7, கூற்றும் விழிபுதைத்தல், பள்ளி-69, கூற்றுறழ்சொல், தைல-24, கூற்றுறழ் வரிசிலைக்குரிசில், பள்-57, கூற்றுறுநரகு, பள்ளி-114, கூறு- பகுதி, கைகேசி-45, பள்ளி-114; திறம், சித்திர-58

கூனல்வால், சித்திர-30
கூனி, நகர்-72
கூனி தோன்றுதல் இராவணனிழைத்ததீமைபோலும், மந்தரை-39
கூனியையுபாயங்கூறுமாறுகைகேயிவேண்டுதல், மந்தரை- [79
கெட்டேன், கைகேசி-91
கெடுவேன், நகர்-65
கெண்டைபிறழ்தல் வாய்ந்தகண், மந்திர-56
கேகயநாட்டிறை, நகர்-30
கேகயம் மடந்தைமாரென நாடகம் நவிலுதல், வனம்-43
கேகயர்கோன் கொம்பு, நகர்-94
கேகயவரசன் பயந்தவிடம், கைகேயி-48
கேட்டுநின்றாலும் மறுக்காவிடின் உடன்பட்டதேயாம், ப-71
கேட்பவர்க்கு என்ன கூறுவதென்று சுமந்திரன் வருந்துதல், தைல-21
கேடகம், திருவடி-33
கேடு, மந்திர-23
கேண்ம - கேண்மின் என்பதன் விகாரம், மந்திர-15
கேண்மை-உரிமை, கங்கை-57
கேண்மை யுகந்தவர்-இராமன், குகப்-18
கேழ்-ஒளி, நகர்-182, ஒப்பு, குகப்-35, நிறம், ஆறுசெல்-48
கேழலெயிற்றிடை இளை x இளம்பிறையிடைமறு, திருவடி-119
கேள்-சுற்றம், கங்கை-73
கேள்வர் பொன்றுமுன்னம் பொன்றுதல் மாதரார் செயல், கைகேசி-37
கேள்வி-வேதம், தைல-69
கேள்விச்செல்வம் - பரம்பொருள், தைல-69
கேளா, கங்கை-63, கைகேசி-83
கை, தைல-2, பக்கம், சித்திர-46 குகப்-56
கைக்கொளும் அடைக்கலம், பள்ளி-103
கைகேயி, கைகேசி-7

கை கலத்தல்-ஒழுங்காகத் திரளுதல், ஆறுசெல்-57
கைகளாற் கண்களி லெற்றுதல்Xமுளரி மேல்விழும் மது கரங்கடிவது நகர்-173
கைகளைத் தலைமேல்வைத்துக் கொண்டழுதல், நகர்-198 [3
கைகளைத்தலையினேந்துதல், ப-
கைகால் முதலிய உறுப்புக்கள் தோன்ற அணையிற் படுத்திருக்குங் கைகேயிX நாற்கடற் படுமணி நளினம் பூத்ததோர் பாற்கடற் படுதிரைப் பவள வல்லி, மந்தரை-41
கை குழவிமறத்தல், நகர்-212
கைகேசிக்கு இராமன் மாநிலம் முதலியன உதவியது,நகர்-62
கைகேசியும் கூனியுமல்லாது கொடியார் யாருளர், நகர்-103
கைகேசியையுங் கண்டு கொண்டே நாட்டேயுறைவேன் என்றால்என் தன்மை நன்றென்று தசரதன் கூறுதல்: நகர்-64
கைகேசி வரத்தாலுயிரை மாள்வித்தாள்: நகர்-72
கைகேயி அருள்துறந்தவள்:மந்தரை-78: கைகேயி இரக்கமின்றி யிழித்துக் கூறல்: கைகேசி-30: கைகேயி இராமனை யேவியது: கைகேசி-107
கைகேயி சாரத்தியஞ்செயச் சம்பரனைத் தசரதன் வென்றது: மந்திர-21
கைகேயி சொல்லால் தசரதன் கொண்ட வருத்தம்: கைகேசி-11.15
கைகேயி தன்னையலங் கோலமாகச் செய்து கொள்ளுதல்:மந்தரை-85
கைகேயிமாத்திரம் வன்னெஞ்சளாதல்: கைகேசி-16
கைகேயியின் கபடமில்லா மறுமொழி: மந்தரை-46
கைகேயியின்கைதவம்அறியாய் போலுமெனல்: பள்ளி-96
கைகேயியின் கொடுமை,நகர்-44 49:கைகேயியின் செயலைப் பாரோர் கொள்ளார், பள்ளி-83
கைகேயியின் மனம்கோசலையறிவை யொத்தல், மந்தரை-51
கைகேயியினிடம்இராமனைஉன் புதல்வனெனல், நகர்-42
கைகேயியி னிரக்கமின்மை இராமன் பரக்குந் தொல்புகழ், மந்தரை-78
கைகேயியினுவகை இராமபட்டாபிஷேகத்தில் மிகுதியெனல், கைகேசி-97
கைகேயியே காடுசெல்லுமாறு இராமனைச் சொன்னாள், ந-36
கைகேயியைக்கண்ட இராமன். X தாயைக்கண்ட ஆன்கன்று, கைகேசி-104
கைகேயியைக் கொல்லாமைக்குக் காரணம், ஆறுசெல்-55
கைகேயியைத் தேவியாகக்கொண்டேனலே னென்னுதல், நகர்-48
கைகேயி வனமேகென்றுசொல்லத் தானேவருதல்,கைகேசி-103
கைகேயி வாளா பழிபூண்டாள், பள்ளி-85
கைஞ்ஞிறை நிமிர்கண், வனம்-6
கைத்தசொல், தைல-73
கைத்தலத்து இடருறுவாரை யெடுத்தல், நகர்-15
கைதர, மந்திர-17: ஆறுசெ-13
கைதவம், பள்ளி-96
கைதுடைத்து-கைவிட்டு:ந-160
கைதொழுது, மந்திர-1?, 53, கங்கை-26
கைநீட்டுதல், வனம்-47
கைம் மயில், சித்திர-29
கைம் மலை, ஆறுசெல்-47
கைம்மறித்தல், நகர்-137
கைம்மாறு-பிரதியுபகாரம்: கைகேசி-89
கையடை-அடைக்கலப்பொருள் மந்திர-87
கையணை, தைல-16

கையார்கணை, நகர்-83
கையால் இருபதமேற்றல், பள்ளி-113
கையானிலந்தடவுதல்,நகர்-108
கையைக் கையினெரித்தல்,நகர் -11
கையொடு கைகள் புடைத்தல், கைகேசி,23
கைவிடுதல்-பெருக்குதல்,"கண்ணினீர்க்கடல்கைவிட"நக-229
கொங்கு, குகப்-25
கொங்கை × அருப்பேந்திய கலசத்துணை, கங்கை-6
கொட்டுதல்-வாச்சியம் முழக்குதல், மந்தரை-25
கொடி × பாயினினம், குகப்-58
கொடிஇடைக்குநாணித் துவளுதல், வனம்-16
கொடிச்சி-குறிஞ்சி நிலப்பெண், சித்திர-22
கொடிச்சியர், சித்திர-12
கொடிச்சியரெடுத்த குறிஞ்சி, சித்திர-24
கொடிஞ்சு, குகப்-51
கொடிநுடங்குதலின்வருணனை, ஆறுசெல்-30
கொடி நெருங்குதல், பள்ளி-10
கொடி மழைச்சீத நீர்கொடு செல்லுதல், ஆறுசெல்-30
கொடி முதற்றூறு நீங்கியகுன்று × சாந்து முதலியவற்றைப் பெருத ஆடவர்தோள்: ஆறுசெல்-38
கொடியவர் குலங்கள் வேரறநொடிகிலர், பள்ளி-92
கொடியவள்செய்ததீயசெய்கை, பள்ளி-117
கொடிய வெங்கோபத்தாற்கொதித்த கோளரி, பள்ளி-70
கொடும்புணர்ப்பு, பள்ளி-71
கொடுமை, மந்திர-21, ஆறு-15
கொண்கன்-கணவன்,கைகே68
கொண்டல்-மேகம், திரு-138X இராமன், மந்-53, ஆறு-28
கொண்டு-அசை, நகர்-1, ஆறுசெல்-56, பள்ளி-34
கொணர்தல், சித்திர-29
கொப்பூழ் × குமிழி: தைல-53
கொம்பர்-பூஞ்செடி :வன-11, 14
கொம்பர்கள் இடைக்கு நாணித்துவளுதல், வனம்-16
கொம்பர் நதிநீரிற் றேய்வன × துறையாடும் முகிழிள முலையார்: வனம்-11
கொம்பனைரெரிமூழ்குதல்,பள்ளி -140
கொம்பினுடங்குதல், திருவ-10
கொம்மை நன்னிதிக்குவையின் வைகிவாழ் நிலத்தரசு,திருவ -110
கொம்மை வெம்முலை,பள்-119
கொய்குலாமலர், வனம்-29
கொய்யுநகர், பள்ளி-20
கொல்லி-அரிவாள்:சித்திர-13
கொவ்வைவாய், திருவடி-13
கொழுஞ்சுடர், சித்திர-3
கொழுநரோடுடுதல், சித்திர-20
கொழுநன், நகர்-44
கொள்கை-கருத்து, எண்ணம். தன்மை, திருவடி-10, கங்-16 ஆறு-3
கொள்ளக்குறையாநிதியம், நகர் -62
கொள்ளை-மிகுதி, மந்தரை-29
கொள்ளைமாக்கள் × வயிரியர்: பள்ளி-83
கொற்கொள்வேல்,சித்திர-17
கொற்றத்தார், குகப்-65
கொற்றம்-அரசர்க் குரியது:பள்ளி-126
கொற்றமங்கலம்,பள்ளி-26
கொற்றமண்கணைக் குமுறமான மேற்றுதல், பள்ளி-126
கொற்றவர்-வீரர்: பள்ளி-13
கொற்றவன்றவஞ்செயுநாள் அருமை நோன்புகளாற்றுதல், நகர்-21
கொற்றவனேவியது நீஇயென நினைத்தல், மந்திர-72
கொற்றவெண்குடையான், மந்திர-73
கொன்பெற்றவேல், திருவடி-61

கொன்றைக்குழல்,வனம்-34
கொன்றைப்போது பொன்மாலை மானும், வனம்-3
கொன்றையில்துயிலும் கோபம் Xபொன்றிணிமாலையின்மணி, வனம்-3
கோ, நகர்-41, கோக்கள்வைகு முற்றத்தான், குகப்-65
கோகிலஞ்செற்றதன்ன குதலை, நகர்-234
கோங்குமலர் x பொற்றகடு: அம் மலரிற்படிந்த வண்டு x பொற் றகட்டி லழுத்தின நீலம்: வனம்- 12
கோசலநாட்டின்மாறுபட்ட நிலை, பள்ளி-19-27
கோசலம், பள்ளி-18
கோசலை-கோசலதேசம்:'தண்டலைக்கோசலை', நகர்-185,கௌசல்யாதேவி: குகப்-65: கோசலை அரசன் பார்கிடக்கக்கண்டுவிழுதல்: நகர்-30: கோசலைக்குஎற்கெனவே யேற்பட்ட பெருவாழ்வு:—கணவன்-மன்னர் மன்னன்: பரதன் புதல்வன்:மந்தரை- 49:கோசலைக்கு மங்கையர் நால்வர் பட்டாபிஷேகச்செய்தியைத் தெரிவிக்கச் செல்லல், மந்திர-89: கோசலை .. கணவன் றிறத்து உலகஞ் சொல்லும் பழிக்குச் சோர்தல், நகர்-52: கோசலை கானிடைத் தவனிலாவ் கைகாப்பெனென்றேகுதல், நகர்-28:கோசலை குலம் பொறை கற்பு சுமந்தவள்: பள்ளி-95: கோசலை கோயில், நகர்-1 கோசலை சுற்றத்தாரொடு தேவர்தொழ நின்றவள்,குகப்-65:கோசலைகுகனையும்பரதனையுந்தேற்றுதல், கு-67;கோசலைமகனைக் குறித்து வருந்துகையில் துணைவனை நீ எம்மைவிட்டுச் செல்லலாமோவெனல்,நகர்-69:கோசலை மதியினல் வாழ்ந்தாள்,மங்-48 கோசலை மன்னவன் வாசகத்தைக்கேட்டுவருந்துதல்:நக-9 கோசலைமன்னவனைத்தேற்றுதல், நகர்-70:கோசலை மன்னனது மெய்ம்முதலியவற்றைத் தைவந்திடுதல்,நகர்-71: கோசலைமன்னனிடத்து மகன்மேலன்பையொழிகவெனல்,நகர்-53: கோசலைமூர்ச்சித்துக் கிடக்கு மரசனை நோக்கிப் புலம்பல், நகர்-41-54: கோசலையாமன்னம்,நகர்-54:கோசலையின் துயர்நிலை, நகர்-11-12:கோசலையுறுதி மறந்திலள், மங்-56
கோசிகனென்னும் முனிவரன், நகர்-23
கோட்டிமாக்கள், பள்ளி-31
கோட்டுதல்-அணியப்பெறுதல், ஆறுசெல்-37
கோடகம்-புதுமை, குதிரை, பேரொலி: திருவடி-33
கோடல், மந்திர-27
கோடி, மந்திர-65
கோடிமணி, கைகேசி-96
கோடிமேலு நிதியம், பள்ளி-6
கோடுகள் x கொங்கை, குகப்-53
கோத்தாய், மந்திர-1
கோதறுகுணம், ஆறுசெல்-5
கோதானம் முதலியன கௌசலை புரிதல், மந்திர-97,98
கோதில் செல்வம், திருவடி-13
கோதை-மாலை, உடும்புத் தோலாற் செய்த கையுறை,நகர்-238, வனம்-3 நாண்: ஆறுசெல்-30-47
கோதை புடைபெயர்தல், கண் சிவத்தல், கலஞ்சிந்துதல்,நகர்-98
கோதையர்-மகளிர்: பள்ளி-11
கோப்ப-நிறைய:கைகேசி-6
கோபக்குறி, குகப்-7
கோபத்துஇனம்இன்றுயில்வதிவன, வனம்-3 கோபம் x மணி
கோபம்மணிநிறத்தன, வன-45:
கோமகன்- தசரதனுமாம்:ஆறுசெல்-42

கோமலரோன்-பிரமன்: திரு-69
கோமுடிசூடுஞ் செய்தி சொல்லிய கூனிக்குக் கைகேயி மணிமாலையீதல், மந்தரை-52
கோமுறை, திருவடி-134
கோயில்-அரண்மனை: தைல-36 பள்ளி-1
கோரம்-வுட்டில்,மந்திர-27
கோல்-அன்பு: சித்திர-45:ஆறுசெல்-50
கோல்கொள்ளுதல் - தேர்ப்பாகு செய்தல்:மந்திர-21
கோலத்தின்றுறை,ஆறு-39
கோலம்-அழகு,வடிவு:கைகேசி-102, ஆறுசெல்-30
கோலமங்கையர், வனம்-44
கோலமழித்தல் - அலங்காரத்தைக் களைதல்:சித்திர-21
கோலில்துழாவிய நெடுநர்வாய் × காலுடை நெடுஞெண்டு, கங்கை-66
கோலுதல் - முயன்று செய்தல், சித்திர-45,வளைத்தல்: கருதுதல், வனம்-4
கோலைக் கொண்டுங் குற்றமகற்றிக் குறிகொண்டார், கை-25
கோலையுமிழ்சிலை, சித்திர-45
கோவைமுத்து, ஆறுசெல்-37
கோழிகூவுதலின் வருணனை, கைகேசி-47
கோள்-புத்திவலிமை, மந்திர-9, யமன், நகர்-106: இடையீறு, நகர்-135: மாறுபாடான எண்ணம், பள்ளி-78: பிடிக்கப்படுதல், பள்ளி-97. தீமை,பள்ளி-102: சுமத்தல், கங்கை-57: மறைக்கை, வனம்-17: வலிமை, திருவடி-25
கோளரி, திருவடி-67
கோளிரும்படை, திருவடி-25
கோளுமைம்பொறி, மந்தரை-14
கோளுறுமடங்கல் × பரதன்:பள்ளி-97
கோற்றுறத்தல், மந்திர-1
கோன்முறையூட்டுதல்,தைல47
கௌதமன் இந்திரனைச் சபித்தது,தைல-6
சக்கரத்தவன் யோகில் தமியனுதல், சக்கரத்தவன்-திருமால்; மந்திர-5
சக்கரம், சித்திர-41
சக்கரவாளம்,பளிங்குச்சுவர் இருளைக் கிறலால் எப்போதும் பிரிந்து தளராமை, மந்த-35
சகடம், கைகேசி-109
சகரர், நகர்-25
சகுந்தம்-பறவை: சித்திர-48
சங்கம், வனம்-81
சங்கம் முரலுதல், பள்ளி-9
சங்கார்த்திட, மந்திர-54
சங்கை-குற்றம்; கைகேசி-65
சங்கை தீர்தல், பள்ளி-141
சடங்கு, திருவடி-1
சடை, திருவடி-2
சடைக்கற்றை, கங்கை-18, 21
சடைகொள் சென்னியர்,சித்-35
சடைமா மகுடம் புனைதல், நகர்-57
சத்திரம்-குடை: கைகேசி-95
சதமகற்கு அரசளித்த வாழியான்-தசரதன்: திருவடி-63
சதுரங்கசேனை செல்லுதலின் வருணனை, ஆறுசெல்-22
சந்தங் கமழுந்தோள்; நகர்-45
சந்தம்-சந்தனம், மணம்,அழகு; நகர்-82
சந்தம்முதலியவற்றைவறியோர்க்கெனவழங்கென நிறைத்தல், கைகேசி-93
சந்தனஞ் செறிந்த மலை-சித்திரகூடம், சித்திர-1
சந்திரற்குவமை வெண்குடை; மந்திர-6
சந்திரனையவிமானம், தை-61
சந்திரோதயத்தைக்கண்டகடல் × இராமனை யழைத்து வரப் புறப்படுமாறு அறைந்த பறையோசை கேட்ட நகர்; ஆறுசெல்-24
சந்திரோதய வருணனை, தைல-49, 50

சப்தஞ் செய்கையில் அறம்நடுங்கும், பள்ளி-96
சம்பகநறும்பொழில், தைல-15
சம்பரன், மந்தரை-81, பள்-53, திருவடி-63
சம்பரனையமர்வென்ருய்,தை-68
சமைத்தல் -இயற்றுதல்: மந்தரை-24: அமைத்தல்,மந்த-15
சரணம், நகர்-89
சரதம்- திண்ணம்: மந்தரை-57, திருவடி-27, 96
சரந்தாழ்வில், கைகேசி-34
சரயு, பள்ளி-130
சரிதல்-கீழேசிந்துதல்: மந்தி-59
சருமன் - தோலையுடையவன்:வனம்-21
சல போசனன், நகர்-79
சலம்பிறிதுறுதல்; பள்ளி-95
சலியா நிலை, நகர்-63
சன்னத்தன்-ஆயத்தமானவன், போர்க்கவசம் பூண்டவன்: நகர்-126
சனகன்பூவை, திருவடி-92 சனகன் மாமடமயில், சித்திர-1
சனகன்மையல், நகர்-60
சனகி, மந்திர-42, மந்தரை-88, வனம்-39
சனகி பூமிதேவி சீதேவி முதலியோரினும் நல்லள்:மந்திர-42
சாகலாவுயிர், நகர்-19
சாடுதல்-மோதியழித்தல்:குக22
சாதகர், திருவடி-35
சாதுகை-நல்லொழுக்கம்:சாதுத்துவமுமாம்: கைகேசி-66
சாந்தம்,நகர்-184;ஆறுசெ-47
சாந்துகொடு அப்பினுற்போல் வாசகத்தாற் குளிர்தல், திருவடி-5
சாபத்தால் தசரதன் மகிழ்தல்: நகர்-90
சாமகீதம், கைகேசி-60
சாய்-பெருமை, கைகேசி-53
சாயல்-வடிவொப்புமை:வனம்-4
சார்தல்-வந்துசேர்தல்: கங்-44
சார்பு-இடம்:பள்ளி-53
சாரல்-மலைத்தாழ்வரை;சித்தி-2
சாரைப்பர்ம்பின் தலையஆம்பல், தைல-51
சால, மந்திர-64
சாலி, பள்ளி-21
சாலை-பர்ணசாலை: சித்திர-45, திருவடி-6, × மாயநீங்கிய சிந்தனை, மாமறை, பாற்கடல், வைகுந்தம்: சித்திர-51
சாளரம், நகர்-200
சாற்றுதல்-பறையறைவித்தல், மந்தரை-24, 25
சான்றவர்குழாம், திருவடி-89
சான்றவர்குழு-மந்திரிமார் முதலியோர்: திருவடி-137
சான்று, பள்ளி-86
சான்றெனநின்ற நீ, நகர்-169
சானகி, திருவடி-82, நகர்-64
சிக்கற, திருவடி-118
சிக்கு, சித்திர-32
சிகையிழத்தல், பள்ளி-25
சிங்கக்குருளைக்கிடுஊனை நாயின் குட்டிக்கிடுதல் × இராமனுக்கு உரிய இராச்சியத்தைப் பரதனுக்குத் தருதல்: ந-117
சிங்கவேறனையவீரன்,கங்கை-44
சித்தந் திகைத்தல், நகர்-22
சித்திரகூடத்துஅருவியில்மணியோடு அரம்பையரின் கற்பக மலரும் இழியும், சித்திர-21: சித்திரகூடந் தேவருங் கைதொழுவது,வனம்-33:சித்திரகூடம், கங்கை-68, வனம்-47, திருவடி-24
சித்திரச்சுவர் தீட்டியசேனைப்பதி × பரதனுடன் சென்ற சேனை- ஆறுசெல்-49
சித்திரமுடி, மந்திர-75
சிதர்ந்து சிதறுதல்-நாற்புறமும் சிந்துதல், பள்ளி-20
சிதைவித்து-கெடுத்து:நகர்-127
சிதைவில் செய்கை,திருவடி-73
சிந்தனை-எண்ணம்; ஆறு-11, கவலை, குகப்-35
சிந்தனை யுணர்கிற்பான்-குகன், கங்கை-64
சிந்தித்தல், சித்திர-53

சிந்து, ஆறுசெல்-32
சிந்துதல்-கொழித்தல், குகப்-59
சிந்தைகுறைதல், திருவடி-93
சிந்தை தளர்வுற்றயர்தல், ந-90
சிந்தைதெளிவி, நகர்-93
சிந்தைபுரண்டு பொங்கிய உவமை, மந்திர-34
சிந்தையில் செறி திண்மை, கைகேசி-57
சிந்தையொத்தல், மந்திர-78
சிபிச்சக்கரவர்த்தி பிரதிஜ்ஞை தவருமல் உடலையறுத் தீந்தது, கைகேசி-43
சிரித்தபங்கய மொத்த, கைகேசி-30, சிரித்தல்-மலர்தல்.
சிருங்கிபேரம், கங்கை-36
சிருங்கிபேரியர்கோன், குகப்-47
சில்பகல், பள்ளி-113
சில-இரண்டு: மந்திர-59
சிலம்பிநூல், சித்திர-32
சிலம்பிற் சிலம்பும்புள், கை-48
சிலிர்த்தல், மந்தரை-27
சிலை-வில், நகர்-74, சித்திர-13 வில்செய்ய உதவும் ஒருமரம்: பள்ளி-50
சிலைக்குரிசில், மந்திர-52
சிலைக்குன்றவர், சித்திர-52
சிலைபூணுங்கை, கங்கை-61
சிலையதனினிற்றல், கங்கை-53
சிவந்தவாய்ச்சீதை, மந்தரை-55
சிவப்புறு மலர் - செந்தாமரை மலர்: மந்திர-32
சிவல், பள்ளி-14
சிவன்சேர் வெள்ளிக் குன்று, குகப்-45
சிவிகை, பள்ளி-35, குகப்-72
சிற்றவை, கைகேசி-81, நகர்-124
சிறந்தவர்-மேம்பட்டவர், மந்திர-43
சிறிஞர் × அறிஞர்: ஆறு-45
சிறியதாய், மந்திர-1
சிறுகட்கூளி, திருவடி-35
சிறுகுறுநகை × தளவு; வனம்-9
சிறுதொழில், பள்ளி-108
சிறுமான்கன்று நீர்நுகர்காளிந்தி, வனம்-34
சிறுவண்டுகள் முற்றின முகையிற் குடைந்து செல்லாது மலர்ந்த மலரிற் படிதல், வ-12
சிறுவர் செவ்வியர் அறத்துறை திறம்பலர், மந்தரை-47
சிறுவன்-புத்திரன், நகர்-113
சிறுவனுகியேயவதனுதல், பள்ளி-137
சிறுவிலை-க்ஷாமகாலம்: தல-53 பள்ளி-112
சிறை-சிறகு, காவற்சாலை: மந்திர-24, 64, குகப்-71
சிறைகோலி - சிறகைப் பிரித்து விரித்து, சித்திர-31
சிறைதுள்ளிமீதெழுபுள், கை-48
சிறைதுறத்தல், மந்திர-64
சிறைமாவண்டு, வனம்-13
சிறையான கரம், கைகேசி-47
சிறையிழந்த வன்னம் × இராமனையல்லது புதல்வரைப்பெருத்தேவியர்: நகர்-181
சிறையுடையன அம்புகள், திருவடி-38
சின்ன-சிறிய: அல்லதுசின்னம்-கிழிக்கப்பட்ட: நகர்-195
சின்னந்தருமலர், கங்கை-7
சின்னபின்னஞ் செய்தல், ஆறுசெல்-55
சின்னமலர் அளகநன்னுதலப்புதல், வனம்-14
சினக்குறும்பு, பள்ளி-49
சினச்சீற்றம், திருவடி-3
சினத்தால் முகஞ்சிவத்தல், திருவடி-23
சினத்தின்குறிகள், பள்ளி-66,69
சினயானை, மந்திர, 4
சினை-கிளை: வனம்-18, 38
சீதக்கார், வனம்-1
சீதப்பணிநீர், நகர்-39
சீதை, மந்திர-61, நகர்-107, 151, கங்கை-46
சீதை கங்கையில் சூழ்கிவெழுதலின் வருணனை, கங்-24
சீதை கொண்கன், மந்திர-61
சீதைதந்தை உந்தை வாழ்வினையொழிப்பான், மந்தரை-74

சீதை நின்கேள், கங்கை-73
சீதை பெண்மை யென்னு முடலுக்கு உயிர், சித்திர-14
சீதைமணவாளன்றன்னோடு காடு புகுதல் அன்றேலெரி புகுதல், நகர்-107
சீதையாங்கொடி, ஆறுசெல்-28
சீதையாந்திருமகள்மணம்மந்-31
சீதையின் கையைப் பற்றிக்கொண்டு இராமன் கங்கையிலாடுதல், கங்கை 16
சீதையுடன் இராமன் வருதல் × மின்னோடு மேகம்வருதல், கங்கை 4
சீயந்தாக்கிய யானையின் முத்து உதிர்த்துக் கிடப்பவை × குங்குமக் குழம்பில் வீழ்ந்த முத்தாரத்தின்முத்து: சித்திர-6
சீர்த்தி-மிகுபுகழ்:நகர்-132,கு-32
சீரங்கொடுத்தவள் - கைகேயி : குகப்-20
சீரியவல்லன செப்பல்,தைல-46
சீரை சாத்துதல், நகர் - 153, ஆறுசெல்-52
சீரையின் பொலிவு, நகர்-163
சீலம், மந்திர-10, மந்தரை-19
சீலமன்றியும் செய்தவம் வேறுளதோ, கைகேசி-91வனம்-44
சீற்றக்கனல் × மின்: நகர்-126
சீற்றம், நகர்-129
சீற்றம் " நீவனம்பேசுமிப்போதன்றியாண்டுஅடுப்பது,ந-130
சீற்றமின்றித் தீயெழ நோக்குதல், கங்கை-35
சீற்றமெடுத்தல், குகப்-6
சுகம் துன்புளதானல் தான்உளது கங்கை-74
சுட்டுதல்-ஆராய்ந்தறிதல்; தைல-81
சுடர், வனம்-12
சுடர்க்கணை, திருவடி-32
சுடர்தருதல்-சுட்டுதல்,சித்தி- 2 குகப்-40
சுடருறு வடிவேல், கங்கை-75
சுடுகணை, கங்கை-37
சுடுதல்-வருத்துதல்; திருவடி41
சுண்டுதல் - இன்றிப்போதல்: தைல-51
சுண்ணம், வனம்-15
சுண்ணம் மலர்சாந்து கனகங்களைத் தூவுதல், கைகேசி-85
சுணங்கு-தேமல்: வனம்-15
சுந்தரக்குரிசில், ஆறுசெல்-2
சுந்தரவரிவிலான்-பரதன்;குக47
சும்மை-கூட்டம்:கைகேசி-68
சுமந்திரப்பெயர்,ஆறுசெல்-3
சுமந்திரன்,மந்திர-47,50, 67, 74 கைகேசி-78,தைல-56,ஆறு4 குகப்-47, திருவடி-89: சுமந்திரன்குகனைப் பரதனுக்குத் தெரிவித்தல், குகப்-25: சுமந்திரன் தான் தாயின் விதியினிற்கொடுமை மிக்கவனென்னல், தைல-20: சுமந்திரன் மந்திரி,தைல-18:சுமந்திரனிடத்துத் தந்தை முதலியோரிடஞ் சொல்லுமாறு இராமன் கூறுவான், தைல-33
சுமித்திரை இலட்சுமணனுக்கு உபதேசித்தது,நகர்- 151,152
சுமித்திரையோடும் நேமியூரன் மேவிடம் போதல், மந்திர-94
சுரத்தின் வருணனை, வனம்-38
சுரிகை, நகர்-178, பள்ளி-13 சித்திர-49
சுருதி-இசை, கங்கை-5:வேதம், கங்கை9:சுருதிகற்றுயர் தோமிலர், கங்கை-9: சுருதிநூல் விடாவிறைவர், திருவடி-105: சுருதிபோற்சுடர்மரகதம், சித்திர-3: சுருதியன்ன மந்திரச் சுற்றம், மந்திர-73
சுரும்பு,குகப்-2
சுரோசனன், நகர்-79
சுவடு - அடையாளம்:தேர்ச்சுவடு, தைல-81
சுவர், சித்திர-47, குகப்-51
சுவல்-பிடரி: குகப்-51 [61
சுவை-இனியபண்டம்; கங்கை-
சுவையமுது-சுவைக்கும் அமுது கங்கை-5
சுழி-வஞ்சனை: பள்ளி-74

சுழிக்கும்வினை, நகர்-49
சுழித்தல் - சுழிக்கப்படுதல்:சித்திர-21
சுழிபடுதல்- சுழி பொருந்துதல்: கங்கை-24
சுற்றத்துளார், பள்ளி-4
சுற்றந் தும்பிக்குழாத்திற்சுற்றுதல்,கங்கை-54
சுற்றம், கங்கை-37
சுற்றுார் மணிவடிவாள்,நகர்-118
சுற்றுதல்-சூழ்ந்துவருதல்:ப-13
சுற்றுறப்போக்குதல்,சித்தி-47
சூட்டல், ஆறுசெல்-17
சூடகம், குகப்-53
சூடினகரம்,பள்ளி-66
சூடுதல்-பெறுதல்:மந்திர-14
சூதப்பசுந்தேறல், பள்ளி-21
சூதுமுதலிய துயர், மந்தரை-12
சூரர் அறந்துறப்பிலர், தை-30
சூரமகளிர், சித்திர-23
சூரியகுலத்தரசர் வசிஷ்டனருளாற் புகழுடன் அரசுநடத்தி இருவினை முடித்தல்,மந்தி-46
சூரியகுலத்தவர் அயன்முதலோரும்ஏத்தும்புகழினர்,ஆறு-10
சூரியகுலத்து வேந்தர் கடைமுறை மக்கள்தாங்க உய்ந்துபோதல்,,மந்திர-66; சூரியகுலநாயகன்-நாராயணன், மந்-69: சூரியன் × மகுடம்: கைகேசி-102: சூரியன் தன்னுதயத்தால் பிறப்பையும் அத்தமனத்தால் இறப்பையும்உணர்த்தல், கங்கை-55: சூரியன் துகளிலழுந்துதல், திருவடி - 21: சூரியன்போல விளங்கும் ஆபரணம், கங்கை-9:சூரியன்,வெம்மை துகளா லாறுதல்:திருவடி-21: சூரியனைநோக்கித்தாமரை மலர்தல், கங்கை-56
சூரியாத்தமனவருணனை, தைல-3, திருவடி-94
சூரியோதயவருணனை, கைகேசி-61, தைல-79
சூல் - கருப்பம், பள்ளி-37, உட்குடைவு: கங்கை-32
சூலிளம்பிடி, சித்திர-10
சூலுதல்-குடைதல்: நகர்-178
சூழ்ச்சி-தந்திரம்; ஆலோசனைதிறம்: மந்திர-12,மந்தரை-77
சூழ்ச்சியினிருக்கை-மந்திராலோசனைச்சபை, மந்திர-4
சூழ்தல்-ஆலோசித்தல்:நகர்-44
சூழமைந்தசுரும்பு, பள்ளி-34
சூழல்-இடம்: கைகேசி-103
சூழி-முகபடாம்: திருவடி-36
சூளுறுகட்டுரை, பள்ளி-97
சூறைபடுதல்-அலைபடுதல்: குகப்-20
சூறையாடுதல், நகர்-202
செக்கர் வருணனை, சித்திர-41
செகுத்தல்-அழித்தல்;மந்தி-79
செங்கணன்-இராமன்: திரு-125
செங்கதிர்ச் செல்வற்கும்வீரனுக்குஞ் சிலேடை, கங்கை-49
செங்கழுநீர் குவிதல், தைல-51
செங்கனிவாய், நகர்-101
செங்கான் மடவன்னம், கங்-8
செங்குங்குமம், சித்திர-25
செங்கை, நகர்-4
செங்கைபற்றுதல், கங்கை-16
செங்கோனெறி, திருவடி - 66
செஞ்சடைத்தவர், திருவடி-95
செஞ்செவே, சித்திர-20,கங்-56, ஆறுசெல்-12
செடி-மரம், திருவடி-22
செண்டியங்கு பரி, பள்ளி-11
செந்தழல் புரிசெல்வன்,வன-22
செந்தாமரைத் தடங்கட் செவ்வியருளுேக்கம், நகர்-114
செந்தேன், சித்திர-10
செந்நெலங்கழனி, பள்ளி-116
செம்மல், கைகேசி-89: திரு-29
செம்மல்தாதையிற் சிலவர் மூந்தினர், நகர்-174
செம்மாமயிற்கோசலை, நகர்-91
செம்முகக்கார்-யானை: ஆறுசெல்-22
செம்மை-நேர்மை: மந்திர-11: முறைமை, மந்திர-26: நடுவுநிலைமை, மந்திர-87:செப்பம், திருவடி-110

செம்மைநன்மனத்தண்ணல்-பரதன்: பள்ளி-119
செய்கை, மந்திர-10, ஒழுக்கம்: மந்திர-16
செய்தக்கது, சித்திர-56
செய் புனல் மறத்தல், நகர்-272
செய்யதாமரைத்தாள், கங்-25
செய்யபாதம் - செந்நிறத் திருவடி: சித்திர-52
செய்யாளும் நிலமாதும் உன்னைப் பிரிந்து உய்யார்,நகர்-65
செய்யான் - நேர்மையானவன், செந்நிறமுடையவன்: நகர்-58
செய்வது-வியங்கோள்,மந்தி-50
செயல்-அழகு: சித்திர-49
செயிர்-குற்றம்: மந்தரை-64
செருக்களத்திறத்தல் துறத்தல் இரண்டில் ஒன்று மூத்த அரசர்க்கு உரியது, மங்-30
செருக்கு, பள்ளி-63
செருந்திமலரின்மீது வண்டு மொய்க்க இடையே அசோகு தோன்றுதல் × பொன்னைப் பொதியவைக்கும் கரிகளினிடையே நெருப்புச் சுவாலை தோன்றுதல்: வனம்-8
செருப்பு, கங்கை-29
செருமுகத்துத் தெவ்வருக் கொல்கினன், பள்ளி-107
செருவலிவீரன், கங்கை-49
செல்கதி-இராமன்: கங்கை-10
செல்வத்திற்கு வரம்புண்டு,சித்திர-57 செல்வம்-பயன்: தைல-69, செல்வம் நீ பிடியென்றுள், திருவடி-23, செல்வம் முதலியன விட்டவர், மங்-22: செல்வம் வந்தியைகவென்ன இராமனிடம் குணங்கள் வைகும், மந்திர-88
செல்வன்-இராமன்: தைல - 21, வனம்-29
செல்வன-ஜங்கமம்: ஆறுசெ-9
செலவு-செல்வம்; நகர்-152
செல்வு, சித்திர-9
செவ்வரிபரந்தகண் × குருதிவாள், சித்திர-3
செவ்வழித்தன்று, திருவடி-130
செவ்வழியுருட்டுதல், பள்ளி-51
செவ்வழியுள்ளத்தண்ணல், குகப்-38
செவ்வாய்ப்பைங்கிளி, வனம்-5
செவ்வி-அழகு; நகர்-114
செவ்வியகுமரர், நகர்-162
செவ்வியர்-சுகமாக இருக்கின்றனர்: மந்தரை-46
செவிசுட, நகர்-224
செவிப்புல நுகர்வதோர் தெய்வத்தேன் இராமன்முடி கவிப்பானென்பது, ஆறுசெல்-23
செவியிற் சார்தல், நகர்-96
செறிதல்-நெருங்குதல்; கங்கை-21, 33; சித்திர-15
செறிபுனல், கங்கை-71
செறியிதழின்சோகம், வனம்-8
செறு-இடம், வயல்: நகர்-235
செறுதல்-அழித்தல்: மந்த-75
செறுநர், பள்ளி-113
செறும்பு × வன்மயிர்:கங்கை-33
சென்றதேர், தைல-2
சென்னிமண்ணுறவணங்குதல், கைகேசி-104
சென்னியிற் கொள்ளுதல், திருவடி-128
சென்னெறி, கங்கை-68
சேடகம்-சிறப்பு,திரட்சி:கைகே-57
சேடியர்-தோழிமார்: திருவடி-13
சேண்-அகலம், நகர்-130
சேணூர்மார்பு, நகர்-66
சேணுயர் கருமம், திருவடி-47
சேணுலாவியநாள், கைகேசி-46
சேணுறுநெறி, கங்கை-77
சேணெறி - மிக்கதூரம், சித்தி-52
சேதாம்பல், நகர்-101
சேதித்தல்-துணித்தல்,மந்த-67
சேந்தகண்ணநீர், திருவடி-90
சேந்தகை,திருவடி-78
சேந்தொளிவிரிதல்,கங்கை-67
சேமம் - காவலிடம்,காவல்: கைகேசி-49; தைல-48
சேய்-புதல்வன்; கைகேசி-10

சேய் வனமாள மாய்ந்து வானுள் வேனெனல்; கைகேசி-44
சேயன், தைல-60
சேயொளி, கைகேசி-59
சேரை-சாரை: தைல-51
சேல்×விழி: கங்கை-21
சேல்பாய மலர்வாய்ப் படிந்திருந் தவண்டு மேலெழுதல், கங்கை-8, சேலாகியமாமுதல்வன், நகர்-78: சேலுடைநீர், கங்-66
சேவகம்-வீரம்: மந்திர-79: யானைக் கூட்டமுமாம்: நித்திரை, தைல-12
சேவகன்-வீரன், மந்திர-79
சேவடிக்கமலப்பூ, குகப்-34
சேவடியிற்பூட்டியகை, குகப்-34
சேற்றடங்கட்டிரு, பள்ளி-37
சேற்றிளமரைமலர், ஆறுசெல்-29
சேறல், திருவடி-141
சேதிரண்டணையகதி நாவாய்கட் குள்ளமை, குகப்-52
சேனுபதி-சுமந்திரன், தைல-78
சேனை, கங்கை-72, சேனை கடலிலும் மிக்கது, ஆறுசெல்-43 சேனை கமலத்தோன் கண்ணினும் மனத்தினும் நெடிது, ஆறுசெல் - 43: சேனைமிகுதியின் வருணனை, ஆறுசெல் - 36, சேனையறுபதினுயிரமக்குரோணி, குகப்-62, சேனையாம் வேலை, குகப்-4, சேனையில்துயரால் வாச்சியமெதுவும் ஒலியாமை, ஆறுசெல்-38, சேனையிற்செல்வச்சிறப்பும் ஆடவர் மகளிர் கூடிக் களித்தலுமில்லாமை, ஆறுசெல்-42: சேனையுமாருயிருங் கொடுபோதல், குகப்-17, சேனையைத் துகளினேக்குதல், குகப்-7. சேனையை யக்கரையிலிறக்கி வறியன வணுகுநாவாய் × நீரைச் சொரிந்து உவரிக்குமீளும் மழை: குகப்-57, சேனைவெள்ளம், கங்கை-47
சொல்-புகழ்: திருவடி-61
சொல்லான்மலர்சூட்டுதல், க-14
சொல்லுஞ்சினமும் உணர்வொடு சோர்தல், திருவடி-51
சொல்லுஞ்சொல் வல்லான், நகர்-140
சொல்லெனு மமிழ்து, ஆறுசெல்-22: சொல்லெனுமின்னறவு, மந்திர-77
சொல்வகுத்தல், நகர்-87
சொற்பு-சொல்; நகர்-16
சொற்பொய்ம்மாணுமற்குப் பொன்றேற தீர்தல், நகர்-43
சொற்றுறையறிபெருமையான், மந்திர-14
சொன்மரு மகரைப் பெற்றார் துயர்தீர்ந்தார், மந்திர-70
சோகந்தீர்ப்பவள், நகர்-29
சோகபங்கம், சித்திர-56
சோகவிடம், கைகேசி-11
சோதி, கங்கை-1
சோதிடவித்தகர், மந்தரை-33
சோதியாந்தன்மையிற் றுயிறல், திருவடி-120
சோர்வுபார்த்து அரசுவெளவுதல்பகைவர்செயல், திருவ-102
சோரி-இரத்தம்: கைகேசி-13× செக்கர்: சித்திர-41
சோலைகளுங் கிரிகளுஞ்சுண்ணமாதல், திருவடி-20
சோனைபடுதல் - இடைவிடாது பொழிதல்: குகப்-20.
சோனைவார்குழல், சித்திர-19
ஞாட்பு-போர்: வனம்-43
ஞாலநங்கை மறுத்துமொருவற்கு மணத்தின்பாலளல்லள், மந்திர-79
ஞாலமாளுதியென்று வனமேகெனல்: வனம்-26
ஞாலமூன்று, பள்ளி-86
ஞானியும் வருந்தல், நகர்-103
ஞிறை-நிறை, வனம்-6
ஞெண்டு, கங்கை-66
ஞெண்டும் இப்பியும் ஆகங்கணிவாளையும் வேயும் தம்வயிற்றிற்பிறந்த பொருளால் மாய்வதிலுவமை, தைல-66

தக்கன கன்னி, வனம்-28
தகர்தல்-உடைதல்: மந்தரை-86
தகவில வேடம், வனம்-24
தகவுடையோர் சிந்தையினுஞ் சென்னியினும்வீற்றிருக்குஞ் சீர்த்தியான், குகப்-32
தகுதியின்மையணி, நகர்-188
தகை-செய்தி, தைல-85; தன்மை, மந்திர - 17, வனம் - 17: பெருமைக் குணம், தைல-64
தகைதர, மந்திர-17
தகைமேவருகலம், ஆறுசெல்-34
தகைவு-தடுத்தல், நகர்-28
தசரதன் அசுவமேதம் இராசசூயஞ்செய்தவன், பள்ளி-54
தசரதன் குடைதவிர மற்றையோர் குடையுடன்கூடிய பரதன்சேனை × மீன் பூத்ததாகிலும் மதிநீங்கிய கங்குல்: ஆறுசெல்-35
தசரதன் கைகேயியைத் தாரமல்லளென்று துறத்தல், நகர்-50: தசரதன் கைகேயியை யிரத்தல், கைகேசி-26, 29
தசரதன் சாபம், நகர்-74, 88
தசரதன் தரணி தாங்கியது வசிட்டனருள் வழியின், மந்திர-45
தசரதன் துறவு தனக்கு இன்றியமையாததெனல், மந்திர-17-33
தசரதன்நரை இராவணன்தீமை வடிவெடுத்தாற்போலும், மந்திர-3
தசரதன் நேயத்தால் நெஞ்சும் உடலும் உகுபவன், நகர்-60
தசரதன்பட்ட வருத்தம், கைகேசி-21, 24
தசரதன் பரதனை மகவன்றெனல், நகர்-50
தசரதன் பழிக்குப் பின்வாங்கியவன், நகர்-41
தசரதன் புதல்வனையிழந்தபெற்றோரைத் தேற்றியது, நகர்-87
தசரதன் மகனிடத்துத் தான் அன்பினுற் கூறிய பட்டாபிஷேகத்தை மிகவுகப்பக் காரணம் என் எனல், மந்திர-81
தசரதன் மகனைக்குறித்துப்புலம்புதல், நகர்-55-66
தசரதன்மந்திரச்சபை சேர்தல், மந்திர-4
தசரதன் மாதரை இரவிகண்டனன், நகர்-185
தசரதன் மூர்ச்சித்துத்தெளிந்து பேசுதல், கைகேயி-31
தசரதன் வேள்விகள் யாவும்புரிந்த அண்ணல், மந்திர-37
தசரதனஞ்சிக்கைகேசியைவிளுதல், கைகேசி-5
தசரதனது குடைக்குச் சந்திரனும் உபமானமாகான், மந்-6
தசரதனவுணர் தேர்ப்பத்தும் வென்றவன், மந்திர-21
தசரதனிருக்க இராமனுள்வது முறையோவெனல், மந்த-69
தசரதனிறந்தது அறந்தனைவேரறுத்தருளைக் கொன்றதாகும், பள்ளி-48
தசரதனுக்கு மந்திரிகள் அறுபதினுயிரர், மந்திர-13
தசரதனுடலைக் கொண்டுசென்றபோது பலரும்பட்ட வருத்தம், பள்ளி-127, 128, 129, 130
தசரதனுயிர் இராமன், நகர்-47
தசரதனுயிரைக்கைகேயி யுண்டதன் காரணம், நகர்-48
தசரதனுயிரை மாய்ப்பது, இராமனது, வள்ளற்றனம், நகர்-62
தசரதனை நகரத்தவரும் தேசத்தவரும் இராமனைத் தேற்றிக்கொணர்வரென்று ஆற்றியது, தைல-24
தசும்புவேய்ந்தவ ரொத்தவர் சித்திர-36
தசைகவ்வுவன அம்புகள், திருவடி-38
தஞ்சம்-இரட்சகம்; நகர்-10 ஆறுசெல்-12: தாழ்வு: தைல-64
தஞ்செனவொதுங்கினேர், பள்ளி-109: தஞ்சு-சரணம்.
தட்டு, குகப்-51, திருவடி-33
தடஞ்செய் தேரினன், திருவடி-94

தடம்-மலையடி, நீர்நிலை-×வனம்-சித்திர-43, தாழ்வரை: சித்திர-4,5:
தடுக்கலாகலாத்துயரம், பள்ளி-135
தடுமாறுதல், கைகேசி-20
தண்டகம், தைல-81
தண்டலை-குளிர்ந்த இடம், சோலை: கங்கை-7,சித்திர-4;வயல், பள்ளி-1
தண்டாத செங்கோற்றசரதன்-நகர்-94
தண்டாவனம், நகர்-144
தண்டுளியருவிநீர், சித்திர-25
தண்டுறை, குகப்-31
தண்ணுமையொலி பாடலைத் தழுவுதல் × உடலையுயிர் தன்னுணர்வால் தழுவுதல், ப-16
தண்தங்கல்-குளிர்ச்சி தங்குதல்: ஆறுசெல்-37
தண்மை-இன்பம்: திருவடி-71
தணப்பு-நீங்குதல்: நகர்-174
தணிக்குறுபகை, பள்ளி-115
தணிதல்-மகிழ்தல், மந்தரை-83
தத்துவம்-மெய்ப்பொருள்: மந்தரை-22
ததைதல்-நெருங்குதல்:சித்தி-8
தந்தலையைத் தாம் துயர்மிகுதியிற் கொய்து உருட்டுதல். நகர்-178
தந்தவரத்தைத்தவிர் கெனலும் உரமன்றியறமோ, கைகே-34
தந்தி-ஆண்யானை: சித்திர-43
தந்திரத்தலைவர்-பள்ளி-128
தந்தியும்,கைகேசி-29
தந்தைசார்விடம், பள்ளி-39
தந்தைசொன்மிக்கமந்திரமில்லை, மந்திர-72
தந்தைதாயரே குரவர், திருவடி-107
தந்தைதுணை-சுமந்திரன்:குகப்-27
தந்தையர்-மூதாதையர்: மந்திர-69
தந்தையாமென மாதவத்தோனைத் தாழ்தல், திருவடி-1
தந்தையின் கட்டளையை என்ன விளைந்தாலும் மறுத்தலாகாது, நகர்-18
தந்தையனைய மந்திரியர், ஆறுசெல்-52
தந்தையினுங்களிகூரத் தழுவுதல், குகப்-3 [60:
தந்தையுந்தாயுங்கொடியர்,மந்த-
தந்தையும் தாயுநீர், கைகே-10
தந்தையைத் தாய்வாயால் நான் கொன்றேன், பள்ளி-84
தந்தையை மகன் நல்லுலகம் சேர்த்தற்குப் பகீரதன்சரிதம் திருஷ்டாந்தம், மந்திர-69
தந்தையைவந்தீண்டஞ்ச லெனாது மகன் கொன்றான், தை-65
தபோதனர்க்குக்கடவுளால்இன்பம் × இல்லறத்தோர்க்குப் பெண்பாலால்இன்பம்:கங்-11
தம்பிக்குச் சொல்லி யனுப்பிய உபதேசம், தைல-34
தம்பியர் இராமனைத்தாங்குதல், திருவடி-67
தம்பியும் பொன்னுந்தானும் போயினான், நகர்-239
தம்பியென்னும் படியன்றி யடியாரினிலேவல்செய், நகர்-152
தம்முயிர்க்குறுதி யெண்ணும் மந்திரியர் குணம்,மந்திர-11
தம்முன்,ஆறுசெல்-24,நக-116, பள்ளி-7
தம்வயிற்றிற்பிறந்தபொருளால் மாய்வன், தைல-66
தமனியக்கொம்பு பனிபொடிப்பனவும் பொற்பொடி பொதிந்தனவும்எட்பொரிவிரிந்தனவுமான இளநீரைச் சுமத்தல்,மந்திர-59
தமாலம், சித்திர-2
தமியள், திருவடி-83: தமியன் மந்திர-5: தமியன் வந்தது இம்மறுக்கங்காணவோ,ப-90: தமியேன் புகழே,நகர்-61: தமியேன்வலி, நகர்-31
தமிழ்த்தலைவன் - அகத்தியன், ஆறுசெல்-44

தயங்குதல்-விளங்குதல்: கைகேசி-53
தயங்குற, கங்கை-31
தயரதன், கைகேசி-66, 89, நகர்-94, தசரதன்மகனை வேண்டுதல், மந்திர-70, தயரதனுக்குக்கருடமுத்திரை, மந்திர-75, தயரதனென்ன அயோத்திநகரம் ஆவிநீத்தல், நகர்-218
தயரதனைப்போல் அந்தணர் முதலிய மாந்தர்களெல்லாம் விழுதல், நகர்-96
தயாநிலை, திருவடி-60
தயாமுதலறம், திருவடி-55
தயிலக்கடல்; தைல-76
தர்க்கு= தருக்கு,கொடுமை: திருவடி-16
தரங்கம்-அலை, கங்கை-19
தரணி-பூமி, குகப்-35
தரணி தாங்குதல், மந்திர-19
தரணிபாலர், ஆறுசெல்-2
தரணிபெறுதல், நகர்-72
தரத்தது, வனம்-31
தரளத்தாம்பு-முத்தமாலை: நகர்-101
தரளம்-முத்து: மந்திர-6, மந்தரை-36, கங்கை-7
தரித்தல்-பொறுத்தல்: மந்த-54
தருணம்-இளமை: தைல-15
தருதல்-உவமவுருபு, குகப்-41: கங்கை-4
தருப்பை, மந்தரை-23
தருமங் கைதர: மந்திர-17
தருமசொரூபி இராமன், மங்-79
தருமத்தின்வதனம் × சந்திரன்: தைல-50
தருமத்தைமறப்பது வழக்கன்று, மந்திர-48
தருமத்தை யிராமன் கானகஞ்சேர்வ்தாற் கைவிடுவே மெனல், நகர்-99
தருமநோக்குறுந் தோன்றல், திருவடி-89
தருமப்பன்னியர், திருவடி-88
தருமம்-முறை: மந்திர-32, சடங்கு: பள்ளி-143; அறம், மங்-8
தருமமிரங்கியேங்க இராமன்சென்றான், நகர்-2
தருமமுந் திகிரியுந் தாங்கியவன் திருமால், திருவடி-73
தரைக்கு நாயகனாய், மந்த-83
தலங்கள் யாவையும் பெற்றனனாமெனத் தளிர்த்தல், மங்-51
தலத்தலை, நகர்-99
தலத்துளோர், பள்ளி-62
தலைக்குவடு-சிகரத்துச்சி, ந-199
தலைக்கொள்ளல்-தலையிற் கொள்ளுதல், மிகுதியாகக் கொள்ளுதல்: தைல-32, சித்திர-6
தலை கருவிப்பொருளில்வருதல்; நகர்-23
தலைதாழ்தல், பள்ளி-115
தலைநிற்றல், மந்திர-72, 80
தலைப்படைவீரர், குகப்-20
தலைப்பெய்து-வந்து, திருவ-21
தலைமகன் வெகுளினும் வெம்மைதாங்குதல் மந்திரிகடமை, மந்திர-11
தலைவரையின்மை, ஆறுசெல்-8
தவ்வை-மூதேவி, மந்தரை-88
தவ்வையர்-தமக்கையர், நக-232
தவங்கள் செய்துதந்த செம்மல், கைகேயி-89, தவத்தாற் றீவினை கடக்கலாகும், மந்திர-27, தவத்தி னற்பயனுய்த்தல், கைகே-73: தவத்தினாயபயன் வேறில்லை, கைகேசி-106, தவத்தினிற்பற்றிலாமையினா லிறந்தாய்: பள்ளி-56: தவத்தினெய்தினான்-இராமன்: சித்திர-45, தவத்தைவிட்டு வேறு கருமத்திற்புகுதல் × அமுதத்தைவிட்டு விடத்தினையருந்தல்: மந்திர-27, தவப்பயன், மந்திர-2: வானபிரஸ்தாச்சிரமம்; நகர்-21, தவம் முடித்தல், சித்திர - 36, தவம்முயல்வார்க்கு இனியதோரிடம், வனம் - 30 தவம்முற்றுதல், வனம் - 20 தவமேயன்றி செய்வினை மேலுமொன்றுளதோ, குகப்-61

தவவேடம், வனம்-24, குகப்-31
தவளம்-வெண்மை, நகர்-203
தவறு, நகர்-89
தவன், நகர்-28
தவிசு, கங்கை-53
தழங்குசிற்றம், திருவடி-27
தழுவுதல், குகப்-33, நகர்-53, வனம்-24
தழுவுதேர், பள்ளி-8
தழை-குஞ்சம், கைகேசி-58
தழைகொண்டு தழைத்தல், வனம்-39
தழைத்தல்-மகிழ்தல், நகர் 2, 7
தழைத்தவருள், மந்திர-27
தள்ளரும்பகை, மந்திர-20
தள்ளாடிவீழ்தல், கைகேசி-21
தள்ளாநிலைசான்மெய்ம்மை, நகர்-53
தள்ளுநீர்க் கங்கை, கங்கை-19, தள்ளுதல்-மோதுதல்
தள்ளுற-தள்ளாட: மந்திர-59
தள்ளுறு-தள்ளுதற்குக்காரணம், நகர்-109
தளம்-மேலிடம், உபரிகை, நகர்-201
தளர்வானிலையிற்றளர்தல், நகர்-51
தளர்வு-மனவருத்தம், நகர்-91
தளவப்போது-முல்லைமலர், நகர்-101
தளவு-முல்லை, வனம்-9
தளி-குதிரை முதலியனகட்டுஞ்சாலை, அரசன்கோயில், ந-207
தளிர் × கைத்தலம், நகர்-11
தளிர்க்கைம்மாதர், குகப்-53
தளிர்த்தல்-மிகுதியாகக் கலத்தல், 'தேன்றளிர்த்தகவளம்' திருவடி, 15-தளிரடி, மந்திர-21
தளிராடை, மந்திர-98
தளை-வயல், கங்கை-5
தன்புகழ்தன்னினும்பெரியதன்மையான், திருவடி-134
தன் மந்திரக்கிழவரைவருகென்றேவுதல், மந்திர-6
தன்றிருவுள்ளத்துத் தன்னையே நினைத்தல், கைகேசி-80

தன்னைதம்பி -சத்துருக்கினன் குகப்-64
தன்னேரில்லாத் தீயவள், கைகேசி-30
தன்னை நல்கி அத்தருமம் நல்கினன்-தன்னுயிரைக் கொடுத்துச் சத்தியத்தைக் காத்தவன், தசரதன், பள்ளி-124
தனத்தின் வருணனை; சித்-26
தனயர் தந்தைதாயரை வினையினல்லதோர் இசையை வேய்தல், திருவடி-109
தனிநின்றுமுறன்னுயிர், நகர்-[68]
தனிமை, தைல-34
தனியன்-தனிப்பட்டவன், மந்தி-45
தனு-வில், நகர்-77, 126
தா-குற்றம்; அழிவு, தைல-77 சித்திர-52, ஆறுசெல்-34
தாங்குதல்-சுமத்தல், மந்திர-18; பெறுதல், நகர்-23, 24
தாடகை, மந்தரை-50
தாடொடுதடக்கை-பள்ளி-94
தாதிமார்-வேலைக்காரிகள், திருவடி-13
தாதியர், மந்தரை-54
தாதை சொற்கடந் தரசாள்வது தகாது, நகர்-141, தாதை பணி தலைநின்றதனுற்பயன், நகர்-25, தாதைபணியென்னும்வானோர் தவம், தைல-87
தாதையுதவியதரணி, குகப்-15
தாம்பு-ஆரம், நகர்-101
தாமரை × மகளிர்முகம், சித்-42
தாமரைக்கண்ணன்; மந்திர-72
தாமரைச்சரணம், கைகேசி-102
தாமரைச்செங்கணுன், குகப்-33,
தாமரைச்செல்வி கோமகன் பிரிதலிற் றவத்தைமேவினுள், ஆறுசெல்-42
தாமரைசிறிய கைகள், திரு-125
தாமரை தாளுக்குமுன் அழகு கெட்டன, ஆறுசெல்-29
தாமரைநோற்று உவமையானசீறடி, மந்தரை-43
தாமரைப்பூ × கைகள், மந்-58

தாமரைமலர்தலின் வருணனை, கைகேசி-62
தாமரைமலரில் முகிழ்த்தகாவி × மகளிரின் முகத்திற்கண், தைல-10; "குவளைமலர்ந்ததாமரை" என்றூர்மாரீசன்வதைப்படலத்தும். "குவளைப்பொற் பூ...கமல வட்டத்திடைவிராய்ப்பூத்ததேபோல்", "தாமரைப்போதிற் பூத்த தண்ணறுங்குவளைப்பூப்போல்" என்பனவுங் காண்க.
தாமரையில் வேல்வண்டுகெண்டைகள்மயங்குதல்,மந்திர-56
தாமரை வாயிலிலும் அரமியத்திலும் மலர்தல், மந்திர-56
தாய் தந்தையர், நகர்-136
தாய் பசித்திருக்கத் தன்வயிறு வளர்க்கும் பாவி, பள்ளி-101
தாயர் மூவர், குகப்-64
தாயினல்லான், கங்கை-40
தாயினனுமதியேதுணை,நக-150
தாயீர், பள்ளி-76
தாயுரைத்த சொல்கேட்டுத் தழைக்கின்ற சிந்தை, நகர்-7
தாயெனக்கருதாமை, பள்ளி-70, 72; தாயென வணங்குதல், குகப்-71: தாயெனும் பெயர் தடுக்காது, பள்ளி-72, தாயைக் கொல்லாமையாற் பழியெனக்கு மிகுமென்று பரதன் கூறுதல், பள்ளி-82, தாயைக்கொன்ரு லிராமன் கோபிப்பானென்றே பரதன் கொல்லாதிருந்தது, பள்ளி-70, 72, தாயை முன்னிய கன்று X அந்நகரத்து மடவார், மந்திர-60
தார்-மாலை, மார்பிலணிமாலை, கிண்கிணிமாலை, தைல-2, ஆறுசெல்-47, மந்தரை-37, நகர்-209
தாரகை, சித்திர-27
தாரணி-பூமி, நகர்-112
தாரணிதேர், கைகேசி-82
தாரம்-மனைவி, நகர்-50
தாரை-நீர்த்தாரை, நகர்-201; ஊதுகருவி வகை, ஆறு-33
தாரொலியில்தேர்Xமேகலையணியாத்தெரிவையரல்குல்,ஆறுசெல்-40
தாவரசங்கமங்கள் பரதனைக் கண்டு இரங்குதல், குகப்-1
தாவா தொளிருங்குடை, தாவாது-கெடாது, நகர்-89
தாவிவரல், கைகேசி-94
தாவின்மன்னர், பள்ளி-137
தாவுவார்புனல், பள்ளி-130
தாழ்ச்சியுண்டாதல், மந்தரை-50: அவிழ்ந்து தொங்குதல், மந்தரை-37, கைகேசி-107, கங்கை-23
தாழ்த்தல்-தாமதித்தல், மந்-32
தாழ்தடக்கை, பள்ளி-3
தாழ்தல்-விரும்புதல்,மந்திர-25
தாழ்வரை, சித்திர-53
தாழ்வு-குற்றம், "சடைகொள் சென்னியர் தாழ்விலர்," சித்திர-35
தாழையின்குலைப்பதடிXபரதன் பள்ளி-138
தாள்-பாதம், கங்கை-25;காம்பு, மனம்-17, பூவின்காம்பு பள்ளி-7; மலையடி, சித்திர-2 ஓர் அணிகலம், வனம்-17
தாள்பூண்டுவேண்டுதல், திருவடி-113, தாள்வளஞ் சுமந்த தாழை, பள்ளி-138
தாளம், ஆறுசெல்-33
தாளில்வீழ்தல் - வணங்குதல், பள்ளி-122: தாளிலடைந்தவரைக் காட்டிக்கொடுத்த பேதை, பள்ளி-102, தாளுறுகுரிசில், பள்ளி-97 தாளைச்சென்னியிற்புனைதல், நகர்-85
தானம்-இடம், மந்தரை-22, மதநீர், நகர்-207
தானவர், பள்ளி-53
தானவர்வலிதப நிமிர்ந்த தானையன், பள்ளி-44
தானைதமிழ்த்தலைவனையொத்தல், ஆறுசெல்-44

தாளைமடக்குறுதல், கைகே-104
திக்குச்சிறியவெனச் சொல்லிய சேனை, ஆறுசெல்-36
திகிரி-ஆஜ்ஞாசக்கரம், நகர்-32, பள்ளி-51
திகிரியுந்துதல், கங்கை-49
திங்கள்சூடியசெல்வன், கங்-18
திசை-பக்கம், கங்கை-68
திசைக்கரி, பள்ளி-69
திசைத்தல்-திகைத்தல், கை-18
திசைநோக்கிக் கைகூப்புதல், குகப்-38
திசைமுகமுனி, வனம்-22
திசைமுகன், சித்திர-50
திசைமுகன்மகன், மந்திர-36
திடர்-மேடு, நகர்-184; திரு-31
திண்கால்-சிற்றாலவட்டம், நகர்-93, 'திண்காலுதவுந்தண்கால்''
திண்சிலைக்குரிசில், நகர்-71
திண்மை, திருவடி-66
திண்சுடரிரவி, மந்தரை-28
திணிதல், பள்ளி-5
திணிமரம்நிறைகான், கங்கை-77
திரண்டதோளினன், மந்திர-34
திரள், குகப்-20
திரிதல்-அலைதல், நகர்-52, திரும்பி வருதல், ''திருமாநகரின் மிசைத் திரிய'', தைல-82
திரிமூர்த்திகளாலுங் காலங்கடத்தற்கரியது, திருவடி-72
திரிவேணீசங்கமம் - பிரயாகை, வனம்-31
திரு-இலட்சுமி, இராச்சியலட்சுமி, மந்திர-76, கைகேசி-73, நகர்-66, பள்ளி-77: பொதுப் பெயராய் மாதரைக்குறிப்பது திருவடி-119
திருகியசீற்றம்-மனம் மாறுபட்டதனாற் றோன்றியகோபம், திருவடி-23
திருத்திக் கொணர்தல்-ஆராய்ந்து கொணர்தல், கங்கை-42
திருத்துதல்-நேர்மைபெறச் செய்தல், வனம்-20
திருந்தினர்வயிற் செய்தவந்தேயுமோ, கங்கை-27
திருநகர், கங்கை-48, ஆறு-52
திருநாடிழப்பித்தவரிந்தன பூணப்பிறந்தான், நகர்-149
திருநில்லாள், பள்ளி-83
திருப்பெற்றால் தவர்க்குஞ் சிந்தனை பிறிதாம், மந்தரை-70
திருமகண் மெலிகின்றாள் விடுதூது-பரதன், திருவடி-52
திருமகள் கொழுநன், மந்திர-50
திருமகள் தவஞ்செய்து குறிப்பினெய்திய நாதன், திருவடி-52
திருமடந்தைகாந்தன், நகர்-95
திருமணை, மந்திர-51
திருமால் காத்தற்றொழில் மேற்கொள்ளக் காரணம், ஆறுசெல்-16: திருமால் மாயையிலடங்கினாலும் யோகிக்குத் தன்னைக் கரவாமை × பளிக்கறையிற்கரக்கினும்பரிமுகமர்க்கள் தெரிதல்: சித்திர-11: திருமாலின் நாபியில் பிரமன்றோன்றிப் பல்யோனிகளையும் நான்கு வருணங்களையும் படைத்தல், நகர்-78
திருமாலை யினைப் பெருந்தவஞ் செய்த நங்கை, தைல-63
திருமுகத்திற் சந்தனந் தோய்த்துச் சுற்றுமண் மூடுதல், பள்ளி-6
திருமுகத்தைச் சென்னியிற்சூடுதல், பள்ளி-5
திருமுகத்தையிறைஞ்சுதல், சித்திர-5
திருமுகம், பள்ளி-4
திருமுடியோன் - சக்கரவர்த்தி: பள்ளி-2
திருமுற்றுதல்-செல்வப்போகம் நீங்குதல், திருவடி-18
திருவடித் தலந்தந் தீகெனல், திருவடி-136
திருவரை, ஆறுசெல்-52
திருவின்பெட்பு- செல்வப்பெருக்கு: மந்திர-13
திருவின்றி, நகர்-33
திருவிழையகன், தைல-54

திருவினீங்கிய தாமரை × மடந்தை மறுகுநீங்கியமாடம்: நகர்-203
திருவும் பூமியுஞ் சிந்தையிற்சிறத்தல், மந்திர-76
திருவுளமென்கொல், கங்கை-42
திருவுறுதல், நகர்-17
திருவுறைமார்பம், மந்திர-61
திரை-அலை, மந்தரை-12, குக-48
திரைக்கை, கங்கை-22
திரைத்தல்-அலைத்துத் தள்ளுதல்: திருவடி-31
திரைப்பெருங்கடல் × பெருந்திரளான தாயர் முதலியோர்: நகர்-187
திரையெனுங்கங்கை, கங்கை-67
திலதம், மந்தரை-86
திவளுதல் × விளங்குதல், துவளுதலுமாம்: கைகேசி-70
திறம், மந்திர-39, வனம்-6, கூறுபாடு, நகர்-15: குணம், வகை, வல்லமை: நகர்-27
திறம்பல், மந்திர-11
திறம்பாதவுண்மை, திருவடி-66
திறம்புல்-பிறழ்தல், மந்த-67, கைகேசி-109
திறல்- திறன்: மந்திர-39
திறை, பள்ளி-54
திணை, கங்கை-60
தீக்குளித்த மங்கைமார் நல்லுலகஞ் சேர்தல், பள்ளி-141
திங்கு, மந்திர-3
தீங்கையூகித்தல், பள்ளி-28
தீட்டருமேனிமைந்தன், குக-34
தீட்டரிய வேற்கட்சிறுதாய்: நக-116
தீட்டுதல்-சொல்லுதல், நக-168
தீண்டல், கங்கை-25
தீத்தலம் - ஏமப்பள்ளி, சிதை: பள்ளி-131
தீதிலனென வினவுதல் ' பள்-2
தீநிகர் தொழிலாடைத் திரை, வனம்-18
தீநெறிக்கனி, ஆறுசெல்-15
தீப்பொதிபடி-அனலின்றன்மை நிறைந்த இடம்: திருவடி-22
தீமைகணீங்க மீண்டு அரசுபுரிகெனப் பரதன் வேண்டுதல், திருவடி-103
தீயகானகம், பள்ளி-118
தீயடங்கிய சிந்தையாள், கைகேசி-53
தீயவையாவையினுஞ் சிறந்த தீயாள், கைகேசி-10
தீயனவிராமன் செய்தால் தாய் செயல், பள்ளி-62
தீயாற்றுதல் -சிந்தையினின்று தேற்றுதல், நகர்-147
தீயில் வீழ்ந்துதீ மெழுகிற்றேம்புதல், திருவடி-91
தீயின் மூழ்கினரொத்தனர், நகர் 232
தீயினுவுதி, திருவடி-6
தீயுமிழ் சரம், குகப்-14
தீயெரி நரகம், பள்ளி-101
தீயெழ நோக்குதல், கங்கை-35
தீயோவிடமோ என்னிப் புகல்வாய், நகர்-45
தீர்தல்-நீங்கிவிடுதல், நகர்-110-திரும்புதல், நகர்-17
தீர்வு-நீங்குதல், மந்தரை-20
தீராப்பாதகம், பள்ளி-86
தீவிகை, பள்ளி-25
தீவிடம், மந்திர-27
தீவினைநிகர் கூனி, மந்தரை-48
துக்கமறிவினைச் சூறையாடுதல், நகர்-202
துகள்-தூசி: தைல-16
துகள் கமலத்தோன்கண்ணிணை மறைத்தல், ஆறுசெல்-26
துகளெழுதல், திருவடி-21
துகில்புரைநீர், வனம்-11
துகில்போல்தோல், கங்கை-61
துங்கம்-மேடு, தைல-16
துங்கமாமுடி, நகர்-4
துஞ்ச, திருவடி-11
துஞ்சினன்-இறந்தான், தை-71
துஞ்சுதல், நகர்-44
துடி, ஆறுசெல்-53
துடிக்கு நெஞ்சினள், மந்த-40
துடித்தல்-வருந்துதல், பள்ளி-135

துடிப்பு-நாடியடித்துயி கொள்ளு தல்: தைல-62
துடிபுரையிடை, வனம்-16
துடியன், கங்கை 29
துடியுடைச்சேனே, கங்கை-47
துடுப்பு, குகப்-56 × இருகால்: குகப்-60
துடுப்புக்கோல், குகப்-60
துடுப்பு நாவாய்க்குக்கால், கு-64
துடைத்தல், மந்திர-39, குக-43
துண்ணெனல் - திடுக்கிடுதற் குறிப்பு: குகப்-28
துண்ணெனுஞ்சொல்லாள்,கை கேசி-84.
துண்ணெனு நெஞ்சினள், திரு வடி-86
துணர்-கொத்து: நகர்-179
துணிவதே, நகர்-20
துணிவு, திருவடி-109
துணுக்கும்-அச்சம், நடுக்கம்:மந் திர-93:கைகேசி-11,தைல-71
துணே-அளவு:மந்தரை-10,ஒப்பு தைல-69: உதவி, மந்திர-23
துணேக்கண் × தசும்பு: சித்-36
துணேச்சேடியர், நகர்-232
துணேத்தம்பி, திருவடி-48
துணேத்தாதைபாதம், நகர்-1
துணேபிரிபேடை, வனம்-7
துணேயவன்-நண்பன்:வனம்-26
துணேவா துணே வா, நகர்-55
துணேவியர் - மனேவியர்: ஆறு செல்-38
துந்துபி கொட்டுதல்,கங்கை-30
துப்பு-வலிமை; குகப்-6
துப்புறழ்வாய், வனம்-26
தும்பி-யானே,கங்கை-30,குக-19
தும்பி பர்ணரினிசை முரலுதல், வனம்-43 [127
துய்-பஞ்சிற்றெடர்நுனி, நக -
துய்த்தல் - அனுபவித்தல், தைல-69, திருவடி-18
துய்யைச் சுடுகனல் × எதிர்க்குந் தேவரையுஞ் சுடும் இலக்கும ணன்: நகர்-127
துயர்க் கடலடிவைத்தாள், திரு வடி-87
துயர் துறந்தவர் வானவர் முத லியோரல்லர், மந்திர-70
துயர் நண்ண வுறங்குபவள் X கிரகணகாலத்திலு மொளி விடு திங்கள்: மந்தரை-45
துயர்நிலே யூழ்வினேயால் வரும், தைல-39
துயர் நேருகையில் தெய்வதங் களே நோக்கி முறையிடுதல், நகர்-14
துயர்முடிவது உயிர் முடிந்தால் தான், பள்ளி-92
துயரக்கடல்வெள்ளத்தி லாழ்ந் து கரைகாணுன், கைகேசி-36
துயரத்தாற் கலம் முதலியவற் றை மாதரார் சிந்துதல், நகர்-98
துயரம்நீக்குதல்-தேறுதல்கூறு தல்: திருவடி-88
துயரா லணிகளேப் போக்குதல், நகர்-195
துயராற் பன்னிறத்துகிலினேநீக் கிச் சின்ன நுண்டுகிலினேப் புனேதல், நகர்-195
துயரிடைநைதல், பள்ளி-94
துயரிலுடம்பிற்றேன்றும்வேறு பாடுகள், கைகேசி-13, 14
துயரிணுற் குழாங்கொண் டேகு மகளிர் X ஏவுண்டோய்வுறு முழைக் குலம்: நகர்-204 [39
துயரொழிகெனவிரத்தல், நக -
துய்ல்வன-அசைவனவாய், குக-56
துயிலெழுதல், வனம்-7
துயிலெனுமணங்கு, கங்கை-51
துரக்க-ஏவ, மந்தரை-78
துரகராசி, ஆறுசெல்-59, திரு வடி-36
துரிசு-குற்றம், குகப்-27
துரிதம்-விரைவு: தைல்-54
துருவுதல், நகர்-74; கைகேசி-193, கங்கை-70
துலேத்தாலம்Xநடுநிலே:மந்த-19
துவர்-செந்நிறம்: வனம்-26
துவரினீண்மணி, சித்திர-5
துவலேகள்-திவலேகள்: குகப்-56

துவளுதல்-துடித்தல்: தைல-26
துவளும்மின், கைகேசி-4
துவளுமிடை, கைகேசி-70
துவன்றி, சித்திர-5
துழாயலங்கலான் - இராமன் : கைகேசி-71
துழாவுதல், குகப்-60
துளங்குதல் - நடுங்குதல், நகர் - 157, மனம்வருந்துதல், தைல-70
துளபவானவன், சித்திர-40
துளவினேன் றலைவனல்லனென் றழைத்தவன், ப-100
துளி: வனம்-41, குகப்-60
துளிபனிபுரைதல், வனம்-2
துறக்கம்பறந்துவந்து படிதல், திருவடி-7, துறக்கமாமென்னலாய வயோத்தி, கங்கை-52
துறக்கமே முதலவாய தூயன, கங்கை-55
துறத்தல்-இறத்தல்: குகப்-65
துறத்தலும் அறமுமே துணை, திருவடி-70
துறந்தசெல்வன்-பரத்துவாசன் திருவடி-7
துறப்பெனுந்தெப்பம், மந்தி-23
துறவு, மந்திர-24
துறுதல், வனம்-15
துறைமண்டுதல், பள்ளி-20
துறையாடும்மகளிர் × கொம்பர், வனம்-11
துறையினீங்கிய அறம் × முறையினீங்கியவரசு: திருவடி-100
துறைவிடுதல்-துறையிலோடம் முதலியன செலுத்துதல் : கங்கை-28
துன்பஞ்சொன்னுளாகாள், நகர் -37
துன்பத்தால் முனிவன் தன்னையுமுணராமை, நகர்-163
துன்பமும் இன்பமும் மாறிமாறி வரும், வனம்-27
துன்புமென்னு மீர்வாள், நகர் - 145
துன்புளதானல்தான் சுகமுளது, கங்கை-74
துன்னுதல் - நெருங்குதல், சேர்தல்: கைகேசி-1, நகர்-188, குகப்-71
துனி-குற்றம்: துனியறு செம்மணி: மந்தரை-32
தூ-மாமிசம், தைல-12
தூக்கறுத்தல், சித்திர-49
தூங்குதல்-அசைத்தல்: நகர்-9
தூங்கொலி - மிக்கவொலி: கங்கை-24
தூண்டகுபுயம், நகர்-156
தூண்டரநிவந்ததோள், குகப்-41
தூண்டிடுதேர், ஆறுசெல்-59
தூண்டுதல், தைல-19, சித்-7
தூணம், மந்தரை-32
தூதர்க்குநிதியங் கொடுத்தல், பள்ளி-6
தூதுவர் பொய்யிலார், பள்ளி-1
தூபமுற்றியகாரிருள், கை-61
தூமகேதுபுவிக்கெனத் தோன்றிய வாமமேகலையார், மந்-21
தூயகோசலை, பள்ளி-88
தூயவன், கைகேசி-163, வன-28
தூயவாசகம், பள்ளி-118
தூயன-சாதுவான பிராணிகள்: கங்கை-70, புண்ணியம்: வன-30
தூயை, பள்ளி-87
தூர்த்தல்-நிரப்புதல், கைகே-74
தூர்தல்-நிறைந்திருத்தல்; கைகேசி-96
தூர்ந்துவிடச் செய்தல் - மிருதியாகக் கொடுத்தல், மந்த-27
தூவி மணம்நாறச் சேவலோடு பெடையூடுதல், வனம்-7
தூவுதல்-சிந்துதல்: சித்திர:8
தூளியின்படலே, திருவடி-25
தூறு, ஆறுசெல்-38
தெங்கிளநீர் × புதுமைவேறிலாக் கொங்கை: ஆறுசெல்-81
தெங்கின்குரும்பை × முலை: தைல-11
தெட்டவர், மந்திர-22
தெண்டிரைதாவு வார்புனல், பள்ளி-103
தெப்பம், வனம்-36

தெய்வக்கற்பினள், மந்தரை-41
தெய்வகீதங்கள், கைகேசி-82
தெய்வம், மந்திர-10
தெய்வமருந்திழந்தவர் x கணவனையிழந்த கோசலை: தைல-63
தெய்வமாநகர் அயோத்தி, ஆறுசெல்-46
தெய்வமின் x இராமனேறிச்சென்ற தேர்: தைல-2
தெய்வமேனி, கைகேசி-59
தெரிவுறக் காட்டுதல், சித்திர-1
தெரிவைமார்க்கு ஒரு கட்டளையெனச்செய்ததிரு, சித்திர-3
தெருண்மனத்தார், ஆறுசெ-6
தெவ்வடுசிலை, பள்ளி-59
தெவ்வரம்பணையசொலீ, நக-168
தெழித்தனள்- இரைந்தாள், மந்தரை-53
தெள்ளுதல், ஆறுசெல்-7
தெளிவுதுறவுக்குஇனம், மந்-24
தென்சொற்கடந்தான் வடசொற்கடற்கெல்லைதேர்வான், ந-141
தென்புலக்கோமகன், தைல -23
தென்றற்காற்று X அந்தர்: திருவடி-14
தேக்கடை, சித்திர-47
தேங்கனி, பள்ளி-20
தேசு, மந்தரை-52
தேந்தளவு, வனம்-9
தேம்புதல்-வருந்துதல்: நகர்-70
தேமல் × பொன், மந்திர-59
தேய்விலாமுகமதி, மந்தரை-55
தேர்X அல்குல்: சித்திர-31
தேர்க்குழாம் x வீடெனுமுலகின்வீழ்விமானம்: மந்தரை-34
தேர்ப்பொறி, தைல-47
தேர்மிசை நடக்கையில் மடவாரின் கழன்ற சங்கும் முரசும் இமையவர் தம் குறைமுடிந்ததென்ற உரையுங்குஞ்சியைச்சூழ்ந்தவண்டும் ஆர்த்தல், மந்திர-54
தேர்வலான்-சாரதி: பள்ளி-128
தேரை வேறுவேறு பிரித்துஏற்றிய மரக்கலம்xஉடம்பு கூட்டும் வினை: குகப்-5
தேரோடநீருகிச்சுண்ணம்நிறைந்ததெருவிற் கண்ணீராருயோடுதல், நகர்-104
தேவதேவர்பிடித்தபோர்வில்லொடித்த சேவகர், கைகேசி-62
தேவர்-அந்தணர், மந்தரை-10 கடவுளர்: பள்ளி-104
தேவர்என்புதோலிலார், மந்த-16
தேவர்க்கும் நமக்கும் ஒத்துஒருநெறிநின்ற அனகன், சித்-1
தேவர்கள் மூவரின் நால்வன் ஆம்முனி, மந்திர-7
தேவர்தம் அவியமுது X காளைமணிமுடி புனையுமென்றசொல், மந்தரை-26
தேவர்வரினும் குகன் அவர்களுடைய சேனையையும் அழிக்கவல்லவனுதல், குகப்-20
தேவருங் கைதொழ நோற்றிருத்தல், சித்திர-58
தேவரும் அந்தணரின் அருளால் மேன்மையும் அவருடைமுனிவால் தாழ்மையும் அடைந்துளார், மந்தரை-8
தேவரும் இராமன் செல்வது கண்டு உள்ளம்வேதல், ந-172
தேவரும் மாதவஞ்செய்துயர்ந்தார், நகர்-22
தேவருலகத்திலும் அவுணருலகத்திலும் காவல்செய் தலைவருளர், ஆறுசெல்-8
தேவவெனவிளித்தல், கங்-39
தேவி-மனைவி, பள்ளி-59
தேவிதூயசிந்தை திரிந்தது, மந்தரை-77
தேவியருமோவியமும் இராமனுடன் செல்லாதவர், தைல-1
தேவும் கோசல நாட்டினின்றுசேணெறி தாவுதல், பள்ளி-27
தேற்றம்-தேர்ச்சி, மந்திர-11
தேற்றி, சித்திர-58
தேறல்பாய்ந்து சாலிசாய்ந்தொசிதல், பள்ளி-21
தேன், கங்கை-60
தேன் விளம்புதல், கைகேசி-60

தையலாரீரைத்து நோக்கிய தன் வருணனை, கைகேசி-83, 84
தையற்கடலிற்கிடந்தான்; தைல-76
தைவந்திடுதல், நகர்-71
தொகுதல்-சேர்தல், கங்கை-7 சுருங்குதல், தொகுதியாதல், வனம்-4
தொகை-அளவு: கூட்டம், தொகுதி, திருவடி-102, கங்கை-5
தொங்கல்-ஓரரசசின்னம்; ப-10
தொட்டில்மகச்சோர மகளிர்காலிழத்தல், நகர்-206
தொடக்குதல், சித்திர-4
தொடர்-உவமவுருபு, "காரொடு தொடர்களிறு" கார்-மதமழையுமாம், மந்தரை-37
தொடர்நிலைச் செய்யுட்பொருட்பேறணி, நகர்-100 [6
தொடர்மஞ்சம்-பரண், கங்கை-
தொடுத்தல்-அடர்த்தியாகஇருத்தல், கட்டுதல், சித்திர-23, 24, சொருகுதல், கங்கை-37 தொடர்ந்திருத்தல், தைல-17
தொடுபுலி, கங்கை-31
தொடைமாலை, கைகேசி-4
தொண்டைவாய், மந்திர-91
தொத்து, மந்தரை-33
தொய்யல்-துன்பம், மங்-64
தொல்லறப்படிவம், பள்ளி-124
தொல்லைநல்வினை, மந்திர-12
தொழலுறுதல்- தொழப்பார்த்தல், பள்ளி-41
தொழற்குரியதேவர் குரவரே, திருவடி-106
தொழுகுலம், குகப்-68
தொளைகட்டிய கிளைமுட்டியசுருதி, கங்கை-5, தொளை கொள்கை, சித்திர-29; தொளைபடுகுழல், நகர்-182, தொளையெஞ்சுதல், பள்ளி-69
தொன்னெறி முறைமை, ஆறுசெல்-17
தோர்கையர்-மகளிர், கைகேசி-68
தோட்டிலெழுதி இலச்சினைவைத்தனுப்புதல், மந்திர-75
தோணி, குகப்-71
தோமில்குணத்தினன் இராமன், நகர்-17 தோம்-குற்றம்: கங்கை-9
தோய்தல்-ஒத்தல், "மஞ்சுதோய்புய மைந்தர்" கைகேசி-55, தம்மிடத்துப் படிந்திருத்தல், சித்திர-25
தோரணம் கட்டுவாயில், பள்ளி-39
தோல், கங்கை-29
தோலா, தைல-69
தோலுடை கோல், தோலுத்தல்-தள்ளுதல், கங்கை-66
தோழமை யென்றவர்சொல்லிய சொல் ஒருசொல், குக-15
தோழியன்னசுமித்திரை, தை-7
தோள் × கிட்டியதமர், குகப்-9
தோள்சாந்தினும் தாரினும் மறையாமை, ஆறுசெல்-38
தோள்முதல், கங்கை-57
தோள்வலி, மந்தரை-15
தோளால் நீரைத் தள்ளியதன் விசை, வனம்-37
தோளனச் சோம்பி யோங்குங் கல்லுஞ் சுமந்தேன், நகர்-140
தோளெனுமந்தரம், வனம்-37
தோற்செருப்பார்த்த வடியினன்: கங்கை-29
தோற்றம்-பிறப்பு, கங்கை-55
தோற்றவர் வென்றவரைச்சுமத்தல், ஆறுசெல்-29
தோன்றல், கங்கை-15, பள்ளி-118, புத்திரன்; குகப்-69
தோன்று ரேன்றுய், நகர்-55
நகர்தீர்தல், கங்கை-48
நகரணி, மந்தரை-24
நகரணிதல் × இரவியைத்திருத்துதல், திருமால் மார்பின் மணியைவேகடம் வகுத்தல், மந்தரை-27
நகரத்தினை யலங்கரித்தல், மந்தரை-28-38
நகரம் ஏழுவேலையு மொத்தபோலொலித்தல், கைகேசி-63
நகரமாந்தர் இராமனைக் காணுது செய்தவை, தைல-81

நகரின் பொலிவழிந்தநிலையால் பரதன் சந்தேகம், பள்ளி-36
நகுதல்-மலர்தல், வனம்-11,பரிகாசமாகச் சிரித்தல்,கங்கை-3
நகை முகிழ்த்தல், பள்ளி-134
நங்கை, கங்கை-21
நஞ்சங்களை வெலலாகியநயனம், கங்கை-3 [11
நஞ்சடுத்த நயனியர், திருவடி-
நஞ்சிலள் = நைந்திலள், கை-17
நஞ்சினை நுகரென நடுங்குவார் × உலகம் நீ தாங்கெனக் கேட்ட பரதன்; ஆறுசெல்-12
நஞ்சு தீர்க்கினும் தீர்கிலாதது நலிதல் × மந்தரை விலக்கினும் விடாது தீயுரைவழங்குதல், மந்தரை-67
நஞ்சு நுகர்ந்தாரென வுடல் நடுங்குகின்றார், தைல-71
நஞ்சேயனையாள், பள்ளி-82
நட்சத்திரங்கள் மறைதலின்வருணனை, கைகேசி-49
நடநவிறருநா, வனம்-21
நடு-மந்தரை-14, உச்சி, நக-123
நடுமணிவடம்பூண்கிலாமையாற் பெரறையுயிர்த்தல், ஆறு-41
நடுவிற்கே கேகயன்மடந்தைநல்கியது, ஆறுசெல்-41
நடை-நல்லொழுக்கம், ஆறுசெல்-15, × விடை, கங்கை-2
நடைக்கு அஞ்சி அன்ன மொதுங்குதல், கங்கை-20
நண்ணுதல்-அடைதல், கங்-37 அறிதல், "தத்துவநண்ணினன்" மந்தரை-22
நதிநீங்குதல்-நதியைக்கடத்தல், வனம்-36
நதிவிடுதல்-நதியில்ஓடம்முதலியனசெலுத்துதல்,கங்கை-65
நந்துதல், நகர்-179, கொழித்தல், "பொன்னந்தியநதி'கங்-7
நம்பி, மந்திர-50, தைல-59
நம்மின்மனம்வலியாரார், ந-106
நம்முன், குகப்-38
நமைப்பயந்து புரந்தாள்-கைகேசி, நகர்-134

நயம்-அழகு,குகப்-61, நயமினுனினேன், பள்ளி-105
நயனம் அஞ்சம்பையும் அலகம்பையுங் கடத்தல், கங்கை-3
நயனமிமைப்பிலன், குகப்-42
நரகமுண்டெனுமுறைபேணலன் பள்ளி-111
நரம்பு, நகர்-182
நரம்பெறிவுறுதல், சித்திர-28
நரை தோன்றல், மந்திர-3
நல்கல்-கொடுப்பது, திருவடி-46
நல்கியது-அருளியது, ஆறு-41
நல்ல - புண்ணியகருமங்கள் வ-
நல்லவர்-அமைச்சர்,மந்த-19 [27
நல்லவன், தைல-59, ஆறு-22
நல்லறப்பயன், மந்திர-41
நல்லறம் இராச்சியத்தைத்தாங்குவதென்பது, மந்திர-71
நல்லார்க்குப்பூண், நாண்மடமச்சம் பயிர்ப்பெனும் இவையே, கைகேசி-39
நல்லான் றுஞ்சினன், பள்ளி-82
நல்லையல்லையென மந்தரையைப் பழித்தல், மந்தரை-64
நல்வினை தீவினைகள்இன்பதுன்பங்கட்குக்காரணம், வன-27
நல்வினையூற்றத்தினர்-முனிவர், மந்தரை-20
நலம்-நன்மை, மந்திர-8, மந்தரை-48, நற்குணம்,மந்திர,62
நலம் நலிழினும் மந்திரியர் நடுவு நோக்குதல், மந்திர-7
நலம்பெய் வேதியர், சித்திர-32
நலன்-இன்பம், மந்திர-28
நலிகிற்கும்-வருத்தும், நகர்-146
நவ்வி-மான், தைல-10
நவை-குற்றம், மந்திர-19, 25 பாவம், வனம்-27
நள்-இடை, தைல-87
நள்ளுறுதல்- விரும்புதல்,ஆறுசெல்-7
நள்ளென்றொலித்தல், நகர்-211
நள்ளென்னொலி, ஆறுசெல்-27
நளிமுடி மந்திர-50, 75
நளிர்-குளிர்ச்சி, கைகேசி-46, திருவடி-9

நளிர் கடனிலம், கங்கை-73
நளிர்வல்லி, வனம்-18
நளினம், நகர்-3
நற்ருதை நீ, நகர்-137
நற்றெரிதல், வனம்-20 [52
நறவு,கங்கை-69 × அழகு, மங்-
நறியன - நறுமை இலக்கணை யால், மேன்மையை யுணர்த் திற்று, தைல-53
நறியனவற்றை யுண்கையினுவி னீர் வருதல், பள்ளி-112
நறை-தேன்,கங்கை-8,வாசனைப் புகை, ஆறுசெல்-39, புகைக் கும்ஒருவகைக்கொடி,சித்- 19
நறையுண்டமையால்நெறிகாணு வண்டு, வனம்-13
நன்றிமறந்தோன், பள்ளி-105
நன்று -அங்கீகார வார்த்தை; மந்திர-78, குகப்-45,ஆறு-15
நன்று சொல்லினே, மந்திர-50
நன்று நன்று-இகழ்ச்சிக்குறிப்பு, பள்ளி-134
நன்றுவருதல், கங்கை-38
நன்னுதலவள், கங்கை-73
நன்னெறி, ஆறுசெல்-17
நனி-மிகவும், சித்திர-12
நாகக் கரத்தினன், கங்கை-18
நாகணைப்பள்ளிநீங்கினுன், திருவடி-94
நாகணைவள்ளல், மந்தரை-23
நாகம்-யானை, கங்கை-4,துக்கத்தின் தொடர்பில்லாத போக பூமியாகிய கீழுலகம், கை-21
நாகம் இடையை மின்னென வெருவுதல், சித்திர-38
நாகம்பேடையோடு வருதல் × இராமன்சீதையோடுவருதல், கங்கை-4
நாசி-மூக்கு, பள்ளி-22
நாட்கடலை நயந்தியற்றுதல், கங்கை-57
நாட்செய்கோலம், ஆறுசெல்-39
நாட்டம் அஞ்சனந்துறத்தல், ஆறு-39
நாட்டமெட்டுடையான், மங்-15
நாடகம் நவிலுதல், வனம்-43
நாடுகொடுத்த நாயகன், குக-22
நாண்மலர், பள்ளி-5
நாண்முதல், கங்கை-57
நாண்முதலியன அணிகலம், ஆறுசெல்-34, நாணமற்றவர் நங்கையரல்லர், ஆண்மக்களே, கைகேசி-9
நாணல், கங்கை-50, சித்திர-47
நாணுருமேறு, நகர்-124
நாத, திருவடி-33
நாதனகன்புனல்கல், திரு-20
நாப்பண்-நடு, நகர்-123, தை-48
நாப்பற்ருமழலை, நகர்-102
நாம்-தன்மைப்பெயர் முன்னிலைப்பொருளில் வந்தது,வனம்-23
நாமகள்-சரசுவதி, வனம்-31
நாமம், கைகேசி-49, 57
நாய்க்குகன், குகப்-14 [75
நாய்கன்-கப்பற்றலைவன், தை-
நாயகம்-தலைமை; மந்தரை-52
நாயகன், மந்திர-12, திருவடி-88
நாயகன்பட நடந்தவன், பள்-101
நாயடியேன், கங்கை-38, 39
நாயேமுயிர் துணை, கங்கை-60
நாயேன், கங்கை-69
நார்-நாணி, நகர்-157
நாரணன்-நாராயணன், கை-90
நாரியர்-பெண்கள், கை-22
நால்வர்க்கு மன்பின் வேற்றுமை மாற்றினுள், நகர்-3
நாவம்பா லென்னுயிருண்டாய், கைகேசி-38
நாவவேட்டுவன், கங்கை-39
நாவாய், கங்கை-44, 57, குகப்-25 × இருவினை, குகப்-46
நாவாய் கீழோர் செய்வினையது, குகப்-61
நாவாய்ச்செலவு × நங்கையர் நடைஅன்னச்செலவு,குகப்-46
நாவாய் முடுகுதல், கங்கை-65
நாவாயென்னும் புருஷன் துடுப்புக்காலினுல்நடந்தான், கு-64
நாவி, மந்தரை 87, சித்திர-19
நாவின்நஞ்ச முடைய நங்கை, நகர்-47

நாவினீத்தரு நல்வளம் - சொல்லுதற் கரிய பெருவளம்:ப-27
நாள்-நட்சத்திரம், ஆறுசெல்-7
நாளை, மந்தரை-5: கங்கை-41
நாற்றம், கங்கை-35
நாற்றிசை மாந்தர், தைல-24
நாறகில், பள்ளி-25
நான்மறைத் திசைமுகன்,மந்-36
நான்மறைத்துறை செல் வேள்வியார், பள்ளி-126
நான்முகன்புதல்வன் - வசிட்டன்: பள்ளி-137
நான்ற-வீழ்கின்ற: நகர்-201
நானம்-நறுஞ்சுண்ணம்: கத்தூரிப்புழுகெண்ணெயுமாம்: தி-9
நாணு, கைகேசி-95
நானிலத்தோர் தந்தை, திரு-60
நானிலநள்ளாது, கைகேசி-26
நானிறம், மந்திர-45, மந்தரை-5
நானில மன்னுயிர்ப்பொறை சுமத்தல், ஆறுசெல்-17
நானிறம்-பலவகையான நிறம்: வனம்-18
நானுன்றொழி லுரிமையினுள்ளேன், கங்கை-73
நிகர்த்தல்: சித்திர-7
நிகழ்கால வினையெச்சம் - உறுகின்று: நகர்-31
நிகழ்வு-நடக்கவேண்டியசெயல், தைல-18
நிச்சயம், மந்திர-28
நித்திலம் × பல்: நகர்-130
நிதியம், பள்ளி - 6: நிதியின் குவை, நகர்-62
நிந்தனை, பள்ளி: 104
நிந்தை, சித்திர-43
நிமிர்தல்-மேலெழுதல்: சித்-18: மிகுதல்: ஆறுசெல்-27
நிமிர்ந்த கூட்டம், கங்கை-40
நியாயமத்தனைக்கு மோர் நிலயமாயினான்-இராமன்: திரு-55
நிரந்தரம்-எப்போதும், இடைவிடாமல், தைல-6
நிரந்தன, மந்திர-55
நிரம்புதல், சித்திர-51: மந்திர-57: கைகேசி-71
நிரம்புறுதல், கங்கை-38
நிருதர்-அரக்கர், கைகேசி-17
நிருபர், மந்திர-5, 76
நிரை-ஒழுங்கு: நகர்-33
நிரைத்து-ஒழுங்காய்: 161
நிலந்தன்னைக் கன்னியர்க்கமைவருங்கற்பின்காத்தல், மந்-17
நிலந்தாங்கு நிலை, மந்திர-62
நிலந்தீதல், வனம்-28
நிலமகள் உன்னைப்பிரிந்து கண்ணிழந்திலளெனச் செய்யும்: மந்திர-38
நிலயம், திருவடி-55
நிலவரைப்பில் உயிர்க்கு இராமனிற்சிறந்தவரில்லை,மந்திர-35
நிலவு முத்துக்களினால்தோன்றுதல், மந்தரை-33 [மந்திர-32
நில னென்னும்,கங்கை-32
நிலாவுதல், கைகேசி-54
நிலை, தைல-57: மாளிகையின் மேலிடம், நகர்-199
நிவத்தல், மந்தரை-31,நகர்-229
நிழல்-சாயல், வனம்-6
நிழலீனுதல், வனம்-2
நிழற்றுதல் - நிழலைச்செய்தல், ஒளியைச்செய்தல், கைகே-95
நிற்ப-ஸ்தாவரம், ஆறுசெல்-9
நிறத்தையொக்கும்புயல்,கை-89
நிறந்திணிதல், சித்திர-27
நிறம்-ஒளி, மார்பு: தைல-30
நிறை, மந்திர-55
நிறைகுணம், மந்திர-31
நிறைதவ மன்னதொர் செயலாள், கங்கை-2
நிறைந்தமாந்தர் × தேவர் பிறந்துணர்ந்துவானுறுவார், பள்ளி-15
நிறைப்பேரணை, மந்திர-55
நிறைமகவுடையவரும் ஒருமகக்குயிர்கொடுப்ப, நகர்-196
நிறையொடும் நாணொடுந்தொடர்ந்த கெண்டை, மந்திர-57
நின்றது-எஞ்சியது: மந்திர-50
நினைந்தது, நகர்-3
நினைந்தபோதும் அமிழ்தொக்கும் நேரிழை,சித்திர-24

நினைவுமுயிரும் மறத்தல், ந-69
நீட்டுத்தல்-கொடுதல், மந்த-83
நீண்டவன், குகப்-41
நீண்டவாயில், நகர் பள்ளி-29
நீணகர், நகர்-108
நீத்தநீர், கடல்: ஆறுசெல்-10
நீத்தம்-கடற்பெருக்கு, பெருக்கு, நகர்-209, திருவடி-35
நீத்தென-செய்தென என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்: பள்ளி-19,28
நீதி, மந்திர-11; மந்தரை-22
நீதியும் தருமமும் நிறுவுதல், ஆறுசெல்-5
நீந்துதல், வனம்-36
நீர்-தன்மை, தைல-79, நீர்கொள் நெய், சித்திர-37
நீர்த்து-நீர்மை, கைகேசி-61
நீர்த்துகுதல்-தாரையாய்ப்பெருகுதல், நகர்-170
நீர்முதலியனபரத்துவாசனுள்ள விடத்து நிரம்பியிருத்தல், வனம்-30
நீராடித்தீயோம்பி அமுது செய்தல், கங்கை-15
நீருண்ட கார்மேகம், சித்திர-2
நீருழறெய்வமீன், தைல-2
நீருளவெனினுள மீனும்நீலமும் × இராமனுள்ள விடத்துச்சீதையும் நானும் உளம், ந-157
நீலவல்லிருள், திருவடி-18
நீளம், சித்திர-243
நீறுதோய்வனிதையோர் கூற்றினன் × துகிலுறை பொதிந்த செம்மணித்தூணம், மந்-32
நுகருவது, மந்திர-28,
நுங்கண்மரபு, குகப்-56
நுங்குதல்: பள்ளி-112
நுடங்குதல்: சித்திர-4
நுணித்தல்: மந்திர-10
நுதல் × வில்லிவாங்கிய சிலை: சித்திர-13
நுந்தை: மந்தரை-75
நும்பி, நகர்-6
நுரைக்கொழுந்து × நரைத்த கூந்தல், கங்கை-32, தைல-52
நுவல்வதோர்கிலா தழுது புல்லுதல், பள்ளி-122
நுழைதல், மந்திர-58
நூக்கு-தள்ளுதல், குகப்-50
நூல்-சாஸ்திரம்: மந்தரை-5
நூல் இணைமணிக்குடஞ் சுமத்தல் X இடையில்வனமுலையிருத்தல்: சித்திர-9
நூற்றடமார்பன், மந்தரை-24
நூற்றிதழ்க்கமலம், திருவடி-121
நூறுதல்-அழித்தல்: பள்ளி-50
நெகுதற்கொத்தநெஞ்சு, நக-60
நெஞ்சங்காணுதல் - கருத்தையறிதல், நகர்-48
நெஞ்சம்மையிற்கரியாள், நக127
நெஞ்சினும்வலியதுயிர்; நக-189
நெட்டில்-உபரிகை, நகர்-206
நெடிதுயிர்த்தல், பள்ளி-28
நெடியகுன்று × நிலங் கொழுந்துயர்ந்தனையது; திருவடி-26
நெடியவன், கங்கை-40, பள்-70
நெடுகுகூனல், சித்திர-30
நெடுங்கண் × கொண்டல்: கை-6
நெடுஞ்சுரம், நகர்-12
நெடுந்தகை மன்னவர், மந்தி-74
நெடுநாவாய், கங்கை-64
நெடுநாள்திருத்தின தவம், வ-20
நெடுநீர்-கங்கை-65
நெடும்பிரிவு, திருவடி-85
நெடுமுடி, சித்திர-7, பள்ளி-43
நெடுமையான், கங்கை-31
நெய்ஞ்ஞிறை, வனம்-6, நெய்துடைத்தல்-நெய்பூசப்படுதல், நகர்-160
நெய்ந்நிலைவேல், கைகேசி-18
நெய்யாரழல் x இராமன் பிரிவுக்குவருந்தும் நகரத்தவர்: நகர்-108
நெருப்புண்டான் × வனத்தான் இராமனென்ற சொல்லைக் கேட்டபரதன்: பள்ளி-60
நெற்றழைக்கற்றை, திருவடி-15
நெற்றியிற்கற்றை நாறுதல், நகர்-116
நெறி, நகர்-31, தைல-86, ஆ-18
நெறிகாமின்கள், குகப்-31

நெறிபெருமையரிதி னீங்குதல், நகர்-235
நெறிபேணும்நடை, வனம் 21
நெறியார்முறை, நகர்-33
நெறியிடுநெறி, கங்கை-69
நெறியின்மாக்கள், பள்ளி-14
நெறியுதவிடுதல்,மந்திர-64
நெறியோர், நகர்-136
நேடுதல், கங்கை-69
நேமியன் - திருமால், மந்திர-94 ஆஜ்ஞாசக்கர முடையவன், மன்னவன், பள்ளி-39, திருவடி-98,நேமியுருட்டுதல்,மந்திர-37, நேமிவேந்து, பள்ளி-65
நேயநெஞ்சு, சித்திர-51,திரு-14
நேர்தல்-உடன்படுதல்,சம்மதித்துச் செய்தல்,வனம்-30,அருகிற்செல்லுதல், நகர் - 161, திருவடி-88
நைதல், திருவடி-40
நொடி, திருவடி-41
நொடிதல்-அழிதல், பள்ளி-92
நொந்துமாழ்குதல், பள்ளி-122
நொய்தின்,நொய்து, திருவடி-121, மந்தரை-8, 43
நோக்கினுனுவலுதல், ஆறு-4
நோய்தந்து நோவன செய்தல், கைகேசி-29
நோயாற்றகில்லா வுயிர்போல நுடங்கிடையார், நகர்-147
நோயிரல்லீர், பள்ளி-75
நோன்சிலையோன், சித்திர-58
நோன்பின்றுறையோன் - கலைக்கோட்டுமுனிவன்,திருவடி-61
நோன்பு, மந்திர-70, 99
நோன்மை-வலிமை, பள்ளி-50, மனவுறுதி, மந்தரை-14
பக்கம், நகர்-217, மந்திர-5
பகட்டினம், பள்ளி-14,பகடு-யானை, ஆறுசெல்-26
பகர்வது, மந்திர-41
பகலவனனையான்-இராமன்,கங்கை-66
பகை-ஐம்புலன்கள், மந்திர - 25 பகைஞர் வந்துருத்தபோர், மந்திர-22, பகை நாடுக்வர்ந் அ-8
துணை ஆவிபேணித்தனையீர்த் தகரொலொடு அப்பகை முகத்துவிழிக்கும்பாவம், பள்-114
பகைவரை மகளிர் சிரிக்கத்தலை வணங்குதல்,பள்ளி-115
பகைவன் வெல்லத் தான் அஞ்சின அரசன், பள்ளி-109
பங்கம்-சேறு, சித்திர-56
பங்கமில்குணம், நகர்-4
பங்கயச்செல்வி, பள்ளி-19
பங்கயராசி, கைகேசி-62
பங்கி-பங்கீ, வடசொல்,ரீதி,கைகேசி-60
பங்கு, மந்திர-68
பசந்தனர், தைல-17
பசலை × எட்பொரி, மந்திர-59
பசலை வானகம், தைல-6
பசியுழந்து, பள்ளி-101
பசுங்கண்,நகர்-205,ஊனக்கண், கங்கை-11
பசுநறுந்தேறல், பள்ளி-21
பசும்புகைப்படலம், சித்திர-18
பசும்பொன்மானம், சித்திர-36
பசை-ஈரம்,கைகேசி-42,பசைநறவு-பசுந்தேன், கங்கை-5
பஞ்சரத்திருந்தழுங் கிளி×சாளரத்திரங்குமின்சொலார், நகர்-200
பஞ்சளாவியசீறடி, சித்திர-20
பஞ்சிமெல்லடிப்பாவை, கங்-20
பஞ்சியூட்டுதல், மந்திர-2
பஞ்சின்றியமுதநெய் மாட்டிய விளக்கு, சித்திர-15
பஞ்சீகரணம்,திருவடி74,(உரை)
பஞ்சுநூல், சித்திர-52
பட்டறுதல் - இறந்தொழிதல், திருவடி-6
பட்டாபிஷேகச்செய்தியைக்கோசலையிடம் மங்கைமார் சொல்லுதல், மந்திர-92, பட்டாபிஷேகஞ் சொன்னூர்க்குக் கோசலை பரிசளித்தல், மந்திர-94
படங்கொணுகம், சித்திர-39,கங்கை-8
படர்-துன்பம், குகப்-70; போர்வீரர், வடசொல்,திருவடி-31

படர்தல்-செல்லுதல், சித்தி-18
படலை-சித்திர-17, பள்ளி-135
படி-பூமி, நகர்-205; விதம், தைல-55
படிகள் × மாசுணம், சித்திர-35
படிகாரர், படிகாரிர், பள்ளி-1
படித்தலம் பெயரல், பள்ளி-91
படிதல்-கிடந்துறங்குதல், தைல-16, மூழ்குதல், கங்கை-8
படிமக்கண்ணடி, மந்திர-3
படியுறப்புரளுதல், தைல-26
படியொடு திருநகர் துறத்தல், ஆறுசெல்-28
படிவம், பள்ளி-124
படுகர்-மடு, தைல-16
படுதல்-இறந்துவீழ்தல், திரு-31
படுமழை - பொழிகின்றமழையி னொலி, வனம்-4
படுமுரசு, ஆறுசெல்-24
படைக்கலம், தைல-30
படைசெலாறு × அயோத்தி நகரின்தெரு, ஆறுசெல்-46
படைத்தடங்கண், கைகேசி-2
படைமாணரசு, நகர்-57
பண்-அலங்காரம், கல்லணை, மந்திர-4, 58, ஸ்வரம், க-11
பண்டி, ஆறுசெல்-26, பண்டியிற் பல்லியம் பரத்தல், பள்ளி-11
பண்டியிற்பூட்டிய நொண்டியெருதுX இராச்சியத்தைத் தாங்குங் கிழத்தன்மை யடைந்த தயரதன், மந்திர-68
பண்டு, கங்கை-16
பண்டைநாள், மந்தரை-41
பண்டை நூல்-வேதம், திரு-138
பண்ணவன், கங்கை-41
பண்ணினுக்கும் பராவமுது, கங்கை-11
பண்ணெனுங்கிளவி, திருவ-86
பண்ணை-விளையாட்டு, தோழியர் கூட்டங், குகப்-59
பணி-கட்டளை, பாம்பு, மந்தி-72
பணித்தல், மந்திர-47, திருவடி-127
பணிமொழி-கட்டளை, கங்கை-77
பணியிடைப்பள்ளியான், மந்தரை-28
பணியினீங்கலாவாழி, பள்ளி-55
பணியேயது, நகர்-7
பணை-பறை, பருமை, மந்தி-55
பத்தி-வரிசை, தொகுதி, மந்தரை-33, ஆறுசெல்-49
பத்தியினுயிரீயும் பரிவினள், கங்கை-68
பத்துத்தேர் வென்றவனுக்கு அஞ்சுதேர் வெல்லுதல் அருமையாவது, மந்திர-21
பத்துநாலும் பகல் - பதினான்கு வருஷம், நகர்-22
பதகன், பள்ளி-108
பதடி, பள்ளி-138
பதம்-உணவு, பள்ளி-112; பதவி, திருவடி-101
பதவிய-அழகிய, திருவடி-123
பதாதி, ஆறுசெல்-32
பதி-ஊர், மந்தரை-57, தலைவன், நகர்-134
பதைத்தல், நகர்-38, சித்திர-38
பந்தி-வரிசை, கைகேசி-93
பம்புதல், கைகேசி-60, வனம்-18
பம்பை - ஓர்பறை, கைகேசி-60 கங்கை-30
பயந்தமைந்தன், பள்ளி-56
பயந்திரண்டனைய நெஞ்ச, குகப்-52
பயன், மந்திர-8, வனம்-27
பயன்மரம் பழுத்தல்X இராமனுக்கு இராச்சிய மளித்தல், மந்திர-84
பயிலுதல் - இன்னோசையோடு கூவுதல், வனம்-15
பயின்மரம், வனம்-2, 45, பயின்-பிசினுமாம்.
பரசுராமன் குலங்கடிந்தவன், நகர்-192, பரசுராமன் தாதை சொல்லால் தாயைக் குறைத்தது, நகர்-26, பரசுராமன்வரவும் சலியாது இராமன் தடுத்தான், நகர்-63, பரசுராமன் வீரத்தைச் செகுத்தவன்; மந்திர-79; பரசுராமனை வென்

றன் னிராமன், நகர்-192:பரசுராமனே வென்றவனுக்கு உலகமாவது, மந்திர-79
பரண்தொடர் மஞ்சம், கங்-61
பரத்துவன் = பரத்துவாசன்:பிரஜைகளைக் காப்பாற்றுந் தன்மைய னென்றும், இந்திரியங்களை வென்றவனென்றும், இன்னும் வேறுவகை யாகவும் பொருள் கூறுவர்; திருவடி-68
பரத்துவாச முனிவன துவருணனே, வனம்-21, 22: பரத்துவாசன் தன்னிடத்துத் தங்கியிருக்குமாறு இராமனை வேண்டுதல், வனம்-31
பரதசத்துருக்கினர் இராமலட்சுமணரைப்போலுதல்,குகப்-30
பரதன் அரசுஆளான், நகர்-106
பரதன்உரிமைக்காகான்,நகர்-50
பரதன் என்னேவலால் இன்று உலகாள்வதைவிட்டு நரகாள்வானென்று இலக்குமணன் கூறல், திருவடி-39
பரதன் கோசலையைத்தெரிவித்தது, குகப்-68: பரதன் சூரியகுலத்தரசர் யாவரினுஞ்சிறத்தல், பள்ளி-120: பரதன்செய்கையே யறம், அல்லன அறமல்ல, திருவடி-44: பரதன் செய்த பல்வகைச்சபதங்கள், பள்ளி-98- 117: பரதன்சேனையோர்க்கு நடந்த உபசாரம், திருவடி-8-16: பரதன் தந்தையின் மரணத்தைக் குறித்து அரற்றுதல், பள்ளி-48 - 57: பரதன் தருமத்தின்தேவு,அறத்திஞ்ணி, திருவடி-47: பரதன் தன் துணிபுகூறுதல், திருவடி-133: பரதன் தன்னைக் கைகேயியின் வயிற்றிற்பிறந்தது குறித்து வெறுத்தல், பள்ளி-92: பரதன் தன்னைப் பழித்தல், திருவடி-99: பரதன் தன்னையும் கைகேயியையும் பழித்தல், பள்ளி-71, 88: பரதன் தனக்கு நேர்ந்த நிலைமையைப் பழித்தல்,பள்-135: பரதன் தான் ஆண்டானென்பது தனக்குத் தகாதெனல், பள்ளி-78: பரதன் தான் தாயைக் கொல்லாமைக்குக் காரணம், பள்ளி-70, 72: பரதன் தான் முன்னங் குகனை யெதிர்கொள்ளக்காரணம்,குகப்-27: பரதன் நாட்டிற் கிளைகாவற்குளன், கங்கை-76: பரதன் நிறைகுணத்தவன், இராமனிலும் நல்லன், நகர்-5: பரதன் பிறந்து பேரறம் பிழைத்ததென்றல்போல் மன்னவன் அவனைத் துறந்தான், பள்ளி-133 பரதன் புறப்பட்டபோது அரசசின்னங்களும் உடன் புறப்படுதல், பள்ளி-9, 17:பரதன் போன்றவர்மன்னவரில்எவருமில்லை, ஆறுசெல்-49: பரதன் மரபைப்பழியுடைத்தாக்கினன், பள்ளி-74: பரதன் மன்னர்மாலையி லெண்ணுறப்பிறந்திலன், மந்தரை-58: பரதன் வனம்வந்தது, தந்தை முறைவழுவினதை நீக்க, குகப்-33: பரதனதுபோர்க் கோலத்தைக்காணல், திருவடி-50: பரதனிடம் என்னிடத்துப்போல அருள்வைக்கச்சொல்லெனல், தைல-35: பரதனுக்குத்தமையன்மீதுள்ள அன்பு,பள்ளி-7 பரதனுயிர்வைத்துக் கொண்டிருக்கக் காரணம், பள்ளி-85 பரதனைக்கண்டுகோசலை இராமனைக் கண்டாற்போ லுவத்தல், பள்ளி-118: பரதனைநோக்கி உன்குல முதலுளோர் நின்னை நிகர்ப்பாரில்லை யெனல், பள்ளி-120
பரப்பு, திருவடி-28
பரபரப்புடன் செல்வாரின் வருணனை, மந்திர-89
பரம்-சுமை, கைகேசி-9
பரமஞானம் வேனவர் (கைவந்தவர்) வீடுபெறுவர், மந்திர-22

பரல் மலர்போலுதல், வனம்-40
பரல் வறுத்து வித்திய வனை யன, வனம்-40
பரவுதல், மந்தரை-10
பரவை, கைகேசி-68, குகப்-56
பரவையைச் சிறுமைபேசிய தானை, திருவடி-26
பரன் மொய் கான், கைகேசி-35
பரர்வமுது, கங்கை-11
பரிசு, மந்திர-72
பரிதல், வனம்-45, கங்கை-48
பரிதி-சூரியன்; கங்கை-9, × மாணிக்கப் பாறை, சித்திர-15
பரிந்தபூ, மந்திர-58
பரிந்தவன்-அன்புகொண்டுள்ளவன், கங்கை-48
பரிபுரமார்க்கிலாச் சீறடி x அரியின மார்க்கிலாக் கமலம்: ஆறுசெல்-40, பரிபுரம்-சிலம்பு
பரிமளங்கமழ்தல், சித்திர-25
பரிமா, நகர்-88
பரிமுகமாக்கள், சித்திர-11
பரியகாரகில், சித்திர-18
பரிவாளியின்வாவுறுதல், ப-11
பரிவில்லவர், நகர்-131
பரிவு-அன்பு: கங்கை-43
பருதிவாளவன், சித்திர-3
பருமம், மந்திர-4, 85
பருவந்தந்தகேள்வர், வனம்-46
பருவம்-ஆண்டு, மந்தரை-82
பருவரல், கங்கை-48
பருவரற் பரவை, குகப்-39
பல், கங்கை-32
பல்குதல்-மிகுதல், வனம்-18
பல்பகலாற்றுதல்-பலநாள் போக்குதல், பள்ளி-114
பல்லவச்சயனங்கள் மேனிவெம்மையாற்கரிந்திருளுதல், சி-23
பல்லவத்துஅம்பன், கங்கை-30
பல்லுயிர்கட்கோருயிரெனநின்றவிராமன், நகர்-219
பலகணுற பற்றெருடுத்தாற் போலும்: கங்கை-32
பலநிறக் கொடிகள் தோன்றுதல் x புள்ளொலாந் திருநகர் புகுதல்: மந்தரை-29
பலவகைப்புட்களும் ஒலித்தலின் வருணனை, கைகேயி-47
பலா, சித்திர-33
பவநோய், வனம்-20, பவநோயின் மருத்துவன்-இராமன்
பவளந்தருமிதழாள், கங்கை-4
பவளமால் வரையருவி X துவரின் மணித்தடந்தொறும் புடைபெயர் கவரிவால், சித்-5
பவனிபோனவன், நகர்-188
பவித்திரம், கங்கை-43
பழங்கதை, பள்ளி-50
பழனம்-கழனி, நகர்-183
பழிக்கஞ்சியுயிரை நீக்காதொழிதல், தைல-86: பழிகொண்டென்பயன், கைகேசி-20: பழிபடுதல்-உவமையாகாமற்போதல், சித்திர-31: பழிபூணுதல், நகர்-41: பழிவருநெறிபடர் பதகன், பள்ளி-108
பழிவளர்க்குஞ் செவிலி, குக-70
பழுது, மந்திர-47
பழுவம், சித்திர-28 [திருவ-118
பள்ளநீர் வெள்ளமன்ன பரதன்,
பள்ளி, கங்கை-47, குகப்-39
பள்ளிநீங்குதல், கங்கை-19
பள்ளிப்புனல், நகர்-62
பளிங்கு, மந்தரை-35
பற்கள் முல்லையுங்கடன்முத்தையும் வென்றன, நகர்-233
பற்று, நகர்-118, 228
பற்றெருடுத்தன்னபல்சூற்கவடியன், கங்கை-32
பறித்தல், வனம்-40
பறையடிப்பது கடுவன், சித்-22
பன்னகப்பாயலுட் பள்ளி நீங்கினன், நகர்-167
பன்னசாலை, சித்திர-52
பன்னருந்தவம், மந்திர-2
பன்னுள், கங்கை-55
பன்னிநீக்கரும் பாதகம், கங்-17
பனிxவியர்வை: மந்திர-59
பனிக்கடை, மந்திர-58
பனிசோர்தல், சித்திர-53
பனிபடர் காடு, திருவடி-129
பணைவா நெடுங்கரம், மந்திர-85

பாக்கியம் புரிந்திலநப் பரதன், மந்தரை-59
பாகன், தைல-57
பாகியல் செவ்வாய், கைகேசி-68
பாகு-கருப்பஞ்சாறு, பள்ளி-18, சர்க்கரை முதலியவற்றின் பாகு, கைகேசி-68
பாங்கர்-பக்கம்: நகர்-143
பாங்கு-அழகு, நன்மை, சேமம், பக்கம்: மந்திர-3, வனம்-39, குகப்-54
பாசறைப் பொருள், வனம்-46
பாட்டொலி, மந்திர-55
பாடல் செவியில் விழுதல் × பையரா நுழைதல்: கைகேசி-54
பாடல் வானளை தல், பள்ளி-16
பாடுகின்ற கின்னரம், சித்தி-12
பாணர் × தும்பி: வனம்-13
பாணி-கை: மந்தரை-41, பாட்டு: கைகேசி-60
பாணினம்-மிஞிறு: வனம்-4
பாதகம், கங்கை-17
பாதங்கள் பெயர்தொறும்பாரும் மேருவும் உலைதல், பள்ளி-68
பாதபங்கயம், மந்திர-61
பாதமலர் சிவத்தல், நகர்-98
பாதுகம், திருவடி-139
பாந்தண்மிசைக்கிடந்தபார்: ந-95
பாந்தள் × அல்குல்: சித்திர-31: காந்தள்முகை, வனம்-9
பாபமுற்றிய பேதை: கைகே-61
பாம்பு, வனம்-42
பாய்தல், கைகேசி-43, கங்கை-8
பாய்மரம் × தண்டு: குகப்-58
பாய்மா, குகப்-52
பாயல்-படுக்கை, கங்கை-50
பார் - இராச்சியம்: பள்ளி-109, தேசம், பள்ளி-19
பார்குலாஞ்செல்வ, கங்கை-45
பார்த்தவர்க்குக்கரஞ் சூடுதல், மந்திர-90
பார்ப்பு-பறப்பவற்றின் இளமை, நகர்-214
பார்மகள், நகர்-158
பார்வதி கற்புளமங்கை, கங்-18
பாரளித்தல், நகர்-98
பாரிருள், பள்ளி-90
பாரின் பாயல், கங்கை-50
பாரை மெலிய லென்னுதல், ஆறுசெல்-36
பால்-பங்கு: மந்திர-10: மணிபிடியர்தகதிரின்பால், கங்கை-8
பாலித்தல்-செய்வதாகமேற்கொள்ளுதல், சித்திர-54
பாலுடைமொழியாள், கங்கை-66
பாலை, திருவடி-20: பாலை பரதனைக்கண்டு தளிர்த்தல், திருவடி-23: பாலையேய்கிறும் கங்கைக்குரியது, குகப்-4: பாலைவனம், குளிர்தல், வனம்-46: பாவகாரி, திருவடி-99: பாவந்தீர்க்குஞ் சிலையினோர், தைல-50: பாவம்பாராது இன்னுயிரைக்கொள்ளப் போகின்றாய், கைகேசி-38: பாவியிதோரிராஊழியாதல்: கைகேசி-55: பாவியென்று கைகேயியைத் திட்டுதல், நகர்-47 49: பாவியையுற்றெதிர் பற்றவெண்ணும், கைகேசி, 14
பாவை, கங்கை-20, மந்திர-21 திருவடி-26
பாழ்வயிறளித்தல், பள்ளி-101
பாழி-வலிமை, பெருமை, திரு-36
பாழியம்புயம், பள்ளி-55
பாற்கடலமுதம், கங்கை-24
பாற்கடற் சேக்கை யொருவினையன்: நகர்-225
பாறி-மாறி: திருவடி-19
பாறிரண்டனையமெய்ய, குகப்-52
பான்மை, கங்கை-19
பிச்சம், மந்திர-28
பிச்சரானன்னபேச்சு, கங்கை-34
பிஞ்ஞகன் வில்பிடித்தது, மந்திர-44
பிடவு, வனம்-7
பிடிதருசிறுமா, வனம்-10
பிடிதாரொடுநடத்தல் × தெரிவைமார் தாழைகலைத்தேரொடு நடத்தல்; மந்தரை-37

பிணக்குவை கடல்தூர்த்தல்,குகப்-21
பிணி-பந்தம்:கைகேசி-78
பிணிக்குறுமுடையுடல்,பள்-115
பிணியின்வேலையான், பள்-142
பிணியுடையவனென்னும் பிரிவினன், கங்கை-77
பிணைநிரத்தல் × மடவார் பரத்தல்: மந்திர-55
பித்தமயக்கர்ஞ்சுறவு, தைல-73
பிதா மகளிடத்தருள்கொண்டிருத்தல், வனம்-28
பிதிர்ந்தசாறு, பள்ளி-20
பியல், மந்திர-18
பிரசம் மூக்கில் தாக்க வழிதல், சித்திர-13
பிரமனுக்கு நகத்திற்பிறந்தவன் வசிட்டன், திருவடி-120
பிரளயக்கடலில் திருமால் துயிறல், திருவடி-120
பிரிந்தமகளிர் மனம்போலக்கொதிப்பது, வனம்-46
பிரிந்து கண்ணிழந்தவளாகாமற் செய்வான் இராமன், மந்திர-38
பிரியாக்குரிசில், மந்திர-52
பிரிவினுங்காடுசுடாது, நகர்-228
பிரிவு, கங்கை-74
பிரிவெனும்பிணி,திருவடி-57
பிரிவெனும்விம்முறுநிலை, மந்திர-34
பிரெதபூசனை, பள்ளி-136
பிழை-குற்றம், சித்திர-22
பிழைத்தல்-தவறுசெய்தல்,தவறிப்போதல்; மந்திர-23; ந-13
பிழைத்து, மந்திர-29
பிழைப்பு-குற்றம், மந்தரை-2
பிள்ளைமாக்களிறு, பள்ளி-32
பிளிறுமேகம், வனம்-47
பிறங்கிச்செறிதல், கங்கை-33
பிறத்தல் × உதயமாதல், கங்-55
பிறத்தலுண்டானபோது வருவன அநுபவித்தேதீரவேண்டும், தைல-28
பிறத்தலு மிறத்தலும்உயிர்கட்கு இயற்கை, திருவடி-70
பிறந்தி-படைத்து: மந்திர-39
பிறந்தார் பெயருந்தன்மை பிறராலறிதற்கெளிதோ, நகர்-36
பிறந்திலனென்பதிற் பிறிதுண்டாகுமோ, மந்திர-30
பிறந்துநீயுடைப்பதம், திரு-101
பிறந்துபெறும்பேறு, நகர்-17
பிறந்துரிமை, திருவடி-111
பிறந்துலகமுற்றுடையகோ, நகர்-111
பிறந்துலகுடைய மொய்ம்பினோன், நகர்-191
பிறப்பு-உயர்குடியிற்பிறவி; மந்திர-9: பிறப்புக்குப்புணை துறப்பு, மந்திர-23: பிறப்பெனும் பெருங்கடல், மந்திர-23:பிறப்பை நீக்கத் தவந் தொடங்குதல், மந்திர-33
பிறர்பழிபிதற்றி, பள்ளி-111
பிறரைச்சீறினேன், பள்ளி-98
பிறவாவெய்யோன், கங்கை-55
பிறவிக்கடல், தைல-73
பிறவிகளுலப்பில, திருவடி-71
பிறவியென்னுமிருஞ்சிறை, மந்திர-24
பிறன்கடைநின்றவன், பள்-98
பிறிதின்குணம் பெறலணி, மந்தரை-35
பிறிதுமொழிதல், நகர்-117
பிறிதுறுதல்-வேறுபடுதல், நீங்குதல், பள்ளி-95
பிறிதொர்மாற்றம், நகர்-235
பிறியார், நகர்-31
பிறைமருப்பு, சித்திர-10
பிறையின்கறைதுடைக்குங்கொடிச்சி, சித்திர-22
பிறையையெட்டிப்பிடித்தல்,சித்திர-22
பின்-முடிவில், மந்திர-39
பின்றுதல்-பின்னிடுதல், திருவடி-97
பின்றை, கைகேசி-1
பின்னர், மந்திர-30
பின்னவன் பெற்ற செல்வ மடியனேன் பெற்றதன்றோ,கைகேசி-110

பின்னுசடையோர் ; தவசியர், திருவடி-68
பிழை-துன்பம், நகர்-148
புகர்-குற்றம், நகர்-25
புகலிடம், வனம்-24, கங்கை-59
புகலுதல், நகர்-77
புகழ்கொண்டு மாய்தல்,குக-18
புகழ் நிறுவுதல், கங்கை-49
புகழ்வசைதீர் புனிதம் மருவும், நகர்-42
புகழின் புகழ், நகர்-59
புகழுக்கு அழிதல்-புகழ்கழியுமே யென்றுவருந்துதல், நகர்-54
புகழே பெறத்தக்கதாதலால் முறை பிறழ்தல் கூடாது,மந்தரை-66
புகழைச் சுடுதல்-புகழையிழக்கச் செய்தல், "புகழோடுயிரைச் சுடுதீ" நகர்-46
புகை-நெட்டுயிர்ப்பு, நகர்-97
புக்கயும் வெஞ்சுரம், திருவ-102
புகைவெய்துயிர்த்தல், நகர்-11
புட்டருசோலை, தைல-8
புட்டில் × புற்று, நகர்-118
புடைபெயர்தல், சித்திர-5
புண் × கண், நகர்-177
புண்டரீகக் கட் புரவலன், மந்திர-53
புண்டரீகத் தனிமுதல்,திரு-77
புண்டாங்கு நெஞ்சத்தினள்,நகர்-144, புண்ணிடையயில் × வெய்யசொல், திருவடி-58
புண்ணியநதி, கைகேசி-107,கங்கை-63, புண்ணியம்சிவனுகிய விளக்குக்கு நறு நெய், திருவடி-75, புண்ணியர், ஆறுசெல்-10
புண்ணில்வேனுழைதல் × வரத்தின்மேன் உயிர்விடுவேனெனல், கைகேசி-20
புண்ணுற்றதீ, நகர்-97
புணர்த்தல், கைகேசி-18
புத்தேளிர், தைல-34
புதல்-புல், நகர்-214
புதல்வரைப்பயக்கத்துயர்விட்டு உறுதிகாண்பர், மந்தரை-47; புதல்வன்போக்க் கணவன் சாவானென்றுதிண்ணமாகக் கோசலை கூறுதல், நகர்-54, புதல்வனையிழந்த பெற்றோர் துயரம், நகர்-86, புதல்வனையெங்ஙனம் பிரிந்துபோயினுய்-பள்ளி-50
புதவம்-கதவு,கோபுரவாயில்,மந்தரை-31, புதவராசி × கவின் கொண்டவேருருகதிரவன்,
புதுக்குதல், பள்ளி-50
புதுமை, ஆறுசெல்-37
புந்தி தேரினும் முந்துறுதல், பள்ளி-29
புயலொத்த கை, நகர்-126
புரசையானையில்மன்னனைக்கொண்டுபோதல், பள்ளி-127
புரத்தல், மந்திர-71
புரந்தரன், மந்திர-70
புரமூன்றெரித்தவில், நகர்-58
புரவலன், மந்திர-53, நகர்-29
புரவலனெடு அமரிற்புக்குமுதுகு காட்டியோடிவந்திட்டவன்-பள்ளி-99
புரவிமுதலியன தார்முதலியவற்றை நீத்தல், நகர்-209
புரளுதல்-எல்லைமீறுதல்; மந்திர-34, பூமியிற் புழுதிபடும்படி உருண்டுபோதல்,கை-36
புரிசைவாயில், ஆறுசெல்-53
புரிதல்-ஓம்புதல், வனம்-23
புருவங்குனித்துக்கூத்தாடுதல், பள்ளி-66, புருவப்போர்வில், குகப்-7
புரை-ஒத்த,சித்திர-25,குற்றம், தைல-58, வாழிடம், சித்திர-34, பெருமை, நகர்-92
புரைதபுநாள், மந்திர-88, புரைதல்-பொருந்துதல், வனம்-17 புரையிடம், வனம்-24, புரைவல-ஒப்பன, வனம்-12
புல்×கம்பளம், வனம்-43, புல் × மரகதத்தின்கொழுந்து, திருவடி-16
புல்குதல்-பொருந்தல், மந்தரை-5, அணிதல், ஆறுசெல்-41

புல்லடகுண்ணுதல், பள்ளி-81
புல்லணை, ஆறுசெல்-58
புல்லிடையுகுத்தல் - வீணுக்குதல், பள்ளி-113, புல்லிடையுகுத்தவமுது, மந்தரை-62
புல்லு, சித்திர-47
புல்லுதல், வனம்-27, பள்-118
புல்லெயிறு-சிறியபற்கள், வ-42
புலக்குரிபொருள், திருவடி-42, புலப்பகை,மந்தரை-16,புலம்-அறிவு, தைல-23, நூல், திருவடி-108
புலம்புதல், கைகேசி-60, புலம்புறுகுரிசில், பள்ளி-95
புலமை யுள்ளத்தான், ஆறு-3
புலர்தல், கைகேசி-13
புலரி-சூரியன், சித்திர-42
புலவர்க்காய்ச் சுரரை வென்றோன், கைகேசி-92
புலன்கள் - ஞானேந்திரியங்கள், கைகேசி-13
புலன்கெடுதல் - ஐம்புலவாசையொழிதல், மந்திர-90
புலன்கொளுவுதல்-அறிவு கொளுத்துதல், மந்தரை-22
புலிக்குட்டி யானைக்கன்று பசுவின்கன்றுஇவைபகையின்றிவிளையாடுதல், வனம்-10
புலியெலாம் ஒருவழிப்புகுதல் x சேனை குகன்மருங்கு திரளுதல், குகப்-10
புலைச்சிந்தை, மந்தரை-64
புலையனிலுஞ் செய்கைதேர்கிலா நாயெனத் திரிவது நல்லது, திருவடி-127
புவனிநாதன், நகர்-28
புவித்தலையுயிர், ஆறுசெல்-23
புவிப்பாவைபரம், நகர் 121
புவியெனுந்திரு, மந்திர-40
புழுங்குதல்-வெம்புதல், நகர்-1
புழுதி யாடிய மெய், நகர்-220
புழைத்தல் - துவாரமுண்டாக்கல், கைகேசி-85
புழைத்தவான் பெருவழி, திருவடி-38
புள், வனம்-18
புள்ளி, மந்திர-39
புள்ளூர்தி, மந்தரை-15
புளிஞர்-வேடர், குகப்-12
புளினத்தின் றடமுலை, கங்-67
புளினர் வேந்தன், குகப்-33
புற்று X புட்டில்: நகர்-118
புற்றுடையகாடு நாடாகிப் போம், நகர்-111
புறம்-பின்பக்கம், நகர்-118
புறவம், நகர்-216
புன்பொறிநா, மந்தரை-67
புன்மை, கைகேசி-36
புனங்காக்கு மகளிர் குருவிந்தத் தாற் குருவியெறிதல், சித்-17
புனங்காவற்பறை, சித்திர-22
புனல் படிதல், வனம்-38
புனல் வழங்காமை, பள்ளி-25
புனலின்மை நதியின் பிழையன்றுx அரசுபெருததுபதியின் பிழையன்று: நகர்-134
புனலேறுதல், வனம்-38
புனற்புள், நகர்-102
புனன் மொண்டிடுதல், நகர்-83
புனிதமாதவம், மந்திர-43
புனிதவேதியர், தைல-34
புனிற்றீன்ற கன்று, நகர்-214
புனைகழல், குகப்-37, மந்திர-71, நகர்-3
புனைமா மகுடம், நகர்-41
பூ-அழகு;மந்திர-7, கூர்மை, மந்திர-79, பூமி: தைல-12
பூகவனம், தைல-14
பூங்கழற் காவலன், பள்ளி-61
பூங்குழல்-சீதை, கங்கை-21
பூசல்-ஆரவாரம், தொழில்: பள்ளி-22; போர், நகர்-119
பூசலிடுதல்: நகர்-202
பூசனைபேணுதல், வனம்-28
பூசை-பூனை: நகர்-100
பூட்சி-மேற்கோள்: திருவடி-131
பூட்டு-கச்சின்முடி: மந்திர-89
பூட்டுதல் - உண்ணுமாறுகொடுத்தல், நகர்-214
பூணாரணி, நகர்-66
பூணுதல், நகர்-40
பூணொளி x மின்னொளி:பள்ளி-10

பூத்தவன்-படைத்தவன், மந்திர -79
பூதம், நகர்-18, மந்தரை-7
பூதலம், மந்தரை-71
பூநனை-பூவரும்பு, வனம்-18
பூமகள் கொழுநன், மந்தரை-25
பூமழை முதலியபலவகைமழை, மந்தரை-36
பூமி, மந்தரை-76
பூமியைத்தாங்குவது அரசற்குத் தருமம், மந்திர-71
பூரித்தல், கைகேசி-77
பூரியர் குழாத்திடை யியம்பாத அறிஞர் .X ஒலியாத தாரை முதலியவாச்சியம், ஆறு-33
பூவலய மின்று தனியன்று பொது, கைகேசி-98
பூவலர் இரவு, வனம்-7
பூவளவிய மென்கால், வனம்-2
பூவி-புவி, பள்ளி-27
பூவியல்கானகம்-நெருப்புப் பொருந்திய காடு எனக்கூறுவாருமுளர், தைல-21
பூவின் மெல்லியபாதம், சித்-52
பூவின் வானவர்-அந்தணர், பள்ளி-33
பூவுதிர்ந்த கொம்பு × அணிகலனை நீத்த நல்லார்: மந்தரை - 87, ஆறுசெல்-34
பூவும் அழுதல், நகர்-102
பூவையழுதல், நகர்-100
பூவையும் கிளியும் போற்றுகெனத் தங்கையர்க்குச் சீதை செய்தி சொல்லி யனுப்பியது, தைல-40
பூழிக்கானகம், கைகேசி-107
பெட்பு-விருப்பம், பெருமை, மந்திர-13, 93: ஆறுசெல்-46
பெடையேகண்ணுதல், வனம்-13
பெண்கொடுவினைசெயப்பெற்ற நாடு, நகர்- 190: பெண்டிரிற் கூற்றமன்னுள், கைகேசி-79 பெண்ணருங்கலம், சித்திர-32:பெண்ணுட்டமொட்டேன், நகர்-22: பெண்ணி னின்னமுதன்னவள், மந்திர-52:பெண் அ-9
ணிரேக்குஞ்சுவை: கங்கை-11;பெண்ணெனவுற்றபெரும் பழி, கைகேசி-15
பெண்ணை-பனை: கங்கை-83
பெண்யானை மகளிரைச் சுமத்தலின் வருணனை: ஆறுசெ-29
பெய்தல்-தருதல், உகுத்தல்,மந்திர-28: சித்தி-32
பெயர்தல்-இருந்தஇடம்விட்டுச் செல்லுதல்: மந்திர-18: தைல-80
பெரியவரியற்கை, மந்திர9- 65: பெரியவன் இராமன்,சித்திர-57:பெரியோரேவியதைமறுக்கலாகாது, திருவடி-117:பெரியோரை யென்சொல்ல, நகர் 100
பெருகு சூல், சித்திர-10
பெருந்தகை, நகர்-235
பெருந்திரைநதி, ஆறுசெல்-46
பெருந்தேவி- தைல-70
பெருநிலக் கிழத்தி நோற்றும் பெற்றிலள், கங்கை-48
பெருநிலமகள்தவம்பெற்றிலள்: வனம்-25
பெரும்படை X ஏழுவேலை: ஆறுசெல்-25
பெரும்பொருளிழந்தவர் X வரும் பறு துயரினர்: நகர்-176
பெருமகன்:மந்திர-31,பெருமை: நகர்-31
பெற்றவன் போலக் கொற்றவர் முதலினோர் பரிவியற்றுதல்: கைகேசி-61
பெற்றவனிருக்கப் பிள்ளை கான் புகுதல்: பள்ளி-61
பெற்றி-தன்மை. காலம்:மந்திர-9, 12
பெற்றோர்க்குப் பிள்ளையருமை தெரியும்: நகர்-61
பெறலருஞ்சூழ்ச்சி: மந்திர-133
பெறுவதன் முன் உயிர்நீத்தலுமிருக்க, அறுபதினுயிரம் வருஷம் ஆண்டவன்மாட் டிரங்குதல் தகுதியன்று: திருவடி-72
பேசுதல்-எண்ணுதல்: குகப்-16

பேணலர், பள்ளி-115
பேணுதல்-ஆதரித்தல், மந்த-7
பேதமை தாய்வரும் பிறப்பு, மந்திர-33
பேது-மாறுபாடு, மந்தரை - 54: பேதுறுதல் - மனக்கலக்க மடைதல் தைல-80
பேயீர் கணவனுயிருண்டீர், பள்ளி-76
பேயுமிரந்தால் தாய்தந்தென்ன வீயும், கைகேகி-29
பேயோ தீயோ பெண்ணே, கைகேசி, நகர்-45
பேர்தல் - விட்டுவிட்டு விளங்குதல், பள்ளி-10: "பூணொளி பேர்ந்தன".
பேராதவாய்மைப் பெரியோன், நகர்-96
பேரி முதலியன மகளிராமெனக் கண்புடைத்தழுதல்,பள்-129
பேரிமுழா மோதாமை,பள்ளி-23
பேறு, நகர்-23
பை-படம், கைகேசி-54
பைந்தொடியொருத்தி,நகர்-158
பையுள்-துன்பம். தைல-87: கங்கை-48
பொங்கணை, மந்தரை-42
பொங்குதல்-சினத்தல், கைகே-22: மிகுதல், கைகேசி - 13: "பொங்குசோரி".
பொடிசூழ்படி, நகர்-38
பொடித்தலந் தோளுறப் புரளுதல், பள்ளி-91: பொடித்தலமிலங்குறும் பொலங்கொண்மேனியான்-பரதன்: திரு-136
பொதிதல், நகர்-13: ஆறு-35
பொதுமாதர் மனம்x இளவேனில்: வனம்-1
பொதுவுறநோக்குதல்-பட்ச பாதமின்றிப் பார்த்தல், மந்திர-36
பொம்மல்-மகிழ்ச்சி: பள்ளி-118
பொம்மெனவிம்முதல், கை-56
பொய்க்கரிகூறினேன்,பள்-103
பொய்த்திறத்தினன் நகர்-15
பொய்ம்முறை,கங்கை -59
பொய்யாவாய்மை,நகர்-82: பொய்யிலுள்ளத்தன் குகன்,குகப்-34: பொய்யொன்றறியா மைந்தன், நகர்-77: பொய்யோவெனுமிடையாள், கங்கை-1
பொய்வணக்கியமாதவர், சித்திர-34: பொய்வினைக்கு உதவும் வாழ்க்கையரக்கர்,தை-49
பொருக்கென, தைல-58
பொருதல்-ஒத்தல், வனம்18
பொருந்தாநயனம். தைல-80: பொருந்துதல்-மூடுதல்.
பொருநர்குழாங்கள், பள்ளி-34
பொருப்புநாண வுயர்ந்த புயம், பள்ளி-40
பொருமாகணை, நகர்-75
பொருமிவிம்முதல், தைல-41
பொருமுதல்-வருந்துதல்: நகர்-220
பொருவருந்துயர், நகர்-193
பொருவருமணி, கங்கை-72
பொருவில்கை, பள்ளி-5
பொருவில்சுற்றம், மந்திர-5
பொருவிருனையான், குகப்-1
பொருவிறாதுவர், பள்ளி-1
பொருவு-ஒப்பு: மந்திர-7,73
பொருள்-இயங்குதிணைநிலைத்திணைப்பொருள்: நகர்-32 செய்தி,தைல-85, வனம்-25; இராச்சியம், பள்ளி-80
பொலம்-அழகு: திருவடி-113
பொலிதல், நகர்-63, வனம்-3
பொலிவொரீஇ, பள்ளி-27
பொழிதல், குகப்-72
பொழுது, முகூர்த்தம்: மந்திர-88: பொழுது நாளுங் குறிக்காமல் எம்பெருமானிடத்துக்குச் செல்லுதல், பள்ளி-8
பொற்கோயில்,நகா,92
பொற்பச்சிந்துதல், சித்திர-49
பொற்பினர்: வனம்-38
பொற்புறுத்தன: நகர்-16
பொற்றோரசு: நகர்-61
பொற்றொடி: கங்கை-53
பொறிமயிர்க்கவுதாரி:பள்ளி-14
பொறுத்தேயருள்வாய்,நகர்- 85

பொறை பொறுத்தாய், நகர்-58
பொறையாற்றல், பள்ளி-95
பொறையினீங்கிய தவம் X முறையினீங்கிய வரசு: திருவடி-100
பொறையுயிர்த்தல் - இளைப்பாறுதல்: ஆறு-41, திருவடி-62
பொன் - இலக்குமி, செல்வம், அழகு, ஸ்வர்ணம்: மந்திர-40: திருவடி-46, 92
பொன்மாநகரம், தைல-78
பொன்மானுரியான், நகர்-143
பொன்வரை-சித்திரகூடம்: சித்திர-26
பொன்திணிதிரடோள், வன-19
பொன்திணிந்த கை, பள்ளி-5
பொன்திணிந்ததோடு, மந்தி-75
பொன்திணிந்தனசடை, திரு-79
பொன்திணிபோதினுள், நகர்-1
பொன்திணிமன்னன், தைல-50
பொன்திணிமாடவீதி, கைகேசி-80
பொன்றுதல்-வருந்துதல், நகர்-40: கெடுதல், இறத்தல், தைல-80, திருவடி-24
பொன்னடி, பள்ளி-88
பொன்னணி நிறவேங்கை, வனம்-14
பொன்னணிவீதி, பள்ளி-23
பொன்னரை, நகர்-163
பொன்னுடு, நகர்-86, 89
பொன்னின முன்ன மொளிரும் பொன், நகர்-59: பொன்னின் மேனி பொடியுறுதல், திருவடி-17: பொன்னின்வார் சடை, பள்ளி-24: பொன்னின் வெறுக்கை, கைகேசி - 93: பொன்னுயிர்க்குந் தார், திருவடி-62
பொன்னுலகம், தைல-85
பொன்னூதுமிருந்தை, வனம்-8
பொன்னே, நகர்-42, 63
போக்குதல்-அனுப்புதல், தைல-19: கழற்றிவிடுதல், நகர்-195
போத்தருதல்-விடுத்தல், திருவடி-131
போதகம், நகர்-76
போதம்-புத்தி, மரக்கலமுமாம்: பள்ளி-68
போதல்-மிகுதல், கைவருதல்: மந்திர - 22, அஸ்தமித்தல், சித்திர-42
போதின்மேலுறை பேதை, கைகேசி-55
போதினும் புவனியும் புலம்புதல், நகர்-1
போது-மலர், வேளை, சூரியன், தைல-51, வனம்-19: போதுகுங் கடிபொழிலயோத்தி, திருவடி-139
போந்தது, மந்தரை-59, கைகேசி-69
போய்மிகுதல் - எல்லை கடந்து மிகுதல்: மந்தரை-52
போயோ புகலோ தவிரான், நகர்-46
போர்மழு, மந்திர-63
போரிடைப் பட்டவர், மந்திர-22
போருக்கஞ்சினேன், பள்ளி-103
போரெனல்-ஒலிக்குறிப்பு: நகர்-237
போலியர், மந்திர-70
போழ்தல், நகர்-49, கைகேசி-36
போழ்து, நகர்-91
போற்றுதல், பள்ளி-14
போனகம்-உயர்ந்த வுணவு, தைல-44
பௌவம்-கடல்: ஆறுசெல்-32
மக்களினாலே மாய்தல், தைல-66
மகரதோரணம், மந்தரை-31
மகரந்தம், கங்கை-4
மகரநீர்-கடல், குகப்-49
மகரவேலை, நகர்-25
மகவை யிழந்தும் உயிர்காதலித்து உண்டுகொண்டிருந்தால் உலகோர் பழிப்பர், நகர்-88
மகளிர் × மின்னல்: குகப்-59
மகளிர்கூழை × இசையாத்சுரும்பு, இசையாதநரம்பு, பள்-34:
மகளிர் செயற்கை யணியைத் துயரால் வெறுத்திருத்தல்,

ஆறுசெல்-34: மகளிர் பாதந் தீண்ட வுயிர்பெற்றற்போலும், குகப்-60: மகளிர் பிடியின் வைகுதல், தைல-12: மகளிர் முகிழ்த்தகாவிமலர்: தைல-10 மகளி ரணியின் சோதி வானோர்கண்ணையும்மறைத்தல், கைகேசி-75: மகளிரி னிரங்கு நெஞ்சினன், ஆறுசெல்-13
மகளிருடலில் முத்தாரத்தை யறுத்தெறிதல், சித்திர-6
மகன் தரணிபெறுமாறன்றி யென்மகனைக் கானே கென்றது ஏன், நகர்-72
மகன்மேற் காதலாற் புலன்கள் அவிந்தடங்கி மேனியொளி குறைதல், கைகேசி-59
மகனுக்கறன், நகர்-6
மகனே மன்னன்றகைமை காண வாராய், நகர்-34
மகனைப் போக்கித் தசரதன்எவ் வண்ண முய்தல், வனம்-26
மகிழ்ச்சிச் செயல், மந்திர-90
மகிழ்ந்தனர், கங்கை-7
மகிழ்நர்-கணவர்: நகர்-215
மகிழ்வுறுதல், வனம்-28
மகுடஞ் சூடுஞ்செல்வமுங்கொள் வேன், குகப்-40
மங்கலம், கைகேசி - 76, நகர் - 98
மங்கை காண ஆடுபவன்-சிவன்: கங்கை-18: மங்கையர்க்குவிளக்கன்ன மாது, கங்கை-16; மங்கையர் கணவனை யெய்தும் தவப்பயனைத் தாழ்த்தல், மந்திர-32, மங்கையரணிகோலங் கற்றறிகுநர், வனம்-14
மஞ்சளாவிய மாணிக்கப்பாறை, சித்திர-20
மஞ்சன்கழல்கஞ்சங்களைநகுதல், கங்கை-3
மஞ்சனம், நகர்-3
மஞ்சீX அகிற்புகை: நகர்-200
மஞ்ஞை சாயலாற் சீதையை யினடுமெனக்கருதுதல், வனம்-6
மட்குதல்-நன்னிலை கெடுதல், தைல-5
மடக்கணி, நகர்-55
மடங்கலாளி, கைகேசி-1, சித்திர-38
மடந்தையர் துயரா லணிகல மணியாமை, ஆறுசெல்-37, 39-41
மடவார்பரத்தல் × பிணைநிரத்தல், மந்திர-55
மடவார் புலத்தல், சித்திர-6
மடவாள், வனம்-19
மடிஞ்ச=மடிந்த: குகப்-57
மடுத்தல்-பாய்தல்; நிறைத்தல், குகப்-21: உண்டல், குகப்-44
மண்கணை - மார்ச்சனையமைந்த முரசு, பள்ளி-126, "மண்கணை குழற"
மண்கிழிதரவீழ்தல், பள்ளி-89
மண்கொடுவருதல் - இராச்சியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு வருதல், நகர்-190: மண்கொள் மற்றையது மற, கைகேசி-28: மண்செய்தபாவம், நகர் - 105: மண்டலந்தருமதி, மந்திர-57: மண்டுதல்-நெருங்குதல், மந்தரை-41- மண்ணரசாயவன், நகர்-21, மண்ணவர், நகர்-122: மண்ணுட்டுநர் காட்டுநர் வீட்டுநர்-முத்தொழிற்குரிய மூவர், நகர்-22: மண்ணுள் இன்றுரில் விண்ணோரளவும் வென்றமையால் பெண்பாலால்அந்தரமடைகின்றேனே, கைகேசி-40
மண்ணுதல், நகர்-46
மண்ணுநீராய்வந்தபுனலை யுண்ணு நீராயுதவு, நகர்-56
மண்ணுலகாள்பவர் பாவம் முதலியன எண்ணுரோ, குகப்-17
மண்ணுற்றயர்தல், நகர்-97
மண்ணுறப்பணிதல், கங்கை - 41
மண்ணெடுஞ்செவிலி, திரு-86
மண்ணைமண்ணுநீராட்டுங் கண்ணன், குகப்-39

மண்ணெறிதல், சித்திர-47
மண்ணோடுண்ணோடென், நகர்-45
மண்பகவடித்தல், பள்ளி-67
மண்முதற்பூதங்கள், திருவடி-74
மணங்கிளர்மலர், வனம்-15
மணத்தல்-மணம்வீசுதல்,வந்துசேர்தல், திருவடி-11
மணமுரசொலியால்மன மகிழ்ந்துமங்கைமாரெழுதல் × சாரன்மாரி தழங்கலான் மயிற்குலம்மலர்ந்தெழுதல், கை-51
மணி - செந்நிறவரதனம்: மந்தரை-33: கைப்பிடி, நகர் - 118: சித்திர-27,48: முத்து, வனம்-42: குகப்-29: நவரத்தினம், சித்திர-29, "மணிக்குடம்"
மணிச்சுடர்கொண்ட வரைமுடி × சிவபெருமான்முடிமீதுள்ள பிறைச்சந்திரன், சித்திர-7
மணிநிறக்கோபம், வனம்-45
மணிப்புதல்வன், மந்திர-49
மணிபிரியரவு × கணவனையிழந்த கோசலை, தைல-63
மணிமேனி, வனம்-35
மணிவடம், ஆறு-41
மணிவரைமுடியருவி × சிவபெருமான்சடைமுடிக்கங்கை,சித்-7
மத்தளம் முதலிய பல்லியம், ஆறுசெல்-49
மத-வலி: திருவடி-123
மதக்கதமா, சித்திர-4
மதக்கலுழிவெள்ளத் தோங்கல், குகப்-54
மதமழை, சித்திர-8: மதவிலங்கல், கைகேசி-71
மதன், தைல-83
மதி, முகம், மந்திர - 59: மதிக்குத்தண்மை யீந்தகுடை,திருவடி-66: மதிக்குழவி, வனம்-47: மதிகெழுமுகிலனைய அண்டர்நாயகன்,மந்திர-57,மதிகொடுவகுத்தநுதல், தை-4: மதிதொடநிவத்தல், மந்த-31: மதிநீங்கிய கங்குல் × தசரதன் குடையில்லாப் ப்ரதன் சேனை: ஆறுசெல்-35: மதியம், மந்திர-59 [65
மதியிலாமனத்தோய், மந்தரை-
மதியிலாவிரவு × அரசிலா வையகம், ஆறு-7: மதியின்பாகம்-அஷ்டமி சந்திரன்: கங்கை-4: மதியினின்மறுத்துடைத்தல் × முகத்துத் திலதமழித்தல்: மந்தரை-86
மதுகை-வலி, தைல-22, குக-56
மதுரவாரி-பாற்கடல்,கங்கை-12
மதுரித்து, கங்கை-5
மந்தமாருதம் வருணனை,கைகேசி-52
மந்தரமேரு-மந்தரபர்வதம்:ந123
மந்தரைக்கூற்றம், ஆறுசெ-54: மந்தரையின் துர்ப்போதனை, மந்தரை-69:மந்தரையின் வருத்தச்செயல், மந்தரை-54:மந்தரையைக் கைகேசி வணங்குதல், மந்தரை-80
மந்தாகினி, கங்கை-22
மந்தி, சிலம்பியினநூல் பஞ்சுநூல்களை வேதியர்க்குக்கொடுத்தல், சித்திர-32:மந்தியாண்குரங்கோடுகாதலினுடன்நீராடுதல், சித்திர-14
மந்திரக்கிழவர், மந்திர - 36 x இமையவர் குரு, மந்திர-6
மந்திரச்சபையில் யாரையும்நீக்குதல், மந்திர-5
மந்திரப்பெருந்தலைவர், பள்-128
மந்திரிமார்குணங்கள், மந்திர-8, 13: மந்திரிமார் தசரதன் சொல்லுக்கு உடன்படக் காரணங்கள்,மந்திர-35:மந்திரியர் இம்மையிலுதவுதல்,மந்தி-26: மந்திரியர் மன்னவன் கருதிய பயன், மன்னுயிர்க் குறுதியென்பனதெரிந்துசெப்புதல், மந்தி-36: மந்திரியரால் உலகத்தை யரசன் ஓம்பியது, மந்தி-16-26
மம்மருள்ளத்தரசன், நகர்-71
மயானத்திடைத் துணையேகுதல், குகப்-69

மயிர் × பெண்ணைச்செறும்பு,கங்கை-33: மயிர்நாலுமுரு, வ-21
மயில் சிறகைக்கோலி எரியெழுப்புதல், சித்திர-31: மயில்தோகையைத் தொகுத்தல் சீதையினழகு தமக்கின்மையால் நாணிப்போலும், வனம்-4: மயிலின் குழாம் × மன்னன்றேவியர், தைல-70
மயிலினுமழகியகுயில், சித்திர-12: மயிலெனுஞ்சாயலார்,பள்ளி-34: மயிற்பீலி × அகிலிடுதூபம், குகப்-58
மயின்முறைக் குலத்துரிமை, மந்தரை-64
மரகதப்பாறையிலும் மாணிக்கப்பாறையிலுந் தெரிந்தும் மறைந்து முள்ள விஞ்சையரடி, சித்திர-20
மரகதமலை × தோள்: பள்-93: மரகதமோவடிவு, கங்கை-1
மரந்தானென்னு நெஞ்சினள், கைகேசி-34
மரநாரினுடை, வனம்-21
மரபிற்சுற்றுதல், ஆறுசெல்-2
மரபின்வாழ்வு - அரசவாழ்க்கை: பள்ளி-142
மரபினோர்புகழ் உன் புகழாக்குதல்,குகப்-36:மரபு,மந்திர-14: திருவடி-111: மரபுளி, கங்-50
மரவற்கலை, நகர்-66
மராமரம், நகர்-99: பள்ளி-45
மருகி, நகர்-239
மருங்கறுதல், மந்திர-66
மருங்கு, மந்திர-52: கங்கை-36: ஆறுசெல் - 58: × இந்திரன் வச்சிரப்படை, கங்கை-34
மருத்துவனியல்பினர் - அமைச்சர், மந்திர-12
மருதவைப்பின்வளங்கெழுநாடு, கங்கை-9
மருந்து-தேவாமிருதம், தைல-63: ஔஷதம்: தைல-83
மருப்பு, சித்திர-10
மருமத்துத் தன்னையூன்றும் மறம், தைல-50
மருமான்-வழித்தோன்றல்,நகர்-192
மருவலருண்டானால் வசையில்லாமைக்கு மாய்தல், கங்-72
மல்குதல்-மிகுதல், மந்தரை-5
மல்லர், பள்ளி-17
மல்லல், மந்திர-98
மல்லுயர்தோளினன்,குகப்-24 திருவடி-56
மல்லொடுங்கியபுயத்தவன்- பரதன்: திருவடி-51
மலங்குதல்-கலங்குதல்,குகப்-55
மலர்க்குப்பையின் றிழிதல், மந்தரை-85
மலர்களிற்சில மலரச் சில குவிதல், சித்திர-44
மலர்களும் இராமதுக்கத்தாற் கூம்பியிருந்தமை, தைல-51
மலர்த்தவிசு, கங்கை-52
மலர்தூவுதல் உபசாரம்; வ-23
மலர்புரையடி, வனம்-17
மலர்மகள், மந்திர-42
மலர்மேற் பெண்செய்த பாவம் மண்பாவத்திலும் பெரிது, நகர்-105
மலரடி ஒருபோதும் பிரியாமை, கங்கை-71
மலராடை, திருவடி-9
மலராள்-சீதேவி, மந்திர-95
மலரிருந்த வந்தணனுந் தனை வணங்கு மவன், குகப்-32
மலரீட்டம், பள்ளி-20
மலருளான் சிறுவ, திருவ-126
மலரெனக்குளிர்தல், வனம்-40
மலைக்குவட்டுயர்வுறு மயில் × மேன் மாளிகையி லிரங்கும் மகளிர், நகர்-199
மலையில் உச்சிப்போதில்சூரியன் தங்குதல், மாமுடி மிலைச்சிய தொக்கும்: சித்திர-26
மலையினை மண்ணுறவழுத்திய வரலாறு, ஆறுசெல்-44
மழலைவண்டு, சித்திர-10
மழவிடை, சித்திர-7
மழுவாளவற் கடந்தமைந்தற்கு முடிபுனைநாள்மொழிக-மந்த-1

மழுவாள்வனிழுக்கமுறுதல், மந்திரப்-44: மழுவுடையவன்புகழ் குறுக நீண்டதோள், மந்திர-63
மழை × கூந்தல்: மந்தி-58
மழைக்குன்றமனையான், நகர்-2
மழைக்கை, பள்ளி-67
மழைகாணுமணிநிறம், குகப்-26
மழைநுழைதரு மதிபிதிர்த்தல் × கற்றையிற்சொருகியமாலை சிதைத்தல், மந்தரை-85
மழைமுகிலோ வடிவு, கங்கை-1
மழையேந்தியகுழல், கங்கை-6
மழைவயி யுதிர்ப்பது கடுவன், சித்திர-14: மழையொடு கலையுறத் தாழ, மந்திர-58
மள்ளர், பள்ளி-21
மற்பகமலர்ந்ததோள், பள்ளி-52
மற்றடந்தானை, நகர்-166
மறக்கண்வீரன், கங்கை-52
மறுத்தல், நகர்-212
மறந்தும் பொய்யிலனுக்குதல், நகர்-17
மறப்பு, மந்திர-23
மறம்-வீரம்; மந்தரை-67: அதருமம், தைல-50: கொடியதொழில், திருவடி-27
மறிகடலோவடிவு, கங்கை-1
மறிதல்-வெட்டப்பெறுதல், சித்திர-18
மறு, நகர்-95: குகப்-62
மறுக்கு-மனக்கலக்கம், பள்-109
மறுகு-வீதி, நகர்-23
மறுகுதல்-கலங்குதல்: நகர்-69, 235: தைல-62, புரளுதல், நக-97
மறுமையை நாடவேண்டுவது அவசியம்அரசுநிச்சயமன்றாத லால், மந்திர-28
மறுவறுகற்பினர், நகர்-180: மறுவறுகற்பினிலுலகம் யாவையுமாண்டவன், திருவடி-72: மறுவிறுெல்குலம், பள்ளி-112
மறைக்குலவுநூல், ஆறுசெ-56
மறைகளை மறைந்துபோய்வனத்துவைகுவான், தைல-38
மறைந்தார்: நகர்-136
மறைநான்கெனஎதிர் தெரிந்து செப்பும் மாற்றந் துறந்தவன்: நகர்-142
மறையவர்க்குத்திறைப்பொருளையுதவுதல், பள்ளி-54
மறையவன் சடங்கு காட்டுதல், திருவடி-81
மறையின் நிலை, நகர்-33: மறையையிழைத்தாருளரென்பவன், பள்ளி-100
மறையோர், கங்கை-65
மறையோரும் இராமனைப் பிரிதற்கு வருந்தல், கங்கை-65
மறையோன், வனம்-29
மன், நகர்-50
மன்புகழ் பெருமை, குகப்-36
மன்றல்-வாசனை, நறுமணம்: கைகேசி-4: வனம்-3
மன்றலந்தார், ஆறுசெல்-88
மன்றிடைப் பிறர்பொருள்மறைத்து வெளவினேன் - நியாயசபையிற் பிறருடைய பொருளைத் தன்னுடையதென்று உண்மையைமறைத்துக்கவர்ந்தவனெனினுமாம்: பள்-105
மன்னர் × அளவின்மூர்த்தியாய் மண்ணிடையிழிந்து வழிக்கொண்ட கதிரவன்: ஆறு-31
மன்னர் குலக்காவல்-மன்னர்குலத்துக் குரிய காத்தற்றொழில், நகர்-128: மன்னர் தருமநீதியாற் றேவராதல், பள்-137
மன்னர்நெஞ்சில் வேடர்சரந்தைக்கும், குகப்-16: மன்னர்மன்னவாவென்று பரதனைவாழ்த்துதல், பள்ளி-120: மன்னர் மேன்மேல் வந்துமுந்திவணங்கிமிடை தாளான், கைகேசி-25
மன்னரின்றிவையம்வைகுதறுென்மையன்று, பள்ளி-145: மன்னரொளி விளக்கொளியை மறைத்தல், கைகேசி-75: மன்னவன் பணியன்றெனினும் நும்பணி மறுப்பனோ, கைகேசி-110: மன்னவன் றனக்குறம் புதல்வனைவனத்துள்விட்டன

னெனல், தைல - 32: மன்ன
னிருக்க மகுடஞ் சூட இராம
னியைந்தது அன்னுனேவிய
தை மறுக்க வஞ்சியே; திருவ
டி-177: மன்னவனேவிய தன்
றெனுமை மகனேஉனக்கறம்,
நகர்-6: மன்னவனைப் பிரிந்த
கோசலை × வேழத்தரசைப்பிரி
ந்தபிடி, தைல-68: மன்னவனை
மான அழுதல், நகர்-102: மன்
னன் இரந்து பார்ப்போமென்
று கருதுதல், கைகேசி-24:
மன்னன் என்னின்யார், பிறகு
றிப்பு, பள்ளி-136: மன்னனுவி
யன்னுள், கைகேசி-4
மன்னுயிர்க்குறுதி, மந்திர-36
மனக்கடுப்பு, திருவடி-3
மனக்கினிய துணைவன்: குகப்-27
மனக்கோளில்லாயின் போரொடு
ங்கும், புகழொடுங்காது; மந்த
ரை-13
மனத்துக்கொள்ளுதல், ஆறு-5
மனத்துணுக்கம், நகர்-220
மனம்வலித்தல், தைல-71
மனமெனுமிழுதை, மந்திர-21
மனிதர், மந்திரப்-43
மனிதன் வடிவங்கொண்டமனு,
நகர்-68
மனுவின்வழிக்கணவன், நகர்-42
மனுவெனுங் குன்றென்று
தோளான், நகர்-132
மனை-மனைவி: நகர்-7
மனை மகளிர்வாய்களால்ஆம்பல்
மலர்ந்த பழனம் போலுதல்,
நகர்-183
மனையிற்செய்யும்மாதவம் மெய்,
சித்திர-39
மனைவாழும்பெண்ணு லந்தரம்
வந்தது, கைகேசி-40
மா-வண்டு; குதிரை: பள்ளி-32:
33, குகப்-19: மாமரம்: சித்-33
மாகதர்பாடல்xஉடற்குயிர்: பள்
ளி-15
மாகந்தம், கங்கை-4: மாகம், கை
கேசி-21: xமணிவேதிகை, தை
ல-14
மாசடைந்தமெய்யான், குகப்-29
மாசுணம் அச்சத்தால்தம்மணி
சிந்துதலும், வேழத்தைமழை
யெனவிட்டிடுதலும், சித்தி-8:
மாசுணம் வேழத்தை விழுங்
குதல், சித்திர-35: மாடம்கண்
குழித்தழுதபோலுதல், ந-201
மாடு-அருகு: மந்திர-90
மாணுமற்கு, நகர்-43
மாணுவுரையாள், நகர்-40
மாணிக்கத்திற்கும் பேர்ந்து திரி
யாமை, சித்திர-15
மாணிக்கப் பாறையில்முத்து ×
செக்கரில்தாரகை: சித்திர -
27
மாணைக்கொடி, வனம்-36
மாதங்கம்வருகலம்x மேருவுடன்
கூடிய பார், பள்ளி-68
மாதர்-வயசுசென்றமகளிர், வே
றுளமகளிர்-சிறுபிராயமுள்ள
மகளிர்: கைகேசி-66: xஒசிபூங்
கொடி: நகர்-98: மாதர்கள்
கோசலையை யொத்தார், கை
கேசி-66: மாதர்போகம் நுகர்
ந்தமை, திருவடி-13: மாதர்மக்
களை மறத்தல், நகர்-202: மாத
ரார்களின் வருணனை, கைகே-
70: மாதரார் கைகளாற் கண்
களை யெற்றுதல், நகர்-137
மாதவந்தொடங்கினோன்பிழைத்
தவர் துயர் துறந்தவரல்லர்,
மந்திர-70
மாதவப்பள்ளி, கங்கை-18: மாத
வம், மந்திர-70: மாதவர், நகர்-
24: சித்திர-30: மாதவர்க்குக்
கடுவன் நெறிகாட்டுதல், சித்
திர-30: மாதவர்க்குத்துயரஞ்
சூழ்ந்தவன், பள்ளி-98: மாத
வன், மந்திர-47, 61
மாதவிச்சூழல், சித்திர-23
மாதவிசெய்பந்தல், தைல-14
மாதுலன், மந்தரை-74
மாந்தர், நகர்-96; தைல-78: மாந்
தர் தயரதனையொத்தார்; கை
கேசி-66
மாந்தளிர்மேனி, வனம்-5

மாந்துதல், கைகேசி,65
மாநரகம், கங்கை-25
மாநிலந்தாங்கென்றசொல் வஞ்சமோ நஞ்சமோ, நகர்-10
மாபூதம், மந்திர-21
மாமணி - சிந்தாமணி யென்னுந் தெய்வமணி, திருவடி-9
மாமழையேயனையான், நகர்-40
மாமியர், நகர்-221
மாயன் நெடுமையாலன்றளந்த வுலகு, குகப்-69
மாயனைத் தன்வயிற்றினடக்குந் தவத்தினுள், மந்திர-9
மாயாவன்பழி, பள்ளி-75
மாயை, சித்திர-11
மார்பகஞ் சேர்த்தல் - அணைத்தல்: மந்திர-61
மார்பரிதிற்பெற்ற செய்யாள், நகர்-65
மார்பலங்கலிற் கெண்டையும் வண்டுங்கிடந்த, மந்திர-57
மார்பின் மென்றூல் முனிவன், நகர்-67
மார்பெனுங் கல், கங்கை-33
மாரன்-மன்மதன்: கைகேசி-54
மாருதம், வனம்-15
மால்-மதமயக்கம்: மந்தரை-2
மால்வரைக் கொடுமுடி X அகிற் புகையோடளவிய ஆகுதிப் புகை, சித்திர-18
மால்வரைத்தோள், வனம்-37
மாலை-வரிசை, மந்தரை-58, 53: தன்மை, சித்திர-2: சாயங்காலம், சித்திர-45: கூட்டம், வனம்-18
மாலைக்காலவருணனை,சித்42,43
மாவகிர்Xகண்: சித்திர-20
மாவலர், வனம்-7
மாவலி தானனையான், நகர்-57
மாவலியவுணர், ஆறுசெல்-8
மாவாதஞ்சாய்த்த மராமரம்X இராமனது வனவாசத்தைக் கேட்டு வருந்தும் அரசர்:நகர்-09
மாவியலுதயம் - அவதாரம்:சித்திர-40
மாவியருனை, தைல-1

அ—10

மாவுலாமலர்ப்பாதம், மந்திர-95
மானுழையுண்கண், பள்ளி-34
மாளிகை, மந்திர-98:மாளிகைத் துகிற்கொடி X அமையாடும் அரவுரி: சித்திர-4: மாளிகையகிற்புகை யிழுத்தல், பள்ளி-25: மாளிகைவீதி, மந்திர-51
மாளுதல், கைகேசி-5
மாற்றம், நகர்-112: பள்ளி-60: குகப்-37
மாற்றலன், பள்ளி-114
மாற்றுதல், நகர்-29
மாறில் மண்டிலம், சித்திர-15
மாறிவந்து பிறந்தனமாட்சியார், திருவடி-19
மாறுகொள்ளுதல், பள்ளி-17
மாறும்-மற்றும்: மந்திர-80
மான்மறிக்கரத்தான், நகர்-26
மான் விழிகண்டு சீதையைத் தன்னினமெனக் கருதுதல்,வனம்-16
மான்று, திருவடி-15
மானம்-சிறுந்தன்மை, தை-83: விமானம், தைல-61;சித்திர-36: பள்ளி-126: பெருமை, குகப்-50: திருவடி-66, 82
மானவ, மந்திர-83, கங்கை-48
மானவாவு, தைல-83
மானுதல்-ஒத்தல்,வனம்-3
மானை மாந்தர், திருவடி-93
மானையெடுக்கும்யானை × கைகேசியைத் தழீஇயெடுக்கும் மன்னன்: கைகேசி-3
மிஞிறுபாண், வனம்-4
மிடல்-மார்பு, நகர்-65
மிடைதல், கைகேசி-25
மிதித்தேறல்,சித்-35:மிதித்தல்-பாதம் வைத்தல்
மிதிலைநாடி,சித்திர-48, மிதிலைப் பொன், தைல-60 மிதிலையர் கோன்மகள், சித்திர-62
மிலைச்சுதல், சித்திர-20
மிளிர் பூண், கங்கை-4
மின்பொருவுதேர், கைகேசி-91
மின்னின் மின்னும் வரிகுமரன், நகர்-59

மின்னுடன் பிறந்தவாட்பரதன், தைல-45
மின்னெனவிளங்கும்மெய்யினர், நகர்-195
மின்னெனவெளுத்தல், மந்தி-2
மின்னெடுமேகம்வருதல் xசீதையுடன் இராமன்வருதல்: கங்-4
மீகாமன், தைல-75
மீத்தருஞ்செல்வம், மந்தரை-69
மீள்கிலாவுலகம், தைல-61: மீள்விலின்னுலகு, மந்திர - 69 : மீளரு நரகு, பள்ளி-102
மீன்-நட்சத்திரம்,ஆறுசெல்-35: × ஆம்பல், சித்திர-42
மீன்பரந்தரும்புதல், தைல-6
மீன்பூத்ததாகிலும் மதிநீங்கிய கங்குல் × மற்றையோர் குடையிருக்கத் தசரதன் குடையில்லாப்படை: ஆறு-35
மீன்பொலிதர வெயிலொதுங்க, தைல-3
மீனீர் வேலை: தைல-79
முக்கையின்நீரீதல், திருவடி-81
முகஞ் சொல்லுதல், தைல-59
முகடொழுக்குதல், சித்திர-47
முகத்தள், குகப்-57
முகத்திற்றேக்குதல், குகப்-35
முகத்தெதிர் விழித்து நிற்றல், பள்ளி-116
முகம் நகையிழத்தல்,பள்ளி-25: முகம்மகிழ்ச்சிக்காலத்துமலர்தல், கைகேசி-62, முகம்முன்னுதல்-முகம் நோக்குதல், வனம்-29
முகமன், மந்தரை-1
முகில் துளிதுறத்தல்,நகர்-207: முகில்வாய் மின்துடித்தல் × கோசலை மன்னன் மார்பிற்றுவளுதல், தைல-67: முகிலின் வண்ணத்துகில், குகப்-58: முகிலென முரசு ஆர்த்தல், மந்திர-54
முகிழ்த்தல்-குவிதல், சித்தி-42 : தோன்றுதல், வனம்-44
முட்டுதல்-தாக்கி யெழுப்புதல்: கங்கை-5
முடங்கலெடுத்தோர், தைல-77
முடிசூட்டு விழாவைக் காணவராதவர்நிருதரும்விலங்கலும், கைகேசி-71
முடிசூடப்போனவன் சீரைசுற்றித் தெருவிடை மீண்டுபோதல், நகர்-188
முடித்தல், தைல-67
முடிமணக்கோலங் காணப்பெற்றிலாமையால் தவத்திற் பற்றிலையெனல், பள்ளி-56
முடி முதலிய காணக்கடவேன்வற்கலைமுதலியன காணுதொழிந்தால் நன்று, நகர்-66
முடிவு, மந்தரை-1
முடுகுதல், தைல-3, கங்கை-65: ஆறுசெல்-24
முண்டகக் கானிடைமுழையின்மஞ்ஞைx எரிமூழ்குங்கொம்பனூர், பள்ளி-140
முத்தம் × மீன்: குகப்-59: முத்தவெண்குடை மன்னர்,மந்திர-78: முத்தினம் × கண்ணீர்த்துளிகள், மந்திர-58:முத்துத்தாமம் × மங்கையர் முறுவல்: மந்தரை-30
முத்துப்பந்தர் பிரித்தாலென மீனொளித்தது வானம், கைகேசி-50
முத்தேவரும்தாம்மேற்கொண்டதொழினடக்க அறம்முதலியவற்றைக் கைக்கொண்டுள்ளார், மந்தரை-11
முதல்-ஏழனுருபு: தைல-39:ஆதி, முதற்றரமானது: கங்-57
முதல்வனிருக்க யான் மகுடஞ்சூடுதல் தருமமாமோ, ஆறுசெல்-14
முதலறுத்தல் - வேரோடறுத்தல், மந்திர-8
முதற்கேள்வி, மந்திர-8: முதற்பொருள்-மூலதனம்: மந்த-64
முதன்மை, மந்தரை-1
முதிஞர், கைகேசி-87
முதுகாற்ற, திருவடி-34
முதுகுளுத்தல், திருவடி-34

முந்தி நெருங்குதல், பள்ளி-14
முந்துதல், மந்தரை-4
முந்து நூலுளோர், பள்ளி-143
முந்தை நான்முகத்தவற்கு முந்தையான், திருவடி-90
முந்தையோர், பள்ளி-50
முப்புரஞ்சுடுமொருவன், திரு-41
மும் முறை தொழுதல், வன-23
மும்மூர்த்திகளாயினும் அமைச்சர்சொல்வழியாற்றவேணும், மந்தரை-15
மும்மை-மூன்று: நகர்-5, 120
மும்மை நூற்சுற்றம்-அந்தணர், பள்ளி-144
முயங்குதல், கைகேசி-57: முரசறைதல்x கொண்டல்முழங்குதல், ஆறுசெல்-21: முரசுமிழோதை, பள்ளி-17: முரசோதைசெவிதூர்த்தல், கைகேசி-14; முரசோதையின் வருணனை, பள்ளி-31
முரண்-மாறுபாடு, வலிமை, குகப்-7, 58
முருக்கமலர் முழுதும்விரிந்த பழுவம், பற்றியெரிவதுபோலும்: சித்திர-28
முருகிற் செவ்வியான், பள்ளி-47
முருகுநாறுதேன், சித்திர-10
முருங்குதல்-எரிதல், கைகே-34
முருந்தம்-இளந்தளிர், வனம்-45
முல்லை, வனம்-31
முலையிற்றுகள் × குங்குமமலைப்பனி: தைல-16
முலைவருடுதல் மகவினியல்பு, தைல-13
முழங்குமோதை, திருவடி-25
முழுக்கல்-பெரும்பாறை, நக-194
முழுகித்தோன்றுதல், கங்-24
முழுதுணர்சிந்தையான், திருவடி-4
முழுதுமெண்ணுறுதல், மந்திர-47
முழுவில்-பழுபடாதவில், வ-41
முழைநின்று தேன்வாங்குதல், சித்திர-10
முளரித்தாள். பள்ளி-43
முளைத்தல், சித்திர-55
முற்றநோக்கினுள், திருவடி-104
முற்றுமதியம்மிலைந்தான், ந-137
முற்றுணர் முனிவன், ஆறு-3
முற்றுதல்-நிரம்பவணிதல், கங்கை 9: முடித்தல், சூழப்படுதல், குகப்-59
முற்றுறுமுகை, வனம்-12
முறுவல், மந்தரை-30, கைகேசி-75, கங்கை-42
முறை-கிரமம்:நகர்-44: முகமன், வனம்-28
முறைதிறம்பாத தம்பி, நகர்-112
முறைமகன், நகர்-196
முறைமுறைதொழுதல், மந்திர-78
முறைமை-கிரமம், மந்திர - 14: தலைமுறை, மந்திர-79
முறைமைவாய்மைமுதலிய யாவும் இரைவரேவலா லியைவ, திருவடி-105
முறையாலரசனுக்குதல், மந்திர-49
முறையினீங்கியவரசு × நிறையினீங்கியமகளிர் நீர்மை, திருவடி-100
முறையுறவு-முறையான உறவு: கங்கை-59
முன்பன்-வலியன்: கைகேசி-91; குகப்-24
முன்பிழைத்தவறுமை; நகர்-13
முன்புளெமொருநால்வேம், கங்கை-74
முன்னம், கைகேசி-51, கங்-39
முன்னர், பள்ளி-62
முன்னவன், குகப்-16
முன்னின்றுசொல்லுதல், மந்திர-41
முன்னை, பள்ளி-145
முன்னைநர்ள், கங்கை-55
முன்னையர்முறை, ஆறுசெல்-55
முனிதல்-வெறுத்தல், நகர்-42
முனியுஞ்செய்கைக் கொடியாள், கைகேயி, நகர்-42
முனிவர் இராமனைக்கண்டு பாடியாடுதல், கங்கை-12

முனிவர்க்குக்கிழங்கைக்கரியமா வகழ்ந்து தருதல், சித்திர-33
முனிவர்க்கு முப்பழங் கொணர்ந் துதருதல், சித்திர-33
முனிவர் தூசு-சீரம், திருவடி-2
முனிவர் நாவாயேறுது மனத் தில் மொய்விசும் போடமா கச் செல்லுதல், குகப்-61
முனிவர்பன்னியர் × தாயர், திரு வடி-88
முனிவரிடம் அன்புசெலுத்துத ல் மன்னற்கு ஆயுதம், மந்த ரை-20
முனிவருரையை விதிபின்பற்று கின்றது, மந்தரை-20
முனிவரேவின செய்தல் நன்று, நகர்-23
முனிவ னிவ்வல்லல்காண்கில் லேனெனல், தைல-59
முனிவு-கோபம்: வனம்-41
முனிவெஞ்சுதல், கைகேசி-34
முனைவர்-முனிவர், கைகேயி-87
மூக்கு-மலர்க்காம்பு, பள்ளி-20
மூட்டாதகாலக்கடைத்தீ, நகர்-116
மூண்டெழுகாதலான், பள்-43, மூண்டெழுபெரும்பழி, மந்த ரை-44, மூண்டெழுமாசை, ஆ றுசெல்-27, மூத்த வரசர்க்கு உரியது துறவு, மந்திர-30, மூத்தவ்ரிருக்க இளையவரர சுபுரியார், ஆறுசெல்-16: மூ த்தவற்குரித்தரசெனும் மு றை, மந்தரை-69, மூத்தான், குகப்-66
மூப்பெனும்வீடு, மந்திர-18
மூர்த்தி, கைகேசி-91
மூரல், கைகேசி-75
மூரி-மிகுதி, வனம்-21: மூரிமாக் கள், ஆறுசெல்-57: மூரிமா நகர், ஆறுசெல்-24: மூரிவிற் கை, நகர்-236
மூலம்வந்துதவியமூவர், திருவடி 75
மூலமில்கனவு, திருவடி-18
மூவர், மந்திர-39
மூவுலகிலும் இராமனைப்போற் பொலிவாரில்லை, நகர்-63
மூவெழுமுறைமையெங் குலங் கள் பொருதுபோக்கிய சேவ கன், மந்திர-79
மூழ்குவ, வனம்-11
மூன்றுநூல் கிடந்த தோண் முனி, திருவடி-137
மூன்றுலகினுக்கு மிடுக்கண் மூ ட்டுவாள், மந்தரை-40
மூன்றுலகு மீன்றானை முன்னீன் றான்-திருமால், குகப்-65
மெய், நகர்-77, 212
மெய்க்கொடுநரகு, பள்ளி-103
மெய்த்திரு, மந்திர-62
மெய்த்திறத்துவேந்தன், நக-15.
மெய்ப்புதல்வராக, திருவடி-126
மெய்ம்மைநிற்பதாக்கி யிறந்தா ன், குகப்-68
மெய்யார்தவம், நகர்-65
மெய்யின்மெய்யே, நகர்-70: மெய் யுயிரனையான், கங்கை-65: மெ ய்யெனும்நல்லணிபூண்ட வே ந்தன், பள்ளி-29
மெய்யெனும் மாதவம்புரிந்தவ ன்-தசரதன், சித்திர-39: மெய் வணக்குறுவேய், சித்திர-34
மெழுகு, கங்கை-65
மென்றாசு, குகப்-56
மேகந்தோய் தனிக் கோயில், நக ர்-29
மேகலை, நகர்-179, ஆறுசெல்-40 மேகலைத்தடம் × கடல், நகர்-184: மேகலைநாண்வளைகளைச் சிந்துதல், கைகேசி-85: மேக லையையறுத்தல் × தன் புகழ் வல்லியை வேரறுத்தல், மந் தரை-85
மேதியோடான் புகக்கதிரவனத் தமெய்துதல், தைல-5
மேரு-மலை, நகர்-123: மேருவும் பொருவருங் கோயில், மந்தி ர-73
மேல்வானவர், திருவடி-6
மேலைவேலை-மேற்குச்சமுத்திரம்: வனம்-37

மேவுதல், நகர்-29, கங்கை-9
மேன்முறை, நகர்-127
மேன்மேலுயர்ச்சியணி, மந்திர-44
மேனுள், மந்திர-69
மேனியும் நீராதல், நகர்-103
மேனிவளைத்தல், கங்கை-31
மை, நகர்-83: குகப்-8
மைந்தர் தோள் தார் துறத்தல், பள்ளி-19
மைந்தரைக் கொன்றுளோன், பள்ளி-104
மைந்தரைப் பெறுதல்-துயர்நீங்கி இருமையும் பெறற்கு, மந்திர-65
மைந்தரை யின்மையின்வருந்துதல், மந்திர-29
மைந்தற்கருளுன் வயத்த தெனக் கோசலை நேமியானை வேண்டுதல், மந்திர-96
மைந்தன்வரவே நோக்கும் மாதவர், நகர்-82: மைந்தனலாது உயிர் வேறிலாத மன்னன், கைகேசி-20: மைந்தனுந் தானுமேயாளுதல், நகர்-197
மைந்நிறைந்தவேல், சித்திர-37
மையகண்ணி-சீதை, சித்திர-52
மையல், நகர்-173:மையற்கொடியாள், தைல-76:மைய ரேன்ரு நெறிவாழ் துணைத்தம்பி, நகர்-139
மையோவடிவு, கங்கை-1
மைவிளக்கிய தன்னவிருள், தைல-49
மொட்டு, குகப்-51
மொய், மந்திர-54
மொய்த்தல், நகர்-199
மொய்புலியன்னன், குகப்-16
மொய்ம்பு, நகர்-215: திருவடி-47
மொய்ம்மாண்வினை, நகர்-13
மொய்யுறுநறுமலர், சித்திர-11
மொழி × கடலமிர்தின் தெளிவு, கங்கை-2
மொழிந்தபேருழி, ஆறுசெ-25
மோட்சசாமிராச்சியம், மந்திர-25
மௌலி, கைகேசி-72, நகர்-2
யா, கங்கை-39
யாக்கை நீர்மொக்குளின் விளியும், திருவடி-79:யாக்கைபோக்கிய சகரர்புகழ், நகர்-25: யாக்கையைக் காக்கப்பகைவரில் லிடை உணவுஏற்றவன், பள்ளி-113
யாசகர்க்குவேண்டிய பொருளை உண்டு அல்லது இல்லை யென்று சொல்லாது இழுக்கடித்தவன், பள்ளி-114
யாண்டையான், பள்ளி-43: யாணர்ப் பொங்கு சுற்றம், கங்கை-44: யாதினு மினிய நண்பன், கங்கை-46;யாதுமிலார்க்கு இயையாதன யா, சித்-52
யாமபேரி-இரவின்முடிவைத்தெரிவிக்கும் முழா, கைகேசி-57
யாய், பள்ளி-58
யாருமறக்கிலா நாமநம்பி, கைகேசி-40: யாருமின்றியவீதி × வாரியின்றிய ஆறு, பள்ளி-35: யாரொ டரசாள்வது, கைகேசி-27: யாவன், கங்கை-39
யாவையுஞ்செய்தல், சித்திர-52
யாழ், சித்திர-28
யாழிசையஞ்சிய வஞ்சொல், கைகேசி-1
யானென வுரியாய், கங்கை-76
யானைக்கன்றுஇருள்சிந்திப்பின் றினதெனலாகும், வனம்-10: யானைச்சேனையின்வருணனை, குகப்-2:யானைதழைகொண்டு வண்டோச்சுதல், சித்திர-10
யானைநெருங்கிக் கங்கையினீந்துதல் × ஊழியிறுதியில் முடிவுறமகரநீரை முகப்ப இனமழை முற்றுதல்: குகப்-49: யானைப்பந்தி, குகப்-53: யானை பாம்பினுல் விழுங்கப்பெற்று அதன்வயிற்றிலடங்குதல், சித்திர-4:யானைமழைமுழக்கத்தை ஆளிமுழக்கமென மயங்குதல், சித்திர-38: யானை முதலியன மண்ணை மறைத்தல், ஆறுசெல்-26

யானையீட்டம்புரைசுற்றத்தான், கங்கை-30
யுகம்-கற்பம், குகப்-11
யோகரும்துயருழந்தார், நக-217
யோகி, சித்திர-11: யோகு, மந்திர-5
யோனிகள், நகர்-78
வகிர்த்திங்கள், கங்கை-18
வகிர்தல், நகர்-189
வகுத்தல்-படைத்தல்: தைல-4
வகைதல்-வகைப்படுதல்: மந்தரை-60
வங்கநீர்க்கடல், குகப்-50
வங்கம் கூம்பொடு வேலை படர்தல் X யானை கையெடுத்துநீட்டி நீந்துதல்: குகப்-49
வங்கியம், கைகேசி-60
வங்கநீர்க்கடல், குகப்-50
வங்கம் கூம்பொடு வேலை படர்தல் X யானை கையெடுத்துநீட்டி நீந்துதல்-49
வங்கியம், கைகேசி-60
வச்சிராயுதம் X மருங்கு: கங்கை 34
வசிட்டமுனிவன், திருவடி-118
வசிட்டன் அந்தணர் குழாத்தொடு தேர்மிசை போதல், மந்திர-76: வசிட்டன் இராமபட்டாபிஷேகத்தையுடன்பட்டுக் கூறல், மந்திர-36, 43: வசிட்டன் ஈமக் கடன்செய்யவந்த பரதனைத் தடுத்தல், பள்ளி-132: வசிட்டன் கைகேயியைக் கண்டித்தல், நகர் - 44, 46: வசிட்டன் சாட்சியாயிருக்கக் கைகேயியையும் பரதனையுந் தசரதன் துறத்தல், நகர்-50: வசிட்டன் தந்தையிறந்தது குறித்து வருந்தலாகாதென இராமனுக்கு உபதேசித்தல், திருவடி-70-79: வசிட்டன் நகரத்தவரின் துயர்தணித்தல், தைல-86: வசிட்டன் போய்ச் சொன்னால் இராமன் கானகஞ் செல்லானென்று தசரதன் கருதுதல், நகர்-68
வசிட்டனைத் தசரதன் புகழ்ந்தது, மந்திர-46
வசைக்கசைதல் - பழிக்கு வாடுதல், திருவடி-114
வசைப்பொருள், கைகேசி-19
வசை பெற்றவர் பிறந்த பயனையடையாதவர், மந்திர-30
வஞ்சனமில்லாமலைத்தான், தசரதன்: தைல.71
வஞ்சனையாலரசெய்தியமன்னர், குகப்-14
வஞ்சி இடைக்குநாணுதல், கங்கை-20: வஞ்சி சென்றிறுத்தவன்-வஞ்சிப்பூமாலை சூடிச்சென்று எதிர்த்த பகைவன்: பள்ளி-109:
வஞ்சித்தபேதைகைகேசி,ந-113
வட்டம், தைல-8, சிலாவட்டம்: சித்திர-8
வடங்கொள்பூண், சித்திர-4
வடதிசை வரும்போது இராமன் வருவேனெனல், கங்கை-75
வடமணிமுலை, வனம்-15
வடவனலையஞ்சி வேலைகடவாத கடல் X முனிபணியால் வைகிடும் நகரம்: தைல-87
வடி, திருவடி-22:தைல-67
வடிக்கணை,திருவடி-37:வடிசிலை, கங்கை-47:வடித்தல்-திருத்திசெய்தல், வனம்-31: வடி, நெடுங்கண், பள்ளி-10
வடிவு, கங்கை-1
வடு-குற்றம், சித்திர-30
வண்டலிடுதல், நகர்-184
வண்டுXகருவிழி: மந்திர - 56,X இருந்தை, வனம்-8
வண்டு கண்ணும்உள்ளமும்,மந்திர-52
வண்டுநறையை வாயில் கொள்ளுதல், வனம்-13
வண்ணமேகலை,மந்திர-38:வண்ணவன்மயிர்,கங்கை-33:வண்ணவெஞ்சிலை, மந்திர-52
வண்மை, திருவடி-66
வணக்கம், தைல-38
வதனமென்னுந்தாமரை,கங்-56

வதிட்டன், திருவடி-67
வந்தருளுதல் - பிறத்தல்: மந்திர-66
வந்தனே முதலியமாற்றம், தைல-33: வந்தனை வைத்தல், பள்-58
வந்திகள், பள்ளி-17
வம்பு, குகப்-19: தைல-15
வயங்தெரி, சித்திர-31
வயம், கைகேசி-32: வயமா-புலி: கங்கை-70, வனம்-10
வயல் ஏர்துறத்தல், பள்ளி-19
வயவர்-சித்திர-18, திருவடி-36
வயிரப்பைம்பூண், கங்கை-51
வயிரவாள், ஆறுசெல்-7
வயிரியர்-பாடகர்: பள்ளி-32
வயின், பள்ளி-126
வயின்வயின்ஞெறும், வனம்-45
வரங்கொடுத்த நாயகற்கு நன்று நன்று: நகர்-110
வரங்கொடுத்து மகனை நீத்தல், தைல-75
வரதன் - இராமன்: நகர் - 138, சூரியன்: பள்ளி-92, தை-58: தசரதன், திருவடி-96
வரந்தந்தேனென்று தசரதன் கூறுதல், கைகே-44: வரநல்கிப் பரிந்தாலென்னும், கைகேசி-43
வரம்பறுதிரு, மந்திர-68, வரம்பறுதுயரால் கண்பனிக்காது இரும்பன மனத்தினராதல், நகர்-176: வரம்பில்காலம், மந்திர.29: வரம்பில்தோற்றமாக்கள், கங்கை-55
வரம் பெற்றவள் வையஞ்சரதம்முடையாள், நகர்-138: வரமீந்துகண்வன் ஆற்ருதயர்ந்தான் நகர்-52: வரமீயாவிடின் மாள்வேனெனல், கைகேசி-19
வரவீசுதல்-மிகவீசுதல்: வனம்-15
வரவெதிர் கொள்ளுதல்: வனம்-20: வரன்முறை, மந்திர-41,61
வரி-கட்டு, சித்திர-18: வரிகள்-இரேகைகள், மந்தரை-63
வரிசைவழாமை மரபுளி, கு-48
வரித்தல்-கட்டுதல்: கைகேசி-50
வரிந்து-இறுக்கி, கைகேசி-43
வரிவண்டு, கங்கை-3
வரிவிலெம்பி, நகர்-21
வருடை மரகதஞ்சுற்றப்பசும்பரிபுரையும், சித்திர-3. இது மானினத்தைச் சேர்ந்த தென்றும், எட்டுக்காலுள்ளதென்றும், முதுகிலுங்காலுடைய தென்றுங் கூறுப.
வருணம், நகர்-78
வருதல்-சஞ்சரித்தல், வனம்-18
வருந்தாவண்ணம் வருந்துதல், தைல-80: வருந்தித்தரவந்தவமுது, கங்கை-27
வரைபுயத்தண்ணல், நகர்-187
வரைபுரை யகலம், மந்திர-57
வல்லர்-வித்தகர்: பள்ளி-13
வல்லிக்கொடி, வனம்-18
வல்லை-காடு: விரைவு என்பாருமுளர்: வனம்-42
வலங்கடிந்து-வலியைவிட்டு: நகர்-192
வலங்கொள்ளுதல்- பிரதட்சிணஞ் செய்தல்: மந்திர-99
வலத்தான் மதியான் வைத்தெண்ணு நின்ருர், கைகேசி-40
வலம், நகர்-128
வலவன்-சாரதி: குகப்-61
வலித்தல், தைல-74: மந்த-70
வலியபுயல், குகப்-40
வலியனே என்று சேமம் விசாரித்தல், திருவடி-56
வழக்கிற்பொய்த்துளோன், பள்ளி-104
வழங்குதல், மந்தரை-68
வழாமல், திருவடி-12
வழி, மந்திர-24, பள்ளி-51
வழிபாடு- பணிவிடை: நகர்-24: கங்கை-63
வழியிடையிலே மகளிர், ஆறலைப்பார்க்குக் காட்டிக்கொடுத்துத்தன்னுயிர்கொண்டேகினேன், பள்ளி-106

வழியுடைத்தாய் வரும் மரபு பள்ளி-14: வழிவருதருமத்தை மறத்தல், பள்ளி-108
வழுக்குதல், நகர்-194
வழுத்துதல்-துதித்தல், கொண்டாடுதல், நகர்-239
வழுவுதல், கங்கை-69, குகப்-33
வள்-உறை, ஆறுசெல்-8
வள்ளல், கங்கை-36
வள்ளற்றனம், நகர்-62
வள்ளிநுண்ணிடை, கங்கை-19
வள்ளுகிர்ப்புலி, குகப்-10
வள்ளுவர், மந்தரை-25
வள்ளுறை, மந்திர-59
வள்ளைமாக்கள்-செல்வர், மங்கல பாடகருமாம், பள்ளி-32
வளைகள், சித்திர-29
வளைதெரிதல், கைகேசி-64
வளைந்துநிமிரும் வேங்கைக்கொம்பு காலிற் பணிந்தெழுவதுமானும், சித்திர-16
வற்கலை, நகர்-147, வனம்-38
வற்புறுத்துதல், நகர்-16: 20
வற்றுநீர், தைல-57
வற்று, நகர்-61
வறத்தல்-வற்றச்செய்தல், மந்திர-93, வற்றுதல், நகர்-177: சித்திர-19
வறிஞர் பொன்னைப்பெற்றுப் பிழைத்தவர் × இராமனைப்பெற்றுக் காட்டுக்குச் செல்லுமாறு இழக்கும் கோசலை, நகர்-13, வறியன வணுகுதல், குகப்-57, வறியோர்தனம், நக-31
வறுத்தல், வனம்-40
வறுமை-இல்லாமை, தாரித்திரியம், மந்தரை-72, நகர்-215, தைல-51
வன்கண்மை-கொடுமை, தைல-75
வன்கணுலோபர், பள்ளி 26
வன்தேயூர்கோன்மங்கை, நகர்-36
வன்பழி, பள்ளி-82
வன்புலக் கன்மீன மதியில் வஞ்சம், தைல-23
வன்மை மறப்பயனன்று, தைல-30
வனஞ் செல்லக் காரணம் வினவல், பள்ளி-61
வனத்துப்போனது பொறுக்கிலாமை உயிர்நீத்தது, பள்-65
வனம்-நீர், நகர்-8
வனம் புகலிடம், நகர்-183: வனம் போனல் என்னையும் அழைத்துப்போக எனல், நகர்-19: வனம் வெம்மை மாறுதல், வனம்-40: வனமளித்தல், நகர்-115: வனமாளுதல், கைகேசி-10: வனமுலைக்கொடி, சித்-26: வனமேகென்றேவப் பட்ட இராமன் × அருளுடையொரு வனீக்கப் பிணியவிழ்ந்த காரேறு, கைகேசி-109: வனவாசத்திற்குக் கேடில்லை, மேல் வருமூதியம் எல்லையிலின்பம், சித்திர-57
வனைந்தபொற்கழற்கால், நகர்-3
வாக்கினல்வரந்தருதல், பள்-65
வாகை கொள்ளுதல் - வெல்லுதல், நகர்-139, பள்ளி-109
வாங்குதல், சித்திர-13, நகர்-198 தை-86
வாங்குவேய் கழை, வனம்-36
வாசக்குழல், வனம்-17
வாசகமென்னு மனல், நகர்-9
வாசமாருதம், கைகேசி - 52: வனம்-15
வாசி துளைமுகத்திற் சுருதிவிளம்பின, பள்ளி-12
வாசிமனத்தின் முந்துறுதல், கைகேசி-58
வாட்டம், நகர்-84
வாடை - தென்றற்காற்று, கைகேசி-54: திருவடி-11
வாடொடுதானையான், பள்ளி-94
வாளுள் வேண்டேன் வேண்டேன், நகர்-58
வாணி-சொல், கைகேசி-60
வாணித்தில நகையார், நகர்-149
வாணிமிர் மதியம் × கண்களையுடைய முகம், மந்திர-59

வாணிலாநகை மாதராள், கைகேசி-46
வாணிவல்லவர், மந்தரை-11
வாமம்-அழகு, கைகேசி-49
வாய் கையிற்புதைத்தல் அடக்கக்குறிப்பு, கைகேசி-80, 104: கங்கை-41
வாய்தந்தனகூறுதி, நகர்-136
வாய்மடுத்துண்ணுதல், தைல-9
வாய்மைக் கினியாருளரினி மன்னு, கைகேசி-30: வாய்மைக்கு அருக்கனுவமை, பள்ளி-63: வாய்மைக்குமெய்யுற்றார்யாருளர், திருவடி-60: வாய்மையினீங்குதல்தீமை, திருவடி-115
வாய்மையே தூய்மை, திருவடி-115
வாய்மொழி, சித்திர-55
வாய்விரித்து-மலர்ந்து, கைகேசி-52
வாயில் நெருக்கநீங்கத்தவக்கிழவனீ வருதல், கைகேசி-76:
வாயில், மந்திர-56: வாயில் கடிதேகாது கனகராசி முதலிய்சொரிவார், கைகேசி-96
வாயொளி மழுங்குதலும், நயனங்க ளருவி சோர்தருதலும் துயரத்தால், பள்ளி-46
வார்-கவசம், கயிறுமாம்: மந்தரை-37: தோல்வார், நகர்-209: கச்சு, தைல-22
வார்கடாம், ஆறுசெல்-47
வார்சிலைத் தடக்கைவள்ளல், குகப்-39
வார்தல்-நீளுதல், கங்கை-33
வார்மிசைப்பம்பை, ஆறுசெ-33
வாரணப்பாகர், பள்ளி-13
வாரணமரற்றக் கராவுயிர் மாற்றியது, கைகேசி-90
வாரம்-அன்பு, மந்திர-41
வாரார் முலையார், நகர்-96
வாரி-கடல், கைகேசி-77
வாலுகம்வளர்க்கும் பவளவல்லி × மணலிற்றுயிலும் மகளிர், தைல-15
வாவி-நீர்நிலை, தைல-10
வாழ்க்கை, கங்கை-36
வாழ்கிலான்-இறப்பான், நக-165
வாழ்த்தல், நகர்-3
வாழ்விற்கு மேலென், மந்தரை-49: வாழ்வினை நுதலிய நாள் சீரை சாத்துதல், நகர்-166: வாழ்வுச் செல்வம், தைல-69, வாழுநாளுளவென்றபின்மாய்வரோ, நகர்-231
வாழை X மங்கையர்குறங்கு, மந்தரை-30, சித்திர-33
வாள் × புருவம், மந்திர-56
வாள்புரைவிழி, வனம்-17
வாள்வீரற்கன்பன், குகப்-21
வாள் வேந்தர், நகர்-93
வாள்வேலான் முனைமுகத்திறத்தல், தைல-66
வாளரவு, வனம்-40
வாளிப்புட்டில், நகர்-118
வாளின்மேல் வரு மாதவம்-நல்லரசாட்சி, மந்தரை-14
வாளின் விரிந்த ஆண்டொழில், பள்ளி-113
வாளினேறு, கைகேசி-45
வாளும் வேலும் விட்டளாயின வணைய கண்மயில், சித்திர-2
வாளுலாநுதலியர்மருங்குல்மின்னெளி மிளிர்தல், ஆறு-48
வாளுழவன், மந்திர-61
வான்-மூலப்பிரகிருதி, மந்திர-1: மேலுலகம், ஆறுசெல்-9
வான்பிறங்கியபுகழ்மன்னர்தொல்குலம், தைல-31
வான்றருசேனை, திருவடி-137
வான்றொடர்திரு, ஆறுசெல்-19
வானகங்கை, திருவடி-9
வானகம் உன்னின் முன்னம்புகுவேன், நகர்-59
வானங்கார் குறிகாட்டுதல், வனம்-1
வானத்துமீன் மலர்தல் x புனல்வறந்த கான்யாற்று மணியிமைத்தல், சித்திர-1
வானம் x நீர்நிலை, சித்திர-
வானவமகளிருடும் மானம் X குழலாரேறுழம்பிகள், குகப்-59

வானவர் தேவியர், திருவடி-13
வானிடை மீன்xகுருவிந்தக்கல், சித்திர-17
வானிறவெள்ளம், கங்கை-24
வானினும்பரான் ஸ்ரீராமன், திருவடி-58
வானுங்நிலனுமான பூதம் வீழ்வ போலப்பிராணிகளுடைந்தொதுங்குதல், நகர்-120
வானோரீட்டம், நகர்-84
விசித்தல்: மந்திர-64
விசும்பி னூருஞ் சுடரைமன்னர் மகுடகோடி மறைத்தல், கைகேசி-75
விஞ்சைகள், திருவடி-124
விஞ்சை நாடியர், சித்திர-20
விஞ்சையர், நகர்-122
விடங்கொணோக்கி, சித்திர-37
விடலை, நகர்-88
விடியல், கங்கை-45
விடுஞ்சுவல், குகப்-5
விடுதல்-துறத்தல்: மந்திர-22: உடன் சேர்த்தல்: சித்திர-2: தங்குதல்; நீங்குதல், தைல-8
விடை கொள்ளுதல் - உத்தரவு பெற்றுக் கொள்ளுதல், கைகேசி-110: கங்கை-77
விடைதந்தீக, தைல-42
விடைப்பாகன், சித்திர-7
விடையன்ன தொர் நடையான், கங்கை-2
விண் × கங்கை, குகப்-59
விண்சுடர் கெடுதல், நகர்-116
விண்டு - விண்ணுலகு, திரு-138
விண்டுவினுலகிடை விளங்கினான் தசரதன், திருவடி-77
விண்ணகம் உடலொடு மெய்துதல், மந்திர-77
விண்ணாட்டவர், நகர்-122
விண்ணிடையேகுதல், பள்-84
விண்ணுநீர், திருவடி-79
விண்ணுறுதல், பள்ளி-37
விண்ணோர், தைல-79
விண்ணோரெதிர்கொண்டிட வேகுதல், நகர்-81
விண்புகுதல், பள்ளி-62
வித்தகன் - வல்லமைபெற்றவன், பள்ளி-13, தைல-46
வித்துதல், வனம்-40
விதானம் மயிற்பீலியால் வகுத்தல், சித்திர-49
விதி-முறை, ஆறுசெல்-35
விதிக்கும் விதியாகும் விற்றொழில், நகர்-135
விதிகொடிது, நகர்-106: விதி தருநவை, வனம்-25: விதி நெஞ்சைப் புண் செய்தது, நகர்-105: விதியினை வென்றவருளரோ, தைல-56: விதியும் ஆவதற்கும் அழிவதற்கும் அந்தணரேவ நிற்கும், மந்தரை-10: விதியென் தீ, திருவடி-75: விதியேயோ, நகர்-114: விதிவலி, மந்திர-35
விம்மல்-மனவருத்தம், சோகம், பள்ளி-6: 119
விம்மறுதல், திருவடி-20
விம்முதல்-அழுதல், நகர்-9:153: திருவடி-135: பள்ளி-47,121: கைகேசி-14: கலங்குதல், நகர்-91,124: விஞ்சுதல், நகர்-218: தைல-84: ஒலித்தல், பேரொலி செய்தல், கைகேசி-60: பொருமுதல், பள்ளி-119,135: துரிதப்படுதல், வருந்துதலுமாம், பள்ளி-43
விம்முறுதல்-ஒலித்தல், நகர்-209, கலங்குதல், குகப்-99
விமலனுந்தியிற் பூத்தவன், ஆறுசெல்-16 விமலன்-திருமால்
விமானம் சித்திர கூடமலையிற் போவது வருவது மாதலின் வருணனை, சித்திர-36
விரகினெய்தினர் - மந்திரிமார்: ஆறுசெல்-1
விரஞ்சு-விரைந்து, திருவடி-41
விரதமாதவம், மந்தரை-57: விரதமுற்றிருந்தவன் - இராமன், திருவடி-27: விரதவேடம், திருவடி-96

விரவலர் வெரிநிடை, விழித்தல், பள்ளி-99
விரிச்சுழூட்டுதல், சித்திர-46
விரித்தநாணல், கங்கை-50
விரித்தல்-விளங்கச் சொல்லுதல், மந்தரை-33
விரிதல், கைகேசி-100
விரிதிரைப்புனற்கங்கை, கங்-9
விரியிருள், கங்கை-49
விருகம், நகர்-83
விருத்தர் - வயசுசென்றவர், ஆறுசெல்-5
விருத்தி-அறுதொழில்வளர்ச்சி, குகப்-73
விருத்தேசனன், நகர்-79
விருந்தினன், சித்திர்-39
விருந்து, கங்கை-27: தைல-68
விருப்பு, பள்ளி-40
விரும்பலர், பள்ளி-116
விரை-வாசனை, நகர்-161
விரைவு, மந்திர-51
வில் X நுதல்: வனம்-12
வில்லணைத்துயர்ந்ததோள் வீரன், ஆறுசெல்-58
வில்லி-வில்வீரன், சித்திர-13
வில்லின்கல்வி, குகப்-8: வில்லின்விரிந்த ஆண்டொழில்: பள்ளி-113
வில்லின்வேதம், பள்ளி-13 [-62
விலங்கல்,கைகே-71:xதோள்,மந்
விலங்கன்மாளிகை, மந்திர-51
விழாப்போதுதல், பள்ளி-23
விழி கண், நகர்-152, கங்கை-5: சேல், கங்கை-24
விழிக்குங்கண் இராமனையன்றி வேறில்லாதவன் தயரதன், நகர்-49
விழிகொள்ளாவண்டு, வனம்-13
விழிபுனல்பொழிகண், கங்-58
விழிபோயிற்றின்றென்றூர், ந-89
விழியினெய்தகோல், ஆறு-50
விழுங்குதல்-உயிர்ப்பையுட்கொள்ளுதல், நகர்-11
விழுந்தாற்றுதல், திருவடி-40
விள்ளாநிலைநோன்பு, நகர்-53
விளக்கு X சீவன், திருவடி-75
விளிதல்-அழிதல், திருவடி-79
விளைகட்டி, கங்கை-5
விளைப்பது, பள்ளி-60
விளையாடினள், கங்கை-6
விளைவு-முடிவு, நகர்-35
விற்கொள்வாணுதல், சித்திர-17
வினை, மந்திர-71: நகர்-31
வினைக்கழியாமை மந்திரிகுணம், மந்திர-9: வினைத்திறம், பள்ளி-60: வினைநிரம்புதல் -தீவினைமிகுதல், மந்தரை-79: வினையினீங்கியவேதியர், சித்திர-39: வினைவென்றோர்மேவிடம், வனம்-19: வினைவேரறவென்றுயர்வான், நகர்-43
வீ-மலர், சித்திர-43
வீங்குதல், கைகேசி-100
வீச, சித்திர-14
வீட்டுண்டு = விட்டுண்டு, அம்பு விடப்பட்டு, இனி விகாரமாகவன்றி, கொல்லப்பட்டு எனினுமாம், நகர்-84
வீடு சுவர்க்கம், மந்தரை - 34: வீடு நண்ணுதற்குப் புலன்கெடுதல், மந்திர - 19: வீடுபெறுவோர் துறந்தோரும் ஞானிகளும் போரிடைப்பட்டோருமே, மந்திர-22
வீதல், கைகேசி-44
வீதி, மந்திர-51
வீதி, முத்துமணி நீலங்களால் நாளொளிர்த்தல், மந்தரை-33
வீரகுணமென்பது, எவ்வளவு துன்பம் நேரினும் அறந் துறவாமை, தைல-30
வீரர் நெஞ்சுறுதியுள்ளவர், மந்திர-11: அந்தணர், கைகேசி-69
வீரர்வீரன்-இராமன், மந்த-51
வீரன்-இராமன், நகர்-3: தைல-58: கங்கை-42
வீரன்முன்யாம் வனமேவுதும், நகர்-237
வீரனுக்கும் சூரியனுக்குஞ்சிலேடை, கங்கை-49

வீரியர்வீரம் விழுங்கிநின்ற வேலான், கைகேசி-22: வீரியர்-வீரர்.
வீழ்ந்தநவ்வி துயின்ற நாடகமயில், அயோத்தியடைந்த தவ்வை × கைகேசி, மந்த-88
வீற்றிருத்தல், கைகேசி-100
வீறு-வேறொன்றற்கில்லாத அழகு, நகர்-125: சிறப்பு: சித்திர-15
வீறுகொள்ளுதல், பள்ளி-17
வெட்குதல், குகப்-57: பள்-107
வெகுளியைத்தவிர்கென ஆணையிற்கூறிய மொழியினும் இங்கிருஎன்ற சொல் கொடிது, நகர்-159
வெங்கணுகம், கங்கை-18
வெங்கதிர், சித்திர-15
வெங்கனல், சித்திர-28
வெங்கான், நகர்-49
வெங்கொடுந்துயர், பள்ளி-58
வெஞ்சிலை, மந்திர-52
வெஞ்சுடர்ச்செல்வன், கங்-56
வெட்டுதல்-கடிந்துகூறுதல், குகப்-9
வெண்குடை சந்திரனுக்கு உவமையாதல், மந்திர-6
வெண்டளவப்போதாம்பல், நகர்-101
வெண்ணிலாப்பரப்பியதன் வருணனை, தைல-52
வெண்ணிறத்தருப்பை, மங்-23
வெண்ணூற்பஞ்சு, தைல-52
வெதிர்கொள்கோலினர், கங்-12
வெதும்புதல், கைகேசி-54
வெந்துயர்க்கடல், பள்ளி-143
வெந்துயர் நகரம், பள்ளி-104
வெந்நெறி, நகர்-46
வெப்பு-தாபம், கைகேசி-15
வெம்-வெம்மை, வனம்-39
வெம்பிவெந்தழிதல், கங்கை-54
வெம்புதல், கைகேசி-18
வெம்மை-வெறுப்பு, மந்திர-87
"துன்பம், திருவடி-71
வெய்துயிர்ப்பு, குகப்-42
வெய்யபாதகம், கங்கை-25
வெய்யவன், மந்திர-16: வெய்யவன் குலமுதல் வேந்தர், மந்திர-16
வெய்யவன் சந்திரன்போலுதல், வனம்-39
வெய்யோனொளி தன் மேனிச் சோதியில் மறைதல், கங்-1
வெயில், சித்திர-36: வனம்-2
வெயில்விரிகனகக்குன்று, க-15
வெயிலின் கதிர் இளநிலவு போலல், வனம்-2
வெருவுதல், சித்திர-38: குகப்-55
வெருளுதல்-அஞ்சுதல், மந்திர-34
வெவ்வரம்பயில்சுரம், நகர்-168
வெள்ளநீருலகில் விண்ணினுகரில், மந்திர-20
வெள்ளம், கைகேசி-7: கூட்டம், அரசர்வெள்ளம், கைகேசி-67: தைல-2, 87: பெருந்திரள், குகப்-62
வெள்ளியாம்பல், சித்திர-42
வெள்ளி வெண்ணிறப் பாற்கடல், கங்கை-19
வெள்ளுறை பொதிந்த செம்மணித்தூண் × வனிதையோர் கூற்றினன், மந்தரை-32
வெளியன்ன தொரிடையாள், கங்கை-2
வெளிறுநீங்கியபாலை, வனம்-47
வெற்றி கொலைபெற்றவேல்-வெற்றியுடனே கொலைத்தொழிலையும் பெற்றவேலென்க, திருவடி-61
வெறிதேகிட, நகர்-77
வெறுநிலம், மந்தரை-55
வேகடம்-சாணை, "வேகடம்வகுக்குமாறும்" மந்தரை-28
வேகம், கைகேசி-11
வேங்கைக்கொம்பர் × மங்கையரணிகோலங் கற்றறிகுநர், வனம்-14: வேங்கைக்கொம்பு வண்டினம்படிந்தெழுதலால் வளைந்துநிமிர்வ, சித்திர-16: வேங்கை பொன்மலரைத் தூவுதல், சித்திர-16: வேங்கை

யின்மலரும் மாசுணமணியும் வேழநெற்றியிற்சுற்றியபட்டம்போலுதல், சித்திர-3
வேட்ட-விரும்பிய வற்றை,ப-31
வேட்டை வேட்கை, நகர்-74
வேடர் தேவரின்வலியார், கங்கை-62: வேடர் முனிவர்போல முனிவிலராதல், வனம் - 41: வேடு பார்கொடுத்ததெனும் புகழ், குகப்-22
வேண்டுந்திறத்தாரும்வேண்டாவரசாட்சி, திருவடி-64
வேத்தவை, கைகேசி-101
வேதபாரகர், கைகேசி-76
வேதமேயன இராமன், மந்த-17
வேதனை வெயிற்கதிர், ஆறு-30
வேதிகை, தைல-14
வேதியர்,கைகேசி-66,மந்திர-41 சித்திர-18: ஆறுசெல்-5
வேதியர் வதிட்டனைத்தார்,கைகேசி-66
வேதியர் வாழ்த்தொலி முரசொலியினும்மிகுதல், பள்-17
வேந்தர்க்கெல்லாம்வேந்து,ந-70
வேந்தராதி சிவிகைமாந்தர் காறும், திருவடி-12
வேந்து, மந்திர-1
வேய்ங்குழல், வனம்-34
வேய்தல்-மூடுதல், கவிழ்த்தல்: சித்திர-36, 47
வேய் தோளெனப்பொலிதல்:வனம்-42
வேயினம் முத்தஞ்சொரிதல்,சித்திர-27
வேயீன்றவரிசி, சித்திர-34
வேயும் வேலும்மிடைந்த கானம் புகுதல், கைகேசி-84
வேர்பறிதல், கைகேசி-98
வேரறநூறும்வினை, கைகே-33
வேல் புண்ணுழைகிற்கவுழைக்குமானை x வரங்கேட்டதனுல்துயர்கொண்டமன்னன், கை-15
வேலை-கரை, கடல், நகர்-18
வேலைநீருடுத்த பார்: ஆறு-36
வேலைமுரசு, தைல-79
வேலையாடை, திருவடி-34
வேலையினேற்றந் தொடங்கா நாற்கடல் x வாங்கல்செல்லா நம்பிதனுணை, நகர்-142
வேழப்படைக்கு விலங்கும் வில்லாளல்லன் குகன், குக-15
வேழம்பிடியோடுநடத்தல், X இராமன் சீதையோடு நடத்தல், ஆறுசெல்-28
வேள்வியைக்காத்தவனுலகினைக் காத்தல்நன்று, மந்திர-79
வேற்றடங்கலர், பள்ளி-37
வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி, மந்தரை-47: நகர்-185: 231
வேற்றுமை, மந்தரை-51
வேற்றுமையணி, கைகேசி-11
வேறழைத்தல்-பிரதியாகச் சொல்லப்படுதல், மந்திர-27
வேறிலாவன்பு-மாறுபடாவன்பு, தைல-42
வேறுமுறை-மாறுன முறைமை, பள்ளி-74
வேறோர் கூற்றந் தேடிக்கொண்டது உன்னைக்கொண்டது, நகர்-48
வை-கூர்மை, கைகேசி-54
வைகல்-தங்குதல், கங்கை-50: நாள், மந்தரை-35
வைப்பு-பொருள், மந்தரை-1
வையகமுற்று நடந்த வாய்மைமன்னன், கைகேசி-29
வையம்மா நகரத்திடை வைகாது, கங்கை-25
வையமாண்டது அமைச்சர் மாட்சியால், மந்திர-16
வையமேழு முயிரோடு வழங்குமெய்யன், கைகேசி-59
வைராக்கியம் புகழைத் தரும், ஆறுசெல்-20

அரும்பதவகராதி முதலியன முற்றும்.

———

கம்பராமாயணத்தில் அயோத்தியாகாண்டச் செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அகலிடநெடிதாளு	516	அந்தியில்வெயி	377	அளியன்னதொர்	447
அகில்புனைகுழல்	507	அந்நகரணிவுறு	102	அறங்கெட	626
அகிலிடுதூபமன்ன	737	அந்நான்முகனார்	272	அறந்தனைநினைந்தி	781
அங்கணனவனி	195	அந்நெடுந்	801	அறத்தனைவேரறத்	593
அங்கிரீரினுங்	649	அப்படைகங்கையை	693	அறந்தானே	744
அங்கிமேல்	392	அம்முனிவரலோடு	515	அறநிரம்பிய	123
அங்குளகிளைகாவற்	498	அயாவுயிர்த்த	783	அறமெனக்கிலையோயா	224
அச்சொற்கேளா	156	அரக்கர்பாவமு	129	அறிஞருஞ்சிறிஞரு	680
அசும்புபாய்வரை	552	அரசரிற்	117	அறுத்தாய்கணையால்	276
அஞ்சடுத்தவளி	758	அரசரைவிடுத்த	69	அறுபதினயிரமக்	739
அஞ்சம்பையும்	448	அரஞ்சுடவழனிமிர்	774	அறுபதினயிரரா	340
அஞ்சலவிளையன	148	அரிந்தான்முன்னே	165	அறுபதினயிரரேனு	13
அஞ்சனக்குன்ற	412	அரியதாமுவப்ப	474	அறைகழற்சிலைக்	544
அஞ்சனமேனி	844	அரியவனுரைசெய	784	அன்பிழைத்த	223
அஞ்சனவண்ணன்	699	அருஞ்சிறப்பமை	20	அன்றவனுலகினை	803
அஞ்சிமந்தரை	122	அருந்தியினகம்	513	அன்றுநீர்ந்தபின்	807
அஞ்சினர்வானவ	606	அருந்ததியனை	505	அன்றெனிலவனெ	663
அட்டிலுமிழந்தன	352	அருந்தவமென்று	703	அன்னகாதலொடு	756
அடருஞ்செல்வம்	562	அருந்தேரானை	426	அன்னசொல்	109
அடித்தலங்கண்டி	621	அருப்பேந்திய	450	அன்னதன்மையாக	587
அடித்தலமிரண்டை	832	அல்லணைநெடுங்க	688	அன்னதன்மையன்	362
அடிதொழுதுவகை	477	அல்லலுமுள	518	அன்னதாயர்	370
அடிமிசைத்தூளி	691	அல்லையாண்டமைந்	725	அன்னதுகண்ட	141
அடியிணையுறை	510	அலங்கண்மன்னனை	40	அன்னராயினு	28
அடியிற்சுடர்	298	அலம்புவார்குழல்	550	அன்னவர்முகத்	839
அடுத்தபற்பகல்	545	அலர்ந்தண்பங்கூழ்	582	அன்னவருளமைக்	14
அடைந்தவனேக்கி	139	அலைநெடும்புனல்	678	அன்னவள்கூறுவா	403
அடைவருங்கொடு	661	அவ்வயினரசவை	330	அன்னவன்பணி	333
அண்டமுற்றுங்	584	அவ்வழியவனை	722	அன்னவனுரை	485
அண்ணலன்ன	364	அவ்வழியிமையவர்	827	அன்னனாயு	72
அண்ணலும்விரும்பி	473	அவ்விடையண்ணல்	728	அன்னான்றனை	315
அண்ணலுமதுகே	489	அவ்வுரைகேட்டலு	600	அன்னனவர்	321
அணங்குவாள்	106	அவனிகாவல்	233	அன்னையரனைவரு	325
அத்திசையுற்றைய	492	அவித்தவைம்புலத்	666	அன்னையேவினன்	640
அதிர்கடல்வையகம்	673	அழிவருமரசியல்	631	அனையசெய்கையர்	650
அந்தணரிருந்தவர்	335	அழுததாயரொ	359	அனையதன்மைய	130
அந்தணருறையுளை	629	அள்ளற்பள்ளப்	259	அனையதாகிய	36
அந்தணாளர்	83	அளங்கொள்	425	அனையதாதலி	54
அந்நகற்பெருங்	813	அளம்படுகுரைகடல்	62	அனையரப்புனல்	525
அந்தவாய்மொழி	568	அளிக்குநாயகன்	533	அனையராதலி	83

அணையவேலையகன் 365
அணையவேலையரசு 588
ஆகசெய்தக்க 564
ஆகாததன்றால் 321
ஆகிலையவரசன் 227
ஆகொடியாயெனு 150
ஆங்கவ்வாசகம் 221
ஆங்குவந்தடைந்த 204
ஆடகந்திருபூண் 177
ஆடவர்நகையுற 110
ஆடன்மான் 92
ஆடினரமுதனர் 355
ஆடுகின்றமா 538
ஆடுகின்றனர் 70
ஆடுகொடிப்படை 707
ஆண்டகைகோசலை 620
ஆண்டகையும் 326
ஆண்டவந்நிலை 69
ஆண்டிணையரா 204
ஆண்டுதன்மருங் 48
ஆண்டுநின்றண்ட 688
ஆதலிவிராமனுக் 27
ஆதலான்முனியும் 687
ஆதியரசன் 290
ஆதியமைதியின் 831
ஆதியின்மனுவு 62
ஆமெனிலெழிரண் 828
ஆய்தந்தவனவ்வு 300
ஆயகாதலொ 756
ஆயகாலையில் 589
ஆயகாலையினுயிர 465
ஆயதவ்வழி 46
ஆயதோரமைதி 189
ஆயபோன்பு 111
ஆயவடன்னைநேர்ந் 803
ஆயணிகழும் 207
ஆர்கலியகழ்ந்தோர் 199
ஆர்த்தனர்களித்தனர் 95
ஆரியனிளவலை 408
ஆரும்பின்னர் 369
ஆலைபாய்வயல் 524
ஆவதற்குமழிவதற்கு 84
ஆவதுள்ளதே 521
ஆவாவரசன் 285
ஆவுமழுத. 287
ஆழ்ந்தபேரன்பினு 109
ஆழநெடுந்திரை 700
ஆழிசூழுலகம் 210
ஆழிப்பொற்றேர் 164
ஆழியான்முடி 175
ஆழியையுருட்டிய 664
ஆழிவேந்தன் 428
ஆள்வினையாண் 402
ஆன்றவலங்கு 773
ஆளான்பரதன் 289
ஆளுநன்னெறி 53
ஆளுலாங்கடலினு 682
ஆற்றலனின்னன 599
ஆறினின்றறம் 763
ஆறினன்போற் 405
ஆறுகண்டனர் 523
ஆறுங்காணும் 578
ஆறுசெல்லக் 140
ஆறுதன்னுடன்வ 630
ஆன்றபேரரசனும் 663
ஆன்றவனவ்வுரை 143
ஆன்றான்பகர்வான் 311
ஆனவன்பிறவுள 799
ஆனவனுரைசெய 591
ஆனனங்கமலத் 737
ஆனனமகளிருக் 556
இக்கரையிரைத்த 736
இடிக்குவாளரா 646
இடிகொள்வேழத் 552
இடிபடுமுழக்கம் 731
இத்திறத்தவென 232
இத்திறத்தினிடரு 224
இதவியலியற்றிய 823
இந்தநெடுஞ்சொல் 150
இந்திரன்முதல்வரா 420
இந்நிலைநின்றவ 148
இப்பொழுதெம்ம 210
இம்பர்நின்றேகினை 586
இம்மாமொழி 280
இம்மைபொய்யுரை 814
இமிழ்திரைப்பர 184
இயங்கெழுதானைய 597
இயல்வுறுசெல்வி 736
இயன்றதன் 723
இரதம்வந்துற்ற 417
இரதமொன்றூர்ந் 623
இரந்தவன்சொல்லு 158
இருகண்களு 273
இருகையிற்கரி 334
இருந்தியீண்டென் 473
இருந்தமந்திரக் 29
இருந்தவந்தணனே 422
இருநிலஞ்சேர்ந்தன 785
இருமையுமிழந்த 769
இருவரத்தினு 132
இருவருந்தொழு 324
இருளற்றிடவுற் 236
இரைத்தனரிரைத் 343
இல்லையென்றுரை 418
இலக்குவவுலகம் 775
இலவுயிர்திர 546
இவ்வகையுரைசெய 64
இவ்வாறழுவாள் 238
இவ்வுலகத்தினும் 796
இழிந்ததாயர் 748
இழைத்ததீவினை 22
இழைந்தநூலிணை 537
இழையுமாரமு 649
இளையானிதுகூற 304
இறந்தானெனுந்தை 612
இறந்தானல்லன் 239
இறந்திலன்செருக் 24
இறப்பெனுமெய்ம் 19
இறைவன்சொல்லெ 59
இன்றுணைவியவர் 675
இன்னணநெடும் 684
இன்னணமிளையவ 559
இன்னணமிளையவ 619
இன்னரின்னணம் 762
இன்னவாய் 764
இன்னவேலையி 181
இன்னேபலவும் 250
இன்னேயின்னே 156
இனமலர்க்குலம் 173
இனியசொல்லினன் 89
இனியதுபோலுமிவ் 21
இனியயானவையும் 554
இனையராய்மகளிர் 196
ஈசனிவ்வுலகினை 663
ஈட்டுநன்புகழ்ந் 584
ஈண்டுரைத்த 220
ஈன்றவர்முதலிய 832
உண்டிடுக்கண் 715
உண்டுகொலிதுவென 797
உண்டுகொலுயிரெ 782
உண்ணீர்வேட்கை 273

உண்மையில்பிறவி 793
உணர்வானனையாள் 254
உதிக்கும்முலையுள் 308
உந்தாதுநெய்வார்த் 294
உந்துபொற்றடந் 642
உந்தைதீமையும் 811
உந்தையோவிறந்த 658
உம்மையானுடைமை 22
உமைக்குநாதற்கு 86
உய்ந்ததிவ்வுலக 196
உய்யாநின்றேன் 615
உயங்கியங்கர் 358
உயருரொளாண் 197
உயிர்ப்பிலன் 421
உரிமைமைந்தரை 50
உரியமாதவ 58
உருகுகாதலிற் 537
உருளுநேமியு 84
உரைசெய்தெங் 405
உரைசெய்பெருமை 281
உரைசெய்மன்னன் 647
உரைத்தகூனி 132
உரைத்தபின் 329
உரைத்தவாசகங் 755
உலர்ந்ததுநா 145
உவரிவாயன்றிப் 534
உற்றதுகொண்டு 10
உற்றுளபொருள் 516
உறத்தகும்மாசி 38
உன்னிநைந்து 639
ஊடுறநெருக்கி 734
ஊணலவுண்வழி 633
ஊருணிநிறையவும் 65
ஊற்றமேமிக 468
ஊறுகொண்ட 577
ஊனளைந்த 577
எஃகெறிசெரு 630
எட்குலாமலர் 580
எட்டுத்திசையும் 437
எடுத்தமாமுடி 753
எண்டருங்கடை 168
எண்ணருஞ்சுரும்பு 691
எதிர்கொடேத்தின 454
எந்தைநீயுவந்திதஞ் 36
எந்தையாண்டை 804
எந்தையும்யாயும் 600
எந்தையெவ்வுலகு 6[illegible]1
எந்தையேயேவ 209
எந்தையேவ 818
எம்பரீத்ததாக்கி 788
எய்தவின்னல்வந்த 562
எய்திநூலுளோர் 644
எய்தியக்கேகைய 105
எய்தியவேலை 800
எயினர்தங்கிடம் 529
எல்லொடுங்கியமுக 780
எலியெலாமிப்படை 696
எழுகசேனை 572
எழுந்தநதிகள் 764
எழுந்ததுபெரும்ப 667
எழுந்தநங்கையை 359
எழுந்தனணிளையவ 767
எழுந்தனனேங்கின 593
எற்றேபகர்வேன் 258
எறிந்தனகடியசொ 592
எறிபகட்டினம் 676
என்பதைக்கேட் 727
என்பதுசொல்லிய 829
என்பனசொல்லி 708
என்புகழ்கின்ற 720
என்புதோல் 88
என்வயிற்றரு 71
என்றநாட்டினை 582
என்றபின்முனிவ 334
என்றபினேந்தலும் 798
என்றம்முனிவன் 243
என்றலால்யானு 824
என்றலும்பதைத் 808
என்றலுமேயடியின் 742
என்றவாசகஞ் 39
என்றனளென்ன 192
என்றனன்மடவா 512
என்றனளிளவலை 779
என்றுவொன்றென் 263
என்றிறைஞ்சி 74
என்றுகாதலி 522
என்றுகூறலும் 570
என்றுகூறி 648
என்றுகொண்டினை 215
என்றுகொண்டு 646
என்றுசிந்தித் 562
என்றுபின்னரு 219
என்றுபின்னு 81
என்றெடுத்துப்பற் 790
என்றெழுந்து 712
என்றென்றயருந் 277
என்றென்றரசன் 266
என்றென்றறிவித் 306
என்றென்றுன்னும் 162
என்னக்கேட்டவ் 748
என்னவுன்ன 240
என்னும்வேலையில் 644
என்னேநிருபன் 292
என்னைக்கண்டும் 250
என்னைநீங்கி 227
எனக்குநல்லையு 119
எனவிவையன்ன 721
எனைத்துளமறை 776
ஏங்கினன்விம்ம 602
ஏடறுகோதையர் 683
ஏண்பாலோவா 162
ஏத்தரும்பெருங் 82
ஏத்தவந்துலகெலா 61
ஏந்திளமுலையாளே 506
ஏந்துசெல்வத்தி 759
ஏய்ந்தகாலமிது 579
ஏய்ந்தெழுசெல்வம் 101
ஏயவரங்க 144
ஏர்துறந்த 578
ஏவம்பாராய் 161
ஏவியகுரிசில் 374
ஏவியமொழி 486
ஏவினவள்ளுவர் 94
ஏழிரண்டாண்டு 401
ஏழுயர்மதகளிற்றி 597
ஏழைதன்செயல் 365
ஏற்றவற்கொரு 634
ஏற்றவித்தன்மையி 822
ஏற்றிடவாண்டகை 93
ஏறினரிளவலோடு 740
ஏன்றனனெந்தை 334
ஏன்றுன்பாவிக் 6[illegible]8
ஏனைநீதியினியன 92
ஏனையருமின்னண 385
ஐந்துமைந்துநாள் 650
ஐயசாலவு 49
ஐயநீயாதொன்றும் 797
ஐயனுமச்சொற் 193
ஐயனைக்காண்டலு 336
ஐபாயானோர் 275
ஐயிருபத்தோடைந் 488

ஐயுறுஞ்சுடர்	176
ஐவனக்குறிணைக்	551
ஒட்டியபகைஞர்	19
ஒத்தசிந்தையர்	59
ஒருத்தலைப்பரத்	51
ஒருமகள்காதலின்	774
ஒருமாமுனிவன்	269
ஒருவில்பெண்மை	539
ஒல்கலில்தவத்	80
ஒலியார்கடல்	260
ஒள்ளியோனினைய	820
ஒளிதுறந்தன	353
ஒறுப்பினுமந்தரம்	152
ஒன்றுநின்றை	160
ஒன்றியவுவகையர்	63
ஒன்றும்பொய்யா	612
ஒன்றேநன்னாட்டு	423
ஓடைநல்லணி	356
ஓதாநின்ற	614
ஓதுகின்றில	580
ஓர்வினல்வினை	90
ஓவினல்லுயிர்	358
கங்கையாளொடு	520
கங்கையிருகரை	710
கங்கையென்னுங்	453
கங்கையேமுதல	189
கச்சையங்கடக்சரி	23
கச்சொடார்த்த	168
கட்டியசுரிகையன்	695
கட்டினன்சுரிகையு	768
கடிகமழ்த்தாரினன்	77
கடியோரிரண்டு	415
கண்டமாதரைக்	70
கண்டான்மகனும்	317
கண்டுகைதொழு	41
கண்டேனெஞ்சங்	248
கண்ணோலேயென்	617
கண்ணிற்கடைத்தீ	295
கண்ணுண்மணிபோ	278
கண்ணுநீராயுயிரு	255
கண்ணேவேண்டும்	154
கண்ணோடாதே	246
கண்முதற்காட்சிய	795
கணிதநூலுணர்ந்த	190
கம்பநெடுங்களி	147
கரியமாலினுங்	82
கரும்பலர்செந்நெல்	636
கரும்பனமொழி	337
கருவியுங்கைகளுங்	770
கரைசெய்வேலை	642
கல்லளைக்கிடந்த	527
கல்லுவெண்மலை	494
கல்வியுமிளமையும்	118
கவ்வரவதுவென	610
கவியமைகீர்த்தி	94
கள்ளவிழ்கோதை	142
கள்ளைமாக்கவர்	585
கற்காணுந்திண்மை	711
கற்றநான்மறையவர்	61
கறுத்தாயுருவம்	257
கன்றுயிரோய்ந்துக	630
கன்னகுதிரள்புயக்	802
கன்னிநன்மயில்	340
கன்னிநீக்கருங்	457
கன்னியர்க்கமைவரு	16
கன்னியரணிகோல	508
கன்னியையழிசெய்	632
கனங்குழைக்கேகய	683
காணுவையா	242
காதலுன்பெருங்	126
காம்புயர்கானம்	412
காமரங்கனிந்தென	351
காயுங்காணிற்	456
கார்குலாநிறத்தான்	476
கார்ப்பொருமேனி	780
கார்மிஞெடுலாய	262
கார்வானமொப்பா	320
காரெனக்கடிது	722
காரொடுதொடர்	101
கால்பாய்வன	452
காலமின்றியுங்	528
காலமுமிடனும்	11
காலைக்கதிரோன்	300
காலையன்றெழுந்த	764
காவன்மன்னவன்	585
காழமிட்ட	466
கான்புக்கிடினுங்	318
கான்புறஞ்சேறலி	396
கான்றலைநண்ணிய	693
கானகம்பற்றி	406
கிள்ளையொடுபூவை	285
கிளரகன்புனலுளின்	20
கிளைமுகத்தில்	574
கிளையினுநரம்பினு	340
குகனெனப்பெயரிய	694
குங்குமமலைக்	384
குஞ்சரமனையார்	182
குடையினனிமிர்	514
குதித்தனன்பாரி	768
குயின்றனகுலமணி	380
குரவலர்குழலிடை	626
குரிசில்சிந்தையை	55
குரிசிலதேவலால்	730
குரிசிலுந்தம்பியை	664
குருக்களையிகழ்தலி	603
குருதிவாளெனச்	533
குருமணிப்பூண்	588
குலபதற்றொன்மையு	9
குவளையினெழிலும்	186
குழுமிமேகங்கள்	526
குழுவுநுண்டொளை	548
குழைக்கின்றகவரி	216
குற்றமொன்றில்லை	604
குன்றினிலிருந்தன	834
குன்றுறைவயமா	506
கூட்டிலான்றேர்ப்	409
கூடியநறைவாயிற்	508
கூவமுன்ன	71
கூறுமுன்னங்	166
கூறியமுனிவனை	824
கூனிபோனபின்	134
கெடுத்தொழிந்தனை	127
கேட்டனன்கிராதர்	119
கேட்டானிலையோ	295
கேட்டேயிருந்தே	26
கேடகல்படியினைக்	261
கைகணீர்பரந்து	374
கைத்தசொல்	430
கையானிலந்தடவி	290
கையுங்கடமுந்	270
கையைக்கையின்	222
கையொடுகைகள்	151
கொங்கலர்நறுவிரை	62
கொடிஞ்சொடுதட்.	732
கொடிநெருங்கின	573
கொடியடங்கின	352
கொடியவர்யாவரு	622
கொடியவெங்கோபு	607
கொடியாளின்ன	159
கொண்டாள்வரம்	282
கொம்பினின்று	758

கொம்புதுந்துமி 466
கொழுநன்றுஞ்சும் 245
கொள்ளானின்சேய் 153
கொற்றவர்முனிவர் 192
கொற்றவன்னது 367
கொன்றேனுனென் 617
கோடகத்தேர் 770
கோதறத்தவஞ்செ 784
கோதைவரிவிற் 293
கோதைவிற்குரிசில் 476
கோமகன்பிரிதலி 677
கோளுமைம்பொறி 87
கோன்மேற்கொண் 152
சக்கரத்தானவன் 555
சங்குமுமகரமீனும் 832
சங்குபேரியும் 643
சத்திரநிழற்ற 201
சந்தமிவைதாவின் 200
சந்திரர்கோடி 187
சந்திரற்குவமை 7
சம்பகநறும் 384
சாதமிப்புவி 115
சரிந்தபூவுள 45
சலந்தலைக்கொண்ட 535
சாந்தணிபுளினத்தி 492
சாயடங்கநலங் 173
சான்றவராக 825
சிங்கக்குருளைக் 296
சிங்கவேறனைய 475
சித்திரீதிகைக்கின்ற 228
சிந்தலையுணர்கிற்ப 490
சிந்தினவணிமணி 339
சிலைதளர்வுற் 279
சிந்தையென்செய 125
சிரித்தபங்கய 171
சிருங்கிபேரமென 469
சிவந்தவாய்ச்சீதை 113
சிறக்குஞ்செல்வ 71
சிறந்ததம்பி 226
சிறந்தார்சொல்லு 619
சிறுவிலைமருங்குல் 412
சினக்குறும்பெறிந் 594
சினக்கொடுந்திறல் 753
சீதப்பனிநீரளவி 241
சீரைசுற்றித் 368
சீலமல்லன 90
சிலமின்னமென் 5[illegible]0
சிலமுந்தருமமுஞ் 794
சிற்றந்துறந்தான் 314
சுடுமயானத்திடை 745
சுண்ணமும்மலரும் 195
சுழித்ததண்புனல் 544
சுழித்துநீர்வரு 740
சுழிப்பட்டோங்கிய 462
சுழியுடைத்தாயு 610
சுற்றத்தார்தேவ 743
சுற்றமப்புற 470
சுற்றூர்ந்த 297
சுற்றியசீரையன் 335
சுற்றினரிருந்துழி 654
சூடிச்சந்தனந் 571
சூடினமலர்க்கரஞ் 605
சூதுமுந்துற 85
சூழமைந்த 586
சூழிவெங்கடகிரி 772
செஞ்செவே 434
செந்தழல்புரி 514
செம்பொனுற்செய் 547
செம்மைநன்மனத் 639
செம்மையிற்றருமத் 68
செய்துடைச்செல் 328
செய்ம்மறந்தன 355
செய்யக்கடவ 432
செய்யதாமரை 463
செவ்வியசெலவினு 674
செல்லுஞ்சொல் 312
செய்வழியுருட்டிய 595
செவ்வியகுரிசில் 388
சேனையர்தருமத்தி 778
சேனுலாவிய 167
சேதாம்பற்போ 286
சேந்தொளிவிரி 503
சேமமென்பன 170
சேலாகியமாமுதல் 271
சேற்றிளமரை 669
சேனைவீரரும் 806
சொற்பெற்ற 786
சொற்றவாசகத் 811
சொற்றுள்சொற்று 240
சோர்வாளையடித் 318
ஞானியுமுய்கவான் 287
தகவுமிகுதவ 382
தங்குதண்சாந்தகில் 674
தஞ்சமிவ்வுலகநீ 659
தஞ்செனவொது 632
நடக்கையாலெடு 393
தண்டலைக்கோசலை 342
தம்முயிர்க்குறுதி 12
தம்மையுமுணர்ந் 326
தருமமென்றெரு 656
தலைக்குவட்டயன் 349
தழுவினபுளினர் 718
தழைத்ததண்டுகள் 627
தழைத்தவான் 773
தழையொலித்தன 178
தள்ளாநிலைசான் 252
தள்ளுநீர்ப்பெருங் 459
தள்ளுறுவேறில்லா 291
தன்முன்னேயவன் 712
தன்னனதம்பியுந் 740
தனயராயினர் 814
தாதையப்பரிசு 55
தாதைவாயிற் 369
தாய்கையில் 202
தாய்பசியுழந்துயிர் 627
தாய்பணித்துவந்த 625
தாய்வரங்கொள 813
தாயர்தவ்வையர் 366
தாயருங்கிளைஞரும் 342
தாயருந்தலைப்பெய் 805
தாயருமந்தவத் 685
தாயாற்றுகிலாட 319
தாயுரைகொண்டு 719
தாயுரைசொல் 219
தார்கடாங்கோதை 681
தாருடைமலரினு 389
தாயுரையுஞ்சங்கமுந் 672
தாரொலிநீத்தன 354
தாவருநாண்முதல் 672
தாவாதொளிருங் 279
தாவின்மாமணி 135
தாவின்முனிவன் 247
தாளினிலடைந்த 628
தாளுறுகுரிசில் 625
தான்புனைசீரைய 325
தானமுந்தருமமும் 65
தானேதானே 422
திக்குநோக்கிய 375
திகைத்ததுமில்லை 149
திடருடைக்குங்கு 341
திணிசுடரிரவி 95

திரண்டதோளின	28	தேர்வலானவ்வுரை	404	நறையுறுகோதை	675
திருநகர்க்கோசலை	379	தேரின்சுவடு	438	நன்சொற்கடந்தா	313
திருநகர்தீர்ந்த	478	தேருமாவும்	586	நன்றுசொல்லினை	133
திருமணிமகுடம்	193	தேவதேவன்	460	நன்றுமன்னன்	222
திருவரைசுற்றிய	346	தேவர்தமுலகினும்	657	நன்றெனப்புளிஞர்	728
திருவுளமெனின்	495	தேவிமாரை	433	நன்னெடுங்கண்	350
திரையார்கடல்சூழ்	237	தேவியுமிளவலு	389	நன்னெடுநளிமுடி	343
தீங்கிழை	5	தேற்றித்தம்பியைத்	565	நன்னெறியென்னி	662
தீண்டலுமுணர்ந்த	106	தேறுதறிவழிந்தார்	288	நாகமெனுங்கொடி	144
தீயமந்தரை	128	தேன்றருந்தெரியல்	804	நாடியொன்று	131
தீயனகொடியவள்	636	தேனடைந்த	789	நாண்முதற்கமைந்த	485
தீயனவயமாவும்	494	தேனுளதினை	487	நாவிற்கை	172
தீயனவிராமனே	602	தையறன்கற்பும்	409	நாயகன்பின்னும்	418
துஞ்சினேனைத்தம்	428	தொகையிலன்பினு	810	நாயகன்வன	361
துடித்தனகபோலங்	605	தொட்டமாசுணஞ்	536	நாரியரில்லை	151
துடியனுயினன்	46	தொடுத்தகலிடை	385	நாலிரண்டாய	733
துடியெறிநெறிகளு	698	தொண்டைவாய்	103	நாவினீத்தரு	582
துண்ணெனுஞ்சொ	194	தொழுகழல்வேந்த	62	நாழிகைகங்குலி	138
துண்ணெனுநெஞ்சி	802	தொழுதுயர்கை	779	நாற்கடற்படி	104
துந்துபி	421	தொளைகட்டிய	449	நாற்றிசைமாந்தரு	391
துப்புறழ்துவர்	517	தோய்கயத்து	169	நானநன்குரைத்	758
தும்பியின்குழாத்	482	தோளுளதுகில்	487	நானநாண்மலர்	542
தும்பியுமாவு	704	தோன்றியகூனி	103	நிருபநின்குல	29
துளிபடத்துழாவு	738	தோன்றினபுளினு	697	நிவந்தவந்தணர்	56
துறக்கமேமுதல	483	நகையிழந்தன	581	நிவந்தவான்குருதி	771
துறத்தலுநல்லறத்	792	நங்குலக்குரவர்	17	நிவப்புறுநிலனெனு	26
துறந்தசெல்வன்	756	நங்குலத்துதித்தவர்	776	நிழல்பிரிந்தன	353
துறந்துபோமென	361	நங்கையர்நடையின்	729	நிற்றியீண்டென்று	472
துறந்துபோயினன்	645	நடந்தகோசலை	234	நிறப்பெரும்படை	396
துறைநறும்புன	463	நடுங்கினளு	659	நிறைந்தமாந்தர்	576
துன்புளதெனின்	496	நண்ணிநாகனை	92	நிறைமகவுடையவர்	348
துன்னுதாள்வளஞ்	648	நதியின்பிழையன்று	307	நிறையினீங்கிய	809
துணியறுசெம்மணி	98	நந்தநந்தவனங்களி	760	நிறையுநீர்மலர்	512
தூண்டாரிவந்த	724	நந்தலில்லற	757	நின்கட்பரிவில்ல	305
தூண்டுமின்னலும்	125	நந்தாவிளக்கனைய	786	நின்மகனுள்வானீ	157
தூதர்வந்தனர்	569	நந்தியம்பதியிடை	834	நின்றகொடைக்கை	706
தூபமுற்றிய	180	நம்பியுமென்னையக	714	நின்றவன்றன்னை	208
தூமகேதுபுவிக்	91	நரகதர்க்கற	761	நின்றனெஞ்சின்	471
தூயவாசகஞ்	637	நல்கிநாயகன்	75	நின்றுதவமியற்றி	291
தூளியின்படலையுந்	766	நல்லவனுரை	665	நின்றுதொடர்ந்த	140
தெரிவைமார்க்கொ	550	நல்லவுந்தீயவு	12	நின்றுயர்பழியை	416
தெருளுடைமனத்	211	நல்லியன்மங்கல	79	நினைந்தபோதினு	545
தெழித்தனளுரப்பி	112	நளங்கிலர்பூமி	186	நினையுந்தேவர்க்கு	531
தெள்ளொலிச்	354	நலங்கொண்மைந்	48	நீங்கலாற்றலள்	525
தேக்கடைப்படலை	558	நவ்விவீழ்ந்தென	134	நீட்டிலைகளிறு	356
தேர்கொண்டுவள்ள	416	நற்றுதையுநீ	810	நீண்டமால்வரை	535
தேர்மிசைச்சென்ற	671	நறைக்குழற்சீதை	61	நீண்டானதுரைத்த	305

நீயினமிருந்தனை 608
நீருளவெனின் 326
நீலமாமுகிலனுன் 198
நீலவல்லிருணி 763
நீளெழுத்தொடர் 43
நுரைக்கொழுந் 461
நெக்கெனவுடலுயிர் 338
நெருதற்கொத்த 258
நெடுங்கழைக்குறுந் 558
நெய்கொணீருண் 553
நெய்ஞ்ஞிறை 503
நெறியிடுநெறி 493
நைவீரலீர்மைந்தீர் 743
நோக்கினுற்சுமந்தி 655
நோயீரல்லீர் 611
நோயும்மின்றி 424
நோவதாகவில் 809
பகுத்தவாண்மதி 376
பசைந்தசிந்தைநீ 817
பஞ்சிமென்றளிரடி 18
படஞ்செய்ந்நாக 806
படர்ந்தெழுந்த 527
படருறவுளன் 497
படரெலாம்படப் 769
படரெலாம்படைத் 746
படியொடுதிருநகர் 669
படுமுரசறைந்தனர் 666
படைமாணரசை 256
பண்டியெங்கும் 574
பண்டைநூனெறி 833
பண்ணினபுரவிதேர் 663
பண்ணுறுகடகரி 115
பன்முதிர்களிற்றொரு 771
பணிமொழி 498
பணைநிரந்தன 43
பந்தனுட்புறு 529
பரத்தினீங்கும் 749
பரதனிப்படைகொ 767
பரந்துமீனரும்பிய 378
பரவிகேள்வியும் 812
பராவரும்புதல் 108
பரிதிபற்றிய 452
பரிதிவீரனவ 414
பரிவிகந்தமனத் 464
பழுதின்மாதவன் 37
பற்பகனிழற்று 596
பற்றியவ்வயின் 641
பற்றிலைதவத் 598
பற்றீருடுத்தன்ன 467
பன்னநந்துகடாளம் 451
பன்னரியநோன்பி 791
பணையவாநெடுங்கரப் 66
பாக்கியம்புரிந் 116
பாகியல்பவளச் 184
பாங்கினுத்தரிய 735
பாடனீத்தன 581
பாணிள்மிஞிருக 502
பாதங்கள்பெயர் 606
பாதுகந்தலைந் 834
பாந்தடேரிவை 549
பாரோர்கொள்ளார் 616
பாலுடைமொழி 491
பாலையெய்நிறத் 692
பாவமுநிறை 702
பாவமுமருந்துயரும் 203
பிணிக்குறுமுடை 635
பிதிர்ந்தசாறு 579
பிறத்தலென்று 394
பிறந்திறந்து 121
பிறந்துநீயுடை 810
பிறிதொர்மாற்றம் 367
பிறியார்பிரிவே 235
பின்குற்றமன்னும் 304
பின்னவ்வீரரை 805
பின்னுந்தம்பியை 564
பின்னும்பகர் 323
புக்கபின்னிருபரும் 7
புக்கவன்றன்னை 206
புக்கனன்புனலிடை 799
புக்காரரசன் 441
புக்குப்பெருநீர் 270
புக்குறைவிட 518
புகவிடங்கொடு 341
புண்ணியந்தொடர் 30
புண்ணியநறுநெயிற் 796
புண்ணுற்றதீயிற் 284
புரைசைமாக்கரி 38
புரியுந்தன்மகன் 124
புல்லினனின்றவன் 783
புலம்புறுகுரிசிறன் 624
புலிப்பாவைபரந் 299
புறத்துநாமொரு 31
புனைந்திலன்மௌ 217
பூண்டபேரன்பின 386
பூண்டமாதவன் 521
பூணுரணியும்முடி 262
பூத்தநாண்மலர் 658
பூதலமுற்றதனிற் 145
பூநனைசினைதுன்றி 511
பூமழைபுனன்மழை 100
பூரியர்புணர்மாதர் 500
பூவகநிறைந்த 382
பூவருபொலன்கழல் 8
பூவலர்குரவோடு 504
பூவிரிபொலன்கழற் 690
பூவினுன்முகன் 647
பெண்ணினின்மு 40
பெண்ணினேக்குஞ் 453
பெண்ணெனவுற்ற 146
பெண்ணைவன் 467
பெருகியசெல்வநீ 765
பெருந்திரைநதிக 680
பெரும்பகல்வருநதி 381
பெருமகன்—பிறக்க 25
பெருமகனென் 777
பெருவமையாலுல 61
பெற்றுடையமண் 292
பெறுவதன்முன்னு 793
பேரிசைபெற்றனை 62
பைந்தொடியொரு 327
பொங்கியவுவகை 182
பொய்க்கரிகூறினே 628
பொய்ம்முறை 486
பொய்வினைக்கு 410
பொருந்துநாணை 78
பொருவிலெம்பி 360
பொருவிறுதுவர் 568
பொலங்குழை 735
பொழியுங்கண்ணிற் 456
பொற்புறுத்தன 225
பொன்னணிமணி 347
பொன்னுர்வலயத் 267
பொன்னின்முன்ன 257
பொன்னுமாமணியும் 74
பொன்னுயிர்த்த 32
பொன்னையுற்ற 360
பொன்னெடும்பொ 777
போகின்றுளைத் 234
போதியென்னெதி 121
போவாதொழியான் 253

போனபடைத்தலை 705
போனாவரும் 434
மக்களைமறந்தனர் 350
மகரவேலை 231
மகன்வயினன்பினான் 63
மங்கையம்மொழி 217
மங்கையர்க்கு 457
மங்கையர்குறங்சென 97
மங்கையார்குழல் 461
மஞ்சளாவிய 543
மஞ்செனவகிற் 349
மடந்தைமார்களிற் 547
மண்கொடுவரு 344
மண்செய்தபாவம் 288
மண்டலந்தரு 41
மண்ணாள்கின்றா 163
மண்ணின்மேல் 641
மண்ணினுநல்லண் 33
மண்ணுறுமுரசினம் 6
மண்ணையும்வாளை 677
மணங்கிளர் 509
மத்தளமுதலிய 682
மந்தரைக்கூற்றமும் 685
மந்தரைபின்னரும் 117
மந்தியுங்கடுவனு 556
மந்திரக்கிழவரு 654
மயிலுடைப்பீலியி 558
மருங்கடை 697
மருமத்துத்தன்னை 411
மல்கியகேகயன் 676
மலங்கியவையகம் 816
மழைக்குலம்புரை 351
மற்றவளிறைஞ்சி 481
மற்றவன்சொன்ன 35
மற்றுஞ்சுற்றத்து 570
மற்றுநுந்தை 127
மற்றும்வரற்பாலர் 791
மறக்கண்வாள் 481
மறந்தாணிலவும் 265
மறந்திலள்கோசலை 114
மறுவிறெல்குலங் 633
மறுவின்மைந்தனே 640
மறையின்கேள் 754
மன்றலின்மலி 501
மன்னர்வானவ 53
மன்னரின்றியே 651
மன்னவன்பணியன் 212
மன்னவனிருக்கவே 819
மன்னற்கல்லார் 442
மன்னேயவனிலை 4
மன்னுயிர்க்குநல்கு 787
மன்னெடுங்கழல் 71
மனக்கொன்றுதன 808
மனிதர்வானவர் 34
மனையினீங்கியமயக் 455
மாகந்தமுமகரந்த 448
மாகமணிவேதிகை 383
மாண்டனனென்கை 608
மாதர்கள்கற்பின் 183
மாதர்யாவரும் 760
மாதருங்கலமும் 282
மாதரார்களறுபதி 433
மாதவர்க்கு 230
மாதவன்றனை 47
மாந்தர்தமொய்ம்பி 356
மாமுனிவர்க்குறவா 708
மாயநீங்கிய 560
மாலைவந்தகன்ற 557
மாலைவாய் 479
மாவியலுதயமாங் 555
மாவும்யானையும் 643
மாழைவொண்கணி 130
மாளவுமுளனொரு 609
மாளும்மென்றே 613
மாற்றமஃது 111
மாற்றான்செயலாம் 251
மாறினியென்னை 327
மான்மறிக்கரத் 231
மான்றளிக்குல 761
மானவரவின் 439
மின்பொருவு 201
மின்னின்றனைய 257
மின்னுடன்பிறந்த 407
மின்னொத்தசிற்றக் 302
மீண்டுமேகி 582
மீன்பொலிதர 375
மீனீர்வேலை 435
முடிவுறவின்னன 392
முத்தினின்முழுகிற 98
முதலவன்முதலிய 594
முதிரொளியுயிர்த் 97
முந்தினைமுனி 398
முல்லையுங்கடன் 366
முழவெழுமொலி 354
முழுக்கலின்வலிய 347
முழுவதேபிறந்து 345
முற்பயந்தெடுத்த 187
முற்றுமுற்றவித்து 651
முற்றுறுமுகை 507
முறைதெரிந்தொரு 657
முறைமையன் 218
முறைமையாலெற் 402
முறைமையினெய்தி 14
முறைமையின்மெய் 42
முறையும்வாய்மை 812
முன்புநின்றிசை 359
முன்னர்க்கோசிக 229
முன்னர்வந்து 816
முன்னவனென்று 701
முன்னுறப்பணிந்த 826
முன்னைநுங்குல 638
முன்னையர்முறை 686
முன்னையூழ்வினைப் 51
முனியும்முனியும் 243
முனிவன்சொல் 261
முனிவனுமுலாப்ப 826
முனிவனுமுவகை 79
முனிவனையெம்பி 399
மூண்டெழுகாதலா 591
மூத்தவற்குரித்தரசு 122
மூவராய்முதலாகி 180
மூவெழுமுறைமை 60
மூன்றுலகினுந் 660
மெய்பார்தவமே 261
மெய்யின்வழியே 266
மெய்யேயென்றன் 158
மெய்யைச்சிதைதவி 303
மேவிநிலத்தி 146
மேவிமென்மலராள் 72
மேவுகான 561
மைந்தநங்குல 50
மைந்தரையின்மை 24
மைந்தன்வரவே 271
மையறுமனத் 621
மையறுவிசும்பின் 739
மையுறவுயிரெலா 695
மொய்பெருஞ்சே 687
மொய்ம்மாண்சினை 214
மொய்யராக 174
மொய்யுறுநறுமலர் 557
மொழிந்ததுகேட்ட 67

யாரொடும்மனக் 85
யானைசுற்றின 573
வங்கியம்பல 179
வஞ்சமோமகனே 221
வஞ்சிநாண 459
வட்டமோரோசனை 379
வடங்கொள்பூண் 533
வடித்தாழ்கூந்தல் 425
வடியுடையயிற் 765
வடுவின்மாவகிர் 549
வண்டுளர்தாரவன் 141
வண்மைஇயுமான 790
வந்தமாதவத் 753
வந்தமாதவன் 639
வந்தமுனிமைமுக 281
வந்தமுனிவன் 432
வந்தவடன்னை 207
வந்தனவரம்பினு 730
வந்துதாயை 590
வந்தெதிரேதொழு 715
வரங்கொளவித்து 143
வரதன்பகர்வான் 311
வரதன்றஞ்சினன் 807
வரன்முறை 653
வரணிலுந்தை 815
வரிகொளொண் 542
வரிவிலெம்பி 228
வருந்தாவண்ணம் 436
வருந்தித்தான்றர 464
வல்லரக்கரின் 363
வலக்கார்முகமென் 303
வலங்கடிந்தேழைய 345
வலியனென்றவர் 569
வள்ளுவயிரவாள் 656
வள்ளுறைகழித் 46
வளங்கெழுதிருநகர் 99
வளைகள்காந்தளிற் 548
வற்கலையினுடையா 713
வறுத்துவித்திய 526
வன்புலக்கள்மன 390
வன்மாயக்கைகேசி 266
வன்றெறுபாலையை 766
வனத்தினனென்ற 601
வாக்கினல்வாந்தா 604
வாங்கியமருங்குலை 349
வாங்குவேய்ங்கழை [illegible]
வாட்டொழிலுழவ 61
வாடொடுதானைய 623
வாணித்திலவெண் 320
வாணிலாநகை 572
வாய்கயப்புற 118
வாய்தந்தேனென் 155
வாய்நனிபுரந்த 62
வாய்மையென்னும் 818
வாயான்மன்னன் 216
வாயிலின்மன்னர் 139
வாயொளிமழுங்க 592
வாரணமாற்ற 193
வாரமென்னினி 33
வாரார்முலையாரு 283
வாவிவிரிதாமரையி 380
வாழ்த்தினர் 369
வாழ்வினைநுதலிய 331
வாள்புரைவிழி 511
வாளும்வேலும்விட் 532
வானமேயனைய 348
வானவருரைத்த 828
வானின்றிழிந்து 2
வானுநிலனும் 298
வானோர்கொள்ளார் 154
விடங்கொளுச்சி 554
விடுநதிகடி 490
விண்டொடநிவந்த 191
விண்ணவர்விசும்பு 188
விண்ணாட்டவர் 300
விண்ணிடைய 785
விண்ணுநீர்மொக்கு 798
விண்ணுமண்ணு 226
விம்மினன்பரதனும் 829
விரிமணிமேகலை 676
விரியிருட்பகையை 479
விருப்பினெய்தி 589
விரும்பியமுப்பெனும் 16
வில்லார்தோளான் 615
வில்லிவாங்கிய 539
வில்லின்வேதியர் 575
வில்லினும்வாளி 431
விழிக்குநர்கண் 249
விழுந்தனர்சிலர் 337
விளக்கொளிமறைத் 188
விளையுந்தன்புகழ் 134
விற்கொள்வானு 541
விற்றடந்தாமரை 332
வினைக்கருமெய்ம் 392
வீட்டுண்டலறும் 276
வீந்தாளேயிவ் 166
வீழ்ந்தாரயர்ந்தார் 270
வீழ்ந்தான்வீழா 160
வீருக்கியபொற் 302
வீறுபஞ்சின்றி 540
வெங்கணுகக் 458
வெண்மதிமீச்செல் 671
வெந்துயர்தொடர் 801
வெய்யகானத் 268
வெய்யவன்குலமுதல் 15
வெய்யோனொளி 446
வெயில்விரி 480
வெயிலிளநிலவே 501
வெயின்முறைக்குல 119
வெவ்வரம்பயில் 333
வெவ்வியதன்னை 400
வெவ்வினையவட் 332
வெள்ளத்திடை 443
வெள்ளநீருலகினில் 18
வெள்ளியகரியன 96
வெளிறுநீங்கிய 530
வென்றிவேந்தரை 57
வேண்டினளிவ்வா 400
வேண்டுந்திறத்தா 788
வேதத்தலைமுனிவ 205
வேத்தவையிருந்த 662
வேதனைக்கூனி 112
வேதனைவெயிற் 670
வேதியரருந்தவர் 655
வேந்தரேபெரி 185
வேந்தன்பணியின 283
வேள்விச்செல்வன் 427
வேற்றடங்கலர் 587
வேற்றுக்கொடி 301
வேறிடம்வீரற்கு 558
வேறிலாமன்னரும் 63
வைகினரினிதன் 511
வையகந்துறந்து 774
வையமன்னுயிர் 88
வையமும்வானமும் 62
வையமேழும் 178

வை. மு. கோபால கிருட்டிணமாசாரியர்

பதிப்புக்கள்

கம்பராமாயணம் ஆறுகாண்டங்கள் (7-வால்யூம்) மூலம், பதவுரை, விசேடவுரை, இலக்கணக் குறிப்புகள், பாடபேதங்கள், அரும்பொருள் விளக்கம் இவைகளுடன் கூடியது.

வில்லிபாரதம் பத்துப்பருவங்கள் (7-வால்யூம்) மூலம், மிக எளிய பதவுரை, விசேடவுரை, இலக்கணக் குறிப்புகள், கதைச்சந்தர்ப்பங்கள், அரும்பொருள்விளக்கம், அபிதானசூசிகையகராதிகளுடன் கூடியது.

திருக்குறள் மூலம், பரிமேலழகர்உரை, பரிமேலழகருரைக்கு விளக்கமான குறிப்புரை இவைகளுடன் கூடியது.

பத்துப்பாட்டு (ஏழுபாட்டுக்கள்) மூலம், பதவுரை, விசேடவுரை, ஆராய்ச்சியுடன் கூடியது.

தண்டியலங்காரம் பொதுவியல் பொருளணியியல் - மூலம், பழையவுரை, குறிப்புரை இவைகளுடன் கூடியது.

மற்றும் பல புத்தகங்களும்

கிடைக்குமிடம்:—

வை. மு. நரசிம்மன்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் கம்பெனி

17, தெளிசிங்கப்பெருமாள் கோயில் தெரு,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5.

